REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet.
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS
Helår . . . . . Kr 10.–
Halvår . . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . Kr 2.75

Fredagen den 7 Jan. 1927. Årg. 3.

Front mot strävandena att rasera det svenska rättsväsendet!

Den urgamla svenska häradsnämnden bör bibehållas, politiken hållas fjärran från rättsskipningen.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes, att häradshövdingen i Allbo Häradsrätts tingslag, f. d. revisionssekreteraren Gustaf Lindvall, funnit sig föranlåten avgiva en kraftig protest mot processkommissionens förslag till de gamla häradsrätternas reformering i sådan anda, att de politiska partierna skulle få inflytande på rättsskipningen i vårt land, vilket lyckligtvis aldrig tillförne ägt rum i Sverige och såsom man får hoppas icke heller i framtiden skall komma att ske. Häradshövding Lindvalls protest, ett manligt ord i rättan tid, lydde sålunda:

"Det är efter alla tecken att döma, ingalunda otroligt, att de gamla häradsrätterna med sina tolv nämndemän, i regel orternas främsta bland bönderna, stå inför slutet av sin månghundraåriga tillvaro. Tider synas stunda, då politiken skall tränga in jämväl i domstolarna, vilka hittills fått utöva sin funktion utan annan ledstjärna än rättens. Processkommissionens förslag till ny rättegångsordning lär efter vad det uppgivits innehålla bland annat, att fyra män, valda efter proportionella grunder, skola jämte häradshövdingen ha säte i häradsrätterna. Vart detta kommer att leda är ej svårt att förutse. Varje politiskt parti insätter sin man, och sedan kommer givetvis den politiska åskådningen att influera på rättsskipningen.".

Häradsnämndernas historiska uppkomst är följande: I urminnes tider skulle den, som ville freda sig i en sak, medföra tolv s. k. edgärdsmän, bofaste män med gott anseende, som styrkte, att partens uppgifter voro riktiga. I längden blev det både besvärligt och omständligt, att varje part skulle medföra till tinget ej mindre än tolv män. Proceduren förenklades genom att olika parter använde samma tolv män i och för sin bevisning. Slutligen blev det en fast institution, bestående av tolv stående vittnen, som av sockenborna var på sitt håll för ändamålet valts. Dessa ständiga vittnen betraktades till sist som medlemmar av Rätten, omedan de i alla förekommande mål hade att yttra sig i frågan skyldig eller icke skyldig. Eftersom de tolv nämndemännen då, liksom fallet är ännu, bestodo av de bönder i orten, som mest gjort sig kända för rättvisa och ordning, fanns därigenom för folket en stor motvikt mot att häradshövdingen, som då utsågs av konungen bland ortens storadel, skulle missbruka domarmakten eller låta sig influeras av partipolitisk hänsyn vid domsutövandet. Det var ursprungligen nämnden, som avgjorde frågan skyldig eller icke skyldig, och häradshövdingen hade blott att utmäta straffsatsen eller utdöma skuldfordringsbeloppet. Senare och allt intill våra dagar har en enig häradsnämnd kunnat överrösta häradshövdingen såväl i skuldfrågan som angående straffmätningen. Häradsnämnden är en utmärkt och för de nordiska folken egen rättsinstitution, som bottnar i de nordiska folkens medfödda frihetskrav och självständighetskänsla, och, omgärdad av tusenårig hävd av dem även borde hållas allt för helig för att man skulle tillåta att den i en handvändning borttoges och att partipolitiken, som det är vår stolthet att så länge hava hållit fjärran från rättsskipningen, finge vid häradsrätterna göra sitt rättsparodiska inflytande gällande.

Den engelska juryn, som från England spritt sig till Frankrike, Amerika och andra länder, är en ättelägg av den nordiska edgärdsmannainstitutionen, men en mycket snedvriden sådan, ty den befordrar långt ifrån alltid rätten och den utgör ingen garanti för folkfriheten.

Liksom vi en gång i tiden exporterade juryinstitutionen till England, hava vi genom Tryckfrihetsförordningens antagande åter importerat densamma. Vilken var orsaken härtill? Man ville därmed tillförsäkra den enskilde medborgaren ett skydd mot statsmakterna och särskilt Kungl. Maj:t, när det gällde i skrift uttalade tankar, som kunde uppfattas som majestätsförbrytelse eller för de högre ämbetsmännen eller statsinstitutionerna misshagliga. Om detta, såsom otvivelaktigt torde varit fallet, var meningen med juryinstitutionens införande, var det ett förbiseende att icke

(Forts. å sid. 2)

Saga och sanning.

I.

Var Oden människa?

Det torde för envar av oss vara bekant, att vår egentliga historia förr i tiden alltid ansetts börja med Oden. Alla sagoskribenter ha denna uppfattning, och samtliga de skandinaviska regentlängder, som finnas i sagorna, ävenså dess släktsträckor, härledas ytterst från de tre bröderna Oden, Vile och Ve. Redan detta är ju ett talande bevis för, att de i första hand voro människor, och varken forntidens, medeltidens eller storhetstidens folk uppfattade dem på annat sätt.

Lika väl här som nästan överallt annorstädes i världen ansågs det under forntiden, att de regerande ätternas medlemmar blevo gudar efter döden, ett gudaskap, som härleder sig ur den bland forntida folk gängse andetron och fattades i mera inskränkt bemärkelse: de avlidna hövdingarna voro inför den högsta gudomligheten ställföreträdare för sina resp. folk på samma sätt som i jordevärlden, ehuru mera direkt och omedelbart; som bekant hade man i forna tider den uppfattningen, att livet i andarnas värld gestaltade sig på samma sätt som i den timliga världen, fastän det ju ansågs i alla avseenden lyckligare och mera fullkomligt.

Ordet Gud är liksom alla andra ord beroende av den mening, man inlägger i det. För oss betecknar det vårt högsta gudsbegrepp. Detsamma var ingalunda fallet i forntiden: "den starke ovan, han som styr allt", hade intet särskilt namn, sannolikt emedan man icke kunde finna något ord, som var så att säga gott nog i detta fall, ävensom på grund av respekt. Begreppet Gud heter på alla germanska språk utom de skandinaviska God — i tyskan Gott —, och det härleder sig också faktiskt ur detta begrepp i dess betydelse av "dugande framför andra", speciellt för domarkallet. Benämningen Oden var, enligt boken Sagogudarnas Land, vars framställning vi här följa, ingalunda ett namn utan en titel, vilken enklast uttryckt betyder rådaren. Då vår sagotid börjar, befann man sig ännu här i det stadium, som Bibeln nämner domaretiden, och styrelsen, sådan den framträder i våra allra äldsta urkunder, består av en od (överdomare, den avgörande), och flera, omsider tolv, godar, hans rådgivare. På precis samma sätt äro ju än i dag våra häradsrätter ordnade, och vi hade för blott några få decennier sedan kvar benämningarna tolvmän och sexmän — ännu äga vi som bekant kvar "gode män". t.

(Forts. å sid. 4.)

Bör Brattsystemet avskaffas?

Ett uttalande av f. lektor jur. utr. kand. C. G. Normann.

Systemets ekonomiska innebörd samt några av dess verkningar i sedligt avseende uti kritisk belysning.

F. lektor C. G. Normann.

Med anledning av Eder anmodan om ett uttalande från min sida angående Brattsystemet får jag härmed framlägga min syn på frågan:

Först får jag bedja framhålla att, ehuru jag anser "Föreningens Mot Monopol" skrivelse till kunglig majestät angående Brattsystemet påkallad, jag ingalunda helt kan dela de däri uttalade förslagen! Så anser jag t. ex. ej Danmark bör allt för mycket kopieras. Ej heller kan jag anse, att systembolagen böra slopas. Vad vi ha av eget att bygga på för ett förståndigt nykterhetsarbete, bör ej föraktas och barnet bör ej kastas ut med Brattsystemets smutsiga badvatten.

Efter denna lilla anmärkning tillåter jag mig följande uttalande angående själva Brattsystemet.

Ekonomiskt sett kan man om man också söker efter lämpligare och mera tilltalande ord, icke få tag i något annat som närmare uttalar själva saken än "bluff". Brattsystemet anger nämligen såsom ett av stöden för dess tillvaro att det tillförer staten vinst. Finner man då att i stället för den förespeglade vinsten stat och kommun få dragas genom detta system med sådana utgifter att systemet i stället måste förorsaka en icke obetydlig förlust så bör den benämning, jag dristat mig använda, kunna anses motiverad.

Går det då att visa på denna förlust? Säkerligen. På Brattsystemets kreditsida står huvudsakligen de cirka 4 miljoner som under några år årligen inlevererats såsom vinst från Vin- & spritcentralen. Oberoende av Brattsystemet äro de omsättnings- o. utskänkningsskatter, som inlevereras till staten. På Brattsystemets debetsida kommer däremot åtskilligt.

1) Vad kostar jakten efter smugglare? Dess organisation och ledning, befäl, manskap, båtar, bensin o. s. v.

2) Vad kostar allt extra arbete och extra betjäning vid tullen för smuggelspritens skull.

3) Vad kostar rådhusrätters och övriga domstolars och även högre instansers arbeten med alla mål föranledda av smuggel- och lönnbränningssprit m. m.? (Brattsystemet har tillskapat ett nytt brottsystem).

4) Vad kostar polisens och åklagares, landsfiskalers extra arbeten för denna sprit?

5) Vad kostar underhållet av alla bötesfångar och till frihetsstraff ådömda för denna sprits skull?

6) Och till sist vad kostar kontrollstyrelsen detta ämbetsverk med sin överdirektör, sina byråchefer o. övriga tjänstepersonal och sina cirkulär i det oändliga? I den nuvarande gestalten, som givits åt kontrollstyrelsen, är den i huvudsak byggd på Brattsystemet.

Vilken förståndig människa kan tro att alla dessa utgiftsposter täckas med cirka 4 miljoner! Är det möjligen Brattsystemets avsikt, när man, såsom nyligen framgått ur tidningspressen, vill att i statsverkets inkomststat denna summa skall reduceras till 2 miljoner, att nedknappa den vinst, som skall inlevereras till staten till nämnda mindre belopp?

Vad vi här anfört är utgifter, som direkt kunna draga med sig förlust för stat o. kommun. Indirekt tillfogas staten också förlust 1) därigenom att å den ej ringa smuggelsprit, som införes i landet, staten ej erhåller någon tull. 2) den skatt, som av Vin- & spritcentralen inbetalas för den rö-

(Forts. å sid. 4.)

Nationen under 1927.

Ett nytt år har inträtt. Ögonblicket manar till en betraktelse, en blick tillbaka på det år, som gått samt även framåt mot det nya, det vi skriva 1927.

Under fem kvartal har Nationen utkommit och verkat. När vi i oktoberr 1925 upptogo kampen för vårt folks frigörelse ur det tyranniska främlingsväldet, gjorde vi det i klar insikt om uppgiftens svårartade natur. Vi väntade ej heller några omedelbara, överväldigande resultat utan insågo alltför väl, att t. o. m. till synes anspråkslösa vinster med tillfredsställelse måste noteras. Så mycket mera glädjande är det under dessa förhållanden att i dag, ett och ett kvarts år efter tidningens start, kunna konstatera, att vår kamp medfört verkningar långt utöver vad vi från början vågat hoppas på. Det härskande kosmopolitiska systemet har fått en allvarlig stöt i själva grunden, så att dess oavlinga ledare sett sig nödsakade att draga positionerna tillbaka på en hel del punkter. På andra återigen hava de åtnöjt sig med att söka bevara status quo, medan de på någon enstaka punkt liksom i en stämning av ren desperation gjort försök med radikala framstötar, vilka dock genomgående snöpligt misslyckats och endast lett till att reaktionen mot det plutokratiska väldet fått ökad vind i seglen. Situationen har i viss grad avspeglats i den ledande dagspressens uppträdande i olika frågor. Oron över de nya toner, som börjat ljuda vid sidan av den officiella, kosmopolitiska pressorkestern gör sig alltmera märkbar. I synnerhet inom de politiska läger, som särskilt utgett sig för att vara konstitutionella, har stor nervositet yppats över de komprometterande avslöjanden rörande de under borgerlighetens hägn och beskydd begångna rent antikonstitutionella handlingar och olagligheter, vilka i Nationen

(Forts. å sid. 3.)

Den nye japanske kejsarens budskap till sitt folk.

I ett till japanska folket utsänt budskap med anledning av tronbestigningen meddelar den nye kejsaren, att det är hans fasta beslut att respektera statens grundlagar samt att vidmakthålla förfädernas ärorika traditioner. I det kejserliga budskapet heter det bl. a.:

"Vår kejserlige farfader, som var begåvad med den största klokhet och urskiljning, ökade rikets storhet både i militärt o. medborgerligt avseende. Han sörjde för att landet utvecklades inåt, och utförde stora militära bragder utåt. Han promulgerade en för alla tider oförgänglig författning och konsoliderade Japans regeringssystem, som icke äger motstycke i världen. Vår kejserlige fader låg det alltid om hjärtat att föra en rättvisans och rättrådighetens regering, och han gjorde det till sitt ständiga mål att följa den av förfäderna utstakade vägen.

Förhållandena i världen ha undergått betydande förändringar. Människornas tankar följa skilda banor, och nationens ekonomiska liv präglas ibland av konflikter mellan växlande intressen. Det är därför av vikt att vi fästa våra ögon på landets allmänna läge och samla hela rikets krafter till befrämjande av nationens solidaritet, till ett ytterligare stärkande av grunderna för vår nationella existens, och till tryggande av vårt folks framtida välstånd för alltid.

Vad jag ivrigast och enträgnast vill mana till är enkelhet i stället för tomt prål, originalitet i stället för blind efterhärmning, framstegsanda för att hålla jämna steg med kulturutvecklingen, nationell enighet i mål och handling, välvilja mellan alla folkklasser och vänskap med alla jordens folk.

Dessa mål överensstämma med de lysande grundsatser, som lämnats oss i arv av vår kejserliga farfader och äro ägnade att uppfylla vår kejserlige faders nådiga vilja. Det är vår önskan att alla de som äro i det allmännas tjänst skola låta vägleda sig av de här ovan framlagda grundsatserna, att de skola bistå oss och stödja våra strävanden i samma anda och på samma sätt som de tjänat vår kejserlige farfader och fader, och att de i samarbete med alla våra undersåtar måtte uppehålla tronen, helgad och oföränderlig i evighet".

Olika angrepp mot frimuraresamfundet.

Få samfund torde ha varit utsatta för så många angrepp som frimuraresamfundet. Angreppen hava varit av tämligen olika natur, en del angripare hava gått löst mot förbundet genom att avslöja dess hemligheter i det syftet offentliggjort mer och mindre vederhäftiga beskrivningar om dess rituella bruk och lagar, andra hava sökt förlöjliga frimureriet, under det åter andra framställt det som ursprunget och källan till allt religiöst och moraliskt ont, som uppenbarats i samhället, ja, det har från åtskilliga håll med bestämdhet hävdats, att frimurarna föranstaltat sådana blodiga samhällsomstörtningar som den franska revolutionen. I ett föregående nummer av Nationen relaterades de märkliga uttalanden rörande frimureriet, som gjorts av en rad påvar och bland vilka man särskilt fäste sig vid det av Leo XIII.

Att uppräkna alla beskyllningar, som när och fjärran riktats emot frimureriet skulle bliva allt för vidlyftigt, vi vilja här blott hänvisa till ett år 1824 i Leipzig utkommet arbete "Sechs Stimmen (Stuve, Arndt, Knigge, Steffens, Meier o. Fessler) über geheime Gesellschaften u. Freimaurerei", vilket innehåller en summarisk förteckning däröver. De förnämsta motståndarna hava sedermera varit advokaten Eckert i Prag och i synnerhet teologen Hengstenberg i Berlin, vilken senare sökt hindra prästers inträde i frimurareorden och i sådant syfte skrev "Die Freimaurerei und das evangelische Pfarramt". Frimurarna försökte vederlägga honom genom följande 3 skrifter: 1) "Beleuchtung der Angriffe der Evangelischen Kirchenzeitung gegen den Freimaurerorder" o. s. v., 2) Freimaurerei und Christenthum....", 3) "Zur Beurtheilung den Hengstenberg'schen Schrift: Die Freimauerei". Dessutom uppträdde mot honom

(Forts. å sid. 2)

Den 7 Jan.

Ett berömvärt regeringsinitiativ.

Regeringens beslut att genom tillsättandet av en särskild kvalificerad kommitté föranstalta om en skyndsam utredning i anslutning till inom socialdepartementet redan gjorda undersökningar i syfte att redan till 1927 års riksdag få fram ett förslag till lag om obligatorisk skiljedom i rättstvister mellan arbetare och arbetsgivare är, förutsatt att initiativet bygger på de ärliga motiv man vill hoppas och tro samt att de provokatoriska krafterna hållas utanför frågans behandling, att hälsa med tillfredsställelse som ett steg i rätt riktning. Inom politiken är det ju nu en gång så, att andan och den därav betingade utformningen av en lag äro bestämmande ifråga om dennas praktiska verkan åt det ena eller andra hållet. I det provokationspolitikens tidevarv, vari vi leva, är det jämförelsevis mera sällan som i och för sig berättigade lagförslag slutligt erhålla en sådan gestaltning, som är ägnad att motsvara de behov i lagstiftningsväg, som skulle tillgodoses, utan arrangeras som bekant i regel mellan de kämpande grupperna kompromisser, så beskaffade, att de i möjligaste grad läggas lagen till rätta för spelets höga beskyddare inom den storfinansiella världen. Häri ha vi otvivelaktigt också att se grundorsaken till att snart sagt all lagstiftning numera till sina praktiska verkningar artar sig mer eller mindre provokatorisk i det den i regel visar sig tjäna helt andra syften än de, som vid lagarnas instiftande föregivits.

I Nationen har vid upprepade tillfällen getts uttryck åt det kravet, att en sådan statlig ordning bör upprättas, som underordnar de enskilda intressena under det allmännas, varvid särskilt måste fordras, att de förödande stridigheterna mellan arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer bringas att upphöra och statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället återställas. Som det numera utvecklat sig äro partierna som sådana mest att betrakta som redskap i de nämnda organisationernas tjänst, vilka i sin tur direkt och indirekt regeras av de storfinansiella kretsarna. Själva chefredaktören för Socialdemokraten, hr Arthur Engberg, framhöll i sitt stora anförande inför Stockholms arbetarkommun för icke länge sedan med en frimodighet, som förtjänade allt erkännande, att utvecklingen i vårt land de facto lett till en situation, där all makt praktiskt taget läge i händerna på en liten krets privata finansmän, vilka hänsynslöst utsögo land och folk, samt att vårt nutida demokratiska samhälle i själva verket styrdes av "en storbankernas diktatur", vars redan orhörda domän för varje dag alltmer vidgades. Försåvitt att denna frimodiga bekännelse från socialdemokratiskt håll var avsedd att tjäna för mer än som en gest utåt d. v. s. att verka för skingrande av den rådande begreppsförvirringen på politikens och ekonomiens områden och därmed bana väg för en utveckling i sanningens och rättens anda, skulle man emellertid från samma håll haft att vänta ett sådant tillrättaläggande av spörsmål, vilka intimt sammanhänga med det framställda problemet, att förutsättningar också skapades för en lösning av detsamma. Men det vill synas som om benägenheten för att vilja göra något som helst partipolitiskt offer för den goda saken icke heller vore tillfinnandes på den socialdemokratiska sidan. Om det härvid är modet eller den goda viljan, som brister hos vederbörande, må lämnas därhän. Man hade eljest vid detta laget inom arbetarlägret bort inse, att den utveckling, som hittills följts, i den mest oroväckande grad just främjar en storkapitalism, som är långt hänsynslösare och till sina konsekvenser farligare än något tidigare slag av kapitalism. Det är i den allt intresse absorberande inre oron, i de permanenta stridigheterna på arbetsmarknaden som den i hemlighet regerande "bankdiktaturen", vars gyllene grundsats är "söndra o. härska!" har sin ypperliga jordmån. Hr Engberg yttrade i sitt här omnämnda tal de betecknande orden: "i ryggen på var och en av de s. k. arbetsgivarnas underhandlare vid förhandlingarna med arbetarna sitter en fin tråd, som löper bakom scenens kulisser, bakom vilken står den verkliga makten, storfinansen, som rycker i trådarna och låter marionetterna dansa på scenen". Han kunde, om han så velat, sagt också något mera, nämligen att liknande trådar icke saknades mellan "den verkliga makten" och representanter för arbetaresidan, men ingen må förtänka honom, att han icke inlät sig på den sidan av kulisspelet, vilken vi t. ex. i fråga om spritfinansens rovriddareverksamhet haft tillfälle att nog så grundligt belysa. Samma berömda 'trådsystem' under Stora W:s högsta ledning och kontroll tillämpas ju som bekant i högt utvecklad form även på det riksdagspolitiska området. Vill man en ärlig förändring till det bättre, finnes det emellertid endast en möjlig väg, nämligen att resolut gå löst mot den onda samt låta den politiska partitaktiken stå åt sidan. Ingen kan göra påstå, att de principer, som f. n. tillämpas vid avgörandet av tvister på arbetsmarknaden, äro av beskaffenhet att främja vare sig rättvisans eller allmännyttans krav. Det är den krassa makten, som utövar bestämmanderätten. Till vems favör, borde numera stå klart för envar, som har ögon till att se med. I de flesta fall blir det en maktstrid mellan de kämpande parterna, arbetsgivarne och arbetarna, ur vilken den part utgår med segern, som under rådande situation bäst passar "den verkliga makten" eller storfinansen. Under tiden gå miljoner till spillo i förlorade inkomster till företagare så väl som arbetare, statsekonomien försvagas genom minskade skatteinkomster, oförskyld fattigdom och elände skapas åt massor av svenska medborgare, varigenom ökade krav ställas på understöd från stat och kommun. Härtill kommer så all den skada, som åstadkommes genom den samvetslösa hetspropaganda, som under pågående konflikter bedrives av de respektive organisationerna och deras press och som kanske mera än något annat just bidrar till att vidmakthålla det av förstörelsens makter så livligt åtrådda permanenta orostillståndet i samhället.

Ur nationell, samhällelig synpunkt måste alltså regeringsinskridandet hälsas som ett steg i rätt riktning, under den förutsättning vi ovan framhållit. Det gäller här visserligen endast en rättslig reglering av kollektivavtalet samt obligatorisk lösning av tvister rörande tolkning och tillämpning av dessa avtal d. v. s. en mycket obetydlig del eller mellan 1 och 2 proc. av förekommande tvister på arbetsmarknaden. Den väg, som bör följas i riktning mot ett rättsligt förfarande på området, har härmed emellertid från regeringsmaktens sida anvisats. Det kan sannerligen vara på tiden att arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer, som alltför länge tillåtits att terrorisera samhället, lagligen bringas att underordna sig dess intresse. De ifrågavarande organisationerna hava ofta tydligen satt en ära och en förnöjelse uti att få utöva sitt ödesdigra självsvåld. Socialministern förtjänar ett förbehållsamt erkännande för sitt inskridande genom att låta det gå till ett regeringsinitiativ utan att invänta den av förra regeringen utsedda "niomannadelegationens" utredning rörande en arbetsfredslagstiftning i vidsträcktare bemärkelse, allrahelst som delegationen icke visat någon önskan att vilja lojalt fullgöra sitt uppdrag. Ett uttalande i Socialdemokraten, vari regeringsinskridandet stämplas som "ett omotiverat tilltag", ger stöd för den uppfattningen, att något positivt icke var att vänta från delegationens sida. Där hävdas självbelåtet, att delegationen ännu ej ens var färdig med sin preliminära ståndpunkt i frågan samt betecknas det bebådade regeringsförslaget som "en stridshandske", kastad mot arbetarklassen, vilken uppmanas att även upptaga handsken. Icke heller på den borgerliga sidan har regeringens initiativ väckt någon vidare entusiasm, om man också där i allmänhet sökt beslöja sitt verkliga sinnelag under diplomatiska ordvändningar. Svenska Dagbladet, som tydligen ansett nödvändigt anlägga en annan taktik än själsfränderna på socialistsidan, är livligt tillfredsställt över detsamma såsom utgörande ett passande svar på "socialdemokraternas sötsura miner och försök att förhala en för dem motbjudande utredning." Bladet betonar samtidigt med stor skärpa, att "striderna på arbetsmarknaden i dess helhet icke kunna avskaffas genom lagar av vare sig repressiv art eller av skiljedomsnatur", alldenstund (se här bevisningen:) "obligatorisk skiljedom i intressetvister inom det enskilda näringslivet enständigt förkastas av både arbetsgivare- och arbetareorganisationerna i vårt land". Vidare erinras om att "riksdagens aktion i frågan "ingalunda avsett hela problemet som sådant utan endast vissa begränsade segment därav, nämligen främst obligatorisk skiljedom i rättstvister och obligatorisk skiljedom för alla slag av tvister, där stat eller kommun är part, d. v. s. ett förebyggande av s.k. samhällsfarliga arbetsinställelser". Sv. D:s mycket energiska påminnelser till regeringen Ekman synas vittna om, att glädjen över dennas initiativ i själva verket är mindre översvallande än bladet i vissa delar av sin ledare, där det gäller att pliktskyldigast häckla socialdemokraterna, vill låta påskina. Stockholms Dagblad, som numera synes företräda ett borgerligt-politiskt intresse med utpräglad blick för möjligheterna i öster (Bolschevikien) erinrar om, att åtgärden med delegationens tillsättande endast och allenast var "en ren skenmanöver, avsedd att låta ett visst intresse för arbetsfreden komma till synes under förhoppning att därigenom gynnsamt påverka riksdagen till förmån för den dåvarande regeringens flerfaldiga sociala reformförslag." Vad har Sv. D. att säga härtill? St. D. låter i sin iver att avfärda det otreviliga spörsmålet tydligen förleda sig till att spela rollen av de borgerligas "enfant terrible". I fortsättningen deklarerar tidningen i fullaste samförstånd med Sv. D., att "lagstiftningsvägen över huvud icke är av synnerligen genomgripande betydelse, när det gäller arbetsfreden."

Ingen hade rimligtvis kunnat vänta, att regeringsinitiativet till skiljedom i rättstvister skulle mottagas med några känslor av glädje och tacksamhet vare sig av arbetsgivarnas eller arbetarnas språkrör i pressen, då det givetvis åsyftar ett inkräktande på de båda parternas förmenta rättigheter att spela herrar i och på det mest skandalösa sätt terrorisera samhället. Så mycket tydligare framstår det, att det här verkligen gäller ett spörsmål av stor samhällelig betydelse. Den Ekmanska regeringen har genom sitt resoluta inskridande i denna fråga lämnat vittnesbörd om en positiv vilja, som med tillfredsställelse konstateras. Det innebär dock endast begynnelsen av vad snarast komma måste. Framtiden får utvisa i vad mån den skall vara i stånd fullfölja den uppgift, vartill första steget nu tagits. Att regeringen, försåvitt den önskar taga saken på fullt allvar, kommer att möta det hårdaste motstånd från parterna, är höjt över allt tvivel. Säkert är emellertid, att den i varje strävan att på lagstiftningsvägen vilja främja arbetsfreden och bringa arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer att underordna sig det allmännas intresse har den oförvillade opinionen bland vårt folk helt på sin sida. Man får blott hoppas, att den icke skall låta inverka eller imponera på sig av de falska opinionsröster som komma till uttryck i den korrumperade dagspressens olika organ.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
utfört genom Svenska Dentistförbundet Billig tandvård

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef 11257 Norr 23326.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. Sö 322 56 A. T. Sö 322 56.

PRESSKONSERTEN

Avbetalningsköpens risker.

Den form av affärsrörelse, som det moderna avbetalningssystemet representerar, har på senaste tiden på skilda håll väckt betänksamhetens röster även i vårt land. Vi hava sålunda haft att bevittna en diskussion i olika tidningar, varvid helt naturligt talesmän både för och emot framträtt. Sedan länge har det ju varit en känd sak, att systemet med avbetalningsaffärer också hos oss numera praktiseras i en utsträckning, som långt ifrån kan betecknas såsom normal. Det gives visserligen sådana områden av affärsrörelse, där systemet till en viss grad kan sägas hava sitt berättigande, men på andra områden åter, såsom inom bok- och bilhandeln etc. har den nått en omfattning, som otvivelaktigt innebär de allvarligaste vådor. I en artikel, rubricerad "Avbetalningsköpens risker", framhåller Stockholms-Tidningen (l.) frågans stora betydelse och rekommenderar en undersökning av systemets tillämpning och omfattning i vårt land genom kommerskollegium, handelskamrarna eller på annat sätt. Tidningen skriver, hänvisande till ett yttrande i saken, infört i Statsvetenskaplig Tidskrift, av hovrättsnotarien Thorsten Bengtsson, bl. a.:

Avbetalningssystemet innebär att köpkraft användes, innan den i verkligheten är förefintlig, och liknar däri kreditgivning i allmänhet. Ingen invändning kan göras beträffande produktionsmedel, som tillföra innehavare inkomster. Som exempel kan tagas en sömmerskas inköp på avbetalning av en symaskin. Risken är emellertid, att lättheten att få kredit lockar till lyx- eller onödig eller illa beräknad konsumtion. En annan risk ligger i att avbetalningsköp ha en tendens att med stor hastighet draga andra sådana köp med sig. Antag att i Förenta Staterna 3 miljarder ett år skall betalas på gamla avbetalningskontrakt; varorna äro redan tidigare utlämnade och allmänhetens köpkraft genom avbetalningarna försvagad. Det nya köpbehovet kan ej tillfredsställas lika lätt som förut, utan nya avbetalningsköp måste göras, att på en gång fullgöra avbetalningar på föregående köp och betala kontant för nya varor går icke för sig. Anordningen smittar nya köpare, och för varje år stiger det totalbelopp, som skall indrivas i avbetalningar. Då den ena avbetalningsaffären icke hinner slutföras, innan nästa göres, blir ökningen till sist lavinartad. Detta missförhållande torde vara oskiljaktigt förenat med systemet.

Avbetalningsaffärerna ha även i vårt land snabbt tilltagit i antal. Man köper möbler och böcker och premieobligationer och mycket annat på avbetalning. Om ett ungt par skaffar sig ett efter inkomsterna avpassat bo medelst avbetalningsköp är ej så mycket att säga därom, utan det kan vara både berättigat och gott, men att alla inköp på avbetalning av dyrbara böcker skulle motsvara ett förnuftigt och rimligt behov, torde väl näppeligen någon kunna påstå. I detta och andra fall uppdrives konsumtionen utöver normala mått och tenderar därigenom att bliva osund. En annan olägenhet är att handelsapparaten blir onödigt dyrbar. Ett otal agenter sysselsättas och räntor tillkomma, i viss grad också ökade inkasseringskostnader. Även om räntorna icke genast märkas så måste någon betala dem, och det är i längden varken fabrikanten eller kreditinstitutionen utan den köpande allmänheten. Om priset är detsamma vid köp på avbetalning och vid kontantköp, så har tydligen risken pålagts i förväg till förfång för kontantköparen.

Stockholms-Tidningens här citerade uttalande ställer otvivelaktigt frågan i en korrekt belysning. Det är icke en dag för tidigt att uppmärksamheten på allvar inriktas på avbetalningssystemets stora vådor. Det lär finnas firmor här i landet, bl. a. inom bokförlagsverksamheten, som ligga inne med avbetalningskontrakt å mer och mindre onyttiga bokverk med allmogebefolkningen på 10-tals miljoner kronor. Det måste äntligt sättas en gräns för detta ockrande på allmänhetens bevågenhet att låta locka sig till att skriva på köpekontrakt. Detta alldeles oavsett de vådor detta system innebär för den lojala och sunda handeln överhuvud.

Prenumerera på NATIONEN.

Front mot strävandena att rasera det svenska rättsväsendet!

(Forts. fr. sid. 1.)

skilja mellan förfarandet då det gällde publikt tryckfrihetsåtal, och då parterna båda voro enskilda medborgare. I senare fallet fanns ingen anledning att frångå det vanliga domstolsförfarandet, som tvärtom lämnade större säkerhet för att ett verkligt rättsförfarande komme till stånd och förhindrade att en av rättsbestämmelser oberoende jury finge avgöra frågan skyldig eller icke skyldig efter sitt partiska skön. På grund av detta förbiseende vid lagstiftningen har vår tryckfrihetsförordning blivit så ineffektiv, som den är. Det finnes ingen rimlig anledning, varför ej i tryckfrihetsmål mellan enskilda parter, varav den ena anser sig ärekränkt, saken helt och hållet skulle kunna avgöras av de vanliga underdomstolarna. Tvärtom, först därigenom kan man vänta sig ett lika rättvist avgörande som när muntlig ärekränkning ägt rum. Ville man hava några extra garantier, hade en svensk häradsnämnd först bort komma i åtanke. Men tryckfrihetsprocesser skola enligt Tryckfrihetsförordningen alltid äga rum vid stadsdomstol.

Man får hoppas, att vi inom en snar framtid måtte ha att emotse en kungl. proposition eller motioner i riksdagen i syfte att få enskilda ärekränkningar i tryck behandlade av rätten på samma sätt som muntliga ärekränkningar, att, om tryckeriet är beläget å ort under häradsrätt, denna med sin häradsnämnd må upptaga saken och icke såsom nu vid tryckerier å ort som lyda under landsrätt rådstuvurätten i den stad, där länets styrelse har sitt säte.

Vår urgamla, förnämliga rättsinstitution, häradsnämnden, får ej försvinna, rättssäkerheten och uråldrig frihet till skada, och det är att hoppas att till en början Sveriges lantdomare skola sluta upp en corps vid revisionssekreteraren Lindvalls sida och slå vakt kring en av Svea Rikes vördnadsvärdaste klenoder.

Olika angrepp mot frimurarsamfundet.

(Forts. fr. sid 1)

Bullrich, Sausse, Redslob, Langheinz och Schiffman. Även i andra länder såsom i Frankrike, Schweiz, England och Danmark har åtskilligt skivits mot och för frimureriet, men på långt när icke så mycket som i Tyskland. I Nordamerika utgav William Morgan år 1827 "Illustration on Masonry". Hans sedermera inträffade mord skylldes på frimurarna och man sökte genom skrifter och föreningar utrota frimureriet. Alla dessa i skrift gjorda angrepp finnas upptecknade i "Catalogue of antimasonic books" (Boston 1862)).

I Amerika hava bildats särskilda sammanslutningar, "Antimasons" (antifrimurare), för att motarbeta den skadliga verkan av Frimurareorden.

Innan de engelska kolonierna i Nord-Amerika blevo självständiga och oberoende, hade därvarande frimurareloger ådragit sig föga uppmärksamhet. Deras antal var för obetydligt och folket för mycket sysselsatt med att motsätta sig regeringen och organisera sina sociala o. industriella förhållanden. Efter fredsslutet (1783) grundade officerarna, som nästan alla voro frimurare, Cincinnatiorden för att med ett fast band förena dem, som i fält hade delat nöd och fara med varandra. Men en väldig opposition reste sig mot detta slutna sällskap och dess antagligen aristokratiska principer, ja mot allt ordensväsen överhuvud, vilket befarades skola efter franskt mönster genom frimurareförbundet komma att blomstra i Amerika. Den oklarhet, som vid den tiden ännu var rådande bland frimurarna själva rörande brödraskapets mål, väsende och historia, gav anledning till, att även den så djärve försvararen av människans "liberala rättigheter" Thomas Payne i sin skrift: "On the origin of Freemasonry"(Newyork 1810) uttalade förkastelsedomen över frimureriet. Åtskilliga andliga, som eljest voro i saknad av lämpligt material, togo med glädje vara på dessa alster för att med stöd av dem utslunga sin förkastelsedom mot frimureriet, och andra prästmän, som voro frimurare, kommo därigenom i trångmål hos sin församling.

En annan agitation mot frimurarna uppkom 1821 i presbyteriansynoden i Pittsburg, Pennsylvanien. Flera prästmän inkommo nämligen till synoden med yrkande, att frimurarna måtte avstängas från kyrkans rättigheter och välgärningar, undantagandes i de fall, då de erkände sina förvillelser samt avsvuro sina frimuraregrundsatser. Den nämnd, som synoden med anledning därav tillsatte, förklarade, att det vore förkastligt att hemlighålla förhandlingarna inom ett samfund, för vilket kärlek och välgörande skulle vara huvuddygder; att det vore orätt att avlägga ed, utan att förut känna hemligheten och dess föremål; att det vore okristligt samt stridande emot den hel. skrift, att vid kärlekshandlingar giva bröderna företräde framför andra människor; att förbundets inflytande i staten vore farligt för landets fria institutioner, synnerligast vid val, samt ofta fördärvbringande för dem, som komma med detsamma i beröring. Kyrkans nådemedel och evangelium vore tillräckliga medel till förbättring. Även vore frimureriet för-

PÅ UTKIK

"Gud skapade världen endast åt judarna."

Som en illustration till de judiska strävandena under huset Rotshilds spira för världens erövring åt Judas stam återgiva vi ovanstående teckning av den berömde tyske konstnären Karl Rélink. Den judiska världsomstörtningens agenter inom de socialdemokratiska och kommunistiska lägren i skilda länder försumma aldrig att ge sin entusiasm tillkänna över kejsare- och kungakronornas erövrande av folkens massor. Men bakom de köpta agenterna ler "den verklige makthavaren", den enligt den judiska läran av Gud utvalde, sitt gudomliga leende, i medvetandet om att kungakronorna endast äro h a n s rättmätiga egendom. Sedan må de blinda massorna hos gojims folk tro vad dem lyster. Ty Talmud, den judiska lagboken säger: "Juden begår ingen stöld, han tager blott vad som är hans rättmätiga egendom. — Icke-judens ... som herrelöst gods, juden är i sin fullkomliga rätt, när han gör den till sin."

Att de citerade judiska lagorden också i verkligheten följes, därom vittna de många blodiga revolutionerna och revolutionsförsöken i skilda länder särskilt åren efter världskriget. Dessa ledde visserligen icke allestädes till åsyftat resultat, men de lämnade dock sina nog så tydliga vittnesbörd. De för Alljuda farliga ste furstesläkterna, romanoverna och hohenzollrarna, äro berövade sina kronor, om för beständigt får framtiden utvisa. Det är givetvis icke utan skäl som kejsar Vilhelm, den judiska pressens speciella driftkucku, efter detroniseringen bekänt sig till antisemitismens lärор. Det var blott för sent han kom under fund med arten av de judiska röster, Rathenaus m. fl., som han i sin makts dagar till det sista lånade sitt öra.

Bulgariens krona gick åter en gång Alljuda förbi.

Att den judiska revolutionsinternationalen trots de många och svåra motgångarna den lidit under det gångna året icke uppgett sina ohyggliga planer på världens omstörtning till förmån för Alljuda, därom vittna på ett ofördydbart sätt meddelanden från olika länder i dessa senaste dagar. Så rapporteras nu t. ex. från Sofia, att en större bolsjevikisk sammansvärjning upptäckts i Bulgarien, vilken i ordningen kunna vi ej på rak arm säga. En i detalj utarbetad plan för revolutionens genomförande har där uppdagats av myndigheterna. Enligt denna skulle 300 kommunister besätta bankerna (naturligtvis i samförstånd med allra högsta bankledningen) och järnvägsstationerna, 300 man skulle infinna sig i kasernerna för vinnande av soldaternas stöd samt en tredje grupp arresteras ett antal högre officerare jämte poliamästaren i deras bostäder. Så skulle det marscheras mot kungliga slottet och kung Boris tvingas abdikera. — Det gick emellertid icke efter vederbörandes beräkning. Polisen var nog djärv att våga lägga hinder i vägen ... "Världskejsaren" Edward Rothschild V har fått en ny motgång att registrera i sina strävanden för världens revolutionering och läggande under Alljudas spira. Hundratals personer som varit inblandade i affären, ha arresterats, och revolutionen torde för denna gång kunna anses åtminstone för tillfället avvärjd i Bulgarien.

Revolutionsmiljardärens änka begär pension!

I ett föregående nummer meddelades om den kolossala förmögenhet, som den nyligen i London avlidne judiske sovjetambassadören Krassin lämnat efter sig, enligt senaste uppgift 50 milj. pund, vilka Krassin glömt att redovisa till det arbetande ryska folket av de skatter, han varit med om att rädda från den ruttna tjuvbourgoisien, som för sina missgärningar antingen avrättats eller ock förjagats från Ryssland som straff för sina kapitalistiska synder. Avlidne Krassins änka är emellertid icke tillfreds med de till mångahundratal uppgående miljoner hennes bortgångne make i livstiden lyckats hopbringa på de bördiga ryska jaktmarkerna utan har ingått till sovjetregeringen med en officiell anhållan om livstidspension. En viss sorts människor bli aldrig nöjda här i världen. Saken har enligt vad upplyses från Moskva där väckt en oerhörd uppmärksamhet, och sovjetregeringen har ställts i ett högst delikat läge, enär förhållandet beträffande Krassins efterlämnade miljoner allmänt är känt. Avslår regeringen fru Krassins anhållan, kunde ju detta lätt få skenet av en kränkning av den store revolutionshjältens minne, beviljar den pensionen, skulle detta återigen icke kunna undgå att väcka munterhet samt ytterligare skärpa förbittringen mot den revolutionära regimen hos ryska folket.

Kommunistisk rättsskipning.

Ett fall av kommunistisk rättsskipning har i dagarna inträffat i Polen, vilket väckt åtskillig uppmärksamhet och lett till arresterandet av ett stort antal kommunister. En f. d. kommunist Oppenheim hade angivit några av sina forna kamrater för polisen, med anledning varav det kommunistiska partiet tillsatte en privat domstol, som dömde honom till döden. Omedelbart efter "domens" avkunnande blev Oppenheim nedskjuten i sin bostad med sex revolverskott.

Ytterligare personalindragningar vid sovjets institutioner i utlandet?

Det finansiella och ekonomiska läget i Soviet-Ryssland har, meddelas från Moskva, på senaste tiden undergått en stark försämring, huvudsakligen på grund därav att lantbruksskatten inflyter mycket oregelbundet. En mängd åtgärder ha vidtagits i syfte att söka få jämvikt i budgeten. Samtidigt har order givits, att alla ryska flyktingar, vilka äro anställda vid handelsdelegationerna och andra sovjetinstitutioner i utlandet, skola avskedas under den närmaste tiden.

Nya bondeuppror i Ryssland.

Från olika delar av Ryssland ingå ... rapporter om bondeuppror varför flera guvernement förklarats i belägringstillstånd. Oroligheterna härleda sig närmast därav att bönderna vägra betala den nya lantbruksskatten och hota att såsom fallet var år 1921 minska den odlade arealen.

Det norska förbudets avveckling.

Enligt meddelande från Oslo har justitiedepartementet med sex månaders frist uppsagt hela förbudslagstiftningen.

Nykterhetsfolket till storms mot den privata restauranggrörelsen!

Riksdagens nykterhetsgrupp, riksdagens socialdemokratiska nykterhetshetsgrupp och förbudsvännernas landsförbund ha gemensamt i skrivelser till k. m:t framfört en del krav i vissa nykterhetsfrågor. I dessa till sin art och syftning högst märkliga framställningar, som i formuleringen åtskilligt erinra om den argumentering som på sin tid framfördes vid uppbyggandet av det Brattska spritmonopolet, begäres utredning om avveckling av det privatekonomiska intresset samt en undersökning enl. trustlagen i samband med utskänkningen av rusdrycker gen av bryggeriäringen i landet. Ännu återstår, heter det i skrivelserna mycket att göra i fråga om minskning av restauratörernas s. k. vinstkvantitet. Det enskilda restaurangväsendet har medfört en frestelse att med åsidosättande av restriktionerna utnyttja förefintligheten av rusdryckerna å utskänkningsstället för att uppnå ökat pris eller ökad omsättning eller bådadera i fråga om matvaror. Den närmare anordningen av avvecklingen av den privata restaurangrörelsen bör därför bli föremål för särskild utredning.

Vidare hemställes om lagförslag till nästa riksdag i syfte att systembolagen må kunna befrias från kommunal skattskyldighet för inkomst.

olämpande och nedsättande för det andra könet, enär det uteslöt kvinnor från sitt samfund.

Dessa förhandlingar och yrkanden kommo att utgöra förspelet till senare mera omfattande angrepp från kyrkans sida mot frimurarna, framkallade från de trenne loger, som då funnos i Pittsburg, en protest, i vilken dessa kraftigt och med utförligt vederläggande av de av nämnden anförda skälen, uppträdde emot synodens tillvägagångssätt, varför denna även underkände nämndens förklaring. Angreppen togo emellertid ny fart, då i september 1826 ovannämnda William Morgan bortfördes och försvann, enligt vad ansågs på föranstaltan av frimurarna. Befolkningen, uppretad till det yttersta genom denna tilldragelse, bildade strax därefter ett stort politiskt parti, vilket undertryckte de flesta loger och kom till makten synnerligast uti unionens nordöstra stater. Blott långsamt återhämtade sig logerna från dessa hårda slag. I den nyare tiden hava enskilda lutherska synoder och prästmän i Amerika fattat och avkunnat beslut mot frimureriet och katolska präster hava i stor utsträckning, följande påbuden i de påvliga bullorna, vägrat att utdela kyrkans nådemedel till ledamöter av samfunden samt att jordfästa deras lik.

X.

Milles genialitet

Att skulptören Milles på senare tider varit utsatt för en del kritik, nog å rättvis på grund av hans långtgående stilisering, har gått hans van o beundrare, C. G. Laurin, djupt till sinnes. För att en gång för alla göra slut på den ledsamma företeelsen och söka hindra en fortsättning därav har Laurin i Sv. Dagbl. låtit införa en längre illustrerad uppsats om Milles' konst. Den börjar betecknande nog med orden "Geniet Milles" och titeln "geni" duggar därefter i spalterna. Det är tydligen meningen att med knytnävarna intrumfa i allmänheten, att Milles ä r ett geni. Gud nåde sådan den, som vågar att mucka mot den lilla klicken av självnobiliserade konstförståsigpåare i vårt land! Men — ännu en sådan geniuppfylld reklam för Milles, och hr Milles kan vara "ihjälberömd" av sin synnerligen ivrige vän Laurin! Allmänheten saknar icke så alldeles omdöme i konstfrågor som herrar kritiker nu en gång fått för sig.

Det brister åtskilligt hos hr Milles, den saken är höjd över allt tvivel. Ännu har han aldrig kunnat skulptera ett vanligt klanderfritt ansikte. Denna brist söker han dölja genom att sätta sina gubbar på skyhöga piedestaler, så att någon ansiktsutformning icke behöves, på samma sätt som Grünewald söker dölja sin bristande förmåga att teckna genom en bländande kolorit.

Laurin medgiver, att Milles' Solsångaren har fått negroida anletsdrag. Det sätt varpå Laurin ursäktar detta sakförhållande är bland det lustigaste, som på länge förekommit i svensk konstkritik. Han säger, att det är ingenting en konstnär är så rädd för som att bliva kallad banal. Därför väljer han hellre ett negeransikte för att signifiera nordbons trängtan efter solen än ett typiskt nordiskt, ty då kunde det heta, att det verkade banalt!! Man måste inför denna argumentation fråga sig, om icke hr Laurin börjar bliva senil. Tänk om Praxiteles varit så rädd för att bliva kallad banal, att han ej vågat använda grekiska modeller och helleniskt fullkomliga typer, utan blott avbildat människotyper sådana som negrer och judar. Tänk på en idealisk Laurinsk Herkules med platt bred negernäsa och ullhår — ah! Wunderschön! Hr Laurin, det är blott de små konstnärerna, som äro rädda för ordet "banal". Och det ha de sannerligen också all anledning vara. Det är därför som de också nödgas giva sig ut på originalitetsjägeri för att kunna uppehålla skenet under sin livstid.

L—r.

Nationen 1927.

(Forts. fr. sid. 1.)

framförts. Det synnerligen digra bevismaterial vi exempelvis offentliggjort i fråga om förekommande laglöshet, korruption och privata manipulationer inom de halvstatliga monopolen har otvivelaktigt inneburit en mycket stark påfrestning på det rådande systemet. Betecknande härför är, att man numera t. o. m. å sådana håll, där för ett år sedan kravet på en extra revision och kontroll över sprit- och tobaksmonopolen behandlades "med löjets vapen" och karaktäriserades som endast och allenast uttryck för sjuka hjärnors fantasier, numera ser sig föranlåten ägna saken sin allvarliga uppmärksamhet. Den ledande dagspressen, som för icke länge sedan med allt gevalt arbetade för den storfinansiella monopoliseringen av vårt näringsliv, kämpar nu över lag mot "de olycksaliga monopoliseringstendenserna" och lånar sitt öra åt jämväl önskemål och krav av rent nationell natur.

om den tidigare antingen fullständigt negligerade eller blott känkte sitt hån och sitt löje. Situationen bjuder uppenbarligen de olika kosmopolitiska bladen att inför sina respektive publiker demonstrera, att beskyllningarna mot dem för rent destruktiv, antinationell politik äro grundlösa, för vilket ändamål de tydligtvis anse det nödvändigt att visa sina läsare intresse för något annat än rena sensationssaker, såsom brottmålsdramer, förskingringsaffärer, idrottstävlingar etc. Den direkt nedbrytande propagandan i tidningspressen har också på senaste tiden märkbart inskränkts, så att man har en tydlig förnimmelse av att förstörelsens krafter här ej längre våga gå fram fullt lika fördomsfritt som förr.

Vi våga tro, att vår tidnings verksamhet under det gångna året bidragit till framskapandet av denna påtagliga, nya situation. Förstörelsearbetet har i viss mån hejdats i dess framfart, vilket ju alltid är en positiv vinst. Det ger oss nytt mod och nya förhoppningar om fortsatta framgångsrika resultat av våra strävanden för vårt folks frigörelse ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som redan vunnits är visserligen av största värde, men fiendens maktställning är dock i stort obruten. Den stora striden återstår ännu. Vi skola också under 1927 fullfölja kampen för en nationell restauration med ej mindre hänsynslöshet än under det gångna året. Den kosmopolitiska skenkultur, som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn påbördats vårt folk, måste till grunden brytas för att efterträdas av en sann och äkta svensk kultur. Lögnens evangelium måste utdömas och avlösas av sanningens, det enda, som kan vara i stånd att frigöra människorna. Alltför länge hava vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte är att till Mammonsgudens ära förvirra och demoralisera sinnena. Det får icke längre tålas, att lögnens, orättens och hatets nedrivande läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av i dag inom vårt land ge alltfort en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den kosmopolitiska lögnkulturen framskapat och som tränga allt djupare i samhällskroppen, hotande själva dess livsnerv. Mellan grupper och klasser i samhället, som naturligt höra samman, har man rest konstlade skiljemurar och skapat ett förnuftsvidrigt tillstånd av inre oro och split, i tecknet varav den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvällat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt som "stat i staten" tyranniskt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har gjorts till rätt och slätt en vädjobana för lycksökare och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan. Våra stora nationella livsfrågor försumpas till oerhörd skada för land och folk. Och detta allt har kunnat ske endast därigenom att tidningspressen, det s. k. fria ordet, vilket utges för att representera den allmänna folkmeningen, i hemlighet erövrats av de samhälls- och folkfientliga kretsarna och så gott som helt inriktats i dessas tjänst, vilka icke sky att på det mest samvetslösa sätt missbruka sin ställning som "tredje statsmakt", i det de systematiskt förvilla de allmänna tänkesätten och förgifta de moraliska begreppen. Samtidigt fullföljes med energi kosmopoliternas ekonomiska erövringskrig. Staten och kommunerna bringas genom i vanvettets tecken bedriven skuldsättning allt djupare i den långivande storfinansens klor, medan folkets breda lager redan långt över bristningsgränsen tyngas med pålagor av alla slag till den nya, hemligt regerande, gyllene statsmakten. Den svenska industriens och det svenska kreditväsendets självständighet är i dag ett minne blott och samma kan snart sägas om våra andra näringar, handeln, jordbruket etc., vilka allt våldsammare ansättas av "kapitalets herrar".

Det är på hög tid att en bestämd front reses mot denna för land och folk ödesdigra utveckling. Den kristna grundåskådningen måste träda i den rådande kosmopolitismens ställe. Sanningen måste åter bliva ledstjärnan för vårt folk i dess strävan mot en bättre och lyckligare tillvaro. Sveriges utveckling får ej dikteras av främmande element, som icke blott icke känna solidariskt med utan t. o. m. direkt fientligt mot det svenska folket; utan skall den byggas på svensk grund och vara svensk till hela sitt väsen. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället, som spolierats av den storfinansiella makten, måste återupprättas, och kapitalet tvingas att erkänna satsen "i samhällets tjänst". Den land och folk ruinerande stats- och kommun.-skuldsättningen måste bringas att upphöra och en finanspolitik införas, som tar sikte på en snar avveckling av statens och kommunernas skulder samt införandet av sparsamhet med det allmännas medel. Näringslivets frihet måste hävdas gentemot strävandena att under storfinansens spira monopolisera detsamma. Det skamliga attentat, som genom nedrustningsbeslutet vid 1925 års riksdag riktats mot vårt lands frihet och oberoende, måste omintetgöras och sådana åtgärder snarast vidtagas, som garantera ett riksförsvar, vilket i händelse av behov kan försvara Sveriges oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sannt uttryck för svenska folkets vilja och kvalificerad att motsvara sitt ändamål att utgöra en fri representation för vårt folk, obunden av alla andra hänsyn än omtanken om landets och folkets väl. Härvid böra intresse- och kvalifikationsprinciperna såsom utgörande de enda förnuftiga representationsprinciperna åter komma till heders. Slutligen måste det nuvarande, på de allmänna tänkesättens förvillande och de moraliska och religiösa begreppens utplånande inriktade falska upplysningsväsendet avlösas av ett sannt upplysningsväsen på kristen grund.

Detta är det program, för vilket Nationen under det ingångna nya året skall kämpa. Vår strid gäller det allmännas, landets och folkets väl, och ledstjärnan i striden skall vara Sanningen. Tidningens redaktionella innehåll kommer att röra sig inom ramen av dess program. Framgången av våra strävanden beror först som sist av det deltagande och stöd, som ägnas dessa från allmänhetens sida. Samtidigt vi uttala ett tack till våra läsare för allt det intresse och förtroende, som under det gångna året visats tidningen, våga vi hoppas på att under det nya året få förbliva inneslutna i publikens bevågenhet. Ju starkare stödet av våra likatänkande och vänner förnimmes, i desto högre grad skola vi vara i stånd att verka för det höga målet och kunna sörja för tidningens utveckling i redaktionellt och andra hänseenden. Det är vår förhoppning att under 1927 kunna ytterligare befästa och utvidga det förtroende vi under det gångna året lyckats tillvinna vår tidning bland allmänheten.

Redaktionen.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Goda och billiga
Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
B I R G E R J A R L
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2 3—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Prenumerera på NATIONEN.

PRENUMERATIONSKUPONG

(att urklippas och insändas till: **Nationens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm**).

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen **"Nationen"** under år 1927.

Namn: ....
För Helår — Halvår — Kvartal.
*(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress: ....

Namn: ....
För Helår — Halvår — Kvartal.
(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress: ....

Namn: ....
För Helår — Halvår — Kvartal.
(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress: ....

Ovanstående prenumerationsanmälningar insända av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 7 Jan. 1927

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Saga och sanning.

(Forts. fr. sid. 1)

ex. vid lantmäteriförrättningar o. s. v. Detta är ju ett mycket sägande bevis för, att både Oden och godarne en gång varit människor och bott bland oss. Inga andra folk utom Skandinavien ha samma rättsinstitution, och, framförallt, icke de nämnda beteckningarna i samband med den kvar i sina resp. språk.

Av det förut anförda förstå vi ganska lätt, hur begreppet Oden blivit ett gudsbegrepp. Alla den i våra dikter och sagor mera berörde Odens förfäder, vilka uppräknas i 21 ättleder före honom, hade burit samma titel och som folkets domare och styresmän blivit betraktade som gudar efter döden, så även, fastän i andra hand, deras godar eller rådgivare. Detta blev också fallet med våra dikters och sagors Oden och hans godar helt naturligt; och det är ju klart, att eftersom de voro de siste, som intogo denna ställning bland folket, med andra ord de, som slöto vår domaretid — efter dem följde konungatiden — blev hela den föregående "gudaläran" tillämpad närmast på dem. "Odens namn — d. v. s. titel — var hedrat framom alla konungars", heter det i sagorna, och då ordet konung är en sammansättning av "kone" (hustru) och "unge" (barn), förstå vi, att detta begrepp allra först betydde blott "äkta född". Också Oden nämnes ofta konung i de senare sagorna. Även detta gör honom ju påtagligt till människa, och då han var av kött och blod, voro också hans godar och andra honom närstående det, den saken är ju solklar.

Att begreppet Gud i den tidigaste forntiden icke hade samma betydelse som nu, detta bevisas därav att det högsta väsendet ansågs stå över Oden — vilken senare betraktades såsom solgud — och denne i sin ordning över godarna. Sambandet mellan begreppet godar och gudar framträder bestämt däri, att endast de, som voro godar i Asgård — män såväl som kvinnor —, blevo betraktade som gudar efter döden; de Odenssöner, vilka antingen flyttat ut som självständiga hövdingar eller voro minderåriga, då Odens bana slöts, blevo icke så ansedda, ändå att flere, som ej ens voro släkt med honom, sålunda upphöjdes. Gudarna betraktades alltså på samma sätt som våra änglar, d. v. s. såsom sändebud mellan det högsta väsendet och människorna.

Ordet änglar härleder sig för övrigt också ur ett epitet, som gavs åt flera Oden närstående män: Äng-Ve (förvanskat till Yngve), Äng-Thor, Äng-Balder o. s. v., detta emedan först de började odla även ängsmarker; förut svedde man högre belägna områden med lätt jord. Oden nämndes av samma orsak Sige och hans odlingar Sigtuner (låglänta marker). Detta anger ju på ett slående sätt sambandet mellan ifrågavarande människor och de omberörda begreppen. Nästan hela sviten av benämningar i vår nuvarande religion har för övrigt hämtats ur den gamla: tempel, kyrka, kloster, himmel, helvete, kristen, hedning, nattvard o. s. v. Även i dess nuvarande skick står vår religion i mycket på gammalnationell grund — de reformer, som skett på detta område sedan Luthers tid, äro i verkligheten endast ett återgående till det gamla.

Den ifrågavarande tidens hövdingar voro också domare och präster. Såväl i den ena som andra egenskapen krävde de helt naturligt av sina undersåtar ett tillskott för att kunna hålla dessa funktioner uppe. Detta lämnades givetvis in natura och nämndes offer. Dessa inneburo alltså i första rummet avlöning eller skatt åt folkets överhuvuden, men de helgades så [illegible] emedan det kanske eljest skulle fallit sig svårt att utfå dem. Fördelningen var emellertid mycket praktisk: blodet, vari livet enligt forntida tro hade sitt säte, offrades åt gudarna, köttet i lagom portion åt hövdingarna, o. resten kalasade man upp under de glada religionsfesterna. Också detta — offer som skatt — lever som bekant kvar ännu i våra dagar, och detta utgör även det ett bevis för, att våra forntidsgudar en gång varit människor, ty om så ej varit fallet, skulle ju benämningen offer lett kvar i vår uppfattning och i vår verklighet som endast en gärd åt andemakter. Ordet offer betyder också sammanskott rätt och slätt, alltså detsamma som skatt — vilken också nämndes offergåva i forntiden.

Mycket ytterligare skulle kunna andragas av ännu kvarlevande seder, bruk och samhällsinrättningar från den store grundläggaren och nydanaren Odens tid, vilket tydligt och klart bevisar hans människovarande. Att han grundlagt den germanska stats- och rättsordningen är en av alla äldre skribenter omvittnad sak, och sagorna utvisa bestämt att så är. Den skiljer sig från slavers och romaners däruti, att den lämnar rum för den största möjliga folkfrihet. Men också i Englands och därförut Danmarks m. fl. staters regel, att för handelns och sjöfartens skull sätta sig i besittning av viktigare sund och andra passager, går dess grundläggande ande igen. Själv drev han omfattande handel — därav talet om hans många s. k. härtåg — och för att hålla rövare på avstånd från denna hantering, anlade han små fästen vid varje viktigare sund eller åmynning, så långt han nådde. Han anlade vår första banade väg, byggde broar över åarna, inrättade färjplatser, där så behövdes o. s. v. Kort sagt — vi spåra hans storslagna ande, vart vi än vända oss inom germanernas värld.

Ett personligt vittnesbörd om Oden är väl också om något den odödliga dikten Håvamål, vari vi möta en sedelära av så hög rang, att den för alltid måste bli bestående. Den överensstämmer på ett slående sätt med Jesu omkring 100 år senare framförda lärogrunder, och en utredning visar även, att båda ursprungligen äro av samma rot, lika visst som de senare också kommo att i ganska betydlig mån förenas.

Kommer så härtill, att vi genom våra sagohistoriska urkunder kunna följa Odens liv från vaggan till graven — det finns varken under forntiden eller medeltiden en enda person, om vilken skrivits så mycket som just om honom. Sagorna vittna ofördydbart om Oden, vad Nya testamentet vittnar om Jesus, nämligen att han icke blott var ett gudbegrepp utan också människa. Båda ha som bekant avlivats av vetenskapen, trots massan av odödliga vittnesböd om deras jordiska exisstens.

Artus.

SKRIVMASKINER,
dels nya, dels anv., fr. 25, 75, 150 kr
Uthyrning fr. 5 och 10 kr. pr mån. Hyra avgår om köp sker.
A. ORTON MASKINAFFÄR.
Kungsgat. 58, 1. Rt. 4485.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

Welanders Fiskaffär,
Fiskarhamnen 15,
REKOMMENDERAS.
Tel 9578. Norr 6815.
Stor sortering. Specialitet: Leveranser till restauranter.

Elektriska affären
Jacobsbergsgatan 29
Inneh. Ingenjör Hj. Knutsson.
Tel. Norr 107 08.
Rekommenderas!
Installationsmaterial
Radiodelar och Apparater
Alla slags elektr. rep. utföras.

Magsyra, halsbränna och kväljningar
tar man bort med ett glas Fruktsalt-Samarin som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.
Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i K. Johanssons Uthyrningsaffär Klarabergsgat. 58 II tr.
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan
Allm. Norr 16056.
Åberopa denna annons

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS

Bör Brattsystemet avskaffas?

(Forts. fr. sid 1)

relse den bedriver, ingalunda motsvarar de skatter som utbetalats av de vinfirmor och handlande, vilka detta system avlivat eller minskat inkomsterna för.

Dessutom ber jag ock få påpeka vad det svenska folket, den svenska allmänheten, förlorar genom det att ett monopol förtager så många förvärvsmöjligheter och arbetstillfällen för enskilda liksom ock att de varor, som erhållas genom ett monopol utan konkurrens, bli både dyrare och sämre.

Kommer därtill, såsom med bestämdhet påstås, att de ledande inom Brattsystemet intresserat sig för utländska vinfirmor, så borde Brattsystemet helt mista förtroendet ekonomiskt.

När det gäller att bedöma Brattsystemet ur sedlig synpunkt ställer sig saken lite annorlunda. Har det medfört en större nykterhet? Statistiken kan nog ej giva ett tillförlitligt svar, men om nykterheten under de senaste åren blivit större, kunna andra förhållanden än Brattsystemet medverkat. Vad betyder t. ex. ej idrotten i nykterhetshänseende för vår tids ungdom. Skulle icke andra och mer tilltalande vägar än de Brattsystemet valt kunnat verkat? Jag vill blott såsom min övertygelse framhålla, att den nykterhet Brattsystemet tillskapar är nykterhet på kryckor beroende av yttre omständigheter, den på social "fotografering" för att citera d:r Bratt byggda motboken, det till övermått i ätande ledande mattvånget, den konstifika spittidtabellen.

Allt sådant skapar icke en verklig nykterhet, en på viljans stärkande gentemot begären byggd. En sådan nykterhet framskapas endast genom uppfostran och, där den ej räcker, genom individuell bestraffning för i nykterhetshänseende begångna förseelser. Hän emot ett sådant nykterhetsarbete utvecklat ur svensk grund peka Wieselgren, generaldirektör Magnus Huss och den för ej så lång tid sedan avlidne professor Hjärnes uppfattning. Men även om man till Brattsystemets favör skulle kunna anteckna några minskade fylleriförseelser, så uppställer sig den frågan, om icke de mångahanda oarter, som det dragit med sig, såsom smugglingen, lönnbränningen, tydlig provokation, missaktning för lag, göra ojämförligt djupare skada för den svenska folksjälen.

Ser man på Brattsystemets verkningar i fysiologiskt hänseende så visa dessa sig ingalunda alltid lyckliga för folkhälsan. Vi ha förut påpekat det ofta förekommande onödiga ätandet. Redan i katekesen nämnes såsom de laster, som förkorta människans liv, i första rummet frosseri, och man hör ofta frågan uppställas, om icke flera människor äta ihjäl sig än supa ihjäl sig. Säkert är att många restaurangbesökare nu för tiden onödigtvis äta sig fram till spriten, och det kan ingalunda vara nyttigt.

Men Brattsystemet för med sig liksom totalförbudet, att smuggelsprit och lönnbrännarsprit i ej ringa grad förtäras av befolkningen. Denna sprit är okontrollerad och verkar mången gång hastigt förstörande på de inre organen, då däremot sådan sprit, som tiodubbelt renad visat sig vara mycket ofarlig fysiologiskt sett. Dessutom föranleder Brattsystemet att i stor utsräckning måste tillgripas denaturering med giftiga ämnen av sprit, och med det starkare begär efter sprit, som alltid ett förbud och bristande tillgång medför, inträffar ej sällan obotliga sjukdomar, blindhet, dödsfall o. s. v. genom förtärande av sådan sprit. Newyork har under julhelgen visat ett avskräckande exempel å spritförbudets faror i detta hänseende.

När man ser, hur det från kristiden härstammande mattvånget trots allt kan existera, råkar man i tvivelsmål. Jag kan icke underlåta att till sist här anföra en rätt så drastisk bild ur Erik XIV:s avsättningsakt. Där talas icke om konungens vansinne, blott om de ogärningar han gjort, och en av dessa, vid vilken akten länge uppehåller sig, är ett kopparstick, som konungen skulle ritat, troligen det första i Sverige. Sticket föreställer svenska folket under bilden av en åsna, lastad med en sandsäck. Den man, som ledde åsnan, var Göran Persson. Han hade "råd" till att leda åsnan, vart honom syntes. Åsnan skulle vara menige Sveriges innebyggare, både ädla och oädla. Sandsäcken skulle betyda skatter och gärder, stora bekostningar, kontributioner, instruktioner och förpliktelser. Skulle inte Erik XIV:s kopparstick giva det svenska folket litet att tänka på?

C. G. Normann.

Bliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 217 12 eller Norr 5889.

Det moderna rovriddarskapet.

Centralemissions "borttrollade" 24 milj.

I samband med gruvaffärerna i Västerbotten har ofta förekommit namnet Centralgruppens Emissionsaktiebolag. Detta har skett i sådant sammanhang att allmänheten bibringats den uppfattningen att detta bolag vore ägare av gruvorna eller i alla händelser aktierna i de två opererande gruvbolagen. Så förhåller det sig numera ej. Det nämnda emissionsbolaget är upplöst och dess tillgångar ha överlåtits till ett nytt bolag. Hela aktiekapitalet i Centralemission, 24 milj. kr., har försvunnit och dess aktier äro värdelösa. Dock ägde detta bolag ännu för något år sedan dessa rikedomar, som nu hägra för börsspekulationen och som kunde ha räddat det gamla emissionsbolaget, skriver en författare i Socialdemokraten.

Varför skedde ej detta? Och vilka affärsintressen ha spelat över tillgångarna från ett äldre bolag till ett alldeles nytt? Med därav föranledda jätteförluster för det äldre bolagets tusentals delägare? Är det metoderna från kristidens hänsynslösa svindlerier som ånyo upprepa sig?

Det försvunna bolaget har under ett tiotal år spelat en betydande roll inom vårt industriella och finansiella liv. Vid nästan alla mera omfattande "fusioner" inom bolags- och industrivärlden har detta bolag stått bakom, överkapitaliserat, organiserat och genomfört nya aktieemissioner samt därvid tillgodogjort sig enorma vinster och provisioner. Här må endast nämnas Vargön, Mellansvenska malmfälten, Svenska maskinverken, Ytterstforsbolaget, Laxå och Munksjöfusionerna med flera. Det har varit en parasitär verksamhet av stora mått. Under en period av svindelartat uppåtgående i aktiekurserna lämnade en sådan verksamhet lysande vinster. År 1918 kunde bolaget visa ett netto av 3,148,853 kr., för att år 1920 ge en förlust av åtta milj. Allt har varit kontinentalt och Paramaartat. Då bolaget år 1920 släppte ut 3,000 nya aktier kunde dessa avsättas en överkurs av 2,000 kr., som också av en godtrogen allmänhet betalades oaktat aktiernas nominella värde var blott 1,000 kr. Dylika notvarp gjordes år efter år och miljonerna strömmade in i bolaget.

Men bakslaget kom. Aktierna sjönko och vinsterna byttes i förluster.

Centralemissions aktier ha på några få år beskrivit en hastig resa nedåt. De noterades vid 1918 års utgång till 3,550 kr. för att två år därefter sjunka till 825 och år 1922 till endast 225 kr. samt år 1923 till bottenkursen 22 kr. Då stod ock det en gång stolta bolaget inför sitt fall. Aktiek. nedskrevs år 1923 från 24 milj till 8,4 milj. och år 1926 följde en ny nedskrivning till blott kr. 1,200,000, varvid aktierna skulle nominellt gälla 50 kr. I verkligheten äro de att anse som "prover utan värde". Samtidigt med detta senare beslut ändrades bolagets namn till "A.-B. Hereditas". Centralemissions saga var all.

Man finner att hela den nya styrelsen består av bankmän. De nya åtgärderna äro att betrakta som en bankkupp i syfte att bevara åt bankerna eller banken vad som finnes kvar i tillgångar i bolaget. Den stora massan av enskilda aktieägare få förlora vart enda öre. Det var väl också dithän man syftade. Den nya styrelsen består av G. Dillner, H. Lauritzen, O. Rydbeck, S. Lybäck, M. Waldenström, Wethje, C. Carleson och E. Brisell, en exklusiv samling representanter för i huvudsak Skandinaviska Kreditaktiebolaget. Falkman själv har, frivilligt eller ej, föredragit att stå utanför styrelsen, men det är han som håller i trådarna.

Hela det gamla bolagets aktieportfölj har överflyttats på det nya bolaget. Aktieportföljen upptager aktier till ett värde av 30 milj., medan aktiekapitalet är endast 1,200,000 kr.

Ledningens skicklighet i aktieoperationer på det högre planet förnekar sig minsann ej i dessa affärer. Det gäller blott att låta andra behålla den värdelösa makulaturen, medan man själv behåller dyrgriparna. Bland de aktier, som manipulerats över till det nya bolaget, och sålunda berövats de gamla aktieägarna, äro naturligtvis aktierna i gruvbolagen i Västerbotten. Så snart man upptäckte att där var pengar att förtjäna inriktades ansträngningarna på att lägga de så kallade vantarna på dessa papper för egen del. Och detta har också lyckats. Bland de aktier, som lätt och ledigt flyttats över till det nya bolaget, befinna sig naturligtvis aktierna i de två gruvbolagen. Sedan man gjort sig av med de tusentals aktieägarna i Emissionsbolaget, vilka endast voro med för att offras upp, har bankkotteriet med de skickliga grundarna i spetsen för egen del lagt beslag på de fina gruvaktierna. Om de bibehållits i det gamla bolagets ägo så hade ju dess aktier stigit och dess aktieägare hade kunnat få någon krona med. Men det var detta som måste förhindras. Bara dylikt sker på ett honnett sätt och utan att väcka den goda fru Justitia, som ju för övrigt enligt de gamla romarnas tro gick omkring med förbundna ögon, så har man inga betänkligheter.

Man finner sålunda att "Hereditas" innehar 4,500 aktier av ser. A. och 32,308 aktier av ser. B. i Skellefteå gruvbolag och lika många i Västerbottensbolaget. De förra äro i "Hereditas" aktieportfölj upptagna till 240,000 och de senare till 1,015,150 kr. i vartdera bolaget, alltså till blott omkring 50 kr stycket, ett fullkomligt godtyckligt pris då man känner deras nuvarande värde. Man vet ju att de förra under den pågående gruvspekulationen nått ett börsvärde av omkring 500 och de senare av omkring 200 kr. stycket. Det nya bolaget har sålunda lyckan att i sin portfölj utan egen förtjänst eller värdighet sitta inne med aktier i det förra eller Skellefteåbolaget till ett värde av 18250000 kr. och i Västerbottensbolaget till ett värde av kr. 7,300,000.

Summan av kardemumman blir att dessa miljonvärden gå de gamla aktieägarna förbi. Det bör anmärkas att ingen bestämmelse finnes därom att det gamla bolagets aktieägare ägde någon rätt till erhållande av aktier i "Hereditas".

Vid den stora aktieemissionen år 1920, då aktiekapitalet ökades från 12 till 24 milj. kr., buro tusentals "sparare" fram sina större eller mindre bidrag till denna bottenlösa bluff. Femton hela sidor å teckningslistan äro fullskrivna med namn på aktietecknare, bosatta inom hela landet. Med 24 namn på varje sida blir det omkring 500 namn. Det märkliga är att bankerna i så stor utsträckn. låtit locka sig. Man kan säga att "sorgens beklagande undanbedes". Värmlands enskilda bank, Upplands enskilda, Skandinaviska kredit i Malmö, Dalarnas finansbol., Mälarprovinsernas bank, A.-B. Kurator, Östergötlands enskilda och A.-B. Vapnaren, ha tecknat ej mindre än 240,000 kr. vardera. Men dessutom har Skand. kredit i Stockholm tecknat 519,000 kr. Däremot har Stockholms enskilda ej tecknat ett enda öre. Den ena korpen....

Enskilda personer ha dessutom plockats på betydande belopp.

Detta var 1920. Om ett år skulle dessa aktiekapital börja smälta som snö i majsol.

Det rättrogna Svenska Dagbladet skrev i en ledande artikel i juli förlidet år om emissionsbolagen att deras verksamhet "hade slutat i ett fruktansvärt nederlag". Samma tidning konstaterade i detta sammanhang att "kapitalförstöring, som ägt rum genom emissionsbolagens verksamhet, är av en rent förbluffande omfattning". År 1918 voro 14 emissionsbolag i verksamhet med ett aktiekapital av 160 milj. kr. Flertalet av dem ha försvunnit och de få kvarvarande arbeta endast med obetydliga spillror av sina aktiekapital. Man kan dock ej vara säker om de ej skola återuppstå från de döda. Så snart det rena aktiejobberiet visar sig lönande så finnes alltid folk som vilja göra hastiga vinster utan arbete. Och så ha vi desen kristidsföreteelser över oss igen.

Den ovan nämnda summan av 160 milj. kr. är endast en obetydlighet mot vad allmänheten fått förlora genom emissionbolagens utprångling av aktier i andra bolag. Alla våra förolyckade bolag ha fått sina aktier företrädesvis emitterade genom emissionsbolagen med resultat att allmänheten uppskörtats på det mest oerhörda sätt.

Bliv prenumerantsamlare å NATIONEN!

Ett nytt år har ingått. Det gäller att under detta kunna väsentligt utöka vår tidnings spridning och därmed också vidga dess möjligheter att kunna utöva inflytande. Varje för saken besjälad man och kvinna bör lämna sin aktiva medverkan härtill genom att bliva prenumerantsamlare å Nationen. Prenumeration kan verkställas antingen å resp. postanstalter eller direkt hos tidningen, adr. Södra Kungstornet, Stockholm.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 2. Fredagen den 14 Jan. 1927. Årg. 3.

Sverige behöver ett starkt sjöförsvar!

En stark örlogsflotta utgör en av de viktigaste förutsättningarna för vårt bestånd såsom fri nation.

Sveriges folk är en fredsälskande nation, som icke eftersträvar utvidgning på andra länders bekostnad.

Detta förhållande är givetvis av godo och stödjer sig dessutom på en enig folkmening.

Men kortsynt vore det att icke beakta, att vi hava vitala, fredliga nationella intressen att bevaka även på de vatten, som skölja våra långsträckta kuster.

Det är sant, att vårt militärpolitiska läge vid landgränsen i norr lättats genom stormakten Rysslands tillbakaträngande o. uppkomsten av "buffertstater" mellan Sverige och Ryssland. Men å andra sidan hava genom omstöpningen av statssystemen vid Östersjön konfliktanledningarna i vår del av världen ökats. Östersjön är dessutom numera öppen för örlogsflottor, tillhörande länder utom Östersjön. Ett sådant förhållande kan givetvis förorsaka, att Östersjöområdet lättare än förut bliver indraget i eventuella väpnade konflikter.

Vårt medlemskap i Nationernas Förbund kan även numera tvinga oss att deltaga i aktiva maktåtgärder mot stater, med vilka vi eljest hade allt intresse att leva i god sämja.

Luftflottornas utveckling under senaste decennium har vidare bidragit därtill, att vårt land blivit vida mera "åtkomligt" än förut.

De militära friktionspunkterna stå därför i vårt lands nuvarande läge i första hand att finna på de oss omgivande haven samt i luften.

Vilka nationella intressen har då vårt folk att därvid bevaka?

Vårt lands gränser äro till 62 proc. sjögränser. 55 av Sveriges 111 städer, och därtill de folkrikaste, ligga vid kusten. Kusttrakterna utgöra även i övrigt, nationalekonomiskt sett, en särdeles betydande del av vårt lands materiella värden. En mycket stor del av de viktiga industriella anläggningarna i kusttrakterna kunna från havsbandet nås med artillerield från moderna örlogsfartyg. Man behöver blott påminna sig omfattningen av de fientliga kusthärjningar, för vilka våra kusttrakter under föregående århundraden varit utsatta.

Under nuvarande förhållanden äro våra kuster än mera känsliga, än då var fallet.

Härtill kommer vår s j ö h a n d e l.

Av vårt lands handelsomsättning med utlandet går numera över havet: mer än 96 proc. av importen och 90 proc. av exporten. Sveriges handelsflotta uppgår till ett försäkringsvärde av över 520 miljoner kronor. Vår fiskeflotta för enbart saltsjöfiske har ett värde av 40, dess årliga fångst ett värde av mer än 27 miljoner kr.

Men icke nog härmed.

Sverige behöver för sitt l i v över havet importera en mängd av förnödenheter: för befolkningens uppehälle, för industriens upprätthållande. Vad ett krig angår, är det att märka, att en stor del av krigsindustrien, nödvändig för krigföring över huvud taget, måste taga råmateriel utifrån. Såväl industrien som järnvägskommunikationerna m. m. äro dessutom avhängiga av kolimporten.

Sveriges sjöhandel är sålunda ett livsbehov för landets bestånd, ty bildlikt talat liknar vårt land en organism, där pulsådrorna ligga utanpå ytterhuden.

Skulle nu Sverige vara i avsaknad av ett sjöförsvar, så skulle vid krig en fiende lätt och bekvämt kunna utföra landstigning på önskad plats av vår 2,800 km. långa kust. Våra så viktiga kustlandskap skulle bliva skådeplatsen för en förödande kamp mellan arméer, där bokstavligen numera "sten icke lämnas kvar på sten".

Vår sjöhandel skulle lamslås, den så viktiga kusttrafiken mellan landets olika delar avklippas, våra kusttrakter ligga öppna för förödelse av fientligt skeppsartilleri, stora delar av vår industri avstanna i brist på bränsle m. fl. förnödenheter, omfattande prisstegringar och efter hand l i v s m e d e l s n ö d följa.

Detta är ingen överdriven svartmålning, ty blockad av ett land kan bliva ödesdiger.

Det senaste krigets lärdomar lägga sitt påtagliga och blytunga vittnesbörd i vågskålen!

Luftkrigets möjligheter äro även ägnade att påkalla uppmärksamhet. I avsaknad av ett effektivt luftförsvar skulle vi blottställa våra städer och industriella centra m. m. även inuti landet för bombanfallens nervslitande och förödande effekt.

Mot de små, skyddade, med luftvärnsartilleri bestyckade

(Forts å sid 3).

Statsskuldsättningen hejdas.

Den i årets statsverksproposition föreslagna budgeten slutar på 709,2 milj. kr. mot 745,8 milj. kr. i föregående rikesstat, vilket alltså innebär en minskning av 36,6 milj. kr. För budgetens balansering har finansministern behövt anskaffa 11 milj. kr nya skatter. Detta sker utan att han rört skatteprocenten, som bibehålles oförändrad vid dess nuvarande 160. Det erforderliga beloppet uttages i stället genom höjande av tobaksskatten, 4 milj. kr., lotteristämpelns höjande till det dubbla, 3 milj. kr., samt höjning av automobilskatten, 4 milj. kr. En åtgärd i finansplanen, som med särskild tillfredsställelse konstateras, är den genomförda stränga skillnaden mellan skatte- och låneutgifterna, i det de verkliga inkomsterna få bestrida alla verkliga utgifter och alla årligen återkommande utgifter för kapitalökning. Finansministern går även på ett berömvärt sätt den oerhört viktiga statsskuldsättningsfrågan in på livet. Statsskulden har sedan 1913 stigit fr. 648 t. 1,735 milj. kr. Enligt budgetplanen skulle den nya upplåningen under året uppgå till 13,1 milj. kr. eller 1,1 milj. mindre än det belopp på 14,2 milj. kr., som av andra statsinkomster än lånemedel föreslås skola anvisas till avbetalning på statsskulden. I propositionen erinras om, huru under år 1920 upplånades 174,0 milj. kr. under 1921 215,0 under 1922 99,1, under 1923—1924 93,4, under 1924—25 37,7, under 1925—26 50,4 och under 1926—27 39,7 milj. kr., samt huru amorteringen under samma budgetår uppgick till resp. 5,8, 6,0, 7,2, 7,6, 7,9, 8,1, 12,0 och således under samtliga dessa år understeg den nya upplåningen med belopp, varierande mellan 27,7 o. 209,0.

Börsvärdet höjt med 294 milj. under 1926.

Den effektiva stegringen av börsvärdena i Sverige utgjorde enligt Svensk Finanstidning under 1926 294 milj kr. mot 270 milj. kr. under näst föregående år. Av denna stegring kommo icke mindre än 188 milj. kr. på 6 papper, nämligen Tändstickor 67 milj., Kreuger & Toll 22 milj., Grängesberg 30 milj., Skandinaviska banken 33 milj., Socker 17 milj och Asea 19 milj kr. Vid sidan härav är det egentligen endast trä- eller snarare trämasseföretagen och bankerna som stigit.

Bör Brattsystemet avskaffas?

Riksdagsman Jones Erik Andersson:

"Brattsystemet är ej vägen till verklig folknykterhet . . . Det inympar supseden allt fastare i hemmets atmosfär."

Riksdagsman Jones Erik Andersson i Ovanmyra.

På redaktionens önskan att lämna ett bidrag till ventilerandet av denna fråga vill jag härmed framlägga något av en dalabondes synpunkter.

Brattsystemets från början kungjorda huvuduppgift: folknykterhetens höjande fram mot en successiv avvänjning av spritbruk och framförallt spritmissbruk bland svenska folket, anser jag efter de gångna årens erfarenheter förfelad. Visserligen kan det sägas, att det i viss mån lagt kapson på vanedrinkarens möjligheter för tillfredsställandet av ett omåttligt begär, men även härvidlag nödgas man konstatera, hurusom denna samhällskategori på andra, olagliga och mången gång naturvidriga vägar söker tillfredsställelse för en allt behärskande drift. Det är dock under alla förhållanden ej erfarenheterna från detta håll, som böra bli utslagsgivande, när man fäller domen över detta system. Fastmer lär man bedöma det efter verkningarna i stort sett hos folket i sin helhet,

Och vad finner man då? Är Sveriges folk vordet ett nyktrare folk och är supseden nu mindre utbredd än den var före systemets införande?

Det behövs ingen vidare grad av skarpsynthet för att upptäcka att så i n g a l u n d a är fallet. Motboksmetoden blev icke för individen en avskräcknings- och avvärjningsmetod utan tvärtom en åtråväckande stabiliseringsmetod för supsedens definitiva fastlåsande bland än större grupper av svenska folket. Det har sakta men säkert smugit sig in i folkmedvetandet att här har man fått en lagfäst r ä t t i g h e t, som till det yttersta bör utnyttjas. I hem, där förr föga eller intet spritbruk förekom, där är nu motboken inseglet på ett fullgott och hederligt medborgarskap. Och ju flera liter man är karl om i månaden, desto pampigare och duktigare är man. Ingen degradation, även om man exempelvis strax efter 4-litersransonens utfående faller för frestelsen att i sitt hem ställa till med en ordentlig glädjehippa, som kan spränga väggar och lyfta tak. Bara nu inte handgripligheter av grövre art förekomma, är allt gott och väl. Men stackars den usling, som på gatan råkar visa att han fått ett glas för mycket och sålunda väcker "allmän förargelse", hans öde är beseglat och den heliga "medborgarrätten" förverkad. Nog blir det en klassificering av medborgare, som är minst sagt underlig.

Brattsystemet inympar supseden allt fastare i hemmets atmosfär. Det är beklagligt att finna, hurusom kvinnorna även omärkligt dragas in i denna permanent försiggående förgiftningsprocess på hemlivets område. Och vad än värre är, det uppväxande släktet, som dagligdags får inpräntat, att motbok och brännvin hör till livets oumbärliga uppehälle och nödtorft. Det är beklämmande med denna utveckling.

Och så som tänkesätt och uppfattningar utveckla sig i smått, så växa de och rotfästa sig även i stora vida fältet. Motboksinnehavarnas antal ökas ideligen. Köerna utanför systembolagens utminuteringsställen bli allt längre och längre och ingen skam är det mera att öka "kappsäcksdinglarnas" led. Och dock är undertecknad omodern och efterbliven nog att bekänna, att det för mig verkar som den ynkligaste syn detta,

(Forts. å sid. 3.)

Staten har undanhållits 48 milj. kr. bruttovinst i Spritcentralen.

En uppseendeväckande inlaga till finansministern av hr Edv. Lithander.

Ledamoten av riksdagens första kammare, grosshandl. Edvard Lithander, har till finansministern ingivit en längre skrivelse, vari framhålles nödvändigheten av att den av k. m:t d. 19 nov. 1926 tillsatta kommittén för utredning angående ökad kontroll över statsmonopolen, beträffande Vin- och spritcentralen även "ser tillbaka på, huru detta monopol under sin hittillsvarande verksamhet tillgodosett statens intresse, för att kunna rätt bedöma, vad som bör föreslås för att genom ökad kontroll hädanefter tilgodose riksintresset". Skrivelsen, som föreligger i tryck o. är 26 sidor stark, utgör en särdeles skarp kritik icke endast mot Vin- och spritcentralen och dess många dotter- och dotterdotterbolag utan också mot den av utredningsmännen 1923 avgivna berättelsen.

Hr Lithander redogör ingående år från år för bolagets inkomster och utgifter och påvisar, huru bruttovinsten enligt bolagets egna årsberättelser åren 1917—22 uppgått till 132 miljoner kr. Beredningsmännen hade däremot för samma tid fått bruttovinsten till 175 milj. kr. Differensen belöper sig sålunda till den svindlande summan av 43 milj. kr. Detta är dock ingalunda allt. Differensen ökas med ytterligare kr. 5,375,000 i runt tal, motsvarande skillnaden mellan beredningens och årsberättelsernas siffror för "transportkostnader" och "assuranskostnader". Var äro då, frågar hr L., dessa till 48 milj. kronor uppgående differensmedel? Någon förklaring måste ju finnas med stöd av beredningens uppgifter, men det verkar beklämmande, att ledningen för ett så att säga halvstatligt företag under åratal, försåvitt man av tillgängliga siffror kan se, undanhållit statsverket detsamma tillkommande andel av vinstmedel. Något misstag beträffande summans storlek kan icke föreligga, ty hur knapphändig beredningens redodgörelse än är, kan man anställa en direkt jämförelse mellan dess och Spritcentralens officiella bruttovinstsiffra år 1919, varvid den förstnämnda siffran blir kr. 28,405,300 (16,660,000 liter à 170,5 öre pr liter) mot den av bolaget angivna "bruttovinst à varor" kr. 15,395,857:93.

Hr Edv. Lithander.

(Forts. å sid. 2)

Framtidens politiska kamp

Den gamle danske politiske hövdingen Frede Bojsen fyllde nyligen 85 år. "Dansk nationalt Tidskrift" har med anledning därav intervjuat honom. Angående storpolitiken ansåg hr Bojsen, att den politiska kamp, man i framtiden komme att föra, skulle bliva mellan nationella och internationella intressen; och för Danmark o. andra mindre stater vore den utveckling, som försiggår i Genève, en stor fara. Det är ju icke folkens utan staternas regeringar, som utse förbundets representanter, och det är otillbörligt, att främmande folkslag utanför Europa skola vara medbestämmande i spörsmål, som beröra Danmarks djupaste och allvarligaste intressen. Bojsen för sin del ansåg det mera betryggande, om stormakterna hade övervägande inflytande på rådets beslut, men han menar, att man i Danmark icke har den rätta förståelsen av den internationella fara, som ligger i hela institutionen, med tillägg, att Danmarks halv- och heljudar nog veta, vad de göra och vad de å danskarnas vägnar tillåta sig besluta. Danmark kommer att utstötas som nation, om landet avrustar, slutar Bojsen.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

En av de märkligaste publikationer, som utkommit i tryck och som världen runt väckt det allra största uppseende är det av pseudonymen S. Nilus, under vilken döljer sig en rysk professor, utgivna arbetet "Förlåten faller" eller "Sions vises hemliga protokoll", varav originalavskriften finnes förvarad å British museum i London. Protokollen, vilka återgiva det judiska folkets stora strategiska plan att bringa världen under sin spira, skola vara utarbetade av Israels ledande män under århundraden av dess spridning kring världen och föredragna i de äldstes råd av Theodor Herzl vid den 1:sta Sionistiska kongressen i Basel i augusti 1897. Från den judiska pressens sida i alla länder har protokollens äkthet kategoriskt bestritts och allt gjorts för att förhindra deras spridning. Men det står fast, att ingen publikation i nyare tid väckt en större uppmärksamhet inom politiska kretsar världen runt. Under en längre tid voro de det allmänna samtalsämnet i de diplomatiska salongerna i alla länder, detta på den grund att de verkligen blotta bakgrunden till och innebörden av de politiska händelserna i tiden. Framstående statsmän, politiker och ekonomiker hava förklarat, att frågan om deras äkthet är av mindre betydelse, alldenstund de giva en sannfärdig bild av verklighetsförhållandet. Heny Ford anser det som uteslutet, att de skulle kunna utgöra en förfalskning, då det icke låter tänka sig, att en enda person, allra minst en utomstående, skulle kunnat författa den ifrågavarande väldsplanen som vittnar om den upphöjda kännedom om verkligheten, att den

(Forts. å sid. 4.)

Den 14 Jan.

En statsverksproposition i den goda viljans tecken.

1927 års riksdag har sammanträtt. Den tid, som förflutit sedan föregående riksmöte, har väl ej medfört någon väsentlig förändring av den inre politiska situationen, den politiska byggnaden är här i dag i huvudsak densamma som då, men icke förty måste erkännas, att tecken under senaste tiden försports från den nya regeringen, som inge vissa förhoppningar om en utveckling mot sundare politiska förhållanden. Vad ministären Ekman härutinnan visat motsvarar visserligen långt ifrån de krav, som från svensksinnat håll, måste uppställas, men i betraktande av de faktiska svårigheter regeringen har att räkna med är dess på skilda punkter manifesterade goda vilja, som även kommit till uttryck i den inför riksdagen nu framlagda statsverkspropositionen, förtjänt av erkännande. Ur nationell synpunkt kan helt naturligt en regering, vars främsta ledamöter aktivt deltagit i strävandena att rasera vårt försvarsväsen och medverkat till 1925 års nedrustningsbeslut, icke undgå att möta de allvarligaste betänkligheter; dock, begångna synder, möjligen förestavade av bristande insikter rörande sakerna, torde ej böra få belasta därhän, att man icke respekterar en visad ärlig åstundan att vilja verka i den rätta riktningen. Det är mänskligt att fela, blott den kan icke ursäktas, som efter vunnen högre insikt och erfarenhet försummar att rätta begångna misstag. Man har att bemärka, att den riksdag, som nu sammanträtt och av vars nåd ministären Ekman är beroende, i själva verket icke är någon fri representation för Sveriges folk utan endast företrädare för de under hägnet av en provokatorisk vallag på grundval av konstruerade intressegemenskaper och falska principer regerande, folket tyranniserande partierna, styrda av en liten grupp storfinansmän, vilka till det yttersta utnyttja sin förvärvade osynliga maktställning som "stat i staten". Att i en handvändning avskudda sig detta ok, låter sig naturligtvis icke tänka ens för en välsinnad regering, men genom ansvarskänslans väckande inom de politiska kretsarna samt hänsynslöst efterhållande av den hemliga maktsfärens illegitima anspråk kunna alltid vissa möjligheter givas att för ögonblicket i någon mån hejda de folkfientliga krafternas exploaterings- och förstörelsearbete tills den dag vi skola vara rustade att helt frigöra oss därur och förverkliga det av alla ärliga svenskar omfattade önskemålet om en nationell restauration.

Regeringen Ekmans statsverksproposition, som slutar på en summa av 709,235,300 kronor mot den senast fastställda riksstaten på 745,820,800 kronor, skiljer sig på ett förtjänstfullt sätt från sina föregångare. Den är tämligen fri från demokratiskt effektsökeri och skenreformeri och söker uppenbart att gå till sak. Man spårar i densamma en enhetlig, statsmannamässig tanke och en åstundan att söka vrida utvecklingen in på sundare banor. Särskilt fäster man sig vid dess berömvärda tendens i riktning mot en förnuftigare statsfinansiell politik. Det är ju möjligt, att finansministern i sina kalkyler räknat väl optimistiskt och i för hög grad förlitat sig till fortgående förbättrad ekonomisk konjunktur, men påtagbart är, att han verkligen inriktat sig på att söka hejda den under en längre följd av år bedrivna vansinniga skuldsättningen samt få till stånd en amortering av statsskulden. Finansministern erinrar om, att statsskulden från år 1913 vuxit från 648 milj. till 1,735 milj. kronor. För innevarande budgetår föreslås en avbetalning på statsskulden av 14,2 milj. kr. eller omkring 1 miljon kr. mera än som beräknas skola behöva upplånas. I fråga om försvaret föreslås vissa anordningar, vilka om de ock naturligtvis icke äro tillfyllest ur rikets trygghets synpunkt dock innebära en påtaglig förbättring av den försvarspolitiska situationen. Sålunda proponeras, att Göta livgarde skall bibehållas i det att det för Vaxholm avsedda infanteridetachement, den stridsvagnsbataljon och det garnisonskompani, som enligt 1925 års försvarsbeslut skulle förenas med Svea livgarde, skola bilda ett eget regemente samt att det för Vaxholm avsedda detachementet, benämnt fästningsbataljonen, ständigt skall vara förlagt i Vaxholm. Vidare föreslås ersättningsbyggnad för flottan i enlighet med flottkommitténs hemställan, ehuru utan utfästelse att godkänna kommittéförslaget. Från socialministerns huvudtitel fäster man sig särskilt vid det bebådade förslaget till lag om rättsligt avgörande i vissa arbetstvister samt förslag till invandringslag. Justitieministern bebådar bl. a. en ny utredning om presskommissionens reformförslag ävensom förslag till lag om utlännings rätt att vistas i riket.

Den framlagda statsverkspropositionen visar alltså på en ur såväl specifikt statsfinansiella som nationella synpunkter överhuvud långt mera sund utvecklingstendens än vi på länge bevittnat från en regerings sida. Man får det intrycket, att hr Ekman i sin ställning som regeringschef icke önskar i likhet med sina föregångare låta leda sig av främmande oansvariga kretsar utan åstundar att själv utöva den ledande funktionen. I Nationen har upprepade gånger påtalats det missförhållande, som här i landet alltför länge fått råda, nämligen att de, som officiellt svara för makten, icke skola vara de, som i verkligheten utöva den, utan att "kapitalets herrar" d. v. s. de ledande inom storfinansens värld tillåtits lägga under sig makten, etablerande sig som hemlig regeringsmakt eller "stat i staten", i vilken ställning de utövat ett sannskyldigt skräckvälde, hänsynslöst exploaterande land och folk och saboterande den ansvariga regerings- och lagstiftningsmaktens verksamhet. Detta tillstånd måste snarast upphöra o. storfinansens herrar tvingas att draga sig tillbaka från sin illegitima maktutövning. Svenska folket har icke lust att längre tolerera, att statsöverhuvud, regering och riksdag spela rollen av ömkliga marionetter i händerna på en liten grupp hemligt regerande finansfurstar, vilka kunnat utöva sin makt så mycket samvetslösare som de i sin egenskap av osynliga aldrig behövt taga några som helst konsekvenser av sina handlingar. De, som utåt skola svara för makten, måste även vara de, som i verkligheten utöva den! Att statsminister Ekman med sin framlagda statsverksproposition visat tecken till att i berörda hänseende vilja bryta mot den tradition, som utvecklat sig, är förvisso ett glädjande sådant. Möjligheten synes icke utesluten, att vi äntligen fått en regering, som verkligen vill utöva sitt kall under känsla av ansvar och med landets intressen för ögonen. Det steg, som genom statsverkspropositionen tagits, är om också icke synnerligen radikalt dock ett steg i rätt riktning. Å kravet på riksförsvarets fulla återställelse till nödig effektivitet kan självfallet intet eftergivas. Det gäller nu att se, i vad mån statsminister Ekman skall visa sig besitta den nödiga kraften att fullfölja den väg han beträtt samt om den opinionen behärskande finansmakten kommer att tillåta detta. Varken i tronfalet eller i statsverkspropositionen förspörjes emellertid beklagligtvis något rörande en del mycket väsentliga krav, som utvecklingen aktualiserat och vilka icke länge låta sig åsidosättas från regeringsmaktens sida såsom t. ex. förslag till lagstiftning mot den sedan länge pågående utplundringen av vårt folk genom banker, truster o. olika slag av monopol från de storfinansiella kretsarnas sida, lagförslag till återupprättande av det svenska näringslivets frihet och oberoende samt lagförslag till förhindrande av den på olika vägar, i synnerhet genom pressen, bedivna propagandan till de allmänna tänkesättens förgiftande och folkets demoralisering och avkristning. De uppgifter, som tvinga sig fram på vägen mot vårt folks nationella återupprättelse, äro många och stora. Vi vilja hoppas, att de tendenser, som spåras i ministären Ekmans statsverksproposition till 1927 års riksdag, skola betyda inseglet till en ny politisk utveckling i uppbyggande anda.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
utfört genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. Sö. 322 56. A. T Sö 322 56.

Prenumerera på NATIONEN.

'En sträng budget.'

Den ledande dagspressens kommentarer över den framlagda statsverkspropositionen bjuda i allmänhet på både ros o. ris. Man erkänner regeringens visade återhållsamhet i utgiftshänseende, men.... Dagens Nyheter hälsar visserligen den allmänna sparsamhetstendensen i budgetförslaget med tillfredsställelse men är missnöjt över att icke någon "fast orientering rörande regeringspolitiken" lämnats. I Svenska Dagbl. anmäler professor Gustaf Cassel under rubriken "En sträng budget" sin glädje över, att "kravet på att en analys av det allmänna ekonomiska läget skall ingå i statsverkspropositionen och läggas till grund för dess statsfinansiella beräkningar numera nått fram till allmänt erkännande". — Ja, vetenskapligt skall det vara! I fortsättningen ifrågasättes emellertid starkt lämpligheten av de förordade skattehöjningarna och beklagas, att finansministern, som eljest "skrapat alla reserver", icke tagit i anspråk riksbankens "vinstmedel för löpande året", uppgående till 17,2 milj. kr. Hr C. finner det högst egendomligt, att finansministern "ej ens skaffat sig upplysning om en dylik i alla fall icke så alldeles obetydlig post". "Man kan", yttrar professorn, "också gå för långt i sina krav på statsfinansernas soliditet. Det gör man när man låter staten samla ihop förmögenhet på bekostnad av de skattebetalande medborgarna. Detta är just vad finansministern denna gång gjort.... Det slutliga omdömet om den föreliggande budgeten torde böra reserveras till dess fullständig klarhet vunnits om den grad, i vilken den innebär en onödig kapitalbildning för staten o. alltså ur skattebetalarens synpunkt måste anses vara för sträng". Den nationalekonomiske professorns omtanke om "de skattedragande medborgarna" är rörande. Att den sparsamhetstendens, som den Ekmanska regeringen genom sitt framlagda budgetförslag manifesterat, icke skulle vinna någon anklang i de på de svenska statsfinansernas förstörelse inriktade enskilda storfinansiella kretsar, vilkas talan hr Cassel i vått och torrt för, är ju intet på minsta vis överraskande. Det förtjänar att läggas på minnet att, så snart en tendens yppar sig hos en ansvarig regering att vilja leda den statsfinansiella politiken in på ett sundare plan, man från ledande "nationalekonomiskt" håll får höra varningar och tal om att "staten samlar ihop förmögenhet", att "man går för långt i sina krav på statsfinansernas soliditet". Allt i de skattebetalande medborgarnas intresse! Samlandet av förmögenhet måste tydligen enligt modern nationalekonomisk lära uteslutande vara förbehållet den enskilda storfinansens herrar.

Att den kosmopolitiska näringspolitik,

som numera praktiseras i vårt land under husen Wallenbergs och Bonniers spira, sker till den storfinansiella intressesfärens favör såväl direkt som indirekt (tjänande dubbla syften), har här redan tidigare påpekats. Vad nu affärer i socker angår är det icke endast hrr plantageägare i de transoceana sockerexporterande länderna och storimportörerna, som hösta in de gyllene fördelarna av den "storstilade" attacken mot den svenska sockerbetsodlingen under förra riksdagen, utan gå smulor också till våra grannbor i söder. Sockerfabrikerna i Danmark hava nämligen enligt vad meddelas från Köpenhamn fått emottaga rätt så betydande order från svenska köpare. Man kan tänka sig vad danskarna, som ju äro ett folk med praktiskt ekonomiskt sinne, skola göra för reflektioner, när de se svenskarnas förnuftslösa näringspolitik. Får den storfinansiella diktaturen obehindrat fortsätta sitt regemente här i landet hava vi kanske t. o. m. utsikter att bli ett verkligt avsättningsland för den danska produktionen och därmed också rycka fram till en ärofull plats som demokratiskt föregångsland på näringspolitikens område. — Ett perspektiv, som väl bör locka, eller hur, herrar nationalekonomer?

Spritdiktaturen bestraffar?

Stockholmssystemets styrelse har i nåder täckts besluta, att direktör Åhlfeldt vid Dramatiska teaterns restaurang fr. o. m. 1 februari skall avstängas från sina utskänkningsrättigheter, vilka skola varda överflyttade på restaurangens hovmästare Granström. Anledningen till den uppseendeväckande åtgärden är, att dir. Å. en gång låtit sin lagermästare på dennes motbok för restaurangens räkning taga ut några flaskor vin. Vidare har det vid ett par tillfällen hänt att dir. Å. låtit på sin motbok inköpa vin som han ej haft på lager men som beställts av gäster.

Kungliga kontrollstyrelsen i arbete.

Kungl. Kontrollstyrelsen, som genom tidningarna fått vetskap om förekomna omfattande tillgrepp av råbrännvin i Fjälkinge, har anbefallt tjänstgörande brännvinskontrollören i Fjälkinge att omedelbart igångsätta undersökningar för utrönande av på vilket sätt tillgreppen försiggått samt ingiva rapport därom.

Jahvekulten och Kristendomen.

För Nationen av J. L.

Då de judiska religionsåsikterna äro direkt stridande mot kristendomens sanningar, så måste det oberättigade gammaltestamentliga inflytandet på kristligt tänkesätt grundligt avlägsnas. Förrän detta skett kan kritiken ej avstanna. En åsikts värde är beroende på förnuftsenlig övertygelse, saknas denna så förtjänar åsikten varken försvar till berättigande, och i synnerhet äro religiösa åsikter mycket känsliga i detta hänseende.

Ställa vi nu jahvekulten inför denna granskning, så måste man i sanningens namn fastställa, att detta system av gudsgemenskap tillhör de primitivaste formerna på religionernas skiftande rangskala. Detta ger sig tydligt tillkänna redan däri, att jahvekulten, i likhet med alla religiösa urformer, uteslutande har sitt grundfäste i den förgängliga materiens värld, där också alla dess ideal och mål ligga. Jahves upprepade "förbund" med sitt "egendomsfolk" äro nämligen alla baserade på jordiska förgängliga ting, t. ex. omskärelsen och den råa offerslaktningen. Vad den senare beträffar så hedrades Jahve med röken av det förbrända avfallet, honom till en "välbehaglig lukt"! 3 Mos. 1: 9.

I förbundet med Abraham testamenterade Jahve åt sitt "egendomsfolk" alla länder från Egyptens gräns till floden Frat (1 Mos. 15: 18), med uttrycklig befallning att mörda och utrota alla där levande folk, och taga deras ägodelar som byte, vartill han gav upprepade försäkringar att vara dem behjälplig, (2 Mos. 23: 27—31), men icke nog härmed, utan "varje land som deras fot beträder" skall tillhöra dem! 5 Mos. 11: 24. Det judiska gudsbegreppet Jahve, såsom vi få lära känna det i gamla testamentet, är en omoralisk, mordisk och hatfull ande, som är helt och hållet främmande för etiska principer. De grymheter och människofientliga handlingar, som han anbefaller sitt "egendomsfolk" att utöva mot "hedningarna" = alla icke judiska folkslag, överträffar allt vad världshistorien har att omförmäla av råhet, grymhet och omoral. Endast den judiska självförgudningen och oförsyntheten, tillika med ett gränslöst människoförakt kan skapa en sådan religionsform som jahveismen. Det förutsättes här ett otroligt stort mått av dumhet, vidskepelse, samt brist på omdömesförmåga hos de läsare som skola godtaga detta sammelsurium av mänsklig omoral ondska och lögn såsom religiös litteratur och gudomlig inspiration! Det står ju jahvedyrkarna fritt att tro och tillbedja vad de vilja, men det kan dock ej förnekas att det andeväsende som här kommer i fråga, är en representant för alla onda egenskaper. Det är därför på det allra högsta beklagansvärt att kristna teologer ändock söka sammanblanda ett sådant "gudsbegrepp" med den rena och heliga lära som Kristus förkunnade; det är en förbrytelse mot Guds helige Ande!

Det är rätt betecknande för judafolkets uppfattning av sin gud Jahve, att de hos honom förutsatte en "ond ande", ty vi läsa i 1 Sam. 16: 14—16, samt 18: 10 följande: "Och en ond ande ifrån Jahve kvalde honom", "Och den följande dagen föll den onde anden ifrån Jahve över Saul". Redan av vad som här i korthet anförts är det klart och tydligt att ej ringaste anledning för oss kristna föreligger att uppblanda Kristi heliga lära med judendomens omoraliska gudsbegrepp Jahve.

Den egoism, falskhet och människofientlighet, som framträder i den gammaltestamentliga judereligionen, utgör skäl nog för att helt och hållet utesluta detta råa hedniska system från kristligt trosområde, emedan det är oförenligt med kristna principer, och därför verkar förvirrande o. förvillande på människosläktets normala utveckling. Det i jahvekulten framträdande lydnadsmomentet som judarna bemödade sig att ådagalägga gent emot Jahve, o. som med förkärlek framhålles av våra teologer såsom någonting särskilt förtjänstfullt, är i verkligheten den renodlade humbugen, ty denna lydaktighet stod alltid i förbindelse med uppfyllandet av judarnas egna önskningar. Det helighetens skimmer varmed den vilseledda kristna teologien söker överskyla och dölja det judiska "gudsbegreppets" omoraliska ande, skingras fullständigt i de kristna principernas klara sanningsljus. Kännetecknet på det gudsbegrepp som Jesus för oss framställde, är oegennyttig kärlek, rättfärdighet, sanning och helighet, men var finna vi ens någon av dessa egenskaper i jahvekulturen?

Vad är då anledningen till att den kristna teologien ändock alltjämt fasthåller vid den stora världslögnen som inneslutes i de skenheliga och falska dogmerna i gamla testamentet och som uteslutande ha sitt ursprung från kristendomens argaste fiender? Varför skall kristendomen sammanblandas med en gammal judisk familjekrönikas omoraliska och människofientliga innehåll där bedrägeri, mord, plundring och hedningars utrotande anses utgöra särdeles utmärkande heliga handlingar och lydnadmoment inför Gud?

Svaret på dessa frågor ligger med all sannolikhet i det sakförhållandet, att allmänheten ej ägnar det gamla testamentets innehåll nödig uppmärksamhet, ty då skulle det snarligen bli ett slut på galenskapen, att sammanblanda "Abrahams, Isaks och Jakobs gud" med Kristi himmelske Fader. Teologernas visa råd att "hoppa över", vad man ej förstår i det gamla judiska religionssystemet, skulle i så fall säkerligen få ett mera förnuftsenligt och kristligt resultat, därigenom att man utan tvekan skulle "hoppa över" hela den gamla judiska "surdegens" villfarelser. Ett engelskt utta-

(Forts. å sid. 4.)

Staten har undanhållits 49 milj. kr. bruttovinst i Spritcentralen.

(Forts. fr. sid 1)

— Redan här finnes alltså en skillnad på över 13,000,000 kr. När man sedan med tillhjälp av beredningens disposition över buttovinsten söker utleta, huru omfrågade belopp använts, stannar blicken vid tvenne poster: Ytterligare avskrivningar å fastigheter, maskiner, inventarier och tomfat i konsolideringssyfte kr. 7,698,500, samt ersättning för övertagna rörelser och nedskrivning av varulager 41,743,000 kr., summa 49,441,500 kr., vilka icke återfinnas bland de i årsberättelserna upptagna omkostnaderna, och här måste huvudparten av de 48 miljonerna ingå.

Hr Lithander betonar kraftigt önskvärdheten av att den igångsatta kommittéutredningen bringar klarhet i frågan, i vad mån tillgodoseendet av det allmännas intresse skett i enlighet med förutsättningar och uttalanden vid spritmonopolets tillkomst, varvid hänvisas till att i skrivelse från a.-b. Stockholmssystemet 1917, i yttrande av statsrådet Thorsson i Första kammaren 1919 enligt riksdagsprotokoll samt i skrivelse från medicinalstyrelsen enligt konstitutionsutskottets memorial 1921 framhållits, att Vin- och spritcentralens vinst skall tillfalla statsverket. Skrivelsen utmynnar i en fordran på en effektiv revision av Vin- och spritcentralens verksamhet samt en förklaring, att den i densamma lämnade redogörelsen otvetydigt visar, att de utfästelser, som gjorts till regering och riksdag vid partihandelsbolagets tillkomst, icke infriats.

Vi återkomma till hr Lithanders skrivelse.

Kosmopolitisk jätteprocess.

Den beramade jätteprocessen mot de judiska bröderna Barmat, som under en följd av år spelade en dominerande roll inom tyskt finansliv o. tysk demokratisk politik, varunder statskassan länsades på massor av miljoner, har i dagarna börjat i Berlin. På de anklagades bänk befinna sig utom bröderna Julius och Henry Barmat f. ämbetsmannen i preussiska statsbanken dr Hellwig, riksdagsmannen Lange-Hegermann m. fl., inalles 11 personer, samtliga åtalade för bedrägeri.

Parlamentsledan i riksdagen avskaffad!

Sedan länge har som bekant en nervös debatt pågått i den kosmopolitiska pressen med anledning av det hos svenska folket i allt högre grad uppenbarade sjuklighetssymtom, som givits namnet politisk leda. Otaliga uppslag och botmedel mot det onda hava lancerats, synnerligast från borgerligt håll, där ju publiken på grund av högre allmänbildning i regel haft lättare för att genomskåda den kosmopolitiska jättesvindeln. Men alla försök voro hittills förgäves. Den droende sjukdomen ville icke ge med sig. Genom hänsynslös inpiskning av skarorna medels partitidningar och partiorganisationer gick det dock att hjälpligt hålla samman den i grunden sviktande kolossen. Nu har emellertid i samband med öppnandet av 1927 års riksmöte en av de äldste bland folkrepresentanterna, den i politikens tjänst grånade andrakammartalmannen Herman Lindqvist, lyckats lösa den gordiska knuten. I sitt hälsningstal till kammaren lämnade han det hugnesamma meddelandet, att botemedlet mot parlamentsledan nu vore funnet — ett budskap, som helt naturligt väckt stor hänförelse i den kosmopolitiska pressen. Hr L. upplyste nämligen, att en mängd reformer inom riksdagspalatset under tiden sedan förra riksdagen vidtagits till höjande av ledamöternas trevnad och bekvämlighet. Bl. a. hade för de manliga ledamöterna inrättats en egen raksalong med dusch och i sammanbindningsbanan hade förlagts en ny elegant matta, på vilken ledamöterna bleve i tillfälle att taga sig en promenad efter duschen för att därefter njuta sitt kaffe i husets konstnärligt omdanade kafélokal — "varav torde framgå att det nu är väl sörjt för parlamentsledans avskaffande". Socialdemokraten understryker vikten av talmannens förklaring och betygar, att parlamentsledan nu är definitivt bragt ur världen uppe i riksdagspalatset, kvädande:

"Var än parlamentsleda finnes,
i riksdagen aldrig den gror.
Där är man harmonisk till sinnes,
ty trevnaden blivit så stor.
En dusch till förfogande har man,
ty svalka humöret gör blitt.
På konst uppåt väggarne tar man
på lediga stunder en titt".

Tobaksmonopolets chef inför Publicistklubben.

Vid den tidpunkt under det gångna året, då kunskapen om jättesvindlerierna inom statens Spritmonopol, trots dagspressens alla försök att dölja förjat nå ut till den stora allmänheten i en för vederbörande mindre behaglig grad och då det alltså gällde för herrar kosmopoliter att konsolidera pressopinionen i "önskvärd" riktning bereddes som man erinre sig spritdiktatorn Ivan Bratt tillfälle att inför den illustra sammanslutning, som går under namnet "Publicistklubben", framlägga sin och sina höga beskyddares syn på saken. Turen har nu kommit till hr tobaksdiktatorn kapten Oscar Wallenberg, som efter alla de svindlerier, som under det gångna året uppenbarats rörande hans monopols verksamhet synnerligast i samband med Seiersenska firmans manipulationer tydligen känner ett liknande behov att inför "det fria ordets" representanter få lägga sakerna beträffande Tobaksmonopolet till rätta. Den kosmopolitiska klubben annonserar nämligen till sitt första sammanträde för året lördagen den 15 denna månad ett föredrag av hr Wallenberg om Tobaksmonopolet. Man har anledning förmoda, att föredraget icke skall komma att förfela sin åsyftade verkan d. v. s. skingra de förargliga missförstånd, som ännu eventuellt på något håll inom dagspressen kunna vara till finnandes gentemot det välsignelserika monopolets verksamhet. Herr Wallenberg har synbarligen icke förstått, att kritiken i vissa kosmopolitiska blad mot hans monopol mera gjort sig hörd pro forma och knappast varit vidare allvarligt menad. Man har ju inom dagspressen för att tala med Allehanda måst demonstrera för publiken, som börjat genomskåda en del av spelet, att "saltet icke alldeles förlorat sin sälta".

NATIONEN
Politisk veckotidning.
Redaktion och Expedition:
SÖDRA KUNGSTORNET
Stockholm.
Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:
Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa, Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:
Efter text .... 20 öre mm
Å textsida .... 25 öre mm.
25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.
Rabatt vid upprepad annonsering.

"Fem Friska" — provbit ur den av Sv. D. nominerade högste tryckfrihetsvårdarens morallära.

För någon tid sedan presenterade vi på denna spalt den av den judiska pressen i vårt land med Svenska Dagbladet i tefen i klar strid mot svensk grundlag och allmän lag till högste tryckfrihetsvårdare i Alljudas privata tjänst utsedde pornografiske författaren Ture Nerman. Hr Nerman är ju nämligen den mest framskjutne av de tre personer, som hedrats med säte och stämma i Sv. D:s kommitté "för smutspressens bekämpande". Att han i synnerligaste grad meriterat sig för den erhållna utmärkelsen i Sv. D:s moralanda, hava vi visserligen redan visat. Som ett ytterligare bevis härför välja vi för dagen referera något ur den nye moralväktarens nyckelroman "Fem Friska", som väl sannolikt är det som främst motiverat hans upphöjelse till högsta tryckfrihetsvårdare för svenska folket ovanom lag och författning.

"Fem friska", som utgivits å Tidens förlag 1924, och är 573 sidor till omfånget, skildrar en viss Erik Engbergs (Ture Nermans?) och hans fyra kamraters sedligt-moraliska upplevelser först i norrlandsstaden Trävalla, vars rätta namn lätt dechiffreras, samt därefter i Stockholm. Hjälten i romanen, Erik Engberg, befinner sig i Trävalla såsom redaktionssekreterare i en tidning och på hans skrivbord ligger Ellen Keys "jusa starka Verk och människor". Icke heller på Erik Engberg förfelar den Keyska moralläran sin verkan. Han upplåt sålunda sin bostad till lyckobringande rendezvouer mellan skolpojken Stig och skolflickan Inger. Det heter härom: "Det var en visitkväll igen, bråsan var nästan slut, teet utdrucket och Inger och Stig lågo på Eriks bädd på varandras arm och smektes. Erik hade läst högt för dem en vacker, idealistisk novell om ung kärlek, men han hade fått allt svårare att följa med i boken, då han såg tösen ligga utsträckt med bakåtböjda armar och såg de små antydda under det lätta blustyget." Engberg kom nu ihåg, att han skulle på teatern och sade därför till de små oskyldiga barnen: "De finge förlåta honom, men ville de stanna kvar en stund så gärna det, då kunde de ju också sköta brasan. Inger var blossande röd. Nej, det gick väl inte an. Stig smålog lite underligt, det berodde ju alldeles på, vad hon ansåge honom för, han antog emellertid att hon hade mod att sätta sig över den banala löjliga konvenansen. De voro ännu inte fullt på det klara med saken, då Erik med ett hastigt farväl kilade ut. Så mycket hade han dock hört, att föräldraparet Enroth var borta på en stor middag i kväll, varför Inger, som i egenskap av skolflicka var för ung att vara med, egentligen inte hade så brottom. Hon hade för resten talat vid ena jungfrun, vars favorit hon var, så att det var ju ingen direkt fara — —" När Erik åter kom hem till sin idyll vid ån, var bråsan oskjuten, kakelugnen alldeles kall, sängfilten slarvigt pålagd och han såg spår av tårar på kudden. Men på skrivbordet låg en liten brevlapp: "Tack för Livets stora stund. Två människor." Satan! sa' Erik, men lite drömmande" —

Litet längre fram i boken skildras, huru Ingers föräldrar börja ana oråd en dag, då Inger, som slutade skolan kl. 3 kom hem först kl. 6, efter att hava varit "med Stig och Erik i över två timmar". "Hon hade egentligen inget emot att säga sanningen, men det var ju inte nödvändigt att röja för mycket, hennes föräldrar skulle förresten aldrig förstå henne och hennes stora, vackra kärlek" — suckar hr Nerman förståelsefullt. — Därpå anländer en livsglad korvettkapten till Trävalla som inlåter sig i erotisk förbindelse med såväl skolflickan Inger som hennes moder samtidigt. För den förra blev det tråkiga följder av detta förhållande. Men "lyckligtvis", säger Nerman, "var saken inte avancerad och familjens duktige husläkare ordnade den i all tysthet. Efter två veckors ledighet från skolan återkom Inger dit, bekikad med förstulna blickar av sina flickkamrater och hedrad med begärlig nyfikenhet av gymnasisterna på Storgatan, ty så mycket hade i alla fall sipprat ut, att Inger hade lagt grunden till ett intressant förflutet, och det var ett karaktärsdrag som vederbörligen uppekattades av sågspånets jeunesse dorée i Trävalla".

Att Svenska Dagbladet funnit författarealster av detta slag förtjänta av att honoreras med auktors upphöjande till högste moral- och tryckfrihetsvårdare i Sverige ovanom lag och författning, innebär ju i intet avseende någon överraskning för den, som något närmare lärt känna den upphöjda morallära, som har sin hemvist i "det ledande nationella kulturorganet".

I den provokatoriska nykterhetspolitikens tecken.

Kungliga kontrollstyrelsen har ingått till k. m:t med en skrivelse, vari påfordras åtgärder mot det förefintliga missbruket av vissa varor, som innehålla alkohol "i mera betydande mängd", men vilkas införsel till och försäljning inom riket enligt nu gällande bestämmelser icke äro i något avseende reglerad. Till dessa räknas dels alkoholhaltiga konserver, dels alkoholhaltiga konfityrer. De införas huvudsakligen från utlandet. Särskilt för konserverade ananas och aprikoser har alkoholhalten stundom visat sig betydande, eller resp. 26 och 21 volymprocent. Även plommon, vindruvor och fikonmåer förekomma i marknaden, starkt bemängda med alkohol. Från ett pensionat i Småland har försålts körsbär inlagda i en 33 volymprocents alkoholhaltig vätska. På konfityrområdet försiggår den illojala sprittrafiken mest i skepnaden av praliner. Också här är det utlandet, som tydligen är synnerligen väl underrättat om lagbestämmelserna i vårt land, som går i teten och anger tonen. Kontrollstyrelsen har lyckats komma över och avprovat ett parti likörpraliner, benämnda "Schnapse in Kapseln", innehållande en alkoholhaltig vätska av 47 proc. styrka. Styrelsen ser med oro den växande importen av alkoholhaltiga sötsaker och befarar, att konkurrensen efter hand skall framtvinga allt alkoholhaltigare konfityrer, varför den anser, att frågan om en reglering av införseln och försäljningen av utländska alkoholhaltiga konfityrer bör prövas och avgöras i samband med frågan om reglering av vilkoren för införseln av alkoholhaltiga konserver.

Vid i dagarna företagen tullvisitation vid Värtan av en fr. England hitkommen svensk ångare har anträffats en hel del smuggelgods ombord, däribland en dunk sprit och några buteljer konjak och likör samt partier tobak och cigarretter. På Svea-bolagets ångare Heimdall har beslagtagits 12 liter sprit, gömda i kolboxen av en eldare, samt vidare ombord å ångaren Blidösund, som trafikerar Stockholms norra skärgård, liter sprit, förvarade på tre dunkar, som gömts på mellandäck.

Åter en miljonförsnillning i sovjets statshandelsdepartement.

En ny jätteskandal har, meddelas från Moskva, avslöjats i statshandelsdepartementet, där över 5 miljoner rubel förskingrats. Alla direktörer med Kopylov i spetsen ha häktats. Kopylov har varit föreståndare för Västeuropeiska avdelningen, under vilken handelsdelegationen i Berlin sorterar. Försnillningarna stå i samband med de underslev som avslöjats i denna delegation.

Sverige behöver ett starkt sjöförsvar!

(Forts. fr. sid. 1.)

samt lättrörliga mål, som utgöras av örlogsfartyg är träffsannolikheten vid bomanfall bevisligen mycket liten. Mot de stora, oskyddade, fasta mål i land, som utgöras av städer och andra samhällen, sammandragna truppstyrkor, järnvägslinjer m. m. är denna träffsannolikhet givetvis betydligt större och allvarligare.

För att på bästa sätt förskona vårt land från sjö- o. luftkrigets förödelse synes det alltså klokt och nödvändigt att — vad anfall mot oss över sjögränsen beträffar — söka hålla fienden utom landets gränser.

En stark örlogsflotta samt ett effektivt flygväsende utgöra villkoren för att detta vid krig skall bliva möjligt.

En nation, vilken liksom den svenska icke önskar ett krig, skjuter gärna undan tanken på en möjlighet att vi kunna bliva invecklade i kamp för vår självständighet.

Sveriges hävdvunna politik, kring vilken vårt folks flertal står samlad, är ju ock neutralitetspolitiken.

Landets samlade militära, politiska, ekonomiska m. fl. resurser öva härvid inflytande.

Med vårt lands läge och geografiska skapnad bliver det dock givetvis till sjöss, som vi hava de viktigaste intressena att bevaka.

Må det vara nog att här erinra om, att vår örlogsflotta under sin slitande neutralitetsvakt åren 1914—18, hade att i 110 fall avvärja neutralitetskränkningar eller tillbud härtill, att 4,000 för sjöfarten farliga minor undanröjdes, och att flottans fartyg genom eskortering utmed våra kuster möjliggjorde att hålla igång vårt handelsutbyte över havet, som under dessa år tillhopa uppgick till ett värde av över 10,000 miljoner kronor. Örlogsflottan eskorterade härvid över 3,600 fartyg med ett tonnage av tillhopa 8 miljoner bruttotons, motsvarande eskorten av en medelstor ångare 64 gånger jorden runt vid ekvatorn.

Nog nu härom!. Flottans betydelse vid neutralitetsvärn är säkerligen numera alltför välkänd för att behöva ytterligare utläggas.

Se vi alltså tillbaka på det sagda, finna vi att Sveriges rike har betydande riksintressen att bevaka t. sjöss såväl i krig som i fred. En blick allenast på kartan säger oss, att dessa intressens bevakande fordrar betydande sjöstridskraften, vilka inom Bottniska viken, Östersjön, Kattegatt och Skagerack kunna tillförsäkra oss trygghet och ekonomiskt oberoende.

En stark svensk örlogsflotta utgör därför en av de viktigaste förutsättningarna för vårt bestånd såsom fri nation.

Bör Brattsystemet avskaffas?

(Forts. fr. sid 1)

när svenska folket står i långan rad och tåligt väntar att dyrt få betala svenska statens eldsvatten, till ernående av konstlad fröjd — men ännu mera verklig sorg och olycka. Jag kan aldrig fria mig från den tanken att det där blir syndapengar, som staten i längden får dålig behållning av.

Kommer så därtill denna månghövdade, oerhört dyrbara byråkratiska hydra, som under nuvarande organisation erfordras för att hålla maskineriet i gång. Här tarvas om någonsin en rensning och en revision, som kanske helst bör utmynna i en formlig revolution: en fullständig rasering av hela den inrättning som med sin på visst sätt genialiska struktur går under namn av Brattsystemet. Ett tioårigt prov har fastställt, att det aldrig når målet: allmän folknykterhet. Men jag är dock ej villig att utan förbehåll jaka med på dess avskaffande i riktning mot ett totalt lössläppande av spritfloden. Huruvida det danska systemet med fri försäljning och hög beskattning är lämpligt för våra förhållanden, saknar jag f. n. kunskap om att närmare bedöma. Vägen till en verklig folknykterhet är naturligtvis mycket svår att utstaka, just därför att släktets blod är så inympat med vanegiftet, som vad det är. Men på Brattsystemets väg går det icke. Ty Bratten blev bara bocken som trädgårdsmästare. Och den svenska budgeten blir bra mycket litet fetare av hans experiment. Men svenska folket blir ett i längd snapsande och småsupande folk.

Stockholm den 11 jan. 1927.
Jones Erik Andersson i Ovanmyra.

Bort med Brattsystemet!

Appell till Svenska Folket mot spioneri och spritbyråkrati har nu utkommit.

Återförsäljare hög rabatt. Pris 25 öre.

Rekvireras från C. V. CEDERHOLM, Husargat. 21, Göteborg.
Sändes mot postförskott eller förut insänd likvid.

Tobaksmonopolet och dess malmöfirma.

TALANDE INTERIÖRER.

Självmord av fruktan för undersökning. Statlig gåva å 10,000 kr. till förskingrare. "Hemlig fond" å 400,000 kronor.

Den av k. m:t tillsatta kommittén för verkställande av utredning rörande kontrollen över de grundlagsstridiga halvstatliga sprit- och tobaksmonopolen får tydligen ett nog så digert arbete, försåvitt den ämnar taga sitt värv på allvar. Icke heller inom det sistnämnda, det som handhar "affärerna i tobak", har man efter allt vad redan uppenbarats nekat sig något ifråga om "finansmässiga" operationer. Trots de utomordentliga ansträngningar som gjorts att hindra en utredning rörande den Seiersenska svindelaffären, vari Tobaksmonopolet o. dess ledande män varit inblandade, har det ej kunnat undgås att åtskilliga för vederbörande ytterst besvärande fakta kommit i dagen. Dagens Nyheter, som vid skandalens uppsegling energiskt tog sig an saken och låtsade ett levande intresse för dess uppklarande — tydligen för att inför publiken markera sin självständighet och sitt oberoende — ger sin senaste redogörelse över kriminalpolisens rapport rörande Stockholms kartong- och litografiska aktiebolags angivelse mot innehavarna av handelsaktiebolaget Ax. Seiersen & Co. för illojal konkurrens de betecknande rubrikerna "Polisen tröskar gammal halm i "mutaffären", "inga bevis ha kunnat vinnas vid undersökningen" etc. Går man emellertid till rapportens innehåll, finner man, att vad som bragts i dagen ingalunda är av den oskyldiga karaktär, som rubriceringen i organet vill låta påskina. I rapporten, som är undertecknad av kommissarien Oscarsson, framhålles visserligen, att genom den i ärendet verkställda undersökningen inga upplysningar kunnat vinnas för utrönande av huruvida i angivna fall några mutor eller eljest någon överträdelse av lagen av den 19 juli 1919 med vissa bestämmelser mot illojal konkurrens förekommit. De upplysningar ,som lämnas i densamma, äro emellertid av högst märklig beskaffenhet.

Bland de personer, som av kriminalpolisen hörts i saken, är bl. a. Tobaksmonopolets chef, kapten Oscar Wallenberg. Hr W. gjorde gällande, att man ej velat bli beroende av litograftrustens leveranser och därför llerade sig med Seiersens, vars konkurrensförmåga stärkts genom det omtalade förlagslånet på 215,000 kr. Att Seiersens tillverkningar använts trots billigare anbud från annat håll berodde på att det för Monopolet varit av stor betydelse att få förpackningsartiklar som "gått" i maskinerna utan att vålla besvärligheter, i vilket avseende det hade brustit i fråga om leveranser från andra håll. En order, som kapten Wallenberg givit en av sina underlydande, avdelningschefen Edeen, vilken begick självmord den 31 maj i fjol, att periodvis infordra anbud även från andra firmor, hade emellertid icke till hela sin utsträckning blivit åtlydd, varför Tobaksmonopolet "under de senaste åren fått betala nästan för höga pris (!) för åtminstone en del av de varor, som levererats till bolaget från firman Seiersen & Co.". Enär den Seiersenska firmans förpackningsmaterial för övrigt varit mera passande för monopolets maskiner än andra firmors förpackningsmaterial, hade prisskillnaden varit av mindre betydelse, en uppgift, som också betygades av hr W:s närmaste underordnade.

Kamreraren vid Monopolets huvudkontor G. E. Wenker, som även hörts av polisen, uppger i likhet med övriga hörda personer, att under Monopolets första verksamhetsår beslut om inköp av trycksaker och förpackningsartiklar verkställdes av Monopolets ledning, men att dessa inöpsärenden sedermera handlagts av avdelningen för "kontrollstämplar, etiketter och emballage m. m." Denna avdelning hade senaste åren förestätts av avdelningschefen J. A. Edeen. Rörande den förmodade anledningen till dennes självmordd redogör hr Wenker i en särskild skrivelse, vari han framhåller, att Edeen aftonen före det begångna självmordet yttrat, "att utredningen kunde få förfärliga konsekvenser", därest utredningen komme att omfatta även tiden före år 1924. Fabriksföreståndaren hade vidare vid flera tillfällen framhållit, att han fått verkställande direktörens eller dennes assistents medgivanden att inköp finge ske. Edeen hade då utställt rekvisitioner enligt fabriksföreståndarens begäran, vilka Edeen själv undertecknat. "Nu efteråt" har Edeen yttrat till kamrerare Wenker, "vill säkerligen ingen taga ansvaret för dessa rekvisitioner utan kommer det att se ut, som om jag självrådigt verkställt dem." Änkefru Edeen, som också hörts av polisen, har meddelat, att hennes man strax före sin död talat om anmälan till institutet för bekämpande av mutor och bestickning, och därvid yttrat, att han möjligen kunde bli misstänkt i saken, enär han vore den person, som haft hand om införskaffandet av de artiklar, varom angivelsen rörde sig. Han hade bestämt förklarat sig icke ha något med mutaffären att skaffa.

I rapporten redogöres slutligen för den av Malmöpolisen verkställda utredningen. Denna har emellertid av lätt insedda skäl lämnat negativt resultat. Firmadelägarna ha förnekat att mutor förekommit, och böckerna ha de vägrat att lämna fram (!). Seiersen hr framhållit, att Oswald Seiersens förskingringar hade åstadkommit en hel del trassel, men i övrigt fanns ingenting anmärkningsvärt, utom "den hemliga fonden" i Köpenhamn, som upplagts "för att möta befarade dispositioner från trustens sida". Meningen hade varit, att Oswald Seiersen skulle blivit kompanjon i firman, och då han avskedades ansågs det därför skäligt, att han fick en viss ersättning. "Efter Tobaksmonopolets hörande erhöll han därför en engångsersättning med 15,000 kr., av vilket belopp Monopolet bidragit med 10,000 kr. och firman Seiersen med återstoden." Lektor Otto Ask, som granskat Malmöfimans räkenskaper, har upptäckt en betydande skillnad mellan de belopp, som från Tobaksmonopolet inbetalts till Seiersen och dem som hos Seiersens bokats såsom inkomst från Tobaksmonopolet. Han har ävenså uppdagat, att firman i Köpenhamn haft en särskild fond på omkring 400,000 kr., som icke omnämnes i firmans bokföring. Lektor Ask var dock icke övertygad om att detta fonderade belopp täckte hela den konstaterade skillnaden.

Kronoombudet landskamrer Eiserman framhåller i sitt yttrande med anledning av herrarna Seiersen och Olsson till kammarrätten ingivna besvär över Malmöhus läns prövningsnämnds beslut beträffande deras taxeringar för åren 1921—1926, att de båda herrarna undandragit sig lojal medverkan för åstadkommande av en tillfredsställande utredning i beskattningsfrågan och att de sökt genom uppkonstruerade siffror vilseleda honom och prövningsnämnden. Det tycks icke ens "vara affär" att nu visa böckerna för granskning, oaktat prövningsnämnden väsentligt höjt taxeringarna utöver kronoombudets yrkande. Kronoombudet medger gärna, att han till en början verkligen fick den föreställningen, att taxeringarna efter de yrkanden som framställdes i prövningsnämnden måhända bleve alldeles för höga. Nu har kronoombudet emellertid kommit till en annan uppfattning och fruktar att prövningsnämndens taxeringar blivit alltför låga.

"Ariska Weltanschauungs" författare ur tiden.

Den framstående filosofen och historikern Houston Stewart Chamberlain, författare till de märkliga arbetena "Die Grundlagen des 19 Jahrhunderts", "Arische Weltanschauung" och "Worte Christi", avled den 9 januari i Bayreuth i Bayern. Med honom avgick ur tiden en av de mest omstridda personligheterna i Europas andliga liv under de senaste femtio åren. I sitt förstnämnda verk gav han en översikt över förra seklet, byggd på allmänna kultur- och rasbetraktelser. Houston Chamberlain räknade icke med någon annan kultur än den, som började med Kristus och förfäktade med stöd av sina historiska forskningar, att Kristus icke var jude utan indogerman vilken senare uppfattning ju som bekant även hävdats av många andra framstående forskare på området men alltid avfärdats av dogmatikens historici såsom fantasier.

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 14 Jan. 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1)

måste vara att betrakta som en rent vetenskaplig, fullt bevislig förklaring av den utveckling vi bevittna. I betraktande av den stora betydelse, som sålunda tillmätts de omnämnda protokollen, skola vi i Nationen återgiva utdrag av de viktigare delarna därav efter S. Nilus, så lydande:

Protokoll N:o 1.

Låtom oss utan alla fraser tala om betydelsen av varje tanke, låtom oss genom jämförelser och slutledningar belysa varje omständighet.

Därför vill jag formulera vårt system såväl ur våra som gojernas*) synpunkter.

Vi böra ihågkomma, att människor med dåliga instinkter finnas vida mera än goda sådana; därför uppnås de bästa resultat genom deras styrande med våld och skräck och icke genom akademiska resonnemang. Varje människa strävar till makt, var och en skulle önska bliva diktator, om han endast kunde det, men få skulle därvid vara förmögna att uppoffra allas väl för att uppnå sitt eget.

Styrkans rätt. Vad är det, som har tyglat de vilda djur vi kalla människor? Vad har lett dem hittills?

I begynnelsen av samhällslivet underkastade de sig den råa och blinda styrkan, senare — lagen som utgör samma styrka, endast maskerad. Härav drager jag den slutledning, att — enligt naturens lag — rätten ligger i styrkan.

Friheten endast en inbillning. Liberalismen. Den politiska friheten är en idé, men icke ett faktum. Denna idé måste man kunna tillämpa, då det är nödvändigt att genom ett inbillat lockbete draga folkkrafterna till sitt parti, om detta senare har föresatt sig att störta ett annat, som innehar makten. Denna uppgift underlättas, om motståndaren själv smittas av frihetsidén, av den s. k. liberalismen, o. för idéns skull ger efter i sin makt. Här visar sig då vår teoris överläggenhet: de lössläppta regeringstyglarna gripas omedelbart enligt tillvarons lag och samlas i en ny hand, emedan den blinda folkmakten icke kan existera en enda dag utan ledare, och den nya makten intager endast den gamlas plats, efter det den försvagats av liberalismen.

Guldet. Tron. Självstyrelsen. I vår tid har guldets makt intagit de liberala styrelsemännens plats. Det var en tid, då tron styrde. Frihetsidén är ouppfyllbar, emedan ingen kan begagna sig av den med måtta. Giv åt ett folk, om ock för en kort tid, självstyrelse, o. denna skall övergå till självsvåld. Därefter uppstå inre stridigheter, vilka snart övergå till sociala slaktningar, i vilka staterna förbrinna och deras betydelse förvandlas till aska.

Kapitalets despotism. Utmattas riket i egna, inre konvulsioner eller överlämna de inre stridigheterna detsamma i händerna på yttre fiender, i vardera fallet kan det anses vara oåterkalleligen förlorat: det är i vår makt. Kapitalets despotism, som helt och hållet är i våra händer, räcker det ett räddande halmstrå, vid vilket det måste hålla sig fast emot sin vilja, i annat fall störtar det i avgrunden.

Den inre fienden. Jag frågar den, som i sin liberala anda skulle säga, att ett sådant resonemang vore omoraliskt: om ett rike har två fiender och om det gentemot den yttre fienden är tillåtligt och icke anses vara omoraliskt att begagna vart stridssätt, som t. ex. att icke meddela fienden sina krigsplaner, att anfalla honom om natten eller med övermakt, så varför kan man kalla dylika medel i förhållande till den farligare inre fienden, förstöraren av allmän ordning och välstånd, otillåtliga och omoraliska?

Folkmassan. Anarkin. Kan det sunda, logiska förnuftet räkna på att med framgång leda folkmassorna med tillhjälp av förnuftiga förmaningar och övertalningar under möjlighet av motsägelse, om ock förnuftsvidrig, men vilken kan förefalla det ytligt resonerande folket behagligare? Under inflytande av låga passioner, fördomar, seder, traditioner och sentimentala teorier hängiva sig människorna åt massorna o. massornas individer åt partisplittringar, som förhindra varje överenskommmelse t. o. m. på basen av fullt förnuftig fömaning. Vart folkmassebeslut beror på en tillfällig eller hopagiterad pluralitet, som iföljd av okunnighet om de politiska hemligheterna fastställer ett absurdt beslut, som sätter fröet till anarki i styrelsen.

Politiken och moralen Politiken har ingenting gemensamt med moralen En regent, som låter leda sig av moralen, är därför icke säker på sin tron. Den, som önskar regera, bör tillgripa list och hyckleri. Ädla folkegenskaper — uppriktighet och hederlighet — äro brister i politiken, emedan de störta regenter från tronen bättre och säkrare än den starkaste fiende. Dessa egenskaper kunna vara attribut för gojim-regeringarna; vi skola i intet fall ledas därav.

Den starkes rätt. Vår rätt ligger i styrkan. Ordet "rätt" är ett abstrakt begrepp, en på intet sätt bevisad tanke. Detta ord betyder endast: giv mig det jag önskar, på det jag därigenom får bevis på att jag är starkare än du!

Var börjar rätten? Var slutar den? I ett rike med en dålig organisation av makten, värdelösa lagar och en svag regent, försvagad genom en mängd rättigheter, som uppstått tack vare liberalismen, hämtar jag en ny rättighet — att med den starkes rätt störta mig över och nedslå alla existerande förordningar och föreskrifter, lägga vantarna på lagarna, omskapa alla institutioner o. göra mig till herre över dem, som överlämnat oss åt sin styrkas rätt, i det de avstått den frivilligt, liberalt.

Den frimurar-judiska oövervinneligheten. Nu, då varje välde vacklar, kommer vår makt att bliva oövervinneligare än varje annan, emedan den kommer att vara osynlig, tills den blir så fast, att ingen slughet är i stånd att undergräva den.

Ändamålet helgar medlen. Ur det tillfälliga onda, som vi ju äro tvungna att utöva, uppstår det goda i en orubblig regering, vilken återupprättar den regelrätta gången i folkexistensens mekanism, störd av liberalismen. Resultatet helgar medlen. Låtom oss fästa vår uppmärksamhet vid våra planer, icke så mycket vid det goda och moraliska, som vid det nödvändiga och nyttiga. Framför oss ligger en strategiskt utstakad plan, från vilken vi i intet fall böra avlägsna oss, utan att riskera tillintetgöra många seklers arbete.

Folkmassan är blind. För att utföra ändamålsenliga handlingar bör man taga i betraktande massornas låghet, ombytlighet, deras oförmögenhet att hålla ord och att förstå och högakta sitt eget livs villkor, sitt eget välstånd. Man bör ha klart för sig, att massornas makt är blind, oförnuftig, oresonlig, lystrande till höger och vänster. En blind kan icke leda blinda, utan att föra dem till avgrundens rand. Alltså, massornas individer, uppkomlingar av folket, om ock genialiskt kloka, men utan insikter i politiken, äro icke förmögna att uppträda som massornas ledare, utan att bringa hela nationen på fall

Politikens a b c. Endast den, som från barndomen uppfostrats till självhärskare, kan till fullo fatta de ord, som äro skrivna med politiska bokstäver.

Partikivet. Folkmassan, överlämnad åt sig själv, d. v. s. åt uppkomlingar ur sin egen mitt, tillintetgör sig själv genom partistrider, som uppväckas av maktbegär och popularitetsjäktande, samt genom därav uppstående oordningar. Är det ens möjligt, att folkmassorna skulle kunna lugnt, utan rivalitet bedöma eller reda sig med landets affärer, vilka icke få förblandas med personliga intressen? Äro de i stånd att försvara sig mot yttre fiender? Det är icke ens tänkbart, ty en plan, som är fördelad i så många delar, som det finns huvuden i folkhopen, förlorar sin enhetlighet, och därför blir den obegriplig och outförbar.

Den mest ändamålsenliga styrelseformen är självhärskarväldet. Endst under ett sådant kunna statsplanerna utarbetas vidlyftigt tydliga, i ordningsföljd, fördelande allt i statsmaskinens mekanism. Härav måste man draga den slutsatsen, att en ändamålsenlig styrelse, som skall vara till nytta för landet, bör koncentreras i händerna på en ansvarig person. Utan absolut despotism kan en civilisation icke existera, genomförd, icke av massorna, utan av deras ledare, vem han än må vara. Folkhopen består av barbarer, som visa sitt barbari vid varje tillfälle. Så snart folkmassan bemäktigar sig friheten, förvandlas den till anarki, vilken i sig själv är höjden av barbari.

Sprit. Klassicism. Liderlighet. Betrakten de av sprit överlastade djur, som förlorat förståndet av vin, vars obegränsade förtärande är givet samtidigt med friheten! Icke kunna vi tillåta oss och de våra att gå därhän. Gojim-folken äro bortkollrade genom spritdrycker, o. deras ungdom har blivit förslöad av klassicismen och tidigt liderligt leverne, vartill våra agenter lockat den — informatorer, lakejer, guvernanter i rika familjer, bodbetjänter och alla våra kvinnor i gojernas förlustelseinrättningar. Till dessa senare räknas s. k. "damer ur societeten", frivilliga föregångerskor i liderlighet och lyx.

Den frimurar-judiska styrelsens pricip och regler. Vår paroll är — makt och hyckleri. Endast styrka segrar i politiska saker, i synnerhet om den är dold i de talanger, som äro nödiga för statsmän. Våld bör vara principen och list och hyckleri — reglerna för regeringar, vilka icke ärna nedlägga sin spira inför fötterna på någon ny makt. Detta onda är det enda medlet att uppnå målet — det goda. Därför böra vi icke rygga tillbaka för mutor, bedrägeri och förräderi, då de kunna tjäna till att föra oss till målet. I politiken bör man kunna taga annans egendom, utan att vackla, om man därigenom vinner undergivenhet och makt.

Terrorn. Vårt rike, som följer den fredliga erövringens väg, har rättighet att förbyta krigets fasor mot mindre märkbara och mera ändamålsenliga dödsdomar till underhållande av en terror, som tvingar till blind lydnad. Rättvis, men obeveklig stränghet är den verksammaste faktorn i statsmakten; icke endast för fördelens skull, utan även i pliktens namn, för segerns skull, böra vi hålla oss till ett program av våld och hyckleri. Beräkningens doktrin är lika så stark, som de medel den begagnar sig av. Därför är det icke så mycket genom själva medlen, som genom stränghetens doktrin vi komma att segra samt underlägga alla regeringar vår överregering. Det är nog att man vet, att vi äro obevekliga, för att varje olydnad skall upphöra.

Frihet. Jämlikhet. Broderskap. Redan i forntiden utslungade vi bland folken orden "frihet, jämlikhet, broderskap", ord, otaliga gånger sedan dess upprepade av de själlösa papegojor, som från alla håll flyga till dessa lockbeten. Med dem har välståndet i världen, den verkliga, personliga friheten, förr så skyddad mot massornas tryck, förintats. Man skulle icke tro, att kloka, intelligenta gojer icke skulle klargjort för sig den abstrakta beskaffenheten av de uttalade orden, att de icke skulle märkt motsägelsen i deras betydelse och i deras förhållande till varandra, att de icke skulle sett, att det i naturen icke existerar någon jämlikhet, icke kan finnas frihet, att själva naturen har fastställt olikhet i förstånd, karaktär och anlag ävensom beroendet av dessa lagar, att de icke skulle insett, att massan är en blind kraft, att uppkomlingar, valda av och ur massan för att styra, på politikens område äro lika blinda som den själv, att en invigd, om också enfaldig kan styra, varemot en icke invigd, vore han ock ett geni, begriper intet i politiken — allt detta har förbisetts av gojerna.

Principen i en dynastisk regering. Och det oaktat har den dynastiska regeringen grundat sig därpå; fadern anförtrodde åt sonen kännedomen om de politiska affärernas gång, så att ingen skall känna den utom medlemmarna av dynastin och därför icke heller kunna yppa den för det styrda folket. Under tidernas lopp har meningen med det dynastiska överlåtandet av politikens verkliga innebörd gått förlorad, vilket har länt vår sak till framgång.

Tillintetgörandet av gojimaristokratins privilegier. På alla håll i världen hava orden "frihet, jämlikhet och broderskap" ställt i våra led genom våra blinda agenter hela legioner, vilka med jubel burit våra fanor. Likväl äro dessa ord maskar, som undergrävt gojernas välstånd, överallt tillintetgjort fred, lugn, solidaritet, i det de förstört alla deras rikens grundvalar. Framdeles fån I se, att detta har bidragit till vår triumf: detta har givit oss möjlighet bl. a. att få den viktigaste trumf på hand — upphävandet av privilegierna eller m. a. o. grunden för gojim-aristokratin, vilken var folkens och staternas enda försvär mot oss.

Den nya aristokratin. På ruinerna av den forna bördsaristokratin hava vi ställt i spetsen för all intelligens-aristokrati — penningens. Denna nya aristokratis värdesättning hava vi lagt i den av oss beroende rikedomen samt i den av våra vise utbildade vetenskapen.

Psykologisk beräkning. Vår seger har underlättats ännu därigenom, att vi i relationer med för oss behövliga personer alltid spelat på det mänskliga väsendets känsligaste strängar — på beräkning och begär, på människans omättliga materiella behov, och de uppräknade mänskliga svagheterna äro, till och med tagna var för sig, i stånd att döda initiativet, i det de utlämna människan till den, som köper hennes verksamhet.

Frihetens abstraktion har gjort det möjligt att övertyga massorna om att regeringarna icke äro annat än förvaltare hos landets ägare — folket, och att man därför kan byta desamma som man byter handskar.

Statsöverhuvudenas avsättlighet har överlämnat dem i våra händer och gjort dem till våra lekdockor.

(Forts. i nästa n:r.)

*) Gojim = de kristna eller i allmänhet icke-judar.

SKRIVMASKINER,
dels nya, dels anv., fr. 25, 75, 150 kr.
Uthyrning fr. 5 och 10 kr. pr mån. Hyra avgår om köp sker.
A. ORTON MASKINAFFÄR.
Kungsgat. 58, 1. Rt. 4485.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

Welanders Fiskaffär,
Fiskarhamnen 15,
REKOMMENDERAS.
Tel 9578. Norr 6815.
Stor sortering. Specialitet: Leveranser till restauranter.

Elektriska affären
Jacobsbergsgatan 29
Inneh. Ingenjör Hj. Knutsson.
Tel. Norr 107 08.
Rekommenderas!
Installationsmaterial
Radiodelar och Apparater
Alla slags elektr. rep. utföras.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samaria är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samaria verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm. (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär. Klarabergsgat. 58. II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Åberopa denna annons.

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Bliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!
Föreningens uppgift är:
att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;
att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.
Årsavgift 3 kronor.
Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 21712 eller Norr 5899.

Jahvekulten och kristendomen.

Forts. fr. sid. 2.

lande som belyser faran av den gängse judeteologiska utbildningen i kristendom må här anföras: "Det är icke en nyttig uppgift för den unge studenten att på den heliga skrift tillämpa principer, som han skulle tveka att tillämpa på andra böcker, att finna logisk samstämmighet hos motsägelser, som han i vanlig historia omöjligt kunde tänka sig som samstämmiga, att taga enkla ord i dubbla betydelser och att antaga kyrkofäders och kommentatorers fantasier och gissningar såsom reel kunskap. Motsägande beskrivningar, som endast genom förmodanden kunna bringas att överenestämma, kunna omöjligt hava blivit dikterade av Gud." I detta yttrande kan varje kristen med full övertygelse instämma. Det är uppenbart att det ligger en väsentlig missuppfattning i den kristna teologiens ståndpunkt att göra det judiska gudsbegreppet identiskt med kristendomens. Denna oberättigade tolkning kan sanningsenligt ej upprätthållas o. är därför endast ägnad att vilseleda, samt att skapa oreda, otro och villfarelse. Den allra största faran ligger nämligen däri, att det kristna gudsbegreppet vid en sådan identifiering misstänkliggöres för dubbelspel gent emot mänskligheten, ty till denna slutsats måste man komma, om man vill sätta likhetstecken mellan Jahve och Jesu himmelske Fader.

Innehållet i en så starkt framhållen andlig skrift som gamla testamentet, uppväcker förväntningar och föreställningar att man här kan erhålla uppbyggelse i övertygande andliga sanningar, upphöjda över den gråa vardaglighetens enahanda, vilka förhoppningar emellertid vid närmare undersökning reduceras till insikt om att vi såsom "oomskurna", ej ens äro existensberättigade, utan måste enligt Jahves befallning "utrotas", 1 Mos. 17: 14, och att vi alltså såsom varande "hedningar" äro skyldiga att till Jahves "utvalda" och "heliga" "egendomsfolk" överlämna både liv, hem och fosterland. 5 Mos. 6: 11, 11: 24. Ja, så står det skrivet i den "heliga" skrift som även fått namnet "gamla testamentet"!

Och en sådan svindlande humbug framlägger man ännu i vårt "upplysta" tjugonde århundrade såsom värdig andlig spis för Kristi efterföljare, och förundrar sig därjämte över tilltagande andlig försumpning och degeneration!

Läsningen av den gammaltestamentliga judekrönikan är endast ägnad att förvilla och förvanska de kristliga åsikterna till sina raka motsatser. I gamla testamentet härskar egennytta, själviskhet, mord o maktlystnad oinskränkt, varemot i nya testamentet oegennytta, idealism och människokärlek äro bestämmande principer för vår jordiska tillvaro, varjämte den personliga ödmjukheten och försyntheten äro kännetecken på kristligt tänkesätt. I jahvekulten har den judiska högmodsandan tagit sig uttryck i former som enligt sunt förnuft måste betecknas såsom storhetsvansinne, däremot äger detta religionssystem inga egenskaper, som lämpa sig för etisk upplysning eller moralisk kulturutveckling i mellanfolklig samhällsanda, emedan judafolket är så exklusivt ensidigt i sin egoism och sin maktlystnad, att dessa egenskaper utestänga alla ädlare känslor och inflytanden i deras umgänge med icke judiska folkslag. Ingen annan religionsform än jahveismen har att uppvisa ett sådant människoförakt och en sådan råhet i sin förkunnelse. Inga hänsyn ha därför någonsin hindrat judarna att med våld och grymhet tillägna sig främmande folks länder och ägodelar. Detta tillvägagångssätt påbjöds ju och stadfästes av deras gud Jahve i hans "förbund" med sitt "egendomsfolk". 1 Mos. 28: 4, 3 Mos. 20: 24, 4 Mos. 34: 22, 5 Mos. 6: 11, Dom. 11: 24.

För att visa hur kristna folk redan tidigare bedömt den judiska läran kunna vi här anföra ett franskt drama "Saul" från år 1763, där den sataniska andan i jahvekulten får sin förkrossande dom. De följande raderna äro ett utdrag ur den scen, då Samuel bannar Saul för att han underlåtit att slå ihjäl Agag, vilken tilldragelse giver en tydlig idé om styckets innehåll:

Samuel: Gud befaller mig att säga dig, att han ångrar att han upphöjt dig till konung.

Saul: Gud ångrar! Endast den, som begår en villfarelse, ångrar sig. Hans eviga visdom kan ej vara ovis. Gud kan omöjligt begå en villfarelse.

Samuel: Han kan ångra, att han satt på tronen en sådan, som ej gör hans vilja.

Saul: Nåväl, säg mig vad är mitt fel?

Samuel: Du har givit nåd åt en konung.

Agag: Vad! Skall den renaste av dygder betraktas som ett brott i Judeen?

Samuel: (Till Agag) Tyst! Häda icke! (Till Saul) Saul, judarnas förre konung, har icke Gud befallt dig genom min mun, att förgöra alla amalekiter, utan att skona kvinnor, barn och spenabarn?

Agag: Er Gud skulle ha givit en sådan befallning! Ni misstager Er, Ni vill säga Er djävul!

Samuel: Saul, lyder du Gud?

Saul: Jag trodde, att godhet var det Högsta väsendets första egenskap, och att ett ömmande hjärta icke kunde misshaga honom.

Samuel: Du har misstagit dig, otrogne. Gud tillrättavisar dig, och din spira skall övergå till andra händer.

Hur Samuel, som stod i personligt samtal med Jahve i denna mordgärning, själv högg Agag i stycken, därom kunna vi vidare läsa i 1 Sam. 15: 32, 33.

Sådana handlingar äro typiska för den mordgiriga jahveismen, men ändock sammanblandar man detta barbariska system med Jesu milda lära!

Södert. Tids. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 3. Fredagen den 21 Jan. 1927. Årg. 3.

Det moderna sjökriget.

Hur sjökriget tillgår och vad det innebär.

Den ringa förståelse, som medborgaren i allmänhet hyser för vad som tilldrager sig utanför rikets kuster, är lätt förklarlig. Händelser därstädes synas icke för landets befolkning, tima icke mitt i befolkade trakter, där de väcka allmän uppmärksamhet eller åstadkomma synbar förödelse av i landets inre förefintliga materiella värden. Liksom den obildade människan icke gärna tror på annat än vad hon själv sett, är det mer än förståeligt, att den felaktiga uppfattningen kan uppstå, att det modärna sjökriget har jämförelsevis ringa vikt och att till sjöss sällan tima händelser av större betydelse för landet i dess helhet.

Så dömer dock endast den, som icke har kunskap nog att förstå eller den som icke vill sträcka sin begreppssfär bortom strandkanten. Händelserna under ett sjökrig utspelas ofta långt bort från kusten. Kanske i mörker, kanske i tjocka eller i hårt väder och utan att det syns för någon på land, kämpa här gungande skepp med kanoners, torpeders, minors och flygbombers hjälp för att sänka och förgöra varandra. Det är en intensiv kamp med snabbt ändrade stridslägen och vilken fordrar män med nerver och snabb uppfattningsförmåga. Kanondundret från sjöstriden har knappast ens nått kusten: Vrakspillror fr. sänkta eller sprängda örlogsfartyg och en del människolik flyta i land här och var längs kusterna efter någon tid — det är allt vad man kunnat iakttaga från land, och likväl vad har skett? Vad innebär det t. ex. att den ena sjöstyrkan blivit i grund besegrad?

Det innebär att segraren hädanefter kan i ganska stor trygghet utnyttja den oändliga mängd handels- o. kommunikationsvägar som havet medgiver, hota den besegrade med invasion över havet mot de punkter av den besegrades kust, som det honom lyster, samtidigt med att segrarens egen export och import över havet kan fortgå. För den besegrade innebär nederlaget till sjöss en ögonskenlig risk för tillintetgörelse genom invasion, vilken — särskilt mot ett land med långsträckta kuster — kan så ansättas att utsikterna att med tillräckliga trupper i tid möta en överlägsen, landstigen fiende äro skäligen små. Nederlaget till sjöss innebär för den besegrade också avklippandet av handelsvägarna över havet, brist på livsmedel, bränsle och råvaror, stegrade priser, avstannad industri, hunger och nöd för befolkningen.

Allt detta bliver icke uppenbart genast, men inflytandet härav verkar i stället säkert. Långsamt men oundvikligt tär det på nationens livsnerv tills det moraliska eller militära sammanbrottet infinner sig. Men då är det försent att klaga över att den egna örlogsflottan icke i fred gavs erforderlig kampstyrka. Sparsamheten i smått har orsakat förlusten av oberäkneliga materiella och andliga värden och utkrävandet inom landet av ansvaret för örlogsflottans förfall mildrar icke segrarens fredsvillkor.

En vanlig vanföreställning om det modärna sjökriget är, att detsamma endast består i, sällan upprepade större sjöslag. Det är sant, att dessa sjöslags antal ofta är begränsat liksom ett antal större slag till lands ävenså äro jämförelsevis fåtaliga under ett krig. Men sjöslagen beteckna, liksom de stora bataljerna till lands, endast höjdpunkterna av en krigisk verksamhet som ständigt pågår.

I det modärna sjökriget pågår sålunda en oavbruten spaningstjänst, utförd av undervattensbåtar, flygbåtar och jagare. Undervattensbåtarna stationeras ofta utanför fiendens hamnar för att i tid kunna upptäcka och anfalla fientliga fartyg som utlöpa till sjöss. Genom flygspaningen över havet söker man under dager skaffa sig en inblick i motståndarens förehavanden, varjämte bombanfall mot den fientliga kusten komma till utförande. Under flygbåtarnas spaningsverksamhet över havet är en intim samverkan med egna örlogsfartyg givetvis nödvändig och sjöspanarna måste besitta full sjömansutbildning för att rätt kunna sköta sitt värv. Jagarstyrkor, ofta stödda av kryssare, verkställa dessutom esomoftast "svep" över olika delar av krigsoperationsområdet, ibland dessutom med avsikt att utlägga mineringar utanför fiendens kust eller å hans sannolika färdvägar till sjöss.

I närheten av egen styrkas bas pågår dessutom ständigt en omfattande minsvepningsverksamhet för att hålla ett betydande antal farleder minfria för sjöfartens utlöpande, vilket när som helst kan påfordras. Egen styrkas basområde skyddas dessutom för fientliga anfall från sjön eller från luften genom en omfattande bevakning av mindre fartyg, luftvärnsartilleri samt flygstridskrafter.

Ovannämnda, oavbrutet pågående sjöstridsoperationer äro i längden skäligen slitande. Of-

(Forts. å sid. 4.)

Den judiska världsstaten öppet erkänd av judarna.

En märklig omläggning av taktiken gentemot antisemiterna.

Stockholm har gästats av en känd polsk jude, dr Jakob Klatzkin, numera bosatt i Berlin. De Bonnierska huvudorganen Sv. Dagbladet och Dagens Nyheter hava gjort spaltlång reklam för ett föredrag, som av dr Klatzkin skulle hållas om en ny judisk encyklopedi, som är under utgivande under hans chefsredaktörskap. Sedan föredraget väl hållits har emellertid detsamma icke refererats i nämnda tidningar, varav man skulle kunna draga den slutsatsen, att det icke alldeles passat herr Karl Otto Bonnier. Den svenska publiken är kanske ännu icke mogen för innehållets delfående.

Dr Klatzkins föredrag har i Tyskland väckt den allra största uppmärksamhet, emedan det i stort sett innehåller erkännande av, att antisemiterna haft rätt i sitt påstående, att judarne eftersträvat världsherradöme, att de runt världen förskingrade judarne utgjort en fullt organiserad stat i staten, som leits av "förskingringens furstar", som regerat judarna runt om i världen lika detaljerat som en autokrat leder sitt folk inom ett visst lands gränser, samt att judarne i hemlighet hava eget rättegångsväsen, som även avkunnar brottmålsdomar och vet att sätta dessa i verkställighet. Judarne, vilka tvärt emot vad folk i allmänhet tror, i samtal sinsemellan pläga uttrycka ett djupt förakt för alla prosemiter och judelakejer såsom en slavhop och däremot i själ och hjärta betrakta antisemiterna såsom den intelligentare delen av gojim, ha tydligen insett, att antisemiternas påståenden nu börja på att bliva fullt bevisade, varför det icke längre går för sig att förneka judarnes hemliga planer och judafolkets verkliga organisation, utan att klokheten bjuder att erkänna dem på det icke föraktet för de avslöjade hemliga planerna skall väcka folkens hat, det hat, som hos kristna folk åtföljer hemliga konspirationer. Planen synes sålunda vara att genom öppet erkännande slå vapnen ur händerna på antisemiterna, allt under det judarne ej ämna frångå sina gamla planer.

Från tysk källa kunna vi återgiva ett uttalande, som dr Klatzkin på sin tid gjorde med anledning av en uppsats år 1916 av annan person i den judiska tidskriften "Der Jude" under rubriken "Grundlagen des National-Judentums". På den tiden stod dr Klatzkin rätt ensam med sina åsikter, att judarnes taktik borde ändras, men nu synes dr Klatzkin, som är zionist, lyckats samla zionisterna världen runt för utgivande av en judisk-jüdische encyklopedi, vari judarnes verkliga organisation skall framställas på ett jämförelsevis me-

(Forts. å sid. 4.)

Bör Brattsystemet avskaffas?

Regementspastor Elis Schröderheim:

"Detta system har längesedan i och genom sina verkningar utdömt sig självt."

Regementspastor E. Schröderheim.

Redaktionen av "Nationen" har begärt få veta mina tankar om det s. k. Brattsystemet.

Enligt min mening har detta system längesedan i och genom sina verkningar grundligt utdömt sig självt. Det har icke motsvarat de förväntningar man gjorde sig vid dess införande. Det har icke nämnvärt minskat spritkonsumtionen, så vitt man bedöma den saken, vilket torde vara svårt, då en mängd faktorer här spela in och medverka till resultatet. Brännvinskonsumtionen torde ha ökats sedan "motboken" infördes. Värre är, att folkmoralen varit på väg att fördärvas genom den beklagliga smugglingen, som på vissa trakter varit ägnad att demoralisera hela befolkningslager, på samma gång den burit vittne om förslappad känsla för lag och rätt. För den stora mängden av laglydigt, i sitt leverne ordentligt och aktningsvärt folk har Brattsystemet varit en orsak till ständigt återkommande förargelser och förtret. Allehanda trakasserier, småaktiga bestämmelser, bud och förbud utan all ände, dåliga varor och oskäligt dyra priser ha gjort systemet olidligt. Den, som det tyckes allsmäktiga s. k. "Kontrollstyrelsen" har utövat ett, som jag tror, i många fall självtaget förmynderskap över massor av fria, i sin vandel oförvitliga och laglydiga medborgare. Man måste förvånas över att detta "system" kunnat hållas gällande i mer än 10 år. Detta beror enl. min mening på två orsaker. Först det svenska folkets kända beskedlighet, att finna sig i allsköns ingrepp i sitt privatlivs förhållanden och vanor. Och vidare och framförallt förhandenvaron av mycket starka privatekonomiska intressen.

Sedan från högeligen kompetent absolutistisk auktoritet domen nyligen fällts över Brattsystemet, som förklarats ur alla möjliga synpunkter gagnlöst eller rent av skadligt, torde man kunna hoppas, att dess dagar äro räknade. Det övermodiga o. hänsynslösa sätt, varpå systemets målsmän uppträtt, har framkallat en ganska allmän och fullt berättigad harm. Det "beskedliga" svenska folkets tålamod är vanligen mycket stort. Det kan frestas länge. Äntligen tar det dock slut. Nu, tror jag, råder i vida kretsar av tänkande och självständiga medborgare en livlig önskan att avskudda sig det ok, som Brattsystem och Kontrollstyrelse alltför länge behagat lägga på vårt folk.

Den högst betydliga vinst, som statskassan skulle fått skörda av Brattsystemet, har ju även bevisligen visat sig illusorisk, då av de miljoner, som under årens lopp rätteligen bort inbetalas till statsverket av Systemet, faktiskt endast en bråkdel kommit statsverket till godo.

Jag är principiellt mot ett totalförbud, men, ställd i valet mellan totalförbud och och ett ytterligare utsträckt "Brattsystem", skulle jag föredraga det förra. Om det i Danmark rådande systemet vågar jag ej yttra mig.

Stockholm d. 18 jan. 1927.

Elis Schröderheim.

Stockholmssystemets förföljelse mot dir. Åhlfeldt å Dramaten.

En uppseendeväckande skrivelse från dir. Åhlfeldt.

I vårt föregående nummer omnämndes Stockholmssystemets styrelses beslut att från och med 1 februari i år fråntaga nuvarande innehavaren av Dramatiska teaterns restaurang, direktören Aug. Åhlfeldt utskänkningsrättigheterna, vilka skulle överflyttas på systemets å restaurangen agerande hovmästare, hr Granström. Som motiv för den uppseendeväckande åtgärden föregavs, att direktör Å. en gång låtit sin lagermästare på dennes motbok för restaurangens räkning taga ut några flaskor vin, och skulle han vid ett par tillfällen på sin motbok hava inköpt vin, som han ej haft på lager, men som beställts av gäster. Vilket skulle bestraffas! Direktör Åhlfelt har i en skrivelse till Stockholmssystemets styrelse av den 7 januari utförligt redogjort för vad som i saken förevarit. Då denna, vars innehåll vi berett oss tillfälle taga del av, ger en nog så karaktäristisk bild av det godtyckets system, som härskar inom den Brattska sprithierarkien och visar, huru dessa i laglöshetens o. svindleriernas tecken verkande självgjorda överförmyndare för svenska folket kunna tillåta sig uppträda mot en välkänd och allmänt aktad representant för den gamla restauratörkåren, som av de nya herrarna alltfort på det hänsynslösaste förföljes och trakasseras, vilja vi här in extenso återgiva dir. Å:s inlaga. Den lyder:

Inledningsvis vill jag bestämt understryka, att jag inför mitt eget samvete icke äger kännedom om något förhållande, som rättvisligen kan läggas mig till last och som samtidigt är av den vikt, att det ens i någon mån kan motivera styrelsens beslut om utskänkningsrättighetens indragning.

(Forts. å sid. 4.)

Nu börjas det igen!

Sedan herrar socialistledare till belöning för de dyrbara tjänster, de i klasskampens tecken gjort sina höga beskyddare inom det kosmopolitiska storfinanslägret, väl hugnats med platser kring "köttgrytorna" har det varit jämförelsevis fredligt ute i landet. Som emellertid Ekmansregeringen visat tecken till att vilja inkräkta på de politiska spekulanternas förvärvsmöjligheter på svenska folkets bekostnad bl. a. genom sitt initiativ i arbetsfredslagstiftningen, hava de funnit sig föranlåtna att en smula avvika från sin nya, möjligen också ur agitationssynpunkt mindre fördelaktiga taktik. Sålunda har den fackliga centralorganisationen i Stockholm uppmobiliserats till demonstration mot "strejklagstiftningen". Styrelsen för den nämnda organisationen har på ett i dagarna hållet möte antagit en resolution av följande lydelse:

Carl Gustaf Ekmans regering har bebådat ett lagförslag till innevarande års riksdag om obligatorisk skiljedom i s. k. rättstvister. Den ifrågasatta lagstiftningen riktar sin udd mot fackföreningsrörelsen, den blir alltså en ny klasslag och en värdig efterföljare till åkarpslagen. Stockholms fackligt organiserade arbetare ha all anledning att kraftigt reagera mot dessa oblyga försök att klavbinda de fackliga organisationerna genom en dylik lagstiftning och vi ha därför beslutat att anordna en demonstration söndagen omedelbart efter den dag regeringen till riksdagen avlämnar proposition i ärendet. Demonstrationen skall även gälla de Ekmanska arbetslöshetsdirektiven och hans omänskliga arbetslöshetspolitik.

Vi hemställa alltså till Stockholms fackföreningar att upptaga denna fråga till behandling å nästkommande sammanträde och därvid besluta om mangrant deltagande i den planerade demonstrationen. Dagen för demonstrationen kommer senare att meddelas genom annonser i Stockholms dagliga arbetartidningar.

Det skall bli av ett visst intresse att se vad verkan den på socialistsidan nu tydligen under återupptagande varande demonstrationstaktiken skall visa sig hava. När man icke får husera som man behagar i statens trädgårdar, mobiliserar man upp den okunniga massan som argument. Det finnes knappast skäl antaga, att regeringen skall låta imponera på sig av de maktsträvande herrarnes demonstrationshot.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

Protokoll N:o 2.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Ekonomiska krig äro grunden till det judiska herraväldet. För oss är det nödvändigt, att kriget om möjligt icke resultera i territoriella vinningar. Detta överför kriget på ekonomisk grund, varigenom nationerna i vår hjälp se styrkan av vårt herravälde, och under sådana förhållanden göras båda de krigförande parterna beroende av vår internationella agentur vilken äger miljoner ögon, ofördunklade av några som helst hänsyn. Då komma våra internationella rättigheter att utplåna de nationella i den egentliga betydelsen av rätt.

Den synliga administrationen och de "hemliga rådgivarna". Administratorerna, valda av oss ur folkets led och beroende av dessas slaviska böjelser, äro icke skickade att regera, varför de lätt göras till marionetter i vårt spel, i händerna på våra genialiska och lärda rådgivare-specialister, vilka från den tidigaste barndomen blivit uppfostrade till att styra hela världen. Som det är eder bekant, hava dessa våra specialister förvärvat sig nödig kunskaper i regerandets konst ur våra politiska läror, ur historiens erfarenheter, ur iakttagelser över varje företeelse i det dagliga livet. Gojerna låta icke leda sig av de praktiska resultaten av opartiska, historiska iakttagelser, utan av teoretisk rutin, blottad på varje kritik av dess resultat. Därför behöva vi icke taga dem med i beräkningen — de må gärna tillsvidare förlusta sig eller leva i hoppet på nya förlustelser eller på minnet av upplevda sådana. Må de anse det för det förnämsta, som vi inspirerat dem att anse för veten-

(Forts. å sid. 3.)

Den 21 Jan.

Nationalekonomisk provokationspolitik.

Som ett glädjande moment i regeringens framlagda budgetförslag hälsade vi i vårt föregående nummer den däri tydligt visade goda viljan att föra den statsfinansiella politiken in på sundare banor genom statsskuldsättningens hejdande samt åstadkommande av en effektiv amortering av statsskulden. Det var sannerligen icke en dag för tidigt att regeringsinitiativ i denna riktning tagits. Endast den rena nidingsviljan kan harmas däröver. Finansministerns erinran om, huru statsskulden från år 1913 vuxit från 648 milj. till 1,739 milj. kronor, var ju ägnad att belysa arten av den illustra statsfinanspolitik, som under hägnet av en falsk nationalekonomisk lära i senare tid förts i vårt land. Det var heller intet överraskande, att den på landets och folkets ekonomiska förslavande under det internationella Mammon inriktade storfinansen strax skickade fram sin förste propagandist, "nationalekonomiske" professorn Gust. Cassel, för att uti en serie artiklar i Svenska Dagbladet söka misskreditera regeringens visade sparsamhetsvilja. Den "världsberömde" professorn har emellertid i sin kvasivetenskapliga essayé råkat blotta sig i sådan grad, att man har anledning förmoda, att den roll han spelat och alltjämt spelar i de lands- och folkfientliga kretsarnas tjänst efter detta skall vara genomskådad av den tänkande delen av vårt folk.

I denna tidning har ofta framhållits det absurda uti den här numera följda statsskuldsättningspolitiken, som hos oss liksom i andra länder, där den praktiseras, endast och allenast har till syfte att bringa folken i ekonomiskt och politiskt beroende under den världsfamnande judiska storfinansen. Skuldsättningen har varit medlet framom alla andra, varigenom denna tillvällat sig makten i de moderna samhällena. Den har jämnat vägen för den internationella kapitalmaktens evakuering av staternas och folkens tillhörigheter. Genom de ständigt ökade pålagorna för räntor å statsskulden samt den förvärvade maktpositionen som "stat i staten" hava storfinansens herrar berett sig ändlösa möjligheter att folken beskatta och utplundra. För att kunna uppnå detta mål infördes det politiska streberväldet, vi numera äro hugnade med, vilket förvandlat folkrepresentationen till den fullkomligaste parodi. Under den sålunda framprovocerade korruptionsregimen har det för de höga vederbörande varit en tämligen enkel sak att etablera det nuvarande landsruinerande sjöröveriet med statens medel. Den, som ej är blind, måste inse, att denna utveckling i den hejdlösa skuldsättningens tecken är en absurditet och en art av statsfinansiell politik, som måste leda till både ekonomisk o. politisk katastrof. Det är ofattligt, att de ansvariga i landet överhuvud kunnat godtaga principen om statens skuldsättning och folkets gäldbindande till den storfinansiella makten på sätt som skett. Att den enskilde utan annat maktmedel i sin hand än sina medborgerliga rättigheter vänder sig till "kapitalets herrar" för att erhålla dyra räntelån för sin privata verksamhet, kan ju vara förklarligt och ofta även försvarligt, men att staten, som sitter inne med den lagstiftande makten och rätten att på skattevägen uttaga vad den för täckande av sina utgifter oundgängligen behöver, går till storfinansens herrar och tigger dyra räntebärande lån, ikläddande sig den ena miljarden efter den andra i skuld till dessa, det är det rena vanvettet.

Bland dem, som främst hava att bära ansvaret för denna för land och folk ytterst ödesdigra statsfinansiella politik, intager den av Svenska Dagbladet till "världens främste nationalekonom" upphöjde prof. G. Cassel förgrundsplatsen. Dennes hela verksamhet på det statsfinansiella området har från början till slut varit inriktad emot statens och folkets bästa i de utplundrande storfinansiella intressenas tjänst. Men så är han också vorden den korrumperade, judiska pressens speciellt omhuldade skyddsling, som i alla skiften utskrikes som en nationalekonomisk kapacitet och en vetenskapsman av internationell rang. Och som det så står skrivet i de stora tidningarna, blir det i vida kretsar även trott. Sanningen om herr Gustav Cassels nationalekonomiska utläggningar är emellertid att de som regel intet annat äro än mer eller mindre skickligt beslöjade argumenteringar för den mot statens och folkets intressen inriktade storfinansens strävanden. Man har ännu ej glömt den berömde professorns roll, när han under kristiden propagerade den satsen, att riksbanken icke borde emottaga guldvaluta i stället för pappersbetalning och huru han i Svenska Dagbladet gjorde sitt allra yttersta för folkopinionens preparerande i riktning mot kronans urlakande. Såväl under som efter världskriget gingo hans strävanden ut på att nedbringa penningevärdet och höja varupriserna, varmed ju avsågs att till de folkutplundrande privatbankerna och trustherrarnas riktande exproprieras småkapitalisternas, pensionärernas, livräntetagarnas och lönetagarnas redan förut i stor utsträckning exproprierade ägodelar. Den Casselska nationalekonomiska andan har heller icke förnekat sig i de underbara uttalanden han i dessa dagar haft införda å Svenska Dagbladets ledarespalt med anledning av regeringens visade åstundan att föra den statsfinansiella utvecklingen in på ett förnuftigare plan. Hans inlägg vittnar tydligt nog om den oro hr Ekmans sparsamhetstendens uppväckt i det kosmopolitiska bankhögkvarteret. Professorn går här t. o. m. så långt, att han djärves uppställa den kostbara hypotesen, att en stats skulder nationalekonomiskt sett icke böra betalas. I en av sina artiklar "Bör statsskulden amorteras?" uttalar han, att en enskild person visserligen kan stärka sin ställning genom att avbetala sina skulder men så ingalunda en stat. Vid bevisningen av denna underbara nationalekonomiska teori blir emellertid den berömde professorn fullkomligt bet. "Vill" säger han "staten avbetala sina skulder, så kan det endast ske genom att staten tar medel för ändamålet från sina medborgare, vilket betyder att staten riktar sig på medborgarnas bekostnad". Hr C:s framställande av staten och dess medborgare som två motsatta intresseparter är helt enkelt dråplig. Eljest vet varje den enklaste medborgare, att statens och folkets d. v. s. medborgarnas intressen sammanfalla. Genom att betala sina skulder går staten, heter det vidare "alldeles utanför ramen av sin egentliga uppgift." Nog så sant, men tack vare den povokationspolitik, som under en längre följd av år bedrivits från herrar nationalekonomers sida ha vissa nya uppgifter tillkommit jämsides med statens egentliga! "Statsbeskattningen är" förklarar hr C., "till för att skaffa medel till fyllande av statens löpande funktioner" men icke för avbetalande av skulder. "Det skulle vara fullkomligt snedvridande av all finanspolitik, om statsbeskattningen vid sidan härav också ställde sig det målet att tvinga medborgarna till sparsamhet för att därmed öka statens förmögenhet, eller om staten genom sin beskattning helt enkelt skulle vilja överföra enskild förmögenhet i sin ägo." Så får man veta, att något behov av amortering av den svenska statsskulden visst icke föreligger. Ty, framhåller hr C., statsskulden uppgick vid utgången av 1926 till endast 1,739 milj. kr. under det statens produktiva tillgångar inklusive löpande statsmedel belöpte sig till 3,033 mil. kr., vadan "staten på intet vis kan sägas vara över hövan skuldsatt"... "Att hålla på och samla upp skatttemedel av medborgarna för att avbetala en statsskuld, som redan är täckt av produktiva tillgångar, kan absolut icke anses nödvändigt och knappast försvarligt." Härpå behandlas under vetenskapliga termer spörsmålet "oräntabel kapitalplacerin", som professorn ju icke vill bestrida har vissa mindre lyckliga sidor. "Men", säger han, "man råder icke bot på redan begångna missgrepp av denna art genom att blott och bart bevilja medel till statsskuldens amortering". Han vänder sig därefter mot finansministerns tal om "nationalekonomiska betänkligheter ur synpunkten av folkhushållningens framtida belastning" såsom motivering för den föreslagna amorteringen och fastställer, att "den framtida belastningen av folkhushållningen är en sekundär företeelse". Det väsentliga i situationen, "det egentliga fel vi begå är att vi disponera den nuvarande folkinkomsten på ett oekonomiskt sätt."... "Det felet kunna vi heller icke råda bot på genom ökad amortering av statsskulden, ty detta blir ändå en finansoperation, som för med sig ingalunda odelat fördelaktiga verkningar för folkhushållningen." Man såge gärna, att professorn något närmare utvecklade de antydda ofördelaktiga verkningarna för folkhushållningen av en amortering av statens skulder. Hans framställning på denna punkt förefaller för övrigt så mycket mera omotiverad, som väl ingen förnuftig människa utanför nationalekonomernas krets gärna kunnat göra gällande en sådan sats som att skuldamortering i och för sig skulle vara att anse som det direkta medlet mot "oekonomisk folkhushållning". Hr Cassel slutar sin underbara betraktelse i Sv. D. med att uttala, att "det ovanligt stora belopp för amortering av statsskulden" d. v. s. absolut räknat (med avdrag för nyupplåningen) 1,1 milj. kronor "icke är något uttryck för inneboende styrka, utan endast ett resultat av en speciellt inriktad finanspolitik av i hög grad tvivelaktigt värde." Ha vi här månne att räkna med en väl inlindad vink från "svarta kabinettets" sida till hr Ekman, att på den inslagna vägen har regeringen ingen politisk framtid att vänta sig?

Den här återgivna resumén av professor Cassels uttalande i Sv. D. visar på ett för alla uppenbart sätt den Casselska nationalekonomiska förkunnelsens direkt provokatoriska karaktär. Professorn har med detta praktstycke av kosmopolitisk-nationalekonomisk utläggning kanske tydligare än någon gång tillförene avslöjat sig som rena charlatanen på nationalekonomiens område, som den slaviskt lydande tjänaren åt den på de svenska statsfinansernas förstörelse och folkets utplundring inriktade judiska storfinansen. Det är något oerhört, att en person i officiell ställning med professors värdighet kan företaga sig något sådant som att offentligt förklara den numera i vårt land följda ruinerande och folket allt tyngre gäldbindande statsskuldsättningspolitiken ur statsfinansiell och nationalekonomisk synpunkt fullt naturlig och försvarlig, att frågan om statsskuldens betalning är av underordnad betydelse samt att amortering av densamma icke bör ske. När hr Cassel påstår, att frågan om "den framtida belastningen av folkhushållningen är en sekundär företeelse" i förhållande till den om folkinkomstens ekonomiska användning, är detta en fullkomligt falsk och avsiktligt vilseledande framställning, något som varje tänkande människa måste inse. Detsamma är förhållandet i vad angår hans förklaring, att staten icke har intresse av eller anledning att amortera sina skulder. Jo, det är just vad den har; den enda part, som har intresse av att så icke sker, är den, vars talan hr Cassel för, den på vårt lands och vårt folks ekonomiska förslavande inriktade internationella storfinansen. Denna följer här liksom i alla andra länder den principen att genom sina lejda nationalekonomiska och andra agenter på skuldsättningsvägen tvinga folken in under sin Mammonsspira. Sunda förnuftet säger på ett sätt, som ingen nationalekonomisk ordkonst kan bortförklara, att skuldsättning är inte mindre ödesdiger när den företages av medborgarna samfällt än av den enskilde, snarare i förra fallet ännu ödesdigrare, då situationen i fråga om staten ju är långt vanskligare att överskåda än beträffande den egna individen. Skuldsättningen är där som regel så mycket mindre försvarlig, som staten, i besittning av den lagstiftande makten, faktiskt har i sin hand att förskaffa sig de för den allmänna budgeten oundgängliga medlen utan att alls behöva ikläda sig för framtiden tyngande, dyra räntelån till den privata storfinansen. Sedan 1906 har statens skuld till "kapitalets herrar" stigit från 426 milj. kr. till 1,739 milj. kr. 1927. Detta betyder att statens skuldbörda på tvenne årtionden ungefär fyrdubblats. Att märka är, att medan skuldsättningen pågått räntepretentionerna från herrar långivares sida undan för undan ökats. De förut upptagna statslånen av 1880 och 1886 lyda på en ränta å 3 1/2 procent, de senaste åren har den rört sig om 5 à 6 procent. När professor Cassel ordar vitt och brett om vårt lysande finansiella läge är detta ett medvetet bedrägeri till vårt folks fortsatta insövande i den illusoriska föreställningen att allt är utmärkt väl beställt och att vi sålunda lugnt kunna gå vidare på den inslagna vägen. Hr C. menar tydligen att vi först då böra beakta den statsfinansiella situationen, då vi hunnit förpanta all statens egendom till "kapitalets herrar". Av statens till 3,033 milj. kr. uppskattade egendom återstår ännu oförpantade 1,292 milj. kronor — alltså ännu en godbit för hans höga uppdragsgivare att lägga sig till med! —, om nu den ifrågavarande värderingen är tillförlitlig, vilket ju visst icke är säkert. Den, som har ögon att se med, kan ej undgå att se, att vi med snabba steg gå mot katastrofen. I dag är svenska folkets skuld till den storfinansiella diktaturen 1,739 milj. kronor, dragande en årsränta å bortåt 90 milj. kronor. Under en följd av år uppgick ökningen av statsskulden till omkring 100 milj. kr. pr år. Den redan åtagna skulden skulle med ränta på ränta på få årtionden stiga till 10-tals miljarder, om hrr nationalekonomer av i dag också i fortsättningen få råda. Den av dem så livligt åtrådda punkten skulle alltså ganska snart vara uppnådd, då svenska staten långt utöver sitt uppskattade realvärde vore förpantad till "kapitalets herrar". Att dessa senare även anse äganderätten till statens tillhörigheter medföra befogenhet att bestämma över statens organ, regering och riksdag etc., hava vi redan nogsamt fått erfara i den politik, som numera på alla områden fullföljes. De framtidsperspektiv, som upprulla sig, äro sannerligen av sådan art, att de tvinga de liknöjda och sovande att äntligen vakna upp och se vad tiden är liden.

Årets remissdebatt

har ägt rum. Någon stor parlamentarisk krigsakt blev den visserligen icke, om den så ock på viktiga punkter kom den parlamentariska situationen att klarna. På högersidan lade man sig tydligt vinn om hovsamhet i kritiken. Hr Trygger gav sitt fulla erkännande åt den allvarliga tendensen till återhållsamhet i budgeten, vilken förklarades utgöra "ett statens goda exempel för den enskilde". Han hyste dock betänkligheter rörande vissa anslagskrav bl. a. för den sociala sjukförsäkringen, hospitalsväsendets ordnande m. m., vilka komme att innebära betydande konsekvenser för framtiden. Vidare underströk hr Trygger kraftigt vikten av att folkets produktiva förmåga helt utnyttjades. Hr Lindman uttalade sina farhågor för att de besparingar, finansministern pekat på, icke voro tillfyllest för uppvägande av de automatiska utgiftsstegringarna och övriga utgiftsökningar, som vore att vänta, varför det vore nödvändigt att "hela förvaltningsgrenar bortskuros". Hr Lindman efterlyste vidare regeringens näringspolitiska program.

Om sålunda kritiken på högersidan i stort sett rörde sig på saklighetens plan, kan detsamma beklagligtvis icke sägas om den, som levererades från socialdemokratiskt håll. I den klara demagogiens tecken gick man där till storms mot regeringen endast för nöjet att få visa sig som duktiga slagskämpar och presenterade övermodigt sin krigsförklaring. Priset i fråga om fraseologisk-politisk utsvävning tog förre socialministern och partisekreteraren Möller, som på ett sällsynt osympatiskt sätt i höga tonarter läste lagen för socialministern särskilt för dennes initiativ i arbetsfredsfrågan, vilket betecknades som arbetarefientligt. Arbetarnas (d. v. s. deras ledares) motstånd mot regeringens politik berodde helt på "av årtionden skapad misstro till den goda viljan på den borgerliga sidan att verkligen förstå och beakta arbetaresynpunkter". Socialministern erinrade den stororiga demagogen om att från socialdemokratiskt håll, därvid också av hr Möller, tidigare uttalats, att auktorisering av kollektivavtalen skulle innebära ett betydande kraftillskott för arbetarna. Hr Per Albin Hansson, som tydligen längtar tillbaka till taburetten, gjorde också sitt bästa och förklarade sig önska, att regeringen försvunne. Statsministern framhöll i sitt stora anförande, att det vore regeringens fasta avsikt att söka fullgöra sitt uppdrag i enlighet med den uppfattning, som kommit till uttryck i dess regeringsinitiativ och statsverkspropositionen. "Men den dag, närmare eller fjärmare, då ett valmans- eller riksdagsflertal samlar sig omkring andra krav, skall regeringen också utan tvekan känna sin plikt. Ty för dess medlemmar är det icke huvudsaken att de själva få i den eller den ställningen främja vad de tro vara landsgagneligt. Huvudsaken är, att det landsgagneliga sker och att vårt folks intressen därmed verkligt främjas och befästas."

Remissdebatten torde kunna sägas ha gett vid handen, att klyftan mellan de tidigare i åtskilliga viktiga frågor samverkande vänsterpartierna ytterligare vidgats. Debatten gav en sorglig bild av den hos socialdemokraterna rådande miljön av ovederhäftighet o. bristande ansvarskänsla. Säkert är att socialdemokratiska partiet genom att gå fram på sådana linjer i hög grad skadar icke minst sin egen sak, då det stöter bort från sig den omdömesgilla publiken, som aldrig skulle ställa sig fientlig mot en arbetarerörelse, som i sin praktiska politik vore buren av ärligt motiv och som satte landets o. folkets väl som sitt mål. Men i stället för att visa någon önskan eller avsikt att så göra sökte hrr socialistledare på ett sällsynt motbjudande sätt utnyttja remissdebatten för en politisk-agitatorisk aktion av tarvligaste slag, inställd för de kommande valen. En dylik ansvarslös obstruktions- och demagogpolitik förtjänar att på det skarpaste brännmärkas.

Uppenbart är, att regeringen under inträdda förhållanden i sin praktiska politiska verksamhet blir hänvisad till samverkan åt höger. I vad mån detta skall komma att innebära något ruckande å principerna i dess program, vet man i dag ej. Man bör visserligen icke fästa för stort avseende vid de ganska välvilliga deklarationer, som avgivits av högerledarna. Även i deras uttalanden torde säkert taktiksynpunkten ha spelat in. Det gäller att se, huru de komma att ställa sig, när det blir fråga om handling och huru högt de komma att fixera priset för sitt parlamentariska stöd åt regeringen. Signalerna i Svenska Dagbladets ledarespalt båda härvidlag icke något gott. En viss garanti för att statsministern icke ämnar låta tubba sig från de allmänna principerna i sitt program och från sin deklarerade avsikt att utöva en ledande funktion, får man väl anse ligga i hans förklaring, att regeringen skall veta sin plikt den dag den icke har att påräkna ett riksdagsflertal för sin politik till landets bästa.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
Infört genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. Sö 322 56. A. T Sö 322 56.

LÄS — SPRID
Socialisering
genom
Kooperation
av
TYCHO WRETMAN.
Erhålles genom bokhandeln eller direkt från förlaget.
Pris kr. 2:—.
Boken utgör en kritisk granskning av den kooperativa samhällsomdaningsteorien.
Svenska Köpmannaförlaget
Stockholm.

"Världens främste nationalekonom".

Vi återgiva här en bild av den av judiska "Svenska Dagbladet" till "världens främste nationalekonom" upphöjda kosmopolitisk-ekonomiska professorn och journalisten Gustaf Cassel. Hr Cassel har visat sig besitta den erforderliga fördomsfriheten, psykologiska uppfattningen och förmågan att handskas med språkets ordförråd, att han t. o. m ansetts förtjänt av en extra rangplats som folkförledare i ekonomiska ting. I den judiska storfinansens tjänst!

Den store reformatorn på Helgeandsholmen.

"Tiderna förändras och vi med dem" — denna gamla klassiska sats gäller tydligen än i dag trots århundradenas nivellerande inflytande. Även på Andra kammarens hr talman i Svea rike, Herman Lindqvist har den sin tillämpning. När han i riksdagsovertyren förkunnade, att parlamentslsdan nu vore avskaffad, förty en rakealong hade inrättats inom parlamentets murar och "en elegant matta" placerats i sammanbindningsbanan, kom man ofrivilligt att i tankarna gå tillbaka till gamla tider, då de nuvarande herrar parlamentskoryféer förtjänade sina sporrar ute bland folket. När Herman, f. n. talman i Andra kammaren mötte upp hos sin nuvarande kollega i Första, greve Hugo. Det var under storstrejkens historiska dagar, då den kosmopolitiska demokraten hänfört kämpade för makten. Herman marscherade då resolut å "det arbetande folkets" vägnar upp till kungl. kansliet, där han mottogs av dåvarande civilministern, herr Hugo. Herman förklarade sig ej kunna garantera ordningen i landet. Varpå greve Hugo, som det på den tiden var en viss ruter i, svarade: "Det behöver Ni ej, min herre, för den svarar jag för." — Nu är tiden vorden en annan. Den förhatliga kapitalismen och den folkförtryckande överklassen äro lyckligen utrotade ur samhället, och Herman och Hugo, som blivit kolleger, komma bra överens. Nu le de vid samkvämet sitt förståelsefulla leende åt ungdomsdårskaperna. Föremålen för reformivern äro nu ock vordna andra än fordomdags. Nu ägnar sig samhällsomstörtaren åt reformerandet av "det egna huset", där folket lyckligen är vordet herre, såsom inläggandet av brysselmattor och inrättandet av frisérsalong. Nästa stora reform blir, får man hoppas, inrättandet av ett skönhetsinstitut för våra representanter å spinnsidan, vilket lär vara icke mindre av behovet påkallat. Att man på denna väg skall lyckas avskaffa parlamentsledan inom riksdagshuset, om någon sådan där förefunnits, betvivlas naturligtvis av ingen. Det ger sig, om den politiska ledan därutanför samtidigt förflyktigas. Något som icke är så alldeles säkert.

NATIONEN
Politisk veckotidning.

Redaktion och Expedition:
SÖDRA KUNGSTORNET
Stockholm.

Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:

Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:

Efter text .... 20 öre mm
Å textsida .... 25 öre mm
25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.

Rabatt vid upprepad annonsering.

Det nyaste socialistiska reformkravet.

Reformivern i Soc.-Dem. börjar taga rätt så underbara uttryck. Nu är det ungdomen, som skall reformeras. "All sund, bra ungdom vill skämta, dansa", säger tidningen. Alltså måtte den också få det. Ungdomens nöjesliv måste reformeras och utvecklas i demokratisk anda. Ett förslag har väckts av fru Anna Lindhagen att upprätta ett kommunalt danspalats eller "ett ungdomens hus" och detta demokratiska uppslag måste naturligtvis på allt vis främjas. När folket har fått sitt hus, varför skulle ej ungdomen också få sitt! En uppmobiliserad skara lärare och ungdomar ge sitt entusiastiska bifall till tidningens genialiska idé. Ungdomen behöver ju sysselsättas. Idrotten räcker ej längre till och de socialistiska lärorna förmå ej utfylla tomrummet, alltså måste nya attraktionsämnen sökas. Och mera passande sådana än kommunala danspalatser har tidningen icke kunnat tänka sig. Arbetareungdomen skall väl inte vara sämre än den borgerliga!

Tobaksdiktatorn

kapten Oscar Wallenberg, Marcus' och Knuts broder, chef för "Aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolet" höll sistlidna lördag sitt beramade föredrag in för den kosmopolitiska Publicistklubben, vilket naturligtvis i hög grad senterades Hr W. upplyste hrr pressmän om, att den av regeringen planerade höjda tobaksskatten innebure ett bedrägligt hopp om ökade statsinkomster — något som man förvisso i betraktande av allt som i senare tid kommit i dagen ifråga om "finansmässiga" manipulationer väl kan tänka sig. Herrarna Wallenberg hyllar tydligen den uppfattningen, att offensiven lönar sig bättre än defensiven. Herr tobaksdiktatorn har kommit i en minst sagt besvärlig ställning genom de uppdagade manipulationerna i hans monopol, varför situationen befunnits läglig för orationer om "folkets offer i tobaksmiljoner".

Sprithierarkien förvärvar sig nya lagrar.

Den olagliga sprithierarkien, som alltfort består endast tack vare att den har "den mäktiga intressen" (= Wallenberg—Bonnierska storfinansen, bakom sig, tål såsom alla veta ingen opposition. Gud nåde den arme stackare, som icke blint underkastar sig dess förnuftslösa dekret! Han stämplas som simpel förbrytare och straffas så långt lagen det medgiver, och kan man så omöjliggör man hans framtida utkomst. Och dristar sig tillaventyrs någon, som råkat komma in i den illustra diktaturens intima krets ge tillkänna en avvikande mening, vet man strax att behandla honom efter sina speciella metoder. Något som byrådirektör Kinmansson, som nu ratats som ledamot i "kontrolldelegationen" fått tillfälle erfara. Enligt det nya avtalet mellan Stockholmssystemets styrelse och restauratörerna skola ju i den nämnda delegationen utses tre ledamöter av systemets styrelse, två av restauratörföreningen och en av S. A. R. A., och skall en av systemets representanter tagas av de av stadsfullmäktige valda ledamöterna. Vid nyvalet den 10 d:s blev nu hr Kinmansson, som tillhört delegationen från dess begynnelse, icke återvald av systemstyrelsen utan insattes i hans ställe i delegationen stadsfullmäktiges andra representant, hr Gustafsson.

Hr Kinmansson har med anledning av det passerade tagit bladet rätt så ordentligt från munnen och skildrat det system, som härskar inom "systemet". Han betecknar sålunda sin avpolletering som "en ren hämndeakt från styrelsemajoritetens sida till följd av hans starka opposition i åtskilliga frågor, bl. a. angående Hasselbackens rättigheter." Hr K. yttrar vidare: "Det är i själva verket ingenting annat än ilskan över att majoriteten måst ge vika i striden om kontrollen, som dikterat detta beslut. Motiveringen är fullständigt ohållbar, då majoriteten själv gått med på min uppfattning av kontrollen — visserligen därtill nödd och tvungen av fruktan för opinionen. Min uppfattning att det anonyma spionaget är till största skada delas av den allmänna opinionen. Jag sitter i systemets styrelse som representant för stadsfullmäktige för att bevaka det allmännas intresse och jag har uppfattat det som min plikt att motverka detta förhatliga spionerisystem. Alkoholfrågan kan, enligt min uppfattning, icke lösas annat än i förståelse för allmänhetens rättigheter och i överensstämmelse med en upplyst opinion. På ett fullt lojalt sätt har jag framhållit detta i styrelsen; jag har icke velat strid, men majoriteten fortsätter kampen, sedan den officiellt givit vika. Detta är icke blott en stöt mot mig, det är ett slag i ansiktet på den allmänna opinionen."

Systembolagets chef, kanslirådet A. Peyron i Stockholmssystemet har funnit lämpligt bestyrka riktigheten av hr Kinmanssons uttalande i det han offentligt förklarat hr K:s avpolletering bero på, att han "visat en uppfattning av kontrollen över restaurangerna som stått i bestämd strid mot styrelsemajoritetens åsikt." Det Brattska gardet nekar sig som synes alltjämt intet i fråga om bryska utmaningar. Det märker tydligen icke, att en opinionsstorm utanför den kosmopolitiskt instruerade tidningspressen är i uppsegling, vilken säkert inom en icke alltför avlägsen framtid kommer att sopa bort hela det olagliga provokatoriska svindelsystem till svenska folket utplundring det representerar och sörja för att dess ansvariga vederbörligen komma att få sota för sina gärningar. Den dom som väntar dem blir givetvis strängare ju mera de framhärda i sin brottsliga verksamhet och ju mera de djärvas utmana den allmänna meningen.

Spritkonsumtionen ökad med en halv miljon liter under 1926.

Den totala försäljningen av spritdrycker för konsumtionsändamål utgjorde under det gångna året enligt kontrollstyrelsens statistik 30,022,381 l. mot 29,673,022 l. år 1925 och 28,852,674 l. år 1924. Av den år 1926 försålda myckenheten belopte 26,920,299 l. på utminuteringsrörelsen, 1,357,598 l. på systembolagens egen utskänkning och 1,744,484 l. på överlåten utskänkning. Motsvarande siffror år 1925 voro resp. 26,508,223, 1,306,345 och 1,760,654 l.

Judiskt lovsjungande av den kristna julhelgen

I "Kasseler Sonntagsblatt" har den artikel, vari han i följande ordalag lovprisar den kristna julhelgen:

"Det är en verklig välsignelse, att den Korsfäste lätit sig födas till jorden.. Den gamla sagan, att den Korsfäste kom från judarne, äger ännu i dag sin giltighet Men låtom oss för ett ögonblick betrakta saken i omvänd ordning, och då säga vi, att judarne ha Marias son att tacka för den största profiten under hela året Mången vacker flicka blir lyckliggjord med orientaliska nipper, när "den saktmodiges och ödmjukes" — han som föddes bland åsnor och sådant där — födelsedag randas. Det är förresten betydligt bättre att ha Juldagen än smittkopporna och om Jungfrun bara haft vett nog att begåva oss med ännu än pojke under sommaren så att vi hade haft två Juldagar, så hade jag gärna överlåtit våra kineser åt henne".

Avvärjd framstöt av den judiska världsrevolutionen i Polen.

Brottningen mellan den judiska revolutionens och de på samhällenas bestånd inriktade krafterna pågår alltfortfarande i olika länder under den merendels något så när lugna ytan. Då och då artar det sig emellertid till ett synligt utbrott av kampen i form av ett plötsligt explosionstillbud och ett plötsligt ingripande i preventiv riktning från olika staters officiella myndigheter. Senast har nu Polen varit utsatt för ett revolutionstillbud av tydligen ganska allvarlig natur. Polisen i detta land har uppdagat en revolutionär sammansvärjning, som planerat en stor "terroristisk aktion" under den närmaste framtiden Bland de många hundra häktade i Warschau och i landsorten märkas medlemmar av kommunistiska partiets centralkommitté och tre deputerade, som tillhöra centralkommittén för polska Vitryssland. Enligt vad inrikesdepartementet upplyst bedrevo de tre deputeradena en vidsträckt statsfientlig propaganda i Polen med pengar, som de fingo från Sovjetunionen. Polisen har nu emellertid lyckats komma i besittning av ett mycket viktigt bevismaterial, och utan hänsyn till deputeradenas immunitet har man försäkrat sig om deras personer. Alla de arresterade ha varit i besittning av falska legitimationspapper. Bland de arresterade befinna sig även medlemmarna av en sovjetrysk delegation, som för fem år sedan sändes till Polen med den uttryckliga missionen att med hjälp av stora penningmedel framkalla en kommunistisk revolution. De kommunistiska propagandisterna fingo 200 till 500 dollar i månaden. Mot betalning hade de också tillförsäkrat sig hjälp av en högre ministeriell ämbetsman. Denne tillställde dem viktiga underrättelser och dokument och informerade dem om alla regeringens hemliga anordningar samt hjälpte dem att stifta viktiga bekantskaper(!!) Många kommunister i Warschau, som utgåvo sig för att vara arbetslösa, disponerade över stora penningmedel. Polisen lär också ha kommit en beväpnad kommunistisk organisation på spåren och har upptäckt stora vapenlager. Hos de arresterade vitryska deputeradena har man funnit en mängd mycket komprometterande dokument och en korrespondens, av vilken bl. a. framgår, att dessa deputerade för varje krets, de bearbetat, vardera mottagit 2,000 dollar i månaden till agitationsändamål.

Kommunistisk propagandaframstöt i Förenta staterna.

Kominterns exekutivkommittés propagandasektion har, meddelas från Moskva, beviljat nya anslag för den kommunistiska propagandan i Förenta staterna. Hela verksamheten kommer att koncentreras i Mexico o. ledas av fru Kollontaj. Under centralen i Mexico skola organiseras avdelningar i Uruguay, Argentina och Brasilien. Förbindelserna med Moskva komma att ledas dels över Hamburg och Berlin, dels genom Spanien och andra sydeuropeiska länder.

Under Det nya Babels hägn.

Enligt meddelande från London har en framstående engelsk tidningsman framlagt en plan, syftande till att över hela världen popularisera judendomens stolta skapelse nere i Genève, det s. k. Nationernas förbund. Förslaget går ut på att alla större dagliga tidningar i alla länder varje dag skola innehålla en spalt reklam för folkförbundet. Kostnaden härför skulle bestridas av folkförbundet och beräknas årligen till 1,935,000 engelska pund eller 35 milj. kronor — ett belopp som förslagställaren icke finner särskilt betydande i betraktande av att det endast utgör 1/3 av kostnaderna för nationernas årliga militära rustningar.

Att detta dyrbara uppslag, som helt säkert varit i säck innan det kom i påse, skall bliva valvilligt emottaget av de judiska kretsarna i alla länder, kan man var förvissad om, då dess realiserande icke endast skulle innebära en framgång för Alljudas politiska strävanden i det Nationernas förbund popularisérades och den internationella samorganisationen fördes ett stort steg vidare framåt utan därtill också den judiska dagspressens ägare i alla länder bereddes tillfälle till en extra årssubvention från gojimfolken å 35 milj. kr. för propagandan för dessas underkastelse under det judiska världsriket.

N. F.-kommissionen för internationella beskattningsfrågor har, meddelas från Genève, vid sin nu avslutade session ännu icke fastställt texten till tre i andra läsningen behandlade konventionsförslag rörande undvikande av dubbelbeskattning och bekämpande av skatteflykt. I april skola sedan alla fyra förslagen överlämnas till N. F-rådet som diskussionsgrundval för en internationell konferens för beskattningsfrågor. Kommissionen skall till aprilsammanträdet framlägga förslag för rådet även om upprättande av en ständig N. F.-organisation för internationella beskattningsfrågor, varom kommissionen redan nu principiellt enats.

En konferens har i dagarna hållits i Genève av experter i alkoholfrågan med uppgift att med anledning av framställning från svenska, finska o. polska regeringarna undersöka i vad mån Nationernas förbund kunde taga befattning med alkoholfrågan. Konferensen begränsade f. n. de uppgifter, som Nationernas förbund kunde förverkliga, till kamp mot alkoholen i kolonierna, undertryckande av smugglingen genom internationella överenskommelser och till åtgärder ägnade att förebygga stridigheter mellan alkoholexporterande stater och stater med strängare alkohollagstiftning.

Xnan en bankfusion.

Den ekonomiska utvecklingsprocess i vårt nutida demokratiska samhälle, som kännetecknats av de s. k. fusionerna inom bankvärlden, fullbordades ju praktiskt taget i samband med det stora demokratiska genombrottet inom politiken, då storbankerna medels lämpliga anordningar lade under sig provins- och andra smärre banker o. "till det allmänna bästa" konsolidera vårt finansiella liv. De få banker, som ännu ligga utanför fusionssfären, dragas magnetiskt ditin, så att vi snart kunna räkna med konsolideringens fullkomning, vilken väl beräknas vara klar, när den beramade stora internationella banksammanslutningen vid sidan av världsparlamentet i Genève i en nära framtid skall förverkligas. — För dagen ingår underrättelsen att Södermanlands enskilda bank övertagit bankaktiebolaget Norden till att pris av 65 kr. pr aktie.

Konungens 50-årsjubileum som frimurare.

Firades häromdagen med högtidssammanträde å Frimurarelogen, varvid till konungen överlämnades en såsom åminnelse av jubileet präglad guldmedalj. Efter högtidssammanträdet var anordnad stor festmiddag, i vilken deltogo över 500 frimurarebröder från hela Sverige. Majestätet fick med anledning av dagens betydelse emottaga adresser från bröderna i Norge och Danmark

Kristen teolog propagandist för judendomen.

Kyrkoherden, teol. d:r Herman Neander, har i Svenska Dagbladet gjort en del reflektioner med anledning av att han under en resa till Rödakorskonferensen i Japan passerat El-Kantara, den urgamla färjplatsen vid Suezkanalen. Kyrkoherde Neander har tagit starkt intryck av den judiska reklamen i Sv. Dagbl. och börjar med att citera överrabbinen Ehrenpreis' ord: "I orienten är allting religion. Här befinner jag mig överallt liksom i ett stort tempel, där människor oavbrutet hålla gudstjänst. — — Det religiösa livets väsentliga element synas ingå i österlänningens vanliga sinnesstämning". (Något om Österns själ", Svenska Dagbladet 14/6 1926.) Vidare åberopas, huru den kände japanske religionsforskaren Mascharu Anesaki i sitt arbete "The Religions and Social Problems of the Orient" framhållit, att occidentens kännemärke är aktivitet, orientens kontemplation, under betonande av nödvändigheten av en syntes dem emellan för att den nya livsuppfattning och världskultur skola kunna skapas fram, som mänskligheten behöver, om den skall kunna räddas från katastrofer liknande dem, vår generation fört med sig, och gå en ljusare framtid till mötes. Kyrkoherde Neander kan ej heller underlåta att citera den judiske professorn Bööks ord "Världshistorien söker sig tillbaka till sina källor", med anledning varav göres propaganda för den zionistiska rörelsen.

Kyrkohede Neander besökte i Jerusalem överrabbinen därstädes, A. I. Kuck, vilken till judafolket utsänt en vädjan, underskriven av följande rabbiner: M. Jung, S. J. Bloch, H. Ferber, M. Schwarz, M. Zimmerman i London, J. Joffe, M. J. Segal, M. Berman i Manchester, J. H. Deiches, H. Hurwitz, M. Sinson, J. L. Astrinsky i Leeds, D. Rabinovitj i Sunderland, J. Sandelson i Newcastle, A. Charnie i Gateshead, M. Namiot i Birmingham. I detta märkliga aktstycke heter det bl. a.: "Vårt folks ögon måste öppnas i dessa dagar av underbara händelser, så att man erkänner, att det är Guds hand, som lede oss till vårt mål, och att allt som sker syftar hän mot uppfyllelsen av Guds ord, oss givet genom den gudomliga Torah och våra heliga profeter. Vår nationella förnyelse måste inspireras av en stark tro, ett helgat liv och den andliga pånyttfödelse, som kommer till stånd genom en ine, uppriktig återgång till vår religion i hela dess fullhet".

Vad den zionistiska rörelsen enligt juddarna åsyftar framgår av den zionistiska rörelsens ledares, d:r Weismanns yttrande till Balfour: "Hos oss nutidens judar dväljas oerhörda krafter till förstörelse och till uppbyggelse. Världen har ett intresse i att samla dessa väldiga enegier till ett uppbyggelsearbete för att hindra, att de utlösa sig i förstörelser." Kyrkoherde Neander lever tydligen i en fullkomlig okunnighet rörande de judiska strävandenas verkliga art, som dock numera icke är någon hemlighet. Envar i förhållandena något insatt människa vet, att judarna, vare sig de gå på den zionistiska linjen eller ej, blott begagna sig av sina oerhörda krafter till förstörelse och att allt återuppbyggande på moralisk, kristen grund, ligger främmande för den judiske anden.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12. Inga drickspengar
Ingen spritservering

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1)

skapens (teorins) sista ord. I detta syfte uppväcka vi ständigt genom pressen blint förtroende till densamma. Gojernas intelligenser skola yvas över sina kunskaper, utan att dock logiskt granska dem, de skola genomdriva alla ur vetenskapen hämtade teorier, uppkonstruerade av våra agenter i ändamål att uppfostra sinnena i för oss behövlig riktning.

De förstörande lärornas framgångar. Tron icke, att våra påståenden endast äro prat: fästen eder uppmärksamhet vid de av oss arrangerade framgångarna för darwinismen, marxismen, nietzscheismen. Dessa lärors upplösande verkan på gojernas sinnen bör, åtminstone för oss, vara ögonskenlig.

Anpassning i politiken. Vi måste räkna med de samtida folkens tänkesätt, karaktärer och tendenser för att icke begå misstag i politiken och i styrandet av administrativa institutioner. Vårt system, vars mekanisms delar man kan ordna olika, beroende på folktemperament, som vi möta på vår väg, kan icke hembära segern, om icke dess praktiska tillämpning kommer att grunda sig på det förflutnas erfarenheter i förbindelse med det närvarande.

Pressens roll. De nuvarande regeringarna hava i sina händer en storartad makt, vilken skapar tankeriktningen hos folket — det är pressen. Pressens roll är s. a. s. att påvisa nödvändiga krav, framföra folkets klagan, uttrycka och skapa missnöje. I pressen personifieras frispråkighetens triumf. Men regeringarna hava icke förstått att begagna sig av denna makt — och den har kommit i våra händer. Genom den hava vi vunnit makt och inflytande, medan vi själva stannat i skuggan. Tack vare pressen hava vi tagit guldet i våra händer, oaktat vi nödgats taga det genom strömmar av blod och tårar.

Guldets värde och värdet av judiska offer. Vi hava köpt oss fria genom att offra många av vårt folk. Men vart offer från vår sida kostar tusende gojer inför Gud.

(Forts. i nästa n:r.)

Tycker Ni om NATIONEN

I så fall gör Ni tidningen en tjänst genom att rekommendera den till vänner och bekanta.

Bort med Brattsystemet!!

Appell till Svenska Folket mot spioneri och spritbyråkrati har nu utkommit.
Återförsäljare hög rabatt. Pris 25 öre.
Rekvireras från C. V. CEDERHOLM, Husargat. 21, Göteborg.
Sändes mot postförskott eller forut insänd likvid.

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

[Jan 1927]
Fredager den 21 J n 1927

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Krig till sjöss.

(Forts. fr. sid. 1.)

ta uppstår härvid kontakt med fientliga stridskrafter under, på och över vattenytan, och mindre sjöstrider utkämpas här och var, liknande det ständiga nötningskriget under ställningskriget till lands.

Särskilt liv blir det emellertid i tavlan, då endera eller båda motståndarna bestämt sig för en mera omfattande offensiv framstöt till sjöss. De samlade huvudkrafterna, tilldelade kryssare, jagare, undervattensbåtar och flygbåtar m. m. söka då, fienden oförmärkt, verkställa en längre förflyttning till sjöss i visst syfte, antingen för att uppriva fiendens spaningsorgan, minsvepningsförband eller hans handelsvägar eller för att infånga delar av fiendens styrka eller ock för att locka hela hans flotta till strid.

Bildlikt talat, är det då såsom om långa gripklor sträcktes ut över havets yta för att krossa och förgöra vad som där finnes. Ibland mötas gripklorna till sjöss — det är då som det stora och för landets öde kanske avgörande sjöslaget står för dörren.

En mycket överlägsen fiende vågar sig jämväl någon gång på att söka transportera trupper över havet för att verkställa landstigning på fiendens kust. Nu, om icke förr, är det gynnsamma tillfället kommet även för en svagare flotta att med sina artillerifartyg, jagare, undervattensbåtar och flygbåtar m. m. anfalla och sänka den stora, klumpiga och därför i hög grad sårbara transportflotta, som med landstigning hotar det egna landets kust. En god samverkan mellan sjökrigets olika fartygstyper och vapen hos försvarsflottan kan härvid ofta omintetgöra ett dylikt företag, även om detta utföres av en mycket överlägsen motståndare. Fientliga trupper, vilka eljest under ett blodigt krig i försvararens kustlandskap kunnat få tillfälle att föröda och skövla dennes landamären, kunna på ett smärtsammare sätt neutraliseras genom att trupptransportfartygen bliva sänkta redan till sjöss — på "halva vägen". En sådan bragd är försvarsflottans högsta åstundan, men en dylik bragd kan icke bringas till verkställighet allenast med mod och god vilja — härför fordras örlogsskepp av olika, härför lämpade typer samt en intim och god samverkan med den del av flygvapnet, som kan och bör vara ägnad att operera över havet.

Sjökrigets natur är mångskiftande och tangerar ej blott militära utan även rent kommersiella värden. Den flotta, ett land anser sig böra anskaffa och underhålla, måste vara anpassad efter de säregna marinpolitiska och militärgeografiska förhållandena i de havsområden, där sagda flotta sannolikt kommer att utkämpa sina sjöstrider. Konsekvenserna härav för **Sveriges del äro** av betydande intresse, i det de avgöra av vilka fartygstyper vår örlogsflotta bör bestå samt komma att närmare belysas i en kommande artikel.

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

SKRIVMASKINER,
dels nya, dels anv., fr. 25, 75, 150 kr
Uthyrning fr. 5 och 10 kr pr mån. Hyra avgår om köp sker
A. ORTON MASKINAFFÄR.
Kungsgat 58. I Rt 4485

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

Welanders Fiskaffär,
Fiskarhamnen 13,
REKOMMENDERAS.
Tel 9578. Norr 6815.
Stor sortering. Specialitet: Leveranser till restauranter.

Elektriska affären
Jacobsbergsgatan 29
Inneh. Ingeniör Hj. Knutsson.
Tel. Norr 107 08.
Rekommenderas!
Installationsmaterial
Radiodelar och Apparater
Alla slags elektr. rep. utföras.

Magsyra, halsbränna och kväljningar
tar man bort med ett glas *Frukt-salt-Samarin* som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.
Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär, Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Aberopa denna annons

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att stå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande eller sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, I tr.
Tel. Norr 217 12 eller Norr 5893.

Stockholmssystemets förföljelse mot dir. Åhlfeldt å Dramaten.

(Forts. fr. sid 1)

Jag har till att börja med på mer än ett och ett halvt år icke erhållit någon som helst anmärkning beträffande överträdelse av gällande utskänkningsbestämmelser eller beträffande brott mot ordningsföreskrifter i övrigt.

Intet annat kan mig veterligen härutinnan ha varit föremål för Systembolagets uppmärksamhet än en angivelse för omkring ett år sedan till kontrolldelegationen från en av mig avskedad rockvaktmästare, men dennes ovederhäftiga uppgifter ha av mig fullständigt vederlagts i en till herr Sjöquist ställd skrivelse, som jag jämte själva anklagelseakten härmed i avskrift bifogar. Jag har svårt att tänka mig att Bolaget fäst något avseende vid denna skamlösa anklagelse eller att den haft något med Styrelsens beslut att skaffa. Jag har dock ansett mig nödsakad att i förbigående omnämna även denna sak, då jag ej vet om eller i vilken mån densamma kan ha blivit utlagd eller använd för att skada mig.

Längre tillbaka i tiden, innan jag, som nedan nämnes själv vidtagit anordningar för att ytterligare skärpa kontrollen, ha visserligen anmärkningar rörande utskänkningen förekommit, men kan jag icke föreställa mig, att den omständigheten numer rättvisligen kan läggas mig till last, då den måste anses tillhöra ett redan avslutat skede. Sedan dess har, såsom nyss påpekats, intet funnits att anmärka i hithörande avseende och klanderfri utskänkning under 1 och 1/2 år borde helt eliminera dessförinnan gjorda påtalanden.

Emellertid skall jag något utförligare uppehålla mig med vissa härmed sammanhängande förhållanden, emedan dessa, enligt mitt förmenande, spelat en avgörande roll i denna sak.

För att så vitt möjligt skydda mig mot eventuella anmärkningar och visa min goda vilja att göra allt för att gällande föreskrifter skulle noggrant tillämpas ingick jag våren 1925 till Stockholmssystemet med en skriftlig anhållan, att Systemet måtte i samråd med mig tillsätta en hovmästare, vilken ensam skulle handhava spritransoneringen. Då jag icke längre skulle få med densamma att skaffa, hoppades jag att härigenom befrias från personliga obehagligheter åtminstone i detta hänseende. Mina beräkningar härutinnan visade sig också riktiga, och under 1 1/2 år har ej en enda anmärkning rörande spritransoneringen förekommit. Fördelen uppvägdes tyvärr av stora nackdelar. De i gemenskap med Stockholmssystemet anskaffade hovmästarna — jag har haft två, den förste lyckades jag efter 4 månader bliva av med — dokumenterade sig nämligen som i andra hänseenden synnerligen olämpliga för sin uppgift. I stället för att vara artiga och förekommade mot gästerna och på så sätt skapa atmosfär av trevnad i restauranten betraktade de sig tydligen endast som representanter för Systemet och som sådana frikallade från varje skyldighet att på ett hövligt sätt taga hand om de besökande.*) Och inte nog med detta utan de — jag talar nu särskilt om den jag haft under förra året — uppträdde även otaliga gånger positivt synnerligen oförsynt o. dumdrygt. Detta riktades icke endast mot mig — det hade jag väl funnit mig i — utan jämväl emot restaurantens gäster utan åtskillnad och utan varje berättigad anledning. Följden blev, att en stor del av gamla stamgäster, somliga gäster sedan 14 år, slutade upp att besöka restauranten under framhållande av att omnämnde hovmästares beteende nödgade dem till detta steg. Vis av föregående erfarenhet teg och led jag i det längsta, väl vetande att ett försök till ändring endast skulle mötas med ett påstående att vederbörande gäster naturligtvis blivit missbelåtna därför att bestämmelserna om spritransoneringen ordentligt iakttagits.

*) Förelåg här månne ett utslag av provokation? Red. anm.

Emellertid blevo förhållandena allt mer och mer olidliga och slutligen så outhärdliga, att jag, av fruktan för restaurangbolagets och min egen ekonomiska ruin, samt jämväl uppfordrad därtill av kvarvarande stamgäster slutligen sade upp hovmästaren från sin plats i laga ordning, vid kontraktstidens slut. Jag var väl medveten om, att denna åtgärd skulle väcka missnöje. Så snart kanslisekreterare Peyron fick kännedom härom blev jag uppkallad till honom och ålagd att genast återtaga hovmästaren i min tjänst(!). Då jag gjorde invändningar häremot, förklarade mig kanslisekreterare Peyron, att jag, om jag ej behölle hovmästaren, skulle bli fråntagen mina utskänkningsrättigheter. Min erinran om att jag omöjligen kunde äventyra affären bestånd genom att behålla hovmästaren, bemötte kanslisekreterare Peyron blott med att flera gånger upprepa sitt förenämnda hot. Detta samtal ägde rum i september 1926. Som en kompromiss föreslog jag, att hovmästare Granström, som varit i min tjänst sedan 1 och 1/2 år, skulle godkännas av Systemet som kontrollant, vilket förslag även slutligen antogs. Hovmästare G. inträdde i denna befattning den 1 okt. 1926. Sedan han tillträdde kontrollantbefattningen har icke heller någon anmärkning mot utskänkningen förekommit.

Den 23 december blev jag anmodad att infinna mig hos kanslisekreterare Peyron, som meddelade att mina rättigheter fr. o. m. den 1 januari 1927 komme att fråntagas mig. Som anledning föregavs att på min lagermästares motbok rekvirerats 6 buteljer vitt vin för att försäljas i affären.

Jag meddelade då kanslisekreterare Peyron, att saken förhöll sig sålunda:

Den 27 sistlidne oktober hade jag hos A.-B. Vin- och Spritcentralen rekvirerat 6 1/1-faskor Val d'Or, vilka jag utfäst mig att servera på en bröllopsmiddag som var beställd till den 28 samma månad. Då Vin- och Spritcentralen den 28 effektuerade den av mig gjorda rekvisitionen meddelades mig, att ifrågavarande 1/1-buteljer av den vinsorten ej för tillfället funnes inne. Det gällde då för mig att anskaffa just detta vin, emedan det var middagsbeställarens uttryckliga önskan att få speciellt denna vinsort. Den enda utväg jag kunde finna, (tiden brådskade ju, då utminuteringsställena på lördagen stängas kl. 2) var att å motbok inköpa den erforderliga kvantiteten. Då jag ej hade min egen motbok med mig på restauranten, bad jag den hos mig anställde lagermästaren, som har tillsyn över restaurantens vinförråd, att å sin motbok hos Stockholmssystemet uttaga och till mig utlåna omhandlade vinbuteljer, vilket han ävenledes gjorde. Vinet serverades vid bröllopet, och på det att Statsverket ej skulle tillfogas ens minsta förlust genom denna nödfallsåtgärd lät jag de sedermera av Vin- och Spritcentralen levererade 6 1/1-buteljerna Val d'Or undantagas från utskänkningen. Vid antagligen två andra tillfällen ha under liknande omständigheter bemälde lagermästare å sin motbok uttagit och till mig utlämnat, varje gång, en butelj vin av särskilt märke, som ej funnits å lager. Även i dessa fall har buteljen sedermera rekvirerats å Spritcentralen och sedan undantagits från utskänkningen. Å min egen motbok har aldrig några uttag gjorts för restaurantens räkning.

På förfrågan av min dotter, som var närvarande vid sammanträffandet den 23 d:s med kanslisekreterare Peyron, om detta vore den enda orsaken till att rättigheterna fråntogos mig, lät kanslisekreterare Peyron vagt förstå, att det nog funnes andra missförhållanden att anmärka på, men gav dock icke klart besked, vilka dessa skulle vara. Han tycktes icke vilja uppehålla sig därvid utan föreslog i stället som en förmånlig anordning, att rättigheterna skulle överflyttas på hovmästare Granström.

När jag för kanslisekreterare Peyron framhöll att det vore svårt t. o. m. att intressera mig för en affär, där jag skulle ha en så oviss ställning, och det skulle kanske även stänga alla möjligheter för mig att med Systemets tillstånd eventuellt avyttra densamma, förklarade han, att en försäljning av restauranten vore utesluten, då ingen garanti funnes för att lokalerna i framtiden finge användas till restaurant, och då densama med största säkerhet komme att användas till Teatermuseum eller till något annat, vilket jag förmodar, att teaterkonsortiet ej kan inlåta sig på. De ha nog användning för medlen till annat ändamål än att lägga ner kapital för ombyggnad av lokalen. Från tillförlitligt håll har det emellertid kommit till min kännedom, att koncessionen är förlängd å samma villkor som förut för 10 år framåt, vilket innebär, att lokalerna enligt Kungl. Maj:ts beslut skola användas till restaurant. Dessutom skulle det medföra stora kostnader för omdaning av lokalerna, vilket Teaterstyrelsen säkert ej kommer att ge sig in på.

Jag förklarar härmed på heder och samvete, att allt vad jag ovan anfört är, i vad rör fakta, som äro av mig med visshet kända, äro med sanningen fullkomligt överensstämmande. Likaledes förklarar jag på heder och samvete, att jag icke äger kännedom om någon ytterligare av mig begången förseelse, som skulle kunna anföras mot mig i detta avseende. Skulle emellertid någon av mig känd och alltså av mig icke här behandlad omständighet andragits eller komma att andragas emot mig, hemställer jag som en enkel gärd av rättvisa, att jag måtte bliva satt i tillfälle, att innan Styrelsens definitiva beslut kommer att fattas, inför Styrelsen få tillfälle att bemöta densamma.

Genom ovannämnda relation har jag icke blott velat framställa saken i dess rätta ljus och giva densamma riktiga proportioner, utan har jag också velat genom densamma få framföra en kraftig protest emot dn beskyllning att jag skulle hava vållat Statsverket någon som helst förlust.

Jag ber att Styrelsen, då den går att avgöra mitt öde, måtte beakta icke allenast det av mig anförda riktiga sakförhållandet, utan även att det här gäller den enda utkomstmöjligheten för mig, som i 40 år redbarligen försörjt mig i detta yrke.

Stockholm den 7 januari 1927.

August Åhlfeldt.

Den judiska världsstaten öppet erkänd av judarna.

(Forts. fr. sid. 1.)

ra korrekt sätt. Dr Klatzkins berörda yttrande lydde sålunda:

"Gåtan, huru vi kunna bestått i landsflykten, är att söka i vår religion. Den är makten, som söndrade oss från alla andra folk och förenade oss i förskingringen. Ghettots yttre murar, som uppfördes av våra fiender, hade aldrig kunnat åstadkomma det. Men de inre murarne, som grunda sig på vår religion och som vi medtagit på vandringens väg och på boplatserna allt fastare utbyggt, dessa rörliga 'Jacobs tält' är det, som överallt fösäkrade oss ett eget hem.

Den judiska religionen är rik på inhägnader, som avgränsa vår gemensamhetsstat (Gemeinwesen) från utanvärlden och hålla densamma fjärran från allt av främmande art. Den judiska religonen är rik på former, som binda samman som en enhet och kännetecknа oss, både när det gäller vara och synas. Den är i motsats till andra religioner ingen idélära utan en laglära. I våra lagar hava vi låtit självbestämmanderätten verksamt framträda. Vi hava förlorat vår stat, men icke vår statsförfattning; vi upprättade den skyndsamt såsom en bärande stat, som möjliggjorde en slags nationell autonomi även i förskingringen.

Väl måste många lagar efter förlusten av vår stat upphöra att gälla; på det stora hela blev dock vår lagförfattning vid gällande kraft; den blev till och med utvidgad och fullkomnad genom specialbestämmelser. Blott den judiska kodexen behärskade och gestaltade vårt liv i alla dess yttringar. Blott det judiska domstolsväsendet var för oss utslagsgivande. De olika ländernas domstolsväsende hava vi icke anropat och deras lagböcker hava vi ej erkänt. Blevo deras lagar oss påtvungna, så hava vi ansett det såsom dåligt påhäng, som vi städse varit bemödade att skjuta åt sidan och kringgå. De behöllo sin karaktär såsom 'Gsewth' (tvång) från ett brottsligt härskardömes sida, även om vi voro nödsakade att för syns skull sanktionera dem under formeln 'regeringens lag är giltig lag'. Därför blev angivaren, som anklagade en jude hos regeringen, betraktad som en förrädare, dömd till skadestånd och andra straff och utstött ur församlingen.

Våra landsflyktens furstar, Gaonim, Rabbinim, voro icke andliga själasörjare såsom de moderna västliga rabbinerna, som förvandla judendomen till en kyrka i likhet med de kristna prästerna; de voro föreståndare och förvaltare av vårt gemensamhetsväsen, de voro domare, Dajanim; de voro de högsta ämbetsmännen i vår landsflyktsstat. Deras domstolar hade befogenhet att fälla straffdomar och låta dessa gå i verkställighet. Deras göranden hade icke blott religiös auktoritet, som medförde uteslutande ur kyrkans gemenskap för de ohörsamma; de voro utrustade med en mönstergillt organiserad och mycket sträng regims alla maktmedel, som förstod att sätta sig i respekt mot trotsande. Vi fogade oss i lagtvånget i kärlek, men även i fruktan.

Vår lagförfattning uppehöll åt oss i förskingringen egenartade religiöst-nationella förvaltningsformer, som i sina funktioner och institutioner omfattade många förvärvsgrenar, om också vissa 'vid landet bundna lagar' icke kunde komma till användning under förskingringen.

Det främmande herraväldet har därför ej kunnat beröva oss vår självförvaltning, så länge vi stodo under egna lagars och laglärares lydnad. Vi voro icke ett trossamfund; vi bildade en i sig sluten rätts- och förvaltningsgemenskap. Icke en trosbekännelse utan en förordning gjorde folket medgörligt. Icke så mycket judendomens religiösa och andliga läroinnehåll som vår statsförfattnings konkreta former skillde oss från alla andra folk, hos vilka vi uppslogo våra tält. Vi vilade ej på värdsfolkets helgdagar och firade ej deras missionsdagar, delade ej ej dess glädje och lidande och brydde oss ej om den främmande statens välfärd. En stark mur, av oss själva upprättad, söndrade oss från landets folk och bakom muren levde en judisk stat i miniatyr."

Vad dr Klatzkin här erkänt är i högsta grad märkligt såsom innebärande ett öppet erkännande av vad antisemiterna länge påstått men tidigare städse från judiskt håll förnekats. Det i detalj organiserade judiska världsriket, som saknar landgränser, har det oaktat en fullt statlig administration, sina regerande furstar, f. n. Edouard Rothschild V i Paris, en rådgivande församling på 300 medlemmar, varom bl. a. juden Rathenau talade, egen lagskipning, egen utrikespolitik, som beslutat världskriget, franska revolutionen och så gott som alla krig, som följt efter franska revolutionen, vidare bolsjevikrevolutionen, vilken finansierades av judarne i Neyyork och, efter vad general Spiridovitch påstår, jämväl av Rothschildar (under krig och revolutioner göra judarne sina största profiter), slutligen det judiska "rätts- och fredsinstitutet" i Genève. Judarne som redan behärska större delen av världens guld, arbeta oavlåtligt på sin plan att erövra världsherradömet och etablera sitt jordiska messiasrikes världsdiktatur.

Inför alla dessa fakta är det varje nationellt sinnad statsmans plikt att hava blicken öppen för den judiska faran och judarnes planer på att undergräva de nationella staterna.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 4. Fredagen den 28 Jan. 1927. Årg. 3.

Örlogsflottans sammansättning.

Hur den svenska örlogsflottan bör vara sammansatt med hänsyn till dess uppgift: krig till sjöss!

Vi se genom historien, att de perioder av densamma då den svenska örlogsflottan hållits i gott och stridsdugligt skick, hava varit för vårt fosterland lyckliga och framgångsrika tider, medan perioderna av yttre politiska motgångar sammanfalla med tiderna för örlogsflottans förfall. Detta sakförhållande är icke någon tillfällighet; ty en blick allenast på kartan visar oss, att Sveriges havomflutna läge naturligtvis påfordrar en betydande sjömakt.

Utrikespolitiskt sett har det ju av kännare av modärn historia flerfaldiga gånger påvisats, hurusom det nuvarande läget vid Östersjön i mycket påminner om den politiska kartan under 1600-talet, innan Ryssland ännu trängt fram såsom en mera betydande sjömakt på Östersjön. Då liksom nu förefinnas i övrigt runt dess stränder ett antal relativt små och svaga statsbildningar, varjämte i länder vid Östersjöns södra kust råda politiska förhållanden, vilka icke äro ägnade att skapa en sjömakt av överflyglande omfång. Det lättade marinpolitiska trycket i Östersjön är sålunda gynnsamt för skapandet, med fullt rimliga medel, av ett betryggande svenskt sjöförsvar.

Måste man sålunda fastsla, att de marinpolitiska förhållandena i oss omgivande hav gynna möjligheterna för en stark svensk örlogsflotta att fylla sin uppgift till rikets försvar så bör man å andra sidan även beakta de speciella militärgeografiska och andra förhållanden som här råda, och vilka böra få öva inflytande på örlogsflottans sammansättning.

Att bygga vårt sjöförsvar på t. ex. slagskepp är sålunda genast från böjan uteslutet, icke blott av ekonomiska utan även till följd av geografiska skäl. Såsom en absolut fordran måste nämligen uppställas, att vår flottas fartyg skola vid behov kunna flytta sig från ost och sydkusten till rikets västkust samt vice-versa. De av Danmark behärskade vägarna, Bälterna, äro icke alltid påräkneliga. Öresund måste kunna nyttjas och dess begränsade djup sätter f. n. en gräns för våra pansarskepps djupgående och därmed deras storlek. I realiteten äro pansarskepp av "Sverige"-typ den ungefärliga maximigränsen härvidlag. Men begränsningar finnas ej blott uppåt, utan även nedåt. De oss omgivande haven äro, churu ingalunda oceaner, dock relativt stora och där rådande väderleksförhållanden ofta ej de bästa. En tillfredsställande sjöduglighet måste därför uppställas såsom ett oeftergivligt krav på alla de olika fartygstyper, varav vår flotta kan hava behov. Härtill kommer de klimatiska förhållandena, tillvaron av is i fast eller drivande form, som i hög grad hindrar de små fartygens uppträdande vintertid, samt förhållandet att det är omöjligt att å ett mycket litet fartyg inrymma de vapen och den besättning som erfordras för deltagande i en strid till sjöss. Och att det är där, till sjöss, som sjökriget äger rum och där alltså vår flotta måste komma att uppträda, därom har ju insikten äntligen vaknat. Den enkla och naturliga tanken, att det t. ex. är vida lättare att finna och orsaka en rysk flotta, kommande inifrån Finska vikens innersta del, avbräck genom att uppsöka den vid Finska vikens 50 km. breda mynning i stället för att avvakta, vilken del av vår 2800 km. långa kust fienden behagar angripa, den tanken är så påtagligen riktig, att den bör vara fattbar även för lekmannen.

Det är alltså mot bakgrunden av sjöslaget till sjöss som vår örlogsflottas sammansättning bör ses.

Såsom redan i en föregående artikel påvisats, måste man för att finna fienden bedriva en omfattande spaning med undervattensbåtar, flygbåtar, jagare stödda av kryssare m. m., och vid sammanträffandet med fienden måste man kunna med artillerield bekämpa och driva undan fiendens jagare och kryssare för att möjliggöra för egna fartyg att komma till anfall på fiendens värdefullare örlogsfartyg eller med trupper lastade transportångare. Härför fordras utan varje tvekan tillvaron i flottan av pansarskepp med ett tillräckligt antal grova kanoner för att bara bestämt överlägsna fiendens kryssare och alltså kunna undandriva dessa genom sin eldkraft; "Sverige"-typen fyller i det avseendet fordringarna; den omfattas av fackmännen med fullt förtroende och — med vissa mindre förbättringar — utgör denna typ den kärna för vår flotta, som den icke kan und-

(Forts. å sid. 2)

Den stora motionsfloden

vid innevarande års riksdag utmärkte sig i vad beträffar de till ständiga utskotten avgivna motionerna varken för någon betydenhet i sak eller jämfört med föregående riksdag i antal. Motionsivern inom representationen är uppenbart i avtagande. Något som ju i betraktande av den inriktning de framförda reformkraven i allmänhet fått visserligen är att hälsa med tillfredsställelse, churu vi därmed visst icke vilja ha sagt, att ej föremål för mycket välmotiverade motioner givas, tvärtom finnas sådana i rikligt antal, men för framförande av dyl. lämpar sig icke vårt nuvarande parlamentariska forum rätt väl. Vi komma i fortsättningen att närmare beröra en del av de mera viktiga motioner, som ingivits.

"Monopolmoral."

Bland de många välsignelser den numera här i landet snart sagt allsmäktigt härskande kosmonopolitismen fört med sig är som alla veta också att räkna den nya moral, som bl. a. tagit sig en speciell hemvist i våra monopolistiska institutioner och som Skånska Dagbladet (bf) kallar "Monopolmoral". Tidningen påtalar den nya principen, som kommit till uttryck vid behandlingen av brottslingar såsom exempelvis i fallet Osvald Seiersen, där en avskedad förskingrare belönats med en dusör på 15,000 kronor, varav 2/3 av Tobaksmonopolets medel. I fortsättningen heter det:

Här finnes "något ruttet" som måste opereras bort. Tålamodet har sina gränser. Visserligen äro vi förutseende, men så långt att vi disponera statsmedel för att inte göra förskingrare ledsna böra vi dock icke glida bort på det sluttande planet. De båda kompanjonerna måste ha tagit sig ett gott skratt då de "efter Monopolets hörande" erhöllo medel även därifrån för att trösta den avpolletterade påtänkte kompanjonen och då de sågo guldhögarna växa obeskurna till följd av falska deklarationer. Då man ser den Seiersenska härvan inställer sig den frågan om icke myndigheterna borde utrustas med makt och myndighet att på något vis gå till botten i affärer där det konstaterats att bedrägerier gentemot stat och kommun förelegat.

Tidningen har nog så rätt uti, att det finnes "något ruttet", som måste opereras bort. Konsten ligger bara uti att få "det ruttna" bortopererat. Karaktäristiskt för läget härutinnan var förvisso, att i samma veva som dessa oerhörda avslöjanden nådde offentligheten stod Tobaksmonopolets chef, medlemmen av huset Wallenberg, kapten Oscar W., på inbjudan av den kosmopolitiska Publicistklubben och höll ett "med stort bifall mottaget" föredrag mot regeringens förslag i tobaksbeskattningsfrågan. Så länge husen Wallenberg och Bonnier tillåtas att ekonomiskt och politiskt topprida svenska folket, är uppenbarligen varje förhoppning på en ändring till det bättre i ena som andra avseendet utsluten. Första villkoret därför är att de nämnda bägge husen draga sig tillbaka ur politiken och att den svenska statsmakten äntligen åter hävdar sin auktoritet i samhället!

Bör Brattsystemet avskaffas?

Ett uttalande av dir. August Ljunggren:

"Brattsystemet har på väsentliga punkter frånträtt sina en gång givna utfästelser . . . Själva alkoholseden har auktoriserats och tilltagit i styrka . . Det danska systemet förtjänar i varje fall ett allvarligt studium."

Dir. August Ljunggren.

Vi återgiva för dagen nedanstående bidrag till den i Nationen pågående enqueten rörande det Brattska systemet av ledaren av Centralförbundet för nykterhetsundervisning, direktör August Ljunggren. Då dir. L intager en synnerligen framskjuten och betydande ställning inom den svenska nykterhetsrörelsen, måste hans ord anses väga tungt såsom representativt för den allmänna uppfattning, som i denna fråga är rådande på nykterhetsvänligt håll. Direktör Ljunggrens inlägg lyder:

Herr Redaktör!

Såsom svar på Eder förfrågan av 23/12 1926 angående min åsikt om Brattsystemet skulle jag kunna nöja mig med att i allt väsentligt instämma i de uttalanden, som gjorts av professor J. Bergman och riksdagsmannen Jones Erik Andersson i Ovanmyra. Särskilt den förre har enligt min mening på ett koncist och briljant sätt angivit de principiellt sett avgörande skälen, varför man ur nykterhetssynpunkt icke kan godtaga Brattsystemet såsom en "tillfredsställande och vår tid värdig lösning av alkoholproblemet". Då Ni emellertid under hand uttalat önskvärdheten av, att jag något närmare inginge på ett bedömande av de krav, som tid efter annan framställts ifråga om systemet vill jag gärna tillmötesgå Eder önskan härutinnan.

Till en början anser jag det då nödvändigt betona, att man måste bestämt skilja emellan Brattsystemet i egentlig mening o. det s.k. Spritmonopolet, vilket senare även benämnes Vin- och spritcentralen. I den kritik, som hittills kommit till synes, har alltför ofta dessa båda begrepp hoprörts på ett sätt, som vittnar antingen om grov okunnighet eller om oredighet i tankegången, i båda fallen till stor skada för frågans sakliga och strängt objektiva behandling. Beklagligtvis har man ej heller kunnat undgå att få det intrycket, att kritiken understundom även vittnat om vederbörandes bristande sociala ansvarskänsla inför de ödeläggelser, som alkoholbruket direkt eller indirekt åstadkommer inom vida kretsar av vårt folk.

I fråga om Brattsystemet i dess ursprungliga form kanske jag här bör erinra därom, att jag själv medverkat till dess införande i Stockholm 1913. Även ledes har jag personligen deltagit i utformningen av de principer för detsamma, som sedermera ingingo i det vid bolagets koncessionsansökan av den 20 maj 1913 fogade och av stadsfullmäktige godkända programmet. Detta skedde på uppdrag av stadsfullmäktiges nykterhetsgrupp, inom vilken jag hade framfört förslaget om bildande av det nya bolaget, vilket skulle samarbeta med det samtidigt startade restaurantbolaget under direktör Adolf Andersons ledning. Det kan vid sådant förhållande synas egendomligt, att jag några år senare, o. för varje år med allt bestämdare övertygelse, trätt i opposition mot systemet. Men förklaringen härtill är mycket enkel och naturlig. År 1913 stod valet mellan å ena sidan

(Forts. å sid. 4.)

Statens och kyrkoförsamlingarnas förhållande till prästgårdarna.

Av f. lektorn, jur. utr. kand. C. G. Normann.

Det har på senaste tid tyckts framgå, att Kungl. Maj:t och kronan bär på en avsikt att såsom sitt tillägna sig prästgårdarna inom landet och betaga församlingarna deras eller deras kyrkors rätt till samma prästgårdar. — I samma riktning tyckes också det av Kungl. Maj:t framlagda av riksdag och kyrkomötet antagna lagförslaget angående tillstånd till försäljning av kyrklig jord gå, då man där uteslutit ur texten varje kyrklig myndighet från bestämmanderätt i dessa vitala frågor, liksom också församlingarna helt skjutits åt sidan. En i riksdagen väckt motion, däri föreslogs att låta församling och kyrklig myndighet få vara med på ett hörn vid bestämmandet om försäljningsvillkor m. m. blev, som känt är, avslagen. — Den bokföringsåtgärd, som vidtagits i taxeringslängderna och jordregistret att såsom prästgård skriva endast själva boningshuset och omgivande trädgård men låta det övriga framstå såsom "Kronans, för allmän disposition", tyder ju på, att man vill låta kronan alltmer framträda såsom representant för kyrkoegendomen. Det ligger då nära till hands att fråga: hur har en dylik uppfattning fått fotfäste i våra dagar, och med vilka medel arbetas den fram?

Vi vilja här peka på ett sakförhållande, som helt visst har i icke ringa mån inverkat på uppfattningen av prästgårdarna. År 1920 utgavs en akademisk avhandling: "Den kyrkliga jordens rättsliga ställning i Sverige", av Erik Schalling, numera kammarråd. Denna avhandling har fått ett stort och i viss mån avgörande, ja, man kan säga, för kyrka och församlingar olycksbringande inflytande på frågornas behandling,

F. lektorn C. G. Normann.

när det gällt att lösa äganderättsspörsmål beträffande prästgårdarna. Schalling har emellertid gjort sig skyldig till åtskilliga misstag, och vi skola be att få påpeka några dylika.

När det gäller uppkomsten av prästgårdarna under medeltiden, har Schalling låtit vilseleda sig av de första intrycken, stadgandena i landskapslagarnas kyrkobalkar kunna giva. Det synes för honom, som om vad där finnes påbjudet angående kyrkas byggande, d. v. s. att vissa pålagor ålades de i församlingen boende besuttna bönderna, dagsverken, körslor o. s. v., skulle gälla även prästgårdarnas tillkomst. Så är emellertid icke förhållandet. Sätter man sig närmare in i de olika texterna, finner man, att om själva prästgårdsjordens uppkomst inga stadganden liknande dem om kyrkas byggande påträffas i landskapslagarna. De anföra i regel den minimiareal, som på grund av olika betingelser, olika i de skilda landskapen skulle finnas vid en prästgård. Äldre Westmannalagen, Kristnubalken III: "Bönderna skola giva kyrkan 12 tunnor säd och 24 lass äng", och Östgötalagen, Kristnubalken I: "Då skall skötning till kyrka givas", antyda, att tillkomsten av prästgårdarna var byggd på

(Forts. å sid. 3.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:o 3.

Den symboliska Ormen och dennas betydelse. I dag kan jag meddela eder, att vi stå blott några steg från målet. Det återstår blott en liten vägsträcka, och hela vår tillryggalagda väg är färdig att sluta den Symboliska Ormens cirkel. Då denna krets blir sluten, komma alla europeiska riken att omslutas av den som i ett skruvstäd.

Den konstitutionella vågens vacklande. Terrorn i slotten. Den samtida konstitutionella vågen faller inom kort, emedan vi reglerat den utan noggrannhet, för att hindra den att komma i jämvikt, innan dess stöd blivit utslitet. Gojerna hava antagit, att de smitt den tillräckligt fast, och vänta allt, att vågen skall komma i jämvikt. Men stödet — de regerande — är undanskymt av sina representanter, vilka göra dumheter, i det de låta sig hänföras av sin okontrollerbara och oansvariga makt. För denna sin makt hava de att tacka terrorn, som behärskar slotten. Då regenterna icke kunna närma sig sitt folk, intränga i dess krets, kunna de icke komma överens med folket och befästa sig emot de maktlystna. Den seende, agerande makten och den blinda folkmakten, vilka av oss äro avskilda från varandra, hava förlorat varje betydelse, ty skilda från varanda, äro de maktlösa som en blind utan käpp.

Makten och ärelystnaden. För att förleda de maktlystna till maktmissbruk hava vi rest alla krafter mot varandra, i det vi utvecklat deras liberala tendenser till oberoende. I denna riktning hava vi uppeggat all företagsamhet, hava beväpnat alla partier och hava ställt makten som en skottavla för all slags ambition. Vi hava förvandlat rikena till arenor för oroligheter och uppror. Ännu en liten tid, och

(Forts. å sid. 4.)

Den 28 Jan.

Socialdemokratiens roll i judendomens tjänst.

I judendomens kamp för de kristna samhällenas erövrande under sin spira har den internationella socialismen spelat en utomordentligt betydelsefull roll. Det första stora anloppet mot dessa skedde genom liberalismen, som placerade börsens aristokrati i maktens högsäte i den nationella bördens ställe. Med socialdemokratiens framdrivande iscensattes det andra stora anloppet, som ytterligare utökade judendomens ekonomiska och politiska maktställning. Det tredje stora anloppet, kommunismen, som i likhet med de båda förenämnda företages under högsta ledning av den regerande judiska världsdynastien Rotschild, är beräknad att slutligt bereda vägen och föra "Guds utvalda folk" fram till dess i årtusenden drömda världsherravälde, — på ruinerna av de revolutionerade kristna nationalsamhällena. För de flesta av vårt folk är sanningen rörande dessa väldiga rörelser ännu i dag tämligen okänd på den grund att "det fria ordets" företrädare allmänt gått i sold hos lögnens avgrundsande, något som gör det så mycket angelägnare att ingående ägna desamma uppmärksamhet. Vi skola för dagen uppehålla oss vid socialismen, "den stora liberala revolutionens" fullföljare.

Genom socialismen har den av Alljuda åstundade söndringen i de kristna samhällena bragts till sin fullkomning. I tecknet av den gamla imperialistiska grundprincipen "Söndra och härska!" lyckades det den nya världsimperialismen att bryta fiendens motståndskraft. I det allmänna kaos som följde, etablerade det internationella Mammon sin suveränitet. Genom massornas hetsande mot överklassen, den föregivna parasitklassen, roten och upphovet till alla missförhållanden samt mot de nationella företagarna och besittarna, underminerades allt djupare själva grundvalarna för det nationella samhället, vartill även de köpta agenterna inom de borgerliga lägren tjänstvilligt lämnade sin medverkan. Socialismens grundare Karl Marx eller Mordecai som hans judiska namn lydde framträdde på arenan enligt uppdrag av den då regerande "världskejsaren" i förskingringen av huset Rotschild i det ögonblick, då tiden befanns mogen för de stora folkmassornas definitiva organiserande o. omhändertagande av judasfolket. Detta hade då drivit agitationen mot de ledande klasserna i de kristna samhällena så långt, att en resning av massorna var att vänta. Genom iscensättandet av den socialistiska rörelsen lyckades det så judendomen att få det fasta greppet om arbetareklassen samt leda dess aktion in på en revolutionerande kamp gentemot de nationella makthavarna, egendomsbesittarna och företagarna i skilda länder allt under det den egentliga kapitalismen, den internationella judiska storfinansen och de av denna beroende storbankirerna, den stora sociala revolutionens högsta beskyddare och ledare, helt placerades utanför stridslinjen. Den socialistiska rörelsen gavs härmed karaktären av stormhärar med enda uppgift att åt högste fältherren, den internationella judiska storfinansen, erövra den politiska och ekonomiska makten i de nationella samhällena. Mot bakgrunden av denna dess roll är det också som den socialistiska rörelsen i alla länder är att betrakta. Dessa gärningar runt omkring oss i världen vittna även oförtydbart om att den allestädes lydigt gått in för den sig tilldelade rollen i judendomens tjänst.

Granska vi utvecklingen i vårt eget land, skola vi finna att så även här varit fallet. För de köpta ledareagenterna inom det socialistiska lägret var det en jämförelsevis lätt sak att med de judiska lögnerna och löftena om "frihet, jämlikhet o. broderskap" rycka till sig arbetaremassorna från alla näringsfång och yrken och rymma in dem i den stora "antikapitalistiska" kamphären, och eftersom ledareagenterna allmänt saknade de nödiga förutsättningarna för att kunna fullgöra de höga funktioner i samhället de tilltrotsat sig och de dessutom så gott som uteslutande voro inställda på förvärvet av egna personliga fördelar, ära, makt och rikedom, var det även en tämligen enkel sak för de högsta ledarna inom den exclusiva judiska sfären att sig till behag dirigera alla deras göranden och låtanden. Sålunda fingo vi bevittna en i vansinnets tecken av "det arbetande folket" framdriven statsskuldsättning på miljarder till "kapitalets herrar" för tillgodoseende av allsköns konstruerade reformkrav samt en i system satt ohöljd utplundring av land och folk genom bank- och andra truster samt svindelartade lagstridiga monopol. Gentemot allt sådant, som befanns vara i strid mot de judiska maktstävandena, restes i demokratiens och folkfrihetens namn en hänsynslös och förbittrad kamp. Så fördes en vild strid mot det nationella försvaret och mot den kristna kyrkan — de främsta bålverken för det kristna svenska samhällets bestånd, en strid så långt möjligt välvilligt understödd av den semiterade borgerliga pressen. Ett belysande praktiskt exempel på den "antikapitalistiska" socialismens roll härvidlag gav oss förlidet års riksdag, varvid ej blott socialdemokratiens utan också kommunismens representanter (inom det borgerliga lägret brusto som man erinre sig partibanden i frågan) som en man slöto upp till skydd kring ett av de oblygaste judiska folkutplundringsföretag, som någonsin sett dagens ljus, det i olagligheternas och svindleriernas tecken arbetande "halvstatliga" Spritmonopolet. — Ett förhållande, som åtminstone delvis direkt förklaras därav, att de flesta om icke alla "proletärrepresentanterna" på ett eller annat sätt engagerats med luckrativa befattningar i det storfinansiella svindelföretaget. Fallet Spritmonopolet förtjänar i detta sammanhang att nämnas som ett karaktäristiskt exempel på det slags metoder, varmed den här numera allsmäktigt regerande judiska storfinansen förstått att vid sig oupphörligt binda ledarna för sin "antikapitalistiska" stormhär.

De organiserade arbetaremassornas "antikapitalistiska" kamp i den judiska maktens tjänst är numera i vårt land förd så långt, att de nationella ekonomiska värdena praktiskt taget övrförts från de förutvarande nationella besittarna till judendomen och dess storbanker. I sanningens intresse måste dock sägas, att äran av denna storkosmopolitiska bragd delas av de borgerliga partierna, som av all förmåga medverkat för målets uppnående. Icke utan intresse hörde man för icke länge sedan en av de ledande inom socialistpartiet, redaktören Arthur Engberg i ett tal inför Stockholms arbetarekommun oförbehållsamt erkänna denna sanning. Man förvånades över hans öppenhjärtlighet och undrade, vad meningen kunde vara, om månne ansvarskänslan äntligen höll på att vakna bland partiets ledande. Tal. skildrade på ett i stort sett korrekt sätt den fruktansvärda, för land och folk ödesdigra diktatur, som storbankerna etablerat i vårt samhälle och yrkade på politikens och näringslivets frigörelse därur. Man tycktes verkligen ha skäl att ställa sig den frågan, om den svenska arbetarerörelsen stode i begrepp att övergе sin hittillsvarande roll som legohär åt den judiska storfinansen för att i stället gå in för en positiv, nationell svensk politik. Vi ansågo oss för vår del åtminstone i första hand böra utgå ifrån, att den deklarerade nya parollen var ärligt menad. Men om vissa förhoppningar i detta hänseende väckts till liv av det nämnda programuttalandet av hr E. måste det i dag beklagligtvis konstateras, att dessa av vad senare förekommit helt grusats. Inom det socialdemokratiska lägret har i samband med riksdagens öppnande en maktstrid etablerats av det allra mest ömkliga slag, vilken tydligen kommit varje tanke på en sinnesförändring inom partiet i mera ansvarskännande anda, försåvitt någon sådan där förefunnits, att helt förflyktigas. Inom partiet pågår som bäst en den hänsynslösaste strid om makten mellan å ena sidan gruppen Sandler—Engberg och å den andra gruppen Per Albin Hansson—Möller. Av ingendera av dessa är uppenbarligen något för svenska folket av gott att vänta. Hr Möller meriterade sig genom sitt sällsport demagogska uppträdande under remissdebatten på ett nästan sorglustigt sätt i rent negativ riktning, och hr Engberg har genom sina ansvarslösa skriverier i Socialdemokraten under sista tiden, särskilt i försvarsfrågan, vilka uppenbart tillkommit till stor del av önskan att komma maktkonkurrenten hr Per Albin Hansson till livs, dokumenterat sig såsom en lydig agent i den folkförslavande judendomens tjänst. Man måst efter detta betrakta hans nyligen utslungade "djärva" paroll. om "storbanksdiktaturens" brytande och det svenska näringslivets frigörelse därur som endast och allenast en manöver i herrar socialistledares inbördes strid om makten och härligheten. Han har därmed även tydligt visat sig tillhöra just den illustra kategori av maktsträvare och politiska "klättrare", som han nyss i moraliserande ton så starkt fördömde.

Såsom varken mer eller mindre än en skandal måste de herrar socialistledares otillständiga tilltag att nu kasta in frågan om rikets försvar i sina personliga maktstrider inom partiet karaktäriseras. Det kunde tyckas, som om vederbörande äntligen bort inse arten av de upphöjda tjänster de genom sin agentroll i de landets folkfientliga intressenas tjänst gjort vårt svenska folk. Åtminstone är icke hr Engberg efter vad han nyligen låtit framkomma okunnig därom. Detsamma torde heltsäkert även gälla de andra herrarna inom partiets ledning. Så mycket tyngre faller på dem också ansvaret för den förnyade kampanj de iscensatt mot det nationella försvaret. De lagrar, som de hittills skördat äro sannerligen icke av art och beskaffenhet att motivera några övermodets later. Sanningen är på marsch för Sveriges vilseförda folk, och ve förförarna den dag sanningen är uppenbarad! Den förtjänta domen skall heltsäkert ej utebli. De fosterlandskännande o. rättänkande bland vårt folk hava ingen anledning att längre tolerera förstörelsens makters oblyga spel. Det är på hög tid att de vakna till insikt om vad landets väl kräver av dem. Det har spelats länge nog av ansvarslösa politiska lycksökare i våra stora nationella livsfrågor. Nu måste det vara slut därmed!

Den Engbergska försvarspolitiken.

Hr Arthur Engberg har i en ledande artikel i "Socialdemokraten" under rubriken "Självständighetsförsvar och neutralitetsförsvar" gått in för en uppfattning rörande vårt försvarsproblem, som måste allvarligt beklagas då den vittnar om högst bristfälliga insikter i det viktiga problem han inlåtit sig på. Uttalanden av detta slag kunna ju lätt leda till förvirrande av begreppen inom arbetarelägret och sålunda skapa nya beklagliga stämningar inom de breda lagren, som kanske ej precis i en handvändning låta sig utplåna. Det måste därför framhållas som en tvingande nödvändighet, att de herrar, vilka tagit sig an det folkupplysande värvet besinna det ansvar som därmed följer och icke i onödan trassla till den av dem redan förut i alltför hög grad tilltrasslade situationen.

Hr Engberg gör i sitt uttalande gällande, att nya tider tillkommit med avseende å försvaret. Nog så sant, men vissa grundregler hava dock alltjämt sin giltighet! Fordom fick, framhåller han, en småstat som vår räkna med att råka i ett "isolerat" krig med någon mäktig granne och därvid också helt vara hänvisad till sig själv, men nu förmenas en sådan situation hava inträtt, att ett isolerat krig mellan Sverige och en stormakt är uteslutet, och skulle ett sådant inträffa förklaras vårt öde beseglat. Konsekvensen härav måste bli, framhåller hr E., att vi bygga upp vårt försvar icke som ett "självständighetsförsvar" utan som ett "neutralitetsförsvar" och sålunda inrikta vår strävan på "att i krig mellan andra stater skapa nödig respekt för vår vilja att hålla oss utanför". Skulle vårt land indragas i ett krig, där det icke vore frågan om att hävda endast neutraliteten, så skulle detta enligt hr E. vara i ett av dessa sanktionskrig, varmed Nationernas Förbunds pakt räknar, d v. s. ett krig, där vårt land hade att göra sina insatser vid andra förbundsmedlemmars sida och där det alltså icke gällde att hävda landets självständighet utan endast att deltaga i genomförandet av ett rådsbeslut. — Efter detta redaktör Engbergs konstaterade sakläge skall så Sveriges behov av försvarsanstalter bedömas och dess försvarsanordning fastställas!

Det måst rent ut sägas ifrån, att en på så ovederhäftiga grunder förespråkad försvarspolitisk utveckling vittnar om en sällspord brist på ansvarskänsla hos vederbörande. Hr Engbergs lättvindiga metod att särskilja de båda formerna av försvar "neutralitetsförsvar" och "självständighetsförsvar" håller i ingen mån liksom ej heller hans kategoriska förklaring, att vi vid ett anfall från en stormakts sida ovillkorligt äro ur stånd att kunna försvara oss. Den rena självuppgivelsens politik är i och för sig icke sympatisk — den har aldrig hävdats av självmedvetna nationer —, men när kravet på en dylik rör sig med bevisligen inkorrekta påståenden blir den blott ännu mer osympatisk. Redan före försvarsfrågans upptagande till avgörande behandling framställdes från socialdemokratiskt håll de försvarspolitiska problemen såsom i huvudsak avseende landets skyddande emot neutralitetskränkningar. Neutralitetsförsvaret sattes då i direkt motsats till självständighetsförsvaret såsom uttryck för en lägre form av försvarsvilja. Man beaktade emellertid härvid ej, att neutralitetens skyddande måste ingå som ett led i självständighetens bevarande o. att någon egentlig gräns mellan neutralitetsförsvar o. självständighetsförsvar icke kan uppdragas. I 1925 års fösvarsproposition medgav även hr Sandler, att Sveriges stridskrafter också måste vara i stånd att användas som värn för vår självständighet. Det naturliga i denna uppfattning framträder särskilt i betraktande därav, att vi numera tyvärr icke — efter vårt inträde i N. F. — kunna förbliva neutrala, i händelse av en konflikt emellan makter, som äro belägna i närheten av vårt land. Ett förhållande, som gjort, att begreppet neutralitetsförsvar för vårt vidkommande realpolitiskt sett förlorat varje grad av aktualitet. När hr Engberg talar om, att denna sålunda icke längre aktuella försvarsform "neutralitetsförsvar" skall användas för "att skapa nödig respekt för vår vilja att hålla oss utanför", frågas: Huru skall då denna respekt åstadkommas? Såvitt vi kunna se går den icke att uppbringa med mindre än att landet äger maktmedel att taga i bruk, därest neutraliteten trädes för nära. Men inläter man sig på något sådant, och därmed räknar väl ändå "neutralitetsförsvarets" hävdare, eftersom detta skall vara väpnat, löper man fara att dragas in i kriget, och då måste man väl besitta ett självständighetsförsvar. Ingen, som något satt sig in i det försvarspolitiska problemet, kan undgå att inse, att vi sålunda lätt nog kunna bli indragna i en allmän härva av krig, och det vore fullkomligt ofattligt, varför vi i dylikt fall icke skulle försvara oss.

Någon som helst tvekan rörande den inriktning vårt försvar bör hava kan icke råda. Denna måste vara självständighetsförsvarets. Vad annat som framföres och käves är rena nonsens och vittnar endast om en betänklig brist på insikter i frågan, som anständigtvis borde mana vederbörande att hålla sig tysta. Självständighetsförsvaret låter sig naturligen också lättare göra, om man håller sig till mindre mål än ett "isolerat" krig mot en stormakt. Frågade hr Engberg Finland, Estland, Lettland, Litauen, Polen och Tjeckoslovakiet, som vunnit sin politiska frihet på världskriget, om de organisera sig för "neutralitetsförsvar", skulle han förvisso få besked på denna punkt. Man får utgå ifrån att kunskapen rörande dessa saker numera nått så pass långt, att den allmänna meningen inom ansvariga kretsar hunnit stadga sig på saklignetens grund. Situationen i världen bjuder oss att allt fortfarande vara beredda att med all kraft hävda vår självständighet; utvecklingen därute går också ofördydbart i den riktningen, att ett folk, som icke vill ge upp sin egen suveränitet, ovillkorligt är hänvisat till att icke blott organisera hela den vapenföra befolkningen utan att tillgripa en hela nationens mobilisering i händelse av krig, och betydelsen härav är naturligtvis särskilt framträdande för ett folkfattigt land som vårt. Vi måste under dessa förhållanden se till att vi äga en operationsduglig här såväl som en operationsduglig flotta av den storlek landets finansiella förhållanden möjliggöra, ehuru givetvis vissa minimimått alltid måste hållas. Praktiskt taget tänka vi oss ju vår självständighet hotad endast av Ryssland, men ett krig med Ryssland måste på grund av rent geografiska förhållanden medföra inblandning av jämväl en del andra stater såsom åtminstone Finland, Estland och Lettland, vadan det alltså icke gärna kan bliva något "isolerat" sådant. Enligt hr Engberg skulle vi som medlemmar av Nationernas förbund hava rätt att fordra förbundshjälp, men finnes det överhuvud anledning förvänta att förbundshjälp i någon nämnvärd grad skall lämnas oss, därest vi icke själva i våra fösvarsanstalter ådagalägga vilja till självförsvar? Våra av hr Engberg omnämnda förbundsplikter inom N. F. ålägger ju oss förövrigt ovillkorliga skyldigheter att militärt ingripa utanför landets gränser samtidigt vi måste vara beredda att avvisa fientliga företag mot vårt eget land. Att observera är vidare, att de övriga förbundsstaternas eventuella ingripande till vårt understöd, därest ett sådant ingripande kan tänkas komma till stånd i vår del av Europa, i varje fall icke kan ske förrän efter en avsevärd tids förlopp, kanske först efter månader. Under denna tid äro vi alltså helt hänvisade till våra egna krafter. Vi måste då vara beredda att ensamma hävda vårt oberoende, d. v. s. vara beredda på ett verkligt självständighetsförsvar, vilket dock naturligtvis icke betyder att vi såsom hr E. uppställa för oss uppgifter, med vilka vi ej kunna gå i land. Och våra resurser tillåta oss verkligen att med utsikt till framgång upptaga kampen med även en överlägsen motståndare. Vi hava i försvarshänseende ett utomordentligt gynnsamt läge bakom Östersjön. Rysslands tillbakaträngda läge vid Finska vikens innersta del försvårar i hög grad denna makts sjöoperationer. Vi hava sålunda goda utsikter att kunna skydda våra kuster d. v. s. ordna oss för ett självständighetsförsvar. I detta måste hären såväl som flottan givas sin naturliga plats. Hären kan ju icke hindra en fiende att gå i land eller att efter landstigning oupphörligt draga till sig förstärkningar; landet blir invaderat med därav följande förluster. Härtill behöves flottans hjälp. Denna kan å sin sida icke på olika punkter av den långa kusten garantera att icke en överskeppning av fientliga trupper kan göras, för vilken uppgift hären måste vara i beredskap. Men flottans utsikter hava ökats med det moderna krigets u-båtar och minor m. m. Då vår självständighet kan hotas förutom genom invasion även genom isolering d. v. s. förhindrande av vår import och export, som till 95 proc. gå över havet, måste skyddet för sjöförsvarsförbindelserna utgöra en av flottans förnämsta uppgifter, vilken naturligtvis måste karaktäriseras som självständighetsförsvar och icke som neutralitetsförsvar.

I den rena ansvarslöshetens tecken går den av hr Arthur Engberg inledda aktionen i försvarsfrågan. Att han trots vad han nyligen låtit påskina i verkligheten låter leda sig av direkt svenskfientliga intressen står nu klart. Att klarhet härutinnan vunnits, är i och för sig en god sak. Socialdemokrater och frisinnade genomdrevo 1925 års försvarsinskränkningar. Hr Engberg pläderar nu för att svika även denna försvarsordning. Hans deklarerade uppfattning, som nu som bäst propageras till arbetarmassornas förande bakom ljuset i frågan är ett upprörande uttryck för en självuppgivelsens anda, vilken i sig bär fröet till nederlag och undergång. 1925 års försvarsordning är icke tillräcklig för något förnuftigt ändamål det innebär icke någon "krigsberedskap i överkant" eller en "anpassning efter verkligheten" utan den är helt enkelt en målmedveten strävan att i fraser om en allmän nedrustning insockra partipolitiska strävanden av krass egoistisk art, ett led i den internationella judiska storfinansens försök att undergräva vår nations motståndskraft emdt yttre påtryckningar. Den är kainsmärket på en dödsdömd nation.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
anslutna genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 20.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. Sö. 322 50. A. T. Sö 322 56.

PÅ UTKIK

En pionjär i den antikristliga propagandan.

I sin hätska kamp mot kristendomen, den makt som hittills utgjort det stora hindret för realiserandet av judendomens planer på alla folks förslavande under sin spira har "Guds utvalda folk" som vi veta icke skytt något som helst medel. Bland de mest nitiska kämparna i striden mätkes i nyare tid den man, vars bild vi härovan återgiva, den danske juden Georg Brandes. Denne har nu excellerat med en ny bok betitlad "Urkristendom", vari han i likhet med i sina föregående "Sagan om Jesus" o. "Petrus" söker leda i bevis, att Jesus aldrig existerat. Den danska kulturjuden skriver i sitt nya opus bl. a.:

Rent av löjlig och icke annat är den säkerhet, med vilken vissa moderna bibelforskare hävda sin rationalism. De påstå, att när miraklen i det Nya testamentet utgallras, återstår en historisk Jesusgestalt såsom berättelsens kärna.. Frågan är alldeles icke den, om det en gång levat en Jesus, som under den starka messianska strömning, som genomgick Israel, uppträtt som Kristusämne utan om vi i det Nya testamentets evangelier och apostlar besitta medel till insikt i denna Jesus historiska väsen och om han kan betraktas som upphov till kristendomen. Då hela det Nya testamentet och i kraft därav hela fornttidskyrkan avvisar tanken på en rent mänsklig religionsstiftare, torde de liberala teologerna icke påstå att just dessa urgamla källor först sedan de grumlats spegla blicken av en icke blott mänsklig grundläggare av en ny religion.. Allt i den första kristenheten var förberett genom den antika hedendomen. Det fanns på den tiden då kristendomen uppstått en religiös international, som omfattade särskilt det lägsta proletariatet och i vilken alla arter av utsvävningar trivdes. De äldsta kristna församlingarna voro ett slags kommunistiska klubbar, och ur dessa föreningar framgick efter hand den kristna kyrkan.

Att judiska "Svenska Dagbladet" under rubriker sådana som "Jesusgestalten är icke historisk", "De äldsta kristna församlingarna kommunistiska klubbar", detta Brandes senaste författarealster, innebär ju intet överraskande och är betecknande för den djärvhet och ohöljdhet, varmed den antikristliga propagandan numera bedrives i vårt "ledande nationella kulturorgan".

Sv. D:s kulturintresse tar sig nya uttryck.

Kulturorganet Svenska Dagbladet har vänt sig till överdirektören V. Almquist med förfrågan, om man inte även inom den svenska fångvården tänkt sig möjligheten av att liksom i Danmark låta fångarna höra radio "för att ge dem denna lilla extra förströelse i deras enformiga tillvaro". Överdirektör A. visade emellertid ingen benägenhet för att vilja gå med på denna nymoderna reform utan hävdade resolut den satsen att fängelserna få ej göras till nöjesanstalter. — Något som man förvisso också får hålla honom räkning för.

"Det kan", framhöll överdirektören, "leda till farliga konsekvenser. Någon förströelse ha de ju därigenom, att de få låna böcker ur fängelsets bibliotek. Och dessutom anordnas föreläsningar, vilka dessutom sedan några år i allmänhet illustrerats av skioptikonbilder. Den danska åtgärden att låta fångarna höra dagsnyheterna i radio synes mig i synnerhet föga välbetänkt. Det nyhetsmaterial, som på detta sätt delgives dem, har vederbörande fängelsemyndigheter ju ingen som helst möjlighet att sovra. Och det kan alltså lätt hända, att lyssnarna i fängelset rätt som det är få höra, att någon av deras kamrater rymt, och att man ännu inte lyckats infånga honom. Sådant kan givetvis ha ytterst farliga konsekvenser. Men hos oss behöva fångarna dock inte alldeles sakna underrättelser från stora världen. De ha ju sin lilla tidning, som utdelas till dem en gång i veckan och i vilken sådana nyheter, som vi kunna låta dem läsa, införas."

Nyliberalt recept mot modern politisk sjuka.

Inom det Bonnierska liberala lägret börjar en viss oro förmärkas över att sanningen på en del områden är på väg att bana sig fram. Så länge vederbörande ostört kunde manövrera i skuggan utan att i denna sin verksamhet behöva synas, var ju allt gott och väl, men i samma mån som det ljusskygga spelet presenterades fram i dagsljuset, blev situationen en annan. Som ett uttryck för denna nya nervösa stämning på liberalt håll förtjänar förvisso "liberala föreningens" stora "vinter- och valfest" på Grand häromdagen att observeras. Festouvertyren sköttes av den prosemitiske liberale grosshandlaren David Holmblad (vilken bland andra hedersamma uppdrag också naturligtvis bekläder posten som ordförande i de stockholmska manufakturisternas organisation!) som med ett skämtsamt anförande hälsade de närvarande välkomna. Varpå Dag. Nyh.-redaktören Torsten Fogelqvist höll aftonens stora föredrag, som till botande av vårt sjuka politiska liv avgav följande recept: "sunt förnuft, fair play, samhörighetskänsla och humor". — Nå, vad humorn beträffar, har ju sådan hittills ingalunda saknats i D. N., när det gällt att förlöjliga institutioner och personer, vilkas auktoritet det gällt att underminera. Samma tendens förmärkes ju numera förövrigt i hela den semitierade dagspressen, där den andan numera är förhärskande, att de allvarliga spörsmålen helst böra skämtas bort medan man gör de rena struntsakerna till stora och rikesviktiga ting och höjer dekadansen till skyarna såsom höjdpunkten av kultur!

Den sovjetryska arméns krigsduglighet höjes.

För att göra röda armén mera krigsduglig och underlätta mobilisering har sovjetryska revolutionära krigsrådet beslutit en reform beträffande tjänstgöringstiden i armén. Enligt den nya ordningen komma både de, som faktiskt tjänstgöra i armén, och de, som stå i reserven att till fyllda 27 år anses tillhöra fältarmén. Den egentliga reserven uppdelas i två kategorier. Den ena omfattar män på 27—34 år och den andra män från 35—40 år. Den del av befolkningen, som icke åtnjuter rösträtt eller valbarhet, och de, som ha dömts till straff och förvisats på administrativ order, bilda landstormen. Samtidigt avskaffas definitivt alla politiska kommissarier och ledare inom armén. Såväl den militära som den politiska uppfostran lägges i händerna på regementscheferna, vilka för att uppnå denna post måste ha tillhört kommunistiska partiet minst två år samt genomgått speciella krigspolitiska kurser vid Moskvas militärdistriktsstab.

Det nya Rysslands paroll: "håll krutet torrt"!

Enligt meddelande från Moskva ha de frivilliga organisationerna för främjande av flygväsendet och det kemiska krigets teknik, där hållit sin första kongress på Stora teatern. Bland de närvarande märktes även en befullmäktigad representant för sydkinesiska folkarmén. I samtliga tal vid kongressen underströkos de faror, som hota Sovjetunionen från alla håll och att krigsfaran vore större än någonsin. Rykov framhöll i ett längre tal, att "Sovjetunionens internationella läge är ogynnsamt". Han yttrade, att allt tydde på att England vore den makt, som ledde anti-sovjetkampanjen i hela världen och att även Förenta staterna voro villiga att deltaga i Sovjetunionens inringning och en intervention. Till följd av allt detta måste man, slutade Rykov, hålla krutet torrt och öka Sovjetunionens krigsduglighet.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Bort med Brattsystemet!

Appell till Svenska Folket mot spioneri och spritbyråkrati
har nu utkommit.

Återförsäljare hög rabatt. Pris 25 öre.

Rekvireras från C. V. CEDERHOLM, Husargat. 21, Göteborg.
Sändes mot postförskott eller förut insänd likvid.

Örlogsflottans sammansättning.

(Forts. fr. sid 1)

vara. Detta är icke något fackmännens eget påfund. Att även andra, som verkligen på allvar studera frågan, komma till liknande slutsats, bevisar de socialdemokratiska ledamöternas i flottplankommittéen uppträdande. Det är lika hedrande för dessa Herrar att de haft mod att följa sin övertygelse i sak, som det vore beklagligt om skumraskpolitik och personlig antagonism mellan vissa socialdemokratiska ledare skulle få bliva bestämmande för valet av örlogsflottans fartygstyper. Det råder intet tvivel, att fartyg av ungefär "Sveriges" typ är det pansarskepp vi behöva och det är av stor vikt att riksdagen infriar förutsättningen av år 1925 att ett fjärde "Sverige"-fartyg snarast sättes i det gamla pansarskeppets "Oscar II" ställe.

K r y s s a r e äro av stort värde i sjökriget och de kryssare, som 1925-års försvarsordning förutsatt befintliga, böra på något sätt ersättas, då de på grund av ålder måste utrangeras. Frågan bör här icke gälla: pansarskepp eller kryssare? Vad som behöves, är pansarskepp och kryssare. Vid den begränsning av problemet, som förelegat den nyligen avslutade flottplankommittéen och vid den kompromiss som därvid träffats, kan det av fackmännen godtagas att kryssarbygget tillfälligt skjutit å sido, men detta endast under förutsättning att en eller tvenne h a n g a r k r y s s a r e i stället tillkomma. Sagda kryssare, avsedda att bära flygfarkoster, vilka kunna uppsläppas över och samverka med flottan före och under strid, äro av stor betydelse. De kunna på intet sätt ersättas av ett fåtal små undervattensbåtar(!) såsom från osakkunnigt håll föreslagits, ej heller ersättas av flygstridskrafter, vilka på grund av sin begränsade flygtid ofta måste "förfångas", vilket till sjöss möter betydande svårigheter.

J a g a r e, böra-såsom nu allmänt erkänts, vara fullt sjödugliga och väl bestyckade fartyg med hög fart. I den sist byggda "Ehrenskiölds"-typen hava vi fått en god och för Östersjöförhållanden väl lämpad jagartyp, om vilken dessbättre alla politiska partier böra vara ense. Så är ock fallet med våra typer av u n d e r v a t t e n s b å t a r, av vilka som bekant föreslagits att bygga två typer, en större med högre fart som gör den lämpad att bättre samverka med flottan till sjöss, samt en mindre vilken jämväl bör kunna användas för utläggandet av mineringar.

För minsvepningsändamål o. jakt på fientliga u-båtar krävas dessutom ett antal något mindre övervattensfartyg v e d e t t b å t a r. Motortorpedbåtar kunna icke givas den sjöduglighet m. m. att de motivera den för en dylik typ avsevärda anskaffnings- och underhållskostnaden.

Pansarskepp av ungefärlig "Sverige"-typ samt sjödugliga jagare, undervattensbåtar och vedettbåtar utgöra alltså jämte kryssare de typer, svenska örlogsflottan kräver. Härtill komma självfallet de marina flygstridskrafter, vilka böra hava sin verksamhet över havet.

En lagstadgad flottplan för denna ersättningsbyggnad bör
dan" "Vitryska banken", i Wilna den
snarast antagas och för lång tid stadfästas. Huru denna flottplan bör vara beskaffad och vad svenska folkt i dagligt avseende bör kunna fordra av regering och riksdag härtill skola vi återkomma då det aktuella läget därtill inbjuder.

"Vitryska banken" — centralen för den revolutionära rörelsen i Polen stängd.

I samband med avslöjandet av planerna på en judisk-kommunistisk revolution i Polen har uppdagats, att ett intimt samarbete pågått mellan kommunisterna och den "vitryska Hromra-Rotschildska världsrevolutionens filialkontor i Polen, som finansierat den revolutionära rörelsen, har måst inställa sin verksamhet, enär alla dess direktörer och högre tjänstemän häktats av de polska myndigheterna.

Statens och kyrkoförsamlingarnas förhållande till prästgårdarna.

(Forts. fr. sid 1)

annan grund, nämligen f r i v i l l i g h e t e n s. Den kanoniska lagen stadgar ock uttryckligen, att prästgårdarna skola bildas genom gåvor. d. v. s. på frivillighetens väg. (Jämför Decreti de consecratione pars III dis. 1 c. 9. Det skedde, så framt ej genom en endas donation ytterligare gåvor voro obehövliga, på så sätt, att innan kyrkan blev vigd, och ofta i samband just med kyrkans vigning, de besuttna bönderna, som hade intresse härför, gåvo av sin jord bitar för att bilda prästgårdens jord. När det skedde vid kyrkans vigning, trädde de fram till koret och tillkännagåvo, att de skänkte den och den jordlotten. Utan att så tillräckligt med jord givits, ägde biskopen enligt kanonisk rätt ej viga en kyrka.

Hur man på vigningsdagen trädde fram och gav gåvor till prästgård, därom erinra Östgötalagens ord i Kristnubalken II: "Skötningar, alla the sum å vixladagh givas, the skulu presti till föthu ligia". Om man blott ser på Wallentuna kyrkas Calendarium med dess förteckning från 1290 å kyrkans jordlotter, finner man, att dessa måste hava tillkommit på sätt här angivits.

Nehrman-Ehrenstråle och Wilskman, vilka på 1700-talet syssla med dessa frågor, visa ock hän på de spridda jordlotterna i prästgårdens ägor såsom föranledda av nu angivna sätt för prästgårdsbildning.

Schalling påstår i sin skrift: "Vem äger våra kyrkor och deras egendom?", Stockholm 1924, sid. 24, efter att hava citerat Östgötalagen, ifråga om prästgårdens tillblivelse: "Allt anskaffas på s o c k n e n s bekostnad". Ifråga om sammanskott av jord till prästgård uppträder e j s o c k n e n under medeltiden som en enhet. Det är, såsom vi angivit, enskilda besuttna bönders frivilliga gåvor. Kungl. kammarkollegium har tydligen med stöd av Schalling velat i ett ärende angående Grangärde prästboställe påstå, att detta böndernas sammanskjutande av prästgård var ett onus, liknande våra dagars utlagor, som pålagts bönderna genom landskapslagarna. Man förstår avsikten hos kammarkollegium med att så framställa saken. Är det ett onus, jämförligt med en skatt, så hava bönderna för alltid frånhänt sig varje medbestämmanderätt. Det är staten, som i stället träder fram och bestämmer. Vid det här angivna kammarkollegii utlåtande sutto i kollegium herrar generaldirektör Nehrman och kammarrådet von Otter med kammarrådet Tom Wohlin som föredragande. Det är emellertid en alldeles felaktig åskådning om prästgårdarnas tillblivelse under medeltiden, varpå Kungl. kammarkollegium grundar sitt utlåtande.

Vidare har Schalling medvetet eller omedvetet sökt pressa fram en åskådning, att vid medeltidens slut prästgårdsjorden skulle ansetts som särskilt rättssubjekt, skilt från lokalkyrkan.

Schalling synes därvid i viss mån stödja sig på en kortare uppsats av professor V. Sjögren, vilken i Tidskrift for Retsvidenskab år 1904 framkommer med ett liknande påstående. Det är dock mera enastående fall vid medeltidens sista skede, då uttalanden förekomma, som skulle kunna tydas därhän, att en prästgårdens egen rättssubjektivitet på ett eller annat sätt föresvävat vederbörande. Ty det visar sig, om man går igenom gåvohandlingar m. m. från medeltidens slut, att alltjämt kyrkan, d. v. s. l o k a l k y r k a n, framträder såsom den, vilken m o t t a g e r g å v o r n a, ä v e n n ä r d e t a v s e r p r ä s t g å r d.

Den motsättning, som framträder mellan den rena kyrkojorden, avsedd för kyrkans underhåll, och prästgårdsjorden, kan icke undvikas, om man vill hålla dem isär. Men därifrån till påståendet att de utgjorda två särskilda rättssubjekt vid medeltidens slut är vägen lång. Den allmänna uppfattningen i vårt land var ä v e n v i d m e d e l t i d e n s s l u t, a t t s o c k e n k y r k a n a n s å g s s o m ä g a r e t i l l p r ä s t g å r d s j o r d e n. Ett tydligt bevis därpå äro de statuter, som utfärdats t. ex. 1472 för Skara stift, att i kyrkans Missale eller mässbok skulle uppläggas förteckning på sockenkyrkans samtliga egendomar, därvid en åtskillnad skulle göras av vad som hörde till kyrkans underhåll och vad som hörde till prästbordet. Visa icke dessa statuter, att om också åtskillnaden gjordes, betraktades bägge dessa jordområden såsom lokalkyrkans?

Vad betyder nu ett sådant påstående om prästgårdens rättssubjektivitet vid medeltidens slut? På det sätt, Schalling sedermera handskas med begreppet, får det en ej ringa betydelse. Schalling fortsätter sitt resonemang fram genom vårt lands storhetstid och drager fram genom densamma den enligt hans mening vid medeltidens slut redan färdiga prästgårdens rättssubjektivitet. Detta är visserligen rätt så svårt, då kyrkolagsförslagen och till och med kyrkolagen säga ingenting därom, tvärtom starkt famhäva lokalkyrkan såsom rättssubjekt, och då enskilda handlingar otvetydigt giva vid handen, att den av oss förfäktade uppfattningen, att lokalkyrkan vid medeltidens slut ansågs såsom ägare till prästgårdsjorden, alltjämt skymtar fram vid gåvohandlingar m. m. och hyllas såväl av församlingsbor som vid tingen. Men Schalling sluter från det faktum, att kyrkolagsförslagen ingenting säga därom, till att då hava prästgårdarna rättssubjektivitet Ett glänsande bevis ex silentio! På så sätt kommer Schalling in på 1700-talet, ämbetsmännens privilegiers tid, och då bliva prästgårdarna som egna rättssubjekt l ä m p l i g a a t t g ö r a s t i l l ä m b e t s b o s t ä d e r och ställas i bredd med militära boställen o. s. v. Detta är emellertid en k o n s t r u k t i o n, som synes medvetet eller undermedvetet hava til syfte att r ä t t f ä r d i g a 1910 å r s b o s t ä l l s o r d n i n g, särskilt i vad den avser att lösrycka prästgårdarna från församlingsborna och lokalkyrkan samt låta dem framstå såsom ämbetsbostäder under kronans kontroll. Men detta är icke objektiv historisk forskning. I bredd med dessa militieboställen fick man in dem redan i 1894 års skogsvårdslag, som på sitt sätt var ett tecken, vilket varslade om den utveckling, man hade att vänta, och som framträder i 1910 års boställsordning.

En annan ej begrundad uppfattning, som Schalling framför i sin bok är, då han på sid. 223 yttrar: "Den rättsliga representationen för och högsta vården av kyrkan jämte dess egendom utövas i huvudsak med stöd av den år 1527 och sedermera tillkomna lagstiftning, vilken direkt fortsätter medeltidens rättsutveckling, av k r o n a n såsom l o k a l k y r k a n s l e g a l a s t ä l l f ö r e t r ä d a r e e l l e r o r g a n". Hur kan Schalling påstå en direkt fortsättning av medeltidens rättsutveckling i detta hänseende? Och hur kan han också efter att förut i sin avhandling på ett rätt så förtjänstfullt sätt hava påvisat reformationens innebörd i ekonomiskt hänseende för prästgårdarna, påstå, att från år 1527 skulle kronan blivit lokalkyrkans "l e g a l a s t ä l l f ö r e t r ä d a r e e l l e r o r g a n"? Ej var det vid Västerås riksdag, och något annat riksdagsbeslut från nämnda år känna vi ej till. Ingenting nämnes i Västerås riksdags recess eller ordinantia om detta kronans epresentantskap vare sig för lokalkyrkan eller för prästgårdarna, eller att kronan skulle ha inträtt såsom deras organ. Tvärtom säges i Västerås ordinantia p. 12: "präster söke ting och instämme dit för att vinna rätt b å d e å k y r k o r n a s v ä g n a r och å sina egna i världsliga saker". Att Gustaf I under senare delen av sin regering med den maktfullkomlighet, som han då tog sig, kunde tala och handla, såsom om allt Sveriges land varit hans och då också prästgårdarna, och att likaså storhetstidens konungar i en del skrivelser kunna uttala sig på liknande sätt, torde icke betyda så mycket, att på dylikt en teori sådan som Schallings kan byggas. När Sveriges maktfullkomligaste konung, Karl XI, i regel ingalunda ser på saken, förvånar man sig över dylika påståenden. Före Schalling har kanslisekreterare Vilhelm Beskow i en år 1898 utgiven handbok med titel: "Stadganden angående kyrka och dess egendom" framställt vad detta är var den allmänna meningen. På sid. 171 säger Beskow: "I det gamla Sverige har jämlikt den tolkning, som givits åt ovan införda stadganden i kungl. breven 1686 och 1695 samt i privilegierna, s t a t e n a l l t i d i n s k r ä n k t s i t t t i l l g ö r a n d e m e d a v s e e n d e å k y r k o m e d e l s f ö r v a l t n i n g e n t i l l d e t a l l m ä n n a ö v e r i n s e e n d e d ä r å, s o m k y r k a n s u p p e h å l l a n d e s å s o m s t i f t e l s e a n s e t t s o u n d g ä n g l i g e n f o r d r a, överlämnande härvid den egentliga kontrollen åt kommunerna själva. Annorlunda har förhållandet varit i Skåne, Blekinge, Halland och Bohuslän till år 1862".

Nämnda kungl. brevet till samtliga landshövdingar och biskopar den 23 novmber 1686 låter biskopen tillika med landshövdingen stå såsom den, vilken skulle hava överinseendet över att kyrkornas medel bleve rätteligen förvaltade. Och enahanda är förhållandet i kungl. brevet till landshövdingen och biskopen i Västerås den 6 april 1695. Alltså träder här enligt den sedan Karl XI:s dagar i vår kyrka rådande uppfattningen de lokala organen — kyrkoförsamlingen under ledning av kyrkoherde och kyrkovärdar — fram under kontroll av stiftets biskop och vid hans sida landshövdingen. Nu hava de huvudsakligen genom Schallings försorg undanskjutits, och nu framträder i huvudsak k r o n a n. Beträffande de erövrade landskapen sägs i nyss anförda arbete av Beskow, somma sid., att väl danska kronan utövade en viss kontroll över kyrkomedlens förvaltning. Enligt kungl. recessen den 27 februari 1643 skulle kyrkans räkenskaper, som inom varje församling upprättades av pastor, granskas av kyrkornas försvarare, länsmannen (amtmannen) och domkapitlet, varefter en uppgift på kyrkornas behållning skulle överlämnas till kungl. räntekammaren i Köpenhamn. Efter provinsernas förening med Sverige fortfor, väsentligen av den anledningen, att kyrkotionden, som ej indragits, betraktades som en förläning av kronan en dylik off. kontroll över kyrkomedlen, men genom en kungl. kungörelse den 27 juni 1862 infördes större likställighet med det övriga Sverige.

Hur skall man då kunna förklara, att på de senaste åren en sådan omkastning i uppfattningen har kunnat göra sig gällande? Man finner det egendomligt, att en bok som Schallings kunnat utöva ett sådant inflytande, och att utan kritik och protest från kyrkomäns och kyrkoförsamlingarnas sida de där uttalade åsikterna fått i det praktiska livet och vid domstolars avgörande av äganderättsfrågor m. m. läggas till grund.

(Forts. i nästa n:r.)

Prenumerera på NATIONEN.

Goda och billiga
Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
B I R G E R J A R L
78 Folkungagatan 78

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 28 Jan. 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

Elektriska affären
Jacobsbergsgatan 29
Inneh. Ingenjör Hj. Knutsson.
Tel. Norr 107 08.
Rekommenderas!
Installationsmaterial
Radiodelar och Apparater
Alla slags elektr. rep. utföras.

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär. Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Åberopa denna annons.

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Bliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!
Föreningens uppgift är:
att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;
att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.
Årsavgift 3 kronor.
Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 217 12 eller Norr 5899

Bör Brattsystemet avskaffas.

(Forts. fr. sid. 1.)

den gamla ordningen med en nära nog obegränsad "blocksupning" och ett allt dominerande privatekonomiskt "spritintresse" och å den andra sidan följande högtidligt proklamerade och av huvudstadens myndigheter godtagna principer:

A. **Beträffande folkrestauranterna.**

1. Den dittills obegränsade utskänkningen av rusdrycker å restauranterna skulle begränsas till högst 4 1/2 centilit. brännvin och 1/3 liter maltdrycker, i båda fallen endast "i förbindelse med verklig måltid".

2. Spritrestauranternas antal skulle successivt nedbringas, till en början från 30 till 15.

3. Vid restaurantrörelsen i övrigt, som skulle omhänderhavas av det nyskapade restaurantbolaget, skulle serveras allenast mat samt svagdricka och alkoholfria drycker.

4. För rättigheten att inom de tills vidare existerande spritrestauranterna utskänka rusdrycker skulle ej utgå "ersättning i någon form".

5. Härmed skulle vinnas, att det monopoliserade utskänkningsbolaget ej längre stod hindrande i vägen för uppkomsten av en folknykterheten främjande "alkoholfri restaurantrörelse", "först och främst genom att lämna densamma plats (inskränkning av utskänkningsställenas antal) och vidare genom att omedelbart befria densamma från en övermäktig konkurrent (frånskiljande från systembolagets ekonomiska förvaltning av all matserveringsrörelse)". "Det oegentliga och direkt skadliga förhållandet kommer sålunda att upphöra, att överallt, där god och välagad mat bjudes kroppsarbetaren, där tillhandahålles brännvin, men där brännvin icke finns att få, där är den serverade maten underhaltig."

B. **Beträffande de överlåtna utskänkningsrättigheterna.**

1. Effektiv kontroll skulle åvägabringas "rörande det sätt, varpå de överlåtna rättigheterna utövas".

2. Det privatekonomiska "spritintresset", som var förknippat med dessa rättigheter, skulle successivt avvecklas. Det privatekonomiska intresset hos de ledande i restaurantföretagen komme härigenom att successivt "överflyttas från spirituosautskänkningen till andra grenar av den rörelse, de bedriva", varigenom "på ett för allmänheten omärkligt och därför framgångsrikt sätt" motverkades "det för vårt restaurantliv karaktäristiska ymniga förtärandet av spritdrycker."

3. Genom dessa och andra förändrade kontraktsbestämmelser mellan bolaget och restaurantinnehavarne skulle bättre "tillgodoses det allmännas intresse av konsumtionens nedgång och dryckessedernas motarbetande".

C. **Beträffande de överlåtna utminuteringsrättigheterna**

skulle tills vidare ingen mera väsentlig ändring vidtagas, i all synnerhet som dessa "med all sannolikhet inom en ej alltför avlägsen framtid kommo att bliva föremål för ändrad lagstiftning".

D. **Beträffande bolagets egen utminuteringsrörelse.**

1. Bolaget skulle förskaffa sig kännedom om vem man säljer till samt när och huru mycket man till var och en försålt.

2. "När bolaget väl ägde kännedom om, till vilka det till avhämtning försålde brännvin, vore det dess ofrånkomliga skyldighet att ej vidare försälja till dem, om vilka det är styrkt, att de på sådant sätt använda sig av rusgivande drycker, att därav följer uppenbar skada å samhälleliga värden.

3. En särskild nykterhetsnämnd skulle inrättas "på det att ärenden för nykterhetens främjande måtte kunna sammanföras under enhetlig ledning".

4. Garantier skulle skapas mot ölförsäljningsställenas "nedsjunkande till ölkrogar av låg klass" varmed bolaget för det dåvarande likväl ej hade att taga direkt befattning.

Olika meningar rådde därom, huruvida ovan omförmälda grundprinciper voro på varje punkt lämpliga och ur nykterhetssynpunkt tillräckligt effektiva. Men därom rådde nog ingen meningsskiljaktighet, att syftet — fortfarande sett uteslutande ur nykterhetssynpunkt — var invändningsfritt. Och då systemets skapare starkt betonade dess egenskap av experiment, så ansåg jag mig för egen del under den dåvarande situationen — då ett beslut inom riksdagen om omedelbart avskaffande av den under alla förhållanden samhällsskadliga rusdryckshanteringen icke kunde vinna majoritet — böra rösta för den nya ordningen. Men samtidigt framhöll jag både enskilt vid överläggningarna härom och inom stadsfullmäktige, att om och när — såsom jag redan då befarade småningom komme att ske — det nya systemet på väsentliga punkter frånträdde sina utfästelser och fölle undan för alkoholintressenterna och den nykterhetsfientliga opinionen, skulle jag för egen del taga konsekvenserna och resa samma kamp emot Brattsystemet som tidigare emot det Rubensonska.

Och det dröjde ej länge, förrän mina farhågor besannades. Redan år 1915 var den nya regimen på full reträtt från sina egna proklamerade ståndpunkter. Systemet vägrade att enl. givna utfästelser nedlägga sina spritrestauranter, varigenom det av dir. Adolf Anderson ledda restaurantbolaget råkade i en ohållbar position. På grund härav nödgades han, som lojalt sökt genomföra programmet beträffande åstadkommande av en alkoholfri restaurantrörelse, giva upp sina ansträngningar. Och samtidigt utträdde ur restaurantbolaget de nykterhetsvänner, som där samarbetat med honom. Inom kort hade allt så ordnats, att brännvinsbolaget genom aktieteckningar (även enligt min mening i strid mot lagens mening) faktiskt, ehuru ej direkt, åter tagit ledningen även av restaurantrörelsen, varigenom systemet i verkligheten blev sin egen kontrollant över utskänkningsrättigheternas handhavande. Genom återinförandet av subventionssystemet, ehuru under olika förklädnader — exempelvis genom utskänkningsrättigheter, "ersättning" för handhavandet av dessa i och för sig luckrativa utskänkningsrättigheter, bekostande av hovmästare och ordningsmän, ersättning för "tomglas" (representerande hundratusentals kronor) etc. — förkvävdes och omöjliggjordes redan från början genom systemets tillskyndan den alkoholfria restaurantrörelse som enligt de ursprungliga utfästelserna var en ovillkorlig förutsättning för "dryckessedernas motarbetande.". Och numera har reträtten gått ända därhän, att medan å alla folkrestauranter brännvin eller öl serveras, "svagdricka" icke ens står att uppbringa. Det "surnar", om man får tro dr Bratts egen förklaring. Och naturligtvis sättes ej heller fram friskvatten, "som ingen dricker". Sådana äro alltså numera "dryckessederna" efter systemets 14-åriga arbete bland den publik, som skulle "avalkoholiseras". Vad man emellertid måste glädja sig åt är, att — såsom författare av "SARAS" jubileumsskrift betonar — denna publik numera "tar av sig mössan" vid inträdet i de stora och ljusa, konstnärligt inredda SARA-restauranterna.

Även på övriga restauranter torde numera den allmänna kulturnivån vara högre än 1913, liksom den år 1913 var högre än tidigare. Och otvivelaktigt kunna både det gamla Göteborgssystemet och Brattsystemet tillgodoräkna sig åminstone någon del av äran härför, ehuru jag för min del är nog förmäten att tro, att skolan, det fria folkbildningsarbetet och — nykterhetsrörelsen böra tillmätas den största förtjänsten härutinnan.

Men om alltså de yttre sederna (polityren) i någon mån förfinats, kvarstår likväl det faktum, att själva alkoholseden, som Brattsystemet skulle bekämpa, s. a. s. auktoriserats och tilltagit i styrka och utbredning. Det är icke bara skåningar och göteborgare, som revoltera emot de "små" centilitrarna, "hela folket" (den omkring en miljon röstberättigade medborgare, som 1922 genom röstsedlar eller på annat sätt deklarerade sig som förbudsvänner, räknas i detta sammanhang ej till "folket") slår vakt om sina "oförytterliga rättigheter" på detta område. Så har det lyckats att "på ett för allmänheten omärkligt och därför framgångsrikt sätt" motverka alkoholsederna.

Och hur har Brattsystemet lyckats avveckla det privatekonomiska "spritintresset"? Eller att genomföra den "individuella kontrollen"? Eller att bekämpa de otaliga lagöverträdelserna? Endast i den privata spritutskänkningsrörelsen uppgår den synliga årliga nettovinsten till cirka tretton (13) miljoner kronor. Man kan kontrollera till vem man säljer, när och hur mycket man säljer, men icke — vem som dricker och hur mycket var och en dricker. Den olagliga rusdryckshanteringen (smuggling, motboksöverlåtelser etc.) florerar i stor utsträckning och, vad som är betänkligare, genom den lagliga spritförsäljningen o. den allmänna alkoholseden är sörjt för, att lagbrytarnas skara ständigt rekryteras.

Om också Brattsystemet på vissa punkter lyckats i någon mån beskära det privatekonomiska intresset av rusdrycksförsäljningen (exempelvis genom de s. k. vinstkvantiteterna), så har det i stället genom ett helt nät av "dotterbolag" och "dotterdotterbolag" nästan i det oändliga med därtill hörande avlönade styrelser och funktionärer, kontrolldelegationer och förtroendemän av olika slag tillskapat ett annat slags intresse, som enligt min mening är vida farligare än "krögarvinsterna". Givetvis vore det orättfärdigt att påstå, att dessa styrelser etc. låta sig ledas av ekonomisk vinningslystnad. Många hava ett omfattande arbete, som liksom allt annat arbete måste betalas. De göra säkert också, var och en på sin post, sitt bästa inom ramen av sina uppgifter och sin befogenhet*) Men å andra sidan är det ej mer än mänskligt att de under detta sitt arbete så småningom fastna i den föreställningen, att det nuvarande mycket sinnrikt uttänkta och lika sinnrikt utbyggda Brattsystemet representerar den enda möjliga och slutliga lösningen av alkoholproblemet. Och då härmed liera sig omfattande bank- och affärsintressen med försänkningar inom pressen, riksdagen, de kommunala institutionerna etc., så innebär enligt mitt sätt att se det nuvarande systemet en mycket allvarlig fara för ett fortsatt framgångsrikt nykterhetsarbete, som tar sikte på genomförandet så småningom av en allmän folknykterhet.

Frågan är nu den: vilket annat system skall sättas i stället? Skall rusdrycksförsäljningen fullständigt frigivas? För min del skulle jag ej våga taga på mitt ansvar att medverka härtill. Alltså instämmer jag även på den punkten med prof. Bergmans uttalande. Skulle emellertid den sv. nykterhetsrörelsen som i princip står i oppositionsställning till det nuvarande Brattssystemt, som uppenbarligen vill för all framtid bibehålla rusdryckshanteringen även i praktiken vägra det sitt stöd i de fall, då det har att kämpa emot rent nykterhetsfientliga intressen o. skulle m. nykterhetsrörelsen förena sig alla systemets övriga principiella motståndare, ja då vore dess saga snart slut. En folkomröstning på sådana linjer för eller emot Brattsystemet skulle tillfoga det ett förkrossande nederlag. Brattsystemet existerar tillsvidare allenast med nykterhetsrörelsens stöd och på — rädslan för ett rusdrycksförbud. I och för sig representerar det en ytterst ringa minoritet av nationen.

Huruvida det "danska systemet" med fri försäljning men med mycket höga alkoholpriser skulle passa även i Sverige är svårt att yttra en bestämd mening om. Otvivelaktigt har det hittills visat sig synnerligen effektivt i sitt hemland. Dem som önska taga närmare kännedom om de resultat, som vunnits, hänvisar jag till Centralförbundets för nykterhetsundervisning organ "Tirfing, tidskrift för nykterhetsfrågans studium", årgång 1921 häft. 6—7 (sid. 87—97), artikeln "Alkohol och hälsa" av systemets upphovsman, näringsfysiologen med. dr. M. Hindhede. Samma ämne har även senare behandlats av författaren i en skrift om "Problemet alkohol och hälsa" utgiven på S. S. U. H:s förlag (pris 50 öre).

Det danska systemet är i varje fall värt ett allvarligt studium av alla dem, som uppriktigt söka efter de effektivaste metoderna och medlen för nykterhetssakens befrämjande — och göra sig naturligtvis intet besvär, eftersom för dem icke nykterheten utan alkoholens frigivande är det väsentligaste.

För min personliga del ser jag intet ont i höga alkoholpriser, förutsatt att de kunna främja nykterhetstillståndet och ej binda det allmännas ekonomiska intresse vid rusdryckshanteringen. Men jag befarar, att det faktiska utestängandet (på grund av mycket höga priser) av de mindre bemedlade från tillgången till rusdrycker, medan de burgna fortfarande äga "förmånen" av alkoholnjutning, skulle av många betraktas såsom ett attentat emot deras "medborgerliga rättigheter".

Jag vill i förbigående begagna tillfället att korrigera en ganska allmänt utbredd missuppfattning, nämligen att den svenska nykterhetsrörelsen skulle hava medverkat till Brattsystemets lagfästande. Så är ingalunda fallet. Riksdagens nykterhetsgrupp beslöt att rösta emot lagförslaget, när det år 1917 genomfördes. Redan vid den tiden hade man gjort sådana erfarenheter av detsamma, att misstron var allmän. Endast i förening med en lag om lokalt veto ansågs det kunna godtagas. Genom en sådan anordning hade det blivit möjligt att på varje ort genom allmän omröstning taga ställning till detsamma, varigenom det hade kunnat tvingas att taga större hänsyn till nykterhetsintresset. Då majoritet icke uppnåddes för en dylik anordning, röstade riksdagens nykterhetsvänner — med få undantag — emot lagen.

Sedan den emellertid vunnit majoritet, har nykterhetsrörelsen sökt göra det bästa möjliga inom gällande lagstiftning, samtidigt som arbetet fortsättes på skapandet av en folkopinion för åstadkommandet av någonting bättre och effektivare.

Vad slutligen angår spritmonopolet d. v. s. Vin- och spritcentralen vill jag fatta mig kort. För min del anser jag, att sättet för dess tillkomst lämnar rum för allvarliga erinringar. Inom riksdagens konstitutionsutskott tillhörde jag också dem, som framställde anmärkning emot, att stamaktierna överfördes på privata personer utan att riksdagen bereddes tillfälle att besluta i frågan. Och även sedermera har jag varit med, om att yrka på en grundlig och fullt opartisk undersökning av monopolets ekonomiska verksamhet och ej minst av dess förbindelser med de vinexporterande länderna. Jag kan endast uttala min förvåning över, att monopolet självt motsatt sig en dylik undersökning och att det lyckats inom riksdagen avvärja densamma. Då nu emellertid genom Kungl. Maj:ts försorg samma fråga upptagits, ehuru i annan form, hoppas jag att full klarhet må kunna vinnas. Personligen är jag övertygad om, att ledningens motiv även här stå över alla misstankar, vare sig den gjort goda eller dåliga affärer. Men icke förty truktar jag den "stat i staten" som detta halvstatliga monopol representerar. Jag säger med herr Larsson i Kroken: "Skall det vara, så skall det vara". Skall ett monopol finnas, som är utrustat med en dylik stor och i vissa situationer — farlig makt så är det minsta man kan begära, att statens organ och främst riksdagen äga möjlighet att både ekonomiskt och i andra avseenden effektivt kunna kontrollera dess verksamhet i alla dess detaljer.

Stockholm den 18 jan. 1927.

Högaktningsfullt

*) Kungl. Kontrollstyrelsen står i en klass för sig. Den gör tvärt emot — vad som ofta påstås — endast sin plikt inom ramen av gällande lagstiftning, vilket bör räknas till som förtjänst och ej klandras.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1)

oroligheter, fallisement uppstå överallt....

De parlamentariska pratmakarna. Pamfletter. Missbruk av makten. Outtröttliga pratmakare hava förvandlat alla parlamentariska o. administrativa sammanträden till oratoriska tävlingar. Oförsynta tidningsskrivare, ogenerade pamflettförfattare anfalla dagligen den administrativa personalen. Missbruk av makten skall komma alla institutioner på fall, och allt kommer att ramla under de rasande massornas slag.

Det ekonomiska slaveriet "Folkets rättigheter". Folken äro fastare fjättrade vid tungt arbete genom fattigdom, än de voro det genom slaveri eller livegenskap. Från dessa kunde man på ett eller annat sätt befria sig, man kunde försona sig därmed, men från nöden kunna de icke lösgöra sig. Vi hava infört i konstitutionerna rättigheter, vilka för massorna bliva fingerade, men icke verkliga rättigheter. Alla dessa s. k. "folkets rättigheter" kunna endast existera i inbillningen, men aldrig i praktiken. Vad betyder det för proletären-kroppsarbetaren, böjd över sitt tunga arbete, nedtryckt av sin svåra lott, att pratmakarna få rättighet att skrävla, tidningsskrivarna rättighet att skriva allt möjligt dravel jämsides med allvarliga saker, om en gång proletären icke har annan fördel av konstitutionen än de ynkliga smulor vi slänga till honom från vårt bord, för att han röstar till förmån för våra intressen och våra kandidater, för våra agenter? Republikanska rättigheter för fattigman — äro en bitter ironi, ty nödvändigheten av så gott som dagligt arbete hindrar honom att verkligt begagna sig därav, men i stället berövar den honom garantin av en ständig och säker arbetsförtjänst i det han göres beroende av arbetsgivarnas eller kamraternas strejker.

Skinneriet och aristokratin. Folket har under vår ledning tillintetgjort aristokratin, vilken var dess naturliga försvarare och försörjare, för sin egen fördels skull oupplösligt förenad med folkvälståndet. Nu, med aristokratins tillintetgörelse, har folket råkat ut för skinneriet av hastigt rikblivna kanaljer, vilka skoningslöst klavbundit arbetarne.

Frimurar-judarnes armé. Vi uppträda som arbetarens räddare från detta ok, då vi erbjuda honom inträda i leden av vår armé — av socialister, anarkister, kommunister, vilka vi alltid giva understöd, skenbart följande de broderliga reglerna för allmäntmänsklig solidaritet i vårt sociala frimureri. Aristokratin, som hade rätt att begagna sig av den arbetande klassens arbete, var intresserad av att arbetarne voro mätta, friska och kraftiga. Vi äro intreserade av motsatsen — av gojernas degeneration.

Gojernas degeneration. Vår makt ligger i kronisk hunger och svaghet hos arbetaren, emedan han genom allt detta bindes vid vår vilja, då han i sin styrka finner varken kraft eller energi att motsättta sig den.

Hungern och kapitalets rätt. Hungern befäster kapitalets rättigheter över arbetare säkrare än den rätt, som den lagliga, regerande makten givit aristokratin. Genom hungern och därav uppkommande avundsjuka och hat leda vi folkmassorna, o. med deras händer undanrödja vi dem, som hindra oss på vår väg.

Folkmassan och världshärskarens kröning. Då tiden är inne för vår världshärskare att låta kröna sig, komma dessa händer att bortsopa allt, som kunde vara till hinder.

(Forts. i nästa nr.)

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:

Helår	Kr. 10.—
Halvår	Kr. 5.25
Kvartal	Kr. 2.75

N:r 5. Fredagen den 4 Febr. 1927. Årg. 3.

Det danske system.

Ett uttalande av med. dr. M. Hindhede i Köpenhamn rörande detsamma och och dess verkningar i jämförelse med Brattsystemet.

"Hvis det gaelder om i Stilhed og umaerkeligt at forgifte det svenske Folk . . . . saa er Brattsystemet genialt indrettet."

Med. dr M. Hindhede.

Då under den i vår tidning pågående diskussionen rörande Brattsystemet på flera håll uttalats intresse för det i Danmark införda systemet med fri försäljning men mycket höga alkoholpriser som en eventuell ersättare åt det här enligt alla sakkunnigas omdömen så fullständigt misslyckade Brattska, hava vi vänt oss t. det danska systemets upphovsman, den kände näringsfysiologen med. dr. M. Hindhede med begäran om ett uttalande rörande detsamma. Dr. H. har välvilligt tillmötesgått vår önska samt tillställt oss nedanstående sakrika och intressanta redogörelse. Av denna framgår, att dr. Hindhede anser sig kunna konstatera, att det i Danmark nu rådande systemet medfört ett reducerande av dryckenskapen med alla dess sociala följder till ett minimum samt att sundhetstillståndet förbättrats o. dödligheten avtagit i oerhörd grad. Han vill dock icke gå in för en rekommendation av sitt system i Sverige, då han icke tillräckligt känner våra landsmän och "man vel ikke kan forlange at Svenskerne skal tro paa de danske erfaringer", varför han rekommenderar åt oss ett tvååigt "experiment" med totalförbud. Dr. Hindhedes uttalande lyder:

Den ærede Redaktion har anmodet mig om at give en Fremstilling af det danske System for Spiritusindskrænkning og dets Følger. Denne Anmodning skal jeg gærne imødekomme, men det kan naturligtvis kun blive i korte Træk.

Jeg maa begynde med at fremhæve, at Systemet oprindeligt slet ikke blev indført av Ædruelighedshensyn. Det var danske Rationeringsudvalg — Udvalget af 4. April 1917 — der lagde til dette System. I dette Udvalg, der bestod af 8 Mænd, var der kun een Mand, der var helnyktern og Forbudstilhænger. Alle de andre var "Maadeholdsmænd", ja nogle endog udprægede "Frihedsværnere". I en saadan Forsamling kunde det ikke nytte noget at motivere et Forslag om Tvangsforanstaltninger ved Ædruelighedshensyn. Det findes derfor heller ikke i Udvalgets Indstilling et eeneste Ord om Brændevinens Skadelighed, enskønt det eenstemmigt foreslaas, at der ikke skal produceras Brændevin til Drikkebrug, men kun til teknisk Anvendelse. Det eneste Maal var at skaffe Korn nok til Brød og Grød, samt Kartofler nok til Befolkningens Forbrug. Det var sikkert et klogt Standpunkt, der førte til, at Forslaget blev eenstemmigt vedtaget i Rigsdagen.

Forslaget gik altsaa ud paa en fuldstændig Tørlægning med Hensyn til Brændevin, medens Ølproduktionen nedsattes til ca. Halvdelen og Øllet samtidigt gjordes svagere, ikke over 3 % Spiritus. Brændevinstørlægningen blev dog ikke absolut, idet der paa Brænderierne fandtes nogle gamle Lagere, som Ministeriet fandt det forsvarligt at udrationere i Partier paa 100,000 Flasker (a 3/4 Liter) pr Maaned til Fordeling efter Behag. Men for att der ikke skulde blive altfor vildt Slagsmaal om de kære Draaber, blev der paalagt en ekstra Skat paa 20 pr Liter absolut Alkohol, Herved blev Udsalgsprisen for en Flaske Brændevin ca. 11 Kr., medens samme Flaske i gamle Dage kunde købes for ca. 50 Øre. 100,000 Flasker kunde synes en stor Portion, men det var dog kun 3 Mill smaa danske Snapse og da vi var 3 Mill Mennesker kunde det lige blive 1 Snaps pr Mand pr Maaned. Naar man tænker paa de svenske 4 Liter, saa maa dette anses for en skarp Rationering! Da Krigen blev forbi og der blev Fødemidler nok, ønskede Fabrikanterne naturligtvis Produktionen frigivet og de kunde jo med god Grund henvise til, at da Brødmangelen var eneste Argument, saa var der ikke nogensomhelst Grund til længere at opholde disse Restriktioner.

Dette synes jo logisk og rimelig. Men imidlertid havde der vist sig ny Argumenter af saa stærk Vægt, at der i hele Danmark ikke har vist sig nogen, der har

(Forts. å sid. 3.)

Sveriges riksskuld— 3,123 miljoner.

Den svenska riksskulden d. v. s. icke blott statsskulden utan även samtliga kommuners och kollektivkommuners skulder utgör enligt vad en i dagarna verkställd undersökning givit vid handen f. n. i runt tal 3,123 miljoner kr. Härav kommer 1,739 miljoner på statsskulden medan återstoden, 1,384 miljoner kr., är kommunala skulder. Städernas skulder, inklusive de skulder som åvila för stad och landsbygd gemensamma kassor, uppgingo den 31 dcember 1925 till 1,122,135,012 kr. medan landskommunernas skulder samma dag belöpte sig till sammanlagt 175,961,431 kr. Landstingens skulder voro den 31 december 1924 73,020,145 kr. Municipalsamhällenas skulder uppgingo den 31 dec. 1925 till sammanlagt 11,917,825 kr. Slutligen är att nämna prästlönekassornas skuldsumma enl. senast verkställda uträkning av den 31 dec. 1922 är 587,899 kr. Landskommunernas skulder fördelade sig vid slutet av 1925 å de olika länen på följande sätt:

Stockholms län	27,796,201
Uppsala län	3,963,353
Södermanlands län	6,809,901
Östergötlands län ..	8,700,542
Jönköpings län	4,451,063
Kronobergs län	5,718,720
Kalmar län	8,859,945
Gotlands län	1,803,690
Blekinge län	3,671,849
Kristianstads län ..	8,761,613
Malmöhus län......	12,101,573
Hallands län	4,325,808
Göteb. o. Bohus län ..	5,388,646
Älvsborgs län	7,841,912
Skaraborgs län	6,241,243
Värmlands län	11,460,636
Örebro län..........	6,451,660
Västmanlands län..	5,592,783
Kopparbergs län....	9,156,323
Gävleborgs län	7,933,184
Västernorrlands län	6,195,751
Jämtlands län......	2,873,042
Västerbottens län..	2,827,,808
Norrbottens län	7,034,185

Att denna våldsamma skuldsättning endast och allenast haft till ändamål att bringa stat och kommuner i den judiska storfinansensvåld, har här mångfaldiga gånger framhållits. Den har också skett med herrar nationalekonomers och den judaicerade tidningspressens synnerligen goda minne. När en nationalekonomisk provokatör i Alljudas tjänst såsom professorn Gustaf Cassel i sin oböljda cynism djärves framställa statsskuldsättningsfenomenet som en både naturlig och nyttig företeelse och avbetalning av statsskulden som en riksvådlig handling — då är det ju kanske icke så mycket att undra på, att den enklare intellektuella publik, som har Svenska Dagbladet till visdomskälla och av det Bonnierska upplysningsorganet en gång vants vid att i professor Cassel se ett mirakel, t. o. m. med ett visst välbehag finner sig till rätta i absurditetens utveckling.

Judarnas rättsliga ställning i Sverige.

Kongl. Maj:ts och Riksens Commerce Collegii reglemente för judarna den 27 maj 1782.

Judarnas i vårt land synnerligast i senare tid utövade ytterst starka, ja på många områden dominerande inflytande å svenskt kulturliv och svensk politik, har såsom vi redan tidigare framhållit i hög grad aktualiserat frågan om deras rättsliga ställning i Sverige. När de rättigheter, som judarna äro i åtnjutande av hos oss, på sin tid tilldelades dem, skedde det under uttryckligt förbehåll att de fullt lojalt insågo sina förpliktelser mot det svenska samhället och på intet vis missbrukade den rättsställning, som gavs dem. Beklagligtvis kan i dag icke sägas, att de infriat sina högtidligt givna utfästelser om lojalitet gentemot värdfolket utan hava de tvärtom på det hänsynslösaste missbrukat de förmåner, som beretts dem, till stor skada för Sveriges land och folk. Den politiska och ekonomiska makten i vårt samhälle hava de i skydd av sin tillerkända rättsställning så gott som helt ryckt till sig samt efter sina egna egoistiska beräkningar lett utvecklingen allt längre och längre mot kaos. Svensk näringspolitik skall inriktas efter judiska intressen, liksom vår in- och utrikespolitik överhuvud! Endast och allenast därför att den här regerande judendomen så fordrade, tvingades Sveriges riksdag att fatta beslut om det nationella försvarsväsendets raserande allt under det den judiska revolutionsomstörtningens agenter här tillätos en så gott som fulständig rörelsefrihet. — Det finnes alltså starka skäl för att gå till grunden med frågan om judarnas rättsställning i Sverige och undersöka, i vilka hänseenden denna till det egna landets och folkets skyddande nödvändigtvis måste underkastas en radikal omvandling. Nationen kommer att efterhand offentliggöra de olika förordningar som utfärdats rörande judarna i Sverige, för att sedermera återkomma med redaktionella reflexioner o. förslag i ämnet.

"Kongl. Maj:ts o. Riksens Commerce-Collegii reglemente för them af Judiska Nationen, som vilja i Riket inflytta och sig här nedsätta; Gifvit Stockholm then 27 Maji 1782".

Sedan Hans Kungl. Maj:t enligt Riksdagsbeslutet av den 26 jan. 1779 i nåder behagat tillåta judar att hit till riket inflytta och sig härstädes nedsätta under åtnjutande av en fri religionsövning och sådana förmåner, som med statens säkerhet och samhällets trevnad bäst kunna förenas och varmed för judarna, såväl som andra främmande religonsförvanter, de allmänna villkoren äro lagda till grund, att de icke under någon förevändning måge antagas uti rikets högre eller lägre ämbeten och sysslor; icke åtnjuta någon riksdagsmannarätt, icke på något ställe i riket inrätta allmänna skolhus till deras läras utvidgande; icke genom några vid deras gudstjänst övliga ceremonier giva anledning till förargelse; och att judarna ej må tillåtas att hålla sin synagoga på flera ställen, än i de städer, som dem till hemvist blivit anvista, samt att de inga sammankomster uti sina hus till sin religions övning måge anställa; så har Kungl. Maj:ts och Riksens Commerce Collegium funnit sig böra till närmare underrättelse för de judar, som i riket vilja inflytta, ett sådant reglemente utfärda som följer.

1. Var och en främmande jude skall ofördröjligen, och sist inom åtta dagar efter ankomsten till riket, anmäla sig hos Konungens Befallningshavande uti första anländningsorten, och hos honom inlämna sina pass och betyg av sin frejd och ärende, vilka betyg av den ortens judeskaps äldste, där juden senast haft sitt hemvist, böra vara utfärdade; samt av vederbörande magistrat bestyrkts.

Inkommer någon jude i riket antingen utan pass och bevis om sin goda frejd, eller ock dessa bevis skulle befinnas opålitliga, eller icke ländande till judens förmån, äger Konungens Befall-

(Forts. å sid. 4.)

En "cause celèbre" inom spritbyråkratiens värld.

Kontrolldelegationen i Stockholm avlivas men tvingas återuppstå.

Stridens vågor ha gått höga i dagspressen om kontrolldelegationen härstädes och personvalet till densamma. Trots pressdiskussionen är det säkerligen för mången en gåta, varför kontrolldelegationerna över huvud kommit till. Frågan är icke lätt att besvara, då någon egentlig motivering aldrig förebragts, men ett av de främsta argumenten lär hava varit en fr. Kontr.-styrelsens sida, tämligen hastigt påkommen, omtanke om restauratörernas bästa i så måtto, att man velat förhindra illojal konkurrens dem emellan.

Det finnes emellertid en del illvilliga människor, som hysa den åsikten, att kontrolldelegationerna bildats i syfte att tysta ned kritiken mot den av Kontrollstyrelsen omhuldade kontrollen över utskänkningsrörelsen, speciellt då den s. k. hemliga kontrollen, varigenom det förhållandet, att restauratörerna anmodats medverka i delegationerna, skulle få sin förklaring.

Dylika hädiska tankar måste man väl ändock förvisa, ty konsekvensen därav bleve eljest den, att systembolagen eller ytterst statsverket finge bestrida kostnaderna för en så beskaffad "munkavle".

Så hava vi ett annat slag av medborgare, icke fullt så illvilliga, vilka göra gällande, att kontrolldelegationerna äro tillkomna i strid mot utfärdade bestämmelser, som föreskriva, att "systembolagen hava ansvar för utskänkningens riktiga handhavande, även i de fall, då utskänkningsrättighet överlåtits till enskild person". Dessa förmena, att systembolagen genom att tillsätta kontrolldelegationer, vari även den part, som skall övervakas, har säte och stämma, och på desamma överlåta den faktiska kontrollbefogenheten över utskänkningen handlat i strid mot bestämmelserna.

Kontrollstyrelsens allt i allom i utskänkningsfrågor och samtidigt dess mest nitiske förkämpe för den anonyma kontrollens legalisering, byråchefen Bergvall poängterade vid Systembol.-föreningarnas förtroendenämds årsmöte härstädes i höstas: "Skulle en delegation i stället för att underlätta kontrollarbetet verka som skydd för en slapp och eftergiven kontroll, vore det systembolagens plikt ta saken helt i egna händer."

Utom att yttrandet innebär ett indirekt erkännande av att nyssnämnda bestämmelser blivit åsidosatta, kan man också därur utläsa, att delegationerna, i stället för att tjäna sitt syftemål, kunna tänkas göra "ont värre", vilket ger det hela prägeln av någonting experimentartat.

Styrelsen för systembolaget i Sundbyberg hade kurage nog att uppsäga den därstädes bildade delegationen, enär resultatet av dess verksamhet icke uppvägde kostnaderna för densamma.

Här i Stockholm, varest idén med kontrolldelegationerna på sin tid utkläcktes, måste man till varje pris bevara skenet av deras existensberättigande för att icke Kontrollstyrelsen missgrepp med idéns realiserande hela landet utöver alltför skarpt skulle sticka allmänheten i ögonen. Därför har Stockholmssystemets styrelse för att förhindra en upplösning av sin delegation fått bekväma sig att gå med på en ändring i förut gällande avtal med denna, varigenom stadgats, att den opartiske ordföranden (i delegationen) skall besluta om anställande av anonym kontroll samt att vederbörande restaurang skall om sådan åtgärd underrättas.

Det gives ytterligare en kategori av svenska folket, idel välvilliga själar förresten, vilken, samtidigt som den fördömer den anonyma kontrollen såsom varande ett, åtminstone till namnet, fritt land ovärdig, icke minst på grund av ovannämnda avtalstillägg anser att:

1:o) de dyrbara kontrolldelegationerna äro ett misslyckat experiment;

2:o) en anonym kontroll, varom vederbörande skall underättas, är en parodi;

3:o) inrättandet av kontrolldelegationerna är ett inkompetensbetyg åt systembolagen; samt att

4:o) vidmakthållandet av kontrolldelegationer med upp till ett dussin avlönade medlemmar för att vårda en oformlighet endast kan vara vår Kungl. Kontrollstyrelses uteslutande privilegium.

Spectator.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

Forts. fr. föreg. nr:.

Huvudämnet i programmet för de blivande frimurarfolkskolorna. Gojerna hava avvant sig från att tänka utan våra vetenskapliga råd. Därför se de icke den trängande nödvändigheten i det som vi, då vårt rike kommer, skola hålla på utan att vika en fotsbredd åt sidan, nämligen att man i folkskolorna bör lära en enda sann vetenskap, den förnämsta av alla — vetenskapen om organisation av det mänskliga livet, av det sociala tillståndet, som kräver en fördelning av arbetet, och följaktligen indelning av människorna i klasser och stånd. Det är nödvändigt, att alla må veta, att jämlikhet icke kan finnas i följd av skillnaden mellan olika verksamheters bestämmelse, att den, som genom sin handling komprometterar ett helt stånd, icke kan svara inför lagen på samma sätt, som den, vilken icke förnärmar någon annans än sin egen heder.

Hemligheten av den sociala organisationens vetenskap. Den sociala organisationens rätta vetenskap, i vars hemligheter vi icke tillåta gojerna blicka, skulle visa alla, att plats och arbete böra bevaras inom bestämda kretsar, för att icke bliva källan till mänskligt elände i följd av olikformigheten mellan uppfostran och arbete. Vid inlärandet av denna veten-

(Forts. å sid. 4.)

Den 4 Febr.

Statlig provokationspolitik.

Den i vårt land numera rådande politiken går såsom vi ofta betonat i den klara provokationens tecken. Detta förhållande har ytterst sin förklaring däri, att själva grunden, som bär upp det nuvarande partiväsendet, är en skapelse av provokationen, konstruerad av den provocerande storfinansiella makten enligt dess härskaregrundsats."Söndra och härska!" Den storjudiska lögnen att vårt folk i intressehänseende låter uppdela sig i höger och vänster, borgare, socialister, liberaler, frisinnade och kommunister har i en sådan utsträckning och med en sådan intensitet inpräntats i massornas medvetande, att det nödvändigtvis måste taga sin tid innan det allmänna omdömet åter kan tillfriskna ur det sjuklighetstillstånd, vari det bragts. Men dagen för tillfrisknandet randas, ty sanningen är på marsch och med den följer frigörelsen ur beroendet under underjordens infernaliska makter. Ingen kunde gärna vänta sig, att frukterna av trädet skulle bliva annorlunda än trädets egen art och väsen. Liksom själva grunden för representationen, vårt nuvarande partiväsen, är en klar frukt av provokationen, så äro den av representationen utövade lagstiftningen och den statliga maktutövningen i våra dagar i stort sett att beteckna såsom till sin natur klart provokatoriska. De senaste årtiondernas praktiska regeringspolitik och lagstiftningsväsen ge otaliga, ofta rent drastiska exempel härpå. I stället för att öppet lägga fram sina planer — i vilket fall man ju skulle lyckas mindre väl därmed — presenterar man dem i den mest bestickande, sköna förklädnad såsom ideela "reformkrav", avsedda att verka till höjande av folkets sociala och andliga väl. Och som svenskarna äro ett godtroget släkte, låta de sig lura av Mammonslavarnas fagert klingande tal. Sålunda har ett slöseri med statens medel av mest vanvettiga slag provocerats bl. a. genom framdrivande av en mängd föregivet behövliga men i själva verket fullkomligt onödiga statliga inrättningar — endast för att få tillfälle att förleda staten till att skuldsättningsvägen förpanta sina tillhörigheter till och göra sig beroende av den maktsträvande judiska storfinansen I frihetens namn hava "reformer" genomdrivits, syftande till att försvaga den kristna kyrkans ställning o. underminera den kristna moralen hos vårt folk. I rättvisans namn och under föregivande att vilja främja de obesuttnas och de breda lagrens intresse hava otaliga "demokratiska" lagstiftningsåtgärder förverkligats, vilkas enda syfte varit att främja de privata storfinansiella intressena på svenska folkets bekostnad och ytterligare befästa judendomens maktställning i Sverige. Uteslutande för att tillgodose denna senares intressen o. krav genomdrevs i sparsamhetens och den inre fredens namn det landsförrädiska beslutet vid 1925 års riksdag att nedslakta vårt nationella försvar.. — I denna stil ter sig praktiskt taget hela vår nutida statliga politik i vad det rör sig om betydelsefullare frågor. Den exclusiva kosmopolitiska sfär bakom kulissen, som dirigerar partierna och konstruerar de parlamentariska majoriteterna, utövar sin diktatorsmakt med det målet ensamt för ögonen att leda utvecklingen sig själv ill behag och nytta.

Otaliga praktiska exempel kunde anföras på denna numera i vårt land härskande provokatoriska statspolitik, vars ödesdigra konsekvenser bliva alltmera uppenbara Ett särdeles belysande dylikt, som förvisso ger en mycket karaktäristisk bild av det nuvarande korrumptionstillståndet, är B r a t t s y s t e m e t. Detta underbara system tillkom i de klara lagbrottens tecken, i strid mot landets grundlag, framdrivet av de bägge här regerande judiska storfinanshusen Wallenberg och Bonnier, vilka på en mängd olika sätt vetat att profitera av och ständigt hållit sin skyddande hand över sin framprovocerade svindlareskapelse. Att vederbörande icke strax presenterade fram sitt system till det svenska folkets utplundring och demoralisering sådant det var avsett att i verkligheten vara, var ju endast i stil med deras allmänna taktik. Men emellanåt äro icke svenskarna fullt så blinda som herrar finansmän föreställa sig; när spelet skötes alltför lättsinnigt eller grovt, blir det genomskådat — något som i stor utsträckning torde kunna sägas vera fallet ifråga om Brattsystemet. Detta utgavs vid sin tillblivelse för att skola främja nykterhetens och de sociala intressena, vårt folk skulle "avalkoholiseras", dryckesseden motarbetas och profitintresset borteliminoras ur rusdryckshanteringen! Huru detta vackra program förverkligats, det veta vi i dag alla. Det har skett så, att det icke alls förverkligats, vilket förvisso aldrig heller varit herrar "Gründers" avsikt. Ett flertal framstående pesoner ur det svnska nykterhetslägret hava redan I denna tidning omvittnat, att Brattsystemet på väsentliga punkter frånträtt sina vid tillblivelsen gjorda utfästelser samt att själva alkoholseden genom detsamma auktoriserats och tilltagit i styrka. Beträffande den utlovade borteliminerngen av det enskilda vinstintresset ur rusdryckshanteringen framhöll dir. Aug. Ljunggren i sitt uttalande i vårt föregående nummer, att om också Brattsystemet på vissa punkter lyckats i någon mån beskära det privatekonomiska intresset av rusdrycksförsäljningen "så har det i stället genom ett helt nät av 'dotterbolag' och 'dotterdotterbolag' nästan i det oändliga med därtill hörande avlönade styrelser och funktionärer, kontrolldelegationer och förtroendemän av olika slag tillskapat ett annat slags intresse som är vida farligare än 'krögarevinsterna." Härtill kommer så de trots den stränga censuren kring det storfinansiella halvstatliga monopolets ekonomiska förvaltning uppdagade många bedrägliga transaktionerna inom detsamma, såsom bortskänkta "gåvor" på hundratusentals kronor av statens medel etc. Grosshandlare Edv. Lithander har i sin senaste till finansministern ingivna inlaga uppskattat den bruttovinst, som under de gångna åren undanhållits staten till 48 milj kr. — Så hava finnansens herrar i Spritmonopolet fullgjort sina genom doktorn Ivan Bratt en gång gjorda utfästelser att avkoppla det privata vinstintresset ur rusdryckshanteringen. Vad återstår sedan av utfästelserna?

Intet av allt som kommit i dagen rörande det Wallenberg—Bonnier—Brattska spritmonopolet och det system för spritvarornas "ransonering" detta betjänar sig av har ansetts vara av beskaffenhet att i någon den minsta mån rubba förtroendet till systemet och dess synlige företrädare, dr Ivan Bratt, i den kosmopolitiska pressens ögon. För storfinansens väl betalda skrivare i den Bonnierska pressen hylla lagbrytaren och förskingraren av statsmedel framför andra alltjämt som en auktoritet av rang och en fackman på snart sagt alla områden. Man roar sig tydligen på det hållet med att utmana i den föreställningen, att svenska folket tål Alljudas kalla stål in på bara kroppen. Men provokatörerna vid den illegitima maktens högsäte, de sig som heliga regenter här i landet etablerade isralitiska herrarna, skola en dag få erfara, att de icke ostraffat utmana Sveriges folk. Mycket vill det ej mera till för att måttet skall vara rågat, då svenska folket revolterar mot de förtryckare inom finansens värld, som alltför länge här ostört fått bedriva sin diaboliska provokationspolitik till obotlig skada för land och folk.

PRESSKONSERTEN

"Nationalekonomiskt" lov över sockerbetsodlingens nedläggare.

F. d. professorn i nationalekonomi, juden David Davidsson, har i en artikel i Aftonbladet (h.) komplimenterat de östgötska och gotländska betodlarna för deras beslut att icke fortsätta sockerbetsodlingen, vilket av professorn karaktäriseras som ett särdeles gynnsamt resultat av överenskommelser. Hr D. skriver:

Med den starka och beträffande de använda medlen ganska hänsynslösa konkurrens, som härskar på världsmarknaden för varje lands sockerindustri, bör produktionen koncentreras till de trakter, som äga de bästa förutsättningarna i ekonomiskt hänseende. Nu torde det vara otvivelaktigt, att förutsättningarna för sockerbetsodlingen äro betydligt sämre i Östergötland och på Öland än i de andra sockerbetsodlande länen, vadan det är på sin plats att den önskvärda koncentreringen av sockerbetsodlingen börjar med upphörandet av förstnämnda odling.

Att f. d. nationalekonomiske professor Davidson hälsar sockerbetsodlingens nedläggande inom svenska landområden som ett glädjeämne, var ju ej annat än vad från det hållet kunnat väntas. För den i vårt land härskande judiska sfären har såsom vi ofta påpekat den svenska sockerbetsodlingens nedläggande sedan någon tid varit ett av de stora förgrundsönskemålen. Som nationalekonom står tydligtvis judiske f. d. professorn Davidsson i nivå med självaste "världens främste nationalekonom", professorn Gustaf Cassel i Svenska Dagbladet. Hans anförda skäl för nedläggande, nämligen den starka konkurrensen på världsmarknaden är icke mindre dråpligt än nationalekonomiske prof. n:r ett bevisföring. För det oförvillade nationalekonomiska omdömet, det som har sin hemvist icke på de "nationalekonomiska" katedrarna utan ute bland den sunt tänkande svenska allmänheten står det dock klart, att vår svenska näringspolitik bör och måste bestämma icke av förhållandena i exotiska och andra för oss mer eller mindre främmande länder utan av våra egna förhållanden — en sak som en israelitisk f. d. professor i kosmopolitisk nationalekonomi tydligen har svårt att förstå men som därför ej är mindre självklar.

Undersökningar av monopolen måste ske med största grundlighet!

Med anledning av grosshandl. Edv. Lithanders till finansministern nyligen avgivna inlaga rörande Vin- och spritcentralens verksamhet sedan dess tillkomst, vilken inlaga här redan i korthet berörts, konstaterar Skånska Dagbladet (bf.) i en ledande artikel, att de utfästelser dr Bratt och andra gjort till regering och riksdag vid partihandelsbolagets tillkomst icke infriats. Tidningen skriver bl. a.:

En växande opinion kräver nu att en undersökning av monopolens verksamhet sker med största grundlighet. Vi ha visat tålamod alldeles för länge och de politiker, som äro insyltade i de utan tvivel lukrativa företagen, böra träda tillbaka. Det höjer icke aktningen för lagstiftare och vårdare av den offentliga moralen, att stillatigande och under tyst, kanske många gånger visserligen generat medgivande, låta miljonerna rulla bort. Det är dock motboksinnehavarnas och statens pengar som försvinna i Spritcentralens många avskrivningskonton. Låt det nu en gång bli slut!

I detta tidningens uttalande instämma vi helt och fullt.

Regeringens statsfinansiella politik — ett föredöme för vår framtida budgetpolitik.

Den ingående uppmärksamhet den Ekmanska regeringen ägnat vår lånepolitik hälsas av Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (l) med tillfredsställelse. Tidningen betecknar den på sina håll gängse uppfattningen, att vår statsskuld sköter sig själv, både till förräntning och amortering, så länge den placeras i "produktiva" företag, som ett ödesdigert misstag. I fortsättningen heter det:

Vi räkna med inkomsterna från dessa företag, jämföra dem med utgifterna för statsskulden och finna att vi ha en bekväm vinstmarginal oss till godo. Det är ett självbedrägeri, ty vi bortse då fullständigt från huru stor del av denna vinst som måste betecknas som ren Monopolvinst, alltså som indirekt beskattning. Postverkets nu jämförelsevis tillfredsställande affärsresultat skulle te sig allt annat än tillfredsställande om det icke hade Monopolets privilegier De tjänster det gör samhället skulle också utan tvivel kunna utföras betydligt billigare än nu är fallet.

Den återhållsamhet som här ådagalagts bör bli ett föredöme för den närmaste framtidens budgetspolitik. Om det skall lyckas att befria statsskulden från de högprocentiga lån som nu så verksamt bidraga att pressa ränteutgifterna i höjden, så måste staten under den närmaste framtiden begränsa sina kreditbehov. Ju effektivare anspråken på kapitalmarknaden nedskäras, ju lättare blir uppgiften för den låneförvaltande myndigheten.

Man konstaterar med tillfredsställelse tidningens uppfattning, som ju går rakt stick i stäv mot den av den "nationalekonomiske" professorn Gustaf Cassel med sådan utomordentlig energi i Sv. D. propagerade, vilken senare vi i vårt förra nummer hade tillfälle att närmare belysa.

Englands industrimän ta avstånd från de industriella metoderna i U. S. A.

En engelsk kommission av sakkunniga industrimän, som av regeringen sänts till Amerika för att studera amerikanska industrimetoder, konstaterar i sitt nu föreliggande betänkande, att den välståndsperiod, som Amerika under de senare åren upplevat, måste tillskrivas alldeles särskilda omständigheter och att Storbritannien beträffande industriell effektivitet ingenting har att lära av Amerika. I stället för att förorda införande av amerikanska metoder i England utmynnar betänkandet i en bestämd varning till de engelska fabrikanterna för att inlåta sig på att söka efterlikna sina amerikanska konkurrenter, vilkas standardiserande produktion skulle ruinera det rykte för kvalitet, som är den brittiska industriens bästa tillgång i striden om världsmarknaden. Om de former, under vilka det arbetas i en del av Amerikas mest kända fabriker, förklarar kommissionen, att arbetarna i realiteten äro hänvisade till samma villkor, som de gamla romarna erbjödo sina galärslavar.

Utredning rörande restaurantbolagen.

En märklig riksdagsmotion av hr Edv. Lithander.

Hr Edv. Lithander hemställer i en i första kammaren väckt motion, att riksdagen ville besluta att hos k. m:t hemställa om en utredning i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamhet överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen samt till riksdagen inkomma med de förslag, vartill denna utredning giver anledning.

Motionären framhåller inledningsvis, att redan vid tiden för Stockholms Allmänna Restaurant A.-B:s bildande tvivel yppades om det lagenliga i denna åtgärd, och yttrar, att dessa tvivel övergått till visshet, allteftersom detta bolags och dess efterföljares verksamhet år efter år kunnat överblickas. Motionären behådar en redogörelse till vederbörande utskott för restaurangbolagens i Stockholm och Göteborg verksamhet med stöd av tillgängliga årsberättelser tillika med en allmän översikt av det privatekonomiska intresset inom restaurangnäringen m. m., men förklarar sig nu vilja framhålla några belysande fakta. Han påpekar, att restaurangbolagen i nämnda städer få kontant ersättning för utskänkningens handhavande och dessutom få tillgodoräkna sig bruttovinsten å försålda maltdrycker. Denna betydande inkomstpost, som under vart och ett av de senaste två åren i runt tal uppgick till en miljon kr., kom före restaurangbolagens framträdande systembolagen direkt till godo. Motionären yttrar, att restaurangbolagen blivit ställda helt utanför det allmännas kontroll. De operera som fristående företag, och i och med att en mindre, godtyckligt tilltagen utdelning lämnas å bolagens aktiekapital anse de sig ha fyllt allan rättfärdighet. Vinsten av bolagens restaurangrörelse skall efter skäliga avskrivningar och lagenlig avsättning till reservfonden oavkortad tillfalla systembolagen, men varken i Stockholm eller Göteborg har så skett. Ehuru månget år onödigt stora avskrivningar ha gjorts ha dessutom ej obetydliga vinstmedel kvarhållits inom bolagen i stället för att inlevereras till systembolagen, i detta fall liktydigt med statsverket. Genom att restaurangbolagen upplägga pensionsfonder ikläder sig staten dessutom indirekt pensioneringsskyldighet för en stor grupp befattningshavare.

Ej heller i fråga om prisbildningen ha restaurangbolagen motsvarat förväntningarna, vilket framgår av en jämförelse mellan matprisen vid tiden före världskriget och nu med vederbörlig hänsyn tagen till livsmedelsindex. Även till storleken av vissa omkostnader i Stockholmsbolagets årsberättelser måste man ställa sig frågande. Motionären gör gällande, att posterna för reparationer och underhåll borde kunna väsentligt nedbringas. Han kritiserar även nämnda bolags åtgärd att bilda dotterbolag med fria rättigheter, särskilt förvärvet av Fenixpalatset, som tillskyndat bolaget betydande förlust. Vad Göteborgsbolaget angår, framhålles att detta börjat placera sina medel i fastigheter, vilket motionären betecknar som en i det tysta försiggående, icke riskfri affärsverksamhet, där systembolagens tillkommande vinstmedel utgöra insatsen.

Motionären yttrar, att den högkonjunktur, som påstås råda för restaurangbolagens utskänkningsrörelse, är delvis konstlad Antingen skola matprisen sänkas, så att allmänheten, närmast den arbetande klassen, kommer i åtnjutande av denna förmån, eller också skola systembolagens bidrag, där de äro obehövliga, indragas. Ur nykterhets- och social synpunkt i övrigt ha restaurangbolagen intet att berömma sig av utöver vad systembolagen i motsvarande läge kunnat åstadkomma. Restaurangbolagsformen har i mångt och mycket tillkrånglat utskänkningsrörelsen, emedan föreståndarna å utskänkningsställena enligt kontrakt handha utskänkningen av spritdrycker för systembolagens räkning, men ombesörja mathållningen åt samt äro avlönade av restaurangbolagen. Det är icke gott att tjäna tvenne herrar, till vilka på sistone ytterligare en husbonde sällat sig i form av kontrolldelegationerna. Med vilken laglig rätt, frågar motionären.

Arkitekternas kritik av centralbroprojektet.

Det Hörnellska centralbroförslaget kan ju, märkligt nog icke, säges ha fått någon välvillig kritik. Antalet av de betänksamma rösterna i pressen har efterhand ökats. Den icke minst omilda kritiken har kommit från arkitekthåll. Sålunda hade Konstnärsklubben i Stockholm häromaftonen ett möte, varvid projektet gjordes till föremål för en synnerligen skarp vidräkning. Efter orienterande anföranden av arkitekterna A.-V. Fagerström och Walter Gahn samt professor Hörnell vidtog den mera allmänna diskussionen. Härunder uttalade arkitekten Aron Johansson som sin mening att järnvägsstyrelsen av en stark opinion borde tvingas att ånyo uppta frågan om järnvägens förflyttning till behandling. Hörnellbron ansåg talaren vara alltför skymmande i förkortning sedd snett från sidan, måste den komma att verka som en fast vall, utan möjlighet till genomsyn. Professor Linton påpekade att statsmyndigheterna, och inte minst järnvägsstyrelsen, tidigare kunnat ändra mening. Så kunde även nu ske. För övrigt borde järnvägstrafik i möjligaste mån undanskaffas i en stad. Stadsplanedirektör Hallman hade genom sitt förslag givit järnvägen möjlighet att ligga kvar eller i sinom tid flytta, vilket som behagades. Flera talare förklarade sig hellre se en igenfyllning av Riddarholmskanalen än realiserandet av något centralbroförslag, andra åter plåderade för röjning i Gamla sta'n.

Samvetets onda demon.

Att den som varit med om att mörda miljoner människor, som honom intet ont gjort hava, icke kan erfara något själslugn inom sig, är endast en naturlig sak. Man kan vara förvissad om att förbrytarna vid makten i Ryssland i detta nu, världshistoriens största bödlar, nog hava sina täta allvarliga påminnelser om vad de allt låtit komma sig till last. Tidigare har målts om framskjutna sovjetkoryféer, som ansett sig förföljda av de dödas vålnader. För dagen meddelas, att utrikeskommissarien Tjitjerin, som f. n. befinner sig under läkarevård i Frankfurt a/M., lever i en ständig ängslan för attentat. Han har fått för sig, att attentat planeras mot honom. En person, som av T. uppgivits tillhöra attentatsmännens skara arresterades häromdagen i Berlin men bestred inför polisen på det bestämdaste, att han hyst några som helst attentatsavsikter. Polisen i F. a/M. har emellertid vidtagit extra åtgärder för att skydda storförbrytarens liv.

Fortsättningen av artikeln "Statens och kyrkoförsamlingarnas förhållande till prästgårdarna" av lektor Normann, varav första delen var intagen i n:r 4 av Nationen, har av utrymmesskäl måst överstå till nästföljande nummer.

Prenumerera på NATIONEN.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse
pr tel. 707 18.
Kl 10,30—12

Praktiserande tandtekniker
utfört genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 22 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. 86 322 56. A. T 86 322 56.

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 48.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51.

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Bort med Brattsystemet!
Appell till Svenska Folket mot spioneri och spritbyråkrati
har nu utkommit.
Återförsäljare hög rabatt. Pris 25 öre.
Rekvireras från C. V. CEDERHOLM, Husargat. 21, Göteborg.
Sändes mot postförskott eller förut insänd likvid.

En spritfinansens drabant.

Bland spritfinansens drabanter intager vid sidan av "diktatorn" Ivan Bratt mannen härovan, verkställande direktören i Stockholmssystemet och en av de ledande herrarna i "Centralpalatset" kanslisekreteraren Alfred Peyron en särdeles framskjuten ställning. Att icke heller en hr Peyron nekar sig något ifråga om äkta kosmopolitisk fördomsfrihet därom vittnade på ett nog så tydligt sätt hans på varje känsla av heder och ära blottade uppträdande nyligen mot direktör Åhlfelt å Dramaten. Med sitt ifrågavarande ... visade hr P. sig vara av precis samma tyll som "diktatorn". Herrarna inom den av judefinansens protegerade sprithierarkien roa sig tydligen med att spänna bågen allt högre och högre blott för att visa menigheten, att intet förmår fälla dem. — De ha ju varit så omtänksamma att göra "demokratiens" representanter så gott som över lag till ekonomiska medintressenter (genom rikliga dusörer av allehanda slag) i jättesvindeln, och då så behöva de ju icke neka sig något i förlustelsehänseende.

En "klättrare" i försvarsovilja.

Vi återgiva här bilden av den bålde kämpen mot Flottkommitténs betänkande, redaktören Arthur Engberg i Socialdemokraten, teckningen tagen i det ögonblick under stora Auditoriemötet, då hr E. inregistrerade segern åt sig d. v. s. åt den spekulativa försvarsolusten. Efter den ytterst intensiva propaganda han under en längre tid bedrivit i sin tidning till Stockholmsarbetarnas förvillande, var det ju icke mycket att undra på att kommunmötet på Auditorium beslöt anfaga en resolution — mot Flottkommitténs betänkande.

De borgerligas och socialisternas finansgudar.

Socialdemokraten har fått sig tillsänd en broschyr, utgiven av Wallenbergska Skattebetalareföreningen, vari påtalas det oerhörda slöseri och det brist på förutseende, som kommit till uttryck i Stockholms stads dispositioner ifråga om Hammarbyleden, vilken icke så alldeles behövliga farled i stället för de från början beräknade 5,8 milj. kr. kommer att färdig draga en anläggningskostnad av 38 milj. kr., varav 30 milj. kr. redan utgivits. Tidningen hejar våldsamt över att "de borgerliga här fått sanningen av sina egna finansgudar"; det förhöll sig nämligen på det ur socialistisk synpunkt lyckliga sättet, att den hamnstyrelse, som en gång genomdrev beslutet, uteslutande var sammansatt av "borgare". Nåja, herrarna i det socialistiska bladet hava knappast stor anledning att ifråga om sparsamhet taga sig någon högre ton, Såvitt vi ej missminna oss gjorde de sitt bästa för att få det "olyckliga" beslutet genomdrivet i stadsfullmäktige. Deras parti och politik äro ju av samma högförnäma ursprung som de borgerligas och alltså till anda och väsen visst icke så främmande för de borgerligas "finansgudar" som Soc-Demokraten vill söka påskina. Vilka är det, för att blott taga ett enda exempel, som främst slutit vakt kring den Wallenberg—Bonnier—Brattska spritfinansens heliga intressen gentemot svenska folket om ej just de socialdemokratiska representanterna en corps! Vilken Eder finans- och husgud är, det haven I, herrar socialistklättrare, m. edra gärningar redan alltför tydligt visat för att någon längre skall låta förvilla sig av Ert prat. Det är samma Guldkalven, som de borgerliga i stoftet tillbe!

Kristna missionärer protestera mot "vansinnig dans".

Enligt meddelanden från Kapstaden i Sydafrika ha de kristna missionärerna därstädes utsänt en uppmaning till den vita befolkningen att icke dansa charleston på offentliga platser, då denna dans visat sig ha ett demoraliserande inflytande på infödingarna och undergräva deras tro på kristendomen och på den vita rasen som symbol för civilisation och sedligt liv.

Stora W:s intresse i Ranftska kraschen.

Herrarnas i Enskilda banken intressen ligga som alla veta på en mångfald områden. De äro icke endast experter ifråga om operation på bankernas, industriens och handelns jaktdomäner, deras "finansgeni" — det främsta i vårt land om man får tro Svenska Dagbladet — sträcker sig jämväl till teaterns och konstens tidigare fridlysta marker. Rörande deras medverkan i den Ranftska teaterkraschen lämnar signaturen "Libretto" i januarinumret av Svenska Teaterförbundets medlemsblad under rubriken "Den Ranftska epilogen" en nog så intressant framställning. Vi tillåta oss därur återgiva följande sammandrag:

Albert Ranft brukade alltid betala sina fordringsägare med accepter, och detta mot bakgrunden av 600,000 kr. i depositioner, som pantförskrivits i Enskilda banken som diskontosäkerhet. På detta system tjänade banken årligen c:a 12 à 15,000 kr., eftersom man för depositionerna endast betalade depositionsräntan 4 proc., men för accepterna givetvis tog den vanliga växelräntan. Så kom kraschen, men i stället för att med fordringsägarnas bistånd söka hjälpa upp ställningen och bjuda ackord, som då kunnat bli omkring 75 procent, fördes dessa bakom ljuset.

Så brann (händelsevis) Svenska teatern och hela brandstodsbeloppet utbetalades till — Enskilda banken. Så småningom protesterades de Ranftska accepterna, och det märkliga inträffade, att Enskilda banken fordrade, att utställarna skulle lösa de accepter, för vilka det enligt direktionens försäkran, funnits säkerhet, som täckte dem åtminstone upp till 90 proc. Enligt bankens ombudsman fanns det i n g a v i t t n e n till de överenskommelser, som träffats med banken vid växlarnas tillkomst och utställarna måste således betala. — "Så långt har det alltså gått, att man för att träffa bindande avtal med direktören i en storbank måste ha med sig två vittnen, precis som en stämningsman. Man får inte längre utgå från det som borde varit ett axiom: att en sådan person om n å g o n är karl att stå vid sitt ord:" (O, oerfarna "Libretto"!)

"Var hade banken gjort av de depositioner, som skulle stå som säkerhet för Ranfts accepter?" — fortsätter Libretto. — "Ja, det undandrager sig delvis den utomståendes inblick, men så mycket kan omtalas, att man synes ha visat direktör Ranft ett alldeles ovanligt mått av förtroende. Ade handlingar, banken förmåddes utlämna, framgick nämligen att man exempelvis med honom och Oscarsteaterns ordonnans som borgesmän lämnat samma teaters dåvarande kamrer ett lån på 17,000 kr. Samtidigt stod denne och Ranft som borgesmän på ett lån till ordonnansen på 900 kr. Det kan inte förnekas, att studiet av bankens handlingar i fallet Ranft faktiskt gav starka sensationer av det unika penninginstitut, som man haft tillfälle få skratta åt på Södran och Folkan. Antagligen hade Enskilda banken, för att klara sig för sådana engagemang användning för depositionerna i fråga och därför lät utställarna dra veven". Åt varje inlösare av en accept lämnades en partialförskrivning i Svenska teaterns tomt, enligt påstående värd 50 procent, men enligt bankernas taxering i bästa fall värd 10 proc. En del fordringsägare försökte få upp tomten i dess naturliga värde, och detta skulle givetvis varit i hög grad fördelaktigt för Ranft själv, som stod som borgensman på partialförskrivningarna. Men hans advokat förklarade, att Ranft intet intresse hade av att få upp priset på tomten. I stället fanns det en annan intressent i saken. Det visade sig, då tomten såldes vid den exekutiva auktionen och köparen som säkerhet ställde Enskilda bankens inteckning. Det var sålunda banken själv som köpt tomten och det för det billiga priset av 457,000 kr. En liten tid efteråt såldes en del av tomten för just denna summa, o. återstoden, som värderas till omkring 300,000 kr. utgör alltså den rena vinsten. Det är Ranfts fordringsägare som fått släppa till av sitt skinn — till innehavarna av Ranftska bolagets partialförskrivningar har gjorts en avbetalning på fordringarna med något över 12 procent. Skådespelarepersonalen har ännu inte sett till någon betalning av fordringar — men Enskilda banken har gjort storartade vinster.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Det danske System.

(Forts. fr. sid 1)

havt Mod til at foreslaa at vende tilbage til uindskrænket Salg af billig Brændevin. Disse ny argumenter er, at Drukkenskaben m. alle dens sociale Folger reduceres til et Minimum, Sundhetstilstanden forbedres og Dødligheden aftager i en forbavsende Grad. Dette sidste har jeg belyst gennem ett særligt statistisk Arbejde, som jeg udgav i 1920.*) Senere er Statistikken suppleret og ført op til 1924.**) Her skal anføres Tallene for en enkelt Gruppe af Personer som Eksempel.

Det drejer sig om Antallet af aarlige Dødsfall pr 100,000 levende Mænd i København i Perioder fra 1890 til 1924. Blandt de 24 Aar er et enkelt Aar — 1 Okt. 1917—1 Okt. 1918 — behandlet for sig. Dette Aar har nemlig en særlig Interesse, idet Rationeringen da saavel med Hensyn til Mad som til Drikke var særligt strængt gennemført. I dette Tidsrum var det, at der uddeltes 100,000 Flasker Brændevin pr Maaned. I Oktober Kvartal 1918 blev af Hensyn til Julebrændevinen Rationen sat op til 300,000 Flasker og herpaa har den holdt sig siden. I samme Kvartal blev tillige Dødlighedsstatistikken forstyrret af en meget ondartet Influenzaepidemi.

Ved åt sammenholde disse Tal med Dødelighedstallene vil man faa et stærkt Indtryk af Sammenhæng. Ved første Øjekast kan det synes mærkeligt, at der ikke fra 1890 til 1916 har været Nedgang i Dødelighed, enskøndt der var Nedgang i Alkoholforbrug. Men Forklaringen er ikke vanskelig. Dødeligheden gælder København, men Alkoholforbruget gælder hele Landet og der kan ikke være mindste Tvivl, om at den stærke Nedgang i Alkoholforbrug væsentligt skyldes Landet og de mindre Byer, hvor Afholdsbevægelsen har havt stor Magt, medens dens Indflydelse har været forsvindende i København. Hertil kommer, at der i samme Tidsrum har været ikke ringe Opgang i Tobaks- og Kaffe-Forbrug, hvilket i nogen Grad kan virke i modsat Retning. Herved kan tildels forklares den stigende Dødelighed hos Kvinderne.

Meget talende er det at se hvordan Forskellen mellem Mænds og Kvinders Dødelighed i høj grad aftager, naar Alkoholen fjærnes. Allerede for Krigen havde forskellige Alkoholforskere ment at kunne bevise, at Mændenes større Dødelighed skyldtes Alkoholforbruget. Jeg skal nævne Svenskeren C u r t W a l l i s, den bekendte tyske Nervlæge Dr M ö b i u s for ikke at tale om Hindhede. Naar Curt Wallis paaviste, at

Antal aarlig Dødsfald pr 100,000 mænd mellen 25 65 Aaser København.

Dødsaarsag	1890—99	1900—09	1910—16	1 Okt. 1917—1 Okt. 1918	1918—24
Epidemiske Sygd	64	48	38	50	158
Lungbetændelse	79	66	80	47	41
Tuberkulose	414	314	255	222	160
Kræft	157	178	198	168	197
Alkoholisme	65	76	51	1	5
Selvmord	98	98	81	32	43
Ulykkestilifælde	68	64	59	27	36
Hjærnesygdomme	126	118	118	62	98
Andre Lungesygd.	72	70	61	36	32
Hjærtesygdomme	134	139	144	120	116
Fordøjelsessygdomme	71	73	75	66	49
Nyresygdomme	60	72	67	44	45
Andre Dødsaarsager	147	140	150	110	75
Alle Aarsager	1582	1455	1374	985	1075
Epid. S. + Tuberk.	505	362	293	272	318
Alle andra Dødsaarsager	1077	1093	1081	713	757
Do. Kvinder	644	658	709	582	647
Forskel	433	435	372	131	110

Man ser den voldsomme Nedgang i Rationeringsaaret. Men da denne Nedgang i nogen Grad kan skyldes den gennem mange Aar fortsatte Nedgang for epidemiske Sygdomme og Tuberkulose, har vi trukket Tallene herfor fra og det viser sig da, at Dødeligheden for Mændenes Vedkommende har holdt sig konstant fra 1890 til 1916, medens Kvindernes Dødelighed endock har været stigende. Dette kommer tydeligst frem, hvis vi gaar ud fra 1890—99 og sætter Tallene herfor = 100 og ser de følgende Tal i Forhold hertil. Vi har da:

der af 100,000 25-aarige Kvinder kun var 27,000, der ikke naaede 60 Aar, medens de tilsvarende Tal for Mænd var 47,000 og mente at Folskellen, de 20,000, var faldne som Ofre for Alkoholen, saa troede de fleste Svenskere vel; at det var en stor Overdrivelse. Men det er det neppe. Erfaringer gennem 60 Aar fra et stort engelsk Livforsikringsselskab der har en særlig Afdeling for afholdne, viser at naar begge Køn lever ens, er Mændenes Dødelighed betydeligt lavere end Kvindernes. Vore Rationeringserfaringer peger bestemt mod det samme. Hvis vi tog den

Mænd	100	101	100	66	70
Kvinder	100	102	110	91	100

Det tilsvarende Alkoholforbrug var:

Liter pr Indbygger i et Aar.

	1890—99	1900—09	1910—16	1918	1918—24
Brændevin	13,0	11,3	8,9	0,4	1.1
Bajersk øl	36,0	36,0	33,	21,0	38,0
Ren Alkohol	8,7	7,8	6,7	1,7	2,6

sidste Rest af Alkoholen bort, vilde sikkert ogsaa den sidste Rest af Mændenes Overdødelighed forsvinde. For Provinsbyernes Vedkommende er nu allerede Mændenes Overdødelighed saa at sige forsvunden og for Landets Vedkommende har nu Kvinderne Overdødelighed. Men hvis den Paastand, at Mændenes Overdødelighed skyldes Alkoholforbruget, er rigtig, vil det sige, at der i de danske Kobstæder i de 25 Aar fra 1890 till 1914 er død 20,000 Mænd i Livets kraftige Alder af Alkoholforgiftning. Man maa give Curt Wallis Ret, naar han skriver:

"Det är ett fruktansvärt nedsjande av värdefulla människoliv alkoholen åstadkommer och inga giltiga skäl för detta nedslaktande kunna anföras."

Den stærke Nedgang i Dødelighed, naar Alkoholen fjærnes, kommer antageligt overraskende ogsaa for adskillige, der mente sig sagkyndige. Sagen er den, at man med Hensyn til Dødsfald paa Grund af Alkoholforgiftning kun har været vant til at regne med de egentlige Stordrankere — Rendestensdrankerne — Men disse spiller en forholdsvis ringe Rolle paa Alkoholens Synderegister. Hovedfaren ved Alkoholen synes at være, at den daglige moderate Brug, der tilsyneladende er saa uskyldig, nedsætter Legemets Modstandskraft, saaledes at de Maadeholdne dør som Fluer, saasnart der indfinder sig en alvorlig Sygdom. Paa anden Maade kan den stærke Nedgang for alle Dødsorsager ikke forklares.* Af det var Alkoholindskrænkningen, der var Hovedorsagen til det voldsomme Fald, fremgaar ikke alene af, at Nedgangen viste sig i særlig Grad hos Mændene, men ogsaa af, at jo mere en Dødsaarsag erfaringsmæssigt har med Alkoholforbrug at gøre, desto stærkere er Nedgangen. Følgende Tal er talande:

Dødsfald pr 100,000 levende i Alder 25—65 Aaar.

	Köpenhamn Mænd 1910—16	Mænd 1918—24	Nedgang	Kvinder 1910—16	England 1910—1912 Præster	England 1910—1912 Gæstgivere
Alkoholisme	51	5	90 proc.	9	1	55
Skrumplever	31	11	65 proc.	8	4	185
Lungebetændelse	80	41	49 proc.	33	30	146
Nyrebetændelse	58	36	38 proc.	34	42	134
Apoplexi	54	35	35 proc.	38	42	93
	274	128	53 proc.	122	129	595

Hvad Gæstgivernes meget store Dødelighed af disse Dødsaarsager skyldes, er vel ingen i Tvivl om. Det er kun paafaldende, att Dødsaarsagen ren Alkoholisme der næsten ikke er hyppigere end Gennemsnittet for københavnske Mænd før Krigen. Men som alle Læger ved, er denne Dødsaarsag en ganske misvisende Maalestok. Det beror ganske paa, hvor ofte Lægerne vil skandalisere deres Patient ved at skrive dette "uartige Ord" paa Dødsattesten. De engelske Læger synes her att være mere tilbageholdne end de danske. De samlede Tal for de 5 Dødsaarsager giver derfor et meget bedre Billede af Alkoholforgiftningens Betydning end Alkoholisme alene. Det er meget talende, at naar vi væsentligt fjærner Alkoholen, saa bliver Dødeligheden for danske Mænd, Kvinder og engelske Præster omtrent ens.

Afholdsbevægelsens Pionerer, der som oftest var Lægmænd, har paa mange Punkter havt langt bedre Forstaaelse af den frygtelige Fare, som Alkoholen repræsenterer, end de fleste Videnskabsmænd. Men paa et Punkt har de været mindre heldige og det er, hvor de har opstillet "Alkohollever", "Alkoholnyrer" og "Ølhjærte" som Skræmmebilleder, vel at mærke, hvis de søger at bibringe Tilhørerne den Opfattelse, at hvis de drikker Alkohol, saa faar de slige Organer. Her er det meget let for Videnskabsmænd (Ulrich Quensel f. Ex.) at paavise Agitatorernes Overdrivelser. Slige Organer kan findes, men de er meget sjældne. Man ser ofte Mænd do af Delirium tremens, uden at det ved Obduktionen har været muligt at paavise Forandringer i Organerne. Men herfra kan man dog ikke slutte, at Alkoholnydelsen har været uskadelig! Alkoholnydelsen frembringer forholdsvis sjældent varige, uhelbredelig Organforandringer, den fremkalder kun Døden, det er det hele! Her har vi Forklaringen til det paafaldende Fænomen, at den stærke Nedgang i Dødelighed fulgte hurtigt efter Alkoholindskrænkningen, der begyndte fra Foraaret 1917. Alkoholismen er en Sygdom, der synes att kunne helbredes i Løbet af et Aarstid. Det er glædeligt Fænomen og kan tjene til Opmuntring i Arbejdet.

Jeg frygter, at jeg trættet Læserne med min Statistik. Men jeg mener, att det er den eneste farbare Vei, naar man vil have solid Viden. Min Stilling til det svenske System, som Redaktionen spørger mig om, vil enhver kunne slutte sig til fra det foregaaende. Hvis det gælder om i Stilhed og umærkeligt at forgifte det svenske Folk, saa Mændene i sort Tal bukker under i den kraftige Alder, uden at hverken de selv eller Omgivelserne aner den egentlige Aarsag, saa er Systemet genialt indrettet. Nu vil jeg paa ingen Maade beskylde Dr. Bratt for at have arbejdet med det Maal for Øje. Jeg vil gærne tro, at Hensigten har været god nok, men at Doktoren blot har manglet Indsigt i og Forstaalse af den kroniske Alkoholismes snigende og lumske Farer. Dr. Bratt synes at have været ganske ukendt med Dødlighetsstatistik. Hans grundläggande Bog, "Alkoholen og Samhället" er kemisk fri for Statistik. Her har vi antageligt Løsningen paa Gaaden, paa Manglen paa Forstaelse af det maadeholdne Brugs Skadelighed.

Saavidt jeg har forstaaet Redaktionen, ønsker den ogsaa at høre min Mening, om hvilken Vej, der skal gaaes, hvis det nuværende System opgives. Dette Spørgsmaal kan jeg ikke svare paa, dertil kender jeg Svenskerne for lidt. Man skulde jo synes, at den eneste konsekvente Fremgangsmaade vilde være at forbyde Salget af en saa farlig Gift. Men Erfaringen viser jo, at dette kan være en farlig Vej at gaa, saalænge der hos Flertallet, eller et stort Mindretal, hersker den Opfattelse, at et maadeholdent Forbrug — 2, 3, 4 Snapse om Dagen — er en ganske uskadeligt Nydelse, der kun tjener til at forhøje Livsglæden. Det er denne ganske falske Opfattelse, der maa udryddes, inden man tænker paa Forbud. Man kan vel ikke forlange, at Svenskerne skal tro paa de danske Erfaringer, men hvorfor saa ikke selv anstille et Forsøg? Jeg foreslaar, at hele det svenske Folk bliver enigt om blot for 2 Aar at anstille et Experiment med fuldstændigt Ophør af al Spiritusnydelse og saa nøje kontrollere Virkningerne. Hvis det saa skulde vise sig, at Dødeligheren hos Mænd i Livets kraftigste Alder ikke gaar ned, saa er det nuværende Systems Uskadelighed bevist og saa kan Svenskerne med god Samvittighed optage dette System igen og drikke de 2 à 4 Liter med god Samvittighed. Jeg tænker mig, at der nu findes adskillige, der dog ikke er helt sikre paa at disse Doser er saa uskadelige som Dr Bratt synes at mene.

Altsaa, for de svenske Mænds fremtidige Sjælefreds Skyld foreslaar jeg et 2-aarigt forsøg med absolut Tørhed.

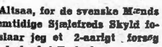

*) Beretning til Indenrigsministeriet om Rationeringens Indflydelse paa Sundhedstilstandeп. Min Statistik er gennemset af vor bekendte Statistiker, Professor Harald Westergaard, der i Forordet har skrevet følgende:

"Efter Dr. Hindhedes ønske har jeg gennemgaaset Manuskriptet til hans Undersøgelse om Rationeringens Indflydelse paa Sundhedstilstanden i Danmark. Jeg kan ikke se rettere, end at Undersøgelsen er gennemført paa et fuldt videnskabeligt Grundlag, og at de Slutninger, Forfatteren drager, er i god Overensstemmelse med de foreliggende Iagtagelser. Det vilde forekomme mig ønskeligt, om Hovedresultaterne kunde fremkomme paa et Verdenssprog."

**) Alkohol och Hälsa. Med företal av Prof. Israel Holmgren. S. S. U. H.s Förlag Uppsala.

Systembolagens revisorer.

Kontrollstyrelsen har till revisorer under år 1927 vid systembolagen i Stockholm och Sundbyberg förordnat direktör O. Eklund och revisor Einar Cassel med revisor EinarCassel och H. Egnell som suppleanter.

Norma-rörelsen börjar blomstra.

Kaféaktiebolaget Norma redovisar för det senast tilländalupna räkenskapsåret, tiden 1 oktober 1925—30 september 1926, för en vinst på kr. 49,316:92, sedan avskrivningar med 10 procent verkställts på kafélokaler med inredningar jämte fasta och lösa inventarier. I förvaltningsberättelsen meddelas, att vid räkenskapsårets utgång bolaget drev kaférörelse i fyra lokaler och att under räkenskapsåret ytterligare sex tillkommit.

Prenumerera på NATIONEN.

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 4 Febr. 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Judarnas rättsliga ställning i Sverige.

(Forts. fr. sid 1)

ningshavande att en sådan genast utur riket förvisa.

Men är en kommande jude försedd med sådana bevis om sin frejd, att därvid ej något är att påminna, bliver han då genast av Konungens Befallningshavande tilldelad pass till den av de trenne här nedanför nämnda, och för judiska Nationen privilegierade städer, dit juden sig förfoga vill, i vilket pass införes, att innehavaren under påstående resa, varken i städer eller på landet, må icke någon handel eller varuutbyte, under vad förevändning det vara må idka.

§ 2. Envar jude till privilegierad stad ankommen, give han då inom 6 veckors tid efter ankomsten hos magistraten tillkänna, om han sig därstädes, eller i annan privilegierad stad nedsätta vill, eller ock återgå ur riket; i den första av dessa händelser utsätter efterföljande 8:de paragraf, huru jude sig vidare förhålla skall, till vinnande av ett ordentligt skyddsbrev för att såsom husfader eller husbonde börja och fortsätta sin hantering; men vill jude flytta till annan privilegierad stad eller ock åter begiva sig ur riket blive han av vederbörande försedd med ytterligare nådigt resepass, varuti all slags handel eller varuutbyte honom under påstående resa strängeligen förbjudes.

Under det att ovannämnda sex frihetsveckor räcka samt intill dess jude sitt skyddsbrev erhållit, bliver honom likaledes all handel och rörelse förbjuden vid 50 riksdalers vite.

§ 3. I likhet med vad således om alla hit inkommande judar stadgat är, böra jämväl de judar, vilka redan till riket inkommit, men ännu ej äro försedda med erforderligt tillståndsbrev, anmäla sig, och nådiga bevis om sin frejd företé, i Stockholm hos Herr Riksrådet och Överståthållaren, samt i de övriga orter, hos närmaste landshövding, inom 6 veckor ifrån detta reglementes kungörande, varefter med dem på sätt som angående utrikes ifrån kommande judar nu är förordnat, vidare förfaras skall.

§ 4. Vederbörande åligger noga hand däröver hålla, det ingen utifrån kommande jude må såsom domestiquer med sig uti riket insmyga några s. k. tiggarejudar, eller sådana som ej äro försedda med behöriga bevis om sin frejd.

§ 5. Uti följande trenne till judarnas etablering privilegierade städer, nämligen Stockholm, Göteborg och Norrköping, bliver dem tillåtit, att idka all lovlig handel, så i gross som i minut, den senare dock ej annorlunda, än uti öppna bodar, men icke genom kringlöpande i husen och på gatorna.

§ 6. De i gross handlande judar äga jämte rättighet att anlägga och sköta fabriker samt deltaga i skeppsrederier, handels-compagnier och skeppsvarv, i synnerhet att driva handel med växlar, aktier och publique papper, ävensom dem är obetaget, att ingå i entreprenader och allmänna leveranser, vid vilket allt, och så länge de sig väl och till allmänhetens nöje uppföra, de hava att åtnjuta lika friheter med inhemska grosshandlare.

§ 7. En jude må för övrigt nära sig med konstmålning, gravering, pitschersstickning, diamants och andra ädla stenars slipande, optisk glasslipning, samt allehanda matematiska och mekaniska instrumenters förfärdigande, desseiners och mönsters ritande, brodering och annan konstig söm, locktillverkning, penneberedning, kortskärning och dylika arbeten, som ej höra under skrå.

§ 8. Vill en till privilegierad stad ankommen, o. på sätt som ovan stadgat är, till sin frejd godkänd jude sig därstädes under Kungl. Maj:ts beskydd till handels, eller annan närings idkande nedsätta, skall han detta sitt uppsåt, och huru han sig nära vill, inom den i 2 § föreskrivna tid, hos magistraten anmäla, och sina medbragta pass och bevis dit ingiva, samt bestyrka, det han, kläder och husgeråd samt löpande ovissa fordringar oräknade, själv äger i kontanta penningar eller växlar ett redbart kapital av två tusen riksdaler specie, och detsamma med sig i riket inbragt.

Enär detta blivit av magistraten behörigen och skyndsammeligen prövat, och den sökande för antaglig erkänd, bör magistraten, inom 14 dagar, sedan ansökningen gjordes vid ansvar utfärda för juden ett s. k. skyddsbrev, varuti honom tillåtes att såsom husfader eller husbonde sig i staden nedsätta, och lovligen försörja med den näring eller rörelse han utvalt.

På lika sätt förfares med en förut här i landet varande och med behörig tillståndsresolution icke försedd jude, som sig uti någon av de privilegierade städer nedsätta vill.

§ 9. Ästundar en i landet född eller uppfödd judeson ett dylikt tillstånds- och skyddsbrev, till sin lovliga fortkomst, åligger det magistraten att hans ansökning med åtföljande bevis, av judeskåpets äldste utfärdade emottaga, deras pålitligheet undersöka, och om därvid ej något är att påminna, honom skyddsbrevet, vid här ovan i 8 § nämnd tid och ansvar, meddela, sedan den sökande bevisat sig äga ett redbart kapital av minst ett tusen riksdaler specie.

§ 10. Den rabbin eller föreståndare, som med Kungl. Commerce-Collegii tillstånd för synagogans skull inkallas, vare undantagen från den skyldigheten att något visst penningkapital eller egendom i riket införa.

§ 11. Förr än jude sitt skyddsbrev undfår, skall han till stadens kassa en gång för alla erlägga ett hundra riksdaler specie för rättigheten till grosshandel, eller ock minuthandel i öppen bod, men till de övriga här ovanföre uti 7 § tillåtna handarbeten, hälften eller 50 riksdaler specie; varförutom han årligen, lika med stadens borgerskaps, bör betala alla de pålagor, som honom genom vanlig taxering kunna påläggas, och för deras riktiga utgörande minst i 6 års tid ställa vederhäftig borgen, innan skyddsbrevet honom meddelas.

§ 12. Utom det i 5 § för judarna stadgade förbud emot minuthandelns idkande annorlunda, än i öppen bod, skall dem vara betagen all minutförsäljning av victualievaror, vin, brännvin, dricka och medikamenter.

§ 13. Icke heller skall en jude äga rättighet att några marknader bevista utom den stad, varest han är bofast och själv handel eller fabrik driver.

§ 14. Vidare förbjudes dem, att idka skråhantverkeri i gemen, vid den plikt, som i nästa paragraf stadgas.

Men vilja judebarn lära hantverk, äge därtill frihet, och arbete hos kristen mästare för dag lön, och måste ej upprätta egna verkstäder, eller själva söka och vinna mästarebrev.

§ 15. Slakteri, bryggeri, brödoch sockerbageri, jämte vinförsäljning i minut, måge judarna idka endast för egna och sina trosförvanters behov, men icke för någon annans. Bryter någon häremot, plikte första gången 10, andra gången 20 riksdaler, och tredje gången vare han sin näring och sitt skyddsbrev förlustig.

§ 16. Vid den plikt, som i näst föregående paragraf utsättes, förbjudes dem likaledes att befatta sig med guld och silversmide skedning.

§ 17. Förfalskar jude rikets mynt, det fördärvar eller försämrar, på vad sätt det helst må ske, straffes efter lag med spöslitning utan allt skonsmål eller undantag, o., där brottet ej förtjänar dödsstraff, förvisas genast ur riket.

§ 18. Till bekvämlighet för judarna i deras religionsövning, och i synnerhet på det de inom sin Commonauté måge, så i anseende till deras näringar och handel, som enskilde hushållning, kunna räcka varannan hjälpsam hand, skola uti förenämnda trenne privilegierade städer för dem utses tjänliga boningsträkter, varest de uti hyrda eller egna köpte hus kunna vistas, sina fabriker inrätta och underhålla, samt hava öppna handelsbodar; de judar, som idka grosshandel, obetaget, att hyra och hålla egna magaziner, evarest inom staden de det nyttigast finna, ävensom en sådan grosshandlande jude, vilken har förmögenhet, att köpa sitt eget hus, och det själv jämte sin betjäning bebo, må äga frihet, att ett sådant på vilket ställe i staden han helst vill, och för dess rörelse tjänligast vara kan, för sig uti sitt namn inlösa, samt där bo och sin rörelse driva.

§ 19. I sina lagliga ärenden måge judarna, försedda med vederbörliga pass, färdas mellan rikets städer, och där vistas, så länge de angelägenheter, varföre resan sker, sådant fordra, men ej måge de, vid den plikt, som i 15 § utsättes, idka minuthandel uti någon annan ort, än i den stad, varest de bo och vistas.

§ 20. På landsbygden måge judarna icke kringresa och handel eller hantverk driva, vid 50 riksdalers vite.

Eho, som därmed beträdes, skall under bevakning genast införas till den stad, där han rätta hemvist haver. För tjänstejude betale husbonden, och för judeson hans föräldrar ovanberörda plikt, jämte skjutslegan och kronbetjäntens besvär. Är den brottslige själv husbonde, erlägge han dessa utgifter. Gitter han sådant ej, varde de av judesamhället utan invändning utsökta.

§ 21. För den handels- och näringsfrihet, vilken i ovanberörda måtto judarna förmenas, skola de av Konungens Befallningshavande årligen taxeras till avgift åt kronan och staden. Och blifve varje husfader eller husbonde ansvarig för deras kontributioner som äro uti hans tjänst, under vilken Class likväl inga andra eller flera måge räknas och skyddas än de, som husfadern eller husbonden ständigt nyttjar uti sin handel eller näring, samt därjämte bo med honom uti samma hus. Och på det oordning och misstag vid ovannämnda taxering må förekommas, skall det magistraten uti var och en av de till judarnas etablering upplåtna städer, att till Konungens Befallningshavande genast efter varje års mantalsskrivning, uppgiva extract utur längderna över judarna, samt även dylika extracter utur tullspecialern och hallrätterna m. m. över deras kundbara rörelse; ankommande uppå Konungens Befallningshavande sedan judesällskapet över nyssberörda uppgifter blivit hört att på dessa grunder, sammantagna med var och en judes införda rörelsekapital, samt enligt med vad av stadens borgerskap efter enahanda fundament utgöres, utsätta en viss summa till Kungl. Maj:ts och Kronan samt staden, vilken judesällskapet sedan äger, att sins emellan rapportera, samt specifice till Konungens Befallningshavande uppgiva, och bliver magistraten för uppbörden därav genom stadens uppbördsmän ansvarig.

Vad judarnas betjäning och tjänstefolk beträffar, bör för var och en av dem i årlig skatt erläggas, för de bättre 3 riksdaler, för de sämre en riksdaler och 24 skilling, samt för de sämsta 24 skilling specie.

Och skola judarna i övrigt vara fria för alla slags kontributioner dock därunder icke begripna tull och vanlig accis, de där varorna åtfölja och av judarna såväl som andra rikets invånare utgöres.

§ 22. Judarna tillåtas, att i varje av de för dem utsedda städer, inrätta en synagoga, samt därvid hålla en rabbin med erforderlig betjäning, underhållen på judarnas själva vad titel och värdighet de inom sig vilja lämna den person, som till synagogans föreståndare utvälja.

§ 23. Judarna måge här i landet ingå giftermål blott med sina trosförvanter, men ej med några andra. Och skall det par, som ärnar gifta sig, förut erlägga en gåva av 6 riksdaler till det i Stockholm inrättade Gardes-Barnhuset, samt innan äktenskapet tillåtes, hos magistraten uppte behörigt kvitto över denna summas riktiga utbetalande. Varemot judarna komma, att ifrån värvningsplakatet alldeles undantagas.

§ 24. Ingen av de nu i riket varande eller hädanefter inkommande judar, skall äga frihet att i dess tjänst antaga och nyttja någon svensk undersåte, varemot de av egen och andra nationer måge hysa och underhålla så mycken betjäning de behaga, med det uttryckliga villkor, att husbonden skall stå i ansvar om någon av hans domestiquer med handel eller på vad annat sätt som helst bryter emot detta reglemente.

§ 25. Ej måge judarna på sön- och högtidsdagar öppna deras bodar till handel och köpenskap, eller sig andras görommål företaga, varav förargelse ibland de kristna uppväckas kan, vid den plikt som allmänna lagen å sabbatsbrott stadgar. Icke heller må jude bindra sina av annan nation varande tjänstehjon att bevista den gudstjänst, varuti dessa senare sig bekänna, eller besvära dem på sön- och helgdagar med annat arbete, än det som svenskt tjänstefolk så vanligen pläga förrätta.

§ 26 När jude dör, skall sådant hos de ämbetsmän, vilka vårda stadens polis, anmälas, innan liket utföres, och skall för dem uti varje av förenämnda trenne städer utses och anordnas särskild begravningsplats, vilken dem likväl åligger att själva inhägna.

§ 27. Över den dödes kvarlåtenskap bör under judarnas äldstes tillsyn ett ordentligt inventarium upprättas, samt vid 10 riksdalers vite inlämnas, i Stockholm till förmyndarekammaren och i Göteborg samt Norrköping till därvarande magistrat, jämte den vid bouppteckningar vanliga procentens erläggande.

§ 28. Förmyndare äga judarna att själva förordna, som vårda, och förvalta den avlidnes efterlämnade egendom samt hava tillsyn över dess barn, så länge de äro omyndige och inom judesamhället uppfostras, dock hava judarna, så snart förmyndare tillsatta blivit, att sådant jämte de antagna förmyndarnas namn hos magistraten anmäla.

§ 29. Över judarnas giftermål, födde och döde, skola deras äldste hålla och till magistraten årligen avgiva tvenne tabeller, efter det formulär, som Kungl. Commerce-Collegium dem till den ändan låter tillställa, av vilka tabeller den ena förbliver vid stadens arkiv och den andra till Kungl. Commerce-Collegium insändas bör.

§ 30. Alla tvister, som uti judarnas arvs-saker uppkomma, skola vid deras egen rabbinerrätt, och ej annorstädes, upptagas och avgöras.

§ 31. Uppkommer tvist mellan kristen och jude, och kan sanning ej utan ed utletas, avlägge då jude, sedan domaren, efter föregången laglig prövning, därtill dess bifall givit, denna ed, uti synagogan och i domarens närvaro, på lika sätt, samt efter enahanda edsformular, som i dylikt fall vanligen nyttjas, då judar med varandra till rätta gå.

Beträdes jude med falsk ed, vare sig mot en kristen eller någon av judarnas egen nation, skall han utom det straff rikets lag i allmänhet för menedare utsätter, genast förvisas ur landet.

§ 32. Som judarna äga att njuta all den säkerhet, samt det beskydd till liv, heder och gods, som svenska undersåtar tillkommer, så åligger dem däremot, att i alla måtto ställa sig Sveriges lag och regeringsrätt samt detta reglemente till efterrättelse, och vakta de för övrigt strängeligen åtvarnade, att ej på något sätt med ord eller gärning den kristna församlingen förolämpa.

§ 33. I händelse någon av judisk nation, som vore antingen av särdeles stor förmögenhet, eller ock ägde någon förut här obekant kunskap, varmed han ville hit inflytta och börja någon ny och förut opåtänkt handelsgren, eller slögde-inrättning som finnes lända riket till en besynnerlig förmån och nytta, skulle sådant hos Kungl. Commerce-Collegium tillkännagivas, så vill Kungl. Collegium efter därvid sig företeende anledningar, en sådan hos Kungl. Maj:t underdånigt anmäla till några speciella förmåners och rättigheters åtnjutande utöver vad i detta reglemente, som för judiska nationen i allmänhet är gällande, finnes stadgat. Stockholm den 27 maj 1782.

På Dragande kall och Embetets vägnar:

Gustaf Celsing.

J. Silverschöld. A. Lissander. J. J. Westberg. Gab. Kling. G. v. Körning. A. von Plomgren. M. Adlerstam. P. Dan. Holmér. P. Printzsköld. C. D. Gyllenborg. S. Forseen. L. Rosenberg. A. Faxe. C. E. Lagerheim. M. Tavelius. J. J. Osaengius. J. Jernberg. G. A. Gyllenborg.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

I glädje och sorg
byr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär, Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan. Allm. Norr 16056.
Åberopa denna annons.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samaria är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samaria verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk. kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm. (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

Bliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!
Föreningens uppgift är:
att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;
att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.
Årsavgift 3 kronor.
Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 217 12 eller Norr 5899

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1)

skap komma folken frivilligt att underkasta sig makten och den av densamma ordnade styrelseformen i staten. Under det nuvarande tillståndet hos vetenskapen och den av oss skapade riktningen hyser folket blint troende det tryckta ordet och fånget av förvillelser, i sin okunnighet fiendskap till alla stånd, vilka de anser stå över sig, ty det känner icke betydelsen av varje samhällsklass.

Den allmänna ekonomiska krisen. Den ovannämnda fiendskapen ökas ännu mera på grund av den ekonomiska krisen, vilken kommer att förhindra alla börsavtal och all industriell verksamhet. Då vi genom alla tillgängliga medel samt genom guldets makt — som helt och hållet är i våra händer — åstadkommit en allmän ekonomisk kris, kasta vi ut på gatorna hela massor av arbetare samtidigt i alla länder i Europa. Dessa massor skola med förnöjelse utgjuta deras blod, vilka de i sin okunnighet avundats allt sedan barndomen och vilkas förmögenhet man då kan plundra.

De våras säkerhet. De våra komma de icke att röra, emedan stunden för anfallet är oss känd, och av oss skola åtgärder vidtagas för de våras säkerställande. (Jf. den stora franska revolutionen och bolsjevikrevolutionen i Ryssland! Red. anm.)

Frimureriets despotism — förnuftets makt. Vi hava övertygat alla, att progressen för gojerna till förnuftets herravälde. Vår despotism blir även sådan, ty den förstår att genom förnuftig stränghet dämpa alla oroligheter, utrota liberalismen ur alla institutioner.

Förlusten av frimurarledaren och "den stora franska revolutionen". Då folket märkte, att man i frihetens namn gjorde eftergifter och visade undseende, föreställde det sig, att det var härskare och kastade sig över makten, men som varje blind stötte det naturligtvis på en hop hinder, sökte fåfängt finna en ledare, förstod icke att återvända till det förra och nedlade sin fullmakt inför våra fötter. Påminnen Eder den franska revolutionen, åt vilken vi givit benämningen "den stora", hemligheten av dess tillkomst är oss väl bekant, ty den är uteslutande våra händers verk.

Sedan dess föra vi folket från den ena missräkningen till den andra, för att det skall avstå även från oss till förmån för en härskare-despot av Sions blod, vilken vi uppfostra för världen.

Orsaken till frimureriets osårbarhet. För närvarande äro vi som en internationell kraft osårbara emedan vi, om vi anfallas, finna stöd i andra riken. Gojimfolkens bottenlösa nedrighet, kryperi för makten, obarmhärtighet mot svagheter, skoningslöshet mot förseelser o. nedlåtenhet mot förbrytelser, ofördragsamhet mot motsägelser i en fri organisation, tålmodighet ända till martyrskap inför en djärv despotisms övervåld — se där vad som medverkar till vår oavhängighet. De tåla och lida av de nutida premiär-diktatorerna missbruk, för vilka de skulle halshugga tjugu konungar.

De hemliga frimurarageneternas roll. Huru skall man förklara en dylik företeelse, en sådan brist på följdriktighet hos folkmassona i anseende till händelser, som det tyckes, av samma slag? Dessa företeelser förklaras sålunda, att diktatorerna viska i folkets öra genom sina agenter, att de genom sina missbruk skada staterna för ett högre mål — upphäendet av folkets väl, deras internationella brodrskap, solidaritet och jämlikhet. Naturligtvis tala de icke om att detta kan ske endast under vår spira.

Ja, folket dömer dem, som hava rätt, och frikänner de skyldiga, inbillande sig, att det kan göra allt vad det vill. Tack vare denna villfarelse tillintetgör folket all rättsordning och skapar oordning vid varje steg.

Friheten. Ordet "frihet" framkasta samhällsorganisationer i kampen med varje makt, t. o. m. den gudomliga och naturens. Det är därför som vi, då vi komma till herraväldet, måste utesluta detta ord ur mänsklighetens lexikon, som en princip av den djuriska styrkan, vilken förvandlar folkmassan till blodtörstiga vilddjur.

Det är visst så, att dessa djur insomna varje gång de hava druckit sig mätta av blod, och därvid är det lätt att slå dem i bojor. Men om man icke ger dem blod, sova de icke utan strida.

(Forts. i nästa nr)

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 6. Fredagen den 11 Febr. 1927. Årg. 3.

Generalplanen – endast ett försök att fastlåsa förortsbanefrågan?

Landshövding Edéns "stora initiativ" i högeligen misstänkt dager.

Den 7 januari var det jämnt ett år sedan det stora mötet å Gillet under landshövding Edéns ordförandeskap, då ombud för ett 40-tal kommuner och samhällen runt Stockholm tillsatte en delegation med syfte att utarbeta förslag rörande generalplan för förorterna. Flertalet av mötesdeltagarna voro säkert i den tron, att nu skulle man komma från ord till handling i förorternas trafikproblem. Men det var likväl mången, som gick från mötet med den känslan, att frågan nu var fastlåst för långa tider framåt.

Ett år har nu gått och intet livstecken har hörts från kommittén. Att denna skulle misslyckas i sitt värv därför att den ej förfogade över tillräklig sakkunskap, har veterligen ingen påstått, det torde tvärtom vara sällsynt, att en kommité i sig inrymmer så stort förråd av dylik som just generalplanedelegationen av 7 januari 1926. Undersöker man emellertid, hur kommittén kom till, finner man snart, att den knappast kunde komma till något positivt resultat.

Redan den 20 juni 1923 tillsattes en kommitté med uppdrag att arbeta för förortsbanefrågans och i samband därmed stående frågors lösning. Utgångspunkten för "januarikommitténs" arbete var förortsbanekommissionens förslag, som avgivits något tidigare. Bland junikommitténs åtgärder må erinras om en uppvaktning för landshövding Edén — vilken dock ställde sig fullkomligt oförstående till hela saken.

Emellertid anordnades den 15 april 1925 ett möte å Stallmästaregården för diskussion angående frågan om generalplan för norra förorterna. Inledningsanförandet hölls av ingenjör Ivan Lindgren, och under debatten uttalades från flera håll, att ett verkligt behov av generalplan vore tillfinnandes. Men förslaget mötte även motstånd. Kommunalkamrer J. E. Blomqvist i Huvudsta ansåg, att frågan ej vore att betrakta som någon kommunal angelägenhet, och vice ordföranden i Solna kommunalnämnd, ingenjör Leopold Abel, tillhörde även projektets vedersakare. Efter en tämligen lång debatt tillsattes en kommitté med uppdrag att föra frågan vidare. Denna kommité, "aprilkommittén", bestod av revisor Einar Wibom, Råsunda, ingenjör Einar Olsson, Sundbyberg, byggmästare S. Grundin, Duvbo, redaktör Verner Vall, Huvudsta, samt godsägare Max Wibom, Huvudsta, vilken sistnämnde dock aldrig lär ha deltagit i arbetet utan hela tiden ersatts av förste suppleanten, lantbrukaren Axel Wahlgren i Spånga.

Den sålunda tillkomna aprilkommittén beslöt därpå att anordna ett möte i Råsunda den 10 november och att till detta möte inbjuda Solna, Spånga och Järfälla socknar, alla där belägna municipalsamhällen samt Sundbybergs köping. Nu upptäcktes emellertid, att även junikommittén planerat ett möte till början av november. Efter en del förhandlingar enades så de båda kommittéerna, junikommitténs möte uppsköts, och den beslöt att tillsvidare endast understödja aprilkommittén i dess arbete.

Som förut nämnts, hade junikommittén förut sökt vinna landshövding Edéns medverkan men fått ett bleklagt nej till svar. Men när aprilkommittén skickat ut sin inbjudan till novembermötet, funno några personer — bland dem den förut nämnde hr Abel — lägligt att uppvakta landshövdingen, vilket då skedde med betydligt bättre resultat. Efter denna uppvaktning kom det ut, att ett initiativ från landshövdingen var att vänta.

Av det här relaterade framgår otvetydigt, att de personer, vilka vid det sistnämnda tillfället uppvaktade landshövding Edén, ej avsågo annat än att sätta p för 10-novembermötet. Hade detta möte fått den tillslutning, som aprilkommittén hoppats på, är det ej omöjligt, att ett permanent samarbete kommit till stånd mellan de ifrågavarande kommunerna och samhällena. Med detta hade — därom voro både aprilkommittén och dess vedersakare ense — början varit gjord till ett samarbete mellan alla kommuner runt Stockholm, vilket återigen skulle ha fört förortsbanefrågan ett betydande steg framåt.

Landshövdingens löfte om åtgärder blev samvetsgrant utnyttjat. Visserligen kunde man ej göra 10-nov.-mötet om intet. Av de inbbjudna fyra kommunerna och 9 municipalsamhällena valde resp. 3 och 7 ombud, men bland de orepresenterade befunno sig Solna kommun med 2 av sina municiper. Ehuru mötet sålunda hölls o. intresset från alla håll vitsordades vara stort, blev dock avsikten förfelad. En svaghet var, att mötet uttalade sin tillfredsställelse med landshövdingens initiativ, men frågan var, om mötet kunnat handla annorlunda.

Omsider kom så inbjudan till landshövdingemötet. Detta hölls som förut nämnts, den 7 jan. 1926. Det blev dock snart klart, att meningen var en helt annan än den, som Råsundamötets an-

(Forts. å sid. 3.)

"Borgerlig" vaktslagning kring socialiseringsnämnden.

Högerrepresentanten docenten Georg Andrén har med instämmande av bl. a. professor Lindskog och byråchefen Larte i en motion i andra kammaren yrkat på socialiseringsnämndens upplösande. Yrkandet är visserligen icke någon nyhet, det har varit uppe vid en del föregående riksdagar, ehuru utan att vinna erforderligt gehör. Den här gången tyckes emellertid det framförda kravet ha väckt en alldeles särskild oro på de "borgerliga" hållen, där man nu rycker fram till socialiseringsnämndens försvar liksom gällde det en samhällsinstitution av allra högsta soliditet, vilken sorgfälligt måste garderas emot "samhällsomstörtarna". Enligt motionären har nämnden hittills kostat staten d. v. s. svenska folket den nätta summan av 625,000 kr. Några positiva resultat av dess verksamhet hava icke kunnat skönjas annat än att en del okunniga politiska "klättrare" genom ledamotskap av nämnden blivit i tillfälle tillgodogöra sig en extrainkomst av statsmedel samt — sätta sig in i en del saker, vari de förut saknat varje insikt. Inom den "borgerliga" pressen erkännes allmänt, att nämnden haft en negativ betydelse och att den numera praktiskt taget spelat ut sin roll, men likväl bör, ja måste den fortbestå! Vart det sunda förnuftet, om där någonsin funnits något sådant, tagit vägen hos tidningar som Stockholms-Tidningen (l.) och Stockholms Dagblad (h.) – veta då icke vi. Den förra tidningen gör efter att i en artikel om socialiseringsnämnden hava gett sitt erkännande åt motionären i själva sakfrågan en sannskyldig saltomortal i det den företar sig påstå att kostnaden, 625,000 kr., är en mycket billig penning för det stora som genom nämnden uträttats "för socialiseringsbegreppets upplösning". "Bl. a därför bör den ännu icke upplösas"! I fortsättningen heter det:

Hittills har nämndens verksamhet icke hotat den enskilda äganderätten men däremot visat sig vara ganska farlig för partiprogrammets sociala och ekonomiska patentanspråk. Det vore verkligen synd att icke låta oss få se fortsättningen.

Socialiseringsnämndens arbete föranleder en konfrontation med skäl o. fakta, som hittills i denna stil och omfattning aldrig förekommit för den svenska socialdemokratiens vidkommande. Den socialistiska sam-

(Forts å sid 3).

Bör Brattsystemet avskaffas?

Riksdagsm. M. L. Pettersson i Broaryd utdömer ur olika synpunkter Brattsystemet, anser det danska systemet erbjuda avsevärda fördelar framför detta.

Hr M. L. Pettersson i Broaryd.

Anmodad av denna tidnings redaktion att göra ett uttalande angående det i vårt land rådande s. k. Brattsystemet, får jag med den kännedom jag bl. a. blivit i tillfälle förvärva mig under arbetet i riksdagens utskott,*) härm. anföra följande:

Till Brattsystemets nackdelar hör, att det på grund av sin invecklade organisatoriska karaktär är särskilt lämpat för fostrandet av lagbrytare; och det mest betänkliga härvidlag är, att verkningarna utsträckas att omfatta sådana medborgargrupper, som eljest äro fullt lojala och laglydiga. Arbetet inom våra nykterhetsnämnder giver ett starkt bevis för att så är förhållandet. Likaså kan Brattsystemets försök till nykterhetsuppfostran anses förfelat, ty erfarenheten har visat, att vad som i detta hänseende vinnes på det ena hållet, förloras på det andra. Om man genom ransoneringsmetoden kan avstänga en ren alkoholist från förtärandet av stora mängder, så har tyvärr systemet lett därhän, att den måttlige förtäraren ökat sin konsumtion. Han har nämligen ansett sig skyldig förbruka vad som blivit honom tilldelat. Denna tendens är särskilt märkbar på landsbygden och statistiken bär ojäviga vittnesbörd härom.

Mig förefaller det dock, som om systemet skulle hava sin största svaghet i den rent ekonomiska förvaltningen. På denna punkt har stått och står fortfarande en mycket skarp strid, där mening hårt brytes mot mening. Ett är för mig visst, och det är, att systemet måse överföras till att bliva ett helt statligt kontrollerat organ. Denna oklarhet, som nu är rådande mellan å ena sidan statliga och å andra privata intressen inom systemet, har mer än något annat bidragit till att omöjliggöra lösningen av de frågor, varom striden stått. Då det gäller förtjänst på en så ömtålig vara som sprit, så bör så enkla och klara grunder tillämpas, att menige man förstår att efter det nödiga administrationskostnader avdragits den återstående delen oavkortad kommer det allmänna tillgodo. Mot denna regel har Brattsystemet syndat mycket.

Men något system måste vi väl ändå ha, så länge spriten är en tillåten handelsvara? Ja, därom tror jag att det stora flertalet äro ense, ty det är säkerligen ett ringa fåtal, som önska en återgång till den "gamla goda tiden", då spritfloden vällde fram fritt över landet. Jag har därför med stort intresse tagit del av d:r Hindhedes uttalande i denna tidning angående det danska systemet. Detta synes mig erbjuda rätt så avsevärda fördelar mot vårt, särskilt då det gäller reda och klarhet. Väl kan mot detta system vissa invändningar göras och skäl anföras mot dess tillämpning, men jag tror dock, att detta system i stort sett bättre fyller sitt ändamål än det hos oss rådande Brattsystemet.

Stockholm den 7 febr. 1927.

M. L. Pettersson.

*) Riksdagsman Pettersson i Broaryd, en av Bondeförbundets mera bemärkta representanter, var även vid 1926 års riksdag ledamot av andra kammarens andra tillfälliga utskott, som hade att behandla de då ingivna olika motionerna, vari krävdes en utredning av spritmonopolets affärer. Red. anm.

Vart den internationella kooperationen syftar.

Att den internationella konsumentkooperationen utgör en av de vägar, varmedels den judiska finansmakten hoppas kunna komma de nationella företagarna inom handelsverksamheten i olika länder till livs samtidigt som den i vidaste omfattning söker förverkliga sin illustra monopolidé inom varudistributionen, har här flerfaldiga gånger påpekats. När hela långa raden "nationalekonomiska" professorer med hrr Gustaf Cassel och Eli Heckscher i téten offentligt ryckte in för den groteska lögnen att kooperationen var "den mest ändamålsenliga formen av varudistribution", förstod man ju vad klockan här var slagen. Tidpunkten var kommen för storfinansen att öppet rycka in som den hjälpande och räddande ängeln. En av rörelsens internationella ledare, juden L. S. Wolf, har utlagt dennas strävanden med följande ord: "Kooperatörernas principer förplikta dem till att göra kooperationen lika vittomfattande som hela samhället. Men detta mål kan aldrig uppnås, förrän de träda fram med krav på att de kooperativa företagen erkännas som allmänna demokratiska organisationer, jämställda med statens verk".

Våra "nationalkonomiska" professorer pläga med mycket varsam hand beröra konsumentkooperationens karaktär av monopolistisk rörelse och söka giva den sken av att utgöra en praktisk-ekonomiskt motiverad regulatorisk företeelse mot (framprovocerade) maktmissbruk och missförhållanden inom privathandeln, som de med förtjusning kasta sig över och som de förmena, att kooperationen alldeles speciellt skall vara lämpad att bemästra. Det bör under sådana förhållanden vara av ett visst intresse att erfara vad själva "Pravda" i Moskva i en ledande artikel sett sig föranlåten nedskriva med anledning av den tillsatta undersökningskommissionens avgivna rapport över konsumtionsföreningarnas monopolistiska försäljningsverksamhet i den judiska kooperationens eget föregångsland. Sovjet-Ryssland. "Pravda" framhåller, att det är rent skandalösa förhållanden som avslöjats och att föreningarna under det gångna året vi-

(Forts. å sid. 4.)

Statens och kyrkoförlingarnas förhållande till prästgårdarna.

Av L. lektorn, jur. utr. kand. C. G. Normann.

(Forts. fr. n:r 4.)

Då vi här söka efter klarhet över huru uppfattningen av prästgårdarna såsom kronans, alltmer söker göra sig bred på församlingarnas bekostnad, får man ingalunda förbigå ett kammarkollegii underdåniga utlåtande av den 16 april 1892 till förslaget om förnyad förordning ang. hushållningen med de allmänna skogarna i riket. Under förberedelserna till den sedermera genom K. F. den 26 januari 1894 antagna skogsvårdslagen, i vilken, såsom vi förut nämnt, viss mån ecklesiastika boställen ställdes vid sidan av de militära, hade en vulgär uppfattning angående prästgårdarna såsom kronans egendom, beroende på sådan bokföring i jordeboken, att prästgårdarna uppfördes såsom krono, gjort sig gällande. Denna bokföringsåtgärd om vars ursprung tjänstemännen i allmänhet svävade i okunnighet, hade tillkommit i slutet av 1600-talet och början av 1700-talet. Förut hade pästgårdarna dels ej införts, dels förts under en särskild rubruk "geistlige". För att undvika mer besvär än nödigt, inskränktes titlarnas antal, som förut varit "krono", "frälse" o. "skatte" jämte "geistlige" till de tre förstnämnda. Denna åtgärd väckte åtskilliga farhågor, och på samma gång vållades genom densamma mycken oreda vid uttaxeringen. På upprepade klagomål från prästerskapets sida, isynnerhet från det skånska prästerskapet, följde flera resolutioner. I en Kungl. Maj:ts resolution på prästerskapets besvär av den 7 juli 1752 heter det i par. 10: "Beträffande presterskapets ansökning, att de prestbord eller stommar, kyrko-, annex- eller mensalhemman samt kyrkornas utjordar, vilka från år 1718 blivit införda i jordeboken under kronohemmanens kolumn, må uti samma jordebok hädanefter under deras gamla titel av Kyrko-Geistlige upptagas och införas. Så emedan Kungl. Maj:t för detta uppå Riksens Ständers underdåniga föreställning vid 1723 års riksdag låtit göra författning, att i stället för de många titlar, som på hemman i jordeboken ditintills varit brukliga, ifrån den tiden allenast tre slags hemmans naturer, nämligen, skatte, krono och frälse skulle införas; så prövar Kungl. Maj:t bäst att även hädanefter utan ändring därvid må förbliva; kunnande prästerståndet för övrigt trygga sig vid att de dem tillslagne hemmman och

(Forts. å sid. 4.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

Protokoll N:o: 4.

Republikens stadier. Varje republik genomgår flere stadier. Det första av dem kan jämföras med de första dagarna av en blinds vanvett, det andra yttrar sig i demagogi, varav födes anarki, som oundvikligen leder till despotism, men icke till en laglig och därför ansvarig, utan till en osynlig och anonym despotism, fullt ut lika kännbar som vilken som helst hemlig organisations. Den handlar så mycket oförsyntare, som den opererar bakom ryggen på alla möjliga agenter. Ett ombyte av dessa agenter skadar ingalunda, utan tvärtom understöder det den hemliga makten, vilken tack vare detta ombyte befrias från nödvändigheten att slösa sina medel på belöningar åt mångåriga tjänare.

Det yttre frimureriet. Vem eller vad är i stånd att störta en osynlig kraft? Vår kraft är just en sådan. Det yttre frimureriet tjänar de blinda till täckmantel för denna kraft och dess ändamål, men dess verksamhetsplan, t. o. m. dess vistelseort, förblir för folket ständigt okänd.

Friheten och tron. Men friheten kunde även bliva oskadlig och existera i stadshushållningen utan men för folkens välstånd, om den skulle hålla sig till principen av tron på en Gud, på människosläktets brödraskap, hålla sig oberoende av tanken på jämlikhet, som själva naturlagarna motsäga, i det de fastställt principen, att den ena skall lyda den andra. Med en sådan tro skulle folket styras genom församlingens förmynderskap och skulle undergivet och milt låta leda sig av sin själasörjare, lydande Guds rådslag här på jorden. Det är därför vi nödvändigt måste uppriva tron, utrota ur gojernas sinne själva principen om Gud samt utbyta den mot aritme-

(Forts. å sid. 3.)

Den 11 Febr.

Nykterhetsrörelsens frigörelse från spritintresset nödvändig.

Centralförbundets för nykterhetsundervisning i dagarna utsända program för sin 135:e allmänna upplysningskurs i Stockholm tiden den 27 febr.—6 mars är på vissa punkter ägnat att väcka förvåning. Man får därav det ganska bestämda intrycket, att arrangörerna i särskild måtto bemödat sig om att förläna yttre glans och festivitet åt upplysningskursen på det de många deltagarna utifrån landet måtte få ett så angenämt intryck som möjligt av sin vistelse i huvudstaden. En rad festligheter hava sålunda planerats i stadshuset, konserthuset, på operan etc. — Nåja, detta behövde ju icke i och för sig ge anledning till några speciella reflexioner, blott den allvarligare delen av programmet fyllde de krav som å densamma vore att uppställa. Man blir dock härvidlag, det måste sägas rent ut, icke så litet besviken, när man tar del av några av namnen å de personer, som skola stå för upplysningsarbetet under kursen. Bland dessa märkas i främsta ledet doktor Ivan Bratt och överdirektören Richard Sandler, tvenne av det nykterhetsprovokatoriska spritfinansintressets klara representanter. Att dessa båda genom sina förhållanden till spritsvindlarmonopolet ohjälpligt komprometterade personer befunnits lämpliga att här framträda som folkupplysare, är ju hart när otroligt.

Denna omständighet, att det ansetts lämpligt skjuta fram doktor Ivan Bratt som föreläsare vid Centralförbundets upplysningskurs är mot bakgrunden av de uttalanden rörande dr. Bratt och hans system, som gjorts till Nationen av den svenska nykterhetsrörelsens mest framskjutna personer, i hög grad uppseendeväckande. Dr. Henrik Berg betecknade som man erinre sig dr. Bratts system som ur läkaresynpunkt "rent av ödeläggande", professor Johan Bergman karaktäriserade det som "odemokratiskt, opsykologiskt, oekonomiskt, antisocialt och opedagogiskt" och direktör Aug. Ljunggren betygade på grundval av den omfattande och grundliga sakkunskap han sitter inne med på området, att d:r Bratts system medfört själva alkoholseden᾽s auktoriserande och tilltagande i styrka — för att nu icke citera den framstående danske näringsfysiologen d:r M. Hindhedes i Köpenhamn yttrande, att "försåvitt det gäller att i stillhet o. omärkligt förgifta svenska folket, så är Brattsystemet genialt inrättat." Huru är det, frågar man sig, möjligt, att en person, vars verksamhet enligt de mest auktoritativa omdömen ur nykterhetssynpunkt gestaltat sig till den grad skadlig och ödesdiger, kunnat befinnas värdig att skjutas fram såsom en av de främsta föreläsarna å nykterhetskursen? Någon annan rimlig förklaring till detta märkliga förhållande torde helt säkert icke finnas än den innästling av det spritkapitalistiska intresset som d:r Bratt även lyckats genomföra inom själva Centralförbundet. Att han icke heller försummat den vägen vid grundbyggandet av sin härskareställning på spritkapitalismens område, är ju i och för sig intet överraskande för den som vet huru han med de gyllene spritpengarna förut bundit regeringar och riksdagar etc. Man har anledning antaga, att programmet för Centralförbundets nykterhetskurs uppgjorts under ordförandens i förbundet, landshövding Kvarnzelius', auspicier. Hr Kvarnzelius tillhör den moderna, habila typen av kosmopolitiska lyckoriddare, användbar till snart sagt allt, vare sig det gäller liberal-judiskt reformmakeri, uppbärandet av kungliga förtroendeuppdrag, bevakandet av spritfinansiella och nykterhetsintressen etc. I det Brattska spritsvindlaremonopolet har han spelat en betydande roll som beskyddare av den nykterhetsprovokatoriska och svindlaremässiga regimen inom detsamma. Han har varit och är alltjämt genom inkomst av Spritcentralen ekonomiskt bunden vid den Brattska sprithierarkien.

Det säger sig självt, att dessa här vidrörda förhållanden icke kunna undgå att väcka missstämning och bekymmer inom de breda lagren av våra nykterhetsintresserade. För envar, som önskar, att nykterhetsrörelsen måtte utvecklas i positiv anda och vara mäktig fullfölja sin uppgift till höjande av vårt folks andliga och materiella väl, måste det stå klart, att det är en tvingande nödvändighet, att nykterhets- och spritintressena snarast skiljas åt. För alla ärliga nykterhetsvänner måste den nuvarande situationen bliva ohållbar, och i allmänhetens ögon kan ej rörelsen under rådande förhållanden undgå att allvarligt förlora i anseende. Vi tillåta oss till styrelsen för Centralförbundet för nykterhetsundervisning framställa den frågan, om ej omtanken om nykterhetsrörelsens eget väl kräver, att spritintressenterna snarast avkopplas ur ledningen inom nykterhetsrörelsen?

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse
er tel. 707 18.
Kl 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
utfört genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 26.

Fritz A. Ahlenius
Östgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. Sö. 322 56. A. T Sö 322 56.

Är Sverige redan vorden en vasallstat under Moskva?

Denna fråga har man i dessa dagar anledning ställa sig. Det framstår nämligen allt tydligare, att hrr Engberg, Vennerström et consortes i sin igångsatta försvarsfientliga aktion mot flottkommitténs förslag intet annat äro än agenter åt juderegeringen i Moskva, i det den socialdemokratiska oppositionen inspirerats o. organiserats från Moskva. Det svenska kommunistiska partiet har även på sistone begynt utveckla en aktivitet, som tyder på att man på vissa håll här i landet är benägen att låta detta parti spela en viss roll redan under den närmaste framtiden. Om någon tvekan rått beträffande Moskvas spel i den försvarspolitik, som f. n. håller på att etableras inom den svenska socialdemokratien, så har Pravda i Moskva nu skingrat varje spår därav. Det officiella huvudorganet för den judiska revolutionsinternationalen har haft den fräckheten uppträda i de svenska arbetarnas namn med anspråk på att få bestämma över svensk försvarspolitik. Pravda skriver sålunda:

Svenska kommunistiska partiet konstaterar det faktum, att det svenska flottprogrammet icke är någonting annat än en hjälp, som lämnas den engelska politiken mot sovjetunionen, och att svenska flottan är ämnad att bli ytterligare en länk i den kedja av engelska vasaller, som äro redo att uppträda i Östersjön mot sovjetunionen. Svenska kommunistiska partiet kommer i den nu pågående kampanjen att för de svenska arbetarna förklara, vart detta socialdemokratiska program leder. Den svenska arbetarklassen som hyser de varmaste sympatier för sina klasskamrater i sovjetunionen, kommer icke att lämna sitt bistånd till socialdemokraternas politik. Därför är det svenska kommunistiska partiets nuvarande kampanj icke endast en kampanj mot det socialdemokratiska flottbyggnadsprogrammet utan också en kampanj för sovjetunionen.

Vi kunna icke se annat än att det är den sittande regeringens oavvisliga plikt att genom föreställningar hos Sovjet-Rysslands härvarande diplomatiska representant allvarligt protestera mot den otillständiga inblandning i inre svensk politik, som Moskva här gjort sig skyldig till. Revolutionsherrarna i Kreml sakna varje som helst moralisk och rättslig befogenhet för en dylik inblandning. Vilja de icke godvilligt draga bort fingrarna från våra inrepolitiska angelägenheter, är det nödvändigt, att från svensksinnat håll kravet på de diplomatiska förbindelsernas avbrytande med Moskva krävs och även genomdrives. För det svenska försvarets representanter måste det nu stå klart, varthän vi äro komna och att vi i verkligheten hava fienden mitt ibland oss o. över oss. På detta sätt kan och får det icke fortsätta. Den missriktade lojalitetens och toleransens tid måste vara förbi. Försvarets män måste inse, att det verkligen gäller allvar och att det är nödvändigt att därefter även inrätta sig. Det ögonblick är av allt att döma icke fjärran liggande, då fosterlandets väl kräver, att de göra sin pliktinsats.

PRESSKONSERTEN

Hr Engberg som lovsångare av socialismens lärofäder.

Den hängivne lovsångaren i Socialdemokraten av den Judiska marxismen, redaktören Arthur Engberg, har återigen ägnat sina höga lärofäder, juden Karl Marx-Mordecai och hans "fullkomnare", juden Werner Sombart en entusiastisk kyllning. Det höves kantänka för att hålla humöret hos de socialistiskt instruerade, "antikapitalistiska" arbetarmassorna i vårt land uppe. En lovsång över juden Marx-Mordecai en gång varannan vecka eller helst en gång i veckan ingår tydligen i Soc.-Dem:s program för ögonblicket. "Marx var", förkunnar hr Engberg i sin senaste exposé, "den unga moderna kapitalismens banbrytande anatom. Sombart har i den mognade kapitalismens skola fullföljt hans gärning". Hänfört refererar han därpå Sombarts yttrande: "av hans (Marx-Mordecais) frågor leva vi än i dag". Ja, synnerligast herrar socialistledare! Dessa senares "antikapitalistiska" kamp har ju som alla veta resulterat i "den storbankernas diktatur" som hr Engberg nyligen så drastiskt skildrade och som uppenbarligen utgjort det medvetna stora målet för de socialpolitiska "klättrarnas" av nyare tid intensiva reformsträvan. I fortsättningen skriver hr E.:

Han (Marx-Mordecai) kunde se kapitalismens kaotiska värld som en förberedelse, ett förstadium till en ordningens och förnuftets. Sombart menar, att Marx som utvecklingsteorier presenterade sin sammansyn av de allmänna linjer, vilka han ville att utvecklingen borde följa. Marx liksom tilldelade kapitalismen rollen att utföra hans hjärtas önskningar. Och just därför intog han — betonar Sombart — en b e j a k a n d e ställning till kapitalismen. Han värdesatte högt dess historiska uppgift och ur denna uppskattning härrörde en naturlig kärlek till kapitalismens gärning. Så blev hans vetenskapliga verk i sin utgestaltning påverkat av hans egna ideella strävansmål, blev ett vapen, smitt för att användas i proletariatets befrielsekamp.

När hr Engberg med Sombart konstaterar, att Marx-Mordecai tilldelade kapitalismen rollen "att utföra hans hjärtas önskningar" och att han (Marx-Mordecai) därför intog en bejakande ställning till kapitalismen, innebär detta ett grovt missförstånd samtidigt som ett mycket högt överskattande av Marx' verkliga roll, vilken såsom här flerfaldiga gånger framhållits helt o. uteslutande var en roll i Alljudas tjänst till arbetarmassornas förslavande under den judiska kapitalismens ("storbanksdiktaturens") ok. Påståendet att Marx-Mordecais verk blev ett vapen, "smitt för att användas i proletariatets befrielsekamp" återstår för hrr Engberg och Sombart att bevisa! Hr E:s "stora tal" inför Stockholms arbetarekommun d. 25 nov. i fjol gick som man erinre sig i en helt annan riktning. — Fastän det nu blivit så anmärkningsvärt tyst kring detsamma.

Det florerande avbetalningssystemet

kritiseras av Sydsvenska Dagbladet Snällposten (h.), som med full rätt bestrider dess påstådda värde som ett medel att stegra den nationella produktionen. Tidningen skriver:

Så länge det begränsar sig till inköp av varor för att tillfredsställa de nödvändiga behoven, är mindra att invända. Faran ligger däri att det alltför lätt inriktar sig på lyx- och överflödsvaror. Så har det gått i Amerika, och man befarar i Tyskland, att konsumtionsförsäkringen skall förskjuta konsumtionen i samma riktning. Man kan vinna en tillfälligt ökad omsättning, men själva köpförmågan blir icke större genom avbetalning än genom kontantköp. Köpkraften kan endast stegras genom ökat arbete. Även i det rika Amerika synes situationen vissa, att man befinner sig på ett gungfly, där man saknar fast mark under fötterna.

Härtill kan läggas, att avbetalningssystemet även hos oss i hög grad inriktat sig på lyx- o. överflödsvaror och även här skapat ett gungfly. Särskilt hava vissa judiska storfirmor här i landet ockrat på allmänhetens oerfarenhet i ekonomiska ting. Exempel på sådana finnas, som ligga ute med avbetalningskontrakt på 10-tals miljoner kronor hos den svenska allmogebefolkningen. Det är på hög tid att genom statliga åtgärder skydda allmänhten mot detta ofog!

Spritmonopolet skapar orättvisor för kommunerna i skattehänseende.

Genom att utminutering av spritdrycker på grund av monopolet koncentreras till ett fåtal orter, bliva dessa gynnade i skattehänseende på bekostnad av andra orter, framhåller Nya Dagligt Allehanda (h.), som skriver:

Man tvingar skattedragarna i en ort att köpa sprit i annan ort och skatteintäkten kommer icke konsumtionsorten utan försäljningsorten till godo. Då staten genom sin lagstiftning monopoliserar utminuteringsrätten till vissa orter, borde enligt en på många håll utbredd uppfattning staten också tillse, att en rättvis fördelning av den skatteintäkt som uppkommer genom spritkonsumtionen, äger rum mellan de olika kommunerna och att icke hela den kommunala skatteintäkten stannar å försäljningsorten.

Det i strid mot grundlagens klara bud uteslutande till privatfinansiella intressens favör instiftade spritmonopolet utgör förvisso ett talande exempel på huru laglösheten straffar sig icke minst när den placeras i den officiella maktens högsäte. För snart sagt varje dag uppenbaras nya skadliga verkningar för samhället och enskilda av det skandalösa lagbrott, som på sin tid begicks genom statsmaktens sanktionerande av det Wallenberg —Bonnier— Brattska monopolet. För tillgodoseende av den illustra storfinansiella kretsens intressen skulle alla andra intressen, t. o. m. samhällsmoralen och — rättvisan offras!

Handelstidningen och privilegieväldet.

Som en allvarlig företeelse inom vårt nuvarande politiska liv framhåller Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (l.) tendensen hos arbetarerörelsen att låta korporationsbegreppet uppleva en renässans. De många borgerliga Segerstedtbeundrarna notera tidningens konstaterande som ett högst betydelsefullt sådant. "Utvecklingen går", skriver H.-T., "mot den slutna, sig själv rekryterande korporationen". Ju närmare vi komma detta begrepp, desto starkare kommer den gamla uppfattningen av representationen såsom ett privilegium att göra sig gällande. I fortsättningen heter det:

Ännu 1800 kunde det på fullt allvar hävdas att ridderskapet och adeln icke representerade svenska folket, utan endast sig själv, och att dess delaktighet i lagstiftningen var en privat rättighet, icke en offentlig skyldighet. När arbetarkommunerna nu söka att tränga sig in mellan valmännen och deras valda ombud och söka påverka dessa sistnämnda att använda sin medbestämmanderätt i de offentliga församlingarna i en viss riktning, så är detta ett uttryck för precis samma uppfattning: representanterna äro deras representanter, icke folkets i dess helhet. När det talas om att så och så många väljare skulle vara "socialt förutbestämda" att bli socialister, så är detta en tankegång som leder direkt in i det gamla ståndssamhället.

Hr Segerstedts jämförelse mellan arbetarekommunerna o. Ridderskapet och adeln haltar i ett mycket väsentligt avseende. Vad man än kan hava att säga om Ridderskapet och adeln och änskönt även denna korporation på sin tid gjort sig skyldig till maktmissbruk representerade den dock innan den hunnit urarta under den obehindrade invandringens och semitiseringens inflytande en nationell kulturståndpunkt och vinnlade sig i regel om att hävda det fosterländska intresset samt torde i det hänseendet hava haft en både naturlig och berättigad uppgift att fylla i det svenska samhällets tjänst — något som sannerligen icke kan sägas om de socialistiska kommunbildningarna och dessa fosterlandslösa ledare, vilka tydligen mycket litet begripit av de internationalistiska, judiska destruktionsteorier de här av allt gevalt sökt omplantera. Vad det hotande "privilegieväldet" beträffar kunna vi upplysa hr Segerstedt om, att detta redan för länge sedan är över oss. Hela det nuvarande plutokratiska partiväldet är i verkligheten intet annat än ett privilegievälde, där privilegierna innehavas av den lilla exklusiva krets storfinansiärer, som allsmäktigt dekreterar över partierna och pressopinionen, icke minst den s. k. demokratiska, och manövrerar de parlamentariska majoriteterna sig till behag. Vad tjänar det till att fortsätta komedispelet, hr Segerstedt, när allmänheten nu i alla fall i stor utsträckning begynt få upp ögonen därför, när skenet icke längre står att upprätthålla?

Den försvarsfientliga agitationen i Falu-Kuriren.

Det genom flottkommitténs betänkande öppnade perspektivet av ett nödtorftigt tillgodoseende av det marina försvarets behov har i alldeles särskild grad upprört Falu-Kuriren (f.), vars redaktör, hr Skarstedt, synes spela en nog så underbar politisk roll här i landet. Till namnet går hr S. och gäller för att vara antisemit, men när det gäller handling, är han den förste på den borgerliga sidan att intensivt propagera för en sådan judisk programpunkt som det svenska försvarets raserande. För vår del anse vi ingen som helst tvekan föreligga rörande arten av den roll som antisemit hr S. spelar. Här kan omöjligen bli tal om förhandenvaron av ren politisk naivitet utan måste det gälla en fullt medvetet o. avsiktligt fullföljd nationell raseringssträvan. Herrar politiker skola bedömas icke efter sina ord utan efter sina gärningar. Den försvarsfientliga pressen kastar sig också med förtjusning över hans senaste förklaring, att "ett regeringsföslag i enlighet med flottkommitténs betänkande ur partisynpunkt skulle bli ödeläggande". Falu-Kuriren skriver i denna sak:

Det skulle vara hänsynen till de liberala regeringsledamöterna, som skulle tvinga de mer radikalt avrustningsbetonade frisinnade att gå m. på det högre anslaget, F-båtarna o. hela den andra lyxattiraljen. Om så är förhållandet, blir det dock fråga om huruvida inte vederbörande räkna fel. Skall liberalernas deltagande i regeringen köpas till det priset, blir det säkert för dyrt. Man skall inte gnida på tolvskillingen så att man förlorar kronan. Och det är fara värt att man gör på det sättet. Ty största delen av de frisinnade ute i landet varken kunna eller vilja förstå att en frisinnad regering kan gå in för rustningskostnader, som med 50 procent överstiga vad man för två år sedan ansåg böra komma i fråga. Största delen av de frisinnade bestå av övertygande pacifister, som ha föga eller intet intresse över för pansarskepp och undervattensbåtar.

Vad är detta annat än ett klart uttryck för den rena nationella självuppgivelsens politik, just det slag av politik, som inspireras från den judiska sfärens sida. Efter detta torde hr Skarstedt som "antisemit" kunna anses som genomskådad. Hans tal om att de frisinnade ute i landet "icke ha något intresse över för pansarskepp och undervattensbåtar" vittnar om en lättfärdighet vid behandlandet av frågan om landets trygghet och om en bristande fosterlandskänsla, som icke äro tänkbara annat än hos "de fosterlandslösa". Därest verkligen "största delen av de frisinnade ute i landet" äro emot den militära "lyxattiraljen", faller ansvaret härför främst på deras ledare, vilka för främjandet av sina speciella egoistiska önskningar icke skytt att systematiskt vilseleda de breda lagren i denna för vårt folks nationella tillvaro så vitala fråga. Tyngst faller givetvis ansvaret på dem, som drapera sig i falska klädnader och utge sig för att företräda rakt motsatta intressen mot dem de i verkligheten representera.

En liberal programpunkt som bör realiseras.

Ehuru inga beundrare av liberalismen, som i svenskt politiskt liv spelat en minst sagt dubiös roll, och änskönt man icke bör fästa alltför stort avseende vid våra moderna politikers deklarationer, vilkas syfte ju i allmänhet visat sig endast vara att med bestickande talesätt fängsla sinnena med tämligt åsidosättande av de gråa realiteterna, konstatera vi dock med tillfredsställelse vissa hos de ledande inom de s. k. mellanpartierna, de liberala och frisinnade, på sistone uppenbarade tendenser till en mera ansvarskännande uppfattning i nationella angelägenheter. Det är ju visserligen icke uteslutet, att det här blott rör sig om s. k. taktik, försiktigheten bjuder en i betraktande av de ifrågavarande partiernas politiska föregåenden att räkna med denna eventualitet, men möjligheten av en sinnesförändring till det bättre behöver fördenskull icke anses utesluten. Tiden står ju icke heller i vårt land stilla.

I sitt tal "Demokrati och antidemokrati" vid det liberala valmötet för några dagar sedan uttryckte professor Martin Fehr vissa uppfattningar rörande de aktuella partipolitiska förhållandena, som synas oss förtjänta av beaktande, då de ge uttryck för en i vida kretsar utbredd stämning. Talaren gisslade den ansvarslösa ståndpunkt, som på den socialdemokratiska sidan intagits vis-à-vis flottkommitténs förslag o. som enligt vad de socialistiska ledarna själva uttryckligt förklarat hade sin grund i fruktan för en kommunistisk seger vid blivande val. När hr Fehr utdömer en slik argumentering såsom antidemokratisk och ansvarslös, gör han det med full rätt. Karaktäristiken av situationen inom det socialdemokratiska partiet, där "det numera är svansen (= det Moskvaorienterade kommunistpartiet) som får bestämma och icke huvudet" var utan tvivel ganska träffande. Att riksdagens största parti f. n. är utan huvud, bliver alltmera uppenbart för en och var. Detta förhållande är visserligen i och för sig intet ämne till glädje, ty hade den svenska arbetarerörelsen i denna stund disponerat ett huvud, en stark vilja, beredd till en positiv insats icke blott till arbetareklassens utan till folkets i dess helhet väl, skulle den kunna haft en viktig uppgift att fylla till landets befrielse ur det förhatliga oket under de kosmopolitiska storfinansiella tyrannerna, men det gör den icke och därför är också partiet med all sannolikhet dömt till famtida politisk vanmakt och sönderfallande. Maktsträveriet inom detsamma är för långt gånget liksom insyltningen i de storfinansiella intressena. Ur professor Fehrs omnämnda föredrag återgiva vi följande:

Den enskilde medborgaren saknar möjlighet att själv kunna sätta sig in i alla de frågor, som för statsstyrelsens skötsel måste avgöras. Därför måste det demokratiska styrelsesättet grundas på representationstanken. Medborgarna välja sin representant med uppgift att för sina hu-

PÅ UTKIK

Den nye revolutionsministern i Stockholm.

Vi återgiva här bilden av Sovjetrysslands nyutnämnde minister i Stockholm, juden Victor Kopp. Kopp har en ur judiskrevolutionär synpunkt synnerligen stark meritlista. Han var en av den blodiga omstörtningens i Ryssland allra främste ledare och föregångsmän, en längre tid var han sovjetryskt sändebud i Berlin, varunder han upprätthöll de mest intima relationer med juden Erzberger, tills han nödgades ge sig iväg från det tyska operationsfältet. Sedermera har Kopp bl. a. varit sändebud i Japan, där han dock synes hava lyckats mindre väl i sina strävanden för detta lands erövring åt den "antikapitalistiska" judiska världsrevolutionen under Rotschilds spira. Men så äro japanerna ej heller politiskt något vanligt gojimfolk. Det gäller att noga se upp med juden Victor Kopps verksamhet som sovjetrysk minister på svensk botten!

Storförskingrare av statsmedel, engroshandlare i sprit, med. dr, nykterhetsledare m. m. m. m.

Mannen, vars bild vi härovan återgiva, är visserligen för de flesta ingen obekant person. Det är vår illustre spritdiktator, storförskingraren av statsmedel, engroshandlaren i sprit, medicine doktor Ivan Bratt — en av förgrundsfigurerna vid den stundande stora upplysningskursen i nykterhet i Stockholm. Att dr Bratt med de utomordentliga förtjänster han nedlagt om svenska folkets "avalkoholisering", dessa förtjänster omvittnade i denna tidning av nykterhetsrörelsens ledande män, befunnits lämplig att som förgrundsfigur för nykterhetsintresset träda inför Centralförbundets församlade medlemmar, utgör ett talande bevis för huru "genialt inrättat" hans system kosmopolitiskt sett är. Frågan är, om det icke samtidigt är att betrakta som ett krampaktigt för att icke säga förtvivlat försök från spritfinansens sida att klamra sig kvar vid makten inom den svenska nykterhetsrörelsen där reaktionen mot det provokatoriska systemet allt starkare gör sig hörd. Det går så länge det går, en vacker dag brister det....

---

vudmäns och egen räkning sätta sig in i de frågor som stå på dagordningen och att efter bästa förstånd och samvete bilda sig ett omdöme om vad som däruti är lämpligt och nyttigt. Och hans plikt är icke att söka reda på den ståndpunkt, som kan för hans kommittenter vara behagligast och därför ge honom möjlighet till största antal röster vid nästa allmänna val. Hans plikt är fastmera att rent sakligt pröva varje fråga o. att därefter gå in för den mening han därvid funnit vara den riktiga. Och hans uppdragsgivare ha därvid en skyldighet att så länge de ha förtroende för honom stödja honom. Ty om han sviker deras förtroende ha de möjlighet att göra sig av med honom genom den enkla åtgärden att vid nästa val rösta på någon annan. Men det tarvligaste av allt är när en folkets representant efter att på sakligt grund ha kommit till en viss uppfattning i en särskild fråga i stället för att träda i bräschen för denna uppfattning och att segra eller falla med den tvärtom överger den och ställer sin kraft till förfogande för den mening, som han borde bekämpa. Det är det allvarligaste sätt på vilket en folkrepresentant kan svika sina valmäns förtroende.

I detta yttrande instämma vi helt och fullt. Förutsättningen för att den sålunda deklarerade nyliberala uppfattningen av demokratien skall kunna bliva mera än en from önskan är dock, att den även respekteras av dem, som representera ledningen inom partierna och framför allt av dem, som sörja för opinionsbildningen i pressen. Så länge dessa senare anse det politiska ståndpunktstagandet från partiers och partimedlemmars sida i olika frågor vara ett sitt rent personliga privilegium, låter sig någon ändring till det bättre i berörda hänseende icke tänka. Första och sista villkoret härför är att det hitintills inom den demokratiska politiken dominerande privatfinansiella intresset helt avkopplas och att representanterna beredas den ställning de böra intaga såsom fria och oberoende representanter för svenska folket, obundna av andra hänsyn än omtanke om landets och folkets sanna väl.

"De små brottslingarna hängas, de stora...."

Hr M. Andersson i Borton, Gunnarskogs socken, Värmlands län, har av Jösse häradsrätt för brännvinsbränning och olaga utskänkning dömts att böta 2,500 kr. och utgiva i tillverkningsskatt 10,700 kr. samt att undergå två månaders fängelse.

Socialismens lärofader om judendomen.

Marxismens skapare, juden Karl Marx (hans judiska namn Mordecai) karaktäriserade på ett särdeles träffande sätt judendomen i ett uttalande i "Deutsch-Franz. Jahrbücher 1844", vari han yttrade: "Vilken är judendomens verkliga grund? Det praktiska behovet, egennyttan! Vilket är judendomens världsliga kult? Schackrandet! Vilken är hans verkliga Gud? Penningen!"

Ett sanningsord i Socialdemokraten.

Det är tyvärr icke alltför ofta som sanningsord låta höra sig i Socialdemokraten, men ibland händer det dock och man kan då ej undgå att observera händelsen. Så inträffade häromdagen, då tidningen på ledande plats företog sig att ge en karakteristik av "världens främste nationalekonom", professorn Gustaf Cassel vilken betecknas som "en habil advokat för de storfinansiella intressen, vilka i Sv. D. ha sitt trognaste språkrör, en socialistätare utan den andliga resning, som inger respekt, en sociologisk dilettant, som yves över att bättre känna Marcus Wallenbergs önskningar än Karl Marx' synpunkter på den samhällshistoriska utvecklingen." — Och dock kan professor Cassel glädja sig åt medvetandet, att de "önskningar" han i Sv D. för till torgs när allt kommer omkring i regel också, må vara ibland med sötsura miner, accepteras av Socialdemokraten. Utvecklingen är full av "mysterier"!

"Betalande gästen i Sverige E. H. Thörnberg" och svenska folkfamiljen.

"Ras och nation" har varit föremål för en del utgjutelser av skriftställaren E. H. Thörnberg under strecket i Svenska Dagbladet. Hr Thörnberg som är halvjude till börden (hans fader var judisk barberare och hette Levin), har sedan flera år tillbaka i en mängd pekoralistiska tidningsuppsatser och föredrag dokumenterat sig som en fanatisk kosmopolit och hatare av allt vad nordisk ras heter — vilket naturligtvis öppnat famnen åt honom i Sv. D. Herr T:s hat mot den nordiska rasen tog sig härförleden ett särdeles obehärskat uttryck i en insändare i Sv. Dagbladet, riktigt undertecknad "betalande gästen i Sverige E. H. Thörnberg", i vilken insändare han ondgjordes över att i dessa influensans tider en blond kvinna nyst på honom. Är det så säkert, hr Thörnberg att hon nös? Är det icke fastmera mycket troligare, att hon inför hr T:s utpräglade asiatiska utseende o. hans kända närgångna blickar — fnös?

I sina under lugnare sinnesstämning utarbetade artiklar försöker hr Thörnberg intaga en quasi-objektiv ståndpunkt för att dymedels förvilla allmänheten. I sin sista uppsats i Sv. D. uppställer han nu spörsmålet: "Skola svenskar av icke nordisk ras betraktas och betrakta sig som organiskt införlivade medlemmar av den svenska folkfamiljen eller blott som mekaniskt infogade, betalande medlemmar av det svenska folkhushållet?" Vår ståndpunkt till spörsmålet är klar, men vi kunna nöja oss för dagen med att partiellt besvara frågan: Herr Thörnberg är icke ens löst mekaniskt infogad i den svenska folkfamiljen eller med den svenska folksjälen, utan utgör i alla avseenden ett för oss främmande och fientligt element. Därefter borde han också veta att inrätta sig!

Hr Thörnberg skriver vidare: "I Europa och särskilt i Tyskland frodas en dum och osnygg antisemitism, och hit till Sverige hava hämtats en del sådana plantor". Det har uttalats ganska allmänt i Stockholm, att hr T:s nya insändare vore ett utslag av en synnerligen dum och osnygg "antiblondhet". Slutligen skriver hr Thörnberg:

"Nu leva vi i en tid, då det göres så stor affär av differensen bland de vita. Nu lovprisas en europeisk ras framför de övriga. Allehandas satser om den nordiska rasens företräden månglas ut med vetenskaplig ursprungsbeteckning. Över Atlanten komma ekona från 100-procentamerikanismens och Ku Klux Klans marknadstjut och buffelhölande till de blonda, blåögda, långskallarnas ära. Därborta griper "the nordic myth" med en fantastisk makt tag om sinnena. Det blir allt mindre fråga om vit eller färgad, jude eller kristen, allt mer gäller spörsmålet: nordisk (german) — eller ej. Därhän ha vi ju inte kommit i Europa. Men tendensen pekar däråt. Det är emellertid klart att i en sådan tid skulle ett enhetlig nordiskt rasmedvetande, om det kunde åstadkommas, ge en extraordinär styrka och färg åt nationalkänslan".

Att så kommer att ske, det kan hr Thörnberg vara förvissad om. Rasfrågan är även hos oss på väg att vinna det beaktande, som är nödvändigt, försåvitt ej vår ras skall helt fördärvas av hit inflyttade "mindre önskvärda" element — av den kategori hr Thörnberg tillhör.

Kontrollstyrelsen & Bratts kamp mot "den privata restaurangrörelsen".

Den kända restaurangen Stadt Hamburg i Malmö kommer instundande 1 april att nedläggas. Nedläggandet innebär en seger för den i Brattska restaurangrörelsens tjänst inriktade kungl. kontrollstyrelsens politik gent emot den ifrågavarande restaurangens innehavare. Kontrollstyrelsen hade för innevarande år minskat den s. k. vinstkvantiteten av den sprit, som serveras å restaurangen; med 1,150 liter under motivering, att spritserveringens omfattning icke stode i lämplig relation till serveringen av mat. Häremot framhålles från restaurangens sida med bestämdhet, att detta kontrollstyrelsens påstående är oriktigt, då serveringen av mat å Stadt Hamburg under fjolåret var högre än under år 1925, en stegring som avspeglats i en med 6,000 kr. ökad omsättning i matkassan.

En motion med ytterligt små utsikter.

Hr Andersson i Ellantorp (bf.) påyrkar i en motion riksdagsarvodets sänkning, i det dagtraktamentet för riksdagsmän, bosatta utom Stockholm skulle nedsättas från 32 till 25 kr. och ej få överstiga sammanlagt 3,500 kr. För riksdagsmän, som äro hemmahörande i Stockholm, skulle traktamentet nedsättas från 24 till 18 kr. och sammanlagt ej få överstiga 2,520 kr.

Monopolet å tobak hävdar sin ställning!

K. m:t har i överensstämmelse med tobaksmonopolets önskan beslutat icke bifalla en ansökning av Åke W Johansson i Malmö om tillstånd att införa handrullningscigarettapparater Det Wallenbergska monopolet fruktade nämligen att maskinerna i fråga skulle komma att användas för hemindustrier — något som ju skulle rubbat det värda husets privilegium att på området expidatera svenska folket.

Den allra senaste strejkformen.

Häromdagen kunde dagstidningarna undfägna allmänheten med det lugnande meddelandet, att skolöverstyrelsen inkallat en del folkskoleinspektörer från olika delar av landet till huvudstaden för att förhandla om åtgärder mot den strejkform, som på sista tiden litet varstans börjat lanceras och välla komplikationer, nämligen skolstrejken, som av tidn. med förtjusning noterats som ett sensationsämne av rang. Det måste ändå ha börjat bli flau marknad på det reguljära strejkgebitet, d. v. s. det vilket omfattar de vuxna samhällsmedlemmarna, eftersom man nu ansett skäligt lägga ner så mycken energi på att vinna de yngsta, skolungdomen, för detta illustra kampmedel mot den bestående ordningen.

En lovsångare av "rättegångsreformen".

Den socialistiske häradshövdingen Schlyter har inför Frisinnade klubben hållit ett föredrag om den projekterade stora rättegångsreformen, vars syfte hr S. uppgav vara att åstadkomma snabbare och billigare rättskipning, men framför allt bättre domar och bättre domare. Jo, det låter något! Vad som redan kommit i dagen rörande denna "stora reform" visar dock tillräckligt tydligt vilket det reela syftet med densamma är, nämligen att bringa vårt svenska rättegångsväsen i de politiska "klättrarnas" och därmed även i de finansiella jobbarnas händer. Fraserna göra det visserligen ej, hr Schlyter!

Judisk propaganda pr film.

Judarna hava naturligtvis icke heller försummat att lägga under sig huvudparten av världens film för att dymedels vid sidan av den direkta förtjänsten därå kunna göra reklam för judarnas världshegemoni. F. n. går den judiska filmen Ben Hur. Juden-hjälten Ben Hur skall representera ungdomlig manlighet, och filmens lögnkaraktär bevisas bäst av att judarna i hela världen ej lyckats spåra upp någon jude, som kunde spela denna roll, utan därför måst engagera en mörkhårig icke-jude. Hjälten är ett underverk av tapperhet ädelmod och tåligt lidande, och en avskyvärd person av nordisk ras uppenbarar sig i form av en högmodig, brutal romersk officer. Åskådaren skall bibringas den föreställningen, att judarna äro det ädlaste och mest högsinta folk på jorden. I filmen påstås även att judarna ingalunda ville Jesus' av Nasareth död utan att det var de blodtörstiga romarna, som krävde densamma — allt stick i stäv mot den historiska sanningen

500 tävlande om modellen till Det nya babelstemplet.

Enligt meddelande från Genève hava till folkförbundessekretariatet nu inkommit omkring 300 tävlingsförslag till det nya folkförbundspalatset Hela antalet förslag beräknas komma att uppgå till 500 st. Prisdomarkommittén sammanträder i april.

Stalin redan utspelad?

Enligt telegram från Moskva har Stalin sedan några månader lidit av en allvarlig sjukdom, som skarpt tär på hans krafter och allt mera försvårar hans deltagande i det politiska arbetet. Den plötsligt påkomna tärande sjukdomen uppgives vara magsår och malaria. Ett sammanträde har i dagarna hållits i Stalins privata bostad i Kreml, varvid en del viktiga partipolitiska och inrepolitiska beslut fattats för den händelse Stalin blir tvungen att för en tid helt draga sig tillbaka från det politiska livet

Själva kommunistpartiet i Ryssland har nu att kämpa mot antisemitismen.

Buckarin höll häromdagen ett tal i Leningrad rörande möjligheterna av ett nytt krig. Han framhöll därvid, att chauvinismen särskilt bland den ryska intelligensen är i starkt växande. Chauvinistiska tendenser märkas inom själva det kommunistiska partiet. Buckarin uppehöll sig länge vid de antisemitiska tendensernas utveckling i Ryssland Han medgav att antisemitismen inträngt också i det kommunistiska partiet och uttalade, att partiet måste göra klart för sig att det bekämpar de rika judarna men understödjer de fattiga. — Också ett program i judefrågan.

Den svenska statsskulden

uppgick den 31 jan. i år till kronor 1,744,197,702 mot kronor 1,739,055,002 den 31 dec. i fjol.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1)

tiska beräkningar och materiella fordringar.

Den mellanfolkliga konkurrensen i handel och industri. Spekulationens roll. För att gojerna icke måtte hinna tänka o. observera, får man locka dem bort till handeln och industrin. På så sätt komma alla nationer att söka sina egna fördelar, och i kampen därom märka de icke sin gemensamma fiende. Men för att friheten måtte helt upplösa och ruinera gojim-samhällena, bör man ställa industrin på spekulationens grund. Detta tjänar därtill, att det, som genom industrin tages ur jorden, icke stannar i industrins händer, utan övergår till spekulation, d. v. s. i våra kassor.

Guldets kult. Den spännande kampen om företräden, framgångar i det ekonomiska livet skapa, ja, hava redan skapat besvikna, kalla och hjärtlösa samhällen. Dessa samhällen hysa djup avsky för den högre politiken och religionen. Deras rättesnöre blir endast beräkning, d. v. s. guldet, vilket de kunna ägna en verklig kult för de materiella njutningar det kan giva. Då, icke för att tjäna det goda, icke ens för rikedomens skull, utan uteslutande av hat och avund gentemot de privilegierade, följa de lägre gojim-klassena efter oss i kampen mot våra konkurrenter om makten — gojim-intelligensen.

(Fort. i nästa nr.)

Generalplanen — endast ett försök att fastlåsa förortsbanefrågan?

(Forts. fr. sid 1)

ordnare omfattat. Två av aprilkommitténs ledamöter, hrr Einar Wibom och Einar Olsson, föreslogos till ledamöter i delegationen som representanter för resp. Solna och Sundbyberg. Att hr Olsson föll igenom, kan ju förklaras därav, att han fick till medtävlare kamrer John Bergström, ledamot av förortsbanekommissionen och av junikommittén. Hr Wibom däremot borde ha blivit vald, därest meningen verkligen varit, att något resultat skulle uppnås. Var det återigen meningen, att det hela skulle rinna ut i sanden, handlade mötet (och dess mer eller mindre synliga ledning) fullt riktigt. Ty hr Wibom utestängdes till förmån för — hr Abel!

Det förhöll sig givetvis så, att mötets majoritet icke kände till hr Abels meriter i denna sak. I annat fall hade det ju varit orimligt att välja den, vars verksamhet dittills gått ut på att i möjligaste mån skada den sak, delegationen skulle främja. Från visst håll har påståtts, att hr Abel — som är jude — har bakom sig sina stamfränder i Stockholm, vilka med ovilja skulle se strävandena att åstadkomma bättre förhållanden i förorterna. Därmed må vara huru som helst, ett faktum är, att hr Abel ständigt använt sin obestridda stora sakkunskap för att motarbeta i stället för främja en utveckling på området. År 1920 var han den drivande (eller rättare sagt hämmande) kraften i en kommitté med uppgift att utreda frågan om Solna kommuns ombildning till köping. Kommittén (= Abel) fann, att det mest fördelaktiga var, att Solna ej bleve köping utan stadsdel. Men hr Abel glömde, att för inkorporering fordrades, att Stockholms stad ville ha Solna. Och det visste man ännu inte, när betänkandet skrevs. Hr Abel var tydligen särdeles väl informerad.

Naturligtvis har hr Abel ej ensam kunnat göra delegationens arbete omöjligt. Men den omständigheten, att en av generalplaneprojektets argaste vedersakare blev invald i delegationen, visar, att 7 januarimötets arrangörer faktiskt ej ville, att något resultat skulle ernås. Delegationen blev precis vad dess upphovsmän ämnade den till: en broms på utvecklingen. Så länge delegationen sitter där, kan ej gärna någon annan ta något initiativ. Och samtidigt är förortsbanefrågan fastlåst — kanske för årtionden.

K.

Avbetalningssystemet bör utredas!

En beaktansvärd riksdagsmotion av hr Bertil Mogård.

Den socialdemokratiske andrakammarledamoten komminister Bertil Mogård har vid årets riksdag väckt en beaktansvärd motion om utredning rörande det vid försäljning av vara tillämpade avbetalningssystemets omfattning och verkningssätt.

Inledningsvis framhålles i motionen, att avbetalningssystemet tagit en alltmer vidsträckt omfattning och att denna art av varudistribution innebär en kreditgivning under olika former och villkor samt numera ofta förmedlad av stora kapitalkraftiga och välorganiserade firmor, vilka för ändamålet betjäna sig av en talrik agentkår. Dessa agenters verksamhet sträcker sig över hela landet. Deras kundkrets omfattar vidare alla samhällslager, liksom de utbjudna varorna äro av högst olika slag. Omsättningsbeloppen för avbetalningsvarorna uppgå till många miljoner kronor årligen och befinna sig efter allt att döma i avgjord ökning.

Ehuru i vissa fall systemet kunnat vara motiverat och ha sina fördelar, äro dess nackdelar särdeles betydande. Den första bottnar i människonaturens allmänna skröplighet. Våra behov äro omättliga, medan behovstillfredsställelsens möjligheter äro högeligen begränsade. Nödvändigheten av att betala kontant, blir här en regulator till att rätta mun efter matsäcken. Den upphäves dock i en viss utsträckning genom avbetalningssystemet. På grund av detta möjliggöres att bygga upp en konsumtion i nuet på ett inbillat men likväl kapitaliserat framtidsvärde. Avbetalningssystemet, som uppbäres av stora kapitalintressen, tenderar lätt till att uppmuntra en lyxkonsumtion, som arbetets avkastning på längden ej kan bära. Härtill kommer så att köp på avbetalning som regel medför en högst betydande uppskörtning av priset. Att beakta äro vidare de vanskliga förhållanden, som rättsligt beledsaga detta slag av köp Den på området skicklige säljaren har ej sällan möjlighet att utnyttja en oerfaren och i trångmål bragt köpare.

'Borgerlig' vaktslagning kring socialiseringsnämnden.

(Forts. fr. sid. 1.)

hällsteorien sättes här på ett skärpare prov, än den ännu haft att uthärda.

I samma tonart går det nykonservativa Stockholms Dagblad, som uttalar sig som följer:

Särskilt för det borgerliga samhället och dess lugna utveckling ha socialiseringsnämndens utredningar varit till stor nytta, enär de klart och tydligt visat att socialiseringen icke leder till de lycksalighetstillstånd som dess anhängare tidigare föreställt sig och även sökt inbilla andra.. Det är jämväl olämpligt att ett dyrbart utredningsmaterial tillspillogives. En institution sådan som socialiseringsnämnden kan svårligen förståndigas att upphöra annat än på ganska lång sikt. Motsatsen vore uppenbarligen rena slöseriet med såväl penningmedel som arbetskraft.

Den argumentering, som av de citerade "borgerliga" bladen anförts såsom skäl för socialiseringsnämndernas bevarande är utan tvivel mycket karaktäristisk för den art av politisk bevisföring man inom "borgerliga" kretsar plägar bestå sig. Sak får där sällan eller aldrig gälla, utan är det taktiken, de möjliga för att icke säga omöjlia perspektiven, som skola avgöra! Den sunt tänkande medborgaren häpnar inför det ogenerade utslag av äktkosmopolitisk cynism, som möter en i Stockholms-Tidningens påstående, att priset, 625,000 kronor, är mycket billigt för det storartade arbete för socialiseringsbegreppets upplösning nämnden utfört. Att de "borgerliga" sitta fast i det judiska klistret i icke mindre grad än de socialistiska o. kommunistiska partifraktionerna är ju en nogsamt känd sak, varföre deras organ också se det som en av sina främsta plikter att stödja den officiella motpartens anspråk på delaktighet i utrymmet kring köttgrytorna — men det borde dock finnas en gräns även för princip- och karaktärslösheten på den "borgerliga" sidan. Är det kanske meningen att svenska folket skall betala miljoner endast för att några demokratisk-politiska koryféer av Alljudas nåde skola bli i tillfälle att mot ersättning av statsmedel upplysas om oändamålsenligheten av de lögnteorier, som här predikats av den besoldade tidningspressen? Vad garantier hava vi emot att herrar semiter sedan en vacker dag starta nya demokratiska frihetspartier för de än mera oerfarna och okunniga med anspråk på att också dessa skola beredas tillfälle till dyrbar kommitténdervisning i saken på svenska statens bekostnad! Inser man då ej, att det är den rena absuditetens utveckling man här är inne på?

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73

Frukost ½9–½2 Middag ½3–7 Kväll 7–½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Gynna NATIONENS Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 11 Febr. 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Statens och kyrkoförsamlingarnas förhållande till prästgårdarna.

(Forts. fr. sid. 1.)

lägenheter igenom jordebokens inrättning icke ombyta den natur, som dem efter privilegierna tillkommer." Allt så betyder ej den titel "krono", varunder prästgårdarna stå i jordeböckerna, något för avgörande av deras natur och frågan: vem är ägare till prästgårdarna? Men under tidens lopp kommer alltid ett sådant ord som "krono" i rubriken att utöva inverkan på dem, för vilka de historiska förutsättningarna ej varit kända. I sitt nyss anförda utlåtande av år 1892 har kungl. kammarkollegium velat undanröja den sålunda påtalade här kallade vulgära uppfattningen och säger därför: "Bostället kan i jordeboken förekomma under kronotitel, ehuru det bevisligen helt och hållet eller till någon del donerats av enskild eller sammanskjutits eller inköpts av menighet." Men sedermera ger kammarkollegium åt Kungl. Maj:t och kronan en synnerligen god handräckning i dess äganderättsanspråk, ehuru man tycker, att det knappast är värdigt ett kgl. ämbetsverk. Det gäller att finna ett lämpligt uttryck, och därvid utlåter sig kollegium på följande sätt: "Icke heller finner kollegium det våra lämpligt att använda ett uttryck, som direkte angiver saken, t. ex. 'boställe som, för ändamålet anslagits (upplåtits) av staten' eller något därmed liknande, ty genom valet av ett sådant uttryck kunde samtidigt den fordran anses uppställd, att staten verkligen(!) skall hava upplåtit bostället i fråga. Detta torde emellertid kunna presumeras till dess bevisning därom, att menighet eller enskild anslagit bostället, förebragts." En sådan ståndpunkt är ingalunda, man må ursäkta uttrycket, renhårig. Staten gör äganderättsanspråk utan att verkligen också ha tillskjutit. En egendomlig rättstitel! Och den skall stödas av en presumtion! Hur beskaffad är då denna presumtion? En presumtion stöder sig på en slutledning: det har visat sig, att i allmänhet en sak förhåller sig så och så. Då bör man i det enskilda ovissa fallet kunna med sannolikhet antaga, att detsamma är förhållandet, intill dess motsatsen bevisas. Den stora massan av prästgårdar i vårt land ha tillkommit under medeltiden. Vi ha förut angivit att dessa bildades utan tvivel nästan undantagslöst på frivillighetens väg. Antaganden, att en större del av Uppsala ödsgods skulle ha ingått, kunna lämnas såsom täml. värdelösa därhän. Staten har överhuvudtaget, även efter medeltiden ej ingripit, när det gällt prästgårdsbildandet. Den har överlåtit detsamma åt enskilda, eller åt församlingsborna själva. Undantag utgöra en del komministerbeställen från Karl XI:s sista regeringsår och Karl XII:s allra första. Vad staten tillskjutit kan med visshet sägas inskränka sig till på sin höjd c:a 2 procent av hela massan. Hur kan man då hava panna att i detta fall komma med ett påstående som kammarkollegium år 1892, att i ovissa fall presumtion skulle gälla till förmån för staten? Och det är så mycket mer berättigat, att bevisbördan lägges på kronan, som de upplåtelser, vilka av densamma gjorts, förskriva sig från tider, då vi kunna förutsätta att skriftliga dokument beledsagat dem, och att de blivit bevarade. Det är ju en regel vid bevisbördans fördelning, att den bör åläggas bevisskyldigheten," som har ojämförligt lättast att bevisa, således här kronan.

Den åskådning, som vi här söka bekämpa, om kronans ställning till prästgårdarna, har vunnit ett starkt stöd genom kammarkollegii utlåtande, men dess grundlöshet torde genom vad vi här anfört framgå och en mera historiskt välgrundad uppfattning söka arbetas fram, enligt vilken lokalkyrkorna och församlingarna kunna komma till sin rätt. Härvid kunna vi instämma i Schallings ord i hans här ovan citerade skrift: "Vem äger våra kyrkor och deras egendom?" där han yttrar: "För församlingen själv spelar det reellt ingen roll, om dess kyrka eller den självär ägare till en jord, om kyrkan, är en stiftelse eller församlingens egendom. I vilket fall som helst är det församlingen, till vars förmån kyrkan eller kyrkoegendomen är till. Församlingen är huvudintressent i kyrkostiftelsen". Vidare säger han ett stycke före nu nämnda citat: "Det avgörande är dock, att ett lokalt subjekt är ägare, att kyrkans existens är förankrad i orten eller bygden och från dess sida omfattas med ett intresse, som icke kunde annat än försvagas, om den tillhörde ett mera vittomfattande subjekt med dimmiga konturer."

Men hur stämma dessa ord — som av oss fullt accepteras — med den Schallingska framställningen i övrigt!?

Innan vi lämna frågan om, huru den uppfattning, enligt vilken prästgårdarna allt mer och mer synas glida in under kronans målsmanskap och äganderättsanspråk, kan hava uppstått, vilja vi påpeka ännu en omständighet, som bidragit härtill. Det gällde såsom en gammal regel, nedärvd från medeltiden och katolska kyrkan, att kyrkoegendomen ej fick förminskas (kyrkoegendomens integritet). Då kyrkornas och prästerskapets ställning liksom ock biskoparnas genom reformationen försvagades i ekonomiskt hänseende, blev det, ännu mera än det redan varit förhållandet under medeltiden, en uppgift för staten, den världsliga makten, att skydda kyrkan och dess egendom. (Jämför det andliga och världsliga svärdet.) Denna uppgift fick Gustaf Wasa flera gånger efter reduktionen fylla och gripa in för att skydda kyrkans egendom från rofferi m. m. och likaså hans efterträdare. När sedan förvaltningsmaskineriet blev mera invecklat, lades i detta hänseende uppgiften på kammarkollegium och detta ämbetsverks advokatfiskal, vilken hade att hålla ett vakande öga i detta hänseende över de faror, som kunde hota kyrkoegendomen. I Kungl. Maj:ts instruktion för kammarkollegium av år 1879 föreskrives det, att kammarkollegium åligger att "hava inseende över den till kyrkliga behov anslagna jorden" och längre fram i samma instruktion upprepas detta, där det säges, att kammarkollegium åligger att "hava vård och inseende över de till ecklesiastikstaten upplåtna boställena samt till kyrkliga behov och ändamål anslagna hemman och lägenheter", o. s. v. Denna senare bestämmelse upprepas i nu gällande instruktion för kammarkollegium av den 31 december 1921. Enligt Schallings egna ord består kollegii vård och överinseende över denna fasta egendom bl. a. i att "tillse, att den icke användes eller disponeras emot därom givna föreskrifter". Dessa Schallings ord vittna om, att vår syn på ursprunget till kammarkollegii advokatfiskalämbetes ifrågavarande befogenhet skulle vara den riktiga. Men det är ett långt steg från detta, att kronan för kyrkans del utövar ett slags skyddsmakt genom att låta kammarkollegii advokatfiskal hava överinseende över att icke egendom frånhändes de kyrkliga ändamål, varför de givits, och till detta, att kronan tillvällat sig ställningen som representant för lokalkyrkorna och ännu längre till detta, att den gör anspråk på äganderätten till samma egendom. Dock torde advokatfiskalsämbetets uppgift enl. de kungl. instruktionerna hava föranlett mången till en uppfattning, att dess ingripande berodde på kronans äganderättsanspråk till prästgårdarna, vilket ju ingalunda kan vara fallet.

Welanders Fiskaffär,
Fiskarhamnen 15,
REKOMMENDERAS.
Tel 9578. Norr 6815.
Stor sortering. Specialitet: Leveranser till restauranter.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär, Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Aberopa denna annons.

Prenumerera på NATIONEN.

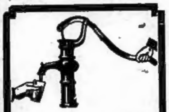

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanröjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cede[illegible]oths Tekn. Fabr., Stockholm

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Bliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!
Föreningens uppgift är:
att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;
att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.
Årsavgift 3 kronor.
Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 217 12 eller Norr 5899

Efter detta försök att förklara, huru en så historiskt oriktig uppfattning om prästgårdarna uppkommit, och huru församlingarna och lokalkyrkorna kunnat skjutas åt sidan, vilja vi nu övergå till att något skärskåda det 1926 av riksdagen o. kyrkomötet antagna förslaget till lag angående tillstånd till försäljning av kyrklig jord i vissa fall samt till upplåtelse av sådan jord under tomträtt. Denna lag sätter kronan på verket i fråga om att skjuta åt sidan församlingarnas eller lokalkyrkornas välgrundade anspråk och överlåter försäljnings- och upplåtelsefrågan in blanco till Kungl. Maj:t och till dess kammarkollegium, således enbart till helt världsliga myndigheter. Utan att behöva vara motståndare till de sociala krav, som i viss utsträckning genom dylika försäljningar och upplåtelser kunna tillfredställas, frågar man sig, om icke, innan en dylik försäljning eller upplåtelse sker, det först rimligtvis borde vara fastställt, vems jord det är som som försäljes eller upplåtes. I den utredning, som föregått Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen och skrivelse till kyrkomötet finnas åtskilliga inadvertenser. Av vad vi här förut framställt, framgår, huru oriktig en sådan beteckning av kyrkojorden bör vara som att den skulle "intaga en mellanställning mellan statlig och kyrkligt-kommunal egendom". Dessa ord återfinnas i Kungl. Maj:ts skrivelse. I utredningen säges också, att ensittarlagen ingalunda kan tillämpas på kyrklig jord, då 93 procent av egendomen är krono och endast 7 procent frälse eller skatte. Det är på grund av prästgårdsjordens bokföring, som man kan komma med ett dylikt påstående, men, såsom vi hava påvisat, torde i äganderättshänseende förhållandena vara omkastade och staten långt ifrån kunna göra anspråk på ens 7 procent. Det kan komma en tid då kyrkomöte och riksdag inför församlingarna få stå till svars för, vad de i detta år hava beslutat. Kyrkomötet ställdes väl mot väggen, och det framskjutande av församlingarnas rätt, som från Lundabiskopens sida gjordes för fredande av samvetet vid frågans avgörande kunde ej kullkasta ett enigt utskottsutlåtande. Det, som nu skedde, icke i fråga om själva upplåtelsebeslutet utan därigenom, att man lagt beslutanderätten helt i statlig myndighets hand, när det gäller lokalkyrkornas och församlingarnas egendom, är dock innerst ett moment i den kamp mellan å ena sidan församlingarna, å andra sidan staten, vilken vi se rätt så ofta komma till synes beträffande ekonomiska frågor även på andra områden. 1910 års boställsordning har i allt för hög grad skilt församlingarnas intressen från deras prästboställen. Man drevs därvid av bevekelsegrunden att söka få en utjämning av de så olika tillmätta prästlönerna. Men denna reglering, för vilken i viss mån stöd kunde åberopas redan i den medeltida biskopliga regleringsrätten inom vissa gränser innebar i sig och innebär alltjämt i sig en fara, ty den kyrkosocialism, om man så vill kalla det, som här träder fram, kan lätt glida över i en statssocialism och därmed eventuell socialisering. Det är på tiden, att biskopar och prästerskap och icke minst församlingarna själva få ögonen öppna för den fara som hotar. Det kan ju många gånger synas bekvämt för biskopar och präster att intaga ett slags ställning som statsämbetsmän, men de böra aldrig glömma, att de i första hand äro kyrkans tjänare, och att lika väl som en arvtagare är skyldig att söka tillvarataga det arv, som till honom överlämnats, äro Sveriges prästerskap och dess församlingar skyldiga att tillvaratagа vad förfäderna under århundraden, ja snart ett årtusende, hava sammanbragt. Hur skulle det väl upptagas, om staten skulle söka taga hand om missionskyrkornas eller friförsamlingarnas fasta egendom i vårt land? Det skulle nog bli ett enastående eny. Men när det gäller vår folkkyrkas och våra lokalkyrkors egendomar, tillkomna nästan uteslutande genom församlingsbors uppoffringar, då tiges det stilla! Suum cuique: åt en var sitt! är en rättsregel, som staten ingalunda skulle fara illa av att tillämpa, och den regelns övergivande kommer även i längden att hämna sig på staten själv, vare sig det gäller dess tillämpning i det mindre eller det större.

Faran för ett indragande helt till staten av de medel, som stamma från prästgårdarna liksom också av dessa egendomar själva kan synas mången ingalunda så stor, men med det förarbete, som en stark socialistisk regering fått av den Schallingska framställningen liksom av kammarkollegium, när det gällt att lägga saken så, att prästgårdarna egentligen hava kronan till representant, är därifrån vägen till ett äganderättsanspråk icke lång, särskilt med den bokföring, som i avseende på prästgårdarna praktiseras vid taxeringars och jordregisters upprättande. Och vilka komma att bli lidande på detta? Jo, just våra kyrkoförsamlingar vilka icke längre hava inkomsterna från prästgårdsjorden till ett underlag för prästens avlöning, utan måste helt på egen bekostnad och det stöd, arvet från förfäderna givit, därefter underhålla sina andliga ledare.

Genomförandet av 1910 års boställsordning innebar ett uppoffrande av den riktiga historiska uppfattningen om prästgårdarnas ställning i äganderättshänseende och likaså av enskildas uttalade donations- eller testamentsvilja samt slutligen ett undanskjutande av församlingarnas berättigade intressen. Utöver prästlönernas utjämnande hava de fördelar, man för kyrkans del väntat av denna boställsordning uteblivit och åtskilliga betänkliga nackdelar hava följt med den nya ordningen. Ändringarna i densamma av år 1925 och arrendeförordningen av samma år kunna ej i nämnvärd grad förbättra saken. Belysande är den berättelse, som i dagarna avgivits av riksdagens revisorer och tillåta vi oss att ur densamma anföra följande:

"Vid besök på ecklesiastika boställen i olika delar av landet ha revisorerna iakttagit, att 1910 års normer icke motsvara förväntningarna. Förut hade prästen intresse av att bostället lämnade nöjaktig avkastning. Nu finns icke i samma grad ett liknande intresse företrätt. Förvaltningen av boställena är genom sin splittring på ett flertal myndigheter mindre tillfredsställande ordnad. Genom invecklade former försvåras och förkvävas möjligheterna till en ekonomisk förvaltning och risk föreligger för vanhävd, såsom revisorerna också konstatera i Dalsland och även på av revisorerna besökta egendomar i andra landskap. Att jord, ställd under offentlig myndighets vård, lämnas att förfalla, framstår särskilt anmärkningsvärt, då staten genom vanhävdslagar ingriper mot bolag och föreningar som underlåta att tillse att jordbruk och byggnader vidmakthållas. Revisorerna framhålla vikten av snara åtgärder för undanröjande av missförhållandena. Det gäller här betydande ekonomiska värden, då ifrågavarande egendomar uppgå till mellan 3,000 och 4,000, till en väsentlig del bestående av landets bästa och mest välbelägna jord och med ett sammanlagt taxeringsvärde av narmare 150 miljoner kronor. Den revision av nuvarande opraktiska och till ekonomisk misskötsel ledande förvaltningsbestämmelser, som länge förberetts, bör påskyndas. Vid en revision bör tillbörligt beaktande ägnas de kyrkliga intressen, boställena avse att tillgodose".

Till vad här anförts kan påpekas, hurusom boställsordningen i sin tillämpning medfört på en del håll ett mot sunda förståndet stridande oerhört kostsamt bebyggande av boställena, vilket skall betalas ur arrendena och därav följande minskning i eller man kan säga avskrivning av arrendena. På andra håll har följden blivit av statsrevisorerna påtalade vanhävd. Om också riksdagens revisorers berättelse kan hälsas med en viss tillfredsställelse, då därav möjligen kan väntas ett framdrivande av en snar revision av hithörande författningar, måste likväl ett stort frågetecken sättas beträffande det berättigade i nu skedda statsrevisorernas ingripande. Är sannolikt grunden därtill, att riksdagens revisorer låtit sig påverkas av den alltmer framträdande uppfattningen om prästgårdarna såsom statens egendom, då ligger häri ett det kraftigaste givakt till församlingarna och en maning att förhindra det spel i det tysta, som bedrives om äganderätten till prästgårdarna.

Vart den internationella kooperationen syftar.

(Forts. fr. sid 1)

sa en vinst, en (synlig) vinst på i genomsnitt omkring 75 procent. En enda konsumtionsförening i Tule hade att uppvisa en vinst på över en och en halv miljon, under det att föreningens kapital endast uppgår till omkring 600,000. Alla de sovjetryska konsumtionsföreningarnas uppgå sammanlagt till 5,945,000 rubel och på dessa hade under året förtjänats 3,775,000 rubel. Pravda fordrar nu att försäljningspriset skola sänkas och att monopolet i fortsättningen ej måtte handhavas som en privataffär såsom hittills.

Med de här relaterade fina vinstsiffrorna för ögonen, en genomsnittsvinst av 75 procent i föreningarna, kan man mycket väl förstå det utomordentliga intresse för konsumentkooperationen såsom den (ur profitsynpunkt) "mest ändamålsenliga varudistributionsformen" som på senare tid även hos oss kommit till synes från den judiska storfinansens sida i och genom de herrar "nationalekonomiska" professorers energiska propaganda för densamma. Vart huvudparten av 75-procentvinsten (den synliga) tar vägen, är ju icke svårt att föreställa sig. Här som alltid är det de breda lagren som får betala fiolerna. "Pravdas" uttalade fromma önskan att kooperationsmonopolet icke bör skötas som en privataffär visar, att det är samma upphöjda kosmopolitiska principer, som komma till uttryck i Sovjet-Rysslands monopol som i våra egna "halvstatliga" å sprit och tobak och att hänsynen till de privata storfinansiella intressenterna i monopolen där som här äro de allena bestämmande. Med dessa märkliga avslöjanden, från den internationella kooperationens eget föregångsland, som visa på en uppskörtning av de breda lagren av det mest oblyga slag, gäller det för den svenska allmänheten att noga vara på sin vakt o. framför allt att icke låta dupera sig av sirénsångerna från Alljudas "nationalekonomiska" professorer. Det är ett allmänhetens intresse att slå vakt om den fria företagsamheten på varuhandelns område gentemot de judiska monopolsträvandena, av vilka den s. k. konsumentkooperationen helt säkert är att betrakta som den allra farligaste.

Gyllene Internationalens världskonferens.

Till svenska deltagare i den av Nationernas förbunds råd sammankallade internationella ekonomiska konferensen, vilken skall taga sin början i Genève den 4 nästkommande maj, har regeringen utsett generalpostdirektör A. Örne, bankdirektör J. O. E. Rydbeck, professor K. G. Cassel, verkställande direktören i Sveriges industriförbund V. G. Lundvik samt Landsorganisationens kassör J. O. Johansson.

Den engelska kooperationen ansluter sig helt till socialismen.

Den engelska kooperationen har beslutat närmare och fastare än vad tidigare varit fallet sluta sig till Labour Partp. Avtal har nämligen träffats mellan Cooperative Party o. Labour Party om tillsättandet av en gemensam permanent kommitté för främjandet av gemensamma politiska intressen. Arbetarpartiet får därmed garantier för starkare finansiellt stöd från de kooperativa organisationerna än förr varit fallet, ehuru den politiska alliansen redan sedan länge varit i gång.

Tycker Ni om NATIONEN

I så fall gör Ni tidningen en tjänst genom att rekommendera den till vänner och bekanta.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 7. Fredagen den 18 Febr. 1927. Årg. 3.

Förortsbanefrågans lösning ett samhällsintresse.

Den Allan Cederborg—Yngve Larssonska bostadspolitiken måste stävjas!

I vår artikel i föregående nummer "Generalplanen — endast ett försök att fastlåsa förortsbanefrågan?" påvisades, hurusom förortsbanefrågan, vilken för ett år sedan befann sig i ett gynnsammare läge än på länge, genom landshövding Edéns "stora initiativ", utmynnade i mötet å Gillet d. 7 januari 1926, bragts i en återvändsgränd. Vi skola för dagen något närmare ingå på den utomordentligt viktiga frågan, som heltvisst förtjänar ett bättre öde än att på detta sätt förfuskas.

Samhälls- eller förortsbildningen runt Stockholm hade ursprungligen sin grund i de abnormt uppdrivna höga hyrorna i Stockholm, vilka tvungo befolkningen att söka billigare bostadsplatser. Frågan om planläggningen av dessa nya bostadsområden växte efter hand fram till en angelägenhet av största samhälleliga betydelse. Det visade sig nämligen, att samhällen uppstodo, vilka kommo att ligga i vägen för huvudtrafikleders framdragande till längre bort belägna bostadsområden, vilket gällde icke endast trafikleder för väg- och gatutrafiken utan även i fråga om framdragandet av erforderliga s. k. förortsbanor.

Det har med full tydlighet visat sig, att förortsbanesystemets utbildande utgör själva grundstommen för en enhetlig och sammanfattande plan, avseende såväl förbättrandet av de nuvarande samhällenas trafikmöjligheter som ock tillgodoseendet av det ständigt ökade bostadsbehovet. Sammanfattningen av begreppet förortsbanor samt övriga huvudtrafikleder bildar huvudingredienserna till en s. k. general- eller regionsplanering över det kringliggande förortsområdet i dess helhet. Härav följer, att man vid genomförandet av en dylik general- eller regionsplanering icke kan undgå att allvarligt uppmärksamma och taga befattning med själva förortsbanefrågan, vars uppgift ju är att på effektivaste sätt möjliggöra den växande befolkningens utbredande på en större yta med allt billigare tomtpris i stället för att koncentrera och sammanpacka denna växande befolkning inom storstadens höga hyreshus med härav följande högt uppressade hyror. Att en utveckling av förortsbanefrågan under sådana förhållanden skulle komma att möta ett hårdnackat motstånd från de mäktiga storfinansiella intressenas sida, som önska ett bevarande av status quo vad Sthlms hyrespriser beträffar var ju endast vad som var att vänta. Att dessa intressen hittills så som skett lyckats förhindra en lösning av frågan visar blott, vilken oerhörd makt de i verkligheten hava att kunna genomdriva sina önskningar, även där dessa på det mest uppenbara sätt gå rakt i strid mot den stora allmänhetens. Den förda striden mot förortsbanefrågan har de senaste åren vunnit ökad aktualitet sedan Stockholms stad under kristiden beslutat följa de illustra linjer i bostadsfrågan, som angåvos av statens bostadskommission och som för lättfattlighetens skull torde kunna benämnas den Allan Cederborg-Yngve Larssonska bostadspolitiken, vilken som bekant även varmt omfattades av nuvarande kommunikationsministern C. Meurling. Denna karaktäriseras som bekant av att hyrorna ohejdat stegrats enligt lagen för tillgång och efterfrågan och att härigenom hyrorna kommit på en nivå, som t. o. m. vida överskrider de nuvarande oerhörda byggnadskostnaderna.

Med utgångspunkt från de krav denna bostadspolitik självfallet uppställde var det endast naturligt, att det för de ledande kretsarna inom Stockholms stad skulle framstå som en angelägenhet av allra största vikt att statens järnvägars fjärrtrafik fortfarande tog den nuvarande sammanbindningsbanan i anspråk och ej såsom järnvägsstyrelsen tidigare föreslagit bortflyttade från densamma. Generaldirektör Granholm ansåg sig tydligen så myoket beredvilligare kunna gå dessa önskningar till mötes som vissa avsedda kapitalutlägg för statens järnvägar härigenom kunde inbesparas åtminstone tills vidare, intill dess den allmänna opinionen hunne att komma till full klarhet om det oblyga spel som i denna angelägenhet förehaves.

Varje rörelse eller tendens hos befolkningen utanför eller i Stockholm, som kunnat vara ägnad att sprida ett besvärande ljus över situationen har av de

(Forts. å sid. 3).

Den Cederborgska jättesvindeln

utgör heltvisst ett ganska typiskt exempel på den affärsmoral, som i senare tid, under de nya makthavarnas beskydd fått göra sig bred i vårt land. Händelsen är i och för sig icke överraskande, här kom blott svindelaffären att utveckla sig på ett sådant sätt, att det icke lät sig göra att helt nedtysta eller bortförklara den såsom en praktisk-ekonomisk oundviklighet. Kosmopolitismens själva organ par préference, Svenska Dagbladet, talar med anledning av det inträffade om "en hederskänslans uppluckring, som så småningom kan befaras leda till den moraliska nivåns sänkning." "Den moraliska nivåns sänkning" kan emellertid konstateras såsom ett redan inträtt klart faktum, för vilket vi i mycket betydande grad just hava de pressorgan att tacka, som nu som bäst slå sig för sina bröst och spela på moralitetens strängar. Börjar man där månne tveka inför konsekvenserna av den kulturutveckling man med berått mod frammanat? En mycket väsentlig del av de kosmopolitiska avisornas innehåll har ju också på senare tid rört sig om förskingringar, mord och bedrägerier, vari de hava formligen frossat. En från de storfinansiella rovriddarnas sida bedriven folkutplundring, ruinerandet av banker o. hela industrier etc. har tolererats såsom fullkomligt naturliga ekonomiska företeelser, och det har ej ansetts på minsta vis stötande att finansmän i framskjuten ställning — naturligtvis av ren människokärlek! — trätt fram som "räddare" av förskingrare av den Gerhard Magnussonska typen till förhindrande av att lagen finge sin gång. Den heliga kretsen av folkexploatörer har känt en inre solidaritet som varit rent rörande.

Trots allt vad redan framkommit rörande den Cederborgska jättesvindeln är tydligt, att det vilar en mysticism av sällsport slag över det hela, en mysticism som med till visshet gränsande sannolikhet aldrig helt kommer att skingras. En firma, innehavande ett järnvarulager av 1 à 1,5 miljon kronors värde har genom utfärdade falska lagerbevis lyckats engagera sig för ett skulddeficit à 5 à 6 milj. kronor. Vart hava, frågar man sig, pengarna tagit vägen? Man vet att

(Forts. å sid. 4.)

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till finansministern.

Direktör Edv. Lithander.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes den mycket märkliga skrivelse rörande Spritmonopolets verksamhet under de gångna tio åren, som av ledamoten av riksdagens första kammare, direktör Edv. Lithander, inlämnats till finansministern. Inlagan, som utarbetats under medverkan av sakkunnig person, är resultatet av en ingående granskning av de för riksdagens ledamöter tillgängliga uppgifterna på området. Den är utförd med stor grundlighet, sakligt och objektivt hållen och lägger på ett för alla överskådligt sätt korten på bordet. För de "socialt" intresserade herrarna i Spritmonopolet har det som bekant alltid varit en synnerligen angelägen sak att i lugn o. ro få arbeta utan att störas av ovidkommande nyfikna blickar. Det enda tillfälle, som det en smula lättats på hemlighetsfullheten var när finansminister Beskow år 1923 lät verkställa en utredning rörande vissa ekonomiska förhållanden inom monopolet. Denna utredning gavs visserligen aldrig någon spridning, den ej ens utdelades till riksdagens ledamöter, men det blev genom densamma klarlagt, att stamaktierna i A.-B. Vin- och Spritcentralen, vilka herr Richard Sandler under sin finansministertid avyttrade till ett visst finanskonsortium för 400,000 kronor, hade ett matematiskt värde av 30 miljoner kronor. Huru många miljoner kronor, som under de gångna tio åren runnit bort i form av "spillvatten", därom gav dock hr Beskows utredning intet som helst besked. Hr Lithander har nu emellertid sökt bringa klarhet i den viktiga frågan huru mycket som icke inlevererats till statsverket i överensstämmelse med dels den en gång gjorda utfästelsen i Stockholmssystemets skrivelse av den 5 dec. 1917 till finansministern "att hela partihandelsvinsten oavkortad skall tillfalla det allmänna", dels den av dåvarande finansministern lämnade förklaringen i första kammaren av den 16 jan. 1919 om de miljonvinster, som statsverket skulle hava att påräkna därigenom att sedan 7 proc. ränta å nedlagt kapital utbetalats "alla övriga inkomster på grund av bolagens bestämmelser komma att tillfalla statsverket." Hr L. kommer i sin utredning till det resultatet, att det sammanlagda belopp som under den gångna tioårsperioden bortskrivits på allehanda mer eller mindre lyckade företag och anordningar, i stället för att i enlighet med de här refererade utfästelserna komma det allmänna till godo, uppgår till den enorma summan av 48 milj. kronor. Då direktör Lithanders inlaga till finansministern givetvis är av stort allmänt intresse för bringande av offentlig klarhet i mysterierna kring det "halvstatliga" Spritmonopolet, skola vi in extenso i Nationen återgiva densamma och begynna i dagens nummer publiceringen därav. Inlagan är av följande lydelse:

Till Herr Statsrådet och Chefen för Finansdepartementet.

När den av Regeringen den 19 nov. 1926 tillsatta kommittén, som fått i uppdrag inkomma med förslag till ökad kontroll beträffande statsmonopolen, går till sitt arbete, torde det vara oundgängligt att kommittén beträffande Vin- & Spritcentralen ser tillbaka på huru detta monopol under sin hittillsvarande verksamhet tillgodosett statens intresse för att kunna rätt bedöma vad som bör föreslås för att genom ökad kontroll hädanefter tillgodose riksintresset.

(Forts. å sid. 4.)

Den judiska religionens principer.

Av J. L.

Utvecklingens idé, som en allvis skapare lagt till grund för den jordiska tillvaron, har icke endast sin tillämpning på den yttre naturen utan även på människans andliga liv, som i sin tur är beroende av ingivelser från andevärlden. Tanken är här den mottagande, och viljan den drivande kraften som förvandlar ingivelserna till handling. Dessa ingivelser äro emellertid både goda och onda. Men för att skilja dem åt har människan erhållit tvänne andliga kontrollapparater som heta förnuft och samvete. Och på detta område är det som den mänskliga viljans valfrihet har att bestå sitt eldprov, ty här gäller det att skilja och välja mellan gott och ont i dessa ords verkliga mening. Dock är detta visserligen ingen lätt livsuppgift för ett släkte med ett ondskefullt och egoistiskt sinnelag, ty ett sådant finnes hos människan, om man utan förskönande omskrivningar vill betygsätta hennes karaktärsegenskaper i mera allmän bemärkelse. Och ehuru hennes vistelse på denna jord ej är garanterad ens för de närmaste sekunderna, så är hennes begär efter jordiska skatter omåttligt. Härom vittnar både erfarenhet och världshistoria.

Men att detta livsmål blivit upphöjt till ett religiöst system, det är en uppfinnig, vartill judendomen äger patenträtten. Ingen annan religion har att uppvisa ett så materialistiskt och ondskefullt gudsbegrepp som jahveismen. De handlingar som på Jahves befallningar och med hans välsignelser blevo utförda av judafolket kunna sannerligen endast ha haft sitt ursprung från sataniska ingivelser, vilka ej alls blivit besvärade med någon kontroll av varken förnuft eller samvete. Detta kan utan svårighet fastställas genom det faktum att sådana egenskaper som falskhet, bedrägeri, lögn, mord, hat och grymhet framhålles i jahvekulten såsom heliga principer. Medan i kristendomen endast sanning, rättfärdighet och godhet ha sin givna plats. Det är därför ett förkastligt företag att söka sammanblanda jahveismen med kristendomen. Onda egenskaper äro förvisso tillfinnandes hos alla jordens folk, men var finna vi dem, utom i judendomen, glorifierade såsom heliga religiösa lydnadsmoment? Och ett sådant ondskefullt religionssystem kan ändock av kristna teologer tolereras, försvaras och förkunnas såsom utgörande en del av deras egen kristna lära — den renaste och heligaste av läror som människotanken kan fatta! Men tyvärr äro de kristna folken mera intresserade av strider sinsemellan än att göra den kristna lärans grundsatser kända och hålla den fri från inflytanden.

(Forts. å sid. 4.)

Konstnärsklubben förordar högbro vid Smedsudden.

Konstnärsklubben, som under ett flertal diskussioner grundligt dryftat centralbrofrågan och härunder tagit del av såväl det Hörnellska som de övriga förslagen till centralbro i Stockholm, har enhälligt uttalat sig emot antagandet av något av de nu föreliggande centralbroförslagen. I resolutionen heter det bl. a:

Det synes Konstnärsklubben, att Stockholms stad torde sakna anledning att offra många miljoner på att ändra den ifrågavarande broförbindelsen, såvida icke denna ändring innebär en radikal förflyttning av sammanbindningsbanan till ett läge helt utanför stadens centrum. Det är också tydligt att stadens gatutrafik icke nöjaktigt kan tillgodoses enbart genom en centralbro som skulle bibehålla och sannolikt betydligt öka trafiken på de trånga gatorna i stadens centrala delar. I stället visar hela gatunätets utveckling nödvändigheten av en bro västerut som kan upptaga trafiken från de nya bredaagatorna på Norrmalm, Kungsholmen och västra Södermalm. En sådan bro, t. ex. vid Smedsudden, skulle medföra en avsevärd förkortning av förbindelsen mellan vägnätet norr och söder om huvudstadens västra delar samt naturligt upptaga den tunga trafiken mellan dessa stadsdelars industrikvarter. Då dessutom de naturliga förutsättningarna för en högbro vid Smedsudden äro sådana att en bro därstädes, rätt utformad, bör kunna bli en prydnad för landskapet, bliva både de estetiska och de praktiska kraven i detta fall väl tillgodosedda. Och genom att förflytta sammanbindningsbanan till denna plats, skulle oskattbara skönhetsvärden kunna återvinnas i själva centrum av huvudstaden. För en dylik framtida järnvägslinje är ju också erforderligt markområde redan reserverat.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Spritbyråkratiens generalmönstring i kyrkans hägn.

Alltsedan hr Lithanders inlaga, denna verkliga fullträff som nästan raserat Spritmonopolets grundvalar, inlämnades till finansministern, har man gått o. väntat på ett svar från Spritcentralens styrelse. Att vederbörande icke skulle taga den enda riktiga konsekvensen och ställa sina platser till förfogande, stod klart för var och en som förstår deras blygsamma läggning, men ingen hade väntat, att genmälet skulle taga den form det gjorde — en nykterhetskonferens med kyrkan som täckmantel.

När man så genomgick programmet för konferensen och bland föredragshållarne återfann först och främst direktören för Spritcentralen, m. m. incl. hr Rosenborg, Stockholmssystemet, samt hela den röstbegåvade staben från Kontrollstyrelsen, slogs man ett ögonblick av den häpnadsväckande tanken, att alla dessa förnämiteter ville sig omvända och bättra. Förnimmelsen gick dock lika hastigt som den kommit. Där den ohöljda egoismen och maktfullkomligheten under åratal uppammats, har förvisso varken kyrkan eller förnuftet helt oförhappandes något av värde att hämta.

Konferensens förlopp jävade också helt och hållet varje förhoppning om en sinnenas förändring till det bättre. Allt gick i det nuvarande restriktionssystemets tecken, t. o. m. de från Norge och Finland importerade talarne lovordade — Brattsystemet. Hade det icke varit bättre om dessa förespråkare låtit sitt ljus skina i resp. hemland? Vi svenskar hava ju också en smula erfarenhet av denna dyrbara uppfinning.

Hr Bratt själv talade över ämnet "det privatekonomiska intresset inom alkoholnäringen", därmed bevisande sig som lycklig ägare till ett mycket gott matsmältningsorgan. Som enda nyhet kan omtalas, att han utbytt ordet "allmänna", antagligen väckande mindre behagliga idéassociationer till live, mot "samhället". Hr Rosenborg meddelade, att en del motboksinne-

(Forts. å sid. 4.)

Den 18 Febr.

Kravet på ett betryggande sjöförsvar.

Under den alltjämt pågående livliga offentliga diskussionen om flottplankommitténs resultat har försports, att regeringen numera skulle vara besluten framlägga proposition till riksdagen i flottplanfrågan och att denna skulle vara att förvänta till omkring den 1 mars. Vad man däremot ännu intet fått veta om är huruvida den bebådade regeringspropositionen kommer att utmynna i flottplankommittéförslaget i ursprungligt eller förändrat skick; men vad man nogsamt haft tillfälle erfara är, att den rent fosterlandsfientliga agitationen, inspirerad och ledd av den starkt rustade judiska revolutionsregeringen i Moskva, arbetat av alla krafter till förhindrande av varje som helst positiv lösning av frågan. Från socialdemokratiskt håll göres alltjämt de mest energiska ansträngningar att misstänkliggöra flottkommittéförslaget och genom "F-båtshets" åter sätta de gamla partilidelserna i svallning. Så mycket nödvändigare är det därför, att alla fosterlandskännande nu sätta in sina krafter på förhindrande av Moskvas och dess hejdukars planer genom att ena sig om en positiv insats till flottplanfrågans förande i hamn. Låta vi våldets och blodets regering i Moskva avgöra frågan om vi skola hålla oss med ett sjöförsvar, kunna vi vara förvissade om, att det ej skall dröja länge förrän vi hava revolutionsregementet också över oss här i Sverige. Vad som hänt i Ryssland, där miljoner medborgare som intet ont gjort mördats och frånrövats sina ägodelar endast därför att de befunnos stå i vägen för Alljudas spekulationer på världsherravälde borde sannerligen för oss utgöra ett allvarligt memento att icke beträffande vårt riksförsvar låta en klart fientligt sinnad främmande makt bestämma över våra handlingar.

Att revolutionsregeringen i Moskva var den, som med tillhjälp av sina många hantlangare inom svensk politik, svensk finans och svensk press genomdrev 1925 års nedrustningsbeslut, har i denna tidning mångfaldiga gånger påpekats. Sanningen rörande dessa förhållanden är nu på väg att bana sig fram till en större öffentlighet. Vad på sistone erkänts från socialdemokratiskt håll, att socialistpartiets hållning i försvarsfrågan i mycket hög grad influerats av Moskva, är förvisso ett märkligt förhållande, som stöder de av oss tidigare gjorda påståendena om den judiska världsrevolutionsregeringens inflytande i vår försvarsfrågas praktiskpolitiska handläggande. Då det gäller att rasera flottan hava försvarsfienderna emellertid ett betydligt lättare arbete än när det gäller armén. I fråga om armén räknar man som bekant endast med antalet arméfördelningar, och den offentliga diskussionen rör sig i allmänhet endast om behovet av landstridskrafter (så eller så många arméfördelningar) utan att den inlåter sig på huru arméfördelningen som sådan skall vara sammansatt. Detta innebär ju, att åtminstone de arméfördelningar, som få finnas, bliva militärt användbara för krig. Ty huru en arméfördelning skall vara sammansatt, det kan endast fackmännen avgöra. Då det gäller flottan däremot, har man ingen som helst försyn för fackmännens krav på beskaffenheten av kustflottan, flottans viktigaste operativa enhet, för att den skall vara militärt användbar. Där göres varje del av flottan, varje fartygstyp, till ett politiskt partis speciella egendom, utan hänsyn till att samtliga typer måste förekomma och det i en viss proportion till varandra för att bästa effekt skall kunna ernås. Att bemärka är, att någon utredning om den erforderliga storleken av den svenska flottan — d. v. s. motsvarande antalet arméfördelningar till sjöss — icke har lagts till grund för det förslag flottplankommittén nu framlagt. Kommittén har endast tagit till sin uppgift att inom en tioårsperiod söka omsätta 1925 års kustflotta i modern material, och antagligen för att undanröja ett kompromissande i riksdagen om dessa för landet livsviktiga värden och i förlitande på att sådana institutioner som regering och riksdag icke skulle finna med sin värdighet förenligt att desavouera sina förtroendemän har kommittén själv gått in för en kompromiss. Den har lyckats ena partiernas representanter och sakkunskapen om en flotta, som i årlig omsättningskostnad uppgår till endast 10,873 milj. kr., under att 1925 års flotta angivits erfordra en omsättningskostnad av 13,45 milj. kr. Sett mot bakgrunden av att 1925 års flotta sammansatts genom att hopskrapa resterna av den gamla flottan, utan att någon hänsyn tagits till det verkliga behovet av sjöstridskrafter, inses vilken oerhörd nedrustning som härigenom i själva verket kommit till stånd.

Kommittéflottan har genom den redan gjorda kompromissen kommit ned till den absoluta underkant, under vilken den icke längre kan vara operationsduglig. Få pansarskeppen, flottans kärna, dessutom stryka på foten, ja då kan icke längre med flottan riktas det avgörande slaget mot en fiende till sjöss, och detta inses tydligen till fullo i Moskva liksom överhuvud av alla de med revolutionsregeringen samverkande försvarsfienderna inom landet. Till belysande av pansarskeppens betydelse för flottan kan som jämförelse tagas en boxningsmatch. Skulle det väl falla någon förnuftig människa in att hålla på seger för en boxare, som — i övrigt duktig — har hälften så långa armar som motståndaren och små, kraftlösa händer, samt praktiskt taget vore utan förmåga att "tåla stryk"? — Detta är alldeles detsamma som att uppbygga en flotta av enbart småfartyg, d. v. s. jagare, u-båtar och flyg, utan pansrade skepp med grova, långskjutande kanoner. Jämförelsen mellan de korta armarna och de små, kraftlösa händerna å ena sidan och de långskjutande kanonerna med de grova projektilerna å den andra är direkt tillämplig, liksom även förmågan att "tåla stryk" i jämförelse med pansaret. Ty strid av vilket slag som helst vinnes av den, som har största skickligheten i förening med uthållighet samt förmågan att i rätta ögonblicket utdela slaget med erforderlig kraft.

Vi hava redan i ett föregående nummer haft tillfälle närmare belysa arten av det program rörande vårt marina försvar som hr Engberg i Socialdemokraten och hans meningsfränder gått in för. Från detta håll har framkastats yrkande på "F-båtsfamiljens" utdöende och från andra "sakkunniga" håll har gjorts gällande, att utflyttandet av flottans verksamhet på öppna havet och dess inriktande på striden till sjöss för att därigenom skydda hela den svenska kusten endast vore "marina storhetsdrömmar". Demagogiska talesätt av detta slag äro dock illa på sin plats, då det gäller värnandet av landets och dess invånares väl och ve gentemot anslag från rovgiriga främlingsnationers sida, och säga vad man vill, ingen kan med respekt för sanningen påstå, att faran för dylika numera är mindre än tillförene. Det imperialistiska Moskvas otillständiga inblandning i våra inrepolitiska förhållanden visar fastmera, att situationen i dag är i allra högsta grad allvarlig, kanske rent av allvarligare än någonsin. Likartat ter sig även läget i övrigt ute i världen, fullkomligt oberoende av det lögnaktiga fredstal, som från Genève sprides ut över alla jordens länder till folkens invaggande i falska föreställningar om säkerhet. Såsom klara uttryck av fosterlandslöshetens sinnelag och förräderi mot det egna landet och folket måste också mot bakgrunden av de rådande principerna för sjökrigets strategi och taktik såväl de demagogiska socialdemokratiska fraserna om "marina storhetsdrömmar" som Moskvahejdukarnas paroll "inte ett öre till militarismen" betraktas. Resultatet av de båda ståndpunkterna måste bliva detsamma: ett maktlöst sjöförsvar. Att observera är, att de försvarsfientligas attacker mot flottplankommitterades förslag främst rikta sig mot de trenne föremålen: pansarskeppen, hangarkryssaren och själva grundvalen för flottans fortbestånd, nämligen planmässigheten, flottplanen. Denna inriktning av attackerna ger en tydlig fingervisning om just det väsentliga i hela frågan.

Flottkommittén är otvivelaktigt principiellt inne på den riktiga vägen i det den erkänner det berättigade i det militära kravet på operativa enheter, men den finner sig av ekonomiska skäl — varföre icke säga sanningen rent ut av hänsyn till Moskva? — icke kunna taga de praktiska konsekvenserna av sin övertygelse, i det den i stället för att förorda det nödvändiga vapnet, kryssaren, pålägger hangarkryssaren även dennas uppgift, vilket militärt sett är en oformlighet. Härigenom blir flottkommitténs förslag som sådant behäftat med en mycket allvarlig brist, så att den avsedda operativa enheten icke fyller de militära krav, som böra ställas på en dylik. Beträffande kommittéflottans sammansättning finnes det luckor i kommittéförslaget, som aldrig borde hava godtagits av sakkunskapen. Även om man här bortser ifrån de av kommittén beräknade livslängderna för fartygen, vilka icke ens hålla sig inom den gräns, där den tekniska sakkunskapen icke längre kan garantera att materielen står sig för enbart ordinarie påfrestningar, kan man ändock icke godtaga förslaget såsom ur militär synpunkt fullt tillfredsställande. De i det operativa instrumentet, kustflottan, ingående beståndsdelarna måste förefinnas i en viss naturlig inbördes proportion. Utgår man från en kärna av en division pansarskepp (4 stycken), vilket är det minsta tänkbara, bör till denna höra minst en grupp kryssare (2 st.), 4 divisioner jagare (16 st.), 6 divisioner u-båtar (12 mindre och 6 större), 2 divisioner vedettbåtar (12 st.), 2 hangarfartyg samt depåfartyg. Sålunda erhålles en homogen kustflotta, som står i ett rimligare förhållande till flottans uppgifter. För ernående av en sådan sammansättning av kustflottan erfordras att utöver flottkommitténs kompromissförslag en utökning av programmet sker med följande antal fartyg: 2 st. pansrade kryssare, årskostn. c:a 2,0 milj. kr., 8 st. jagare, årsk. c:a 2,7 milj. kr., 4 st. vedettbåtar, årsk. c:a 0,325 milj. kr., 6 st. mindre u-båtar, årsk. 1,406 milj. kr., 3 st. större u-båtar, årk. c:a 0,941 milj. kr. och 1 st. hangarkryssare, årsk. c:a 0,550 milj. kr. d. v. s. tillsammans 7,922 milj. kr. Den sammanlagda årskostnaden för en flotta av denna sammansättning skulle komma att uppgå till omkring 18,79 milj. kr., en summa som ju icke kunde anses orimlig i betraktande av att vi därigenom skulle tillförsäkras en i verklig mening kampduglig flotta, i stånd att fylla sin uppgift, vilket ju är en av grundförutsättningarna för vårt bestånd såsom en fri nation och på en mångfald olika sätt, såsom här tidigare utförligt påvisats, kommer oss även direkt ekonomiskt till godo genom det skydd och den starkare ställning det erbjuder vårt svenska näringsliv i förhållande till utlandet.

De av främmande intressen inspirerade försvarsfienderna hava företrädesvis brukat framhäva den ekonomiska synpunkten såsom det mest vägande argumentet för sin nedrustningssträvan. Redan på grund av den starkare position ett starkt försvar bjuder oss i den internationella ekonomiska samfärdseln håller detta argument icke. Oavsett detta måste vi naturligen också vara beredda att utgiva den premie, som i möjligaste mån tryggar oss mot attacker mot vår frihet och vår självständighet. Det gäller ju att skydda land och folk mot illasinnade fientliga makters onda anslag och planer. Att dylika i närvarande tid icke saknas, har den världsrevolutionära regeringen i Moskva givit oss nog så tydliga bevis för. Värnet av vår frihet och vårt oberoende måste städse stå som en första programpunkt i svensk politik, som intet svenskt parti får offra utan att varda stämplat som ett fosterlandsförrädiskt sådant. De erforderliga ekonomiska utgifterna få icke avskräcka oss från att härvidlag göra vår plikt mot det gemensamma fosterlandet. Röj undan en del av den i verklig mening landsruinerande byråkratien och de många onödiga statsliga institutioner, kommissioner etc., vi överhopats med, låt staten få de inkomster på många miljoner kronor årligen, som i våra monopol etc. f. n. tillåtas "rinna bort" i storfinansherrarnas fickor, visa mindre hänsynsfullhet mot dessa senare och låt dem skatta för sina verkliga inkomster så som sig bör! — och vi skola icke endast vara i stånd att hålla oss med ett försvar, som tryggar vår frihet och vårt oberoende, utan därtill också få medel att efterhand genom statsskuldens avbetalning frigöra oss från det olyckliga beroendet av en folkförtryckande enskild finansmakt, som satt som ett av sina främsta syftemål att rasera vårt nationella försvarsväsen för att dymedels helt bringa oss i den imperialistiska internationella storfinansens våld.

Ehuru vi alltså ur synpunkten av landets väl i den allvarliga tidssituation som råder icke kunna anse det förslag flottkommittén framlagt såsom tillfredsställande eller försvarligt, inse vi dock, att den lösning av försvarsfrågan vad marinen beträffar, som vore den sakligt motiverade och riktiga, under nuvarande parlamentariska förhållanden icke har stora utsikter för sig. Man får hoppas att svenska folket genom en upplysningsverksamhet i sanningens anda inom en nära framtid skall komma till insikt om vad dess väl kräver och att det även skall veta att, innan ofärden hunnit över oss, vidtaga de nödiga anstalterna till avvärjande av de faror "den stora nedrustningen" ställt oss inför. Naturligtvis vore det allt för optimistiskt att vänta sig att den sittande regeringen skulle vilja gå utöver flottkommitténs förslag, men man får hoppas, att statsminister Ekman, som under sin hittillsvarande statsministertid visat tecken till att vilja fullgöra sitt höga värv i rikets tjänst i känslan av ansvar, skall göra det bästa möjliga av situationen. Så mycket är dock säkert, att skulle regeringen gå in för något mindre än flottkommitténs förslag, komme detta att framkalla en stark oro och icke kunna undgå att i allvarlig grad irritera stämningen inom de fosterlandskännandes led, och vi våga tro, att statsminister Ekman trots allt känner mera gemensamt med dessa än med dem, som i främmande makts sold av alla krafter inrikta sig på att rasera vårt försvar. Han och hans politiska vänner böra besinna att försvarsvännerna vilja ett starkt försvar icke för försvarets skull utan endast därför att vårt gamla Sverige skall vara i stånd att bestå och oförkränkt en gång kunna lämnas i arv åt kommande släkten. Här gäller nu för alla ärliga fosterlandsvänner att enigt sluta upp kring kravet på vårt sjöförsvars uppryckande ur det olycksdigra vanmaktstillstånd, vari det råkat genom försvarsfiendernas försåtliga förhallnings- och saboteringspolitik. Det förslag som av regedagen antages måste under alla förhållanden vara av den beskaffenhet, att det utgör en fullt hållbar grund för uppbyggande av ett betryggande sjöförsvar.

Generalkonsul Cronholms mål mot Kungl. Maj:t och Kronan.

Stockholms Rådhusrätt har avkunnat dom i mål emellan Generalkonsul Folke Cronholm, kärande, och Kungl. Maj:t och Kronan, svarande, rörande skadestånd. Ur Rådhusrättens domsmotivering återgiva vi följande:

"Den omständigheten att käranden, på sätt i målet är upplyst, i september 1917 i tidningspressen i såväl Mexico som andra länder i stor utsträckning beskyllts att vara tysk spion i anledning därav, att han under det pågående kriget i sin förutnämnda egenskap av chargé d'affaires enligt order från utrikesdepartementet förmedlat chiffertelegram från tyska regeringen till tyska legationen i Mexico, föranleder icke lagligen skyldighet för svaranden att till käranden, som uppgivit, att han till följd av berörda beskylningar hindrats att tidigare än som skett återvända till Sverige, utgiva gottgörelse för kostnader i anledning av uppehållet i Mexico eller skadestånd för det lidande och obehag, som genom beskylningarna må hava tillfogats honom."

Svenska staten är visserligen icke direkt ansvarig för vad som skrives i amerikanska pressen och följderna därav. Men däremot får svenska staten anses vara indirekt vållande till den skada, som träffat generalkonsul Cronholm. Staten är nämligen ansvarig för statstjänstemäns görande och låtande i den mån ansvar ej kan utkrävas av dessa personligen. Såsom bekant var det förre utrikeministern Knut Agathon Wallenberg som i strid mot Sveriges neutralitetsförklaring lät verkställa den skandalösa förmedlingen av politiska tyska telegram under världskriget. För denna för Sveriges ära och anseende skadliga handling har hittills K. A. Wallenberg gått fri från kriminellt och civilt ansvar såsom praxis är beträffande medlemmar av denna rättsligt priviligierade släkt, men av allmänna opinionen såväl inom Sverige som utomlands är K. A. Wallenberg för sitt nämnda förhållande en dömd man.

Karl XI:s geniala indelningsverk återuppstår?

Militärbefälhavaren på Gotland har nu avgivit sitt av k. m:t infordrade yttrande över förslaget att få till stånd en jordavlönad underbefälsstam vid Gotlands trupper. Yttrandet utmynnar i förslag om organiserande av en reservstat för furirer, på sätt och vis ett moderniserat indelningsverk, och furirreserv.

PRESSKONSERTEN

Soc.-Dem. mot Moskvas inblandning i svensk politik.

Hr Engberg i Socialdemokraten har åter överraskat världen med ett uttalande, inför vilket man känner sig frestad uppställa den frågan, om det är allvarligt menat eller endast utslag av ren partitaktik eller ett nyckfullt politiskt sinnelag. Yttrandet, som är infört å ledande plats i tidningen under rubriken "En skamlös trafik. Ut med bolsjevikerna!" riktar sig med en sådan hänsynslös skärpa emot den kommunistiska revolutionsinternationalen och dess agentstabs här i landet verksamhet att man i betraktande av hr E:s nyss föregående aktion i försvarsfrågan enligt Moskvaparollen icke kan undgå att frapperas därav. Vi återgiva ur artikeln följande::

Den djärvaste och fräckaste bluffen i svensk politik är för ögonblicket den bolsjevikiska. Vi få årligt bekänna att den slår sina egna tidigare rekord. Ty hör och häpna: hr Kilboms parti presenterar sig på fullt allvar som antimilitaristiskt, ja, som de mest antimilitaristiska av alla våra partier! Synen är sublim. Bolsjevismen som militarismens fiende! Vi se inför vårt inre öga bilden av en hångrinande rysk generalissimus, chef för den "röda armén", befallningsman inom det krigsväsen, som i våra dagars Europa utan minsta tvivel är det mest typiskt militaristiska. Vi se bilden av en generalissimus, som förkroppsligar bolsjevismens idé: krigets, förstörelsens, svärdets och brandens idé....

Men just denna sällsamma krigskult är just centrum för den icke mindre sällsamma skapelse, som kallas "tredje internationalen". Själen, makten och huvudet i denna international är det ryska bolsjevikpartiet. Den tredje internationalens sektioner äro osjälvständiga redskap i det ryska bolsjevikpartiets hand. Från en klick i Moskva styres på en gång Sovjetunionen och Tredje internationalen. Det är samma krets, samma personer, samma syn och samma vilja. Men då förstår också var och en, att det icke är någon tillfällighetens lek, när Tredje internationalens sektioner i olika länder i sitt görande och låtande stå i den fullständigaste harmoni med rysk regeringsvilja. Dessa sektioner bli ingenting annat än det ryska maktägande partiets organförlängningar. Tack vare Tredje internationalen garanterar sig det maktägande ryska partiet en klick av lydiga kreatur i nästan alla länder. För husbonden synes det vara likgiltigt, om dessa klickar äro större eller mindre. Hans förnämsta intresse och krav är, att de äro lydiga och blint utföra order, vare sig det gäller att till Moskva inrapportera vad de tilläventyrs kunna uppsnappa i sina länders politik eller det gäller att utföra ett uppdrag för husbonden synes det vara likgiltigt, om dessa klickar äro större el. mindre Hans förnämsta intresse och krav är, att de äro lydiga och blint utföra order, vare sig det gäller att till Moskva inrapportera vad de tilläventyrs kunna uppsnappa i sina länders politik, eller det gäller att utföra ett för husbonden täckeligt förstörelsearbete. Man må lägga märke till, att den

(Forts. å sid. 8.)

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse
pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
utbild genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 23 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. 36 322 56. A. T. 36 322 56.

Den judiska socialismens lärofäder.

Karl Marx-Mordecai.

Ferdinand Lasalle.

De bägge storheter vi härovan presentera äro inga mindre än de i hundrade- för att icke säga tusentals ledande artiklar i Socialdemokraten under årens lopp förhärligade grundrna av den internationella socialistiska rörelsen, de judiska storbedragarna Karl Marx-Mordecai och Ferdinand Lasalle. När de planterade det revolutionära giftet i arbetarmassorna skedde det uteslutande i Israels tjänst och såsom här förut framhållits på direkt föranstaltan av den internationella storfinansens förste, dåvarande judiska världskejsaren av Rotschilds stam. Redaktör Engberg och de andra lovsångarna av judarna Marx-Mordecais och Lasalles "förlösande" verk — att slå folkens massor i slavbojor under den internationella judiska storfinansen hava tydligen ytterst ytligt satt sig in i de stora förgångsmännens karaktärer och verk, som de aldrig tröttna att inför de godtrogna massorna prisa. Hr E. och hans politiska vänner synas endast hava läst "den store lärofadern" Marx' ekonomiska o. agitatoriska skrifter och ha hoppat över hans politiska ty annars skulle de ej kunnat undgå att märka, att de förra innehålla medvetna osanningar och överdrifter i massor, endast och allenast tillkomna i syfte att hetsa arbetarna mot företagarna (de vilkas iråkade svåra läge i förhållande till storfinansen hr E. numera öppet erkänner) och skydda den verkliga kapitalismen, den folkutplundrande judiska storfinansen. Ville hr E. göra sig mödan studera också Marx-Mordecais politiska skrifter och brev, vilka finnas tryckta, skulle han finna, huru mycken agitatorisk lögn, som svenska arbetare under årens lopp fått smälta men som juden Marx-Mordecai aldrig ett ögonblick trott på.

Juden Ferdinand Lasalle räknas jämte Marx-Mordecai och Engels såsom socialdemokratiens grundläggare. Lasalle synes emellertid hava varit en synnerligen utpräglad "borgå:typ", i sina personliga levnadsvanor en njutningsmänniska, som högst ogärna tryckte arbetarnas valkiga hand. Han var aldrig någon arbetarovän utan såg i socialdemokratien uteslutande judedömets stora triumf. I sin dagbok skriver Lasalle själv härom: "Jag kunde såsom den där juden i Bulwers "Leila" våga mitt liv för att höja judarna ur deras nuvarande tryckta läge. Jag skulle ej sky stupstocken, om jag åter kunde göra göra judarna till ett aktat folk. Min älsklingsidé är att i spetsen för judarna med vapen i hand göra dem till maktägande.. Ehuru jag är en borgarson, skall jag endast för målets skull bliva demokrat". De, som kände Lasalle personligen, visste, att han intet annat var än en narraktig skådespelare. T. o. m. Marx Mordecai själv hade svårt för att fördraga honom. I ett brev till Friedrich Engels om Lasalle skrev Marx-Mordecai: "Det är en löjlig viktigpetter, som falskeligen basunar ut att han är en grundlärd man och självständig forskare". Lasalles biograf och utgivare av hans skrifter, juden Edvard Bernstein kallar i "Leipziger Volkzeitung" den 29 oktober 1914 Lasalle for "en typ, som i alldeles särskild grad besitter den tyske judens alla osympatiska egenskaper. Hans litterära produktion är frånstötande kommediantaktig. Begär man närmare upplysningar av den värde författaren, ger han sig in på den uslaste brännvinsadvokatyr. Jag har ofta haft den allra sämsta erfarenhet beträffande honom." Icke desto mindre sjunga de socialdemokratiskt uppfostrade tyska proletärerna: "Den djärva bana, som vi följa, den är av Lasalle utstakad." — Und Israel lacht dazu!

Sv. D:s privata tryckfrihetsväktare mot Goethe!

Den av Svenska Dagbladet protegerade moskvaagenten Ture Nerman, en av den judiska destruktionens mest energiska målsmän i vårt land, känd bl. a. för sitt pornografiska författarskap och som en av Alljudas ovanom lag och författning sedan någon tid verkande specielle "tryckfrihetsvårdare", har i dagarna i svensk översättning utgivit Heinrich Heines ungdomsdikter, varföre han pliktskyldigast honorerats med spaltlång reklam i Sv. D. Översättningen har naturligtvis tillkommit på order av Moskva, där till proletariatets förnöjelse rests en staty av Heine till åminnelse av högstdensamme, vars heml. judiska namn var Chaim Buckeburg. Heine-Buckeburg var medlem av den stora charlatanen Karl Marx politiska judeklubb, en klubb, finansierad av huset Rothschild för startande av den revolutionära socialdemokratien, som uppgavs skola kämpa mot kapitalet medan den i verkligheten gick in för dess beskyddande likten som den alltfortfarande beskyddar den hela världen utsugande judiska storfinansen.

Det finnes två skarpt åtskillda perioder i Heines liv: den första, då han under sitt offentliga namn diktade "Buch der Lieder" och den andra, då han under det hemliga namnet, Chaim Buckeburg, i Paris i kompani med Marx-Mordecai och Rothschild grundade den revolutionära socialdemokratien, vars ordinationer Lenin o. Trotsky i detalj följt. Den förstnämnda verksamheten har egendomligt nog de senare åren rönt mest kritik från judiskt håll, exempelvis från Kristofferson-Böök i Sv. Dagbl., som varit mer elak än någon annan mot författaren av "Junge Leiden" och helt frankt påstått, att boken tillkommit enbart av ilska över, att Heine ej genom giftermål med en kvinnlig kusin lyckats komma åt farbroderns kassaskrin samt att inga allvarliga känslor ligga till grund för "Buch der Lieder". Att Chaim Buckeburgs senare verksamhet beundras av herrar kommunistrevolutionärer är ju blott naturligt. Nerman beundrar båda perioderna av Heines liv lika högt. Ja, Nermans beundran går så långt, att han ej kan underlåta att i sitt företal rikta en pekoralistisk stöt mot Johann Wolfgang von Goethe, antipoden till den upprivne, nonchalante, egenkäre och gottköpsgäckande, men obestridligt formellt begåvade Heine, en stöt mot levnadskonstnären och klassikern med det olympiska lugnet över pannan. Enligt Nerman är Heine den förste moderne skalden i världslitteraturen och Goethe en nolla. Narrkåpan, som pornografen Nerman axlade såsom bocken-trädgårdsmästaren — tryckfrihetsväktaren av Sv. D:s nåde, fladdrar nu ut i bombastiska veck över litteraturbedömningens område; och Nerman går i ledband av Heines pappa, som förbjöd familjen Heine och dess umgängeskrets att omnämna Goethe under annat namn än "Schulze"(!) motiv. de konstiga omdöpandet med det kuriösa yttrandet: "Min gosse kan aldrig slå sig fram här i världen som skald, så länge namnet Goethe är i var mans mun".

Moskva arrangerar interpellationsdebatt i riksdagens andra kammare!

Moskvas besoldade agenter försumma intet tillfälle att göra reklam för sig och sina gyllene, i proletarismens dräkt skrudade, uppdragsgivare. Snart sagt överallt stå också dörarna öppna för dem tack vare deras självafrändskap med "hemliga regeringsmaktens" härv, höga herrar — till de eleganta salongerna, till riksdag, stads- och kommunalfullmäktige etc. etc., där de icke blott tolereras utan även tillåtas ställa till skandalscen på skandalscen, applåderade t. o. m. av en liberal storhet sådan som själva rektorn för Stockholms högskola (juden Bendixon). Härmodagen hade de åter ställt till en scen i riksdagens andra kammare, där moskvaagenten Spångberg fick en sin interpellation rörande stockholmspolisens kulspruteaffär besvarad av socialministern. När skall svenska folket vakna upp ur de tusen gifternas dvala, vari Alljudas agenter insövt det?

Sprithierarkiens "konferens för samhälleligt nykterhetsarbete"

har ägt rum i Stockholm och naturligtvis också av den kosmopolitiska pressen noterats som ett stort evenemang på nykterhetssträvandenas fält. Regin sköttes obestridligen med samma fyndighet man är van vid från detta håll och lämnade nya bevis för dr Bratts och hans nykterhetsvänliga vänners skicklighet som organisatörer. Vi hänvisa till artikel på annat ställe i tidningen, vari detta spritherrarnas allra senaste tric — en nykterhetskonferens med kyrkan som täckmantel — till avvärjande av stormen mot svindlaresystemet närmare belyses.

Den akademiska ungdomen och vår moderna politik.

St.-T. har hört sig för hos akademiska ungdomen i Uppsala och erfarit, att det där numera är ganska illa beställt med intresset för politik. Studentkårens representanter anse sig "för upphöjda för att ha en politisk åskådning", för o b j e k t i v a för att ha politiska åsikter" o. s. v. Stockholms nations kurator skildrar den moderne studenten sålunda:

"Den moderne studenten är en luga, balanserad och — låt oss åtminstone hoppas det — intelligent skeptiker. Han läser med kritisk blick sin mer eller mindre korrumperade morgon- eller aftontidning av vad färg den vara månde. — I Verdandi är man skeptisk på liberalt sätt, i Heimdal på konservativt. I realiteten är kanske inte skillnaden så stor."

Göteborgs nations kurator ger följande imponerande karaktäristik av vårt moderna svenska politiska liv:

"Med det relativa intellektuella renlighetsbehov, vi berömma oss av, bör det inte vara ägnat att chockera, om vi ställer oss en smula skeptiska inför vår aktuella politiska teater under direktion av obskuranter i allians med — kulturradikaler, med en ensemble av prafkvarnar, en parkettpublik av applåderande bankbulvaner, norsströmianer och possessionater, en radpublik av visslande demonstranter och en — press, som inbördes tävlar i perfid och ovederhäftig polemik. Det må vara oss förlåtet att vi söka andra skådespel".

Ett märkligt ord i gamla Allehanda.

I gamla Allehanda, som man nyss nära nog trodde själsligen avsomnad, har på sistone vid några tillfällen kunnat läsas ord, som varsla om ett möjligt återuppvaknande till nytt liv. Tidningen synes ha kommit till insikt om att den allt våldsammare dansen kring guldkalven, som den ju hittills så trofast hållit vakt kring (icke sant, herrar Wallenberg, Bonnier, Bratt etc.?) icke är hälsosam för svenska folket. Tidningen yttrar: "Dansen kring den gyllene kalven, likasom över huvud allt hyllande av det själlösa yttre, det banala nöjesliv och den tomma ävlan, som i vår tid hindrar människorna fr. att tänka själva, verkar nedbrytande på karaktären".

Det skall bliva av stort intresse att se, om hr Ljunglund härefter ämnar inrikta sin publicistiska verksamhet efter den övertygelse han här bekänt sig till, om yttrandet var avsett att vara förmera än "sköna ord".

"Österlandets själ" introducerad i Holland.

Sv. D. har undfägnat sin publik med den glädjande underrättelsen att den judiska överrabinen dr Marcus Ehrenpreis bok "Österlandets själ" nu även utkommit i holländsk översättning.

Wallenbergarna andanbe sig höjd tobaksskatt.

Styrelsen för aktiebolaget Svenska tobaksmonopolet har i infordrat yttrande rörande ifrågasatt ökad tobaksbeskattning framhållit, att "varje ytterligare höjning av tobaksbeskattningen ur olika synpunkter för närvarande synes mindre önskvärd." Den skulle bl. a. omintetgöra de förhoppningar, monopolet hyst att kunna "gå vidare på de succesiva prissänkningarnas väg".

Den provokatoriska nykterhetspolitikens följder.

Tullvakten i Värtahamnen lyckades härom natten beslagtaga 50 liter exportsprit. Vakten observerade tvenne misstänkta personer, som kommo från i hamnen liggande ångaren Batte från Danzig bärande var sin kappsäck. När han styrde kurs emot dem, kastade de kappsäckarna ifrån sig och togo till flykten.

Vid i dagarna företagen tullvisitation ombord på Göteborgsångaren Borgholm från Åbo har i en lufttrumma som gick från däck till hytter och salonger förut, upptäckts 30 liter sprit, som beslagtagits.

"Tyska kejsarpartiet" bildat.

Enligt meddelande från Berlin hava en del officersföreningar i Berlin vid en minnesfest med anledning av exkejsarens officersjubileum överenskommit att bilda en ny sammanslutning som skulle kalla sig tyska kejsarpartiet och ha till uppgift att vårda de rojalistiska traditionerna. Den nya sammanslutning angriper skarpt de tysk-nationella, därför att de slutit fred med republiken och ingått koalition med de republikanska partierna.

Alljudas andra international protesterar!

Andra internationalens exekutivråd, som f. n. håller sammanträde i Paris under deltagande från Sverige av hrr Per Albin Hansson och Gustaf Möller, har enligt vad förmäles från Paris jämt att göra med utfärdande av bannmullor och protester. Bl. a. har beslutats protestera emot den allmänna imperialismen, de europeiska makternas politik i Kina, fascismen i Italien, Amerikas politik i Mexico, reaktionen i Ungern, Rumänien och Bulgarien, den vita terrorn i Litauen, mot habsburgarns återuppstigande på tronen etc, etc.

Internationalens exekutivkommitté sammanträder.

Socialistiska arbetarinternationalens exekutivkommitté sammanträder i dagarna i Paris. Det svenska socialdemokratiska partiet representeras av partiets ordförande redaktör P. Alb. Hansson och partisekreterare Gustaf Möller

Emigrationen från Sverige i stigande.

Emigrationen från Sverige över Stockholm, Göteborg och hamnar i Malmöhus län omfattade under januari månad i år 840 personer mot 653 samma månad 1926.

Prenumerera på NATIONEN.

PRESSKONSERTEN.

(Forts fr. sid 2)

skenbart huvudlösa taktik, som husbonden anbefallt med avseende å vissa länders kommunistiska sektioner, likviest i all sin skenbara huvudlöshet haft till syfte att få en säker elit, som icke opponerar sig, icke ställer näsvisa frågor, icke tvekar, när ordern kommer, men blint och utan vacklan lånar sig till utförandet av den höge husbondens vilja. Så har Tredje internationalen blivit en ny jesuiterorden, ett vidunderligt grip-, sug- och känselorgan, varigenom det ryska bolsjevikpartiet vid sidan av sin i diplomatins övliga och salongsmässiga former arbetande utrikespolitik är verksamt — underjordiskt eller icke — i alla länders inre politik.

Det är ett genialt uttänkt; men fruktansvärt och motbjudande system. Låt oss ett ögonblick betänka vad det innebär, att en stat beroder sig möjlighet att vid sidan av sin officiösa diplomati och utan synbar sammanblandning med denna hålla sig med organ för att direkt och aktivt deltaga i andra länders inrikespolitik såväl den kommunala som parlamentariska Men icke nog med att den har organ för dylikt. Den har på samma gång organ för ett oerhört undermineringsoch förstörelsearbete inom andra länders arbetarrörelse. Skickligt spelande på den sträng, som lättast och vackrast vibrerar i varje proletärhjärta, r e v o l u t i o n e n s, hänsynslöst misstänkliggörande all reformism som "förräderi", socialpatriotism, småborgerlighet o. s. v. och skamlöst begagnade förtalets, lögnens och ohederlighetens alla metoder för att förgifta, förbittra och med misstrons och splittringens anda bemänga atmosfären inom arbetarvärlden, lyckas det den ryska bolsjevismens kreatur att här och var bygga in en "cell" som är ett centrum för irritation och allsköns skadegörelse. Förstörelsen inom arbetarrörelsen är anbefalld som den första och heligaste plikten Ty det är på dess resultat ett eller annat mandat i parlament och kommunala institutioner skall fotas. Läs de bryktade 21 teserna med deras preciserade order! Där ha vi systemet i all dess djävulska planmässighet, systemet för det ryska regeringspartiets arbete i andra länders inrikespolitik.

Sveriges arbetare behöva endast tänka på våra bolsjevikers hållning i militärfrågan för att med ens förstå hela humbugen.. Samma herrar, som höja allt, vad deras husbönder i Moskva, samma herrar som ha endast ord av förtjusning över den moskovitiska vapenmaktens förkovran, samma herrar, som riktigt drägla den ryska militarismens lov — samma herrar ha nu panna att gå ut till arbetarna, slå på de pacifistiska strängarna och gilja till folkets gunst i sanning ett vidrigt skådespel. Säg dessa Moskvas livegna, att inga heliga kåpor i världen kunna dölja deras moskovitiska betjäntlivré!....

Bolsjevismen är och förblir i vårt sociala klimat en främling med främlingsmärket outplånligt inristat på sin panna. Den är orientalisk i sitt förakt för den enskildes liv, orientalisk i sin despotism, orientalisk i sin dyrkan av våldet. Förstörelse och kaos äro dess följeslagare. Som en klar och utmanande fiende driver den sitt spel i arbetarrörelsen. Och som sådan skall den därför behandlas. Må hr Kilboms offensiv mötas av vår! Rensa ut bolsjevikerna i Stockholm!

Det skall otvivelakttigt bli av intresse att se, huruvida hr Engberg skall komma att stå fast vid sin deklarerade ståndpunkt gentemot Moskvas inblandning i svensk politik samt om han ämnar taga de logiska konsekvenserna därav. Vad som tidigare förekommit ger knappast anledning till några större förväntningar härutinnan.

"Den liberala självständigheten"

är föremål för en skarpt kritisk granskning av redaktör Engberg i Socialdemokraten med anledning av den av huvudstadens borgerliga partier till stadsfullmäktigevalen etablerade samverkan under fälttecknet "Samhället främst". Framställningen i fråga har otvivelaktigt åtskilligt av intresse att bjuda men den ger i viktiga hänseenden en ganska skev bild av socialdemokratien och den roll denna hitintills faktiskt spelat i svensk politik. Ur artikeln återgiva vi följande:

Det är en i många europeiska länder gjord erfarenhet, att storfinansen med en viss förkärlek framträder i den liberala salongskulturens former. Storfinansen är till sitt väsen raka motsatsen till konservativ. Respektlösheten är dess kännetecken. Hänsynslösheten likaså. Det gammalsvenska konservativa idealet är i själva verket ofantligt olikt den rotlösa, kalla, habila och slugt beräknande storfinanstyp, som är politiskt "frisinnad", religiöst fritänkersk, moraliskt fördomsfri och allmänt kulturellt en tolk för tolerans, upplysning och vidsynthet, en smula kosmopolitisk, en smula nationell, ofta frihandelsvänlig och en predikare av evangeliet om nödvändigheten att nedriva alla konstlade skrankor nationerna emellan. Storfinansens värld och den ekonomiska liberalismens predikare behöva inga sjumilastövlar för att hälsa på varandra.... De liberala idéerna ha visat prov på en beundransvärd förmåga att smidigt smyga sig efter rörelsekurvan hos de storbanksintressen, som äro förknippade med t. ex. Enskilda Banken, Skandinaviska Kredit och Svenska Handelsbanken. På väluppfostrat presshåll anses det visserligen vara i högsta grad ofint och taktlöst att utsäga något sådant. Men även med risk att av Dagens Nyheter få en lektion i [illegible] ta vi oss friheten påstå, att vad som främst medverkat till att beröva den svenska liberalismen dess livskraft är dess sammanblandning av "samhälletfrämst"-synpunkter och storfinansiella intressen. Det kan nämligen inte bestridas, att alltför stora kretsar av tongivande liberalism höra hemma i de sfärer, där "la haute finance" för spiran. Ett nät av allehanda relationer till bankmakten är lätt att skönja, om man ägnar en smula uppmärksamhet åt händelsernas spel. Man finner tankeväckande överensstämmelser mellan ekonomiska och politiska imperativ. Och månne det skulle vara en tillfällighetens lek, att i samma mån har trots den demokratiska fernissan framträtt en utpräglad lust på liberalt håll att i olika avseenden komma arbetarrörelsen till livs. Den i ögonen fallande frontförändring, som inträtt i de liberalas hållning till "arbetarvärlden, är ingenting annat än en återverkan av storfinansens allmänna mobilisering i syfte att tränga de antikapitalistiska strävandena tillbaka....

På de mest skiftande områden beröres även medelklassen av bankkapitalets erövringstendenser. Genom våra fastighets-, bostads- och kommunikationsfrågor bryta de sig fram, göra framstötar än här, än där, uppträda i oändligt växlande karaktärsmasker och skepelser men alltid med samma klart fattade mål: att tillfredsställa storfinansens profitbehov. Det är denna mammonistiska erövrarmakts speciella styrka, att den så litet observeras. Den står som ett osynligt väsen bakom kulisserna och håller alla trådar i sin hand, medan diverse dockor på scenen inbilla den publik som icke ser trådarna i deras rygg, att de äro självständiga varelser, utrustade med eget liv och egen vilja. Storfinansens lydriken äro icke endast industriella. Även över handelns och hantverkets domäner utsträcker och utvidgar den sin makt, skapar beroende, förpliktelse, skyldskap och tusende hänsyn..

Detta om liberalismen såsom ett storfinansens exclusiva parti har mot bakgrunden av den roll liberalismen spelat i svensk politik utan tvivel fullt fog för sig, men socialdemokratiens män äro ej de, som hava anledning att här slå sig för sitt bröst, då de ej själva kunna framvisa ett rent visir. Deras engagemang hos den Wallenberg—Bonnier—Brattska spritfinansen är ju endast ett bland de många exemplen på verklighetssituationen i detta hänseende. Man kan därför i betraktande av den roll partiet hittills spelat i svensk politik liksom av dess byggnad och karaktär överhuvud det ögonblick som är icke godtaga hr E:s framställning av detsamma såsom "det enda fasta och bestämda motståndet mot storbankernas politik." Partiets egna gärningar tvinga en att ställa sig ytterst skeptisk visävis alla deklarationer om "antistorfinansiellt" sinnelag så länge icke vederbörande i handling bevisat allvaret av sina påståenden. Intill dess har man intet annat att göra än att betrakta det socialdemokratiska partiet såsom ställt i full paritet med plutokratiens övriga politiska partibildningar. Väl skulle ett ärligt försök från den svenska arbetarrörelsens sida att frigöra sig från beroendet av storfinansen vara att respektera, änskönt ju utsikterna att lyckas lösslita sig från faderskapet på förhand måste betecknas såsom skäligen små. Så mycket är dock visst, att ju mera arbetarepartiet inriktar sig på att söka ärligt fullgöra den uppgift den till namnet tagit sig an att vilja verka i folkets tjänst och sålunda fjärmar sig från sin höga skapare och beskyddare, den folkutplundrande internationella storfinansen, här främst representerad av husen Wallenberg och Bonniers, i desto högre grad skall den också hava att räkna med motstånd och hänsynslöst sådant från alla deras sida inom det "borgerliga" lägret, där den hitintills varit en både tolererad och ofta t. o. m. mycket omhuldad företeelse. Detta behövde dock förvisso icke innebära en minskning av dess reela maktställning, snarare tvärtom. Men allt talar för att partiets ledare varken kunna eller våga taga ett resolut steg åt det hållet. Deras öppenhjärtliga deklarationer då och då verka närmast som gester till lugnande av stämningen inom arbetareleden. Att den hittills följda mera behagliga kurslinjer i "insyltningens" tecken en dag, sannolikt icke alltför avlägsen, måste leda till partiets inre upplösning, säger sig självt. De svenska arbetarna räknas ju till de intellektuellt och moraliskt mest högtstående i världen. Ett parti som arbetarpartiet kan här givetvis icke på längden upprätthållas med endast fraser och ett evigt ältande av de judiska storbedragarna Marx' och Lasalles lögnsatser, med bluff, bluff och åter bluff. Efterhand som sanningen banar sig fram rörande det ena som det andra tvingas också ledarna att, försåvitt de ej själva vilja gå under tillsammans med sitt parti, vända bort från den judiska lögnfraseologiens politiska linje och slå in på den väg, som ensam berättigar till förtroende från massornas sida.

Förortsbanefrågans lösning ett samhällsintresse.

(Forts. fr. sid. 1.)

styrande, på det noggrannaste observerats och bevakats. Detta förklarar utan allt tvivel också det utomordentliga intresse, som i slutet av 1925 o. början av 1926 ägnades uppgiften att genom landshövding Edéns "stora initiativ" rycka undan marken under fötterna för den rörelse som då spontant höll på att bryta fram inom förorterna under ledning av frivilliga samhällsintresserade krafter och som i vår föregående artikel närmare berördes. Enligt vad Nationen från initierade håll inom de intresserade förorterna erfarit har förortsbane- och regionsplaneringsfrågan med anledning av landshövding Edéns här omnämnda "initiativ" bragts i ett hopplöst inveckhat läge, och kunna f. n. endast de mest dimmiga konturer i fjärran skönjas av vad som i denna sak kan och måste bliva verklighet. Det säger sig dock själv, att den intresserade allmänheten icke kan låta sig nöja med att den viktiga frågan på detta sätt förfuskas. Denna föreligger efter förortsbanekommissionens verkställda utredning i det skick, att den kan anses mogen att bringas till lösning i enlighet med de däri angivna riktlinjerna. Ingen rimlig anledning till fortsatt uppskjutande eller förhalning förefinnes. Frågans stora betydelse fordrar att den utan vidare dröjsmål löses, och man får hoppas, att de för saken intresserade personer, som det närmast tillkommer att inskrida, icke skola försumma att göra detta under nödigt aktgivande å de erfarenheter, som hitintills visat sig utgöra stötestenar för vinnande av ett positivt resultat i strävandena för förortsbanefrågans förande i hamn.

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 18 Febr. 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid. 1.)

På den grund anhåller jag få fästa Herr Statsrådets och kommitténs uppmärksamhet på vissa detaljer, som det vore önskvärt att kommittén, med tillgång till Vin- & Spritcentralens räkenskaper, särskilt gör till föremål för granskning och därvid bedömer, om tillgodoseendet av det allmännas intresse skett i enlighet med förutsättningar och uttalanden vid ifrågavarande monopols tillkomst.

I avseende på dessa förutsättningar och uttalanden anhåller jag få hänvisa till:

A) Skrivelse från A.-B. Stockholms Systemet den 5 dec. 1917 till Finansministern undertecknad av dåvarande ordförande F. Bergenholtz (som samtidigt var ordförande i Vin- & Spritcentralens styrelse). Styrelsens skrivelse var enligt A.-B. Stockholmssystemets Förvaltningsberättelse 1917 bil. 2 av följande lydelse:

Rubrik. "Skrivelse från aktiebolaget Stockholmssystemets styrelse till Statsrådet och chefen för Kungl. Finansdepartementet rörande på bolagets initiativ nybildade vin- och spirituosa handelsbolag, vilkas nettovinster tillfalla statsverket". (Kursiveringar av undertecknad).

.... "Kunde nu partihandeln med viner och spirituosa läggas uteslutande i Vin- & Spritcentralens samt dess dotterbolags händer, så skulle härigenom mycket betydande fördelar uppstå för statsveket. Icke blott vinsten å detaljhandeln med viner och spritdrycker komme då såsom hittills statsverket till godo utan jämväl hela partihandelsvinsten, inklusive vinsten å reningsverksamheten tillfölle oavkortad det allmänna.".... (Doktor Bratt var samtidigt som denna skrivelse avläts styrelseledamot och verkställande direktör i Aktiebolaget Stockholmssystemet samt styrelseledamot i Vin- & Spritcentralen).

B) Utdrag ur Riksdagens protokoll 1:sta Kammaren den 16 jan. 1919, sid. 30.

Herr Statsrådet Thorsson:

.. "Jag skall nu säga ett par ord i anledning av herr Aaby Ericssons fråga till mig, om jag hade medverkat till att spritcentralen monopoliserat landets hela spritaffär. Sedan jag tillträdde mitt ämbete som finansminister har denna fråga icke varit uppe till behandling inom regeringen. Den uppgörelse, som är träffad mellan å ena sidan spritcentralen och å andra sidan enskilda vinfirmor, är uppgjord utan regeringens direkta medverkan, men jag får säga, att jag, i rak strid mot den nämnde ärade talaren, alls icke finner det vara något ledsamt, att hela denna fråga kommit in under och behandlats av ett organ, i all synnerhet då statsverket, genom det sätt varpå detta organ är bildat och fungerar, har att påräkna de miljoninkomster, som denna rörelse skall giva, därigenom att bolagen hava försäkrat sig vara nöjda med 7 % ränta på nedlagt kapital och alla övriga inkomster, på grund av bolagens bestämmelser, komma att tillfalla statsverket.".....

C) Medicinalstyrelsens skrivelse enligt Konstitutionsutskottets memorial år 1921 N:o 42, sid. 11 och 13.

(Protokoll över socialärenden den 29 sept. 1920).

Den 7 aug. 1920 överlämnade chefen för medicinalstyrelsen, generaldirektör Buhre, till chefen för socialdepartementet en skrivelse av följande innehåll:

.... "Av denna orsak har medicinalstyrelsen ansett sig böra hos Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen under hand göra en förfrågan, huruvida nämnda bolag, i vars styrelse Kungl. Maj:t utser halva antalet ledamöter, och vars vinst tillfaller statsverket, skulle vara villigt medverka till den ifrågavarande läkemedelsfabrikens förvärvande och åtminstone till en början övertaga ledningen av dess verksamhet."... Den 18 sept. 1920 har styrelsen för A.-B. Vin- & Spritcentralen i skrivelse, undertecknad F. Bergenholtz, gjort ett uttalande rörande omnämnda medicinalstyrelsens skrivelse utan att hava någon erinring att göra mot uttrycket "vars vinst tillfaller statsverket".

Enär Vin- & Spritcentralens verkställande direktör, Doktor Bratt, bl. a. dels vid föredrag i Stockholms Köpmansklubb den 2 mars 1926, dels i offentligt tal i Lund den 21 mars 1926 förklarat, att Vin- & Spritcentralen aldrig utfäst sig att inleverera några medel till statsverket, torde det vara av intresse att se till i vad mån detta senare uttalande av Vin- & Spritcentralens verkställande direktör år 1926 samt hans åtgöranden därstädes överensstämma med ovannämnda uttalanden till Regering och Riksdag vid monopolets tillkomst, och om statsverket under Vin- & Spritcentralens hittillsvarande verksamhet erhållit vad sig bort. Detta är så mycket angelägnare, som i skrivelse den 4 mars 1926 på Styrelsens för A.-B. Vin- & Spritcentralens vägnar följande uttalande göres: "Det förtjänar framhållas, att år 1920 för bolagets medelsdisposition ännu icke gällde någon föreskrift om vinstöverskottets inleverans till statsverket". (Se andra kammarens andra tillf. utsk. utl. 1926 N:o 8, sid. 47).

I anslutning till ovanstående har av sakkunnig person en granskning av tillgängliga siffrouppgifter blivit verkställd och anhåller jag på grundval härav få inlämna följande

Redogörelse.

Den stora allmänheten här i landet har alltsedan spritmonopolets tillkomst genom dryga priser fått bidraga till partihandelsbolagens inkomster, men någon fullt klarläggande redovisning över deras medelsförvaltning har menige man icke erhållit. Detaljer från Spritcentralens verksamhet, såsom inköpen av Carnegieska Porterbryggeriet, Grand Hotell och Astra, äro i stora drag kända, men i övrigt äro nog monopolets ekonomiska förehavanden för flertalet icke överblickbara.

Undertecknad, vilken bl. a. sökt få en statlig revision av monopolets räkenskaper till stånd, anhåller, i avvaktan på denna revision, som förr eller senare framtvingas av händelserna själva, att med stöd av A.-B. Vin- & Spritcentralens årsberättelser under åren 1917—25 till närmare bedömande få särskilt framhålla vissa siffror ur räkenskapernas labyrinter. Miljonvinster, som enligt ovanstående utfästelser borde hava inlevererats till statsverket, hava bortskrivits. Siffrorna må tala för sig själva.

1917.

Bolagets första verksamhetsår omfattar endast tiden 11/8—31/12 1917. Vinsten angives till kr. 28,530: 53.

Avskrivn. å goodwillkontot	kr. 135,952:45
Till reservfonden avsättes	„ 50,000:—
	kr. 185,952:45

Utdelning sker varje år med 7 proc å preferensaktier.

1918.

Aktiekapitalet utökas under året från förutvarande kr. 11,225,000:— till kr. 15,000,000:—. Vinsten redovisas med 1,466,593: 28 kr.

Synliga avskrivningar förekomma icke.

Reservfonden erhåller 400,000:—

(Forts. i nästa n:r)

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär, Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Aberopa denna annons.

Prenumerera på NATIONEN.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2:50. Erhålles pr postförskott från Cederroths Tekniska Fabrik, Sthlm. (Säljes å Apotek, Drog-, Kemikalie- & Färghandel m. fl.)

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Spritbyråkratiens generalmönstring i kyrkans hägn.

(Forts. fr. sid 1)

havare ha 4 liter pr månad och andra mindre, så att medeltalet liter pr motbok uppgår till c:a 2 1/2 pr månad. Detta skulle vara tröstesamnet för de oförvitliga medborgare, vilka icke fått sig tilldelade den ranson som lagen medgiver. Så enkelt var det. Hr Bergvall utbad sig i förtäckta ordalag stöd för Kontrollstyrelsens spritpolitik. Han tänkte väl i första rummet på sitt Columbi-ägg, den anonyma kontrollen, i krigstid benämnd spionage och medförande omedelbar arkebusering av utövaren i händelse av upptäckt. Herr Gahn tyckte inte om det danska systemet och hr Larson kom med gammalt nytt. Herr Thulin hade gjort den upptäckten, att systemet har anor från mitten av 1800-talet. Han menade väl det gamla systemet, som man nu genomfört, d. v. s. förfuskat på ett sådant sätt, att det förbittrat alla ärliga svenskars sinnen.

Det tillkom även hr Thulin att säga det förlösande ordet. "Ingen juristhjärna kunde hava uppfunnit idén till restriktionssystemet". Det var det sannaste hr Thulin sagt i alla sina dar (eljest är det si och så med hans sanningsenlighet, som källarmästaren i en sydsvensk stad nyligen haft det tvivelaktiga nöjet att konstatera). Om en jurist haft sin hand därvid, så hade utformningen av systemet skett inom lagens rämärken, vilka av de nuvarande makthavarne icke respekteras, och här är säkerligen en av de yttersta anledningarna till systemets utomordentliga impopularitet att finna, i sinom tid, då måttet är rågat, ledande till dess fullständiga förintelse.

Låt detta vara detta.

Kyrkan är mycket för god att på något sätt inblandas i spritbyråkratiens egoistiska syften. Man får frittaga det kyrkliga inslaget och övriga utomstående i den mån desso voro ovetande om förspelet till konferensen. De hava icke varit i tillfälle att taga del av den ovannämnda inlagan och således undgått att få vetskap om huru det tillgår i ett statligt företag, där en "idealist" sitter vid styret. De förstodo således icke heller att man försökte blanda bort korten och via regeringen påverka den tillsatta monopolkommittén samt att denna uppreklamerade och betydelselösa konferens var ett förtvivlat försök att undgå det hotande sammanbrottet.

Korten låta sig emellertid icke längre bortblandas. Den stora majoriteten av svenska folket fordrar i stället att de läggas upp på bordet, och att den med konstlade medel hittills tillbakahållna revisionen av Spritcentralen jämte alla dess in- och utländska avläggare ofördröjligen påbörjas.

Om den tillsatta kommittén möjligen tror sig kunna fullgöra sitt uppdrag på något annat sätt, har den intet stöd för sin åsikt i det allmänna medvetandet. Den är ställd utom partierna och har endast och allenast landets och statens intressen att bevaka, och ve om den sviker!

Det väckte stor förvåning att bland deltagarne i konferensen finna även hr Ekman. Han, om någon, bör vara hemma i spelets finesser. Man hade väntat bättre än att han skulle engagera sig och sin finansminister i detta genomskinliga teaterföretag.

Spectator.

Den judiska religionens principer.

(Forts. fr. sid 1)

Emellertid borde det vara en ofrånkomlig plikt för den kristna kyrkans ledare att befria det kristna lärosområdet från vilseledande och vidskepliga läror. Men det är en av satans många listiga förförelsekonster som vi få bevittna och finna förverkligade i människolivets utveckling, att man lätt nog kan få människor att tro vilka förnuftsvidriga dårskaper som helst på det andliga området, blott de äro försedda med "auktoritetens heliga" stämpel. Ett belysande exempel härför är följande samtal:

A: Tror du att vår Gud, Jesu himmelske Fader, har givit följande befallningar: Du skall låna värdesaker från din nästa och sedan behålla dem som byte. (2 Mos. 3: 22.)

Du skall slakta din boskap till min ära och uppbränna slaktavfallet till en välbehaglig lukt för mig. (3 Mos. 1: 9.)

Du skall spionera på främmande folk i avsikt att mörda dem och taga deras land och ägodelar som byte. (4 Mos. 13:)

Du skall döda alla de folk, vilka jag vill giva dig i ditt våld och du skall ingen skonsamhet bevisa emot dem. (5 Mos. 7: 16.)

Du skall utrota både män, kvinnor, barn och spenabarn och icke låta något leva som andas. (Jos. 11: 11. 14, 15.) (1 Sam. 15: 3.)

B: Du hädar, detta är ett orimligt tal!

A: Ja, men så står det skrivet i bibeln.

B: Ja..a..så, ja, si. .. står det skrivet i bibeln? Ja, si på bibeln tror jag, och då är det nog riktigt!

Detta är frukten av vår prisade skolundervisning och kristendomsförkunnelse. Här spökar judisk hedendom och vidskepelse under kristendomens skydd, här räcker lögnen sin hand åt dårskapen för att i gemensamt nit förvandla kristendom till djävulsdyrkan! Den religiösa trons värde består ej i inbillning och övertalning, utan i övertygelse om att sanningen uppenbaras i vårt medvetande i överensstämmelse med förnuft och samvete. Vill man ej besvära sig med att övertyga sig om lögnen i jahvekulten o. sanningen i kristendomen, så kan man lika gärna skänka sin tro på vilken fetischdyrkan som helst. Så länge de kristna teologerna vidhålla sin ståndpunkt att sätta likhetstecken mellan den judiske Jahve och Jesu himmelske Fader, är det en samhällelig kristlig plikt att tillbakavisa denna villfarelse, för att slutgiltigt bortrensa den judiska religionens missfoster ur kristendomen. Lögnen dömer sig själv i människofientliga o. egoistiska handlingar, medan sanningen uppenbarar sig i människokärlek och rättfärdighet. Från kristlig synpunkt sett, kan emellertid en förkastligare lära än jahveismen ej påbjudas av en religiös fantasi. De åsikter som här komma till uttryck äro förnuftsvidriga, och fariseernas stadgar ha aldrig givit människosläktet någon andlig lyftning. I detta system har materialismen och egoismen fått den uppgiften att vara förmyndare över gudsbegreppet ty här finnes alltid utrymme för judarnas materialistiska och egoistiska intressen och önskemål, vilka Jahve alltid på det beredvilligaste anser sig vara skyldig att uppfylla. En så ondskefull religion som jahveismen kan icke i längden existera på egen kraft, emedan dess principer äro lögnaktiga och orättfärdiga, varför den lever sitt parasitartade liv på kristendomens bekostnad. Det borde därför vara klerikalismens främsta uppgift att bortrensa denna parasit genom att kungöra sanningen om dess fördärvbringande verksamhet på det andliga området, i stället för att tolerera dess utveckling med den anvisningen att "man bör undvika att utbreda oroväckande sanningar bland massorna". Denna tendensriktning har också blivit mycket omhuldad under vårt senaste utvecklingsskede, i det att den opinionsbildande pressen i vårt "kristliga svenska (?) fosterland" f. n. befinner sig, om ännu icke helt och hållet, så dock i en mer eller mindre beroende ställning till våra kristendomsfientliga asiatiska gäster — nej, herrar! Ja, så långt ha vi kommit i "svensk pressfrihet", att för en öppen diskussion om "oroväckande sanningar" i vår halvjudiska kristendom, står den stora svenska pressen icke till förfogande; den har en föreskriven tendensriktning, judafolkets affärsintressen, att följa! Detta är en "helig" gudstjänst inför Jahve! I denna krypande ödmjukhet inför "guldkalvarna", och den fariseiska falskhetens "heliga" egoism, firar den "svenska pressfriheten" sin dödsdömda tillvaro, och den svenska kristna kyrkan kan här förnimma ekot av dess fienders segerrop över den hatade "Nazareen"! Men vore det icke en kristen nation mera värdigt att göra de "oroväckande sanningarna" kända så mycket som möjligt och framhålla den moraliska försumpning deras förtigande åstadkommer? Det vore en förtjänstfull uppgift för en svensk fri tidningspress att i egenskap av offentliga organ i ett kristligt samhälle medverka att klarlägga och bevisa den oöverstigliga avgrund som skiljer jahvekulten från kristendomen; den förra saknar varje spår av etiska principer, man lever högt på råhet, brutalitet och röveri gent emot andra folk, vilka på Jahves befallningar skola mördas och plundras. Gamla testametets innehåll är rikt på meddelanden i denna riktning. Vi hänvisa här till några få: 5 Mos. 2: 25, 3: 5—11, 7: 1, 2.

Jahves bekännare ha aldrig kunnat föreställa sig möjligheten av en tillvaro med eget arbete i egen kulturutveckling, varför de ännu i dag enligt gammal sedvänja tränga sig in på främmande folks områden, helst hos kristna trosbekännare vilkas religion de dock fortfarande lika uppriktigt hata och förakta, som deras förfäder hatade stiftaren själv. När han framträdde i deras mitt med helig vilja och kraft, och förkunnade en lära som helt och hållet överändakastade deras egna barbariska religionssystem, så förföljde och korsfäste de honom med den avsikten och förutsättningen att de därmed trodde sig för alltid ha tillintetgjort hans lära. Det judiska prästerskapet hade nämligen fullt klart för sig att den nya läran, som var en direkt motsats till den judiska, skulle komma att omintetgöra deras drömmar om det världsherravälde som Jahve ställt i utsikt. För judarna äro f. ö. alla andra folks läror oheliga, blott icke deras penningar. Den judiska religionens principer äro så omoraliska att de måste uppväcka varje anständig människas motvilja. Hur kan man begära av någon människan med orubbad sinnesförfattning att hon skall skänka sin tro åt ett sådant religionssystem, som endast är baserat på egoism, grymhet, bedrägeri och vidskepelse. Mänskligheten behöver en religion med sedliga grundsatser för sin timliga och andliga utveckling, men i jahvekulten finna vi ett system av fiendskap mot både Gud och människor. Judeguden Jahve, som vi få lära känna i gamla testamentet spelade ut sin roll på Golgata, såsom mördare och männniskohatare!

Den Cederborgska jättesvindeln.

(Forts. fr. sid. 1.)

det inneliggande järnvarulagret fallit i pris, men detta har icke varit nog. Huvudparten av förlusten har åstadkommits genom finanshajars och spekulanters hänsynslösa utnyttjande av det ekonomiska trångmål, vari direktör Cederborg och hans firma råkat. Dessa hava enligt vad redan uppenbarats betingat sig räntor och provisioner à 100 à 150 procent pr år räknat. Firman har tydligtvis på ett tidigt stadium råkat i händerna på finanshajar och ockrare, vilka tyckas ha konsekvent fullföljt verket tills bubblan var färdig att brista. Dessförinnan varskoddes emellertid de intresserade bankerna, som bereddes tillfälle att i stort sett bringa sitt på det torra. Från dessa håll utvecklades så den utomordentligaste energi för de innehavda lagerbevisens överplacerande på den stora allmänheten, den part som alltid får sitta emellan och betala fiolerna. En mängd agenter i andra och tredje hand skickades omkring i husen, erbjudande högprocentiga peningplaceringar på de falska Cederborgska lagerbevisen och lyckades i största utsträckning prångla ut de värdelösa papperen till den godtrogna allmänheten, innan kraschen kom. Bankerna kunde då helt förnöjt tillkännage att de icke behövt göra några större förluster.

Bland de många märkliga förhållanden, som redan bragts i dagen rörande denna jättesvindelaffär är att nämna, att den kooperativa rörelsen låtit engagera sig med över en miljon kr., varav 740,000 kr. helt förlorats, en omständighet som förtjänar att observeras av de i kooperationen engagerade arbetarna såsom ett memento. Vad hindrar, att de kooperativa medlen en vacker dag i än större utsträckning råka ut för "fördelaktiga" placerare av här ifrågavarande slag? Svenska Dagbladet noterar Kooperativa Förbundets förlust som "dess första ekonomiska olycka"! Karaktäristiskt för denna svindelaffär är vidare postsparbankens inblandning i densamma i det de lånsökande Cederborgsagenterna vid bankkrediters anskaffande gjort utfästelser om placering av postsparbanksmedel uti ifrågavarande kreditinstitut. Ordförandens i stadsfullmäktige, direktör Allan Cederborgs, Birger Cederborgs broder, engamang för mera än en 1/4-del av hela det bortförsnillade beloppet har ju även väckt ett berättigat uppseende. Hr Allan Cederborg, som veterligen icke varit ägare av belopp av denna storlek, lät emellertid strax förklara, att hans vänner voro benägna att träda hjälpande emellan. Men huru har, frågar man sig, Stockholms stadsfullmäktiges ordförande kunnat engagera sig för belopp på över miljonen utan att själv äga dessa medel?

Från skillda håll hava krav framförts på att polismyndigheterna skola gå till botten med denna oerhörda svindelaffär. Kravet på full klarhet till grunden måste ovillkorligt hävdas. Det måste bringas i dagen, vart de bortförsnillade miljonerna tagit vägen. Icke endast bulvanerna, som förmedlat ockrerierna, måste fram i dagsljuset utan jämväl och framför allt de, som skördat de stora vinsterna. Fullständig klarhet måste även vinnas rörande den utsträckning i vilken provisionssystemet här kommit till användning. Vad direktör Allan Cederborg beträffar säger det sig själv att han efter detta icke kan anses lämplig att längre bekläda posten som Stockholms stadsfullmäktiges ordförande. På den person, som skall innehava den mest framskjutna befattningen i huvudstadens kommunala liv måste såväl i fråga om praktiskt ekonomiskt sinne som personlig ekonomisk självständighet sådana krav ställas, som icke göra det möjligt för hr Allan Cederborg att kvarbliva på den post han f. n. bekläder.

Tycker Ni om NATIONEN
I så fall gör Ni tidningen en tjänst genom att rekommendera den till vänner och bekanta.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 8. Fredagen den 25 Febr. 1927. Årg. 3.

Rasfrågans betydelse för folkens bestånd och framtid.

Den framstående tyske rasbiologen d:r Hans Günther uttalar sig för Nationen.

För varje år som går vinner insikten om rasfrågans utomordentliga betydelse för folken allt större terräng uti olika länder. Som ett glädjande tecken kan antecknas, att denna insikt synes på väg att bryta fram även hos oss. För de flesta svenskar är denna fråga emellertid ännu till sin innebörd tämligen föga känd, varför vi anse det vara vår plikt att medverka till dess klarläggande inför allmänheten samt framförande av de vägledande synpunkter, som vår framtida politik i rasbiologiskt hänseende bör följa. För att kunna bjuda våra läsare en fullt auktoritativ framställning av rasfrågan och dess nuvarande läge hava vi vänt oss till den tyske rasbiologen dr. Hans F. K. Günther, som f. n. uppehåller sig i Sverige och som även beredvilligt ställt sig till vårt förfogande. Dr. Günther är en av nutidens främste rasbiologer, känd över hela den civiliserade världen, särskilt som författare av de begge verken "Rassenkunde des deutschen Volkes" och "Rassenkunde Europas", varav det sistnämnda, mindre verket i dess första upplaga, nu även föreligger i svensk översättning (å Almqvist och Wicksells förlag) under titeln "Europas raser". Efter fransmannen greve Gobineau, som på 1870-talet var fransk minister i Stockholm, har ingen rasbiologisk bok utgivits, som väckt så stort

D:r Hans F. K. Günther.

uppseende och på så kort tid slagit igenom som dr. Günthers "Rassenkunde", (första upplagan utkom i Tyskland 1923 och har redan utgivits i 11 upplagor).

Vid ett skärskådande av rasfrågan är det, framhöll dr. Günther inledningsvis, av vikt att klargöra vad som avses med rasbiologi. Denna omfattar dels alla de ärftliga anlagen hos människorna, såväl anlag till sjuklighet som hälsa, fördelaktiga som ofördelaktiga anlag, som i större eller mindre grad finnas hos alla raser och folk, dels de olika rasernas säregna egenskaper i kroppsligt som själsligt hänseende. Ett folk kan förändras till sitt väsen och sitt värde, därigenom, att de mindrevärdiga elementen i rikligare mått fortplanta sig än de värdefulla; ett folk kan också förändra sig till sitt väsen även där den ärftliga hälsan förblir oberörd genom att en av de inom detsamma företrädda raserna fortplanta sig rikligare än de övriga. I varje folk finnas ju företrädda flera raser. Begreppet ras får alltså icke identifieras med folk, ras och folk äro två fullt skilda begrepp, det förra ett historiskt och sociologiskt, det senare ett naturvetenskapligt. Min verksamhet är framför allt inriktad på förändringarna i folkens rassammansättning. Jag ser liksom Gobineau historien i rasbiologisk belysning o. söker att förklara de historiska företeelserna genom de skedda rasförändringarna hos folken.

Den i våra dagar oerhört underlättade internationella samfärdseln har, fortsatte dr. Günther, för Europa skapat en situation, som rasbiologiskt kan jämföras med den senare romartiden och som i sig medfört samma faror, som en gång i tiden förorsakade det romerska imperiets undergång. Man har hittills på en mängd olika sätt sökt förklara den romerska dekadansen men omsider förstått, att den måste hänföras därtill, att de såväl i hälso- som rasavseende värdefullaste elementen icke fortplantat sig i samma grad som de folkelement, som i ordets bokstavliga bemärkelse erhållit benämningen "proletä-

(Forts. å sid. 4.)

Statsministern utdömer Brattsystemet.

Vid Nationaltemplarordens "midvinterfest" i Stockholms stadshus sistlidna söndag höll statsminister Ekman ett betydelsefullt tal om nykterhetsfrågans läge. Talaren framhöll, hurusom den gångna tiden ur nykterhetsverksamhetens synpunkt kunde uppdelas i tvenne perioder med det europeiska krigsutbrottet som skiljelinje. Den första perioden var den nyväckta entusiasmens, den lättvunna framgångens, de obegränsade förhoppningarnas tid, då förening vid förening kom till, växte och frodades. Men de djärva förhoppningarna läto sig icke infria så som man i den första stora framgången föreställde sig. De nykterhetsvänliga strävandena möttes av ett energiskt, lidelsefullt och till det yttersta stridsvilligt motstånd. I detta läge uppstod spörsmålet om en lösning, som åtminstone temporärt kunde tillfredsställa begge parterna, varvid "det svenska patentet" presenterades fram såsom ett särskilt genialiskt sådant. Med dess knäsättande i vår lagstiftning voro vi inne i det andra tidsskedet i den moderna nykterhetsverksamhetens historia. Från nykterhetsrörelsens sida gjordes försök att jämsides med det nya restriktionsalternativet få ett visst utrymme även åt generellt verkande förbudsstadganden, men dessa försök misslyckades särskilt därför att vissa av rörelsens egna representanter i riksdagen uppgåvo motståndet till ett ensidigt genomfört restriktionssystem. Därmed triumferade detta senare för ögonblicket, men genom att restriktionssystemet sålunda fick tillfälle att visa sig verka i ett mera renodlat skick blev det möjligt att med större säkerhet bedöma dess värde såsom grund och stomme för rusdryckslagstiftningen. Beträffande restriktionsexperimentets möjlighet att fylla de därpå ställda förväntningarna yttrade statsministern följande ord:

"Utvecklingen själv kommer förvisso att inom en icke alltför avlägsen tid klart belysa ställningen. Men när man vet, hur mycket ostridigt varmt socialt intresse, organisatorisk uppslagsrikedom och allmän kombinationsförmåga, som tagits och tages i anspråk i det nu pågående experimentets tjänst och man ändå finner, hurusom

(Forts. å sid. 4.)

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till finansministern.

(Forts. fr. föreg. n:r)

1919.

Aktiekapitalet utökas till sitt nuvarande belopp eller kr. 20,000,000:— (därav stamaktier kr. 400,000:—). Vinst under året kr. 6,866,719:85.

Före bokslutet hava avskrivningar å nom. kr. 797,000:— i div. vinagenturer och smärre företag + 78 st. aktier i A.-B. Centralpalatset, bokförda i kr. 34,750:— (nedskrivna till kr. 1:— pr företag) ägt rum

med	kr. 832,639:
Med vinstmedel avskrives å goodwillkontot ..	„ 3,400,000:—
Till reservfonden avsättes	„ 1,000,000:—
Till pensionsfonden avsättes ..	„ 1,000,000:—
	kr. 6,232,639:—

Beträffande Good-willkontot meddelar styrelsen i 1917 års berättelse, sid. 5: "Rörande de ekonomiska förpliktelser bolaget iklätt sig genom inköp under år 1917 av fastigheter och inventarier, lager av sprit, viner och utländsk spirituosa m. m. samt för övertagna rörelser (goodwill) må meddelas, att den totala likvidsumman härför utgjort kr. 26,149,550: 69. Efter omsorgsfull och sakkunnig värdering belöpa sig av denna summa kronor 7,449,344: 86 på fastigheter och maskiner jämte övriga fasta inventarier, kr. 807,198: 77 på tomfat, lager-, butiks- och kontorsinventarier o. dyl. kr. 14,357,054: 61 på varulager, olika slag, vadan återstående belopp, kr. 3,535,952: 45, är att betrakta såsom ersättning för av säljarna nedlagda rörelser".

Då ovannämnda inköp uppgå till ett även för Spritcentralens förhållanden så oerhört belopp som kr. 26,000,000: — hade en fullständig redogörelse härom varit på sin plats.

Synliga avskrivningar å byggnader, maskiner, inventarier m. m. förekomma i likhet med förhållandena under föregående år icke.

1920

är utan tvivel det mest äventyrliga året i bolagets historia. Då skedde nämligen de anmärkningsvärda inköpen av A.-B. Nya Grand Hotell, Porterbryggeri A.-B. D. Carnegie & Co. och A.-B. Astra. Kritiken över dessa inköp får anstå till en efterföljande redogörelse för Dotterbolagens verksamhet. — Årets vinst kr. 9,162,266: 86.

Rörande aktiekontot heter det i styrelseberättelsen, sid. 37: "I likhet med föregående år har, såsom av specifikationen till aktiekontot framgår, avskrivning av de under året nybildade agentföretagens aktiekapital före bokslutet skett. Dessutom har den under året förvärvade aktieposten i Hälsingborgs Jäst- och Spritfabriks Aktiebolag, varigenom bolaget numera äger samtliga aktier i nämnda företag, avskrivits. Rörande syftet med nämnda förvärv hänvisas till vad tidigare i denna berättelse därom nämnts. *I övrigt har styrelsen icke ansett sig böra verkställa någon avskrivning å innehavda aktieposter.*" (Kurs. av undertecknad).

Detta är icke med sanningen överensstämmande, ty enl. specifikationen till aktiekontot, sid. 40, har det under året skedda aktieförvärvet i A.-B. Astra incl. A.-B. Svanens Droghandel å nom. kr. 1,297,500:— nedskrivits till kr. 1:—. Trots denna betydande nedskrivning är förlusten å Astra därmed ej ur världen. Styrelsen har sett sig nödsakad göra följande hemlighetsfulla uttalande, sid. 37: "Enär A.-B. Astra, såsom av den föregående redogörelsen framgår, icke ännu kunnat igångsättas i sådan omfattning och under sådana förutsättningar, som från styrelsens sida på grund av tillkomsten av detta engagement ansågos såsom givna, har styrelsen ansett sig böra å rörelsen nedskriva denna bland diverse debitorer upptagna tillgång till det värde den under alla omständigheter måste anses äga". Genom att granska Astras balans för året, sid. 116, finner man, att detta bolag har en skuld till moderbolaget på kr. 4,154,128: 90. Huru stor är Spritcentralens avskrivning härå? Dels på grund av den form styrelsens uttalande fått och dels på grund av Astras hopplösa ställning, måste det gälla ett högst avsevärt belopp.

(Forts. å sid. 3.)

Kooperationen och framtidens ekonomiska samhällsform.

Medan våra svenska nationalekonomer med professorerna Gustaf Cassel och Eli Heckscher i têten i samlad trupp gått in för den groteska judiska lögnen att den internationella kooperationen är "den mest ändamålsenliga formen av varudistribution" och alltså skulle ha framtiden för sig, synes man på auktoritativt nationalekonomiskt håll i Tyskland vara av en rakt motsatt uppfattning. Den berömde nationalekonomen professor Keynes höll nyligen, enligt vad Aftonbladet (h.) upplyser, ett föredrag i Berlins universitet om framtidens ekonomiska samhällsformer, varvid han icke alls medtog den kooperativa kretsarna i Tyskland, av vad som komma skulle. Prof. Keynes framställning, som helt naturligt starkt upprört de kooperativa kretsana i Tyskland, har uttytts som ett bevis för, att han icke tror på att kooperationen kommer att bliva framtidens ekonomiska samhällsform. Geheimejustitierådet Hiekman, direktör för en tysk grossistsammanslutning och ledamot av rikshushållningsrådet, har med anledning av prof. Keynes yttranden offentligt uttalat sig rörande kooperationen och dess ställning i Tyskland. Justitierådet Hiekman betonar, hurusom de tyska myndigheterna, som förr i tiden bekämpade kooperationen, numera söka främja rörelsen genom statlig medverkan o. gör gällande, att anledningen härtill ibland får sökas i en strävan att spela ut kooperationen emot den socialdemokratiska arbetarrörelsen. Författaren bestrider bl. a. kooperationens påstådda etiska företräde framför privathandeln genom att den icke skulle arbeta för vinst utan uteslutande för tillgodoseende av medlemmarnas intresse av låga varupriser. De av kooperatörerna i propagandasyfte spridda uppgifterna om lägre varupriser i konsumtionsföreningarnas butiker än i privatbutikerna stå sig icke, framhålles det vidare, vid en närmare granskning av förhållandena. Slutligen påvisar justitierådet Hiekman, huru den mycket utroklamerade återbäringen till de i föreningen kapitalsatsande kunderna i Tyskland genomsnittligt icke över-

(Forts. å sid. 3.)

Den föreslagna invandringslagen.

Vid flerfaldiga tillfällen har i Nationen framställts krav på en effektiv invandringslag. Det måste därför hälsas med tillfredsställelse att inom just.-dep upprättats förslag till lag om utlännings rätt att vistas här i riket, vilket efter lagrådets hörande kommer att underställas riksdagens prövning. Den nya lagen, som är avsedd att träda i kraft 1 januari 1928 och varigenom 1914 års lag angående förbud för vissa utlänningar att vistas här i riket upphäves, har till huvudsakligt syfte att reglera invandringen och att under nuvarande förhållanden bevara den svenska arbetsmarknaden åt inhemsk arbetskraft.

Det nya lagförslaget innehåller bestämmelser om skyldighet för utlänning att visera sitt pass av svensk myndighet, vidare angående utlännings uppehåll i riket och rätt till arbetsanställning samt slutligen detaljbestämmelser om grunderna för utvisning. Ur justitieministerns motivering för den nya lagen återgiva vi följande:

Till belysning av den nu förhärskande främlingspolitikens allmänna karaktär har inom justitiedepartementet utarbetats en sammanfattning av vissa utländska föreskrifter i ämnet. Av denna översikt framgår, att under den senaste tiden inom skilda länder kommit till stånd en restriktiv i vissa fall till sina verkningar nära nog prohibitiv lagstiftning med avseende på utlänningars rätt till bosättning och yrkesutövning.

Den till sina verkningar mest betydelsefulla av de utländska lagarna är otvivelaktigt den amerikanska. Innebörden av densamma torde vara, att det förut förnämsta invandringslandet numera förlorat eller kommer att förlora sin stora betydelse som en väsentlig regulator av befolkningsöverskottet i Europa. Detta förhållande är i hög grad ägnat att medföra en betydligt ökad folkomflyttning inom Europa. Att Sverige icke kommer att vara oberört av dessa förhållanden är uppenbart.

Uppenbart, är att för den inhemska arbetsmarknaden en ökad invandring av utländska arbetssökande måste medföra betydliga olägenheter. Vårt land befinner sig för närvarande i en period av relativt stor arbetslöshet. Under dessa förhållanden framstår såsom en nödvändighet, att åtgärder vidtagas till förhindrande av att den inhemska arbetsmarknaden erhåller ett mera betydande tillskott av utländsk arbetskraft. Men även under normala förhållanden ligger häri ett viktigt statsintresse. Särskilt med hänsyn till den restriktiva lagstiftning, som numera råder i främmande länder, lär det även för vårt land vara av trängande behov påkallat, att till skydd för den svenska arbets-

(Forts. å sid. 3).

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. n:r 6).

Protokoll N:o: 5.

En sträng centralisering av styrelsen. Vilken form av administrativ styrelse kan man giva samhällen, där besticklighet har inträngt överallt, där man förvärvar rikedomar genom skickligt utförda, skurkaktiga avtal, där självsvåld härskar, där moralen uppehålles med straffmedel och stränga lagar, men icke enligt frivilligt antagna principer, där känslorna för fäderneslandet o. religionen äro utplånade genom kosmopolitiska doktriner? Hurudan styrelseform bör man giva dessa samhällen, om icke den despotiska, vilken jag längre fram skall beskriva för eder? Vi skola skapa en sträng centralisering av styrelsen för att kunna taga alla samhällskrafter i våra händer. Vi skola reglera på mekaniskt sätt alla det politiska livets handlingar av våra undersåtar genom nya lagar. Dessa lagar skola successivt upphäva tidigare, av gojim medgivna eftergifter och friheter, och vårt herravälde skall utmärka sig genom en så stort anlagd despotism, att det blir i stånd att när som helst och var som helst överrumpla motsträviga och missnöjda gojer.

Man skall möjligen påstå, att despotismen, varom jag talar, icke överensstämer med det nutida framåtskridandet, men jag skall bevisa eder motsatsen.

De vägar, på vilka frimureriet tillskansar sig makten. Under de tider, då folken sågo upp till regenterna som till den Gudomliga viljans rena uppenbarelser, underkastade de sig utan knot sina självhärskande monarker, men från den dag vi ingivit dem tanken på egna rättigheter, hava de börjat betrak-

(Forts. å sid. 4.)

Den 25 Febr.

Moskvas inblandning i svensk politik måste upphöra.

Det kanske mest belysande exemplet bland alla på det i vårt land numera rådande politiska förfallet ger oss den av statsmakten öppet tolererade inblandningen i svensk politik av mot Sverige mest fientligt sinnad makt, världsrevolutionens regering i Moskva, vars strävan från början till slut går ut på att omstörta det svenska samhället för dettas överantvardande åt "Guds utvalda folk." Det är någonting oerhört, att allt under det vänskapliga officiella förbindelser uppgivas råda mellan Sveriges regering och revolutionsregeringen i Moskva denna senare tillåtes genom ett särskilt på svensk botten upprättat, från Moskva finansierat och lett parti, på alla sätt inblanda sig i svensk politik och t. o. m. öppet arbeta för samhällets omstörtande. Den mot oss fientligt sinnade världsrevolutionära maktens representanter och deras öppna och hemliga medhjälpare finna vi snart sagt över allt, på betrodda poster i samhället, i riksdag, i stads- o. kommunalfullmäktige etc. Här har redan tidigare framhållits, huru 1925 års nedrustningsbeslut tillkom på order av Moskva, som därmed avsåg att bryta vårt lands nationella motståndskraft mot den judiska världsimperialismen. Från socialdemokratiskt håll har i senaste tid en del märkliga interiörer blottats rörande Moskvas infernaliska spel inom den svenska arbetarerörelsen. Världsrevolutionsregeringens officiella språkrör, Pravda, företog sig nyligen att uppträda i de svenska arbetarnas namn med anspråk på att få bestämma över våra inrepolitiska åtgöranden på ett sätt, som synes tyda på att man i Moskva redan betraktar sig som herre i Sveriges land. Den "tolerans" som här visats revolutionsregeringen och dess besoldade agenter har ju visserligen kunnat ge fog för ett sådant betraktelsesätt men så mycket nödvändigare är det, att vederbörande snarast få klart för sig att de räknat ut för ett betänkligt misstag. De flesta svenskar torde icke hava haft en aning om, huru nära revolutionen vi i själva verket varit. Det är ett bevisat faktum, att av Moskvaregeringen organiserade upprorsförsök under lång tid bedrivits i vårt land med myndigheternas vetskap men utan att dessa inskridit. Samtidigt som riksdagen fattat beslut om det svenska nationalförsvarets raserande har, likaså med myndigheternas vetskap men utan att de inskridit, hemliga, militärt utrustade revolutionskontingenter organiserats och hemliga vapendepåer för dessas räkning upprättats. Ja, det gick som vi veta så långt, att den semitiserade "borgerliga" huvudstadspressen så när offrat Stockholms polismästare för det denne icke visat sig benägen medgiva revolutionens herrar det fria spelrum dessa vid vissa tillfällen gjort anspråk på.

Den situation, som sålunda inträtt i det att främmande mest fientligt sinnad makt tillåtits utöva ett inflytande av mest ödesdigra slag inom svensk politik, ja t. o. m. medgivits genom egna partiombud låta representera sig i riksdag, stads- och kommunalfullmäktige etc., är någonting oerhört utan motsvarighet i Sveriges tidigare historia. Frihetstidens mössor togo visserligen understöd av främmande makt, men deras politik skilde sig i det viktiga hänseendet från den i våra dagar från öster inspirerade, att den avsåg att föra det egna partiet till makten, på det att detta skulle bli i tillfälle att kunna leda landets politik efter de linjer det ansåg för landet gagneligast. Den politiska verksamhet, som utvecklas av kommunistpartiet och dess många medlöpare inom andra partier, avser emellertid såsom vi veta att revolutionera Sverige. Det är den yttre fienden i den inres gestalt, icke blott tolererad utan direkt favoriserad genom det inflytande han på olika vägar och under olika former medgivits utöva. Att en sådan situation kunnat uppstå, är en skandal och en skam, som framför alla andra drabbar de män, vilka i senare tid stått i ledningen för det politiska parti, som i ord så vackert utgivit sig för att vara nationellt och samhällsbevarande men som i realiteten visat sig intet annat vara än ett mammonskultens parti av samma art och väsen som de partier, vilka öppet deklarerat sig som "reformistiska" eller omstörtningspartier.

Huru länge skall Sveriges folk finna sig i detta tillstånd av politiskt förfall? Svensken är känd för sin tålmodighet, men månne det icke finnes en gräns också för denna? Aldrig har vårt offentliga liv så som i dag varit genompyrt av korruptionen. I tecknet av denna är det som fienden ryckt in och tagit för sig den makt han nu yves över. Nu må emellertid gränsen vara nådd. Här måste resas ett krav, som oemotståndligt föres fram och förlänas ljungeldens kraft: Ut med fienden ur Sverige! Det måste nu bli ett slut med det revolutionära Moskvas konspirationer på svensk mark. Landets värdighet och säkerhet fordrar, att regeringen med all kraft inskrider och en gång för alla bringar omstörtningstrafiken att stoppa. Att regeringen i en sådan strävan har svenska folkets stöd, är höjt över allt tvivel. Moskva har redan meriterat sig tillräckligt för att ett resolut inskridande från landets ansvariga styrelse skall vara motiverat. Det förväntas alltså av regeringen att den genom allvarliga föreställningar låter revolutionsregeringen i Moskva veta, att vi härefter icke önska dess inblandning i inre svensk politik. Och skulle dylika föreställningar visa sig icke göra åsyftad verkan, finnas andra vägar och möjligheter att kunna få ändring i förhållandena. Vårt folk har prövat revolutionsherrarnas kalla stål tillräckligt. Landets väl fordrar nu, att den revolutionära härden röjes upp i botten och att det definitivt göres ett slut på Moskvas infernaliska verksamhet på svensk grund.

Hr Arthur Engberg i Antikrists skepnad.

Redaktör Engberg i Socialdemokraten är en modern politiker med många strängar på sin lyra. I dag sjunger han "de stora samhällsreformatorerna", de judiska storbedragarna Marx-Mordecais och Lasalles lov för svenska arbetare, i morgon dundrar han mot storfinansen och "storbankdiktaturen" eller bryter staven över det svenska nationalförsvaret, i övermorgon utdömer han i ett och samma andedrag kommunismen, fascismen och alla andra politiska samhällsuppfattningar i tiden för att så följande dag skruda sig i själva Antikrists dräkt och slunga bannbullan mot den kristna kyrkan och den kristna religionen o. s. v. Vid en första observation ställer man sig en smula undrande inför de många underbara tonerna i hans instrument, som förefalla att sakna inbördes sammanhang, huru det väl kan vara beställt med det kostbara instrumentets hanterare, men efterhand finner man, att ett visst sammanhang trots allt är förhanden, ehuru av motsatt slag mot det som den kristligtmoraliska grundsynen bjuder. Det gäller tydl. att sköta spelet på sådant sätt, att offret, här svenska folket, icke fattar, vad som är å färde. Det framstår allt tydligare, att hr E. resolut gått in för en fullt medveten tjänstförrättning i den direkt folkfientliga maktens intresse, den som satt som sitt mål att till grunden rasera det kristna svenska samhället: judendomen.

Senast har hr Engberg varit ute och svingat svärdet mot den kristna kyrkan och den kristna religionen, vilket skett i ett föredrag om Religionen och staten på ett möte i Folkets hus i Stockholm, där han orerade för statsreligionens och kyrkans slopande. Huruvida han skall lyckas att få de svenska arbetarna med sig i denna aktion, torde dock vara mera än ovisst, ty ännu är såsom en av de i diskussionen uppträdande arbetarna å mötet uttalade respekten för kristendomen och dess yttre former ganska rotad hos arbetarna. I sitt tal framhöll hr E., att den svenska statskyrkan "intet annat vore än staten själv organiserad för religiösa ändamål". Det är, menade han, riksdag och regering som bestämma, vad som skall vara kyrkans bekännelse. Kyrkomötet, vilket tillkom i samband med prästståndets avskaffande vid representationsreformens införande, intager en orimlig konstitutionell ställning, det kan hindra riksdagen att reformera kyrkolagen, men det kan icke hindra riksdagen att avskaffa detsamma utan dess eget hörande. Såsom den enda verkliga lösningen av frågan om religionsfrihet rekommenderade så tal. statskyrkans avskaffande. Härvid vore, framhöll han, att beakta, att den svenska statskyrkan förfogar över egendom värderad till omkring 1 miljard kr., själva kyrkobyggnaderna vara oberäknat. Denna av statskyrkan disponerade egendom måste stanna i samhällets ägo; om statskyrkan icke avskaffas utan endast skiljes från staten, skall den kunna framställa juridiskt motiverade krav på att få behålla sin egendom. Statsreligionens avskaffande vore emellertid det viktigaste. Om blott statskyrkan avskaffas, har statsreligionen kvar sitt grepp på folket genom religionsundervisningen i skolorna, det vore endast en ytlig reform att avskaffa statskyrkan och låta tvångskristningen fortgå. Prästerskapet och predikanter hade nu fått ökade agitationsmöjligheter tack vare radion, och efterkrigsårens dragning åt mysticism hade gett dem en god jordmån att arbeta uti. Någon undervisning i religionshistoria borde icke förekomma i folkskolestadiet, utan borde man där inskränka sig till undervisning icke i kristendom men om kristendom.

Vi hysa det förtroende för Sveriges hederliga arbetare, att vi äro övertygade om, att dessa icke skola låta förleda sig av locktoner av det slag hr Arthur Engberg i sin senaste skepnad, som Antikrist, bjuder dem. Rörande avsikten med den aktion han inlett kan intet tvivel råda. Det gäller att bryta det sista allvarliga motstånd, som möter den judiska maktens strävanden i vårt land: den kristna religionen och den kristna kyrkan. Hr Engberg påtar sig här samma uppgift som de judiska kommissarierna i Sovjet-Ryssland gått in för men som dessa icke så alldeles helt synas nu lyckats med. Han visar sig därmed vara precis samma andas barn som dessa. Att den miljard kronor, som utgöres av den svenska statskyrkans egendom, även utövar en stark lockelse för hans höga uppdragsgivare, som naturligtvis önskar densamma "frigjord", säger sig självt. Vi veta, huru det gick i Frankrike, då efter den stora liberala judiska revolutionen kyrkans egendom skulle indragas till staten. De många "kyrkomiljarderna", som förespeglats så oerhört skola rikta staten, kommo aldrig den franska statskassan till godo utan hamnade i storfinansherrarnas och deras politiska medhjälpares fickor på samma behändiga sätt som "spritmiljonerna" i vårt svenska spritmonopol rinna bort vid sidan av den rätta kanalen, som leder till statens kassaskrin. Med kännedom om de upphöjda kosmopolitiska grundsatser, som här numera tillämpas, kan man med full säkerhet utgå ifrån, att de värden, som genom en reduktion av kyrkans egendom skulle uppstå, aldrig komme den svenska statskassan till godo. Det gäller för våra svenska arbetare att vara på sin vakt gentemot de planer, som äro å bane att störta den kristna religionens fästen i Sverige och att se upp med de falska ledare, som icke sky att låna sig till hantlangare åt den folkfientliga makten.

PRESSKONSERTEN

Allehanda slår in i det sista vakt kring Sprit-Panamat.

Hr Ljunglunds Allehanda (h.) har i hög grad oroats av statsministerns på annat ställe i tidningen omnämnda stora tal inför Nationaltemplarorden, vari han fällde domen över det Brattska systemet och uttryckligt sade ifrån, att detta varken kunde eller fick bliva framtidens. Att sådana ord icke skulle höras med några gladare känslor av spritfinansintressets nuv. organ par preférence, var ju endast vad som var att vänta. Den här gången gick det emellertid icke att göra ett partipolitiskt nummer i antisocialismens tecken av frågan. Allehanda finner naturligtvis statsministerns kraftiga fördömande orättvist och förmenar att förbudssystemet dock icke kan bjuda några större fördelar i sedligt avseende än Brattsystemet, varför detta senare bör få bestå. Tidningen deklarerar sin ställning till spörsmålet med följande ord:

För vår del äro vi övertygade om, att det icke är genom sinnrikt uttänkta metoder, som moralisk effekt skapas. Vad metoderna kunna göra är allenast att stödja en förhandenvarande sedlig tendens. Att härvidlag det stöd som givits av Bratts restriktionssystem varit till stort socialt gagn synes oss svårligen kunna nekas, även om de statistiska siffrorna kunna skifta vid olika tider.

Naturligtvis har Allehanda rätt däri, att "det icke är genom sinnrikt uttänkta metoder, som moralisk effekt skapas" — sanningen av denna sats har d:r Bratts system till fullaste evidens visat. Att Bratts system "i sedligt avseende varit till stort socialt gagn", är en uppfattning, som hr Ljunglunds tidning snart torde vara ganska ensam om. Allehanda tyckes i åtskilliga hänseenden vara ett gott stycke bakom sin tid, så långt bakom t. o. m. i den föreliggande frågan, att själva Svenska Dagbladet, tydligen för partiärans skyddande, måst erinra hr Ljunglund om, att valet icke nödvändigtvis behöver stå mellan d:r Bratt och det absoluta förbudet utan att också andra vägar kunna tänkas.

Den Casselska statsskuldsteorin underkänd av prof. Davidson.

I senast utkomna nummer av Ekonomisk Tidskrift framhåller professor David Davidson, att offentliga skulder böra amorteras — en deklaration från nationalekonomiskt håll, som ju är ägnad att väcka en viss uppmärksamhet som den "världsberömde" professorn Gustaf Cassel i Svenska Dagbladet för icke länge sedan djärvts förkunna den tesen, att statsskulder nationalekonomiskt sett icke böra betalas. Detta hr C:s uttalande var tydligen alltför groft för att det utan att ohjälpligt komprometera den nationalekonomiska "vetenskapen" skulle kunna förbigås utan vederbörlig reservation. Prof. Davidson yttrar i sin omnämnda artikel bl. a.:

Även om en stat strängt iakttar reglerna angående upplåning endast för produktiva ändamål, äro dock de produktiva statsföretagen ej med säkerhet en tillräcklig grundval för statens kredit. Ett produktivt företags värde kan sjunka genom förändring. — — Och de tekniska förändringarna kunna vara sådana att de med ett slag betydligt sänka de produktiva företagens värde. Sådana ändringar äro visserligen oförutsedda, men försiktigheten bjuder, att man ändock på förhand tar hänsyn till dessa. Detta sker genom en regelbunden successiv amortering av statsskulden.

Denna framställning avser ju visserligen blott en del av problemet, och räknar uppenbarligen med statlig upplåning som en i sitt stora sett naturlig statsfinansiell utveckling, den pekar dock på viktiga punkter att hålla. Vad har månne prof. Cassel att svara på prof. D:s här deklarerade uppfattning att offentliga skulder böra betalas?

Den senaste jättesvindeln

kommer heltvisst, framhåller Köpmannen efterhand som den trassliga härvan redes ut, att blotta nog så märkliga interiörer från en viss del av vårt finansliv, interiörer som man verkligen hade hoppats icke längre skulle vara möjliga sedan kris- och jobbartiden för länge sedan dragit förbi. I fortsättningen heter det:

Det är nu det allmänna rättsmedvetandets oavvisliga krav att de, vilkas händer äro besudlade obevekligt ställas vid skampålen, sig själva till straff och androm till varnagel. Något malplacerat hänsynstagande till personer får här absolut icke förekomma. En upprensning från botten av allt dy och smuts är en visserligen påfrestande men hälsosam och nödvändig operation.

Att det allmänna rättsmedvetandet kräver upprensning från botten i denna affär, är en sak, som här redan tidigare påpekats. Därmed är dock icke sagt, att en sådan upprensning kommer att bli verklighet. Vi hava ju numera i vårt land vissa rättsligt privilegierade storfinansiella släkter, som faktiskt ställts utanför lagen och i den mån dessa och deras agenter eventuellt skulle befinnas inblandade i affären vet man av erfarenhet på förhand, att det allmänna rättsmedvetandets krav har mycket ringa utsikt att bliva respekterat. Fallet Seiersen i Malmö, där kronans ombud förhindrades taga del av firmans böcker endast och allenast därför att den ifrågavarande firman hade de allra mest intima relationer med Stora W:s tobaksmonopol, är ju belysande härvidlag.

Den svenska högerns "liberalisering".

I tidskriften Det Nya Sverige läses under rubriken "En liberal skribent" en intressant betraktelse över den nutida högerns speciella personlige gunstling inom publiciteten, redaktören T. Segerstedt i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (l.). Det Nya Sverige påpekar, hurusom hr Segerstedt är en liberal skribent och även företräder liberalismens samhällssyn. I synnerhet i de ekonomiska frågorna är, framhåller tidningen, hans liberalism starkt renodlad. Socialdemokratien och fackföreningarna nedgöras totalt medan den hänsynslösa storindustriens och storkapitalismens företrädare prisas som de verkliga hjältarna. Hr S. har intet att bjuda till arbetarfrågans lösande, vilket D. N. S. finner ganska naturligt, eftersom just liberalismen och dess ekonomiska principer skapat det moderna arbetarproletariatet och frambesvurit den socialekonomiska kris, vari de moderna staterna leva. Att liberalismen skulle kunna lösa de svårigheter den själv skapat är ju redan på grund härav uteslutet. "Det negativa förblir negativt". I fortsättningen heter det:

Vill man söka bringa det framåt till en lösning av de problem, som det moderna samhällslivet innehåller, så måste man för visso anträda en annan väg än den liberala negativismens. Denna vår anmärkning riktar sig ej enbart mot vår författare. Den vänder sig delvis även mot den svenska högern. Det är ingen glädjande syn att se representanter för den svenska högern applådera Torgny Segerstedts ekonomiska liberalism. Författaren säger, att högern nu har trätt i de liberalas ställe. Utan tvivel har han delvis rätt. Den svenska högern har i icke ringa grad liberaliserats. Detta är en av orsakerna till dess närvarande hjälplöshet.

Det Nya Sverige har utan tvivel rätt däri, att såväl liberalismen som den moderna högern representera den politiska negativismen och att på de vägar dessa vandra ingen lösning av det moderna samhällslivets problem kan vara att förvänta. Högern har för länge sedan accepterat "den ekonomiska liberalismen" d. v. s. sjunkit ned till rätt och slätt en lydig tjänare under den "liberalt" tänkande kosmopolitiska internationella judiska storfinansen, som tillåtits att efter behag exploatera land och folk och rasera nationella svenska värden.

Dir. Lithander tar itu med restaurangbolagen.

Även här dolda avskrivningar på många milj. kr.

Direktör Edv. Lithander har i en till Första kammaren ingiven motion framlagt en verkställd undersökning av restaurangbolagens verksamhet, vilken nu inlämnats till andra tillfälliga utskottet. Hr Lithander vänder sig särskilt mot de häpnadsväckande belopp, som S. A. R. A. i Stockholm använt till reparationer, underhåll och "diverse omkostnader" och som uppgå till icke mindre än 1 1/2 milj. kr. pr år. I denna summa ingå dock icke sådana utgifter som löner, hyror, lyse och bränsle, porslin, tvätt, personalens kosthåll m. m. Genom ett studerande av årsberättelserna får man vidare klara bevis på, att stora dolda avskrivningar verkställts. Hur stora de äro, är det emellertid icke möjligt att bestämt säga, då de icke återfinnas i bolagets utgiftsstat. Även i Göteborg har restaurangbolaget gjort stora avskrivningar, särskilt under åren 1923—25. Enbart under sistnämnda år utgjorde avskrivningar och fonderingar 80 proc. av hela aktiekapitalet. I fortsättningen av sin skrivelse framställer hr Lithander bl. a. följande frågor till kontrollstyrelsen:

Har kontrollstyrelsen lämnat tillstånd åt Restaurangbolaget i Stockholm att inköpa aktiebolaget Phoenixpalatset? Hur vill kontrollstyrelsen förklara, att restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg icke till resp. systembolag inlevererat sina vinstmedel, vilka utgöra en mindre del av de från moderbolagen erhållna "Bidragen"? Hur vill kontr.-styrelsen förklara, att restaurangbolaget i Norrköping kan existera utan några som helst bidrag, medan restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg sammanlagt åtnjuta bidrag på cirka 2 milj. kr. om året?

Slutligen anmärker hr Lithander, att då man påstått, att privatrestauratörerna göra oskäligt stora vinster på utskänkningsrörelsen, så beror detta på bristande kännedom om hithörande förhållanden. Ett faktum är, att restauranger, som ej samtidigt driva hotellrörelse, under de senare åren måst dragas med stora ekonomiska bekymmer. Det är icke utan skäl som många restauratörer tillskriva kontrollstyrelsen anledningen härtill. Den långsamt skeende åtstrypning intill ekonomisk ruin, som genom minskning i vinstkvantiteterna drabbat ett flertal av våra restauratörer, är helt ovärdig ett land med våra rättsbegrepp. Skall staten monopolisera hela restaurangrörelsen, så måste det också påvisas, vilka risker den härigenom ikläder sig. Man kan peka på två första-klassrestauranger, där det privatekonomiska intresset varit avkopplat, nämligen A.-B. Phoenix-palatset och Grand Hotell. Det verkar icke lockande att engagera ytterligare statsmedel i liknande företag.

Överdirektör Svensson i kontrollstyrelsen har med anledning av direktör Lithanders här återgivna till styrelsen ställda frågor låtit meddela, att han f. n. icke offentligt önskar inlåta sig på något svaromål. Hr Svensson hade nämligen för avsikt att svara i ett yttrande till vederbörande riksdagsutskott före den 1 april och han ville inte föregripa detta sitt yttrande.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse per tel. 707 18.
Kl 10,30—12.

Praktiserande tandteknici
utfört genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 23 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. 80 322 56. A. T 80 322 56.

PÅ UTKIK

Den världsfamnande "Alliance Israelite Universelle"

vars väsen Karl Rélink sökt åskådliggöra med ovanstående teckning, är en av judarnas förnämsta organisationer för genomförande av deras världsherravälde. Såsom här tidigare omnämnts påbjuder den judiska religionen och lagen uttryckligen besittningstagandet av icke-judars egendom, vilken är liksom "herrelöst gods". I Talmund heter det: "Gud har givit all världen, däribland också alla gojim (icke-judar) åt judarna." Den kände franske författaren Ed. Drumont, utgivare av det världsberömda verket "En döende värld", som mot slutet av 1800-talet väckte ett sådant uppseende i alla länder, yttrade härom: "Härskandet över världen tillhör redan juden. Han behöver icke längre göra sig mödan hemlighålla det. — Juden omspinner hela världen med sina finanser". Drumonts verk finnes översatt till svenskan av Hj. Branting och utgivet här 1889. Den omständigheten, att Hjalmar Branting översatte Drumonts "En döende värld" visar, att Branting redan under sin tidigare politiska verksamhet var fullt underkunnig om den roll judarna spelade samt om den rent destruktiva karaktären av de teorier och idéer han lät importera från de internationella judiska upplysningscentralerna och här presentera såsom allra mest kuranta politiska vara. Det i tusende tonarter lovsjungna storverk Hjalmar Branting utförde, i det han frigjorde den svenska arbetarklassen från det förhatliga beroendet av den svenska överklassen och dess kapitalister för att i stället bringa den i den "demokratiska" internationella judefinansens våld, skedde alltså med berått mod och full vetskap om vad som skedde.

Carl Lindhagen lämnar det politiska novisstadiet?

Borgmästare Carl Lindhagen en av vår moderna parlamentarisms mest underbara gestalter, har som bekant förskaffat sig ryktbarhet icke minst som riksdagsmotionär. Vad mellan himmel o. jord har icke varit föremål för hr L:s intensiva reformvilja? Icke endast Sverige, utan snart sagt hela världsaltet. Men i allmänhet har den stora motionären glömt att säga ifrån, huru reformeringen skulle ske. Man har undrat, vem hr Lindhagen i själva verket var, antingen den oförbätterlige store idealisten och världsförbättraren högt uppe i eteriska sfärerna eller en skämtare eller kanske rent av blott en aktör i den stora kosmopolitiska komedien. Möjligen kommer man sanningen närmast, om man säger, att han är litet av varje, och under alla förhållanden är han sardeles väl skickad för en uppmärksammad roll i det moderna politiska skådespelet. Vid innevarande års riksdag har han enligt god tradition presenterat en hel del motioner, av vilka särskilt en tyckes gå i tamligen vad herrar politiker kalla reaktionär anda. Uti denna föreslår han, att riksdagen "med anledning av krisen i det parlamentariska systemet" ville uttala sig för en omläggning av regeringssättet i riktning mot en sanering av det politiska livet och skapande av utsikter till bildande av starka regeringar med stöd av en medveten folkmening. Regeringens motiveringar och så vitt möjligt beslut böra, framhåller hr L. avspegla vad regeringen efter sin övertygelse utan dagtingan anser själva saken samt folkets och landets bästa kräva och icke efter vad som kan väntas gå igenom i riksdagen. Alldeles riktigt framhåller hr L., att ett sådant regeringssätt i längden måste verka lyckligare än bemödanden att genom kompromisser, fanflykt och utsuddande av konturerna söka hålla ett parti i det längsta kvar vid regeringsmakten. Motionen utmynnar i ett förslag att riksdagen som ett förberedande uttryck för dessa uppfattningar måste besluta eller hos k m:t begära förslag om tillägg till par. 4 regeringsformen av huvudsakligen följande innehåll:

"Medlem av statsrådet skall avgiva sitt råd efter övertygelse om vad sakens natur samt folkets och landets bästa kräva och ej av hänsyn till andra medlemmars mening eller riksdagens förväntade uppfattning."

Hr Lindhagen är tydligen på väg att lämna det politiska novisstadiet. Får han leva länge och ha hälsan, är det kanske icke uteslutet, att han på gamla dagar kan komma att verka i restaurerande anda. Hittills har hans verksamhet ju mest rört sig inom det destruktivas ram. Den som lever får se!

Ungefär som hos oss.

Under rättegångsförhandlingarna i den stora riksrättsaffären i Norge har av försvarsadvokaten Rygh refererats ett yttrande, som på sin tid fälldes av statsminister Gunnar Knudsen vid ett möte i Norges bank, varvid han skulle ha yttrat: "Hur skulle det ha gått, om jag under min regeringstid varit så noga med grundlagen. Jag måste sätta mig över den så att säga värje dag."

Chefen för statens rättskemiska laboratorium

judiske professorn Erik Wolff, vars bild vi härovan återgiva, har i dessa dagar fått uppmärksamheten särskilt riktad på sig med anledning av en i samband med Wastesonska dramat av honom avgiven protest mot "polismyndigheterna och deras och alla de sakkunnigas tillvägagångssätt att i strid mot föreskrifterna i medicinalstyrelsens cirkulär den 12 februari 1894 med särskilda föreskrifter rörande rättskemiska undersökningar underkasta en del av de insända persedlarna en förberedande undersökning av sådan art, att den blir ägnad att i hög grad försvåra eventuellt omöjliggöra, den efterföljande rättskemiska undersökningen". Ifrågavarande cirkulär föreskriver, framhåller prof. Wolff, uttryckligen att, om föremål såsom fläckar, vilka misstänkas härröra av blod och annat dylikt, insändes till rättskemisk undersökning, så skall detta ske u t a n föregående prövning. I detta fall vore särskilt de båda lakan, som insändes, förut i hög grad "misshandlade" av polisens "sakkunniga". Härpå svarade detektivchefen bl. a., att kraven på den personliga friheten numera äro betydligt större än fordom och att polismyndigheten på grund av de rättskemiska myndigheternas långsamhet äro tvungna att omedelbart i dylikt fall åtminstone konstatera förefintligheten av blod.

Saken har emellertid en annan sida. Det kan allvarligt ifrågasättas, om svensk rättsskipning är betjänt med att till chef för statens rättskemiska laboratorium utses en jude. Såsom flerfaldiga gånger påpekats i Nationen äro judarna, även de formkristna, skyldiga att följa Talmuds bud och denna i högsta grad omoraliska religionsurkund påbjuder vid strängaste straff, som judarna också veta att sätta i verkställighet, att juden fullständigt skall strunta i lagbestämmelserna i det land, där han uppehåller sig som gäst, och uteslutande befordra de judiska intressena, även om dessa strida mot rätt och moral. Är således en jude misstänkt för brott eller kan i rättssaker judiska intressen stå på spel, kommer en judisk rättskemist i en intressekonflikt: skall han följa Talmuds omoraliska bud eller skall han befordra svensk rättsuppfattning med risk att bliva utsatt för hemliga förföljelser och trakasserier från sina trosförvanters sida? Att situationen under dessa förhållanden måste ställa sig särskilt allvarlig med en jude som rättskemist för den händelse försök till en judisk revolutionsomstörtning skulle komma till utförande, säger sig självt.

Reklam för juden Weininger i Svenska Dagbladet.

Gurli Linder har i Sv. Dagbl under strecket ("eftertryck förbjudes" men det är sannerligen icke mycket att trycka av) under rubriken "Otto Weininger om Peer Gynt" relaterat juden Weiningers åsikt om det Ibsenska dramat. Naturligtvis omnämner hon icke, att Weininger var heljude. Weininger var visserligen enligt egen uppgift stark antisemit, men de judar som utgiva sig för antisemiter, äro de allra farligaste, ty när de, såsom Weininger djupt fördöma den judiska andan, bliva de lätt trodda alltigenom och kunna därigenom obemärkt smussla in i läsarens tankevärld rent judiska synpunkter.

Weininger var en starkt beläst man som lagt på minnet allt vad han läst (receptivitetsförmåga saknas ej hos judarne), men den "österrikiske filosofen", som Gurli Linder talar om inskränker sig till en brådmogen och snusförnuftig judeyngling. Hans qvasi-djupsinne är lätt att pejla botten på. Såsom judiska "filosofer" i allmänhet, t. ex. Spinoza och Bergson, anlägger han en "matematisk" metod i sitt arbete "Geschlecht unt Charakter", kallande det manliga elementet hos människan för M och det kvinnliga för W, och den snusförnuftiga djupsinnigheten ligger i att säga, att allt rörande släktet kan förklaras om man tager hänsyn till hur mycket av M och W varje individ har i sin kropp och sin själ. Till det judiska "filosoferandets" karaktär hör vidare, att, sedan i begynnelsen av boken den "matematiska" metoden anlagts, den sedan trollas bort genom en oändlighet av citat på ett halvt tusental sidor från andra författare, så att det hela blir ett kompilationens sammelsurium. På så sätt blir det lätt för juden att lura "gojim" att tänka grundfalskt. Av halvsanningen lyckas han slå mynt, som skenbart hava helsanningens prägel. Achtung!

Kvinnosakskvinnan Gurli Linder, kvinnan med mycket av stora M för att tala med Weininger har naturligtvis känt sig dragen till denne författare, emedan han fullständigt tager heder och ära av den sanna, verkligt kvinnliga kvinnan. Den ruskige, av Sv. Dagbl. protegerade judeskribentens avsikt var att, utan att nämna den nordiska kvinnan, vars adelsmärke är trofastheten, väcka männens förakt för kvinnan i gemen och dymedelst påskynda det underjordiska, judiska samhällsupplösande undermineringsarbetet.

Juden Weininger uttalade en ganska träffande, men med taktisk biavsikt försedd sentens: "Männen bland judarne äro såsom kvinnor" — och därför är det kantänka icke ridderligt att angripa judar!!

Även England vaknar upp inför den judiska faran.

Intet annat land i världen har under det sista året varit föremål för sådana anlopp från den i omstörtningens tecken arbetande judiska världsmakten som England. Sedan denna lyckats störta romanovernas Ryssland och hohenzollrarnas Tyskland, gällde det framför allt att komma åt det engelska väldet. Härvid rönte man emellertid ett heltsäkert långt större motstånd än som väntats. Under det gångna året riktades mot det engelska moderlandet ett fruktansvart anlopp medels den stora generalstrejken, efter vars misslyckande revolutionsherrarna i Moskva i första hand koncentrerat sin aktion till Ostasien, Kina och Indien, där man nu anstränger sig till det yttersta för att söka tillfoga imperiet nådestöten. Tack vare den Baldvinska regeringens fasthet har detta emellertid hittintills icke lyckats. Men risken för England är ännu icke överstånden. Striden pågår allt fort med oförminskad styrka.

I det engelska moderlandet i Europa väller nu enligt vad meddelas från London en stark reaktion fram gentemot de judiska strävandena att omstörta imperiet, vittnande om att även England håller på att vakna upp. Den som i dessa dagar färdas på tåg mellan London och Edinburg, Birmingham—Hull, Oxford—Manchester, finner överallt i kupéerna små vita lappar med stora svarta bokstäver, ditklistrade av okänd hand, å vilka läsas sådana sajser som: "Bolsjevismen är judendom", "Vem beharskar och tillintetgör Ryssland? Judarna!" "Vem igångsatte och vann världskriget? Judarna!". "Judarna ha va i sitt språk intet ord för samvete", "Vem är mänsklighetens fiende och djävulens representant på jorden? Juden!", "Vem äger allt vår guld? Rotschildarna!"

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid 1)

Avskrivningar:

å aktier	kr.	1,812,895:—
å maskiner etc. .	„	366,487:40
å byggnader	„	826,822:65
Till Reservfonden avsättes ..	„	2,000,000:—
Till Pensionsfonden avsättes ..	„	600,000:—
	kr.	5,606,205:05
Till skatter under 1921 reserveras	„	4,200,000:—

Efter påtryckningar erhåller så Statsverket kr. 5,000,000:—, dock icke utan följande förbehåll från styrelsens sida, sid. 42: "Med avseende på den sålunda föreslagna inleveransen till statsverket förbehåller styrelsen sig emellertid rätt, att därest före årets ordinarie bolagsstämma vilken kommer att avhållas i mitten av juni, sådana omständigheter skulle förekomma, vilka synas nödvändiggöra en ändring av nämnda belopp, föreslå stämman vidtagandet av med anledning härav ökad fondering av vinstmedlen". Alltså efter synliga avskrivningar och fonderingar å tillsammans kronor 5,606,205:05 (oberäknat skattereserven kr. 4,200,000:—) samt osynliga avskrivningar å miljonbelopp å Astra m. m., drager styrelsen ej i betänkande ifrågasätta en event. minskning av utlovade kr. 5,000,000:— till Statsverket för att i stället öka fonderingarna ur vinstmedlen.

1921.

Efter ytterligare påtryckningar från finansministerns sida erhöll Statsverket kr. 10,000,000 av till förfogande stående vinstmedel.

Ur den skrivelse, sid. 49 och 50, vilken Vin- & Spritcentralens styrelse på våren 1921 med anledning av den avfordrade inleveransen tillställde finansministern, kan man framhålla vederbörandes fruktan för de följder, en under året väckt motion i riksdagen, syftande till en utredning av rusdryckspartihandelns organisation, varvid närmast borde "tagas sikte på en anordning med fri näringsutövning", kunde medföra. Så ömmar man för bolagets aktieägare o. konsolideringen av företaget samt påpekar den stora omfattning rörelsen fått samt i anledning härav bristen på kontanta medel (den saken borde Vin- & Spritcentralens styrelse tänkt på innan de tidigare omnämnda inköpen av Astra etc. ägde rum), till vilken brist även det betydande varulagret bidragit. Dessutom är att anteckna följande löfte: "Sedan den situation inträtt, att det egna kapitalet ernått erforderlig storlek och likviditeten blivit tillfredsställande, komma olägenheter av nu antydda art att försvinna och inga svårigheter att möta för kontant inleverans a v h e l a d e n d i s p o n i b l a v i n s t e n som överstege aktieägarnas utdelning".

Därför att Spritcentralen icke skaffat sig ett i förhållande till rörelsens omfattning erforderligt driftskapital, vilket till yttermera visso kraftigt reducerats genom dess "outside"-verksamhet, får Statsverket godhetsfullt finna sig i att detsamma tillkommande andel av bolagets vinstmedel icke utbetalas utan helt enkelt användas till överkonsolidering av företaget för att dymedelst upphjälpa bristen på rörelsekapital. Denna överkonsolidering fortgår alltjämt.

Huru förhåller det sig emellertid med 1921 års vinst, eftersom de 10 miljonerna till statsverket kunde komma så mycket rabalder åstad? Den officiella vinsten efter avskrivningar är kr. 13,186:268:15.

Synliga avskrivningar:

à aktier	1,998,400:—
maskiner etc.	1,644,487:40
byggnader	1,143,059:77
Till reservfonden avsättes	1,550,000:—
Till pensionfonden avsättes	400,000:—
Till skatter under 1922 reserveras	5.000,000:—
Utdelning till aktieägarna	1,402,960:—
Statsverket av årets vinst	9,833,308:15
	kr. 22,792,215:32

1922.

I styrelsens berättelse för år 1921 läses, sid. 9: "Av bolagets dotterföretag ha A.-B. J. Cederlunds Eftr. samt A.-B. Svanens Droghandel under år 1921 beslutat träda i likvidation. D e t C e d e r l u n d s k a b o l a g e t s t i l l g å n g a r o c h s k u l d e r h a i s a m b a n d m e d l i k v i d a t i o n e n ö v e r t a g i t s a v m o d e r b o l a g e t. (Kurs. av mig). Ur 1922 års berättelse citeras, sid. 3: "A.-B. J. Cederlunds Eftr:s likvidation har numera avslutats" och ytterligare under redogörelsen för aktiekontot: "Vidare har det under året slutlikviderade A.-B. J. Cederlunds Eftr:s aktier inlösts".

En mera knapphändig redogörelse för denna transaktion låter sig näppeligen tänkas.

Det Cederlundska bolagets aktiekapital och fonder pr 31/12 1920 voro enl. sid. 57:

Aktiekapitalet (därav preferensaktier kr. 600,000)	700,000:—
Reservfonden	70,000:—
Vinstregler.-fonden	200,000:—
Dispositionsfonden	340,000:—
Pensionsfonden	400,000:—
	kr. 1,710,000:—

Tillgångarne utgjordes huvudsakligen av varulager (säkerligen icke till något övervärde); säkra fordringar, aktier (varibland förekommo nom. kr. 75,000:— i A.-B. Centralpalatset och nom. kr. 100,000:— i "Sara" nedskrivna till kr. 3:—) och inventarier. De sistnämnda äro visserligen endast upptagna till kr. 1:—, men synliga avskrivningar härå uppgå under åren 1918—20 till kr. 131,365:05.

Som synes en ovanligt stark ställning. Förutom det belopp, varmed fonderna överskjuta aktiekapitalet, eller kr. 1,010:000:— har företaget dolda värden å 100,000-tals kronor. Allt detta har spårlöst försvunnit i moderbolagets offentliggjorda räkenskaper.

Om man desslikes uppmärksammar, att Spritcentralen under året minskat sin egen pensionsfond med kr. 200,000:—, utan att styrelsen med ett ord berört anledningen härtill, något som i och för sig helt avviker från vedertagen praxis i ett aktiebol.:s styrelseberättelse, så är man berättigad fråga: Vilka manipulationer dölja sig bakom det Cederlundska bolagets likvidation och pensionsfondens minskning? Svaret låter väl vänta på sig, men man måste med skärpa uttala en förkastelsedom över den princip, som varit styrelsens för Spritcentralen ledstjärna vid uppgörandet av flertalet årsberättelser, nämligen att med tystnad förbigå eller endast i svävande ordalag omnämna diverse miljontransaktioner, medan å andra sidan oväsentligheter synas tarva ganska utförligt omnämnande.

Vinsten under året kronor 8,196,660: 17.

Avskrivningar:

à aktier	2,565,400:—
à maskiner etc.....	746,34:10
à fastigheter......	1,193,348:35
Till Reservfonden avsättes	500,000:—
Till Pensionsfonden avsättes	200,000: —
Till skatter reserveras	5,500,000:—
	kr. 10,705,088:45
Statsverket erhåller kronor.	6,100,260:17

Beträffande de reserverade skattemedlen är att märka, att bolaget i och med årets bokslut upplägger en skatteegleringsfond å kr. 5,500,000:—, vilken även kvarstår orubbad pr 31/12 1925 (i styrelseberättelsen benämnd skattereserv och i bolagets balans angiven som reserverade skatter) och i stället påför rörelsen de skatter, som under resp. år skola erläggas.

(Forts.)

Den föreslagna invandringslagen.

(Forts. fr. sid. 1.)

kraften genom föreskrifter i lag söka kontrollera och reglera invandringen av utländsk arbetskraft.

Vad bostadsförhållandena angår torde numera några mer avsevärda olägenheter ej vara att befara av en ökad invandring. Uteslutet är emellertid ej att främlingsströmmen, om den lämnas obehindrad, kan taga den omfattning, att den å vissa orter kunde inverka störande på bostadsmarknaden.

Även ur säkerhets- och ordningssynpunkt måste man räkna med allehanda svårigheter till följd av en ökad invandring. Det är allmänt känt, att brottsligheten på den europeiska kontinenten är väsentligt större nu än före kriget. Anledning saknas alltså icke till antagande, att ett ökat antal kriminellt betonade individer kan komma att söka sig till Sverige. Även de osäkra politiska förhållandena i vissa främmande länder torde kunna föranleda invandring av en del ej önskvärda befolkningselement.

Under senaste tiden har ytterligare en synpunkt vunnit allt större beaktande i åtskilliga länder nämligen rassynpunkten. Värdet av att vårt lands befolkning är av en sällsynt enhetlig, oblandad ras kan knappast överskattas. Det är därför av betydelse att kontrollera en invandring av folkslag, som ej till båtnad för oss låta sig sammansmältas med vår befolkning.

Till sist framhålles, att de huvudsakliga orsaker, som påkalla en allmän främlingskontroll sakerligen icke äro av allenast tillfällig natur utan av den djupgående beskaffenhet, att någon väsentlig förbättring icke är att motse inom en nära framtid.

Avgörande skäl tala sålunda för att genom lagstiftning reglera invandringen samt att åt en dylik lagstiftning icke gives allenast provisorisk giltighet.

Av såväl lagförslaget som t. f. justitieministerns yttrande till statsrådsprotokollet framgår, att huvudvikten lägges på, att utlänningar ej få inskränka arbetsmarknaden, och först mot slutet av t. f. justitieministerns anförande framkommer rassynpunkten, som dock är det tyngst vägande skälet för en invandringslag. Det är en känd sak, att Sverige är det rasrenaste av de nordiska länderna och med understrykande av t. f. justitieministerns ord, att värdet av att vårt lands befolkning är av en sällsynt enhetlig, oblandad ras knappast kan överskattas, kan framhållas, att det endast finnes ett par tre länder i Europa med en enhetlig ras, nämligen Sverige beträffande den nordiska rasen (Norge kommer i andra rummet ifråga om rasren nordisk stam) och Spanien beträffande den mediterrana eller medelhavsrasen, på senare tider även kallad den västliga rasen (på tyska westisch). T. f. justitieministerns yttrande, att det är av betydelse att kontrollera en invandring av folkslag, som ej till båtnad för Sverige låta sig sammansmältas med vår befolkning, bör utsträckas till kravet, att vissa folkslag böra helt uteslutas från invandring till Sverige.

Kooperationen och framtidens ekonomiska samhällsform.

(Forts. fr. sid. 1.)

stiger 2,7 procent d. v. s. en skäligen blygsam siffra, och hävdar, att det är statsmakten som genom indirekta subventioner hjälper fram kooperationen.

Vad vi här återgivit rörande kooperationens ställning i Tyskland förtjänar förvisso att observeras även i Sverige, där vissa paraleller erbjuda sig. Att kooperationen går fram efter i huvudsak samma metoder i alla länder, är en uppenbar sak. Det är emellertid först efter det slutliga judisk-politiska revolutionära genombrottet som den, såsom nu i Sovjet-Rysslands försäljningsmonopol, uppenbarar sig i sin rätta skepnad som ett monopolistiskt instrument i det renodlade profitintressets tjänst. Enligt regeringsorganet Pravdas eget uttalande, refererat i n:r 6 av Nationen för detta år, utgjorde konsumtionsföreningarnas i det ryska försäljningsmonopolet vinst under 1926 i genomsnitt 75 procent å de däri insatta kapitalen och inlade Pravda en protest emot att privatintresset medgavs ett så stort spelrum inom den kooperativa försäljningsverksamheten som fallet visat sig vara. Liksom erfarenheterna från det kooperatistiska föregångslandet Sovjet-Ryssland, förtjäna att noga beaktas här i Sverige så torde även åtskilligt av vad justitierådet Hickman anfört rörande kooperationen i Tyskland förtjäna att observeras icke minst på grund av motsvarigheten mellan förhållandena i Tyskland och de i vårt land. Beträffande myndigheternas i olika länder i senare tid visade starka benägenhet för att genom statliga åtgärder och indirekta subventioner särskilt gynna och hjälpa fram den kooperativa försäljningsverksamheten sammanhänger denna ytterst med den skedda alltstarkare semitiseringen av samhällena och myndigheterna å resp. håll. Ifråga om prisnivån i Sverige har den judiske sekreteraren i kgl. socialstyrelsen Hugo Heyman gjort sig stor möda att söka uppvisa, att den är lägre hos kooperatörerna än hos de enskilda handlarna. Vi torde få tillfälle återkomma såväl till problemet prisnivån — vilket har åtskilligt av intresse att bjuda — som till andra här ovan berörda sidor av den internationella kooperationen, vars slutmål är: V a r u d i s t r i b u t i o n e n s i a l l a l ä n d e r l ä g g a n d e u n d e r d e n j u d i s k a m o n o p o l i s m e n.

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 25 Febr. 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Rasfrågans betydelse för folkens bestånd och framtid.

(Forts. fr. sid 1)

rer". Som bekant betecknades hos romarna med denna term det lägsta folkskiktet, av vilket icke erhölls annat än proles (= efterkommande) och som icke ens förmådde betala skatt till staten. Medan de tidigare skaparna av Roms storhet framför allt rekryterats av nordiska ättlingar, utgjordes "proletärerna" mestadels av frigivna slavar, som hämtats från Främre Asien och Afrika. Från de tidigare romarna övertogo de senare knappast något annat än själva språket. Storhetstidens romare, den blonda och blåögda ras, som en Cato och en Sulla representerade, var försvunnen. Samma faror hota i dag de västerländska kulturfolken. Den mycket omskrivne dr. Spengler, som ju även föreläst i Stockholm, har skrivit en ganska spirituell bok om Västerländets undergång, men han har icke förstått de redan av Gobineau klarlagda biologiska grunderna till den utveckling han konstaterar. Gobineau visade med all tydlighet, att den nordiska rasens tillbakagång för Västerlandet kommer att betyda detsamma som för det gamla romarriket. Jag har fullföljt Gobineaus tankegång och sökt ådagalägga, att alla indoeuropeiska folks undergång betingats av det nordiska raselementets försvinnande. Inom det romanska språkområdet har den nordiska rasen redan i det närmaste utsinat. Därmed är en ras försvunnen, som i stort sett också åstadkom den italienska renaissansen, såsom även den svenske antropologen, professor Gustav Backman påpekat. Turen synes nu vara kommen till de germanska nationerna, framför allt Tyskland, England och Nordamerika.

Rasfrågan är för närvarande föremål för stor uppmärksamhet av såväl vänskaplig som fientlig art i alla civiliserade länder. Osaken härtill torde bl. a. ligga däri, att de olika nationerna, för att råda bot mot den förödelse, världskriget förorsakat, söka finna sina kraftkällor för att därur kunna hämta möjligheter till ny uppblomstring. Envar, som allvarligt studerat ämnet, kommer osvikligen in på frågan om ärftlighetens oerhörda inflytande. Miljön — kulturella o. ekonomiska förbättringar — kan icke rädda en nation. Enda räddningen ligger i en rashygienisk politik: de värdefullaste raselementen måste få överhand. Åtminstone beträffande de germanska nationerna utgöres det värdefullaste elementet av den nordiska rasen. Det måste en gång för alla klargöras, att med nordisk ras menas icke individer med medborgarskap i något av de nordiska länderna utan den högväxta, långskalliga, blonda, blåögda typ, som av den ryske antropologen Deniker betecknats med namnet "nordisk". Det säger sig själv, att framhävandet av denna speciella rastyp icke gärna höres i länder, där den är jämförelsevis sällsynt. Härav förklaras även, att Gobineau och hans antropologiska efterföljare i det egna landet utsatts för ett motstånd, som nära nog gränsat till förföljelse. Emellertid har just i dessa dagar en av dessa, greve de Lapouge, åter tagit till orda och varnat Frankrike för den stora fara, som hotar genom den sedan fredsslutet skedda invandringen av ungefär två miljoner afrikaner. Frankrikes ledande män sluta dock öronen för allt tal om rashygien. Annorlunda ställer sig saken i Nordamerikas Förenta Stater, där ju invandringsproblemet spelar en ännu större roll. Vid ett närmare skärskådande av de nya amerikanska invandringslagarna, kan ett rasbiologiskt öga strax se, vilka raser som anses önskvärda, även om så icke uttryckligen säges. Det råder intet tvivel om, att ej Nordamerika helst önskar invandrare från de länder, där den nordiska rasen är förhärskande. I Nordamerika är Grants bok om "Den stora rasen", varmed han avser "nordmännen", den tongivande på rasfrågans område. Grant har i sitt hemland liksom jag i Tyskland av naturliga skäl blivit utsatt för häftiga angrepp. I Tyskland synas de regerande kretsarna och deras storfinansiella "rådgivare" vara emot all rasbiologisk utredning, kanske av det skälet att de sistnämnda generas av den rasbiologiska belysningen. En verklig rasbiologisk politik kan man väl knappast heller vänta sig i Tyskland, förrän det fria Amerika föregått med gott exempel. Vad England beträffar finnes väl inom dess överklass en omedveten rasinstinkt, som visar sig icke blott i häst- o. hundavel utan även i en viss motvilja mot kroaseringar med uppenbart oeuropeiska individer, men en medveten raskänsla saknas där ännu nästan. Dock är domprosten Inges nyutkomna bok "England" ett förebud till uppvaknande. Mitt arbete utkommer nu också i engelsk översättning på det kända Methuenska förlaget och det gäller att se, om det där kommer att röna samma motstånd från en viss press sida som amerikanaren Grants.

Vad Sveriges ställning i rashänseende beträffar förklarade dr. Günther till svar på en av oss framställd fråga, att han var ense med övriga rasbiologer däri, att just detta land såväl i fråga om hälsoarv som rasarv stod särskilt högt." Emellertid får man icke heller här invagga sig i den föreställningen, att ingen fara hotar. Tvärtom har professor Lundborg genom sin geniala rasbiologiska släktforskning tydligt visat, huru en enda individs dåliga arvanlag spridas till otaliga efterkommande, som i dag ta våra fängelser och dårhus i anspråk, och dessa statliga institutioner måste beständigt ekonomiseras av statens rasbiologiskt sett bästa medborgare. För att kunna betala de härav vållade alltmera tryckande skattebördorna nödgas familjer med det bästa rasarvet minska sitt barnantal. En befolkningsgrupp, som t. ex. inskränker sig till "tvåbarnssystemet", nedgår redan inom ett 70-tal år kvantitativt till ungefär hälften. Det är en fråga av största vikt, vilka befolkningsgrupper det är, som övergå till "tvåbarnssystemet", antingen de med de bästa anlagen eller de mindrevärdiga, en fråga som emellertid påfallande ofta förbises vid utredningar angående nativiteten. Den största faran för Sverige ligger emellertid i utvandringen av duktiga unga människor och invandringen av individer. som i regel på intet vis kunna ersätta de emigrerade. I det av Lundborg och Linders i dagarna utgivna standardverket "The racial characters of the Swedish nation" som för närv. beundras av all världens antropologer, kan man också tydligen se, att avkomman av redan naturaliserade invandrade utlänningar i genomsnitt i mindre grad företer den nordiska rasens kännetecken än genomsnittssvenskarnas avkomlingar. Denna statistik grundar sig på våra dagars värnpliktiga; med tanke på den östliga invandring världskriget medfört torde emellertid nästa statistik komma att visa en betydligt större minskning av det nordiska rasinslaget. Det blir rasbiologiska institutets uppgift att undersöka, huruvida nyinvandrarna alstra ett större antal barn än de övriga invånarna. Då professor Lundberg har den stora fördelen att disponera över en så betydande rasbiologisk statistiker som dr Linders, kan ju något tvivel på utredningarnas vetenskapliga värde icke förekomma. I Sverige röner över huvud taget den rasbiologiska forskningen icke samma motstånd som bland Tysklands i rashänseende mycket blandade befolkning. För den svenska nationen måste, slutade dr Günther, målet vara att konsekvent skydda den nordiska rasen mot främmande inblandningar och det är att hoppas, att landets styrande förstå vikten av en väl genomtänkt rasbiologisk politik.

—n.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär, Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Aberopa denna annons.

Prenumerera på NATIONEN.

Magsyra, halsbränna — och kväljningar
tar man bort med ett glas *Fruktsalt-Samarin* som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.
Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2,50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1)

ta de regerande som vanliga dödliga. Smörjelsen genom det Gudomliga valet har fallit i folkens ögon från konungarnas hjässor, och då vi berövat folket tron på Gud, har maktens styrka blivit utkastad på gatan till hopens förfogande samt upptagen av oss.

Dessutom tillhör oss konsten att leda massorna och personligheterna genom skickligt uttänkta teorier och fraseologier, genom regler för samfundslivet och allehanda andra finter, om vilka gojerna ej äga något begrepp, genom det speciella i vår administrativa förmåga, uppfostrad för analys, observation och sådana finesser i kombinationer, vari vi icke hava några medtävlare, ävensom genom uppgörandet av planer för politiska handlingar och sammanslutningar. Endast jesuiterna kunde häri tävla med oss, men vi hava förstått diskreditera dem inför den korttänkta massan, deras organisation är synlig, medan vi med vår organisation hava stannat i skuggan. För övrigt är det icke likgiltigt för världen, vem som blir dess herre — katolicismens överhuvud eller vår despot av Sions blod?! För oss, det utvalda folket, är det långt ifrån likgiltigt.

Orsaken varför staterna icke komma överens. För en tid kunde en världskoalition mellan gojerna komma till rätta med oss, men mot detta håll äro vi säkerställda, tack vare de djupa rötter av oenighet mellan dem, vilka numera äro omöjliga att upprycka. Vi hava ställt emot varandra gojernas personliga och nationella beräkningar, religions- och rashat, uppammat av oss i deras hjärtan under loppet av tjugu århundraden. Tack vare allt detta får icke en enda stat understöd, emedan var och en kommer att tro, att en sammanslutning emot oss är fördelaktig för honom själv. Vi äro alltför starka — med oss får man ännu uppgöra räkningen. Makterna kunna icke ens ingå obetydliga överenskommelser, utan att vårt inflytande hemligen spelar in.

Judarna — Guds utvalda. Per me reges regnant — "genom mig regera konungarna." Och profeterna hava sagt oss, att vi äro utvalda av Gud själv för herraväldet över hela jorden. Gud har förlänat oss geni, på det att vi måtte kunna fullborda vår uppgift. Om det skulle finnas ett geni i motståndarnes läger, skulle han ännu kunna upptaga kampen mot oss, men en främling går icke upp emot en gammal infödingi kampen mellan oss skulle bliva skoningslös, sådan världen ännu icke skådat. Dessutom skulle deras geni komma för sent.

Guldet — riksmekanismens drivkraft. Alla riksmekanismens hjul röra sig genom den drivkraft, som befinner sig i våra händer, och denna drivkraft är — guldet. Den av av våra vise uttänkta vetenskapen om den politiska ekonomin tillerkänner kapitalet härskarvärdigheten sedan långa tider tillbaka.

Monopolet i handel och industri. För att kapitalet skall kunna verka utan hinder, är det nödvändigt att erhålla frihet för monopol i handel och industri, något, som redan genomdrives av en osynlig hand i alla världsdelar. En sådan frihet ger politisk makt åt industriidkarne, och detta länder folket till men. Nu för tiden är det viktigare att avväpna folken än att sända dem i krig, det är viktigare att begagna sig av de sjudande passionerna till vår fördel än att släcka dem, viktigare att bemäktiga sig och tolka andras tankar på sitt sätt än att undertrycka dem.

Kritikens betydelse. Vår styrelses förnämsta uppgift består i att försvaga den allmänna meningen genom kritik, avvänja mänskligheten från allt begrundande, som framkallar motstånd, och inrikta dess förståndskrafter på tomma vältalighetskarmytslingar.

Inrättningar "för syns skull." I alla tider hava folken likasom individerna tagit ord för handling, emedan de nöja sig med det, som visas, sällan märkande, om i det allmänna livet uppfyllelse följer på löfte. Därför inrätta vi allehanda institutioner för syns skull, vilka vältaligt skola bevisa sina välgärningar till förmån för framåtskridandet.

Leda vid talträngdhet. Vi skola antaga alla partiers och riktningars liberala fysionomier samt giva en sådan fysionomi åt folktalarne, vilka genom outtömlig talträngdhet böra ingiva människorna leda vid tal och avsky för talare.

Huru skall man taga den allmänna meningen i sina händer? För att taga den allmänna meningen i sina händer bör man bringa den i villrådighet, i det man från olika håll framkastar alla möjliga motsägande tankar, till dess att gojerna förlora sig i denna labyrint samt inse, att det bästa är att icke äga någon mening alls i politiska frågan, i vilka allmänheten icke behöver vara invigd, emedan endast den bör vara invigd däri, som leder samhället. Detta är den första hemligheten.

Den andra för styrelsens framgång nödvändiga hemligheten består däri, att till den grad öka folk- och samhällslytena — vanor, passioner, samhällslagar — att ingen blir i stånd att utreda detta kaos och människorna i följd härav upphöra att förstå varandra. Denna taktik förhjälper oss dessutom till att så kiv och split partierna emellan, splittra alla kollektiva krafter, vilka ännu icke vilja underkasta sig oss, och stäcka vart personligt initiativ, som på något sätt kunde hindra vår sak.

Betydelsen av det personliga initiativet. Ingenting är farligare än det personliga initiativet. Om det är genialiskt, kan det göra mera än en miljon människor, bland vilka vi utsått split. Vi böra leda uppfostran av gojim-samhällena så, att i varje fall, där det kräves initiativ, folken stå modfällda i hopplös vanmakt. Ansträngningen, som härflyter ur handlingsfriheten, försvagar krafterna, då den kolliderar med en främmande frihet. Härav uppstå svåra moraliska stötar, missräkningar, motigheter.

Överregeringen. Genom allt detta utrötta vi gojerna så, att vi tvinga dem att erbjuda oss den internationella makten, vilken utan att nedriva kan omfatta alla statsmakter i världen och bilda en Överregering. I stället för de nuvarande regenterna komma vi att skapa en skräckbild, som kommer att nämnas Överregerings - administration. Dess armar komma som gripklor att sträckas åt alla håll, med en så kolossal organisation att den icke kan undgå att kuva alla folk.

(Forts. i nästa nr).

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat, 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Statsministern utdömer Brattsystemet.

(Forts. fr. sid. 1.)

allt detta icke kunnat förhindra, att alla de tidigare för experimentet åberopade principerna mer eller mindre förolyckats eller äro i färd att uttunnas, då kan man icke tveka om, vad som inträffar den dag, då dessa bärande krafter slappna. Eller för att peka på ett enda exempel: hur går det med restriktionssystemets egenskap att verka såsom ett avvänjningsinstrument, då konsumtionssiffrorna år för år för att icke säga månad för månad stegras? Inför detta faktum måste alla skönmålningar, all konstlad tillfredsställelse rörande verkningarna förlora sitt värde. Outplånligt kvarstår det vittnesbördet, att vad vårt individuella kontrollsystem än kan tänkas ge, någon lösning på alkoholspörsmålet utgör det icke".

Vad statsminister Ekman här uttalat går som synes i full samklang med den allmänna uppfattning rörande det gällande systemet som av ledande nykterhetsmän sådana som professor Johan Bergman, direktör August Ljunggren m. fl. uttalats i denna tidning. Det ord statsministern nu uttalat var förvisso ett ord i rätta stunden, som skall hälsas med stor tillfredsställelse icke blott av dem, som äro inskrivna i nykterhetsrörelsens organisationer, utan jämväl av hela den övriga, lojala och rättsinnade delen av vårt folk. Brattsystemets öde bör efter detta kunna betraktas som beseglat, vilket dock naturligtvis icke utesluter, att de mest förtvivlade ansträngnigar komma att göras från spritfinansintressets sida att förhindra en ändring av det rådande tillståndet. Det gäller alltså för ivrarna för renlighet och moral i vårt offentliga liv att icke slappas eller förtröttas i kampen utan att med icke mindre energi och hänsynslöshet än hittills fullfölja striden mot vårt svenska "Panama" tills segern är vunnen. Man får hoppas att nykterhetsrörelsens män vid utformandet av sitt nya program måtte, visa av den erfarenhet som vunnits, göra detta med all vidsynthet samt med klar blick för frågans innebörd och konsekvenserna av de beslut som fattas, så att det må kunna bli en hållbar grund för en i verklig mening positiv, framtida nykterhetspolitik, som kan samla alla dem vilka i nykterhetsfrågan se en fråga av allra största betydelse för vårt folks framtida utveckling, vars lösning icke får förfuskas och ske i den inre söndringens och stridens tecken utan i den nationella enighetens. Vi hava det förtroende för de ledande inom den svenska nykterhetsrörelsen, att vi våga hoppas att de skola göra sitt yttersta för åstadkommande av en sådan positiv lösning. Där den föraktliga provokationen höjer sitt huvud mot en eventuell lösning i positiv anda, måste den, vare sig den uppenbarar sig inom det egna lägret, inom högern eller socialdemokraterna, obarmhärtigt nedslås.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

NATIONEN
Politisk veckotidning.

Redaktion och Expedition:
SÖDRA KUNGSTORNET
Stockholm.

Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:
Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa, Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:
Efter text .... 20 öre mm.
Å textsida .... 25 öre mm.
25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.
Rabatt vid upprepad annonsering.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 9. Fredagen den 4 Mars 1927. Årg. 3

Arméns betydelse och framtid.

Nedrustningens realmotiv: att bryta vårt lands motståndskraft mot den judiska världsrevolutionen.

Den judiska omstörtningspolitikens beskäftiga agenter, som gått in för det svenska nationalförsvarets rasering, hava med all iver sökt göra gällande, att vårt militärpolitiska läge skulle vara av sådan art, att arméns betydelse vore reducerad till ett minimum och att sålunda en ytterligare beskärning vore fullt motiverad. En dylik åskådning vittnar om en rent av otrolig okunnighet beträffande de militära problemens innebörd och ett fullständigt åsidosättande av krigserfarenheterna. Det ger oss en ny erinran om äventyrligheten ur landets synpunkt av det under plutokratiens hägn här numera rådande politiska inkompetens- o. korruptionssystemet.

Visserligen utgör det militärpolitiska läget en icke betydelselös faktor, när det gäller att fastställa omfattningen och organisationen av ett lands försvarsanstalter, men å andra sidan kan intet land förbise nödvändigheten av att ytterst förlita sig till lantstridskrafter för värnandet av hus och hem. Helt naturligt måste även såsom vi tidigare framhållit för ett havomflutet land sjökrigsmedlen bliva på ett behörigt sätt tillgodosedda liksom det måste sörjas för nödig tillgång på stridskrafter i luften, men att enbart förlita sig till försvarsanstalter till sjöss och i luften låter sig icke för en stat göra. De, som inrikta sin strävan på att förringa lantstridskrafternas värde för ett lands oberoende, kunna såsom motiv för en dylik försvarspolitik icke anföra några som helst förhållanden av saklig art, något som tydligt visar, att deras ansträngningar icke avse tillgodoseendet av landets intressen utan uteslutande äro inställda på att blint lyda de order, som utdelas av den styrande, folkfientliga makten. Englands militärpolitik är i här berörda hänseende tillräckligt belysande, då ju detta land i trots av sin världsbehärskande sjömaktsställning icke ansett sig kunna enbart förlita sig till denna såsom ett skydd för moderlandets kuster gentemot fientliga landstigningsföretag.

Huru än de militärpolitiska förhållandena alltså te sig, är och förblir det dock alltid armén, på vilken det ytterst måste ankomma att trygga landet emot eventuella angrepp av främmande inkräktare. Denna omständighet sammanhänger närmast därmed att endast lantstridskrafterna kunna fullt tillgodogöra sig landets hela levande och materiella kraft. Striden om den egna torvan måste alltid och till sist komma att utkämpas till lands. Anfall över en landgräns kunna helt naturligt endast avvisas medels arméns insättande och landstigningsföretag av större omfattning kräva städse medverkan av lantstridskrafterna. Innan vi närmare ingå på dessa förhållanden torde det vara på sin plats att belysa arten av de motiv, vilka föranlett nedrustningsivrarna att särskilt inrikta sina strävanden på reduceringen av armén.

Det råder intet tvivel om att dessa motiv uteslutande äro av partipolitisk art, vilket betyder detsamma som att de äro förestavade av den makt, som här organiserat, leder och dirigerar det härskande, destruktiva partiväsendet: judendomen. När de politiska lycksökarna i Alljudas tjänst, skrudade i all sorts demokratisk grannlåt träda fram på talaretribunerna inför folket, pläga de lögnaktigt förkunna, att nedrustningen sker i humanitetens, fredens och landsekonomiens intresse. Detta under det de av alla krafter direkt sabotera humanitetens och fredens sak och provocera fram en stats- och kommunalskuldsättning och ett slöseri på rent onyttiga föremål av allra mest vansinniga slag och tillåta de kosmopolitiska folkutplundrarna att opåtalt frånhända staten 10-tals miljoner av dess rättmätiga tillgångar. Nej, de verkliga motiven äro av helt annat slag än folkförledarna förkunna de vilseförda massorna. Såsom envar i saken något insatt vet är armén under alla förhållanden kärnan i försvarsväsendet. Inom densamma kunna lättast och i full utsträckning de moraliskt bästa elementen inom nationen komma till användning i försvaret. De utomparlamentariska medlens användning, som ju utgör den judiska maktens mest effektfulla kampmedel i dess strävan att omstörta de nationella samhällena, blir a priori utesluten, därest statsmakterna till sitt förfogande äga en av alla samhällsklasser sammansatt, effektiv armé. Det måste därför för de partier, vilka på sitt

(Forts. å sid. 3).

Gyllene Internationalens stockholmskongress.

Internationella handelskammarrådet, som i dagarna sammanträtt i Paris, har beslutit, att "kongressen för hela världens »handelskammare" skall hållas i Stockholm med början d. 27 juni. Kongressen kommer att pågå en vecka och till densamma väntas såsom det förkunnas "ett betydande antal representanter för finanserna, industrien och handeln i alla länder". Den kommer naturligtvis att öppnas av bankdirektören K. A. Wallenberg, varigenom alltså den judaiserade svenska pressen åter beredes ett välkommet tillfälle att sjunga denne "framstående finansmans" lov i alla tonarter. Vid kongressen, som pågår till den 2 juli och givetvis kommer att tolkas som en stor hedersbevisning för Sverige (miljön här har naturligtvis ansetts i särskild grad lämplig), skola behandlas de samma frågor, som skola före vid Nationernas förbunds stora ekonomiska världskonferens i Genève den 4 maj. Det dominerande överläggningsämnet vid stockholmskongressen liksom vid konferensen i Genève blir: "Åtgärder för tullmurarnas raserande".

När de kosmopolitiska tidningarna nu beteckna denna ekonomiska världskongress, som skall hållas i Sveriges huvudstad, såsom en i hög grad märklig och betydelsefull sådan, hava de utan tvivel rätt i sin uppfattning. Kongressen är avsedd att vara en av de stora förberedelseakterna till förverkligande av den internationella storfinansens, Den Gyllene Internationalens planer på ett öppet världsherravälde. Det gäller nu för storfinansens furstar, 200-mannakretsen under Rotschilds ledning, att bryta de hinder, som ännu möta dem i strävandena för staternas sammansmältning med varandra ekonomiskt och politiskt. Det av internationella storfinansen igångsatta världskriget och revolutionsrörelserna beredde vägen för det steg den nu tager till folkens slutliga slavbindande under dess tryckande ok. Det mål storfinansens herrar närmast koncentrerat sig på är tullmurarnas raserande, varigenom de skulle få ett ytterligare starkt grepp över nationerna förutom det de redan hava genom sitt "Nationernas förbund". När de säga sitt mål vara att åstad-

(Forts. å sid. 4.)

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till finansministern.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

1923

kom det nu mellan Staten och Spritcentralen gällande avtalet till stånd. Avtalet föregicks av en av Herrar S. Kvarnzelius, G. H. Hultman och Seth Svensson (de båda förstnämnda ordinarie revisorer och den sistnämnde revisorssuppleant i Spritcentralen, samtliga utsedda av Kungl. Maj:t) verkställd utredning, omfattande dels en granskning av de i en pr 30/6 1923 uppgjord balans förekommande poster med särskild hänsyn till de olika tillgångarnas realvärden och till soliditeten av bolagets ställning, dels ock en sammanfattande ekonomisk återblick över bolagets hittillsvarande verksamhet.

Med avseende på Spritcentralens och dess dotterbolags ekonomiska rörelsefrihet föreskriver avtalet i huvudsak den begränsning, "att bolagen icke må förutom partihandel med rusdrycker idka annan verksamhet än sådan, som avser att tillverka, förädla eller på annat sätt bereda alkoholhaltiga drycker eller som har samband med dylik rörelse, vilken bestämmelse dock ej skall utgöra hinder för att redan bestående dotterbolag alltjämt må fortsätta sin verksamhet, att bolagen ej må utan Kungl. Maj:ts tillstånd förvärva aktier eller andelar i annat bolag eller ekonomisk förening, att årligen må avskrivas å byggnader högst 5 proc. och på inventarier högst 15 proc., men att för ytterligare avskrivningar, som ej enligt lag skola ske, Kungl. Maj:ts medgivande erfordras, att avsättning till fonder icke utan Kungl. Maj:ts medgivande må äga rum i vidare mån än att till reservfonden årligen må avsättas högst 20 proc. av årsvinsten, intill dess fonden uppgår till 50 proc. av aktiekapitalet, och till pensionsfonden årligen högst 5 proc. av årsvinsten, intill dess fonden uppgår till 10 proc. av aktiekapitalet, samt att Spritcentralen ej utan Kungl. Maj:ts tillstånd må ikläda sig ekonomiska förpliktelser för dotterbolag eller lämna dotterbolag försträckning."

Trots att avtalet lider av svåra brister, måste man högeligen beklaga att monopolet kom till stånd så som skedde 1917 utan riksdagens medverkan och i strid mot grundlagens par. 60 samt utan de restriktiva bestämmelser som avtalades 1923.

År 1923 gör A.-B. Städet sitt inträde på arenan, och återigen hava vi en miljonaffär av det mera hemlighetsfulla slaget. Oaktat A.-B. Städet existerat som ett dotterdotterbolag till Spritcentralen alltsedan år 1920, saknas varje som helst upplysning om företaget, och man måste misstroget fråga sig: Varför har icke A.-B. Städets balans varit intagen på samma gång som berättelserna för de övriga, spritkoncernen tillhörande företagen? Man får endast å sid. 14—15 veta, att A.-B. Vin- och Spritcentralen inköpt den A.-B. Städet tillhörande fastigheten för ett belopp av kr. 5,948,586:88 (= bokförda värdet hos detta bolag), men att man ansett sig böra upptaga den till det värde, som åsatts fastigheten vid den under 1923 verkställda värderingen eller kr. 4,600,000:—, vartill dispens erhållits. Då det tidigare berörda avtalet med Staten tillåter högst 5 proc. avskrivning å byggnader, undrar man huru detta tillgått. Man har helt enkelt satt likhetstecken mellan denna *nedskrivning å en knappt färdig nybyggnad och underhåll av byggnader*. Man återfinner nämligen följande passus i styrelseberättelsen: "Fastigheters underhåll visar en avsevärd ökning, vilken emellertid hänför sig till dispositioner av tillfällig art och sammanhänger med det värde, vartill fastigheten i kvarteret Städet upptagits". Eljest måste man göra styrelsen den rättvisan att erkänna att ökningen är avsevärd (från kr. 634,733:95 år 1922 till kr. 2,626,323:91 år 1923). Den sistnämnda siffran motsvarar c:a 20 proc. å samtliga byggnaders bokförda värde. Man måste högligen förvånas över att Spritcentralen kunnat beviljas dispens till avskrivningen å Städet, varigenom Statsverket indirekt tillskyndats en förlust, vilken rätteligen skulle drabbat det överkonsoliderade Grönstedtska bolaget.

Under året har Carlshamns Punschfabriks A.-B. likviderat

(Forts. å sid. 4.)

Skolreformen — en reform bakåt.

Det är utan tvivel ett högst märkligt drag hos de reformförslag, som i vår tid framföras till förbättring av samhällsförhållanden, att de nästan genomgående peka åt galet håll. Ingen kan förneka, att mycket vad nu skolväsendet beträffar, är av den natur, att det väl behövde reformeras. Dylikt passerar dock i regel våra reformatorer obemärkt förbi, i stället koncentrerar man sig med så mycket större energi och hänförelse på sådana reformpunkter, som mera synas vara ägnade att ge negativa resultat. Man tyckes i största utsträckning i våra dagars politiska liv ha omfattat den föreställningen, att huvudsaken är att reformera, alldeles oavsett om reformerna föra framåt eller bakåt och att samhället sådant det blivit är till för att experimenteras med. Denna beklagliga uppfattning bör emellertid snarast få ge vika för en annan syn på saken. Man bör besinna, att reformeringen av samhället och dess institutioner är en uppgift av delikataste natur, som måste handhas med största pietetsfullhet och klokhet, om den ej skall äventyra vad som redan finnes av värde. Reformeringen får ej ske efter känslostämningar eller doktrina uppfattningar utan endast efter faktiska behov och ändamålsenligheten ur samhällets synpunkt.

Dessa tankar tränga sig osökt på en, när man begrundar regeringens framlagda skolproposition. Denna har i väsentliga delar följt skolkommissionens av de sakkunniga särdeles illa åtgångna förslag och syftar till inrättandet av en sexårig bottenskola såsom regel. Anknytningen mellan folk- och realskola skulle ske från den förras sjätte klass. En dylik anordning innebär en förlängning av skoltiden med ett år, så att möjligheten till studentexamen efter 12 normala skolår bortskäres. Enligt propositionen skola privatskolorna berövas allt statsunderstöd och övergången från privatskola till läroverk försvåras i det elever från folkskolans sjätte klass skola underkastas prövning endast i modersmål och matematik medan elever från enskild skola måste prövas i alla ämnen.

Skulle en skolreform i den riktning regeringspropositionen anger vara ägnad att verka till undervisningens fromma? För vår del anse vi något sådant uteslutet. Att den måste sänka i stället för att höja undervisningens effektivitet, borde vara klart för envar och framgår också redan av den förlängning av skoltiden statsrådet Almkvist icke kunnat komma ifrån. Sunda förnuftet bjuder oss att på skolundervisningens område så långt lämpligen ske kan följa specialiseringens väg. Att fastställa samma grundutbildning för alla, såväl dem, som skola gå studievägen i livet som för dem, vilka skola ägna sig åt andra verksamhetsområden, kan icke vara rationellt eller till gagn för vare sig de förra eller de senare; tvärtom bör skolundervisningen från första början klart inriktas efter sådana linjer, att den i högsta möjliga grad blir de unga till nytta i deras blivande livsverksamhet. Regeringsförslaget kan icke förklaras annorlunda än som ett uttryck för en önskan att tillgodose ett rent partipolitiskt s. k. demokratiskt reformkrav, utan grund i verkligheten. De allmänna principer, varå det bygger, äro grundfalska och måste, om de konsekvent skola följas, få ödesdigra följder. Vi skola vid tillfälle i en särskild artikel närmare belysa desamma.

Prenumerera på NATIONEN.

Lagen rörande nöjestillställningar bör kompletteras!

Vid årets riksdag har av kyrkoherden Per Persson i Göteborg m. fl. i andra kammaren avgivits en beaktansvärd motion, som går ut på, att riksdagen ville besluta, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för att nöjestillställningar, som anordnas av enskilda föreningar och klubbar men som i verkligheten äro av offentlig art, måtte komma att falla under de samma bestämmelser, som gälla för andra liknande tillställningar.

I motiveringen framhålles, att motionen föranletts av att föreningen "Arbetarkultur" i Stockholm, Göteborg, Norrköping och Södertälje anordnat biografföreställningar av den av censuren förbjudna ryska propagandafilmen Potemkin, vars ändamål ju varit att tjäna revolutionens sak i Sverige. Föreställningarna kungjordes i pressen och medels affischer, och i biljettluckorna såldes som bekant biljetter med en tilläggsavgift av 50 eller 25 öre under formen av inträdesavgift i "Arbetarkultur". Föreställningarna bevistades av 1000-tals personer, av vilka de flesta hade varken något intresse eller någon kännedom om "Arbetarkultur", en tämligen mystisk sammanslutning, som av vissa omständigheter att döma rent av synes ha tillkommit för att mot lagens bestämmelser framföra den nämnda filmen. Motionärerna erinra vidare om tillkomsten av vissa dansklubbar under senaste tiden, vilka på liknande sätt undandraga sig både uppsikt från ordningsmaktens sida och nöjesskatt. Likaså har det visat sig, att på samma sätt anordnade boxningsmatcher frånhända det allmänna nöjesskatt till stora belopp.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r).

Protokoll N:o 6.

Monopolen och gojim-förmögenheternas beroende av dem. *Snart skola vi organisera enorma monopol* — reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojim-förmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den politiska katastrofen.

Herrar ekonomister, här närvarande, övervägen betydelsen av denna kombination.

Med alla tillbudsstående medel böra vi utveckla betydelsen av vår Överregering, utgivande den som beskyddare och belönare för alla dem, som frivilligt underkasta sig.

Aristokratins jordbesittning. *Gojernas aristokrati som politisk makt har avlidit — med den hava vi inga ouppgjorda räkningar längre. Men som innehavare av jord är den oss skadlig därigenom, att den kan vara självständig i sina livsbehov. Vi böra därför göra allt, vad i vår förmåga står, för att beröva den dess jord.*

Jordens skuldbörda. Därtill är det bästa medlet höjandet av jordskatterna — skuldsättning av jorden.

Dessa medel hålla jordägandet ovillkorligen i betryckt tillstånd.

Då aristokraterna genom ärftlighet icke kunna nöja sig med litet, ruinera de sig snart.

(Forts. å sid. 4.)

Den 4 Mars

Sverige i förrädares våld.

Ett gammalt ordspråk säger, att de leva lyckligast som veta minst. Detta torde helt visst i särskild grad gälla i fråga om vårt nutida politiska liv. Och dock ävlas de herrar politiker av i dag om att vilja höja den allmänna folkupplysningen! Man vore frestad att avstå från värvet att upplysa den vilseförda allmänheten om det rådande verklighetstillståndet på grund av de många desillusioner en dylik uppgift måste medföra för medborgare, vilka hittills omfattat vissa ideal och hyst förtroende till de personers heder o. ära, som kommit att stå i spetsen såsom folkledare. Ty ju djupare man ger sig till att tränga in i förhållandena, desto dystrare blir man till sinnes över det ohyggliga förfall utan motsvarighet i svensk historisk tid, som döljer sig bakom den fagra ytan, de prunkande kulisser och glittrande scenerier, som exponeras för den stora publiken. Man känner sig frestad att låta denna leva i lycklig ovetskap om verkligheten, på det den icke onödigtvis skall behöva tryckas av de desillusionens och vämjelsens känslor, som sanningens uppenbarande ej kan undgå att framalstra. Men det gäller här något mera än den enskildes känslor av välbefinnande, det gäller landets och folkets i dess helhet väl. Situationen är i dag allvarligare än någonsin: Sveriges folk har av falska ledare förråtts åt en fiendemakt, som utan att ens observeras tränger sig allt längre inpå det, hotande dess liv och som steg för steg leder det mot undergången. Ännu är dock icke varje möjlighet till räddning utesluten, ännu hava ej fienden och förrädarna i hans sold lyckats rasera allt, som kunnat bjuda svenskarna möjlighet att avskudda sig oket under avgrundsfursten, tronande i lögn, svek, bedrägeri, demoralisation och korruption. Det vore ett brott att i en situation där det snart sagt gäller allt, förhålla sig tyst. Tvärtom tvingas nu alla, som icke vilja tillåta mörkrets makter att vanära gamla Sverige och på alla sätt förstöra det, att äntligen resa sig ur passiviteten och på allvar rycka in i striden. Det historiska ögonblicket för det folkbefriande värvet rycker allt närmare.

Förklaringen till det rådande förfallet och den utveckling i destruktionens tecken vi bevittna ligger i det antydda förhållandet att Sverige av falska, ovärdiga ledare förråtts åt den fiendemakt, vilken nu som bäst är i färd med att fullborda erövringen under utplånande av allt, som på ett eller annat sätt har samband med den gamla svenska kulturen och det svenska tänkesättet och som kan vara ägnat att vidmakthålla vår nationella motståndskraft mot de revolutionerande strävandena. Denna fiendemakt är den på hela världens erövring f. n. med allra yttersta energi inriktade judendomen, vilken i denna stund för alla folk utgör den stora faran, som ständigt likt ett damoklessvärd hänger över deras huvuden. Situationen hos oss har alltså sin motsvarighet i de flesta andra stater. Det partisystem, som utgör själva grunden för den nuvarande statsmaktens verksamhet, är från början till slut medveten, avsiktlig lögn och provokation. Det är en judisk skapelse, uteslutande tillkommet i syfte att söndra, förvilla och distrahera vårt folk, i den judiska erövramaktens intresse, som sålunda berotts tillfälle regera enligt sin gamla imperialistiska sats: "Söndra och härska!". Medan folkets massor hänge sig åt inre stridigheter och tvister, härskar och styr den söndrande makten utan att själv behöva synas genom sina otaliga lydiga redskap följdriktigt mot målet: Sveriges fullständiga erövring och underkastelse under Alljuda. Som redskapen visat sig med största tjänstvillighet fullgöra sina uppdrag blott de frikostigt soulageras med ekonomiska fördelar, offentlig ära och ryktbarhet, har den fientliga makten hittills haft ett lätt spel. De många figurerande koryféerna, i regel utvalda exponenter av strebersinnets egenskaper, äro över hövan tacksamma och nöjda med de marionettroller, som bevärdigas dem i den stora tragikomedien, som uppföres till folkets förlustelse. Judendomen regerar hos oss i första hand genom sina ombud vid ledningen av de olika politiska partierna, sina "vetenskapliga" ekonomiska experter samt sina ledare av folkupplysningen och opinionsbildningen i tidningspressen. Det är samma osynliga förstörelsemakt, som i de stora frågorna informerar den politiske partiledaren, den ekonomiska ledaren samt ledaren av partiets press, antingen dessa gå i samförståndets tecken eller av taktiska skäl något isär. Då lydnaden inom partiet godtagits såsom första gyllene regel inom det moderna parlamentariska styrelseskicket, inses, huru den regerande osynliga maktens vilja snabbt föres vidare till att gälla partiet som sådant, allt under det den befullmäktigade ledaren av opinionsbildningen inom partipressen sörjer för den allmänna meningens inom partiet tillrättaläggande efter de påbjudna linjerna. Sålunda behärskas i våra dagar i demokratiens o. frihetens namn folkets massor ovanifrån av den olaglige makthavaren, den hemligt regerande judendomen. Hela detta system är ett enda jättekomplex av lögner, bedrägeri och provokation. Vårt folks uppdelning på nuvarande politiska fraktioner grundar sig från början till slut på lögn. Det är en lögn, att såsom partiledarna förkunna svenska medborgares intressen politiskt låta gruppera sig på höger och vänster, kapitalister och icke-kapitalister, moderata, liberaler, socialdemokrater och kommunister. Det är endast förvånande, att vårt folk ej mera allmänt än fallet är genomskådat detta infernaliska lögnspel. Den som icke velat acceptera lögnerna har man utan vidare stämplat såsom en okulturell o. antikverad individ, icke förtjänt att tagas på allvar. Helt behändigt har man företagit sig att lösrycka medborgarna från deras naturliga sammanhang med olika närings- och yrkesgrupper efter rent förnuftsvidriga principer och inordnat dem i vissa föregivet ideella intressegrupperingar, där dock varje gemensamhet i intressen saknats, allt under det man ogenerat drivit den lögntesen, att de moderna partierna liksom politiken överhuvud i vår "upplysta" tid icke rör sig om krassa materiella intressen utan om rent ideella sådana. På ena sidan har samtidigt förkunnats den lögnsatsen, att allt vad ekonomiska företagare heter, oberoende av näringsfång etc., har sammanfallande intressen gentemot arbetstagare, och på den andra har propagerats, att allt vad arbetstagare heter har samma intressen gentemot företagare. Sålunda hava skapats otaliga sjuka punkter och angreppsföremål hos de olika partierna, vilka i hetskampanjen dem emellan till det yttersta utnyttjas av den skenbare motståndaren. På så vis främjas fullt avsiktligt och metodiskt den utveckling mot kaos och nationell förintelse, som den judiska makten här liksom i alla andra länder eftersträvar.

Vart denna ödesdigra utveckling under direkt svenskfientliga krafters ledning redan fört oss, börjar nu inses av de tänkande inom folket. Och det är sannerligen icke en dag för tidigt. Vi hava nu hunnit ut på själva avgrundens brant, där de fosterlandskännande helt enkelt tvingas att resolut rycka in, därest ej allt skall gå till spillo. Medels provokation har den hemligt regerande fiendemakten tvingat stat och kommuner att sätta sig i skuld till densamma på miljarder, vårt nationella försvar, som skulle utgöra vårt sista värn, har raserats, man har utlämnat land och folk till en ekonomisk exploatering av mest skamlösa slag, man trampar föraktfullt svensk lag och författning under fötterna, så snart detta passar storfinansens herrar, man tolererar lagbrott och direkta förskingringar av statsmedel i oerhördaste omfattning och söker på alla sätt utplåna de svenska, moraliska och kristligt religiösa begreppen hos vårt folk. Detta undanhålles på snart sagt alla områden sanningen och matas dag ut och dag in av den besoldade tidningspressen med lögner och falska framställningar. Det är Satans regemente mitt ibland oss, legaliserat av den officiella statliga makten.

In i det längsta ville man hoppas och tro, att de styrande, vilka ju åtminstone formellt genom folkets röster förts till makten, äntligen skulle inför den vaknande opinionen i landet väckas till ansvarskänsla, inse sina plikter mot det egna landet och slå in på andra vägar. Men det börjar se ut, som om varje förhoppning åt detta håll vore förgäves, antingen att de officiellt ansvarige nu så låtit binda sig av den folkfientliga makten, att ett återvändo icke är möjligt för dem eller att de oförbätterligt förhärdats i sina sinnen. 1927 års riksdag har nu fortskridit så långt, att man ganska tydligt kan se, att våra fungerande folkledare icke i något väsentligt avseende ändrat sinnelag. Atmosfären på Helgeandsholmen har icke undergått någon mera märkbar förändring. Någon allvarlig ansats till att vilja gottgöra det skamliga förräderiet av 1925 mot Sveriges försvarsväsen ha icke försports, den folkförstörande makten tillåtes alltjämt att tämligen obehindrat bedriva sitt infernumsspel på olika områden, den svenskfientliga och antikristliga propagandan, folkets förgiftande genom lögnaktig upplysning tolereras såsom hittills. De tecken, som av de styrande visats, motsvara icke de krav, som från de fosterlandskännandes sida uppställts o. alltfort måste hävdas. Dessa varken kunna eller få gå med på någon prutmån å sina krav på korruptionssystemets avskaffande och införandet av en helt ny regim på moralisk grund. Önska de makthavande till varje pris motsätta sig den oundgängliga nationella restaurationen, återstår intet annat än att låta den ske emot deras vilja. Ty landets intressen måste gå framför alla andra. Stunden för det nationella befrielseverkets genomförande är visserligen ännu ej kommen, men fosterlandsvännerna måste nu på allvar börja inrikta sina tankar åt det hållet, för att när ögonblicket kommer vara rustade för verket: Vårt folks frigörelse ur slaveriet under det internationella Mammon.

Regeringens flottprogram.

Den med stor spänning emotsedda propositionen om flottans ersättningsbyggnad har nu avlämnats och regeringens ställning i denna fråga är därmed klarlagd. Det visar sig att regeringens hemställan helt och hållet ansluter sig till flottsakkunnigas betänkande och går ut på en ersättningsbyggnad under perioden 1927—1938 av ett pansarskepp, 1 hangarkryssare, 4 jagare, 7 undervattensbåtar och 8 vedettbåtar, varav under första skedet, 1927—1933, skulle byggas hangarkryssaren, två jagare, fyra vedettbåtar och tre undervattensbåtar. Kostnaden för vart och ett av första skedets år belöper sig till 9,198,000 kronor, dock att för närmast föreliggande budgetår densamma begränsats till 8,160,000 kronor, varav 7,520,000 kronor avses till slutförande av tidigare beslutad och igångsatt fartygsbyggnad. För vart och ett av åren i andra skedet beräknas 11,880,000 kronor.

I pressen har den frågan åtskilligt diskuterats huruvida någon skiljaktighet föreligger mellan propositionen och de sakkunniga i vad beträffar det andra skedet. Den skiljaktigheten är dock i så fall ganska hårfin. De sakkunniga förutsätta att en efterprövning kan komma att äga rum innan andra skedets byggnadsarbeten fastslås, och propositionen utgår ifrån att en sådan prövning bör komma till stånd. I båda fallen måste man bestämt hålla på att denna prövning icke åsyftar någon förändring av programmet såsom sådant men väl av detaljer å varje fartygslag för sig, som naturligtvis böra underkastas ändringar, om utvecklingen av sjökrigsmaterialen så påfordrar.

Hr Engberg i Socialdemokraten har högeligen upprörts och nedlagt stor iver på att diskreditera det enda pansarskepp, som föreslås till nybyggnad för den ålderstigna Oscar II, vilken nybyggnad skulle äga rum först under den andra perioden och avslutas omkring år 1938, då Oscar II uppnår den för ett fartyg i första stridslinjen respektabla åldern av trettioett år. Den reducerade kustflottan av år 1925 innehåller en enda division pansarskepp och fyra fartyg, av vilka senare för närvarande tre äro av typen Sverige samt det fjärde, den nyssnämnda Oscar II, av äldre typ. Sverigetypen, som ursprungligen benämndes F-typen, har efter erfarenheterna från världskriget visat sig mera ändamålsenlig än någonsin. Den har svårt artilleri till det minimiantal kanoner, som erfordras för inskjutning och eldledning, den har en god fart och är ej av större deplacement än att den kan utnyttja skärgårdsleder. De rent sakliga skälen för Sverigetypen äro alltså ofrånkomliga. Men för hr Engberg i Socialdemokraten är blotta benämningen "F-båten" nog för att sätta sinnet i svallning. Man har emellertid rätt att av den utdömande kritikern få veta besked om, vad han vill sätta i stället? Det borde väl vara en ren styrka, att de fyra fartygen bliva av samma slag, och allt efter som de ersättas iakttagas de förbättringar som med tiden visat sig ändamålsenliga. Den gamla F-typen, som föddes i 1907 års försvarskommitté, är redan så pass modifierad, att icke namnet borde behöva utgöra något avgörande argument emot densamma ens för hr Arthur Engberg.

Den nu föreslagna ersättningsbyggnaden innebär sannerligen icke några stora grepp på vår marina försvarsfråga. Redan i 1925 års proposition angavs, att den årliga årskvot, som erfordrades för omsättning efterhand av sagda års reducerade flotta, enbart vad kustflottan beträffar (sålunda ingen ersättningsbyggnad för lokalstyrkorna) skulle uppgå till 13,5 miljoner kronor. Frågan gäller nu icke, huruvida 1925 års flotta i och för sig är tillräcklig eller ej; men sådan den då godtogs fordrar den som sagt enbart för kustflottan nämnda belopp om 13,5 milj. kronor. Huru ha då, frågar man sig, de sakkunniga och propositionen kunnat komma lägre? Jo, mycket enkelt. Man har väsentligt ökat på livslängderna för fartygen i kustflottan. Ersättning för åtskilliga fartyg uppskjutes och 1925 års program omsättes med en kryssare mindre än vad som skisserades i omsättningsplanen i 1925 års proposition. Inför dylika fakta måste det stå klart, att rustningsbegränsningen för flottans vidkommande ingalunda har stannat, den fortsätter alltjämt.

Även Sverige bör hålla sig utanför Gyllene Internationalens konspirationer.

Spanska regeringen har förklarat, att Spanien icke ämnar deltaga i den stundande ekonomiska världskonferensen, som hålles under N. F:s auspicier. Det förljudes samtidigt att man nere i Genève känt sig obehagligt överraskad av denna Spaniens hållning och fruktar, att den har ett visst sammanhang med det hos flera av N. F:s sydamerikanska medlemmar svalnade intresset för förbundet.

Det länder de ifrågavarande staterna till all heder, att de, efter att väl hava genomskådat den pyramidala humbug, som har sitt högkvarter i Genève, draga sig undan därur. Sverige bör följa Spaniens exempel och vägra varje som helst deltagande i Gyllene Internationalens dubiösa kongresser, vilka på ett högst obehörigt sätt avse att inblanda sig även i våra inre svenska angelägenheter. Vi böra bestämt tillbakavisa den roll den internationella bankalliansens herrar tillämna oss genom förläggandet av den förberedande, i handelskamrarnas namn arrangerade kongressen till Stockholm. Vår nationella ära fordrar, att vi icke på något sätt låta engagera oss såsom föregångare och propagandister för Gyllene Internationalens suspecta planer gentemot icke blott vår egen utan alla nationalstaters suveränitet. Vi hava redan tillräckligt engagerat oss i den folkfientliga maktens intressesfär. Stockholmskongressen är avsedd att vara Gyllene Internationalens andra stora framstöt mot staternas integritet och självbestämningsrätt. Det skulle innebära en vanära för Sverige om vi tillstadde, att Sverige gjordes till något slags säte för de internationella finansherrarnas fortsatta konspirationer mot folken.

Sveriges handelsbalans under 1926

visar ett importöverskott å omkring 100 miljoner kronor. Vad säga våra herrar nationalekonomer om denna tendens, är den naturlig och sund?

Direktör Adolf Anderson å Ekebo ordförande i Stockholms läns Bondeförbund.

Till ordförande i Stockholms läns valkretsförening av Bondeförbundet har vid i dagarna hållen ordinarie årsstämma utsetts direktören Adolf Anderson å Ekebo efter hr Oscar Blomqvist, Österhaninge.

PRESSKONSERTEN

Brattsystemets gamla fästen svikta.

Man börjar få en ganska tydlig förnimmelse av att herrarna inom sprithierarkien, vilkas verksamhet ju tidigare fick passera utan någon närgången uppmärksamhet från det allmännas sida, börja bli mindre självsäkra i tonen än de nyss voro. De hava tydligen icke kunnat underlåta att märka, att allt vad som kommit i dagen av transaktioner och manipulationer inom spritmonopolet icke kunnat undgå att underminera hela det system de representera. Att man känner sig allvarligt hotad därom vittnar bland mycket annat den broschyr om olika typer av modern alkohollagstiftning, som i dagarna utgivits av direktören för Spritcentralens pressbyrå, hr Einar Rosenborg och som har karaktären av en försvarsskrift för det Brattska systemet. Den Rosenborgska försvarsskriften slutar med följande ord:

Man kan naturligtvis icke betygsätta det svenska systemet såsom det under alla omständigheter bästa. Varje land måste utan tvivel angripa det sociala alkoholproblemet från sina särskilda folkliga och historiska förutsättningar. Åtgärder, som kunna ha avgjord framgång inom ett folk, kunna vara av synnerligen tvivelaktig effekt hos ett annat. Den föregående undersökningen bestyrker i åtminstone några fall, att olika stater kunnat med ganska vitt skilda metoder nå fram till tämligen likvärdiga resultat. Någon för alla användbar patentmetod att lösa alkoholfrågan ges förvisso ej, och orimligt skulle det därför vara att för något främmande och ovisst överge det ur egen mark framvuxna, så länge det ger frukter, som inte äro sämre än de bästa på andra håll skördade.

Svenska Dagbladet (h.), som synes ha kommit till klarhet om att situationen är ohållbar, har tydligen ansett tiden inne för ett mera bestämt avståndstagande. Tidningen yttrar gentemot dr Bratts presskommissarie, att "det svenska systemet kanske på sin tid kunnat sägas vara det för vårt land bästa. Därav följer emellertid ingalunda, att det fortfarande är så. Skulle ett någotsånär likvärdigt resultat kunna uppnås med ett enklare, billigare och mindre av förmyndare präglat system, vore detta utan tvivel värt att reflektera på". — Vi se sålunda, huru det ena efter det andra av d:r Bratts tidigare fästen sviker. Saken utvecklar sig uppenbart nu ganska raskt mot sin mognad. En förvisso ganska karakteristisk bild av situationen ger oss den behandlingsform, som Stockholms-Tidningen (l.), en av det lagstridiga Brattmonopolets mest energiska vakthållare alltifrån begynnelsen, i en ledande artikel under rubriken "Olika nykterhetssystem" i dagarna ägnat frågan. St.-T. vågar uppenbarligen icke längre rent redaktionellt rekommendera det numera såsom en veritabel svindelinrättning avslöjade Brattmonopolet utan inskränker sig till att visserligen på ledande plats referera direktör Rosenborgs, "en av vårt lands främste kännare på området", blommerande skildring av detsamma, vari bl. a. finnes uttalad den lögnen att "vinsterna av monopoliseringen av alkoholtillverkningen och alkoholförsäljningen tillföras staten". Stockholms-Tidningens chefredaktör uttalade härförliden, att hans tidning var fullkomligt fri och obunden av intressen. Sanningsenligheten av detta uttalande synes ha varit ungefär lika stor som Bratthenarnas förkunnelser, att all vinst går till staten.

Grängesbergsbolagets spekulation i marockanska gruvfält.

Styrelsen för Grängesbergsbolaget har enl. vad framkommit i all hemlighet från en holländsk firma inköpt stora gruvfält i Marocko. Det är eljest icke vanligt, att styrelsen för aktiebolag avslutar så stora fastighetsköp som det här rör sig om utan att höra bolagsstämman, något som man får anta även kommer att vederbörligen påpekas, när dechargefrågan skall före vid årets bolagsstämma. Saken är så mycket mera anmärkningsvärd som ju svenska staten är en av de största aktieägarna i bolaget.

Det märkliga gruvinköpet för i minnet den på sin tid verkställda transaktionen i grängesbergsaktier av den engelska finansmannen sir Ernest Cassel,

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Praktiserande tandtekniker
utförd genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. 30 322 58. A. T 30 322 58.

PÅ UTKIK

Gyllene Internationalens generalagentur i Stockholm.

Den fästningsartade byggnad av svart diorit vid Kungsträdgården i Stockholm, som vi här återge en bild av, har likaom kära barn i allmänhet många namn. Hr Engberg i Socialdemokraten, i vars program det ingår att en gång varannan månad avskjuta ett löst skott mot densamma, kallar den "storbanksdiktaturen", många goda svenskar kalla den "Stora W", en del kalla den "Svarta kabinettets kansli", andra "den heliliga regeringsmaktens residens", åter andra "Svenska industriens gravmonument" revyförfattarna "det stora rovdjuret" samt slutligen de många, som haft en olycksdiger känning av dess upphöjda finansiella metoder "det moderna rovridderiets högborg" i Sverige o. s. v. Som "Gyllene Internationalens generalagentur" har fästningen vid Kungsträdgården dock tidigare knappt varit känd. Men i och med att denna märkliga international beslutit förlägga sin förberedelsekonferens till den ekonomiska världskonferensen i Genève, s. k. handelskammarkongressen, till Sveriges huvudstad under Stora W:s presidium, har detta namn gett sig självt. I verkligheten har huset Wallenberg sedan långt tillbaka utövat en dylik funktion. Den höga finansens herrar äro nu världen runt hunna så långt i sina omsorger om folkens "välfärd", att de ansett tidpunkten inne att bjuda mänskligheten ännu en förlossning efter alla föregående i det de önska frigöra dem från alla ekonomiska skranker staterna emellan — till möjliggörande av en än mera systematisk och fullkomlig exploatering av folken och den judiska världshegemoniens slutliga fullbordande. För modligen bespetsar sig Stora W. på att genom sin kongress i Stockholm och den guldglans denna skulle komma att sprida omkring dess egen höghet, kunna förgylla upp sin i svenskarnas ögon åtskilligt skamfilade vapensköld, men det räknar härvidlag fel. De besoldade pressagenterna må vara aldrig så tjänstvilliga, Sveriges folk har sett nog av dess välmenta omsorger om landet, det har hunnit få sin uppfattning stadgad och sitt domslut klart rörande huset Wallenberg för att imponeras av aldrig så grandiosa tillställningar, allraminst sådana, som äro inriktade på utplånande av den eventuella rest av oberoende, som ännu förunnats det.

Våra nationalekonomers ideal av varudistribution.

Huru den av våra svenska nationalekonomiska professorer, hrr Gustaf Cassel, E. Heckscher såsom "mest ändamålsenliga form av varudistribution" utreklamerade internationella kooperationen i verkligheten tar sig ut när den väl kommit fram till målet: den enskilda handelns avskaffande o. varuhandelsmonopolets upprättande, visar oss det nuvarande tillståndet i det stora föregångslandet Sovjet-Ryssland. Vid den revision rörande de kooperativa föreningarnas verksamhet, som regeringen sett sig nödsakad igångsätta, har i en mängd föreningar de svåraste missförhållanden avslöjats. 18 kooperativa föreningar ha stängt och mot 48 ha åtal väckts. Medan sovjetregeringen på alla sätt sökt hålla prisen nere för att rädda tjervonets från en annars oundviklig krasch, hava dessa kooperativa föreningar artificiellt skruvat upp prisen. Dessutom ha förskingringar, som uppgå till många miljoner, förekommit. En skandal av största räckvidd väntas bli avslöjad vid den stundande rättegången.

störste dåvarande innehavaren av aktier i bolaget, vilken strax före världskriget, vars nära förestående utbrott var honom bekant, med anledning av det för gruvorna härigenom inträdda hotande läget sålde sin stora post grängesbergare till det våldsamt uppjobbade priset av c:a 900 kronor pr aktie. Aktierna gingo sedermera som bekant ned till c:a 100 kr. pr styck. Den holländska firman, som naturligtvis har sig väl bekant, att intet i dessa tider är osäkrare än gruvinnehav i Marocko och att ingen kan förespå, vilket land som om ett par år är ägare av Marocko, spekulerar tydligen på samma sätt som sir Ernest Cassel. Endast ekonomiska vettvillingar köpa f. n. gruvor i Marocko och de böra omedelbart ställas under förmyndare. Genom det marockanska gruvinköpet hava aktier och obligationer i Grängesbergsbolaget blivit ett högst dubiöst spekulationsobjekt, och allmänheten bör givetvis härefter vara på sin vakt och icke i grängesaktier se det bergsäkra papper dessa hittills gällt för, att vara samt slutligen icke låta dupera sig av den av allt att döma konstlade hausse, som nu i samband med den dubiösa köpetransaktionen arrangerats av herrarna på börsen.

Inbördeskrig i Sv. D.

Det tyckes arta sig till rena anarkin i Svenska Dagbladet, den värda tidning som gör anspråk på att utgöra vårt "ledande nationella kulturorgan". — Men så är det numera också ställt som det är med den nationella kulturen här i landet. — Senast har nu författarmärket "von Oben" på lätta spalten levererat ett tämligen elakt hugg mot en av tidningens egna särskilt betrodda medarbetare, E. H. Törnberg, vars "kulturella" opus ju hittills hedrats med synnerligen uppmärksammad placering bl. a. "under strecket". Vi företogo oss nyligen att en smula närmare granska bemälde Törnbergs underbara rasbiologiska etc. skriftställeri i organet. "von Oben" föreslår nu statsministern, vilken funnit den kosteliga socialiseringsnämndens verksamhet fullt i sin ordning (den bereder ju f. d. statsråd och andra behövande politici en extra hederlig försörjning och är sålunda som "nödhjälpsarbete" av största betydelse), att han måtte utanordna ett ordentligt anslag också till hr E. H. Thörnberg, som gärna lär önska utreda, huruvida och i vilken mån svenska folket bör utträda ur den kaukasiska rasen". "von Oben" menar, att "det i varje fall förstås är ett samhällsintresse att hr Thörnberg får veta att något sådant inte är tänkbart". Det säger sig självt, att Sv. D:s kulturella publik med iver väntar på det svarsmål som bör vara att påräkna från tidningens betrodde auktoritet på rasbiologiens m. fl. områden.

Danmarks främste dekadansförfattare ur tiden.

De kosmopolitiska bladen ha i mångspaltiga, deltagande artiklar ägnat den judiske dekadansförfattaren Georg Brandes frånfälle sitt stora deltagande. Genomläser man de böcker som utgivits av Brandes och underkastar sig det vämjeliga obehag, detta medför, har man nära nog svårt för att tro, att man verkligen har att göra med den av pressen till en "andens storman" upphöjde mannen. En alltigenom mera negativ, destruktiv och kompillerande författare, som bara lever av vad andra gjort och uträttat, får man leta efter i litteraturen. Som person var Georg Brandes en moraliskt defekt journalist, en tömt skrävlande och djupt andefattig, degenerad folk- och kvinnoförförare — ett värdigt föremål alltså för den judaicerade pressens beundran. Det är betecknande att "Brandes" lov sjunges av judarne Hartvig Frisch o. Michaelis samt av judinnan Nina Bang, född Ellinger, hon, som såsom kyrkominister fick hysteriska anfall och råkade i raseri, när hon fick höra danska folksången, fastän hon såsom asiatisk främling i Danmark därstädes åtnjutit den högsta gästfrihet. Den utmärkte danske litteraturhistorikern Harald Nielsen har däremot sagt sanna ord om den litterära humbugskonungen "Brandes", ord, som han kan vara förvissad om, att framtidens litteraturhistorici komma att acceptera.

Georg Brandes' dagsländeaktiga negationsskrik, som stämt vår judiska press i Sverige till hänförelse, är icke förtjänt av att utförligt recenseras. Det kan vara tillräckligt att citera Theodor Casparis ord om "Brandes": "Det var ett ljus utan ljusets egenskap, värme, utan hjärtats och sinnets innerlighet. Frestas man icke ovillkorligen till att sätta vissa dekadansfenomen i modern dansk litteratur och danskt folkliv i relation till denne Lucifers negativa andliga verksamhet". Av hela "Brandes" flera meterlånga produktion har endast boken "Cajus Julius Caesar" frånsett överdrifterna och ytterligheter i densamma, något som helst värde för framtiden.

L—r.

Dansk prästman säger sanningen om charlatanen Brandes.

I Roskilde kyrka inträffade sistlidne söndag under högmässan ett intermesso, som vållat stort uppseende o. låtit mycket tala om sig i Danmark. Domprosten Martensen-Larsen kom under sin predikan att hylla den avlidne Georg Brandes som "en andens storman", vilken såsom han framhöll visserligen var motståndare till kristendom men därför icke någon fiende till Kristi person. När domprosten yttrat dessa ord, reste sig en gammal man och ropade, "Han har bespottat den helige ande. Nu ha vi fått nog. Sanningen måste fram". Mannen som protesterat var en pastor emeritus H. G. Heiberg, Roskilde. När domprosten slutat, reste sig pastor Heiberg på nytt och tog åhörarna till vittne att dennes dom över Georg Brandes varit oriktig. Han gick så fram till predikstolen yttrade: "Vår herre har bundit min tunga i 50 år. Nu skall sanningen fram. Men pastor Heiberg förhindrades tala ty domprostens son polisinspekt. M.-Larsen, skyndade fram och hindrade pastor Heiberg att bestiga predikstolen. Han uppmanade honom att följa med ut ur kyrkan, men Heiberg vägrade detta. Slutligen följdes de åt in i sakristian, där de uppehöllo sig till gudstjänsten var slut. Men efteråt framträdde pastor Heiberg och anklagade domprosten i de kraftigaste ordalag för hans yttranden om Brandes.

Hr "von" Melsted som advokat för dagspressens sensationsskribenter.

Vid rättsförhandlingarna rörande Wastesonska dramat hade det högeligen förargat de talrika församlade pressreferenterna, som ha att fylla de stora dagligen utkommande drakarna med sensationsreferat om mord, bedrägeri och förskingringar o. dyl. och intet intresse ha till övers för frågor av vikt, som i vår "upplysta" tid icke anses angå allmänheten, att Rättens ordförande, den gamle kärnkarlen rådman Nordlöf, ej varit nog högmäld — i detta fall mycket förtjänstfullt! — så att referaten torkade in på längden. Den självgjorde adelsmannen, advokaten Henning Pettersson-Finne-"von" Melsted, som ju i sin strävan att göra sig populär inför Rätten som oftast demonstrativt plägar vända sig med sina gester och anföranden mot åhörarbåset i stället för mot domaren, tog helt påpasslig upp de stackars tidningsmännens sak och hemställde hos J. O. om åtgärder gentemot rådmannens lågmäldhet. Det är att anta, att J. O. kommer att förorda, att i varje domsal skall appliceras en fysikalisk ljudintensitetsmätare med 100-gradig skala och att en ny lag kommer att utarbetas med noggranna föreskrifter om var domaren och advokater skola hålla till å ljudskalan, med ty åtföljande påföljd att herr "von" Melsted får stämma ned tonen åtskilligt. För visst folk tyckes rikets vara eller icke vara bero på J. O:s utlåtande i den "von" Melstedska frågan. För vår del skulle vi dock hellre önska en lag, som påbjöde offentlig rättsförhandling, o. tillät tillträde för alla svenska medborgare med undantag av tidningsmän, som borde vara strängt portförbjudna, emedan den allmänna smaken och det sedliga tillståndet i landet förstöres av, att dagspressen så gott som uteslutande lever på kriminella referat och dymedelst uppammar nya brottslingar.

Stalin offras?

Enligt meddelanden från Moskva har Stalins tillstånd allvarligt försämrats, så att han måst överföras till ett sjukhus i Kreml. Rörande arten av Stalins sjukdom anses, att han lider av magsår eller kräfta. Sannolikt kommer han redan den närmaste tiden att sändas till ett utländskt sanatorium, under alla förhållanden blir han tvungen taga en längre tjänstledighet, då läkarna absolut förbjudit honom att alls befatta sig med statsangelägenheter.

Detta meddelande är ur flera synpunkter synnerligen märkligt. Efter den hänsynslösa strid, som sedan en längre tid tillbaka utkämpats mellan å ena sidan Stalin och å den andra de judiska spetsarna inom sovjetmakten med Sinovjew-Apfelbaum o. Trotski-Bronstein i spetsen, har man nästan gått och väntat på att Stalin skulle råka ut för något missöde eller någon allvarligare sjukdom, som tvang honom att lämna ifrån sig statsbestyren. När nu underrättelsen kommer, fäster man sig särskilt vid, att det tycks vara samma sjukdom, "magsår eller kräfta" Stalin nu ådragit sig som Lenin på sin tid plötsligt angreps av i det ögonblick då denne visade tecken till att på allvar vilja gå emot de makthavandes bakom kulissen intresselinjer. Att Stalin nu träffats av "den mystiska sjukdomen" har mycket sannolikt sin förklaring i de från den världsrevolutionära maktens sida starkt forcerade planerna på ett nytt världskrig, som skulle åstadkomma det allmänna kaos och den allmänna ekonomiska nöd bland folken, i vars tecken Israel skulle fullborda sin erövring av världen. Man har anledning antaga, att Stalin bjudit svårigheter för den fortsatta världsrevolutionen samt den utveckling hän mot en ny världsbrand, som det nu inom vissa kretsar med största iver arbetas för.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Saga och sanning.

II.

När och var levde Oden?

Oden var människa — den saken är genom föregående artikel oryggligen bevisad. N ä r o c h v a r l e v d e o c h v e r k a d e h a n, blir nästa fråga.

Det första av dessa spörsmål besvaras av våra gamla skribenter sålunda, att Jesus blev född under den tid, då Frode Fredegod regerade i Danmark. Denne Frode var son av Fridleif och han av Skjold, vilken i sin ordning var son av Oden. Emellertid dog denne Odensson före fadern, och Fridleifs regeringstid räckte blott cirka 20 år efter Ragnarök, varför vi med ganska stor bestämdhet kunna sätta Odens död i Ragnaröksstriden till omkring år 30 före vår tideräknings början. Det kan med stor säkerhet genom åldersjämförelser mellan Oden och honom närstående personer konstateras, att han då var mellan 60 o. 65 år gammal, sålunda född under första tiotalet av samma århundrade.

Tacitus bok, G e r m a n e r n a, lämnar bekräftelse därpå, före honom också Cæsars beskrivning över kriget mot gallerna i Frankrike. Den förre skrev år 98 efter vår tideräkning, den senare omking år 50 före denna tidsgräns; mellan deras hävdateckningar ligger alltså en tid av 150 år. Cæsar vittnar om germanerna — av vilka han hade stora skaror under sitt befäl och vars seder han alltså väl kände —, att de på hans tid icke dyrkade personliga gudar utan blott naturkrafter: solen, elden och månen i första rummet. Tacitus däremot uppger, att de på hans tid dyrkade ett flertal både manliga och kvinnliga gudomligheter, vari vi tydligt igenkänna våra nordiska forntidsgudar. Vi ha alltså här s a m t i d a vittnesbörd, skriftligen uppsatta o. bevarade, från två av Roms främste historieskrivare därom, att Odens religionslära just uppkommit under denna mellantid och redan när Tacitus skrev hunnit sprida sig till och accepteras bland de tyska germanerna. Detta vittnesbörd är t. o. m. ensamt för sig avgörande i fråga om den ungefärliga tiden för våra sagogudars varande, men tillika vittnar Tacitus om, att ingväonerna — Yngve Frejs folk — voro de nordligast boende germanerna på hans tid. Yngve Frej var identisk med Odens bror Ve — den förstnämnda beteckningen är en förvanskning av Äng-Ve, och "Frej" är en titel, som betyder herre eller hövding —, och det var han, som efter Oden och Njord blev styresman för svearna samt offerpräst för även närboende stammar.

Oden var alltså samtida med Cæsar — den saken är genom det anförda bevisad.

Övergå vi så till den andra frågan, v a r han levde och verkade, så må först av allt framhållas, att s p r å k e t — framförallt namnen — i alla våra sagourkunder är skandinaviskt och att Oden i tyska urkunder betecknas som "den förnämste guden i det gamla Sverige". Våra egna sagor lokalisera honom också här samt ange korrekt de orter och platser, varinom han rörde sig, men på grund av senare tiders omkastningar i förhållandena, ha lokalfrågorna blivit olösliga för yngre skribenter. Svenskarna vilja ju förlägga Odens residens till nuvarande Sigtuna eller Gamla Uppsala, danskarna anse, att han åtminstone därförut var bosatt i Odense på Fyen. Nå, detta påstås ju också, båda delarna, av Snorre, men när man följer händelsernas gång enligt denna uppfattning, gå de alldeles icke ihop utan bli rent vidunderliga. Det måste ju vara något fel med en uppgift sådan som den, att Gefion — en av Odens valkyrior — plöjde vid Mälaren, så att näsen förändrades på Själland! Saken förhåller sig helt enkelt i detta fall så, att ställena i fråga — såsom en närmare utredning visar — äro varandra närbelägna, äldre platser med lika namn som de nuvarande yngre. Oden var alltså i c k e bosatt varken i nuvarande Uppsalatrakten eller i Danmark, och ingen enda plats vare sig vid Östersjökusten eller i Danmarks närhet motsvarar, vad sagorna auge såsom utmärkande för den ort, där han dvaldes i fråga om topografi, växt- och djurliv. Alla i urkunderna om Oden nämnda fiskarter äro utpräglade s a l t s j ö f i s k a r, och detta utesluter svenska öst- och sydkusten; man fångar icke flundror, vitling, kolja, torsk, fjärsing, bergsnultra och valfiskar i Östersjön. Alla nämnas de i sagorna om Oden och hans i samma ort bosatta närmaste avkomlingar.

Av l a n d d j u r må vi särskilt lägga märke till björnen och vargen såsom allmänt förekommande inom sagans värld. Detta utesluter Danmark samt hela tyska, holländska, belgiska och franska kuststräckan. Dessa länders topografi stämmer för övrigt ej överens med sagans fordringar. Björnen förekom allmänt i Bohuslän under 1700-talet, vargen ända till förra århundradets mitt samt även i enstaka fall något senare.

Även l a p p e n eller d v ä r g e n hör obetingat till Odens umgänge, och detta gör våra södra naboländers sak än mera ohjälplig; de västra behöva vi alls icke tänka på i detta sammanhang, enär England då beboddes av kelter, Island var okänt för oss o. s. v.

Fästa vi oss vid t r ä d v e g e t a t i o n e n, finna vi, att frukträd, hassel, ek, bok, lind, m. fl. ädlare trädslag förekomma i sagan. Detta befriar oss från besväret att tänka på Norge och norra delen av Bohuslän såsom medtävlare om sagohemvisten, ty boken förekommer icke norr om Gullmarsfjorden, vilken som bekant delar nämnda provins i två ungefär lika stora hälfter, och det kan icke i sagorna från denna tid spåras någon som helst bebyggelse längre uppåt än till nämnda fjord. Också av den omständigheten, att blott några få romerska mynt under den senare sagotiden äro funna i Norge, tyder på sen bebyggelse där, och vi minnas ur vår historia, att på Gustaf Vasas tid Bohuslän ensamt ansågs "lika gott som hälva Norge". En norsk resande, som i medlet av 1700-talet for genom provinsen till Danmark, berättar i sin dagbok, att han först i Tanums socken — 5 à 6 mil söder om norska gränsen — påträffade de första bistockarna; det säger sig självt, att om bin därförut någonsin hållits i Norge, borde man då fortfarande haft sådana, ty sockret var ännu både dyrt och svåråtkomligt. Alltså måste nuvarande Norge absolut skjutas åt sidan i detta fall. Honung och därav berett mjöd höra ovillkorligen sagoorten till

Hallands flacka beskaffenhet och dess jämna kuster göra oss fria från att taga detta landskap med i räkningen. Gudasagorna röra sig invid en saltsjökust med fjordinskott mot öster, såsom färderna från sagans medelpunkt, Odens hemvist, utvisa, och sådana finnas icke i södra delen av Bohuslän; alltså förflyttas vi i ett slag från Hallands nordgräns till mellersta Bohuslän. Såväl fjordinskottet från Marstrand som Gullmarsfjorden rikta sig mot norr, varför endast vattenleden från yttersta delen av sistnämnda fjord in till Uddevalla kan sättas i fråga som led för de sjöfärder mot öster, varom sagan berättar.

L a n e h ä r a d blir alltså den trakt, inom vilken dessa sagor röra sig. Dess gränser angivas också noga av sagodikterna, dess topografi, klimat, människotyper, språk, djur- och växtlif — allt passar in med sagornas angivanden. Varje detålj, som över huvud taget kan finnas kvar från sagotiden, möter oss också här. Bergfästen i mängd, än som aldrig fryser, berget med salarna, de märkliga brunnarna (Urdarbrunnen, Mimers brunn och Hvergelmers d:o), allt befintligt precis i det läge, sagans vägriktningar och övriga hållpunkter utvisa, för att nu beröra endast några av de viktigare sagominnena.

Av särskilt intresse äro bergfästena, de s. k. j ä t t e b o r g a r n a. Sådana finnas i mängd koncentrerade i Uddevallatrakten, minst ett 20-tal endast omkring den där befintliga Byfjorden. Ingen trakt i landet kan tävla i detta hänseende; mot denna ort måste alltså åsarna ha riktat sina färder till jättevärlden, och dessa gingo alltid österut. Dylika borgar förekomma eljest inom länet ganska sparsamt utom i Lane och det därinvid i söder belägna Fräkne härad samt å öarna Orust och Tjörn. Dessa öar måste dock uteslutas såsom spelrum för guda- och jättesagorna, ty det framgår bestämt av ifrågavarande urkunder, att de handlande parterna hade både sjö- och landsförbindelse sig emellan — också detta ett bevis av största vikt för lokaliseringen — och de skulle icke ha kunnat anses som två stamskilda folk, om de bott samman å dessa jämförelsevis små öar.

Arias.

Arméns betydelse och dess framtid.

(Forts. fr. sid 1)

program hava omstörtning av de bestående förhållandena, te sig såsom en synnerligen viktig förberedelse för en blivande revolutionär aktion att undanröja statens mest värdefulla tillgång för omstörtningsplanernas förhindrande. Det är mot bakgrunden härav som vårt nuvarande judiska partiväsens intensiva ansträngningar i senare tid att under falska föregivanden komma det nationella försvarsväsendet till livs först som sist äro att se. Allenast den omständigheten att de svenskkännande elementen i samhället undergått utbildning i vapnens bruk innebär i och för sig ett allvarligt hinder för genomförandet av revolutionära företag. Den inneboende disciplinen hos dessa element skänker dem redan från början möjlighet att vinna överlägsenhet över de av den främmande makten sammanravsade uppfanatiserade revolutionsskarorna. Här ha vi också att söka det förnämsta skälet till nedrustarnas önskan att i första rummet komma armén till livs, ehuru de kantänka akta sig för att upplysa folket därom. I överensstämmelse härmed är det även som de gjort till en av sina allra förnämsta uppgifter att söka rakt emot verkliga förhållandet förringa arméns vikt för landets försvar mot eventuella våldsverkare, enär de på detta sätt lättast och med minsta uppseende kunna förbereda sina övriga planer i erövringsmaktens tjänst.

Det har synts oss föreligga särskild anledning påpeka dessa förhållanden såsom utgörande den reela bakgrunden för de radikalt inriktade nedrustarnas försvarspolitiska tendenser. Icke minst viktigt är det för vårt försvarsväsens representanter att göra klar för sig verklighetssituationen och därefter också inrikta sina tänkesätt. Det låter sig icke försvara för dessa att i längden stillatigande och i missriktad lojalitet åse de fosterlandsfientliga krafternas demoleringsarbete. Våra nedrustare stå såsom allmänt känt är i intim kontakt med de samhällsomstörtande partierna i andra länder och utgöra sålunda mer eller mindre medvetet ett medel i händerna på de storpolitiska internationella spelarna och deras informatorer inom världsfinansen. Varje minskning i de krafter, vilka kunna ställas upp till motstånd mot den judiska världsrevolutionen, innebär för dessa marodörer på det mellanfolkliga fredsarbetets område, mänsklighetens och folkens fiender, en värdefull tillgång.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
13 Nybrogatan 13.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
88 Västerlånggatan 88

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 3—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 4 Mars 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid 1.)

och dess fonder, ehuru betydligt mindre än Cederlundska bolagets, överflyttas ordentligt på moderbolaget. (En följd av avtalet.)

1923 års vinst kr. 7,181,926:94.

Avskrivningar:	
å aktier	1,426,200:—
å Städet	1,348,586:88
å maskiner etc.	817,757:68
å fastigheter	606,701:95
Till Reservfonden avsättes	695,500:—
Carlshamns Punschf. reservfond	404,500:—
	kr. 5,299,264:51

Statsverket erhåller 5,089,866:—

1924.

Först år 1924 har experimentet med Astra nått sitt definitiva slut genom att Spritcentralen försålt sitt aktieinnehav i bolaget utan att "ytterligare förluster tagits utöver dem, som avskrivits i 1920 och 1921 års bokslut". I berättelserna för nämnda år har såsom tidigare framhållits inga som helst förlustsiffror angivits, ett ej försvarbart förfaringssätt, då det rör sig om miljonförluster.

Årets vinst kr. 8,508,184:02.

Avskrivningar	
å aktier	427,000:—
fastigheter	856,597:20
maskiner	813,585:45
Till reservfonden avsättes	1,600,000:—
	kr. 3,697,182:65

Statsverket erhåller 5,508,184:02

1925.

Årets vinst kr. 6,411,543:22.

Avskrivningar:	
å aktier	357,000:—
fastigheter	1,013,818:84
maskiner etc.	844,847:16
Till reservfonden avsättes	1,282,000:—
	kr. 3,497,666:—

Statsverket erhåller 3,730,863:22

Avskrivningen å aktier förtjänar sitt särskilda kapitel. Styrelsen har i sina berättelser från och med år 1920, då köpet av Grand Hotel skedde, framhållit, att detta företag i sina fastigheter äger synnerligen betydande realvärden. På denna grund har man icke ansett sig böra göra några avskrivningar under 1920—21. År 1922 heter det emellertid: "Likväl har styrelsen med hänsyn till den ökning i penningvärdet som ägt rum sedan tiden för ifrågavarande engagements övertagande, funnit sig böra nu föreslå ovannämnda mindre avskrivning å aktievärdet". Lika stort belopp eller kr. 357,000 har sedermera årligen avskrivits med samma motivering.

Resonemanget om penningvärdets ökning betr. Grand Hotel står ju för styrelsens egen räkning. Fastigheternas i Stockholms centrala delar torde icke hava minskats i värde under åren 1920—25. Är det för övrigt icke en smula inkonsekvent, att Spritcentralen med ovanstående motivering nedskriver sitt aktieinnehav i Grand Hotel med kr. 357,000:— år 1925 samtidigt som fastigheternas värde höjdes med kr. 560,000:— i det sistnämnda bolagets balans (utan motsvarande skuldsättning)? Till det slag av försiktighet, som dikterat denna åtgärd, skola vi senare återkomma.

I 1925 års bokslut har vidare enl. avtalet med Staten avskrivits 5 proc. å byggnadernas anskaffningsvärde och 15 proc. å ingångsvärdet å maskiner etc. Fortsättas avskrivningarna å inventarier i samma tempo som hittills, så kommer denna egendom om 3 à 4 år att stå i 1:— kr. Sagda inventarier betinga en inköpssumma av minst 8,000,000 kr. (kända anskrivningar under åren 1920—25 kr. 5,053,505:19 plus utgående balans 1925 kr. 2,991,076:20).

Sammanfattning.

Såsom tidigare understrukits har styrelsen för A.-B. Vin- & Spritcentralen betr. en del större transaktioner funnit riktigt att förtiga eller endast i förbigående omnämna desamma.

Vidare har styrelsen underlåtit meddela, om ordinära avskrivningar förekommit å fastigheter och inventarier m. m. åren 1917—19.

Ytterligare är att anteckna en mystisk post, som innehåll av byggnader. Styrelsen har ju nödgats vidgå att avskrivningen å Städet bokförts som en underhållskostnad. Frånse vi denna avskrivning uppgår kontot "underhåll av fastigheter" under åren 1918—25 till den nätta summan av kr. 4,595,769:85. Den ojämförligt största posten kommer på år 1923. Minskas denna med avskrivningen å Städet, så återstår dock kronor 1,277,737:03. Enär detta belopp är mer än dubbelt så stort som motsvarigheten under 1922, tvingas man antaga, att ytterligare avskrivning å Städet belastats nämnda konto under 1923. Om man gör exempelvis följande uppställning:

1919	7,038,951:52	672,917:47
1920*)	8,011,771:91	610,113:52
1924	15,714,039:09	279,507:48
1925	15,047,631:48	325,042:07

så kan därav utläsas, att åren 1919—20, då byggnadernas värde var c:a kr. 7,500,000: — uppgingo underhållskostnaderna till i genomsnitt c:a kr. 640,000 per år eller 8 1/2 proc. av byggnadsvärdet, men att åren 1924—25, efter avtalet med Staten, då byggnadernas värde ökats till c:a kr. 15,000,000: — resp. summor voro 300,000:— och 2 proc.

Sist men icke minst kommer varulagret. Frågan om övervärdet härå är till stor del öppen. Det återkommande uttrycket i styrelseberättelsen lyder: "Varulagret har vid inventeringen åsatts vid årsskiftet gällande marknadsvärden efter sådana kurser på utländska valutor som motsvara den samtidiga officiella noteringen, varefter lagertillgångarne i bokslutet upptagits till värden som innebära full trygghet för event. värdeminskning på grund av sjunkande pris."

I den av utredningsmännen år 1923 (hädanefter benämnd beredningen) avgivna berättelsen läses: "Vid den granskning, som vi företagit av de inventeringspriser som åsatts varulagret hava vi kommit till den uppfattningen, att dessa priser äro att anse såsom synnerligen låga.... På grund härav hava vi ansett att lagret för att komma i nivå med nuvarande prisläge bör ökas med ej mindre än c:a kr. 14,600,000:—. Även efter denna uppskrivning erbjuda lagervärdena tillräcklig vinstmarginal."

Ett kraftigare underkännande av Spritcentralens prissättningsprinciper betr. varulagret kan knappast tänkas. Det är att märka, dels att dessa uppgifter avse bolagets ställning pr 30/6 1923, och dels att beredningen varit synnerligen försiktig i sin värdering av bolagets tillgångar.

Man riskerar nog icke att begå något större misstag, om man uppskattar förenämnda svävande poster till kronor 18,000,000:—, varvid övervärdet å varulagret upptagits till samma belopp som det av beredningen angivna.

Lägger man härtill avskrivningar och fonderingar i enlighet med redogörelsen eller

Askrivningar:	
å aktier	9,419,534:—
å maskiner etc.	5,053,505:19
å byggnader	6,988,935:64
å good-willkonto	3,535,952:45
Fonderingar:	
Reservfonden	9,482,000:—
Pensionsfonden	2,000,000:—
Skattereserven	5,500,000:—
	kr. 41,979,927:28

så ställes bolagets verksamhet i blixtbelysning.

Med ett till 20,000,000:— uppgående kapital äro avskrivningarna incl. övervärdet å varulagret och fonderingarna cirka 60,000,000:— kr. under loppet av 8 år. Det må i sanning sägas vara raskt marscherat, ja en ilmarsch utan motstycke i vårt land.

Statsverket får under samma tid i runt tal 35,000,000:— kr., medan partihandelsbolagens omsättningssumma överstiger 800,000,000:— kr. — Om vederbörande finansminister år 1923

*) incl. Carlshamnsbolagets fastighet.

Elektriska
reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär, Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Aberopa denna annons.

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2,50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Bliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!
Föreningens uppgift är:
att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;
att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande eller sunda linjer.
Årsavgift 3 kronor.
Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Gyllene Internationalens stockholmskongress.

(Forts. fr. sid. 1.)

komma "Europas ekonomiska återhämtning" är detta en lika grov lögn som den under världskrigets dagar till folken utslungade lögnen, att det stora kriget gällde folkens, synnerligast de smås, befrielse ur barbari o. förtryck. Deras initiativ nu måste ofelbart ses som ett led i judendomens strävanden att lägga alla folk under sin-spira. Det i lögnens tecken uppbyggda "freds- o. rättsinstitutets" i Genève ställning och myndighet skola utvidgas till en värdig parallell till det andra judiska världsresidenset, det i Moskva, mellan vilka dock i dag intet sammanhang öppet visas. De olika regeringar och parlament, som det icke lyckats att på den öppna vägen revolutionera, skola så subordineras under en "världsregering" o. ett "världsparlament" i Genève, där de figurerande aktörerna endast och allenast äro sprattelfigurer i den högre maktens hand.

Det säger sig självt. att dessa upphöjda planer komma att uppsmyckas i folkfrihetens och de mänskliga rättigheternas mest förföriska klädsel till massornas bländande. Men massorna hava börjat att vakna. Vad som nu förberedes är ett förverkligande av den djärva tanke, som uttalades i "Internationella Bankalliansens" omedelbart före kriget utsända manifest, vari stod att läsa följ. ord: "Stunden är kommen för storfinansen att öppet diktera världens lagar liksom den förut gjort det i hemlighet.... Storfinansen är kallad att tillträda arvet efter kejsar- och kungariken med en auktoritet, som icke blott sträcker sig över ett enda land utan över hela jordklotet". I de Sionistiska protokollen framställes saken sålunda: "Utmattas riket i egna inre konvulsioner eller överlämna de inre stridigheterna detsamma i händerna på yttre fiender, i vardera fallet kan det anses vara oåterkalleligen förlorat: det är i vår makt. Kapitalets despotism, som helt och hållet är i våra händer, räcker det ett räddande halmstrå, vid vilket det måste hålla sig fast emot sin vilja, i annat fall störtar det i avgrunden.... Alla riksmekanismens hjul röra sig genom den drivkraft, som befinner sig i våra händer, och denna drivkraft är guldet. Den av våra vise uttänkta vetenskapen om den politiska ekonomien tillerkänner kapitalet härskarvärdigheten sedan länga tider tillbaka".

"Synen är uppbygglig: Den samma makt, den internationella judiska storfinansen, som är upphovet till allt elände: världskriget, revolutionerna, staternas tryckande skuldsättning, den härskande nöden, oron, splitet och anarkien på alla områden, träder inför folken i den räddande ängelns skepnad och bjuder dem frälsning! Man får hoppas, att folken ännu skola hava nog av kraft för att på sätt sig bör tillbakaslå detta folkfiendens diaboliska anslag mot deras liv. Den Gyllene Internationalen kunde ha valt en annan samlingsplats för sina konspirationer mot folkens självbestämningsrätt och frihet — än Stockholm. Sveriges folk betackar sig för den äran!

i och för den utredning. som föregick avtalet med Staten, begagnat sig av fackmän i stället för A.-B. Vin- & Spritcentralens revisorer, av vilka en avsedan bolagets tillkomst reviderat dess räkenskaper utan att finna någon som helst anmärkning mot desamma, så skulle sannolikt den krassa och skamligen avtalet fått en annan avfattning.

Jag påpekar endast som exempel det absurda i att bolaget lämnats möjlighet att inom loppet av få år helt och hållet bortskriva inventariekontot, oaktat dess kända inköpsvärde uppgått till över 8,000,000:— kr., och samtidigt uppbringa en sin reservfond till 1/2 kapitalet eller 10,000,000:— kr.

(Forts. i nästa n:r).

En akademi för "det internationella intellektuella samarbetet"?

Enligt meddelande från Paris förberedes sedan någon tid tillbaka i detta akademiernas och de internationella idéernas hem bildandet av en akademi, som skall vara ett organ för det internationella intellektuella samarbetet. Den nya institutionen skall särskilt ägna sig åt folkrätten och den diplomatiska vetenskapen.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid. 1.)

Handel, industri och spekulation. Samtidigt böra vi starkt understöda handel och industri och i synnerhet — spekulationen, vars roll är att utgöra en motvikt till industrin. Utan spekulation förökar industrin privata förmögenheter samt tjänar till höjande av jordbruket, i det den befriar jorden från skuldbelastning grundad på lån från jordbruksbanker. Industrin bör draga från jorden både arbetskraft och kapital och genom spekulationen överlämna i våra händer alla världens kapital samt på så sätt driva alla gojer till proletärens led. Då komma gojerna att höja sig ur för oss endast för rättigheten att existera.

Lyxen. För att ruinera gojimindustrin skola vi uppdriva spekulationen till hjälp det av oss bland gojerna starkt utvecklade behovet av lyx, en allt uppslukande lyx.

Höjandet av arbetslönerna och fördyrandet av nödvändighetsartiklarna. Låtom oss höja arbetslönerna, vilket likväl ingalunda är till något gagn för arbetarne, ty samtidigt fördyra vi nödvändighetsartiklarna, som om det vore en följd av jordbrukets och boskapsskötselns förfall. Ja, dessutom skola vi skickligt undergräva produktionskällorna, vänjande arbetarna vid anarki och dryckenskap samt vidtagande alla åtgärder för att från jorden driva alla gojernas intelligenta krafter.

Den hemliga meningen i propagandan för ekonomiska teorierna. För att den verkliga innebörden av vår politik icke skall varsnas i förtid av gojerna, skola vi dölja den under masken av en human strävan att tjäna de arbetande klasserna och de stora ekonomiska principerna, varför våra ekonomiska teorier driva en verksam propaganda.

Protokoll N:o 7.

Ändamålet med de intensiva rustningarna. Intensiteten av rustningarna, ökandet av polisstaten — allt det utgör nödvändiga kompletteringar till de ovan framlagda planerna. Det är nödvändigt att komma därhän, att det utom oss i alla stater endast finnes en massa proletärer, några oss tillgivna miljonärer, polismanskap och soldater.

Oroligheter, stridigheter och fiendskap i hela världen. I hela Europa och med tillhjälp av dess förbindelser även på andra kontinenter måste vi åstadkomma stridigheter och fiendskap. Däri ligger en dubbel fördel.

För det första vinna vi därigenom respekt i alla länder, vilka väl veta, att vi efter gottfinnande äga makt att åstadkomma oroligheter eller återinföra ordning. Alla dessa länder bära vant sig vid att se i oss ett nödvändigt ont.

För det andra tilltrassla vi genom intriger alla trådar, dragna av oss till alla regeringarnas kabinett genom politik, ekonomiska avtal eller skuldförbindelser. För att uppnå detta måste vi väpna oss med slughet och ränkfullhet under förhandlingarna och avtalen, men i det, som kallas "det officiella språket" böra vi följa en motsatt taktik och visa oss hederliga och medgörliga. På så sätt komma gojernas folk och regeringar, dem vi lärt att endast se den synliga sidan av det, som vi förelägga dem, att betrakta oss som välgörare och människosläktets räddare.

Brytandet av gojernas motstånd genom krig och allmänt världskrig. Varje motstånd måste vi vara i stånd att bemöta med krig genom grannarna till det land, som vågar motsätta sig oss, men om även dessa grannar ämna ställa sig kollektivt emot oss, så skola vi svara med allmänt världskrig.

Hemlighetsfullhet — framgång i politiken. Den huvudsakliga framgången i det politiska livet betingas av hemlighetsfullheten i de politiska operationerna; ordet bör icke stämma överens med diplomatens handlingar.

Pressen och den allmänna meningen. Vi måste tvinga gojim-regeringarna till verksamhet till förmån för den av oss i vidsträckt mått uttänkta plan, som redan närmar sig det önskade slutet, genom den allmänna meningen, i hemlighet inspirerad av oss med tillhjälp av den s. k. "stormakten" — pressen, som på få undantag när, vilka alldeles kunna lämnas ur räkningen, helt är i våra händer.

Amerikanska, kinesiska och japanska kanoner. Med ett ord, för att resumera vårt system för tryggande av gojim-regeringarna i Europa, demonstrera vi för en av dem vår makt genom attentat, d. v. s. genom terror, och alla tillsammans, om man kunde tänka sig möjligheten att de samfällt reste sig mot oss. svara vi med amerikanska, kinesiska eller japanska kanoner.

Protokoll N:o 8.

Tvetydigt begagnande av den juridiska rätten. Vi måste försäkra oss om alla vapen, varav våra motståndare kunde begagna sig emot oss. Vi måste uppsöka de mest fintliga uttryck i Europas juridiska lexikon, rättfärdigande eventuella resolutioner, vilka kunde synas i högsta grad djärva eller orättvisa, emedan sådana resolutioner måste avfattas så, att de förefalla som de högsta moraliska regler av juridisk karaktär.

Frimurarstyrelsens medarbetare. Vår styrelse bör omgiva sig med civilisationens alla krafter, bland vilka den kommer att röra sig. Den omgiver sig med tidningsskrivare, jurister-praktikanter, administratorer, diplomater och slutligen med folk, som fått en högsta utbildning i våra speciella skolor.

Speciella skolor och en högsta bildningsanstalt. Dessa personer skola äga kännedom om alla hemligheter i det sociala livet, de skola känna alla tungomål, sammanställda med politiska bokstäver och ord, de skola vara förtrogna med alla den mänskliga naturens avigsidor, känna alla dess svaga strängar, för att kunna spela på dem. Dessa strängar äro — gojernas förnuftsriktning, deras intentioner brister, laster och egenskaper samt differenser mellan klasser och stånd. Det är tydligt, att de genialiska medarbetare, i vår styrelse, om vilka jag talar, icke komma att utväljas bland gojerna, vilka äro vana att utfylla sitt administrativa arbete, utan att hängiva sig åt tanken på vad därmed bör uppnås, utan att tänka på vartill det är nödigt. Gojernas administratorer underskriva papper, utan att läsa dem, tjäna för vinnings skull eller av ärelystnad.

Ekonomister och miljonärer. Vi skola omgiva vår styrelse med en hel värld av ekonomister. En hel plejad av bankirer, industriidkare, kapitalister och och huvudsakligast miljonärer, emedan i själva verket allt kommer att avgöras med siffror. Det är därför som de ekonomiska vetenskaperna utgöra det förnämsta undervisningsämnet för judarna.

Åt vem anförtro de ansvarsfulla posterna i regeringen? För en tid, medan det ännu icke är ofarligt att anförtro de ansvarsfulla posterna i våra riken åt våra bröder, skola vi giva dem åt personer, vilkas förflutna och karaktärer äro sådana, att mellan dem och folket förefinnes en klyfta, personer, vilka i händelse av olydnad mot våra föreskrifter hava att vänta antingen dom eller landsflykt — detta därför, att de måste försvara våra intressen till sitt sista andetag.

(Forts. i nästa n:r).

Åter en avslöjad revolutionsplan i Ungern.

Den ungerska polisen har i dagarna avslöjat en hela landet omfattande sammansvärjning med syfte att genomföra den kommunistiska d. v. s. den judiska revolutionen. Ett stort antal personer, som varit inblandade i konspirationerna, hava häktats. Rörelsens ledare, en viss Szanto, beklädde under det röda skräckväldet under Bela Kuhn en hög post. Szanto har, vid förhör erkänt att handlat på uppdrag av Moskva.

Prenumerera på NATIONEN.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 10. Fredagen den 11 Mars 1927. Årg. 3.

Den svenska national- o. folkstaten i strid mot Den Gyllene Internationalen.

Intet skäl för oss att misströsta om utgången, men. klara hjärnor och kraftig håg tarvas. — Demonstrationer o. protester böra eventuellt igångsättas mot den stora Stockholmskongressen.

Innan efterföljande självklara reflexioner framläggas, med anledning av den under auspicier av herrarna Wallenberg och deras lakejer med synnerligen stora mått tilltagna internationella "handelskammare"- kongressen här i Stockholm i slutet av nästkommande juni, torde det icke vara ur vägen erinra om ett yttrande av den tillämnade kongressens ordförande hr K. A. Wallenberg från tiden omkring 1910. I ett anfall av uppriktigret kunde denne då icke avhålla sig från att i en offentlig publikation lyfta en smula på den förlåt, som enligt hans mening dolde svenska folkets framtid Han gjorde detta i de kvasi-filosofiska ordalagen, att man aldrig vet, huru lycklig man är o. sällan huru lycklig man varit; och att han, Wallenberg önskade att svenska folket en gång i framtiden icke måtte få veta, huru lyckligt detsamma en gång dock varit! — Detta vill med andra ord säga, att folklyckans förintelse såg hr Wallenberg redan på den tiden såsom ett oundvikligt resultat av den utveckling, för vilken han redan då otvivelaktigt ansåg sig kallad att bli en av de självskrivna ledarna.

Emellertid, trots det minst genom två mansåldrar sig sträckande undermineringsarbete, som varit i gång härstädes enligt den moderna judiska andans och den internationella judiska storfinansens uppluckrande arbetsmetoder, så har vår svenska nationalstat ännu alltjämt de viktigaste betingelserna i behåll för sina medborgares frihet och för vidblivandet vid svenskmannasinne och svenskmannahåg.

Vartill kunna vi då använda denna frihet, om vi rätt vilja det? Jo, vi kunna ännu en gång göra penningen till vår tjänare, från att den nu en tid fått vara vår herre; en grundbetingelse härför ligger i fastställandet av privatbankernas oktrojer och i en förstärkt tillsyn över hithörande lagbestämmelsers efterlevnad i anda och sanning. Vi kunna dessutom, genom att på ett förnuftigare sätt avpassa vår nationella hushållning, fritt så inrätta oss, att vi göra oss fullkomligt fria och oberoende av all skuldsättning till den internationella, penningens handhavare. Vid denna procedur kunna vi även fritt inrätta oss efter den självklara — obestridligt rent socialistiska — och av varje fri och självständig nationalstat sedan urminnes tider tillämpade principen, att näringsgrenar grundade på större naturliga förutsättningar (såsom hos oss t. ex. skogen och skogsbruket) få i viss mån upprätthålla och stödja näringsgrenar med i vårt land jämförelsevis mindre naturliga betingelser (såsom i vissa fall jordbruk och järntillverkning) o. s. v.

Vad skulle däremot inträffa, därest denna frihet och självbestämmanderätt bleve oss berövad genom de av Den Gyllene Internationalens Stockholmskongress avsedda planerna? Jo, penningen o. penningens internationella handhavare komme att för all framtid bli våra hårda och oblidkeliga herrar, precis på motsvarande sätt som alla tiders judiska ockrare i privatlivet alltid förstått att "suga" dem in på ben och märg, som varit nog olyckliga att ekonomiskt råka i dessa "sanna välgörares" klor. Enda skillnaden

(Forts å sid. 4.)

Spritmonopolets "present".

Present, ja en vacker present till budgetregleringen rubricerar Nya Dagligt Allehanda den av Spritmonopolet nu definitivt fastställda inleveransen till statsverket för i år eller kronor 8,012,464:96. Det är en saregen och alldeles ny syn på tingen "den ståndaktige tennsoldaten" har anlägger. Tänk vilken mängd vackra presenter som på liknande sätt titt och ofta ödslas på statsverket av alla dess halvstatliga företag, och så oförskyllt sedan.

Då inleveransen i år blir nästan dubbelt så stor som föregående år trots en förhållandevis ganska stor minskning i försäljningspriset å brännvin under senare hälften av år 1926, har tidningen i fråga skyndat sig att till nyheten foga en kommentar, vars porlande inspirationskälla uppenbarligen är att finna hos en namnkunnig doktor. Denna kommentar citeras här nedan, för bättre överskådlighets skull uppdelad i avdelningar:

"Att Spritcentralen i år i ren handelsvinst kunnat inleverera så stort belopp beror på åtskilliga omständigheter.

1) Till en början kan ju framhållas, att företagets under åtskilliga år genomförda koncentration nu börjar ge de verkligt stora resultaten i fråga om rationalitet beträffande inköp m. m.

2) Vidare är att märka, att under år 1926, som dock var ett den oavlåtliga prisnedsättningens år, genom direkt framställning från statsmyndigheterna i samband med viss omläggning av omsättningsskatten, en prisnedsättning på brännvin, vilken skulle ha trätt i kraft d. 1 april fick anstå till den 1 juli, varigenom ett opåräknat överskott inställde sig.

3) Ytterligare har det stora centralorganet för partihandeln med vin- och spritdrycker i följd av den franska valutans svängningar nödgats hålla en rätt bred marginal, vilken dock icke i större grad behövt anlitas, tack vare den över förväntan lyckade stabilisering, som Frankrike lyckats åstadkomma för sin valuta.

4) Till slut måste också som förklaring till den höga vinsten — vilken såsom ren handelsvinst måste sägas vara tämligen abnorm — angivas, att avsättningarna till reservfonden i år äro betydlige mindre än föregående år. Förra året avsattes nämligen i runt tal 1,3 milj. kr.

(Forts. å sid. 4.)

Den svenska härorganisationen måste återupprättas!

Situationen tvingar de svensksinnade att äntligen överge sin passivitei och taga ställning mot förräderiets män.

I vår artikel i föreg. nummer angående arméns betydelse ocr framtid betonades, att realmotivet för den nedrustning av det svenska försvarsväsendet, som beslöts av 1925 års riksdag, var att bryta vårt lands motståndskraft mot den judiska världsrevolutionen. Mot bakgrunden härav är det också som statsmakternas handläggning av försvarsfrågan under en lång följd av år är att se. I den förenämnda artikeln framhölls, att ett land icke är i stånd att utan tillgång på lantstridskrafter av erforderlig omfattning bereda sig trygghet gentemot fientliga företag, vare sig dessa asyfta allenast besittningstagandet av ett visst område eller desamma direkt hota landets frihet och självständighet. De försök att underskatta arméns betydelse, som från vissa håll av helt ovidkommande skäl gjorts, hava heller icke grundat sig på sakliga synpunkter av försvarspolitisk art. Icke ens de mest fanatiska nedrustningsivrarna ha kunnat förebringa några som helst bevis för att det numera än tillförne låter sig göra att avsäga sig möjligheten att kunna vid behov uttaga folkets hela kraft. Fastställandet av arméorganisationens omfattning måste sålunda ske under hänsynstagande till dessa ofrånkomliga fakta.

Då arméns storlek ovillkorligen måste stå i beroende av de uppgifter, som de militärpolitiska och strategiska förhållandena uppställa, är det alltså icke möjligt att bestämma organisationens omfattning utan att dessförinnan en försvarsplan utarbetats under beaktande av de omnämnda fakta. I denna måste även lantstridskrafternas allmänna användning komma till uttryck. Detta borde ju vara en självklar sak, och man hade rätt att förutsätta, att de, som utgöra folkets representanter i den lagstiftande församlingen, icke skulle vilja påtaga sig ansvaret för godtagandet av en försvarsordning, vilken icke vore grundad på dessa premisser. En sådan underlåtenhet har emellertid den svenska riksdagen under inflytande av direkt svenskfientliga intressen genom antagandet av 1925 års försvarsanordning gjort sig skyldig till.

Att den socialdemokratiska regeringen, som utförde nedrustningsbragden, icke fann det nödigt att vid propositionens utarbetande verkställa några som helst beräkningar rörande rikets behov av försvarsanstalter, hade givetvis sin grund däri, att en dylik undersökning alltför tydligt skulle ha uppenbarat nedrustningens omöjlighet ur synpunkten av landets försvarsbehov, men så mycket större förvåning var det då ägnat att uppväcka, att ej riksdagen trots därom framställda krav begärde en fullständig utredning i detta avseende. På ett mera ansvarslöst sätt torde det knappast vara möjligt för en folkförsamling att visa sin bristande omsorg om landets och folkets intressen; men så hava också dessa såsom här tidigare framhållits långt före detta helt åsidoställts till favör för den intresserade fiendemakten. Det borde hava förefunnits starka skäl för en dylik undersökning därigenom att vårt lands högsta militära myndighet i sitt ämbetsmannautlåtande över propositionen med skärpa förklarade, att den föreslagna organisationen icke voro tillräcklig för att uppsätta de stridskrafter, vilka vore nödvändiga för att med utsikt till framgång

(Forts. å sid. 4.)

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till finansministern.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Kritisk granskning av beredningens redogörelse.

Efter historik och redogörelse för div. organisatoriska förhållanden kommer så beredningen till frågan om Spritcentralens ekonomiska utveckling.

Bolagets totalomsättning (11/8 1917—30/6 1923) har utgjort:

		Kronor	Liter	Kronor pr liter
11/8—31/12	1917	4,650,000:—	*)	—
	1918	29,705,000:—	*)	—
	1919	82,044,000:—	16,660,000	4:92
	1920	152,938,000:—	42,262,000	3:62
	1921	110,071,000:—	31,285,000	3:52
	1922	91,476,000:—	28,255,000	3:24
1/1—30-6	1923	37,365,000:—	13,866,000	2:70
	Summa	508,249,000:— kr.		

Det må särskilt beaktas att literantalet i fråga om brännvin och akvavit avser liter 50 proc., men i övrigt volymliter.

Till belysande av bolagets bruttovinst och omkostnader av olika slag överlämnar beredningen nedanstående uppställning över bruttovinsterna under olika år samt över desammas disponering. (Med bruttovinst förstås här försäljningssumman minskad med rena varukostnader):

Bruttovinsten och dess disponering 1917—30 juni 1923.

	Summa 11 aug. 1917—30 juni 1923
Inbalanserad vinst	250,400:—
Bruttovinst	187,502,500:—
	187,752,900:—

Disponering härav:

Omkostnader:

Transportkostn. ..	10,744,000:—
Assuranskostn. ..	1,319,100:—
Löner till arbetare o. tjänstemän ..	21,248,400:—
Hyror	1,898,400:—
Fastigheters underhåll	2,610,300:—
Bränsle o. lyse ..	4,877,400:—
Fabrikations o. div. omkostnader ..	7,220,100:—
Avskrivning å fastigheter t. o. m. 5 proc. å anskaffn.-värdet	3,351,400
Avskrivning å maskiner, inventarier och tomfat, t. o. m. 15 proc. anskaffn.-värdet..	4,883,800:—
Ytterligare avskrivningar å fastigheter, maskiner, inventarier och tomfat i konsolideringssyfte	7,698:500:—
Skatter	20,770,100:—
Räntor	8,743,900:—
Ersättning för övertagna rörelser och nedskrivning av varulager	41,743,000:—
Ersättning till förutvar. personal ..	2,033,000:—
Avskrivning å aktier	5,194,000:—
Avskrivning å fordringar	2,455,100:—
Organisationskostnader	171,000:—
Avsättning till fonder	7,700,000:—
Utdelning till aktieägare	6,813,100:
Inleverering till Statsverket	21,116,000:
Utbalanserad vinst	5,162,300:
Summa kr.	187,752,900:

Jag citerar: "Ifråga om bruttovinsterna, vilka vid en total omsättningssumma av kronor 508,249,000:— uppgått till kr. 187,502,000:— är att märka, att desamma, i all synnerhet under bolagets tidigaste verksamhetsår, till stor del äro rena k o n j u n k t u r v i n s t e r. Den våldsamma, fortgående prisstegring, som ägde rum under bolagets första verksamhetsår, medförde, att de varor, som inköptes eller i stor utsträckning övertogos från gamla vinhandelsfirmor, hastigt stego i värde. Till följd härav kunde ifrågavarande lager vid boksluten upptagas till avsevärt högre värden än inköpspriserna, vilket medförde en ökning av bruttovinsten. Denna ökade bruttovinst användes i sin tur till extra avskrivningar å övertagna rörelser, å fastigheter etc., varvid den ledande tanken varit att i möjligaste mån konsolidera bolaget. Med hänsyn till de ovissa framtidsutsikterna för bolaget — betingade bl. a. av möjligheten av ett totalförbuds införande i lande, av möjligheten att eventuellt ej erhålla förnyad oktroj m. m — måste dessa extraavskrivningar anses vara väl motiverade".

(Forts. å sid. 3.)

K. A. Wallenberg provokatör i ententens intresse under världskriget?

En uppseendeväckande förklaring av dåv. ryske ministern i Stockholm exc. Nekludoff.

Rysslands minister i Stockholm vid världskrigets utbrott, excellensen A. Nekludoff, har i en nyligen i Paris utgiven bok, bettitlad "En Suède pendant la guerre mondiale" offentliggjort sina diplomatiska minnen från krigsåren. Publikationen innehåller en hel del i hög grad sensationella uppgifter, vilka icke kunna undgå att väcka stor internationell uppmärksamhet. Rörande den roll dåvarande utrikesministern K. A. Wallenberg spelade under kriget yttrar författaren bl. a., "att ententeministrarna i Stockholm då och då observerade, att bakom utrikesministern K. A. Wallenbergs opartiskhet doldes en önskan, att de tyska vapnen icke måtte segra, emedan han ansåg, att detta skulle äventyra Sveriges oberoende". Vad excellensen Nekludoff här utalat har visserligen av många här i landet anats i betraktande av den internationella judiska storfinansens, vars förste representant i Sverige hr Wallenberg varit, orientering åt ententen; så mycket mera betydelsefull är under sådana förhålanden excellensen N:s nu uttalade uppfattning. Det är en känd sak, som flera gånger berörts i Nationen (utförligt i n:r 12 och 13 år 1925 och n:r 1 år 1926), att hr Wallenberg förmedlade den hemliga telegramväxling, som tyske utrikesministern Alfred Zimmermann underhöll med tyske, ministern i Mexico von Echardt under 1917

(Forts. å sid. 4.)

Den 11 Mars

Bönderna och den nationella frihetskampen.

I vårt förra nummer påvisades, huru Sverige råkat i förrädares våld, vilka som bäst äro i färd med att fullborda folkets förslavande under den judiska världsmakten. De som lånat sig till redskap åt dennas erövringsplaner mot vårt land, akta sig visserligen för att upplysa allmänheten om vems ärenden de gå eller vilka realmotiven till deras storartade reformer i folkfrihetens och kulturens namn äro, förty annars vore det snart slut med deras härlighet. Bland de uppgifter, som i senare tid varit föremål för deras särskilda intresse och iver, har också varit den att alltmera försvaga och undergräva jordbruket, vår modernäring, och bryta den svenska jordbrukareklassens politiska och ekonomiska maktställning, detta på den grund att ett ekonomiskt självständigt och starkt jordbruk o. en fri och oberoende, politiskt medveten bondeklass, alltid för ett land måste innebära en nationell tillgång av största betydelse.

I sin kamp mot det svenska jordbruket har den judiska erövraremakten i första hand inriktat sig på att neutralisera den jordbrukande klassens möjligheter till ett självständigt, samfällt uppträdande i lagstiftningen. Detta har skett genom lantbefolkningens uppdelning efter konstruerade intressesynpunkter i de organiserade "idépolitiska" partibildningarna i enlighet med Alljudas gamla berömda imperialistiska sats "söndra och härska!" Med det opinionsbildande instrumentets, tidningspressens, köpta, välvilliga hjälp har man lyckliggjort vår allmogebefolkning med detta illustra "ideela" partisystem emot sunt förnuft, på höger och vänster, liberaler, frisinnade, socialdemokrater och kommunister, vilka partier i snart sagt varje fråga av betydelse för jordbruket och landet kommenderats upp i mot varandra fientliga fraktioner. Sålunda har den en gång i tiden så ärevördiga och nationellt medvetna svenska bondeklassen så gott som fullständigt försatts ur spelet som nationell politisk maktfaktor. Det har sedan varit en tämligen lätt sak för maktusurpatorn att också undergräva dess ekonomiska ställning och evakuera dess i mynt realiserbara tillgångar. Detta har företrädesvis skett genom en sådan politik visavis jordbruket som gått ut på jordbruksskatternas höjande och näringens hållande på det ekonomiskt negativa planet, varigenom den besittande jordbrukareklassen tvingats att inteckna sina egendomar hos den judiska storfinansens bankinrättningar. Den Ekmanska regeringen har genom sin vid årets riksdag avgivna proposition i kommunalskattefrågan visat sig som vän och gynnare av dessa storfinansens erövringsplaner mot den svenska bondejorden. Propositionen innebär nämligen i all huvudsak ett accepterande och fastlåsande av den sedan 1920 gällande provisoriska lagstiftningen på området, som medfört en ökning av fastighetsägarnas på landsbygden skattebörda med mer än 50 procent mot förr och för landet i dess helhet höjt deras bidrag till kommunernas skatteinkomster från 19 till 33 procent. Samtidigt har man vetat att sörja för en sådan prispolitik gentemot jordbruket med å ena sidan jämförelsevis höga priser å alla behovsartiklar och höga arbetslöner samt å andra sidan i förhållande därtill onaturligt låga försäljningspriser å produkterna, så att näringens utövare för att kunna balansera sina årsbudgeter tvingats att i allt större utsträckning anlita banktrustens filialer för erhållande av dyra räntelån. Betecknande för den allmänna prispolitik, som förts gentemot jordbruket, är förvisso, att, så snart en tendens till några örens höjning på en jordbruksprodukt föreports, strax hava de våldsammaste alarmskrin höjts i de "idépolitiska" dagstidningarna mot böndernas skamliga profitbegär och bristande samhällssolidaritet etc. samt yrkats på ingripanden från lagstiftningens sida mot "ockrarna" och "brödfördyrarna", medan ej ett ord plägat invändas mot de skandalösa ockerpriser jordbrukarna få betala för en mängd behovsartiklar, såsom t. ex. för de för jordbruket oundgängliga konstgjorda gödningsämnena, som hr Fränckels kalimonopol betingar sig. Men så är också hr Fränckel, för att nu hålla oss till detta exempel ur den stora mängden, en omtänksam man, som frikostigt bidrager med stora summor till underhållet av våra officiella jordbruksvetenskapliga institutioner och heller aldrig försummar att vara gentil med grandiosa middagar o. dyl. för sina "tongivande" vänner inom jordbruksvärlden, vilkas fullaste sympati och stöd i alla skiften han nog också har att räkna på. Härtill kommer, att under tiden allt vad möjligt är göres för minskandet av jordbrukets produktiva kraft såsom genom sockerbetsodlingens inskränkande eller nedläggande o. s. v., varigenom den odlade jordens redan på grund av den försvagade bärigheten reducerade ekonomiska värde ytterligare nedtvingas — Allt i erövraremaktens, den judiska storfinansens intresse. Ty i samma mån som de självägande bönderna nödgas inteckna sina gårdar hos storfinansen, övergår också ägandet av den svenska bondejorden till denna.

Försök hava under de senaste årtiondena icke saknats att bryta detta för jordbruket och dess utövare ödesdigra system, men tyvärr har icke ur desamma framgått det resultat som önskligt varit. Varje ansats från lantbefolkningens sida att vilja resa sig ur förnedringen och söka avvärja den hotande katastrofen har av judemakten o. dess många besoldade på det hänsynslösaste bekämpats. Betecknande är, att det kanske allra mest intensiva motståndet mött dessa strävanden från den politikers sida, som sedan länge olyckligtvis stått i spetsen för det politiska parti, som utgett sig för att vara nationellt och samhällsbevarande, politiske amiralen Arvid Achates Lindman. För snart två årtionden sedan startades i Sverige en böndernas nationella samlingsrörelse, benämnd bonderörelsen, som, därest den förmått utveckla sig efter sina första intentioner, skulle ha kunnat bli en nationell faktor av oskattbart värde för landet. Dess syfte var att frigöra den svenska bondeklassen ur den förnedring och vanmakt, vari den bragts samt åter möjliggöra en positiv insats från böndernas sida till fosterlandets bästa. Men tyvärr lyckades det de antisvenska krafterna att medels sina vanliga metoder, lögn, provokation etc. förhindra en utveckling av rörelsen i åsyftad riktning. De fingo härvid även allteftersom tiden gick ett allt lättare spel som de krafter, vilka efterhand ryckte in som arvtagare efter stiftarna vid ledningen av rörelsen visade sig vara personer utan all ledareförmåga och i flera fall till sin allmänna läggning och tendenser alltför mycket besläktade med ledarekoryfeerna inom de judiska partierna. På så vis kom den svenska bonderörelsen att utvecklas till något helt annat än den ursprungligen åsyftade. Den har praktiskt taget blivit ett appendix till högerpartiet, dömd till politisk vanmakt. De nuvarande ledarna, för vilka äran och makten uppenbart blivit allt, ha påtagit sig ett tungt ansvar genom rörelsens förvanskande på detta sätt. Idén behöver dock icke anses förlorad. För den stora massan jordbrukare ute i landet lever den alltjämt, om den också hittills icke kommit att utvecklas på önskvärt sätt. Den utgör alltså fortfarande en nationell tillgång av stort värde, som det gäller att tillvaratage.

I den situation, som inträtt med de stora uppgifter i nationellt hänseende som nu tränga sig fram, är det ett nationalintresse, att den tanke, som legat till grund för den svenska bonderörelsen, bringas till förverkligande. Det är icke blott ur jordbrukets ekonomiska tillvaros synpunkt nödvändigt att näringen återupprättas och dess utövare beredes den ställning politiskt och ekonomiskt som rättvisligen bör tillkomma dem; landets väl kräver ovillkorligt, att så sker. Vårt land är kommet i fara och alla nationella krafter måste mobiliseras, försåvitt att det skall kunna räddas från den hotande katastrofen. I gångna historiska tider har räddningen i nödens stund plägat komma från den svenska allmogen. En dylik situation är i dag inne. Den svenska bondeklassen kan åter en gång, om den vill, bringa landet räddningen och skriva åt sig ett nytt ärofullt blad i Sveriges historia. Man får hoppas att den icke månde försitta tillfället därtill. Den oundgängliga nationella restaurationen kräver böndernas medverkan. Må dessa veta att, innan det är för sent, bryta de slavbojor, vari det judiska storkapitalet och dess partiväsen bragt icke endast den svenska jordbrukareklassen utan hela det svenska folket och resolut träda in för en fosterländsk uppgift! Har månne bonderörelsen tillräckligt kvar av den gamla anda, som besjälade Carl Berglund på Gimmene och andra föregångsmän vid rörelsens startande, för att kunna rycka upp sig ur den iråkade försoffningen och taga hand om den nationella restaurationen ute på Sveriges landsbygd?

PRESSKONSERTEN

Bankernas räntepolitik.

Fusioneringen av vårt svenska bankväsen kan nu i all huvudsak sägas vara lyckligen genomförd. Som den föregivits avse "det allmännas bästa" i det den skulle åstadkomma större stabilitet, förenklad och förbilligad drift m. fl. fördelar för den kreditgivande verksamheten o. presenterats som en rent "demokratisk" företeelse fick den naturligtvis ske utan några som helst störande invändningar från de kosmopolitiska partikratsarnas sida, vilka ju för övrigt varit alltför strängt upptagna av sitt underbara reformerande o. sina "storslagna" debatter om parlamentarism och demokrati etc. Under det dessa pågingo o. den stora allmänheten var upptagen därav verkställdes utan något som helst hinder från de officiellt makthavandes sida den förtrustning av landets bankväsen, som praktiskt taget lade det i Alljudas hand och som lyckliggjort svenska folket med den stat i staten som banktrusten under huset Wallenbergs spira i dag utgör. Härigenom har den storfinansiella makten jämväl beretts tillfälle att på ett fullt systematiskt och metodiskt sätt fullfölja och fullborda erövringen av vårt närings- och ekonomiska liv överhuvud. Först när processen väl genomförts förnimmas pliktskyldigast på grund av programmet hos de specifikt "antikapitalistiska" partierna och deras pressorgan då och då röster av missnöje över den utveckling man redan sanktionerat. När Socialdemokraten emellanåt dundrar mot "storbanksdiktaturen" är det såsom vi tidigare framhållit mera för att lugna sinnena inom det egna lägret. Dagens Nyheter (l.) har nu överraskat världen med en anmärkningsvärd artikel å ledande plats "Bankerna o. allmänheten", vari "den under bankinspektionens uppmuntran och gillande pågående sammanslagningsverksamheten" bland våra bankinrättningar liksom banktrustens ekonomiska politik överhuvud tämligen skarpt kritiseras. Tidningen erinrar om att "bankernas uppgift är att förmedla krediten från alla möjliga kategorier av sparare till alla slag av lånesökande, som ha tillfredsställande säkerheter att erbjuda... Bankernas verksamhet har emellertid, framhåller D. N., börjat utvecklas i en riktning som icke kan karaktäriseras som sund. I fortsättningen heter det:

En förklaring till att kreditagenternas egendomliga yrke blomstrar är emellertid bankernas räntepolitik. Genom det bekanta kartellavtalet ha de större bankerna sökt reglera inlåningsräntorna på en mycket låg nivå. Samtidigt hålla de sina utlåningsräntor höga och motivera den stora marginalen därmed att den icke är ränta i egentlig bemärkelse utan riskpremie. I verkligheten är det inte bara aktuella risker som bankerna premiera på detta sätt. Även mot goda säkerheter kräva de dryga räntor, emedan de behöva stora bruttoinkomster för att samtidigt kunna klara utdelningen till aktieägarna och den successiva avskrivningen av förlustbringande kristidsengagemang. Möjligheten att upprätthålla denna räntemarginal vilar därpå att bankrörelsen är i stor utsträckning monopoliserad. Man kan starkt dra i tvivelsmål gagnet av den alltjämt pågående sammanslagningsverksamhet bland våra penninginrättningar, vilken i så hög grad åtnjuter bankinspektionens uppmuntran och gillande. Ty ju större banken blir, desto mera stelt byråkratisk och formalistisk blir dess verksamhet gentemot den vanliga enkla publiken, som inte gör sexsiffriga affärer och inte har anspråk att på förhand vara känd av en storbanks dignitärer.

Till kapitlet om den nuvarande stagnationen i företagsamheten hör också att bankerna för närvarande äro så upptagna av att smälta och reducera gamla engagemang. Hur nödvändig denna process än är, måste man beklaga att den väl ensidigt inriktar bankernas intresse på att organisera deras gamla kunder och så långt ske kan monopolisera dessas verksamhetsgrenar. Härigenom bidrar bankverksamhetens koncentration till att hålla konkurrensen borta även inom företagsväsendet. Till och med om man bortser från monopoltendensen, är detta en betänklig sak, ty det innebär att företagsamhetens rekrytering försummas och omistliga framtidsvärden förspillas. Denna passivitet i den aktuella bankverksamheten förklarar emellertid att sparbankernas och postsparbankens konkurrens om inlåningen inte framkallar andra synliga åtgärder från privatbankernas sida än klagomål över att dessa medtävlare äro för liberala mot insättarna. Om bankerna vore intresserade av att vidmakthålla omfattningen av sin verksamhet, skulle de naturligtvis samfällt eller var för sig höja sina inlåningsräntor så mycket som behövdes för att få till stånd den önskvärda ökningen av insättningarna. Bankerna nöja sig emellertid med att begränsa farten och omfattningen av inlåningsräkningarnas nedgång. Men ej ens detta skulle vara möjligt genom en strikt tillämpning av kartellavtalets räntesatser. Följaktligen kringgår man avtalet. Det betalas i verkligheten mycket ofta högre räntor än de annonserade för pengar som bindas under viss tid. Men dessa affärer göras icke vid bankdisken, utan här tar agenturverksamheten vid. De privata kreditförmedlarna inte blott skaffa banklån åt aspiranter som av någon anledning inte kunna få direkt uppgörelse med banken. De skaffa också banken de pengar den skall låna ut till agentens kund. Anskaffningen sker icke till officiellt annonserad depositionsränta. Låntagaren får betala det kapitalisten skall ha, det som banken skall ha för risken samt agentens provision.

Ledande bankmän bruka alltid vid högtidliga tillfällen betona vikten av att sparandet ökas och att produktionen ur ett mödosamt status quo kommer in i en ny fruktbringande expansionsperiod. I den mån en sådan utveckling beror av förhållandena på penningmarknaden kan den förverkligas genom att produktionen får sina pengar billigare, men spararna, de må sedan vara privatpersoner eller offentliga verk, betalas så väl att de icke betrakta banken som en obehörig mellanhand. En sund bankverksamhets vinst skall härstamma från mikromarginaler på en stor, omdömesgillt placerad omslutning. Alltför mycket av vår bankverksamhet går efter det motsatta, oriktiga schemat, de kortfristiga, brett tillskurna vinsternas, vilka skola räcka ej blott till aktieutdelning och tantiemer, utan också till att täcka de förluster som denna spekulativa inriktning av verksamheten obönhörligen drar med sig.

Man konstaterar med tillfredsställelse det intresse för den utomodentligt viktiga frågan om bankernas verksamhet och kreditgivningen, som sålunda kommit till synes i Dagens Nyheter. Man får blott hoppas, att det måtte hava betydelse för mera än som en gest utåt. Det är sannerligen på hög tid, att här på allvar ingripes. I Nationen har mångfaldiga gånger påpekats de rådande missförhållandena med avseende å bankernas in- och utlåningspolitik. Vi understryka tidningens yttrande, att bankernas uppgift är att tjäna allmänheten. Statsmakten är icke försvarad med ett fortsatt nonchalerande av frågan om bankernas verksamhet. Det är regerings och riksdags ovillkorliga skyldighet att taga upp frågan i hela dess vidd och se till att det allmännas önskemål och krav bättre än f. n. sker bli tillgodosedda. En ny inriktning av statsmaktens politik gentemot kreditinstitutionerna måste snarast komma till stånd, som är ägnad att främja en återgång till mera sunda förhållanden genom brytande av den olagliga monopolställning storbankerna till oerhörd skada för vårt ekonomiska liv tillvällat sig. Bankverksamheten måste ledas i riktning mot ett återupprättande av självständiga provinsbanker, inrättade för lojal bankverksamhet av det slag våra gamla hederliga provinsbanker utövade, innan de stora marodörerna på finansfältet hunnit kasta sig över desamma.

Från ord till handling!

Centralförbundets för nykterhetsundervisning 135:te allm. upplysningskurs i Stockholm avslutades i måndags med en stor fest i stadshuset, varvid kursbestyrelsens ordf., pastor primarius Nils Widner utbragte ett fyrfaldigt leve för "tanken att göra Sverige till världens bästa land". Detta yttrande i största allmänhet ger oss anledning erinra pastor primarius Widner i hans höga egenskap av kursbestyrelsens ordförande o. såsom det i vårt svenska spritsvindelssystem intresserade huset Wallenbergs protegé därom, att målet "Sverige världens bästa land" vore bäst betjänt av handling i dess anda, i här förevarande fall den svenska nykterhetsrörelsens frigörelse från de med spritfinansen sammanflätade intressen o. personer, som hämma dess utveckling och dess möjligheter att kunna verka för det stora målet.

Rasbiologiskt attentat mot den svenska stammen.

Tidskriften "Det Nya Sverige", som gör anspråk på att företräda det svenska intresset, innehåller i sitt senaste nummer en högst anmärkningsvärd artikel under rubriken "Den svenska stammens framtidsmöjligheter ur rassynpunkt" av hit invandrande finnen fil. lic. Rolf Nordenstreng utav sådant innehåll, att man allvarligt måste fråga sig vad den sig nationell kallande tidskriftens syfte i själva verket månde vara. Uttalandet, som utan några som helst kommentarer från redaktionens sida införts, utgör nämligen ett av de mest hänsynslösa och sakligt ovederhäftiga angrepp på den svenska stammen, som hittills varit synliga i svensk press. Vi återge ur detsamma följande:

Emellertid få vi räkna med att förhållandena tillsvidare äro ogynnsamma för människor av huvudsakligen nordisk rastyp och att sålunda under en följd av år ett uppsving äger rum för andra raser, främst då den hos oss icke vidare starkt företrädda alpina. Jag tror icke att detta är något att gråta över. Vi behöva utan tvivel åtskilligt mera av härdigt, tåligt, förnöjsamt och idogt rasvirke än vi f. n. ha, ty därförutan blir det sannerligen vargatider för den svenska industrien, och den kunna vi på inga villkor undvara — minst av allt kan vårt jordbruk undvara den. En framryckning av alpina och andra icke-nordiska raselement torde vara ett livsvillkor för vårt folk, och det behöver ingalunda innebära, att den nordiska rasen helt tränges undan, tvärtom, det ger den bättre livsmöjligheter, dels genom att landets materiella alstring — och kanske rent av dess alstring över huvud — ökas, dels därigenom, att då mängden av starkt tärande samhällsmedlemmar minskas, tillgångarna bättre räcka till. Härmed har jag icke sagt att den nordiska rasen vore enbart tärande. Så är visst icke fallet. Men tär gör den som väl knappt någon annan.

Om nu de icke-nordiska raserna rycka fram och den nordiska går tillbaka, innebär det då icke i alla fall början till slutet för den sistnämnda. Näppeligen. Det innebär ett nytt socialbiologiskt jämviktsläge, eller åtminstone en rörelse som strävar till ett sådant. Därmed följa för de återstående nordiska raselementen i landet ökat utrymme, öka de möjligheter att göra sig gällande. Ty, som jag längre fram skall utveckla, denna ras kräver för sin trevnad möjligheten att flyta ovanpå — om man sedan vill kalla den en herrarnas en hövdingarnas, en ledarnas eller en utsugarnas, en oppridarnas, en snyltras är mest en fråga om synpunkter; dock vore uttrycket snyltras ett överord, ty även om den rymmer många rent snyltande individer, gör den dock för det mesta nytta för sig, fastän på annat sätt än de övriga. Men det är klart, att en ras som skall flyta ovanpå måste ha något att flyta på. Eljest blir den tvungen till inbördes strid. Och det är varken roligt eller lätt att hålla sig uppe på nordiska raselement, ty de äro inte fogliga eller snälla.

Således: en relativ tillbakagång för den nordiska rasen skulle för återstoden därav vara en ren fördel. Den skulle därmed "reculer pour mieux sauter", ty den finge då bruk för sina inneboende krafter och möjligheter och kunde sålunda åter börja breda ut sig — intill en viss gräns, den gräns som droges av tillgångarna.

Det är i högsta grad beklagligt, att utgjutelser av här ifrågavarande art befunnits lämpliga för publicering i en tidskrift som "Det Nya Sverige", som man dock velat tilltro ett bättre omdöme i saken. Man måste emellertid på det bestämdaste betacka sig för utvecklingslinjer på

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm.
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Praktiserande tandteknici
införd genom Svenska Dentistförbundet. Billig tandvård.

Reinhold Mårtensson
Barnhusgatan 12
Telef. 112 57. Norr 233 26.

Fritz A. Ahlenius
Götgatan 32 A, Stockholm.
Telefon 240 87.

S. A. Ahlenius
Folkungagatan 12, 2 tr., Sthlm
A. T. Sö. 322 56. A. T Sö 322 56.

En kosmopolitisk lyckeriddare.

Den man, vars bild vi ovan presentera, hör förvisso icke till de okända här i landet. Det är förre löjtnanten i kungl. flottan, för sina storartade förtjänster om fosterlandet såsom politiker upphöjd till konteramiral, "banknationalismens" förste i vårt land, riddaren och kommendören av Kungl. Maj:ts orden, riddaren av Karl XIII:s orden (frimureriets högsta värdighet), f. d. ordföranden i Svenska handelsbanken, ledamoten av otaliga storbolagsstyrelser m. m., chefen för "moderata" partiet, förre excellensen Salomon Arvid Achates Lindman. Till de kommunala valen i huvudstaden utsände partichefen genom sina tidningar nedanstående "brevkort till svenska medborgare", som i sammanhanget kan förtjäna att observeras:

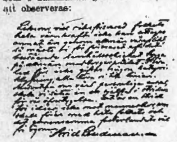

För alla rättrogna d. ä. enfaldigt troende högerman går det en strömning av hänförelse och beundran genom lederna, då de höra denne berömde politikers, "vår tids Axel Oxenstjerna", såsom han på högersidan kallas, namn uttalas eller se hans ord återgivet å papperet. Men de mindre enfaldigt troende kunna icke dela denna deras beundran. ty hr Lindman har, den politiska fraseologien helt lämnad åsido, som praktisk politiker i anda och väsen i ytterst ringa grad skilt sig från den övriga kategorien av nutida sådana. Han har endast mycket större ansvar än de flesta av dessa eftersom han varit en man av bildning och under en lång följd av år såsom ledare stått i spetsen för det stora parti, vilket bekänt sig till den nationella och samhällsbevarande idéuppfattningen. Den nationella samlingstanken har för honom alltid varit en styggelse; närhelst ett ärligt försök av svensksinnade män gjorts att avskudda sig det förnedrande plutokratiska oket, har han i sin egenskap av "banknationalist" varit den främste i ledet att nedslå och avleda det. Hans politiska älsklingstanke har varit antisocialismen, för vilken han kämpat med tennsoldatens ståndaktighet. Först genom denna hans berömda "samlingsparoll" fick socialdemokratien den vind i seglen och den framgång, som plutokratiens herrar åstundade. Som politiker har hr Lindman för övrigt varit en lydig utförare av den storfinansiella judiska kretsens önskningar. Sannolikt har han också ansett sig ha vissa förpliktelser härtill på grund av de mindre vanligt rika mått av nådevedermälen, ärebetygelser och personliga ekonomiska förmåner, som beretts honom. Vid den stora debatten i andra kammaren vid 1926 års riksdag rörande en undersökning av spritmonopolet, där det gällde att vakta det nationella, statliga intresset gentemot de storfinansiella rovriddarnas skandalösa framfart i monopolet, var naturligtvis den tappre politiske amiralen, som ju visste att hans skaror ej längre gingo att här hålla samman — borta på middag. Med samma säkerhet i tonen och i uppträdandet har politiske amiralen hållit sina "storstilade" programmistiska anföranden som han genomfört sina "reformer" — alltid under hänvisning till nödvändigheten av att giva efter — "reformer" som det aldrig skulle lyckats att genomföra, därest de framburits från vänsterhåll. Louis de Geer d. y. yttrade i sina politiska hågkomster rörande hr Lindmans olycksaliga rösträttsreform av 1907 de betecknande orden: "Lindmanska regeringen hade visserligen ej själv segrat, men skaffat Tällberg seger". Detta yttrande innebär heltvisst en god karaktärlstik av den politiske konteramiralens gärning i svensk nationell politik. "Banknationalismens" skrivande agenter må aldrig så mycket celebrera honom som en statsman av största mått, "vår tids Axel Oxenstjerna" o. s. v.; som politiker är han den man han är, vilken, då det mer än någonsin gällde att försvara nationens livsintressen, svek.

det rasbiologiska området sådana d:r Nordenstreng rekommenderar. Möjligen have de sin grund i det kända förhållandet, att d:r N. icke själv tillhör den svenska stammen utan är av synnerligen blandad ras. Född i Finland har han förutom nordiskt och ostbaltiskt inslag ärvt åtskilligt från de strävt mörkhåriga och med stickande ögon utrustade kvänerna i norra Finland. Det är en känd sak att individer av blandblod gärna propagera för fullständig promiskuitet (allas blandning med alla). I våra dagar, då de rashygieniska synpunkterna börja vinna beaktande och det är viktigare än någonsin att sörja för, att den svenska rasen i möjligaste mån renodlas och skyddas mot ytterligare uppblandning med mindrevärdiga raser, är det helt enkelt något horribelt att i en nationell svensk tidskrift se en från ett annat land inflyttad person av d:r Nordenstrengs raskaraktär uppträda som advocatus diaboli i rasfrågan. Den stora vikten av en renodlad nordisk stam framhölls med tungt vägande skäl av den framstående tyske rasbiologen d:r Hans Günther i hans uttalande i n:o 8 av Nationen. Den av d:r Günther hävdade uppfattningen håller också till alla delar, vadan alla försök att vilja föra frågan in på motsatta linjer på det bestämdaste måste tillbakavisas. Tror d:r Nordenstreng att han här har några utsikter med sina barocka teorier, kunna vi upplysa honom om, att han trots "Det Nya Sveriges" välvilja räknar miste härvidlag. Hans inlägg där vittnar om ett misbruk av den gästfrihet han hittills kommit att åtnjuta i vårt land, som kanske gjorde det klokast för honom att snarast avbryta sina spekulationer i rasfrågan på svensk botten för att i stället återvända till sitt hemland.

Tyckar Ni om NATIONEN

I så fall gör Ni tidningen en tjänst genom att rekommendera den till vänner och bekanta.

Världsrevolutionens minister i Stockholm.

juden Victor Kopp, en av den stora judiska omstörtningens framste, förut presenterad i denna tidning, har nu tillträtt sin befattning härstädes. Den nye revolutionsministern gör säkert klokast uti att undvika varje som helst inblandning i inre svenska förhållanden och lämna det svenska samhället i fred, ty den överdrivna tolerans, som tidigare visats revolutionens herrar på svensk grund kommer i framtiden icke att praktiseras.

Hr Lindhagen tycker ej om spaltparaden.

Stockholms celebrerade borgmästare, hr Carl Lindhagen, har från sin höga tribun på Helgeandsholmen delgivit svenska folket sitt plötsligt påkomna missnöje med pressens spaltparad, i vars program det ju även plägar ingå att låta forgrundsgestalterna i vårt parlamentariska liv då och då passera revy. Under en interpellationsdebatt i första kammaren rörande åtgärder till skyddande av de värnpliktiges liv och hälsa m. m. beklagade sig interpellanten Lindhagen över pressens sätt att behandla vissa riksviktiga ärenden på den vanvördiga spaltparaden — "denna spaltparad, som avser läsekretsens fördumning och där ofta sådant skrives att man kan ifrågasätta huruvida dylikt bör vara tillåtet". Hr Lindhagen tyckes emellertid totalt glömma, att det finnes ett gammalt svenskt (kanske också internationellt, i vilket fall det ju bör ha ännu större värde) ordspråk, som säger "tala ej om rep i hängd mans hus". De höga parlamentariska herrar, som i årtionden varit i färd med att i Alljudas tjänst förgifta svenska folkets tankesätt med allsköns judiska lögner o. floskler och gjort allt vad i deras makt stått för just allmänhetens fördumning, hade alla skäl att icke hovera sig. Hr Lindhagens tanke rörande pressens spaltparad synes passa särdeles väl för att tillämpas på den parlamentariska miljö han själv tillhör — "denna parlamentariska skådebana, som avser svenska folkets fördumning och där ofta sådant talas, att man kan ifrågasätta huruvida dylikt bör vara tillåtet".

Den provokatoriska nykterhetspolitikens följder.

I Stockholms centrum, Kungsgatan 51, har av polisen i dagarna avslöjats en "spritcentral", inhyrd i en kontorsdublett under firmanamnet "Nygren & Co." och innehavd av affärsinnehavaren Hugo Nygren, agenten William Isidor Karl Frisell och f. d. muraren Nils Emil Boberg. "Nygren & kompanis affärsrörelse blev till slut grannarna i huset till den grad mystisk, att dessa alarmerade spritpolisen, som med all energi tog sig an saken och nu som bäst är i färd med att utreda densamma.

Den norrländska opinionen sysselsättes f. n. med ett "uppseendeväckande" spritbeslag, som gjorts av tullkammaren i Gävle, i det att sex fat och en damejeanne, innehållande en blandning av sprit och bensin, beslagtagits. Vid en undersökning av varan visade det sig, att den innehöll 75 procent sprit och 25 procent bensin. Partiet belöper sig till cirka 1,200 liter. De personer, som figurera i handlingarna, äro enligt vad konstaterats endast bulvaner för en affärsman i Stockholm, vilken är misstänkt för spritsmuggling och kokainsmuggling i stor skala.

Polisen i Östana och Uplandsbodarna har i samband med kvinnoöverfallshistorien i Karskär upptäckt tvenne hembränningsnästen, vilkas produkter genom en vittutgrenad organisation försålts i bygden. Hanteringen har omhänderhafts av den häktade Lundkvist-Sköld, som betingat sig ett pris av 6 à 7 kr. pr liter.

Frimurarinternationalens tyska och franska sektioner sammanföras åter.

Enligt telegram från Paris ha de förhandlingar, som sedan flera år tillbaka forts mellan de franska och tyska frimurarna om återupptagande av förbindelserna, nu lett till en överenskommelse om en gemensam konferens i Frankfurt am Main den 10 mars.

Antisemitisk litteratur.

Bergtagna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—

En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75

Förlåten Faller, av S. Nilus, kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från

BOKFÖRLAGET
Box 66,
HÄRNÖSAND.

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid 1.)

Bruttovinsten har utgjort:

	Öre pr försåld liter	1 % av försäljningspriset
1919 ..	170.5	34,63
1920 ..	114,6	31,67
1921 ..	118,1	33.57
1922 ..	104,3	32,21
1/1—30/6 1923 ..	90,1	33,40

Det finnes endast en siffra i föreståënde del av beredningens redogörelse, nämligen bruttovinstsiffran kr. 187,502,000:—, som kan tjäna som **u t g å n g s p u n k t** för en jämförelse med motsvarigheten enligt Spritcentralens årsberättelser. **Resultatet blir så mycket mera häpnadsväckande. Med all önskvärd tydlighet kan påvisas, att boksluten i bolagets årsberättelser 1917—1922 för Riksdagens ledamöter ej möjliggjort ett rätt bedömande av förhållandet.**

Då beredningens bruttovinstsiffra även omfattar första halvåret 1923, beträffande vilket omkostnaderna endast gissningsvis kunna fastställas, uteslutes detta från beräkningarna här nedan.

Bruttovinsten 1/1—30/6 1923 utgör kr. 12,493,266:— (13,866,000 liter à 90,1 öre pr liter) och resterande bruttovinst under åren 1917-1922 alltså 1 7 5 , 0 0 8 , 7 3 4 kr. (187,502,000:— med avdrag av nyssnämnda 12,493,266: —kr.)

Enligt Vin- & Spritcentralens årsberättelser äro bruttovinsterna:

1917	1,323,517:86
1918	6,112,699:51
1919	15,395,857:93
	kr. 22,832,075:30

Från och med år 1920 bokföres inkomsten å rörelsen efter avdrag av omkostnader, varföre dessa båda kategorier måste upptagas var för sig.

1920. Inkomst å rörelsen	16,260,186:93
1921. D:o	24,330,948:52
1922. D:o	19,231,385:42
	kr. 59,822,520:87

Tillkommer omkostnader 1920—1922 (se tab. 9 år 1922):

Skatter	3,740,379:67
Löner	16,860,755:64
Transportkostnader	15,294,374:38
Fastigheters underhåll	1,760,618:05
Assuranskostnader	2,144,123:93
Bränsle och lyse..	3,569,922:11
Hyror	1,349,771:20
Övriga omkostnader	6,430,548:87
Posterna "räntor" o. "understöd o. pensioner" äro påförda de olika årens vinst- och förlusträkningar o. skola sålunda icke dubbleras.	
	51,150,493:85
Avgår Cederlundska bolagets omkostn. år 1920 ..	1,616,512:70
(+ ovanstående	59,822,520:87)
	kr. 109,356,502:02
Tillkommer bruttovinst under åren 1917—1919..	22,832,075:30
Summa bruttovinst under åren 1917—1922	132,188,577:32

Detta belopp skulle egentligen minskas med det Cederlundska bolagets omkostnader under år 1921, men då Spritcentralens styrelse underlåtit publicera det förstnämnda bolagets bokslut för sagda år, frånses denna summa helt och hållet.

Ovanstående uppställning ger alltså vid handen, att Spritcentralens bruttovinst för åren 1917—1922 enl. beredningen utgör i runt tal kr. 175,000,000:—, medan bolaget i sina egna årsberättelser upptagit en bruttovinst av i runt tal 132,000,000 kr.

Differensen är således den svindlande summan av kronor 43,000,000:—. Men det är dock icke allt. Differensen skall ökas med ytterligare kr. 5,375,000:— i runt tal, motsvarande skillnaden mellan beredningens och årsberättelsernas siffror för "transportkostnader" och "assuranskostnader". (Varför Spritcentralens styrelse lämnat sina från beredningen avvikande uppgifter står man spörjande inför).

Var äro dessa till över kronor 48,000,000:— uppgående medel? Någon förklaring måste ju finnas med stöd av beredningens uppgifter, men det verkar beklämmande, att ledningen för ett så att säga halvstatligt företag under åratal, försåvitt man av tillgängliga siffror kan se, undanhållit statsverket detsamma tillkommande andel av vinstmedel.

Något misstag betr. summans storlek föreligger icke, så frestad man är att vilja tro detta, ty hur knapphändig beredningens redogörelse än är, kan man anställa en direkt jämförelse mellan dess och Spritcentralens officiella bruttovinstsiffra år 1919, varvid den förstnämnda siffran blir kr. 28,405,300:— (16,660,000 liter à 170,5 öre pr liter) mot den av bolaget angivna "bruttovinst å varor" kronor 15,395,857:93. — Redan här förefinnes en skillnad på över kr. 13,000,000:—.

Går man så att med tillhjälp av beredningens disposition över bruttovinsten söka utleta, var omfrågade belopp kommit till användning, stannar blicken vid tvenne poster:

Ytterligare avskrivningar å fastigheter, maskiner, inventarier och tomfat i konsolideringssyfte	7,698,500:—
samt Ersättning för övertagna rörelser och nedskrivning av varulager	41,743,000:—
	kr. 49,441,500:—

v i l k a i c k e å t e r f i n n a s b l a n d d e i å r s b e r ä t t e l s e r n a u p p t a g n a o m k o s t n a d e r n a och här måste huvudparten av de 48 miljonerna ingå.

Då beredningen anmärkningsvärt nog fört samman ersättning för övertagna rörelser och nedskrivning å varulager i e n post, så får man försöka utröna i vad mån en rimlig förklaring till detta jättebolpp (41,743,000) kan erhållas.

Enligt beredningen uppgår summan av erlagda likvider vid övertagandet av gamla firmor allt som allt till kr. 52,000, 000, enligt följande fördelning:

Övertagna fastigh.	5,980,000:—
D:o inventarier ..	4,770,000:—
D:o rörelser och varulager	39,300,000:—
Ersättningar till förutv. personal .	2,030,000:—
	kr. 52,080,000:—

Redan år 1917 meddelar Spritcentralens styrelse i sin berättelse (se under 1919 i redogörelsen), att bolaget under detta år inköpt Reymersholms Gamla Spritförädlings A.-B., Skånska Spritförädlings A.-B. samt en del vin- och spirituosahandelsrörelser för ett sammanlagt belopp av kr. 26,149,000:— (i hithörande frågor räknas med rundu tal), av vilken summa "efter omsorgsfull och sakkunnig värdering" belöper sig på

fastigheter och inventarier	8,256,000:—
varulager	14,357,000:—
good-will	3,536,000:—
	kr. 26,149,000:—

Med andra ord finna vi således, att den good-will, som belöper sig på cirka halva beloppet för samtliga övertagna firmor uppgår till kr. 3,536,000:—.

Frikostigt räknat bör ett belopp på 5,000,000:— kr. få anses motsvara den good-will, som belöper sig på den återstående hälften av inköpssumman, i synnerhet som beredningen framhållit, att Spritcentralen erlagt good-will "antingen i form av särskilt angivna belopp eller i form av överpris å varulager. Sett mot bakgrunden av redogörelsen för **k o n j u n k t u r v i n s t e r n a s** uppkomst, kan det sistnämnda slaget av goodwill knappast räknas som sådan.

Inalles skulle därför hela ersättningssumman för övertagna rörelser uppgå till c:a 8 1/2 miljoner kronor, oavsett avskrivningarna å aktiekontot i samband med de inköpta vinagenturerna, vadan c:a 33,000,000:— kr. återstå för "nedskrivning av varulager".

Beredningen har visserligen ansett sig böra uppskriva varulagret med kr. 14,800,000:— (se under sammanfattning), men om detta övervärde uppstått på grund av inköp till priser, vilka understego dagsnoteringarna vid tiden f. inventeringen, el. på grund av avskrivningar, är för den utomstående omöjligt att avgöra, så mycket mer som beredningen påpekat, att "den våldsamma, fortgående prisstegring, som ägde rum under bolagets första verksamhetsår, medförde, att de varor, som inköptes eller i stor utsträckning övertogos från gamla vinhandelsfirmor hastigt stego i värde. **T i l l f ö l j d h ä r a v k u n n a i f r å v a r a n d e l a g e r v i d b o k s l u t e n u p p t a g a s t i l l a v s e v ä r t h ö g r e v ä r d e n ä n i n k ö p s p r i s e r n a, v i l k e t m e d f ö r d e e n ö k n i n g a v b r u t t o v i n s t e n."** (Kurs. av mig.)

Frågan om dispositionen av de 33 miljonerna är alltså fortfarande öppen. — I anslutning härtill måste man framställa även den frågan: Huru hava de "ökade bruttovinsterna" i de övriga partihandelsbolagen förbrukats?

Endast, och jag understryker detta, en under opartisk och sakkunnig ledning företagen revision av Spritmonopolet kan lämna ett tillfredsställande svar å dessa frågor.

I samband med de i uppställningen omnämnda avskrivningarna förekommer uttrycket "varvid den ledande tanken varit att i möjligaste mån konsolidera bolaget".

Det är så sant så. Vederbörande i Spritcentralen synas som sin huvudsakliga för att icke säga enda uppgift hava tagit den att konsolidera företaget. "Konsolideringen" är såväl styrelsens och revisorernas som ock beredningens säkra värn. Den skall ursäkta allt och alla.

Beredningen anser vidare, att konsolideringssyftet är väl motiverat bl. a. på grund av möjligheten av ett totalförbuds införande i landet och av möjligheten att event. ej erhålla förnyad oktroj.

Man kan alls icke dela denna åsikt. Det ligger något av en oförsynthet i undermeningen, att Staten icke skulle fullgöra sina moraliska förpliktelser i händelse av ett totalförbud. Vad skola för övrigt då de till ett hundratal uppgående systembolagen, av vilka flertalet existerade långt före Spritcentralens tillkomst, säga? De äro i likhet med Spritcentralen på enskilt initiativ tillkomna företag, vilkas nettovinster oavkortade skola tillfalla det allmänna. Det är bara den skillnaden, att så också sker beträffande systembolagens vinstmedel, varföre de heller icke hava några fonder och äro allt annat än konsoliderade enligt Spritcentralens principer.

För vilket ändamål är månne rusdrycksmedelsfonden tillkommen?

Den dag statsmakterna finna, att dess intressen hos Spritcentralen icke blivit tillgodosedda eller bolaget på annat sätt event. brustit i sina förpliktelser, har Staten endast att begagna sig av sin inlösningsrätt till stamaktierna o. kan sedermera efter gottfinnande utse styrelse och ledning, varför risken för bolaget som sådant att icke erhålla förnyad oktroj får anses så gott som utesluten.

Vart vill man hän med denna alltjämt fortgående överkonsolidering? Redan 1921 års utredning bragte i dagen, att preferensaktieägarna voro på den säkra sidan. Icke kan det vara med sunda förnuftet överensstämmande att stamaktiernas värde skall behöva uppgå till mer än 100 gånger det nominella beloppet? Värdet har ju stigit sedan 1923, då det enl. beredningens låga beräkning angavs vara kr. 76,911:50 pr aktie à nominellt kr. 1,000.

Med tanke på "uppställningen" över Spritcentralens ekonomiska utveckling var det med vissa aningar man gick att taga del av motsvarande redogörelse för dess dotterbolag. Aningarna mer än besannades betr. partihandelsbolagen, av vilka endast A.-B. J. D. Grönstedt & Co., och Carlshamns Punschfabriks A.-B. inrymts i undersökningen.

Ifråga om Grönstedtska bolaget saknas sålunda kvantitetssiffror för åren 1917—19. Var verkligen organisationen hos bolaget så bristfällig under denna tid, att icke antalet försålda liter och vinsten härå kunde framskaffas?

För Carlshamnsbolagets del angivas kvantitetssiffror för alla år, men bruttovinsten pr liter försåld punsch angives vara "försäljningssumman minskad med tillverkningskostnaderna med undantag för avskrivningarna". Vad menas därmed? Medan bruttovinstsiffran för Grönstedt & Co. år 1920 är kr 2:04 pr liter, visar Carlshamnsbolaget för samma år en siffra av 69,4 öre pr liter. Vidare ha inga som helst bruttovinstsiffror meddelats för den **ö v r i g a f ö r s ä l j n i n g e n** vid det sistnämnda bolaget.

Dessutom har beredningen för bägge dotterbolagens vidkommande underlåtit omnämna bruttovinsten i kronor. Alla försök till beräkningar gäckas.

En värdesättning av beredningens undersökning, i vad den avser partihandelsbolagens ekonomiska utveckling, resulterar i underbetyg.

(Forts. i nästa nr).

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
B I R G E R J A R L
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Gynna NATIONENS Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 11 Mars 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Den svenska national- och folkstaten i strid mot Den Gyllene Internationalen.

(Forts. fr. sid. 1.)

bleve, att dessa olidliga och ovärdiga beroende bleve ännu mera mångskiftande, i betraktande nämligen därav, att Den Gyllene Internationalens herrar sedan lång tid tillbaka sett sig tvungna att undergräva och inom olika samhällslager söka borteliminera alla de starka andliga krafter, som tron på eviga sanningar och kristendomens höga lära utgör. Det kommer ej att dröja länge, innan våra stora privatbanker funne tillfälle och "lagligt" möjlighet att gå upp i den internationella storfinansens gemensamma sköldborg, dymedelst undandragande sig allt "besvärande" beroende av våra egna, nationella myndigheter. I stället för att tåla, att vårt lands mera lukrativa naturtillgångar fortfarande må utnyttjas som stöd — på sätt ovan nämnts — för de för arbetet mindre inkomstbringande näringarna, komme det mesta av vårt jordbruk, vår järntillverkning o. s. v. att ställas på avskrivning och de odlade åkrarna att återgå till skogen. Herrar Marcus Wallenberg och dennes anhängare, handelshögskoleprofessor Gunnar Andersson m. fl., ha härom vittnat mer än tillräckligt. Följden av detta hänsynslösa skummande på ytan, med största möjliga privatvinst för ett fåtal av endast de mera lukrativa naturtillgångarna — och utan hänsyn till den vinst för land och folk, som nedläggandet av ett mera omfattande arbete på de skenbart mindre lukrativa naturtillgångarnas utnyttjande medför — komme att leda till brist på utvägar för vårt folk att inom det egna landet finna sin utkomst. Detta komme bl. a. yttra sig i enormt stegrad arbetslöshet, inför vilken de moderna arbetslöshetsunderstöden måste förfalla och som därför komme att tvinga ständigt ökade kontingenter av vår befolkning att på vinst och förlust söka leva i "förskingringens" tecken inom andra delar av jordklotet. De tvinges där att vara nöjda med de arbetsförmåner som "godhetsfullt" mot särskild betalning erbjödes av Den Gyllene Internationalens besoldade agenter, vilka finge utsökta tillfällen att hålla arbetslönerna nere.

Den Gyllene Internationalens självklara medel att på detta sätt underlägga sig och grovt förtrycka national- och folkstaten Sverige, liksom på motsvarande sätt även andra stater, är i programet för den nämnda Stockholmskongressen noga angivet. Det ligger förnämligast och helt enkelt i "åtgärder för tullmurarnas raserande". Sedan detta skett är det nämligen den internationella handelns handhavare, som i fullaste mått bliva herrar på täppan. Omfattande näringsgrenar och talrika befolkningsmängder inom de olika nationerna kunna nämligen därefter av sagda herrar med avseende på sin existens bringas till förintelse, utan att något allvarligt av de särskilda staternas styrelser kan göras däremot. Då såsom hr Arthur Engberg i Socialdemokraten och på ett s. k. kommunmöte för en tid sedan fullt riktigt framhållit, att är den internationellt betonade storfinansen som numera, utom industrien, regerar och reglerar jämväl handeln, kan man på grund härav lätt förstå, vilken enorm maktkoncentration i Den Gyllene Internationalens hand tullmurarnas raserande skulle komma att medföra.

K. A. Wallenberg provokatör i ententens intresse under världskriget?

(Forts. fr. sid 1)

och som avsåg att åstadkomma en allians mellan Tyskland och Mexico i syfte att gemensamt angripa Förenta Staterna. England lyckades emellertid att tyda chiffern till dessa telegram, vilket anses hava haft till följd att Amerika bragtes in i världskriget. Har excellensen Neklu-doff rätt i sitt påstående att hr Wallenberg i hemlighet stod på ententens sida, framstår dennes roll i en än mera mystisk dager. Den slutsatsen skulle nämligen då ligga nära till hands, att den av hr W. förmedlade telegramväxlingen, som ju stod i strid mot Sveriges högtidligt avgivna neutralitetsförklaring, skett i ententmakternas intresse.

Svenska utrikesdepartementet tiger allt fortfarande i denna sak. Det allmänna rättsmedvetandet liksom omvårdnaden av vårt anseende i utlandet kräva emellertid ovillkorligt, att full klarhet bringas rörande den roll dåvarande utrikeministern K. A. Wallenberg under världskriget spelade.

Man kan härav utan vidare jämväl förstå, varför den ända tills nu hemlighetsfulla och relativt tillbakadragna judemakten, ända sedan den för omkring 100 år sedan levande, judiska frihandelsprofeten Cobdens dagar, varit så angelägen att söka uppfostra den mera ytligt betonade bildningens män, liksom ock de stora arbetaremassorna, i en blind tro på den s. k. frihandelns doktriner. I verkligheten bleve visserligen den internationella handeln lika litet "fri" som fallet f. n. är med alla de övriga, av storfinansen och Den Gyllene Internationalen beroende näringarna. Men oavsett detta har det visat sig, såsom senast förra våren — då professor Heckscher, Dagens Nyheter, den s. k. "Svensk" Tidskrift m. fl. sökte gå till strids mot sockertullen — att frihandelssystemet är ohållbart inför kravet på national- och folkstatens fortbestånd, samt att ett väl avvägt system av tullar och exportpremier, och i synnerhet i ett land som vore rent socialdemokratiskt styrt är oundgängligt såsom ett medel att låta av naturen mera gynnade näringar medverka till de mindre gynnades upprätthållande — allt till rättvist gagn för hela samhällskroppens och befolkningens välbefinnande.

Därest det klara, förnuftet samt den instinktiva känslan för det obehöriga och minst sagt dumma i att lägga de viktigaste maktmedel, över vilka en nation kan förfoga, i en samling okontrollerbara internationella äventyrares händer — därest denna förnuftiga och instinktiva känsla skall komma att utan några obehagliga överraskningar kunna föras till seger, då bör emellertid här nämnda kongress, av en daglig tidning betecknad såsom "den viktigaste kongress som varit samlad i Sverige", i god tid noga observeras. Det är alltför tydligt att de avsikter, som ligga bakom denna stort anlagda men privata kongress, stå i starkaste strid mot Sveriges livsintressen såsom självständig nation och utgöra ett det allvarligaste hot mot vår nationella frihet och självbestämmanderätt, som någonsin förekommit. Med alla till buds stående medel bör därför den allmänna meningen i landet på det kraftigaste reagera mot denna kongress och dess hållande inom vårt lands gränser.

Prenumerera på NATIONEN.

Elektriska reparationer såväl som nyinstallationer utföras snabbt och noggrant genom
Östermalms Elektr. Affär
15 A NYBROGAT. Tel. Ö. 52 80.

I glädje och sorg
hyr Ni Eder frack-, bonjour-, smoking- och jaquettkostym samt överrock och hög hatt billigast i *K. Johanssons Uthyrningsaffär. Klarabergsgat. 58, II tr.*
OBS! 3:dje huset fr. Vasagatan.
Allm. Norr 16056.
Aberopa denna annons.

Caféet
Storgatan 42
REKOMMENDERAS.

Dåsighet och Olust
är enligt vetenskapen bevis på dåligt blod och otjänliga ämnen i kroppen, gifter som måste rensas bort.
Fruktsalt-Samarin renar effektivt blodet, befriar magen och tarmarna från osunda samlingar, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, är välgörande för levern och njurarne.
Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring vilket sätter kroppen i god form, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Biliv medlem av
Föreningen Mot Monopol!
Föreningens uppgift är:
att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;
att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.
Årsavgift 3 kronor.
Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 21712 eller Norr 5699

Spritmonopolets "present".

(Forts. fr. sid. 1.)

till nämnda fond, i år 518,000 kr.

I skrivelse till Kontrollstyrelsen av den 17 sistlidne november månad (återgiven i "bilagor till 1927 års statsverksproposition") har Spritcentralens styrelse uppskattat partihandelsbolagens vinst för 1926 till minst 5 milj., varvid som motivering till den ökade vinsten gentemot år 1925 framhållas de under avd. 2 och 3 här ovan berörda orsaker. Enär 1926 års vinst kom att överstiga 8 miljoner kr. har Spritcentralens styrelse sett sig nödsakad framleta ytterligare skäl till denna stora mervinst, vilket förklarar tillkomsten av avd. 1 och 4.

Avd. 1. är säkerligen den som tilldrager sig största intresset o. en närmare redogörelse för de "verkligt stora resultaten" på grund av koncentrationen hade icke varit ur vägen. Det är tydligen icke småslantar som "reformen" tillfört Spritmonopolet. Vare sig nu resultatet är en följd av att Spritcentr. börjat komma underfund med huru inköpen på billigaste sätt skola göras, eller att man kommit till insikt om att mellanhandsvinsterna varit för stora, eller om båda dessa alternativ tilläventyrs samverkat till utgången, så är det förhållandet, att Spritcentralen först efter en snart 10-årig verksamhet kan peka på en begynnade sundare inköpspolitik, tillräcklig anledning för monopolkommittén att uppställa en revision av spritmonopolet som villkor för fullgörandet av sitt uppdrag, ty ledningen i ett så skött föreföretag har tydligen icke varit sin uppgift vuxen.

Avd. 2. Det opåräknade överskott som uppstått genom att prisnedsättningen å brännvin framflyttades tre månader kan uppskattas till cirka 1,000,000 kr.

Avd. 3. Ett typiskt försök att låta ordet få makt över tanken. Förutom att hela avdelningen är en motsägelse, vet var och en som har kännedom om prisläget i Frankrike under förra året, att därvarande exporthus själva höllo en "rätt bred marginal" för att skydda sig mot förluster, och att Spritcentralens inköp sålunda icke ställde sig billigare detta år än föregående år.

Avd. 4. N. D. A. är tydligen ensam om att anse Spritcentralens handelsvinst som tämligen abnorm, nota bene som resultat betraktat. Det är i stället de abnormt stora avskrivningarna o. fonderingarna, vilka hittills varit orsaken till att statsverket fått hålla till godo med de hittills inlevererade "nettovinsterna". Ett lysande exempl härå är Spritcentralens disposition av 1920 års verkliga bruttovinst (kr. 48,791,400) efter avdrag av allmänna omkostnader:

Avskrivn. å fordringar	1,654,100
fastigheter	531,300
maskiner och invent.	872,600
ytterligare å fastigh., maskiner, invent. m. m. i konsoliderings-syfte	1,583,100
aktier	515,400
Nedskrivn. av varul.	12,230,000
Fonderingar	2,600,000
	Kr. 19,986,500
Reserverat till skatter	4,200,000
Statsverket	5,000,000

Läsaren må själv avgöra var det abnorma är till finnandes.

(Betr. de allmänna omkostnaderna detta år, så har en revision att först och främst undersöka huru kontot "bränsle och lyse" kunnat uppgå till kronor 2,545,200 eller mer än 3 ggr. 1919 års och cza 5 ggr. större än 1921 års summa för samma konto).

I den ovannämnda skrivelsen till Kontrollstyrelsen heter det betr. 1927 års vinst:

"I fråga om den vinst, som kan beräknas på bolagets rörelse under år 1927 och ur vilken inleveransen till statsverket för budgetåret 1927—1928 skall ske, kan av lätt insedda skäl för närvarande ingen som helst exakt beräkning verkställas. Å andra sidan anser sig styrelsen på grund av de för bolagets prispolitik gällande direktiven varken kunna eller vilja medverka till en sådan prissättn. på bolagets varor, varigeno mvinsten skulle överstiga vad som inom en stor affärsrörelse kan anses skäligt för täckande av aktiekapitalets reguliera förräntning, erforderlig fondering — i bolagets fall inom avtalets gränser — samt en marginal för täckande av oförutsedda risker. Å andra sidan framgår av de ovan återgivna siffrorna angående storleken av bolagets hittillsvarande inleveranser, att det sätt, på vilket sistnämnda marginal av bolaget plägat beräknas, medgivit utbetalandet av till relativt betydande belopp uppgående överskott såsom statsverkets andel av vinsten. Upprätthållandet av en dylik marginal i bolagets priskalkyler kommer, såvitt nu kan bedömas, säkerligen att medgiva, att även under år 1927 ett visst staten tillfallande överskott av vinsten skall uppstå. Då det emellertid synes styrelsen önskvärt, att detta överskott beräknas med klok försiktighet, finner styrelsen sig — under reservation för oförutsedda omständigheter — böra förorda, att beloppet i detta fall icke bestämmes högre än till 2 miljoner kr., d. v. s. den summa som i motsvarande hänseende av finansministern upptogs i budgetberäkningen för år 1925—1926. Häri har då även inräknats inleveransen från aktiebolaget J. D. Grönstedt & C:o".

Detta uttalande kan icke innebära annat än att den konsumerande allmänheten har att emotse en hel del prisnedsättningar under innevarande år. Man förvånar sig endast över att reduceringarna icke redan börjat i helt annan omfattning än som skett, o. därför kan man endast rekommendera herrar styrelseledamöter i Spritcentralen att äntligen upphöra med bulletiner av det slag som enl. ovan utfärdats genom N. D. A. ty de äro allt annat än ägnade att ingiva förhoppningar om patientens rätta tillfrisknande.

Spectator.

Den svenska härorganisation måste återupprättas!

(Forts. fr. sid. 1.)

kunna försvara vårt lands hela område. Men vederbörande raserare önskade icke höra eller veta, huru sanningen och verkligheten i saken lågo till; de hade åtagit sig det landsförrädiska värvet att rasera Sveriges försvarsväsen, o. alltså måste detta ske, om det så också skulle leda till landets undergång!

För en och var bör det stå klart, att arméns styrka måste ställas i relation till landets område och gränsernas utsträckning, till förbindelsemedlens sträckning och trafikförmåga. Det är icke nog med att, såsom vår nuvarande "allmänt aktade erfarne och kunnige" (enl. Regeringsformen par. 4) försvarsminister gjort, försäkra, att de beslutade reducerade stridskrafterna äro avsedda att "försvara varje tumsbredd svensk jord". Man måste också se till att man bereder möjlighet härför, vilket icke kan ske utan att de strategiska kraven blivit föremål för undersökning och noggrant beaktande. Att så icke skett genom antagandet av 1925 års försvarsanordning framgår kanske bäst genom att erinra om det uttalande, som i 1914 års proposition gjordes och som ännu ej vederlagts, ja, som icke kan vederläggas. Det sades där, att för försvaret av den norra landgränsen icke kan avses mindre styrka än sex arméfördelningar. Därtill komma så de trupper, vilka erfordras för avvisandet av landstigningsföretag. Att under sådana förhållanden fyra arméfördelningar icke kunna vara tillräckliga för fyllandet av något förnuftigt ändamål, torde vara uppenbart för envar. Nej, vi kunna icke därest vi på allvar vilja inrikta oss på att kunna skapa möjligheter för tryggande av hela vårt lands område, nöja oss med en organisation, vilken icke medger uttagandet av hela folkkraften, vi måste med andra ord allt fortfarande kunna uppsätta de 12 fördelningar, som 1914 års härordning åsyftade. Betydelsen härav framträder i våra dagar desto kraftigare som inom andra stater en strävan gjort sig gällande att för kriget organisera icke endast de vapenföra utan hela nationen. Ett tydligt uttryck för denna strävan utgör det förslag till ny härordning, som nyligen framlagts i Frankrike, enligt vilket alla fransmän äro skyldiga att vid behov bidraga till landets försvar.

Här i Sverige har man emellertid gått en rakt motsatt väg. I stället för att bevara de möjligheter, vi hittills haft att kunna vid ofred gå man ur huse, har nu stadgats, att en stor del av den vapenföra befolkningen skall befrias från skyldigheten att utbildas med vapen. Därmed har i verkligheten en del av nationen redan fullständigt avrustats. Och detta har skett endast och allenast därför att den på vårt lands revolutionering inriktade judiska makten, vars lydiga redskap samtliga nuvarande partiers ledare äro, så påfordrat och samtidigt med att revolutionsregeringen i Moskva med alla medel förstärker Sovjetrysslands krigsberedskap och till det yttersta söker uttaga det ryska folkets enorma krafttillgångar. Då dessa endast inom armén kunna komma till användning, är det särskilt ödesdigert att på det sätt man nu här velat göra beskära just armén.

Därest vi verkligen skola hava utsikter att kunna skydda oss emot de faror, som hota i händelse vi bliva utsatta för fientliga företag o. som på grund av den judiska världsrevolutionens konspirationer och verksamhet i dag äro större och allvarligare än någonsin, måste vi också förskaffa oss de medel, som erfordras härför. Några Potemkinkulisser äro därvid av intet som helst värde, de kunna möjligen enligt omstörtarnas beräkning dupera en del godtrogna landsmän, men de intresserade åskådarna, såväl den revolutionerande makten som eventuella andra stater genomskåda från början bedrägeriet, och de illasinnade glädja sig däråt i medvetande om att vårt lands nationella motståndskraft mot alla slags fientliga avsikter utifrån väsentligt försvagats för att icke säga undergrävts. De svensksinnades program i fråga om arméförsvaret måste därför vara: återställandet av den organisation, som fastställdes genom 1914 års härordning, avseende uppställandet av 12 arméfördelningar, på det vi må hava möjligheter att kunna uttaga hela folkkraften till tryggande av hela vårt lands område. Detta är och måste vara det program, som de fosterlandskännande nu måste sluta upp kring och vara ingen prutmån får göras. Situationen medger sannerligen icke några vidare hänsyn till förräderiets män, vilka redan må vara dömda. Det egna landets och folkets väl måste stå över allt annat och gälla för långt mer än alla dylika ogrundade hänsyn!

NATIONEN
Politisk veckotidning.
Redaktion och Expedition:
SÖDRA KUNGSTORNET
Stockholm.
Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:
Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa, Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:
Efter text .... 20 öre mm.
Å textsida .... 25 öre mm.
25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.
Rabatt vid upprepad annonsering.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 11. Fredagen den 18 Mars 1927. Årg. 3.

De svenskes krav ifråga om arméförsvaret.

I tvenne föregående artiklar har arméns betydelse för riksförsvaret och de uppgifter, som måste tilldelas densamma, utförligt klargjorts. Som en given följd härav framgick, att den arméorganisation, som fastställdes genom 1914 års härorganisation, måste återupprättas, försåvitt vi allt framgent vilja hävda vår nationella frihet och vårt oberoende. Att de omnämnda förhållandena icke blivit beaktade vid antagandet av 1925 års försvarsordning är uppenbart. Icke i något avseende kunna de sakliga kraven anses hava blivit tillgodosedda. En stor del av de vapenföra undantagas från utbildning med vapen, och detta i trots av att världskriget med all tydlighet påvisat nödvändigheten av att i farans stund kunna utnyttja varje uns av nationens försvarskraft. Den fast anställda kadern, på vilken den mobiliserade krigsmaktens användbarhet till stor del beror, har beskurits långt under de gränser, som krigserfarenheterna uppdragit. I fråga om beväpning och utrustning har icke heller en nödvändig modernisering kommit till stånd. Resultatet av alla dessa underlåtenhetssynder blir också att den svenska armén icke kan uppbringas till erforderlig styrka, ja, man måste säga, att densamma i verkligheten icke blir i stånd att fylla någon rimlig funktion vid krig. Den är liksom krigsmakten i dess helhet endast en tom dekoration, vilken icke kan bereda land och folk det skydd, som vi i den farofyllda tid, vari vi leva, måste kräva. Det är också just detta som den nedrustande judiska makten och dess hantlangare inom nutida svensk politik avsett med "den stora nedrustningen". Så kan och får det emellertid icke fortgå; ännu är det icke för sent att kunna visa, vem det är, som skall bestämma i gamla Sverige. En oemotståndlig reaktion måste skapas mot de landsfientliga maktusurpatorernas och deras nedrustare-redskaps ödesdigra handlingssätt.

Först och främst måste det krävas, att den svenska nationen, som ännu icke avstått från rätten att leva ett eget fritt liv, beredes möjlighet att framdeles liksom den hittills alltid kunnat, vid ofred gå "man ur huse" för att med vapen i hand värna sitt hus och hem, om vårt och de våra. Den allra naturligaste självbevarelsedrift tvingar oss att kräva vår rätt härtill, på det vi må kunna med kraft nedslå alla försök från främmande makters sida att beröva oss vår urgamla frihet liksom varje försök att på revolutionär väg omstörta vårt svenska samhällsskick. Det får i detta avseende icke givas rum för någon dagtingan. Vi måste kunna sätta en tillräckligt kraftig väpnad makt bakom vår vilja att försvara oss mot yttre och inre (den inre = den världsrevolutionerande judiska makten) fiender, och det målet kunna vi icke nå utan ett fullt uttagande av hela den vapenföra ungdomens och mannaålderns moraliska krafttillgångar. Alla vapenföra måste även i fred vapenövas för att i farans stund kunna hantera de medel, som striden kräver för att kunna krönas med framgång. Utan tillräcklig övning kan intet vinnas. Följden blir endast fullkomligt onödiga uppoffringar av svenske mäns blod, utan att vi hava hopp om att för uppoffringarna kunna köpa oss en trygg framtid i eget land.

Men vi måste också hava dugliga ledare för våra trupper. Vi måste skapa oss tillgång till en kunnig och erfaren befälskår, ty på en sådan vilar till väsentlig del framgången, vare sig det gäller att nedslå fienden inom eller utom landet. Kadern måste vara så talrik, att vi kunna organisera hela folktillgången och den måste i kvalitativt avseende stå på höjdpunkten av vad kriget kräver. Försummelser härutinnan komma att grymt hämna sig. Befälskadern måste också beredas sådana levnadsförhållanden, att dess medlemmar oberoende av inrepolitiska förhållanden med obeskuren självständighet kunna handla allenast till rikets bästa. Alla mer eller mindre förstucket krävda "demokratiseringstendenser" äro med hänsyn härtill ägnade att undergräva kaderns användbarhet. De sikta endast till att vara ett medel i händerna på omstörtarna.

Det är emellertid icke nog med att äga tillgång på personal av olika kvalifikationer. Vi måste också skaffa vapen för våra trupper, och det är härvid numera icke nog med att hava gevär och kanoner. Vi måste skaffa oss alla de tekniska hjälpmedel, som erfordras för att upptaga kampen med modernt utrustade motståndare, ty eljest kunna vi icke hoppas på framgång.

Den svenska arméns framtid kan tyckas te sig dyster, ja, hopplös, om man ser den endast mot bakgrunden av 1925 års nedrustningsbeslut. Men vi vilja icke, vi få icke dådlöst slå oss till ro inför detta beslut. I annat fall vore vi värda det öde fiendemakten i en falsk humanitets namn tillärnar oss. Det måste i stället egga oss till energisk kamp för ernåendet av ett bättre tillstånd, till ett obevekligt krav på skapandet av ett betryggande försvar. Ty den svenska nationen låter sig icke i längden toppridas av ett fåtal förespråkare för självuppgivelse och ynkedom i den omstörtande

(Forts. å sid 4.)

Internationella Stockholmskongressens program utlägges olika av sina egna!

Vår huvudstad har i dagarna åtnjutit den av dagspressen celebrerade hedern och nöjet att ha fått besök av monsieur R e n é A r n a u d från Paris, vilken, såsom vi hoppas, särdeles framstående personnage är adjutant hos generalsekreteraren för den "internationella handelskammare", som genom förmedling av herrarna Wallenberg och dessas svenska medhjälpare vid den stora kongressen i juni vill ta hand om vårt arma land och göra detsamma till det senapskorn, fram ur vilket det "alljudiska världsväldet" hastigt och lustigt skall spira upp.

M. Arnauds hitkomst tyckes i det närmaste ha sammanfallit med Nationens förra nummer. Orsak och verkan skall här lämnas därhän, men faktum är att hr Arnaud av ett eller annat skäl måtte ha funnit det opportunt att söka lugna den svenska stämningen genom att reducera innebörden av Gyllene Internationalens Stockholmskongress.

M e d a n f ö r u t bekantgjorts, att vid kongressen skulle komma att behandlas lagförslag om "full rörelsefrihet för lagenligt inresta främlingar och frihet av vistelseort såsom för landets egna invånare" (vilket ju närmast måste tyda på att avse inflyttande judiska gårdfarihandlare o. d. merkantila sändebud), s å g ö r hr Arnaud nu gällande, att vad som härvid kommer att avses endast är att i vissa fall befria en industri från skyldighet att hålla sig med 2 chefer i stället för en enda; nämligen i det fall att denne ende är utlänning och därför f. n. icke äger rätt att formellt bekläda chefsställning, varigenom nu föranledes att även en andra, inhemsk chef onödigtvis måste anställas!

M e d a n d e s s u t o m f ö r u t bekantgjorts, att nu gäller det framför allt att göra propaganda för "åtgärder för tullmurarnas raserande" de olika länderna emellan; s å h a r herr sändebudet Arnaud nu funnit lämpligast att förklara att de tilltänkta åtgärderna äro av så oskyldig natur, att de endast avse att söka borttaga tullmyndigheters ledsamma ovana att räti som det är rubricera en "skrivportfölj" såsom "musikportfölj" (eller kanske tvärtom) med ty åtföljande svängningar i tulltaxa och tullbehandling.

M. Arnaud är tydligen en man, som trots sin relativa ungdom redan nu förstår sin sak. Han synes närsomhelst kunna upptaga tävlan med vår egen judeprofessor Heckscher och andra våra textutläggare med mjukt och inställsamt tal före!

Ack ja, låt oss i enlighet med den Wallenbergsbeskyddade pastor primarius Widner höja ett fyrfaldigt leve för alla kosmopoliters tankar "att göra Sverige till världens bästa land"!!

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till finansministern.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

A.-B. Vin- & Spritcentralens dotterbolag.

I närmast föregående del av redogörelsen har redan påpekats, att enahanda jämförelser som skett mellan beredningens och Spritcentralens enl. dess bokslut framkomna bruttovinster icke låter sig göra betr. de övriga partihandelsbolagen.

Av beredningens slutomdöme om det Grönstedtska bolagets förvaltning framgår, att extra nedskrivningar ägt rum, det vill med andra ord säga, att även detta bolags bokslut i årsberättelserna äro missvisande, och då samtliga partihandelsbolagens bokslut uppgjorts efter en och samma princip, kan man icke tillmäta dem någon avgörande betydelse, varföre i fråga om denna kategori av dotterbolagen endast är att framhålla vissa siffror och iögonfallande transaktioner.

Aktiebolaget J. Cederlunds Eftr.

På den korta tid av något över tre år som bolaget existerat, ha följande avskrivningar och fonderingar medhunnits:

Firma konto	400.000:—
Inventarier	136.633:05
Aktier	225,597:-
Div. fonder	1,010,000.—
	kr. 1,772,230:05

På grund av de knapphändiga årsberättelserna kan man icke avgöra, om dolda avskrivningar förekomma. Takten har varit hastigare än till och med hos moderbolaget, enär Cederlundska bolaget under sin korta tillvaro lyckats avskriva och fondera ett belopp, överstigande 250 proc. av aktiekapitalet. De alltför hastigt växande och iögonfallande fonderingarna måste upphöra. Mohren hade gjort sin plikt och mohren fick gå. Ja, han fick icke ens lämna spår efter sig.

Huru har bolagets vinst år 1921, ej omnämnd i moderbolagets årsberättelse, disponerats, och huru har man förfarit med reservfonden?

Carlshamns Punschfabriks A.-B.

Styrelsens för detta bolag årsberättelser äro mer än knapphändiga, vilket i all synnerhet gäller "fastigheters och inventariers konto".

En avsevärd nedskrivning å denna post har ägt rum i 1918 års bokslut, men förbigås med absolut tystnad. Under 1919 har fabriken moderniserats, men värdet nedgår dock under året ytterligare, trots det att inkomsterna angivas som b r u t t o - i n k o m s t e r utan att någon avskrivningspost återfinnes i land de motsvarande utgifterna. 1919—22 äro synliga avskrivningar å fastigheter, aktier och inventarier tillsammans kr. 815,830:72, men torde för hela verksamhetstiden betydligt överstiga miljonen. Befintliga fonder, kr. 454,500:—, redovisas efter likvidationen hos moderbolaget.

Aktiebolaget Tegnér & Wlicken.

Om bolagets verksamhet 1918—1921, vilket sistnämnda år detsamma övertogs av A.-B. J. D. Grönstedt & Co., kan icke mycket inhämtas. Inventarierna hava nedskrivits till 1:— med kr. 129,637:64. Utdelning av g r a t i s a k t i e r à nom. 500,000:— kr. skedde år 1918.

Bolagets kapital och fonder pr 31/12 1921 voro:

Aktiekapital	3.000.000:—
Reservfond	500,000:—
Dispositionsfond ..	500,000:—
Pensionsfond	500,000:—
samt Vinst- & Förlustkonto	99,606:38

Aktiebolaget J. D. Grönstedt & Co.

Bolagets verksamhet räknas i detta samanhang påbörjad den

(Forts. å sid 4.)

K. A. Wallenbergs roll under världskriget inför konstitutionsutskottet.

En temperamentsfull inlaga från gen.-konsul F. Cronholm.

Generalkonsul Folke Cronholm har till riksdagens konstitutionsutskott ingivit en skrivelse, vari han förnyat sin till 1926 års riksdags konstitutionsutskott gjorda framställning (införd i Nationen den 23 april 1926) om förre utrikesministern, bankdirektören K. A. Wallenbergs ställande inför riksrätt för hans förhållande under världskriget i egenskap av svensk utrikesminister, då W. som man erinre sig i strid mot Sveriges högtidligt avgivna neutralitetsförklaring förmedlade den hemliga tyska telegramväxlingen. Hr C. anser sin tidigare gjorda framställning ytterligare motiverad genom de upplysningar rörande bankdirektör Wallenbergs roll under världskriget såsom ententevän, som dåv. ryske ministern i Stockholm A. Nekludoff nyligen offentliggjort och varom vi meddelade i vårt förra nummer. Generalkonsul Cronholms skrivelse är av följande lydelse:

Åberopande min skrivelse den 28 januari 1927 samt min däri omförmälda framställning till 1926 års riksdags konstitutionsutskott rörande förutvarande utrikesministern och innehavaren av rikets främsta ordensutmärkelser, bankdirektören m. m. Knut Agathon Wallenbergs hemliga tjänster åt främmande makt under det av storpolitiske rovriddare framkallade världskriget överlämnar jag härjämte ett utklipp ur tidningen "Nationen" n:r 10 den 11 mars 1927 innehallande en artikel under följande rubriker: "K. A. Wallenberg provokatör i ententens intresse under världskriget?" "En uppseendeväckande förklaring av dåvarande ryske ministern i Stockholm exc. Nekludoff". Svenska utrikesdepartementet tiger allt fortfarande i denna sak, framhålles — betecknande nog — i artikeln, som avslutas sålunda: "Det allmänna rättsmedvetandet liksom omvårdnaden av vårt lands anseende i utlandet kräva emellertid ovillkorligt, att full klarhet bringas rörande den roll dåvarande utrikesministern K. A. Wallenberg under världskriget spelade". Häri instämmer förvisso varje svensk, som sätter sitt fosterlands intressen framför huset Wallenbergs. Det har ock varit i vällovligt fosterländskt intresse, som jag gjort mina vördsamma framställningar om grundlagsenlig undersökning av herr Wallenbergs fosterlandsvådliga förehavanden såsom utrikesminister, sedan dessa blivit offentligen avslöjade; och jag är förvissad därom, att med mig andra redbara svenskar i tusental förena sig när jag nu förnyar min framställning i anslutning till vad som sålunda ytterligare bragts till offentligheten.

I detta sammanhang tillåter jag mig bringa till utskottets kännedom, att Stockholms rådhusrätts tredje avdelning genom en på Svea hovrätts prövning nu beroende dom förklarat, att svenska staten icke kan lagligen förpliktas att till mig utgiva ersättning för de avsevärda ekonomiska förluster, jag fått vidkännas, eller skadestånd för det lidande, jag haft att oförskyllt utstå — allt på grund av de mot mig offentligen utspridda falska spioneribeskyllningarna, som följde på avslöjandet av mitt av herr K. A. Wallenberg — m e d a n h a n v a r k o n u n g e n s a n s v a r i g e r å d g i v a r e f ö r u t r i k e s ä r e n d e n — beordrade befattningstagande med den hemliga telegramväxling, som han å ett för mig olösligt chiffer i trots av sitt i regeringens namn inför hela världen förut högtidligen avgivna löfte om rikets neutralitet under kriget till skada och skam för fosterlandet och till befordrande av andra intressen än dem, han i kraft av Konungens förtroende var satt att tillvaratag a, underhöll med en krigförande makt. Hänsyn till vad rätt och billighet bort bjuda synes sålunda ej ha kunnat lagligen tagas. Det är ej så lätt för den, som kommit att traska över till "de gamles" led, att, även om intet i den goda viljan brister, skaffa sig annat levebröd, sedan varje utkomst ur statlig tjänst, varåt han ägnat sina bästa dagar, fråntagits honom och han ej ens fått åtnjuta sedvanligt expektansarvode, blott därför att han ej velat gå andra ärenden än dem, han i förtroende blivit satt att tillvarataga, d. v. s. statens — icke huset Wallenbergs.

Såsom synnerligen anmärkningsvärt förtjänar att här antecknas, att min av samme Wallenberg till beskickningschef i Mexico utsedde efterträdare, förutvarande konsuln i Chicago C. G. G. Anderberg, som nu står som svarande i en av mig vid sagda rådhusrätt anhängig-

(Forts. å sid. 3).

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. n:r 9.)

Protokoll N:o 9.

Tillämpning av frimurarprinciper i folkets återuppfostran. Då det förestår Eder att tillämpa våra principer, ber jag Eder fästa uppmärksamheten vid folkets karaktär i det land, där Ni vistas och verkar. En allmän, enahanda tillämpning av frimureriets principer, innan folket blivit på nytt uppfostrat efter vårt mönster, kan icke hava någon framgång. Men om Ni skrider försiktigt framåt vid deras tillämpning, så får Ni se, att icke ens ett decennium förgått, innan den mest fasta karaktär har förändrats och vi kunna räkna ett nytt folk i deras led, som redan hava underkastat sig oss.

Frimureriets paroll. Orden i var i själva verket liberala frimurar-paroll äro: "frihet, jämlikhet, broderskap". Då vi bliva de härskande, skola vi utbyta dem mot andra, icke en paroll, utan endast en idé: frihets rätt, jämlikhets skyldighet, broderskaps ideal" — säga vi och.... fatta bocken vid hornen.... De facto hava vi redan utplånat varje styrelse utom vår egen, ehuru de jure sådana finnas ännu många. Om f. n. någon stat prosterar mot oss, så är det endast för syns skull och efter vårt gottfinnande och vår åtgärd, ty deras antisemitism behöva vi för att styra våra lägre bröder. Jag behöver icke förklara det närmare, då det redan har varit föremål för våra förhandlingar flere gånger.

Frimureriets diktatur. I själva verket finnes det icke för oss något hinder. Vår Överregering befinner sig i sådana extralegala omständigheter, som det är brukligt att benämna med det energiska och starka uttrycket — diktatur. Jag vågar med lugnt samvete påstå, att vi under närvarande tid äro lagstiftare, vi fälla dom och anställa räfst, vi straffa och benåda. Vi regera med kraftig vilja, eme-

(Forts. å sid. 3.)

Den 18 Mars.

Tidningspressen i det judiska förstörelsearbetets tjänst.

Tidningspressens roll i vår moderna samhällsutveckling är ett kapitel som tyvärr blott alltför ringa beaktas av den stora allmänheten. För den, som önskar lära känna nutidssamhället sådant det är, ger ett studium av pressen och dess verksamhet de mest intressanta och värdefulla resultat. Inom upplysningsväsendet intager denna i vår tid den dominerande platsen. Dess egna låta med förkärlek titulera sig "den tredje statsmakten" och utge sig för att representera folkets vilja och tankar. Benämningen "tredje statsmakten" täcker dock på intet vis verkligheten med avseende å den nutida pressens roll. Denna vore snarare trots sin inofficiella karaktär att betrakta såsom första statsmakt. Ty i och genom tidningspressen i första hand utövar den här i hemlighet regerande judiska makten sitt styre, dirigerande folkrepresentation, regering och statsöverhuvud efter sina önskningar och intressen. Ve den folkrepresentant, ve den riksdag, ve den regering och ve slutligen det statsöverhuvud, som djärvts trotsa den i pressen manifesterade heliga folkviljan! Deras dagar äro snart räknade, och de akta sig i regel också, såsom erfarenheten tydligt visar.

Ursprungligen var tidningspressen även hos oss en fullt lojal och samhällsnyttig institution, med uppgift att fritt och obundet, på sanningens och saklighetens grund förmedla nyheter och sprida upplysning på olika områden, att ärligt och utan förvanskning återgiva rådande tänkesätt och stämningar bland folket samt att leda opinionen i det sannas och rättas anda. Under det första skedet av dess tillvaro sökte den även i allmänhet samvetsgrant motsvara sin uppgift i det allmännas tjänst. Numera är emellertid förhållandet blivit ett helt annat, man vore frestad att säga det rent motsatta. "Guds utvalda folk" upptäckte redan tidigt vilket enormt maktmedel som låg förborgat i pressen, varför det påpassligt som alltid slog under sig densamma och därav smidde ett det allra giftigaste och farligaste vapen mot det svenska samhället och för de judiska intressena och planerna. Efter metod och system och med den mest ytterliga hänsynslöshet har detta vapen under en lång följd av år träget nyttjats i den omstörtande judiska erövringsmaktens tjänst, vilken numera också betraktar sig som herre i Sveriges land.

Efter hand som Alljuda tagit hand om den svenska tidningspressen har den på en mängd olika sätt, framför allt ekonomiskt och informatoriskt, bundit densamma vid sin härskare- och triumfvagn. Ekonomiskt sker behärskandet dels genom ägandeskap av ledande och tongivande tidningar direkt eller indirekt genom bulvaner dels genom påverkan via annonsörerna. Våra nutida tidningars ekonomi är som bekant företrädesvis byggd på annonsinkomster. Det allra första en stor tidning visar tecken till att vilja gå egna vägar och icke lydigt ställer sig det regande mammonsintressets direktiv till efterrättelse, bojkottas den i annonshänseende av den judiska finans- och handelsvärlden, som jämväl utövar ett sådant tryck på den icke-judiska affärsvärlden, att inte heller denna senare, för att ej riskera få bankkrediten eller varutillförseln stoppad, vågar annonsera i tidningen. — Ja, så ser i verkligheten den mångomsjungna pressens frihet ut. Som regel kan sägas att ju mera "tolerans" en tidning visar storannonsörerna, desto lättare har den att få sina spalter fyllda av välbetalda annonser. Sålunda hava annonserna i de stora tidningarna icke utan skäl alltmer kommit att få karaktären av rena subsidier från de annonserande storfinanskretsarnas sida. Genom den vunna ekonomiska hegemonien över pressen har judemakten även kommit i besittning av det bestämmande inflytandet över upplysningsverksamheten och opinionsbildningen i tidningarna och har därmed förskaffat sig möjligheter att kunna efter behag och sig själv till största möjliga fördel leda folkets tankar och intressen. Detta sker genom olika mer eller mindre hemliga informationscentraler, in- och utländska nyhetsbyråer, vetenskapsmän, politiker, författare, konstnärer o. s. v., allt och alla inställda på den judiska upplysningslinjen för de judiska intressena. De om sin självständighet så skrytsamt orerande redaktörerna i de stora dagliga tidningarna äro i själva verket icke annat än dockor, vilka spy ut över allmänheten den destruktiva visdom, som Alljudas otaliga agenter ideligt mata dem med.

Mot bakgrunden av denna judendomens erövrade maktställning inom vår nutida svenska press är det som dennas verksamhet över huvud är att se. Sedan lång tid tillbaka har den, alltifrån den ytterst högra till den yttersta vänstra flygeln, så gott som uteslutande varit inriktad på att främja och tjäna de judiska intressena och planerna mot vårt land. Den judiska evakueringen av svenska folkets egendom har på allt sätt befordrats. I en falsk frihets o. humanitets namn har en nedbrytande och förstörande kampanj förts mot allt, som haft samband med den gamla svenska kulturen. Vårt folk har genom tidningarna formligen överösts med destruktiva judiska doktriner och idéer, vilkas enda syfte varit att distrahera och förvirra massorna samt föra deras tankar och intressen in på banor, som leda mot upplösning och kaos. På alla områden har striden förts mot den svenska kristna kulturen för den judiska andan och det judiska intresset. Våra nationella symboler hava dragits i smutsen. De moraliska begrepp och seder, som av generationer svenskar hållits högt, hava på en mängd olika tungomål avhånats; med ett ord den judiska makten har till det allra yttersta utnyttjat den maktställning, som bestämmandet över den svenska pressen berett den, till att vilseleda, förgifta massornas tänkesätt o. på alla sätt undergräva den gamla svenska kulturen. I stället för de utdömda kristligt-moraliska begreppen har man propagerat den rena gudlöshetens o. materialismens grundsatser, samvetslösheten och sedeslösheten, varmed avsetts att bringa det fasta underlaget för den kristna, svenska samhällsbyggnaden att sammanstörta. Upplysningsverksamheten har härvid varit inställd på flera olika linjer, varibland främst är att märka den direkt och tendtiöst vilseledande, den provokatoriskt hetsande, den distraherande. Den nuv. pressens verksamhet låter uppdela sig i olika slag av journalistik, varav cirka 2/6 faller på mord, brottmål, förskingringar o. dyl., 1/6 på sport och tävlingar, 1/6 på söndrande och hetsande partiagitation, 1/6 på judiskt färgade nyhetsmeddelanden samt slutligen 1/6 på propaganda för judisk anda och judiska tendenser inom politik, vetenskap, litteratur, konst och nöjesliv m. fl. områden. Med de här nämnda slagen av journalistik berörande mord, brottmål, förskingringar, söndrande och hetsande partiagitation, judiskt färgade nyheter och propaganda för judiska idéer åsyftas såväl allmänhetens demoraliserande o. förvillande i tänkesättetn som uppmärksamhetens distraherande, medan den in absurdum drivna propagandan för idrott och tävlingar har till syfte dels ungdomens ensidiga intresseutveckling till förmån för kroppskulturen dels dess distraherande från varje befattning på allvar med tidens stora andliga problem. Den härdande och stärkande idrotten är visserligen av största värde för ungdomen och förtjänar allt stöd, men den får icke drivas på det absurdas plan därhän, att den inkräktar på och hämmar den minst lika viktiga andliga fostran. Den gamla visa satsen "en sund själ i en sund kropp", är alltjämt förtjänt av att sättas som motto för strävandena för det uppväxande släktets fostran.

På de linjer och enligt de metoder vi här i största korthet berört har det sålunda lyckats den judiska omstörtningsmakten att leda upplysningen och opinionsbildningen bland vårt folk på villovägar, ägnade att främja den allmänna upplösningen, och att samtidigt distrahera uppmärksamheten från de många betydelsefulla frågor av reell natur, som utvecklingen rör sig om och som efterhand tränga sig fram. En fråga av direkt vital betydelse för svenska folket behandlas av de stora tidningarna och deras "vetenskapliga" auktoriteter med allra största nonchalans såsom en angelägenhet av fjärde eller femte ordningen, som man icke har tid att närmare ingå på, medan rena lappri saker basuneras ut som både riks- och världsviktiga spörsmål. Tidningarna formligen tävla i de mest vidriga detaljskildringar och sensationella referat från mord, bedrägerier och brott av alla slag i en anda och på ett sätt, som blott för ett par årtionden sedan skulle hava utdömts såsom ovärdiga ett anständigt pressalster, för att icke säga direkt brottsliga. Verkan av denna intensiva propaganda för mord och alla slags brottsliga handlingar har också visat sig i en i senare tid skedd oerhörd ökning av den allmänna brottsligheten. Förskingringar och brott av alla slag florera ohöljt till pressens enorma förtjusning. Och medan de små förskingrarna dömas och avrättas i tidningarna tillåtas naturligtvis de stora icke blott gå fria utan överösas dättill med offentliga utmärkelser och höga nådevedermälen. — De stora tidningarna beteckna denna utveckling som en upphöjd kulturutveckling, i verkligheten är den emellertid dekadansens, utvecklingen mot kaos, organiserad och satt i system.

Var skall detta sluta? För den som icke är blind måste det stå klart, att det måste gå till nationell katastrof, därest icke medan ännu tid är en medveten och kraftig reaktion reses däremot. De ledande instanserna inom folkupplysningen ligga i dag såsom framhållet så gott som helt i de folkförstörande krafternas hand, vilka på alla vägar och med alla medel fullfölja sitt infernaliska förstörelsearbete i den judiska världsimperialismens tjänst. Det är en ömklig syn att se de stora tidningarna o. deras många oreflekterande eftersägare ute i bygderna som svenska folkets åsikter, vilja och "krav" framföra och propagera alla dessa vansinniga judiska doktriner för att sedan pocka på deras accepterande av den lagstiftande myndigheten, doktriner och idéer, vilka syfte blott är att undergräva den svenska samhällsordningen; det är bedrövligt att skåda dessa män, som vilja gälla för att vara svenskar, sätta in all sin kraft på att inom och utom lagstiftningen genomdriva beslut och befordra idériktningar, direkt åsyftande vår undergång som fri och oberoende nation. Ha då den svenska pressens män totalt förgätit det ansvar inför land och folk, som påvilar dem?

Full klarhet kring Tobaksmonopolet—Seiersens-svindeln!

Kronoombudet i Malmöhus läns prövningsnämnd, landskamrer Eiserman har efter verkställda undersökningar hos Tobaksmonopolet beträffande pris å och leveranser av förpackningsartiklar i en längre promemoria till kammarrätten sammanfattat sina erinringar och yrkanden rörande delägarnas i firman Ax. Seiersen o. Gustaf Olsson eftertaxeringar för åren 1921—25. Hr Eiserman kommer till det uppseendeväckande resultatet, att Tobaksmonopolet enbart på de tre cigarrettmärkena Bridge med munstycke, Karpatos och S. S. S. under åren 1921—25 betalat Seiersens överpris på i det närmaste 1,700,000 kr., med anledning varav påyrkas, att efterbeskattningen för firmans delägare skall höjas med ytterligare 87,000 kr. i kronoskatt. Beträffande "den hemliga fonden", som enligt utredningen den 8 januari detta år utgjorde 568,500 kronor, framhåller hr Eiserman, hurusom hrr Seiersen och Olsson senare icke velat vidgå att den uppgick till mera än i runt tal 277.500 kr. o. uppställer den frågan: "vart ha de resterande 291,000 kr. tagit vägen?" Firmadelägarnas motvilja mot att redogöra för sina medel vid sidan av bokföringen samt det orimliga påståendet om förvaring av betydande belopp i bankboxen ha "med nödvändighet måst ge näring åt den framkomna misstanken att firman delat inkomsten av rörelsen med andra än dem, som enl. handel registret framträda som representanter för firman."

Det är ju inte svårt att tänka sig, var någonstans dessa enligt hr Eisermans bestämda uppfattning förefintliga "osynliga firmadelägare" äro att söka. De svårigheter, som alltifrån början mött utredningen i denna sak, vittna tydligt nog om, att de befinna sig högt upp på den sociala rangskalan. Då Seiersen o. Olsson envist vägra kronoombudet tillgång till handelsböckerna, har denne ej kunnat finna den vägledning beträffande de "osynliga" intressenterna, som där möjligen kunnat ernås. Saken är i högsta grad märklig. Den ger en aning om vad som döljer sig även bakom Tobaksmonopolets prydliga fasad i tre kronor. Den allmänna meningen låter emellertid icke nöja sig med en halv utredning i denna svindelaffär under statens tobaksmonopols hägn. Här måste fordras utredning till grunden, full klarhet i allt. "De osynliga delägarna" måste fram i dagsljuset och stå till svars för sina handlingar!

PRESSKONSERTEN

Det moderna parlamentariska kommittéväsendets uppgift

är såsom numera ganska allmänt torde vara genomskådat mindre att tillgodose föreliggande behov av sakliga utredningar i olika frågor utan fastmera att tjäna dels såsom begravningsinrättning för aktualiserade politiska önskemål och krav, icke avsedda att förverkligas, dels såsom extra inkomstgivare åt efter arbetsfri inkomst trängtande parlamentariker. Om på något håll missnöje uppstått med anledning av att ett med entusiasm omfattat reformkrav befunnits höra begravas i kommittékvarnen, så förflyktigas detta i regel ganska snart genom de förmåner i pekuniärt avseende proceduren medger hrr ledamöter av kungliga kommittén. Det moderna parlamentariska kommittéväsendet är alltså en nog så betydelsefull faktor inom det rådande plutokratiska korruptionssystemet. Någon gång blir situationen partierna och deras tidningar emellertid alltför genant för att de skola kunna underlåta att ägna kommitéväsendet en smula kritisk uppmärksamhet. För dagen finner man ett uttalande i Östergötlands Dagblad (h), som yttrar:

Det blir nog även för framtiden nödvändigt att anlita den "parlamentariska återförsäkringen" vid en del utredningar. Men vad som ovillkorligen måste avskaffas är de årslånga resultatlösa diskussionerna inom månghövdade kommittéer, som aldrig kunna komma från ord till handling. Varje kommitté bör ha en fast kärna av sakkunniga personer, som sörja för det positiva arbetet. Själva kommittén bör intaga en mera passiv ställning. Den bör vid lämpliga tidpunkter sammanträda för att granska det fortlöpande utredningsarbetet och åhöra föredragningar om dess fortsatta bedrivande, men dess emellan bör sakkunskapen få ostörd arbeta på sin uppgift. En sådan arbetsmetod skulle göra utredningarna snabbare, effektivare och billigare.

Östergötlands Dagblads uttalande, som helt visst får betraktas som fullt sakkunnigt, ger en belysning av det inom det parlamentariska kommittéväsendet rådande tillståndet av kaos vad arbetet beträffar. I fråga om utkvitterandet av arvoden för diskussions- och formella sammanträden försummas veterligen aldrig något. Den oundgängliga nationella restaurationen, som skall befria vårt folk från det rådande korruptionssystemet inom politiken, kommer bland många andra uppgifter även att få rensa upp kommittéväsendet.

Landsförrädarna i Sveriges riksdag framhärdar!

Sistlidna onsdag förekommo de till årets riksdag ingivna motionerna om en förbättring av försvarsväsendet till behandling och avgörande i kamrarna. Utgången blev den som kunde väntas i den högkosmopolitiska församlingen, som tydligen är ur stånd att lära och fatta innebörden av det nesliga dåd mot rikets försvarsväsen som de med sitt nedrustningsbeslut av 1925 utförde. Samtliga motioner avslogos av bägge kamrarna. Nedrustningens exekutor hr Per Albin Hansson orerade om diverse ovidkommande ting, såsom de kommunalpolitiska valen, Locarnoöverenskommelsen etc. o. hr statsministern betygade sin åsiktstrohet och ståndaktighet visàvis nedrustningen såsom en nationell gärning samt förklarade sig icke kunna upptäcka någon skillnad i det allmänna världsläget nu mot 1925.

Det är ju tröstlöst att diskutera en fråga sakligt där viljan till en saklig diskusion saknas. Med syndare, som erkänna sina missgärningar och visa tecken till ånger och bättring, kan man hava ett visst överseende, men sannerligen icke med fosterlandsförrädare, som framhärda och icke vilja förstå eller erkänna sanningen rörande det illdåd de begått mot landet. Nedrustningens hantlangare hava, i medvetandet om att de i verkligheten ingenting annat varit än oreflekterande, lydiga redskap åt den regerande judiska omstörtningsmakten, icke ansett behövligt att ens försöka att bemöta de tungt vägande sakliga skäl, även i denna tidning framförda, som förebragts emot deras handlingssätt.

Emigrationen från Sverige under januari—februari.

Enligt till socialstyrelsen från vederbörande myndigheter inkomna uppgifter utgjorde antalet i Sverige hemmahörande personer, som under jan.-febr. 1927 utvandrat till främmande världsdelar över Stockholm, Göteborg och hamnar i Malmöhus län 1 517. I dessa siffror äro alltså icke inräknade de, som utvandrat över annan hamn än de här nämnda samt ej heller de som utflyttat till länder i Europa.

Regeringens skolproposition

blev utsatt för en synnerligen skarp och sakligt motiverad kritik vid Stockholms läraresällskaps härom dagen hållna stora diskussionsmöte i Läkaresällskapets lokal. Den livliga och långvariga debatten inleddes av lektor Sven Em. Ohlon från Göteborg, vilken karaktäriserade propositionen såsom lidande av "en sådan dogmatism, att i jämförelse med den hans egen hemstads mest reaktionära schartaunism ter sig som en mild västanfläkt". De enda invändningar ecklesiastikministern fäst avseende vid voro de som rörde studietidens förlängning medan däremot den kritik, som utgått från pedagogiska och psykologiska synpunkter, helt lämnats å sido. Beträffande de föreslagna lycellinjerna framhöll talaren, att försöken med liknande organisationer i Finland, totalt misslyckats, och betecknade det såsom "upprörande hänsynslöst" att här vilja införa dylika lycéer i den utsträckning propositionen åsyftar. I fråga om urvalet av de elever, som skola intagas vid högre läroanstalt, var regeringsförslaget illa genomtänkt och utarbetat. Lektor Ohlon slutade med att framföra krav på en allsidig utredning rörande de konsekvenser ett genomförande av de föreslagna gymnasielinjerna skulle medföra liksom i fråga om den nya skolorganisationes ekonomiska konsekvenser.

Under den därpå följande diskussionen framkom bl. a. den ganska märkliga upplysningen, att statsrådet Almqvist särskilt skulle motiverat den proponerade anordningen med sexårig grundskola med att det förefunnes "en internationell tendens till en dylik". En doktrinarism i sin prydno. Bland talarna märktes socialistiske lektorn Oscar Olsson, som höll ett straffttal över läroverkslärarna för deras efterblivenhet, negativa kritik och bristande förståelse för frågans "sociala" sida, vilket gjort att de nu ställts utanför lösningen. Hr O:s demagogiska utfall mot läroverkslärarna för bristande reformnit blev av olika talare skarpt tillbakavisat. Dr. Anjou inlade en bestämd gensaga mot lektor Olssons kategoriska påstående, att folkskolan vore lämplig som bottenskola och påvisade med ingående exempel att vår folkskola ingalunga är någon homogen företeelse utan tvärtom olikartad och att undervisningen där måste i viss mån om läggas för att bereda eleverna bättre möjligheter för övergång till högre skola. I likhet med flertalet övriga talare ansåg dr. Anjou en anslutning till högre skola vid fjärde året mera lämplig än vid det sjätte. Lektor Lené prosterade slutligen mot det förda oriktiga påståendet att den sexåriga bottenskoleidén vunnit terräng.

Vi skola redaktionellt återkomma till frågan, varvid vi närmare skola klargöra det verkliga

Till Nationens läsare och vänner!

Envar, som sympatiserar med och önskar framgång åt våra strävanden, bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning vid det stundande prenumerationsskiftet. Förutsättningen för att Nationen skall kunna nå fram till den ställning att tidningen kan bliva i stånd att på ett verksamt sätt tjäna de höga ideal den satt sig före, är att alla likintresserade hjälpa till i arbetet.

Offra därför några ögonblick av Eder lediga tid för den goda saken! Vidtala Edra vänner och bekanta att prenumerera, om också blott för ett kvartal. Prenumeration erbjuder den stora fördelen framför lösnummerköp, att läsaren beredes tillfälle konsekvent följa tidningens verksamhet och utvecklandet av den idériktning den företräder.

Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande poststation.

Prenumeranter å andra kvartalet eller återstoden av året erhålla gratis tidningen för mars månad.

Rekvisitioner torde insändas under adress: **Nationen**, Södra Kungstornet, **Stockholm.**

PÅ UTKIK

En världsrevolutionens pionjär.

Den nyligen avslöjade kommunistiska omstörtningsplanen i Ungarn, som avsåg att åter etablera den judiska världsrevolutionen i detta land, för i minnet det ohyggliga röda skräckväldet under Bela Kun, (hans judiska namn Kohn), vilket emellertid tog ett snöpligt slut. —Det ungerska folket reste sig som vi veta mot blodstyrannen och tvungo honom och hans anhängare att fly landet, vilket emellertid icke släckt vederbörandes spekulationer på landets revolutionering. Vi återge härovan bilden ty den bålde kämpen för "folkens frigörelse".

Den nye revolutionsministern i Stockholm,

juden Victor Kopp, som nu installerats i sin höga värdighet som Sovjet-Rysslands "diplomatiska" representant i Sverige, har helt naturligt vid sin ankomst hit varit föremål för stor och älskvärd uppmärksamhet från de judiska tidningarnas sida, vilkas intervjuare sprungit i kapp i legationstrapporna ute på Sveavägen för att få höra vad den ryktbare revolutionären hade på hjärtat. Denne fann också en idel tacksam publik, som slök hans förklaringar med samma utsökta begärlighet som de alltid ådagalägga vid dylika tillfällen. Sv. D. rubricerade sin intervju karaktäristiskt "Aldrig mera en revolution som den ryska" och Socialdemokraten "Neutralitet Sveriges vilja, anser Kopp", för att nu taga ett par exempel ur högen.

Hr revolutionsministern komplimenterade Sverige för dess ådagalagda vilja till neutralitet och dess korrekta obenägenhet för deltagande i varje slag av antibolsjevikisk kombination — en komplimang, som naturligtvis livligt accepterats av hans rasfränder här i landet.

"Sveriges sekelgamla neutralitet är" framhöll han, "ett tillräckligt tydligt bevis på Sveriges fredskänsla och vilja att hålla sig utanför alla dylika konflikter". Vidare lät han höra de sedvanliga lamentationerna över Sovjet-Rysslands kreditsvårigheter, som ju höra till spelet, samt fritog Moskva från alla slags illojala avsikter vis à vis vårt land, England, Kina o. den övriga världen. Beträffande världsrevolutionen förklarade hr Kopp, att denna "i varje fall icke står på dagordningen i Sverige". Men naturligtvis skulle världsrevolutionen komma, ehuru den komme att ske under andra former än den stora omstörtningen i Ryssland — "samma förutsättningar som den gången förefunnos komma aldrig tillbaka. Aldrig mera blir den en sådan revolution".

Jo, det låter något! Idel försäkringar om lojalitet gentemot oss och andra länder och lovord över Sveriges "sekelgamla neutralitet". Hr Kopp må aldrig inbilla sig, att svenskarna vid det här laget låta dupera sig av några aldrig så officiella förklaringar i sagda stil. De ha hunnit se tillräckligt av den judiska världsrevolutionens undermineringsarbete såväl i Sverige, där den etablerat sig med ett särskilt "proletäriskt" parti och på det mest ödesdigra sätt påverkat den politiska verksamheten, som i den övriga världen. Vi betvivla icke att förutsättningarna för världsrevolutionen på åtskilliga håll under de senaste åren förändrats i samband med folkens uppvaknande inför den judiska faran. Den nyligen avslöjade revolutionära sammansvärjningen i Ungarn visar nog så tydligt, att den öppet-revolutionära vägen ingalunda övergivits. Men tecken finnes samtidigt, som tyda på en väsentligt stegrad intensitet i strävandena för det stora målet på mera beslöjade revolutionära vägar. Den Gyllene Internationalens planerade stora kongresser under Nationernas förbunds beskydd för raserande av de ekonomiska gränser m. m. staterna emellan peka tydligt åt detta håll. Världsrevolutionens herrar, som trots sina ständiga klagomål om kreditsvårigheter hava kontanter tillräckligt att underhålla en miljarder krävande revolutionsapparat över hela världen — den har inte för inte Den Gyllene Internationalen bakom sig! — sitt stora mål.

Sv. D:s aktionsutskott mot smutspressen

med den kommunistiska pornograf- o. hädareförfattaren Ture Nerman som synlig toppfigur är efter vad det vill synas icke benäget att slå sig till ro på de redan vunna lagrar i kampen mot Fäderneslandet. Det renlighetsträngtande utskottet har nu upplyst, att det ämnar fullfölja kampen mot Fäderneslandet samt dessutom utvidga sin verksamhet till att omfatta "smutslitteratur överhuvud". En socialdemokratisk tidning har anmält sin tveksamhet vis à vis den utvidgade aktionen och menar, att det är svårt att definiera begreppet "smuts" och att det alltså bör ha sina vanskligheter att avgöra vad som bör bekämpas eller icke bekämpas. Tidn. har tydligen aldrig rätt förstått motivet och syftet med den "storslagna" aktionen mot "smutspressen". De, som igångsatt denna, hava emellertid redan från begynnelsen haft definitionen fullt klar för sig. Med "smutstidning" och "smutslitteratur" avsågo de alla sådana tryckalster av vad karaktär de förövrigt voro, som voro nog ouppfostrade att upplysa den vilseförda svenska allmänheten rörande de judiska kretsarnas verksamhet här i landet.

Den Gyllene Internationalens hitsände specialagent.

Huvudstaden har i dagarna gästats av ovan avporträtterade monsieur René Arnaud från Paris, som varit här och gjort propaganda för den blivande stora "handelskammarekongressen" i Stockholm under juni månad. Dagstidningarna ha presenterat spaltlånga intervjuer med personen i fråga, som gett uttryck för sin stora entusiasm över de organisatoriska detaljerna och de förnämliga lokaler Stockholm kommer att bjuda de höga dignitärer inom den internationella storfinansen, som till ett antal av omkring 800 skola hedra vår stad med sin närvaro. Monsieur Arnaud har till undvikande av alla missförstånd upplyst, att "internationella handelskammaren" visst icke är någon exclusiv handelsmannasammanslutning (något som man förut visste) utan "en organisation omfattande icke blott sammanslutningar av handelsman utan också de olika ländernas bankföreningar, industriförbund och redareföreningar." Den är avsedd att vara "det ekonomiska livets folkförbund". — "Folkförbund", ja, "folkligt" och "demokratiskt" skall det vara! I det tecknet har i senare tid allt vad stort genomförts. Monsieur Arnaud och hans höga uppdragsgivare inom plutokratiens värld, som skola samlas här i Stockholm i juni — kanske av det skälet att intet annat land velat ha den äran taga emot dem — ha öppet deklarerat sina fientliga avsikter genom tullmurarnas raserande o. s. v. icke endast mot Sverige såsom suverän och fri nationalstat utan också mot alla andra nationalstater. De komma förvisso även som sig bör att noga observeras i sina förehavanden här.

"Stockholms kommunalrepresentationens grand old man".

Ja, detta är enligt Dag. Nyh. "hela kommunalrepresentationens grand old man", liberalismens förste koryfe vid stadsfullmäktigevalen i Stockholm. Det illustra bladet har därmed givit huvudstadens nutida kommunala representation en karakteristik som när allt kommer omkring kanske inte är så alldeles missvisande. Den högkosmopolitiska andan har nämligen hunnit in i snart sagt varje rå också i den kommunala representationen. Som toppfigur i den värda församlingen passar givetvis Stockholms högskolerektor, judiske professorn Bendixson, redan tidigare av oss uppmärksammad på grund av sitt märkliga uppträdande i stadsfullmäktige i kulspruteafaren, förträffligt. Att "Stockholms kommunalrepresentations grand old man" såsom äkta israelitet närt de mest varma sympatier för de judiska planerna på vårt lands revolutionering o. s. v. till förmån för "det priviligierade folket" förstod man visserligen redan förut men hade man icke trott honom om en sådan fatal felbedömning av situationen, att tiden nu skulle varit inne för ett öppet framträdande vid de kära trosbrödernas sida. Det säger sig självt att de "liberala" under före valet haft en oändlighet av lammor att strö över honom. Dag. Nyh. karaktäriserade professorn såsom sällsynt självständigt o. sant liberal! — "förespråkare för en sund, målmedveten sparsamhet" etc. I sitt valtal skildrade prof. B. också den stora mission liberala mellanpartiet hade att fylla i modern politik såsom balanseringsinstrument mellan de var på sitt vis olympliga o. avita ytterlighetspartierna.

Det har otvivelaktigt också sitt värde att av en så auktoritativ textutläggare som Dagens Nyheter nu ha fått begreppet "liberal" närmare definierat. Då prof. Bendixson är den högsta tänkbara exponenten för sann liberalism, vet man alltså, att denna sympatiserar med den judiska revolutionsomstörtningen och i alla frågor av vikt låter inställa sig efter judendomens önskningar och kraft. Inom Stockholms stadsfullmäktige har ju hr B. städse varit en den judiska storfinansens främste företrädare, vare sig det gällt bostads-, trafik- eller eller andra frågor av betydelse. Han har också på grund av sin bildning o sin förmåga "att to folk" klarat rollen till vederbörandes fulla belåtenhet o lyckats förskaffa sig ett särdeles stort inflytande bland de "demokratiska elementen" par preference.

Bolsjevikrevolutionens "borgerlige" vägröjare högtidligen tuktad.

En sensationell tilldragelse inträffade vid den stora fest, som hölls i Century Theatre i Newyork med anledning av bolsjevikrevolutionens tioårsjubileum, varvid juden Alexander Kerenski, f. d. rysk premiärminister, högtidligen tuktades av en ung vacker ryska, Catharine Berry, när han trädde in på scenen för att hålla ett tal. Miss Catharine Berry gick fram till Kerenski, gav honom en örfil och kastade en blombukett i hans ansikte under ropet: "Ni är mannen som har ansvaret för Rysslands olyckor!" Ett tumult uppstod bland de 5,000 åhörarna, varunder miss Berry utkastades. Kerenski höll därefter sitt tal utan att alls låta bekomma sig av det passerade, mätande måttet fullt åt både monarkister och bolsjeviker.

Alexander Kerenski, född av heljudiska föräldrar och enligt Spiridovich halvbror (på mödernet) till Lenin, stod i egenskap av premiärminister spetsen för den "borgerliga" regering i Ryssland, som röjde och banade vägen för den Lenin-Trotskiska revolutionen. Hans roll var alltså den mest klart provokatoriska i den stora judiska omstörtningens tjänst, en förberedare i "borgerlighetens" namn av denna. När han i det givna ögonblicket flydde över till Amerika, räddade han med sig en jätteförmögenhet, som gjort det möjligt för honom att där föra en grandseigneurs tillvaro.

syftet med den reformering av vårt svenska skolsystem som våra socialpolitiska kvacksalvare-reformatorer enligt rent judiska direktiv och riktlinjer sedan en längre tid tillbaka äro sysselsatta med.

Lagrådet anser den nya invandringslagen otillfredsställande.

Lagrådet, som nu slutfört granskningen av det inom justitiedepartementet upprättade förslaget till lag om utlännings rätt att här i riket vistas, har, trots det icke funnit förslaget tillfredsställande, ej ansett sig kunna avstyrka detsamma. Justitierådet Alexanderson uttalar i ett principanförande, vari lagrådets övriga ledamöter i huvudsak instämt, att förslaget i vad det avser en reglering för vad numera betraktas såsom normala förhållanden gör ett beklämmande intryck. Den gällande lagen av år 1914 framstår såsom härrörande från ett förgånget högre kulturskede. I vad utlänningars ställning här i riket angår, har rättsstaten efterträtts av "den sociala välfärds- och polisstaten". 1914 års lag o. förslaget vila på diametralt motsatta principer.

Vidare påpekas ett moment, som f. n. långt framför andra tilldrar sig uppmärksamheten, nämligen Förenta staternas nya restriktiva immigrationspolitik och därav följande omflyttningstendenser inom Europas folk. Dessa omständigheter måste tilläggas en avsevärd betydelse för vårt land i arbets- och invandringsförhållanden, o. den inträdda situationen kan svårligen antagas bli av en snart övergående karaktär. Det föreliggande lagförslaget innefattar, heter det slutligen, bestämmelser, som även från dess allmänna utgångspunkter betraktat mera än nödigt åsidosätta rättstrygghetens krav.

Enskilda Bankens omslutning under 1926 minskad med 6 milj.

Stockholms Ensk. Bank har i dagarna utsänt sin styrelseberättelse för det gångna året. Av denna framgår bl. a., att bruttoinkomsten på 1926 års bankrörelse uppgår till 16,35 milj. kr. mot 18,17 milj. kr. 1925. Nettobehållningen för året uppgår till 7,323,465 kr. mot 9,275,719 kr. 1925. Bankens omslutning har under 1926 nedgått till 423,44 milj. kr. från 429,92 milj. kr. 1925 och 450,22 milj. kr. 1924.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1).

dan vi hålla i våra händer spillrorna av ett f. d. starkt parti, numera kuvat av oss. I våra händer ligga tygellös ärelystnad brännande törst efter skoningslös hämnd, onskefullt hat.

Terror. Vem tjänar frimureriet? Från oss utgår en alltomfattande terror. Hos oss tjänar folk av alla åskådningssätt, av alla doktriner: återupprättare av monarkier, demagoger, socialister, kommunister o. allehanda utopister. Vi hava ispänt alla i arbete, och våra arbetsök undergräva var i sin stad de sista återstoderna av makt och söka störta all fastställd ordning. Alla stater äro utpinade av denna verksamhet; de mana till lugn, de äro färdiga att för fredens skull uppoffra allt, men vi giva dem icke fred, innan de erkänna vår internationella Överregering öppet och undergivet.

Folket har högljutt klagat över nödvändigheten att lösa den sociala frågan genom internationell överenskommelse. Söndердelningen i partier har ställt dem alla till vårt förfogande, ty när man, för att föra en tävlingskamp, måste äga guld, och guldet är i våra händer.

Åtskiljandet av de "seende" och de "blinda" i gojernas riken. Vi skulle kunna frukta ett förbund av gojernas seende krafter hos de regerande med den blinda folkkraften, men vi hava vidtagit alla åtgärder mot en sådan möjlighet; mellan den ena och den andra kraften hava vi rest en mur i form av den ömsesidiga terrorn dem emellan. På så sätt förblir den blinda folkkraften vårt stöd, och vi, endast vi, förbli dess ledare, och naturligtvis rikta vi den mot vårt mål.

Förbund mellan makten och massan. För att den blindes hand icke måtte frigöra sig från vår ledning, måste vi tidtals ingå nära förbund med den blinda massan, om ock icke personligen, så genom våra säkraste bröder. Då vi bliva en erkänd makt, skola vi personligen föra talan med folket på torgen och skola då leda det i politiska frågor i den riktning, som för oss är nödig.

Hur skall man kontrollera vad som bibringas folket i skolorna på landsbygden? Och det, som regeringens utsände eller själva regenten säger, kan icke förbli okänt för hela riket, ty det sprides snabbt genom folkets röst.

Det liberala godtycket. För att icke i förtid förgöra gojim-institutionerna hava vi berört dem med varsam hand samt i våra händer förenat ändarna av mekanismens fjädrar. Dessa fjädrar befunno sig i en sträng, men rättvis ordning, men vi hava ersatt den med ett liberalt, oordningslöst godtycke.

Besittningstagande av undervisning och uppfostran. Vi hava berört lagfarenheten, valordningen, pressen, den personliga friheten men huvudsakligen folkets bildning och uppfostran såsom hörnstenen till en fri tillvaro.

Falska teorier. Vi hava gäckat, bortkollrat och demoraliserat gojim-ungdomen genom att uppfostra den med vett och vilja i falska principer och teorier.

Lagarnas tolkning. Utom de existerande lagarna, utan att väsentligen förändra dem, men endast genom att förvränga dem med motsägande tolkningar, hava vi skapat någonting kolossalt vad resultatet beträffar. Dessa resultat visade sig till en början i maskerande av lagarna, och sedermera dolde vi dem h. o. h. för regeringens blickar genom omöjligheten att reda sig i en sådan intrasslad lagstiftning.

Teorin om samvetsdomstolar. Ni genmäler månhända, att man kommer att resa sig emot oss med vapen i hand, om man i förtid får ögonen öppnade, men detta bemöta vi i västra Europa med en sådan terroriserande manöver, att de modigaste sinnen komma att darra: de underjordiska metropoljärnvägarna skola till den tiden bliva ledda under alla huvudstäder, vilka därifrån bliva sprängda i luften med alla landets institutioner och dokument.

(Forts. i nästa n:r).

K. A. Wallenbergs roll under världskriget inför konstitutionsutskottet.

(Forts. fr. sid 1).

gjord kriminell rättegång tilltalad för brott enligt strafflagens kapitel om bedrägeri och annan oredlighet, icke blev liksom jag utsatt för några "spioneribeskyllningar", trots han efter mig och kanske i än större omfattning än jag tjänstgjorde såsom Wallenbergs mellanhand vid ifrågavarande telegramväxling. Självklart trodde jag, att herr Wallenbergs order till mig givits av honom i hans egenskap av utrikesminister, varför jag, ock ansåg tjänsteplikten bjuda mig att åtlyda desamma. Jag hade ock grundat mina stämningsyrkanden mot k. m:t och kronan — yrkande tillika ersättning för min av Wallenberg såsom utrikesminister beordrade hemresa från anställningslandet, vilket även avslogs såsom icke lagligen grundat — på Svea hovrätts slutliga utslag i forumfrågan i det av mig mot Wallenberg (förut anhängiggjorda målet, uti vilket hovrätten förklarat, att Wallenberg icke kunde grundlagsenligt förpliktas till svaromål, enär hans åtgärder "uppenbarligen företagits av honom i hans egenskap av statsråd och minister för utrikes ärendena". Det hade sålunda blivit fastställt, att Wallenberg handlat å svenska statens vägnar och på dess ansvar, och förfarandet att trots neutralitetsförklaringen överbringa hemliga krigstelegram till och från en krigförande makts beskickning måste då anses innebära ett svenska statens brott mot folkrättens allmänna neutralitetsregler, varför svenska staten, för vilken jag genom Wallenberg såsom utrikesminister blivit verktyg vid utförandet av detta brott, såsom min arbetsgivare måste vara ansvarig för följderna av brottets upptäckande — men icke den stat, vars regering i eget lands intresse inför offentligheten avslöjat upptäckten av detsamma. Stockholms rådhusrätts tredje avdelning hävdade emellertid en motsatt uppfattning, och den i verkligheten ansvarige Wallenbergs namn fick ej ens i protokollet förekomma, och jag fick ej heller till protokollet ens bemöta kronoombudets svaromål, uti vilket bemötande jag givetvis icke kunde undgå att lämna vissa för herr Wallenberg föga smickrande meddelanden. Herr K. A. Wallenberg såsom utrikesminister är enligt hovrättens utslag icke ansvarig, och ej heller svenska staten, enligt rådhusrättens dom. Vem är då ansvarig för det elände, varuti jag råkat, blott därför att jag lydde order, om ej den, som gav mig order? Var det bankdirektören K. A. Wallenberg eller dennes namne såsom utrikesminister, å svenska statens vägnar? Till utrönande härav i och för utkommande av mig rättvisligen tillkommande ersättning och skadestånd återstår mig sålunda endast den utvägen att redan nu, och på det att lagenlig preskription ej må inträda, uttaga ny stämning å bankdirektören K. A. Wallenberg, yrkande gottgörelse av honom såsom enskild person med motivering, att han likväl handlat vid sidan av sitt höga förtroendeämbete och icke å tjänstens vägnar, när han lånade sig till hemliga tjänster åt den krigförande makten, ehuruväl han ej så kunnat göra utan missbruk av sin makt och myndighet såsom utrikesminister. Till bästa bevis härom skall då tjäna underlåtenheten av riksdagens konstitutionsutskott att grundlagsenligt ingripa till utkrävande av ansvar av honom såsom statsråd för hans så uppenbart fosterlandsskadliga förehavanden. Grundlagsenlig decharge har han ej fått, blott sådan vid sidan av grundlagen i form av rikets yttre utmärkelser såväl under statsrådstiden som senare, trots dessa hans förehavanden då blivit offentligen avslöjade. Är den, som, såsom ett neutralt lands utrikesminister under brinnande världskrig, bär skulden därtill, att vår regering berövades rätten att i sitt eget chiffer meddela sig med sina egna representanter i främmande land — den största skymf som kan tillfogas ett neutralt självständigt land — värdig att mottaga och bära fosterlandets högsta utmärkelser?

Det måste i fosterlandets välförstådda intresse och utan hänsyn till huset Wallenbergs vilja, som ännu icke blivit Sveriges lag, bliva slutligen och offentligen avslöjat, på sätt neutralitetsbrottet avslöjades, att den, som bär ansvaret för den fläck, som satts på vårt lands goda namn och anseende i främmande land under det av storpolitiska rovriddare framkallade världskriget, heter Knut Agathon Wallenberg. Det står i konstitutionsutskottets makt att taga det fosterländska steg, som härför är erforderligt, och att av honom härför utkräva laga ansvar. Att så omedelbart sker, är för vårt land av så mycket större vikt, som världens folk blivit ställda inför möjligheten av en ny världsbrand, som förvisso skall, om den kommer till utbrott, bliva vida ödesdigrare än det krig, som fick sin formella avslutning på papper i Versailles på sätt och under former, som voro direkt ägnade att driva folken i nytt krig med varandra, så snart de hunnit någorlunda hämta sig från föregående förödelser och förödmjukelser. Med vilken rätt skola vi eljest kunna begära, att en neutralitetsförklaring från vår sida skall av krigförande makt på allvar godtagas? Är det månhända ej meningen efter den nedrustning, som en om förhållandena uti stora världen till synes barnsligt ovetande regering påtvingat oss och en annan sådan nu bemödar sig att söka upprätthålla, att vi skola fordra den tilltro till vår neutralitetsförklaring, som en självständig neutral stat har rätt att av krigförande makt fordra, därför att vi ej längre skola vara i stånd att hävda vår neutralitet?

Om bankdirektören K. A. Wallenberg hade ett i allo obefläckat samvete, borde han väl ock vara den förste, som påfordrade en offentlig undersökning inför opartisk myndighet rörande sitt förhållande till krigförande makt under utrikesministertiden, varutinnan han blivit föremål för offentliga anklagelser av allvarsammaste beskaffenhet. Han kan ej alltjämt ursäkta sig med att han trott sig ha handlat endast enligt "internationer courtoisie", ty så dum får en utrikesminister grundlagsenligt icke vara, än mindre en bankdirektör av hans mått, och var ej heller.

Stockholm, Birgerjarlsgatan 77, den 14 mars 1927.

Folke Cronholm.

Förutvarande chargé d'affaires ad hoc i Mexico.

Spritkonsumtionen alltjämt i stigande.

Den totala spritförsäljningen för konsumtionsändamål under februari utgjorde enligt kontrollstyrelsens statistik 2,381,688 liter mot 2,300,643 liter februari 1926, försäljningen utminuteringsvis 2,162,598 liter mot 2,078,212 liter februari 1926 samt den totala försäljningen av vin 313,285 liter mot 285,029 liter februari 1926.

Prenumerera på NATIONEN.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Gynna
NATIONENS
Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 18 Mars 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror
av alla slag bäst o. billigast hos
Olov Dahlin,
2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.)
Lackeringar ombesörjas.

Spritcentralens 10-åriga verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid 1.)

1/1 1917. Per 31/12 1921 voro synliga avskrivningar å inventarier kr. 274,910:87 (till kr. 1:—) och å aktier kr. 161,098:21.

Företagets aktiekapital och fonder utgjorde nyssnämnda datum:

Aktiekapital	3,600,000:—
Reservfond	270,000:—
Skatteregleringsf.	50,000:—
Vinstregleringsf.	196,000:—
Pensionsfond	425,000:—
Dispositionsfond	275,000:—
samt Vinst och Förlustkonto	1,456:21

Nedanstående uppställning, upptagande de båda sistnämnda bolagens sammanlagda kapital, fonder och vinstmedel, dels den 31/12 1921 (före sammanslagningen, och dels A.-B. J. D. Grönstedt & C:os motsvarande ställning per 31/12 1922 äro av särskilt intresse:

	Före sammanslagningen	Den 31/12 1922 före bolaget
Aktiekapital	6,600,000:—	8,100,000:—
Reservfond	770,000:—	970,000:—
Dispositionsfond	775,000:—	—
Pensionsfond	925:000:—	500,000:—
Vinstregleringsfond	196,000:—	196,000:—
Skatteregleringsfond	50,000:—	50:000:—
Vinst- och Förlust Konto	101,062:59	101,062:59
	kr. 9,417,062:59	9,917,062:59

Här föreligger utan tvivel den i sitt slag mest remarkabla transaktionen inom Spritkoncernen och under sådana förhållanden naturligtvis såväl i huvudsak som detaljer med diskret tystnad förbigången.

Grönstedt & Co. ökar aktiekapitalet med kr. 1,500,000:— och minskar samtidigt fonderna med 1,000,000:— kr. Jämsides härmed finner man, att Spritcentralen, som före sammanslagningen ägde

2,846 st. akt. å nom. kr 1,000 i Grönstedt & Co, bokförda i	2,846,000:—
2,996 st. akt. å nom. kr. 1,000 i Tegnér & Wilcken bokförda i	4,494,500:—
5,842 st.	[illegible]0,500:—

efter sammanslagningen redovisar

7.146 st. akt. å nom. kr. 1,000 i Grönstedt & Co., bokförda i kr 7,146,000:— eller till pari.

Trots en ökning av aktieinnehavet i Grönstedt & Co. med 1,304 st. aktier (utöver sammanlagda antalet i båda bolagen före sammanslagningen), därav 1,300 st. genom nyteckning, har aktievärdet efter sammanslagningen nedskrivits med kronor 194,500:—. Då aktierna i Tegnér & Wilcken hade ett matematiskt värde av minst 1,500:— kr. pr aktie, var en nedskrivning enbart på grund av namnbytet på intet sätt motiverad.

Huru ha egentligen kapitalökningen i Grönstedt & Co. tillgått? En regelrätt gratisemission är utesluten redan av det skälet, att de försvunna fonderna i det Grönstedtska bolaget endast uppgingo till 1,000,000:— kr. utan måste en nyteckning hava ägt rum, och här har troligen Spritcentralens styrelse tyckt sig finna en lämplig användning för det Cederlundska bolagets överskottsmedel incl. de tidigare omnämnda 200,000 kr. ur pensionsfonden. På vilket sätt det sistnämnda beloppet ingått i nyteckningen kan giva upphov till allehanda gissningar. — Man kan i detta sammanhang påpeka, att agenturfirman Gösta Lindberg & Co. A.-B. uppdyker som ägare till resterande 200 st. aktier av nyemissionen, medan firmans fordringar minskats i motsvarande mån. Då firman, som i balanserna under åren 1918—20 ståtat med en dispositionsfond å 200,000:— kr och en reservfond å 20,000:— kr., genom ett penndrag låter fondernas namn byta plats, så att utgående balansen år 1921 visar en reservfond å 200,000:— kr. och en dispositionsfond å 20,000:— kr., så frågar man sig vad som gjort dispositionsfonden nästan överflödig.

Naturligtvis har den här behandlade transaktionen åstadkommit en del trassel i Spritcentralens och dotterbolagens bokföring, men så har man ju i stället lyckats göra dolda avskrivningar å tillsammans c:a 2 1/2 milj. kr., vari ingå fonderade medel till ett belopp av kr. 2,210,000:—; och fonderingsruljansen kan börja ånyo, till förfång för Statsverket.

Redan å 1924 års bolagsstämma fattades beslut om utlottning av nom. 3,100,000:— kr. av preferensaktiekapitalet i Grönstedt & Co.

År 1925 erhöll statsverket av bolagets vinstmedel kr. 969,162:73. Det är första gången sedan Spritmonopolets tillkomst som statsverket fått utdelning från något av de partihandelsbolag som sortera under Spritcentralen (aktieutdelningarna hava visserligen tillfallit moderbolaget, men minskade med ordinär låneränta utgöra de en ringa del av dotterbolagens vinstmedel.) Så var exempelvis Cederlundska bolagets vinst år 1919 kr. 706,985:46. Härav utdelades å stamaktier kr. 10,000:—, medan till fonder avsattes kronor 572.000:—.

En vacker illustration till A.-B. Stockholmssystemets förut citerade skrivelse, utlovande att "hela partihandelsvinsten" skulle oavkortad tillfalla det allmänna.

De medel, vilka innestå å Grönstedtska bolagets vinstregleringsfond böra omedelbart inlevereras till statsverket.

Porterbryggeri Aktiebolaget D. Carnegie & C:o.

Det är allmänt bekant, att köpet av detta bolag motiverades med att förhindra tillverkningen av starkporter (enligt uppgift dragande med sig även starkölstillverkningen).

"Emellertid skulle härigenom, enligt en av alla sakkunniga omfattad uppfattning, utomordentligt stora svårigheter ha vållats dels administrativt o. tekniskt för restriktionssystemets handhavande från bolagens sida och dels jämväl ur allmän nykterhetssynpunkt", heter det i styrelseberättelsen.

Då 1920 års riksdag icke fann de av Spritcentralens styrelse förfäktade skälen nog övertygande för att därpå grunda ett starkölsförbud, utan endast beslutade om en utredning av frågan, så innebär köpet av Carnegieska bolaget ingenting mer o. ingenting mindre än en desavouering av riksdagsmajoritetens åsikt.

Svårigheterna för systembolagen vore överkomliga, ty i huvudsak voro dessa rustade för starkölsförsäljning på motbok.

Svårigheterna ur nykterhetssynpunkt hava endast påståendets värde, enär systemet icke prövats.

Då bolaget alltjämt säljer starkporter för export verkar nykterhetsintresset icke alltför övertygande.

Spritcentralen har erhållit följande utdelning å sitt aktieinnehav i bolaget (aktiekap 5,000,000:— kr.)

1921	—	—
1922	4 %	200,000:—
1923	6 %	300.000:—
1924	6 1/2 %	325.000:—
1925	—	—
		kr. 825,000:—

varvid hänsyn icke tagits till att 4 st. aktier befinna sig i annans ägo.

Efter samma beräkningsgrunder som beredningen tillämpat vid uträknandet av förlusten 1923 var Spritcentralens förlust den 31/12 1925 (frånsett inköpsåret 1920) å detta engagement kr. 8,071,000:—, därav avskrivningar kr. 4,996,000:— och ränteförlust efter 6 proc. å inköpssumman (kr. 13,000,000:—) kr. 3,075,000:—. Sistnämnda summa är minskad med aktieutdelningarna.

Aktiebolaget Nya Grand Hotel.

För aktieinnehavet i detta bolag erlade Spritcentralen ett belopp av kr. 6,480,000—. Aktiekapitalet är kr. 3.600.000:—.

Moderbolaget erhöll en utdelning av kr. 180,000:— år 1920. Under åren 1921—1925 har ingen utdelning förekommit.

Spritcentralens förlust å Grand Hotel utgjorde enl. beredningens beräkningar 1,265,000:— kr. per den 30/6 1923 och hade den 31/12 1925 ökats till 3,224,000:— kr., därav i avskrivningar kr. 1,428,000:— och ränteförlust efter 5 1/2 proc å köpesumman kr. 1,796,000:—.

Huru länge skall detta slöseri med statsmedel i experimentsyfte få fortfara?

Styrelsen gör i sin berättelse för år 1925 följande uttalande: "Såsom av balansräkningen framgår har fastighetskontot ökats med hänsyn till företagna ombyggnaders värden, och ha, i samband därmed de förut under särskilt konto uppförda ombyggnaderna försvunnit ur räkningen. Vidare har i anslutning härtill även inventariekontots balanssiffra justerats". Med denna justering bör förstås att en avskrivning å inventarierna till icke känt belopp överflyttats till "fastigheter". En av de förutvarande tillgångarna "förskotterade brandpremier" har tydligen gjort samma resa, eftersom den icke återfinnes bland avskrivningarna.

Ehuruväl det hade bättre överenstämt med vanlig affärskutym att såsom en förlust avsedd att successivt avskrivas, upptaga dels ovannämnda avskrivning å inventarierna och dels det belopp av ombyggnadskostnaderna, som är att hänföra till rena moderniseringsarbeten, kan styrelsens åtgärd att höja byggnadsvärdet möjligen förklaras mot bakgrunden av beredningens uttalande ifråga om tillgångarna, d. v. s. fastigheterna, i A.-B. Nya Grand Hotels balans per 30/6 1923: "Tillgångarna i ovanstående bokslut äro mycket lågt värderade och deras verkliga värde överstiger väsentligt det bokförda".

Däremot måste man med så mycket större skärpa påtala styrelsens i moderbolaget åtgärd att på grund av svepskäl utverka tillstånd till nedskrivning av sitt aktieinnehav i Grand Hotel med kr. 1,428,000:—, varigenom statsverkets inkomster i motsvarande grad minskats.

Aktiebolaget Astra.

Ur Spritcentralens revisionsberättelse för år 1920 citeras: "Vidkommande inköpet av Aktiebolaget Svensk Färgämnesindustris anläggningar i Södertälje synes det revisorerna, då rörelsen vid nämnda anläggningar tydligen ligger helt utom bolagets i den för detsamma gällande ordning angivna ändamål, som om rätteligen bolagsstämman däröver först bort höras".

Förutom att den synpunkt, som revisorerna här ovan anlagt, borde ha förhindrat ifrågavarande köp, smakar det hela väl mycket av kristidsaffär, ett intryck som förtätats vid granskandet av Astras balans den 31/12 1920 enl. nedan

Tillgångar:

Kassabehållning	7,411:50
Bankräkning	124,208:38
Fastigheter	3,040,897:68
Inventarier	512,433:87
Varulager o. förråd	157,773:79
Revers	1,155.000:—
Fordringar av diverse personer	594,562:63
Vinst- och förlustkonto	227,385:36
	kr. 5.819,673:21

Skulder:

Aktiekapital	1,050,000:—
Reservfond	105,000:—
A.-B. Vin- & Spritcentralen	4,154,128:90
Skulder till diverse personer	510.544:31
	kr. 5.819,673:21

Knappa 3 mån. efter köpet ansåg sig moderbolagets styrelse nödsakad att å engagementet i Astra avskriva dels det till nom. kr. 1,297,500:— uppgående aktieinnehavet i bolaget incl. A.-B. Svanens Droghandel, dels miljonbelopp å sin kontanta fordran hos detsamma.

Det förbättrar ej förhållandet, att de förutsättningar som vid köpets ingående "ansågos som givna" icke i verkligheten voro det.

Förlusten å Astra uppskattas av beredningen till 2,500,000:— kr. men som engagementet vid den tidpunkten icke avvecklats är den exakta förlusten fortfarande icke offentliggjord.

Vinhandelsagenturerna.

Spritcentralen har bland dötterbolagen en grupp, vinhandelsagenturerna, vilka så att säga intaga en särställning. Man vet mycket litet om betingelserna för deras tillkomst och huru de arbeta. Som avskrivningsobjekt hava de varit synnerligen tacksamma. Cirka 2,000,000 kr. hava nedskrivits å dessa aktier under årens lopp, (till kr. 1:— pr företag), oaktat Spritcentralens styrelse i sin berättelse år 1924 säger: "Enär emellertid det Möllerska bolagets ställning är sådan, att aktiernas matematiska värde minst uppgår till pari....." Ensamt i detta bolag har en nedskrivning från kr. 396.000:— till kr. 1:— försiggått. Man frågar sig huru det är möjligt att bolaget lämnats dispens till dylika oberättigade avskrivningar, varigenom statsverket blir lidande.

Aktiebolaget Stådet (dotter-dotterbolag).

Redan förut har påpekats den hemlighetsfullhet, som rått beträffande bolagets bokslut. Sätter man sig in i frågan, så förstår man från styrelsens sida sett denna förtegenhet.

I riksdagen debatteras understundom anslagsäskanden å några få tusen kr. i timtal, medan, såsom här är fallet, ett halvstatligt bolag utan vidare tillåtes uppföra en lagerbyggnad, vilken med alla kostnader inräknade står i ett belopp av c:a 8,000,000:— kr. (Spritcentralen närstående vilja höja detta belopp med ytterligare 2,000,000:— kr.)

Att det belopp, som Spritcentralen vid övertagandet av Stådet erlade eller kr. 5,948.586:88 icke på långt när torde motsvara kostnaderna för uppförandet incl. tomt m. m., torde vara otvivelaktigt.

År 1924 var brandförsäkringsvärdet å byggnader kr. 6,150,000. Härtill kommer tomtvärdet, upptaget till kr. 710.000 vid 1921 års värdering, spåranläggningarne för järnvägen samt ränteförluster å byggnadskreditivet och det av moderbolagen tecknade aktiekapitalet m. m.

Ur räntabilitetssynpunkt är således icke den hyra som Grönstedt & Co. skall erlägga för Stådet eller kr. 420,000 överväldigande.

En annan sak är den, om byggnadens läge är så fördelaktigt ur distributionssynpunkt, men härför vet Spritcentralens styrelse bot, och nu komma vi till en i svenskt affärsliv absolut enastående företeelse, nämligen där en säljares största kund på platsen (och vilken kund sedan) själv får betala grovt tilltagna distributionskostnader för de inköpta varornas hemforsling.

Vi nödgas förflytta oss till A.-B. Stockholmssystemets styrelseberättelser. I detta bolags utgiftsstat förekommer en post "distributionskostnader, förbrukningsartiklar, uppvärmning, belysning, renhållning m. m. för minuthandeln", som under åren 1919—25 uppgår till sammanlagt kr. 2,776,771:45 Den huvudsakliga delen av detta belopp eller c:a 70 proc. kommer på distributionskostnaderna. Stockholmssystemet har med andra ord under nämnda tid till Spritcentralen i genomsnitt fått betala c:a 1.000 kr. per arbetsdag som distribution för inköpta varor. Då Stockholmssystemet dessutom har egen depot, varifrån egna bilar ombesörja smärre orders och ströorders expediering, kan man redan efter en ytlig granskning konstatera, att det är en mycket lönande åkerirörelse, som Spritcentralen här vid sidan av sin egentliga näring drivit.

Förutom systembolaget i Stockholm få även systembolagen i Göteborg, Malmö och Sundsvall, där Spritcentralen har nederlag, vidkännas enahanda distributionskostnader. I allt uppgår Spritcentralens inkomst å distributionen från dessa bolag under sjuårsperioden till c:a 3 1/2 miljon kronor.

Då icke Kungl. Kontrollstyrelsen, sin plikt likmätigt, här ingripit reglerande, fästes uppmärksamheten på missförhållandet samtidigt som den frågan inställer sig: Huru har Spritcentralen bokfört inkomsten av distributionen?

Aktiebolaget Vin- & Spritcentralens verkställande direktör har i tal och föredrag omnämnda i inledningen till denna skrivelse såsom skäl mot en statlig revision av spritmonopolet framhållit bl. a.

A. Spritcentralen har icke utfäst sig att inleverera någon vinst.

Därjämte har under riksdagsdebatterna av motståndarna av en granskning av Vin- & Spritcentralens förvaltning framhållits:

B. att det icke är meningen att spritmonopolet skall lämna något överskott.

Punkt A har redan tidigare behandlats.

Punkt B sammanhänger intimt med prisfrågan, vilken jag icke velat inblanda i min redogörelse, som ju endast avser att söka fastställa huru influtna medel förvaltats. En revision av spritmonopolet skulle dock beträffande prisfrågan helt säkert giva mycket överraskande resultat. I avseende på prispolitiken utåt förtjäna utan tvivel Vin- & Spritcentralens inköp bl. a. genom den Vin- & Spritcentalens ledning närstående firman Tiffon & Co. i Frankrike en närmare granskning.

Utav ovanstående redogörelse framgår otvetydigt, i hur ringa grad de utfästelser, som gjorts till Regering och Riksdag vid partihandelsbolagets tillkomst, infriats.

Göteborg den 7 jan. 1927.

Edvard Lithander
Riksdagsman.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol
UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.
Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

De svenkes krav ifråga om arméförsvaret.

(Forts. fr. sid 1).

judiska maktens sold. Icke heller det rent militära elementet får härvidlag förgäta sina förpliktelser mot fosterlandet! Den svenska armén och flottan ha i gångna tider ärofullt tjänat fosterlandets sak, och man får hoppas, att de ännu trots allt ha tillräckligt kvar av den gamla dådstarka andan för att icke stillatigande åse spolierandet av landets mest vitala intressen. Det fosterlandskännande Sverige väntar att se dem i spetsen för kravet på den nationella ordningens återupprättande. Den nationella självhävdelsen måste väckas till nytt liv ur den slummer, vari de svenskfientliga kretsarna bragt den. Det gäller att icke längre låta sig däras av några fåfängliga förhoppningar om att det nu skall komma en tid med "frid på jorden", ty varje sådant tal är en medveten lögn, endast avsedd att invagga oss i en falsk trygghetsstämning. Fastmera måste vi göra klart för oss, att den internationella politikens ledande män i dag mera hänsynslöst än någonsin strävan för sina egoistiska syften, vilka stå i uppenbar strid med våra nationella intressen. Må vi även därefter inrätta oss!

Antisemitisk litteratur.

Bergtagna, av Mauritz Rydgren kr. 3:—
En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren kr. 0:75
Förlåten Faller, av S. Nilus, kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från
BOKFÖRLAGET
Box 68,
HÄRNÖSAND.

PRENUMERATIONSKUPONG

(att urklippas och insändas till: Nationens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm).

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen "Nationen" under år 1927.

Namn:

För Helår — Halvår — Kvartal.
(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress:

Namn:

För Helår — Halvår — Kvartal.
(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress:

Ovanstående prenumerati onsanmälningar insäda av:

Namn:

Fullständig adress:

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

Sveen Tids. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 12. Fredagen den 24 Mars 1927. Årg. 3

Förortsbanefrågan, Stockholms stad och staten.

Kamrer John Bergström i Sundbyberg uttalar sig för Nationen.

Anser det nödvändigt att nu komma från ord till handling: Staten såsom representerande det stora allmänna ekonomiska intresse det här gäller bör helt taga ledningen av ärendet. Detta bör skyndsammast fullföljas efter de riktlinjer, som statens förortsbanekomission angivit.

I tvenne artiklar, införda i n:ren 6 och 7 av Nationen, belystes förortsbanefrågans utveckling i det negativas tecken under de senaste åren, vilken måste betecknas såsom i hög grad olycklig i betraktande av frågans utomordentliga samhälleliga betydelse. Vi framhöllo därvid, att intet som helst sakligt skäl motiverade ett fortsatt uppskjutande eller förhalning av densamma utan att situationen nu tvingade till handling efter de linjer, som framgått ur förortsbanekommissionens utredning i ämnet. Vad som anfördes i våra artiklar har enligt vad vi sedermera erfarit vunnit stor anklang och väckt ökat intresse för denna viktiga angelägenhet ute i förorterna. För att kunna lämna en såvitt möjligt auktoritativ bild av sakläget, sådant detta f. n. ter sig, har Nationen vänt sig till kamrer J o h n B e r g s t r ö m i Sundbyberg, vilken sedan mera än 20 år tillbaka livligt intresserat sig för de spörsmål, som sammanhänga med förortsbane- och regionplaneringsfrågan. Hr Bergström var som bekant ledamot av statens förortsbanekommission och är f. n. ledamot av den delegation, som

Kamrer John Bergström.

utsågs vid det av landshövding Edén den 7 jan. 1926 anordnade mötet å Gillet, samt tillhör jämväl dennas arbetsutskott.

Kamrer Bergström, vars levande intresse för frågan på intet vis rubbats av de svårigheter och det intensiva motstånd, som mött under de gjorda försöken att föra den fram till förverkligande, önskade till en början erinra om den motion han för omkring två årtionden sedan väckte vid Sundbybergs kommunalstämma, att köpingen skulle ingå till k. m:t med med begäran att k. m:t icke måtte bevilja vidare koncession för någon kommunikationsled av vare sig spårvägs- eller förortsbanetyp vare sig åt samhällen eller enskilda förrän alla förorter runt Stockholm blivit planerade och intagna i en gemensam, fastställd stadsplan, varvid all nödig hänsyn skulle tagas till gemensamma infarter till och genom huvudstaden. Motionen bifölls av kommunalstämman och beslutet överlämnades till k. m:t. K. m:t har visserligen aldrig vidtagit några direkta åtgärder med anledning av denna framställning från Sundbybergs köping i annan mån än att vid fastställandet av den koncession, som meddelades för den s. k. Råsundaspårvägen fram till Sundbybergs köpings gräns, k. m:t förbehöll staten inlösningsrätt å denna anläggning, vilket möjliggjorde dess framtida inkorporering i ett gemensamt förortsbanenät för Stockholm med omgivningar. I anslutning härtill beslöt Sundbybergs köpings kommunalstämma, likaledes på grund av motion av kamrer Bergström, i mars 1918 att ingå till k. m:t med förslag, att staten måtte begagna sig av sin inlösningsrätt i fråga om den nämnda

(Forts. å sid 4.)

Dagspressens förfall.

I vårt senaste nummer behandlades i en artikel å ledande plats under rubriken "Tidningspressen i det judiska förstörelsearbetets tjänst" den dekadanta utvecklingen inom dagspressen, som allt mera artar sig till en samhällsfara av allvarligaste slag. Att vad vi yttrade beträffande tidningarnas propaganda för brottslighetens och demoralisationens främjande i de förstörande krafternas tjänst icke innebar någon som helst överdrift, kan en och var övertyga sig om genom att närmare aktgiva på deras dagliga innehåll. Det går numera knappast en dag, då icke de stora "kulturbladen" Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Nya Dagligt Allehanda, Aftonbladet etc. hava sitt allra förnämsta textutrymme reserverat åt de mest sensationella referat och redogörelser från mord, bedrägerier, förskingringar och falsarier av alla slag. Ja, man har nu hunnit så långt, att man icke ens drar sig för att t. o. m. celebrera brottslingarna som hjältar o. föregångsmän o. kvinnor. Sålunda innehöll Aftonbl. (h.) härom dagen, den 15 mars, under den betecknande rubriken "En duktig flicka" på bemärkt plats i tidningen ett porträtt av en viss miss Maion Meyers (av utpräglad förbrytartyp), vartill fogats följande förhärligande text:

"För ganska länge sedan blev en ung dam någonstans i Mexiko helt hasteligt världs- om inte berömd så i alla fall känd tack vare ett flott utfört rån i en bank mitt på ljusa dagen.

Nu är det ovanstående, efter vad det tyckes, något fräkniga, unga dam som visat sig på styva linan. Hon heter Manion Meyers och var till helt nyligen studerande vid ett universitet i SydDakota. Men så ledsnade lilla Manion på att plugga och gjorde i stället ett elegant utfört inbrott i en av Vermilions störst abanker. Hon kapade åt sig en bra summa pengar, men hade den oturen att åka fast, hon såväl som mexikanskan.

Duktigt kvinnfolk! Det måste man saga, synd bara att det finns påpassliga poliser."

Att Aftonbladet finner en gärning av ovan omförmälda slag förtjänt av att celebreras som "ett elegant utfört inbrott", att tidningen livligt beklagar att hjältinnan "hade den oturen att åka fast", att den tycker "det synd vara att det skall finnas påpassliga poliser" som hindra "ett duktigt kvinnfolk" som "lilla Manion" i hennes vällovliga

(Forts. å sid. 3.)

Hur tillvaratages statens rätt i de s. k. restaurangbolagen?

Direktör Edv. Lithanders riksdagsmotion i ämnet.

Restaurangbolagen helt ställda utanför det allmännas kontroll. Även här dolda avskrivningar på milj. kronor.

Direktör Edv. Lithander.

I föregående nummer av Nationen avslutades publiceringen av direktör Edv. Lithanders uppseendeväckande inlaga till finansministern rörande Vin- och Spritcentralens verksamhet under de gångna tio åren och det underbara sätt, varpå de en gång genom regeringsledamöter m. fl. högtidligen gjorda utfästelserna "att hela partihandelsvinsten oavkortad skall tillfalla det allmänna" i verkligheten infriats. Vi återkomma till densamma med de redaktionella reflexioner, vartill den föranleder. För dagen vilja vi närmare fästa våra läsares uppmärksamhet vid den, ävenledes av direktör Lithander, till riksdagens första kammare ingivna motionen, vari de under systembolagen sorterande s. k. restaurangbolagen underkastas en kritisk granskning. Av motionen framgår, att samma upphöjda kosmopolitiska grundsatser kommit till tillämpning här som inom Spritcentralen med dolda avskrivningar på miljoner o. s. v. Motionären bestrider att dessa av systembolagen skapade "särskilda organ för utskänkningsrörelsen" skulle vara befriade från de bestämmelser ifråga om avskrivningar och fonderingar samt vinstmedlens disposition, som gälla för systembolagen och konstaterar under beklagande, att restaurangbolagen helt kommit att bli ställda utanför det allmännas kontroll, vilket möjliggjort för dem att operera med vinsten av rörelsen alldeles efter behag. Dir. Lithanders motion, som utmynnar i krav på en utredning i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamhet överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen, är av följande lydelse:

Redan då A.-B. Stockholmssystemet på sin tid bildade Stockholms Allmänna Restaurant A.-B. yppades tvivel om det lagenliga i denna åtgärd.

Alltefter som detta restaurangbolag fick efterföljare, bl. a. i Göteborg, och man beträffande dessa båda restaurangbolag (de två största i riket) år efter år i stora drag kunde överblicka deras verksamhet, har tvivlet övergått till visshet.

Att det är Kungl. Kontrollstyrelsen, som påbjudit bildandet av de med Stockholms Allmänna Restaurant A.-B. som mönster tillkomna restaurangbolagen, spelar härvidlag ingen roll i så måtto, att detta ämbetsverk ej, lika litet som en enskild person, äger rätt att sätta sig över gällande förordning, men ansvaret för restaurangbolagsformens tillblivelse är och förblir Kungl. Kontrollstyrelsens.

§ 19 mom. 9 av Rusdrycksförsäljningsförordningen är till sin första del av följande lydelse: "Bolag åligger att inom mars månads utgång efter varje kalenderårs slut å statsverkets giroräkning i riksbanken insätta hela den nettovinst, som uppkommit av all den rörelse bolaget idkat". Uttrycket mars månads utgång har sedermera förändrats till maj månads utgång.

Då jag har för avsikt att till vederbörande utskott inlämna redogörelse för restaurangbolagens i Stockholm och Göteborg verksamhet med stöd av tillgängliga årsberättelser tillika med en allmän översikt rörande det privatekonomiska intresset inom restaurangnäringen m. m., i tillämpliga delar utgörande en kritisk granskning av Kungl. Kontrollstyrelsens skrivelse den 27 febr. 1926 till andra kammarens andra tillfälliga utskott, skall jag nu endast framhålla några belysande fakta.

(Forts. å sid 4.)

Den stora världslögnen.

För Nationen av J. L.

Det judiska religionssystemet sådant det framställes i gamla testamentet tillhör de råaste urformerna av forntidens hedniska religioner, såväl vad själva gudsbegreppet som judafolkets gemenskap med detsamma beträffar. I likhet med alla andra ökennomader bestod även judafolkets livsintressen i våld, mord och plundring under sina vandringar. (2 Mos. 23: 23, 27. 31. 4 Mos. 21: 34. 35. 4 Mos. 31: 17. 5 Mos. 2: 25. 3: 6, 7. 6: 10, 11 7: 16. 1 Sam. 15: 3. Dom. 12: 5, 6. 2 Mos. 11: 2.) Och allt eftersom deras folkmängd tillväxte, ökades också deras våldsamhet och grymhet, i det de överföllo och på det mest barbariska sätt tillintetgjorde en massa folkslag både öster och väster om Jordan, samt togo deras land och ägodelar som byte, vartill de hade fått fullmakt av sin gud Jahve. 1 Mos. 15: 18.

Judarnas människofientlighet gick ända därhän att de ansågo sig göra sin gud Jahve en stor tjänst med att mörda och plundra, t. ex. "Och Israel lovade Jahve ett löfte och sade: om du giver detta folk i min hand, så skall jag giva deras städer till spillo. Och Jahve lyssnade till Israels tal o. gav kanaanerna i deras hand, och de gåvo dem och deras städer till spillo och kallade stället Horma, d. ä. 'tillspillogivning'". 4 Mos. 21: 2. 3. "Du utrotade hedningarna med din hand, men dem planterade du; du fördärvade folken, men dem lät du utbreda sig. Med dig kunna vi nedstöta våra ovänner och i ditt namn förtrampa våra motståndare". Ps. 44: 5, 6. Och detta kalla våra teologer "gudomlig inspiration"!

Hur kan man försvara en sådan religiös trosform som förutsätter att Gud har skapat "hedningar" för att judarna skulle få tillfälle att utplundra och tillintetgöra dem?? Endast inom ramen av ett så omoraliskt och ondskefullt religionssystem som jahveismen, kan ett så cyniskt begrepp om ett gudomsväsende framkonstrueras, såsom vi finna det i judeguden Jahve. Han står på en så oändligt låg etisk ståndpunkt, att han t. o. m. ångrar sina handlingar. 1 Mos. 6: 6. 2 Mos. 32: 12, 14. 1 Sam. 15: 11. Han påbjuder stöld, våld, mord och människooffer, och välsignar sådana handlingar. 2 Mos. 3: 22. 11: 5. 13: 2. 22: 29. Dom. 11: 30, 39. Den betygssättning som judafolket här giver sin gud Jahve är så nedsättande i moraliskt hänseende, att de egenskaper vi finna hos en normalt utbildad människa, ligga på ett betydligt högre plan. Och detta "gudomsväsende" som presenteras oss kristna såsom den ende sanne Guden har förklarat judarna såsom sitt "heliga egendomsfolk" framför alla andra jordens folk. "Och nu om I hören och lyden min röst och hållen mitt förbund, så skolen I bliva min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden hörer mig till". 2 Mos. 19:5. "Ty du är ett folk heligt åt Jahve. Dig har Jahve din gud utvalt till ett egendomsfolk ibland alla folk som äro på jorden". 5 Mos. 7: 6. 14: 2. 26: 19. Det var alltså Jahves äganderätt till "hela jorden" och hans löfte om "pris, ära och härlighet" som uppskattades så högt av judafolket att han var fullt värdig att vara deras gud. Och det "förbund", varigenom judafolket blev delaktigt av denna "gudsgemenskap", bestod däri att "allt mankön skulle omskäras, och oomskuren man skall utrotas". 1 Mos. 17: 10—14. Genom att hålla detta "förbund" blev judafolket "heligt åt Jahve"! Betrakta vi "gudsbegreppet" Jahve i sanningens ljus, så skola vi finna att det egentligen endast är judarnas egna karaktärsegenskaper som framträda i denna "gudomlighet". Det är deras egen makt- och härsklystnad som här finner sitt uttryck med den beräkningen att det skall tjänstgöra såsom ett skräckinjagande gudomsväsende gent emot de folk, vilka de ha för avsikt att överfalla och plundra. "Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla folk, till vilka du kommer och driva alla dina fiender på flykten för dig". 2 Mos. 23: 27. "Redan i dag vill jag begynna att injaga skräck och fruktan för dig i alla folk under hela himmelen". 5 Mos. 2: 25. "Sen nu, att jag är den rätte guden och att ingen gud är jämte mig.... när jag har vässat mitt blixtrande svärd och min hand griper till dom, då vill jag låta hämnd drabba mina fiender och vedergälla mina hatare. Jag skall berusa mina pilar med blod, med slagnas och fångnas blod, och mitt svärd skall äta kött, äta av fienders furstars huvud". 5 Mos. 32: 39, 41, 42. Ett sådant tal passar för en rövarehövding, men icke för en gud. Av denna "gudomlighet" blevo judarna "utvalda" till ett "heligt egendomsfolk". Såsom vi härav lätt kunna inse, ha vi här att göra med ett i stor stil anlagt oförsynt lögnsystem i egoismens och materialismens "heliga" intresse, vartill vi sakna motstycke i mänsklighetens historia. Ett viktigt, ehuru oav-

(Forts. å sid. 4.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:o 10.

Det synliga i politiken. I dag begynner jag med att upprepa det redan sagda och ber j a g E d e r l ä g g a p å m i n n e t, a t t r e g e r i n g a r n a o c h f o l k e n n ö j a s i g i p o l i t i k e n m e d d e t, s o m v i s a s d e m. Ja, och när skola de begrunda sakernas inre mening, då för deras representanter huvudsaken är att roa sig? För vår politik är det i högsta grad av vikt att känna denna detalj. Vid övergången till bedömandet av maktens fördelning hjälpa oss det fria ordet, pressen, religionen (tron), församlingsfriheten, jämlikheten inför lagarna, äganderättens helgd, boningarna, skatterna, (idén om den dolda skatten), lagens återverkan. Alla dessa frågor äro sådana, att de aldrig borde beröras öppet och rättframt inför folket. I de fall, då det synes nödvändigt att beröra dem, bör man icke uppräkna dem, utan framhålla en detaljerad utläggning, att de nutida rättsprinciperna erkännas av oss. Betydelsen av detta avsiktliga förbigående består däri, att en onämnd princip lämnar oss handlingsfrihet att obemärkt .. låta det ena eller det andra ur densamma; om de uppräknas bliva de alla som redan förlänade.

Skurkaktighetens "genialitet". Folket när en särskild tillgivenhet o. högaktning för den politiska kraftens genie, o. på alla deras våldsgärningar svaras det: "Det är visst skurkaktigt, men genialiskt.... ett konststycke, väl spelat, storartat oförskämt!

Vi räkna på att draga alla nationer till arbete på uppförandet av den nya, grundfasta byggnad, som av oss projekteras. Därför böra vi först och främst förse oss med och förvissa oss om den rent rastlösa andans djärvhet och kraft, varmed våra agenter nedbryta alla hinder på vår väg.

(Forts. å sid. 3).

Den 24 Mars

En ny försvarspolitik måste inaugureras.

Aldrig har den i vårt land otvivelaktigt förefintliga politiska dekadansen tagit sig så beklämmande och ur nationell synpunkt rent av skrämmande uttryck som genom antagandet av 1925 års försvarsordning. De sakliga synpunkterna och de militära förhållandena sköttes med vetet och oförbehållsamt åt sidan, och regeringschefen hade till och med den oförsyntheten att i motiveringen till propositionen öppet påpeka, att försvarsanstalternas föreslagna omfattning blivit bestämd efter rent partipolitiska grunder. För visso har man all anledning att reagera emot en dylik korrumperad försvarspolitik, men än mer har man skäl att protestera emot en så uppenbar brist på politisk anständighetskänsla, som nedrustningens tillskyndare visat och t. o. m. offentligen skrutit över.

I en följd av artiklar hava vi med ovederlägliga sakskäl bevisat den nya försvarsordningens ineffektivitet och vådorna för land och folk av den beslutade reduceringen av våra försvarsanstalter. Väl är det oss bekant, att åtskilliga av dem, som med sina röster bidrogo till nedrustningens förverkligande, gjorde detta av rent ideella bevekelsegrunder, men de läto därvid leda sig av ovidkommande hänsyn och gåvo genom sitt votum bevis för en verklighetsfrämmande uppfattning, som icke kan eller får tolereras. Ty på intet annat område av statens angelägenheter torde det vara så påtagligt, att de reella förhållandena främst måste vara utslagsgivande, som då det gäller försvaret. Vid mellanfolkliga konflikter är minsann icke något utrymme berett åt idealismens banérförare att få göra sina synpunkter gällande. Där är det den krassa egoismen, som är enbart utslagsgivande. Den, som kan sätta makt bakom ordet, han får rätt, den, som icke kan det, han får finna sig i att bliva hänsynslöst hundsvotterad och i att se sina berättigade krav utan misskund åsidosatta. Ty trots alla vackra fraser om internationell rättsordning och mellanfolklig fridsanda är det ändock allt fortfarande makten, som ger rätt.

Genom antagandet av 1925 års försvarsordning hava vi i realiteten berövat oss alla möjligheter att tillgodose våra nationella intressen, att värna om vår frihet och vår självständighet. Lantförsvaret har så decimerats, att vi icke kunna begagna oss av de svenskes urgamla rätt att vid ofred gå man ur huse. Vi kunna icke sätta vapen i hand på vårt lands ungdom, om en gång främmande horder översvämma rikets gränser, och vi kunna icke utanför våra kuster möta fienden med en flotta, som kan ingiva respekt för vår vilja att bevara vårt oberoende. Vi kunna icke ens falla med ära, ty vi hava själva avsagt oss vår rätt att såsom fri nation skapa ett värn för vår frihet. Det är oss till evärdlig skam att på så sätt den nationella uppgivelsen tryckt sin stämpel på vår försvarspolitik, då det i stället borde hava varit till finnandes hos oss en ofärtydbar vilja att till det yttersta offra alla våra krafter för vårt aldrig förut under främmande ok lagda fädernesland. Inför framtid och samtid hava vi att svara för det arv, som vi oförkränkt mottagit av våra fäder. Vi måste då också göra oss beredda att försvara detsamma. Men detta kunna vi icke göra utan tillgång på en för ändamålet tillräckligt stark organisation.

Kampen för vår frihet och skapandet av erforderliga medel härför måste emellertid föregås av en intensiv kamp för att inom vårt land skapa den försvarsvilja, vilken är en ofrånkomlig förutsättning för försvarets återupprättande. Det är den kampen, som vi nu måste utkämpa. Alla de ljumma och ansvarslösa elementen måste utrensas ur folkrepresentationen och ersättas med svenska män, vilka äro villiga att sätta in all sin kraft på att tillbakavisa de fosterlandslösa internationalisternas, den judiska världsimperialismens, strävanden till landets ofärd. Det är ett riksintresse av första ordningen att alla dessa "idealistiska" tendenser inom försvars- och utrikespolitik stäckas. De äro endast en täckmantel för andra syften av för land och folk ödesdiger betydelse. Det måste också med alla medel spridas ljus över partipolitikernas skumraskmanövar i främmande intressens tjänst till den allmänna meningens förvillande.

Men vi måste bereda oss på en allvarlig kamp, ty vi hava icke endast att kämpa emot ljumhet och fåkunnighet. Fastmera är det illviljan och fosterlandslösheten, som vi hava att slå ned. Därför krävs bistånd av ungdomens entusiasm och mannaålderns klokskap. Men det tarvas också hänsynslös kraft och fördomsfri energi. Motståndarna äga för visso tillgång till medel, vilka icke få underskattas och segern vinnes icke utan allvarliga uppoffringar. Deras anhängare äro spridda över all världen, och deras resurser äro hart när outtömliga. Men de ledas blott av egoistiska bevekelsegrunder, under det att vi hämta vår styrka i oegennyttans och fosterlandskärlekens källor.

En ny försvarspolitik måste alltså inaugureras. Men det är ingen tid att förlora. Vi kunna icke till morgondagen uppskjuta arbetets påbörjande. Den, som vinner tid, vinner allt. Om vi alltså giva våra motståndare tid att stadfästa det verk, som de 1925 lyckades genomdriva, då bliver målet svårare att vinna. Raseringen av vår gamla försvarsbyggnad måste därför med alla medel förhindras och de stenar, som redan brutits ur de stadiga murarna, måste åter och snarast fogas igen.

Vårt program är klart, och det är svenskt: **Vårt land skall hava ett försvar, som kan trygga åt oss en plats bland fria nationer och som kan säkerställa åt oss inre ordning och lagbunden frihet.**

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Antisemitisk litteratur.
Bergtagna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—
En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75
Förlåten Faller, av S. Nilus. kr 2:75
(Sions vises hemliga protokoll).
Mot postförskott från
BOKFÖRLAGET
Box 65,
HÄRNÖSAND.

Segerstedtjournalistik i Brattsystemfrågan.

Redaktör Torgny Segerstedt i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (l.) "den ekonomiska liberalismens" mest frejdade utläggare inom nutida svensk press, har förskaffat sig ryktbarhet såsom en elegant och habil förkunnare av ordet. T. o. m. på den sida, där man officiellt bekänner sig till konservatismens idéer, anammas hans vältalighet mångenstädes med både glädje och tillfredsställelse såsom högst kurant vara, utan att man i allmänhet gör sig mödan kontrollera uttalandenas valör. Den gamla satsen om de sköna ordens förmåga att blända sinnet har tydligen sin giltighet även i fråga om många bland dem, som i våra dagar räkna sig till de s. k. kulturellas krets. Man applåderar utan att närmare granska den logiska konsekvensen i det anförda, utan att undersöka om slutsats går ihop med premisser, om väsentliga saker åsidosatts till förmån för mindre väsentliga etc. Det är nämligen en gammal fint som kosmopolitismens pressväktare flitigt plägat begagna sig av: att fängsla sinnet kring punkter ute i periferien, som komma det centrala, själva kärnfrågan, att ställas utanför den allmänna uppmärksamheten. I detta avseende representerar hr Segerstedt i Handelstidningen en obestridlig talang, som helt säkert inom en icke allt för avlägsen framtid skall komma att honoreras med vidare befordran. Han har med ett ord visat sig vara särdeles användbar, synnerligast i besvärliga situationer, sådana som numera kunna påräknas, då det gäller att hava skickligt folk vid upplysningen i pressen. När han, Segerstedt, går in för t. ex. ett försvar för storfinansherrarnas Brattsystem sker det icke på det klumpiga sätt som när hr Ljunglund i Allehanda underdånigt bjuder storförskingraren av statsmedel dr. Bratt sina tjänster utan på det mest utsökta diplomatiska manér, med en elegans, som ofrivilligt tillvinner sig en viss beundran från åskådarna. I sin ledande artikel den 18 mars under rubriken "Mål och medel", gav han ett sannskyldigt prov på sin prestationsförmåga såsom objektivitetens och samhällsnyttans "store och djärve" tolkare. Som hr Segerstedt väl vet, att Brattsystemet är ett mycket delikat ämne lade han naturligtvis upp det på ett sådant plan, att den mest allvarliga och kritiska punkten, som han icke önskade observerad, kunde undgå att i sammanhanget beröras. Alltså kom artikeln att inriktas på en granskning av mål och medel till nykterhetsrörelsens befrämjande, varvid åtskilligt otvivelaktigt också uttalades, som envar kunde instämma i. Det hette där bl. a.:

Det var en enda liten omständighet, som systemets fäder och faddrar icke tagit med i sina kalkyler: människornas natur. Hade de levande individerna varit lika lätthanterliga som deras avglans i statistikens sifferkolumner, så hade säkert systemet med den individuella kontrollen varit alldeles förträffligt. Nu verka emellertid ingrepp i människors levnadsvaror alltid irriterande. Människor bliva oresonliga när främmande folk kommer och föreskriver dem vad de skola göra och låta i fråga om mat och dryck. När man finner sig omgärdad av ett taggtrådsstängsel av förordningar, som reglera var, när och hur man får äta och dricka, så bli de flesta vad på folkligt språk heter alldeles förbannade. Den sinnesstämningen är icke en jordmån i vilken den lojala underkastelsens blomster trivas.

Ingen individuell kontroll med indragning av motböcker och beskärning av månadstilldelningar, kan heller förebygga att de, som äro sugna efter sprit, komma över praktiskt taget så mycket deras hjärta begär. De som det oaktat tro på systemets välsignelse, få haka sig fast, ind hoppet torde slå slint. Ungdomen håller obeamittad av spritbegäret. Det hoppet torde slå slint. Unglomen håller icke till på en öde ö. Den växer upp i en miljö, där tankar och ord tack vare restriktionerna allt för mycket kretsa kring den begärliga varan, som myndigheterna sitta och portionerna ut. De ungas tankar riktas också på denna märkliga brygd, som det står så mycket väsen om och som spelar en så märklig roll i det offentliga och enskilda livet.

Det olyckliga är ju vidare, att ett system av lagar och föreskrifter, avsedda att försvåra åtkomsten av en sak ,ständigt måste utbyggas och skärpas. När det gäller att nalla av den förbjudna frukten äro människorna uppfinningsrika. Då hitta även de trögaste hjärnor på tusen sinnrika knep. De moraliska betänkligheterna vid att kringgå en lag, som skyddar den åtrådda frukten, ha vi allt sedan moder Evas lysande före döme ingen svårighet med. Ju mera inkrånglade och kluriga föreskrifterna bliva, desto mera veta de å andra sidan de medborgare som veta med sig att hela apparaten för deras del är obehövlig. Man retar de hyggliga medborgarna mot sig. Det är mycket fatalt.

Efter att sålunda öppet hava bekänt sig som motståndare till Brattsystemet och hava gett en t. o. m. ganska acceptabel motivering för sin underkännande ståndpunkt, kommer hr Segerstedt till slutsatsen av de premisser han framfört; och här är det som den stora överraskningen, ur logisk synpunkt, inställer sig. Slutsatsen lyder nämligen:

I närvarande stund vore det förvisso lönlöst att yrka på det Brattska systemets avskaffande. Men om vederbörande hade en smula handlag skulle de akta sig för att öka irritationen genom nya påfund, som intet annat åstadkomma än förargelse....

Vi komma ingen vart, om icke det individuella arbetet återupptages och det som har förlorats under jagandet efter en chimär åter inhämtas. Sker bara det, så må det nuvarande systemet gärna bestå, bara man icke genom ett oförståndigt fingrande på bestämmelserna i syfte att undan för undan skärpa dem, vållar mera förtret än som kan fördragas.

Synen är dråplig, fastän den ju numera icke är ovanlig att skåda i Handelstidningen, vars red. snart tyckes kunna upptaga tävlan med själve professorn Gustaf Cassel i Svenska Dagbladet i fråga om djärva språng på logikens banor. Efter att (till "de oppositionellas" tillfredsställande) hava gisslat och utdömt Brattsystemet såsom absurt, förklarar professor-redaktören (till spritfinansherrarnas tillfredsställande), att "det vore lönlöst yrka på Brattska systemets avskaffande.... Sker bara det (det individuella arbetets återupptagande) så må det nuvarande systemet gärna bestå". Dessa ord visa tydligt, vart hr Segerstedt med sin vältaliga utläggning "Mål och medel" ville komma. För de kosmopolitiska storfinansintressen han företräder äro restriktionerna vad Brattsystemet angår ingen väsentlig sak; på dem må det t. o. m. "gärna" tummas, blott man icke inkräktar på det heliga privilegium, som samma storfinans här en gång förvärvat sig, att svenska staten och folket olagligen beskatta och utplundra. Vi få här ånyo en påminnelse om det faktum, att hela detta spritransoneringssystem under den judiska storfinansens hägn och beskydd, som heter Brattsystemet, uteslutande tillkommit och fortbestår i dess folkutplundringssträvans intresse och att de anförda ideella motiven blott äro till för att dupera mängden. Det återstår nu för hr Segerstedt att upplysa, huru han efter den motivering emot systemet, som han i sin artikel framfört, kan såsom slutsats rekommendera Brattsystemets fortbestånd. Man hade rätt att även få veta anledningen till att "det i närvarande stund är lönlöst" att yrka på det Brattska systemets avskaffande. Ett dylikt påstående kräver saklig motivering. Men en förklaring härutinnan kommer med all säkerhet icke att lämnas av hr Segerstedt. Ty den skulle alltför mycket kompromettera vissa högtstående kretsar och alltför mycket strida mot "den ekonomiska liberalisms", hr S. företräder, grundläggande principer, vilka ju i själva verket kunna sägas vara synonyma med den judiska ekonomihushållningens de upphöjda principer, som vi framför allt haft nöjet stifta bekantskap med inom våra "halvstatliga" monopolbolag. Hr S. nämner karaktäristiskt nog icke ett ord om de uppdagade skandalösa ekonomiska förhållandena inom Spritmonopolet, vilka ju i ett statssamhälle, som ej totalt råkat i förfall, borde varit mer än tillräckligt för de skyldiges omedelbara skiljande från sina befattningar. Allt detta — det som kanske mest av allt motiverat kravet på "Brattsystemet bort!" är och betyder naturligtvis för hr Segerstedt i detta sammanhang intet. Så mycket är emellertid visst, att av bländverk sådana hr S. undfägnar sina läsare med, låter icke den medvetna oppositionen mot vårt svenska Spritpanama dupera sig. Dennas krav ligga klara. Här gäller icke endast frågan om sättet för nykterhetsarbetets bedrivande, ett visserligen i och för sig ytterst viktigt spörsmål, vilket dock allt annat än gagnats av d:r Bratts system, vars karaktär från början till slut varit direkt provokatorisk. Här gäller att röja upp till grunden den värsta svindel, vårt land någonsin skådat, i det att miljoner kronor, utgörande statens rättmätiga tillhörighet, försnillats av profithungriga kosmopolitiska finanshajar. här gäller att frigöra svenska folket från de ovärdigaste förmyndare det någonsin varit ställt under och att befordra alla de i denna jätteskandal medskyldiga till välförtjänt näpst samt bringa dem att till staten återbetala de miljoner de orättmätigt tillägnat sig. Det grundlurade svenska folket kommer icke att ge efter på dessa krav och det skall också veta att genomdriva dem. Spritfinansens skrivande agenter i dagspressen må anstränga sig aldrig så mycket, de skola ej på den punkten vara i stånd att förhindra sanningens och rättvisans seger. Därtill har vårt svenska folk kvar för mycket av sin gamla sundhet och känsla för moral och anständighet.

Denna veckas nummer av Nationen utkommer på grund av å ordinarie utgivningsdag inträffande helgdag torsdagen den 24 mars i stället för fredagen den 25.

PRESSKONSERTEN

Den nya invandringslagen.

Regeringens framlagda proposition om en ny invandringslag att träda i kraft den 1 jan. 1928 har helt naturligt blivit föremål för stor uppmärksamhet i de olika partiernas tidningar. Det är icke utan en viss överraskning man på den borgerliga sidan i regel konstaterar en välvillig hållning vis à vis förslaget, vilket vittnar om att man där börjar komma under fund med att den upplysta opinionen utanför partipressen här har vissa bestämda krav, som icke kunna negligeras. Att judelakejer av hrr Per Albin Hanssons och Arthur Engbergs kategori, som gjort till sitt livs stora uppgift att offra svenska folket och alla dess värden åt "främlingsfolket", utfara i vilda protester mot lagförslaget, den förre i Ny Tid (s.) betecknande det som "en desperat åtgärd" och ett attentat mot "principen om det fria folkutbytet", den senare i Socialdemokraten karaktäriserande det såsom ett osympatiskt "totalförbud för utlänningar", är ju endast vad som från de hållen var att vänta. De nämnda herrar politiker lära emellertid få svårt att med hänvisning till den svenska arbetarklassens intressen på ett plausibelt sätt försvara sina avvoga ståndpunkter. Glädjande är det emellertid att för en gångs skull kunna instämma med Svenska Dagbladet (h.), som helt oförbehållsamt uttalar sig för förslaget. Tidningen skriver i en ledande artikel under rubriken "Sverige åt svenskarna" bl. a.:

Lagrådet har tillstyrkt lagförslaget. Justitierådet Nils Alexandersson, med vilken lagrådets övriga ledamöter i huvudsak instämt, ansåg sig dock böra uttala den meningen, "att då lagförslaget numera avser att reglera vad som kan betraktas som normala förhållanden, måste det göra ett beklämmande intryck. 1914 års lag, knappt 13 år gammal, framstår som härrörande från ett gammalt förgånget kulturskede. I vad utlänningars ställning här i riket angår har rättsstaterna efterträtts av den sociala välfärds- och polisstaten". Man kan uppskatta och förstå dessa känslor hos en liberal rättslärd inför den konfrontation med den internationella verkligheten, som lagförslaget utgör. Men ha icke svenskarna själva sedan årtionden, icke minst genom vänsterpartiernas socialpolitiska reformer, blivit försatta i samma läge som nu tillämnas utlänningarna? Man behöver därvid blott påminna om restriktionslagstiftningen för arbetstiden och alkoholkonsumtionen! Deras värde och betydelse för svenska folkets välstånd och lycka äro som bekant omtvistade, men styrkan hos den Thyrénska propositionen är onekligen, att dess stadganden åsyfta att stärka det svenska folkets självhävdelse till gagn för sitt blod och sin bärgning.

Härtill är endast att invända att vår nuvarande höger och dess värda tidningsorgan visst icke äro utan medansvar för de påtalade oefterrättlighetsförhållandena. Kan Svenska Dagbladet t. ex. förneka, att den nu gällande restriktionslagstiftningen för spritkonsumtionen allt hitintills haft ett mycket betydelsefullt stöd inom de kretsar, som även inom högern utövat ett bestämmande inflytande? Och när såg man hrr Lindman och Trygger gå in för hävdandet av det nationella, statliga intresset gentemot jättesvindlerierna inom storfinansherrarnas Spritmonopol?

Det kooperativa skatteprivilegiet bör försvinna!

I riksdagens andra kammare har av hr Winkler m. fl. ingivits en motion angående kooperationens beskattning, vari hemställes, att riksdagen måtte besluta, att fullständiga det i Kungl. Maj:ts proposition n:r 102 framlagda förslag till kommunalskattelag att den av 1921 års kommunalskattekommitté föreslagna beskattningen av ekonomiska föreningar måtte bliva genomförd. I motionen heter det bl. a.:

"I den allmänna diskussionen kring den kooperativa rörelsen har tid efter annan det kravet framställts från den privata handelns och det enskilda näringslivets sida, att den kooperativa företagsformen icke i något hänseende av samhället bör beredas förmåner framför de enskilda köpmännen och näringsidkarna. Därvid har särskilt påpekats, att ekonomiska föreningar i fråga om beskattningen äro mera gynnsamt ställda än enskilda företagare och aktiebolag.

Upprepade utredningar i frågan hava företagits, och de resultat, som därvid framkommit, ha varit ägnade att bekräfta det berättigade i de klagomål, som framförts. Sålunda har 1921 års kommunalskattekommitté med skärpa framhållit, att ett kooperativt skatteprivilegium faktiskt föreligger, och att detta 'framstår som en verklig orättvisa, vilken snarast bör avlägsnas'. Jämväl i 1924 års skatteberednings förslag rörande beskattning av inländska juridiska personers inkomst och förmögenhet göra sig liknande synpunkter gällande.'"

"Norsk Nationalt Tidskrift" om rasfrågan.

Den klart nationella tidskriften "Nationalt Tidskrift" i Oslo refererar i sitt senast utkomna nummer utförligt dr. Hans F. K. Günthers uttalande i n:r 8 av Nationen. Efter att hava presenterat Nationen såsom en nationell svensk tidning "med betydelig slagkraft" och hava refererat innehållet av dr. G:s uttalande skriver "Nationalt Tidsskrift" bl. a.:

"Her gjengis nogen træk av hvad dr. Günther sier om rasespörsmaalet, — det er jo den viktigste sak som er oppe for tiden.

"Netop det foran omhandlede forhold at ethvert folk bestaar av flere raser og at man i disse spörsmaal ikke maa vaere for ensidig er forresten framholdt av en forfatter i siste "Hammer". For vort folks vedkommende, hvor raseskillet er helt underordnet og hvor folket er saa stedegent, vil der allikevel kun bli tale om en fremmed, for folkets fremtidige velfaerd skjaebnesvanger rase.

I Sverige er en ny invandringslov under forberedelse, og i motiveringen av den heter det bl. a.: "I den siste tid har endnu et synpunkt vundet stadig större opmerksomhet i adskillige land, nemlig rasesynspunktet. Vaerdien av at vort lands befolkning er av sjelden ensartet ublandet rase kan neppe overvurderes. Det er derfor av betydning att kontrollere invandringen av folkeslag som ikke til vort beste lar sig sammensmelte med vor befolkning."

Naar faar vi se en saadan anförsel i et norsk stortingsdokument?"

— Det är med synnerlig tillfredsställelse vi erfara, att man också i vårt norska broderland börjar få blicken öppen för rasfrågans utomordentliga betydelse. De nordiska folken hava här ett gemensamt intresse att tillvarataga.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Ur en tyska tidning låna vi ovanstående lustiga men på samma gång talande bild till åskådliggörande av Alljudas politik i vår tid gentemot de kristna folken, vilka medan den stora världserövringen pågår distraheras med allsköns fängslande, luftiga harligheter — "såpbubblor" sådana som "frihet, jämlikhet, broderskap" "klasskamp, men — folkförbrödring", "proletärer i alla länder, förenen Eder", "aldrig mer krig, men — borgarkrig" (den svenska anarkistiska tidningen Brands speciella paroll), "avrustning för alla folk". "Wilsons 14 punkter", Dawesplanen", "världssamvetet", "fred, frihet, bröd", "folkens självbestämningsrätt", "Sovjetparadiset" etc. etc. Helt visst har Alljuda lyckats att i en rent otrolig grad dupera och distrahera massorna med sin "såpbubbelpolitik" tack vare att det lyckats det att inom olika länder etablera sådana styrelsesystem, som direkt premierat de mest ovärdiga o. omoraliska och ställt dessa i spetsen för folken, vilka sålunda kunnat ledas ut på fördärvets vägar.

"Högerns enda andliga kraft" — vårt svenska Spritpanamas mest hängivne försvarare.

Bland de främste i ledet som försvarare av de kosmopolitiska storrovriddarnas våldsamma, laglösa framfart här i landet är den distingerade mannen här ovan, "moderate" chefredaktören och utgivaren av Nya Dagligt Allehanda, senator Leon Ljunglund (vid sitt inträde i vårt överhus välkommad av hr Engberg i Socialdemokraten som "högerns enda andliga kraft", hans språkrör nu senast av samme hr E. kallat "avskrädestunnan" — "tiderna förändras och vi med dem"). Hr Ljunglunds tidning har på sistone t. o. m. lyckats hävda rangplatsen som numro ett bland de bålde kämparna för det hotade Spritpanamat under de storfinansiella husen Wallenbergs o. Bonniers hägn och höga beskydd.

Hr Ljunglunds tidning tyckes nu alldeles särskilt ha oroats av vissa in- o. utländska nykterhetsvänliga kretsar försporda sympatier för det danska spritransoneringssystemet, varför organet på sitt sedvanliga ansträngda sätt försökt att misstänkliggöra detta system såsom ur alla synpunkter opraktiskt och olämpligt. Enligt N. D. A. har det nämnda ransoneringssystemet bragt de stackars danskarna i den mest bedrövliga situation. Skatten har höjts enormt, statsinkomsterna från spriten minskas oavbrutet, den produktiva näringen går tillbaka, smugglingen ökas med ty åtföljande förslappning av den allmänna moralen. Så uppmanas kgl. kontrollstyrelsen att noga beakta alla dessa förhållanden och därefter inställa sig — en uppmaning som den spritfinansvänliga kungliga kontrollstyrelsen naturligtvis med nöje tar fasta på. Slutligen adresserar sig den sant kosmopolitiske riddaren till de stackars olyckliga danskarna och bjuder dem ett det mest utomordentliga medel mot det onda, vari de råkat, vilket medel naturligtvis heter — d:r Ivan Bratt, som hr Ljunglund är uppriktigt övertygad om skall frigöra dem ur eländet och ordna allt till det bästa. Säkert är, att fortsätter hr Ljunglund i den välloyliga anda han f. n. av liv och själ synes omfatta bör han hava de allra bästa utsikter att en dag, när hr Trygger mätt av år och ära drar sig tillbaka till sitt otium, få efterträda honom som "nationella partiets" officielle ledare i första kammaren — ett perspektiv som naturligtvis måste locka en framåtsträvande politiker som hr Leon Ljunglund.

Hjälp till i arbetet

för Nationens ökade spridning vid kvartalsskiftet!

Därmed gagnar Ni de strävanden tidningen gjort till sin uppgift att främja. Vi behöva alla liktänkandes medverkan, alldenstund vår kamp mot en värld av fiender med obegränsade resurser är hård och för att kunna lyckas ovillkorligt fordrar alla goda krafters aktiva medverkan. Den dag Nationen nått fram till en allmän spridning, komma dess möjligheter att påverka utvecklingen att bliva långt större än nu.

Ryck därför med in i kampen! Vidtala Edra vänner och bekanta att prenumerera, om också blott för ett kvartal. Bliva de i egenskap av prenumeranter i tillfälle följa tidningens verksamhet, skola de i regel snart vinnas för dess idéer. **Prenumeranter å andra kvartalet erhålla tidningen för mars månad g r a t i s sig tillsänd.**

Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillsändes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande poststation. Rekvisitioner torde insändas under adress: **Nationen,** Södra Kungstornet, **Stockholm.**

Nedrustningshumbugen.

I "Folkförbundets" militära årsbok för 1928, 1,174 sidor stark, återfinnas de officiella uppgifterna från 50 stater över deras nedrustningar. Nästan alla dessa stater anstränga sig till det yttersta för att framställa sina rustningar i förminskad skala, trots att de äro större än någonsin. Frankrike uppgiver blott 2,000 maskingevär under det landet äger 100,000. Tjeckoslovakien döljer helt sitt luftvapen på mer än 300 flygplan. — Sverige hör till de stater, där den på "nationell nedrustning" inriktade judiska erövringsmakten haft sina mest tjänstvilliga förrättare. Endast uppgifterna rörande Tysklands, Österrikes och Ungerns värnlöshet tor de i övrigt vara något så när tillförlitliga.

Reaktion mot det judiska förstörelsearbetet bland Englands ungdom.

Engelska underhuset har med stor majoritet antagit en av den konservative ledamöten kapten Holt framlagd motion om åtgärder för skyddande av barn och ungdom mot att göras till föremål för den systematiska kommunistiska o. judiska undervisning, som bedrives ino landet dels genom socialistiska "söndagsskolor" dels genom en organisation "De unga kamraterna". "Söndagsskolorna" existera sedan 20 år till ett antal av 200 och med mångfaldigt flera lärare. De utgöra ett slags fortsättning på "den proletära söndagsskolan", som är en internationell organisation, dirigerad från Moskva. Den startades i England 1921 och har där under de gångna åren bedrivit en ytterst aggressiv kampanj för inplanterande av revolutionära läror i ungdomen. Den tar hand om barnen redan vid fyraårsåldern. Barnen läras att se upp till Lenin och Sovjetryssland såsom ädla och till efterföljd manande exempel. Som det mest eftersträvansvärda målet betecknas nedbrytandet av det engelska samhället och väldet. Bibeln utmålas som den mest diaboliska bok, som någonsin skrivits. Endast en gudom finnes — "frihetens röda flagga".

Under debatten upplystes bl. a., att kommunisterna organiserat "celler" även inom folkskolorna i enlighet m. principen att bedriva underminerings-arbete inifrån. Härigenom sättas åtskilliga intet ont anande föräldrars barn i fara för dylik påverkan. En kvinnlig konservativ underhusledamot, förutvarande skådespelerskan Mrs Philipson, förklarade, att man i de kommunistiska söndagsskolorna även predikade sexuell immoralitet. Uppskrämda föräldrar hade sänt henne flygblad, vittnande om sådant, vilka hon tillställt inrikesministern. Hon sade att han, om han läst dem, omöjligen kunde underlåta att rösta för motionen. "Jag skäms att framdraga sådana saker", sade hon, "men jag måste göra min plikt".

Invasionen av judiska gårdfarihandlare befordras ytterligare!

Regeringen har inför riksdagen framlagt en proposition, vari begäres riksdagens godkännande av överenskommelsen mellan Sverige och Danmark och mellan Sverige och Norge gående ut på, att handelsresande från det ena avtalsslutande landet skall i det andra åtnjuta alla de förmåner som tillerkännas handelsresande från mest gynnad nation.

Prenumerera på NATIONEN.

De nationalekonomiska gränserna Europas stater emellan,

som Den Gyllene Internationalen och dess "nationalekonomer" nu önska rasera.

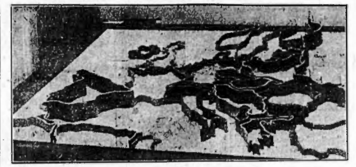

Vi återgiva här en i Bank of Englands lokaler i London nyligen utställd modell av Europa, åskådliggörande tullarnas skiljemurar mellan vår världsdels olika stater — de skiljemurar, som stå i vägen för Den Gyllene Internationalens obegränsade rörelsefrihet på profitens helgade område, varföre de nu måste raseras — i världsfridens och världsekonomiens namn. Att den internationella ockrareligan får ett ingalunda lätt arbete vid genomförandet av denna sin senaste "storstilade" aktion, är dock ganska visst, ty ännu finnes det i världen andra krafter till än det snöda guldet. Som synes av bilden är i Europa tullmuren lägst kring England och högst den kring Sovjet-Ryssland, vilken till på köpet försetts med taggtrådsstängsel såsom ett synligt uttryck för den sovjet-ryska statens utrikeshandelsmonopol.

—*ll*—

Pressens förfall.

(Forts. fr. sid. 1.)

gärning — är ju intet på minsta vis överraskande för den, som något mera uppmärksamt studerat den nutida stockholmska dagspressens art och väsen, ehuru man ju där hitintills i sina demoraliseringssträvanden iakttagit en viss varsamhet, på det ej karaktären av vederbörandes verksamhet skulle komma att framstå i en alltför uppenbar dager.

Samtidigt vi ur tidningen Aftonbladet plockade ut ovanstående förvisso mycket typiska exempel å propagandan i den judiska dagspressen för brottslighetens förhärligande och främjande stod i Dagens Nyheter (l.) att läsa en storståtlig presentation av en tidningens nye högt värderade medarbetare den för tjuvnadsbrott häktade förre landsfiskalen E. Granlund i Tumba, vilken av D. N. hedrades med c:a en femtedel av hela dess textutrymme. Artikeln som upplyser den svenska allmänheten rörande livet i fängelserna i Columbia, där G. studerat det i egenskap av fånge, var naturligtvis illustrerad med tjuven-författarens porträtt i kabinettsformat över halva första sidan, och läsarnas intresse stimulerades med att detta endast var början till en hel serie artiklar från den nye, särskilt uppskattade medarbetaren, som omedelbart komme att följa i Dagens Nyheters spalter.

Dessa tvenne exempel för dagen, vilka kunde mångfaldigas i det oändliga. Borde icke tiden snart vara inne för den ansvarskännande allmänheten att reagera mot den ledande dagspressens direkt brottsliga, folkförstörande verksamhet? Saknas då här i dag män och kvinnor med erforderligt mod för att öppet våga träda fram och protestera mot skändligheterna?

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1.)

Vad utlovar frimurarstatsvälvningen? Då vi äro redo att utföra vår statsvälvning, säga vi åt folken: "Allt har gått på tok, alla äro utpinade. Vi skola förinta orsakerna till edra lidanden: nationalitet, gränser, olika myntsystem. Visserligen ären I fria att uttala er dom över oss, men kan den bliva rättvis, om den blir av er fastställd innan I prövat det, som vi skola giva er?.... Då skola de upphöja och bära oss på sina händer i enhällig hänförelse av hopp och förtröstan. Röstningen, som vi hava gjort till ett redskap för vår upphöjelse, i det vi vant därvid t. o. m. de minsta enheter bland allmänheten genom att arrangera gruppsammankomster och överenskommelser, gör oss sin tjänst och spelar för denna gång sin sista roll att enhälligt önska lära känna oss närmare, innan folket uttalar sin dom över oss.

Allmän rösträtt. Därför böra vi föra alla till röstning utan åtskillnad till klasser eller census, för att fastställa flertalets absolutism, viken man icke kan avordra de intelligenta klasserna.

Självvärdering. Genom att på så sätt hava vänt alla vid tanken på självvärdering nedbryta vi betydelsen av gojim-familjen o. dess uppfostringsvärde, vi omöjliggöra för de individuella förmågorna att utmärka sig, och folkmassan, ledd av oss, låter dessa varken framträda eller ens uttala sig. Massorna äro vana att lyda endast oss, som betala dem för lydnad och uppmärksamhet. Härigenom skapa vi en blind makt, vilken aldrig blir i stånd att röra sig, utan att ledas av våra agenter, vilka av oss äro givna massan i st. f. deras egna ledare.

Frimureriets ledare. Folket underkastar sig denna regim, emedan det vet, att av dessa ledare komma att bero arbetsförtjänst, allmosor och åtkomsten av allt möjligt gott.

Frimureriets genialiska ledare. Regeringsplanen bör utgå fullt färdig ur e t t huvud, emedan det bleve omöjligt att stadfästa den, om den sönderdelades i enskildheter i ett otal hjärnor. Därför kan det tillåtas oss att känna planen, men icke bedöma den, för att icke rubba det geniala sambandet mellan dess enskilda delar, den praktiska styrkan av varje moments hemliga betydelse. Om ett dylikt arbete skulle kritiseras och ändras genom en mångtalig omröstning, så komme det att bära prägeln av alla de oförstående intellekt, vilka icke inträngt i djupet och sambandet av dess tankar. För oss är det nödvändigt, att våra planer äro effektiva och ändamålsenligt uttänkta. Därför böra vi icke låta vår ledares genialiska arbete sönderplockas av massan, icke ens av en sluten krets

Dessa planer skola tills vidare icke vända upp och ned på de nu existerande samhällsinstitutionerna. De skola endast omlägga deras ekonomi och följaktligen hela kombinationen av deras verksamhet, vilken sålunda inriktas på den av oss i våra planer utstakade vägen.

Samhällsinstitutionerna och deras funktion. Under olika benämning existerar i alla länder ungefär ett och detsamma: Representation, Ministär, Senat, Riksråd, Lagstiftande och Verkställande makt. Det är överflödigt att för Eder förklara mekanismen i dessa institutioners inbördes förhållanden, då den är Eder väl bekant. Fästen Eder uppmärksamhet endast därvid, att envar av dessa institutioner svarar emot någon viktig regerings funktion, varvid jag ber Eder lägga på minnet, att ordet "viktig" hänför sig icke till institutionen, utan till funktionen. Institutionerna hava fördelat emellan sig alla regeringsfunktioner — den administrativa, den lagstiftande, den verkställande: därför verka de i statsorganismen som organen i människokroppen. Om vi skada en del av statsmaskineriet, insjuknar staten likasom den mänskliga kroppen och.... dör bort.

Liberalismens gift. Då vi på statsorganismen inympade liberalismens gift, förändrades hela dess politiska byggnad, staterna insjuknade i en dödlig sjukdom — blodförgiftning. Det återstår endast att vänta slutet på deras agoni.

Konstitution — en skola för partistriden. Den republikanska aeran, Presidenterna — frimureriets kreatur. Av liberalismen föddes de konstitutionella staterna, som uppstodo i stället för självhärskarmakterna, vilka hittills räddat gojerna, och konstitutionen är, som för Eder är välbekant, icke annat än en skola för partistrider, tvedräkt, gräl, meningsskiljaktigheter, fruktlös partiagitation, partitendenser — med ett ord, en skola för allt det, som gör regeringsverksamheten fruktlös. Tribunen har icke mindre än pressen dömt regenterna till overksamhet och svaghet och därigenom gjort dem onödiga, överflödiga, varför de även i många länder störtats. Därigenom blev den republikanska aerans uppståndelse möjlig, och vi utbytte regenterna mot en karrikatyrregering — mot presidenten, tagen ur folkhopen, ur miljön av våra kreatur, våra slavar. Här låg början till den mina, som av oss blivit lagd under gojim-folket, eller rättare under gojim-folken.

Presidenternas ansvarighet. I den närmaste framtiden komma vi att fastställa ansvarighet för presidenterna.

Då komma vi ingalunda att genera oss för att genomföra det, varför vårt opersonliga kreatur får svara. Vad rör det oss, om de till makten strävandes led glesna, om det uppstår villervalla genom att man icke kan finna presidenter, kaotiska förhållanden, som i grund desorganisera landet?

"Panama". Deputeradekammarens och presidentens roll. För att driva vår plan till ett sådant resultat skola vi arrangera val av presidenter, vilka i sitt förflutna hava någon okänd, mörk affär, något "Panama" — då bliva de tillförlitliga verkställare av våra föreskrifter av fruktan för att avslöjas och av det för varje människa, som uppnått makten, kännetecknande begäret att försöka behålla sina privilegier och det anseende, som är förenat med president värdigheten. Deputeradekammaren kommer att skydda, försvara o. välja presidenter, men vi komma att fråntaga den rätten att föreslå och ändra lagar, ty denna rättighet komma vi att överlåta åt en ansvarig president, en marionett i våra händer. Naturligtvis blir då presidentens makt en skottavla för alla slags anfall, men vi giva honom självförsvar i rättigheten att rikta sig direkt till folket, till dess avgörande med förbigående av dess representanter, d. v. s. till våra blinda tjänare— till flertalet av massan. Oberoende härav överlämna vi åt presidenten rättigheten att förklara krig. Denna sista rättighet skola vi motivera därmed, att presidenten som högsta chef för landets hela armé bör hava den till sin disposition i händelse av behov att försvara den nya republikanska konstitutionen, till vars bevarande han har rättighet som ansvarig representant för konstitutionen.

Frimureriet — lagstiftande makt. Det är klart, att nyckeln till helgedomen under sådana omständigheter kommer att stanna i våra händer, och ingen utom vi kommer att leda den lagstiftande makten.

En ny republikansk konstitution. Dessutom komma vi med införandet av den nya republikanska konstitutionen att fråntaga deputeradekammaren rättigheten att interpellera angående regeringsåtgärder under förevändning av nödvändighten att bevara politiska hemligheter, samt dessförutom komma vi med den nya konstitutionen att inskränka antalet deputerade till ett minimum, varigenom vi även inskränka i samma mån de politiska passionerna och passionen för politik. Men om de mot all förväntan uppflamma även bland detta minimum, så göra vi processen kort med dem, i det vi genom upprop vända oss till hela folkets pluralitet.

Av presidenten kommer att bero utnämningen av ordförande och vice ordförande i deputeradekammaren och senaten. I stället för ständiga parlamentssessioner komma vi att förkorta dem till några månader. Dessutom kommer presidenten som högsta utövare av den verkställande makten att hava rättighet att sammankalla eller upplösa parlamentet och, i händelse av upplösning, efter gottfinnande bestämma tiden för nytt sammankallande. Men för att följderna av alla dessa i själva verket olagliga handlingar ej månne falla på den av oss utnämnda presidentens ansvarighet, innan det för oss är lämpligt, skola vi ingiva ministrarna och andra presidenten omgivande högre administrativa funktionärer tanken att kringgå hans åtgärder med egna medel, varför de bliva ansvariga i stället för honom. Denna roll uppdraga vi till verkställighet främst åt Senaten, Riksrådet eller Ministerrådet, men icke åt enskilda personer.

Presidenten skall, enligt vårt beslut, tolka andan av de gällande lagar, vilka kunna tolkas på olika sätt; därjämte skall han annullera dem, då han av oss blir uppmärksamgjord på nödvändigheten därav; dessutom kommer han att äga rättighet att föreslå temporära lagar och t. o. m. förändring i regeringens konstitutionella arbetsordning, motiverande det ena som det andra med att omsorgen om landets högsta väl fordrar det.

Övergång till frimurar-"självhärskarvälde." Med sådana medel lyckas det för oss att småningom, steg för steg, tillintetgöra allt det, som vi i början av vårt inträde i våra rättigheter äro tvungna att införa i regeringsinstitutionerna för att sedan övergå till ett omärkligt upphävande av all konstitution, då tiden är inne att ersätta varje regering med v å r t s j ä l v h ä r s k a r v ä l d e.

Stunden för "världshärskarens" korande. Korandet av vår självhärskare kan inträffa före upphävandet av konstitutionen.

Stunden för detta korande är inne, då folken, utpinade av inre oroligheter och de styrandes av oss framkallade oduglighet, utropa: "Bort med dem och låt oss få en världshärskare, vilken förenar oss och tillintetgör orsakerna till våra tvister — nationalitetsgränserna, religionerna, regeringarnas mellanhavanden — samt ger oss den fred och det lugn, som våra styresmän och folkrepresentanter icke kunna förhjälpa oss till."

Inympning av sjukdomar och andra frimureriets ränker. Men I veten väl själva, att det för att folken i sin helhet skola uttala sådana önskningar, är nödvändigt att ständigt och i alla länder uppvigla regeringarna och folken och sålunda uttrötta alla genom oenighet, fiendskap, stridigheter, hat och t. o. m. martyrskap, hunger, inympning av sjukdomar, nöd och allt slags elände. Detta för att gojerna skola se den enda utvägen till räddning i vårt penninge- och fullständiga herravälde.

Om vi giva folken andrum, så inträder sannolikt aldrig det äskade momentet.

Amerika avvisar N. F:s förslag om nedrustning.

Förenta staterna ha tillställt "Folkförbundet" i Genève en svarsnot rörande den blandade nedrustningskommissionens framlagda förslag. I noten tillbakavisas helt och hållet de synpunkter och principer, som företrädas i Genève av de flesta europeiska länderna.

Amerikanska regeringen godtager intet förslag, som åsyftar internationell kontroll av tillämpningen av överenskommelser rörande begränsning av rustningarna. Den anser stora juridiska och konstitutionella olägenheter stå i vägen för slutande av ett internationellt avtal, genom vilket de amerikanska industrierna skulle nödgas ingå överenskommelser med andra länders industrier. Förslaget, att staterna skulle förbinda sig att betrakta varje slags användande av gifter och bakterier vid krigföringen som ett brott mot den allmänna lagen, är enligt amerikanska regeringens åsikt ogenomförbart. Att lägga ländernas försvarsutgifter till grund för jämförelsen mellan rustningarna skulle leda till orättvisor.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
B I R G E R J A R L
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spriservering

Gynna NATIONENS Annonsörer

NATIONEN

Fredagen den 24 Mars 1927.

Omålade möbler o. slöjdvaror av alla slåg bäst o. billigast hos **Olov Dahlin,** 2 Sergelgatan 2 (hörnet av Mästersamuelsg.) Lackeringar ombesörjas.

Förortsbanefrågen, Stockholms stad och staten.

(Forts. fr. sid 1)

spårvägslinjen i och för dess utnyttjande för de nordvästra förorternas räkning såsom ett led i ett Stockholms omgivningar i deras helhet omfattande system av förortsbanor, som medgåve större befordringshastighet och rymligare tågenheter än dem Stockholms spårvägsnät kan erbjuda. Köpingen höll före, att denna dess framställning "stode i full överensstämmelse med de trängande behov, som föreligga bland den långt övervägande delen av huvudstadens egen befolkning, för vilken lättnader i bostadsbrist, trångbodd het och inneboendesystem obestridligen är ett livsvillkor. Över denna framställning hade länsstyrelsen genom dåvarande landshövdingen Sahlin att yttra sig, varvid styrelsen framhöll, "att köpingen syntes på ett övertygande sätt hava ådagalagt att köpingen har ett verkligt behov av att förenas med Stockholm genom en väl inrättad förortsbana". Ehuru länsstyrelsen för det närvarande ansåg sig böra avstyrka den väckta frågan om statsinköp av linjen Hagalund—Sundbyberg i och för förortsbanefrågans förverkligande hemställde styrelsen därför att "utredning borde verkställas rörande behovet av s t a t e n s i n g r i p a n d e för åstadkommande av fullt tillfredsställande förbindelser mellan Stockholm och dess förorter".

I anslutning till detta yttrande från Stockholms länsstyrelse ingingo sedermera framställningar till k. m:t om en utredning i förortsbanefrågan från en mängd samhällen, såsom Lidingön, Bromsten, Duvbo, Fiysta, Tyresö, Djursholm, Sundbyberg, Spånga, Nya Huvudsta, Saltsjöbaden, Dalarö, Hesselby, Huddinge, Älta, Kumla, Vändelsö, Segeltorp, Fittja, Örby, Solhem m. fl. Dessa framställningar gingo i allmänhet ut på: a t t Stockholms förorters spårförbindelser med huvudstaden äro bristfälligt anordnade med avseende å infarter m. m.; a t t för vissa delar av omgivningarna spårvägsförbindelser helt och hållet saknas; a t t gjorda ansträngningar till förbättringar under de senaste årtiondena krönts med ringa framgång; a t t lösningen av ett samhälles trafikfråga är beroende av andra samhällen och vad beträffar infarten till Stockholm beroende av denna stad; a t t trafikfrågan för bostads- och livsmedelsproduktionen är av stor betydelse; a t t den lyckligaste och kanske enda utvägen för dessa trafikfrågors främjande vore att k. m:t föranstaltade om en utredning genom statens försorg av förortsbanefrågan i hela dess omfattning; samt a t t en nordsydlig infart skulle tillgodose såväl de södra som de norra omgivningarnas behov.

Kamrer Bergström ville i detta sammanhang poängtera, att motivet till de gjorda framställningarna om statligt ingripande för trafikledernas tidiga planläggande framför allt var, att det pågående planlösa bebyggandet icke onödigtvis skulle försvåra de olika trafikledernas förverkligande, vadan alltså tanken på en regionplan redan då låg fullt klar. Det måste den dag som är i hög grad beklagas, att under de år som gått nya svårigheter undan för undan fått resa sig i vägen utan att dessa påvisade förhållanden från statsmyndigheternas sida på önskvärt sätt beaktats.

De nämnda framställningarna från olika förortssamhällen ledde till den förberedande åtgärden, att en kommission med mycket snävt begränsade direktiv år 1919 tillsattes i och för förortsbanefrågans allmänna klargörande med hänsyn till "de olika huvudsakliga alternativ som kunde tänkas för frågans lösande samt de olika alternativens belysande ur allmänna, ekonomiska, tekniska och sociala synpunkter. Däremot skulle utredningen icke omfatta förslagens tekniska detaljer och ej heller huru de ekonomiska förhållandena skulle ordnas och bäras av olika intresserade kommuner och inrättningar".

I mars 1923 avlämnade den tillsatta förortsbanekommissionen sin visserligen starkt begränsade, men likväl synnerligen betydelsefulla och grundläggande utredning i färdigt skick. Kommissionen underströk häri den oundgängliga nödvändigheten av att omedelbart gå ärendet närmare in på livet genom utarbetande av en fullständig detaljplan för förortsbanefrågans lösning i såväl tekniskt som finansiellt hänseende. Regeringen föredrog emellertid att överlämna hela ärendet — såväl förortsbanekommissionens betänkande som senare i anslutning därtill från olika håll gjorda framställningar — till Stockholms stad "för vidtagande av åtgärder". Där ligga alltså numera alla handlingar i gott förvar. Meningen med den av landshövding Edén tillsatta delegationen har naturligtvis varit att få ärendet fram ur sina gömmor för vidare behandling.

Detta har visserligen såsom också framhållits i tidningen Nationen ännu icke lyckats. Framställning har emellertid gjorts från länsdelegationen och dess arbetsutskott till Stockholms stad om samarbete i saken, vilket lett till att även Stockholms stad i slutet av förra året utsett delegerade i detta syfte. Ännu har dock endast ett kortare, rent förberedande sammanträde avhållits medan ytterligare sammanträden uppskjutits i anledning av de nu förrättade stadsfullmäktigevalen. Man får hoppas, yttrade kamrer Bergström, att ett fortsatt samarbete nu icke skall behöva länge låta vänta på sig. Nödvändigheten av att komma från ord til handling är uppenbar, den har av mig vid flerfaldiga tillfällen kraftigt understrukits såväl inom länsdelegationen som vid sammanträden med Stockholms stads ombud. Hr Bergström önskade slutligen framhålla, att den naturligaste och bäst framkomliga vägen vore att s t a t e n såsom representerande det stora allmänna ekonomiska intresse, som det här gäller och såsom stående över de skilda parterna borde helt taga ledningen av ärendet om hand. **Då det emellertid är** verklig fara i fortsatt dröjsmål bör regeringen vidtaga skyndsamma åtgärder för detaljarbetets fortsättande i enlighet med de grundliga och välmotiverade riktlinjer (den nordsydliga förortsbanan), som statens förortsbanekommission angivit o. mot vilka öppen och offentlig kritik icke tills dato kunnat framföras.

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att **gynna svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Söders Tidn. Tryckeri, 1927.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

a t t bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

a t t slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Hur tillvaratages statens rätt i de s. k. restaurangbolagen?

(Forts. fr. sid 1).

Restaurangbolagen i de ovannämnda städerna åtnjuta för utskänkningens handhavande en kontant ersättning. Härförutom få bolagen tillgodoräkna bruttovinsten å försålda maltdrycker. Denna betydande inkomstpost, i runt tal uppgående till kronor 1,000.000 under vartdera av de två senaste åren kom före restaurangbolagens framträdande systembolagen direkt till godo.

Det förhållandet, att systembolagen skaffa sig särskilda organ för utskänkningsrörelsen, kan givetvis icke tolkas så, att dessa organ få vara underkastade andra bestämmelser än de som gälla för systembolagen i avseende å avskrivningar och fonderingar samt vinstmedlens disposition, då detta skulle betyda en förvanskning av lagens anda.

Tyvärr hava restaurangbolagen kommit att bliva ställda helt utanför det allmännas kontroll. De operera som fristående företag, och i och med att en mindre, godtyckligt tilltagen utdelning lämnas å bolagens aktiekapital, anse de sig hava fyllt allan rättfärdighet.

Det är ställt utom allt tvivel, att den vinst som uppkommit av bolagens restaurangrörelse, sedan skäliga avskrivningar och lagenlig avsättning till reservfonden ägt rum, oavkortad skall tillfalla systembolagen, i all synnerhet som den uppkomna vinsten i regel utgör en mindre del av de från systembolagen erhållna bidragen.

Varken i Stockholm eller Göteborg har så skett. Trots att avskrivningarna månget år äro onödigt stora, hava dessutom ej obetydliga vinstmedel kvarhållits inom bolagen i stället för att inlevereras till systembolagen, i detta fall liktydiga med statsverket.

Därförutom tillkommer här ett sakförhållande av ganska allvarlig art. Genom att restaurangbolagen upplägga pensionsfonder, ikläder sig staten indirekt pensioneringsskyldighet för en mycket stor grupp av befattningshavare, vilken skyldighet i helt ringa grad existerade före restaurangbolagens tillkomst.

Ej heller i fråga om prisbildningen hava restaurangbolagen motsvarat förväntningarna. En jämförelse mellan matpriserna vid tiden före världskriget och nu (naturligtvis med vederbörlig hänsyn tagen till livsmedelsindex) bevisar sanningen av detta påstående. Restaurangbol. i Stockholm bruttovinst å 28 st. utskänkningsställen under år 1925, kr. 4,035,000, talar för övrigt sitt tydliga språk.

Ävenså måste man ställa sig frågande till vissa omkostnaders storlek i detta bolags årsberättelser. Posterna reparationer (vari inga nybyggnader åren 1924 och 1925) samt underhåll voro under åren 1920—1925 över 4,000,000 kronor. Utan att kraven på snygghet och trevnad i restauranglokalerna behöva eftersättas, borde detta belopp högst väsentligt kunnat nedbringas. En god sak för bolaget är ju att kunna popularisera sin restaurangrörelse, men om detta skall ske på ett onödigt dyrbart sätt och med tillhjälp av allmänna medel, är det högt på tiden att en ändring kommer till stånd.

Stockholms Allmänna Restaurant A.-B. har icke nöjt sig med den för för detsamma ursprungligen avsedda verksamheten, utan i sin ordning bildat dotterbolag med fria rättigheter, A.-B Hotell Kronprinsen och A.-B. Fenixpalatset. Förvärvandet av det sistnämnda företaget är det kraftigaste tänkbara bevis för huru lättvindigt restaurangbolaget i Stockholm fattat sin uppgift och vilka lösa tyglar man givit detsamma. Bolaget engagerar sig med hundratusentals kronor i en affär av helt experimentell natur. Straffet uteblev icke heller. A.-B. Fenixpalatset övertogs år 1920. Den 31 dec. 1922 utgjordes över hälften av bolagets tillgångar av ombyggnadskostnader samt affärens värdekonto, vartill kom en från åren 1920—1921 kvarstående förlust å kronor 68,000:—. Aktiekapitalet var kr. 569.000. Året därpå nedskrevs detta till halva beloppet eller med kr. 284,500. Huvudparten av denna nedskrivning kom på moderbolagets lott. Under föregående år upphörde A.-B. Fenixpalatset med sin verksamhet. I balansen den 31/12 1925 återfinnas bland tillgångarna inventtarier kronor 316,000 och ombyggnadskostnader. här närmast att jämföra med reparationer, kr. 171,000. Avvecklingen kan icke hava skett utan en betydande förlust. Huru stor är denna i sin helhet på engagementet?

Restaurangbolaget i Stockholm hade vid årsskiftet 1925—1926 innestående å bankräkning kr. 1,897,000. Varttill skola dessa medel användas? Hava vi att emotse ett nytt experiment à la Fenixpalatset?

Restaurangbolaget i Göteborg startade år 1920, men övertog först i slutet av år 1924 samtliga A.-B. Göteborgssystemet i Göteborg tillhöriga utskänkningsrättigheter. Övertagandet föregicks av en mycket häftig pressdiskussion, varvid en del egendomliga omständigheter framdrogos.

Så påvisades med stöd av officiella siffror, att utbytet för A.-B. Göteborgssystemets del skulle bliva mindre gott, om utskänkningsrörelsen lades helt i Restaurangbolagets händer än om det sköttes enligt gamla principerna d. v. s. av systembolaget direkt underordnade föreståndare. Vidare påpekades, att restaurangbolaget höll öppen butik för charkuteriförsäljningen och att bolaget från charkuterifabrik år 1921 levererat varor till åtskilliga större företag såsom Svenska Amerikalinjen Kustartillerikåren och Hospitalet och alltså med tillhjälp av allmänna medel konkurrerade med den enskilda företagsamheten. Även detta bolags banktillgodohavanden börja närma sig aktiekapitalet i storlek enligt årsberättelsen av 1925, och av allt att döma syntes en ökning av de insatta medlen i framtiden vara att förvänta, något som tydligen icke förefallit vederbörande särskilt önskvärt, eftersom bolaget funnit det vara lämpligt att placera sina kontanta medel i fastigheter. Under föregående år förvärvade nämligen bolaget tvenne fastigheter och dessutom aktiemajoriteten i en ett fastighetsbolag tillhörande fastighet.

Här försiggår i det tysta en icke riskfri affärsverksamhet, där systembolagens tillkommande vinstmedel utgöra insatsen.

Det påstås vara högkonjunktur nu för den del av utskänkningsrörelsen, som handhaves av restaurangbolagen. Den är i så fall delvis konstlad. Antingen skola matpriserna sänkas, så att allmänheten, närmast den arbetande klassen, kommer i åtnjutande av denna förmån, eller också skola systembolagens bidrag, där de äro obehövliga, indragas.

Om en lågkonjunktur skulle inträda, så får ju staten via systembolagen räcka en hjälpande hand, oaktat den i de goda tiderna endast innehade åskådarens roll.

Ur nykterhets- och social synpunkt i övrigt hava restaurangbolagen intet att berömma sig av utöver vad systembolagen i motsvarande läge kunnat åstadkomma. Inom systembolagens ledning finnas ansvar och erfarenhet i minst lika hög grad som inom restaurangbolagens. Den senare formen har i mångt och mycket tillkrånglat utskänkningsrörelsen, emedan föreståndarna å utskänkningsställena enligt kontrakt handhava utskänkningen av spritdrycker för systembolagets räkning, men ombesörja mathållningen åt samt äro avlönade av restaurangbolagen. Det är icke gott att tjäna tvenne herrar, till vilka på sistone ytterligare en husbonde sällat sig i form av kontrolldelegationerna. Med vilken laglig rätt?

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen ville besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om en utredning i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamhet överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen, samt till riksdagen inkomma med de förslag, vartill denna utredning giver anledning.

Den stora världslögnen.

(Forts. fr. sid 1).

siktligt bidrag till uppklarandet av de förnuftvidriga gammaltestamentliga berättelserna gjordes av en engelsman, biskop Colenso i Natal. År 1862 utgav Colenso första delen av sitt arbetet: "Moseböckerna och Josua bok kritiskt bedömda". Hans tvivel på sanningen i gamla testamentets innehåll hade uppväckts av en gammal omvänd Zuluneger, vilken gjorde den intelligenta frågan, huruvida man i berättelsen om syndafloden verkligen kunde tro på, att alla fyrfotadjur, fåglar och krypande smådjur på jorden, från varma och kalla länder på detta sätt kommo par om par och trädde in i Noaks ark"? Biskopen började därpå noga granska den "heliga bokens" uppgifter och resultaten blevo fatala för dem såsom historiska dokument. Fullkomligt frånsett underverken (vilkas möjlighet han ej ens satte i fråga) visade han att hela historien om Israeliternas vistelse i Egypten och öknen var full av absurditeter och omöjligheter. Om ett sådant religionssystem kan man med skäl använda det omdömet "att dess villfarelse är större än det faktum det avser att fastställa. Det framgår klart av hela gamla testamentets innehåll att det här endast är judafolkets egna personliga intressen som i "guds"-begreppet Jahve fått ett "gudomligt" uttryck. Det är därför en ofrånkomlig kristlig plikt att öva kritik mot detta omoraliska system, på grund av att det fått en oförtjänt och oberättigad sammanblandning med det kristna gudsbegreppet, med vilket det ej har det ringaste gemensamt, men väl står i rak motsats till detsamma. Att söka framställa gamla testamentet som grund för kristendomen, såsom de kristna teologerna försed hava, är ungefär detsamma som att söka grundfäste för en solid byggnad i ett bottenlöst träsk. På sin höjd kan man förundra sig över hur man kunnat vara djärv nog att giva lögnen en sådan skyddande förklädnad att den godtagits t. o. m. av vetenskapligt bildade teologer. Det är rent otroligt med vilket jämmod människor kunna presentera lögn såsom sanning. Man har tydligen räknat med den dumhet och likgiltighet som så rikligt frodas på det religiösa området, då man framställer krav på att hysa aktning för ett så omoraliskt sammelsurium. Vid tanken på att detta utgives för att vara "gudomlig inspiration" kan man lätt föreställa sig hur satan måste ha stått hånleende bakom tryckpressen. Vi vilja här i korthet anföra några stilprov ur den rikhaltiga samlingen. De mest oanständiga överlåtes åt läsaren att upp söka i originalet. 1 Mos. 19: 31—38. (Lots döttrar). 38: 2—4 (Juda, Sua och Onan). 38: 13—27 (Juda och Tamar). 34: (Dina, Sikem och Hamor) 3 Mos. 15: (flöde). 21: 9 (om en prästdotter). 21: 7 (prästmans hustru). 1 Mos. 12: 12—20. (Sara hos Farao). 20: 1—18 (Sara hos Abimelek). 26: 1—13 (Rebecka och Abimelek). 4 Mos. 31: 17, 18 (samlag). 5 Mos. 22: 14—17 (intet bevis....). 2 Sam. 16: 21 (din faders frillor....). 2 Sam. 11: (David, Batseba och Uria). 2 Sam. 3: 7 (Rispa och Abner). 2 Sam. 13: (Ammon och Tamar). 1 Kon. 11: 1—3 (Salomos 700 gemåler och 300 frillor). Hur råa och ohyfsade folkslag det än har funnits på detta jordklot, så ha dock aldrig hos något annat folk än judarna, sådana omoraliska och brottsliga bedrifter, som vi få lära känna i gamla testamentet, blivit ansedda som "heliga skrifter" och fått "gudomlig" sanktion och välsignelse.

Genom den kristna teologiens oberättigade sammanblandning av det judiska och det kristna gudsbegreppet, har emellertid judeguden Jahve fått ett så vänligt mottagande inom kristendomen, att han omfattas med största vördnad bland hög och låg, bland kunniga och okunniga, ja, han äras högst av den kristna kyrkans representanter, igenom hela deras långa rangskala. Den rena, kärleksfulla lära som Kristus förkunnade, och som giver vårt själsliv och vår jordiska tillvaro ett förnuftigt innehåll o. värde, har genom Jahves mellankomst fått en falsk ursprungsbeteckning. Från det judekristna lägret framhålles även med stor tillfredsställelse, att vi ha judarna att tacka för monoteismen. Ja, att den monoteistiska tanken är den semitiska rasens starkaste drivfjäder, det veta vi alla som kommit i beröring med detta släkte, men då veta vi också att förmålet för denna monoteism är — mammon! Att denne demoniska ande tog gestalt i namnet Jahve (= banér, eller segerfana), berodde helt naturligt på judarnas obetvingliga dragningskraft till denne ande, emedan den fullt motsvarade deras önskningar o. karaktärsegenskaper. De hade därför sannerligen ingen orsak att vara missnöjda med en sådan "gud"! Han lovade dem besittningsrätten till främmande folks länder och ägodelar, till städer, brunnar, vin- och olivgårdar ja, varje land som deras fotsula beträder, ävensom världsherravälde! 1 Mos. 15: 18. 2 Mos. 33: 2. 5 Mos. 2: 25. 4: 7. 6: 10, 11. 7: 1, 2, 16. ".... och Jahve vill sätta dig (judafolket) högst i pris och ära och härlighet över alla de folk han har skapat...." 5 Mos. 26: 19. Vad kunde dessa mammonsdyrkare mera önska? Visserligen ingick här stortaligheten förbund med lögnen, ty Jahve har aldrig skapat något folk, men med hänsyn till de rundliga löften han gav, kan man nog förstå att judarna ej hade behov av någon mera gud än denne Jahve, som visade sig så frikostig mot dem! Men att ett sådant "gudomsväsende" tillåtes att giva gästroller inom kristendomens råmärken, det är en absurditet utan like, och en skamfläck för hela kristenheten Hela gamla testamentet har mer än nog att berätta om detta judiska "gudsbegrepps" människofientliga och mordiska ande, och att ställa sig ovetande i denna sak, till förfång för vår egen kristna lära, är oförlåtligt. I jahveismen framträder ett så förnuftsvidrigt gudsbegrepp att man ej kan finna dess motstycke i världshistorien. Man söker här göra en lära trovärdig som ej är övertygande, eller m. a. o. förvandla lögnen till sanning.

Det är icke likgiltigt om vi förväxla namnen Gud och satan!

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 13. Fredagen den 1 April 1927. Årg. 3.

K. A. Wallenbergs roll under världskriget.

I belysning av uttalanden av förutv. ententeministrar i Stockholm.

En uppseendeväckande inlaga från gen.-konsul Folke Cronholm till U. D.

Från generalkonsul Folke Cronholm har i dagarna till Kungl. Utrikesdepartementet inlämnats en ny skrivelse rörande dåv. utrikesministern, bankdirektören K. A. Wallenbergs förhållande under världskriget. Den uppseendeväckande skrivelsen är av följande lydelse:

Härjämte överlämnar jag till Departementets kännedom en genomslagskopia av min skrivelse den 14 mars 1927 till riksdagens konstitutionsutskott jämte däri åberopade urklipp ur tidningen "Nationen" rörande bankdirektören K. A. Wallenbergs fosterlandsvådliga förehavanden under den tid han beklädde det höga förtroendeämbetet såsom landets utrikesminister; åberopande jag i detta sammanhang min skrivelse till samma utskott den 8 april 1926, varav jag till Departementet förut översänt en kopia.

På sätt jag i sistnämnda skrivelse återgivit, har förutvarande amerikanske ministern härstädes Mr. Morris i sina offentliggjorda minnesanteckningar omtalat, hurusom den svenske utrikesministern sökte förringa verkan av avslöjandet av neutralitetsbrottet genom att påstå, att Mr. Morris av svenska regeringen acceperat samma "diplomatiska privilegium" som tyske ministern i Argentina. Mr. Morris fortsätter: "Utrikesministern förklarade, att ett av de svåraste missgrepp, som tillvitats den svenska regeringen, är att den under krigstid befordrat tyska chiffertelegram genom svenska utrikesdepartementet och genom svenska representanter. Då Amerika avbröt de diplomatiska förbindelserna med Turkiet, samtyckte Sverige till att å Förenta Staternas vägnar bevaka de amerikanska intressena i Turkiet. Såsom en följd av denna överenskommelse sändes alla meddelanden och kabeltelegram från Washington till amerikanska legationen i Stockholm, som i sin tur sände dem till svenska regeringen för vidare befordran. Därvid gingo flera chiffertelegram genom regeringens händer." I anledning av denna vilseledande förklaring skriver Mr. Morris följande: "Jag vill då högtidligen förklara, att den svenska regeringen var i besittning av detta chiffer, den s. k. blå boken. Originalet till alla sådana meddelanden tillställdes dessutom utrikesdepartementet på franska. Utrikesministern bad mig en morgon komma upp till honom och visade mig därvid sin förklaring, som han sade skulle offentliggöras kl. 3 em. samma dag. Jag protesterade på det bestämdaste under påpekande av att kommunikén var ytterst missvisande, enär den icke omnämnde, att svenska regeringen var i besittning av det amerikanska chiffer, varpå alla telegram avfattades. Efter en något hetsig diskussion avfattade den svenske utrikesministern sedan han samrått med sina kolleger, en kommuniké, som fullt tillfredsställde mig. Jag biträdde i själva verket med dess utarbetande." Mr. Morris omnämner också, att en av hans kolleger i september 1917 föreslog, att en samfälld protest mot Sveriges oneutrala hållning skulle avgivas till svenska regeringen och även offentliggöras. Därav blev emellertid intet, vilket visade sig vara klokt, säger han, enär ett nytt kabinett, som i vår tanke erbjöd vida större garantier för verklig neutralitet, bildades. Den amerikanske ministern i Stockholm under kriget gav vår utrikesminister sålunda ett allt annat än smickrande offentligt vitsord i anledning av hans svikande av ett högtidligen avgivet neutralitetslöfte och hans otillbörliga försök att försvara ett dylikt handlingssätt i stället för att efter avslöjandet härav öppet och ärligt erkänna begångna försyndelser.

I ännu skarpare belysning framställes herr K. A. Wallenbergs neutralitetsbrott i den världsbekanta tidskriften "The World Today", däri det betecknas såsom en av de största skandalerna under kriget. Författaren förklarar, att det svenska utrikesdepartementet, vars ansvarige chef herr Wallenberg var, vid början av år 1917 blivit nästan en integrerande del av den tyska organisationen, och författaren betecknar det s. k.

(Forts. å sid. 4.)

De svenska arbetarnas ledare mot invandringslagen!

Den svenska socialdemokratiens »ledare» har åter fått ett tillfälle att deklarera sin underdåniga trohet och vördnad inför sina höga uppdragsgivare inom den land och folk utplundrande judiska makten, som sett sitt lagliga privilegium här i landet hotat, genom den av regeringen framlagda invandringslagen. I bägge kamrarna hava motioner ingivits med yrkande om avslag på k. m:ts proposition med förslag till lag om utlänningars rätt att vistas i riket. I andra kammaren står den i alla skiften lydige judelakejen P. A. Hansson i spetsen för partimotionen och i andra kammaren hr Gustaf Möller, medan i den senare jämväl hr Anders Örne väckt en enskild motion i samma syfte. Motionerna ge samt och synnerligen en god föreställning om den oro, som gripit »vandringsfolket» inför de restriktiva bestämmelser, som regeringsförslaget ställer i utsikt. Man får där höra de vanliga demagogisk-judiska fraserna om att polissynpunkten icke får behärska lagstiftningen etc. Justitieministern har, heter det, bragt regeringen i panikstämning, rassynpunkten har intet berättigande som motiv för lagstiftningen. Att sådana toner höjas av dem, som, falskeligen utgivande sig för att företräda folkets intressen, i stället med berått mod gått in för dess förstörelse i alla hänseenden, är i och för sig intet överraskande. Betecknande är vad den av judefinansen alldeles särskilt protegerade hr Anders Örne har att säga. Han vädjar patetiskt till riksdagen under hänvisning till Den Gyllene Internationalens planerade stora »Handelskammarkongress» i Stockholm. Hr Ö. yttrar härom bl. a.:

Starka krafter äro i rörelse för att åvägabringa ekonomiskt samförstånd mellan nationerna. Den internationella handelskammarorganisationen har framfört långt gående krav på avskaffande av hindren för det fria varuutbytet och det fria utbytet av personer mellan staterna. Förslag till program i detta syfte föreligger till behandling vid internationella handelskammmarkongressen i Stockholm 1 juni i år. Även folkförbundet har upptagit samma problem och sammankallat en ekonomisk världskonferens, som öppnas i Genève den 4 maj......

Ett uppskov till nästa års riksdag, då den internationella handelskammarkongressens och den ekonomiska världskonferensens beslut föreligga, kan i varje fall icke vålla den ringaste skada. Nog vore det väl f. ö. rätt egendomligt, om Sveriges riksdag

(Forts. å sid. 3.)

De s. k. restaurangbolagens verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till riksdagsutskottet.

I vårt förra nummer återgavs in extenso dir. Edv. Lithanders till riksdagens första kammare ingivna motion, vari begäres en undersökning rörande det sätt varpå statens rätt tillvaratages i den s. k. restaurangbolagen samt i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamhet överförts från systembolagen till restaurangbolagen. Vi begynna i dagens nummer publiceringen av den av dir. L. i hans motion utlovade mera ingående redogörelsen i ämnet, vilken avlämnats till första kammarens första tillfälliga utskott och är av följande lydelse:

Enligt utfästelse i den av mig den 31 januari d. å. inlämnade motionen angående en undersökning av restaurangbolagens verksamhet får jag härmed överlämna följande redogörelse.

Några siffror och data ur restaurangbolagens i Stockholm och Göteborg årsberättelser.

Stockholms Allmänna Restaurant Aktiebolag.

År 1919 offentliggör detta bolag för första gången sitt bokslut och kan man på grund härav icke erhålla exakta uppgifter om bolagets ekonomiska förvaltning under tidigare år.

Då en allsidig granskning av bolagets bokslut från och med nyssnämnda år till och med år 1925, det sista år för vilket bokslut föreligger, icke har någon egentlig betydelse för motionens syfte, skall här endast framhållas en del för detsamma betydelsefullare siffror och erinringar.

Såsom i motionen omnämnts åtnjuter bolaget för handhavandet av utskänkningsrörelsen dels kontant ersättning och dels vinsten å maltdrycksförsäljningen. Denna senare förmån kan icke till sitt verkliga belopp preciseras, men torde utgöra minst c:a 65 proc. av det under rubriken inkomster i årsberättelserna upptagna bruttovinstbeloppet för försålda drycker (kaffe och andra drycker, ej rusdrycker).

Följande siffror (i jämna 100-tal kronor) äro belysande:

År	Försålda drycker	Kontant ersättning
1919	564,400	554,00
1920	827,000	552,000
1921	782,900	536,200
1922	632,600	574,600
1923	667,100	542.000
1924	958.200	459,500
1925	994,800	424,800
	Kr. 5,427,000	3,643,700

Om bruttovinsten å maltdrycker enligt ovan beräknas vara 65 proc. av summa försålda drycker (kr. 5,427.000) blir densamma kr. 3,527,560. Härtill kommer den kontanta ersättningen kr. 3,643,700, summa bidrag i runt tal kr. 7.000,000 eller i genomsnitt årligen c:a 1,000.000 kr.

I motionen har påpekats, att posterna reparationer och underhåll uppgått till över kr. 4,000,000, under åren 1920—25. Vid sidan härav tilldraga sig ytterligare två utgiftsposter särskild uppmärksamhet, nämligen "diverse omkostnader" och "övriga omkostnader" (överrubrik allmänna omkostnader) enligt nedan:

År	Diverse omkostnader	Övriga omkostnader
1919	600,600	452,560
1920	512,600	528,700
1921	423.503	548,400
1922	402,200	401.300
1923	450,000	397,000
1924	452,400	435,400
1925	574.800	387,600
	Kr. 3,416,100	3,150.900

Tillsammans uppgå alltså de fyra posterna reparationer, underhåll, diverse omkostnader och övriga omkostnader till över 10 1/2 miljoner kronor, eller 1 1/2 miljon pr år. Då i denna summa icke ingå utgifter såsom löner, hyror, lyse och bränsle, porslin och glas, tvätt samt personalens kosthåll, kan man icke annat än häpna över summans storlek, en förvåning, som delas även av fackmannen. Det är dock icke några lyxrestauranger det här gäller att driva och underhålla, och jag

(Forts. å sid. 4.)

Den internationella kooperationen kastar masken.

Vid upprepade tillfällen har i denna tidning framhållits, att den internationella kooperationens verkliga syftemål är att i den judiska världsmaktens tjänst tillintetgöra den fria handeln i respektive länder i och för varudistributionens läggande under Alljudas monopolbildningar. Grovarbetet med varudistributionsmonopolets uppbyggande får här liksom alltid utföras av massorna, som sedan de väl utfört rollen som "banbrytare" komma att få dela den namnkunnige mohrens öde: "Mohren har gjort sin tjänst, mohren kan gå!" Hos oss liksom överallt annorstädes har man emellertid gjort sig stor möda att hemlighålla själva realsyftet. Socialismens koryféer spela på en mängd olika strängar allteftersom de adressera sig till arbetarna och till de s. k. borgerliga. En prof. Gustaf Cassel spelar på sin sträng, en lantbruksdirektör Leufvén på sin; på socialistsidan har man intill nu i allmänhet sökt beslöja det intima sammanhanget mellan socialism och kooperation.

I England, där kooperationen numera vunnit en anslutning av icke mindre än 1,400 konsumtionsföreningar med en personal på tillhope 204,366 personer och ett medlemsantal på nära fem miljoner, anser man nu sin ställning så stark, att man vågat kasta masken och öppet erkänna sambandet mellan socialism och kooperation. Kooperationens verkliga art och väsen blevo där i realiteten fullt uppenbara, då dess organisation vid den av den judiska världsrevolutionen igångsatta stora kolstrejken, som ju avsåg att tvinga det engelska imperiet in under det judiska världsväldet, spelade en särdeles framskjuten och betydande roll som de strejkandes provianterare. Nu meddelas fr. London, att en definitiv överenskommelse träffats mellan kooperationen o. arbetarpartiet, vilken omedelbart skall träda i kraft och "väsentligt befästa de ömsesidiga förbindelserna". Detta betyder, att kooperationen i England direkt tagits i arbetarpartiets och fackföreningsrörelsens tjänst. Samtidigt ingå underrättelser från Amerika om där av vederbörande organisationer fattade beslut i enahanda riktning.

Man har anledning anta, att det icke kommer att dröja så särdeles länge, förrän våra svenska kooperatörer följa sina engelska "bröders" exempel. — Israels positioner framflyttas steg för steg på alla områden. Det går uppenbart mot den stora slutkampen.

Pressens distributionsfråga inför riksdagen.

I riksdagens båda kamrar ha väckts tvenne synnerligen uppseendeväckande, likalydande interpellationer, i den första av hr Ljunglund (h.) och i den andra av hr Engbergs (s.), riktade till kommunikationsministern och gällande den å statens järnvägar av aktiebolaget Svenska pressbyrån bedrivna försäljningen av tidningar m. m.

I interpellationerna erinras till en början om det mellan järnvägsstyrelsen och aktiebolaget Pressbyrån, innehavare firmorna Albert Bonnier och Otto Hirsch, år 1917 träffade avtal, enligt vilket den nämnda byrån medgavs ensamrätt att å statens järnvägars stationer och tåg bedriva försäljning av tidningar m. m. i enlighet med vissa villkor, däribland en årlig avgäld, numera uppgående till 35,000 kr. Detta avtal, som gällt i 10 år, upphör med utgången av år 1927 och har redan uppsagts av järnvägsstyrelsen, vilken skulle ha för avsikt att genom annons den 1 april infordra anbud rörande denna försäljningsrätt för att sedan enligt vissa redan fast ställda villkor åter överlåta den till den mestbjudande. Härefter framhålles, hurusom Svenska tidningsutgivarföreningen, för vilken förefinnas åtskilliga allvarliga anledningar till oro över Sv. pressbyråns handhavande av försäljningen genom särskilda kommitterade låtit anställa undersökning om förutsättningarna för en pressens egen distributionsaffär med uppgift att övertaga tidningsförsäljningen å järnvägarna o i övrigt även annorstädes i landet i lämplig utsträckning, vilka kommitterade skola vara färdiga med sitt utlåtande till Tidningsutgivareföreningens vårmöte i mitten eller slutet av maj månad.

I interpellationerna uttalas vidare, att järnvägsstyrelsen på olika sätt avböjt att pressen ställes på jämlik fot med firmorna Bonnier och Hirsch i fråga om erhållande av antydda försäljningsrätt samt att styrelsen faktiskt ställt de nämnda firmorna i en så gynnad ställning att tidningsägarna på förhand sättas ur stånd att konkurrera med det bolaget om rätten att försälja sina

(Forts. å sid. 4.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. nr.)

Protokoll N:o 11.

Riksrådet kommer att spela rollen av bekräftelse på regenten makt, det blir i egenskap av den lagstiftande kårens synliga del så att säga en redaktionskommitté för regentens lagar och påbud.

Den nya konstitutionens program. Nu övergå vi till den tillärnade konstitutionens program. Vi komma att stifta Lag, skipa Rätt och fälla Dom: 1) i form av förslag till den Lagstiftande församlingen, 2) genom presidentens påbud i form av allmänna förordningar, Senatens föreskrifter och Riksrådets beslut och i form av ministerföreskrifter samt 3) i händelse av lägligt tillfälle — i form av statskupp.

Några detaljer av den föreslagna statsomvälvningen. Sedan vi ungefärligen fastställt modus vivendi, så låtom oss taga i närmare betraktande detaljerna av de kombinationer, varigenom det återstår oss att fullborda omvälvningen av statsmaskineriets gång i ovannämnda riktning. Med dessa kombinationer förstår jag tryckfriheten, föreningsfriheten, samvetsfriheten, valrätten och mångt och mycket annat, som bör försvinna ur den mänskliga ordförteckningen eller i grund omdanas omedelbart efter den nya konstitutionens kungörande. Först i detta ögonblick blir det för oss möjligt att genast tillkännagiva alla våra föreskrifter, ty senare blir varje synbar företeelse farlig — och varför? Om denna förändring bleve genomförd med brutal stränghet och i form av påbud och restriktion, så kunde den leda till förtvivlan, framkallad av fruktan för nya förändringar i samma riktning. Om den åter genomföres i form av vidare förmildringar, så kan man säga, att vi erkänt vår orätt, och detta undergräver den nya maktens ofelbarhetsgloria, eller också så-

(Forts. å sid. 5.)

Den 1 April

Planer på en judisk diktatur i Sverige.

Allt flera tecken tyda på, att vi närma oss en ny fas i utvecklingen även i Sverige, då den moderna demokratien efter att väl ha fullgjort sitt uppdrag i judendomens tjänst får försvinna från den politiska arenan. Den roll demokratien spelat i de judiska världserövringsströvandena kan icke överskattas. Den var den stora trollformeln, som skulle lyckliggöra mänskligheten, giva människorna allt vad de här i livet kunde önska sig: frihet, jämlikhet, broderskap, ett evigt lyckorike på jorden; den var det stora medlet, varmed folkens massor fångades för att därpå kastas in i Alljudas erövringskamp mot de nationella samhällena. Att de givna storslagna löftena aldrig infriades, det veta vi i dag alla, och anledningen härtill var ju, att de endast voro illusioner till sinnenas bländande, aldrig avsedda att förverkligas. Till namnet har snart sagt överallt demokratien de obildade massorna — "folkets majestät" varit placerat i maktens högsäte, men i realiteten har det varit det renodlade Mammon, som, skrudat i internationalismens alla emblem, fört spiran hänsynslöst utnyttjande de statliga organen och maktmedlen för sin snöda vinning. I tecknet av allas lika rättigheter och kompetens för den politiska verksamheten avkopplades den nationella intelligensen, bildningen och erfarenheten fr. ledningen av statsangelägenheterna och etablerades ett representations- och styrelsesätt, som ohöljt premierade lycksökeriet och förvandlade representationen och statsstyrelsen till lydiga redskap i den plutokratiska maktens tjänst. I den sålunda skapade miljön erhöllo de folkförslavande, exploaterande krafterna den allra yppersta jordmån för sina djärva planer. Demokratien leddes och utnyttjades från början till slut för befordrandet av deras egoistiska syften, det provokatoriska kompromissandet upphöjdes till rättesnöre för utvecklingen, slussarna öppnades på helt för den ekonomiska oligarkien. Steg för steg fördes demokratien fram till denna härskarställning i samhällena, vilka efterhand omvandlades i enlighet med judendomens speciella syften, såväl rent konstitutionellt som moraliskt och ideellt. Alljudas internationella framryckning låter uppdela sig i ett flertal olika faser, inledda medels väldiga storattacker mot de bestående nationella samhällsordningarna Det första stora anloppet mot dessa skedde i liberalismens namn, varigenom den tidigare härskande nationella bördens (den nationella aristokratien) maktställning bröts och börsens aristokrati (den judiska aristokratien) i dess ställe placerades i högsätet. Det andra stora anloppet företogs i socialdemokratiens namn, vilken ytterligare befästade och utökade judendomen ekonomiska och politiska maktställning i samhällena. Som det tredje stora stormanloppet, vilket slutligt skulle föra "Guds utvalda folk" fram till dess i årtusenden drömda världsherravälde, över ruinerna av de revolutionerade kristna nationalsamhällena, ha vi att se den nu i alla länder framträngande kommunismen, vilken trots alla försök att blanda bort korten ledes och finansieras av den internationella judiska storfinansen. De förstnämnda bägge stora anloppen i liberalismens och socialismens namn utgjorde alltså i realiteten de stora förberedelseattackerna för den stora slutstriden, då det skall gälla att slutligt omforma och till ett världsrike sammanfoga de av judendomen erövrade och redan i hemlighet regerade nationalstaterna jorden runt. Till den punkten i utvecklingen äro vi nu alltså komna, då den avgörande kampen skall stånda, då det skall visa sig om folken äro villiga att offra sina nationaliteter, sin frihet och sina rättigheter eller icke, om det är judendomens eller kristendomens ideal, som skola bliva de vägledande och avgörande i mänsklighetens kommande utveckling.

Mot bakgrunden av denna faktiska situation är det som de politiska företeelserna av i dag äro att se. Den punkt torde numera på de flesta håll kunna betraktas som uppnådd, då demokratien såsom havande uttjänt avpolleteras och en ny politisk aera presenteras folken. Demokratien har fullgjort sitt egentliga uppdrag d. v. s. erövrat åt judendomen makten i de nationella kristna samhällena. Därmed har även det ögonblick inträtt då massorna börjat vakna till insikt om sanningen och det diaboliska bedrägeri de varit utsatta för — den situation, som frammanar nästa fas i den judiska världsomvälvningsplanen, då man konstaterar demokratiens misslyckande och impotens och i stället låter införa en diktatorisk styrelseordning, som på en gång tryggar emot alla försök fr. folkets sida att frigöra sig ur Alljudas bojor och bjuder möjligheter för ett mera obehindrat fullföljande av arbetet på det judiska världsrikets upprättande. Även i Sverige är man sedan flera år tillbaka inriktad på denna utvecklingsfas: demokratiens avkopplande och etablerandet av en mera fast styrelse med vidgad befogenhet under överinseende av den ledande judiska storfinanskretsen. När man väl vunnit den ekonomiska och politiska makten, de stora mål, man åsyftat med den moderna demokratien, går man i statsnyttans och moralens namn in för sin egen stolta skapelses avskaffande, förebrående massorna deras ådagalagda bristande kompetens och ansvarskänsla inför land och folk, offentligt påvisande alla denna demokratis absurditeter och konsekvenser in absurdum — detta allt som man själv fullt avsiktligt med berått mod framskapat. Under de allra senaste åren hava vi sålunda i den "borgerliga" pressen sett demokratiens oformligheter utläggas och representationen på alla sätt misskrediteras. Häremot hade ju icke så mycket varit att säga, för den händelse kritiken och fördömandet burits av ärliga motiv, men så torde i regel icke hava varit fallet. Den kritik som framförts, har i allmänhet varit inspirerad från den storfinansiella kretsen och saknat varje syfte till landets bästa. Man har kritiserat och fördömt men samtidigt undvikit att på minsta vis lämna upplysning rörande verkligheten, grunden till missförhållanden, samt utan att ens antyda de vägar, som ensamt kunna föra till ett ordnat normalt tillstånd, allt under det man fortsatt att på alla sätt undergräva grundvalarna för samhället. Man har i dessa dagar blivit ytterligare påmint om denna den "borgerliga" pressens antiparlamentariska tendenser genom de uttalanden, som där gjorts med anledning av stadsfullmäktigevalens utgång i Stockholm, vilken utmålats såsom innbärande de allvarligaste vådor för samhällets framtida utveckling. Länge betraktades denna kritik i den "borgerliga" pressen och den där konstaterade "parlamentsledan" — av "borgar"-pressen framställd som "en skapelse av vänsterpartierna" — av socialdemokratien och dess tidningar som ett uttryck för "svart reaktion". Nu tyckes man emellertid även på den "vänstra" sidan börja umgås med tanken på demokratiens avkopplande såsom ett utvecklingens naturliga krav. Allt tydligare tendenser börja där förspörjas i denna riktning. Betecknande härvid lag var helt visst den internationelle politiske skriftställaren mr H. G. Wells' i Socialdemokraten för den 21 sistlidne mars införda artikel "Tvivel på demokratien", vari författaren konstaterar den moderna demokratiens absoluta och fullkomliga misslyckande samt på det mest drastiska sätt skildrar dess absurditet och brister. Mr Wells skriver i den ifrågavarande artikeln bl. a.:

"Demokratien har tvingat den mest ointresserade att ägna världsfrågorna ett tillfälligt intresse och blivit symbolen för ett nytt självmedvetande hos kvinnor och andra röstberättigade klasser och för många undertryckta raser.... Det finnes en mängd blottor hos den politiska demokratien, men den huvudsakliga, den mest väsentliga är, att den skapat en särskild och obehaglig typ av styresmän, politiker med vissa mycket bestämda utmärkande drag. Vuldemokratiens primitiva teori var, att de stora, goda och dugliga männen, statsmännen och ledarna, skulle erbjuda sig eller ställa sig till sina medborgares väl samt skulle bli utsedda på grund av sina kända anlag och dygder.... Ledningen i de demokratiska länderna har emellertid kommit i händerna på män, som äro stora blott som politiker och som i övrigt varken äro anmärkningsvärt intelligenta, skapande och ädla karaktärer. De äro i själva verket i ett stort antal fall iögonenfallande föreslagna och tvetydiga, strategiskt och praktiskt odugliga. Med förskräckelse och besvikelse se vi på dessa män, som vi ha valt att skapa en ny värld åt oss. Vi se ledare som icke leda och representanter, som i bästa fall framstå som karrikatyrer av vår ras' kämpande själ.... Intet politiskt parti i något av de demokratiska länderna i vår nuvarande värld är någonting annat än en resultant av sociala och ekonomiska strömningar samt traditionella krafter. Ingen politiker, som uppstått genom demokratiska metoder, träder in för något allvarligt försök att göra tingen bättre. De demokratiska länderna i vår värld äro fullständigt utan sådant politiskt ledareskap i den nuvarande tiden ... Den stora massan av mänskliga varelser är icke tillräckligt intelligent eller tillräckligt intresserad för att överhuvud taget följa de politiska frågorna. De representativa församlingarna representera på nio av tio av sina väljare tanketomheten. Vid ett val ryckes det suveräna folket upp till ett tillfälligt sportintresse och röstar i panik eller efter fördomar. Det röstar icke ens i enlighet sina intressen, ty den vanlige borgaren lever ett så begränsat, kargt och skumt liv, att han icke kan se ens i sådana frågor, som gälla pengar eller krig hur politiken skall slå ut."

Härefter kommer mr. Wells in på den stora frågan om mänsklighetens finansiella och ekonomiska problem och konstaterar också här demokratiens absoluta oförmåga att komma till rätta med "det svåra och övervägande problemet". "Världen behöver", yttrar han, "ett gemensamt mynt och världen kan endast få ett praktiskt gemensamt mynt genom regeringens samarbete, men ingen regering på denna planet ådagalägger de intellektuella och moraliska egenskaper, som krävas för att behandla detta ämne på mästerligt sätt. Det ekonomiska livet kan icke längre skötas genom jämförelsevis små företag, som bedrivas som individuella äventyr. Kontroll av stapelprodukter, en systematiskt reglerad produktion och fördelning i fråga om en mängd nyttigheter äro av högsta nöden. Dessa saker sträcka sig utanför de nationella gränserna. Demokratien synes oförmögen att framställa politiker, som ha förmåga att sköta dessa stora affärer. Privathandeln ensam är alltför kaotisk och individualistisk för att kunna handhava dem. Den är tillräckligt stark att kunna förleda och draga till sig demokratiska styresmän o. politiker, men den är icke enig eller stark nog att kunna uppnå effektiv administration eller befria sin skapande och produktiva verksamhet från blotto penningförtjänares ödeläggande räder." Efter denna hänförda deklaration för den Gyllene Internationalen såsom den upphöjda makt, som skall frälsa mänskligheten och världen ur alla iråkade bekymmer, går så mr Wells ytterligare ett steg i texten d. v. s in på problemet vad som då bör komma i stället för den misslyckade demokratien. Han omnämner härvid tvenne enligt hans mening ungefär var för sig lika rekommendabla medel: kommunismen och fascismen. Han medger visserligen, att det icke saknats osympatiska drag hos båda dessa politiska företeelser, men dessa undanskymmas alldeles av de stora fördelar de erbjuda särskilt såsom skapande möjligheter för "en koncentrerad ledande makt och åstadkommande ordning i samhällena. De äro bägge, försäkrar han, burna av "en politisk religiositet", som sympatiskt skiljer sig från den inom den moderna demokratien rådande bristen på politisk hänförelse och som i sina respektive länder, särskilt Ryssland och Italien åstadkommit storverk.

Det måste betecknas som i högsta grad anmärkningsvärt, att ett uttalande av denna art utan någon som helst reservation från tidningsredaktionens sida kunnat inflyta på bemärkt plats i Socialdemokraten, ett uttalande, som så fullständigt som gärna tänkbart underkänner hela den grundåskådning, som socialdemokratien i vårt land hittills byggt på, direkt går in för den internationella storfinansdiktaturen och som en övergång härtill politisk diktatur antingen efter mönster från Moskva eller Rom, likgiltigt vilket, då de bägge äro lika utmärkta. Icke mindre anmärkningsvärt är det, att den märkliga Wellska artikeln ej alls tyckes ha observerats av den "borgerliga" pressen i huvudstaden Den utgör ett oförtydbart tecken på att man inom den storjudiska sfären här i landet nu på allvar avser att gå in för demokratiens avpolletering. "Mohren har gjort sin tjänst, mohren kan gå!" Det gäller samtidigt för höga vederbörande att i tid rycka ur massornas hand det eventuella vapen de sitta inne med att kunna frigöra sig ur det internationella Mammons bojor genom att snarast låta fast förankra ledningen och makten i Alljudas hand. Huru detta är avsett att tillgå, är ännu höljt i dunkel. Den form, den åstundade diktaturen kan komma att taga, är tydligen för vederb. en underordnad fråga. Att döma av det hitintills rådande ytterst intima samförståndet mellan ledarna för det svenska socialdemokratiska partiet och den judiska storfinansen har man skäl antaga, att det icke skall erbjuda några större svårigheter för den senare att även här få de förra med på sina "arbetarvänliga" planer. Det är sannolikt icke någon tillfällighet, att i olika specifikt "demokratiska" tidningar i huvudstaden, såsom Dagens Nyheter, Socialdemokraten och Arbetaren samt naturligtvis också Folkets Dagblad Politiken en viss reklampropaganda för fascismen i dessa dagar inletts. Den handfull fascister, som under ett halvt års tid hållits i beredskap hos en viss privatperson uppe vid Valhallavägen, har visat sig på gatorna för att strax göras till föremål för stor uppmärksamhet i de nämnda tidningarna. Socialdemokraten behandlar dem med påtaglig respekt och riktar en uppmaning till våra svenska arbetare att gå löst mot dem. — "Om svartskjortorna ställa till nya uppträden på Strandvägen kan det hända att det kommer några gamla arbetare och tager dem i näsan ett tag". Den syndikalistiska Arbetaren, den judiska storfinansens exklusiva "arbetarorgan" med vissa speciella syften, går ett par steg längre än Socialdemokraten. Tidningen lämnar i en stor artikel under braskande rubriker den upplysningen ur säkraste källa, att den fascistiska rörelsen i Sverige först nu blivit en verkligt allvarlig faktor i det att kapitalets herrar engagerat sig för rörelsen och manar den svenska arb.-klassen att möta upp mot "reaktionens och penningematadorernas mördarliga. De svenska arbetarnas klassmedvetenhet och målmedvetna handlande skall den dagen, det kommer att gälla bli den mur, mot vilken de fascistiska härmassorna komma att slå sina huvuden blodiga o. studsa tillbaka". Slutligen vänder sig Arbetaren mot vår tidning under framhållande av att "kammen på redaktörerna i de öppna fascistivrarnas och agitatorernas organ Nationen under sista tiden svällt alldeles oerhört". Folkets Dagblad Politiken har också längre artiklar i saken. Tidningen skriver: "Bakom denna rörelse står inte längre bara en virrig överste från Västerås, inte några ynglingar, nej, stödjande bakom står de flesta av landets ledande bankinstitut och affärshus med miljontillgångar". Det är visst icke sannolikt, att man med den plötsligt igångsatta hetsen i arbetartidningarna mot fascisterna avser åstadkommandet av gatukravaller och en inre oro, som kunna skapa förevändning för upprättandet av en konsoliderad regeringsmakt i judisk anda.

De citerade tidningsuttalandena må gälla för vad de äro värda. Men att vissa planer i här berörda riktning varit å bane, har sedan någon tid tillbaka stått klart för Nationen, särskilt i betraktande av vissa försök som gjorts att draga oss in i leken, men vi hava visligen avstått från den äran. Vi hava tidigare deklarerat vår anslutning till flera av de ofrånkomligen fullt hållbara principer för den statliga styrelsen, som förkunnats av Mussolini i Italien och sågo i desamma en eventuellt möjlig väg för genomförandet av den nationella restaurationen, som alltjämt står som det stora målet för våra strävanden. Diktaturen som sådan kunde dock av oss endast godtagas som en tillfällig fullt svensk övergångsform till ordnade nationella förhållanden. När vi på sin tid ådagalade intresse för förverkligandet inom en närmare liggande framtid av den nationella restaurationstanken här i landet, översvämmades vi emellertid av från fiendelägret utsända agenter och provokatörer, vilka snart visade sig vilja helt draga rörelsen på sned och t. o. m. voro nog oförsynta att söka tilltvinga sig bestämmanderätten över vår tidnings redaktionella ledning, varför vi funno nödvändigt att resolut och fullständigt avbryta alla förbindlser med vederbörande samt avstå från varje tanke på ett mera omedelbart förverkligande av idén, vilken måste hava sin naturliga tid för att växa sig tillräckligt stark för att ett positivt resultat skall kunna framgå därur. Genom det steg vi då togo lyckades det att omintetgöra fiendens tämligen i stort anlagda attack att komma vår tidning och den sant nationella idériktning den företräder till livs. Utvecklingen av den fascistiska rörelsen i Italien under det senast halvåret är heller icke ägnad att ändra den ståndpunkt vi sålunda kommo att intaga. Det vill nämligen synas som om den reella makten i fascismens eget hemland allt mera övergått i den judiska storfinansens händer, vilket tyder på, att art- och väsenskillnaden mellan de bägge "antipod-diktaturerna", den i Moskva och den i Rom, kanske när allt kommer omkring är mindre än vad de yttre formerna göra troligt — en uppfattning, som tydligen helt omfattas av den ovannämn de auktoritative författaren i Socialdemokraten, mr Wells, som t. o. m. betecknat de bägge formerna av diktatur såsom ungefär lika utmärkta, varmed han tydl. avsett, att arbetarna böra få fritt val emellan kommunism och fascism, allt efter intellekt och böjelser.

Den situation som håller på att utveckla sig, utgör för de svensksinnade ett giv akt. Det stora målet en nationell svensk restauration får givetvis icke ett ögonblick släppas ur sikte utan alla krafter inriktas på dess förverkligande snarast möjligt, men det gäller härunder att hava huvudet kallt och icke låta sig ryckas med f rörelser med helt andra snarare rakt motsatta syften än de utgivas företräda. Framför allt gäller det för den svenska militären att i de tider, som stunda, vara på sin vakt. De svensksinnade böra under inga förhållanden engagera sig för någon under den judiska maktens hägn etablerad diktatur vad den så än må kalla sig. Göra de det, svika de sin plikt mot fosterlandet - en pliktförgätelse som kan komma att få de mest oerhörda följder för land och folk. Ty underkasta vi oss den judiska diktaturen, är det högst problematiskt, om vi överhuvud sedan skola kunna frigöra oss därur. Den stora nationella restauration, som när tiden är inne skall komma, måste uteslutande vara byggd på svensk grund och får icke vara inriktad mot folket, utan för folket och fosterlandet. Alltså, på vakt mot de ljusskygga planer, som smidas av fienden och vilkas syfte är att spoliera den rest av folklig frihet och nationellt oberoende, som ännu återstår oss!

Prenumerera på NATIONEN.

Hr Ljunglund utmanar den icke-judiska pressen.

I inledningen av sitt anförande med anledning av kommunikationsministerns svar å hr Leon Ljunglunds interpellation i första kammaren rörande tidningsförsäljningsrätten å statens järnvägar betonade interpellanten vältaligt, att han var fullt medveten om de stora personliga risker han utsatte sig för genom sitt framträdande i denna fråga. — »det skulle vara lätt för de mäktiga krafter, som stå emot mig, att slakta mig och bereda mig till den förestående påskahögtiden». Förmodligen var det i känslan av denna överhängande fara som interpellanten fann det passligt att göra ett ohemult utfall mot den icke-judiska tidningspressen — »skandalpressen» —, som t. o. m. skulle hava beskyllt hr L:s tidning för att vara köpt därför att den »bestämt vägrat att förnedra sig genom

(Forts. å sid. 3).

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

PÅ UTKIK

Sveriges hemlige regent — den internationella judiska storfinansens förste i vårt land.

Den man, vars bild vi härovan återge, torde till utseendet vara känd av de flesta nu levande svenskar om också i allmänhet icke med några särskilt kärleksfulla känslor. Det är förre utrikesministern (under kosmopoliternas världskrig) bankdirektören i Stockholms Enskilda Bank Knut Agaton Wallenberg, vilken tillsammans med sin bbroder Marcus delar äran av att under de senaste decennierna hava utövat "det hemliga regentskapet" i Sverige och därunder hava lett vårt land och vårt folk till den olyckliga situation, det sannskyldiga förnedringstillstånd uti den internationella judiska storfinansens fruktansvärda grip- och sugklor, vari det f. n. våndas.

K. A. Wallenberg, den kända finansdynastiens nuvarande huvudman, har fullbordat dynastiens storfinansiella planer samt fullbordat dess maktställning i vårt land. Han är konungahusets särskilt bevågne. På snart sagt alla områden av svenskt samhällsliv har hans inflytande sträckt sig och tagit karaktären av bestämmande. Det har utövats med den borne erövrarens djärva hänsynslöshet och frigjordhet från varje slag av skrupler, bl. a. medels en ändlös skara agenter och lydiga redskap, vilka haft att öva uppsyn över allts och allas ovillkorliga underdånighet under huset Wallenberg samt villighet att tjäna dess gyllene intressen. De, som icke varit benägna härför, hava på olika sätt oskadliggjorts och stoppats i sin befordran. Har någon på någon punkt vågat emotsätta sig det mäktiga finanshusets intressen och vilja, har han i regel mycket snart förmärkt motigheter runt omkring. Lyckans stjärna har plötsligt synts vända sig ifrån honom. — "Den hemliga handen" har varit i verksamhet och vederbörligen straffat honom för det han låtit sig ledas av andra ideal och motiv än huset Wallenbergs gyllene intressen, detta hus, som, så vackert satt som sin devis "oss väl och ingen illa"! I det hemliga skräckväldets tecken har huset förstått att tilltvinga sig kontroll och bestämmande inflytande på samhällslivets olika områden, inom upplysningsväsendet, politiken, ekonomien och finansen etc., och överallt samma despotism i utövningen av makten. Med samma skickliga, men hårda hand regeras såväl tronens närmaste omgivn. (genom främst Enskildabanksordföranden, riksmarskalken Printzsköld) som tidningspressen och statsmakterna medels gyllene påtryckningar och andra tjänliga medel. Genom sina otaliga agenter och redskap och sin berömda "korridorpolitik" i riksdagens kamrar, varmedels representanterna prepareras i "rätta" riktningar behärskas det riksdagspolitiska spelet. Under det huset sålunda förstått att bringa statsöverhuvudets närmaste omgivning, upplysningsväsendet och den officiella statsmakten under sitt inflytande och sin kontroll har det upphöjt sig till hemlig härskare i Sverige, en maktställning, som det till det yttersta utnyttjat i sitt eget och den judefinansiella maktens intresse på bekostnad av landets och folkets. Faktum är, att samtliga regeringar och riksdagar under de senaste årtiondena dirigerats av huset W., samt att de viktigaste ämbetena inom staten i mycket stor utsträckning utsetts icke efter meriter i rikets tjänst utan på grund av förtjänster om huset Wallenberg.

Bland K. A. Wallenbergs bragder märkes i första ledet den att hava genomfört vårt finansiella och ekonomiska livs "koncentration" under praktiserande av de underbara nya affärs-"moraliska" principer, som han infört i stället för de tidigare hävdade, gammalsvenska. Hans metoder äro numera ganska allmänt kända och genomskådade, mest ryktbar har kanske den varit, som gått ut på att såsom frikostig och välvillig långivare "hjälpa" olika solida företagare med kapital för att sedan i det lägliga ögonblicket "strypa till" och ta hem bytet. Medels anlitande av sina speciella "finansprinciper" har det lyckats K. A. Wallenberg att lägga under sig och sitt hus en stor del av Sveriges allra värdefullaste tillhörigheter, varvid icke heller skytts att om husets "väl" så ansetts fordra direkt spoliera av andra skapade nationella värden. Huvudföremålen för hans ekonomiska intresse hava varit kreditväsendet och industrien. Under hans ledning har det svenska bank- och kreditväsendets "koncentration" genomförts. Den till "det allmännas bästa" genomförda fusioneringen av vårt bankväsen är nu i all huvudsak förverkligad med resultat att vi i dag hava den stora banktrusten under huset W:s spira. Som "reformator" på bankväsendets område har K. A. W. lämnat en mängd spår efter sig bl. a. i form av bankrutterade banker sådana som Kopparbergsbanken, Värmlandsbanken, Sydsvenska Kredit, Södra Sverige etc., vilka medels husets "emissionsbolag" på sin tid, innan katastroferna inställde sig, lyckliggjordes med värdelösa papper i utbyte mot resp bankers solida tillgångar. I icke mindre grad har K. A. W:s "reformatoriska" verksamhet lämnat spår efter sig på det industriella området, vi ha där hela långa raden av Wallenbergsbenådade industrier, bland vilka här blott må som exempel nämnas ett par tre såsom St. Kopparbergs, C. E. Johansson och Ytterstfors-Munksund. "Den store saneraren" är alltjämt i livlig verksamhet fast jaktmarkerna nu icke erbjuda den rikedom på vilt som för något årtionde sedan och villebrådet numera är betydligt mera skyggt än tillförne. I kampen för sitt höga hus' och Judas stams väl har K. A. W. aldrig bekymrat sig om sådana bagateller som rikets författning och grundlagar. Med klar blick för de möjligheter i folkutplundringsväg, som monopolen erbjöde, framskapade han i strid mot lag och författning sprit- och tobaksmonopolen, där som vi veta den rågerande finansens herrar haft några av sina mest givande fält, som därtill visat sig utgöra extra superba instrument till korruptionssystemets fullkomnande och fastlåsande inom vårt politiska liv. — Alltså flera flugor i en smäll.

När den tysta opinionen, som på grund av pressens ofrihet saknar möjlighet att i större grad göra sig hörd, börjar bli alltför besvärande, har K. A. W. enligt högt föredöme från utlandet plägat donera miljonbelopp till allmänna ändamål, donationer, vilka dock i regel varit behäftade med sådana villkor, att deras karaktär av gåvor blivit mera illusoriska. Sanningen rörande det berömda finanshusets verksamhet, som gått i det klara landsförräderiets tecken — provokatorisk politik från början till slut — börjar numera bli så pass allmänt känd, att några mera eller mindre verkliga miljondonationer ej längre hava utsikter att återupprätta äran, anseendet och den allmänna aktningen. En kraftansträngnig i dylik riktning kommer tydligtvis att göras till "Den Gyllene Internationalens" planerade Stockholmskongress, då är K. A. Wallenberg, en av den internationella judiska storfinansens högstbetrodde, skall residera som ordföran de i den kosmopolitiska samlingen internationella bankirer o. s. v., vilka skola hit för att på svensk grund konspirera icke blott mot vår nationella suveränitet utan mot alla folks utom det judiskas. — Men svenskarna hava börjat vakna. De sig som rädande änglar presenterande internationella rovriddarna hava likvisst sett sina bästa dagar i gamla Sverige. Den roll K. A. Wallenberg enligt förutv. ententeministrarnas uttalanden avslöjats hava spelat under världskriget (se artikeln å tidningens första sida!) och som f. n. är föremål för uppmärksamhet i alla civiliserade stater, icke minst Tyskland, torde förvisso icke vara ägnad att ge någon större relief åt Den Gyllene Internationalens "handelskammarkongress" i Stockholm under K. A. W:s presidium. Men naturligtvis kommer den Wallenbergsbesoldade dagspressen att göra sitt allra yttersta till högstdensammes rehabiliterande och förhärligande inför Sverige och utlandet. På faktum står dock icke att ändra: K. A. Wallenberg är inför Sveriges folk liksom inför all världen på grund av sina gärningar en dömd man.

Åter en planerad kommunistrevolution i Polen.

Den politiska polisen i Warschau har företagit en ny, synnerligen omfattande kommunistrazzia, varvid bl. a. upptäcktes två hemliga tryckerier och massor av upprop och propagandalitteratur. En mängd personer hava härunder anhållits. Aktionen företogs med anledning därav, att oroligheter i stor stil på uppdrag av komintern planerats till den 1 maj i Warschau och andra polska städer.

Man får hoppas, att statsmyndigheterna i Sverige ha uppmärksamheten inriktad på revolutionsherrarnas förehavanden på svensk mark.

Sveriges hemlige regent — den inter-

De svenska arbetarnas "ledare" mot invandringslagen!

(Forts. fr. sid. 1.)

skulle hälsa de många hundra allmänt aktade ombuden för hela världens enskilda handel, finansväsen och industri, när de i slutet av juni samlas här i Stockholm för att överlägga bl. a. om lättande av p a s s t v å n g e t o c h r e s t r i k t i o n e r n a i f r å g a o m u t l ä n n i n g a r s n ä r i n g s r ä t t, välkomna hit genom att strax före deras landstigning besluta antaga en ny, permanent lag, enligt vilken v a r j e utlänning betraktas som ett lämpligt föremål för polisens särskilda övervakning.

Den judiska storfinansens »ekonomiska» utpost framför andra i det socialdemokratiska lägret har talat. Att herrarna Wallenberg visste vad de gjorde, när de befordrade hr Anders Örne till generaldirektör i posten, visste man förut. Den stora frågan gäller, om de svenska arbetarmassorna utan vidare skola acceptera hans deklaration om »de allmänt aktade ombuden för hela världens finansväsen, handel och industri», vilka skola hit för framförande av sina »krav på avskaffande av hindren för det fria varuutbytet och det fria utbytet av personer mellan staterna» — vilket ju betyder en vidgad rörelsefrihet och ökade exploateringsmöjligheter för »vandringsfolket» i vårt land. De svenska arbetarna böra vid det här laget ha sett tillräckligt av den internationella ockrareligans världsfrälsande verksamhet för att längre låta dupera sig av folkförledarnas fraseologi. Eller känner icke också arbetarklassen även här redan trycket av Den Gyllene Internationalens hårda bojor, denna international, som har världskriget, revolutionerna, statsskuldsättningen och den överallt rådande dyrtiden och kaos på sitt samvete. Det är en sorglig syn att se den svenska arbetarerörelsens förtroendemän alltjämt med hull och hår gå in för den folkförslavande och folkutplundrande internationella judiska finansmaktens intressen.

När skola Sveriges arbetare vakna upp ur den förrädiska sömn, vari de sövts av falska ledare och komma till insikt om det skamlösa bedrägeri, som begåtts emot dem?

"Ut med zigenarpacket."

När skola statsmakterna vakna till insikt om att detta brottsliga, kringstrykande patrask äntligen måste bli behandlat efter förtjänst? frågar Stockholms Dagblad, fortsättande:

"I många svenska landsändar få fräcka, lata, osedliga zigenarlymlar fara fram, stjäla o. hundstöttera ortsbefolkningen som om vi varken hade polis eller länsman. Det är en skandal. Icke en dag för tidigt vore det om hela byket finge respass ur Sverige. Man dillar om humanitära åtgärder att uppfostra zigenarna, att lära dem jordbruk o. s. v. Kultur biter icke på parasiter. „De måste rökas ut, som annan ohyra. Har den germanska rasen kommit så långt i dekadans, att vi stillatigande skola erfara att asiatiska landsvägsrövare använda européer som fågna? Allt för länge har man daltat ed patrasket här i Sverige. Man har förlåtit zigenarna deras stölder, deras barnarov, deras våldtäkter allt. Man har givit dem mat, husrum, pengar, sjukvård, i många fall av rädsla, ty vad skall man taga sig till långt ute på landsbygden, när man blir utsatt för detta "vandringsfolks" hämnd?

De välmenande försök som pågå att göra zigenarna bofasta måste avbrytas. Vad tjänar det till med professur i rasbiologi och rashygien, när man importerar zigenare och låter dem bli släkt med oss. Ha vi aldrig fått vårt germanska blod förstört förut, så blir det väl, när dessa brottslingskolonier fått njuta av vår missriktade gästfrihet tillräckligt länge.

Vi instämma helt och fullt i St. D:s temperamentsfulla uttalande. Det är sannerligen icke en dag för tidigt att kolonisationen av detta "vandringsfolk" i Sverige upphör. Statsmaktens ådagalagda "tolerans" gentemot invandrare av för det svenska folket mest ödesdigra raselement framstår alltmera i en dager som vore det rent av meningen att förstöra vår egen folkras. Nu kan det emellertid vara nog av tolerans!

Avrustningskonferensen låter vänta på sig.

Den bebådade stora avrustningskonferensen kommer enligt vad nu meddelas med all sannolikhet icke att äga rum förrän till hösten nästa år.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1.)

ger man, att vi blivit skrämda och tvungna till eftergifter, för vilka ingen skall visa tacksamhet, ty man kommer att anse oss skyldiga därtill.... Både det ena och det andra är skadligt för den nya konstitutionens prestige. För oss är det nödvändigt att från första stunden av dess proklamerande, då folken äro överväldigade av den skedda omvälvningen, då de ännu befinna sig under terror och villrådighet, de skola erkänna att vi äro så starka, så osårbara, så mäktiga, att vi i intet fall komma att förhandla med dem och icke allenast ringakta deras åsikter och önskningar, utan ock äro beredda och förmögna att med okuvlig makt undertrycka den minsta yttring därav när och var som helst, att vi med ens taga allt, som är oss nödigt, och att vi i ingen händelse äro villiga att dela makten med dem.... Då komma de att av fruktan sluta ögonen för allt samt invänta vad härav följer.

Gojerna äro får. Gojerna äro en fårahjord, och vi äro för dem vargar. Och I veten, hur det går med fåren, då vargen har sluppit in i fårahuset.

De sluta ännu ögonen för allt, emedan vi lova återgiva dem alla fråntagna friheter efter kuvandet av fredsfienderna och tämjandet av alla partier.

Lönar det mödan att tala om, hur länge de sköla vänta denna restitution.

Det hemliga frimureriet och dess "synliga" loger. För vilket ändamål hava vi uttänkt och ingivit gojerna hela denna politik, ingivit dem den, utan att låta dem närmare få se dess underlag — varför, om icke för att på omvägar uppnå det, som är oupphnåligt för vårt spridda folk på direkta vägar. Detta har tjänat till grund för vårt hemliga frimureris organisation, som de icke känna och vars ändamål dessa gojimnot icke ens misstänka. lockade av oss i den synliga armén av frimureriets loger, för att avleda deras stamförvänters uppmarksamhet.

Gud*) har förlänat oss sitt utvalda folk, spridning över hela världen, och i denna vår skenbara svaghet har visat sig hela vår styrka, vilken nu fört oss till världsherraväldets tröskel.

Oss återstår nu blott ett helt ringa arbete på den redan lagda grunden, innan vi nå slutmålet.

(Forts. i nästa n:r).

Hr Ljunglund utmanar den icke-judiska pressen.

Forts. fr. sid. 2.

antisemitisk propaganda». Detta utfall kunde emellertid hr L. ha besparat sig Hans fruktan för att bli slaktad till påskahögtiden förefaller åtskilligt överdriven. Han har ju i de flesta skiften visat sig vara en särdeles habil och tolerant förkunnare av »det fria ordet». I varje fall lärer väl knappast hans öde i någon större grad påverkas av en offentlig deklaration mot »antisemitismen» i denna situation i annan mån än den kan vara avsedd som en erinran om den utomordentliga tolerans, han i vissa fall ådagalagt till blidkande av »de mäktiga krafter», som här rakat stå emot honom. Vi betvivla korrektheten av hans uppgift inför riksdagen, att någon icke-judisk tidning här i landet skulle ha pafordrat någon »antisemitisk propaganda» av N. D. A. En dylik uppgift faller på sin egen orimlighet. Däremot vidhålla vi för vår del bestämt den uppfattning vi flerfaldiga gånger gett uttryck för, nämligen att N. D. A:s sätt att behandla mången riksviktig fråga såsom t. ex. den rörande Brattsystemet—Spritmonopolet, som redan överbevisats om att vara ett sannskyldigt Panama, omöjligen kan tolkas som att hans tidning skulle vara fri från obehöriga, främmande intressen. T. o. m. inom den »borgerliga» pressen har den av hr L:s tidning in i det sista så varmt försvarade institutionen betecknats som ett »Panama» och en »jätteskandal». Karaktäristiken av den press samt dem, som försvara en jätteskandal, och låta storförskingringar av statsmedel opåtalt passera, ger sig själv. De sakna varje berättigande att i moralens namn taga sig en fördömande ton mot andra, som i detta hänseende fyllt sin publicistiska plikt. Att hr Ljunglund vid interpellationsdebatten på sätt som skedde fann lämpligt attackera den press i vårt land, som ensam hävdar kravet *Sanningen helt inför folket!* visar tydligt, att vår tidigare uttalade uppfattning rörande hans karaktärsvasen var fullt berättigad.

*) Jehova.

PRESSKONSERTEN

"Ett farligt monopol."

Den i slutet av förra året under pukor och trumpeter iscensatta stora kampanjen mot »smutspressen» varmed avsågs intet mindre än att helt enkelt utrota alla för det här regerande judedömet och dess snygga planer mot land och folk besvärande tryckalster, dymedels beredande vägen för det fullkomnade judiska pressmonopolet, fick icke alldeles den verkan höga vederbörande aktionärer föreställt sig. Väl lyckades det att giva den tidning, aktionen närmast inriktades emot, en nog så allvarlig stöt, men samtidigt kom aktionen att utöva en högst hälsosam, direkt väckande verkan på en mängd håll inom pressen, där man låtit insöva sig i den mest otroliga sorglös- och liknöjdhet. Huvudaktionären, Svenska Dagbladet (h.), som förövrigt lär ha tappat icke så få prenumeranter på sin stolta kampanj mot »smutspressen», nödgades efterhand att retirera, efter som man märkte att man med sin olagliga attack mot tryckfriheten reste emot sig allt flera och farligare motståndare. När man så i segeryran över den lättvunna framgången att hava lyckats portförbjuda den ifrågavarande tidningen i Stockholms cigarr- och tidningsförsäljningsaffärer också ville påtvinga dessa kontrakt, gående ut på att Bonnierkoncernens trenne huvudorgan, Svenska Dagbladet (h.), Dagens Nyheter (l.) och Stockholms-Tidningen (l.) skulle förbehållas reklameringsföreträdesrätt hos tidningsförsäljarna framför alla andra tidningar, då började man på sina håll t. o. m. där man hänfört låtit engagera sig i »antismutspresskampanjen» att det dittills endast tott sig om en ringa början till en verkligt storstilad judisk aktion, som härnäst kunde komma att gälla ens eget skinn. Så fick man skåda protester i Nya Dagligt Allehanda (h.) och Socialdemokraten (s.), vilka upprört protesterade mot den Bonnierska tidningskoncernens monopoliseringsplaner. I samband härmed väcktes av de nämnda bägge tidningarnas chefredaktörer, hrr Leon. Ljunglund och Arthur Engberg, förslag inom Svenska Tidningsutgivareföreningen om upprättandet av en pressens egen tidningsdistributionsorganisation i stället för den nuvarande under huset Bonnier sorterande allenahärskande Pressbyrån. Kungl. Järnvägsstyrelsen under generaldirektör Granholm har dock enligt vad som tycks framgå av hrr Ljunglunds och Engbergs nu i riksdagens kamrar avgivna interpellationer velat sätta stopp för tillkomsten av en dylik konkurrent åt hrr Bonnier och Hirsch. Saken är helt naturligt föremål för stor uppmärksamhet särskilt inom tidningskretsar. Försvarsminister Roséns tidning, Vesterbottens-Kuriren (f.), skriver med anledning av den Ljunglund—Engbergska interpellationen: under rubriken »Ett farligt monopol» bl. a.:

Tidningarna själva borde ju kunna anses vara närmare till hands att sköta försäljningen av tidningar. Också har tidningsutgivarföreningen beslutat vidtaga åtgärder i sådant syfte. Men de kunna inte få sin utredning klar förrän i maj och järnvägsstyrelsen vill inte vänta längre än till 1 april med sin inbjudan till anbuds ingivande fastän kontraktet med Pressbyrån utlöper först d. 31 december.

Tobaksmonopolet har, som bekant, haft sina skyddslingar herrarna Seiersen, vilka på allehanda sätt gynnades och skyddades. Det lönade sig inte att någon annan firma försökte konkurrera. De blevo utan vidare underkända. Interpellanterna berätta nu att järnvägsstyrelsen "på olika sätt avböjt, att pressen ställes på jämlik fot med firmorna Bonnier och Hirsch, i fråga om erhållande av antydda försäljningsrätt." Man häpnar över dessa företeelser och uppgifter, som tyda på att det är praxis, att halv- och helstatliga företag utdela monopol. Järnvägsstyrelsen har nämligen även tidigare ådagalagt sitt intresse för dylika monopolsträvanden genom kontraktet med Aktiebolaget transportkompaniet, vilken märkliga förbindelse på sin tid utsattes för en närgången granskning. De statliga organens anseende får inte väl av sådant monopolskapande.

Om man får tro interpellanterna är det av dem berörda monopolet "nyckeln till en hela landet omfattande stor distributions- och försäljningsaffär, som redan 1925 nått upp till en årlig omsättning på över 17,500,000 kronor". De antyda också att denna affär "hotar att medföra stora faror för pressens självständighet och oberoende". Därmed torde åsyftas, att ett par mycket stora huvudstadstidningar redan befinna sig i j u d i s k ägo, och det lärer kunna befaras att flera tidningar vandrat eller komma att vandra samma väg.

Det är utan allt tvivel ett märkligt tidens tecken, att interpellationer sådana som hrr Ljunglunds och Engbergs framställts i riksdagen och att ett uttalande sådant som det här relaterade ur Vesterbottens-Kuriren gjorts i en regeringsledamots tidning, om dessa också mera äro att betrakta såsom uttryck för rent personlig självbevarelsedrift.

Spritkonsumtionens ökning under Brattsystemets hägn

har den senaste femårsperioden utgjort c:a 10 milj. liter, framhåller Svenska Morgonbladet (f.), som uppställer den frågan, om icke situationen påkallar en ny lagstiftningsreform Tidningen skriver:

Härvid fäster man sig främst vid de lyckade resultaten av de engelska, holländska och danska efterkrigsexperimenten, som gå ut på att främst genom starkt ökade spritaccisor söka bringa ned alkoholkonsumtionen. Det har lyckats i en grad, som är ägnad att väcka förvåning. Såsom synes klart framgå av vissa uppgifter i dir. Rosenborgs bok och såsom även dr Gahn i sina föreläsningar i ämnet uppvisat, har man i Danmark såväl som i England nått ungefär lika goda sociala resultat — såvitt dessa kunna utläsas i fylleristatistikens siffror — bara genom effektiva skattehöjningar på sprit, som det krångliga och vidlyftiga svenska restriktionssystemet här hemma medfört.

Alldeles oavsett direktör Rosenborgs uttalanden i denna sak som ur såväl nykterhets- som andra synpunkter torde hava ungefär samma värde som dr Bratts uttalelser, bör frågan om det här rådande systemet numera kunna anses så pass klarlagd av verkligheten själv, att varje osäkerhet i rösten från nykterhetsvänliga presshåll måste anses skäligen omotiverad. Man får hoppas, att tidningen också skall veta att taga konsekvenserna av sin sålunda deklarerade uppfattning o. aktivt rycka in i striden för det nuv. systemets ersättande med ett mera förnuftigt, ur nykterhets- såväl som allmän moralisk och statlig synpunkt mera ändamålsenligt sådant »De lyckade resultaten» i Danmark, England och Holland förtjäna givetvis att härvid noga observeras Gentemot dem, som vilja göra gällande, att det Wallenberg—Bonnier—Brattska systemet skulle utgöra en *svensk grund*, som vi böra fortsätta att bygga på, må blott sägas, att det ifrågavarande systemet på intet vis kan betecknas som svenskt utan att det tvärtom varit och är direkt antisvenskt ett detfullödigaste uttryck för den kosmopolitiska kultur under judefinansens hägn och höga beskydd, som här numera gör sig så bred på alla områden och som med Brattsystemet förskaffat sig det allra yppersta instrument i sina folkutplundringssträvanden på svensk grund.

Antisemitisk litteratur.

Bergtegna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—
En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75
Förlåten Faller, av S. Nilus, kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från

BOKFÖRLAGET
Box 66,
HÄRNÖSAND.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
66 Västerlånggatan 66

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/29—1/212 Middag 1/22—7
Kväll 7—1/212 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

NATIONEN

Fredagen den 1 April 1927.

De s. k restaurangbolagens verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid 1.)

kan endast understryka mitt yttrande i motionen beträffande snygghet och trevnad i restauranglokalerna utan överdrivet stora omkostnader.

Avskrivningarna å inventarier förefalla att vara skäliga, d. v. s. de synliga avskrivningarna. Att osynliga sådana förekommit framgår bland annat vid ett studium av årsberättelsen för 1925. Detta år är summan av inventariekontots utgående balans plus avskrivningar mindre än dess ingående balanssiffra, trots att betydande nyanskaffningar av inventarier ägt rum i samband med inredandet av nya lokaler. Huru stora äro de osynliga avskrivningarna och var i bolagets utgiftsstat återfinnas de?

Byggnader bokföras i 70,000 kr. i 1925 års bokslut. Här äro avskrivningarna tillsammans kr. 105,000 oavsett en tillsammans med inventarieavskrivningar år 1920 upptagen post och således mer än betryggande.

Avskrivningarna å aktier uppgå till sammanlagt närmare kr. 350,000, men härvidlag måste man räkna med dolda avskrivningar. Så ökades bolagets innehav av aktier i Fenixpalatset från 1,577 st. år 1921 till 2,927 st. år 1922, men aktievärdet sänktes det oaktat sistnämnda år med c:a kr. 15,000:— utan att någon avskrivning å aktiekontot kan upptäckas i 1922 års bokslut och man efterlyser även dessa avskrivningars placering och storlek.

Förutom att man nödgas starkt ifrågasätta det berättigade i de engagement, varigenom dessa nedskrivningar (förluster) tillblivit, kan man samtidigt icke underlåta att protestera mot de bokföringsmetoder, som tillämpats av bolaget, vilket ju sorterar under ett halvstatligt företag.

Bolaget hade följande fonder 31 dec. 1925:

Skatteregleringsfond	200.000	
Pensionsfond	300,000	
Reservfond	200,000	700,000

kronor.

Aktiekapitalet är kr. 2,000.000

Av 1925 års vinstmedel anvisades till en Personalens pensionskassa (understödskassa) kr. 50,000. Det är icke svårt att spela välgörare när staten får betala fiolerna.

Göteborgs Restaurant Aktiebolag.

Ur detta bolags årsberättelser kan icke så särdeles mycket inhämtas.

Samtliga inkomster av rörelsen äro sammanförda i en post "avdelningarnas konto", vilket omöjliggör en närmare granskning av hithörande siffror (se bif. årsberättelse för 1923 jämte uttalande i G. H. T. den 18 sept. 1924).

Den kontanta ersättning som bolaget fått av sitt moderbolag, tillika med vinsten å maltdrycksförsäljningen kan därför icke påvisas. Av den åberopade pressdiskussionen framgick emellertid, att vinsten å maltdrycksförsäljningen från och med år 1924, då bolaget erhöll så att säga monopolställning, årligen uppgår till inemot kr. 450,000.

Enär man icke vet, på vad sätt inkomstsumman uppkommit ej heller dess fördelning, är en sammanfattning av bolagets utgiftsstat föga klarläggande.

Avskrivningar och avsättningar till fonder hava varit påfallande stora åren 1923—25.

Å inventarier har avskrivits:

1923	175,000
1924	71,000
1925	200.000
	kr. 446.000

Bokförda värdet å detta konto var den 31 dec. 1925 416,000 kronor.

Detta år voro avskrivningar o. fonderingar tillsammans kr. 397,000 (inventarier kr. 200,000, byggnader kr. 47,000, pensionsfond kr. 75,000, reservfond kr. 75.000; summa kr. 397.000) eller cirka 80 proc. av hela aktiekapitalet.

Bolagets fonder pr 31 dec. 1925 voro:

Reservfond	225,500
Pensionsfond	75,000

Aktiekapitalet är 500,500 kr., varav kr. 499,900 tillskjutits av A.-B. Göteborgssystemet.

Det privatekonomiska intresset inom restaurangnäringen.

Som en röd tråd återfinner man vid startandet av de på enskilt initiativ tillkomna utskänkningsbolagen den tanken, att genom övertagandet av värdshusrörelsen (den s. k. krogrörelsen) befrämja nykterhet till det allmännas fromma, och denna idé visade sig också vara ett synnerligen betydelsefullt steg till alkoholmissbrukets bekämpande.

Det torde vara det i Göteborg på 1860-talet bildade utskänkningsbolaget (sedermera A.-B. Göteborgssystemet), som i stort sett blev föregångaren vid värdshusrörelsens länkande in på den nya vägen.

Då utskänkningsbolagen från början för denna rörelses handhavande använde sig av avlönade föreståndare (vilka på grund av den då för tiden minimala matomsättningen icke kunde tänkas existera enbart härå) men däremot tillgodogjorde sig hela vinsten å rusdrycksförsäljningen, blev alltså det privatekonomiska intresset beträffande denna försäljning redan på detta tidiga stadium avkopplat från ifrågavarande gren av utskänkningen.

Det har på ett och annat håll förekommit, att föreståndarna haft uppbära vinsten å ölförsäljningen, men från och med den 1 oktober 1907 indrogs vinsten å denna försäljning med anledning av ändrad lagstiftning till bolagen.

Genom de av bolagen undan för undan utfärdade restriktiva bestämmelserna såväl i fråga om de utskänkta dryckernas kvantitet som ock beträffande den tid utskänkning fick äga rum å värdshusen, blevo dessa i bolagens händer ett mycket betydelsefullt organ till folknykterhetens höjande, och utskänkningsbolagens insats härför är också förtjänt av det högsta beröm.

Först något inpå 1900-talet började bolagen att så småningom övertaga de restauranger, som numera angivas som andra klass restauranger och i huvudsak äro tillhåll för medelklasspubliken. Principen med avlönade föreståndare, vilka själva fingo uppbära eventuell vinst (resp. vidkännas förlust) å mathållningen, genomfördes även för restaurangernas vidkommande.

Värdshusen (hädanefter benämnda 3 kl. restauranger) tillika med ovannämnda 2 kl. restauranger intaga så att säga monopolställning, enär liknande rättigheter numera icke överlåtas till enskild person, och utgöra tillsammans utskänknings- eller systembolagens egen utskänkning till skillnad från de restauranger, som ägas av enskilda personer, 1 kl. restauranger, vilka i dagligt tal kallas överlåtna rättigheter.

Genom att systembolagen överlåtit sin egen utskänkning på restaurangbolagen har sålunda icke något privatekonomiskt intresse ifråga om rusdrycksförsäljningen frånkopplats, utan snarare tvärtom, i det restaurangbolagen (Stockholm, Göteborg) erhålla vinsten å maltdrycksförsäljningen, varigenom restaurangföreståndarne äro utsatta för frestelsen att genom forcering av denna försäljning tillföra sina bolag ökad vinst.

(Forts. i nästa n:r)

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att stå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Pressens distributionsfråga inför riksdagen.

(Forts. fr. sid 1).

egna produkter. Överlåtandet av tidningsförsäljningen å järnvägarna till hrr Bonniers och Hirschs bolag synes redan ha förvandlat denna till ett privatmonopol för dessa, synnerligen starkt förankrat genom statens tillhjälp. Detta monopol är nyckeln till en hela landet omfattande stor distributions- och försäljningsaffär, som redan 1925 hatt upp till en årlig omsättning på över 17 1/2 miljoner kr. Det sätt, på vilket detta monopol handhaves, lämnar rum för befogade anmärkningar. Det är så skickligt ordnat att pressen väsentligen är urståndsatt att kontrollera i vad mån det handlar rättvist eller orättvist mot enskilda tidningsägare. Men ännu betänkligare är att blotta tillvaron av denna helt igenom på enskild vinning inriktade, betydande affär hotar att medföra stora faror för pressens självständighet och oberoende.

De bägge interpellationerna gå i huvudsak ut på följande frågor till kommunikationsministern: Anser statsrådet att en uttryckt önskan fr. pressens sida att få övertaga tidningsförsäljningen är förtjänt av minst lika stort beaktande och tillmötesgående som firmorna Bonniers och Hirschs avsikt att även hädanefter få omhänderhava omnämnda försäljningsrätt? Anser statsrådet icke att även denna sida av saken (de hotande stora farorna för pressens självständighet och oberoende) är förtjänt att tas i beaktande vid det blivande avgörandet av frågan om ensamrättigheten till tidningsförsäljning å järnvägarna

Interpellationen besvarades på onsdagen i första kammaren av kommunikationsministern, varvid denne förklarade sig anse den nuvarande ordningen med Pressbyrån som ensamförsäljare tillfredsställande och i intet avseende riskfylld. Han hyste vissa betänkligheter mot tidningsförsäljningsrättens å järnvägarna överlåtande på »t. o. m. en avsevärd fraktionsbildning inom tidningspressen». Statsrådet ville dock ej frånkänna pressen rätt att ställas i jämlikhet med Pressbyråns innehavares, och hade den till den 1 april planerade utannonseringen av försäljningsrätten uppskjutits i avvaktan på Publicistklubbens och Tidningsutgivareföreningens väntade yttranden i saken, som han hoppades så snart sig göra lät skulle vara att förvänta.

Interpellanten, hr Ljunglund, tackade kommunikationsministern för hans svar. I fråga om Pressbyråns skötsel framdrog interpellanten åtskilliga fall, som framgått ur den av Publicistklubben och Tidningsutgivareföreningen verkställda undersökningen, vilken gett vid handen, att den provisionstaxepolitik, som av Pressbyrån praktiserades gentemot tidningarna var särdeles godtycklig i det byrån tillgodoräknade sig olika provisioner av olika tidningar, varjämte belystes en del andra interiörer från byråns verksamhet.

Slutligen fann statsministern nödvändigt inskrida i den tämligen hetsiga debatten fö ratt på sätt och vis, desavonerande sin kommunikationsminister, förklara som sin uppfattning att det naturligaste vore att pressen själv hade hand om tidningsförsäljningen, dock under förutsättning av garantier för en fullt opartisk behandling av alla pressalster.

K. A. Wallenbergs roll under världskriget.

(Forts. fr. sid 1).

Zimmermann-telegrammet, för vars befordran herr Wallenberg beskylles, såsom det mest ödesdigra budskap, som under kriget gick över Atlanten. Det bragte också Amerika i kriget, såsom det i rubriken heter. Utförligare behandlas den hemliga telegramväxling, som herr Wallenberg för tysk räkning förmedlade, i den amerikanske London-ambassadören Mr. Page's efterlämnade memoarer

Det får väl anses som en väl fastställd princip, att ingen ansvarskännande utrikesminister, särskilt under krigstid, befordrar telegram eller officiella dokument från en annan regering utan att känna deras innehåll. Den amerikanska regeringen ifrågasatte ej heller något sådant, på sätt Mr. Morris offentligen förklarat. Det svenska utrikesdepartementet kände innehållet i alla de telegram, som genom detsamma för amerikansk räkning befordrades, vilket betydelsefulla förhållande tack vare Mr. Morris' kraftiga personliga ingripande blev offentliggjort.

Hur förhåller det sig härvidlag med de tyska telegrammen? Kände herr K: A. Wallenberg även deras innehåll? De finnas måhända, som trott, att hans hemliga tjänster åt Tyskland berott på tyska sympatier, trots det allmänt ansågs, att hans sympatier av särskilda skäl lågo på de allierades sida. Hans försök att inför en omdömeslös allmänhet bortförklara sitt förhållande till de tyska telegrammen genom att hänvisa till "internationell courtoisie" faller ju inför omdömesförmågan på sin egen löjlighet. Herr K. A. Wallenbergs hemliga tjänster åt de allierades farligaste fiende framstå ock i en synnerligen egendomlig dager i belysning av det i förstnämnda urklipp ur "Nationen" återgivna uttalandet av en av de allierades ministrar härstädes under kriget, ryske ministern A. Nekludoff, att "ententministrarna i Stockholm då och då observerade, att bakom utrikesministern Wallenbergs opartiskhet doldes en önskan, att de tyska vapnen icke måtte segra." Herr Nekludoff, en av ententministrarna, skriver i sina memoarer sålunda: "M. Wallenberg nous avait donné les preuves d'une grande honnêteté de vues et d'une parfaite impartialité. A travers cette impartialité nous pouvions même nous apercevior parfois que M. Wallenberg ne formait ancun voeu pour la cause de l'Allemagne: il comprenait que la victoire allemande serait la fin de l'indépendance de la Suède et que la Suède avait et aurait toujours besoin des dispositions amicales de la France et de la Grande-Bretagne." Den som är någorlunda förtrogen med det s. k. diplomatspråket, kan icke missuppfatta vad den den ryske diplomaten menat med dessa ordalag. Herr K. A. Wallenbergs "fullkomliga opartiskhet" tog sig stundom till och med uttryck i en önskan om Tysklands nederlag. Herr Nekludoff skriver också: "Strax efter vårt första samtal sade mig herr Wallenberg, att han skulle resa utomlands, särskilt till Paris och Berlin. Resan som skulle räcka få dagar, var strängt privat och gällde Enskilda Bankens penningaffärer, vilka herr Wallenberg önskade avsluta, innan han överlämnade bankens skötsel till sin broder. Han skulle emellertid begagna tillfället att även uppsöka franske utrikesministern och några bekanta politiska personligheter." Så fortsätter herr Nekludoff: Efter sin återkomst lät han sig angeläget vara (s'empressa) att berätta för mig, att hans samtal med dessa personer i Paris ävensom med tyske utrikesministern och herr Zimmermann i Berlin lämnat honom "des impressions rassurantes". Denna enträgna önskan (insistance) att hålla mig à jour med den politiska situationen i Europa förvånade mig något, men jag var ej mindre tacksam mot herr Wallenberg för den vänlighet och det förtroende, han visade mig vid detta tillfälle". "Våra personliga förbindelser, som i början voro 'corrects' blevo också allt mer intima och förtroliga", skriver tillika herr Nekludoff. I detta sammanhang tillåter jag mig erinra om innehållet i en artikel under rubriken "Sveriges mångsidigaste utriksminister" som jag jämte en annan tidningsartikel med skrivelse den 15 oktober 1926 till Departementet översände. Häri innehållna beskyllningar äro av den art, att de måste vinna tilltro, om de längre få stå oemotsagda. Det borde väl ock åligga Departementet att i Sveriges intresse och i den mån sådant är detsamma möjligt offentligen fastslå deras falskhet, om de äro falska, även om ej herr Wallenberg vill i eget intresse så göra, ens under hänvisning till "internationell courtoisie". Har herr Nekludoff rätt i sitt påstående att herr Wallenberg i hemlighet stod på ententens sida, framstår denna sak i en än mera mystisk dager, skriver med rätta "Nationen", ty den slutsatsen skulle då ligga nära till hands, att den av herr Wallenberg förmedlade telegramväxlingen, som ju stod i strid mot Sveriges högtidligt avgivna neutralitetsförklaring, skett i ententmakternas intresse. Det är nu ock på tiden, att allt tvivel härutinnan skingras, om Sveriges goda namn och anseende i främmande land, som blivit till den grad befläckat under Wallenbergsk regim, skall kunna återställas och upprätthållas.

Det är för den skull påkallat, att Utrikesdepartementet nu bryter sitt hittillsvarande stillatigande. Att tiga kan också bliva lögn, liksom det kan bliva mened att inför domstol förtiga vad man vet hänt och sant vara. Om av sanningen uppkommer skandal, är det dock bättre, att skandal uppkommer än att sanningen fördöljes, vilket gäller så mycket mera i ett fall som detta, då skandal redan uppkommit. Var det t. ex. ej skandal, när de allierade regeringarna berövade oss rätten att begagna oss av de under deras kontroll stående kablar för att i vårt eget hemliga chiffer meddela oss med våra egna representanter i främmande land — den största skymf, som kan tillfogas ett neutralt självständigt land? Att någon större skymf ej kunnat tillfogas vårt land, betonades också av stats- och utrikesministern Branting, när han på min skriftliga förfrågan, om det beryktade Zimmermann-telegrammet förekom bland de telegram, som jag på herr Wallenbergs order överlämnade till tyska beskickningen, svarade mig muntligen, att han ej kunde veta, vad de av herr Wallenberg förmedlade telegrammen innehölle. Och är det ej skandal, att herr Wallenbergs neutralitetsbrott blivit offentligen betecknat såsom en av de största skandalerna under kriget? Det har blivit offentligen avslöjat, att engelsmännen redan i krigets första skeden kommit i besittning av Tysklands hemliga chiffer, varigenom det ock lyckades dem att lösa de genom herr Wallenberg befordrade tyska chiffertelegrammen, men det har ännu icke blivit offentligen avslöjat, huru engelsmännen kommo i besittning av detta chiffer. Jag vill ej ens tänka mig möjligheten av, att så skett med svensk hjälp.

Emellertid och då herr K. A. Wallenberg, denne Sveriges "grand old man", som han i svenska storpressen fått heta, visat sig sakna moraliskt mod att stå för sina handlingar o. taga konsekvenserna av desamma, vädjar jag härmed till utrikesdepartementet med ett vördsamt yrkande att det genom dess försorg måtte utan dröjsmål bliva bragt till allmänhetens kännedom, huruvida herr K. A. Wallenberg eller någon annan av Departementets tjänstemän fick mottaga exemplar av det tyska ciffert, såsom fallet var med det amerikanska, eller på annat sätt erhöll kännedom om de tyska telegrammens innehåll, innan dess tjänstemän i utlandet av herr Wallenberg fingo order att befordra dem till tyska beskickningar, eller, om så ej varit fallet, varför en dylik betingelse icke uppställdes även beträffande de tyska telegrammen. Detta är ett krav, som jag efter hittills skedda avslöjanden, vilka väl komma att följas av andra, trott mig kunna framställa i alla redbara svenskars namn och i fosterlandets intresse. Om Departementet känner sin plikt gentemot offentligheten och sålunda hörsammar dess bud, skall ingen vidare behöva undrande fråga sig: Varför tiger utrikesdepartementet?

Det är och förblir en skandal inför in- och utland, att icke riksrättsåtal ännu anbefallts mot herr K. A. Wallenberg i anledning av de uppseendeväckande beskyllningar, som från olika håll offentligen mot honom riktats. En fruktan för att ännu större skandal därigenom skulle kunna uppstå kan ej ha varit avgörande, än mindre fruktan för huset Wallenbergs gyllene makt. Vilken kan då anledningen vara därtill, att landets myndigheter icke känna det såsom en fosterländsk plikt att av herr K. A. Wallenberg utkräva ansvar för vad han under utrikesministertiden mot fosterlandet förbrutit, på det att herrar Wallenbergs förehavanden åtminstone på det utrikespolitiska området må stäckas och en gång för alla få en av fosterlandets intressen så väl betingad ändalykt?

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5896 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 14. Fredagen den 8 April 1927. Årg. 3.

Kände K. A. Wallenberg de tyska krigstelegrammens chiffer?

En öppen fråga till f. d. utrikesministern från generalkonsul F. Cronholm.

De sensationella upplysningar som genom förutv. ententeministrarnas, envoyéerna Nekludoffs och Ira Morris', offentliggjorda memoarer framkommit rörande förutv. svenske utrikesministern K. A. Wallenbergs roll under världskriget, i det han trots sin officiellt neutrala ställning skulle ha i hemlighet stått på ententens sida o. känt dess telegramchiffer samtidigt med att han tjänstgjort som telegramförmedlare åt centralmakterna, ha föranlett gen.-konsul Folke Cronholm, dåv. chargé d'affaires ad hoc i Mexico, att till hr W. nu avlåta en öppen fråga, i vad mån han även kände chiffern till de telegram, som han för centralmakternas räkning befordrade. Det säger sig självt, att oavsett den moraliska rätt till upprättelse för lidna oförrätter hr Cronholm företräder, saken i det läge den nu kommit icke längre kan förbigås med tystnad. Vi veta, att utlandet har sin uppmärksamhet riktad på densamma och det är nödvändigt att offentlig klarhet däröver snarast möjligt bringas. Sveriges goda anseende inför utlandet kräver ovillkorligt att så sker. Hr Cronholms "öppna fråga" som av honom i rekommenderat brev avsänts till förutvarande utrikesministern är av följande lydelse:

Till Eder, Herr Bankdirektor m. m. samt innehavare av rikets förnämsta yttre utmärkelser, riktar jag härmed en fråga, ehuruväl jag tror mig veta, att Ni icke har moraliskt mod att besvara densamma. Jag har emellertid trott mig icke böra underlåta att i fosterlandets intresse inför offenligheten framställa denna fråga.

Under det av storpolitiska rovriddare anordnade världskriget, som ännu ej fått sin gilla avslutning, befordrade Ni medan Ni var svensk utrikesminister, vissa telegrafiska meddelanden för krigförande regeringars räkning. Ni befordrade sålunda telegram under detta rovriddarekrig för de mot varandra på liv och död kämpande makternas räkning.

Härvarande amerikanske minister under denna tid har offentligen förklarat, att de telegram, som Ni för amerikansk räkning befordrade, voro för Eder till innehållet kända, enär Ni fått mottaga ett exemplar av det chiffer, vari de voro avfattade, samt dessutom deras ordalydelse i fransk text. Hans samtida allierade ryske kollega härstädes har likaledes offentligen förklarat att Eder "opartiskhet" såsom det neutrala Sveriges utrikesm. var så "fullkomlig", att Ni ej ens underlät att låta de här ackrediterade ententministrarna förstå, att Ni icke hysle någon önskan om framgång för de fientliga tyska vapnen. Det har också blivit offentligen avslöjat, att Ni för tysk räkning befordrat telegram av de mest ödesdigra innehåll samt att Tysklands fiender kommit i besittning av det hemliga chiffer, vari dessa varit avfattade och därigenom fått kannedom om deras innehåll.

Nu frågar jag: Hade Ni fått kännedom även om det chiffer, vari de tyska telegrammen voro avfattade och därigenom även om telegrammens innehåll?

Stockholm den 4 april 1927.

Folke Cronholm.

Förutvarande chargé d'affaires
ad hoc i Mexiko.

Vem dirigerar T. T.?

Då den alltför välbehövliga utluftningen inom vår "fria press" nu äntligen begynts, bör det även vara en angelägen sak att något närmare syna i sömmarna den s. k. Tidningarnas Telegrambyrå och dess verksamhet. Denna i tidningarnas eget intresse tillkomma institution har alltmera visat sig vilja vandra vägar, som näppeligen kunna betecknas som synonyma med tidningarnas och allmänhetens utan snarare sammanfalla med deras, som önskat upphöja sig själva till hemliga diktatorer icke blott inom pressen utan även samhället o. utvecklingen överhuvud. Det av TT. till pressen utsända materialet har i hög grad erhållit en sådan redaktionell bearbetning, att man icke kunnat värja sig för den uppfattningen, att Alljudas skickliga hand också här varit i verksamhet. Allt sådant, som icke passat den storjudiska stären under husen Bonnier & Wallenberg, har man sorgfälligt undvikit att utsända eller stympat under motivering att det icke haft något nyhetsvärde eller intresse för landets tidningar etc. Tendensen har varit för tydlig för att icke genomskådas. Ja, man har gått så långt, att man rent av förfalskat meddelanden, som icke ansetts vara av beskaffenhet att passa höga vederbörande. Nya Dagligt Allehanda avger i en artikel, rubricerad "Parlamentsledans förklaring" en synnerligen skarp och tyvärr alltför välmotiverad kritik av T. T:s verksamhet och påbördar denna "pressens egen" byrå en mycket väsentlig andel av skulden för den intradda parlamentsledan. Tidningen erinrar om, huru T. T. numera övertagit riksdagsreferatbestyret för så gott som hela den svenska pressen, vilket dock ingalunda omhänderhaves med den korrekthet, som från tidningarnas och allmänhetens sida kunnat begäras. N. D. A. skriver med hänsyftning på den stora interpellationsdebatten rörande tidningsförsäljningen å Statens järnvägar bl. a.:

Det stod en uppseendeväckande parlamentarisk drabbning i ett av kamrarna. Ett statsråd hade uttalat sig på ett kränkande sätt om en i samhället inflytelserik kår, och där-

(Forts. å sid. 3.)

De s. k. restaurangbolagens verksamhet i kritisk belysning.

Direktör Edv. Lithanders inlaga till riksdagsutskottet.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

I den i motion i Första Kammaren 183 sid. I åberopade skrivelsen från K. Kontrollstyrelsen den 27 februari 1926 heter det bland annat:

"De två största utgiftsposterna på systembolagens omkostnadskonto äro ovan redovisade under rubrikerna "Restaurantrörelsen" och "Löner exkl. restaurantrörelsen."

Vad den första av dessa utgiftsposter beträffar, företer den under de senaste åren i stort sett ökning. Detta har emellertid sin naturliga förklaring däri, att systembolagen under dessa år i större utsträckning än tidigare börjat själva utöva även matserveringen å de s. k. folkrestauranterna och vissa restauranter av bättre klass. Av en utgiftsstegring på denna punkt kunna sålunda icke några som helst slutsatser dragas rörande frågan, huruvida större eller mindre sparsamhet iakttagits i förvaltningen. Tidigare bedrevo systembolagen i det övervägande flertalet fall blott rusdrycksförsäljningen själva, medan matserveringen mot viss ersättning överlämnades i enskild föreståndares hand. Åtgärden har ur social synpunkt varit synnerligen fördelaktig. Ett systembolag kan få ett helt annat grepp över själva utskänkningen, då serveringen av spritdrycker och vin handhaves av direkt i bolagets tjänst anställd personal än då bolaget utövar rörelsen å en restaurant i hälftenbruk med en enskild. Ej blott själva utskänkningen har emellertid kunnat handhavas på ett bättre sätt å restauranger av denna typ än å restauranger av annan typ. Systembolagen ha blivit i stånd att servera god och närande mat till billiga priser i första hand åt viss del av den ekonomiskt mindre bärkraftiga delen av allmänheten".

samt vidare:

"De uttalanden som styrelsen tidigare fällt rörande systembolagens egen restaurantrörelse, äga sin fulla tillämpning även å restaurantbolagen. Dessa företag hava visat sig ur social synpunkt mycket värdefulla och med något enstaka undantag även såsom i ekonomiskt avseende mycket goda affärer. Såväl i Stockholm som i Göteborg närmar sig systembolagens nettovinst å restaurantbolagen den totala bruttovinsten å alla rusdrycker, som säljas av nämnda företag. Inkomsterna av serveringen av mat, kaffe, maltdrycker etc. äro sålunda i stort sett tillräckliga för att täcka restaurantbolagens alla omkostnader. Intet av restaurantbolagen lämnar sitt systembolag mindre ekonomiskt utbyte än det, systembolagen skulle ha, om rättigheten utövades av en privatrestauratör".

Om alla dessa uttalanden hållit streck, hade min motion aldrig ingivits.

En kortare redogörelse för det gängse tillvägagångssättet vid anställandet av föreståndare å utskänkningsställena före restaurangbolagens tillkomst är på sin plats.

Föreståndarne fingo börja sin bana som kypare och blevo först efter flera, oförvitliga tjänsteår befordrade till förstekypare, ett slags kontrollanter för spritutskänkningen, samt anställdes och avlönades i denna egenskap direkt av systembolagen. Bland dessa kontrollanter uttogos i tur och ordning föreståndare. På grund härav förvärvade bolagen en ingående kännedom om sina föreståndare, likaväl som dessa

(Forts. å sid. 4.)

Bratt—Wallenberg—Ensk. Banken göra sin entré i Stora Sällskapet.

Det har visserligen även tidigare sipprat ut ett och annat, som tytt på att emellanåt allt icke varit såsom det borde inom Sällskapet, eller "Stora Sällskapet", såsom det ofta kallas till skillnad från andra klubbar. Emellertid har det hittills merendels endast gällt en eller annan spelskandal, som det dock i regel lyckats att tysta ned, ehuru "offren" stundtals förlorat hela förmögenheter på en enda kväll genom vilt hasardspel uppe i Sällskapets spelsalar.

Sedan ungefär ett år tillbaka är det emellertid en fråga av vida farligare karaktär, som sysselsätter sinnena. Den Brattska handen har fått sitt inträde och därmed också självklart huset Wallenbergs allmakt.

Som bekant försiggick en väsentlig förändring inom styrelsen just förra året, i det att framlidne kommendanten friherre Carl Rosenblad trädde tillbaka från ordförandeposten, som i stället besatts med f. d. majoren frih. H. Fleming, vilken ansågs vara en rättrogen man för Ensk. Bankens mångomfattade intressen. Men även beträffande en del övriga medlemsplatser i direktionen ägde förändringar rum i samma riktning.

Samtidigt inrättades en alldeles ny befattning, en s. k. köksmästare eller i verkligheten helt enkelt en kontrollör för systemets räkning. Att dennes maktbefogenhet icke blev ringa faller av sig självt.

I samband med denna regimförändring cirkulerade det bedrövliga rykten om, huru "behovet" av denna skärpta kontroll framkallats bl. a. genom att vid något lämpligt tillfälle låta ett par äldre, aktade medlemmar förtära litet för mycket spirituosa, så att det skulle kunna påtalas, att vissa medlemmar uppträtt i berusat tillstånd inom klubblokalerna. Att så verkligen också skett för icke så värst länge sedan har både medlemmar och personal kunnat intyga, men huruvida saken var arrangerad för ändamålet i fråga har naturligtvis icke kunnat ledas fullt i bevis. Allt nog man pratade om det i alla fall.

Den nya kontrollordningen har emellertid yttrat sig i allehanda påhitt och restriktioner som har den kända bismaken av förmynderskap, vilket åtskilliga medlemmar icke funnit någon trevnad i samt därför föredragit att gå ur Sällsakpet. Det är ju icke heller på långt när en sådan tillströmning av inträdessökande nu som förr.

Vad ligger nu bakom allt detta? frågar sig mången. Det har gissats både på det ena och det andra. Sällskapets ekonomi måste upphjälpas. Restaurationsrörelsen hade uppvisat brist de senare åren. Och vem vore väl bättre skickad än någon annan att räcka den hjälpande handen än herrarna W.-männen som äro såsom den store läkaren, vilken kommer i den lyckliga stunden och "sanerar" företagen: en mer och mindre kraftig finansoperation som resulterar i att hela företaget lätt och elegant glider över i den store "sanerarens" egna händer.

Hur nära till hands låge det nämligen ej att, då Sällskapets finansiella ställning mer och mer försämrades och det bleve svårt att skaffa lån, den "rättänkande" direktionsmajoriteten beslutar upptagande av ett lån t. ex. hos Ensk. B. mot säkerhet av inteckningar förstås i Sällskapets fastighet. En fastighetskris förr eller senare är förmodligen att vänta enligt många experters utsago och då det tillika kan bli kinkigt med räntebetalningarna en vacker dag så kommer den städse beredvilliga "saneraren" med sin operationskniv d. v. s. sätter kniven på strupen och säger upp lånen. Från detta moment till exekutiv försäljning är ett kort steg. Ensk. B. i egenskap av inteckningshavare tar in huset med bevakande av sina inteckningar och allt har gått efter önskan...

Ja, den charmanta börna, Sällskapet besitter, centralt och fint belägen, vore ju ett "gefundenes Fressen" för den som vill göra geschäft i andras iråkade obestånd. Tomten är i sitt nuvarande skick ej på långt när utnyttjad — endast ett hus med tre våningar och spatiöst inrett — här kan slås upp ett affärspalats av helt andra dimensioner o. m. fullt modern inredning och man har beräknat att den, som lyckas med en sådan kupp, bör kunna tjäna minst en miljon kr. Är det alltså sant vad folk säger i detta avseende, så förstår man mer än väl, att huset W. gjort Sällskapet till föremål för sin speciella omtanke samt i god tid förbereder marken för den väntande miljonvinsten.

Opposition mot dylika (ryktesvis hörda) planer uteblev dock icke, och det var åtskilliga medlemmar, som yrkade på omedelbar försäljning av fastigheten och likvidation av hela Sällskapet hellre än att avvakta den här ovannämnda, fruktade katastrofen. En likvidation av Sällskapets tillgångar skulle, enligt för någon tid sedan gjorda approximativa beräkningar, giva en utdelning av omkring ett par tusen kronor till varje medlem.

Det mest beklagliga för Sällskapet är, att det icke längre lärer råda den otvungna och kordiala hemtrevnad, där var man med lugn tillförsikt och kamratlighet kunde röra sig fritt och yttra sig fritt över dagens frågor. Så påstås det rent av, att viss kontroll numera utövades mot medlemmar, som kunde anses vara motiga för de nya maktägandes planer. Ja, det berättas till och med, att man gått så långt i påtryckningsmetoder, att några personer som vid ett bord i stora matsalen sins emellan dryftade just här avhandlade frågor lära hava blivit vederbörligen avlyssnade av "intresserade" vid ett bord vid sidan, vilket skulle haft till följd en antydning till de "skyldiga" med varning att sådana diskussioner lätt kunde få till påföljd uteslutning ur Sällskapet!

Månne icke herrar W. med sin eminenta "finansiella begåvning" och maktfullkomlighet skulle hava mer än tillräckligt med lämpliga "operationsobjekt" på andra håll, så att ett antal fredliga och arbetande män kunde få vara i fred i sin klubb och slippa ifrån en alltför närgången både sprit-, finans- och personkontroll, som Sällskapet numera blivit efter för, mot det stora flertalets önskan? För så tycker åtminstone

Gammal vän av "Gubbhuset".

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:o 12.

Frimureriets tolkning av ordet "frihet". Ordet "frihet" som man kan tolka olika, definiera vi sålunda: Frihet är rättighet att göra det, som lagen tillåter. En dylik tolkning av detta ord tjänar oss till att all frihet stannar i våra händer, emedan lagarna skola förstöra eller upprätta endast det, som är för oss önskligt, enligt ovan framställda program.

Pressens framtid i frimureriets rike. Med pressen komma vi att förfara på följande sätt. Vilken roll spelar pressen i våra dagar? Den tjänar till väckande av för oss nödiga passioner eller egoistiska partilidelser. Den är innehållslös, orättvis, lögnaktig o. flertalet vet icke ens vartill den tjänar. Vi skola sadla den och taga den i strama tyglar; detsamma göra vi med den övriga litteraturen, ty vad nytta skulle vi hava av att befria oss från pressens anfall, om vi förbleve skottavlor för broschyrer och böcker? Vi komma att göra en dyr produkt av offentligheten — dyr, tack vare nödvändigheten av dess censurering — till en inkomstkälla för staten: vi pålägga den en särskild stämpelbeskattning samt kautionsinbetalning för rättigheten att starta pressorgan eller tryckerier, vilka böra vara förpliktade att garantera vår regering fridlysning gentemot alla pressens anfall. Varje anfall mot regeringen komma vi att skoningslöst bestraffa. Sålunda medel som stämpelskatt, kautioner och böter giva enorma inkomster åt staten. Visserligen kunde partiorgan strö omkring sig penningar, men vi komma att indraga varje oppositionell tidning efter det andra angreppet emot oss. Ingen skall ostraffat röra vid vår regerings ofelbarhetsgloria. Såsom förevändning för en upplagas indragning komma vi att uppgiva att tidningen upprör sinnena

Den 8 April

Riksdagen vaknar?

De stora interpellationsdebatterna i riksdagens kamrar angående tidningsförsäljningen å statens järnvägar blottade nog så intressanta och upplysande detaljer rörande den nuvarande regeringens förhållande och relationer till den realitet styrande "hemliga regeringsmakten" under de judiska storfinanshusen Bonnier och Wallenberg. De utgjorde en bekräftelse av de uppgifter om judendomens ställning, inflytande och strävanden på samhällslivets olika områden, som lämnats i Nationen. I vår ledande artikel i förra numret påvisades, huru denna mot Sveriges bestånd som fri och oberoende nationalstat bevisligen inriktade usurpatoriska makt, som tack vare sina speciella "affärsmoraliska" principer redan lyckats lägga under sig en väsentlig del av landets värdefullaste ekonomiska tillgångar, opinionsbildningen och övriga maktmedel i samhället nu på allvar går in för sitt verks fullbordande, för Alljudas definitiva annektering av Sverige. Alla tecken tyda, såsom vi framhöllo, därpå, att tiden nu anses inne för nästa fas i utvecklingen. då den av den judiska pressen nyss så förhärligade "demokratien" såsom varande uttjänt får träda tillbaka för en för ögonblickets krav mera passlig styrelseordning m. vidgad maktbefogenhet hos en regering i Alljudas anda, varigenom all besvärande observation från offentlighetens sida i fortsättningen förhindrades. Men lyckligtvis växa icke träden på denna jord upp i himlen. I elfte timmen vaknade svenska folket ur den dödsbådande sömn, vari det sövts av förstörelsens andar.

Medlet, varmed Alljuda velat tvinga vårt folk under sin spira, var upplysningen — pressen. Tack vare det bestämmande inflytande den judiska makten sedan en lång tid tillbaka kunnat utöva inom opinionsbildningen, har den varit i tillfälle att på alla områden påverka utvecklingen efter de judiska intresselinjerna samt rasera eller såsom man i allmänhet kallat det "reformera" allt sådant, som på något sätt ansetts stå hindrande i vägen för de stolta planerna. Att man varit särskilt ivrig, när det gällt vaktandet av sitt "intresse" och sin "rätt" i den svenska pressen, ligger ju i sakens natur. Pressen. det stora opinionsbildande instrumentet, hade ju upphöjts till "folkets majestät"! Den dag Israel helt var herre över detta "folkets majestät", skulle allt det andra gå som en dans, intet motstånd, intet förtvivlans försök från svenska folkets sida att lösslita sig ur de fruktansvärda bojorna. Judendomens främste här i landet herrarna Bonnier och Wallenberg, tyckte sig redan stå vid målet, höljda av ära, rikedom o. gyllene glans samt med en i stoftet tjänande press, som aldrig tröttnade i att förhärliga. Det återstod bara en enda liten detalj: att sätta kronan på det fullbordade verket. Men då kommo plötsligt besvärligheterna o. reste hinder i vägen. Ute i landet är reaktionen mot de folkfientliga judiska planerna redan i full gång och i riksdagen har i dessa senaste dagar kunnat konstateras en nog så oväntad men heltvisst mycket betydelsefull framstöt till hävdande av den svenska pressens frihet samt brytande av det judiska pressmonopol, som under huset Bonniers hägn håller på att uppbyggas i Sverige. För de flesta innebar förvisso hrr Ljunglunds och Engbergs djärva uppträdande gentemot de Bonnierska monopoliseringsplanerna inom pressen en överraskning; man hade icke trott att det ännu i den svenska riksdagen fanns män, som hade modet att säga ut sanningen, om så blott för en enda gång. Vi hava vid olika tillfällen skarpt kritiserat de bägge interpellanterna för deras uppträdanden i olika frågor och deras underlåtenhetssynder, men detta hindrar oss icke att f. denna stund uttala vårt livliga erkännande och uppskattande av deras manliga framträdande till pressfrihetens värn, varigenom landet åtminstone för stunden torde ha räddats från den överhängande faran av en judisk pressdiktatur. Man får blott hoppas att de utan att rädas "de mäktiga krafter" (som när allt kommer omkring. äro mindre mäktiga än de själva inbilla sig och vilja låta framstå) måtte fortsätta på den väg de inslagit. Säkert är att den stora övervägande delen av Sveriges folk står solidarisk bakom varje ärlig strävan att frigöra den svenska pressen från det iråkade ödesdigra beroendet av den judiska makten, vari vi just ha att se den stora grundorsaken till flertalet av de kända missförhållanden, som vi dagligen bevittna runt omkring oss.

Genom hrr Ljunglunds och Engbergs interpellationer samt vad i samband med dessas besvarande i riksdagen framgått kan anses konstaterat, att regeringen Ekman eller dess majoritet på ett situationen heltvisst mycket belysande sätt låtit engagera sig för huset Bonniers planer på den svenska pressens monopolisering för judendomens räkning. Interpellanterna hade erhållit klara bevis för att järnvägsstyrelsen och kommunikationsministern favoriserade den av husen Bonnier och Hirsch ägda Pressbyrån framför tidningarnas planerade egna distributionsföretag samt begärt vissa upplysningar i saken av regeringen. Kommunikationsminister Meurling, om vilken man ju väl visste var han hörde hemma, avgav i första kammaren interpellationssvaret under form av ett propaganda- o. reklamtal för firman Bonnier och hävdade i strid mot verkliga förhållandet den satsen, att den nuvarande ordningen på intet vis innebure någon risk för pressens frihet. Pressbyrån under herrarna Bonnier vore, framhöll statsrådet, skött på ett i allo mönstergillt sätt, och han hyste sina allvarliga betänkligheter mot ett engagemang med en tidningssammanslutning. Interpellanten, hr Ljunglund. svarade kommunikationsministern i ett i sak fullkomligt nedgörande anförande. Härav framgick bl. a., att Pressbyrån i strid mot sitt avtal med Järnvägsstyrelsen praktiserade olika provisionstaxor med olika tidningar och att byråns sammanlagda bruttoförsäljning för åren 1915—1925 uppgått till kr. 126,698,701 med en bruttovinst av kr. 24,855,212 men en nettovinst av allenast 1,539,321 kr. o. utdelningar för samtliga åren till sammanlagt endast 400,000 kr. (för vederbörande taxeringsmyndigheter att beakta!) Vidare framhölls de faror för pressens frihet, som givetvis ligga däri att en enskild firma med stora försänkningar i pressen erhöll monopol på tidningsförsäljningen. Den svåra klämma vari hr Ljunglunds nedgörande kritik av kommunikationsministerns svar bragte denne, tvang statsministern att ingripa i debatten o. förklara, att en samlad pressorganisation såsom reflektant på distributionsaffären under i övrigt lika förhållanden borde ha företräde. I enlighet med denna statsministerns deklaration fick också hr kommunikationsministern avge sitt svar å samma interpellation någon dag senare i andra kammaren, varvid han även lämnade den upplysningen, att regeringen för tillmötesgående av tidningarnas uttryckta önskningar uppskjutit frågans avgörande den erforderliga tiden genom att låta förlänga det nuvarande kontraktet med Pressbyrån på ett år till den 31 december 1928.

Den här relaterade interpellationsdebatten o. allt vad i samband därmed framkommit har på mycket viktiga punkter blottat situationen såväl vad regeringen, riksdagen och pressen angår. Inom regeringen där ju det judiska storfinansintresset speciellt företrädes av hrr Lövgren o. Meurling, var det tydligtvis en jämförelsevis lätt sak att till en början få majoritet för den Bonnierska linjen, vilken enligt uppgifter i välunderrättade tidningar först skall ha omfattats av samtliga regeringsledamöter med undantag av statsministern, justitieminister Thyrén och försvarsminister Rosén. Genom interpellationsdebattens utgång i första kammaren tvangs emellertid regeringen i sin egen välfärds intresse att sadla om och låta kommunikationsministrn gå fram på den linje statsministern företrädde. Inom riksdagen visade sig den eljest så skickliga överdirigenten alldeles ha förlorat greppet om tyglarna och själarna. Hrr Ljunglund och Engberg intogo var för sig alltför framskjutna och betydande ställningar inom sina respektive partier för att att man vare sig skulle kunna båda upp partiledarna eller söka göra frågan till en ren partifråga. Enligt vad uppgives skall den av judendomen här i landet särskilt protegerade och för stora framtida uppgifter "utvalde" förre socialdemokraten nuvarande högermannen Järte ha önskat draga en lans i kammaren för huset Bonnier men av partiledningen hållits tillbaka till förmån för en mindre betydande representant, hr Andersson i Linköping, som till den verkan det hava kunde söka misskreditera interpellationens syfte i andra kammaren, ehuru utan åsyftat resultat. Även i fråga om pressen har man haft tillfälle till nog så intressanta och värdefulla iakttagelser. De olika tidningarnas sätt att behandla frågan visar tydligt, vilka som äro direkt beroende och vilka som ännu icke kunna sägas direkt bundna av det ifrågavarande intresset. Säkert är emellertid att hade icke de stora tidningarna, som gått i breschen, tagit i så energiskt som skedde från början. hade de i landsorten i regel icke vågat sig ut på fältet som de gjort, ty riskerna för indirekta, mer eller mindre vänliga påtryckningar och repressalier från den judefinansiella kretsens sida äro visst icke små för tidningar i vår "demokratiska" tid.

Det förtjänar att observeras som en högst märklig företeelse inom vårt politiska liv, att regeringsmajoriteten i en fråga som den förevarande, där det i få ord uttalat gällde det judiska eller det svenska intresset och det i ett alldeles särskilt allvarligt fall och allvarligt ögonblick slöt upp kring det förra emot det senare under felbedömande av situationen i kamrarna eller kanske rättare i överskattande av det judiska finansintressets inflytande där i det ifrågavarande ögonblicket. Hr Meurling m. fl. av samma kategori ha fått erfara, att det är mindre riskfritt än de förut föreställt sig att vandra "de mäktiga kretsars" vägar. Kommunikationsministerns i riksdagen lämnade förklaring, att den svenska tidningspressens frihet och oberoende på intet vis hotas av den Bonnierska presstrusten och dess av regeringen förut favoriserade distributionsmonopol, måste betecknas som direkt stridande mot sanningen. Ett alltför digert bevismaterial finnes här emot hans påstående. Det har genom dessa debatter tydligt framgått, att det inflytande den Bonnierska tidn.-koncernen redan utövat, är ett det allra farligaste hot mot pressens frihet, och att denna senare snart skulle förvandlas till den fullkomligaste illusion, därest icke de Bonnierska monopoliseringsssträvandena inom den svenska pressen ofördröjligen stäcktes. Den redan nu rådande situationen belyses bäst därav, att i varje fall två, de förnämsta ledande 'borgerliga' tidningarna i Stockholm, Svenska Dagbladet (h.) och Dagens Nyheter (l.) genom ägandeskap sortera och de facto dirigeras av huset Bonnier. För den som vet. huru detta hus är det i Norden mest intensivt verksamma i judendomens tjänst och att hela dess strävan går ut på att befordra de judiska erövringsplanerna mot vårt svenska samhälle måste det stå klart att det är en ansvarslöshet utan all like att genom statens egna organ vilja förhjälpa ett dylikt mot Sveriges land och folk direkt fientligt inställt främmande hus till diktatorns maktställning inom upplysningsväsendet. Vad som vore att vänta den dag huset Bonnier direkt lagt under sig hela den svenska pressen kan väl tänkas: Vi skulle då lyckliggöras med det judiska världsrike, som judarna i alla länder äro i färd med att upprätta på de spolierade kristna samhällenas grund.

Det överhängande hotet av en judisk pressdiktatur, som skulle föra oss till den stora judiska diktaturen. vilken särskilt tyckes intressera f. d. socialisten. nuvarande högermannen Järte, är tack vare hrr Ljunglunds och Engbergs inskridande interpellationsvägen i riksdagen efter vad det vill synas avvärjt, men säkert är faran därmed visst icke undanröjd. De intensivaste ansträngningar komma att göras för förtagande av aktionens verkan i olika hänseenden. Det gäller i denna situation för den svenska allmänheten att på allt sätt stödja kampen för pressens frihet. På utgången av den kampen kommer det i mycket hög grad att bero, huruvida den på svensk grund uppbyggda samhällsordningen skall kunna bestå och de judiska planerna på dess omstörtning kunna förhindras.

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

PRESSKONSERTEN

Dagens Nyheter har ohjälpligt distanserat Fädernerslandet!

Den av huset Bonnier genom dess ledande "högerorgan", Svenska Dagbl. i allra innerligaste förening med de judeprotegerade herrar kommunister och syndikalister i höstas inledda "storstilade" aktionen mot "smutspressen", varmed ju avsågs att ta död på alla sådana tidningar som vägrade att ställa sig under Guldkalvens omedelbara beskydd, synes på väg att utveckla sig till någonting helt annat än de höga aktionärerna från begynnelsen tänkt sig. Det förefaller, som om kampanjen på ett för vederbörande t. o. m. högst besvärande sätt i sina konsekvenser komme att gå ut över själva upphovsmännen. Man har runt om i landet börjat vakna upp inför faran av det under huset Bonniers ledn. sig etablerande stora judiska pressmonopolet o. på allvar begynt reagera däremot. Samtidigt har den sorts journalistik, som äger sin upprinnelse samt alltjämt hemortsrätt i Bonnierkoncernens tidningar, alltmera gjorts till föremål för kritisk observation, varunder allt tydligare framgått, att den smuts, som där frodas, i själva verket långt överträffar den, som kommit till uttryck i föremålet i första hand för den Bonnierska renlighetskampanjen, Fädernelandet. Så t. ex. uttalar nu prof. Segerstedt i en artikel i Handelstidningen (l) under rubriken "I dag" sitt skarpa fördömande av den journalistik, som lever på medarbetarskap av herrar som Poukka och landsfiskal Granlund och som har sitt särskilda hemvist i Bonnierkoncernens ledande "vänsterorgan", Dagens Nyh. I den ifrågavarande artikeln i Handelstidningen heter det bl. a.:

En huvudstadstidning har genomfört en särdeles sinnrik ansvarsfördelning. En man utpekas, som den där står för kultur och politik. En annan är chefredaktör. En tredje bildar något slags mellanting utan närmare angiven uppgift. Sannolikt tjänstgör han som något slags friktionsminskande kullager. Herr huvudredaktören disponerar tydligen tidningens första sida. Där möta alltid rafflande rubriker och däremot svarande gubbar. Rån, mord, våldtäkter, tjuvnadsbrott och slagsmål skrikas ut i väldiga bokstäver. Åt dessa nyheter är alltid den förnämsta platsen reserverad. Herr huvudredaktören har ju avkopplat kulturen och lagt omsorgen därom på andra, och man skall villigt erkänna, mera bärkraftiga skuldror än sina egna. I lycklig kongenialitet med den publik, till vilken han adresserar sig, rotar han belåten i all slags sensation. Goda mord och spännande rättegångar, det är allt smaskens det.

Vilken smakfull idé och vilka utvecklingsmöjligheter! Det gamla larviga "Fäderneslandet" kan gå hem och lägga sig. Det är ohjälpligt distanserat. Bojkott och annan reklam kan icke rädda det i denna tävlan.

Dagens Nyheter, huset Bonniers eget liv- och husorgan, har ohjälpligt distanserat Fädernerslandet! Konstaterandet är förvisso intressant och värt att notera såsom kommande från en tidning som Handelstidningen. Det visar tydligt i vad riktning den allmänna opinionsvinden ute i landet börjat blåsa.

Den judiska skäktningen ett djurplågeri, som icke bör tillåtas i Sverige.

Socialdemokraten (s.) återger efter att hava omnämnt den kgl. propositionen om ny slaktlag samt den Lithanderska motionen om absolut förbud mot skäktningen en längre skildring ur Kristianstadsbladet (f.) av det upprörande djurplågeri, som den judiska skäktningen innebär. Tidningen framhåller att denna slaktmetod icke överensstämmer med den allmänna uppfattningen i Sverige att man bör göra pinan för slaktdjuren så kort som möjligt. Slutligen heter det:

Det finns i ociviliserade hörn av världen fortfarande religiösa sekter, som offra människor. Det vore absurt om anhängare av en sådan religion invandrade till Sverige och i religionsfrihetens namn krävde att få fortsätta med sina människooffer. Är det inte lika orimligt att i religionsfrihetens namn begära att djurplågeri skall tolereras? Djurplågeri är förbjudet i svensk lag lika väl som mord.

Häri kan givetvis varje rättänkande människa ej annat än helt och fullt instämma.

Länsstyrelserna skärpa observationen över gårdfarihandeln.

Som ett glädjande tecken konstaterar tidningen Köpmannen, att länsstyrelserna runt om i landet äntligen börjat ägna herrar gårdfarihandlares verksamhet vederbörlig uppmärksamhet. Från skilda håll rapporteras avslag å i regel mycket dubiösa personers ansökningar om »tillstånd till gårdfarihandel». Tidningen skriver:

Våra länsstyrelser ha numera, utan undantag, skärpt observationen över gårdfarihandeln i sina resp. landsändar. Denna gemensamma aktion betecknar ju en avgjord framgång för Köpmannaförbundets mångåriga, på starkt sakliga skäl grundade kamp mot gårdfarihandeln. Nu återstår blott att önska ett gott resultat så snart som möjligt av det utredningsarbete i frågan, som regeringen anförtrott kommerskollegium. Blir detta vad vi hoppas, är saken klar och denna gamla stridsfråga kan avföras från dagordningen.

Vi instämma i tidningens förhoppning om ett gott resultat av det av regeringen beslutade utredningsarbetet. Det är endast att beklaga, att den lojala *svenska* köpmannakårens genom Köpmannen i denna liksom i flera andra viktiga frågor, i åratal hävdade, välmotiverade krav icke tidigare tillräckl. beaktats av "höga vederbörande. Det kan nu emellertid vara på tiden, att den lojala och sunda handelns intressen även varda uppmärksammade.

Landsortspressen mot det Bonnierska pressmonopolet.

Tidningar av alla färger ute i landet innehålla i dessa dagar kraftiga artiklar mot de Bonnierska planerna på den svenska pressens monopolisering. Här nedan några utdrag ur den stora mängden.

Borås Tidning (h.) yttrar:

Pressbyrån äges av en firma, som har stora försänkningar i publiciteten såsom stor förläggare, såsom ägare av tidskrifter, såsom dominerande aktieinnehavare i en av de största huvudstadstidningarna samt dessutom intresserad i andra. Det torde knappast vara lämpligt att på en hand samla så stor makt över pressen som att till detta lägga även monopolet över all bok- och tidningsförsäljning på järnvägarnas områden. Vida lämpligare vore det då givetvis, att pressen själv ombesörjde distributionen. Det påtagligaste hindret ligger i den inre splittringen, i det särskilt några av de större huvudstadstidningarna äro ointresserade för eller rent avoga mot förslaget. Även den saken bör kunna rättas till, om man blott får tid på sig.

I Arbetet (s.) skriver riksdagsman Johan Nilsson bl. a.:

Det bör anses som en helt naturlig sak att tidningsföretagen själva försälja de alster, som de åstadkomma. Även om Svenska Pressbyrån framställes i oskuldens vita färger, så bör dess censur över den svenska pressen nu närma sig sitt slut. Allmänheten kan heller icke längre vara nöjd med en institution, som icke släpper ut i handeln de tidningar, som allmänheten vill ha utan de som i politiskt avseende funnit nåd inför de ekonomiskt intresserade herrarna i pressbyrån.

I Örebrokuriren (f.) läses:

Det kan synas vara en känslostämning detta, att man ser en fara i storkapitalets grepp över det fria ordet även när det yttrar sig på detta mera tekniska gebit. En och annan menar måhända, att det kan vara likgiltigt om Marcus Wallenberg själv ginge omkring på tågen och ropade ut tidningar. Men....

I Falukuriren (f.) läses följande:

Pressbyrån äges till avgörande del av firman Bonnier, som även är dominerande och inflytelserik delägare i Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet. Det harsa gts på håll, där man grundligt undersökt hithörande förhållanden, att nämnda två tidningar gynnas av Pressbyrån på de andras bekostnad. Den vanliga enkla medborgaren kan vid sina raor själv göra den erfarenheten, att det ofta nog är svårt, ja omöjligt att få tag i vissa tidningar hos Pressbyråns försäljare, medan bl. a. de två nämnda finnas i tillräcklig utsträckning. Varken allmänheten eller pressen kan vara tillfreds med detta förhållande

Hur är det ställt med Nationalmuseets ledning?

Överdir. Viktor Almqvist har i ett talande kritiserat Svenska Dagbladets konstexpert Carl G. Laurins något underliga "moderna" uppfattning om konsten, i vilken kritik man med nöje instämmer. Överdirektör A. skriver bl. a.:

Vidare förundrar mig er antydan, att museiledningen på grund av skyldigheten att inköpa även moderna konstverk skulle varit pliktig inköpa och utställa de alster, mot vilka jag och många andra konstintresserade starkt reagerat. Förutsättningen för riktigheten av detta ert påstående är, att dessa alster verkligen äro "konstverk". Men det är ju detta, vi bestrida! Om tycke och smak kan man tvista i det oändliga. Det finns dock en gräns mellan skönt och oskönt. Eljest borde också de målningar, som emellanåt utbjudas i gathörnen, ha anspråk på att representeras i Nationalmuseum. Gränsen mellan skönt och oskönt är nog bestämd av den sunda bildade genomsnittsmänniskans känslor, som ännu äro bundna av optiska lagar och balanssinne samt avsky den onatur, som icke bär fantasiens vingar.

PÅ UTKIK

En vetenskapens storman, som äntligen vunnit erkännande.

Det händer tyvärr alltför ofta inom den vetenskapliga världen, att de allra mest förtjänta forskare, som vigt sina liv åt vetenskapen och där lyckats utföra stora verk till mänsklighetens fromma, först i den sena ålderns dagar få se sina gärningar erkända; ja, stundom bliva de observerade först efter sin död. Detta har ju i regel sin grund i den anspråkslöshet och flärdfrihet, som plägar utmärka de stora sanningssökarna och som ju i och för sig är att beteckna som en mänsklig dygd. Men det bör naturligtvis finnas en gräns för allt. Skall nu en gång förtjänsten och dygden honoreras, så bör det ske medan de förtjänte ännu äro i livet och kunna njuta därav.

Äntligen ser det nu emellertid ut att arta sig till en ny och mera förnuftig aera på området. Inom och utom Sverige stod man länge undrande, varföre ej vår kungliga svenska vetenskapsakademi observerat de geniala vetenskapliga kapaciteter, som dolde sig hos de begge världsberömda direktörerna i Stockholms Enskilda bank, herrarna Knut Agaton och Marcus Wallenberg. Till slut räddades dock den kungliga akademiens ära i och med att "världens främste nationalekonom", hr professor Gustaf Cassel utsågs till preses för året. Då visste man, att den vetenskapliga dygden, som V. A. i sin oförlåtliga blindhet icke förut bemärkt äntligen skulle bliva rättvisligen honorerad samtidigt med att akademiens ledamöter, som ju i regel äro mera teoretiskt betonade, skulle få sig en välbehövlig lektion i den praktisk-ekonomska kunskapen, där de förut i allmänhet synas varit mindre hemmastadda.

Akademiens höga erkännande åt hr Marcus Wallenberg gavs vid dess av kronprinsen m. fl. honoratiores bevistade högtidsdag förra torsdagen, då M. W. belönades med den stora Söderströmska guldmedaljen för "förtjänstfullt arbete i nationalekonomiskt hänseende", en av de förnämsta utmärkelser akademien har att utdela. Medaljens överlämnande beledsagades med ett stort tal av preses, vari han i högstämda ordalag skildrade den berömde vetenskapsmannens utomordentliga förtjänster, särskilt om "det internationella återuppbyggnadsarbetet", som gjort det svenska namnet en så stor heder.

Det säger sig själv, att den svenska allmänheten, som ju icke är obekant med bankdirektören Marcus Wallenbergs verksamhet till landets bästa, med den allra största tillfredsställelse emottagit underrättelsen om att han äntligen fått sin så välförtjänta belöning. Det är sannerligen icke en dag för tidigt, att så skett. Vad vi i vårt förra nummer nämnde om hans broders, K A Wallenbergs stora förtjänster om landet, gäller ju i icke mindre grad om honom. De tu hava att dela äran. Det förljudes nu också, att vi inom den närmaste tiden ha att emotse de begge brödernas stora vetenskapliga verk, vari den genomförda "koncentrationen" av Sveriges ekonomiska liv i detalj skall skildras. Verket lär komma att utges på alla världens språk och förses med förord av V. A:s nuvarande preses samt omslagspermar i äkta guld. Det väntas bli vetenskapligt epokgörande, och de förnämsta förläggare världen runt tävla om utgivningsrätten, som ensamt lär komma att inbringa huset Wallenberg många miljoner.

Kgl. Vetenskapsakademien lär för övrigt ha för avsikt att vid det bebådade stora verkets anmälande anordna ett extra högtidssammanträde, vartill även alla dess utländska ledamöter skola kallas o. varvid bankdirektör Knut, som står först på författaresidan, kommer att vederfaras en alldeles särskild utmärkelse, som aldrig vidare skall utdelas, och för livstiden knytas till akademien som dess allra högsta beskyddare, varvid även väntas, att han skall komma att överlåta en miljondonation till akademien såsom ett ringa uttryck för sin stora högaktning för dess ädla och gagnerika verksamhet i den mänskliga upplysningens tjänst.

Ärkebiskop Söderbloms vid det stora ekumeniska mötet (vilket bland så mycket annat storartat också gav upphov till "den ekumeniska bröstta-bletten) uttalade principiella uppfattning om vetenskapen såsom varande herre och icke dräng är tydligtvis på väg att slå igenom även bland våra målsmän för vetenskaperna. Vad vi från dessas sida här nu haft den stora glädjen konstatera, står ju i den mest fullkomliga överensstämmelse med den gamla goda satsen, att penningen bör vara vår tjänare och icke vår herre, ty icke kan väl meningen vara att våra främsta vetenskapliga institutioner skola pryda upp pelarna i Mammonstemplet medan förgyllningens bländande glans börjar te sig helt enkel och simpel i vanliga medborgares ögon.

Den Cassel—Heckscherska nationalekonomien — "vandringsfolkets kautschukvetenskap".

Rörande den underbara judisk-nationalekonomiska "vetenskap", som här i landet främst propageras av herrar professorer Gustaf Cassel och Eli Heckscher, skrev den rakryggade och rättrådige vetenskapsmannen juris prof. A. Winroth i sina "Ströddа uppsatser VI" (P. A. Norstedt & Söner, 1912) bl. a. följande sanna ord: "Det är då också besynnerligt, vad man kan få ut ur denna kutschukvetenskap, som kallas nationalekonomi Men det kan nu få höras såsom allvarliga visdomsord av vandringsfolkets auktoritativa vetenskaps- och finansmän samt en mängd deras trofasta eftersägare och hela kören av spekulanter i malmaktier och kronovirke. Fyll stundens behov, heter det, med vad landet kan hava av värde för andra köpstarka folk. Sälj bort malmen fortast möjligt och hugg ned skogarna!!"

Bland de trollerier, som kunna utföras av kautschukvetenskapens utövare såsom professor Gustav Cassel är att hocus, pocus, filiocus kunna förvandla en f. d. bankdirektör till en diplomerad 1:sta klass vetenskapsman, utan att någon sett röken av något vetenskapligt arbete av den sistnämnde och utan att dylika kunna uppbotaniseras i de mest välförsedda boklådor. Professor Cassels nådaår såsom praeses i Vetenskapsakademien är ännu ej gånget till ända, varför vi säkert ännu hava att vänta oss många trevliga överraskningar till av denne "världens främste nationalekonom".

En av det stundande "handelskammarmötets" koryféer.

Programmet vid Den Gyllene Internationalens stora "handelskammarkongress" i Stockholm är nu fastställt. Bland de högkosmopolitiska notabiliteter, som komma att hedra den med sin närvaro, är också mannen härovan, f. franske handelsministern Etienne Clémentel, vilken skall presidera vid ett högtidssammanträde med "Internationella handelskammarens skiljedomstol" torsdagen den 30 juni. Enligt vad upplyses har man för avsikt att visa Sveriges ridderskap och adel den uppmärksamheten att avhålla det stora högtidssammanträdet i Riddarhussalen.

Pressens opinionsnämnd som "påskalammets" slaktare.

Vårt svenska upplysningsväsens högta ledare, huset Bonnier, har fått åtskilligt med extra jobb och — bekymmer i dessa dagar. Hade man bara varit så förtänksam och tagit till ordentligt från början med den eländiga "skandalpressen" och låtit alla de andra "okulturella" avisorna gå all världens väg tillsammans med gamla Fäderneslandet, så hade ju icke allt detta trassel och denna otrevliga offentlighet över pressens "inre" angelägenheter behövt komma. "Men ännu är det inte för sent", tänker Karl Otto, "här gäller nu till att börja med att få den besvärlige Ljunglund oskadliggjord, varföre L. i en kommuniké till pressen av K. O. stämplas för "minst sagt simpelaktighet", "lögnaktighet", "oförsynthet", "skamlig osanning", "skandalskrivare" etc.

Det gäller nu om "pressens opinionsnämnd" kan hinna bli färdig med sin dom över "skandalskrivaren" Ljunglund i så god tid, att Karl Otto kan presentera honom som det ljuvliga slaktoffret åt "de våra" vid den stundande påskalammshögtiden.

"Våra tidningar...."

Under interpellationsdebatten i andra kammaren rörande det Bonnierska tidningsmonopolet upplyste interpellanten Engberg bl. a. om, att hr Tor Bonnier vid ett besök i höstas på Socialdemokratens redaktion förklarat, att "våra tidningar redan skriftligt förbundit sig att icke deltaga i detta äventyr" d. v. s. i strävandena att åt tidningspressen skapa en egen distributionsorganisation. Ett av hr Bonnier genom en "insändare" till pressen gjort försök att försvara sig mot hr E:s uppgift har blott till fullo bestyrkt dennas riktighet

"De våra" — ja man förstår mycket väl att det för en rättrogen son av Israel såsom hr Tor Bonniers skall vara en källa till oerhörd förtret att ännu icke alla svenska tidningar gjorts till "våra". Det finnes emellertid ett gammalt svenskt ordspråk, som säger "krukan går till brunn tills den brister" och ett annat "ropa icke hej, förrän du är över bäcken!" Det var detta herrarna Bonnier råkade göra. Svenska folket har nu emellertid fått nog av bonnier-judisk "upplysning" och "pressfrihet" Det är på tiden att det höga huset frivilligt helt och fullt drager sig tillbaka från svensk press, det har rent ut sagt intet där att göra. Eljest är det mera än sannolikt att det under trycket av en medveten svensk opinion skall komma att se sig nödsakat låta de nu såsom "våra" betecknade tidningarna åter övergå till deras rättmätiga innehavare: svenskarna.

Ford utsatt för attentat.

Den kände amerikanske bilkungen Henry Ford, världens främste och på grund av sin rikedom mest fruktade antisemit, har varit utsatt för ett attentat. Detta företogs under en biltur i Fords hemtrakt utanför Detroit, varvid hans bil påkördes av en Studebakerautomobil, som vid en kritisk passage kom rusande fram och trängde Fords bil ner för en femton fot hög bank, varefter attentatsbilen fortsatte i vild flykt. Fords bil hejdades av ett träd, som stod vid randen av en djup flod. Efter olyckan lyckades Ford, som en stund legat sanslös, att till fots taga sig fram till grindarna av sin egendom, där han erhöll den första hjälpen. Ford fick vid olycksstillfället ett djupt sår över högra ögat och ett annat i huvudet, och hans kropp var betäckt av blånader. Någon fara för livet anses icke föreligga. Händelsen har väckt ett ofantligt uppseende i hela Amerika.

"Ryss-svenskarna" hylla den nye revolutionsministern.

"Svensk-ryska sällskapet" eller såsom det väl rättare borde heta Svensk-bolsjevikiska sällskapet hade häromdagen anordnat sammanträde med middag, varvid den judiska världsrevolutionens nye minister i Stockholm juden Victor Kopp hälsades välkommen av sina härvarande meningsfränder och vänner. Bland dem som celebrerade festen med sin närvaro märktes statssekreteraren Modigh, avdelningschefen Günther, direktören Gust. Leufvén, generalkonsul Heilborn, dir. Hirsch m. fl. Festföremålet blev naturligtvis föremål för livliga hyllningar.

Dagens Nyheters medarbetare rannsakas.

Rannsakningen med Dagens Nyheters medarbetare, storförskingraren f. d. landsfiskal Granlund har nu begynnt. Under första rannsakningen framgick, att G. letts in på brottets bana genom misslyckade aktiespekulationer.

Länsstyrelsen i Stockholm har avslagit en framställning från Granlund att få läsa de dagliga stockholmstidningarna, i första hand Dagens Nyheter, där han "numera är medarbetare".

Fru Ludendorff om det judiska världssjälvhärskardömet.

Svenska Dagbladet söker under instämmande i det ledande tyska judeorganet Berliner Tageblatt göra sig lustigt över ett tal, som general Ludendorffs maka nyligen hållit i föreningen Tannenberg-Bund i Berlin över ämnet "Rasarv" och som i Tyskland tyckes ha väckt ett synnerligen stort uppseende.

I sitt föredrag framhöll fru L., att folkens ödestimma nu kommit. Sedan något sekel tillbaka hemsökas folken av den felaktiga uppfattningen om människornas likställighet samt att religionens och kulturens ljus kommer från öster. I våra dagar vaknar emellertid återigen insikten om, att de nordiska folken redan länge varit i besittning av ett medvetande om Gud samt av djup sedlighet, innan de kommo i beröring med kristendomen. Talarinnan genomgick så historien under 2,000 år o. riktade de skarpaste angrepp på judarna och den moderna kristendomen. Judarna, sade hon, kunna omöjligt förstå Eddan o. Schillers verk. Det stod nu klart, varför världskriget 1914 utbrutit. Judarna hade sedan länge arbetat på att få detta till stånd just detta år, därför att ordet världskrig blir i hebreiska bokstäver talet 1914, vilket sammanlagt blir 15 som enligt gammaltestamentliga hemliga tecken blir Jehova. Nästa år med tvärsumman 15 är 1932 och därför försöka nu judarna med alla medel att åtminstone till denna tidpunkt uppnå sitt världsherravälde.

Rumänsk protest mot de judiska demoraliseringssträvandena.

Enligt meddelande från Bukarest har i den rumäniska pressen igångsatts en ytterst skarp kampanj mot den judiska författarinnan Karin Michaëlis, som under en tid vistats i Rumänien, där hon bedrivit en omfattande "propaganda för omoralisk levnad", men nu begivit sig till Polen för att där fortsätta sin snygga trafik. Den stora inflytelserika tidningen Vitus angriper Michaëlis med största häftighet; alldeles särskilt ondgöres den allmänna opinionen över, att hon tillåtits tala till den rumänska ungdomen från universitetskatedrarna.

Det kunde vara på tiden att vi även här i Sverige började ägna de judiska demoraliseringsförkunnelserna bland ungdomen en smula uppmärksamhet!

Flertalet för fylleri dömda motbokslösa.

Enligt inom kontrollstyrelsen verkställd bearbetning av från domstolarna till systembolagen insända uppgifter rörande under februari avdömda fylleriförseelser var antalet dylika förseelser denna månad 1,941. Av samtliga mål gällde 1,881 män och 60 kvinnor. Av männen innehade endast 401 eller 21 proc. motbok, medan 1,480 eller 79 proc. saknade dylik.

Där förbudet råder.

Det finska förbundet för folknykterhet utan förbud hade häromdagen anordnat ett stort medborgerligt möte i Hälsingfors, varvid förbundsstyrelsens ordförande, major Hultin, i synnerligen dystra färger tolkade den situation, som förbudet skapat i landet.

Den allvarligaste följden har blivit, framhöll han, att massförbrytelserna mot lagen nu äro så allmänna, att i stort sett hela samhället kunde sättas på de anklagades bänk. Försöket att upprätthålla förbudet har redan hos oss antagit formen av ett krig med skarpa vapen. Vägfrid och hemfrid äro störda, spioneri och provokation frodas offentligt, angiveri göres till en dygd o. blir medel till personlig hämnd. Drivna av den tilltagande fanatismen utöva förbudets ledare, som vunnit en stark politisk maktställning, fullkomlig terror. Edens helgd har betänkligt rubbats, medan den allmänna meningen knappast uppröres däröver. Ett förnedrande hyckleri utbreder sig i offentliga livet och bekännelsen till förbudet göres till medel för att göra karriär. Den som uppträder till förbudets försvar för ofta glaset till sin mun. Staten har under de senaste åtta åren bortskänkt mellan två och tre miljarder i inkomster, som kunde uppburits genom alkoholbeskattning och överlåtit dem åt en obeskattad smyghandel, ehuru dessa medel skulle behövts för sociala reformer. Mötet antog en resolution, vari påyrkas förbudslagens upphävande och ersättande med en alkohollagstiftning, ägnad att befordra övergången från sprit och andra starka drycker till svagare och ädlare sådana samtidigt som försäljningen av sociala och hygieniska skäl begränsas. Vinsten av alkoholrörelsen bör komma samhället till godo.

Förbudet ger tydligen ett icke mindre utmärkt svängrum för de folkexploaterande och -förstörande krafterna än vårt Brattska system.

Importöverskott å 16,5 milj. kr. under februari.

Enligt kommerskollegii sammanställning utgjorde importen till Sverige under februari i år 108,866,000 kr. och exporten 91,360,000 kr., vadan importöverskottet för månaden uppgår till 16,5 milj. kr.

Skäktningsförbud i Norge?

Norska regeringen har avgivit proposition om ny slaktlag. Lagen innehåller en bestämmelse om förbud mot den judiska slaktmetoden d. v. s. skäktning.

"Tidelag."

Dr. nat. Artur Josephsohn Dinter är son av en tullinspektor i Mühlhausen, har studerat i ingenjörsfacket samt avlagt statsexamen i kemi, mineralogi, geologi, fysik, botanik och zoologi. Han har tjänstgjort som assistent vid kemiundervisningen i Strassburger-universitetet och varit direktör för samma örts botaniska skolträdgård. En tid var han tysk lärare i Konstantinopel och senare återfann man honom som teaterregissör i Rostock och Berlin. På grund av sin antisemitiska ståndpunkt blev han 1914 avpolletterad från sin syssla som direktör för teaterförfattarföreningen. I världskriget deltog han som reservkapten, tills han blev liggande i kolera i Vilna. Hans litterära produktion omfattar romaner, vetenskapliga avhandlingar, skådespel, sporthandledningar, bibelöversättningar o. s. v. Sitt rykte har han dock vunnit genom "Die Sünde wider das Blut." "Synden mot blodet" gör helt visst ej anspråk på att vara ett skönlitterärt verk. Dess tyngdpunkt ligger uteslutande i romanens sens moral: samlag mellan germaner och judar är att hänföra till den juridiska formeln "tidelag". Bokens tendens är med ett ord antisemitisk, o. författaren stöder sig framförallt på H. S. Ch:son Chamberlain's "Grundlagen". Ur genealogisk synpunkt är den av allra största intresse i det den påvisar den ärftliga belastningens olycksdigra inflytande. Karaktäristiken av romanens olika typer är ofta glänsande. Bäst igenkänner jag för min del den rasjudiske men formkristne adelsmannen, personifierad i regierungsassessor dr. jur. baron v. Werheim. Redan hans namn förråder att avkortandet av dess första stavelse med en bokstav kostat hans salig far en bra summa. Man måste medge att baron v. Werheim, klingar bättre än Wertheim, men man märker omskärningen och blir förstämd. — Baronen är kristen, men varande en modern människa, tror han ej på "fabeln att Kristus verkligen existerat". Detta fastän baronen redan från födelsen är kristen. Om man undantar det misstänkta, svarta krushåret och den obligata svarta mustaschen, ser han rätt kristlig ut, särskilt när han klämmer sin monokel i ansiktet. Damerna imponeras av hans självsäkerhet, vars välspelade pose de ej genomskåda, och hans korrekthet är blott en mask för regeringens ämbetsman som vill göra karriär. Därför strävar jag efter att vara en alltigenom korrekt människa eller att åtminstone ge intryck av att vara en sådan. Det är mig ett behov och har även sina fördelar. Utåt såväl som uppåt.

Man får flera gånger en inblick i baronens karaktär; särskilt framträdande är hans feghet, men än mer föraktlig är hans böjelse för bakdanteri. Författaren har tydligen con amore tecknat denna adliga feglingstyp, som med fördel kunde vara huvudpersonen i en novell. I stället för det föreliggande tyska originalets översättning i sin helhet, ville jag föreslå en förkortning. Av 10, 11, 14, 17, 18, 23 kap:s 60 sidor kan man göra en tadelfös historia, verklig nöjesläsning Med sina 280 sidor är romanen nu så överlastad av vetenskapliga utredningar att det i längden blir tröttsamt, även för den som har ett par års universitetsstudier bakom sig.

Till slut bör jag väl nämna att en dintenjunker Reimann skrivit en parodi med rubriken "Die Dinte wider das Blut, von dr. Sünder". Herr Reimann påstår sig vara oomskuren Han är i varje fall oförskämd.

A. F. Gripenstam.

Hjälp till i arbetet

för Nationens ökade spridning vid kvartalsskiftet!

Därmed gagnar Ni de strävanden tidningen gjort till sin uppgift att främja. Vi behöva alla liktänkandes medverkan, alldenstund vår kamp mot en värld av fiender med obegränsade resurser är hård och för att kunna lyckas ovillkorligt fordrar alla goda krafters aktiva medverkan. Den dag Nationen nått fram till en allmän spridning, komma dess möjligheter att påverka utvecklingen att bliva långt större än nu.

Ryck därför med in i kampen! Vidtala Edra vänner och bekanta att prenumerera, om också blott för ett kvartal. Bliva de i egenskap av prenumeranter i tillfälle följa tidningens verksamhet, skola de i regel snart vinnas för dess idéer. **Prenumeranter å andra kvartalet erhålla tidningen för mars månad gratis sig tillsänd.**

Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillsändes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande poststation. Rekvisitioner torde insändas under adress: **Nationen**, Södra Kungstornet, **Stockholm**.

Vem dirigerar T. T.?

(Forts. fr. sid. 1.)

med uppstod ett replikskifte, som icke blott blev av ett för våra förhållanden spännande intresse, utan också medförde ganska intressanta politiska följder. Men i det referat, som tillställdes pressen av T. T., hade helt enkelt strukits de ministeriella uttalanden, varom debatten kom att röra sig. Därigenom blev referatet naturligtvis obegripligt, och hela dess senare del hängde i luften Telefoniskt tillfrågad om vad detta sätt att referera skulle betyda, svarade telegrambyråledningen: "Vi skola skicka ut en komplettering" Denna kom, men tämligen dålig och dessutom så försenad, att den mångenstädes icke kunde hinna införas i tidningen. På vår framställda fråga, huru en sådan lapsus var möjlig fingo vi av T. T.-ledningen svaret: Det är vår princip att stryka allt polemiskt ur referaten. Därmed skulle menade man objektiviteten och sakligheten främjas, och detta förfaringssätt borde vara ägnat att tillfredsställa abonnenter av olika färger. Undra sedan på, att allmänheten får leda vid de parlamentariska förhandlingarna! Den svenska riksdagen är verkligen systematiskt framställd i falsk dager för den svenska allmänheten. Av T. T. För att allmänheten efter dess mening mår bäst av fadd jämnstrukenhet. Instämmer allmänheten härutі? Vi tvivla därpå. Naturligtvis vill den höra både vad vänner och motståndare ha att säga varandra. Med sina nuvarande "principer" är T. T. en apparat för framkallande av parlamentsleda.

Vi taga fasta på detta märkliga uttalande i N. D. A. som ju måste anses fullt insatt i sakförhållandena "Den svenska riksdagen är verkligen systematiskt framställd i falsk dager för den svenska allmänheten av T. T." Det är icke första gången vi hört ett sådant omdöme från riksdagspolitiskt håll. Det innebär en oerhörd beskyllning mot T. T:s ansvariga ledning, som givetvis icke kan undgå att lämna en mera plausibel förklaring för sin cencurering än den ledningen givit N. D. A. Man frågar sig: För vems räkning är det som T. T. "systematiskt framställer riksdagen i falsk dager"?

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Antisemitisk litteratur.

Bergtagna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—
En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75
Förlåten Faller, av S. Nilus. kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från
BOKFÖRLAGET
Box 65,
HÄRNÖSAND.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande Nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 3—7 Kvall 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

NATIONEN

Fredagen den 8 April 1927.

De s. k. restaurangbolagens verksamhet i kritisk belysning.

(Forts. fr. sid 1.)

å sin sida till fullo kände sitt ansvar och icke togo några risker i form av överträdelser mot utskänkningsbestämmelserna. Bolagen hade en fast men rättvis hand över föreståndarne och greppet om utskänkningen lämnade intet övrigt att önska.

Numera intaga föreståndarne en mellanställning mellan systembolagen och restaurangbolagen, och icke är det vid alla tillfällen som moder- och dotterbolag hava sammanfallande åsikter.

Frågan har ytterligare komplicerats genom tillkomsten av kontrolldelegationerna, och vill man vara rättvis, så måste man erkänna, att det tidigare fasta greppet över utskänkningen slappnat.

Punkt nummer två berör matfrågan, och denna utfaller otvivelaktigt ej till restaurangbolagens fördel.

Nedanstående jämförelse mellan priserna å 3 klass restaurangerna i Stockholm och Göteborg sommaren 1919 tala sitt tydliga språk. Vid denna tidpunkt var restaurangbolaget i Göteborg ännu icke bildat.

Priser för samma maträtt à 3 klass restaurant sommaren 1919 voro:

i Stockholm: Kr. 2:65 2:85 1:85 1:90 1:65 1:50 0:60 0:25

i Göteborg: Kr. 1:25 1:25 1:00 1:00 1:00 0:75 0:25 0.15

i Stockholm: Kr. 2:00 2:75 3:05 3:05 3:15 1:95 1:75 1:85 2:00 1:70

i Göteborg Kr. 1:60 1:60 1:60 1:60 1:60 1:25 1:25 1:50 1:25

i Stockholm: Kr. 0:60—0:65 1:00 0:35

I Göteborg: Kr. 0:40 0:60 0:25.

I Göteborg, där man icke utan vidare lät överrumpla sig av restaurangbolagets monopolplaner, underkastades detta bolags tidigare verksamhet en kritisk granskning, varvid i pressen som exempel på bolagets daliga konkurrensförmåga framdrogs, dels att en av systembolagets egna föreståndare gjord anhållan om sänkning i matpriserna endast delvis blev bifallen, och dels att ett av värdshusen i Göteborg, vilket under många år varit ett synnerligen omtyckt o. frekventerat matställe, övertogs av restaurangbolaget år 1920, men redan påföljande år måste nedläggas, emedan stället avfolkats och gick med förlust.

Det s. k. hälftenbruket mellan systembolagen och dess föreståndare, vilket icke synes äga K. Kontrollstyrelsens gillande, hade sina avgjorda fördelar framför restaurangbolagsformen.

Då bolagens egna föreståndare icke hade någon möjlighet att utöva illojal konkurrens, beroende på den stränga kontrollen över utskänkningen, voro de för sin utkomst hänvisade till mathållningen, och följden blev en öppen tävlan om kosthållningens förbättrande i högsta möjliga grad. Man måste onekligen undra, vilka invändningar som med fog kunde resas häremot.

I motsats till systembolagens egna föreståndare, som hade möjlighet att inköpa sina förnödenheter, varhelst de önskade äro restaurangbolagets föreståndare nödsakade att verkställa sina inköp från dessa bolags förråd, där varorna inköpas i parti, något som beträffande kött och fläskvaror har sina risker.

Före restaurangbolagens tillkomst kontrollerades o. bestämdes matpriserna av systembolagens ledning, men numera har denna bestämmanderätt praktiskt taget övergått till restaurangbolagen vilket haft till följd att matpriserna nu äro högre än de behövde vara (överstiga förkrigspriserna med i genomsnitt mer än 100 proc.).

Det sociala framhålles för övrigt så ofta av Kontrollstyrelsen att det nästan verkar påträngande.

Den som gör en rundvandring bland 3 klass restaurangerna i Stockholm vid 12-tiden på dagen blir på sina ställen vittne till den föga uppbyggliga synen av köbildningar utanför restaurangerna med ty åtföljande "huggsexa" inom hus. Det sociala i denna anordning är svårt att fatta, och detta gäller säkerligen icke minst för arbetarna själva.

Stockholm har 27 egentliga restauranger av ifrågavaande typer mot 20 i Göteborg.

Tidigare har i denna skrivelse citerats ett uttalande av K. Kontrollstyrelsen gående ut på, att systembolagen hava större inkomster från vart och ett av restaurangbolagen än de som privatrestauratörer i motsvarande läge hade tillfört systembolagen. Uttalandet torde vara obehövligt, ty om förhållandet varit det motsatta, måste man förutsätta, att restaurangbolagen redan upphör att finnas till.

Av ålder har den egna utskänkningen varit en "guldgruva" för systembolagen och därför är huvudsaken härvidlag den, om restaurangbolagen tillförsäkra systembolagen lika stor vinst som dessa hade genom den förutvarande utskänkningsformen.

Vid tiden för restaurangbolagets i Göteborg monopolställning inlämnade tre av bolagets egna föreståndare å klass III restauranger en skrivelse till A.-B. Göteborgssystemet enligt vilken bolaget kunde påräkna större inkomster, om de egna föreståndarna finge kvarstå i sina befattningar än om restaurangbolaget övertoge **hela** rörelsen. Därjämte ingick en av föreståndarne för en II klass restaurant till K. Kontrollstyrelsen med en anhållan att få fortsätta sin rörelse direkt under systembolaget, varigenom detsammas inkomst årligen bleve cirka 40,000 kr. större än den kunde påräkna genom att överlåta rörelsen på restaurangbolaget. Men ingenting hjälpte. — Med vilken rätt medverkar K. Kontrollstyrelsen till att avhända statsverket inkomster.

Då man har sig bekant, att exempelvis restaurangbolaget i Norrköping icke åtnjuter bidrag i någon form samt dessutom betalar ordningsmännens löner, medan de sammanlagda förmånerna för restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg, om man inkluderar kostnaderna för ordningsmännen, uppgå till c:a 2,000,000 kr. pr år, oaktat dessa bolags omsättning, vart och ett för sig är många gånger större än Norrköpingsbolagets, så bevisar detta, att de förstnämnda bolagen icke hava existensberättigande i sin nuvagande form. Organisationen är för dyrbar. Endast till styrelse, direktörer och revisorer åtgå avsevärda belopp, vilka genom enklare former till största delen kunde inbesparas.

Till sist framhåller Kontrollstyrelsen, att den, ehuru icke formellt, dock i praktiken har varit i tillfälle utöva en lika ingående granskning av restaurangbolagens verksamhet som av systembolagens.

Med anledning härav uppställas följande frågor:

1) Har Kontrollstyrelsen på sin tid lämnat tillstånd åt restaurangbolaget i Stockholm att inköpa A.-B. Fenixpalatset?

2) Har Kontrollstyrelsen lämnat tillstånd åt restaurangbolage i Göteborg att inköpa i motionen omnämnda fastigheter?

3) Huru vill Kontrollstyrelsen förklara, att restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg icke till resp. systembolag inlevererat sina vinstmedel, vilka utgöra en mindre del av de från moderbolagen erhållna bidragen?

4) Huru vill Kontrollstyrelsen förklara, att restaurangbolagen i Norrköping kan existera utan några som helst bidrag, medan restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg sammanlagt åtnjuta bidrag, inklusive kostnaderna för ordningsmän, om c:a 2,000,000 kr. årligen? samt

5) Huru vill Kontrollstyrelsen förklara, att restaurangbolaget i Göteborg under åratal begagnat sig av okrönta kontrollkranar i restauranglokalerna, varigenom de utskänkta kvantiteterna icke hållit måttet och sålunda en betydande extravinst uppstått, utan att bolaget enligt intervju med dess verkställande direktör vill besvara frågan om dispositionen av denna extravinst, vilken enligt Göteborgssystemets styrelseberättelse skulle tillfalla detta bolag?

Då det ofta förekommit, att man på tal om det privatekonomiska intresset inom restaurangnäringen gjort jämförelser mellan systembolagens inkomster genom den egna och den överlåtna utskänkningen, o. där av dragit den slutsatsen, att privatrestauratörerna göra sig oskäligt stora vinster på utskänkningsrörelsen, så beror ett dylikt resonemang på bristande kännedom om hithörande förhållanden. Man måste av olika anledningar särskilja de båda begreppen.

Systembolagens egen utskänkning har först och främst så gott som monopolställning i så måtto att utskänkningspriset å maltdrycker å framför allt 3, men även 2 kl. restaurangerna äro väsentligt lägre än de för 1 klass restaurangerna fastställda priserna. Vidare hava 3, och 2 klass restaurangerna en ganska utpräglad karaktär av matställen. Särskilt äro 3 kl. restaurangerna livligt frekventerade av en stor del av den arbetande klassen, som där intager sina måltider såväl under arbetsrasterna som efter arbetets avslutande för dagen.

På grund av de relativt låga omkostnaderna för dessa restaurangers drift parade med stor omsättning, kunna även matpriserna hållas på en relativt låg nivå.

Den överlåtna utskänkningsrörelsen kan lämpligen indelas i två huvudgrupper, dels restaurangrörelse i samband med och dels utan samband med hotellrörelse. Den senare formen är nästan undantagslöst till förnöjeslivet medan hotellen i egenskap av sådana också äro matställen. För båda grupperna av restauranger är dock gemensamt, att tyngdpunkten av deras verksamhet är förlagd till kvällarne. Det är sålunda på några få timmar som medel till de dagliga utgifterna skola intjänas.

Dessa utgifter äro betydande. En skarp konkurrens har så småningom hos publiken utlöst högt ställda anspråk ifråga om inredning av lokalerna, mathållning, musik, bekvämlighet, servis, uppassning etc. som med nödvändighet resulterar i dryga omkostnader, vilka icke tillnärmelsevis kunna tänkas bliva täckta genom vinsten å mathållningen, om någon sådan vinst överhuvud uppkommer.

Det må hava varit så eller så för ett antal år sedan, men ett faktum är att privatrestauratörerna i allmänhet under de senare åren hava dragits med stora ekonomiska bekymmer. Det är icke utan skäl, som mången restauratör tillskr. Kontrollstyrelsen anledningen härtill. Den långsamt skeende åtstrypning intill ekonomisk ruin, som genom minskningen i vinstkvantiteterna drabbar ett flertal av våra restauratörer, är helt ovärdig ett land med våra rättsbegrepp.

Det är uteslutande den enskilda förtagsamheten och mödan vi hava att tacka för att vår restaurangrörelse befinner sig på den höga nivå, den oomstritt gör, en betydelsefull omständighet för ett land, varest t. o. m. staten reklamerar för ökad turisttrafik, och de personer, som ägnat större delen av sin tillvaro åt denna verksamhet, ha gjort detta med det intresse, som alltid åtföljer enskild verksamhet, där skötsamhet fäller utslaget vid tävlan personer emellan. Mången skulle säkerligen vilja sadla om och försöka sig på något annat, om detta läte sig göra, men ålder, oförmåga att komma till rätta med nya uppgifter m. m. lägga oöverstigliga hinder i vägen.

Om majoriteten av Sveriges riksdag beslutar att stoppa en näring, som hittills ansetts vara lovlig, i avsikt att förstatliga densamma, så böra utövarna av denna näring på ett eller annat sätt få vederlag, men det bör icke ligga i ett ämbetsverks hand att på grundval av vissa statistiska uppgifter och utan hänsynstagande till förpliktelser (av) ekonomisk och annan art m. m. långsamt men säkert tvinga restauratörerna till självuppgivelse. (Fallet "Stadt Hamburg" i Malmö är det färskaste exemplet därå).

Det klagas över bristen på dugligt och språkkunnigt folk inom restaurangrörelsen. Ja, så går det alltid, när den enskilda företagsamheten hämmas, och denna regel föranleder allra minst i detta fall något undantag.

Restaurangbolaget i Stockholm har ju medverkat till att inrätta restaurangskola samt även börjat sända folk utomlands för erhållande av utbildning. Man frågar sig hur långt ett statsunderstött företag skall få gå i den inslagna riktningen.

Skall staten monopolisera hela restaurangrörelsen så måste det också påvisas vilka risker den härigenom ikläder sig. Man kan peka på två 1:sta klass restauranger där det privatekonomiska intresset ju varit avkopplat, nämligen A.-B. Fenixpalatset och Grand Hotell. Det verkar icke lockande att engagera statsmedel i liknande företag. Spåren förskräcka.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1.)

utan anledning och grund. Läggen på minne, att bland de anfallande komma att finnas av oss själva utgivna tidningsorgan, men de skola antasta uteslutande sådana punkter, som av oss äro dömda till ändring.

Kontroll över pressen. Icke en enda uppgift kommer att tränga till allmänhetens kännedom utan vår kontroll. Detta hava vi redan uppnått därigenom, att alla nyheter erhållas genom våra agenturer, i vilka de centraliseras från alla världens kanter.

Korrespondentagenturer. Dessa agenturer skola då bliva helt och hållet våra institutioner och komma att offentliggöra endast det, som vi ålägga dem.

Om vi nu lyckats bemäktiga oss gojim-samhällenas sinnen till den grad, att de alla i det närmaste se på världshändelserna genom de färgade glasögon, som vi sätta för deras ögon, om det ej längre i ett enda land finnes för oss några hinder, vilka skulle stänga för oss vägen till de av gojernas dumhet så kallade statshemligheterna, så hur skall det gestalta sig, när vi erkännas såsom världshärskare i vår världskonungs person?

Låom oss återvända till pressens framtid. Var och en, som önskar bliva tidningsredaktör, bibliotekarie eller tryckerlägare, bör förskaffa sig därtill erforderligt diplom, vilket, i händelse av försyndelse, omedelbart fråntages innehavaren.

Vad är progress enligt frimureriets begrepp? Genom dylika åtgärder blir tankens verktyg ett medel i händerna på vår regering vilken då icke tillåter, att folkmassan förirrar sig i progressens snår och i drömmar om lycksalighet. Vem av oss har icke klart för sig, att denna illusoriska lycksalighet är en direkt väg till orimliga fantasier, varav födas anarkiska förhållanden människorna emellan, och till makten, emedan progress, eller rättare sagt progressens idé, har lett till tanken på allt slags emancipation, utan att fastställa dess gränser. Alla s. k. liberaler äro anarkister, om icke till handling, så till tanke. Alla jaga efter frihetens chimärer, varvid de störta sig i egenmäktighet, d. v. s. i anarki av opposition för appositionens skull.

Ännu om pressen. Låtom oss ännu en gång återvända till pressen. Vi ålägga den skatt liksom allt det tryckta ordet, stämpelskatt för vart ark samt kaution, och böcker, omfattande mindre än 30 ark, dubbelt så höga avgifter. Dem skola vi hänföra till kategorin broschyrer, för att å ena sidan minska antalet journaler, vilka utgöra det värsta giftet i tryck, och å andra sidan kommer en sådan åtgärd att tvinga skrifställarne att skriva så pass långa avhandlingar, att ytterst få komma att läsa dem, i synnerhet som de måste bliva mycket dyra.

Det åter, som vi själva skola giva ut till nytta för den intellektuella utvecklingen i den av oss antydda riktningen, kommer att bliva billigt samt läsas av alla, Skatterna tygla den tomma litterära hänförelsen, o. straffarbeten ställer litteratörerna i beroende av oss. Om ock det skulle givas sådana, som önskade skriva emot oss, så finnes det icke sådana, som gå in på att trycka deras alster. Före emottagandet av arbete till tryckning måste förläggaren eller tryckaren anhålla om tillstånd därtill av styrelsen. På så sätt blir det för oss i förtid bekant, vad som planeras emot oss, varvid vi alltid få försprång att komma med förklaringen i det åsyftade ämnet.

Litteratur o. journalistik äro två av de viktigaste uppfostringsmedlen — det är därför som vår regering kommer att bliva ägare till de flesta tidningar. Härmedels neutraliseras den privata tidningspressens skadliga verkan och förvärvas ett enormt inflytande på sinnena.. Om vi tillåta tio tidningar att utkomma, så utgiva vi samtidigt trettio o. s. v. i samma proportion. Men detta bör publiken på inga villkor ens misstänka, varför alla av oss utgivna tidningar komma att till det yttre förfäkta de mest motsatta riktningar och tänkesätt, vilket uppväcker förtroende till dem samt drager till oss våra lättrogna motståndare, vilka på så sätt falla i vår snara samt oskadliggöras.

I första rummet ställas de officiella organen. De skola alltid stå på vakt kring våra intressen, och därför blir deras inflytande av jämförelsevis ringa värde.

I andra rummet komma de officiösa, vilkas roll kommer att bestå i att draga till sig likgiltiga och ljumma.

I tredje rummet ställa vi vår "opposition", vilken i åtminstone ett av sina organ skall föreställa vår antipod. Våra verkliga motståndare komma i sitt inre att tro denna opposition vara utgången ur deras egna led, och de skola då blotta för oss sina kort.

Våra tidningar komma att representera alla möjliga riktningar — aristokratiska, republikanska, revolutionära, t. o. m. anarkistiska — så länge konstitutionen existerar. De skola som den indiska guden Vischnu hava hundra händer, av vilka envar kommer att känna vilken som helst allmän mening på pulsen. Då pulsen blir alltför febril, föra dessa händer den allm. meningen mot vårt mål, emedan en upprörd individ förlorar sitt sunda omdöme och underkastar sig lätt främmande ingivelse. Dumhuvuden, vilka tro sig upprepa sina meningsfränders tankar, skola upprepa våra tankar, eller det, som är oss önskligt. I det de inbilla sig följa sitt partis organ, följa de den flagga vi hissa för den. **För att** i denna anda inrikta vår tidningsmills, måste vi organisera denna sak ytterst noggrant. Under namn av pressens centralorganisation anordna vi litterära sammankomster, på vilka våra agenter obemärkt komma att giva paroller och signaler. Föredömande och ytligt motsägande våra initiativ, utan att beröra det väsentliga däri, komma våra organ att leverera en skenfäktning med de officiella tidningarna, endast för att giva oss anledning att uttala oss mera detaljerat, än vi hade kunnat göra det i de första officiella kungörelserna. Detta naturligtvis dock endast i de fall, då det för oss visar sig fördelaktigt.

Dessa anfall mot oss spela dessutom den rollen, att undersåtarne genom dem övertygas om att full frihet råder i tal och skrift, och de giva våra agenter anledning att påstå, att de mot oss uppträdande tidningarna endast prata i vädret, då de icke kunna sakligt motivera sin förkastelsedom över våra åtgärder.

Dylika för den allmänna meningen omärkliga, men säkra åtgärder draga med bästa framgång allmänhetens uppmärksamhet och förtroende över på vår regerings sida. Tack vare dem skola vi i mån av behov väcka och lugna sinnena i politiska frågor, övertyga eller bringa dem ur fattningen, i det vi låta trycka än sanning, än lögn, fakta eller deras dementier, beroende av om de mottagas väl eller illa, i det vi försiktigt rekognoscera terrängen, innan vi beträda dem. Vi skola ofelbart besegra våra fiender, då de icke komma att till sin disposition äga tidningsorgan, i vilka de kunde helt uttala sin mening i följd av ovansagda åtgärder emot pressen. Vi behöva icke ens dementera dem fullständigt.

Försöksstenar, utkastade av oss i den tredje kategorin av vår press, skola vi i händelse av behov, energiskt partier i de officiösa organen.

Frimurarsolidariteten i den nutida pressen. Redan nu existerar t. ex. i den franska journalistiken, en frimureriets solidaritet i parollen: alla pressorgan äro inbördes förbundna genom den professionella hemligheten. Likt antikens augurer röja icke dess medlemmar hemligheten av sina uppgifter, såvida de icke fått order att delgiva allmänheten den. Icke en enda journalist djärves förråda denna hemlighet, ty ingen av dem tillåtes inträda i skrået utan meriten av en mer eller mindre makulerad förtid. Dessa fläckar skulle i annat fall omedelbart blottas. Medan dessa skamfläckar äro kända endast av ett fåtal, framstår journalisten oförvitlig inför den stora menigheten — honom följa alla med förtjusning.

Väckandet av provinsiella "allmänna krav". Våra beräkningar omfatta även provinsen (= landsorten). Där måste vi uppväcka förhoppningar och strävanden, varmed vi alltid kunna ansätta huvudstaden, i det vi utgiva dem för landsbygdens självständiga förhoppningar och strävanden. Det är klart, att källan därtill alltid är densamma, nämligen vår strävan till makten. För oss är det nödvändigt att tidtals, medan vi ännu icke innehava fullständigt herravälde, huvudstäderna få vidkännas trycket av den allmänna meningen i landsorten, d. v. s. hos den stora massan, som är stämd för oss genom våra agenters arbete. För oss är det nödvändigt, att huvudstäderna i ett visst psykologiskt moment icke bliva i tillfälle att överlägga om ett redan fullbordat faktum, redan på den grund, att det godkänts av den provinsiella pluralitetens mening.

Den nya regimens ofelbarhet. Då vi komma till den nya regimens tid, som är en övergång till vår tronbestigning, kunna vi icke tillåta pressen att avslöja samhällsoärligheten; man bör tro, att den nya regimen så tillfredsställt alla, att t. o. m. brotsligheen upphört.. Fall av brott böra bliva bekanta endast genom brottens offer och tillfälliga vittnen — det är allt.

(Forts. i nästa nr.)

Prenumerera på NATIONEN.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5896 Norr 5830.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 15. Torsdagen den 14 April 1927. Årg. 3

Seiersenska firmans innehavare böra åtalas för bedrägeri.

Sedan Stockholms Kartong- & Lithografiska A.-B. hos "Institutet mot mutor och bestickningar" anmält vissa oegentligheter, som Tobaksmonopolets Malmöfilial förmenades vara inblandad uti, sände, som bekant, Institutet två auktoriserade revisorer, som på ort och ställe skulle verkställa undersökning i saken. Då den inblandade firman Seiersen & C:o, vägrade utlämna alla papper i saken, vände sig Institutet i en skrivelse till Monopolet med begäran att detsamma självt skulle begära polisundersökning. Över denna skrivelse blev, enligt vad en tidning upplyst om, Monopolets chef, kapten Wallenberg, "väldigt förvånad" och uttalade sig härom till Dagens Nyheter sålunda: "Jag kan inte nog uttrycka min förvåning över det sätt, varpå det där institutet ansett tillsändigt att bringa sin opinion till offentligheten Det är mig verkligen en gåta, att de kunnat behandla saken på sätt som skett. Ehuru den omständigheten, att en Tobaksmonopolets inköpschef begick självmord, bort göra det klart, att en polisutredning bort vara påkallad, ryggade "Institutet mot mutor och bestickningar" förskräckt tillbaka för det Wallenbergska missnöjet och avträdde från arenan, vilket väl finner sin förklaring uti, att tre ledamöter i Institutet tillsättas av Sveriges Handelskammare, där K. A. Wallenberg såsom ordförande i Stockholms Handelskammare är en stor potentat. Den ursprunglige anmälaren, Stockholms Kartong & Lithografiska Aktiebolag, ingav emellertid polisanmälan mot innehavarna av firman Ax. Seiersen & C:o i Malmö Axel Conrad Seiersen och Gustaf Robert Olsson. För vissa cigarettförpackningar, som inköptis hos Ax. Seiersen & Co. hade Monopolet enbart under 1924 o. 1925 betalat 700,000 kronor i merpris och det har blottats en hemlig fond, åstadkommen genom fingerade utgiftsposter, t. ex. "speditionskostnader" och "resekostnader" för 90,000 kr samt för år 1923 en fingerad post å 200,000 kronor. Full klarhet har emellertid ej vunnits, emedan firman vägrat att lämna ut sina böcker till polisen, och det egendomliga är, att polisen ej helt enkelt lagt beslag på desamma, vilken underlåtenhet allmänheten tytt därhän, att den skulle bero på, att firman Ax. Seiersen & Co. skulle stå huset Wallenberg för nära och liksom Antimutinstitutet skyggat för Wallenbergskt misshag. Emellertid har polisen i Malmö nu fått över sig en tydligen alltför välmotiverad anmälan hos justitiekanslern för slapphet vid utredningen av affären.

Genom upptäckten av den hemliga fonden och den falska bokföringen kom det emellertid i dagen, att hrr Seiersen och Olsson haft större inkomster än de deklarerat för, och prövningsnämnden i Malmö sattes därigenom i aktion. Det belopp, som staten blivit bedragen på av herrarna Seiersen och Olsson, kan på grund av de undanhållna böckerna ej tillnärmelsevis fixeras, men det torde uppgå till minst en halv milj. kr. Kronans ombud i prövningsnämnden, landskamreraren G. B. Eiserman har utvecklat en förtjänstfull och energisk verksamhet och blottat en mängd bedrägliga och mystiska transaktioner såsom en hemlig fond å 411,000 kronor, placerat i olika banker i Köpenhamn, och överpriset för cigarrettförpackningar har sprungit upp från 700,000 kronor till 1,700,000 kr. Men det är långt gående slapphet och flathet från åklagaremyndighetens sida att nöja sig med firmainnehavarnas vägran att utlämna bokföringen till granskning. Åklagaren måste dock, enligt vårt förmenande, både hava rätt och skyldighet att tillgripa betydligt kraftigare medel.

I bedägerikapitlet (22 kap. strafflagen) stadgas nämligen i par.1:

"Hvar som genom antagande av falskt namn, stånd eller yrke, eller genom annat svikligt förfarande, bedrager sig till gods eller penningar, eller förlust därav annan tillskyndar, dömes, där ej annorl. här nean stadgas, till böter eller fängelse i högst sex månader eller straffarbete i högst två år. Äro omständigheterna synnerligen försvårande, må tiden för straffarbete till fyra år höjas."

Det är juridiskt klart, att den som genom falsk uppgift eller annat oriktigt förfarande obehörigen åt sig utverkar den för denaturerat brännvin stadgade restitution av tillverkningsskatten eller skattefrihet, straffas enligt detta lagrum, och ett flertal dylika domar hava avkunnats. Det Seiersenska skattefalsariet är uppenbart analogt härmed. De påföljder, som vanlig falskdeklaration medför, äro ej tillfyllest, när en person i avsikt att bedraga staten begagnar sig av dubbel bokföring och bedrägliga manipulationer. Ovanberörda paragraf bör alltså komma till användning. Åtal enligt paragrafen får ske av allmän åklagare, vartill kommer att det är staten, som blivit bedragen och således här är målsägande. Man undrar, varför åklagaren icke åtalat enligt sagda bedrägeriparagraf, ty då kunde jämväl böckerna framtvingas, och förr blir ej saken fullt utredd. Det vill synas som om här ej blott förelåge bedrägeri utan till och med bedrägeri under försvårande omständigheter. En häktningsåtgärd mot Axel Conrad Seiersen och Gustaf Robert Olsson torde i längden icke kunna undvikas, därest åtal för bedrägeri anhängiggöres.

Den nordiska tanken.

Över detta ämne skriver dr. Hans F. K. Günther i sitt här tidigare omnämnda arbete "Europas raser" följande:

Har degeneration (d. v. s. stark ökning av de mindervärdiga arvsanlagen) samt den nordiska rasens utdöende fört de indo-europeiska folken i Asien och Sydeuropa deras undergång till mötes, och hota nu samma faktorer även de germanska folken med undergång, så är det ju tydligt, vilken den uppgift är, som vi måste gripa oss an med, om vi ännu ha kvar tillräcklig omdömeskraft. De germanska folkens framgång betingas av de dugliga, sunda arvsanlagens fortplantering och det nordiska blodets ökning. Litteraturen i allmän rashygien visar vägen till de dugliga arvsanlagens fortplantning. Här skola vi därför endast behandla problemet hur det nordiska blodet åter skall kunna ökas.

Man kan beteckna sekelskiftet då Schemanns Gobineau-översättning kom ut, som den tidpunkt, då en viss uppmärksamhet för rasfrågan först började vakna. Just kring sekelskiftet, år 1899, utkom även det verk, som till följd av den hänförelse och den kritik det väckte, för första gången spridde rastanken och särskilt då den nordiska tanken i vidare kretsar, nämligen "Die Grundlagen des 19 Jahrhunderts" av den dåvarande engelsmannen, numera naturaliserade tysken H. St. Chamberlain (född 1855). Från rasvetenskaplig ståndpunkt sett kan man ansluta sig till Eugen Fischers omdöme om verket: "Han är alldeles obekymrad om svagheten i många detaljer och förändrar utan vidare fastställda begrepp, så att de komma att lämpa sig efter hans syfte. Och härvid konstruerar han en djärv tankebyggnad, som erbjuder en sådan mängd av yttre angreppspunkter, att själva kärnan undgår angrepp. Den skulle dock hålla stånd inför ett sådant."

Sedan Gobineaus och Chamberlains verk utkommo, ha en rad naturvetenskapsmän och humanister med iver hängivit sig åt att sprida ljus över rasproblemen. I våra dagar ha icke blott kontentan av Gobineaus och Chamberlains idéer vunnit fast fot, utan den nordiska rastanken har även gjort nya erövringar. En ny historieuppfatt-

(Forts. å sid. 4.)

Bör Brattsystemet avskaffas?

Redaktör Carl Schelin anser systemet misslyckat, sympatiserar med den linje, som tar sikte på den ofördärvade ungdomen. Det danska systemet med höga avgifter har vissa utsikter att kunna bli en ersättare för dr. Bratts.

Redaktör Carl Schelin.

Vi återgiva för dagen nedanstående bidrag till den i Nationen pågående enquêten rörande det Brattska systemet av den kände nykterhetsvännen redaktör Carl Schelin. Hr Schelin, numera verksam i tidningen "Såningsmannen" var under en tid av 12 år redaktör för Templarordens organ samtidigt med att Brattsystemet genomtrumfades i riksdagen, varvid han ivrigt bekämpade den sönderbrytning av nykterhetskommittens förslag, som då skedde. Redaktör Schelin sitter alltså inne med en grundlig kännedom om systemet.

Herr Redaktör!

För att bedöma om ett strävande misslyckats eller icke förfar man ju rättvisast, om man anlägger upphovsmannens måttstock på det hela och frågar sig: detta ville han, detta lovade han — hur ha löftena hållits?

Huvudsynpunkten vid Brattsystemets genomförande var den, att de generella restriktioner, som förut funnos, voro otympliga och ineffektiva. De irriterade den måttlige förbrukaren, men det samhällsskadliga missbruket fick nästan fritt florera. Mot detta senare måste därför huvudstöten inriktas. En rationell nykterhetslagstiftning skulle tämligen lätt få bukt med den anstötliga alkoholismen, under det att "de socialt oförvitliges" stilla njutande av Bacchi håvor borde omges med en air av respectability, mot vilken "fanatikernas" rasande anlopp maktlösa skulle studsa tillbaka.

Förkunnelsen var skickligt lagd, den tajföre reformatorn strödde fagra löften omkring sig o. han nådde omsider sin längtans mål. Alkoholmissbrukets S:t Göran slipade sitt svärd och beredde sig att förgöra draken.

Tio år ha gått — och draken lever. Icke med lika starkt liv som förr, det är obestridligt. Men minst halva antalet av dess huvuden är kvar (se fylleristatistiken), och det ledsamma är, att den väldige drakdödaaren synes ha uttömt sina krafter. Hur han än anstränger sig, bli fyllerisiffrorna stationära.

Nu begriper var och en, att de fyllerifall, som polisen omhändertar på gator, vägar och torg, blott äro en bråkdel av den verkliga alkoholismen i landet. Hur mycken råhet, hur mycken andlig o. kroppslig försoning ger inte spritmissbruket upphov till utan att därav märkes ett spår i socialstyrelsens statistik! Faktum är, att endast de allra **grövsta** yttringarna av spriteländet, de mest flagranta brotten mot god ordning, tar polisen hand om. Och vid denna grovsållning lyckas den Brattska patenträfsan inte uppfånga mer än cirka 50 procent!

Är det någon som tycker, att resultatet är storartat, så må

(Forts. å sid. 4.)

Skall den judiska storfinansen alltfort dirigera Stockholms kommunalpolitik?

Prof. Bendixsons inval i stadskollegiet utan vottering ett dåligt omen.

Den av Stockholms stad förda kommunalpolitiken äger en betydelse rent praktiskt ekonomiskt, som tilltvingar sig uppmärksamhet icke från det egna samhället utan fr. landet i dess helhet, då såsom t. ex. i fråga om bostadsmarknaden de där rådande prisförhållandena utöva en stor inverkan på den allmänna prisnivån, markerad genom den rådande dyrtiden. De abnormt uppdrivna hyrorna i huvudstaden utgöra ett av de förnämsta hindren för en återgång till normala prisförhållanden på en mängd andra områden och återverka i sin tur på prisnivån ute i landet. Man har förvånat sig över att från Stockholms kommunalförvaltnings sida så litet intresse visats dessa angelägenheter, men då man närmare undersökt förhållandena har man kommit under fund med, att huvudanledningen härtill varit just de samma "mäktiga krafter", som numera på alla områden spela in och som haft och alltjämt hava intresse av dyrtidens bevarande. Förr eller senare framtvingar sig dock den frågan, om det allmänna eller det enskilda kapitalistintresset, här "banktrusten", skall bestämma över utvecklingen på området. Denna utomordentligt viktiga fråga blir emellertid i regel fullkomligt bortsuddad ur diskussionen i "det fria ordets" språkrör, där ställas i regel i de stora avgörandena av ekonomisk räckvidd liksom i rikspolitiken de partipolitiska intressena och synpunkterna emot varandra med den påföljd, att den kommunala skuldbördan till "kapitalets herrar" stiger i våldsammaste tempo och dyrtiden fastlåses om icke oavlåtet direkt stegras.

Beträffande de nyligen förrättade nyvalen till Stockholms stadsfullmäktige kan det visserligen vara vanskligt att vilja förutsäga de kommunalpolitiska verkningarna av valutgången, som av de "borgerliga" tidningarna betecknas som en riksolycka. Av flera tecken att döma kommer den dock med all sannolikhet icke att betyda någon regimförändring. Storfinansens herrar ha visat sig besitta en lika utomordentlig skicklighet i fråga om manövrerandet av vänster- som högermajoriteter. När vensterns representanter väl hinna till makten visar det sig i regel, att de nästan undantagslöst i sådan utsträckning hunnit "bindas" av hänsyn, att de äro vordna minst lika lätthanterliga som de "borgerliga". Då de ny- eller omvalda fullmäktigeledamöterna i Stockholm den 1 april togo sina platser i besittning, beslöto "arbetarpartierna" (d. v. s. socialister o. kommunister) som bekant att tillfullo utnyttja sin majoritet, 52 mot 48, gentemot de "borgerliga", varmed kampställningen vederbörligen markerats. Med kännedom om den provokatoriska politik i de storfinansiella intressenas tjänst de borgerliga inom huvudstadens kommunalförvaltning företrätt behövde ju icke så mycket vara att säga härom, därest icke anledning till vissa farhågor funnes för att icke heller de som nominellt representera småfolkets intressen i sin praktiska politik inom det kommunala komme att låta sig ledas efter helt andra perspektiv. I denna riktning talar bl. a. invalet av professor Ivar Bendixon i stadskollegiet, den mest inflytelserika instans, som har ärendenas förberedelse sig anförtrodd. Den habile judiske professorns, Dagens Nyheters "grand old man", inväljande i stadskollegiet, som han förut icke tillhört, **utan votering** måste betraktas såsom en händelse av allvarligaste slag, ägnad att inge de största betänkligheter. Den roll hr Bendixon spelade i rabalderdebatterna rörande polismästare Hårlemans kulsprutor avslöjade honom som en klar anhängare av judefinansens revolutionsplaner mot det svenska samhället, och i hela sin övriga verksamhet har

(Forts. å sid 4.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:r 13.

Behovet av det dagliga brödet. Behovet av dagligt bröd tvingar gojerna till tystnad och till att vara våra ödmjuka tänare. Agenter, anställda vid våra pressorgan och tagna ur deras led, skola enligt vår befallning behandla det, som för oss är olämpligt att omedelbart publicera i officiella handlingar, och samtidigt genomdriva vi under det därvid uppståndna kivet de för oss önskade reformerna samt presentera dem för publiken som ett fullbordat faktum. Ingen vågar fordra förändring av något redan avgjort, så mycket mindre, som det kommer att framställas som en förbättring. Härvid länkar pressen publikens tankar till nya frågor (vi hava ju vant människorna att ständigt söka något nytt).

Politiska frågor. Alla hjärnsvaga politiker kasta sig nu över dessa nya frågor, politiker, vilka tills dato icke förstått, att de icke det minsta begripa sig på det, som de taga sig till att bedöma. Politiska frågor äro icke tillgängliga för någon annan än för dem, som skapat och sedan flere århundraden tillbaka leda politiken.

Av allt detta får ni klart för Eder, att vi med vår strävan att vinna massorna för oss endast underlätta vår mekanisms gång. Fästen Eder vid, att det icke är för våra handlingar, utan för våra i den ena eller andra frågan utslungade ord som vi söka uppmuntran. Vi kungöra ständigt, att vi ledas i alla våra göranden av hoppet, förenat med övertygelsen att tjäna det allmänna bästa.

Industriella frågor: För att avleda alltför oroliga element från bedömandet av politiska frågor upptaga vi nu nya spörsmål — industriella frågor. På detta om-

(Forts å sid. 4.)

Den 14 April

Riksdagen i allvarets timme.

När Nationen för ett och ett halvt år sedan började förfäkta satsen att landet var kommet i fara, var man mångenstädes icke benägen för att taga vårt ord på allvar. På ytan tedde sig allt här så lugnt och fridfullt i jämförelse med ute i världen, och de stora tidningarna aktade sig sorgfälligt för att låta någon annan upplysning nå ut till offentligheten än den, vilken passade det höga spelets intressenter och ledare, varför man ju i och för sig icke hade anledning så mycket förvåna sig över att mången hade svårt för att fatta, att fara verkligen kunde vara å färde. I dag torde emellertid läget te sig rätt väsentligt annorlunda mot för ett år sedan. Man synes nu t. o. m. på håll, där man i begynnelsen endast bevärdigade våra "fantasier" med ett medlidsamt löje, börja inse, att situationen icke heller för oss är så alldeles utan risker och faror. Till denna ändrade uppfattning hava givetvis olika omständigheter medverkat, däribland även d. upplysningsverksamhet, som bedrivits av Nationen, samt de ute i världen såväl som här hemma timade händelser, vilka i allmänhet talat sitt tydliga språk.

Genom våra hänsynslösa avslöjanden av det i demokratiens namn regerande plutokratiska korruptionssystemet hava vi tillfogat detta ett allvarligt grundskott och för tillfället försatt det höga spelets herrar ledare ur deras tidigare strålande humör. Så länge det hela kunde försiggå i den absoluta hemlighetsfullhetens tecken, gick allt lätt och behändigt, men den dag Sanningens ljus obarmhärtigt kastades över de ljusskygga förehavandena, blev situationen strax en annan. Ty människorna vilja icke direkt låta sig bedragas eller föras bakom ljuset; när de väl kommit under fund med, att de råkat ut för lögnare och förrädare, reagera de. Och det förräderi, som i närvarande tid begåtts mot svenska folket av dem, som beklätts med förtroendet att utöva ledarekallet, är såsom vi tidigare framhållit fruktansvärt. De hava för egna fördelar och egen snöd vinning sålt Sveriges väl åt den judiska Mammonsmakten, vilken tillåtits lägga under sig en väsentlig del av landets ekonomiska och andra tillgångar och på samhällslivets alla områden medgivits utöva ett direkt nedbrytande inflytande och spoliera vårt svenska kulturarv. Det rådande "demokratiska" styrelseskicket var i realiteten endast en täckmantel för det judiska Mammons hänsynslösa regemente i egen omåttlig vinnings intresse. Här har påvisats, huru denna plutokratisk-demokratiska politik, grundad på folksöndringens diaboliska tanke — "söndra och härska" —, accepterad av samtliga våra nuvarande partiledare, varit o. alltjämt är inriktad i lögnens och den klara provokationens tecken, huru den från början till slut bygger på falska idéer och intressegemenskaper, som i verkligheten icke finnas, samt huru den i hägnet av falska nationalekonomiska läro, förkunnade av till vetenskapliga kapaciteter upphöjda politisk-ekonomiska charlataner, under trycket av en konsekvent vilseledande propaganda i den besoldade tidningspressen framprovocerat en statsskuldsättning, som bragt land och folk i ett förnedrande och tryckande beroende av "kapitalets herrar". Partierna och pressen hava alltmera öppet och ogenerat ställts i de judiska profit- och erövringssträvandenas tjänst och utvecklingen såväl politiskt som rent ekonomiskt och kulturellt allt klarare länkats in mot målet: Judarikets upprättande i Sverige. I det ögonblick, då man stod i begrepp att taga de avgörande stegen för den judiska diktaturens förverkligande, sprang emellertid spontant fram en reaktion, som är ägnad att inge förhoppningar om äntligen vaknande ansvarskänsla och vilja till handling även inom riksdag och press.

Man konstaterade med tillfredsställelse dessa tecken. Det måste nu nämligen stå klart för envar, att den väg vi äro inne på leder till katastrof och nationell undergång. De provocerande krafternas strävanden gingo ut på att alltjämt befordra utvecklingen mot kaos medan de läto sina ägande tidningar och dessas blinda efterföljare frossa i skildringar av det nyss så förhärligade demokratisk-parlamentariska systemets omsider upptäckta absurditet o. oduglighet, utan att dock på minsta vis låta antyda ursprunget, meningen och syftet med det ena eller andra. Naturligtvis hava de rätt däri, att deras skapelse, som de i sin stora nåd lyckliggjort svenska folket med, icke är rationell eller i överensstämmelse med sunda förnuftets bud; dock, provokatörerna sakna varje rätt till talan. De hava dömt sig själva genom sitt verk. Det nuvarande styrelse- och representationsystemet är absurt, det är sant det kan icke annat vara, då det från början till slut bygger på medveten lögn och bedrägeri. Man därför bör icke Sveriges folk nu låta den judiska makten få också sin allra senaste önskan uppfylld, nämligen att nu få slå det i spillor för att därmed bereda vägen för nästa fas i judendomens stora erövringskamp mot vårt land. Alla ansträngningar måste i första hand inriktas på att söka få fram den oundgängliga nationella restaurationen på den bestående ordningens grund. Det gäller då att med alla till buds stående medel under anlitande av de statliga organen sådana de nu äro vordna, söka bringa utvecklingen in på förnuftiga banor, att tvinga statsmakten att övergesin hittills följda provokatoriska politik, slå in på sannings väg o. inrikta sin verksamhet icke i den judiska storfinansens tjänst utan till det egna folkets bästa, samt att tvinga den press, som gått i sold hos de folkfientliga kretsarna, att upphöra med sin vådliga propaganda. Det måste en gång för alla bli ett slut på den judiska storfinansens här blott alltför länge tolererade förhatliga hemliga skräckvälde, främst utövat genom husen Wallenberg och Bonnier. Representanterna för detta liksom alla deras redskap inom politiken, ekonomien och pressen måste avkopplas från allt inflytande å utvecklingen.

De nu gällande, av provokatörernas makter oss påtvingade formerna för statsstyrelsen och representationen kunna självfallet icke bliva beståndande i framtiden. Ett annat system måst efter hand avlösa det nuvarande, ett system, byggt på svensk grund och avpassat efter de här förefintliga verklighetsbehoven i styrelse- och representationshänseende. — Ett ämne, som vi skola återkomma till. För ögonblicket gäller det att av de rådande förhållandena göra det bästa möjliga till förhindrande av förstörelsearbetets fortsättande. Även inom riksdagen och en betydande del av pressen hava, såsom vi i vår ledande artikel i förra numret "Riksdagen vaknar" framhöllo, tecken försports, som inbjuda till vissa förhoppningar. Vi åsyfta härmed den av hrr Ljunglund och Engberg i kammarna framförda interpellationen rörande det Bonnierska pressmonopolet, vilket ju redan, så när hade bragt den svenska pressen i den judiska diktaturens våld. Det var med glädje man konstaterade interpellanternas framgång i riksdagen liksom den snart sagt enhälliga opinion, som mötte dem från pressen ute i landet. Ett bevis har härigenom lämnats för att varken riksdagen eller pressen ute i landet trots allt alldeles förlorat förmågan att reagera, ett stöd har förlänats hoppet att på den bestående ordningens grund kunna manövrera oss fram ur det iråkade förfallet, fram till en bättre och förnuftigare tingens ordning. Den maktinstans, som det i första hand kommer att bero på, om detta skall bliva möjligt eller ej, är givetvis riksdagen. Det måste då bemärkas, att den svenska riksdagen rymmer element av särdeles heterogen beskaffenhet Vi hava där dels den provocerande, korrumperande judiskfinansiella maktens direkta verktyg, dess medvetna ombud och ledare inom partierna, dels representanter, vilka utan att kanske reflektera däröver låtit "binda" sig genom olika slag av transaktioner vid den storfinansiella sfären, dels slutligen fullt respektabla representanter, vilka väl vilja det rätta och önska medverka därtill men på grund av hänsyn till partiledare och partiintressen, kanske också av bristande självförtroende, hittills avhållit sig från att inskrida. Den tid är nu kommen, då den förstnämnda kategorien måste träda tillbaka. den har gjort nog av skada. I stället böra de båda andra fram och i första rummet den sistnämnda. Det är till dessa riksdagens bättre element, som nationens hopp nu närmast står. Måtte de äntligen, innan det är försent med offrande av sina partipolitiska doktriner resolut gå in för en positiv gärning i sanningens anda! De hava i sin makt att rädda landet ur den överhängande faran, blott de allvarligen vilja. Hänsynen till partiledare, partiintressen etc. borde väga lätt för dem i jämförelse med hänsynen till Sveriges folk i dess helhet, bevarandet av vårt svenska kulturarv, vår frihet och vårt oberoende.

Sveriges riksdag av i dag har ännu en chans att kunna komma till rätta med situationen och återkunna länka utvecklingen in på sunda och rationella banor. Skall den utnyttja denna sin chans? Ja, det är en fråga, som en nära framtid kommer att besvara. Men säkert är, att gör den det icke skall dess roll snart vara utspelad. Tecknen på den politiska himlen här i Sverige liksom ute i världen tala sitt alltför tydliga språk. Om icke riksdagen allvarligen vaknar till besinning och ansvarskänsla och medan tid är skakar av sig det förnedrande oket under det internationella Mammon, skall dess öde snart vara beseglat på samma sätt som redan skett i ett flertal länder, främst Ryssland och Italien, där representationerna på grund av sin ådagalagda impotens fått skatta åt förgängelsen. Och därmed skall kanske också vårt gamla fosterlands öde vara beseglat.

Doktor Fåhræus
Hår-, Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

PRESSKONSERTEN

Ett osunt försäljningssystem.

I Nationen har tidigare refererats den från socialdemokratiskt håll i riksdagens andra kammare ingivna motion, vari hemställes om en utredning rörande det numera över alla förnuftets gränser även hos oss florerande avbetalningssystemet, dess omfattning och verksamhet. Fjärde tillfälliga utskottet har tillstyrkt motionen, vadan man bör kunna räkna med, att densamma kommer att ägnas en mera allvarlig behandling, när den efter påskferierna kommer före i kammaren. Att avbetalningsprincipen i vissa fall har sitt berättigande, förnekas av ingen, men det gäller att sätta stopp för de oerhörda missbruk däray till befolkningens skada, som av smarta, profitlystna affärsmän gjorts av densamma. Ganska visst kommer det emellertid att stå strid i fråga i riksdagen, ty mäktiga finanskrafter äro livligt intresserade i denna ultramoderna form av försäljningsverksamhet. Kanske mest iögonenfallande äro missbruken inom bokvärlden Under 1926 såldes inom landet enligt sakkunnig uppskattning böcker, därav en stor del ren lyxlitteratur, för en summa stor c:a 12 milj. kronor, varav minst 2/3 eller omkring 10 milj. kronor beräknas ha fallit på huset Bonnier dels genom direkt försäljning från förlaget dels genom firmor, som föra de Bonnierska kulturalstren. Nya Dagligt Allehanda (h.) påtalar i en ledande artikel under rubriken "Ett osunt försäljningssystem" det florerande systemet. Tidningen skriver bl. a.:

De sociala, moraliska och kulturella missförhållanden, som följt i avbetalningssystemets spår, äro så omfattande och svårartade, att redan vad som kan komma att blottas genom en grundlig undersökning av denna handelsforms olika sidor skulle komma att verka som ett hälsosamt korrektiv.... Lika klart som det är, att denna försäljningsform kan vara nödvändig och nyttig vid t. ex. handeln med motorfordon, möbler o. a.bosättningsartiklar, lantbruksredskap, symaskiner, o dyl., lika klart är det, att den kan leda till farliga missbruk vid t. ex. försäljning av böcker, konfektionsartiklar, guldsmedsvaror o. dyl. Den frestar tusentals personer, särskilt yngre, att inköpa rena lyxföremål, som överstiga deras ekonomiska kapacitet. Unga arbetare och medellösa studenter inköpa bokverk i halvfranska band, som endast få tjänstgöra som prydnadsföremål, kontorsflickor lägga sig till med dyrbara pälsverk o. s. v. Exemplen kunna säkerligen mångfaldigas. Över hela linjen leder det i dylika fall till en osund livsföring, i många fall även till ekonomisk misär.... När, som man har anledning tro, en utredning av de hithörande förhållandena kommer till stånd, synes man alltså ha skäl att främst granska avbetalningsaffärerna med böcker. De sociala och moraliska vådorna av dessa affärer ligga i öppen dag. Några fördelar, som tillnärmelsevis uppväga dessa vådor, äro svåra att upptäcka.

I detta tidningens uttalande instämma vi helt och fullt. Det skulle emellertid bli av intresse att se, vilka som i andra kammaren i näringsfrihetens namn komma att gå in emot en utredning, ett under rådande förhållanden i och för sig skäligen anspråkslöst krav. Naturligtvis kommer man att framhäva omöjligheten att kunna komma åt den mindre lyckliga delen av avbetalningsaffärerna. Där man icke vill gå in för reformering är det alltid omöjligt att åstadkomma något! Och varför? Jo, därför att "de mäktiga krafter" icke vilja någon reform.

Den nya korruptionen.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning (l.) har gjort vissa pessimistiska betraktelser över det olustiga i vårt nuvarande styrelsesätt. Tidningen skriver:

Den ene efter den andre gnuggar sig i ögonen och börjar draga jämförelser mellan vad man hoppats och vad man vunnit. Det märks redan mycket starkt att statsmakternas moraliska makt och myndighet har bleknat. Den korruption, som fordom frodades, har försvunnit. En ny har kommit i dess ställe. Den mjukar lika effektivt upp människors sinnen, gör dem lika ryggradslösa och alstrar lika många lycksökare, om den än är oantastlig i formerna. Korruption och intet annat är det, när människor för att själva erna fördelar, löpa ifrån, förneka och lämna i sticket vad de innerst anse, och någon enstaka gång genom ovarsamhet kommit att erkänna sig anse vara rätt och nyttigt för landet.

Det torde icke råda något tvivel därom att ej den nya korruption vars förhandenvaro Handelstidn. konstaterar, är långt allvarligare än den tidigare här i landet florerande. Situationen belyses heltvisst bäst av att Sveriges statsskuld under hägnet av en provokatorisk nationalekonomisk politik på de sista två årtiondena bragts i höjden med icke mindre än 1,313 milj. kronor eller från 426 milj. kronor 1906 till 1.739 milj. kronor 1927. Enda sättet att kunna komma till rätta med den nya korruptionen är att ledningen av landets angelägenheter anförtros åt fullt värdiga personer samt att de provokatoriska krafter ur storfinansens värld, som medels sin förvärvade (illegitima) maktställning i samhället för närvarande på alla sätt sabotera statsmaktens verksamhet, helt avkopplas från allt inflytande.

Landsortspressen enig bakom hr Ljunglund i Pressbyråfrågan.

Den Ljunglund—Engbergska aktionen i Pressbyråfrågan är alltjämt föremål för en livlig uppmärksamhet i landsortspressen. Sundsvalls Tidning skriver bl. a.:

Red. Ljunglund kan trösta sig med, att bakom hans önskan om att tillföra pressmännens pensionsinrättning någon del av de rikt flödande lösnummerinkomsterna står en praktiskt taget enhällig press. Kanske kunna meningarna vara delade om formen därför. De flesta torde vilja lösa frågan efter hr Ljunglunds linje — andra förmena, att inkomst skulle kunna beredas även från de nuvarande innehavarna. Dock torde inte många vara så anspråkslösa som hr Leijon i St.-T., att anse att lösningen ligger i att en viss procent av Pressbyråns nettovinst skulle gå till pressmännens pensionskassa.

Sundsvalls Tidnings konstaterande är nog så intressant. Tidningen tyckes icke skatta "de mäktiga krafter", vilka föra spiran i de stora s. k. tongivande dagliga huvudstadstidningarna så särdeles högt. Naturligtvis har landsortspressen plus de tidningar i Stockholm, som icke helt underkastat sig det Bonnierska oket, utsikter att kunna göra sig gällande, om de på allvar inrikta sig därpå. Det gäller nu emellertid att se, om "en praktiskt taget enig press" skall vara i stånd att föra sin sak till seger gentemot det judiska intresset. Utgången blir heltvisst av största betydelse som ett prov på svenskarnas förmåga av reaktion den dag som är.

Romdiktaturen introduceras i utlandet!

Enligt meddelande från Rom har den tidigare bebådade omorganisationen av emigrationskommissariatet nu stadsfast av ministerrådet. Kommissariatet uppgår i det nybildade generaldirektoriet för italienare i utlandet, vilket lyder under utrikesministeriet och skall handhavas av generalsekretariatet för utlandsfascisterna. Genom denna åtgärd skulle den fascistiska ledningen få ännu större möjligheter än hittills att kontrollera de element, som utvandra, icke blott vid själva utresan utan även efter denna. Emigranterna bli i utlandet tvångsanslutna till lokala fascistkårer, vilka ha att övervaka de enskilda medlemmarnas handel och vandel och i viss mån få konsultär befogenhet. För emigrant beviljat pass kommer att kunna återkallas även under giltighetstiden.

Det fascistiska ministerrådets här fattade beslut torde vara gans akuppseendeväckande, då det förlänar de utländska fascion, om hittills mest betraktats som helt privata sällskap och sammanslutningar av italienare i utlandet, en officiell ställning med konsulära befogenheter vid sidan av den officiella diplomatiska representationen och ställer passbeviljningen under utlandsfascisternas generalsekretariat. Den nya institutionen får tydligen karaktären av något slags politiskt konsulat utan officiell förbindelse m. Italiens i de olika länderna ackrediterade diplomater. I vad mån den kommer att avse även andra uppgifter än de nu officiellt tillkännagivna är en sak, som framtiden får utvisa. I varje fall måste den vara att anse som en högst märklig och helt ny företeelse på det statliga representationsgebitet.

Rent språk i skäktningsfrågan.

Sedan någon tid tillbaka pågår i Nya Dagligt Allehanda en diskussion om den judiska skäktningen. Bland de uttalanden, som gjorts i tidningen, märkes nedanstående av författarinnan Fanny Alving, som i ett svar till lektor Hugo Valentin helt visst tolkar vad många ärliga svenskar tänka i denna sak:

Vi svenskar ha äntligen kommit så långt i civilisation, att vi börjat få upp ögonen för djurens rätt och genom lagar söka skydda dem för misshandel. Här kommer nu ett orientaliskt folk av annan ras och religion helt enkelt invandrande i Sverige. märk väl utan att vi någonsin bett det komma, och fordrar, att vi skola sänka vår civilisationsstandard, därför att detta folk för dyrkandet av sin specialgud och uppehållandet av sina traditioner önskar utföra vissa djurplågande ceremonier. Om vi vore nog flata att göra det, beginge vi två grova brott, ett mot vår egen civilisation och ett mot våra djur. Och märk väl, om vi skulle pruta av på vår äntligen uppnådda civilisationsstandard och tillåta judarna att här utföra sina ruskigheter mot djur i religiöst syfte, finns absolut intet skäl för att vi skulle vägra människor av även andra trosbekännelser att här leva efter sina mot våra lagar stridande dogmer, t. ex. mormonerna med sitt månggifte. Lektor V. säger, att den judiska lagen utgjort ett skyddande pansar för Israel. Jag frågar, vad ha vi germaner med detta pansar att göra? Skola vi för att upprätthålla judarnas pansar slå hål på vårt eget pansar, som smitts av vår kultur? Om, såsom lektor V. vidare påstår, iakttagandet av de judiska lagbuden, i detta fall den djurplågande skäktningen, "alstrat och alltjämt alstrar en säregen varm och intim hemkultur" hos judarna, är i mitt tycke det enda vi kunna göra för detta egendomliga folk att skänka det vårt djupaste medlidande.

Lektor V. fortsätter vidare, att den judiska lagen lika litet som evangelierna kan moderniseras. Varför det? Evangelierna behöva ju inte moderniseras. Deras andemening är av den art, att den sammanfaller med de ideal, mot vilka det högsta och ädlaste inom människosjälen nu och allt framgent kommer att sträva, godheten, kärleken och mildheten mot allt levande. Den judiska lagen med sina bloddrypande påbud emot djur och och människor skulle må utomordentligt väl av att moderniseras, men vare detta sagt i förbigående, ty det angår ju icke oss germaner, för så vitt icke de judiska dogmerna försöka maka vår egen kultur åt sidan. Om judarna inte kunna leva i gemenskap med sin speciella gud utan att pina djur, må det vara deras ensak, som faller över deras egna huvuden, men det finns ingen anledning för oss kristna att ändra våra ur civilisationen framsprungna djurskyddslagar för att ge främlingar och gäster tillfälle att komma åt våra stackars slaktdjur på det motbjudande sätt de önska.

Trivas inte judarna här hos oss med de lagar, som vi skapat, är det ju ingen, som hindrar dem att vandra sina färde tillbaka till det land, vilket ju gavs dem till bostad av samma gud, som gav dem lagen, men vilket de hittills satt mindre värde på än på sina ur västerländsk synpunkt ofta upprörande dogmer.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Den planerade judiska diktaturens upplysningschef.

I en del föregående nummer hava vi berört de av judendomen här i landet under husen Wallenberg och Bonnier bedrivna planerna på upprättandet av en judisk diktatur, som skulle frälsa Sveriges folk från alla de bekymmer, vari den judiska politiken bragt det. Den, som skulle ombesörja själarnas förberedande för det "höga målet är mannen bärovan, bokförläggaren Karl Otto Bonnier, vilken redan lyckats förvärva sig en maktställning inom det svenska upplysningsväsendet såsom näst till diktator med de största försänkningar inom publiciteten bl. a. såsom ägare av det dominerande bokförlaget inom landet, av en mängd tidskrifter, av åtminstone tvenne av de ledande huvudstadstidningarna samt ännu så länge av tidningsförsäljningsmonopolet, såsom influerande å tidningarnas telegrambyrå o. s. v. När huset Bonnier redan tycktes befinna sig vid målet, inträffade emellertid reaktionen.

Det är på relativt kort tid som det judiska huset Bonnier, vars nu levande överhuvud Karl Otto är, byggt upp sin dominerande maktställning inom svenskt kulturliv. Släkten, vars ursprungliga namn var Levy d'Arco Bonnier, invandrade till vårt land 1827 närmast från Danmark, dit den 1802 inflyttade från Frankrike, till vilket land den kom från Portugal. I Frankrike tog släktens medlemmar en mycket verksam del i 1789 års stora "frihetsrevolution", vadan den alltså har vissa traditioner för den "reformistiska" uppgift i mänsklighetens tjänst, som den i vår tid för Alljudas räkning tagit sig an här i Sverige.

Brattherrarna hoppas nu på Tyskland!

Att vår illustre spritdoktor Ivan Bratt och det semitiska storfinansintresse han företräder känna sig obehagligt berörda av den närgångna uppmärksamhet, som börjat ägnas vederbörandes "sociala" och "nykterhetsvänliga" strävanden, framgår allt tydligare av den upplysning de numera servera dagspressen. Ännu vet man ju visserligen intet med bestämdhet, men det uppges, att den Westmanska undersökningskommittén i strid mot modern praxis i slika fall skulle ha för avsikt att taga sin sak på allvar — i vilket fall ju dr. B:s och hans vänners nervositet är ganska förklarlig. Den i samband med den nyligen hållna stora nykterhetskonferensen i Stockholm av spritbyråkratien under pastor primarius Widner m. fl. anordnade stora generalmönstringen i kyrkans hägn lär trots allt icke hava utfallit efter höga vederbörandes förväntningar. Det gäller alltså att allt fortfarande ligga i för sitt obskyra "system".

Stora nummer göras nu i dessa dagar uti Nya Dagligt Allehanda, som i somliga ting hör till de mindre klarsynta, av ett publicerat yttrande av medarbetaren i judendomens ledande organ i Tyskland "Berliner Tageblatt" en hr C. Z. Klötzel, vilken under 1926 besökte Stockholm för studerande av Brattsystmet. Resultatet av bemälde herres studier på svensk mark under dr. B:s "sakkunniga" ledning blev att han vart en entusiastisk anhängare därav. Nåja, sådana har det ju funnits också en hel del hos oss (dr. Bratts talande tunga har ju visat sig ha en högst duperande förmåga), men deras antal har uttunnats som vi veta för varje dag. Hr Klötzel uttalar i sin artikel sitt absoluta fördömande av förbudet och går in för "det enda" restriktionssystem, som "sedan flera år på ett glänsande sätt bestått provet" — ja förvisso ur deras synpunkt, vilka utnyttjat det som en täckmantel för sina enskilda profitintressen. Det är naturligtvis också på grund av detta sistnämnda förhållande som medarbetaren i Berliner Tageblatt Klötzel med sådan iver nu gått in för detsamma. Detta har ju här i landet visat sig vara en av den judiska storfinansens mest givande källor att ösa ur, och att det alltså i högsta grad måste locka gelikarna nere i "das grosse Vaterland", faller av sig självt. Det är dock ej mycket troligt att vederbörande där ens med dr. Bratts och hans härv. finansiella vänners benägna bistånd skola lyckas att lura på tyskarna detta "system", ty dessa hava under de senaste åren börjat att vakna upp inför "välgörare" av den Brattska typen, som ju icke heller de undgått att lyckliggöras med på skilda områden.

Men Allehanda, vars kärlek till dr Bratt, storförskingraren av statsmedel med mera tyckes vara fullkomligt blind, har naturligtvis med anledning av den arrangerade Klötzelska lovartikeln intervjuat sin skyddsling och därvid av denne bl. a. fått höra en hel del vackra saker, som återgivas, såsom att det danska "fördyrings"-systemet är "i fara att spricka" på grund av oroväckande smuggling och annan olaglighet. I slutet av sin intervju förklarade tidningens mycket uppskattade sagesman: "I fråga om spritlagstiftning måste ju högst olika meningar göra sig gällande, och väldiga ekonomiska komplex influera — det är lätt att för dessa mål engagera partierna inom det demokratiska styrelsesättet och verka hindrande". — Ja, det har varit lätt för dr. B. att engagera de "demokratiska" partierna (däribland också högern) för sina och sina storfinansiella uppdragsgivares intressen och mål, har han tydligt nog visat. Men frågan är, om situationen härvidlag inbjuder till något förhävande. Det är tydligen visst icke uteslutet, att det i detta avseende framdeles kan komma att ställa sig mindre lätt, när partiernas medlemmar väl kommit under fund med vad slags "samhällsreformatorer" de i dr. Bratt råkat ut för. Man bör ej ropa hej, förrän man är över bäcken!

En "moderat" antisemit.

En tidning som Nationen kan i sin verksamhet självfallet ej undgå att vinna också motståndare och fiender. Bland dessa ha vi under den gångna tiden fått göra bekantskap med en mängd olika typer. För den ärliga, övertygade motståndaren, vilseledd i sin uppfattning, kunna vi hysa en viss aktning, vilket naturligtvis icke gäller den, som på grund av personlig mer eller mindre klingande fördel låtit förmå sig till att gå emot oss. Men det finnes en kategori av fiender, för vilken vi hysa en helig avsky, och det är den föraktliga skara provokatörer, som under rådande system sabotera allt vad ärlig politisk strävan heter. Till denna kategori räkna vi jämväl den på högerpolitikens himmel uppdykna nya stjärnan, högerns nye man i Stockholms stadsfullmäktige, protokollssekreteraren Carl Patrik Osshahr. Herr Ossbahr har spelat och spelar alltjämt en "mångdubbel" roll. Han är uppenbart litet av varje, i varje fall med på litet av varje eller vad som helst — en typisk representant för den illustra högerpolitiska miljö, som i politiske amiralen, riddaren och kommendören av Kungl. Maj:ts orden, Karl XIII:s orden m. m. Arvid Achates Lindman har sin mest fullödige exponent.

När Svenska Antisemitiska Föreningen för ett par år sedan startades, var hr Lindmans "höger" naturligtvis med på en hörna och passade på att sörja för vederbörlig representation och för egen räkning i den nya sammanslutningen. Bland dem som presenterade sig som "antisemiter" och önskade inträde i föreningen var också bemälde hr Ossbahr, som under den tid denna förde en jämförelsevis mera livaktig verksamhet representerade något slags ledareskap för en mer eller mindre hemligt opererande oppositionell fraktion och organiserade något slags exclusivt hemligt antisemitiskt sällskap, som tog hand om vissa element, vilka behövde omhändertagas. I arbetet för antisemitiska föreningens splittrande hade hr O. hjälp av en hel del krafter av enahanda kaliber, bl. a. några mycket underliga troende bröder och systrar från den av huset Bonnier protegerade Filadelfiaförsamlingen, som försökte förvandla föreningssammanträdena till väckelsemöten i Israels anda.

När så planen på tidningen Nationens startande kom upp, blev det åter livligt göra för den "antisemitiske" hr protokollssekreteraren Ossbahr, som uppbjöd alla krafter för att genom intriger söka förhindra tidningens tillkomst. — Vilket dock ej hindrade honom från att under tiden samt senare vid sammanträffaanden med den, som skriver dessa rader, i ansiktet ge uttryck för sit särdeles livliga intresse för tidningen samt sitt gillande och berömmande i de amplaste ordalag av Nationens verksamhet. Nåja, vi förstodo, vad hr Ossbahrs beröm i ansiktet var värt. Men skulle vi icke ha sysselsatt oss med hans icke alltför betydelsefulla personlighet, om han inte nu också låtit engagera sig för den mest skamlösa propaganda mot Nationen och för Lindmanshögerns räkning reste omkring i landsorten och beljöge vår tidning avrådande den nationella ungdomen från att taga någon som helst befattning med densamma. Vid ett möte med Nationella Ungdomsförbundet häromdagen i Örebro, varvid Nationen fördes på tal, yttrade hr Ossbahr bl. a., att det var "omöjligt för folk att förstå, vad denna tidning egentligen menade och vad den åsyftade, den var oklar, negativ till sin karaktär". Enligt hr Ossbahr "skulle den finansieras av en jude vid namn von Löwenstern".

Hr Ossbahrs uppfattning rörande Nationens färg och karaktär intresserar oss visserligen i och för sig ganska litet, men vi vilja varna honom för att fara land och rike omkring och driva direkt osanningsenlig propaganda mot vår tidning såsom att den skulle ekonomiskt understödjas av intressen rakt motsatta dem som tidningen utger sig kämpa för. Den ifrågavarande hr v.L. har varken i form av aktier eller på något som helst annat sätt ekonomiskt understött tidningen. Vi förstå mycket väl det raseri man inom fiendelägret måste känna däröver, att Nationen hittills helt lyckats undgå alla de försåt och fällor, som utlagts för oss. Vi vilja blott erinra hr Ossbahr i hans egenskap av jurist därom, att en propaganda sådan som den här relaterade faller under lagens arm och även kommer att rättsligen av oss beivras, därest han icke finner för gott att snarast upphöra härmed.

—n.

Kampen mot religionen i Sovjet-Ryssland.

De judiska reformatorerna i Ryssland ha fått det allt besvärligare med religionens utrotande bland massorna. Det ena experimentet har gjorts efter det andra, men utfallit mer eller mindre negativt. Herrar Trotski-Bronstein o. Sinovjev—Apfelbaum m. fl. ge sig emellertid icke. De hava nu omsider försökt sig på startandet av "kommunistisk-releigiösa" sekter, som skulle taga hand om och neutralisera den allt starkare framträdande religiösa väckelsen. Trotski har författat en skrift, "Vardagslivets problem", vari han förkunnar att "människan lever icke allenast av politik". De bolsjevikiska tidningarna äro, förklarar han, långtråkiga. De innehålla allt för litet av sådant, som intresserar massorna, exempelvis mord, äktenskapsbrott, rättegångar och dylikt. Behovet av symboler och ritualer förefinnes inom varje samhällsklass; det gäller bara att ge arbetarna andra symboler och myter än bourgeoisien. Kyrkans makt ligger i den omständigheten, att den står människorna bi vid de viktigaste milstenarna på livsvandringen: födelsen, giftermålet och döden. Det gäller därför att skapa en röd ritual för födelse, äktenskap och död, och få massorna att anamma den.

Bolsjevikerna ha på senaste tiden i enlighet med Trotskis föreskrifter alltmer avstått från en direkt och aggressiv propaganda mot de gamla kyrkorna och grunda nu i stället själva religiösa sekter bland arbetarna eller ansluta sig till de modernistiska rörelser, som redan existera i de ortodoxa kyrkornas sköte. Tre sådana "kommunistisk-religiösa" sekter hava nyligen bildats bland arbetarna, en vid en staten tillhörig fabrik i Vladimir, en bland klädtrustens arbetare i Penza och en tredje bland arbetare vid en firma i Smolensk. Frågan gäller emellertid, om icke detta manövrerande i religionsfrågor till slut kommer att framskapa en verkligt spontan religiös rörelse bland arbetarna, vilken kan komma att vända sig mot den historiska materialismens ortodoxi på ett sätt, som kan bli farligt nog för de herrar bolsjevikledare.

Judeprogromer i Ryssland.

I Ryssland har judendomen genom den stora revolutionen visserligen lyckats upprätta den allena härskarerställningen och över Kreml i Moskva hissa symbolen för sitt världsrike, Davidsstjärnans banér. Därmed är dock ingalunda sagt, att deras absoluta välde i de forna tzarernas land är säkrat för all framtid. Snarare synas händelserna där allt emellanåt tyda på, att deras erövrade maktposition är nog så oviss. Den stora aktionen mot Sinovjev-Apfelbaum och de andra judarna inom sovjetledningen är ännu i friskt minne. Möjligt för att icke säga sannolikt är, att den mera var avsedd som en avledare av det stora missnöjet mot judarna bland det ryska folket för allt det elände de bragt över Ryssland.

Nu meddelas över Berlin, att en stark progromrörelse utbbrutit i Sovjets Vit-Ryssland nära den polska gränsen. I närheten av Minsk dödades häromdagen ett 10-tal judar, däribland två kvinnor, och sårades ett 30-tal. Judiska resande överfallas och dödas. En oerhörd panik uppges råda bland judarna.

Sv. D:s privata tryckfrihetsväktare protesterar!

Den judisk-revolutionäre, pornografiske skriftställaren Ture Nerman har i sitt liv- och husorgan F. D. P. inlagt en protest emot att svenska författare med Akademiens ständige sekreterare Karlfeldt i spetsen haft en uppläsning till förmån för den store ryske författaren Meresjkovskij, som f. n. lider nöd i Paris. Huset Bonniers Svenska Dagbladet begagnar naturligtvis tillfället att få göra reklam för sin tryckfrihetsväktare, behandlande hans pekoralism såsom förtjänt av allvarlig uppmärksamhet.

Sv. D. förnekar sig adrig!

Judarna vilja dirigera även Svenska Rasbiologiska Institut.

Judarna söka som bekant innästla sig på alla områden, där de anse sig hava intressen att bevaka för judendomens sak. Som man erinre sig väckte det på sin tid en obehaglig uppmärksamhet hos svenskkännande män och kvinnor, att vid Rasbiologiska Institutet såsom biträde anställdes judinnan Ella Heckscher, syster till den "nationalekonomiske" professorn Eli Heckscher. Detta judefjäsk från professor Lundborgs sida fick emellertid för institutet sorgliga följder, enär det visade sig att fröken Heckscher, så som ju var att vänta, spelade en roll, som stred mot institutets syften, och när professor Lundborg till sist gav henne avsked, hade det hopats mycket fullgiltiga skäl för hennes entledigande.

Men institutet är ännu icke rensat från judiska element. Såsom assistent tjänstgör där fortfarande den österrikiske halvjuden Wilhelm W. Krauss. Det är uppenbart, att hans vistelse vid institutet endast har till syfte att gagna judafolkets intressen. Det har han tydligt visat vid översättandet till svenska av professor Gustav Kraitscheks bok "Rassenkunde". Professor Kraitscheks vederhäftiga framställning av judefolket har i den Krausska "bearbetningen" övergått till raka motsatsen. Krauss tillåter sig helt ogenerat att i "översättningen" framställa sina egna och judarnes åsikter om judafolket och söker bedraga svenska allmänheten med, att den berömde professor Kraitschek haft dessa åsikter. Den judiska assistenten vid institutet bör snarast entledigas från sin befattning. Därest professor Lundborg icke härvidlag tillvaratager de svenska intressena, återstår endast att begära hos myndigheterna, att hr Krauss utvisas ur landet såsom varande mindre önskvärd främling. Det judiska förvanskningsarbetet är till uppenbar skada för svenska folket och det torde vara tillräckligt att överlämna professor Kraitscheks originalarbete jämte den svenska "översättningen" till myndigheterna för att motivera begäran om utvisning. Rasbiologiska Institutet är till för att skydda den svenska rasen.

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Konst och Kulturhistoria.

ALBRECHT HAUPT: **Die älteste Kunst, inbesondere die Baukunst der Germanen von der Völkwanderung bis zu Karl dem Grossen** (2 uppl. 1923, E. Wasmuths förlag, Berlin).

Första upplagan av denna bok utkom 1908. Den 2:dra upplagan är betydligt tillökad och förbättrad och priset, 18 Mk för inbundet ex., är i förhållande till bokens omfång synnerligen billigt.

Haupt har företagit vidsträckta resor för att på ort och ställe utforska ost- och vestgoternas samt longobardernas arkitektur och dekorativa konst. Han har därvid funnit mer än man kunnat vänta. Det som för oss svenskar är av största intresse är, att sagda folks byggnadssätt är ensartat och överensstämmer i allt med den uråldriga träbyggnadskonsten i Sverige i vad mån rester därav finnes kvar (stavkyrkor, eldhus) och med beskrivningar av gamla vikinga- och kungshallar. Då ostgoter, vestgoter och langobarder hava lämnat byggnader efter sig, som härstamma från 400-talet, framgår att mycket som här gäller för "romansk" arkitektur är skandinavisk, och att den romanska stilen kanske påverkats mer av inflytande härifrån än från antiken. Haupts huvudidé är att nordborna voro skickligare timmermän än något annat folk och att vid jämförelse med stenarkitekturen, man i den sistnämnda ofta återfinner typiska ättelägger till nordbons träbyggnadskonst. Göternas och langobardernas ornamentik är helt densamma som de nordiska bronssvärdens sirater.

Boken är en prydnad för varje bibliotek.

L—r.

Till Nationens läsare och vänner!

Envar som sympatiserar med och önskar framgång åt våra strävanden, bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning. En given förutsättningen för att Nationen skall kunna nå fram till den ställning att tidningen kan bliva i stånd att på ett verksamt sätt tjäna de höga ideal den satt sig före, är att alla likintresserade hjälpa till i arbetet.

Offra därför några ögonblick av Eder lediga tid för den goda saken! Vidtala Edra vänner och bekanta att prenumerera, om också blott för ett kvartal. Prenumeration erbjuder den stora fördelen framför lösnummerköp, att läsaren beredes tillfälle konsekvent följa tidningens verksamhet och utvecklandet av den idériktning den företräder.

Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande poststation.

Rekvisitioner torde insändas under adress: **Nationen**, Södra Kungstornet, **Stockholm.**

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Antisemitisk litteratur.

Bergtagna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—

En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75

Förlåten Faller, av S. Nilus. kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från

BOKFÖRLAGET

Box 85,

HÄRNÖSAND.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
B I R G E R J A R L
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 3 Middag 1/2 3—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Bort med Brattsystemet!

Appell till Svenska Folket mot spioneri och spritbyråkrati

har nu u tkommit.

Återförsäljare hög rabatt. Pris 25 öre.

Rekvireras från C. V. CEDERHOLM, Husargat. 21, Göteborg.

Sändes mot postförskott eller förut insänd likvid.

PRENUMERATIONSKUPONG

(att urklippas och insändas till: **Nationens** expedition, Södra Kungstornet, **Stockholm**).

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen **"Nationen"** under år 1927.

Namn: ....

För Helår — Halvår — Kvartal.
(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress: ....

Namn: ....

För Helår — Halvår — Kvartal.
(Den ej önskade prenumerationstiden överstrykes).

Fullständig adress: ....

Ovanstående prenumerationsanmälningar insända av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

NATIONEN

Politisk veckotidning.

Redaktion och Expedition:

SÖDRA KUNGSTORNET, Stockholm.

Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:

Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa, Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:

Efter text .... 20 öre mm.
Å textsida .... 25 öre mm.

25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.

Rabatt vid upprepad annonsering.

NATIONEN

Torsdagen den 14 April 1927.

Bör Brattsystemet avskaffas?

(Forts. fr. sid 1).

han gärna sjunga lovsånger. Men de som voro med, då det stolta Bragelöftena avgåvos, göra det sannerligen inte.

Nå, men kanske den andra delen av uppgiften blivit tillfredsställande löst? Härpå kan svaras, att när fylleristerna dömas av polisdomstolen, så pläga 17—20 procent utgöras av sådana damer och herrar, som ha motbokens intyg på att hos dem intet brister ifråga om förmåga att "måttligt" umgås med starkvarorna. Sådant är inte vidare rekommenderande. Man betvivlar också, att hos "de socialt oförvitlige "råder någon upplyftande känsla av att befinna sig i idealsamhället, när man hör deras hetsiga diskussioner om principerna för extratilldelning o. s. v. Det talas om cenakelkultur. Det må undras, om den andefattiga "centiliterkulturen" är en bit bättre.

Det värsta är, att nykterhetsbegreppet blivit totalt ställt på huvudet. Det har så länge predikats, att man för att göra ett folk nyktert måste först ge detta folk 3 à 4 liter brännvin i månaden, att denna sofism börjat ingå i det allmänna medvetandet. Underligt nog har man ännu inte i konsekvensens namn begynt förkunna den läran, att för att förebygga morfin- och kokainbruk bör till varje myndig man och kvinna utdelas ett visst kvantum av dessa gifter i månaden. Nej, här vägrar det sunda förnuftet att följa med. Men ifråga om spriten är parollen: först väcka begär efter varan, sedan "avstänga"! Att dessa avstängda" sedan okontrollerat förtära öl och smuggelsprit hör visserligen inte till systemet, men det hör så mycket mer till verkligheten. I Abdera gjorde man precis på samma sätt. Där lät man även de restauranger, som serverade sprit, få ett starkt ekonomiskt övertag över de föraktliga ställen, där det blott serverades alkoholfria drycker till maten. I Stockholm förfar man precis på samma sätt...

Vad är nu att göra? det torde trots allt vara en rätt allmän känsla inom olika läger, att det rådande restriktionssystemet icke har några förutsättningar att bli svenska folkets sista ord i alkoholfrågan. Det är en banal sanning att upprepa, att systemet egentligen lever på motståndarnas oenighet om vad som bör sättas i sället. Det är möjligt att en enighet härom kan åvägabringas, churu ännu blott vissa trevande försök ha gjorts. Möjligt är också, att det danska systemet med höga avgifter kan komma att betyda något.

Personligen sympatiserar jag dock med en annan linje — den nämligen, som tar sikte på den ofördärvade ungdomen. Skall det verkligen vara nödvändigt att i alla evigheters evighet lära de unga männen och kvinnorna att dricka sprit och att via motboken uppfostra dem till alkoholkonsumenter? Jag vägrar att tro detta. Jag tror, att den bästa ungdomen i landet en vacker dag kommer att stå upp och säga: "Nu får det vara slut med centiliterkulturen och motboksdemoraliseringen. Vi ha intet medfött begär efter rusdrycker, och vi betrakta en regim, som med milt tvång tvingar oss att anta våra fäders och förfäders oseder på detta område, som förvänd och fördärvlig. Bort med motbokssystemet vad oss unga angår! Må de äldre gärna, om de ha lust, dricka sin systemsprit till döddagar, men förskona oss från att nödgas följa deras dåliga exempel"!

Den dagen dessa synpunkter slå igenom, skall Ni, hr redaktör icke längre behöva anordna några enquêter om Brattsystemet.

CARL SCHELIN.

Den nordiska tanken.

(Forts. fr. sid 1).

ning, den rasvetenskapliga, håller på att uppstå.

Mest uppmärksamhet måste den nordiska rastanken finna hos de folk, som ännu i våra dagar bevarat ett någorlunda starkt nordiskt inslag, bland vilka ett par t. o. m. ännu äro starkt övervägande nordiska, d. v. s. bland de germanska folken i Europa och Nordamerika. Det är osannolikt, att Gobineaus idé er skola finna fäste bland de romanska folken, churu det första vetenskapliga verk, som genomsyras av rasbiologisk historieuppfattning. "L'Aryen, son role social" (likaså utkommet i tryck 1899), är författat av fransmannen Vacher de Lapouge. Det nordiska blodet har troligen utsinat i allt för hög grad även i Frankrike. Lika osannolikt är det, att de slaviska folken komma att ägna rasproblemen någon större uppmärksamhet.

Inom alla folk, där Gobineaus lära blev känd, var det emellertid oundvikligt, att enskilda individer skulle bli djupt gripna därav. Alltsedan sekelskiftet kan man, som ovan anförts, verkligen tala om stigande intresse för rasfrågor, även om man inte kan påstå, att någon klar uppfattning om dessa frågor ännu blivit mera allmänt spridd. I enlighet med Gobineaus och Chamberlains språkbruk stöter man här och där på mer eller mindre klara föreställningar att det "germanska" eller (efter de Lapouge) det "ariska" blodet bör hållas rent. Därmed kvarstår fullständigt förväxlingen mellan ras och folk eller mellan rasgemenskap och språkgemenskap, och att uppställa ett klart mål förblir omöjligt. Vad som felats o. ännu alltjämt felas är en riktig uppfattning av begreppet "ras" samt kännedom om de raser, av vilka de germanska (d. v. s. germanska språk talande) och de indeuropeiska (d. v. s. indoeuropeiska språk talande) folken äro sammansatta. Man har saknat och saknar ännu den rätta förståelsen för den nordiska människans anslagstyp, som dock är den djupaste betingelsen för den indoeuropeiska (ariska) o. germanska kulturens värden. En europeisk rasbiologi kunde ännu på Gobineaus tid icke skrivas, då det fattades en mängd detaljunersökningar.

Men det felades och felas alltjämt mer än så; Gobineau kände, i likhet med sin samtid, ännu icke urvalets betydelse för folkens liv. Och utan någon korsning med andra raser kan den nordiska rasen gå under, om inom den nordiska rasen giftermålsfrekvensen är mindre, giftermålsåldern högre och födelsesiffran lägre än annorstädes. Utom insikten om "den nordiska rasens oersättliga betydelse" (Lenz) fordrades även tillräcklig kännedom om ärftlighetslagarna och urvalsföreteelserna, och först nu börja enstaka personer inom olika folk att tillägna sig en sådan kunskap.

Kant var den förste, som påpekade urvalets betydelse för alla levande väsen (Kritik der Urteilskraft, 1790). Något egentligt inflytande tillvann sig urvalstanken emellertid först, sedan Darwins verk "The Origin of Species by means of natural Selection" (Om arternas uppkomst) år 1859 egentligen grundlade den moderna biologien. Urvalstanken måste dra med sig vittgående konsekvenser för uppfattning av folkens öden. Den förste, som insåg detta, var Darwins kusin, Francis Galton (1822—1911), "eugenikens fader". Han påvisade, att det icke är miljön utan arvsanlagen, som för människan, liksom för alla levande väsen, är den avgörande makten, och insåg, att ett folks förädling icke kan åstadkommas på annat sätt än genom ökning av de bästa arvsanlagen. Härmed var grunden lagd till en rashygien. Det dröjde dock nära fyra decennier, innan man tillfullo fattade Galtons betydelse, så att hans verk kunde göras fruktbärt.

Galtons framställningar hade ännu icke någon vetenskaplig ärftlighetslära att bygga på. Till en sådan lades grunden av Johann Mendel (1822—84) en augustinermunk i Brunn (som klosterbroder kallad Gregor), vars livsgärning, då den år 1900 åter upptäcktes, visade sig ha ofantlig betydelse. Den ena undersökningen efter den andra företogs, och en omfattande ärftlighetsvetenskap står numera fast och oomkullrunkelig.

Genom dessa undersökningar fick Gobineaus lära fördjupad betydelse, den understöddes av upptäckter rån alla de nya forskningens områden, ärftlighetslära, rashygien och rasbiologi. Så uppkom den nordiska rörelsen. I Tyskland uppstodo föreningar, vilka söka utbreda den nordiska tanken, även i Förenta Staterna bildades liknande föreningar, och också andra länder tyckas i viss grad dras in i rörelsen.

Om den nordiska tanken upprunnit tidigare i Tyskland än i andra länder, så tyckes den, till följd av anhängarnas splittring i smärre grupper, där ännu icke ha vunnit sådan utbredning som i Nordamerika. I Förenta Staterna ha Grants och Stoddards böcker tillvunnit sig utomordentlig uppmärksamhet, den förres genom sina rasbiologiska synpunkter och sitt påpekande av den nordiska rasens, "den stora rasens" hotande utdöende, den senares genom sitt påpekande av den "gula" och den "svarta fara", som utifrån hota de nordiska folken, samt av den urartning, som i och med den starkare ökningen av mindervärdiga arvsanlag hotar dem inifrån. Den högt utvecklade eugeniska forskningen, som i Amerika redan omfattas som ett slags nationell angelägenhet, skänkte Grants och Stoddards böcker en säker vetenskaplig grund och hade redan förberett jordmånen illt att mottaga rasbiologiska och eugeniska läror. Härtill kom att ett flertal ledande män, liksom även en del av pressen, oförbehållsamt tog parti för de nya idéerna. President Harding påpekade den 26 okt. 1921, ett offentligt anförande, betydelsen av Stoddards bok (The Rising Tide of Color), och Förenta Staternas kongress utfärdade, i enlighet med Grants synpunkter, invandringslagar, som syfta att främja den önskade nordvästeuropeiska invandringen och hämma den icke önskade syd- och osteuropeiska, medan invandring från Asien och av människor med mindervärdiga arvsanlag överhuvudtaget är förbjuden. Det är antagligt, att invandringslagarna, såsom de nu äro avfattade, endast utgöra första steget till en ännu tydligare eugeniskt betonad lagstiftning. Just i Nordamerika, där man har tillfälle att jämföra de olika europeiska rasernas och rasblandningarnas sociala värde, kunde den nordisk rasens överlägsenhet icke undgå att uppmärksammas. Ledande statsmän ha insett den nordiska rasens betydelse och gå i bräschen för den nordiska tanken.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5399

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1.)

rade må de rasa så mycket de önska och förmå. Massorna gå in på att förbliva i overksamhet, att avhålla sig från den s. k. politiska verksamheten (vilket vi lärt dem, för att med deras hjälp bekämpa gojim-regeringarna) endast på villkor, att de få ny sysselsättning, vilken vi förelägga dem liksom i samma politiska riktning. För att de själva icke måtte uttänka något, skola vi förströ dem med förlustelser, spel, pasisoner, folkhus. Snart skola vi genom pressen föreslå dem tävlingar i konst och all slags sport. Dessa intressen komma slutligen att avleda sinnena från frågor, i vilka vi finge bekämpa dem. I det att människorna avvänjas allt mer och mer från självständigt tänkande, komma de att tala all' unisono med oss, emedan endast vi komma att utstaka nya tankeriktningar·· naturligtvis genom sådana personer, med vilka man icke anser oss solidariska.

"Sanningen är en". De liberala utopisternas roll blir fullt utspelad, då vår regering blir erkänd. Till dess göra de oss goda tjänster. Därför skola vi ännu rikta sinnena på uttänkande av alla slags fantastiska teorier, nya och s. a. s. progressiva: vi hava ju med full framgång bortkollrat de hjärnsvaga gojim-huvudena, och det finnes bland gojerna knappast en så pass förnuftig, att han skulle märka, att under denna benämning döljer sig en abstraktion från sanningen i alla de fall, då frågan icke berör materiella uppfinningar, ty sanningen är en enda, i den finnes icke plats för process. Process såsom en falsk idé tjänar till att fördunkla sanningen, på det att ingen måtte känna den, förutom vi, Guds utvalda bevarare av densamma.

Storartade problem. Då vi taga högsta makten i våra händer skola våra talare orera om storartade problem, vilka uppröra mänskligheten, på det att den sist och slutligen måtte ledas till vår lyckliga regering.

Vem skall då misstänka, att alla dessa problem uttänkts av oss enligt en politisk plan, som ingen under loppet av flere århundraden genomskådat?!

Protokoll N:o 14.

Framtidens religion. Då makten övergår i våra händer, är det för oss icke önskligt, att någon annan religion skall få existera utom vår om den ende Guden, varmed vårt öde är förenat såsom det utvalda folket och genom vilken detta vårt öde är förbundet med världens öde. Därför måste vi tillintetgöra alla trosbekännelser. Om därav födas de nuvarande ateisterna, så hindrar detta icke som ett övergångsstadium våra planer, utan tjänar till exempel för de generationer, vilka skola höra vår predikningar om Mose religion, som genom sitt fasta och genomtänkta system har lett till att underordna alla folk under oss. Därmed understryka vi dess mystiska sanning, i vilken, som vi säga, hela dess uppfostrande styrka grundar sig.

Den framtida livegenskapen. Då skola vi, begagnande oss av varje tillfälle, publicera artiklar, i vilka vi jämföra vår lyckobringande regering med alla de förgångna. De av lugnet härrörande välgärningarna, om ock föregångna av sekellånga oroligheter, tjäna endast till att än tydligare framhålla de våra. Gojim-regeringarnas missgrepp skola vi beskriva i de bjättaste färger. Vi komma att utså en sådan avsky för dem, att folken komma att föredraga lugn under livegenskap framför den omskrikna friheten, som till den grad har utpinat dem samt förgiftat o. uttömt själva källorna till den mänskliga tillvaron vilka exploaterats av en hop äventyrare, som ej vetat vad de gjort···. Onyttiga regeringsskiften, vartill vi drevo gojerna, då vi underminerade deras samhällsbyggnad, komma att till den grad utträka folken, att de bliva villiga att tåla allt av oss, blott de icke behöva riskera att ånyo pröva de upplevda oroligheterna och olyckorna. Vi skola isynnerhet betona gojimregeringarnas historiska missgrepp, vilka många århundraden plågat mänskligheten, tack vare brist på kombinationsförmåga i allt, som berör dess verkliga väl, i jäktande efter fantastiska projekt angående social lycka, utan att märka, att dessa projekt endast försämrat de allmänna förhållanden, på vilka det mänskliga livet grundar sig.

Hela styrkan av våra principer och åtgärder kommer att bestå däri, att dessa skola framhållas och förklaras som en bjärt kontrast till de förruttnade, gamla anordningarna av samhällsregimen.

Otillgängligheten till kännedomen om framtidsreligionens hemligheter. Våra filosofer komma att bedöma alla gojimtrosbekännelsernas brister, men ingen kommer någonsin att bedöma vår tro fr. dess rätta synpunkt, emedan ingen kommer att i grund känna den utom de våra, vilka aldrig skola djärvas blotta dessa hemligheter.

Pornografin och det framtida tryckta ordet. I de s. k. föregångsländerna har skapats en vansinnig, smutsig, avskyvärd litteratur). Ännu någon tid efter vårt övertagande av makten komma vi att uppmuntra dess existens, på det att den endast tydligare måtte framhålla kontrasten med de tal och program, vilka genljuda från våra höjder. Våra vise män, uppfostrade att leda gojerna, komma att författa tal, projekt, relationer och artiklar, varmed vi skola inverka på sinnena, riktande dem till av oss utstakade begrepp och kunskaper.

(Forts. i nästa n:r).

Hjälp till i arbetet

för Nationens ökade spridning vid kvartalsskiftet!

Därmed gagnar Ni de strävanden tidningen gjort till sin uppgift att främja. Vi behöva alla liktänkandes medverkan, alldenstund vår kamp mot en värld av fiender med obegränsade resurser är hård och för att kunna lyckas ovillkorligt fordrar alla goda krafters aktiva medverkan. Den dag Nationen nått fram till en allmän spridning, komma dess möjligheter att påverka utvecklingen att bliva långt större än nu.

Ryck därför med in i kampen! Vidtala Edra vänner och bekanta att prenumerera, om också blott för ett kvartal. Bliva de i egenskap av prenumeranter i tillfälle följa tidningens verksamhet, skola de i regel snart vinnas för dess idéer. **Prenumeranter å andra kvartalet erhålla tidningen för mars månad g r a t i s sig tillsänd.**

Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillsändes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande poststation. Rekvisitioner torde insändas under adress: **Nationen,** Södra Kungstornet, **Stockholm.**

Skall den judiska storfinansen alltfort dirigera Stockholms kommunalpolitik.

(Forts. fr. sid 1)

han visat sig i eminentaste grad inriktad för främjandet av dennas intressen på samhällets bekostnad, varvid han med sin bildning, sin vana o. sin stora erfarenhet även i allmänhet lyckats nog så väl tack våre sin mindre vanliga förmåga att under "demokratisk" skyit med enkla men förvillande medel förvrida den enkla sunda omdömesförmågan hos de mera oerfarna, särskilt bland våra arbetare. Hr Bendixon i stadskollegiet bådar icke gott för behandlingen och utgången av de så ytterst viktiga bostads- och trafikproblemen, som det nu framför allt kommer att gälla. Hans tidigare verksamhet på området är ju icke glömd. Redan för ett 15-tal år sedan var han en av de för trafikfrågornas lösning i enlighet med den judiska storfinansens intressen bakom kulisserna mest verksamma. Vid behandlingen av det Wallenbergska tunnelbaneprojektet Stadion—Stadshagen företrädde han jämte den judiske grosshandl. Herman Lamm detta med det kända resultatet, att det liberala partjet i stadsfullmäktige röstade för projektet, vilket dock tack vare socialdemokraternas och Stendahlshögerns motstånd lyckligtvis gick om intet. I övrigt må erinras om att hr Bendixon hört till dem, vilka föranlett järnvägsstyrelsen och statsbanechefen Granholm att påfordra fjärrtrafikens kvarliggande å den nuvarande sammanbindningsbanan ehuru därigenom det mest avgörande hinder lagts i vägen för ett rationellt ordnande icke blott av förortsbanefrågan utan även av de centrala gatutrafiklederna både i nord-, syd- och ostvästlig riktning. Han hörde även till dem, som intensivt arbetade för Smedsuddslinjen, efter vad det senare visade sig huvudsakligen i syfte att få Stockholms stad att inköpa Kristinebergsområdet av frimurarebarnhuset och att få bättre tillträde över Smedsudden och Liljeholmsviken till de stora privata marknadsområdena om Liljeholmen, vilka behärskas av "banktrusten", sedan Stockholms stad förmåtts att inköpa största delen av de övriga markområdena inom Brännkyrka.

Stockholms stadsförvaltning är visserligen, även om hr Bendixon icke sutte i stadskollegiet, tillräckligt inpyrd med personer, som mera företräda den internationella judiska storfinansen än de representera samhället självt och dess invånare. Det torde härvid vara tillräckligt att erinra om det djärva tilltaget med Djursholmstrafiken, som gick ut på att framtvinga vissa för storbankerna täckeliga tunnelbyggnader, den konstlika Hörnellska centralbron m. m. Men det är onekligen betecknande att, efter hr Allan Cederborgs snöpliga avgång såsom ordförande i fullmäktige o. kollegiet och efter förstärkandet av arbetarpartiernas majoritet, man på "bestämmande" håll funnit nödvändigt till stadskollegiet inkalla den gamle "skicklige" liberalen prof. Bendixon, hos vilken arbetarmajoriteten nu skall "gå i skola", eller genom vilkens laborationer majoriteten eventuellt skall komma att frånsprängas en judeförborgeligad del. Herrar Gottfrid Björklund och transportmästare Wallin veta nog bäst, huru en sådan frånsprängning skulle kunna uppstå. Man får emellertid hoppas, att, sedan Stockholms arbetare nu tillträtt sina fulla majoritetsfunktioner, de oberoende av partipolitiska uppfattningar skola veta att med oförvillat verklighetssinne föra en i allo klok o. förståndig kommunalpolitik till samhällets o. dess medborgares bästa och icke låta sig påverkas av storfinansens förrädiska syften.

Prenumerera på NATIONEN.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10,—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2 75

N:r 16. Fredagen den 22 April 1927. Årg. 3

Staten bör stödja den svenska bilindustrien.

Landets ekonomi och självförsörjning fordrar detta.

Front mot storfinansens fosterlandslösa försök att vältra stenar i vägen för den nya svenska bilen!

En framstående engelsk motorexport yttrade en gång att bilarna från Scania-Vabis utgjorde lastbilarnas Rolls Roycemärke, d. v. s. säga voro de bästa i världen.

Mot bakgrunden av detta för vår svenska industri så smickrande betyg verkar det mer än underligt att svenska medborgare i framskjuten ställning — låt vara på uppdrag av den allt behärskande storfinansen — ej draga sig för att offentligt söka vältra stenar i vägen för den personbilfabrikation, som en del av våra ledande industriföretag gemensamt satte i gång på nyåret och varav den första serien i dagarna börjat komma i marknaden. I tider av depression och arbetslöshet på nästan alla områden för svensk industri — ej minst inom järnmanufaktur- o. stålindustrien — verkar det beklämmande att svenskar vilja låna sig åt ett dylikt handlingssätt, vi tveka ej att benämna det ofosterländsk och ansvarslöst i hög grad.

En av de främsta anledningarna till de just nu pågående försöken att med alla till buds stående medel, först och främst med den alltid tjänstvilliga dagspressens hjälp, misstänkliggöra, och, om attackerna lyckas, omöjliggöra en svensk personbiltillverkning, är den eventuella utsikten till högre tull på utländska automobiler, varom motioner blivit väckta vid årets riksdag. Motionärer härom äro i första kammaren hr Johansson i Fredrikslund m. fl. och i andra kammaren hr Christenson i Södertälje m. fl.

Motionärerna erinra om biltrafikens enorma utveckling i vårt land och framhålla, att i början av år 1926 funnos i Sverige omkring 80,000 bilar, därav 59,000 personbilar. Under samma år importerades ej mindre än 17,592 bilar med ett värde av nära 45 miljoner kronor.

Efter att ha framhållit, att Sverige har stora förutsättningar för en egen personbilindustri och att det är högst önskvärt, att en dylik kommer till stånd, konstatera motionärerna att den utländska konkurrensen på grund av det ringa tullskyddet, endast 15 procent, varit övermäktig. Detta tullskydd är dessutom till stor del illusoriskt, vilket framgår därav att av 12,164 bilar, som importerades från Danmark (amerikanska bilar, hopsatta i Köpenhamn), var genomsnittsvärdet i tullen endast 1,750 kronor, men för samma bilar betalades sedan i marknaden respektive 2,300 (för Ford) och 3,000 kronor (Chevrolet).

Föreställningen att en svensk bilindustri skulle erfordra enorm kapitalinvestering bemötes av motionärerna, som anse, att om man utnyttjar de maskinindustriella resurser vi redan äga, kan man genom en uppdelning av tillverkningen (vilket för övrigt redan sker vid den nya bilens fabrikation) och genomförd standardisering reda sig med ett jämförelsevis begränsat kapital. Det tusental arbetare, som vid tiden för motionens avlämnande voro sysselsatta i svensk automobilindustri, anse motionärerna vara alldeles för litet i förhållande till landets normala behov av bilar. Ett mångdubbelt större antal arbetare borde kunna få sin utkomst i svensk bilindustri, som för övrigt även har utsikter till export i viss utsträckning.

Motionärerna framhålla, att ett kraftigare tullskydd är absolut nödvändigt för att en svensk bilindustri skall kunna utvecklas, samt att det ur statsfinansiell synpunkt vore förmånligare att det i stället för den irågasatta höjningen av

(Forts. å sid. 4.)

Den Gyllene Internationalens Genèvekongress.

Man lyfter på förlåten!

Inom svenska köpmannakretsar är man uppenbarligen på god väg att genomskåda arten av de välsignelser, som Den Gyllene Internationalen och dess "vetenskapliga" agenter medels sina ekonomiska världskongresser önska lyckliggöra oss och alla andra folk med. "Köpmannen" påtalar i en artikel, rubricerad "Man lyfter på förlåten", den märkliga hemlighetsfullhet, som iakttagits kring den planerade s. k. ekonomiska världskonferensen i Genève, vilken går av stapeln om ett par veckor. Tidningen skriver:

Måhända är det förberedelserna till den storståtliga kongressen, som varit av sådan natur, att de lämpligen hittills bort stämplas hemliga. Må vi då bara hoppas, att inte referaten från själva kongressen bli lika väl censurerade. Åtskilligt har sipprat ut, som gör det önskvärt att innehållet i vissa av de svenska delegerades kongress-portföljer kommer under offentlighetens granskning i anseende till det hopbragta, svenska kongressmaterialets beskaffenhet. Detta sagt utan att på något sätt överskatta de blivande kongressresolutionernas betydelse, vare sig för svensk handel eller för världshandeln i dess helhet.

Ha de svenska delegerade varit tystlåtna, så har i alla fall nu i dagarna slöjan över kongressen lyfts en smula i utlandet, och detta av ingen mindre än kongressens förste initiativtagare, den franske finansmannen Loucheur. Loucheur meddelar nu, att kongressens syfte är att göra Europa delaktigt av Amerikas välstånd. Medlet härtill skulle vara rationalisering, ett förfarande som enligt Loucheur i sina konsekvenser leder till utplånande av den individuella företagsamheten. Vad skall då komma i stället? Jo, företagen i varje bransch skola sammanslutas under gemensam ledning. Råvarorna skola köpas gemensamt, så att man kan trycka ned priserna hos leverantörerna, och de färdiga produkterna skola säljas kollektivt till förhindrande av "en förödande konkurrens". Loucheur klagar över, att "individualismens surdeg är svår att utrota" i ett flertal länder. Men — "kollektivhushållningens tidevarv är inne", proklamerar han i samma andedrag. De stora kartellerna finnas redan. Emellertid böra dessa "icke få arbeta i egennyttans och vinningslystnadens syfte, ty följden härav skulle bli socialt krig, utan man måste försöka få med

(Forts. å sid 4.)

Den nya jorddelningslagen — en reform bakåt.

För Nationen av juris d:r Adolf Åström.

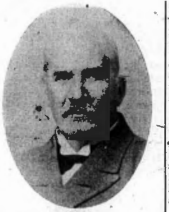

Juris d:r Adolf Åström.

Från juris doktor Adolf Åström i Malmö har redaktionen haft nöjet emottaga tvenne inlägg, vari förf. dels nagelfar 1926 års jorddelningslag, som han anser innebära en fara för alltför stor och godtycklig uppdelning av jorden, vilket skulle leda till att vår gamla besuttna allmoge i framtiden ersattes av ett av statshjälp beroende proletariat av småbrukare, dels ock uppdrager riktlinjer för vad han kallar en ny produktionsordning, baserad på byn såsom grundenhet samt på att "en ombyggnad av samhället bör börja med grunden och ej med taket". Vi införa här nedan den del av förf:s inlägg, vari han kritiserar jorddelningslagen. De som i övrigt önska taga del av d:r Å:s förslag till frågans lösning, vilket vi dock för vår del icke kunna helt acceptera, hänvisas till hans 1925 utkomna arbete: "Jordrätten i Sverige under världsåldrarna". Vi lämna alltså ordet åt dr Åström:

Det är helt säkert en ganska allmänt utbredd mening, särskilt hos juristerna, att hemman, som utbrutits ur by genom enskifte eller laga skifte, äro lika självständiga som byn.

Denna mening håller emellertid icke streck inför ett förutsättningslöst och allsidigt bedömande.

Även efter ett skifte kvarstår nämligen i regel mer el. mindre omfattande områden, rättigheter och förmåner under gemensam äganderätt för byn i dess helhet, såsom till mer eller mindre omfattande skogstrakter, såsom i Dalarne och vissa delar av Norrland, till lägenheter, innehållande mineraliska eller fossila ämnen, såsom kalk- och täljstensbrott, graniτberg, sand- och grustäkter, torvmossar e.c. till fiskelägen och hamnplatser, vattningsställen och tvättplatser, till byggnadstomter såsom för skol- och kommunalhus, till fiskevatten, landvinningar och vattenrätt m. m. Om intet annat kvarstår — såsom t. e. i rena slättbygder — så finnes dock alltid gemensamma avloppsdiken och utfartsvägar, samt i alla byar gemensamma rågångar att värja.

På sina håll fortlever t. o. m. gammal byordning med bystämma och ålderman för förvaltning av byns gemensamma angelägenheter och i Dalarna fortleva ännu ett flertal byar med byplan, bygator och tomtindelning såsom före enskiftet i andra delar av Sverige.

Mycket tyder också på att för närvarande intresset i byarna för tillvaratagande av gemensamma rättigheter och förmåner icke är i avtagande utan snarare i stigande. Jag vet icke om den nya lagen om förvaltning av bysamfälligheter m. m. av 1921 lett till antagande av reglemente för gemensam förvaltning av gemensam byegendom. Men däremot vet jag, att samtliga byamän i många fall i rättegångsväg sökt och söka bevara sin bys gamla rättigheter mot olaga inkräktning, såväl mot kronan som enskilda byamän. Härvid må t.ex. erinras om de såväl i översta Norrland som i Skåne förekommande rättsstriderna inom byarna mellan strandägande och icke-strandägande hemman eller lägenheter angående rätten till vattenområden och vattenkraft. Av alldeles enastående omfattning är den stora nu pågående rättegången mellan Fuxerna by och Kronan ang. ersättning för vatten och land, som tagits i anspråk för kronans vattenkraftsanläggning vid Lilla Edet.

Men även om sålunda byn såsom territoriellt samhälle, trots allt upplösningsarbete, särskilt sedan enskiftets tid, ännu i dag i princip håller samman — den kan ännu i dag sägas vila på den allmänna rättsgrund, som

(Forts. å sid. 4.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:o 15.

En endags-revolution. Då vi slutligen helt och hållet tagit makten i våra händer med tillhjälp av statsomvälvningar överallt, förberedda till en och samma dag, efter till fullo erkänd oduglighet av alla existerande regeringar (men därtill fordras ännu mycken tid, kanske ett helt århundrade), skola vi göra allt för att förebygga alla sammansvärjningar. Vi komma förty att utan barmhärtighet med döden straffa alla, som möta vår tronbestigning med vapen i hand.

Straff. Varje ny organisation av något hemligt sällskap skall även tillintegöras. De, som nu existera, äro för oss kända och tjäna eller hava tjänat oss; dem slopa vi och deportera dem till utom Europa liggande länder.

Gojim-frimurarnas framtida öde. På samma sätt skola vi behandla de gojer bland frimurarna, som känna allt för mycket; de åter, vilka vi av en eller annan orsak benåda, komma att leva i en ständig fruktan för utvisning. Vi komma att utgiva en lag, enligt vilken alla f. d. medlemmar av hemliga sällskap dömas till utvisning ur Europa, vår regerings centrum.

Vår regerings avgöranden bliva definitiva utan appellation.

Maktens mysticism. I alla gojim-samhällen, där vi satt djupa rötter av oenighet och opposition, är det möjligt att återupprätta ordning endast med skoningslösa medel, bevisande en orubblig makt; att fästa sig vid offren, som krävas för framtidens väl, är lönlöst. Varje regerings skyldighet består i att skapa folkets välstånd, om ock genom offer; regeringen bör inse, att icke endast i privilegier utan ock i skyldigheter består dess existens. Huvudsaken för en regerings orubblighet är befästandet av maktens gloria, och denna gloria uppnås endast genom maktens imposanta ståndaktighet, vilken bär okränkbarhetens insegel av mystiska orsaker — såsom i egenskap av Guds utkorade. En sådan makt var till de sista tiderna det ryska självhärskardömet — vår enda allvarliga fiende här i världen, frånräknat påvedömet. Påminnen Eder, hur det i blod dränkta Italien icke krökte ett hår på Sullas huvud! Sulla förgudades genom sin kraft i folkets ögon, om ock utpinat av honom, och hans förskräckta återkomst till Italien ställde honom utom kränkbarhetens gränser. Folket rör aldrig den som hypnotiserar det med sitt mod och sin viljekraft.

Frimurarlogernas förökning. Tillsvidare, innan vår tronbestigning sker, skola vi stifta och föröka frimurarlogerna i alla delar av världen, indraga i dem alla, som kunna bliva och äro framstående personligheter, emedan vi i dessa loger komma att äga den förnämsta upplysningsbyrån samt det inflytelserikaste kampmedlet.

De "vises" centralstyrelse. Alla dessa loger komma vi att centralisera under en endast av oss känd, men för alla andra okänd styrelse, vilken består av våra vise. Logerna hava sin representant, vilken med sin person döljer den ovannämnda frimurarstyrelsen därifrån paroller o. program utgå. I dessa loger binda vi till en fast knut alla revolutionära och liberala element. Deras sammansättning kommer att bildas av alla samhällslager. De allra hemligaste politiska planer bliva oss bekanta och komma under vår ledning samma dag de fodas.

"Azeffism". Som medlemmar i dessa loger komma vi att intaga nästan alla agenter för den internationella och nationella polisen, emedan polisen tjänst är för oss oersättlig i det avseendet, att den icke endast kan efter sitt gottfinnande behandla de motsträviga, utan även överskyla våra handlingar, skapa orsaker till missnöje m. m.

Frimureriet som ledare av alla hemliga sällskap. I hemliga sällskap inträda vanligen helst spekulanter, karriärister och i allmänhet lättsinniga personer, med vilka det för oss icke blir svårt att samarbeta, och genom dem draga vi upp den av oss projekterade maskinens mekanism. Om denna vår värld förvirras, så betyder det, att dess förvirring för oss var nödvändig för tillintetgörandet av dess alltför fasta solidaritet. Om åter en sammansvärjning skulle anstiftas, så ställa vi i spetsen för den en av våra trognaste tjänare. Det är klart, att det är vi o. ingen annan, som dirigerar frimureriets verksamhet, ty vi veta, vart vi föra mänskligheten vi känna det slutliga målet för varje handling. Gojerna däremot äro förblindade — de fatta icke ens det omedelbara, ögonblickliga tillfredsställandet av sin egenkärlek i uppfyllandet av det planlagda, utan att ens märka, att själva planen icke

(Forts. å sid. 3).

Tyskland under judemonopol!

Planer på tobak-, socker-, sprit-, post- och trafikmonopol.

Den kände amerikansk-judiske bankiren Otto Kahn, en av den judiska världsmaktens finansiella ledare, omnämnd i vår ledande artikel i dagens nummer i anledning av sina entusiastiska utlatelser om det fascistiska Italien, vilket han nyligen besökt "i affärer", har stora intressen att bevaka även i andra länder. Bland dessa märkes också Tyskland, som ju Israel medels sitt världskrig och sina stolta revolutioner lyckats "frigöra" såväl politiskt som ekonomiskt o. s. v. på ett för sig själv synnerligen givande sätt. Exploateringen av det tyska folket efter verkligt storartade linjer och mått är nu i full gång och utvecklingen "rationaliseras" undan för undan.

Enligt vad nu meddelas från Berlin, där bankiren Otto Kahn, f.n. tyckes uppehålla sig, är denne ivrigt sysselsatt med en stor plan, åsyftande "att skapa möjligheter för Tyskland att även i framtiden uppfylla Dawesplanen" d. v. s. sina pådagna förbindelser till den internationella judiska ...

Hr Kahns plan går ut på att Tyskland skall införa monopol för tobak och socker, varjämte spritmonopolet skall utvidgas, rikspostverket ombildas till ett monopolbolag samt trafikväsendet i största utsträckning monopoliseras.

Planerna på Tysklands monopolisering under Alljuda fortskrida som synes fullt systematiskt. Bankir Kahns här omnämnda stolta plan för skapande av "möjligheter för det tyska folket att infria sina förbindelser enligt Dawesplanen" till den internationella Shylock-ligan, representerar heltvisst ett betydelsefullt steg på den "frihetsutvecklingens" väg mot det judiska paradiset, som landet förts in på. Den ger sannolikt även förklaringen till det livliga intresse, som judendomens ledande organ i Tyskland, Berliner Tagerblatt, i fråga om spritens monopolisering på sista tiden börjat visa för det svenska Brattsystemet, vilken typiska judisk-monopolistiska skapelse

Judendomen bakom fascismen?

Såsom flerfaldiga gånger framhållits i denna tidning har den judiska politiken i olika länder i senare tid framför allt gått ut på att dels desorganisera den statliga makten och göra den urståndsatt utöva sina ordinarie funktioner, till befordrande av utvecklingen mot kaos, dels medels skuldsättning till storfinansen bringa staterna i ett förslavande beroende av denna. Men detta tillstånd var endast avsett att fortvara intill dess Alljudas ställning i olika hänseenden ansågs så pass säkrad, att den omständiga och kostsamma, demokratiska styrelseformen kunde avpolleteras för att ersättas av en enklare och billigare, koncentrerad styrelseform i den judiska maktens anda. Det är till den punkten i utvecklingen vi nu äro komna. Runt om i världen se vi tecken till denna pågående omdaning, som i regel sker i folklighetens och antikapitalismens namn. Det mest observerade bland dessa är bolsjevismen, "proletariatets diktatur", vilken finansieras och ledes av den internationella judiska storfinansen under Eduard Rotschild V men som typiskt nog aldrig nekar sig något ifråga om antikapitalistisk agitation och inför de okritiska utger sig för att kämpa för de obesuttna i samhället emot just den samma kapitalets makt, som den företräder. Beträffande den i Italien framsprungna "fascistiska" diktaturen, på sina håll benämnd "den borgerliga diktaturen", såg det till en början ut, som denna helt och uteslutande var en rent nationell italiensk företeelse, endast och allenast syftande till Italiens nationella restauration. Den fascistiska rörelsens utveckling i senare tid visar emellertid på ett flertal punkter tendenser, som tvinga en till vaksamhet även åt det hållet, huruvida och i vad mån judiska maktsträvanden till äventyrs även kunna dölja sig bakom densamma. Det är ju nu en gång så, att formen i och för sig även när det rör sig om politik har mindre betydelse, allt beror på, i vilken anda och riktning formen nyttjas. Vi erinra oss i detta sammanhang ett muntligt yttrande till den, som skriver dessa rader, av en av de män, som voro med och skapade den stora ryska revolutionen. "Icke kunde vi", sade han, "vare sig jag eller någon av mina vänner, som uteslutande leddes av ideella motiv, föreställa oss, att revolutionen skulle få den utgång den fick, att i avgörandets stund en samling internationella judar och förbrytare av ruskigaste slag skulle rycka in, anställa de ohyggligaste blodbad, råna och mörda samt snedvrida allt.. Det är mitt livs stora sorg att hava medverkat till något sådant, till denna gränslösa olycka, som gått över Rysslands folk". Yttrandet visar på, huru vanskligt det i själva verket är med revolutioner, kanske alldeles särskilt i vår tid. Såsom regel utges de för att tjäna helt andra syften än de verkliga. Utgången beror på, vem som under revolutionens olika faser lyckas behålla ledningen och bestämmanderätten, vilket i allmänhet sammanhänger med spörsmålet om dess finansiering.

I det längsta vägrade man att tro, att fascismen skulle avse någon uppgift i den judiska maktens tjänst. Det torde vara ofrånkomligt, att rörelsen i Italien växte fram i den klara nationella restaurationens tecken och att de idéer, den byggde på i stort sett voro sanna, men inför den utveckling rörelsen i senare tid tagit nödgas man fråga sig, vilken den egentliga avsikten kunnat vara och är. "Proletariatets diktatur" har, såsom vi veta, rönt ett oerhört motstånd, särskilt i Europa; i olika länder har det ena försöket efter det andra att upprätta en dylik gått om intet. Tanken skulle ju då kunna ligga nära till hands, att judendomen sökte få staterna helt i sin hand medels proklamerade "nationella" borgerliga diktaturer. Det är kanske för tidigt att döma med avseende å fascismen, vad den i själva verket åsyftar, men när man läser Mussolinis organ, "Popolo d'Italia", utgivet av Il duces broder, för de senaste månaderna, kan man icke undgå att ställa sig undrande. Man får där bevis på bevis, i mängd, för förhandenvaron av de mest intima relationer mellan den fascistiska ledningen och just de judiska storfinansmän, som i senare tid utövat ett dominerande inflytande inom den judiskpolitiska världsutvecklingen o. vilka f. n. rent av tyckas koncentrera sin ekonomiska välvilja på Italien. Man har svårt att tro annat än att dessa kända om ej just välkända herrar världsbankirer, vilka ju äro de som framdrivit världskriget, revolutionerna, statsbankrutterna, nöden och eländet i en mångd olika länder, skulle visa detta överväldigande intresse för fascismen och dess hemland blott och bart för att få stå väl med Mussolini, vilken enligt vad det numera på skilda håll uppgives skall hava försetts med kapital från judiskt håll för genomförandet av sin stora revolution. Vi vilja här återgiva några utdrag ur numren för mars och april d. å. av "Popolo d'Italia". I tidningen för den 23 mars läses bl. a. följande:

Anglo-amerikanskt förtroende för det fascistiska Italien. Ett lån på 20 miljoner dollar till de italienska sjöfartsbolagen. I dag har emission samtidigt ägt rum på marknaderna i Newyork och London av ett lån för "Consorzio di credito per le opere publiche", uppgående till cirka 20 milj. dollar. Obligationerna säkerställas av ett finanssyndikat, som kan anses vara ett av de starkaste i världen. På den amerikanska marknaden utbjudas obligationerna av en banksammanslutning, som är den starkaste i Förenta staterna och i spetsen för vilken står J. P. Morgan & C:o Bank tillsammans med de två största amerikanska bankerna: First National Bank och National City Bank. På den engelska marknaden utbjudas konsortiets obligationer av ett syndikat, som omfattar de största engelska emissionsinstituten, Morgan—Grenfelt & C:o, Hambros Bank Ltd och N. M. Rotschild & Sons.

Ännu ett lån på 12 miljoner dollar utgivet av Consorzio Italiano di credito. Giornale d'Italia erfar genom United Press att "Consorzio Italiano di credito" genom förmedling av Bank J. P. Morgan, First National Bank och National City Bank emitterat ett lån på 12 miljoner dollar i aktier.

I Popolo d'Italia den 10 april läses bl. a.:

Avtalet om lånet på 600 milj. lire undertecknat i går i Palazzo Marino. Hans excellens greve Volpi övervar i Palazzo Marino undertecknandet av avtalet om ett lån på 30 milj. dollar till staden Milano.... Ingen säkerhet varken f. n. eller i framtiden har lämnats av staden Milano. "Det är riktigt", yttrade finansminister Volpi i sitt tal, "att lånet till den lombardiska metropolen beviljats av de amerikanska bankirerna utan att de begärt någon särskild säkerhet, vare sig för närvarande eller i framtiden, utan den kredit som eder urgamla kommun åtnjuter".

I "Popolo d'Italia" för den 13 april läses:

En engelsk finansmans starka tro på Italiens utveckling och välstånd. London den 12 på kvällen. Vid sammanträde i dag med styrelsen för "British-Italian Banking Corporation" höll ordföranden, baronet sir Felix Schuster, en av de mest framstående engelska finansmännen, ett betydelsefullt tal för att framhäva det fascistiska Italiens väldiga ekonomiska, finansiella och sociala uppsving...., Jag har vunnit ett orubbligt förtroende till det italienska välståndets framtida utveckling.

Slutligen återgiva vi ett uttalande av den betydande judiske amerikanske finansmannen Otto Kahn efter "Popolo d'Italia" den 16 april:

En amerikansk bankirs optimism beträffande det ekonomiska läget i Italien. Sedan några dagar befinner sig den kände amerikanske bankiren, hr Otto Kahn i Rom.... I dag har Otto Kahn mottagits av statsminister Mussolini och han har även haft tillfälle att för en journalist framlägga sina intryck från sin resa nu i Italien. "Jag tvekar icke", yttrade hr Otto Kahn, "att förklara, att edert lands ekonomiska ställning hädanefter kan betraktas såsom i varje avseende utmärkt. Detta är förresten även väl känt i utlandet och särskilt i Amerika, där man betraktar Italien med uppriktig vänskap, grundad på fullt förtroende för dess ekonomiska framtid. Ett konkret bevis på denna utbredda optimism är lirens ställning på de utländska marknaderna, som på detta sätt ge tillkänna sin uppfattning rörande det ekonomiska tillståndet i Italien. Man får ej glömma att växelkursen är den exakta barometern för ett lands läge, och man får därför ej bortse ifrån, att lirens stigande åskådliggör de utländska finansiella kretsarnas omdöme om Italiens ekonomiska framtid. De stora lån, som den amerikanska finansen beviljat de största italienska företagen, bevisa också vårt förtroende för och vår önskan att hålla oss i innerliga och gagnerika affärsförbindelser med Italien. Jag är fullt och fast övertygad om, att den amerikanska marknaden strax skall komma att tillfredsställa varje anhållan om pengar från Italien. Men eder finansminister, vars stora kompetens och skicklighet jag i högsta grad beundrar, skall naturligtvis veta att avgöra, till vilken punkt det kan vara fördelaktigt för den italienska industrien att utgiva obligationer hos de utländska finansgrupperna.

Hr Otto Kahn slutade med att bekräfta sin livligaste sympati för och tillit till Bennito Mussolini och det nya Italiens öden.

De här återgivna citaten ur "Popolo d'Italia" må vara nog. De visa på ett sällsport intresse för det fascistiska Italien och den där rådande regimen från den exclusivt judiska internationella storfinansens sida. Att ledande internationella banker under förhandenvarande förhållanden lämna staden Milano ett lån på 30 miljoner dollar eller 600 miljoner lire utan någon som helst annan säkerhet än stadens goda namn, är utan tvivel i hög grad märkligt. Bankiren Otto Kahns uttryckliga förklaring, att den internationella storfinansen är redo att ögonblickligen bevilja Italien varje som helst anhållan om pengar, vittnar om ett det mest fullkomliga inbördes förtroende och samförstånd mellan denna och fascismen, ett förhållande, som icke gärna kan tydas annorlunda än att den politiska riktning, Italien företräder måste betraktas med särskilt välvilliga ögon av den judiska storfinansens herrar, vilka kanske måhända rent av avse att förläna Italien någon slags roll av pionjär för en ny politisk utvecklingslinje — månne väl en "borgerlig" motsvarighet till den i Moskva? Det förtjänar såsom redan antytt att observeras, att de internationella finansmän, vilkas namn såsom mest vänskapligt sinnade främst figurera i "Popolo d'Italia" höra just till dem, som intagit förgrundsplatser i den judisk-ekonomiska världspolitiken under de senaste decennierna. De äro förvisso inga okända storheter vare sig på politikens eller finansens himmel. Beträffande O. Kahn skriver Henry Ford i sin "The International Jew" (vol. 2 sid. 49) bl. a.:

"Med firman Kuhn Loeb & Company nådde den judiska finansen sin höjdpunkt i Förenta Staterna. Chefen för denna firma var avlidne Jacob Schiff, född i Frankfurt am Main och son till en av Rotschilds mäklare. En av Jacob Schiffs medhjälpare, Otto Kahn, var född i Mannheim och blev tidigt associerad med Speyers, vilken härstammade från Frankfurt am Main. Mr. Schiff understödde Japan under rysk-japanska kriget men passade samtidigt på att inympa de grundsatser, som sedermera utvecklade sig till bolsjevismen hos de ryska krigsfångarna i de japanska fånglägren" (Sid. 146:) "För den roll Otto Kahns kompanjon, hr Schiff, spelat i ryska revolutionen hälsades han med jubel i Newyork den kväll underrättelsen om tsarens avsättning nådde Newyork". (Del 3 sid. 234:) "Kahns två andra kompanjoner, Felix och Max Warburg, försträckte pengarna till ryska bolsjevikrevolutionen och skickade hem Trotski till Ryssland".

De konstaterade, ytterst intima relationerna mellan å ena sidan fascisterna i Italien och å den andra den på världens erövring under Alljuda inriktade internationella judiska storfinansen förtjäna utan tvivel att noga observeras vid bedömandet av den fascistiska rörelsen, dess art och syften.

"Den moderna socialdemokratiens syften."

Otaliga olika utläggningar hava under årens lopp presenterats den svenska allmänheten av den moderna socialdemokratien och dess syften, dock utan att giva någon som helst korrekt bild av verkligheten. Ju mera tiden framskridit och de tidigare gjorda förkunnelserna reducerats till deras rätta valör, desto besvärligare har den utläggande uppgiften artat sig. Man erinre sig den långa raden socialistiska koryféers, herrar Per Albin Hanssons, Sandlers, Wigforss', Schlyters, Gustaf Möllers m. fl. ansträngda försök förlidet år att inför arbetarna tolka socialismen, dess ideal o. syften. De tyckas ha tröttnat. Ingen må förundra sig däröver, ty våra svenska arbetares goda omdöme befinner sig på en allmänt erkänd hög nivå. Måhända bry de nu som bäst sina hjärnor med att utfundera någon ny mera plausibel utläggning. I Nya Dagligt Allehanda (h.) återfinner man i dessa dagar ett dylikt försök att förklara "den moderna socialdemokratiens syften". Det berör vissa delar av rörelsen, dock utan att gå den direkt in på livet. Tidningen omtalar, huru i Österrike inför de stundande allmänna valen till förbundsrepubliken en enhetsfront bildats mot socialdemokratien, i vilken samling ingå jämväl de principiellt antisemitiska kristligt sociala o. de borgerliga semiterna. T. o. m. ett judeorgan såsom "Neue Freie Presse" har mycket aktivt gått in för denna antisocialistiska samling, i kraftiga ordalag manande till enighet och varnande för det kaos och den spoliering av rättsstatliga värden, som en socialistisk regim måste medföra. Wien har haft dystra erfarenheter av slikt styre. Det har gått ut på att i möjligaste mån omintetgöra den privata företagsamheten. Den österrikiska socialdemokratiens ledare dr Bauer har nu inför valet förklarat, att socialdemokratien härefter icke skall rygga tillbaka ens för "en socialdemokratisk ditatur", och ej heller skygga för våldsamma åtgärder. Den österrikiska socialdemokratiens program skall enligt den nationalekonomiske doktorn Julius Neudörfer gå ut på följande:

De ryska bolsjevikernas metod med direkt förstatligande kommer icke att användas, men all risk skall övervältras på industri, näringar, handel, som producera med insats av kapital och intelligens. Dessa näringar skola skapa mervärden, vilka staten skall tillägna sig medelst ett skattesystem, som tager allt utom existensminimum. I den mån kapitalbehållningar uppstå för staten genom överbeskattning, skall staten med makt av sitt kapital lägga under sig vissa näringsgrenar.

Dr Neudörfers uttalande, vilket man får antaga är fullt auktoritativt, är nog så intressant, om det också icke bjuder på något väsentligt nytt. Det tager visserligen uppenbarligen av rent taktiska skäl avstånd från "direkt" förstatligande efter bolsjevikiskt mönster men pekar tydligt hän mot förstatligande, ett system, som helt förvandlar företagarna till lydiga slavar under staten d. v. s. de makter, som reglera statens verksamhet. Här stannar emellertid Allehanda i sina reflektioner, av vad anledning, må lämnas därhän; varför det kan vara på sin plats att vi fortsätta ett stycke i utläggningen.

Vad innebär då i själva verket detta mycket omdebatterade förstatligande, som våra herrar socialreformatorer hava så svårt för att, när det gäller, sätta i verket? Jo, det innebär, att den makt, den judiska penningemakten, som förstått att förskaffa sig ett dominerande inflytande över staten och som alltfort utvidgar och befäster sin härskareställning som "stat i staten", helt enkelt tillägnar sig näringslivet, gör sig till dess herre. Här i landet är den ju redan kommen ett gott stycke mot detta mål. En väsentlig del av våra nationella tillgångar är redan evakuerad av den judiska storfinansen, som genom sitt förvärvade inflytande inom pressen (vilken där den icke direkt äges skrämmes bl. a. medels hot om annonsindragningar) och andra kulturlivets områden samt genom en framprovocerad stats- och kommunskuldsättning på miljarder tillskansat sig ett högst ödesdigert hittills så gott som bestämmande inflytande över de statliga och kommunala myndigheterna. Under det man fullföljer sin infernaliska politik att störta staten i ett allt större skuldberoende av den judiska kapitalmakten, kör man fram med krav på näringslivets förstatligande, provocerande staten till ytterligare skuldsättning. Taktiken är väl utspekulerad, förvånande är blott, att den lyckas så väl som fallet i allmänhet är. Så kommer därtill de utomordentliga möjligheter till direkt ekonomisk exploatering av folket, som "statliga" monopolbildningar av t. ex. sprit- o. tobaksmonopolens typ erbjuda den intresserade storfinansen. Det höves knappt någon överdriven fantasi för att förstå, vart detta måste leda. Resultatet kan icke bliva mera än ett: Den sig till härskare i staten upphöjande judiska storfinansen gör sig till herre över det förstatliga näringslivet eller med andra ord exproprierar via den av densamma behärskade staten landets näringar, visserligen icke på ett sätt, som synes för massorna men därför ej mindre effektivt. För denna underbara storfinans den verkliga makten i vår tid, är det en ganska underordnad sak, på vilka vägar målen nås, om i demokratiens eller autokratiens tecken; huvudsaken är, att vägarna leda dit man vill komma: till Alljudas härskareställning. Inom det "borgerliga" lägret synes man i allmänhet vara ungefär lika skumögd beträffande de åsyftade stora målen som inom det "socialistiska". Man tyckes där vara tämligen likgiltig för själva realfrågan och huvudsakligen intressera sig för att låta den väl som oundviklig betraktade processen ske på ett ur "de intellektuellas" synpunkt så smärtfritt sätt som möjligt — utan blodbad sådana som i Ryssland, när den stora bolsjevikrevolutionen genomfördes. Dock, även härvidlag kan man missta sig, ty erfarenheten visar, att emellanåt kommer den judiska revolutionen över folken som tjuven om natten. För landet och folket i dess helhet är det jämförelsevis betydelselöst, om den stora omvandlingen sker under "socialistisk", "kommunistisk" eller "borgerlig" flagg, då dess reella innebörd i ena som andra fallet är tämligen densamma.

Nej, det gäller att klart se faran i ögonen, sådan den i verkligheten är, och resolut gå fram på den väg, som ensam är i stånd att rädda land och folk från hotande undergång, från att evigt förslavas under den judiska Mammonsmakten. Och den vägen heter: **Sanningen** fram i hela dess vidd!

PRESSKONSERTEN

Själva Sv. D. mot avbetalningssystemet!

Sedan nu åtskilliga av de dagliga tidningarna tagit ställning för en utredning rörande avbetalningssystemet, har också Sv. Dagl. (h.) funnit sig föranlåtet att följa efter, vilket sker i en artikel, vari tidningen uttalar, att "det är på tid att se upp med affärer, som urartat". Sanningen är ju, att det långt före detta varit på hög tid, då enligt vad en verkställd undersökning förliden höst visade, avbetalningsaffärerna här i landet röra sig omkring ett belopp av 200 miljoner kronor. Sv. D. skriver:

Det är på tok, då de anställda i banker och större företag uppsökas av agenter, som locka damerna att köpa ringar, armband, guldur och andra lyxvaror på avbetalning, och inte en bit bättre är det, då andra agenter få arbetare att på avbetalning köpa dyrbart inbundna bokverk, som äro för kostsamma för köparnas ekonomi och som dessa ofta sakna förutsättningar för att intellektuellt kunna draga nytta av. Agenterna vilja framför allt förtjäna penningar och de släppa ofta icke sina offer, förrän dessa låtit övertala sig och skrivit på en förbindelse, vars verkliga innebörd de ej ha klar för sig. Det är många som på detta sätt utan egen förskyllan råkat i ekonomiskt trassel, och våra domare kunna intyga, att många måst träda in för rättvisans skrank, som egentligen icke i huvudsak varit skuld till sin olycka.

Att agenterna framför allt vilja förtjäna pengar, är nog så sant, men av än större betydelse är den profiteringslusta, som besjälar de affärsmän, som skicka ut agenterna. Det är på dessa mera än på de tjänande agenterna man har att rikta uppmärksamheten, när det gäller att granska det osunda försäljningssystem, som går under namnet "avbetalningssystemet".

Också Svenska Morgonbladet mot skäktningen.

Litet varstans inom pressen börjar man komma under fund med att skäktningen är ett det grymmaste djurplågeri. Även Svenska Morgonbladet (f.) undrar nu, om verkligen regeringens eftergift för de judiska kraven är nödvändig. Tidningen skriver:

Det kan ifrågasättas, om detta hänsynstagande icke sträckt sig allt för långt. I ett land som Schweiz är schäktning förbjuden sedan lång tid tillbaka. Det blir emellertid riksdagens sak att här pröva. Visst är, att om en ytterligare skärpning av lagen kan företagas i djurskyddsvänlig riktning, så skulle detta hälsas med tillfredsställelse av en mycket allmän opinion.

Man konstaterar med tillfredsställelse, att också Svenska Morgonbladet börjat inse de förpliktelser, som den kristna kulturen uppställer gentemot djuren i människornas vård.

Skarp kritik av processkommissionens förslag.

Till hovrätten över Skåne och Blekinge har nu inkommit det första yttrandet över processkommissionens principbetänkande angående rättegångsväsendets ombildning, vilket avgivits av länsstyrelsen i Karlskrona.

Enligt länsstyrelsens bestämda uppfattning kommer processreformen, därest den helt följer de linjer, kommissionen utstakat och därest man i beräkningen medtager även de konsekvenser reformen för med sig på andra områden, att bli en mycket dyr affär, ej blott för staden utan även för det allmänna som helhet och — icke minst — för den enskilde, som vill hava sin rätt. Förslaget bör därför ej utan genomgripande förändringar eller en grundlig omarbetning läggas till grund för lagstiftning. En noggrann utredning bör, framhåller länsstyrelsen, skyndsammast igångsättas angående de direkta och indirekta kostnader, som en processreform i huvudsaklig överensstämmelse med kommissionens förslag eller med de alternativa förslag, som kunna framgå som resultat av en omarbetning, skulle komma att medföra för det allmänna liksom även — i form av ökad rättegångskostnad — för den enskilde.

Monarki i Ungern?

Enligt meddelanden från Budapest skola planer vara å bane att återbesätta den ungerska tronen. Den påtänkta kandidaten är ärkehertig Albrecht, vars aspirationer lära stödjas av både Bethlen och Horty samt utan för Ungern också av Mussolini, påvestolen och Englands regering.

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Israels kamp mot den kristna världen.

I samband med den stora judiska revolutionen i Ryssland iscensattes såsom här tidigare berörts ett fasansfullt blodbad, varunder många miljoner kristna dödades. Blodbadet hade föregåtts av en intensiv propaganda bland de lägre ryska folklagren, som hetsats mot de ledande klasserna. Vår bild härovan efter Karl Rélink åskådliggör det judiska understödjandet av den revolutionärt-antikristliga förkunnelsen.

I Talmud heter det: "Det är en förtjänstfull gärning att döda anhängarna av Nazaréen (Kristus), som förneka Talmuds muntliga tradition". Edvard Drumont uttalade sig om judarnas ställning till de kristna med de orden: "Den ledande tanken hos judarna är enligt Talmud: Hat och förakt mot de kristna".

Huset Windsor abdikerar?

I den nyligen i London utkommen bok "Playing and Game" av E. G. Jellicoe beröres det senaste engelska tronialet, vari det bl. a. hette: "Vi skola snarast möjligt framlägga ett förslag till de av rikskonferensen föreslagna och av Oss vidtagna ändringarna i härskartiteln ikraftträdande. Samtidigt kommer en ändring att ske rörande parlamentets titel".

Den ovannämnda boken innehåller enligt "Nationalt Tidskrift", Oslo, vissa det ingalunda lätta problemet, att icke alls omtalats i världspressen. Kung Georg skall för sina manliga efterkommande i fjärde led hava avstått från alla titlar och regentnamn för att därefter endast heta mr. Windsor. Detta synes praktiskt taget vara detsamma som dynastins abdikation efter tre generationers förlopp.

Den antijudiska riktningens inom fascismen ledare.

Innan den italienska fascismen nått sin nuvarande ställning och man skulle kunna säga karaktär har den haft att genomgå olika utvecklingsstadier. Mannen härovan, Roberto Farinacci, spelade under fascismens tidigare skede en betydande roll, till våren 1926 såsom generalsekreterare i partiet, från vilken befattning han då avsattes på grund av sin "alltför radikala" hållning. Farinacci företrädde den riktning inom partiet, som önskade hålla judarna utanför fascismen men som till slut tvingades åt sidan. Hans tillbakaträdande från generalsekreterarebefattningen torde också ha betytt ett väsentligt utökat inflytande inom fascismen för de judiska kretsarna, att döma av den utveckling fascismen i senare tid förotett.

Bratthеrrarnas underbara bokföring.

Av Vin- och Spritcentralens i dagarna utkomna revisionsberättelse framgår, att bolaget är ägare av 696 aktier à 100 kr. i A.-B. Hammarén & Co. medan allenast 4 aktier befinna sig på andra händer. Dessa 696 aktier äro av Vin- och Spritcentralen bokförda till 1 krona, och på denna enda krona erhölls i fjol en utdelning av 4,872 kronor, vilket är åtskilligt mer än firti procent. I A. B. William Grafs vinagentur har Vin- och Spritcentralen 300 aktier à 500 kr. eller 150,000 kr. av bolagets hela aktiekapital, som 152,000. Dessa 150,000 är bokförda till ett värde av en (1) krona, och denna krona gav en avkastning av 10,500 kronor

"Delen och det hela".

Systembolagspersonalen har hållit landsmöte i Stockholm, varvid d:r Ivan Bratt, direktör Einar Rosenborg, byråchefen Thulin m. fl. spritfinansens koryféer figurerade som föredragshållare. D:r Bratt talade över ämnet "Delen och det hela". Med "delen" åsyftade doktorn systempersonalen, med "det hela" sitt restriktionssystem. Vid den stora avslutningsmiddagen å hotell Kronprinsen, varvid "delen" torde ha undfägnats med "det hela", framfördes mötesdeltagarnas tack till herrar arrangörer för "de intressanta och nyttiga lärdomarna".

Den nya svenska personbilen.

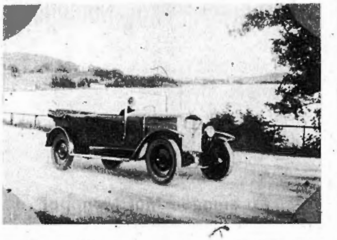

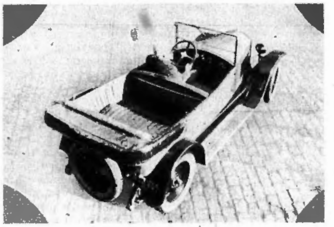

Volvo-bilen har ett tilltalande yttre.

Innevarande vecka har den nya svenska personbilen Volvo utsläppts i marknaden och börjat synas såväl i Stockholm som runt om i landsorten.

Enär det torde intressera Nationens läsare att något närmare lära känna denna helt svenskbyggda bil, vars tillkomst det mäktiga bilimportfinansierande storbanksintresset sökt på allt sätt hindra, har en av tidningens medarbetare begagnat tillfället att provköra den nya vagnen.

Som helhetsintryck av denna provtur kvarstår det faktum, att konstruktörerna lyckats på ett utmärkt sätt lösa detta ingalunda lätta problemet, att till ett billigt pris åstadkomma en i alla avseenden förstklassig kvalitetsvagn. Volvo är nämligen byggd av det bästa material som står att uppbringa, utseendet är, som av bilden här ovan framgår, mycket tilltalande, och hela vagnen verkar svensk kvalitetsvara i varje tum.

Vad som icke minst bidrager till att man med verklig glädje hälsar denna nya produkt av högtstående svensk ingenjörskonst är det förhållandet, att bilen ifråga tillkommit genom samverkan av ett antal på var sitt område framstående svenska storindustrier. Sålunda tillverkas motorn som är 4-cylindrig och med ej fullt två liters cylindervolym, vid Pentaverken i Skövde, sedan många år en av våra erkänt främsta motorfabriker, olika chassidetaljer av A.-B. Bofors och Köpings Mek. Verkstad samt karosseri- och plåtarbetena av Åtvidabergs Industrier och Svenska Stålpressnings A.-B. Olofström. Med undantag av den elektriska utrustningen, som är av Boschs världsberömda tillverkning (tändningen är av modernaste batterityp) är allt material svenskt. Gummiringarna äro av Gislaveds välkända fabrikat och SKF kul- och rullager äro inmonterade på alla ställen, där dylika behövas. Monteringen sker i SKF:s stora lokaler — där förut Nordiska Kullager haft sin fabrikation, och försäljningen skötes även av SKF. genom en särskild avdelning under chefskap av direktör A. Gabrielsson. Den nya bilen har för övrigt erhållit sitt namn, Volvo, efter en av Svenska Kullagerfabrikens tidigare kullagertyper.

Bilen är 4- à 5-sitsig och har goda utrymmen vid såväl fram- som baksätena. Spårvidden är 1,300 mm. eller mitt emellan de amerikanska och europeiska mindre bilarnas och således särskilt lämpad för våra svenska vägar. Fjädringen är utmärkt och man åker synnerligen behagligt i den med äkta läder invändigt klädda vagnen.

Volvobilens konstruktör är civiling. Gustaf Larson, som tidigare medverkat vid konstruktionen av en av Englands populäraste småbilar. Professor E. Hubendick vid Tekniska Högskolan har även nedlagt ett förtjänstfullt arbete på tillkomsten av den nya vagnen.

Allt som allt: vagnen med det svenska stålmärket — över hela världen känt som en symbol för det yppersta i sitt slag — är en värdig exponent för svensk företagsamhet och högtstående industri. Priset 4.830 kr. för öppen och 5,800 kr. för täckt modell, är i förhållande till den genomgående höga kvaliteten billigt.

Volvo säljes i Stockholm genom automobilfirman Ernst Grauers, Brunkebergstorg 11, och i landsorten genom återförsäljare på ett stort antal platser.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1).

tillhör deras initiativ, utan att vi hava fört dem på den tanken.

Betydelsen av publik framgång. Gojerna inträda i logerna av nyfikenhet eller hopp om att med deras hjälp vinna den samhälleliga honungskakan, o. dessutom några för att bliva i tillfälle att offentligt framlägga sina omöjliga fantasier. De törsta efter den retelse, som väckes av framgång och handklappningar, varpå vi äro särdeles frikostiga. Vi bestå dem dessa framgångar för att begagna oss av den därav uppkomna självförtjusningen, under vars omtöcknande inverkan människorna blint underkasta sig vår suggestion, utan att taga sig till vara för den, fullt övertygade om att deras ofelbarhet föder egna tankar, höjda över all främmande inverkan. I kunnen icke föreställa Eder, huru lätt man kan bringa de klokaste gojer till medvetslös naivitet under villkor av självförgudning och hur lätt det därjämte är att göra dem modlösa inför minsta möjliga motgång, samt bringa dem till slavisk lydnad genom att giva dem hopp om för nyad framgång. Lika mycket som de våra förakta yttre framgång, blott de bliva i stånd att genomdriva sina planer, lika mycket äro gojerna färdiga att uppoffra varje plan enbart för framgångens skull. Denna deras psykologi underlättar betydligt vår uppgift att leda dem. De äro till det yttre tigrar, men hava fårahjärtan, och i deras huvuden är det ständigt korsdrag. Vi hava insövt dem i drömmen om uppslukandet av den mänskliga individualismen genom kollektivismens symboliska enhet.

Kollektivism. De hava ännu icke klargjort för sig och komma icke att förstå den tanken, att denna dröm är ett påtagligt brott mot en av naturens förnämsta lagar, som från världens begynnelse skapat enheter olika andra, just med individualismen som syfte.

Om vi kunnat bringa dem till en dylik vanvettig förblindelse, så bevisar det icke med en underbar klarhet, i vilken grad gojernas förstånd är mänskligt outvecklat i jämförelse med vårt? Det är just det. som huvudsakligen garanterar vår framgång.

Offer. Huru förutseende voro icke våra gamla vise, då de framhöllo, att man för att uppnå ett allvarligt mål icke borsky medlen eller räkna offren, som krävas för nåendet av detta mål. Vi hava aldrig räknat offren av dessa djuriska gojer, om ock vi uppoffrat många av de våra, men i stället hava vi givit dem en ställning här på jorden, varom de icke ens kunna drömma. Det jämförelsevis obetydliga antalet offer av de våra har bevarat vårt folk från undergång.

Frimurarnas avrättning. Döden är varje människas oundvikliga slut. Det är bättre att närma detta slut till dem, som hindra vårt verk, än till de våra, till oss, skaparna av detta verk. Vi straffa frimurarna så, att ingen utom brödraskapet ens kan misstänka det, icke ens själva straffoffren: alla dö de, då det så är nödigt, liksom av normalt insjuknande. I medvetande därav våga t. o. m. brödraskapets medlemmar i sin tur icke protestera. Genom sådana medel hava vi bland frimurarna uppryckt själva roten till protest mot våra åtgöranden. I det vi predika för gojerna liberalism, hålla vi samtidigt vårt folk och våra agenter i orubblig lydnad.

Lagarnas och maktens sjunkande anseende. Under vårt inflytande har helighållandet av gojernas lagar nedbragts till ett minimum. Lagarnas anseende är tillintetgjort genom liberala tolkningar, införda av oss i dessa sfärer. I de viktigaste politiska och principiella handlingar och frågor avgöra domarna så, som vi alägga dem, de se sakerna i den dager, med vilken vi omgiva dem, naturligtvis genom understuckna personer, med vilka vi till synes icke hava något att göra — genom tidningspressen eller andra medel. T. o. m. senatorer och den högsta administrationen antaga blint våra råd. Gojernas rent djuriska förstånd är icke förmöget till analysering och observation och ännu mindre till förutseende.

Urvalet. I denna skillnad mellan tankeförmåga hos gojerna och hos oss kan man tydligt skönja urvalets och människovärdighetens insegel till åtskillnad från gojernas instinktiva och djuriska förstånd. De se, men förutse eller uppfinna icke (endast möjligen materiella saker). Härav är det tydligt, att själva naturen har utsett oss att leda och styra världen.

Det framtida rikets enkla och tydliga lagar. Då tiden är inne för vår offentliga regering, tiden för uppenbarandet av dess välgörenhet, komma vi att förändra all lagstiftning. Våra lagar bliva kortfattade, tydliga och orubbliga, utan någon som helst tolkningsmöjlighet, så att var och en blir i stånd att fullt känna dem. Huvudbestämmelsen, som genomföres i dem, är blind lydnad inför överheten.

Lydnad för chefskapet. Då försvinna av sig självt alla missbruk i följd av den enskildes ansvarighet inför representanten för högsta makten. Missbruk av maktägande, vilka stå lägre än denna högsta instans, bliva så skoningslöst straffade, att var och en förlorar lusten att experimentera med sina krafter.

Åtgärder mot maktmissbruk. Vi komma att orubbligen följa med varje administrativ handling, varav statsmaskineriets gång beror, emedan slapphet i administrationen föder slapphet överallt. Icke ett enda fall av olaglighet eller missbruk kommer att undgå exemplarisk bestraffning.

Straffens hårdhet. Hemlighållande, solidarisk efterlåtenhet bland tjänstemän i administrationen — allt detta onda försvinner efter de första statuerade exemplen av sträng bestraffning. Vår makts anseende fordrar ändamålsenliga, d. v. s. stränga straff för minsta brott, för upprätthållande av sin högsta prestige. Den lidande — om ock lidandet icke står i proportion till skulden — blir som en soldat, vilken stupar på slagfältet till nytta för Makten. Principen och Lagen, vilka icke tillåta någon avvikelse från samhällsvägen till personlig fördel för dem, som styra statsskeppet. Våra domare böra t. ex. veta, att de, i det de bravera med en dum barmhärtighet, bryta mot de rättskipningslagar, vilka äro stiftade till straff och varnagel för förbrytelse, icke för demonstrering av domarens själsegenskaper. Dessa egenskaper må man exponera i det privata livet, men icke i den officiella verksamhetskretsen, vilken utgör den uppfostrande grunden för det mänskliga livet.

Domarens åldersbegränsning. Våra domare komma icke att tillåtas tjäna längre än till 55 års ålder, för det första därför, att åldringar envist hålla på en förutfattad mening — de äro mindre kapabla att underkasta sig nya åtgärder — och för det andra därför, att det ger oss möjlighet att lättare omflytta tjänstepersonalen, som tack vare detta lättare böjer sig under vår ok. Den som önskar kvarstanna på sin plats, måste blint underkasta sig för att förtjäna det. I allmänhet bliva våra domare valda av oss uteslutande bland dem, vilka klart förstå, att deras roll är att straffa och tillämpa lagarna och icke att briljera med liberalism på bekostnad av statens uppfostringsplan, som gojerna nu föreställa sig.

Domarnes och maktens liberalism. Omflyttningstaktiken kommer dessutom att tjäna till undergrävande av den kollektiva solidariteten tjänstekamrater emellan och fjättrar alla vid regeringens intressen, varav deras öden bero. De unga domaregenerationerna bliva uppfostrade i insikt om det otillbörliga i sådana missbruk som kunde kränka den fastställda ordningen i förhållandet mellan våra undersåtar.

Nuförtiden tillåta sig gojernas domare allsköns efterlåtenhet i brottmål, ty de äga icke en klar uppfattning om sin ställning, o. de nuvarande styrande bemöda sig icke om att vid besättande av domareämbetena inpränta i domarna pliktkänsla och vikten av den uppmärksamhet, som åligger dem. Liksom djuren utsläppa sina ungar på jakt efter byte, så giva också gojerna sina underlydande fördelaktiga ämbeten, utan att ens förklara för dem, vartill dessa ämbeten äro inrättade. Det är just därför som deras regeringar förstöras av sina egna krafter. genom sin egen administrations handlingar.

Må vi ur exemplet av dessa resultat hämta ännu en läxa för vår regering.

Vi skola se till att vår regerings alla viktigare strategiska poster bli oberörda av liberalism, ty därav beror uppfostran av dem, som lyda under vår samhällsordning. Dessa poster må beklädas endast med dem, som vi uppfostrat för administrativ styrelse.

Världspenningar. Om någon skulle invända, att avskedade tjänstemän skulle bliva dyra för kronan, så kan jag för det första svara, att man kan finna för dem privata anställningar i stället för de förlorade, och för det andra — i våra händer koncentreras alla världens penningar, alltså behöver vår regering icke frukta dyrhet.

Frimureriets absolutism. Vår absolutism blir i allt konsekvent och därför blir vår vilja i varje sin yttring aktad och ovillkorligen åtlydd: den kommer att ignorera allt knot, allt missnöje, utrotande varje därav dikterat försök till handling genom exemplariska bestraffningar.

Rätt till kassation. Vi upphäva kassationsrättigheten, vilken h. o. h. övergår till vår maktbefogenhet — till den regerandes överinseende, ty vi böra icke ens tillåta den tanken att uppstå hos folket, att de av oss utnämnda domarna skulle kunna fälla ett oriktigt utslag. Om någonting dylikt det oaktat skulle inträffa så kassera vi själva utslaget, men bestraffa samtidigt exemplariskt domaren för oförståelse av sin plikt och betydelse, så att dessa fall icke upprepas. Ännu en gång, vi komma ju att känna vart steg, som vår administration gör, och endast efter dess påbud hava vi att handla, för att folket skall bli belåtet med oss, ty folket har rätt att av en god regering fordra goda fullmäktige.

Patriarkaliskt "utseende" hos den nya regentens makt. Vår regering kommer att verka som en patriarkalisk, en faderlig omvårdnad från vår regents sida. Vårt folk och undersåtarne skola i hans person se en far, som vårdar sig om vart behov, varje handling, vart ömsesidigt förhållande såväl mellan undersåtarne inbördes som mellan dessa och regenten. Då komma de att till den grad genomträngas av tanken, att de icke kunna undvara denna omvårdnad och ledning, om de önska leva i fred och ro, att de erkänna vår regents självhärskarvälde med en vördnad, gränsande till förgudning.

Regentens förgudande. Detta göra de, isynnerhet då de övertyga sig om att våra fullmäktige icke komma att ersätta hans makt med sin egen, utan endast blint uppfylla hans föreskrifter. De komma att glädja sig över att vi reglerat allt i deras liv, liksom kloka föräldrar göra det, då de önska uppfostra sina barn i pliktkänsla och lydnad.

Folken äro ju i förhållande till våra politiska hemligheter evigt omyndiga barn liksom deras nuvarande regeringar.

Den starkes rätt — den enda rätten. Som i sen, grundar jag vår despotism på rätt och plikt. Rätt att tvinga till pliktens uppfyllande är en regerings direkta skyldighet, vilken vill vara som en far för sina undersåtar. Den äger den starkes rätt, för att begagna den till att leda mänskligheten för dess välgång till den av naturen bestämda ordningen — till lydnad. Allt här i världen befinner sig i subordination, om ock icke i förhållande till människor, så till omständigheterna eller till sin egen natur, d. v. s. i varje händelse till den starkare. Låtom oss därför bliva denne starkare för det bästas skull.

Vi äro skyldiga att utan betänkande uppoffra enskilda individer, som bryta mot den fastställda ordningen. Ty i en exemplarisk bestraffning av det onda ligger en stor uppfostrande uppgift.

Den israelitiska konungen — världens patriark. Då Israels konung på sitt heliga huvud sätter kronan, räckt honom av det kuvade Europa, då bliver han även världens patriark. De av honom hemburna offren skola, tack vare deras ändamålsenlighet, aldrig uppnå det antal, som i århundraden offrats av storhetsmanin — av gojim-regeringarnas rivalitet.

Vår konung kommer att stå i ständig beröring med folket, talande till det från sin tribun, i ordalag, vilka ryktet genast bär över all världen.

Antisemitisk litteratur.

Bergtagna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—

En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75

Förlåten Faller, av S. Nilus. kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från

BOKFÖRLAGET

Box 65,

HÄRNÖSAND.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 3—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

NATIONEN

Fredagen den 22 April 1927.

Staten bör stödja den svenska bilindustrien.

(Forts. fr. sid 1).

bilskatten bleve en högre automobiltull. Den höjda tullen skulle nämligen i längden även gagna biltrafiken genom skapandet av ett för landets behov avpassat svenskt bilfabrikat under det att en högre skatt endast blir en pålaga.

Med ovanstående motivering, som Nationen här i starkt förkortad form återgiver, begärde motionärerna en förhöjning av tullen på automobiler från nuvarande 15 till 30 procent av värdet.

Så långt motionärernas motivering för sin begärda tullförhöjning. Även om man skulle kunna tänka sig att en annan norm för tullbeloppet, till exempel ett visst fastställt belopp pr fordon, oberoende av importpriset, i stället för en viss procent av detsamma, skulle giva mera effekt när det som nu gäller att stödja fabrikationen av en billig svensk personbil, måste det medgivas, att den begärda tullförhöjningen är relativt blygsam i jämförelse med de stora tullsatser, med vilka de bilproducerande europeiska länderna skydda sina industrier. Automobiltullen är sålunda i Förenta staterna 40 à 50 procent i Frankrike 45 procent, i Italien och Spanien 40 procent och i Tjeckoslovakien 45 à 65 procent. Den föreslagna svenska tullen bleve alltså, även om den begärda förhöjningen beslöts av riksdagen, relativt blygsam.

Nu skall man emellertid ej tro, att den ledanda storfinansen med huset Wallenberg i spetsen — denna storfinans, som profiterar på den enorma och tämligen riskfria bilimporten — utan vidare finner sig i en eventuell tullförhöjning, även om den är så blygsam som motionärerna föreslagit. Importminskning och till följd därav reducerade vinster kunna nämligen i så fall väntas. En hel del i storfinansens sold, direkt och indirekt, varande "auktoriteter" mobiliserades också ögonblickligen, dels i syfte att slå ihjäl tullmotionen, dels att om möjligt även göra sammaledes med den påbörjade, förhatliga svenska personbilindustrien.

Den judiske professorn Eli Heckscher började kampanjen med en längre artikel i det, judeägda Dagens Nyheter (l.). Hr "nationalekonomen" kan visserligen efter en del krumbukter gå med på en eventuell tullförhöjning om den "tidsbegränsas" men ser hellre att ett direkt statsunderstöd gives. Att professor Heckscher i enlighet med sina uppdragsgivares önskan helst ser, att den svenska bilindustrien aldrig kommer någon vart, förstår man av följande betecknande uttalande, obegripligt för var och en som ej är inne i "spelet": "Den nya industrien skulle betyda en ytterligare ökad splittring i den svenska verkstadsindustrien, vars mångsyssleri och därav följande oförmåga att driva produktionen i stor skala redan nu efter allt att döma äro betänkliga"!

Till ett dylikt uttalande äro kommentarer överflödiga. Hr professorn slutar sin artikel med följande önskan eller skola vi säga direktiv: "Det vore alltså lyckligast om motionen vid denna riksdag på sin höjd gåve anledning till en riksdagsskrivelse med begäran att regeringen prövar frågan, utan att riksdagen i någon form binder sig dessförinnan."

En veckotidning på motorområdet skrev också med anledning av professor Heckschers artikel: "Jojo! Man merkt die Absicht. Och man förstår också vilka uppdragsgivare, som stå bakom hr professorn under hans framförande i frihet i D. N:s spalter". Tidningen frågade också: "Äro de bilimportfinansierande storbankerna månne redan säkra om att ha tagit hem spelet?"

Den judiske professorn Heckschers energiska aktion mot en svensk personbilfabriation kan man förstå. Han är nämligen både direkt och indirekt i tjänst hos den bilimportfinansierande storfinansen.

Svårare har man att förstå hur en man som Kungl. Automobilklubbens väginspektör, ingenjör Gustaf Ericsson, kan engagera sig i kampanjen mot den svenska bilindustrien på sätt som skett. Aldrig hade vi kunnat tro, att sonen till L. M. Ericsson, den store svensk, som i kanske större utsträckning än någon annan gjort den svenska industrien känd och erkänd över hela världen, skulle ställa sig till den ömkliga skaran av storfinansens handgångna!

Ing. E., som byggde personbilar här hemma redan år 1904 men uppgav försöket, antagligen främst därför att tiden ännu ej var mogen, förfäktar nu den uppfattningen, att vi äro "för sent ute". Denne tjänsteman i Kungl. Automobilklubben för till torgs den för en man i hans ställning omkligen underliga åsikten att "något egentligt behov av en sådan industri finnes icke, vi kunna knappast tillverka billigare och bättre bilar än dem vi nu äro i tillfälle att köpa".

Bättre kunde sannerligen icke reklamchefen i en bilimportfirma lägga sina ord! Nåja — den i spelet bakom kulisserna något initierade har svårt att värja sig för den uppfattningen att Kungl. Klubben i stort sett icke är något annat än en väl maskerad reklaminstitution för vissa av Enskilda banken dirigerade bilimportfirmor — — — Hr väginspektörens engagemang i den stora kören av osvenska lovsjungare av den utländska bilimporten får givetvis sin förklaring, om man ser den mot bakgrunden av ovanberörda förhållande.

Den tredje av de "auktoriteter" som storfinansen släppt fram för att med rostiga vapen från den gamla utslitna arsenalen slåss för fortsatt mångmiljonrullning ur landet är kubanske generalkonsuln Hans Osterman i den bilimportfirma med samma namn, som helt äges och dirigeras av herrarne Wallenberg i Stockholms Enskilda. Nationens läsare känna säkerligen till den roll denna kvasidiplomatiske "auktoritet" spelade, då huset Wallenberg för några år sedan skulle försöka slå ihjäl Scania-Vabisfabrikernas i Södertälje bilfabrikation. Försöket misslyckades visserligen — vi torde få anledning att vid tillfälle återkomma härtill — men faktum kvarstår, att numera generalkonsul Osterman vid detta tillfälle spelade en så ful roll i egenskap av herrarne Wallenbergs redskap att det borde varit mera passande för honom att i fortsättningen låta den svenska bilindustrien vara i fred. Och efter hr Hans Ostermans "bragd" som chef för Scania-Vabis är det nog heller inga andra än uppdragsgivarna, som intressera sig för uttalanden från det hållet om den svenska bilindustrien.

Herr Ostermans uttalande till Stockholms Dagblad (h.) om omöjligheten att föra fram en svensk personbilindustri bottna i en så osvensk uppfattning och vitna om ett så ofosterländskt tänkande, att det verkar beklämmande. Och dylika röster skola få göra sig hörda i våra svenska tidningars spalter!

Att hr Osterman ivrigt förordar en svensk sammansättningsindustri, byggd på import av utländska delar är från hans synpunkt naturligt. Tacka för det — man är väl inte för ro skull en av den stora världskoncernen General Motors representanter!

Hr Ostermans försök till avfärdandet av det bärande momentet, som framdragits i diskussionen om den svenska bilindustrien, nämligen dess nödvändighet i händelse av krig, är av det slag att det skulle väcka enbart löje, därest icke frågan vore så djupt allvarlig som den är. En sammansättningsfabrik, uteslutande eller huvudsakligen byggd på importerade delar skulle nämligen förlora all betydelse i samma ögonblick importen tillfölje krig bleve stängd. I händelse av krig och därmed följande avstängning behöva vi bilfabriker med arbetsmaskiner för framställande av de olika delarna. Monteringen kan i värsta fall ske för hand. I denna sak underskattar hr Osterman helt säkert omdömesförmågan hos dem han, sina höga uppdragsgivare till behag, söker att dupera.

Den kubanske generalkonsuln och bilimportören slutar sitt uttalande med följande praktsats, som Nationen skulle vilja föreslå fabrikanterna av den nya svenskbyggda Volvovagnen att på lämpligt sätt använda i sin reklam eller i varje fall gömma bland sina minnen: "Skall svenska allmänheten behöva finna sig i en fördyring och därmed kringskärning utav ett av de inom kort viktigaste transportmedlen för att stödja en dödfödd industri?" — Detta uttalande, undertecknat "Hans Osterman, bilimportör" skulle heltvisst få många fosterländskt kännande svenskar att genast köpa den svenska billiga kvalitetsbilen Volvo.

En sak i detta sammanhang som väckt åtskillig förvåning o. berättigad uppmärksamhet är, att Kungl. Automobilklubbens officiella organ, "Svensk Motortidning", ännu synes leva i fullständig okunnighet om det imponerande arbete, som nedlagts på skapandet av en svensk personbilindustri efter stora och bärande linjer. Icke en rad om denna sak har synts till i denna Sveriges ledande motortidning, som däremot i nummer efter nummer förhärligar allt utländskt på området. Ännu ett bevis för vad vi här ovan framhållit, nämligen att Kungl. Klubben går i ledband hos de firmaintressen, som dirigeras av stora W. Det är en skandal att dylikt opåtalt får äga rum. Har icke den svenska ädlingen greve Clarence von Rosen, klubbens ordförande, något att säga till om numera? Eller är han endast en dekorativ galionsfigur till prydnad för Kungl. Svenska (läs utländska!) Automobilklubben?

Som en bjärt motsats till det här ovan påtalade kan Nationen omtala, att Norges ledande motortidning, "Norsk Motorblad", i sitt senaste nummer har en längre illustrerad artikel om den nya svenska bilen. Den norska facktidningen skriver bland annat, att priset i jämförelse med bilpriserna i andra land får anses vara konkurrenskraftigt, och slutar sin sympatiskt hållna artikel med följande nog så intressanta uttalande:

"Det är ett nytt utslag av svenskt initiativ o. svensk duglighet som här gör sig gällande. Det råder intet som helst tvivel därom, att bilimporten till de nordiska länder, som icke själva tillverka automobiler, i icke ringa grad öva inflytande på landets finansiella ställning, och att en inhemsk produktion förutom att skaffa folk arbete kommer att medvera till en gynnsammare handelsbalans genom att hindra stora summor att gå ur landet".

För sin del vill Nationen uttala den förhoppningen att riksdagen ger vår svenska bilindustri det blygsamma stöd, som det av motionärerna i riksdagens bägge kamrar framförda förslaget om tullförhöjning innebär. Det är ett livsvillkor för oss att få en kraftig svensk såväl person- som lastbilindustri, icke blott för handelsbalansens skull utan även för den tryggheten en dylik industri ger ur försvarssynpunkt.

Nationen har tidigare, ensam i svensk press, gjort sig till tolk för en begränsning av den enligt vår mening alldeles för stora bilimporten. Vi välja ha bort den onödiga och ekonomiskt ruinerande lyxbilimporten och i dess ställe få fram en behovsproduktion av svenska billiga kvalitetsvagnar. Det är med dessa bevekelsegrunder för ögonen som vi helt naturligt hälsa den nya svenska personbilen välkommen.

De svenska industriföretag, främst SKF., Pentaverken, Bofors, Köpings Mek. Verkstad, Olofströms Stålpressningsbolag och Åtvidabergs Industrier, vilka gemensamt bygga den nya svenska Volvo-bilen med det urgamla svenska stålmärket som igenkänningstecken, äro därför förtjänta av en varm och uppriktig välgångsönskan i sina vällovliga och ingalunda lätta strävanden att åstadkomma en livskraftig svenska personbilindustri.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Prenumerera på NATIONEN.

Den Gyllene Internationalens Genèvekongress.

(Forts. fr. sid 1.)

arbetar- och konsumentorganisationerna i intress egemenskapen".

Locheurs har refererade uttalande utgör ett ytterligare belägg för den av Nationen förut hävdade uppfattningen, att syftet med "de ekonomiska världskonferenser", som nu gå av stapeln, är att till favör för den internationella judiska storfinansen utplåna all individuell företagsamhet i de olika länderna d. v. s. fullkomna Alljudas ekonomiska världsregemente. Man känner igen finansherrarnas gamla talesätt om de stora fördelar, som gemensam ledn. gemensamma råvaruköp etc. skola erbjuda de breda lagren genom billigare priser o. s. v., från de tider, då vårt bankväsens och vårt näringslivs förtrustning under den judiska maktens hägn genomfördes, den grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen tillskapades etc. Av all den härlighet man utlovade som en frukt av denna "rationalisering" av vårt inhemska ekonomiska liv blev emellertid i verkligheten platt intet. Det var endast blå dunster, som man slängde i ansiktet på de godtrogna massorna, för att sedan "rationaliseringen" väl genomförts sätta i scen en utplundring av mest skamlösa slag över hela linjen. Det är samma ljuvliga perspektiv i oändligt förstorad skala, som nu erbjuder sig genom de planerade stora s. k. ekonomiska världskonferenserna, varmed avses en "rationalisering" d. v. s. en enhetlig, organiserad, i system satt utplundring av i första hand Europas och därpå även all den övriga världens materiella resurser under den judiska maktens hägn. I Sverige liksom i andra länder hava sedan någon tid tillbaka Alljudas nationekonomer (professorerna Cassel, Heckscher etc.) och andra "vetenskapliga" auktoriteter varit inriktade på de samma linjer, som storfinansens främsta synlige ledare i Frankrike, Loucheur, nu offentligt proklamerat såsom vägledande för den stundande stora världskongressen. För några månader sedan kunde man i dagspressen läsa en mängd annonser av de ifrågavarande herrarna, vari den enskilda handeln utdömes såsom irrationell och kollektivismens idé höjdes till skyarna såsom idealet. "Den högre organisation av detaljhandeln, som heter kooperation betyder", yttrade härvid prof. Cassel, "koncentration av hela detaljhandeln o. därmed en avsevärd besparing av arbetskraft i jämförelse med det rent otroliga slöseri, som den fria konkurrensen i detta avseende gör sig skyldig till — den måste hälsas med glädje såsom ett viktigt steg framåt". I samma stil uttalade sig de övriga herrar "nationalekonomer", medvetet lögnaktigt utdömande den ur praktiskekonomisk synpunkt sunda och rationella fria konkurrensen såsom osund och rationell. Men som herrar storfinansmän under de ännu rådande demokratiska regimerna icke kunde beräkna att genomföra sin stolta planer utan de politiskt organiserade massornas hjälp, skulle det ske i "samarbete" med demokratiens ekonomiska arbetsform el. kooperationen, som härmed är kommen till den punkt i utvecklingen, då den på allvar inriktas för sin stora mission i det judiska erövrarekapitalets tjänst.

Huruvida den storfinansiella makten skall komma att lyckas i dessa sina allra senaste spekulationer enligt sin stora plan på världens ekonomiska erövring är dock ganska ovisst. Hittills har det i allmänhet visserligen gått tämligen så väl efter beräkning tack vare de starka maktpositioner Alljudas speciella "ledare"-agenter inom de demokratiska partierna innehaft, men sedan massorna nu börjat vakna, är situationen vorden åtskilligt annorlunda. Det är nu ej lika behändigt att leda dessa hur o. vart som helst, särskilt i vårt land, där arbetarna stå på en högre kulturståndpunkt än i de flesta andra länder. När judendomen förlest fram med arbetarerörelsen, skedde det efter den hävdade grundsatsen "Proletären är spekulationens lydigaste redskap", men denna grundsats kunde hålla endast så länge massorna läto sig blint ledas av de judiska agenterna. Den tiden är emellertid lyckligtvis nu oss förbi, och därför må man hoppas att de lömska planer, som av den internationella ockrareligan äro å bane på vårt lands definitiva förslavande under Den Gyllene Internationalen, skola gå om intet genom ett resolut mosånd från de svenska arbetarnas sida.

Den nya jorddelningslagen — en reform bukt.

(Forts. fr. sid. 1.)

är lagd i byggningsbalkarna av medeltidens landskaps- och landslagar samt av 1734 års lag — står den dock nu inför början av slutet, inför ett skede, som ovillkorligt kommer att leda till byns definitiva upplösning.

Det är den nya av 1926 års riksdag, efter mångåriga förarbeten, antagna jorddelningslagen, som kommer att hava denna verkan.

Uti särskilda skrivelser till första särskilda utskottet vid 1926 års riksdag — det s. k. jorddelningslagutskottet — sökte jag, med utgångspunkt från några särskilt belysande rättsfall ur min advokatpraktik, framhålla mina betänkligheter mot det föreliggande stora och i samhällsorganisationen djupt ingripande lagförslaget. Medelst ett rättsfall ang. delningen av Silvåkra och Kranke sjöar i Malmöhus län påvisade jag de praktiska konsekvenserna — onödigt arbete och stora kostnader — av att skifta insjöar. Genom ett annat rättsfall — ang. delning av vattenområde i Mörrums å — framhöll jag, att då delningen gällde speciellt vattenkraft, delningen var i sig själv meningslös samt dessutom tekniskt outförbar, såvida man ville upprätthålla det hittills uppställda kravet på en för alla parter rättvis delning. Slutligen sökte jag belysa lagförslaget i hela dess vidd, från synpunkten av dess allmänna innebörd och dess förväntade verkningar på vårt lands hela jordegendomsordning. Härvid kom jag i första avseendet till det resultat, att lagförslaget kommer att införa ett jorddelningsmaskineri, som möjliggör en total uppdelning av hela landet i vilka parceller som helst och ett sammanförande av parceller, till vilken omfattning som helst, till parcellering och latifundiebildning, o. som otvivelaktigt kommer att leda till en modern omdelning av territoriet av mera genomgripande betydelse än någon som förut förekommit i vår historia. I senare avseendet — beträffande de sociala verkningarna — framhöll jag bl. a., att jorddelningslagen kommer att nedbryta de sista resterna av byn såsom territoriellt samhälle med därav följande efterverkningar: en i ökat tempo fortsatt överavverkning av landets skogar samt införande av en ny jordegendomsordning, baserad på småbruk. I stället för att vår jordegendomsordning hittills väsentligen uppburits av vår gamla fria, självägande allmoge, kommer den att i framtiden uppbäras av ett av statshjälp beroende proletariat av småbrukare.

Nu har förslaget upphöjts till lag och det sålunda bebådade sociala dramat skall börja spelas."

Tyskland under Judemonopol

(Forts. fr. sid 1).

ju visat sig utgöra ett det allra yppersta instrument såväl ur det finansierande privatintressets profitsynpunkt som ock ur synpunkten av det politiska livets korrumperande. — Alltså ett fullt värdigt föredöme för andra stater under den gyllene kosmopolitismens hägn. Det skall bli av intresse att se, i vad mån Tyskland kommer att acceptera hr bankiren Kahns "välvilliga" hjälp för förbättrande av dess betalningsmöjligheter.

Söderl. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm.
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS
Helår . . . . Kr. 10.-
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 17. Fredagen den 29 April 1927. Årg. 3

Avbetalningssystemet hotar allvarligt den fria handeln.

Judiska jätteplaner på den svenska affärsmarknadens erövring.

Avbetalningssystemet är den judiska storfinansens allra senaste kampmedel att exploatera konsumenterna o. tillintetgöra den fria individuella svenska handeln.

Äntligen har den offentliga diskussionen i vårt land börjat sysselsätta sig med det s. k. avbetalningssystemet tack vare den motion, som i riksdagen väckts om en utredning i frågan. Väl börjar man både här och var komma underfund med att detta system ingalunda är av den oskyldiga karaktär som det hitintills i allmänhet fått gälla för. I den mån de praktiska konsekvenserna därav gett sig till känna, har reaktionen mot detsamma tvingat sig fram och t. o. m. de mest exklusiva judeorganen i huvudstaden hava nödgats intressera sig för saken, ehuru naturligtvis på sitt säregna sätt, som framför allt låtit det angeläget vara att få uppmärksamheten avledd från det väsentliga däri.

Varnande röster hava sedan åratal tillbaka och med full rätt låtit höra sig, vilka pekat på de stora faror, som lurar bakom den i mycket så tilltalande skylten. Det har framhållits, huru avbetalningssystemet är ägnat att fördyra varudistributionen, huru det motverkar förståelsen för kontanthandelns betydelse, främjar lyxkonsumtion och slöseri samt genom det lättsinniga sätt, varpå avbetalningsfirmorna tillämpa systemet, visat sig utgöra en källa till brottsliga och bedrägliga manipulationer i det oändliga. — Allt nog så sant. Men själva det centrala i frågan, upphovet och grunden därtill, synes man i allmänhet hava ringa eller intet intresse till övers för. Det man sålunda uder den pågående tämligen vidlyftiga pressdiskussionen noga aktat sig för att vidröra inför allmänheten är, att avbetalningssystemet är den judiska storfinansens allrasenaste kampmedel att exploatera konsumenterna och tillintetgöra den fria, individuella handeln. På skilda vägar såsom bl. a. medels koncerner av olika slag, monopoler, jättevarumagasiner, kooperationen och nu senast det s. k. avbetalningssystemet sluter denna allt uppslukande och exploaterande internationella finansmakt ett allt hårdare grepp kring den fria, individuella svenska handeln, som, därest icke kraftåtgärder snarast vidtagas för dess skyddande, inom en nära framtid torde komma att helt uttrångas av den judiska storfinansens monopol- och liknande bildningar.

Det moderna avbetalningssystemet är en av utvecklingsförhållandena framkallad, synnerligen raffinerad metod för åstadkommande av konstlad konsumtion samtidigt med privilegiering av försäljningsrätten. Världen lider f. n. som vi veta av överproduktion, och produktionens alster kunna därför icke absorberas av marknaden. I olika länder tryckas stora befolkningsgrupper av penningbrist. I en sådan situation kör man fram med avbetalningssystemet och frestar med dess fördelar. Inte behöva vi försaka, tänka vår tids i slöseriets anda fostrade människor. "Jag kan ju skaffa mig det och det på så förmånliga villkor, endast en obetydlig kontantinsats och sedan små månatliga amorteringar, som inte kännas alls. Det är ju ett utomordentligt sätt att skaffa sig litet av denna världens goda, som eljest icke skulle vara överkomligt. Det är ju direkt sparsamhet under lätta och angenäma former. Den gamla sortens sparsamhet med försakelse

(Forts å sid. 4.)

En revision av våra bankers räntepolitik nödvändig!

Kravet på en revision av våra bankers räntepolitik, som ju utgör ett av de väsentliga hindren för det svenska näringslivets återhämtning och uppblomstring, har vid flerfaldiga tillfällen kraftigt framhållits i denna tidning. Det är därför med tillfredsställelse vi se, att en daglig tidning, Nya Dagligt Allehanda, nu går in för detta alltför berättigade önskemål. Tidningen erinrar om, huru riksbanken med anmärkningsvärd snabbhet tillgodogjort sig den engelska diskontosänkningen för att å sin sida nedsätta den lägsta växelräntan från 4 1/2 till 4 procent, ett beslut, som givetvis måste hälsas med glädje av allmänheten, om det ock kommit ett par månader senare än utvecklingen på den svenska marknaden tillåtit. Den faktiska situationen berättigar nu, framhåller Allehanda, den kreditbehövande allmänheten, som dagligen har känning av de svåra produktions och avsättningsförhållandena, att vänta en sänkning av räntesatserna även från affärsbankernas, sparbankernas och postsparbankernas sida. Tidningen skriver:

Räntorna måste bli billigare. Beträffande de nuvarande räntevillkoren i Sverige, så ha både företagare och arbetare samt allmänheten över huvud ett mycket påtagligt intresse i att affärsbanker, sparbanker och postsparbanken snabbare än hittills tillmötesgå affärsvärldens önskningar. Affärsbankerna hålla fortfarande på en alltför stor räntemarginal. De skylla på höga omkostnader, på de frusna krediter som alltjämt ligga kvar i deras portföljer, o. på sparbankernas och postsparbankens skarpa konkurrens om sparmedlen. Det kan medgivas att postsparbanken, som är en officiell institution, borde vara den första som drar konsekvenserna av riksbankens senaste beslut. Dess inlåning uppgår för närvarande till cirka 200 miljoner kronor mot 165 miljoner kr. vid slutet av år 1925 och endast 100 miljoner kr den 3 december 1921. En sänkning av postsparbankens inlåningsränta skulle säkerligen få en stor betydelse. Även sparbankerna borde numera överväga, om det är klokt och riktigt att fasthålla vid de gällande inlåningsräntorna. Av affärsbankerna måste man då emellertid begära att de icke återupptaga den relativt stora kapitalexport som i fjol starkt ökat konkurrensen om det nybildade kapitalet.

Billiga kreditvillkor är en förutsättning för det svenska näringslivets framtida konkurrens på världsmarknaden. Det försprång som en del av våra industrier under senare år kunde tillgodogöra sig, går förlorat i sam-

(Forts. å sid. 3).

Vad man måste veta om judendomen.

Efter översten D. von Hardt i "Johanniter-Ordens Blatt".

Över ämnet "Vad man måste veta om judendomen" skriver den tyske johanniterriddaren av högsta graden översten D. von Hardt i "Johanniter-Ordensblatt" följande: —

Årligen kommer jag i beröring med ett 80-tal jordbrukare och vet därför, hur dessa — stora och små, adliga och borgerliga — tänka om judarna. Alla skymfa de judarna, men alla köpa och sälja samtidigt genom judisk förmedling, ursäktande sig själva med, att man ej kan undvara dem. Mången bonde tror, att han icke kan köpa en ko av en annan bonde utan förmedling av judarna. Fyra av de nämnda 80 jordägarna köpa icke för ett öre av judarna och må bra därav och hava dessutom det angenäma medvetandet, att hava gjort något för fosterlandet, ty av de oerhörda summor, som tysken låter juden förtjäna, går en stor del till att undergräva tyskheten, det tyska folket och den germanska rasen.

Vem och vad är juden? Vad måste vi känna om honom? Tysken är märkvärdigt menlös; han vet i allmänhet bättre besked om andra folk än om sig själv. Arierna, vars sista rest de germanska folken äro, hava som bekant lagt grunden till all kultur (inte att förväxla med civilisation), varom i nuvarande tid utgrävningar och berättelser från alla tider lämna oss klart besked. Men ännu mindre än om sitt eget folk vet tysken besked om det folk, som sedan århundraden bor hos honom, judarna, och det är i elfte stunden att äntligen lära känna detta folk, denna stat i staten, ty först därigenom bliva vi istånd att framgångsrikt bekämpa denna den farligaste av alla våra fiender, och denna kamp är oändligt mycket svårare än världskriget, emedan den nästan uteslutande måste utkämpas med andliga vapen, under det motparten använder sig av sådana, som vi tyskar icke äro vana att bruka, bakdanteriets, lögnens, förräderiets, bakslughetens och rättshaveriets smutsiga vapen. Man får inte överskatta, men ännu mindre underskatta sina motståndare, ty det sista är det farligste, vilket icke hindrar, att vi just gjort detta beträffande judarna. De ha sedan århundraden alltid glänsande förstått att dölja sig under masken av den alltid älskvärde, tillmötesgående, allt ombestyrande människan, att, såsom det heter på det vetenskapliga språket, spela "mimicry" (skyddande förklädnad). Han gjorde sig själv liten, drev med sig själv, lät sig illa behandlas; man kunde kasta ut honom genom en dörr och han kom lika hövlig tillbaka genom en annan dörr och fortsatte att vara den ständigt leende och tillgängiige handelsmannen.

Han blev betraktad såsom den ofarlige juden, med vilken man lugnt kunde göra affärer. Men under det vänliga yttre, under den av masken framhävda minen såg ingen de hatfyllda själarna, det glödande begäret efter hämnd. Han lånade och lånade storgodsägarens son allt mer och mer, tills han kunde draga åt repet kring halsen, och juden, full av tillfredsställd hämnd, kom i storgodsägarens ställe som ägare av jorden. Överallt var juden bekant, ja omtyckt, man gladde sig över hans språk, gester, ansiktsspel, vitsar, ödmjukhet, och märkte ej alls, hur han bedrog oss rörande sig själv. Vad brydde man sig om, att mannen med det komiska utseendet händelsevis hade en annan religion. Man anade icke att i hans s. k. religion — i själva verket är det ingen religion, utan såsom juden Mendelsohn säger en uppenbarad författningssamling, ett ömsesidigt kontrakt med Jahve — gömde sig hans kraft. I hans "religion" föreskrives hans politik, hans förhållande till andra folk, hans raslagar, hans seder och bruk, hans sätt och väsen i penningeförvärv. Först senare har man blivit uppmärksammad på, att judarna äro en ras och till och med av de mest utpräglade, och sedan vetenskapen klarlagt för oss, vad rasen betyder i folkens liv, kan man förstå, varför judarna äro det enda av antikens folk, som lyckats bevara sig till nutiden. Och nu på allra sista tiden har man märkt, att judarne icke blott äro ett folk med särskild religion, icke blott en ras av särskilt slag utan i ännu högre

(Forts. å sid. 4.)

K. A. Wallenbergs roll under världskriget.

En ny inlaga till Konstitutionsutskottet från gen.-konsul Folke Cronholm.

Förutvarande chargé d'affair ad hoc i Mexico, generalkonsul Folke Cronholm, har till riksdagens Konstitutionsutskott i dagarna ingivit en ny skrivelse rörande bankdirektören K. A. Wallenbergs förhållande under världskriget. Man avvaktar med intresse Konstitutionsutskottets ställningstagande, som ju här självfallet är nog så svårt, då utskottet faktiskt befinner sig mellan tvenne eldar, med å ena sidan sina konstitutionella förpliktelser och å den andra landets "hemlige regent", representerande den här numera så gott som allhärskande internationella judiska storfinansen. Gen.-konsul Cronholms skrivelse lyder:

I anslutning till min vördsamma skrivelse den 14 mars 1927 rörande bankdirektören, serafimerriddaren m. m. K. A. Wallenbergs hemliga tjänster åt krigförande makt under den tid, han beklädde den höga förtroendeposten såsom vår Konungs ansvarige rådgivare för utrikes ärendena, vilken skrivelse blivit offentliggjord genom tidningen "Nationen" härstädes, tillåter jag mig till Utskottets kännedom härjämte överlämna två exemplar av sagda tidning, nummer 13 och 14 den 1 och 8 april 1927, uti vilka återgivits två skrivelser, den ena till utrikesdepartementet och den andra till herr K. A. Wallenberg, vilka jag avlåtit, på det att, i fosterlandets intresse, det måtte bliva inför offentligheten såväl härhemma som i främmande land fastställt, på sätt själva neutralitetsbrottet avslöjades, huruvida herr K. A. Wallenberg kände innehållet även i de tyska chiffertelegram, vilka han såsom utrikesminister befordrade; varom ock allt Sveriges folk har rätt att få kännedom.

Då jag — såsom varande den ende av utrikesdepartementets tjänstemän i främmande land, som fått lida till följd av herr K. A. Wallenbergs fosterlandsvådliga förehavanden såsom utrikesminister blott därför, att jag pliktskyldigast åtlydde hans order till mig att vidarebefordra ett antal för mig till innehållet okända tyska chiffertelegram, vilka senare visade sig vara av det mest ödesdigra innehåll — tror mig vara berättigad att få veta, om min förutnämnda framställning till Utskottet vunnit något beaktande, så att från dess sida något kommer att i fosterlandets intresse vidtagas till grundlagsenlig utredning rörande det ansvar, som vilar å herr K. A. Wallenberg, för vad han under utrikesministertiden lät komma sig till last till uppenbar skada och skam för fosterlandet, anhåller jag också härmed vördsamt om ett meddelande härutinnan; utbedjande jag mig lika vördsamt, för det fall att min framställning lämnats utan avseende, att få veta anledningen härtill, då hans blotta egenskap av en Wallenberg ju icke grundlagsenligt kan fritaga honom från laga ansvar för sina gärningar såsom grundlagsenligt ansvarig minister för utrikes ärendena.

(Forts. å sid. 4.)

Prenumerera på NATIONEN.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:r 16.

Universitetens oskadliggörande. För att tillintetgöra alla kollektiva krafter utom de våra måste vi oskadliggöra den första etappen till kollektivism — universiteten, i det vi omorganisera dem i en ny riktning. Deras dekaner och professorer skola beredas för sina ämbeten enligt detaljerade, hemliga program, därifrån de ostraffat icke komma att vika en tumsbredd. De skola utnämnas med största försiktighet samt ställas i stramt beroende av regeringen.

Vi utesluta från undervisningen statsrätten likasom allt, som berör politiska frågor. I dessa ämnen komma blott några tiotal personer att undervisas, utvalda på grund av framstående begåvning ur de invigdas krets. Universiteten böra icke utdimittera gulnäbbar, de där vurma för att koka ihop konstitutioner likt komedier o. tragedier och sysselsätta sig med politiska frågor, av vilka t.

(Forts. å sid. 4.)

Johanniter Orden — en adelsinstitution för Wallenbergs och judarnas räkning?

Riksmarskalken Prinzsköld förmedlare.

Den stora allmänheten vet förmodligen knappast, vad Johanniter Orden är för något. Därom är ju inte mycket att säga. Och hade Orden såsom från början väl var ämnat här i Sverige, nöjt sig med att vara en vacker kvarleva från forna tider samt med tillsats av den numera oundgängliga etiketten av litet välment välgörenhet, så hade nog Orden fått fortsätta i sin fridfulla tillvaro utan inblandning från Nationens sida.

Men tyvärr har även i denna institution det Wallenbergska maktbegäret gjort sitt inflytande gällande, vilket på det vanliga viset manifesterats och prakticerats genom att sätta in Enskilda bankens ordförande, riksmarskalken Printzsköld, i styrelsen eller Ordenskonventet som det kallas.

Innan vi gå närmare in på denna fråga, må emellertid först nämnas några ord om Johanniter Ordens karaktär, d. v. s. sådan som den tillkännagives officiellt, och vi kunna sedan lättare skärskåda, hur den ter sig i verkligheten.

Ända från korstågens tid leder Johanniter Orden sina anor, enl. vad man kan inhämta ur "Johanniter Ordens historia", på Ordens uppdrag utarbetad av arkivarien i Riksarkivet, dr. Hjalmar Bergstrand. Det var ett verkligt storartat mål, som ursprungligen uppställdes: det heliga landets befriande, den kristna orientens återerövring, de otrognas fördrivande, hedningarnas omvändelse. De andliga riddarordnarna spelade härvid en framstående roll, "de sanna förkämparna för kristendomens o. chevaleriets anda"! Ordnarna

(Forts. å sid. 4.)

Den 29 April

Storbanksintresset ut ur riksdagen!

Vid skilda tillfällen har i Nationen skarpt kritiserats den provokatoriska roll våra officiella nationalekonomiska experter spela inom nutida svensk politik. Vi hava karaktäriserat dem så gott som överlag som företrädare och propagandister för en nationalekonomi, som har så litet som möjligt med svensk nationalekonomi att skaffa o. endast och allenast går ut på att befordra de rent antisvenska, internationella judiska intressena i Sverige. Denna beskyllning är ju i och för sig synnerligen allvarlig, och det är ett märkligt faktum, att ingen av de berörda herrar "vetenskapsmän" med mer eller mindre internationellt rykte ens försökt att rentvå sig. Ansvaret för den olyckliga statsfinansiella och -ekonomiska politik, som i senare tid förts i vårt land, faller i hög grad på de betrodda personer, vilka i egenskap av nationalekonomiska auktoriteter för den judiska mammonsmaktens räkning vilselett opinionen inom och utom riksdagen. Det väckte en allmän och pinsam uppmärksamhet, när den främste ibland dem, professor Gustaf Cassel så sent som för någon mån. sedan framträdde inför offentligheten och förfäktade den djärva lögnsatsen, att statsskulder icke böra betalas. Om han ej förut blottat sig, så gjorde han det förvisso den gången. Han spelade vid det ifrågavarande tillfället sin roll med en sådan vårdslöshet, att professor David Davidsson såg sig föranlåten offentligt uppträda med en reservation mot den barocka teorien. Vart denna provokatoriska nationalekonomiska politik fört oss, hava vi i dag tyvärr en nog så hård känning av. Den har bragt oss i en statsskuldsättning till det internationella judiska lånekapitalet å 1,739 milj. kronor d. v. s. en stegring från 1913 av ej mindre än 1,091 milj. kronor. Men ännu återstå av statens till 3,033 milj. kronor högt uppskattade egendom ointecknade 1,292 mil. kronor, och våra herrar "nationalekonomer" giva sig ingen levandes ro förrän de lyckats få också dessa förpantade till den judiska erövraremakten. Samtidigt göra de allt vad i deras makt står för det svenska näringslivets och den svenska handelsbalansens försvagande till de judiska intressenas favör. Utvecklingsmöjligheterna för de inhemska industrier och odlingar, som icke helt sammanfalla med den internationella storfinansens intressen, kringskäras i möjligaste grad, och alla krafter inriktas på ett förhindrande av en uppblomstring av det inhemska näringslivet, där icke detta helt överensstämmer med Den Gyllene Internationalens intressen. Vårt lands handelsbalans visade 1926 ett importöverskott å cirka 100 milj. kronor, men tro ej, att våra herrar "nationalekonomer" observerade detta faktum som något olyckligt sådant och på något minsta vis sökte inrikta sin rådgivande verksamhet till åstadkommande av ett annat sakernas läge. Nej, de tvärtom än mera forcerade sina ansträngningar i direkt förstörande anda. Men en dag skall sanningen gå upp för Sveriges folk beträffande de av dragspressen till vetenskapsmän av första rang falskeligen upphöjda charlatanerna i den alljudiska maktens tjänst.

Riksdagens bevillningsutskotts ställningstagande till den av enskilda motionärer föreslagna förhöjningen av biltullen samt kamrarnas i onsdags fattade beslut att avslå denna begäran äro helt visst mycket belysande för den provokatoriska, landsförrädiska roll herrar nationalekonomer spela i den judiska Mammonsmaktens tjänst. Situationen var såsom framhölls i vår artikel i ämnet i föregående nummer, att vi här hade ett sällsynt tillfälle att kunna stärka landets ekonomiska ställning, väsentligt upphjälpa vår dåliga handelsbalans, förhindra en olycklig miljonrullning ur landet, ge landets näringsliv ett betydelsefullt handtag med åtföljande förbättrad allmän ekonomi, skaffa stat och kommuner inkomster samt minska arbetslösheten jämte den tunga denna utgör för det allmänna. Sverige importerade under 1926 icke mindre än 17,592 bilar till ett värde av c:a 45 milj kronor. Då vårt land har de yppersta förutsättningar för att till en början med kunna tillgodose en avsevärd del av detta behov, som nu tillfredsställes genom import, skulle det förefalla som en självklar sak, att motionärernas begäran om en höjning av tullen å bilar från 15 till 30 procent utan vidare skulle gå igenom. Men nej! Det Wallenbergska bilimportintresset var icke betjänt med en dylik, och därför skulle det resas ett det mest intensiva motstånd mot densamma. Så fick man bevittna det ömkliga skådespelet av hela raden Wallenbergska agenter-"auktoriteter" med herrar nationalekonomer i teten rycka in i striden mot den höjda tullen under förebringande av allsköns doktrinära stundom rentav toklustiga motiveringar. Främst i ledet syntes judiske nationalekonomiske professorn Eli Heckscher, vilken i sin rörande omvårdnad om den svenska industrien varnade för "splittring inom verkstadsindustrien och därav följande oförmåga att driva produktionen i stor skala." Bland andra uppmärksammade "auktoriteter" var ju vidare verkställande direktören för den av Enskilda banken ägda och ledda Ostermanska bilimportfirman, generalkonsuln Hans Osterman, som ivrigt förordade en svensk sammansättningsindustri, byggd på import av utländska delar. Hr Osterman talade på storfinansens vanliga manér i den svenska allmänhetens namn och protesterade emot att denna skulle ställas inför "en fördyring och därmed kringskärning utav ett av de inom kort viktigaste transportmedlen för att stödja en dödfödd industri" — en motivering, som naturligtvis varit i säck, innan den kom i påse. Med kännedom om den Wallenbergska storfinansens maktställning i riksdagen och bevillningsutskottets sammansättning var det knappast överraskande, att detta utskotts majoritet liksom sedan också kamrarna helt skulle acceptera de av hrr Heckscher, Osterman m. fl. Wallenbergska "auktoriteter" framlagda skälen emot en tullförhöjning. Utskotts- liksom kammarmajoriteterna visade med sina beslut tydligt och klart, vad andas barn de äro. Då man självfallet icke, synnerligast som majoriteten hade karaktären av "vänster", kunde motivera sitt ställningstagande med att man önskade vårda om huset Wallenbergs höga intressen, kommo hrr professorer Heckschers och Wohlins m. fl. doktrinära utläggningar särdeles väl till pass. De moderna judisk-politiska doktrinerna äro ju nu en gång till för att beslöja de spelande realintressena i politiken! Man häpnar emeliertid över de "demokratiska" majoriteternas naturligtvis icke omedvetna naivitet och bristande vilja till förståelse. Beträffande personbilindustrien hade utskottet ej velat motsätta sig en utredning för utrönande "huruvida förutsättningar föreligga för en sådan tillverkning i stor skala, som ledningen för Volvofabriken tänkt sig, samt huruvida och på vad sätt staten bör annorledes stöja detsamma. Gentemot detta sistnämnda uttalande hade dock bondeförbundarna, "nationalekonomiske" professorn Wohlin och Olsson i Golvasta reserverat sig, varjämte anmält sig som reservanter sex högermän, vilka yrkade på en höjning av tullen till 25 procent.

I riksdages nu fattade beslut att i enlighet med bev.-utskottets förslag avslå motionerna om en förhöjning av biltullen hava vi fått ett nytt beevis för det hänsynslösa och fosterlandslösa regemente, som den judiska Mammonsmakten under husen Wallenbergs och Bonniers hägn utövar inom vår nutida lagstiftande församling. Frågan låg här så klar som en politisk fråga överhuvud kan ligga. Det gällde å ena sidan ett betydande svenskt-ekonomiskt intresse och å den andra ett internationellt-ekonomiskt sådant: Sveriges eller internationella judiska storfinansens i Stora W:s gestalt. Riksdagens beslut är så mycket mera ansvarslöst som den av regeringen föreslagna skärpningen av automobilskatten, beräknad till 4,25 milj. kronor, bevisligen i långt högre grad kommer att drabba motortrafikväsendet än den föreslagna tullförhöjningen. En verkställd sakkunnig utredning ger nämligen vid handen, att regeringens bilskatteförslag innebär en årlig merutgift för en medelstor droskbil av c:a 183 kronor medan reservanternas förslag om förhöjda tullar representerade en merutgift av blott c:a 86 kronor. Hela humbugen i bevillningsutskottet från Enskilda bankhållet inspirerade, , konstruerade motivering är härmed avslöjad.

Det är beklämmande att nödgas skåda riksdagen under ledning av svenska "nationalekonomer" i främmande makts sold i en fråga av den utomordentliga betydelse som den förevarande gå rakt emot det egna landets intresse. Det visar, att det ännu skall åtskilligt till för att få det på vårt lands ofärd inriktade judiska storfinansintresset utvisat ur det riksdagspolitiska livet. Den hjälp, som här begärdes av statsmakten för möjliggörande av en utvecklingsstark svensk industri och därmed till upphjälpande av landets ekonomiska välstånd, var ytterst blygsam. Andra länder med nationell ansvarskänsla hava långt före detta tryggat sina näringsliv med de nödvändiga skydden, i fråga om automobiler Förenta staterna medels en tull av 40 à 45 proc., Frankrike 45 procent, Italien och Spanien 40 procent, Tjeckoslovakien 45 à 65 procent o. s. v. Men här i Sverige skola alla det egna landets och det egna folkets intressen åsidosättas till förmån för den internationella judiska storfinansens och huset Wallenbergs. I alla länder anstränger man sig till det yttersta för att upphjälpa näringslivet och ekonomien för det egna landets invånare samt att dymedels kunna råda bot mot dyrtid, arbetslöshet etc., men här göres allt vad göras kan för att förhindra en ekonomisk återhämtning, varje ärligt initiativ ihjälslås, endast den statliga utgiftssidan drives i höjden under det man provocerar statsmakten att engagera sisg allt djupare och djupare i skuldsättning och beroende hos den internationella storfinansen. Det är så bekvämt att gå till denna och låna dyra lån till arbetslöshetsunderstöd o. allt, samtidigt vinnes ju därmed också en hel rad andra fördelar för Alljuda. Men efterräkningens dag kommer, den dag som våra herrar "nationalekonomer" nogsamt akta sig för att tala om. Vi djärdes för någon tid sedan uppställa den frågan, om riksdagen äntligen på allvar skulle vakna. Sannolikt är det ett gott stycke dit, att döma av dess sätt att behandla det här berörda riksviktiga ekonomiska spörsmålet. Men ute i landet har opinionen börjat att vakna, och inför denna folkliga företeelse får man hoppas att riksdagen och dess främst betrodde också en dag skola vakna till ansvarskänsla, innan det ännu är för sent. Första villkoret härför är dock tydligen att den frigör sig från beroendet av Alljudas mot landets intressen inriktade "vetenskapliga" och andra agenter, främst de av "nationalekonomers" heder, rang och värdighet, för att i stället tänka och handla efter sitt eget goda omdöme med det egna folkets väl och intet annat för ögonen.

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Ett krig mot den svenska kulturen.

Den av socialdemokratiska motionärer vid årets riksdag framförda stora motionen i skolfrågan, vilken avser en ytterligare "demokratisering" av skolväsendet, är ett nog så belysande bidrag till de bedrivna strävandena att upplösa och nivellera i samhället. Det är blott förvånande, att de, som låna sig till hantlangare åt detta judiska "reformarbete", icke genomskåda innebörden och syftet därmed, som ju endast är att än mera proletarisera massorna genom att frånröva dem alla de intellektuella element, som ännu kunna finnas i deras mitt och som där så väl behövdes för utövande av ett ledande och höjande inflytande, varigenom de breda lagrens möjligheter till utövande av ett eget, självständigt inflytande alltmera kringskäras och de i stället göras allt lätthanterligare i den ledande kosmopolitisk-plutokratiska kretsens händer. Den taktik den inspirerande judiska makten här tillämpar står i den bjärtaste motsats till den som den tilllämpar med avseende å sitt eget planerade stolta världssamfund, när de kristna samhällena över lag kastats överända. I "Sions vises protokoll" n:r 16 (se artikeln i dagens n:r!) heter det rörande "Uppfostran och vård": "Var samhällsklass bör uppfostras inom stränga gränser med hänsyn till bestämmelse och arbete. Tillfälliga genier hava alltid kunnat och komma även framdeles att bryta sig igenom till andra stånd, men att för denna sällsynta tillfällighets skull öppna främmande led för medelmåttor och därigenom taga platser från andra, vilka genom födelse och uppfostran äga rättighet till dessa, vore huvudlöst. I veten själva, varmed detta har slutat för gojerna, som medgivit denna skriande meningslöshet." Saken ligger så klar, att varje människa med sunt förnuft borde förstå densamma. Men den doktrinära propagandan har en rent underbar förmåga, allra helst när den på allvar lyckats engagera de mänskliga känslorna för sina syften. Sunda förnuftet är då liksom bortblåst. Lektorn Henrik Petrini har i en rad uttalanden tagit till orda om de pågående nivelleringssträvandena på området på ett sätt som förtjänar att observeras. I ett inlägg i Nya Dagligt Allehanda (h.) utdömer hr P. dessa ur rent pedagogisk synpunkt. Han skriver i samband härmed bl. a.:

Den socialdemokratiska motionen i skolfrågan är ägnad att väcka djup förstämning hos var och en, som hoppats på att sunda förnuftet skulle ha något inflytande i riksdagspolitiken. Ty dessa herrar motionärer hava så fullständigt låtit blända sig av tomma fraser, att de anse sig böra helt och hållet avbilda de högre skolorna med den sämre skolorganisationen som förebild och det utan någon annan auktoritet än en folkskollärare, men i strid mot samtliga sakkunniga, sig själv inberäknade. Ty själva sända de sina barn i de bättre skolorna: sitt eget kött och blod vilja de icke offra på folkskollärarefåfängans altare....

Det tjänar till intet att vederlägga alla de tomma fraser, som användas till "reformens" favör, man hittar då på nya. Här är inte alls fråga om vad som är rätt och gott och nyttigt för samhället. Här är det uteslutande fråga om e t t k r i g m o t d e n s v e n s k a k u l t u r e n.. Har riksdagen sjunkit så djupt, att hr Rydéns vilja skall vara lag för svenska folket? Och våra oskyldiga barn skola vara offer för denna vidriga kohandel.

Lektor Petrini har utan tvivel träffat sanningen, när han karaktäriserat det "reformkrav", som regeringen och socialdemokraterna gått in för på skolväsendets område, som "ett krig mot den svenska kulturen". Att detta krig iscensatts av de kretsar, som f. n. med alla till buds stående medele arbeta för den svenska kulturens och det svenska samhällets raserande, d.v. s. de judiska, är höjt över allt tvivel. Beklagligt är blott att de svenska arbetarna icke genomskåda dess art, väsen och syfte.

PRESSKONSERTEN

"Handelskammarkongressen" diskuteras.

Diskussionen i pressen rörande den planerade stora "handelskammarkongressen" är f. n. i full gång. Eligt vad framgår av de senaste från auktoritativt håll gjorda offentliga uttalanden har man sökt något mjuka upp programmets formella del för att icke för mycket irritera de kretsar, från vilkas sida motstånd kunde befaras. Man talar nu mindre om "de länderna skiljande skrankornas raserande" utan om "ett fritt meningsutbyte, som man hoppas skall leda länderna in på gemensamma linjer". Det redan från början utbasunerade målet "rasering" gör det dock icke mycket sannolikt, att diskussionen kommer att gestalta sig vare sig alltför fri eller förutsättningslös, utan att de agerande herrarna ur det internationella storfinanslägret, som med dessa "ekonomiska kongresser" avse att bryta de hinder länderna emellan, som stå i vägen för det planerade judiska världssamfundet, komma att sätta in all sin energi och mobilisera alla tillgängliga andliga och materiella resuser för vinnande av sitt mål. Bland dem som senast yttrat sig i saken är naturligtvis också den internationelle nationalekonomen professor Gustaf Cassel , som i en ledande artikel i Svenska Dagbladet berör ämnet. Hr C. skriver bl. a.:

Ett upphävande av alla handelspolitiska förbud och restriktioner gentemot den internationella varuhandeln måste logiskt föra fram till den frågan huruvida icke en viss allmän begränsning av tullsatsernas höjd borde kunna åvägabringas genom internationell överenskommelse. Det är också uppenbart att det i flertalet länder måste vara möjligt att få till stånd en överväldigande majoritet för en viss begränsning av protektionismen.

Är det så att en näring behöver mer än 25 eller 30 proc. tullskydd för att kunna existera, så torde den meningen vara absolut förhärskande att det omöjligen kan löna sig att sysselsätta nationens produktiva krafter på ett så föga lönande arbete och att det är orimligt att belasta konsumtionen med den börda som upprätthållandet av en sådan näring skulle kräva. I detta faktum borde man kunna finna utgångspunkten för en internationell överenskommelse i fråga om maximalsatser, som inga tullar borde få överskrida.

Det internationella samarbetet kan med största fördel inriktas också på handelspolitikens stabilisering, alltså på ett upphävande av det administrativa godtycke, som efter kriget i så stor utsträckning fått ersätta lagstiftning och traktater med bindande kraft för längre perioder. Detta administrativa godtycke har ju mycket allmänt gjort sig gällande i fråga om tullsatsernas höjd, men har särskilt florerat, då det gällt att bekämpa dumpning eller import från valutasvaga länder eller överhuvud från länder med särskilt låga produktionskostnader. Metoder ha därvid kommit till användning, som för den fredliga och behagliga internationella sammanlevnaden måste anses i högsta grad betänkliga. Detta gäller naturligtvis framför allt i fråga om tillsättandet av särskilda ombud för undersökning av främmande länders produktionskostnader. Var och en bör ju begripa, att om samtliga länder skulle tillämpa en sådan praxis, livet helt enkelt skulle bli outhärdligt för alla dem som arbeta på det internationella varuutbytets fält. Men metoder, som omöjligen kunna tilllåtas samtliga nationer, böra icke heller få tillämpas av någon särskild nation på grund av politisk eller ekonomisk överlägsenhet.

Våra "nationalekonomers" ömmande för dem, som arbeta på det internationella varuutbytets fält, för vilka enligt hr Cassel "livet börjar arta sig outhärdligt", är ju icke någon överraskning. För att de utländska sockertrusterna och dessas allierade inom den härvarade storfinansiella världen skulle bli i tillfälle förskaffa sig nya profiter pr sockerimport till Sverige, andra motiv att förtiga, iscensattes, för att nu nämna ett enda exempel, det "storstilade" attentatet mot den svenska sockerbetsodlingen förlidet år. Det är helt enkelt rörande att nu erfara hr C:s ömmande för det internationella varuutbytets nödställda. Men för de hundratusental svenskar, som se sin existens äventyrad av en politik, som helt bortser från det egna landets ekonomiska väl, ha dessa herrar "nationalekonomer" inga känslor till övers!

Postsparbanken nedsätter räntan till 3,6 procent.

Generalpoststyrelsen hemställer i anledning av riksbankens den 21 d:s beslutade diskontosänkning på 1/2 procent uti en skrivelse till kommunikationsministern, att regeringen måtte förordå, att räntan på medel, som äro insatta eller insättas i postsparbanken fr. o. m. den 1 juni i år skall utgöra 3,6 procent för år räknat mot nuvarande 4 procent.

Skärpt lag mot djurplågeri?

Första lagutskottet har avstyrkt regeringens förslag till slaktlag. I stället föreslår utskottet ett tillägg till strafflagens djurplågeriparagraf. Denna stadgar för närvarande straff för den som i behandling av djur visar uppenbar grymhet genom misshandel, överansträngning, vanvård eller annorledes. Utskottet föreslår nu att den skall stadga straff för den som i behandling av djur visar uppenbar grymhet genom misshandel, överansträngning, vanvård, sådant förfarande vid slakt att onödigt lidande tillfogas djur, eller annorledes.

Ny sakkunnig kritik av processkommissionens förslag.

Professor Ernst Kallenberg har inför en auktoritativ samling rättslärda från Skåne, Småland och Blekinge hållit ett föredrag på Akademiska föreningen i Lund om processkommissionens förslag till processreform.

Talaren utvecklade de olika skälen för och emot processkommissionens reformförslag. Le förefintliga bristerna inom vårt rättsväsende kunde icke avhjälpas genom skapandet av den nuvarande grunden därför. Det svenska rättegångsväsendet kan på sin nuvarande grund reformeras så, att det vinner i snabbhet, säkerhet o billighet. Processkommissionens förslag komme att ställa väsentligt stegrade anspråk på domaren. Kommissionens ställn. till problemet angående en eller flera lagfarna domare i samma rätt är dock oklar, o. de förebragta skälen träffa ej sakens kärna. En enmansdomstol skall aldrig kunna gå i land med sin uppgift vid det muntliga processförfarandet. I fråga om lekmäns medverkan i domstol ansåg tal. att rättsskipningen icke skulle föreslagit en nämnd av lekmän i hovrätten. Vad som härigenom skulle vinnas står doc kej i proportion till olägenheter och kostnader. Olyckligt är även det fastställda förslaget om proportionella val vid utseende av nämndemän.

Monarkistisk sammansvärjning mot Sovjet.

Sovjet-polisen i Moskva har upptäckt en monarkistisk sammansvärjning och häktat dess medlemmar, anhängare till f. storfursten Nikolai Nikolajevitj. Av de beslagtagna dokumenten framgår att organisationen icke hade förbindelser med några som helst befolkningslager. Den arbetade huvudsakligen med militärt spionage i den kontrarevolutionära rörelsens tjänst. Gruppen står under ledning av förre generalen i vita armén, Kutepov, som är bosatt i Paris.

Stora Sällskapet uppgår i Stora W.?

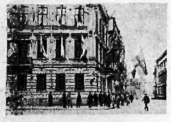

Denna fråga "Skall Stora Sällskapet säljas till Stora W.?" ställer man sig i dessa dagar litet varstans i huvudstaden, även utanför de egentliga Sällskaps-kretsarna — kanske i allmänhet mera utav rent sportmässigt intresse än särskilt ömmande känslor för Sällskapet som sådant. De stora kulturbladen hava ju inte för inte fostrat oss i de ädla idrottsliga dygderna samtidigt som de så förtjänstfullt utplånat alla otillbörliga, odemokratiska gränser mellan den kroppsliga och andliga kulturens stormän: Den världsberömde boxaren har äntligen blivit den världsberömde vetenskapsmannens och finansmannens jämlike. Bland de sistnämnda hava vi som bekant framom alla andra herrarna Wallenberg i Enskilda banken, vilka förvärvat sig internationell ryktbarhet som finansgenin av första rang, vilket ju även innebär heder och värdighet av mästerskyttar i "den fria konkurrensen" om denna världens goda. Altså intet under, att svenska folket nu så ivrigt intresserar sig för frågan: Skall det bli en fullträff också på Stora Sällskapet? Skall den charmanta fastigheten, varav härovan presenteras en bild, med miljonvinsternas möjligheter, i likhet med så mycket annat i detta land, vandra alla världens väg — in i det stora "Sanerings"-templet vid Kungsträdgården, eller skall det lyckas Sällskapet att klara sina affärer på egen hand? En intresserad upplyste härom dagen om, att man inom "Sällskaps"-kretsar, där man numera hunnit vänja sig vid "de nya härskarna", d. v. s. lärt sig resignera inför det oundvikliga ödet, börjat vadhålla om tiden för det väntade stora gravölet, varmed sorgehögtidligheten lär komma att celebreras, då man hoppas att herrar Wallenberg-Bratt icke skola förvägra en extra tilldelning, på det det månde bliva ett fullt värdigt gravöl.

Ryktena hava surrat genom luften. Det har t. o. m. talats om, att "affären" redan praktiskt taget skulle vara ordnad. För att emellertid få en såvitt möjligt klar uppfattning i saken gav sig undertecknad härom dagen ut på språng i staden. Och med god lycka. En särdeles vederhäftig person, en gammal hedervärd f. d. ledamot av den förnämliga klubben, som jag vände mig till, ställde sig med nöje till disposition, ehuru han förbehöll sig att få vara okänd "med hänsyn till sakens delikata natur" — en hemställan som jag naturligtvis beviljade honom.

"Ja, tyvärr förhåller det sig nog i väsentliga stycken så som eder insändaren i nr 14 av Nationen i artikeln "Bratt—Wallenberg—Enskilda banken göra sin entré i Stora Sällskapet" gav uttryck för", svarade vår sagesman. "Stora W. har begynt kasta begärliga blickar på Sällskapet. 'En annan har gunås' varit med tillräckligt länge för att kunna tyda vissa slag av tecken. Men som jag ej ville vara med på spektaklet, avgick jag förra året ur Sällskapet i likhet med en del andra medlemmar, och tillhör alltså icke längre detsamma. Vissa nya "synpunkter" började under 1926 tillämpas bl. a. vid behandlingen av inträdesansökningar, som tydde på ett visst samarbete mellan Sällskapets nya ledning och Stora W. Sådana personer, som kunde anses på ena eller andra sättet mindre tjänliga för Enskilda banks-planerna sökte man hålla utanför Sällskapet, och det anses även att uteslutningar av ledamöter skett efter samma upphöjda motiv. På grund av planernas bringande till offentligheten i Nationen är det dock ovisst, om det skall komma att lyckas Stora W. att enligt sina kända principer — först lämna inteckningslån för att sedan vid lämplig tidpunkt uppsäga dessa och exekutivt "taga hem" fastigheten.

Så långt vår sagesman! Förhåller det sig verkligen som denne liksom vår insändare härförleden gjort gällande, att Stora W. kastat begärliga blickar på Stora Sällskapet, torde medlemarna hava alla skäl att i god tid se upp. En rik erfarenhet från andra områden manar därtill. Anser Stora Sällskapet sig moget för att gå hädan, bör det ju kunna uppfinna ett annat och mera för nämligt dödssätt än det numera visserligen mycket moderna, att låta Stora W. sköta hädanfärden.

Undertecknad ställer sig förövrigt gärna till disposition med goda råd och allt det bistånd, han kan vara i tillfälle lämna Stora Sällskapet i dess försvarskamp mot Stora W. Jag kan alltså, om så skulle behövas återkomma. I största hast

Snapshot.

Världskriget — judarnas, frimurarnas och jesuiternas verk.

General Ludendorff har för en amerikansk tidning besvarat en förfrågan rörande världskriget och ansvaret därför. Generalen framhåller till en början, att det visst icke var amerikanska folket, som gick i kriget den saken beslöts uteslutande på order av judar, frimurare och jesuiter, vilka följaktligen äro de, som fått njuta segerns frukter. Förenta staternas inträde i kriget var helt enkelt ett brott mot alla folk utom judarna. Alldeles särskilt var det ett brott mot tyska folket, vars seger i det krig, som allmänt tvingades på det, skulle utgjort en 'garanti' för världsfreden. Nu är denna fred lika avlägsen som förr. Världen befinner sig mitt i en ny krigsperiod, och även i framtiden skola nationerna drivas mot varandra med vapen i hand för att tjäna judars, frimurares och jesuiters hemliga intressen.

General Machensen, som också uttalat sig för den amerikanska tidningen avlägger i stort samma synpunkter på saken som general Ludendorff.

En "demokratisk" lyckoriddare.

När man i Sions vises protokoll läser om "våra agenters" roll inom de olika judiska partierna, kommer man vad det gäller socialdemokraterna i främsta ledet att tänka på den man, vars bild vi härovan presentera, propagandisten för diverse judiska "frihets"-idéer den "intellektuella" socialdemokraten, kooperatisten, f. d. statsrådet m. m, nuvarande generalpostdirektören And. Örne, som nu senast av k. m:t hedrats med uppdrag att som Sveriges officiella representant deltaga i Den Gyllene Internationalens till den 4 maj utsatta s. k. ekonomiska världskonferens.

Cirka 20 år äro nu förflutna, sedan den som skriver dessa rader första gången hade tillfälle att skåda hr Anders Örne in persona. Det var i den lilla lärdomsstaden Skara, där han en vacker vinterdag uppenbarade sig i skepnaden av förkunnare av den fria kärlekens à la Ellen Key evangelium. Skarapressen hade uppbådat allmänheten, synnerligast den ungdomliga delen därav, till livligt besök av hr Örnes föredrag, också med åsyftat resultat. En talrik publik infann sig i möteslokalen för att höra den "frigjorde" mannens utläggningar om framtidens utveckling på kärlekens område. Naturligtvis möttes tal. av appläder från det ungdomliga Skara, som fann det nya kärleksevangeliet nog så intressant och lockande, men mera kritiska besökande saknades ej heller vid mötet, såsom sedan också visade sig i den tämligen skarpa kritik i ortspressen, som hr Örnes "frihetsläror" gav upphov till och varunder han skötte sig nog så torftigt.

Propagandan för de Ellen Keyska "frihetslärorna" skedde dock tydligen endast för vederbörandes meritering för ännu större uppgifter i "frigörelsens" anda. Hr Örne ryckte snart upp till en koryfé av första rangen inom den judiska socialismen och den med denna intimt lierade judiska kooperationen, och sina missioner på dessa områden skötte han så väl, att han omsider upphöjdes till den synlige ledaren för kooperationen, socialistiskt statsråd och så slutligen till generalpostdirektör Och den judiska storfinansen under herrarna Wallenberg visste vad den härvid gjorde! Närhelst så behöves är den "balanserade" och "praktiske" hr generaldirektören framme till försvar för de av storfinansen önskade linjerna. Senast i invandringsfrågan. Att han nu också i dessa dagar av k. m:t hedrats med uppdraget att representera Sverige vid Den Gyllene Internationalens "ekonomiska världskongress" i Genève är endast i stil med det hela ty en pålitligare representant vid denna kongress än hr Anders Örne kunde icke den på svenska folkets ekonomiska förslavande inriktade judiska storfinansen önska sig.

Vad roll spelar prof. Wohlin i Bondeförbundet?

Det har stått olika meningar rörande professor Nils Wohlins roll inom den svenska bonderörelsen. På åtskilliga håll väntade man sig med anledning av hans deklarerade åsikter vid inträdet i rörelsen för circa ett årtionde sedan en positiv insats i bondeklassens och de nationella idéernas tjänst. Men denna lät vänta på sig. Anledningen härtill var för mången och icke minst den, som skriver dessa rader, länge en gåta. Hans intellektuella förutsättningar för att kunna uträtta något voro höjda över allt tvivel. Underlåtenheten att utnyttja desamma framstod därför allt underligare. Bonderörelsen hade dock en chans och en stor sådan, men chansen försummades. Av vad anledning?

Inför den ställning hr Wohlin och de andra bondeförbundarna nu senast intagit till frågan om biltullen, vilken de i klar strid mot det nationella intresset avstyrkt i bevillningsutskottet, tydligen i överensstämmelse med en principiellt fastställd doktrinär uppfattning, nödgas man ställa sig den frågan: Vad roll spelar egentligen hr Wohlin i Bondeförbundet? Ty i denna fråga finnas endast tvenne linjer: en svensk och en internationell. Måhända får man förklaring till fakta i den entusiastiska hyllning, som den i den judiska försförelsens på rasfrågans område helt inriktade judiske skriftställaren och "folkupplysaren" E. H. Thörnberg häromdagen ägnade hr Wohlins politiska verksamhet med anledning av hans utredning i emigrationsfrågan uti en artikel i Svenska Dagbladet, däri hr T. bl. a. skrev:

"Professor Wohlins bok är ett ungdomsverk, som besvarar mångas undran, varför han valt den partiställning han nu intar i svenska riksdagen. Det är ett lysande ungdomsverk med ett moget innehåll, skrivet av en vetenskapsidkare, som nyss hade kommit var från sin skolgång hos den tyska historismen. Det är skaldens och matematikerns framställning, på en och samma gång utmärkt av säkerhet och flykt i tänkandet. Och den genomströmmas av den romantiska känsla, som fått sin särskilda fyr och färg hos denne stockholmske borgarson, i vilkens ådror rinner ymnigt med nordiskt bondeblod, tydligen uppblandat med några små, men effektiva tillsatser av främmande rasmassa".

Hr Thörnberg anser sig tydligen i hr Wohlin med "de effektiva tillsatser av främmande rasmassa" hava funnit en verklig själsfrände. Är det månne vunnen insikt om gemensam rashärstamning, som vållat hans hänförelseutbrott för denne i det Bonnierska kulturbladet? Hr Wohlins ungdomsverk (diktalster), såväl som hans politiska mandomsverk förefalla, när man noggrannare tittar på dem, att hava ganska litet gemensamt med den nordiska bondens psyke såväl som svenskt nationellt sinnelag överhuvud. Hr Thörnberg tror sig äntligen ha fått lösningen på gåtan varför professor Wohlin valde Bondeförbundet, den svenska bondeklassens försök till politisk frigörelse, till sitt politiska hemvist. Det är nog flere än hr Thörnberg; för vilka det vid det här laget börjat att klarna på den gåtfulla punkten.

Ned i källaren med skräpet!

Vi svenskar äro beskedliga nog att låta judarne regera över våra pengar, skriver "Såningsmannen". Det är en yttring av germansk nobless, ty det låder så mycket smuts o. ohederlighet vid pengar Men vilja de bestämma över vilka böcker vi få läsa eller vilka tavlor, som vi skola hänga på vårt Nationalmuseum, då reagera vi

Ut med tokerierna i skräckkammaren! Ned i källaren med skräpet! Och låt oss upp ur densamma få de där begravda uttrycken för svenskt konstsinne, svensk naturkärlek, svenskt lynne!

Revolutionens herrar i aktion i Oslo.

Oslos unga kommunister hade häromdagen uppbådats till "demonstration", med anl. av ett av föreningen "Unga frisinnade" anordnat protestmöte mot de långvariga arbetskonflikterna. Efter mötet drog en flock kommunister sjungande genom gatorna. I närheten av polisstationen möttes de av den polisstyrka, som skingrade demonstranterna. Under sammanstötningen blev en konstapel lätt skadad och kommunister arresterade.

En svensk kvinna, som icke är rädd av sig.

Man skulle kanske av rubriken kunna få den uppfattningen, att vi önskade markera såsom någon alldeles särskilt sällsynt företeelse, att en kvinna visat sig orädd. Men så är visst icke vår mening; tvärtom vill det synas oss som det i dag här i landet numera funnes väl så gott om modiga kvinnor som män. Det är nu en gammal känd sak, att i tider av förfall kvinnan brukar reagera mot en alltför långt gående urartning av de manliga egenskaperna — en verkan, om man så vill, av den allmänna jämviktslagen i naturen; när den lagen icke längre fungerar, plägar det vara synnerligen illa ställt.

Då vi härförleden läste fru Fanny Alvings orädda uttalande uti skäktningsfrågan i N. D. A., uttalandet förut återgivet i Nationen, förstodo vi mycket väl, att fru A. skulle komma att bli utsatt för alsköns påtryckningar, kanske också mer eller mindre allvarligt menade hotelser. I ett följande inlägg, vari fru Alving försvarar sin ståndpunkt gentemot en del angrepp från judiska håll, bl. a. från en mindre chevaleresk godsägare Philipson, som förklarat hennes inlägg "ovärdigt en boulevardtidning", upplyser fru A. om att hon med anledning av sin förra artikel blivit utsatt för olika slag av uppmärksamhet. Som en kuriositet omnämner hon även härvid, att hon blivit uppringd i telefon av "en på något främmande språk brytande mansperson, som lovade mig, att jag, för vad jag skrivit i skäktningssaken, 'skulle få'." Varpå fru Alving yttrar: "Vad vet jag inte, men som ättling av germanska bönder och soldater är jag inte rädd. Min släktgård stod i detta land, där den nu står, redan på 1300-talet, och förste kände ägaren hette B o f a s t. Det finns fler än judarna, som ha traditioner att upprätthålla."

En riddare av Den Gyllene Internationalen.

Den Gyllene Internationalens herrar i Stockholm slogo i måndags ett förberedande slag för sin stundande stora "handelskammarkongress", vilket skedde i samband med Sveriges allmänna exportförenings årsmöte å Jernkontoret under h. k. h. kronprinsens presidium. Sekreteraren i Stockholms handelskammare, friherren W. G. Stiernstedt, höll härvid ett föredrag om "Internationella handelskammaren och handelns frihet".

Hr baronen medgav inledningsvis, att det ifrågavarande arbetet på visst sätt kunde betraktas som "nedrivande", då det avsåg att undanröjda de många internationella skrankor — "trade barriers" — som stode i vägen för "det mellanfolkliga handelsutbytet". — Men ack, vad betyder det för en sant kosmopolitisk aristokrat! Det stora spörsmålet vid den stundande "handelskammarkongressen" i Stockholm den 27 juni—2 juli skulle nu enligt hr baronen bli undanröjandet av dessa "trade barriers". Man önskade bland åtskilligt annat också undanröja de skyldigheter av, som f. n. vidlåta de internationella handelsresandena såväl som de hinder, som möta dessa herrar i deras näringsutövning etc. etc. — ett storståtligt 'frihets'-program, alltså! I den efterföljande debatten yttrade sig bl. a. hrr generalpostdirektören Anders Örne, "bondepolitiske" professor Wohlin och generalkonsul Sachs. Hr Örne talade om Nationernas förbunds arbete på området, professor Wohlin hoppades (naturligtvis i egenskap av vald bondeförbundsrepresentant) att de världsekonomiska konferenserna också måtte tänka på jordbruket, och generalkonsul Sachs, "Nordiska Kompaniet", var helt naturligt i egenskap av sann israelit idel glädje och entusiasm över den i utsikt ställda raseringen av skrankorna för 'den fria handeln".

I dekadansens tidevarv.

Humanistiska sektionen av filosofiska fakulteten i Uppsala har beslutat att till höstens stora fest kalla bland andra hedersdoktorer professor Albert Engström och redaktören i Dagens Nyheter Torsten Fogelqvist.

Prenumerera på NATIONEN,

Landets naturtillgångar få icke bortslumpas!

Beaktansvärda socialdemokratiska riksdagsmotioner.

Med anledning av regeringens förslag till överenskomelse med de privata intressenterna rörande exploateringen av Skellefteåfälten samt till nytt avtal med Grängesbergsbolaget ha ett antal socialdemokratiska motioner avgivits i bägge kamrarna vari yrkas avslag på regeringens förslag och ny utredning av frågorna.

I motionerna göres gällande, att det föreslagna avtalet innebär en klar monopolrätt för bolaget under 60 år till samtliga fyndigheter inom de av avtalet berörda områdena eller nära nog hela Skellefteåfältet, ett ytområde på över 80 kvadratmil, omslutande samtliga kända och förmodade malmledningar inom fältet. Inom detta område skall bolaget äga ensamrätt att efter gottfinnande utnyttja egna och statens nu ägda och framdeles förvärvade fyndigheter samt äga rätt att fritt inmuta å kronojord vilket eljest är genom särskild lagstiftning förbjudet för enskilda. Bolaget kommer med andra ord att med statens stöd fullständigt enväldigt behärska hela det väldiga malmfält, det här är fråga om.

Den föreslagna upplåtelsetiden, 60 år, är för lång, den är något hittills okänt i vårt land och har ej ens ifrågasatts i de fall, där man haft en jämförelsevis säker kännedom om fyndigheternas omfattning och värde. Staten överlämnar helt åt det enskilda bolaget utnyttjandet av fyndigheterna. För en minimiavgift av 100,000 kronor skall staten frånsäga sig inflytande över malmfältets exploateran de under närmaste tvenne mansåldren. Förslaget förefaller så mycket mer oantagligt, som avtalet, ej ens indirekt ger någon som helst möjlighet åt staten att tillse, att statens fyndigheter över huvud taget bli lagda under brytning. Bolaget kan, om det av privata ekonomiska skäl finner lämpligt låta hittills kända eller framdeles upptäckta statsgruvor ligga helt outnyttjade. Det kan för övrigt med fog ifrågasättas, om staten kan påräkna någon som helst egentlig vinst från sina fyndigheter. Det kan vara till bolagets fördel, att exempelvis i prisregleringssyfte inskränka brytningen av ett visst mineral på ett sätt, som väl överensstämmer med bolagets, men icke med hela landets intressen. Man skulle kunna tänka sig fall, då utländska intressenter gärna vilja betala 100.000 kr. om året för att låta vissa av fyndigheterna inom Västerbotten ligga nere och därigenom hindra besvärlig konkurrens.

Tillbaka till ett sunt och stärkande idrottsliv!

Det är med glädje man på olika håll konstaterar en framväxande reaktion mot den överväldigande urartningen av idrottslivet till tävlings- och rekordfåneri, såsom där tusentals människor, gamla o. unga kunna förbruka sin ledighetstid med att stå halva dagar i trängselhopar och vänta på och "heja" för en Dagens Nyheters-cyklist eller bollspankare inom stadens hank och stör — en reaktion i riktning mot ett sunt, själs- och kroppsstärkande idrottsliv ute i det fria.

Ett uttryck bland andra för det sunda förnuftets återvändande även på detta område är Stockholms Vandrarförening, som under de sista åren kunnat glädja sig åt ett allt större intresse och tillslutning. Föreningen hade förliden söndag sin årsdag. Denna fick enligt vad meddelats Nationen sin vanliga angenäma prägel — en promenad i skog och mark med Södertörns sportstuga som mål. Efter en paus därstädes, varunder intogos förfriskningar, anträddes återfärden, dels till fots och dels med Nynäsbanan. Över ett 100-tal personer ur alla åldrar deltogo i den lyckade utflykten.

10 milj. gulddollars ur Rotschildska revolutionskassan till Kantonarmén.

Polismyndigheterna i Peking hava offentliggjort resultatet av den undersökning, som företagits rörande den ryska bankens böcker, vilka beslagtogos under den nyligen företagna razzian. Det har bland mycket annat framkommit, att sovjet under förlidet år utbetalat över 10 milj. gulddollars till understöd åt Kantontrupperna och den främlingsfientliga rörelsen.

Wrangelarmén återupprättas?

Enligt telegram från Belgrad har general Wrangel anlänt dit för att därifrån begynna återupprättandet av sin armé, som vid Englands sida skulle föras till strid mot bolsjevikerna i norra Kina.

En revision av våra bankers räntepolitik nödvändig!

(Forts. fr. sid 1).

ma mån som de kontinentala ländernas energiska rationaliseringsarbete fortskrider. Konkurrensen blir utan tvivel hårdare och hårdare. Vi måste räkna med en växlande arbetslöshet och denna fara blir desto större, ju mindre förståelse de institutioner, som förvalta landets penningkapital, visa för näringslivets läge. Avkastningen å det direkt produktiva arbetet är även avgörande för bank- och penningkapitalets förräntning. Oskäliga räntor som tagas i dag, kunna därför lätt medföra förluster i morgon. En revision av våra bankers räntepolitik är nödvändig och det är önskvärt, att regeringen och riksbangen göra sitt inflytande gällande, ju tidigare, desto bättre.

I detta tidningens krav på en revision av våra bankers räntepolitik instämmer helt visst den stora övervägande delen av Sveriges folk, som har en nog så hård känning av den f. n. tillämpade. Privatbankernas in- och utlåningsräntor stå ej i rimlig inbördes proportion. Det rör sig genomsnittligt om en vinstmarginal av mellan 4 och 5 procent, en i och för sig oerhörd sådan, då insättaren genomsnittligt endast erhåller bortåt 3 proc. Genom den tillämpade räntepolitiken, praktiserad under den Wallenbergska banktrustens hägn, suges musten ur såväl insättare som låntagare. Denna räntepolitik kan och får ej fortfara. Våra banker måste återföras till deras ursprungliga, naturliga roll; att tjäna allmänheten i stället för att, såsom i senare tid blivit fallet, vara dess exploaterande herre.

Följande uppseendeväckande, högst aktuella böcker:

Bergtagna

Kr. 3: —

En ropande röst i öknen,

om det judiska världsherradömet **Kr. 0: 75**

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll **Kr. 2: 75.**

Sändas mot postförskott, om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET

Box 65, Härnösand.

Antisemitisk litteratur.

Bergtagna, av Mauritz Rydgren .... kr. 3:—

En Ropande Röst i Öknen, av Mauritz Rydgren .... kr. 0:75

Förlåten Faller, av S. Nilus. kr. 2:75 (Sions vises hemliga protokoll).

Mot postförskott från

BOKFÖRLAGET

Box 65,

HÄRNÖSAND.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost ½9—½2 Middag ½3—7
Kodll 7—½12 Inga drickspenger
Ingen spritservering

NATIONEN

Fredagen den 29 April 1927.

Avbetalningssystemet hotar allvarligt den fria handeln.

(Forts. fr. sid 1.)

är ingenting för oss. Nej, neka dig intet! Det behöver du ej. Du kan få allting så lätt, så lätt, tack vare det nya, förträffliga systemet...."

Och så köpa vi än det ena, än det andra på avbetalning, tills postförskotten och inkassokvittona formligen regna över oss. En dag är så tidpunkten inne, då vårt folk därhän låtit engagera sig i avbetalningsgeschäften att dess inkomster icke räcka till annat än att lösa dessa kvitton. Den ekonomiska kraschen är då oundviklig — nöd o. umbäranden i tusende hem, de små, kapitalfattiga köpmännen stupa, då konsumenternas köpkraft är förbrukad. Men finanshajarna på avbetalningskontoren stupa icke, ty om ej kunderna kunna fullgöra sina betalningar, kommer lagen till undsättning: Pianon, guldklockor, kalvskinnsböcker, pälsverk etc. komma snällt åter vandrande hem igen sedan de till hälften, tvåtredjedelar eller mera äro betalda.

Avbetalningssystemet i dess moderna gestalt har efter hand gjorts allt mera lättillgängligt även för de ekonomiskt minst situerade. Kredittiden blir allt längre, avbetalningskontingenterna allt mindre. Syftet härmed är ju dels att lägga allt vidare områden av varudistributionen under avbetalningssystemet, dels att förhindra konkurrens på detta område från den mindre, medelstora, individuella detaljhandeln. Ty småhandeln är för kapitalfattig för att kunna bevilja så långa krediter, det fordras oerhörda resurser för att kunna finansiera de moderna avbetalningsgeschäften. Den internationella judefinansens maktställning är här tryggad. Den fria, individuella **svenska** detaljhandeln förkvävs och dör, och i dess ställe rycker den judiska "kollektivismen" i sina olika skepnader in i vårt handelsliv!

Trots att det moderna avbetalningssystemet på jämförelsevis kort tid lyckats breda ut sig även i vårt land i den utsträckning, som skett, vill det förefalla, som om vi ännu blott befunno oss i dess första stadium. Det är oss nämligen bekant, att stora planer äro å bane, bl. a. från vissa amerikansk-judiska och holländsk-judiska kreditinstituts sida, med syfte att finansiera avbetalningsaffärerna efter internationella mått och linjer, att lyckliggöra även de skandinaviska länderna, däribland också Sverige, med avbetalningssystemet i dess högsta fullkomning. Planerna omgivas helt naturligt med stor sekretess, men något har man i alla fall fått veta om vad som förehaves. Sålunda skall ett stort holländskt finanseringsinstitut, som redan har filialer i Berlin och Köpenhamn, hava för avsikt att inom den närmaste tiden i Sverige upprätta ett s. k. dis-kontoaktiebolag såsom dotterbolag. Aktiekapitalet tillskjutes av holländska judekapitalister. Man har anledning förmoda, att det ifrågavarande holländska finansieringsinstitutets planerade verksamhet på svensk grund är avsedd att ske i fullaste samförstånd och samarbete med Wallenbergska banken och de judiska affärshus här i landet, såsom Bonniers, Sachs m. fl., som hittills främst intresserat sig för affärer av detta slag. Institutioner av liknande slag som de omnämnda utländska finnas här redan för avbetalningsaffärer, och det av nog så respektabla mått, bakom

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid. 1.)

o. m. deras fäder aldrig fattat det minsta.

Illa meddelad kunskap i politiska frågor hos ett stort antal personer skapar endast utopister och dåliga undersåtar, vilket i själva åren i tillfälle att övertyga Eder om med gojernas allmänna uppfostran i denna riktning inför ögonen. Vi ha varit tvungna att införa i deras uppfostran alla de grundsatser, som på ett så glänsande sätt nedbrutit deras samhällsskick. Då vi komma till makten, skola vi avlägsna alla oroande ämnen ur undervisningen samt göra av ungdomen lydiga barn inför chefskapet, barn, vilka älska den regerande som ett hopp och ett stöd för fred och lugn.

Klassicismens ersättande. Klassicismen, liksom allt studium av gamla historien, där ju flere dåliga än goda exempel möta, skola vi ersätta med undervisning i framtidens program. Vi komma att utplåna ur människornas minnen alla de fakta från gångna århundraden, vilka vi icke anse önskliga att minnas, o. kvarlämna endast de, som belysa gojimregeringarnas alla misstag och fel. Undervisning i det praktiska livet om förhållandena människorna emellan, om undvikande av dåliga, egoistiska exempel, vilka sprida det ondas smitta och andra dylika frågor av uppfostrande slag, skola stå som de förnämsta ämnena på undervisningsprogrammet, uppställt efter särskild plan för olika anlag och begåvning, utan att i något fall allmängöra undervisningen. En sådan formulering av frågan har en särskild betydelse.

Uppfostran och stånd. Var samhällsklass bör uppfostras inom stränga gränser med hänsyn till bestämmelse och arbete. Tillfälliga genier hava alltid kunnat och komma även att framdeles bryta sig igenom till andra stånd, men att för denna sällsynta tillfällighets skull öppna främmande led för medelmåttor och därigenom taga platser från andra, vilka genom födelse och uppfostran äga rättighet till dessa, vore huvudlöst. I veten själva, varmed detta har slutat för gojerna, som medgivit denna skriande meningslöshet.

Regeringens reklamering i skolorna. För att regenten måtte bli föremål för sina undersåtars djupa kärlek och vördnad, bör man under hans verksamhet undervisa hela folket i skolor och på torg om hans betydelse och om hans handlingar, om alla hans välgärningar.

Upphävande av den fria undervisningen. Vi skola göra slut på all fri undervisning. Eleverna få rättighet att tillsammans med sina närmaste anhöriga samlas som i en klubb — lärdomsanstalterna.

Nya teorier. Under dessa sammankomster på helgdagar skola lärarna hålla s. a. s. fria föredrag om frågor, berörande människornas ömsesidiga förhållanden, om exemplets lagar, om repressalier, uppkomna av omedvetna förhållanden, o. slutligen om filosofin i nya teorien, vilka ännu icke äro uppdagade för världen. Dessa teorier upphöja vi till trosdogmer som ett övergångssteg till vår tro. Efter det jag slutat utläggningen av vårt verksamhetsprogram under det närvarande och kommande tiden skall jag föreläsa för Eder dessa teorier.

Tankens oavhängighet. Kort sagt, i det vi av århundradens erfarenhet veta, att människorna leva och ledas av idéer, att dessa idéer insupas av människorna endast förmedels uppfostran, given med samma framgång åt alla åldrar, naturligtvis med olika medel, bemäktiga vi oss och konfiskera vi till vår fördel de sista glimtarna av tankens oavhängighet, vilken vi redan för länge sedan inriktat på för oss nödvändiga mål och idéer. Systemet med tankens hämmande är redan i verksamhet i den s. k. sionistiska kongressen.

Åskådningsundervisningen. Åskådningsundervisningssystemet har till mål att förvandla gojerna till tanklösa och lydiga djur, vilka fordra åskådning för att någonting fatta. I Frankrike har en av våra bästa agenter, Bourgeois, redan offentligen förkunnat ett nytt program för åskådningsundervisning.

(Forts. i nästa n:r).

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att stå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

...ga den judiska storfinansen tydligt skymtar. Det är ju en känd sak, huru ett av våra största judiska varuhus, det s. k. "Nordiska Kompaniet", upprättat ett särskilt, fristående affärsföretag, vars enda uppgift är att genom avbetalning lyckliggöra svenska folket med varor av alla upptänkliga slag.

Det är sannerligen på hög tid att vårt folk vaknar upp. Visst har judeväldet redan i olyckligaste grad utvecklat sig på olika områden, men hittills har det dock lyckats att något så när bevara ett värn däremot i den fria, individuella **svenska** detaljhandeln. Nu skall även det värnet spolieras, och man har svårt för att föreställa sig ett mera raffinerat sätt härför än det försäljningssystem på avbetalning, som den judiska storfinansen nu med all kraft söker sätta i scen över hela linjen. Må Sveriges fria köpmän och Sveriges fria folk i övrigt i tid se den fara, som hotar! Förvisso krävs det kraftiga försvarsåtgärder och en enig sammanhållning av alla svenskinnade för att vi här skola kunna undslippa att träda in under judendomens slavok.

Johanniter Orden - en adelsinstitution för Wallenberg och judarnas räkning?

(Forts. fr. sid. 1.)

genomgångo skiftande öden under århundradenas lopp. Särskilt lågo de i lägervall under en lång tid av 1800-talet — Napoleon tyckte inte om mystiska samfund i sina stater.

Vår svenska Johaniter Orden har sin stamort i Tyskland. Märkligt nog har Orden där fått existera, oaktat alla andra ordnar som bekant i samband med kejsardömets fall avskaffades men nu åter synas skola införas, förmodligen till allmän glädje igen. Vår tid är nyckfull, ordensväsendet går och kommer, kommer och går i olika länder, allt eftersom den mänskliga fåfängan för tillfället är inriktad på olika objekt.

Den nuvarande protestantiska grenen av Johanniter Orden, Joh. O:s Balliet Brandenburg kallad, angiver som sitt ändamål: kamp mot otron samt betjäning av sjuka.

I kampen mot otron synes Johanniter Orden i våra dagar icke sysselsätta sig så hårt beträffande hedendomen, såsom fallet var under korstågen, utan nu gäller det tydligen kampen mot en annan trosfiende, som kan vara minst lika farlig, nämligen judendomen.

Ett särdeles kraftigt inlägg i bekämpandet av judendomens härskaresyfte återfinnes i ett par artiklar i Ordens publikation "Johanniter Ordens Blatt", som utkommer månatligen i Berlin. Artikelförf., en överste v. Hardt, går sakligt o. entusiastiskt i härnad mot den snart allhärskande juderasen, vars förtjänster och fel han ingående behandlar. Att författaren icke har någon överdriven högaktning för juderasens ursprung, framgår bl. a. av att han kommer till det resultat, att "judarne icke egentligen vore från början en ren ras, utan en blandning av fulaste slag, som hade framträdande likheter med negertypen, men så småningom utvecklats till en verklig ras med alldeles särskilt markerade egenskaper". Den första av artiklarna är införd i svensk översättning å annat ställe i dagens nummer.

Det Svenska Genossenschaftet av Johanniter Orden grundades genom ordenskapitelbeslut 1920 och står i nära och intimt underordnadsförhållande till det tyska huvudsätet.

Härav måste man draga den ovillkorliga slutsatsen, att den svenska Johanniter Orden rätteligen borde förfäkta i stort sett samma principer och kämpa för samma mål som den ledning, under vars hägn tidningen Johanniter Ordens Blatt utgives samt att den svenska ordensfilialen skulle vara en energiskt arbetande sammanslutning för bekämpande av judendomens allt större och större makt och inflytande i samhället. Man hade så mycket större skäl antaga detta, då man vet, att endast adliga personer kunna få bli medlemmar av orden. Det finns nämligen inga, som hysa ett mer inrotat och utpräglat hat mot andra än just judar, bl. a. på grund av oändlig rasolikhet o. adelns jordbesutenhet sedan gammalt. Jfr. n:r 9 för i år av Nationen Sions vises protokoll: "Aristokratiens jordbesittning"!)

Nu, herrar adelsmän, tillika hovmän, officerare m. m., Ni alla, som äro riddare av denna högt lysande Johanniter Orden. Hur går det i Eder kamp mot otron? Sluten I upp mangrannt kring överste von Hardts kraftiga maning till strid mot judendomen, till skydd för kristendomen? Eller har Ni månhända uppfattat Eder riddaremission som blott ett trevligt sällskapande bland ordensbröder, eller har Ni kanske rent av köpt riddarctecknet bara för att få bära en dekoration? Ridders- och adelsmän! Det är till vår djupa ledsnad, vi nödgas upplysa Eder om rätta sakförhållandet, för så vitt icke åtskilliga av Eder redan äro fullt på det klara med saken, fastän det är bekvämare att låtsas om intet.

En den enklaste eftertanke säger dock, att i och med det att riksmarskalken Printzsköld tagit säte och stämma i Johanniter Ordens direktion, så tjänar Johanniter Orden och dess medlemmar icke längre på bästa sätt de av Joh. O:s Balliet Brandenburg uppsatta ideal, utan fastmer huset Wallenbergs och därmed den svenska judefinansens intressen.

Ehrenritter.

(Forts.)

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Vad man bör veta om judendomen.

(Forts. fr. sid 1).

grad en nation, precis som tyskar, fransmän och engelsman, med ett ord en övernation, som blivit oss o. alla folk, med vilka de haft beröring, vida farligare än yttre fiender, ty de sönderfräta våra andliga förmögenheter och vår ras.

För några år sedan närvar jag vid en av judarna sammankallad församling, i vilken man avgav protester mot antisemitismen. Vid uttalandet därav sade rabbinen blott: "Om tyskarna ville veta, hur ett i stoftet nedtrampat folk åter skall komma till makt och härlighet, så skulle de följa judarnas exempel." Och i sanning mannen hade rätt! Vad skulle vi behöva efterapa av judarna:

1) rasmedvetande och rastukt,

2) nationalkänsla och nationalstolthet,

3) offervillighet,

4) enighet och samhörighetskänsla,

5) andlig rörlighet,

6) järnvilja att komma at makten, förbunden med vidsynt målmedvetenhet,

7) lydnad och disciplin gent emot överordnade,

8) flit och förnöjsamhet, så länge man är fattig,

9) känsla för sitt folks historia och tradition,

10) omfattande kännedom om andra folks fel och förtjänster.

Jag menar att vi tyskar hade all orsak att avundas judarna dessa företräden, ty ett folk, som har uppställt så höga mål — värdssjälvhärskarskap — använder sina egenartade egenskaper även helt brutalt och hänsynslöst mot de folk, som därvid stå dem i vägen. Vi besitta dock trots allt mest av de egenskaper som judarna frukta. Därför skulle vi förintas. Och emedan jag vet, med vilka medel juden arbetar, därför är jag antisemit ända in i märgen, och varje tysk måste av denna orsak vara antisemit. Ty det gäller liv eller död. Skola våra efterkommande arbeta såsom slavar åt judarna? Skola vi, fria germaner, det tappraste, intelligentaste — låt vara politiskt mest bortkomna — folk i världen låta behärska oss av det folk, vilket Rathenau kallade "en asiatisk hord på markisk sand", det folk, som aldrig gjort något för kulturen. (Rathenau, var judarnas speciella förtroendeman hos kejsar Wilhelm, vilket förklarar, att han emellanåt lät undfalla sig yttranden av detta slag, ägnade att förjaga all misstro mot honom hos kejsaren och dennes omgivning. Red. anm.)

Vi vilja nu beröra de tio punkterna, varvid jag närmare skall uppehålla mig något närmare vid punkterna 1, 2 och 4. "Alla människor äro lika, det finnes inga raser", så ljuder nu parollen. Och från vem härrör nu denna vansinniga paroll, som de flesta tyskar i ovetenhet och lättrogenhet taga för kontant? Jo, just från de personer, judarna, som bäst veta, vad rasen har att betyda, och som icke ens i drömmen skulle tänka därpå att betrakta alla människor för jämnbördiga, utan tvärtom vilja höja sig över alla andra människor genom Talmuds ord att kalla dem för djur. Emedan judarna i sin slughet frukta att vi kunde besinna oss i rasfrågan, måste de ordna, så att det lir ur räkningen. Alltså: juden, germanen, japanen, negern, kinesen, skall kantänka vara lika? Och alla dessa människor skulle, om de händelsevis voro födda i Tyskland och ev. döpta som kristna, vara verkliga tyskar? Så sade nämligen i en församling en evangelisk präst, och mängden tjöt bifall. Judarna i första linjen, varvid de torde hava legat dubbla av invärtes skratt på grund av tyskarnes enfald. Inte utan orsak hava Moses, Esra och Nehemia uppställt raslagar, efter det de lärt av de omkringboende folken, i vilkas mitt de i Palestina såväl som i Babylon sutto — filisteerna, edomiterna, kananiterna, elsenterna voro alla gotiska folk, såsom Gamla Testamentet, vetenskapen och utgrävningar overdersägligt bevisa. De begge av de mycket kloka, vitt förutseende männen givna raslagarna lydda: 1. Bliv en främling i det land, som jag skall giva dig. 2. Du skall icke giva dina döttrar åt främlingarnas söner och icke dina söner åt främlingarnas döttrar. Första satsen av budet n:r 2 har mildrats därhän, att judas döttrar väl kunna gifta sig med utlänningar, då därigenom rasens stamträd icke skadas. Genom dessa sina döttrars giftermål med adeln har juden skaffat sig inflytande i de högsta kretsarna och vid hovet och klokt utnyttjat detta sitt inflytande till sitt folks nytta.

"Ingen", säger juden d'Israeli (alias premierministern lord Beaconsfield), borde åsidosätta rasens betydelse. Blott därigenom har världshistorien i historieböckerna blivit så förvirrad, att den är skriven av folk, som icke hava någon aning om rasen. Icke språket och religionen göra rasen, utan endast och allenast blodet". Detta mycket viktiga uttalande av en man, som måste veta det, betyder intet annat än, att världshistoria blott göres av folk, som utgöra en ras. Världshistorien bevisar detta. Så länge greker, romare, perser, meder voro rasrena, voro de mäktiga och kraftfulla. När det blev folkkaos vid Medelhavet, förföll romerska riket, och de ungdomsfriska germanfolken omkullkastade jätteriket. Såsom rasrena folk blevo nästan blott judarna och germanerna kvar, och mellan dessa båda har kampen runnit upp och skall avgöras under de närmaste årtiondena. Med vilket slut för oss, om juden segrar, det visar med fruktansvärd tydlighet Ryssland, som står under judisk diktatur. Man erinre sig Rathenaus uttalande: "Om kejsar Wilhelm skulle hava ridit in genom 'Brandenburger Tor' på en vit häst, så hade världshistorien förlorat sin mening". Mycket riktigt, notabene den judiskt ledda världshistorien.

Det är underbart, att människan drager upp djur- och plantor genom rasförädling och blott beträffande sig själv ej tänker därå, att rasblandning är en dödssynd. Väl kan man blanda raser, men blott under betingelsen, att de äro av samma ursprung. Alltså t. ex. germaner, slaver, romaner, alla arier, eller japaner, kineser, tartarer, alla mongoler. Varje ras har sitt egna blod och sin egna hjärna. Därför också egna tankar och idéer, som den måste följa. Germanen är tapper, ärlig, öppen, trogen. Han kan icke vara annorlunda. Lika så litet som en german genom övergång till judendomen blir jude, lika så litet kan en jude genom tiofaldigt dop bliva german. Tacitus säger: "De gamla germanerna voro såsom ras blott lika sig själva". Samma beröm gäller fortfarande för judarna.

Nu kunde man genmäla: judarna äro ingen ren ras. Det stämmer. De voro på sin tid en blandras av sämsta sort, varvid negertypen betydligt medverkade. Men genom rastukt under århundraden hava de blivit en konstant ras med alla företräden och fel, och det är nästan liktydigt med en ren ras. En blandras måste hava tid för att konsolidera sig, vilket vi tyskar, som under kriget rönte invasion av nästan alla gamla världens folk, tyvärr ej kunnat.

Till rastukt hör även rashygien d. v. s. blott andligt och kroppsligt friska individer borde tillåtas gifta sig. Huru skarpt judarna efter återkomsten från babyloniska fångenskapen tänkte i rasfrågan, framgår av, att en ny lag påbjöds, som hänsynslöst upplöste alla icke rasrena äktenskap, ett stadgande som väl aldrig senare upprepats.

(Forts. i nästa n:r.)

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS
Helår . . . . Kr. 10.–
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 18. Fredagen den 6 Maj 1927. Årg. 3

Avbetalningsgeschäftet i böcker måste stävjas!

"Jag har en personlig hälsning från hr Bonnier till Sveriges lärarekår."

Har svenska folket råd att stå i 50 milj. kronors bokskuld till det judiska storkapitalet eller att köpa lyxböcker på avbetalning för 15 milj. kronor årligen?

På senaste tiden ha såväl i pressen som från ansvarskännande köpmanna- och juristhåll allt flera varnande röster höjts mot det i snart sagt alla branscher florerande avbetalningssystemet. Dessa varningar äro så mycket mera befogade som det av vissa tecken att döma synes som om kulmen på långt när ännu icke är nådd. Nationen meddelade i föregående nr att utländska judiska finansintressen redan vidtagit förberedande åtgärder i syfte att hit förlägga avbetalningsaffärer i förut icke skådad omfattning, genom vilka affärer man skall "på förmånliga villkor" locka pengarna ur svenskarnas fickor och därmed utplundra landet på kapital.

Det är sålunda på hög tid att regering och riksdag snarast vidtaga åtgärder som skydda landets medborgare mot de allt hänsynslösare bedrivna avbetalningsaffärerna. Dessa ha redan i allt för stor utsträckning fått utbreda sig inom nästan alla branscher, till stort förfång för de bofasta, skattedragande affärsmännen o. till utsugning och demoralisation av kundkretsen.

En form för avbetalningsverksamhet som under de senaste åren bedrivits i ett allt mera rasande tempo och som håller på att ekonomiskt ruinera hela bokhandlarekåren är den genom kringresande agenter bedrivna försäljningen av bokverk. Detta geschäft bedrives för närvarande i en omfattning och har medfört ekonomiska och moraliska konsekvenser av det slag, som man ännu för några år sedan ej skulle kunnat drömma om. Sådant bokavbetalningsgeschäftet f. n. bedrives torde det helt enkelt kunna betecknas som en av de mest osunda företeelserna på affärslivets områden just nu. Och efter de upplysningar vi erhållit av i saken väl initierade personer, tveka vi icke att beteckna den bokavbetalningsverksamhet som det Bonnierska förlaget m. fl. firmor genom hela härskaror av agenter bedriva landet runt såsom icke blott skadlig för den allmänna affärsmoralen utan även till sina konsekvenser såväl ekonomiskt ruinerande som kulturfientlig.

Svenska folket har sedan gammalt lätt för att falla offer för geschäftmakare av alla slag. Den systematiska övertalning som de Bonnierska bokagenterna — naturligtvis i enlighet med förlagets intentioner och med dess goda minne — gjort till den grundprincip, på vilken de bygga sitt ekonomiska raseringsarbete, är något av det mest raffinerade och utstuderade som kan tänkas. De modernaste psykologiska försäljningsmetoder tagas till hjälp, där dylika passa, och de mera primitiva, där dessa befinnas vara resultatrikast.

Som exempel på den Bonnierska bokförlagsfirmans ogenerade affärsmetoder kan nämnas, att för några år sedan hemsöktes landsbygdens lärare och lärarinnor av Bonnieragenter, som sade sig ha en personlig hälsing från hr Bonnier till landets lärarekår (!) Att affärerna i åtskilliga fall gingo synnerligen flott efter en dylik hälsning, behöver man ej vara psykolog för att kunna förstå. Sådant är nämligen det mänskliga psyket. En och annan, bland dem Nationens sagesman, reagerade väl mot dylika, ogenerade försök och körde ut

(Forts. å sid 4.)

Svenska statsmän förr och nu.

Tal av prof. Winroth till studentungdomen i Uppsala.

Enligt en av tidningspressens många förebådande blänkare till arbetet "Den stora vreden" läses i ett äreminne över Norrlands generalguvernör Loth (adlad Örnsköld; Örnsköldsvik uppkallat efter honom):

"Johan Bogislav Mikael Loth, fältmarskalk, riksråd och generalguvernör, en rättrådig, klok och försiktig, djärv och tapper man, en människa bland folk, soldat bland soldater, karlavulen bland kvinnor, bland diplomatiska rävar den utstuderade räven o. mot fähundar en svår fähund.

Av soldaten avgudad, av bonden älskad, av borgaren högt värderad, av prästerskapet högst respekterad, av sin kronobetjäning fruktad, av maktens och bördens folk fruktad, beundrad, hatad och avundad.

Den enda verkliga av landets generalguvernörer och den sista i deras rad, ty han gjorde slut på ämbetet genom att göra slut på dess sysslor."

Det är icke allenast en karaktär, icke allenast en typ. Det är ett program. Sådant folk skulle vi hava i spetsen för våra angelägenheter. Vi skulle då icke behöva ynka oss över förment oavvisliga missöden utåt och inåt, över förnärmelser och löftesbrott från våra grannars sida, över ett hänsynslöst utnyttjande av landets och folkets hjälpkällor i enskilt intresse och över förrädiska känslor hos de mindre lyckligt lottade. För att styra en stat äro ej tillräckliga välvilja o. hederlighet. Det krävs, liksom till skötseln av varje annat företag, omdöme och fjärrblick samt förmåga att anpassa sig efter personer och omständigheter och att beräkna verkningarna av sina åtgärder. Därförutan blir det ett system av handlös våda, ett system, som överallt ställer faror och äventyr i utsikt, inbjuder till plundringar samt väcker en oro i sinnena, som förr eller senare bryter ut i ett: rädde sig den som kan.

Jag reste en gång på järnväg tillsammans med en äldre man, som förut suttit vid konungens rådsbord. Talet föll på en då inträffad sockerkris i landet, och han uttryckte sitt bekymmer över den fara, som sålunda hotade en för vårt land viktig näring. Jag sökte då att förklara saken för honom. Det hade bildat sig en s. k. sockerring, som,

(Forts. å sid. 3.)

Vad man måste veta om judendomen.

Efter översten D. von Hardt i "Johanniter-Ordensblatt".

II. Rasmedvetande och rasstolthet.

(Forts. fr. föreg. nr.)

I Hans Günthers bok: "Die Rassenkunde des deutschen Volkes" klarlägges, att judarna visserligen ej äro en ren ras, utan ett blandfolk, men att de dock hava förstått att genom Gamla Testamentets, Talmuds och Schulchan Aruchs bestämmelser sammansvetsa detta blandfolk, till en konstant ras och att det blott på detta sätt blivit dem möjligt att rädda sin egenart genom alla stormar och nu stå på höjden av makt, d. v. s. regera världen bakom kulisserna. De eftersträva dock att gå vidare, de önska en konung, som helt offentligt regerar världen. De hava det enorma blodsmedvetandet, som sedan århundraden intrumfats i dem: "I ären det utvalda folket, Eder gud lever o. har sin varelse blott för Eder skull, alla andra människor äro inga människor, utan djur. Gud har blott givit dem mänsklig gestalt, emedan judarna icke skulle behöva bliva uppassade av djur". (Talmud). Man ser varthän en sådan otroligt stegrad ras- och nationalkänsla för. Judarna äro icke blott ett särskilt folk, utan en nation, likaväl som tyskarna, fransmännen och engelsmännen. De hava intet fosterland i vår bemärkelse, intet territorium såsom vi, ingen lant- och sjömakt. Deras fosterland är hela världen, och de kämpa med andliga vapen och på senaste tid med härar, som dock ej äro sammansatta av judar, utan av alla andra element. Betrakta Ryssland! Även bland oss håller en judisk armé på att uppstå, de kommunistiska hundramannagrupperna. Än mer, judendomen är en avundsvärd enhet. För sitt fosterland, världen, gör juden allt. Judarna hålla trots förskingringen så tillsammans, att man ärligt måste lyfta på hatten. Ingen låter den andre förgås, var och en hjälper den andre. Förskingringen över hela jordklotet framställes av juden såsom en olycka blott för att därigenom väcka medlidande. Men en jude sade en gång: "Gud har varit nådig, som låtit förskingra oss över hela världen, ty det har blivit vår lycka". Varför? I alla världens regeringar sitta på inflytelserika platser judar, bakom kulisserna och även i själva regeringarna. Då alla judarna sinsemellan hålla tillsammans — Rathenaus 300 män, som alla känna varandra — är det ej svårt att på ekonomiska, politiska och andra områden veta besked och behärska de andra folken. På judarnas offervillighet för sitt folks räkning tvivlar väl ingen, som något känner dem. Milliarder sammanskjutas för att fylla nästan alla partiers kassor, framför allt vänsterpartiernas, medelst vilka juden har underlagt sig allt. Miljarder ställas till förfogande för att vinna inflytelserika personer och hålla ett otal av tidningar för att bearbeta allmänna opinionen och hålla liberala föreningar vid liv. Juden arbetar storartat, och till alla dessa så oerhört farliga saker satsar tysken i sin ovetenhet och dumhet själv penningar. Germanen är andligen en smula mer tungrodd än juden. Nå, det kan han ej rå' för, det ligger i blodet. Orientalen är livligare och rörligare. Därtill kommer, att de judiska barnen, särskilt i Talmudsskolorna, få undergå en grundlig, andlig skolning, särskilt inriktad för livskampen, för handel och vandel. Ingalunda är juden oss andligen överlägsen i allt. I litteraturen, jag menar den allvarliga, har han icke presterat något betydande, lika litet som i konst, musik och vetenskap, ännu mindre i uppfinningar, i tekniken. Blott när det gäller det alldagliga livets ting, praktiska förvärv och penningevinst åstadkommer han storslagna saker.

Stor är judens vilja efter makt. Med järnhård konsekvens, som man måste beundra, strävar han sedan århundraden efter härskarvälde. Hans ledare framhåller alltid för honom: "Du är det utvalda folket, du skall äta upp alla andra folk, du skall besitta alla av andra samlade rikedomar etc." Detta har gått i upp-

(Forts. å sid. 2)

Staten och de s. k. restaurangbolagen.

Kontrollstyrelsen klämd mellan sköldarna av dir. Edv. Lithander.

I Nationen har tidigare återgivits den av direktör Edv. Lithander till riksdagens första kammare ingivna motionen, vari begäres en undersökning rörande det sätt, varpå statens rätt tillvaratages i de s. k. restaurangbolagen samt i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamhet överförts från systembolagen till dessa. Av den utförliga redogörelse dir. Lithander avlåtit till första kammarens första tillfälliga utskott i ärendet, vilken ävensä varit inf. i Nationen, framgick tydligt och klart, huru den ifrågavarande typen av bolagsbildning, tillkommen på föranstaltande av kgl. kontrollstyrelsen, erbjudit spritfinansens herrar ett nytt fält för manipulationer med dolda avskrivningar o. d. på miljontals kronor, som givetvis så mycket behändigare utnyttjats som dessa s. k. restaurangbolag helt vore ställda utanför det allmännas kontroll. Kontrollstyrelsen har nu avgivit sitt yttrande till andra tillfälliga utskottet över dir. Lithanders motion, o. det säger sig självt, att denna i den Wallenberg—Brattska spritfinansens tjänst inriktade kungliga styrelse gjort vad i dess makt stått för att blanda bort korten. Man får antaga, att kgl. kontrollstyrelsens uttalande icke av de för sakfrågan allvarligt intresserade skall komma att tillmätas någon större betydelse, då dess argumenteringsmetoder och auktoritativa karaktär vid det här laget ju torde vara genomskådade av alla och envar. Huru det är ställt med dess "sakkunskap" på området belyses kanske bäst av styrelsens minst sagt lättvindliga sätt att för ett par år sedan i en skrivelse till J. K. förklara, att restaurangbolaget i Stockholm vore ett helt privat och enskilt affärsföretag för att något år senare i en icke mindre officiell skrivelse, nämligen till k. m:t, karaktärisera det

Dir. Edv. Lithander.

som ett dotterbolag till Stockholmssystemet. Man benyttjar sig av olika kostymeringar och låter för tillfället anlägga den som bäst anses passa vederbörande. I en till utskottet ingiven ny skrivelse har dir. Lithander upptagit kontrollstyrelsens här omnämnda inlaga rörande de s. k. restaurangbolagen till närmare granskning. Dir. L. påpekar inledningsvis, huru styrelsens framställning "på de flesta väsentliga punkter icke är ägnad att klarlägga dessa bolags ekonomiska verksamhet och sålunda icke heller möjliggör ett rätt bedömande av frågan, om statsverkets inkomster minskats genom att verksamhet överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen. Efter en kritik i detalj av kontrollstyrelsens uttalande på en mängd olika punkter yttrar dir. Lithander:

Kontrollstyrelsen anser, att systembolagens uppgift genom 1917 års lagstiftning blivit långt mer vittgående och ansvarsfull än tidigare samt tillägger: "Det räcker icke längre med att fortsätta Göteborgssystemets strävan att förvandla den forna krogrörelsen till en välskött och ur nykterhetssynpunkt klanderfri folkrestaurangrörelse. Det gäller att utjämna gränslinjerna mellan restauranger av sämre och bättre klass, och att lyfta de folkliga utskänkningsställena upp till ett plan, som kan tillfredsställa vilken nogräknad besökare som helst."

Utvecklingen går framåt på alla områden. Så hade den gjort för det gamla Göteborgssytemet också, om än icke så brådstörtat. Man är nu på god väg att skjuta över målet. Man må akta sig, så att icke en hel kategori hyggligt folk skrämmes bort från folkrestaurangerna och söker sig spritdrycker på illegitima vägar. De av mig påtalade och av kontrollstyrelsen bekräftade köbildningarna utanför restaurangerna i Stockholm verka även de i denna beklagliga riktning, varjämte en eljest obefintlig konkurrens från de

(Forts. å sid. 4.)

Johanniter Orden tjänar Wallenberg och judendomen!

Riksmarskalken Printzsköld förmedlare.

(Forts. från föreg. n:r.)

I förra numret av Nationen framhölls hur Johanniter Orden genom riksmarskalken excellensen Printzskölds placering i ordensdirektionen kommit att tjäna huset Wallenberg och därmed den judiska storfinansens intresseen. Detta var ett så mycket sorgligare faktum som Johanniter Orden förklarat sitt ändamål framför allt vara k a m p m o t o t r o n, såsom belysts i de här återgivna intressanta artiklarna av överste von Hardt i Ordens eget organ "Johanniter Ordensblatt".

Det Wallenbergska inflytandet i Johanniter Orden påminner i viss mån om instiftandet av den under mycket borgerlig skylt verkande riksbekanta sammanslutningen "Skattebetalarnas förening", som väl får betraktas som ett av häradshövding Marcus Wallenbergs mest geniala trics i huset W:s spel med det stackars lättrogna svenska folket. Under den fagra förevändningen att söka lätta skattebördorna(!) lyckades herrarna Wallenberg få till stånd en förening, som gjorde det möjligt för dem att kontrollera, bland vilka de kunde räkna sina medhjälpare, därtill en vacker sammanlagd medlemsavgift till Enskilda Banken, men framför allt vinnande av ett medel för att kunna begynna halvofficiellt i detalj kontrollera statens egendoms- och finansförhållanden, affärsdrivande verk, främst järnvägarna, post, domänstyrelsen, vattenkraftstillgångar etc. etc, de olika kommunernas egendoms- och finansförhållanden etc. — vilket allt ju numera är en tämligen allmänt känd sak men som den judaicerande dagspressen naturligtvis aktar sig för att vidröra. För den stora allmänheten skall ju föreningen alltjämt gälla för den högsinnade instiftelse, varmed huset Wallenberg önskar få ned de dryga skatterna för Sveriges folk!

(Forts. å sid 4.)

Den 6 Maj

Falsk internationalism.

Judendomens kamp för världens erövring har förts i internationalismens tecken. På en mängd olika, alla samlöpande linjer har striden kämpats, och allt större och större områden hava lagts under Israel. Dessa olika internationaler, alla tillkomna och verkande för samma höga syfte d. v. s. främjandet av det judiska världsherraväldet, äro av mångahanda slag, såväl rent politiska som ekonomiska, kulturella, religiösa o. s. v., dels av mera offentlig karaktär, dels mera hemliga, dels sådana, som äro avsedda för de bildade samhällsklasserna, dels sådana, avsedda för massorna. Samtliga dessa internationaler stå ytterst under ledning av Israels hemliga världsstyrelse, som noggrant övervakar, att de arbeta efter dess intentioner. Mellan de olika judiska världssammanslutningarna, de olika arbetareinternationalerna, frimureriet, internationella bankalliansen etc. saknas väl synliga förbindelselinjer, men de finnas dock och fungera med största precision. Vi hava här att göra med ett konstrikt inrättat system, som allt hårdare och hårdare griper in i folkens liv, tvingande dem på de vägar, som skola leda till det stora målet: Israels världsherravälde. För vinnandet av detta måste allt offras, allt utrotas, som kunde erbjuda hinder därför. De gränser, geografiska såväl som politiska och ekonomiska, som finnas mellan folk, stater och världsdelar, skola utplånas, språken och rasskillnader likaså, hela världen förvandlas till ett enda stort lycksalighetens rike, där alla äro lika och där inga hämmande gränser eller hinder av något slag stör den mänskliga sammanlevnaden! Allt sådant vore, menade man, av ondo och måste bort. Vägen till lycksaligheten gick fram över I n t e r n a t i o n a l i s m e n — människorna måste se bort från det egna egoistiska välbefinnandet, från det dagliga slitet och bekymren för att i stället av all sin själ hänge sig åt det sköna som komma skall, när "frihetens, jämlikhetens och broderskapets" förlossande idé förverkligats över all världen. I denna upphöjda kamp måste alla vara med! — Att Israel hade sin lilla bimening med denna "förlossning" från livets besvärligheter aktade man sig naturligtvis att omnämna — det kunde ju stört den vackra idyllen. Alltmedan man med ena handen provocerade fram en osund nationalism, som man lät kulminera i mellanfolkliga krig och konflikter, lät man med den andra demonstrera nationalismen överhuvud (blott icke den judiska) såsom roten och upphovet till allt ont, som tryckte mänskligheten, sålunda ytterligare motiverande sitt krav på undanröjandet av alla nationella skrankor, som stodo hindrande i vägen för en "fri" utveckling av världen hän mot ett lyckligare tillstånd.

Men hur har det varit möjligt, frågar man sig, att folken i den utsträckning som skett kunnat godtaga all denna raspolitiska humbug? Jo, Israel gick fram med en förslagenhet, som rentav tvingade det sunda förnuftet på knä, till det yttersta utnyttjande människornas svagare böjelser. Det lyckades den judiska makten att uppnå vad det uppnått endast därigenom att det enligt de strängaste metoder lät utvälja till ledarebefattningar inom de politiska partierna etc., personer med s. k. rymligt samvete och ensidigt utvecklade själsanlag, vilka, läte sig ledas efter behag. Dessa förestäldes folken såsom deras ledare, honorerades rikligt och höjdes till skyarna såsom den andliga kulturens storman. Med särskild förkärlek betjänade man sig av individer av utpräglade rasblandningar med markerade egenskaper i revolutionär eller "internationalistisk" riktning. Med tillhjälp av dessa "utvalda" ledare inom partierna o. s. v. blev det så en jämförelsevis lätt sak för den bakom kulissen verkande "hemliga handen" att leda folkens massor dit man önskade samt att undvika all sådan offentlig upplysning i tal och skrift och alla praktiska initiativ från de officiellt ansvarigas sida, som på något sätt kunde vara till skada för judendomens sak. Folkens massor med deras moraliska och rättsliga medvetande kunde aldrig föreställa sig något sådant som att deras "egna" ledare, så vackert framhävda i deras "egna" tidningar såsom ädla och upphöjda personligheter, skulle kunna göra sig skyldiga till sådana skändliga brott som att medvetet och avsiktligt vilseleda dem och för lumpna penningar förråda land och folk åt en främmande makt.

Det går ej en dag utan att vi i den av den judiska kretsen inspirerade svenska dagspressen får läsa vältaliga utläggningar över internationalismens välsignelser och allt vad denna ytterligare skall bjuda vårt liksom alla andra folk. Man lockar med nya och ljuvliga perspektiv. Vad som redan vunnits i tecknet av den internationella samhörigheten är visserligen, framhålles det, något storartat, ett jättesteg framåt på kulturens och civilisationens bana mot "allmän folkförbrödring", men allt detta är ett obetydligt intet i förhållande till vad som skall vara vunnet den dag, då alla jordens människor blivit bröder o. alla motsatser i intressen och åsikter försvunnit från jordens rund. Låtom oss alltså, menar man, fortsätta att "rasera" o. "reformera" i den allmänneliga välfärdens intresse! Åter ett försök alltså, i stil med alla de föregående, att dupera o. vilseleda de godtrogna. Men man får hoppas, att dessa senares antal skall bliva allt färre. Naturen har uppställt vissa lagar, som vi huru gärna vi än skulle vilja icke kunna frigöra oss ifrån. Det skapande väsendet har åstadkommit människorna sådana de äro. Hava människor skapats olika, ligger det naturligtvis en mening i denna Skapelsens "orättvisa". I en reformering av skapelsens egen andemening komma vi ohjälpligt till korta. Lika litet som världsalltet som sådant av människor kan omdanas, lika litet kunna människorna omdanas emot naturen. Att vilja sammansmälta hela mänskligheten, de under de mest olikartade geografiska, klimatiska etc. förhållanden levande människorna och skilda raser och tankeliv till en ensartad typ, stöpa om alla mänskliga varelser i en och samma form, internationalisera därhän som Israel och dess många "samhällsreformatorer" önska, är både brottsligt och vansinnigt. Förhållandet människorna och folken emellan ger sig själv, blott det tillåtes att utforma sig enligt naturens givna lagar. Det gäller endast att se saken enkel sådan som den i verkligheten är. Att reglera sammanlevnaden människorna emellan genom att begynna ute i den allra yttersta kretsen, är att redan från början ställa frågan på huvudet. Sunda förnuftet bjuder oss i stället att följa den rakt motsatta vägen. Naturen helt enkelt tvingar individen att i första hand tänka och sörja för sitt eget och sina närmastes liv och välbefinnande. Den nästa naturliga intresseringen bildar den samling individer, som förenas i ombesörjandet av gemensamma administrativa och likande angelägenheter inom vad vi pläga kalla en kommun. Här föras intressena samman i gemensam ansvarighet för anordningar och kostnader i det samhälle, vari individerna leva. Det är endast naturligt och sunt, att medborgarna i en by eller en stad hava mera intresse av t. ex. ett blomstrande näringsliv i den ort, där de leva och betala skatt, än av näringslivet i ett samhälle i en annan del av landet eller världen, varmed de i det praktiska livet hava litet eller intet att skaffa. Den tredje naturliga intresseringen bildar som regel det egna landet, där ett analogt förhållande således som ifråga om kommunen gäller. Där sammanföras de för riket gemensamma intressena ifråga om administration och styrelse o. s. v. Härtill komma de gemensamma intressen, som historia, tradition, språk, kultur o. rasstamning bilda. Av det sätt, varpå det gemensamma landets intressen tillvaratagas av den statliga styrelsen o. folkets sanna väl tillgodoses ifråga om näringslivets välstånd etc., avhänger landets och dess invånares materiella och andliga väl. Men när den statliga makten såsom hos oss numera är fallet ställes i främmande, mot land o. folk fientligt sinnade makters tjänst, då drager ekonomisk ofärd, demoralisation och förfall fram över landet. Den nästa eller fjärde intresseringen blir så den angränsande yttre världen d. v. s. våra närmaste grannländer, varpå som femte och sista ring kommer all den övriga världen. Att vi i den tid, vari vi leva, icke kunna inskränka oss till endast oss själva utan även än hänvisade till att upprätthålla förbindelser med och på lämpliga punkter samarbeta med den utanför varande världen, är en självklar sak. Denna oundgängliga förbindelse i yttersta kretsen får dock icke komma före det primära utan måste följa i sitt naturliga och rätta sammanhang. Att vi vid ordnandet av våra förhållanden med andra folk främst hålla oss till dem, som geografiskt och kulturellt ligga oss närmast, är endast naturligt. Det är självfallet av långt större betydelse för oss här i Sverige att stå i goda och vänskapliga relationer med våra grannfolk än med Orientens eller Occidentens mest avlägsna folk, något som naturligtvis icke får minska vår önskan att gentemot dessa såväl som all den övriga världen upprätthålla de mest hjärtliga förbindelser, detta dock ej så, att vi alldeles bortse från särskilda förhållanden i olika länder, som kunna vara av betydelse för vår egen existens som ett fritt och oberoende folk.

Det är intet nytt som här uttalats, endast en upprepning av en gammal känd och av alla tänkande människor erkänd sanning. Men det har synts oss vara på sin plats att i denna de judisk-internationella villolärornas tidsålder upprepa densamma. På det sista i dessa dagar har en den mest hänsynslösa aktion från den judiska kretsens sida igångsatts för "internationaliseringens" ekonomiska fullkomnande. Det skall här liksom i alla andra länder naturligtvis ske i den allmänna välfärdens, den universella folknyttans namn. Men bakom denna internationalistiska fraseologi hängrina Shyllockherrarna, liksom de så många gånger förut gjort. Hela världen skall göras till ett judiskt aktiebolag, som skall exploatera världens naturrikedomar, det mänskliga arbetet etc. efter alla konstens regler. Vi böra emellertid betacka oss för den äran att få vara med längre i detta spel. Vi måste vara oss själv närmast och icke av Lögnens rådgivare vidare låta förleda oss till att till den främmande maktens fördel i dårskap ödelägga vårt eget näringsliv, våra egna intressen. Vi måste fordra att få ordna våra ekonomiska och andra angelägenheter efter vad som är nyttigt för Sveriges land och folk och icke efter vad som kan passa Israel. Det kan vara på tiden, att hela denna pyramidala internationella humbug, predikad av falska, köpta folkledare, avslöjas och brännmärkas. Blott alltför länge har man med sin infernaliska lögnpropaganda vilselett vårt folk rörande de nationella och internationella problemen. Men detta är för sunt och för starkt — trots alla försök som gjorts att bryta dess moraliska motståndskraft — för att i längden hålla tillgodo därmed!

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Kompromissen i skolfrågan.

Skolutskottet har framlagt sitt förslag till vårt undervisningsväsens omläggning. Förslaget utgör en kompromiss mellan utskottets ledamöter inom det socialdemokratiska partiet, bondeförbundet och de frisinnade med undantag av hr Bergman, vilka enats om en gemensam ståndpunkt, som sålunda blir utskottets beslut. Enligt den träffade kompromissuppgörelsen, som är en frukt av ett politiskt schackrande av det sedvanliga slaget och tydligt och klart har karaktären av en åtgärd i kulturellt nedrustande riktning, skall i fråga om anknytningen mellan folkskolan och läroverken tillämpas dels en fyraårig realskola, byggd på sexårig folkskola, dels en femårig realskola, anknuten till fyraårig folkskola. Flertalet av rikets högre allmänna läroverk, samtliga nuvarande realskolor o. några av de nuvarande samskolorna, vilka enligt organisationsplanen bli enkellinjiga, i likhet med samtliga kommunala mellanskolor, som nu föreslås till förstatligande, erhålla endast fyraårig realskola. 54 kommunala mellanskolor skola enligt överenskommelsen successivt ombildas till statliga samrealskolor samt de kommunala gymnasierna och gymnasielinjerna förstatligas.

Sanningen om Georg Brandes.

Den klart nationella danska tidskriften "Dansk Nationalt Tidskrift" ger den nyligen hängångne Georg Brandes, Danmarks främste kulturnivellist i vår tid, följande eftermäle:

"Övermänniskan Georg Brandes är icke mera. Hans sista kraftansträngning gällde själva Kristus, som skulle störtas av juden, och han trodde kanske, att det skulle lyckas — stora tankar hade han ju om sig själv. Men Kristus lever, och juden dog.

Dagbladens spalter ha varit fyllda med svulstiga lovsånger över denne en gång så mäktige och tillbedde litteraturkritiker och livsförkunnare av den judiska andan, honom som 80-talets akademiska ungdom och andra förvirrade människor, högskolefolk och politici, tillbådo som en avgud. Huru arbetade han då och vilket mål uppställde han för sig? Han gyckade över och ville riva ned alla skrankor, som hämmade människans fria utveckling, men i stället störtade han för många ideal, efter vilka man hade levat lyckligt. Fosterlandskärleken var efter hans mening en dårskap: Religionen och tron på en Gud likaså. Äktenskapet var ett hån mot friheten. Statsmaktens auktoritet borde avskaffas o. s. v., allt hånade och förnekade han, och han fick kring sig en skara av tillbedjare, ty hela hans väsen var förnekelse och negation — det ger anhängare för en kort tid — plikt och ansvar tynger nämligen tungt på visst folk, och kan man slippa dessa, då gör man det, och Georg Brandes menade, att man kunde det.

Lucifers sol stod högt på himlen några år, men den dalade en dag, och nu är den icke mera, trots rasförvanternas skrål och försök att inbilla folk att den ännu lyser — fastän den är slocknad. Brandes livssyn har lidit sitt nederlag. Nutidens släkte, det som duger till något, upptäckte, att hans livssyn var en livslögn och han själv en lögnens profet och folkförförare, och därför gick han de sista åren omkring som ett gravmonument över sina egna idéer, och bra var det att det slutade på sådant sätt, men mycket, mycket var ödelagt av honom, och det kommer att taga lång tid att rensa bort all förvirring, han förde in över folket.

Vi önska i detta sammanhang att citera vad den utmärkta svenska tidningen "Nationen" skriver i anledning av Brandes' frånfälle. Vi äro nämligen förvissade om, att den "danska" dagspressen icke meddelar det åt sina läsare". (Härpå följer in extenso vår tidnings döderuna över Brandes).

"Bifoga vi" fortsätter Dansk Nationalt Tidskrift, "till vår djärva svenska kollegas sanna ord följande från en frimodig dansk präst, pastor Bärris i "Folkerösten", så äro vi färdiga med ifrågavarande "andens storman". Det heter där: "De många ödelagda liv och hem, som livsförkunnaren har på sitt samvete, kunna ej uppräknas. Här har Georg Brandes varit en förbannelse för vårt land. Detta är sanningen om Georg Brandes".

Vad man bör veta om judendomen.

(Forts. fr. sid 1)

fyllelse tack vare judarnas glänsande vidsynta politik. De hava arbetat på den linjen att utnyttja andra folk, utan att dessa själva märkt det. Krig och revolutioner äro judarnas ledstjärna. Den har satt alla medel i rörelse för att utsuga andra folks kraft, och det var alltid en tertius gaudens (en utanför stående skrattare), när andra folk slogo ihjäl varandra. Juden ombesörjer alla leveranser, öser in vinst ämbarvis. Dessutom falla i krig företrädesvis de bästa och tappraste. Alltså blir den ifrågavarande rasen berövad sitt bästa blod. Själv skonar sig juden under krig, såsom vi erfarit under världskriget, ty han följer Talmuds bud: "Gå sist ut i krig, på det att du må först återkomma". I Ryssland har juden kommit till herravälde, och han härskar med en brutalitet, vars like världen aldrig sett. Han handlar efter grundsatsen: "Du skall ingen frid med dem hava, utan förgöra dem med ditt svärds skärpa". Det här han gjort grundligt i Ryssland.

Att juden håller sina lagar och föreskrifter och lyder sina överordnade och är disciplinär, behöver jag ej omnämna. Ledande män finnas, som leda Israels folks öde med vis hand. Det är S y n e d r i o n, de gamles råd, som består lika länge som judendomen; det är de 300 männen, varom Rathenau talar, vilka länka världens ekonomiska och därmed även politiska öden och vilka 300 män alla känna varandra.

Desslikes har Juda en stor förståelse för sitt folks historia och håller på tradition, håller sina stora män och kvinnor i ära, firar segerfester och segrar (om man så får kalla dem), som ligga årtusenden tillbaka, sålunda till exempel Purimfesten till erinran om mord å 75,000 perser. Att juden glänsande förstår att bedöma andra folks psyke, deras fel och svagheter, deras företräden och talanger, och att utnyttja kunskapen till sin fördel, är nogsamt bekant. Sålunda har juden tillgodogjort sig germanens förvånande godtrogenhet, lättsinniga gladlyntighet, benägenhet i flera fall för lätsiggåsystem, likgiltighet för penningeförvärv och kortsynthet i politiska ting, vidare inbördes oenighet och avund. Vad sade icke Tacitus, den anderike romerske historieskrivaren, om germanerna? Efter det han skildrat deras dygder — deras tapperhet, deras rasrenhet, deras trofasthet, deras karaktärsrenhet, deras kyskhet och sederenhet — fortsätter han: "Otrolig är deras dumhet i politiska ting, deras inbördes avund, deras tvedräkt, ja deras hat inbördes". Och likadant är det ännu i dag. "Söndra och härska!" — det var romarnas statsprincip och är nu judarnas. Överallt, i alla partier, sitta de, och äro partiernas oenighets- och splittringsbaciller. Juden leder partierna efter sin vilja.

Så har jag försökt att skildra juden, sådan han är och hur han handlar i sitt folks intresse. Det raffinerade i hans handlingssätt är följande:

Han är rasivrare ända till yverborenhet, och med rätta, ty till o s s säger han: "Det finnes inga raser, alla människor äro lika".

Han är nationell ända in i märgen — till o s s säger han: kosmopolitism är det enda riktiga (Internationell kan endast juden vara, emedan han finnes inom alla nationer. Varje annat folk, som tager sig före att tänka och handla internationellt, är en gång för alla ur räkningen).

Han arbetar med hjärnan, hos o s s har han inpräntat, att blott kroppsarbetaren är sin lön värd.

Han är monarkist (han strävar med alla medel efter en konung och härskare); o s s har han bragt till att nedgyckla monarkien.

Han är from på sitt sätt; till o s s har han sagt, att religion och moral vore utan mening.

Han hänger fast vid sitt folks historia och tradition; o s s har han velat lösriva från själva roten till vår kraft, från vår ärorika historia.

Han ärar sina store män — o s s söker han förmå att neddraga en Bismarck, en Hindenburg, en Ludendorff från deras piedestaler.

Han har respekt för lag och förordningar; o s s har han förtagit aktningen för lagen.

Han är fenomenalt solidarisk med andra judar; hos o s s har han predikat klasshat och oenighet till det allra yttersta.

Däremot har juden alldeles åsidosatt ärlighet, heder och tro, tillförlitlighet och anständighet i affärer, medan man genom motsatta medel snabbare kommer till penningar och rikedom. Juden behöver ej göra sig något samvete av att han använder dessa förkastliga medel, ty hans religionsföreskrifter tillåta ej blott detta, utan föreskriva det rentut i förhållande till gojim: På din nästa (juden) må du icke ockra, men på främlingen skall du ockra". För denna judiska "moral" (för oss omoral) måste vi göra judarna ansvariga. Alla andra medel, han använder mot oss och som jag ovan anfört, måste vi erkänna såsom tillåtna, ty varje folk har r ä t t e n att icke blott försvara sin ras och nationalitet utan söka vidare utveckla densamma. Vi tyskar måste äntligen vänja oss vid att tänka och handla realpolitiskt. Så länge vi äro sådana ideologer, som hela världen med rätta håller oss för, komma vi aldrig på grön kvist.

Vad är alltså skulden till, att judendomen kommit så långt? Nostra culpa, nostra maxima culpa (vårt fel, vårt stora fel)! Vi hava icke bekymrat oss tillräckligt om detta farliga folk, icke hört varningsropet från betydande män. Vi hava icke beaktat de mångfaldiga erfarenheter, som våra förfäder, de gamla germanerna, sedan urminnes tider ägt, och judarna, läraktiga, sluga som de äro, hämtat från dem, så t. ex. i rasfrågan och rashygienen, vi hava djupt föraktat d e t h e l i g a s t e b u d e t — det om upprätthållandet av rasen. Sedan årtionden hava vi läst judiskt ledda och finansierade tidningar och journaler och därigenom icke blott insupit judisk anda, utan understött judendomen. Vi hava ej värnat oss emot, att biograf, teater, skrifter och judiskt spel anställt oerhörda härjningar bland oss. Vi båra ännu i dag våra pengar till judiska banker, köpa av judar, sälja till dem och ana icke att av miljardförtjänsten en stor procentsats går till kommunisternas, spartakisternas, syndikalisternas, socialisternas och demokraternas kassor.

Frågan är nu: vad är att göra? Svaret lyder: Underrätta sig om vad som ligger bakom judendomen och handla därefter och upplysa andra därom. Jag anbefaller för detta studium: "Den internationelle juden" av Henry Ford; "Handbuch der Judefrage" av T. Fritsch; "Judas Schuldboch" av Meister; tidskriften "Der Lemudhtturm av Rohne i Lorch i Würtemberg; "Baldur und Bibel" av Döllinger (germansk förhistoria); "Atlantis Edda und Bibel" av Wieland (Wuzels Verlag, Nürnberg);

Revolutionen — Israels stjärna.

Israels kamp för världens erövring pågår såsom synes av dagsmeddelandena i pressen med alltjämt forcerad energi i alla kanter av jordklotet. Vägen, som skall föra till målet, heter revolutionen (öppen och förtäckt) och medlet penningen. Vår bild härovan illustrerar proletärens kamp för det judiska världsväldet. De på bilden synliga penningpåsarna komma visserligen icke de fattiga arbetarna till godo utan endast vissa kategorier av agitatorer och "ledare", som hemligt trätt in i Guldkalvens tjänst.

"Revolutionen heter Israels stjärna, vilken alltid har lyst över Israels huvud och som kommer att lysa allt klarare", skrev 1867 Univ. israel

Om judafolkets roll i äldsta tider yttrade Theodor Mommsen: "Även i forntiden visade sig Judedömet vara ett verksamt ferment för kosmopolitism och nationellt förfall".

Nachum Goldman, jude, skildrar Israels mission i senare tid med dessa ord: "Under det sista århundradet har judedömet på ett utomordentligt sätt medverkat till den gamla västeuropeiska samhällsordningens förfall".

Otto Weininger, jude, gav följande karaktäristik av sitt folks strävanden: "Juden är gränsutplånaren. Han är motsatta polen till aristokraten. Juden är den borne kommunisten".

När förbundet slöts mellan judendomen och Sveriges arbetarrörelse.

Den första stora 1-majdemonstrationens i Stockholm förgrundsfigurer.

Den stora uppmarschens synlige ledare.

Uppmarschens osynlige ledare, regissör och finansiär.

Snart äro 40 år gångna, sedan den första stora 1-majdemonstrationen år 1890 ägde rum i Stockholm. Liksom i all den övriga världen fördes denna dag arbetarna i Sveriges huvudstad upp till kamp mot kapitalismen (d. v. s. den svenska), mot överklassen (d. v. s. den svenska), mot det "borgerliga" samhället (d. v. s. det svenska) "för att visa, att bakom deras krav stod massan". I alla länder hade Israel till den stora dagen bådat upp sina främsta. Sålunda såg man först i ledet av det väldiga demonstrationståg, som drog fram genom Stockholms gator, vid varandras sida herrar Hjalmar Branting och Karl Otto Bonnier, de båda agerande huvudfigurerna i evenemanget, den förre i egenskap av den mera synlige ledaren, den senare i egenskap av regissör och finansiär. De båda fotografierna här ovan äro från det historiska tillfället. Det heliga förbundet mellan de tu slöts definitivt den dagen. Hjalmar Branting gick (märk väl, fullt medvetet!) in för Sveriges arbetande folks uppbådande för Israels sak och genomtvingade med stöd av sin förbundne, Karl Otto Bonnier, en "reform"-politik här i landet i överensstämmelse med dess önskan — allt i namnet av "massornas befrielse". Till lön för denna sin gärning fördes han av den osynlige men verklige ledaren, Karl Otto Bonnier, Israels förste befullmäktigade i Sverige, allt högre och högre på tronens och maktens tinnar. Och när "den store hövdingen" för något år sedan gick bort, firades han av den judiska pressen, alltifrån "yttersta högern till yttersta vänstern, såsom den storvulne "folkbefriaren", långt mera än en konung eller kejsare, han höjdes som en gud till himmelens sky. En av Israels trognaste och duktigaste tjänare hade gått hädan, och efter de tjänster han gjort dess heliga sak i Sverige skulle han också vid sin bortgång hedras! Men den andre av de båda förbundne, Karl Otto Bonnier, är ännu bland de levande och står i dag mäktigare och stoltare än någonsin som den store segraren mitt bland sitt folk uti Sveriges land, höljd av rikedom, ära och berömmelse såsom den här numera allsmäktigt regerande judendomens allra främste. Han och Israel äro den part, som vann mest på förbundet med Hjalmar Branting: De äro vordna herrar i Sveriges land. Men icke förty torde Karl Otto ha missräknat sig om utvecklingen av den rörelse, han satte i gång. När han vid Brantings sida för snart 40 år sedan tågade fram genom Stockholms gator (en hel del borgare hade vid tillfället av fruktan för revolutionärt utbrott bommat för sina våningar och flytt huvudstaden) tänkte han sig heltsäkert en utveckling i vida snabbare tempo än som skett. Med all sannolikhet drömde han då om en snart inträffande stor revolution.

I hemlighet styra han o. hans trosfränder den dag som är vårt land, men ännu återstå vissa skrankor att bryta för att segern skall bliva fullkomlig, och tjänstvilliga raserare finnes det alltjämt gott om i alla våra politiska partier. Det gäller, om B. även härvid skall lyckas, vi vilja hoppas och tro, att så icke skall bliva fallet. Tecken saknas ej, som tyda på, att varken de intellektuella eller Sveriges till politiskt tänkande — må vara i vilseledande anda — väckta arbetare icke i längden skola vara villiga att tjäna den judiska Mammonsguden; att en dag inom en icke alltför avlägsen framtid stundar, då det skall bliva ett slut på Israels spel med Sveriges folk såsom "själlösa djur", då detta tager sitt öde i egna händer!

Hans Günther: "Rassenkunde des deutschen Volkes"; Chamberlain: "Die Grundlagen des 19 Jahrhunderts (däri särskilt kapitlet om germanenas inträde i världshistorien och kapitlet om judarnas inträde i världshistorien). Den, som läst dessa böcker och därefter dock inte vet, vad han har att göra, den är intet att göra åt! Det är ett heligt korståg att återvinna vår tyskhet och återställa vår nordiska ras.

Enskilda banken och skolreformen.

Enligt Allehanda skall en entusiastisk ledamot av riksdagens skolutskott vid ett tillfälle under överläggningarna om "skolreformen" hava utbrustit: "Genomdriva vi denna skolreform, så hava vi erövrat det gamla samhällets sista skans' — varemot en mera kylig partikamrat invände: "Åh, ännu finns Enskilda banken kvar".

"Vi tro för vår del inte', yttrar härtill Allehanda, "att invändningen är synnerligen träffande. Enskilda banken skall säkerligen klara sig utmärkt i vilket samhälle som helst, inte minst ett sådant, där hr Värner Rydén är det "andliga" livets glänsande fyrbåk och medelpunkt."

För vår del vilja vi uttala den ganska bestämda uppfattningen, att den omnämnda storheten, Enskilda banken, profiterar ojämförligt mest av den underbara regim i "den kulturella nedrustningens" tecken som hr f. d. grosshandlaren i kobbekött, generalkrigskommissarien m. m. hr Värner Rydén företräder.

De judiska världsfrälsarnas arbete i Kina.

Vid den nordkinesiska regeringens aktion mot Sovjetrysslands legation Peking beslagtogos massor av dokument, vilka bevisa regeringens i Moskva aktiva roll i den pågående kinesiska upprorsrörelsen. Av dessa framgår bl. a., att sovjetmilitärer äro anslutna till Kantonarmén och mottaga dubbla löner. De funna räkenskaperna och dokumenten visa bl. a., att sovjet under år 1926—1927 utbetalat omkring 2,000,000 pund till Kina. Borodin och general Gallent, vilken tjänstgör vid högkvarteret, ha erhållit 14,000 gulddollar i månaden för "skrivhjälp". I ett brev utgjuter sig Borodin över de kinesiska generalernas opraktiska och föga militära metoder. Generalerna beskrivas som slöa och okunniga om allt stabsarbete och i bokligt behov av de ryska militära rådgivarnas ledning. Man fäster sig bland mycket annat vid ett förslag från en ung ryska) naturligtvis av judisk börd), som påyrkar bildandet av en "kvinnornas mördargrupp" och föreslår användandet av gift mot nordarméns ledare.

Från det stora skäktningsslaget i andra kammaren.

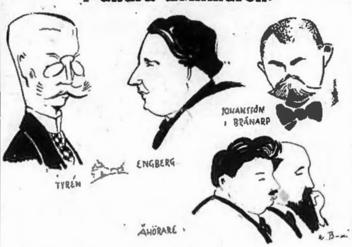

Brev till en slagan hjälte!

Herr statsrådet och chefen för justitiedepartementet, Professor J. C. W. Thyrén, Här.

Herr professor och justitieminister!

Det berättas, att ni en gång för ganska längesedan beslöt att lära eder spela fiol. Med den förmåga à la trollkarl som ni enligt gamla Lundasägner lär vara i besittning av, håller jag det icke för otroligt när det förtäljes, att ni på några timmar lärde er spela det svåra instrumentet.

Herr professor i icke mindre juridik än även filosofi och i någon mån även fiolspelning! När jag i onsdags satt på Andra kammarens läktare och åhörde debatten i skäktningsfrågan, uppstod det i mitt svarta inre den misstanken, att ni fann det vara betydligt svårare att ta bukt på den rälle Arthur Engberg än att på några timmar lära er spela fiol.

Vem hade väl kunnat tro, att ni, landets störste vältalare med en ännu lysande gloria kring edert grånade, Albert Engströmsluggförsedda änne från ett av de största tal som hållits i riksdagen — jag syftar på edert ståtliga tal i nykterhetsfrågan före Bratten — vem hade väl kunnat tro, att ni nu skulle bita i gräset under den hjältemodiga striden som spjutfäktare för de judiska skäktare. Förlåt vitsen, men den föddes verkligen spontant.

När ni steg upp i Andra kammarens talarstol med en pondus, som jag föreställer mig skulle hedrat en romersk fältherre, saknade ni endast togan för att bilden av en romersk imperator skulle varit fullständig. "Mustascherna fladdrade glatt som till fest", för att nu citera er landsman, den kvicke smädaren Sic i Sydsvenskan, när ni stolt trädde fram som Israels drabant och talesman.

Hr professor! Kändes det månne inte litet ovant och främmande när ni en gammal hedning och Ravaillac, förde de vackra orden om tolerans mot judarnas religiösa uppfattning på läpparna. I varje fall syntes det mig som om edert patos, trots retoriken och den bestickande vältaligheten, inte verkade riktigt äkta. Förutom romersk imperator verkade ni nämligen även i någon mån Hans Brask.

Får denna omständighet tillskrivas hela eller största anledningen till nederlaget? Ja, förlåt en enkel man av folket som frågar.

Mustascherna fladdrade i varje fall inte fullt så muntert, när ni, efter hr Engbergs dräpande vidräkn. m. edert judefjäsk, för andra gången tog till orda. Och när hr Engberg, först med lagboken — fy skäms, hr juris doktor att inte kunna sin lagbok! — och sedan med det stenografiska referatet från edert Förstakammartal i handen, avlevererade sin sista salva mot er redan då vacklande position, föreföll det som om såväl mustascherna som ni själv slokade betydligt.

Det fanns i varje fall inte något kvar av romersk fältherre hos eder, när Engberg uttalade sin stora förvåning över att en juris professor och rättsfilosof som ni kunde nedlåta sig till ett sådant "sofistiskt resonnemang" som edert försvar för skäktningen enligt hr Engberg utgjorde. Läktaren kunde ej heller avhålla sig från svaga försök till applåder.

Det låg antisemitism i luften. Vem hade väl kunnat våga drömma om något sådant i Andra kammaren?

Hr professor! Jag tillåter mig, med eller utan edert gillande, jubla med den gamle Hutten: andarna vakna, det är en lust att leva.

Herr Engberg hade sin hittills största dag i riksdagen. Det var en fröjd för mitt enkla jag att höra denne robuste representant för det bästa i svenskt bondekynne med grundlagens hjälp slå er på fingrarna. Arthur Engbergs vackra ord om grundlagens helgd kom säkert mer än en att känna sig varm om hjärtat.

När Engberg drog fram judarnas sabbat som de utan skrupler överträda med gott samvete och han då ställde eder inför frågan, varför de ej skulle kunna leva utan skäktning — då försvann hr överrabbinen Ehrenpreis från diplomatläktaren, följd av hr överskäktaren Saul. Det föreföll mig som om icke ens hans excellens utrikesministerns, Eliel Löfgren, djupa bugning skulle varit någon lisa för deras av hr Engberg — jag höll på att skriva skäktade själar, när de lommade av för att icke synas mera den dagen.

"Det slogs en stor spik i Alljudas likkista", sade med ett visst eftertryck en äldre gentleman på läktaren.

Och det var sannerligen inte utan att man inte tyckte sig se under och tecken på himmelen när man denna märkliga dag hörde den ene kommunisten efter den andre stiga upp och hälsa ifrån Sveriges arbetare, bl. a. genom en lång inlaga från slakteriarbetarnes fackförbund, att därest icke riksdagen i lag förbjuder skäktningen så kommer man att vidtaga utomparlamentariska åtgärder för att få bort detta djurplågeri, och kommunisten Molander hälsade rent ut från de svenska slakteriarbetarna, att "om icke judarna kunna leva här under ett skäktningsförbud, så böra de resa hem till Palestina igen."!!

Hr vältalare! Min slagne hjälte! Beklagande edert nederlag vill jag uttala den livliga förhoppningen, att edert appra försvar för det judiska djurplågeriet under religionens "täckmantel" icke skall bli obelönat.

Ni tror, gammal hedning som ni är icke på någon belöning bortom det jordiska. Nåväl. Låt mig åtminstone få hoppas, att reträttplatsen som vältalig justitieminister i judiska kabinettet i Jerusalem står till edert förfogande i sinom tid. Hr Bengtsson i Norup kan samtidigt kanske få lov att bli åkerbruksminister. Han meriterade sig i varje fall härför så gott han kunde. Ögonen hos Israels barn på läktaren lyste av fröjd över denne ädle djurvän.

Herr professor! Även en slagen romare bör man tilltala på det ädla romarspråket. Tillåt mig därför säga: Sie transit gloria mundi.

Eder

Bengt Bonde.

Vår store frihetskämpe o. nedrustare — "icke fågel, icke fisk, men blötdjur"!

Bland nutida frihetskämpar av herostratisk ryktbarhet intar utan tvivel den store statsman och politiker vi härovan presentera, en mycket bemärkt plats. Hans "stora" bragd var som bekant nedskrotande av Sveriges armé och flotta, vilket gjort honom till persona gratissima i de Wallenbergs-Bonnierska kretsarna. Om detta nu skall vara tillräckligt för garanterande åt honom en ytterligare lysande framtid som statsman och politiker, får man se. Så alldeles säkert är det ju icke, av tecknen att döma. Sveriges under Alljudas tryckande bojor suckande folk kan ännu en gång vakna upp till självmedvetande, och i så fall lära ej utsikterna för hr Per Albin bli värst stora. Enbart på repeterande av de judisk-internationella texterna lär det i längden bli besvärligt att hävda positionen som Sveriges arbetares upphöjde ledare.

Friheten är hr Per Albins ideal. Därför måste allt bort, som står i vägen för friheten! "Må de unga betänka", yttrade han i ett tal i "Frihets" majnummer, "att friheten kräver av sina män, att de bära kärleken till friheten i sina bröst såsom en känsla för även andras frihet". Sin frihetskärlek och sin kärlek till svenska folkets frihet visade han på ett mycket öppenhjärtligt sätt genom att frigöra samma folk från dess gamla frihetsvärn!

När det gäller att rasera och kritisera är den "demokratiske" frihetsväktaren sällsynt framstående. Såsom han också ådagalade i ett "stort" politiskt tal häromdagen i Uppsala, där han gisslade den Ekmanska ministären, som ju långt ifrån har enbart sötebrödsdagar. Denna karaktäriserades som "bönhörelsens ministär" — "varken fågel eller fisk, men ett blötdjur".

Ack, huru lätt människorna hava att se grandet i nästans ögon! Eljest kunde det tyckas som hr Per Albin Hansson borde komma ihåg att det finnes ett gammalt svenskt ordspråk — som för övrigt även lär ha internationellt burskap! — "Tala ej om rep i hängd mans hus".

Svenska statsmän förr och nu.

(Forts. fr. sid 1)

så snart ett nytt sockerbruk utom ringen uppstode, läte kungöra överproduktionen av råvara och sänkte marknadspriset för att få död på det nya företaget. När detta skett, vore krisen över och stege priset ånyo till sin förutvarande höjd. Bestående tullskydd gåve sockerringens medlemmar tillfälle att bereda sig en ytterst uppdriven förtjänst. Men de voro ej sinnade att dela densamma med utomstående företag i landet och att utsätta sig för en konkurrens, som kunde störande ingripa i deras fria bestämmande av inköps- och försäljningspriserna. Det kunde hända, att bakom ett nytt företag stode större utländsk kredit. Ja, då kunde man ej förfara på nämnda sätt, finge underhandla, inlösa företaget dyrt eller söka att få annan uppgörelse till stånd. Men vanligen voro de nya företagen i sitt kreditbehov just hänvisade till samma banker, som voro de gamla bolagens försträckningsgivare; o. då var striden lätt överstånden. Ty dessa banker kunde ej gärna hava intresse i att iklāda sig allvarliga risker för sina nya kunder i deras mellanhavanden med de gamla, kreditbehovet vore viss tid på året synnerligen stort även för mindre företag, och de nybildade bolagens aktiekapital smälte, om än aldrig så stora, bort som snö under verkan av en större prisnedsättning. Under min utredning hade det lagt sig ett drag av ovilja över min åhörares anletsdrag, och det låg också ovilja i tonen, då han sade: "så elaka kunna människor icke vara". Men det var ovilja mot mig, som kunde tala så illa om affärsmän, med vilka han säkerligen en gång i tiden haft beröring och på vilka han lärt sig att sätta värde.

För övrigt är det väl knappast något egentligen elakt i att affärsmän begagna sig av ett sakläge för att göra sig största möjliga vinst av sin skicklighet och sitt kapital, låt vara att sakläget icke beror av naturliga förhållanden, utan i lagstiftningsväg tillkommit på konstlat sätt. Men statsaffärer äro också affärer, och staten själv ett bolag, vars medlemmar hava anspråk på att få sin behöriga andel i vinsten på kapital, arbete och omsättning i samhället: och inför detta anspråk ter det sig visserligen som fel och oskicklighet hos dess ledande styresmän, om lagstiftningen öppnar tillfälle för enskilda till att förskaffa sig oskäliga inkomster på den stora allmänhetens bekostnad och sålunda pålägga densamma en skatt till sin och sina företags förmån.

Så mycken ondska kan man begära av landets styresmän, att de kunna tänka sig andra intressen i livet än att i all hederlighet tära sin större eller mindre lön och göra var man rätt. Livet är ju för så många en kamp om ära, makt, pengar o. annat mera — ej alltid med de bästa medel och ofta nog under obehörigt intrång på det allmännas rätt. "Skall man bliva mycket rik, får man också ofta nog snudda vid strafflagens gränser", sade en gång en sedelärande Wienerbankir i ett glatt ögonblick. Svenskt intresse kan sålunda hotas såväl in- som utifrån, och det hjälper visserligen icke då att slå sig till ro med att "så elaka kunna människor icke vara" eller svepa in sig i sin värdighets mantel under stolt förklaring: så skulle vi aldrig hava kunnat bära oss åt. Föga tröst i allt fall för folket, som ängsligt följer de växlande regeringarna i deras förehavanden, det må nu gälla ordnandet av våra förhållanden till andra stater, transaktioner med enskilda affärs- och finansmän eller åtgärder på lagstiftningens område.

Svårt är att säga, var nu för tiden män av generalguvernören Loths art och sinne äro. Kanske äro de borta på andra sidan Atlanten, kanske äro de enskilda affärsmän, kanske befinna de sig på straff- och korrektionsanstalter. Det är dock skada. Ty vi kunde gott behöva en och annan till hjälp i vårdandet av statsstyrelsen. Sådant folk som mitt sällskap på järnvägsresan borde åter sättas på straff- och korrektiosanstalter såsom föreståndare. Deras sedliga renhet och tilltro till människorna skulle säkerligen verka förbättrande på de mer okultiverade existenser, som ett plumpt överskridande av lagens råmärken bragt till sagda ställen. Ute i livets ävlan tarvas åter ännu andra egenskaper för att behörigen tillvarataga samhällets rätt och bästa.

Märkligt regeringsnederlag i skäktningsfrågan.

Riksdagens ställningstagande till den på senaste tiden mycket omdebatterade judiska skäktningen blev ett nog så märkligt politiskt evenemang. Efter det första kammaren under föregående vecka med några rösters majoritet bifallit k. m:ts förslag oförändrat, beslöt andra kammaren i onsdags med överväldigande majoritet på yrkande av hr Engberg (s.) bifalla regeringens förslag till slaktlag men med uteslutande av fjärde paragrafen, som medger dispens för skäktning och annan slakt utan föregående bedövning av slaktdjuret.

Det åligger nu första lagutskottet att söka sammanjämka besluten.

Prenumerera på NATIONEN.

Följande uppseendeväckande, högst aktuella böcker:

Bergtagna

Kr. 3: —

En ropande röst i öknen,

om det judiska världsherradömet Kr. 6: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 2: 75.

Sändas mot postförskott, om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET

Box 65, Härnösand.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAF VASA 61 Upplandsgatan 61

Automatrestaurant S:T ERIK 47 St Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Avbetalningsgeschäftet i böcker måste stävjas!

(Forts. fr. sid. 1.)

agenterna. "Men kör man ut en, kommer det tio igen", sade en av våra meddelare. De komma luffande, trasiga och smutsiga — hälsande från hr Bonnier! — de komma pr cykel och pr bil, ofta två i sällskap, överbjudande varandra i övertalningskonst. Där den ene slutar, tar den andre vid. Och det arma offret köper. Binder sig för fem- à tiotals år framåt med postförskott på 5, 10, 15, 25 kronor eller mer i månaden och får böcker i decitonvis, böcker i skrikande "lyxband" till oskäligt höga priser, böcker, som köparen kanske aldrig läser i, "världslitteratur" i gamla, omoderna upplagor, tendentiösa, judefjäskande konversationslexikon, såsom herrarna Bonniers eget, nu färdiga, 50 procent för dyra ovederhäftiga mischmasch till lexikon, etc., etc.

Till slut blir kunden så trött på dessa aldrig upphörande postförskott att han eller hon antingen försöker göra utvägar för det återst. beloppets inbetalande, varigenom bokfirmornas förtjänst blir ändå större, eller också helt enkelt struntar i betalningen, med påföljd att böckerna återtagas och det redan inbetalta beloppet, kanske hundratals kronor, går förlorat. Med vad resultat? Jo, att en kanske förutvarande litteraturvän, tack vare de judiska affärsmetoderna, kommer att hata allt vad litteratur heter. Många dylika fall ha inberättats för oss.

På grund av den oerhörda överproduktionen på bokmarknaden är konkurrensen just nu större än någonsin. Nya kundobjekt uppsökas, nya offer för judarnas omättliga penninghunger utses. I stället för att som förut huvudsakligen bearbeta den mera intellektuellt betonade medelklassen är det nu arbetarklassen, som i allt större växande utsträckning exploateras. Horder av agenter från olika firmor — vilka dock till minst tre fjärdedelar sälja det Bonnierska förlagets böcker — uppsöka arbetsplatserna och locka de unga, mångenstädes väl avlönade arbetarna, att köpa böcker i fina skinnband på avbetalning. När inga andra argument hjälpa, talar agenten i förtroende om att man genom att belåna det köpta kan skaffa sig pengar, om så skulle behövas. (Huruvida denna viskning i den tvekammes öra åtföljes av en personlig hälsning från herr Bonnier till Sveriges murare eller målare m. fl., det känner vår sagesman emellertid ej till.)

Vad blir nu resultatet? Jo, först att arbetaren skriver på en lapp för att slippa agenten. Därefter komma böckerna och så småningom blir det kanske penningbrist med påföljd av belåning, oförmåga att kunna betala samt fängelse och vanära komma som hägrande perspektiv.

En på området väl förfaren jurist, civilassessorn Harald Salomon, har nyligen i dagspressen uttalat sin starka indignation över de påtalade missförhållandena, varigenom förut oförvitliga personer bli betraktade som bedragare, "vilket de egentligen varken äro eller velat vara". Att den allmänna rättsmoralen i hög grad undergräves är i varje fall ett beklagligt faktum.

Det är betecknande, att under det en tidning som N. D. A. icke tvekar att i en längre artikel i denna fråga beteckna det judiska avbetalningsgeschäftet i böcker som "en osund art av litterär kommers" och "ett artificiellt bokbehov, som upparbetas under osympatiska former", m. fl. nog så skarpa uttryck, så har icke den av hr "kulturprosten", blivande fil. hedersdoktorn Torsten Fogelqvist "kulturellt" redigerade Dagens Nyheter ansett sig böra ägna denna fråga någon som helst uppmärksamhet. Och ändå vill hr blivande hedersdoktorn i en ledande artikel i det Bonnierska organet ifråga slå sig för sitt bröst och med av indignation skälvande patos deklarera, att han aldrig blivit föremål för påtryckning från tidningens ägare om vad han skulle skriva eller inte skriva.

Bokfirmornas framhållande av att avbetalningspriserna äro desamma som gälla för kontantköp är icke annat än en gest, för att icke säga en oförsynt bluff. Det är oss nämligen bekant att man — i all tysthet förstås — lämnar god rabatt de sällsynta tillfällen kontantköp förekommer. Och f. ö. äro priserna kalkylerade för avbetalning, alltså för likvid på lång sikt. Det råder emellertid ingen tvekan om att icke de nu gällande priserna på avbetalningsböcker äro minst 50 proc. för höga. Att vinsterna äro enorma, säger sig alltså självt. Det är rena kristidspriser, som ännu äro rådande på bokmarknaden. Som bevis på de ogenerade metoder som huset Bonnier använder för att försvara sina oblyga priser må nämnas, att när det för några år sedan knorrades från kunder och agenter över de allt för höga priserna, passade den smarta firman på att sänka dessa samtidigt som statens järnvägar gjorde en mindre fraktnedsättning. I det konfidentiella cirkuläret till agenterna — varav ett ex. uppvisats på vår redaktion — poängterades med skärpa, att prisnedsättningen uteslutande hade möjliggjorts tack vare den billigare frakten. (!) Detta skulle också noga framhållas för kunderna. Reflektionerna göra sig själva!

Med anledning av motion i riksdagen är frågan om avbetalningsväsendet nu föremål för utskottsutredning. Det är vår livliga förhoppning, att positiva förslag må framkomma och vinna riksdagens bifall. Icke minst det sätt på vilket avbetalningsaffärerna i böcker bedrivas och de ekonomiska och andra konsekvenser av bedrövligaste slag, som följa i spåren, borde giva anledning till lagstiftningsåtgärder i restriktivt syfte.

Förutom det här ovan påtalade är det dessutom en hel yrkeskår, nämligen de bofasta bokhandlarna, som hotas med undergång och ruin till följd av det hejdlöst bedrivna avbetalningsgeschäftet i böcker. Den Bonnierska firman bereser landsbygden med rullande boklådor, luxuöst inredda lastbilar med böcker från golv till tak, i vilka spekulanterna inbjudas slå sig ned i bekväma fåtöljer och välja. Man drar sig ej för att med dessa rullande boklådor besöka städer och platser där bofasta, skattedragande bokhandlare föra sin hårda kamp för tillvaron under mångenstädes förtvivlade försök att slå sig fram på de av Bonnierska firman knappt tillmätta rabatterna och under hänsynslös konkurrens från förlagsfirman själv genom sina agenter och bokbilar.

Det är mer än förvånansvärt att landets bokhandlarekår finner sig i dylika, i all sin brutala hänsynslöshet fullkomligt enastående affärsmetoder. Var skulle exempelvis minuthandlarna i andra branscher säga, om grossisterna toge sig före att först sälja sina varor till detaljhandlaren på en plats och därefter omedelbart uppträda som hans konkurrent och själv från en rullande diversehandel sälja i minut på platsen ifråga? En dylik grossist skulle döma sig själv. Både av köpmannakåren och av den allmänna opinionen.

Att bokförläggarna-grossisterna kunna behandla bokhandlarna-detaljisterna på sätt som här ovan relaterats, beror till huvudsaklig del därpå, att bokförläggarna — d. v. s. herrarna Bonnier — tagit hand om bokhandlarnas egen organisation samt att firman Bonnier äger eller är ekonomiskt intresserad i de största och mest lönande boklådorna i Stockholm och landsorten. Med påföljd att de mindre och svagare bokhandlarna ej kunna eller våga påtala missförhållandena ifråga på de årliga bokhandlaremötena — hemma i hr Karl Otto Bonniers charmanta salonger ute på Djurgården.

Enligt uppgifter från fullt trovärdigt håll säljes det för närvarande böcker på avbetalning i Sverige för nära 15 miljoner kronor årligen. Av dessa komma minst tre fjärdedelar på det Bonnierska förlagets konto. Nationens i hithörande frågor väl initierade sagesman meddelar oss även, att det svenska folket för närvarande står i avbetalningsskuld för böcker till det Bonnierska förlaget, m. fl. av judiska finansintressen ägda firmor med den häpnadsväckande stora summan av bortåt 50 miljoner kronor.

Ha vi råd till detta?

Vi förvänta att vederbörande riksdagsutskott här sin uppmärksamhet riktad på de av oss här ovan påtalade förhållandena. Frågan är av den vikt, ekonomiskt och moraliskt, att skyndsamma åtgärder i restriktivt hänseende torde vara ofrånkomliga.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Staten och de s. k. restaurangbolagen.

(Forts. fr. sid. 1.)

fria pilsnerdricksrättigheternas sida delvis kan bliva verklighet. De ganska tätt duggande upptäckterna av langarnästen och dylikt, t. o. m. i hjärtat av Stockholm, äro ett memento för vederbörande. Nackdelarna av dessa missförhållanden överskugga de i övrigt i nykterhetshänseende goda verkningarna å folkrestaurangerna.

Där restaurangbolag från och med år 1920 bildats säger sig kontrollstyrelsen ha lämnat medgivande för vederbörande sytembolag att teckna aktier i restaurangbolaget. Redan år 1915 erhöll kontrollstyrelsen av riksdagen befogenhet att utfärda föreskrifter i avseende å systembolagens förvaltning. Denna befogenhet måste anses innefatta skyldighet att utfärda föreskrifter i en så vital fråga som engagerandet av ett systembolags medel i annat företag.

Det är för övrigt en offentlig hemlighet, att restaurangbolaget i Göteborg tillkom på anmodan av kontrollstyrelsen, varföre jag fortfarande nödgas vidhålla, att ansvaret för restaurangbolagsformens tillblivelse påvilar kontrollstyrelsen.

Den statistik, kontrollstyrelsen bifogat sitt yttrande, väcker mer än förvåning, i det att hänsyn icke tagits till den ersättning, som restaurangbolagen åtnjuta i form av pilsnerdricksvinsten. Följande exempel är belysande. År 1917 sköttes Stockholmssystemets utskänkning i huvudsak dels genom egna restauranger med egen mathållning och dels genom restaurangbolaget. Systembolagets nettovinst i procent av bruttovinsten å sprit blev 27,8 procent å de egna restaurangerna och 83 proc. genom restaurangbolaget. Tager man jämväl hänsyn till de utskänkta maltdryckerna, vilket för motionens syfte och rent allmänt sett är det enda rättvisa, finner man, att Stockholmssystemets vinst å utskänkningen av spritdrycker, vin och maltdrycker (till den tämligen obetydliga försäljningen av läskedrycker tages icke hänsyn) å de egna restaurangerna var över 60 proc. av bruttovinsten, medan resultatet genom restaurangbolaget snarare under- än översteg 50 proc. Härvidlag är dessutom att märka, att restaurangbolaget betecknande nog fått övertaga driften å de större restaurangerna, så att bruttovinsten å spritdrycker och vin praktiskt taget var lika stor å restaurangbolagets 7 restauranger som å de egna, 15 till antalet uppgående, restaurangerna. Jämför man förhållandena i Göteborg, kan klart och tydligt utläsas, att därvarande systembolag hade procentuellt större vinst å utskänkningen år 1919 (före restaurangbolagets tillkomst) än åren 1925—26 (efter restaurangbolagets monopolställning), även om man frånser den ersättning restaurangbolaget hade i vinsten å pilsnerdricka.

Då kontrollstyrelsen underlåtit att angiva huru stor denna vinst varit under de olika åren av restaurangbolagens tillvaro, har härigenom omöjliggjorts för utskottet att kunna rättvist bedöma ifrågavarande spörsmål. Man har endast fått veta vinsten i Stockholm åren 1919—25, kr. 2,793,000 och i Göteborg åren 1924—26, kr. 1,193,000 eller sammanlagt kr. 3,986,000. Lägger man härtill motsvarande vinst under åren 1916—18 i Stockholm och 1921—23 i Göteborg, blir densamma i sin helhet c:a 5,000,000 kr. Med detta belopp skall alltså de båda bolagens siffror såväl beträffande bruttovinsten å spritdrycker, vin och maltdrycker som ock beträffande omkostnaderna ökas. En på denna grundval uppgjord statistik kommer att påvisa föreståndarerestaurangernas otvetydiga överlägsenhet i ekonomiskt avseende.

I min tidigare redogörelse lämnades ett färskt, konkret exempel på kontrollstyrelsens arbetsmetoder i fråga om privatrestauratörerna. Häremot framhåller kontrollstyrelsen den bruttovinst å spritdrycker och vin, som tillföll de tio största enskilda restaurangerna i Stockholm under år 1926. Tager man exempelvis i betraktande, att Grand Hotel därstädes, "Sveriges största hotellföretag", som tillgodoräknar sig en mycket betydande vinst å sagda drycker, icke lämnat någon utdelning till Vin och Spritcentralen under de sist förflutna sex åren, och enl. 1923 års granskningsmän av spritmonopolet ej heller kunnat vidtaga erforderliga avskrivningar å sina inventarier, så inses utan svårighet det meningslösa i att kasta fram dylika siffror. Restaurangerna i Stockholm anses för övrigt på grund av allmänt kända skäl intaga en särställning. En bättre värdemätare på hithörande frågor fick den som tog del av polemiken i en Stockholmstidning för en tid sedan mellan en av byråcheferna i kontrollstyrelsen och en restauranginnehavare i Västervik rörande vinstkvantiteterna o. matpriserna, varföre jag icke finner anledning frångå min tidigare ståndpunkt i denna angelägenhet.

Min fråga, huru kontrollstyrelsen vill förklara, att restaurangbolaget i Norrköping icke åtnjuter något understöd, medan restaurangbolaget i Stockholm och Göteborg erhålla bidrag på sammanlagt cirka 2,000,000 kr. per år besvaras helt enkelt med antagandet, att jag helst skulle se, att restaurangbolagen icke erhölle något som helst understöd. I stället för att tillmäta mig en uppfattning, som är stridande mot den av mig i motionen uttalade, borde det hava varit kontrollstyrelsen angeläget att undersöka, vari skillnaden beträffande förvaltningen av de olika städernas restaurangbolag ligger. Samtidigt borde fullt klarläggande bokslut, bl. a. möjliggörande ett bedömande av de skilda underavdelningarnas bärighet, ha förelegat. Det skulle vid sådant förhållande tvivelsutan hava visat sig, att den mångbesjungna koncentrationen i Stockholm och Göteborg i stället är en ofantlig överorganisation, som "silar mygg och sväljer kameler".

I min motion har jag pekat på tvenne alternativ, varigenom restaurangbolagen skulle kunna delvis bevisa sitt existensberättigande, antingen genom att sänka matpriserna eller också genom att de till dom utgående obehövliga bidragen upphöra. Kontrollstyrelsen synes hava anbefallt det senare förfaringssättet, enär restaurangbolaget i Göteborg för helt kort tid sedan beslutat, att till därvarande systembolag återbära det under 1926 kontant erhållna bidraget eller kr. 215,000. Med nuvarande matpriser äro emellertid bidragen, icke minst i Stockholm, alltjämt för stora.

Mitt påpekande, att underhåll, reparationer, övriga omkostnader och diverse omkostnader uppgått till 1 1/2 miljon kr. årligen avfärdar kontrollstyrelsen med några få intetsägande rader. Kontot "diverse omkostnader" förbigås sålunda helt och hållet med tystnad. En närmare undersökning härav skulle säkerligen överraska.

Kontrollstyrelsen iakttager samma försiktighet, då det gäller att besvara frågorna om de dolda avskrivningarnas storlek och placering i bokföringen. Så finner kontrollstyrelsen endast, att avskrivningsprocenten å inventarier alltid måste beräknas högre än inom andra affärsgrenar, samt att den år 1922 företagna avskrivningen å aktier å kr. 17,000 "visserligen icke särskilt redovisats".

De synas alltså icke, men finnas där ändå.

Som ett slutligt omdöme vill jag framhålla, att sparsamhet är tidens lösen. Detta gäller icke minst om statsförvaltningen i alla dess förgreningar. För att utröna huruvida restaurangbolagen äro alltför dyrbara utbyggnader till denna förvaltning, tarvas en undersökning av helt annat slag än den kontrollstyrelsen presterat. Enligt vad man hittills kunnat utröna är restaurangbolagsformen varken för stats- eller samhällsnyttan att föredraga framför föreståndaresystemet, varför de båda kategorierna böra prövas jämsides under lika betingelser. Resultatet härav må sedan bliva avgörande för ordnandet av systembolagens utskänkningsfråga. Under alla förhållanden måste den subvention restaurangbolagen erhålla genom att få tillgodoräkna sig vinsten å pilsnerdricksförsäljningen upphöra, och endast kontant ersättning lämnas av systembol. för utskänkningens handhavande. Vidare är det av vikt, att restaurangbolagens bokslut göras klara och överskådliga, så att misstroendet på denna punkt försvinner.

Johanniter Orden tjänar Wallenberg och Judendomen

(Forts. fr. sid. 1.)

Allt vad som på något vis har karaktär av monopol, trust eller annan sammanslutning, där finansiell disciplin på ett eller annat sätt kan åvägabringas, är städse föremål för huset Wallenbergs intresse. Så även här! Herrarna Wallenberg kommo nämligen snart under fund med, att Johanniter Orden vore ett utmärkt fält för införande av underkastelse o. lydnad från hovets och aristokratiens sida under huset W. d. v. s. den judiska storfinansen. Och mannen, som skulle befordra detta höga syfte, var naturligtvis Enskilda bankens ordföranden, herr riksmarskalken m. m. Otto Printzsköld.

Att noggrann hänsyn tages vid val av nya medlemmar är uppenbart. Vid en flyktig blick i en medlemsförteckning för något år sedan lägger man genast märke till, att riksmarskalkens direkta underordnade, d. v. s. hovfunktionärer, äro särdeles talrikt representerade. I all synnerhet synas kammarherrar vara utmärkta riddare i "kampen mot otron". De äro nämligen icke mindre än cirka 20, d. v. s. nästan halva antalet kammarherrar i riket. Övriga hovcharger äro också väl representerade, såsom hovjägmästare, kabinettskammarherrar o. s. v. alla sorter, omkring 15 till antalet. Hovfolket går således upp till mellan 35 å 40, medan militären endast utgöra några och tjugo. Bland dessa nutida korsriddare äro alltså hovmännen synbarligen mera skickade att föra riddarvärjan än herrar officerare — månhända en genklang inom Orden ifrån de avrustningens tid, vi leva uti. Övriga medlemmar representera diverse levnadsområden, såsom godsägare och ämbetsmän i alla grader, nedifrån attachéer, amanuenser o. dyl. upp till envoyéer etc. Förutom föreskriften att vara adelsman äro alltså kvalifikationerna för att bli Johanniterriddare kort sagt omöjliga för en vanlig dödlig att framleta.

Ett mindre antal ordensmedlemmar, som gjort sig extra förtjänta, få titeln "rättsriddare" o. dessa böra väl i all synnerhet veta, vad som är rätt och orätt. Därför vända vi oss till dessa riddare av Rätten i första hand med en uppriktig förfrågan, huruvida de, handen på hjärtat, anse det vara rätt, att deras högt lysande ordenssällskap i all stillhet tjänar huset Wallenberg och judendomen i stället för den rätta tron, som det borde göra efter stamhusets i Brandenburg paroll, tydligt och klart framställd av översten von Hardt i hans i Nationen återgivna uttalande om judendomen och Johanniter Ordens ställning till densamma. I vilken skarp kontrast står icke överste v. Hardts uttalande emot den utveckling av Ordens verksamh. där i landär den ställts under ledning av den man i huset Wallenbergs tjänst, riksmarskalken Printzsköld, som här i allra främsta ledet företräder den makt, Orden numera skulle kämpa emot — judendomen! Ty vad är det annat än ett förtäckt judevälde? Man kunde ifrågasätta, om icke samtliga "rätts"- och vanliga riddare av Johanniter Orden med aktning för sig själva och känsla för Ordens sanna uppgift tills vidare borde avlägga sitt riddareskap och avtaga sina ordensinsignier, intill dess Orden blivit fullständigt befriad från den Wallenbergska mellanhanden, som till på köpet döljer sitt verkliga förehavande under manteln av rikets högste hovcharge.

(Forts.)

Ehrenritter.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Söderl. Tids. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 19. Fredagen den 13 Maj 1927. Årg. 3

Fram med sanningen i affären Wallenberg —Cronholm!

Äntligen ett svar från U. D. Gen.-konsul C. uppfordrar på nytt U. D. och f. d. statsminister Hammarsköld att ge klara besked.

Den uppseendeväckande kontroversen Cronholm-Wallenberg har såsom vi tidigare framhållit genom de nyligen gjorda avslöjandena av förutv. ententeministrarna i Stockholm, envoyéerna Nekludoff och Ira Morris, kommit i ett sådant läge, att offentligheten ej längre rimligtvis kan undanhållas sanningen i denna sensationella affär, som på ett nog så allvarligt sätt äventyrat vårt lands goda anseende inför utlandet. De nämnda representanterna för tvenne stormakter under världskriget hava beträffande dåvarande svenske utrikesministern K.A.Wallenbergs förhållande under kriget offentligt uttalat, att denne trots landets officiellt neutrala ställning i hemlighet stått på ententens sida och känt dess telegramchiffer samtidigt med att han tjänstgjort som telegramförmedlare åt centralmakterna. Då generalkonsul Cronholm som bekant i sin egenskap av chargé d'affair ad hoc i Mexico såsom förmedlare av de tyska telegram, vilka föranledde Amerikas deltagande i världskriget, av dåvarande utrikesministern, hr Wallenberg, blivit beskylld för att ha utfört spiontjänst åt främmande makt och på den grund avskedad ur diplomatisk tjänst, trots han på det bestämdaste hävdat, att han icke haft en aning om innehållet av dessa telegram ,som han av hr W. som utrikesminister ålagts vidarebefordra till Mexicos regering, har ju hans krav på upprättelse för lidna oförrätter och på sanningens i denna affär offentliga uppenbarande ej kunnat betraktas annat än som både moraliskt o. rättsligt i högsta grad motiverat. Så mycket mera egendomligt har det framstått, att vederbörande myndigheter och myndighetspersoner i vårt land intill den dag som är uraktlåtit att lägga fram sanningen i saken. Man synes på dessa håll fullkomligt missförstå sin ämbetsuppgift och icke inse de förpliktelser gentemot svenska folket denna innebär. I sin skrivelse av mars månad d. å. till Kungl. Utrikesdepartementet begärde gen.-konsul Cronholm få veta, huruvida hr K. A. Wallenberg, i likhet med vad fallet var beträffande de amerikanska telegrammen under kriget, kände innehållet av de ödesdigra tyska krigstelegram, som genom svenska utrikesdepartementets försorg befordrades till mexikanska regeringen och som hr C. oförskyllt gjorts ansvarig för. På denna sin framställning erhöll gen.-konsul Cronholm sistlidne 28 april från U. D. en svarsskrivelse av följande lydelse:

Åberopande Eder skrivelse den 22 nästlidne mars ang. förmedlingen genom Kungl. Utrikesdepartementet av tyska chiffertelegram under världskriget har jag äran meddela, att Kgl. Utrikesdepartementet icke finner sig hava anledning att på framställning från Eder bringa till allmänhetens kännedom några upplysningar i förevarande fråga.

Till svar härå har gen.-konsul Cronholm den 3 maj till U. D avlåtit nedanstående skrivelse.

Sedan Departementet i skrivelse den 28 nästlidne april behagat meddela mig, att Departementet icke finner sig hava anledning att på framställning från mig bringa till allmänhetens kännedom några upplysningar rörande de hemliga tyska krigstelegram, som under det stora politiska rovriddarekriget befordrades genom förmedling av herr K. A. Wallenberg såsom svensk utrikesminister, tillåter jag mig härmed vördsamt anhålla, att de begärda upplysningarna måtte meddelas mig.

Jag måste då beklaga, att Departementet efter de uppseendeväckande avslöjanden, som under årens lopp blivit från olika håll offentligen gjorda, känner så ringa aktning för det svenska folkets självklara rätt att i en så riksviktig fråga som denna erhålla ifrågavarande upplysningar rörande herr K. A. Wallenbergs förhållande till dessa chiffertelegram, då han själv saknar moraliskt mod att

(Forts. å sid. 4.)

Bondepolitik under professorshägn.

Skolkompromissen — upptakten till en regim "arbetare och bönder"?

Den roll det nutida bondeförbundets ledare åtagit sig spela i den från de judiska kretsarnas sida till årets riksdag i reformens namn iscensatta stora attacken mot vårt svenska undervisningsväsen har ej kunnat undgå att pinsamt beröra i all synnerhet dem, som en gång vågat tro på en ärlig insats i vårt politiska liv från bonderörelsens sida. Av vad man under de senaste åren och framför allt denna riksdag sett från bondeförbundets sida, står det fullt klart, att detta parti under de mäns ledning, som där numera föra spiran, totalt svikit det stolta, sant fosterländska program, som den en gång så imponerande rörelsen vid sin tillblivelse uppställde. Intet enda allvarligt initiativ till bondeklassens och svenska folkets befrielse ur den internationella Mammonsmaktens bojor eller till jordbruksintressets främjande har från dess representation i riksdagen gjorts; man har nöjt sig med allmänna talesätt om böndernas betydelse och den hänsyn, som bör visas dem, men därutöver intet. Men när det gällt att ge handräckningar åt den internationella erövraremakten såsom i fråga om förhindrandet av en svensk bilindustri eller fullbordandet av den kulturella avrustningen, då ha vederbörande visat en aktiv handlingslusta, som varit nog så märklig. Man har också fått ett alltmera bestämt intryck av att passiviteten från bondeförbundsrepresentationens sida ifråga om de verkliga bondepolitiska uppgifterna och dess utomordentliga aktivitet beträffande diverse rent antisvenska internationalistiska ideal i hög grad höra samman med den ledareroll en viss akademisk-professorlig krets där utövar och vilken ställer vederbörande i en dager, som förtjänar att noga observeras.

Vi ha tidigare påpekat, att den från den judiska kretsens sida inspirerade "reformering" av vårt undervisningsväsen, som hr Värner Rydén skickats fram att genomföra, i realiteten har helt andra syften än att förbättra vårt skolväsen, nämligen att direkt försvaga och underminera detsamma. Den har med full rätt betecknats som ett krig mot den svenska kulturen. Det kan möjligen vara mindre förvånande, att personer, som

(Forts. å sid 4.)

Spritmonopolets "konsolidering" har kostat Statsverket omkring 100 miljoner kronor.

Siffrorna i Dir. Lithanders inlaga tala ett förkrossande språk.

För den tränade bokföringsmannen torde dir.Lithanders inlaga till finansministern (in extenso publicerad i denna tidning) hava varit en intressant läsning, medan däremot en lekman i hithörande frågor självförklarligt nog icke alltid lyckats fasthålla sammanhanget. Felet är helt visst icke att tillskriva inlagans tillskyndare, ty endast siffror och åter siffror äga beviskraft, då det gäller att påvisa den mängd av manipulationer och bokföringsknep, som Spritmonopolet till alla rättänkandes stora överraskning och häpnad, tillåtit sig.

För monopolkommitténs ledamöter bör inlagan i trots av eller kanske rättare i kraft av sin siffermässigt lagda redogörelse vara av stor betydelse.

Spritmonopolets verksamhet får framför allt sin prägel av den fonderings- och avskrivningsepidemi, som rasat inom detsamma. För Spritcentralens egen del uppgå hithörande summor synbarligen till c:a 80 milj. kronor. Motsvarande siffror för de övriga partihandelsbolagen hava vederbörande sorgfälligt aktat sig för att tillkännagiva, men eftersom statsverket enl. inlagan icke erhållit någon andel i dessa bolags vinst med undantag för år 1925, måste det röra sig om stora belopp, snarare över- än understigande 15,000,000 kr. Inalles har således en summa på mellan 90 och 100 miljoner kr. åtgått till avskrivningar och fonderingar inom Spritmonopolet.

Om alla våra statliga o. halvstatliga företag arbetat efter samma riktlinjer som Spritmonopolet, så vore svenska staten i skrivande stund ägare till en massa synnerligen solida företag, men samtidigt på grund av oerhört minskade inkomster bragt till bankruttens rand.

Det måste anses som en synnerligen försvårande omständighet, att Spritcentralens styrelseberättelser i stort sett uppgjorts i avsikt att vilseleda den utomstående och att fördölja bolagets hemliga konsolideringspolitik. Sådant tyder på sjukt samvete.

Man frågar sig gång efter annan, huru någonting dylikt ostört fått passera, oaktat tungtvägande anmärkningar vid upprepade tillfällen offentligen framställts häremot och vilka som bära ansvaret för att tiotals miljoner kronor undanhållits vår statskassa.

I första hand är ju styrelsen i Spritcentralen att göras ansvarig och spörsmålet gäller då: Har styrelsen varit fullt medveten om herrar Bratts och Wennerbergs åtgöranden i bolaget, eller har den icke varit det? Om styrelsen underskrivit sina berättelser med öppna ögon, så böra de kungavalda ledamöterna i densamma snarast möjligt entledigas från sina uppdrag. (I sinom tid kommer nog turen även till de övriga styrelseledamöterna.) Har den däremot handlat i blindo, något som i och för sig icke heller är rekommenderande, finnes numera ingen anledning att hålla d:r Bratt om ryggen, utan må styrelsen för att kunna upprätta sig själv demaskera den skyldige.

Revisorerna i Spritcentralen hava sannerligen lika litet någon anledning att slå sig för röstet och finna allting gott. Herrar Kvarnzelius och Bernh. Eriksson i Grängesberg, vilka praktiskt taget alltsedan Spritcentralens tillkomst reviderat dess räkenskaper, hava som revisorer i detta bolag ett stort ansvar för de skador, som genom det praktiserade systemet tillskyndats landet. När man uppbär ett rundligt tilltaget honorar för uppdrag av ifrågavarande art, för vars samvetsgranna fullgörande erfordras specialkunskaper och mycken ledig tid, kunde det förväntas, att självaktningen skulle förbjudit de nyssnämnda personerna att åtaga sig dylika uppdrag. En av revisorerna, hr Vikland, har säkerligen tillräck sakkunskap, men vad skall man säga om den unika kombination av befattningar han innehar, nämligen dels anställd och avlönad av Spritmonopolet som ett slags tjänsteman eller professioneell revisor inom detsamma, och dels av de olika bolagens röstberättigade aktieägare vald till officiell revisor. Det är att begära allt för mycken våldgörelse på den-

(Forts å sid. 4.)

Inför depressionen på Stockholms fastighetsmarknad.

Ett givakt för herrar byggmästare!

Vid upprepade tillfällen har i Nationen berörts de i Stockholm rådande oefterrättliga förhållandena på bostads- och hyresmarknaden, som i hög grad påverkats av den av huvudstadens kommunalförvaltning under den judiska storfinansens hägn i senare tid förda bostadspolitiken och som på ett olyckligt sätt befordrat dyrtiden icke blott inom det egna samhället utan jämväl även landet i dess helhet. Denna konstlade utveckling i högkonjunkturens tecken kan under år 1927 sägas ha nått sin kulmen i och med den härunder inom byggnadsverksamheten bedrivna aktiviteten, som visar på ett större antal nytillkomna eldstäder än under något föregående år sedan kriget. Den forcerade verksamheten under de senaste åren har också fört till en överproduktion på området, som inom en nära framtid måste leda till depression på fastighetsmarknaden. Den situationen är därmed inträdd, då det gäller för storfinansens herrar, som engagerat sig i stora tomtbesittningar, att i möjligaste mån "avlasta" och överföra risken på den i sakläget mindre initierade allmänheten.

Bland anordningar i dylik riktning fäster man sig i dessa dagar särskilt vid den med stor energi igångsatta exploateringen av det s. k. Atlasområdet, lydande under Enskilda bankens d. v. s. huset Wallenbergs intressesfär. Herrarna W., som ju icke utan skäl förvärvat sig rykte som vårt lands störste baissespekulanter, hava nu på det ifrågavarande området igångsatt en forcerad försäljning av tomter, visserligen till oerhört uppdrivna priser; men man lyckas dock alltid t. o. m. under de mest ogynnsamma konjunkturförhållanden, finna byggmästare, som fastna, bara de erhålla stora byggnadskreditiv. De saknas vidare ej heller, som biträda med anskaffandet av den nödiga sekundärkrediten, varpå leverantörerna hjälpa till med kredit för levererade varor och byggmästaren själv kanske högst uppe under takåsen placerar en liten slant.

Så kommer den oundvikliga, stundande stora depressionen, som redan kastar sin skugga framför sig, och försätter vederbörande byggmästare i ett nytt, allt annat än angenämt sakläge, bringande dem i svårigheter vid ordnandet av sina sekundära krediter. Detta får till följd, att de icke kunna fullgöra sina förbindelser mot kreditgivarna under byggnadstiden. Ögonblicket är så kommet, då husen få gå exekutivt och ropas in av Enskilda banken, som sålunda fått den nya stadsdelen utan något som helst eget arbete uppbyggd för en bråkdel av kostnaderna. Herrarna W. le sitt belåtna leende, men utanför stå de ruinerade byggmästarna och leverantörerna, som fått vidkännas samma öde som så många andra företagare i vårt land före dem. Ty den av vederbörande förlagsmän här inaugurerade politiken står i fullaste överensstämmelse med herrarna W:s traditionella politik, när det gällt kreditgivning under högkonjunkturer till den svenska industrien: under den påföljande lågkonjunkturen lägger man vantarna på objekten.

Det gäller för herrar byggmästare i huvudstaden att vara på sin vakt!

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. n:r 17).

Protokoll N:o 17.

Advokatyr. Advokatyren danar människorna kalla, hårda, genstäviga, principlösa, benägna att i alla livets förhållanden och händelser ställa sig på en opersonlig, rent legal grund. De hava lärt sig hänföra allt till försvarets fördel och icke till den sociala verkningen av dess resultat, vana som de äro att icke avstå från något försvarssätt, vilket det än vara må. De göra allt, som står i deras makt, för att vinna sin klients frikännande, begagnande sig av advokatyrens lägsta finter. Härigenom demoralisera de domstolen. Därför komma vi att pressa

(Forts. å sid 4.)

Johanniter Orden säljes för 900 kronor.

Riksmarskalken Printzsköld förmedlare.

I tvenne föregående artiklar har berörts frågan om Johanniter Ordens uppgift, vilken av Orden själv i all synnerhet framhålles vara en "kamp mot ...ion". Detta synes numera tolkas så, att kampen först och främst riktas mot judendomen, enligt vad framgick av översten D. von Hardts märkliga artiklar om judendomens bekämpan..., återgivna i översättning från tyskan i Nationen efter Johanniter-Ordens Blatt.

Men tyvärr har man, åtminstone vad Sverige beträffar, måst konstatera, att hela Orden kommit på sned, i det den här alltmera avlägsnat sig från de i Ordensstamorten i Tyskland uppsatta mål och ideal. Denna förvanskning av den svenska Johanniter-Orden har, såsom förut påvisats, sin upprinnelse i huset Wallenbergs önskan att vilja "kontrollera" denna institution, liksom så många andra; och detta sker på önskat sätt genom direktionsledamoten riksmarskalken Printzsköld, vilken ju som bekant är huset Wallenbergs specielle kommissionär på många håll och kanter.

Det var emellertid ännu en sak beträffande Johanniter-Orden, som vi ville ägna några ord, särskilt på grund av därom framställda förfrågningar. M e d v a d r ä t t e x i s t e r a r e g e n t l i g e n J o h a n n i t e r - O r d e n s å s o m o r d e n s d e k o r a t i o n s f ö r l ä n a n d e i n s t i t u t i o n ? Intet bör naturligtvis hindra ordensledamöterna att vid sina sammankomster bära alla slag av insignier och utmärkelsetecken, men man förvånas över, att Ordens medlemmar officiellt och till uniform bära dess dekoration utan att de veterligen erhållit Konungens tillstånd där-

(Forts. å sid 4.)

Den 13 Maj

Revisionen av vårt Sprit-panama.

Såsom en ministären Ekmans obestridliga förtjänst måste erkännas dess åtgärd i november 1926 att besluta tillsättandet av en kommitté på 5 personer "att inom finansdepartementet biträda vid utredningen av frågan om lämpligt anordnande av den statliga kontrollen av aktiebolaget Vin- och Spritcentralens och aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolets verksamhet samt i samband härmed stående spörsmål." Vi hälsade på sin tid med tillfredsställelse detta beslut, om vi ock med hänsyn till de för handen varande förhållandena ansågo oss böra ge uttryck för en viss skepticism beträffande möjligheterna att på den inslagna linjen kunna nå den klarhet i frågan, som den rättsinnade opinionen i landet krävde. Att regeringsbeslutet var ett resultat av statsministerns personliga ingripande, framgick ganska tydligt. Svenska Dagbladet erinrade också i samband med tilldragelsen om, att det hade kostat utrikesminister Lövgren och finansminister Lyberg stor "självövervinnelse" att gå med på beslutet, och huset Bonniers "ledande" vänsterorgan Dagens Nyheter var idel misshumör o. varnade i affekterad ton för ett inslående på socialiseringens farliga väg samt för sådana mindre välbetänkta åtgärder, som kunde verka störande på monopolföretagens "fria" utveckling och öka det förhatliga byråkratiska inslaget i desamma. — En nog så kostbar argumentering emot av spritfinansens organ par preference. Kommittén med prof. K. G. Westman som ordförande fick visserligen icke den sammansättning, som man från revisionsivrarnas sida skulle väntat, men likväl saknades anledning att a priori giva den misstroendevotum. Man borde avvakta och se och låta gärningarna döma. Ett halvt år har vid det här laget förflutit sedan den kungliga utredningskommitténs tillkomst, visserligen utan att något offentligt försports rörande dess arbete och resultatet därav men dock utan att därför något direkt klander mot densamma kan framställas. Man kan ju väl förstå kommitterade, om de velat slutföra sin utredning, innan de vare sig offentligt eller inför den uppdragsgivande myndigheten, k. m:t uttala sig i saken. Men på många håll råder en stark otålighet, och det kunde fördenskull ifrågasättas, om det ej snart vore på tiden, att det lättades en smula kring slöjan. Här rör sig dock om i högsta grad sensationella anklagelser mot personer, vilka intagit ledande ställningar inom Statens spritmonopol, och det är alltså både fullt förklarligt och naturligt, att resultatet av kommitténs utredning från allmänhetens sida motses med den största spänning.

Det skulle föra för långt att i detalj här rekapitulera allt vad som förebråtts den nuvarande ledningen av Spritmonopolet. Några kortfattade erinringar torde dock i detta sammanhang vara på sin plats. Monopolet tillkom såsom vi tidigare påvisat uteslutande på initiativ av den här i landet numera med sådan enastående fördomsfrihet regerande judiska storfinansen under huset Wallenbergs och Bonniers spira, i syfte att bereda den ifrågavarande intressesfären möjligheter till ytterligare exploatering av svenska folket, uti klar strid mot Regeringsformens paragraf 60, som uttryckligen förbjuder Konungen att "till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa." Det byggdes upp i all tysthet med statsmakternas goda minne och presenterades som ett "fait accompli" för riksdagen, vilken förlänade det sin höga sanktion. Redan under det hemlighetsfulla grundläggandet gjorde sig Höga vederbörande skyldiga till allsköns smussel och otillåtet manipulerande med det allmännas medel. Statsmaktens godtagande av den lagstridiga institutionen vanns genom användande av de kända kosmopolitiska övertygelsemedlen "gåvor" och klingande förmåner till politiska partier och personer i inflytelserika ställningar etc. Sedan därpå den ledande pressen med Dag. Nyheter, Stockholms-Tidningen o. Socialdemokraten i teten slutit upp kring den "demokratiska" institutionen, ansågs saken klar. Genom skapandet av en revisionsanordning av mest utsökta slag, som uteslöt granskning av riksdagens revisorer och gjorde den statliga kontrollen fullständigt illusorisk, garanterade man sig från början emot all otillbörlig, närgången observation. Härjämte åstadkoms en ytterligare betryggande anordning till förhindrande av all oposition från den lagstiftande myndighetens sida: ett stort antal riksdagsmän bereddes välavlönade platser i monopolets tjänst såsom systembolagsordförande o. innehavare av en mängd andra poster inom spritbanteringen, där visserligen arbetet för vederbörande var mycket ringa men avlöningarna så mycket mer respektabla. Samtidigt sörjdes för att kungl. kontrollstyrelsen fick en sådan karaktär och sammansättning, som väl harmonierade med den i monopolrörelsen intresserade storfinansens synpunkter och önskemål.

Sedan grunden för detta underbara lagstridiga monoplföretag sålunda byggts ut efter alla den moderna finansvetenskapens och -konstens regler, begynte exploateringen i största skala och med en lättfärdighet och nonchalens, som sannerligen icke vittnat om någon större respekt hos vederbörande för svenska folkets goda omdöme. Genom den tystnad man lyckats åstadkomma hos "det fria ordet" trodde man sig också ha vunnit segern för alltid. — Så begyntes orgien i spritaffärer på allvar och utan knussel åt något håll, där värdefullt stöd kunde vinnas. Med liberal hand strödde man omkring sig "gåvor" av statens medel till allsköns politiska, sociala och vetenskapliga institutioner etc. Vin- och Spritcentralens styrelse såg sig också, trängd av riksdagen, nödsakad att i sin skrivelse den 4 mars 1926 öppet erkänna bortskänkandet av sammanlagt 184,000 kronor, varav 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kr. till "Antismugglingsföreningen", 5,000 kronor till Mendelska Sällskapet och 5,000 kronor till "välgörande ändamål". Under den stora andrakammardebatten vid 1926 års riksdag om en revision av Spritmonopolets affärer, varvid Statens jourhavande direktör i Spritcentralen, kapten Bernström, som man erinre sig på grund av middagsbjudning, var förhindrad närvara, begärdes bland mycket annat också besked angående de av Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag under rubriken "utestående fordringar" år 1919 (till matgäster) utlånade 791,000 kr. samt beträffande spritfinansherrarnas vinexportfirmor i Frankrike, vilka bevisligen praktiserat en abnormt hög prisnivå vid sina leveranser hit. Men alla de framställda frågorna förblevo i sak obesvarade. I stället för att svara etablerade de antirevisionistiskt sinnade kammarledamöterna s. k. gruppsång i kammaren under revisionisternas anföranden — ett "demokratiskt" sätt att visa sitt missnöje mot misshagliga parlamentariska talare. Förutom vad under denna illustra kammardebatt förekom har i Nationen påvisats en hel lång rad mer och mindre uppseendeväckande, lagstridiga transaktioner, som spritfinansens herrar under den förflutna tiden tillåtit sig i Spritcentralen, därjämte också den försäljning genom Kungl. Maj:t (hr Richard Sandler) av Statens egendom i Spritcentralen de 400 stamaktierna, till ett konsortium av 10 personer för lappriset 400,000 kronor trots deras matematiska värde uppskattats till 30 milj. kronor. Att de många med givmild hand utdelade "gåvorna" av statsmedel å hundratusentals kronor, subsidierna till riksdagsmän i form av välavlönade, mer och mindre arbetsfria befattningar — att allt detta av Höga vederbörande endast betraktades som oundgängliga administrationskostnader för att få institutionen att fungera önskvärt "fritt" efter D. N:s m. fl:s sinne och till fullaste belåtenhet, förstod ju en och var. Rörande de manipulationer i verkligt stor stil, som man tillåtit sig bakom kulisserna, är heltvisst dir. Lithanders uppseendeväckande inlaga till finansministern i januari detta år en god föreställning. Hr Lithander påvisar däri, huru icke mindre än bortåt 100 milj. kronor under den gångna 10-årsperioden använts för avskrivningar och fonderingar inom Spritmonopolet eller c:a 80 milj. kr. inom Spritcentralen och minst 15 milj. kronor inom de övriga partihandelsbolagen. Detta blott en sida av affären!

Bland de försvarsargumenten, som herrar antirevisionister under den stora kammardebatten vid 1926 års riksdag främst förde sig med då det gällde att tillbakavisa det motionsvis framförda kravet på en extra revision av Spritcentralens verksamhet, var, att den påtalade "gåvan" å 50,000 kronor till "Socialpolitiska institutet" år 1920 tillkommit innan ännu någon bestämmelse om vinstöverskottets inlevererande till Statsverket gällde. Den undersökning i saken, som av Nationen sistlidna höst företogs, visade emellertid, att denna uppgift av Spritcentralens styrelse icke var med sanningen överensstämmande. Den ifrågavarande bestämmelsen inregistrerades nämligen i Kungl. Patent- och Registreringsverket den 30 juli 1920 medan beslutet om anslaget till "Socialpolitiska Institutet" fattades först den 12 augusti samma år. — Alltså direkt falska uppgifter av Spritcentralens styrelse till riksdagen! Vi hava utförligt och med stöd av lagens text påvisat, huru denna och andra av Spritcentralens styrelse redan erkända "gåvor" av statens medel icke endast utgöra hänsynslösa förskingringsbrott utan därtill även högst betänkliga angrepp på den av grundlagen bestämda konstitutionen. Men dessa våra påpekanden hava ej rönt det beaktande, som de författnings- och lagväktande institutionerna varit förpliktade ägna saken. De krav, som framställts på de brottsligas ställande till ansvar på lagens grund, hava lämnats "utan avseende". Laglösheten i dess mest flagranta form har tolererats och trots att den tydligt och klart påvisats lämnats opåtald. — En sannskyldig illustration till det lag- och rättstillstånd, som den regerande semitiska sfären numera etablerat här i landet och en skam för dem, som bära ansvaret för författningens och lagens helgd!

Den uppgift, som den kungliga monopolutredningskommittén fått sig anförtrodd, är alltså icke blott i och för sig synnerligen omfattande o. betydelsefull utan därtill ur synpunkten av konstitutionens upprätthållande av yttersta vikt. Man får hoppas, att kommittén tagit uppgiften med det allvar saken kräver samt att den icke måtte utsträcka tiden därför längre än som är nödvändigt. Ty den allmänna opinionen väntar otåligt på besked och på vederbörliga åtgöranden från statsmakternas sida med anledning av vad undersökningen kan komma att bringa i dagen. Den fordrar full klarhet och offentlighetens ljus över allt, både det sådant, som redan påtalats och sådant nytt som under revisionen framkommer. Den fordrar även de skyldigas ställande till ansvars enligt lagens bestämmelser för sina åtgöranden samt återgäldande av alla medel, som otillåtet avhänts det allmänna, den fordrar de i denna jättesvindel insyltade politikernas tillbakaträdande. Den väntar, att kategoriska förklaringar givas och vederbörligt fastställas, som en gång för alla utdömer den hittills praktiserade metoden med subsidier från Spritmonopolet till ledamöter av riksdagen. Dessa böra härefter icke tillåtas åtnjuta några som helst vare sig direkta eller indirekta "avlöningar" från Statens monopolinrättningar. Den genom det passerade förorättade svenska allmänheten kräver slutligen vidtaganden av sådana anordningar, som för framtiden omöjliggör ett bedrägligt spel av det slag, som den spritfinansiella sfären inom det lagstridiga monopolets ram alltför länge ostraffat fått bedriva till förfång för det allmänna. Den uppröda opinionen kommer icke att låta nöja sig med mindre än att i denna Panama-svindel full rättvisa varder skipad.

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10.30—12.

PRESSKONSERTEN

Bondeförbundet lockas med "växande betydelse i svensk politik."

Länge såg det ut som om den av provokatoriska krafter redan tidigt snedvridna bonderörelsen skulle utvecklas till rätt och slätt ett annex till det av judisk-politiska idéer genomsyrade högerpartiet. Detta synes emellertid ej hava varit det slutliga målet för de agerande krafternas strävanden. Snarare förefaller det, som om man ämnade danna den till en något mera avancerad internationalistisk-politisk uppenbarelse med friheten, den gyllene friheten, som sin höga idol — en god partner till våra övriga judiska "frihets"-partier. Det beror nu blott på, om bönderna, när det gäller till avgörandet, skola visa sig vara som de själlösa djur, om vilka skalden Nils Wohlin en gång diktade: "Se över åkrar där myllan strömmar själlös som djuret och utan drömmar bonden går fram vid sin oxes klöv". Kurtisen för dem är nu i full gång i socialistpressen. "Arbetet" prisar det nya Bondeförbundet, som öppnat möjligheter för sig till ett växande politiskt inflytande. Tidningen skriver bl. a.:

Så ha vi på bondeförbundets initiativ fått en skrivelse om utredning av vårt tullsystem, bakom vilken står en mycket stor majoritet i riksdagen. Direktiven äro inte så klara som man kunde önska, men de äro mera kritiska mot hela det nuvarande tullsystemet än något tidigare uttalande av den svenska riksdagen. Vad som kan komma därav, får den se, som lever. Faktum är, att man numera tycks ha att räkna med en ny självständig mellangrupp i den svenska riksdagen, lika böjd för att spela tunga på vågen som någon av de andra. Det har skett i skolfrågan. Ryktet går att uppgörelsen i kommunalskattefrågan icke skulle vara klar, därför att bondeförbundet tvekar att godtaga regeringsförslaget. Och i lördags hände det sig, att den nya tullutredning, som bevillningsutskottet enhälligt förordat fastän under växlande motiveringar, beslutades i överensstämmelse med bondeförbundets förslag.

Uttalandet, som är nog så intressant, tyder på, att bakom samarbetet mellan Bondeförbundet och socialdemokraterna i flera viktiga frågor vid årets riksdag dölja sig större planer och syften. Man har anledning att uppmärksamt följa den fortsatta utvecklingen av aktionen, som efter vad hittills visat sig icke har till syfte vare sig de svenska arbetarnas eller de svenska böndernas intressen utan i stället de kretsars, som önska att obehindrat kunna profitera på vår arbetare- och bondebefolkning.

Ett 'smärtfritt' accepterande av kravet på utredning av avbetalningssystemet.

Riksdagens kamrars beslut under den gångna veckan att utan debatt biträda det motionsvis framförda kravet på en utredning rörande det s. k. avbetalningssystemet är utan tvivel ganska betecknande för den hos oss alltjämt rådande parlamentariska miljön. Under den diskussion i frågan, som förekommit i tidningspressen de senaste månaderna och de många uppseendeväckande avslöjanden, som därunder gjorts, hade man haft anledning för att icke säga rättighet att vänta sig en betydelsefull debatt vid dess behandling i riksdagen. Men denna uteblev. Hrr partiledare hade tydligen fått en liten vink från Högre håll att undvika en obehaglig offentlig debatt i saken och i stället à la bonheur låta det gå till "nationell samling". Det hade talats tillräckligt i saken i tidningarna, tyckte man, det var på tiden att böljan lade sig. Med en utredningsinstitution, vederbörligen assisterad av "lämpliga" "vetenskapliga" och andra "auktoriteter" har man ju alla utsikter att få sin vilja hörd, tänkte uppenbarligen på grund av erfarenhet spelets Höga arrangörer. Huvudsaken var, att det icke nu talades mera i saken.

Den av riksdagen visade stora hänsynen till de kretsar, som här icke hade intresse av någon debatt, är belysande för den inom vår parlamentariska värld rådande andan. Här gällde det för en gångs skull en fråga av utomordentligaste praktisk-ekonomiska betydelse för vårt folk, möjligheter saknades uppenbarligen att på känt manér kunna spela ut partierna emot varandra till förmån för ett negativt utslag, och för undvikande av vidare buller och bång accepteras utredningskravet, men utan diskussion. Riksdagens demonstrerade hänsynsfullhet är i sanning rörande. Det finnes ju "vissa intressen", som enligt numer vedertagen politisk uppfattning betraktas som stående ovanom diskussionen, för att tala med Svenska Dagbladet. När det gäller rena politiska splittringsfrågor, lappri- o. struntfrågor, då hava herrar representanteer tid till dagslånga debatter och de kosmopolitiska bladen fylla sidor med innehållslösa referat etc. och ägna dem en uppmärksamhet, som gällde det landets väl och ve, men när det för en gångs skull gäller en fråga av real och stor betydelse för svenska folket, men där Höga vederbörande ej se sig i stånd att kunna blanda bort korten, då avfärdas densamma utan debatt! Nåja, opinionen skall nog i alla fall hållas uppmärksam på det skandalösa skoj, som till sådan oerhörd skada för land och folk bedrivits och alltjämt bedrives från de judisk-finansiella "avbetalningsaffärernas" sida. Vi lova, att i vår ringa mån efter bästa förmåga bidraga därtill.

Krav på ökad kristendomsundervisning.

Luthers lilla katekes måste återinföras i undervisningen!

En deputation, representerande bortåt 350,000 personer, därav 55 proc. kvinnor o. 45 proc. män, uppvaktade i tisdags konungen och statsministern och överlämnade en petition vari begäres en revision av 1919 års undervisningsplan i syfte mot ökad kristendomsundervisning i skolorna. I sitt anförande inför konungen yttrade deputationens ordförande, disponenten W. Lindström, Ahlafors, bl. a.:

Sedan urminnes tider har vårt folk i ansvarsfulla lägen uppsökt sin konung för att hos honom nedlägga tunga bekymmer och uttala högvikliga önskningar. Vi, och med oss [illegible] till myndig ålder komna svenska medborgare göra i dag detsamma.

Vår underdåniga hemställan är icke blott högviktig. Den är tillika billig. Vi begära intet annat än att våra barns kristendomsundervisning må bli säkerställd i enlighet med vår kyrkas bekännelse. Vi omfatta övertygelsefullt våra fäders evangelisk lutherska tro. Den största rikedom, vi äga och känna, är denna tro. Ett större arv än detta ha vi icke fått. Ett större arv än detta anse vi, att heller icke våra barn kunna få. Vi behöva och begära fördenskull garantier, att i våra skolor få en kristendomsundervisning, som är i enlighet med fädernas tro.

I likhet med de mest erfarna och insiktsfulla män inom svensk kyrka och stat i förfluten tid anse vi, att ämnet kristendom är skolans viktigaste ämne. Det måste därför få tid framför varje annat. Det måste ock få äga de, framför allt till sitt innehåll, mest vederhäftiga läroböcker; sådana som, trognast möjligt, överensstämma med vår evangelisk lutherska kyrkas bekännelse. Undervisningsplanen av år 1919 har utmönstrat Luthers lilla katekes såsom lärobok i våra folkskolor, utan att något bättre kunnat sättas i stället.

1929 är det stora katekesjubileets år: Luthers lilla katekes fyller då sitt fyrahundrade år. Vi uttala den förhoppningen, att denna ärevördiga bok, som spritt så mycken välsignelse bland vårt svenska folk, då är återinförd som lärobok i våra skolor. Det erkännes allmänt, att en närmare utveckling av Luthers lilla katekes är alldeles nödvändig för undervisningen i folkskolans högre klasser. Trots upprepade försök har hittills ingen lärobok framkommit, som kunnat tävla med katekesutvecklingen av år 1878 eller vunnit ett så pass förtroende som denna åtnjuter i vida kretsar.

Med anledning härav och i anslutning till 1920 år kyrkomötes skrivelse till k. m:t om återinförande av Luthers lilla katekes och 1878 års utveckling, få vi i underdånighet hemställa, att e. m:t täcktes förordna, att tiden för kristendomsundervisningen utsträckes till minst fyra timmar i veckan i alla folkskolans klasser, utom i halvtidsläsande skolor, där den bestämmes till minst fyra timmar; att Luthers lilla katekes skall under skoltiden inläras; att lärobok, grundad på och i nära anslutning till Luthers lilla katekes, utarbetas för sammanfattning av den kristna tros- och sedeläran att användas i de högre klasserna; att i och för den sammanfattande kristendomsundervisningen må användas 1878 års katekesutveckling, till dess någon bättre lärobok ser dagen.

Riksdagen godkände regeringens flottprogram.

Riksdagens begge kamrar, som lörd. den 7 maj behandlade frågan om flottans ersättningsbyggnad, beslöto efter långvariga debatter bifalla k. m:ts av statsutskottet tillstyrkta förslag.

Varje sann fosterlandsvän
bör se en plikt uti att gynna svensk företagsamhet, svensk industri och svensk handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.
GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Pionjären för kulturell avrustning.

När f. d. grosshandlaren i kobbekött m. m., hr Värner Rydén, förlidet år helt plötsligt trädde tillbaka från sin höga post i rikets tjänst som generalkrigskommissarie, förstod man, att Högre makter "utvalt" honom för än betydelsefullare värv. Han tillhörde inte för inte den utsökta samling politiker och finansmän med herrar Nils Edén och Eliel Lövgren i spetsen, som på sin tid samkvämade politiskt å hotell Kronprinsen i Stockholm uti den idylliska klubben "Amaryllis", där — vid nektar och ambrosia de ömmaste kärleksscener utspelades mellan högfinans och "demokrati" och däremellan beslut fattades om lämpligaste metoderna för svenska folkets tuktande under Israels spira. Tidigare väl prövad av den hemliga kretsen, visste man alltså där, att han var trofast som guld. Vem låge det för övrigt närmare till att genomföra den stora kulturella nedrustningen i Sverige än hr Värner med sinnelaget och tendenserna så väl harmoniserande med Höga vederbörandes.

Det stora spelet är nu i full gång Ett ögonblick såg det dock mörkt ut. Den stora "reformen", som skulle ytterligare nivellera och proletarisera, hade så när till sin karaktär genomskådats och därmed bragts på fall; men då, i det kritiska ögonblicket, ryckte Bondeförbundets "kulturelle", professorlige ledare in för att rädda spelet åt hr Värner och möjliggöra för honom att till sina uppdragsgivares stora glädje fullborda verket som svenska folkets kulturella avrustare — för vilken uppgift posten som generaldirektör och chef för skolöverstyrelsen av Höga vederbörande reserverats för honom att tillträdas till hösten, föreåvitt vi ej då redan har regeringen in spe Rydén—Wohlin på taburetten.

Kom så inte och säg att icke dygden i vår "demokratiska" tid betalar sig. — Hr Värner är om någon ett levande vittnesbörd just därpå.

En kosmopolitisk kulturväktare.

Bland de båda kämparna för den nutida judisk-politiska utvecklingen under husen Wallenbergs och Bonniers spira intager den man, vars bild vi härovan efter Allehanda återge, en synnerligen framskjuten och betydande plats. Det är excellensen Eliel Lövgren, av Allehanda kallad "den politiske jonglören". Nåja, bladet kan ha rätt uti, att för den roll hans excellens har att spela inom politiken med hänsynstagande till alla möjliga slag av intressen, ideela och reela, det kan behövas honom en viss konstfärdighet för att kunna klara skivorna. Men för hans excellens har det ju hittills i allmänhet gått bra. De politiskt erfarna mena, att detta icke obetydligt sammanhänger med hans intima, hjärtliga relationer med "dem som makten hava" (= husen Wallenberg och Bonnier). Som ledare för den judiska liberalismen i vårt land har hans excellens emellertid numera ej precis lika lätt som tidigare. Situationen har förändrats åtskilligt bara på helt kort tid. För något år sedan kunde det hela tas med en viss nonchalans; i dag, då andarna börjat vakna som det heter och begynt bli litet mera "upplysta" rörande ett och annat, fordras det avsevärt mera av konstfärdighet för att få spelet att avlöpa efter önskan. Man erinre sig för att nu taga ett enda exempel, partiledaren Lövgrens underbara roll den stora avrustningsriksdagen 1925, då han som herrarna Wallenbergs advokat inför engelsk rätt sökte försvara deras försök att kringgå lagen i det uppseendeväckande Barnängsmålet, vilket väckte en allt annat än smickrande uppmärksamhet i England. Han klarade emellertid "den" affären i så god tid att han hann hem till själva avrustningsdebatten för att tala och rösta för — avrustning. Ett pekande på dessa bägge bragder från 1925, som ju dock endast äro ett par bland legio kan i detta sammanhang vara nog för att visa vilken upphöjd kultur excellensen Lövgren företräder. Han är icke mindre skicklig som modern advokat (trots att det nu misslyckades i Londonmålet) än som modern politiker. F. n. ägnar icke blott hans excellens utan jämväl excellenskan ett särskilt varmt intresse åt tidningspressens utveckling i "rätt" riktning. På hans stora konstfärdighet fick man ett nytt bevis i ett häromdagen gjort uttalande i skolfrågan, däri han uttalade följande förlösande statsmannaord:

"Jag är den förste att medge att en i samhälls- och privatlivet så ingripande fråga som denna icke bör lösas tvärt emot en alltför stark allmän opinion, även om denna i mycket förefaller överdriven och missriktad. Men på samma gång är en folkrepresentant i ansvarig ställning skyldig att ta hänsyn till två väsentliga ting. Det ena vad slags opinion man har att göra med, och det andra vad de politiska följderna bli av att inta den ena eller den andra ståndpunkten."

Detta lysande uttalande av hans excellens visar att han utvecklat sig till en verklig konstnär i kosmopolitiska spelet, såsom också fullt riktigt antydes å bilden härovan.

Med sådana ledare måste svenska folket ha en storartad framtid för sig!

Till Södern. . .

Chefen för Vin- och spritcentralen dr. Ivan Bratt anträder enligt vad som meddelas i dagarna en resa till England och Frankrike. Det uppgives vara en "kombinerad affärs- och rekreationsresa".

Kanske gissar man ej fel, om man antar, att det rör sig om vissa sprit-herrarnas privata affärer såsom vinexportfirman Tiffon & C:o i Jarnac m. m., som med hänsyn till den pågående kommittéutredningen behöva uppordnas på ett "tillfredsställande" sätt.

Glorian kring Anatole France skingras....

Den falska glorian, varmed den judiska pressen i alla länder omgett den litterära dekadansens kanske mest markerade gestalt i Europa i senare tid, den franske juden Anatole France, har börjat skingras — naturligtvis till livligt beklagande för våra kulturvårdande institutioner här i landet, icke minst Svenska Akademien, som ju genom hans utmärkande med nobelpriset konstituerat sig som den litterära bolsjevismens upphöjda beskyddare.

Senast har nu den framstående medlemmen av franska akademien, monsieur Bordeaux, som i dagarna besökt Stockholm, på förfrågan om Anatole France uttalat, att denne mot slutet av sin levnad "trampat i en massa klavér", bl. a. genom sina mindre väl behärskade uttalanden till förmån för kommunismen Efter Frances död har hans sekreterare o. andra skrivit många och tjocka böcker, i vilka den gamle "mästarens" originalitet framställes i en högst löjlig dager. Av dessa framgår även, att Frances hela själsliv var genomsyrat av den mest ruttna judiska anda. Anatole France spelade i Frankrike samma roll som banbrytare för den judiska dekadansen inom litteraturen som George Brandes spelade i Danmark.

Kritiklös invandringsfrihet av ondo.

Kritiklös invandringsfrihet är en högst kortsynt politik, skriver den norske rasbiologen dr Alfred Mjöen, som fortsätter:

Allmosor och gåvor göra mera ont än gott. De bidraga bara att öka den fattigdomsbörda, som framtida generationer få bära på. Låt oss icke genom att hjälpa en olycklig av i dag skapa två olyckliga av i morgon. Låt oss äntligen en gång inse, att en konsekvent immigrationspolitik på biologisk grundval i allra högsta grad överensstämmer med våra nationella intressen och att vi måste taga hänsyn till vårt folk, vår ras, vår framtid. Det kan nämnas exempel både från Amerika, Schweiz och de skandinaviska länderna på att en enda immigrant som stamfar till en talrik mindrevärdig avkomma har kostat ett land upp till miljoner i fattigunderstöd, anstaltsbehandling och rättsförhandlingar. Borde icke tattarna allena ha lärt norrmännen och svenskarna att vara litet försiktigare med dem, som slippa in i landet. Tattarpojken "Östa-Linas pojke", känd fr. den tragiska länsmansmordaffären, borde kanske också lära oss att tänka litet mera rasbiologiskt. En biologisk kontroll över invandringen har större intresse för de nordiska folken i Europas nordvästra hörn än för något annat folk i världen. De nordiska folken ha såsom de rasrenaste allt att förlora genom blodblandning men intet att vinna.

"Sveriges ledande kulturorgan" — pionjären i kampen mot "smutspressen"!

SVENSKA DAGBLADET

Uppl. A | Onsdagen den 27 April 1927 | Nr 113

Stor svindelaffär.

Stockholmsdirektör gripen i Malmö på flykt till utlandet.

Två medhjälpare anhållna här.

Det var planlagt mord!

Mörderskan en ung, bildskön och intelligent studentska.

Atlantflygarna ha förolyckats.

Det blir resning i Östervålamordet.

Att det inte är bättre ställt än det är med den svenska kulturen i närvarande tid, är knappast mycket att förvåna sig över, då vårt folk överlåtit vården därav åt representanter för en främmande ras, som i allt är fientlig mot svensk anda och svenska ideal. Rangplatsen som numro ett i ledet bland kulturförstörelsens och dekadansens kämpar inom publiciteten intar förvisso den tidning, som går under det stolta namnet Svenska Dagbladet, ägt av det judiska huset Bonnier och dirigerat av husen Bonnier och Wallenberg i kompani. Vilket naturligtvis icke hindrar en så upphöjd ande som organet ifråga att utåt låta presentera sig som "Sveriges ledande kulturorgan" — till befrämjande av den grundfalska föreställningen hos allmänheten att tidningen skulle företräda en s v e n s k kultur; intet hindrar det heller att, när så befinnes lämpligt, spela rollen av den store moraliseraren inom svenska pressen.

Man har ännu ej glömt den patos, varmed det Bonnierska bladet i höstas uti intimaste förening med ras. o. själsfränderna på yttersta vänstra flygeln höjde den stolta parollen mot "smutspressen" och med vilken kostbar entusiasm det gick in för den "moraliska" kampen, varmed ju såsom vi tidigare framhållit förstods intet mindre än en fullständig utrotning av alla sådana tryckalster, som vägrat underordna sig Guldkalvens regemente i Sverige och deltaga i dettas intensiva arbete på den svenska kulturens raserande och den svenska folksjälens förgiftande med de tusen judiska lögnerna. Men snart visade det sig, att den svenska allmänheten var mindre själlös än man på vissa håll här i landet föreställt sig. Det s. k. Svenska Dagbladet kom också efter hand under fund med, att det gett sig i ett farligt spel och hejdade sig efter den första stora attacken mot "smutspressen" — tidningens angenämaste minne från 1926. Ute bland den allmänhet, som tänker, har ju Svenska Dagbladet numera som vi veta allt annat än anseende som målsman för någon annan moral än den, som hör hemma i de stora judiska finanshusen. Som en illustration till den kultur, som "Sveriges ledande kulturorgan" (läs det ledande judiska kulturorganet i Sverige!) Svenska Dagbladet företräder, införa vi ovanstående avtryck av en löpsedel över tidningens innehåll för några dagar sedan, som torde kunna anses ganska typisk för hela dess väsen och strävanden som "kulturbärare". Det är kanske icke uteslutet, att en dag en storm bryter lös mot "Sveriges ledande kulturorgan", förgrundskämpen för dekadansens kultur i vårt land, i jämförelse varmed "stormen" mot Fäderneslandet skall komma att framstå som en liten oskyldig vindlek.

— // —

Tullsystemet och dess verkningar skola utredas!

Den av Bondeförbundet vid årets riksdag framförda motionen ,vari begäres en sådan revision av gällande tulltaxa, att likställighet med avseende på tullskyddet skapas mellan å ena sidan jordbruket samt å den andra de industriella näringarna, förevar i lördags till behandling i kamrarna. Bevillningsutskottets majoritet hade med anledning av motionen föreslagit en stor utredning av gällande tullsystems verkningar, åtföljd av tvenne reservationer, den ena av hr Nilsson i Kristianstad och utskottets övriga högermän, som uttalat sig mot en allmän revision av tullsystemet och mot sänkning av industriens tullskydd samt förordat en begränsad utredning i syfte att bringa tullsatserna i bättre överensstämmelse med det nuvarande läget, den andra reservationen av hrr Wohlin (bf.) och Olsson i Golvasta (bf.), som uttalat sig för en undersökning av de olika näringarnas nettotullskydd och av frågan om förhållandet mellan jordbrukets och industriens skydd. Utgången blev den, att den Wohlinska reservationen segrade i båda kamrarna och att en utredning efter "Bondeförbundslinjer" alltså kommer till stånd.

Det gäller nu närmast, åt vem den utredande uppgiften skall givas. Man har anledning förmoda, att det blir hr Wohlin, som får sköta det viktiga uppdraget. Med den kännedom man numera har om hr W:s allmänna tendenser, vilka ju bl. a. kommo till ett nog så drastiskt uttryck vid behandlingen av frågan om statsunderstöd åt den svenska bilen, är det ej svårt att förutse, i vilken riktning man kommer att söka lägga densamma. Men hrr bondeförbundsrepresentanter borde, tycker man, vid detta läget sett så pass, att de veta att vara på sin vakt. Bondeförbundets huvudorgan betecknade utgången i tullfrågan som "en stor seger" för förbundet. Så mycket är i varje fall visst, att någon positiv vinst för den svenska bondeklassen och den svenska landsbygden representerade detta utredningsbeslut icke, något som dock ej utesluter att det i propagandan kommer att utnyttjas som en bragd av största dimensioner.

— // —

Prenumerera på NATIONEN!

Skandinavisk sommarresa för studenter och akademiker.

Plats har begärts för nedanstående:

"Det norske Studentersamfund" kommer att arrangera en skandinavisk sommarresa till Nordkap och Midnattssolens land för danska, svenska och norska studenter och akademiker.

Den 10 juli avgår "Oscar II" från Köpenhamn med danska och svenska studenter till Oslo. Där är ett uppehåll på 12 timmar och de norska studenterna komma ombord, och så går färden ned genom fjorden, och resan i de ljusa sommarnätterna har börjat. Kristianssand, Bergen, Loen, Aandalsnes, Molde (därifrån 2 dagars utflykt till Torghatten), Syv Søstre, Hestmanno anlöpas och den 17 juli är man framme i Svartisen Vid Hestmanden passeras Polcirkeln. Från de olika platser som anlöpas, arrangeras utflykter till glittrande glaciärer, brusande forsar, till Troldtinden och Romdalshorn, och en avstickare göres in i Holandsfjorden, där Svartisens väldiga ismassor, nå nästan ända ned i fjorden. Härifrån fortsättes resan till Tromsö och Hammerfest och den 19 juli ankommer man till Nordkap. Uppehållet här är 5 timmar. Klockan 2 på natten går "Oscar II" tillbaka i lysande solsken, och nu anlöpas nya punkter på den hänförande norska västkusten. Den 21 är man i Bodø, den 22 i Trondhjem, där dagen tillbringas med besök i Domkyrkan och utflykter till Munkholm och ut till de stora vattenfallen Lerfossene Så fortsättes resan söderut, med många uppehåll och utflykter, och den 29 juli är jätteångaren "Oscar II" (10,000 t:s) åter i Köpenhamn.

Biljettpriser från 300 kronor till högre priser, allt efter hytternas storlek, läge och inredning. Fartyget har blott en klass. Passagerarna äga tillträde till samtliga salonger och däck men måltiderna intagas i den matsal, till vilken hytten hör, men alla få samma mat. Resan är arrangerad för alla akademiskt bildade, antingen de äro nyblivna studenter eller ha varit det i många år.

Ett stort antal förfrågningar föreligga redan från såväl studenter som från äldre akademiker med fruar.

Arrangemangerna skola vad Sverige beträffar övertagas av Aktiebolaget Nyman & Schultz Resebyrå, Kungsträdgårdsgatan 2 A, Stockholm, tel. N. 20319, där alla önskade upplysningar erhållas och dit anmälning torde insändas. För att tillförsäkra sig önskad plats bör anmälan ske snarast, hälst före 15 maj

Stockholm den 6 maj 1927

Arne Munthe,
Ordf. i Stockholms Studentkårer.

"Sverige åt utlänningarna" —

så lyder numera i realiteten parollen från de judiska propagandisternas inom partierna och pressen sida. Varje det blygsammaste krav på skyddande av svenskarnas rättigheter på svensk grund, mötes av dessa med vredgade utfall o. anklagelser för bristande internat. solidaritet, kulturell uppfattning etc., och detta icke minst från dem, som i all synnerhet utge sig för att representera vårt arbetande folk. I Norrbottens län har nu det märkliga inträffat, att länsstyrelsen djärvts vägra en 31-årig utlänning av italiensk-judisk börd, Antonio Rossi, begärt tillstånd att däruppe i de svenska gränstrakterna idka "handel och grosshandelsrörelse med bosättningsartiklar m. m."

I det utlåtande av stadsfiskalen i Luleå, varå länsstyrelsens avslag grundar sig, framhålles bl. a., att Rossi själv befann sig i utlandet, när ansökan om handelsrättigheter inlämnades, samt att han hade för avsikt att med biträde av andra personer av utländsk extraktion bedriva försäljning av utifrån importerade varor utan spår av reelt värde. Signor Rossi är emellertid icke benägen att utan vidare ge sig. I en till k. m:t ingiven klagoskrift över länsstyrelsens avslag å hans framställning yttrar han bl. a.: "Jag tror mig dessutom kunna med fog påstå, att i Sverige finnas tidigare tusentals utländska undersåtar, som utan tillstånd eller handelsrättigheter bedriva affärsrörelser av mera tvivelaktig natur än den jag har för avsikt att bedriva."

Hela saken förefaller ganska mystisk. Signor Rossi, utrustad med alla slag av erforderliga papper, borgensförbindelser för skatt o. dyl. från vissa svenska anhängare o. hjälpare, säger sig ha för avsikt att etablera en industriell verksamhet i större stil, i och för vilken landsmän skulle inkallas som medarbetare och eventuellt även svenskar engageras. Det är ägnat att väcka en viss förvåning, att vederbörande utvalt övre Norrbotten som bas för sin handelsrörelse, där klimatet minst av allt passar utlänningar söder ifrån, — men där ambulerande o. okontrollerbara utlänningar icke minst i gränstrakterna som vi veta kunna ställa till ofog av allvarligaste slag, då de lätt pläga låta engagera sig av dunkla intressen.

Kommunismen - Frankrikes och Europas stora fiende.

Frankrikes inrikesminister, Albert Sarraut har under en resa i Algeriet hållit ett tal mot bolsjevismen, vilket tillägges den största politiska betydelse och betraktas som ett förebud till en kraftigare aktion från de franska statsmyndigheternas sida mot den judiska världsrevolutionen med säte i Moskva. Inrikesminister Sarraut yttrade i sitt tal bl. a.:

"Kommunismen är icke en politisk doktrin, utan e t t b r o t t. Här kan icke vara fråga om opinionsfrihet. Kommunismen, som förbereder inbördeskrig och gör spionjänst åt utlandet, hemfaller icke under allmänna opinionens kritik, utan under p o l i s e n o c h d o m s t o l a r n a. Fosterlandets underminering är icke en opinionsaffär, utan rätt och slätt en förbrytelse. Det allmänna medvetandet måste l y s a k o m m u n i s m e n i b a n n. K o m m u n i s m e n — d ä r ä r f i e n d e n!

De inhemska befolkningarnas upprorsrörelser i de franska kolonierna och Frankrikes slutliga förlust av sina kolonier äro en av huvudpunkterna i det av en utländsk makt utstakade programmet till Frankrikes fördärv. Tredje internationalen i Moskva fullföljer metodiskt med obeveklig logik detta värv genom sina franska trosfränder, hållna till slavisk lydnad Frankrike representerar ju den solidaste moraliska makt i Europa som äger förutsättningar för att segerrikt motstå det nationella och sociala underminerlngsarbete, varigenom ledarna för den moskovitiska kommunismen hoppas kunna skapa en ny imperialism, grundad på någon slags anslavisk-asiatisk hegemoni. (En omskrivning av det judiska världsriket. Red. anm.).

Följande uppseendeväckande, högst aktuella böcker:

Bergtagna
Kr. 3: —

En ropande röst i öknen,
om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 2: 75.

Sändas mot postförskott, om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
C Y R U S
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
A L E X A N D E R
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
E N G E L B R E K T
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
G U S T A F V A S A
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T E R I K
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
B I R G E R J A R L
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 . Middag 1/2 2—7
Kvāll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

NATIONEN

Fredagen den 13 Maj 1927.

Fram med sanningen i affären Wallenberg—Cronholm.

(Forts. fr. sid. 1.)

göra redo för sina förehavanden. I varje fall torde det icke med någon som hälst rätt kunna förvägras mig att just från Departementet få klart besked, hur det rätteligen förhåller sig i berörda hänseende. Till en eventuell förklaring från herr Wallenberg har jag ingen skyldighet att sätta tillitro. Om någon kan kallas rätte målsägande i denna vidriga angelägenhet, så är det väl jag, som blev inför hela världen falskeligen beskylld för vad som min chef herr K. A. Wallenberg förskyllt, för vad ock han allena bär hela ansvaret, och då, åtminstone enligt vad Stockholms Rådhusrätt förklarat, svenska staten ej kan lagligen förpliktas att hålla mig skadeslös för de avsevärda ekonomiska förluster som tillskyndats mig i anledning av dessa falska beskyllningar, sedan herr K. A. Wallenberg såsom den verkligen skyldige vägrat att lämna mig någon gottgörelse härför. Det anstår en man och en gentleman att känna och att erkänna sitt ansvar, när han, såsom i detta fall, är allena ansvarig, samt att taga konsekvenserna av vad han låtit komma sig till last, vilket hr K. A. Wallenberg icke gjort, men det anstår icke den, som gör anspråk på att vara man och gentleman att ens tillåta illasinnade individer eller bulvaner att om en honom underordnad tjänsteman utsprida sådana falska beskyllningar som dem, som mot mig utspredos, vilket herr K. A. Wallenberg gjort. Trots jag förordnades till legationssekreterare i Tokio och Peking på särskild framställning av brodern G. O. Wallenberg, bjöd mig tjänsteplikten att vägra mitt biträde åt Wallenbergska intressen på bekostnad av dem, jag blev satt att tillvarataga, d. v. s. svenska statens — icke huset Wallenbergs, och jag föredrog att skänka gehör åt mitt samvetes röst, när denna av mig krävde, att jag anmälde min därvarande chef, och för att ej bli beskylld för delaktighet i något av vad han lät komma sig till last. När han trots fullt bindande bevis fick ostraffat återvända till sin höga förtroendepost, var det ock klart, att hämnden skulle komma, och den uteblev ej häller, när herr K. A. Wallenberg fått utrikesministertaburetten i sin besittning. Den tog sig också äkta Wallenbergskt uttryck. Så sannt som det är, att guldets makt är stor, så sannt är det ock, att sanningens makt är större, vilket jag innerligt hoppas, att även herrar Wallenberg skola få erfara redan innan de anträda resan till främ. hamn. Varför blev icke min av herr K. A. Wallenberg utsände efterträdare C. G. G. Anderberg, liksom jag, offentligen beskylld för att vara "tysk spion", när han, liksom jag, befordrat tyska chiffertelegram? Var det måhända endast därför, att han var en lydig Wallenbergsk tjänare och icke såsom jag en för dessa herrar obekväm person? Frågan må tillåtas mig. Om jag avvetat telegrammens innehåll, hade självklart intet av dem, som kommo i mina händer, någonsin gått ur desamma. Nu vill jag därför veta, ty jag har rätt därtill, om ifrågavarande telegrams innehåll voro för herr K. A. Wallenberg eller någon annan inom Departementet kända, innan de vidarebefordrades.

Det kan väl icke vara väl förenligt med Departementets intressen, att någon skall ens misstänka och allra minst jag, att dessa ödesdigra tyska telegram voro till innehållet kända av den svenska utrikesledningen, om så ej var fallet, varför jag nu vördsamt anhåller att få veta sanningen häröm. Den har Departementet icke någon rätt att undanhålla mig ej ens med hänsyn till herrar Wallenbergs intressen, som väl alltjämt få lov att stå tillbaka för vårt fosterlands intressen.

I samband härmed har gen.-konsul Cronholm till dåvarande chefen för regeringen, landshövdingen K. Hj. Hammarskjöld, avlåtit en skrivelse, vari han, hänvisande till sin tidigare av den 8 juli 1925, framställer den frågan, i vad mån hr H. i egenskap av regeringens främste ledamot kände innehållet i de tyska chiffertelegram, som befordrades av hr K. A. Wallenberg såsom utrikesminister. Gen.-konsul Cronholms skrivelse till landshövding Hammarskjöld är av följande lydelse:

I brev den 8 juli 1925 tog jag mig friheten att på förekommen anledning av Eder utbedja mig ett uttalande för att få veta, om den hemliga telegramväxling, som bankdirektören K. A. Wallenberg under den tid han innehade utrikesministerposten i den av Eder bildade regeringen underhöll med en krigförande makt i trots av avgiven neutralitetsförklaring, var en åtgärd vid sidan av ämbetet utan regeringschefens bemyndigande eller vetskap. Ni hade godheten att besvara mitt brev i följande ordalag: "I anledning av Edert gårdagsbrev får jag meddela, att jag icke kan taga någon som hälst befattning med den omskrivna saken". Något svar i sak fick jag alltså icke.

Sedan dess hava sådana avslöjanden ägt rum att jag dristar räkna med Edert överseende, när jag nu i trots av Eder föregående förklaring anhåller, att Ni ville hava godheten meddela mig, huruvida den svenska regering, vars främste ledamot Ni var, kände innehållet i de tyska chiffertelegram, som befordrades av herr K. A. Wallenberg såsom utrikesminister. Till närmare förklaring rörande anledningen till denna fråga bifogar jag till Eder kännedom en genomslagskopia av min skrivelse i saken till utrikesdepartementet, vilken skrivelse offentliggjorts av tidningen "Nationen" härstädes.

Vi kunna icke annat än tillfullo instämma med gen-konsul Cronholm, att han är i sin fulla rätt att erhålla klara besked i saken. Det är endast förvånande, att kungl. utrikesdepartementet icke insett detta. Det bör icke vara U. D. obekant, att en allmän opinion bland den rättsinnade delen av vårt folk står bakom hr C. i hans moraliska krav, en opinion, som icke kommer att ge sig med mindre än att sanningen i denna sak kommer inför svenska folket. Minst sagt egendomlig finner man också f. d. statsministern landshövding Hammarskjölds tidigare avgivna förklaring, att han icke önskade taga någon om helst befattning med "den omskrivna saken". Det kunde tyckas som en internationell rättsexpert som hr Hammarskjöld, icke borde sakna sinne för ett moraliskt rättskrav av det elementära slag som det förevarande. Ett dylikt nonchalant avfärdande av hr Cronholms heltvisst i själva verket mycket blygsamma begäran att få veta besked i den fråga, där han enligt egen åsikt oförskyllt fått lida, är sannerligen icke ägnat att stärka förtroendet till den internationella rättsfilosofi hr H. representerar.

I det läge frågan numera kommit i det den blivit föremål ör internationell uppmärksamhet, är det icke mycket sannolikt, att den hittillsvarande ur rättssynpunkt sett rent brottsliga, nonchalanta behandlingen i längden skall kunna fullföljas. Vi vilja blott på grunder, som vi anse väl motiverade, uttala den uppfattningen, att vederbörande gjorde klokt uti att icke alltför länge undanhålla offentligheten sanningen däri.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid. 1.)

detta yrke inom trånga ramar, vilka ställa detta inom sfären av en verkställande byråkrati. Advokaterna bliva likasom domarne berövade rättighet till beröring med rättegångsparterna, i det de få handlingarna endast av domstolen och göra sig bekanta med dem enligt undersökningsprotokoll och dokument, samt försvara sina klienter efter förhöret vid domstolen enligt klargjorda fakta. De böra få honorar, oberoende av försvarets beskaffenhet. De bliva vanliga föredragande av handlingarna till rättskipningens förmån i motsats till åklagaren, vilken åter blir föredragande av anklagelseakten. Detta förkortar domstolens förhandlingar. På så sätt fastställes ett hederligt, opartiskt försvar, som ledes av övertygelse och icke av fördel. Detta omöjliggör bl. a. det nu praktiserande mutandet av yrkesbröder för att erhålla samtycke till processens vinnande för den, som kan betala.

Gojim-prästeståndets inflytande. Vi hava redan sörjt för, att gojim-prästeståndet förlorat sitt anseende och därigenom omintetgjort sin mission, vilken kunnat i hög grad hindra oss. Med varje dag sjunker dess inflytande bland folket.

Samvetsfrihet. Samvetsfrihet är nu kungjord överallt; alltså, endast tiden skiljer oss från stunden för den kristna religionens fullständiga undergång. Med andra religioner reda vi oss ännu lättare, men därom är det ännu för tidigt att orda. Vi ställa klerikalismen och klerikalerna inom så trånga gränser, på det att deras inflytande måtte gå i omvänd riktning mot vad det tidigare varit.

Påvedömets hov. Då tiden är inne för att fullständigt tillintetgöra påvedömets hov, skall en osynlig hands finger visa folken i riktning mot detta hov. Då folken störta sig över det, uppträda vi som dess försvarare, för att icke tillåta alltför stora blodsutgjutelser. Genom en sådan divergens tränga vi in i dess allra innersta och utgå icke därifrån, innan vi undergrävt hela dess makt.

Den judiske konungen som patriark-påve. Den judiske konungen blir en verklig världspåve, en patriark för den internationella kyrkan.

Kampen med den existerande kyrkan. Men medan vi uppfostra ungdomen i nya övergångstrosläror och därefter i vår, komma vi icke att öppet beröra de existerande kyrkorna, utan skola vi strida med dem genom kritik, väckande söndring och förfall.

Den nuvarande pressens roll. I allmänhet skall vår nuvarande press kröna regeringsaffärerna, religionerna, gojernas oduglighet och allt dylikt med de mest principlösa uttryck, för att på allt sätt förnedra dem så, som endast vår genialiska nation förmår.

Polisens organisation. Den frivilliga polisen. Vår regering blir en apologi för guden Vischnu*), i vilken den blir personifierad — i varje av våra hundrade händer kommer att befinna sig en fjäder av det sociala maskineriet. Vi skola se allt utan den officiella polisens hjälp, vilken i den av oss för gojerna utarbetade formen för dess rättigheter och åligganden hindrar regeringarna att se någonting. Enligt vårt program kommer en tredjedel av undersåtarna att observera de övriga av pliktkänsla, enligt principen av frivillig statstjänst. Då kommer det icke att anses skamligt att vara spion eller angivare, utan tvärtom berömvärt, men ogrundade angivelser skola straffas med all stränghet, på det att denna rättighet icke måtte leda till missbruk.

Våra agenter bliva tagna såväl ur de högsta som de lägsta samhällsklasserna, ur den sig roande administrativa klassen, bland förläggare, typografer, bokförsäljare, butiksbiträden, arbetare, kuskar, lakejer o. s. v. Denna rättslösa, utan fullmakter till egenmäktigt förfarande och följaktligen maktlösa polis kommer endast att avlägga vittnesmål och angiva, men granskning av deras vittnesmål och arresteringar kommer att bero av en ansvarig grupp poliskontrollörer; själva arresteringarna skola utföras av gendarmkåren och stadspolisen. Den, som icke har angivit, vad han har sett och hört i politiska frågor, kommer också att ställas till ansvar för döljande av brott, om det blir bevisat, att han därtill är skyldig.

Spioneri efter kahalspioneriets mönster. Liksom nu de våra under eget ansvar äro skyldiga att för kahalen angiva våra avfällingar eller sådana personer, som observerats vara på något sätt för kahalen skadliga, så skall ock i vårt världsrike alla våra undersåtar bliva förpliktade att iakttaga statstjänstens skyldigheter i detta avseende.

Maktmissbruk. En sådan organisation utrotar missbruk genom makt, ställning o. bestickning — allt det, som vi infört med våra råd och teorier om de högsta mänskliga rättigheterna i gojernas lagar och seder. Men hur hade vi annorlunda kunnat ernå ökandet av orsaker till rubbningar i administrationen, om icke med dessa medel?! Bland dessa medel är ett av de viktigaste — agenter för ordningens införande, åt vilka gives möjlighet att framkalla och utveckla sina dåliga böjelser: egensinnighet, självsvåld och i första rummet bestiklighet.

(Forts. i nästa n:r).

*) Indisk gud.

Moskva närmar sig Persien

Den judiska världsrevolutionen under huset Rotschilds spira har det nog så mödosamt. Gojerna äro, när det kommer till avgörandet, mindre själlösa än "Guds utvalda folk" föreställt sig. I alla länder och världsdelar mothugg. Nu meddelas, att Sovjet-Ryssland planerar ett närmande mot Persien, varmed vederbörande avse att ytterligare kränga det engelska imperiet. Förhandlingar pågå som bäst mellan persiska regeringen och Moskva, vilka förutom vissa ekonomiska frågor huvudsakligen gälla avslutandet av en garantitraktat. Enligt denna skulle Persien förplikta sig att icke deltaga i något av en tredje makt företaget angrepp mot sovjetunionen samt vidare att icke tillåta några järnvägsanläggningar inom de områden, i vilka Ryssland är intresserat. Dessutom skall sovjetunionen erhålla rätt att upprätta sex nya konsulat på persiskt område, varemot Moskva förpliktar sig att icke driva kommunistisk propaganda i Persien(!)

Johanniter Orden säljes för 900 kronor.

(Forts. fr. sid. 1.)

till, såsom är vanligt vid alla andra förläningar av utländska ordenstecken i enlighet med laga stadganden, åtminstone beträffande personer, som förut innehava svensk orden. Invalen i Johanniter-Orden lära tillgå så, att på förslag från det svenska konventet nya medlemmar för Sverige utses i Tyskland. Såsom omnämndes i föregående artikel inrättades det svenska Genossenschaftet av Johanniter-Orden först år 1920. Ordenstecknet innehades dock redan tidigare av ett färre antal adelsmän. Det var mot slutet av kriget, när Tyskland var i trängande behov, som den tog fart även hos oss. Det säges t. o. m., att vissa företrädare för Orden enträget anmodade adelspersoner att mottaga densamma emot vederbörlig avgift för att kunna förbättra den tyska hjälpverksamheten. Också kunde sista krigsåret, 1918, uppvisa ett ovanligt stort antal nya svenska medlemmar, nämligen icke mindre än 11. Markvalutan var låg och förvärvet billigt för en svensk. Sedermera har årligga antalet inträdande i regel begränsats till omkring det halva. För närvarande kostar Orden 900 kronor, inträdesavgift, samt 75 kronor i årsavgift. Den är sålunda åtskilligt billigare än den för icke så länge sedan beryktade Sachsen-Koburg-Gothas s. k. "Ernestinerorden", vilken som bekant fick en mycket sorglustig ändalykt.

I senare tid synes man särskilt ha lagt an på att till medlemmar få högt uppsatta personer i våra adelskretsar, så att genomsnittsstilen på medlemsfysionomien måtte komma upp i så hög nivå som möjligt. Emellertid lärer detta icke alltid lyckas till full belåtenhet, ty bland de mera framstående adelsmän, som genom duglighet och arbete gjort sig bemärkta och redan fått sina välförtjänta belöningar och utmärkelser, är det många, som finna det meningslöst att till redan innehavda kommendörstecken och storkors av vanliga och erkända ordnar lägga ut den lilla nätta summan av nära 1,000 kronor för den äran att bli Johanniterriddare och inrangeras bland de nymoderna riddarna i "kampen mot otron". Men det är måhända icke helt osannolikt att sådana otvivelaktigt klarsynta adelsmän dessutom draga sig för att, åtminstone för det närvarande, gå med i skaran av riddarna för Wallenbergs, Printzskölds och judendomens välde i Sverige.

Ehrenritter.

Spritmonopolets "konsolidering har kostat . . .

(Forts. fr. sid 1).

mänskliga naturen, om hr Vikland i egenskap av revisor skulle tänkas anmärka på sig själv i egenskap av tjänsteman.

Ett digert ansvar här även 1923 års beredning ådragit sig genom att icke framlägga klara siffror och fakta för dåvarande regeringen och samtidigt påpeka de orimliga konsolideringssträvandena i Spritmonopolet.

stället försöker beredningen ursäkta och förklara vederbörandes sätt att tillvaratage det allmännas intresse, och engagerar sig därvid så djupt, att den beslår sig själv med tvetalan i en av de mest fundamentala frågorna, nämligen betr. varulagret. Just en fin, kunglig beredning!

Ehuru man är förvissad om att monopolkommitténs arbete fortskrider normalt och att avgörandet i närvarande stund ligger helt och hållet i dess händer, börjar dock en allmän otålighet göra sig gällande, ett bevis för att intresset för frågans lösning är i stigande.

Under väntetiden kan man endast hysa en tyst förhoppning om att kommittén skall komma till samma resultat som Spritmonopolets a och o, d:r Bratt själv gjort. Under ett av sina vanliga fall av skrivklåda och övermod anhöll han på förekommen anledning i ett brev till tidningen "Vidi" i Göteborg att "fortfarande få räknas till de stora tjuvarna". Önskemålet var på förhand beviljat. Rangplatsen är obestridd.

Spectator.

Bondepolitik under professorshägn.

(Forts. fr. sid 1)

icke varit i stånd att tränga in i detta stora problem, kunna falla till föga för de demagogiska fraser, vari "reformeringen" inlindats, men det är en skam för de akademiskt bildade personer, som på grund av bildning och erfarenhet icke kunnat undgå att inse, vad saken innebär, att för lumpna partipolitiska och personliga fördelar offra vad som måste betecknas som ett allmänt folkligt och kulturellt svenskt intresse. Hos oss liksom i alla andra länder har den sedan en längre tid drivna "reformpolitiken" på skolväsendets område ytterst åsyftat just motsatsen till det de "demokratiska" partierna förmenat sig avse eller en direkt proletarisering av massorna. Det har gällt för den här numera regerande judiska makten att skapa en s. k. cirkulation klasserna emellan, som äventyrar stabiliteten inom samhället, samt att från de breda lagren lösgöra alla de intellektuella element, som där kunna finnas o. som skulle kunna utöva ett ledande och höjande inflytande inom massan och sålunda försvåra den plutokratisk-kosmopolitiska kretsens behärskande av densamma. Men naturligtvis antyda icke de herrar "reformatorer" med ett ord detta sitt upphöjda syfte.

Den professorliga ledningens inom Bondeförbundet verkliga roll har med hr Reuterskjölds inskridande vid hr Rydéns sida högst betydligt ytterligare klarnat. För mången har det länge stått som en gåta, att bonderörelsen visat sig ur stånd att i riksdagen uppvisa bondeledare av den resning, som en gång var att skåda under Lantmannapartiets dagar, då det sannerligen icke hövdes bönderna att hämta professorer från universiteten för framläggandet av sina önskemål och krav i Sveriges riksdag. Huvudorsaken till detta fattigdomstillstånd är emellertid utan allt tvivel just den skolpolitik i nivellerande anda, som här i senare tid bedrivits och som framför allt annat gått ut på att frigöra bondeklassen från de s. k. naturliga begåvningarna i dess mitt, vilka skolat vara dess naturliga ledare men som våra moderna samhällsreformatorer ansett mindre passande för den simpla lantluften. De högresta bondeledarna från fordom, som visste att i riksdagen värdigt föra den svenska lantbefolkningens talan, äro ej mera, de hava under hägnet av en provokatorisk, absurd skolpolitik dragits bort från sin naturliga miljö, till högskolor, industrien, affärsvärlden etc. Varje "ljus" ute på landsbygden, som befanns höja sig över genomsnittsnivån, omhändertogs av ömma krafter, som lagade så, att han fick den utbildning och framtid, som förmenades svara mot "begåvningen". Men så mycket lättare har härmed spelet blivit för den högkosmopolitiska sfären, för vilken den alltjämt fortskridande nivelleringen inom bonde- och arbetareleden gör hanterandet av dessa allt bekvämare. Herrar Wohlins och Reuterskjölds uppträdanden i olika frågor i dessa dagar utgöra ett nog så belysande exempel härpå. Kanske anse sig dessa rentav äga en viss förpliktelse att fullfölja och fullkomna den "kulturpolitik", som de framför allt hava att tacka för sina nuvarande ledareställningar inom Bondeförbundet. Det professorliga Bondeförbundets uppslutning i skolfrågan vid deras sida, som nu senast på allvar gått in för den kulturella avrustningen i vårt land, har heltvisst också sin grund i en ivrigt närd önskan att inom en nära framtid få rycka upp till maktens tinnar. Framtiden får utvisa, huruvida deras förhoppningar härvidlag hava utsikter att lyckas. Säkert är, att efter vad man numera haft tillfälle se, en regering Wohlin—Rydén ur nationell svensk synpunkt vore ett högst farligt experiment.

Prenumerera på NATIONEN.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr. 5890.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 20. Fredagen den 20 Maj 1927. Årg. 3

Vårt svenska hantverk måste skyddas!

Det judiska avbetalningsgeschäftet äventyrar hantverkets bestånd.

"De som idka avbetalningsverksamhet som yrke äro lika dåliga affärsmän som de sälja dåliga varor."

Nationen har i ett par föregående artiklar detta år (n:r 17 och 18) upptagit till behandling frågan om avbetalningsaffärerna.

De ödesdigra ekonomiska och moraliska konsekvenserna av de specifikt judiska affärsmetoder som komma till användande vid detta slag av köpenskap ha vi belyst med talande exempel. Vi ha bl. a. påvisat hurusom en hel köpmanakår, bokhandlarna, på grund av det dominerande Bonnierska förl:s ogenerade affärsmetoder håller på att ekonomiskt ruineras. De erkännanden vi fått från olika håll landet runt — icke minst från bokhandlarna själva — för det vi tagit bladet från mun i denna fråga, ävensom de nya interiörer, som vi dagligen emottaga rörande judisk bokförsäljning pr avbetalning anno 1927, ger oss anledning att vid tillfälle återkomma till denna speciella avbetalningsverksamhet.

Den judiska avbetalningshydran håller nu som bäst på att ruinera även vårt hederliga och gedigna svenska hantverk. De förhållanden som blottats för oss av i saken synnerligen initierade yrkesmän äro av det allvarliga slag, att de ofördröjligen böra offentligt påtalas. Detta så mycket hellre som den s. k. "fria" dagspressen hittills vägrat upptaga dessa allvarliga frågor till behandling.

Under den tid världskriget pågick stego som bekant priserna på alla slag av förnödenheter och förbrukningsartiklar. Även inom möbelfabrikationen gjorde sig detta gällande. De höga priserna och allmänhetens ökade köpkraft medförde att spekulativa judiska storföretag, såsom exempelvis Nordiska Kompaniet, i den allra största utsträckning började använda sig av den rådande högkonjunkturen.

För att belysa de ogenerade metoderna må nämnas, att man under denna tid kunde i utländska facktidningar läsa artiklar med uppgifter från hr K. A. Wallenbergs Handelskammare i Stockholm — som i sin tur fått uppgifterna av N. K. — vari klagades över att hantverksmästarna inom möbelbranschen i Stockholm ej förstodo sig på att ta bra betalt för sina varor. När ex.-vis Nordiska Kompaniet och andra dylika firmor betingade sig 700 kr. för en skinnfåtölj nöjde sig en hantverksmästare med ungefär 400 kr., o. s. v. i samma stil. Faktum är att N. K:s priser inom denna affärsgren voro oblygt höga, i synnerhet om man tar hänsyn till den genomgående undermåliga kvaliteten. De fackkunniga mästarnas priser voro byggda på sunda och hederliga kalkyler med stöd av fackkunskap och erfarenhet. Sålunda varken gulasch- eller dumpingpriser.

Men detta var ju också under kristiden, invänder läsaren måhända. Visserligen. Men man må ingalunda frestas tro att exempelvis N. K:s priser i realiteten äro lägre nu än under kristiden. De oskäliga kristidsvinsterna äro ännu i dag kvar, tack vare sekunda kvalitet och — avbetalningssystemet.

Vilka äro nu orsakerna till att våra dagars skickliga yrkesmän inom t. ex. möbel- och tapetserarebranscherna, i besittning av den yppersta kunskap och arbetande med det bästa material, måste rymma fältet för spekulativa geschäftsmän av främmande extraktion och se sig själva, den ena efter den andra, utarmade?

Om vi undersöka orsaken till dessa beklagliga missförhållanden och möbelkulturens tillbakagång under de senaste tio åren, så skola vi finna, att det är avbetalningssystemet, hänsynslöst utnyttjat genom utkastandet i marknaden av dålig massproduktion, som bär största skulden. Den gamla judiska satsen: proletären är spekulationens lydigaste redskap, har sin tillämpning även här. Avbe-

(Forts. å sid. 4.)

Raskulturen i det gamla Hellas.

Efter d:r H. F. K. Günther "Europas raser".

Grekernas skönhetstyp är alltigenom nordisk. De grekiska konstverken visa oupphörligt rena, nordiska drag. Guda- och hjältegestalterna utmärka sig för hög växt, ljus hudfärg och ljust hår. Ännu på 400-talet e. Kr. skildrar läkaren Adamantios det grekiska folket på sådant sätt, att man tydligt märker det nordiska blodet. "Om några individer ännu bevarat det hellenska o. joniska blodet rent, så är det dessa stora, av tämligen bred och rak växt, väl byggda, med tämligen ljus hy och blont hår, ganska fast muskulatur, raka och välbildade extremiteter. Huvudet är medelstort och mycket rörligt, halsen kraftig, håret stöter i blont, är mjukt och en smula vågigt, ansiktet är fyrkantigt, läpparna smala, näsan rak och ögonen ha en ljus blick samt äro livliga o. strålande; bland alla folk ha grekerna de vackraste ögonen." Denna skildring är icke synnerligen klar, man har också det intrycket, att den, med ledning av gamla källskrifter, på konstlad väg bragts till överensstämmelse med de gamla grekernas skönhetstyp, ty det är tämligen osannolikt, att det på 400-tal. e. Kr. skulle funnits många rasrena nordiska människor i Grekland. Men ett dylikt vittnesbörd från det grekiska väldets senare tid visar dock, just genom sin avsikt, åtminstone förkärleken för den nordiska skönhetstyp, som var hjälteålderns. Den skönhetstyp, som rådde under århundradena före Kristus, torde bäst framgå ur de små, från 300-talet f. Kr. härstammande lerskulpturerna (terracotta-bilder), som man huvudsakligen funnit vid Tanagra och som mestadels framställa kvinnor o. flickor ur det dagliga livet. Dessa ha, såvitt man ännu kan avgöra de ursprungliga färgerna, ofta ljust hår och blå ögon och därtill nordiska anletsdrag. "Håret förefaller hos alla mig bekanta exempel utan undantag rödbrunt, ögonen nästan alltid blå." Resterna av de målade figurerna från tiden före perserkrigen (före 400-talet f. Kr.) visa alltid blont hår. Skönast fann den hellenska forntiden kvinnorna i Thebe, vilka Sofokles likaså prisar. "De äro med sin höga växt, i sin gång och sina rörelser de mest fullkomliga av alla Greklands kvinnor. De ha blont hår och bruka bära detta uppfästat över hjässan." Så skildras de av

(Forts. å sid. 3).

Den "inhiberade" revolutionen i Stockholm natten till 8 maj.

EN ÄNNU OUPPKLARAD FRÅGA.

Hundratals mystiska bilar voro under natten i verksamhet. En demonstrativ framstöt mot Positionsartilleriets kasern.

I vår ledande artikel i n:r 13 av Nationen konstaterades, huru den politiska utvecklingen i Sverige numera nått den punkt, där den regerande storjudiska sfären på allvar avsåg att gå in för det rådande demokratisk-parlamentariska systemets avpollettering till förmån för en mera koncentrerad statsledning i Alljudas fasta hand. Tvenne eller om man så vill trenne vägar erbjöde sig härvid för vederbörande, dels den i Moskva följda, "proletariatets diktatur", dels den i Rom, "den borgerliga diktaturen", dels den tredje, som innebure någon slags kompromiss mellan dessa båda, ehuru av realiter ungefär samma valör. Formerna betyda som vi veta mindre i politiken, det väsentliga är, vem som utövar den reella makten inom det tillämpade regeringssystemets form. Vi omnämnde i sammanhanget den uppseendeväckande reklam, som lämnats i Socialdemokraten för de nu framträdande begge revolutionära rörelserna, genom den Wellska artikeln, som tämligen oförblommerat utdömde det nuvarande "demokratiska" systemet och på en gång varmt rekommenderade såväl fascismen som kommunismen såsom var för sig förtjänta av arbetarnas synnerliga sympati. Samtidigt stodo i de olika "arbetaretidningarna" artiklar att läsa, vari fascismen utmålades såsom havande även hos oss nu blivit en högst allvarlig fara, i det de storfinansiella kretsarna nu på fullaste allvar skulle hava engagerat sig därför. De olika uttalandena gåvo tydligt vid handen, att den regerande judiska sfären hade för allvarlig avsikt att genom användande av utomparlamentariska åtgöranden framtvinga en konsoliderad statsledning i ena eller andra riktningen. Vi förutsade också, att ansatser vore att vänta i riktning mot etablerandet av gatukravaller, som kunde ge Höga vederbörande en motivering för ett inskridande i "det allmänna samhällslugnets" namn.

Utvecklingen under de senaste veckorna visar ofördydbart, att våra förutsägelser i berörda hänseende voro väl motiverade. Den under ledning av högst dubiösa element stående fascistiska rörelsen har med ens tillåtits spela en roll, som ger vid handen, att den tidigare uppgiften i en del "arbetaretidningar" om "de mäktiga kretsars" engagemang åt det hållet icke varit utan fog. Den iscensatta biluppmarschen i huvudstaden natten till söndagen den 8 maj var ett nog så belysande exempel härpå. Händelsen har visserligen av stockholmspressen behandlats som en lapprisak, men som sådan torde den dock heltsäkert icke vara att betrakta. Polismyndigheterna, med vilka vi samtalat i saken, sågo sig väl ur stånd att f. n. lämna några upplysningar om det passerade, men så mycket torde kunna anses klart, att det legat vissa allvarliga syften därbakom. Vad som hittills kommit i dagen tyder på, att uppiåget iscensatts för att ge respektive kommunismen och fascismen mera luft under vingarna, få en ny anledning till misstänkliggörande av polis- och militärledningarnas vaksamhet gentemot revolutionära stämplingar — alltså en direkt provokatorisk handling i syfte att aktualisera spörsmålet om en "diktatur". Nya utfall mot polisen och militären i vissa "demokratiska" tidningar tala härvid sitt ganska tydliga språk. Soc.-Dem. har fått ett nytt tillfälle att göra sig lustig över polismästare Hårlemans "iver" och herrar

(Forts å sid. 4.)

Skarp kritik mot Stockholmssystemet i Stockholms stadsfullmäktige.

Stadskollegiet hade så när fått bakläxa i oktrojfrågan.

Vid Stockholms stadsfullmäktiges sammanträde i måndags, varvid frågan om förlängd oktroj åt Stockholmssystemet förekom till behandling, inträffade en händelse, som måste betecknas som en högst märklig sådan, ett vi skulle vilja säga uttryck från huvudstadens representations sida för den stämning, som f. n. råder bland den stora allmänheten beträffande den Brattska sprithierarkiens otyglade och hänsynslösa framfart i landet. Stadskollegiet hade utan vidare tillstyrkt förlängd oktroj åt Sockholmssystemet på tre år d. v. s. för tiden 1928—1930. När frågan kom under behandling, visade det sig emellertid, att meningarna inom fullmäktige icke voro på långt när lika eniga som de varit inom stadskollegiet, som tydligen fått sig en högst välbehövlig admonition. Ett yrkande framställdes nämligen vid fullmäktigesammanträdet om oktrojtidens nedsättning från 3 till ett år samt på återremiss. Detta föranledde en synnerligen livlig debatt, varvid den del av d:r Bratts system, som rymmes inom Stockholmssystemet, underkastades en svidande och välförtjänt kritik. Oppositionen enades slutligen kring återremissyrkandet, vilket vid omröstningen samlade icke mindre än 37 röster mot 44 för bifall till stadskollegiets förslag om treårig oktroj. Utgången karaktäriseras av Svenska Dgabladet som "en synnerligen anmärkningsvärd demonstration mot

Sekreterare Nils Kjellström.

Stockholmssystemet och även mot d:r Bratt personligen". Den tyder kanske på något mera än så, nämligen att en ny anda är under framväxande även inom huvudstadens fullmäktige, vilket man i så fall har anledning att med tillfredsställelse konstatera. Debattens inledare, högerrepresentanten sekreterare Nils Kjellström har all heder av sitt inskridande och han vann en aktningsvärd framgång, när han lyckades samla en så stark minoritet för sitt krav på återremiss som 37 mot 44, representanter från samtliga

(Forts. å sid. 3.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:o 18.

Skyddsåtgärder. Då det för oss blir nödigt att förstärka skyddsåtgärderna (det farligaste giftet för maktens prestige), komma vi att anordna simulerade oordningar eller yttringar av missnöje, med tillhjälp av framstående talare. Till dessa talare sluta sig sympatiserande. Detta ger oss orsak att anställa husundersökningar och uppsikt genom våra tjänare bland gojim-polisen.

Observation i kretsen av konspiratörer. En öppen skyddskår — maktens undergång. Alldenstund flertalet konspiratorer handlar av äventyrslusta, av pratsjuka, så komma vi icke att oroa dem, förrän de börja handla, utan införa endast i deras krets iakttagare — spioner ... Vi böra icke glömma, att maktens prestige förringas, om den ofta upptäcker sammansvärjningar mot sig. Häri ligger en antydan till erkännande av sin maktlöshet, eller ännu värre, av sin orätt. I veten ju, att vi till-

(Forts. å sid 4.)

U. D. slår vakt kring K. A. Wallenbergs hemlighet!

Ett nytt svar till gen.-konsul Cronholm — "intetsägande och otillfredsställande".

I vårt föregående nummer återgavs under redaktionell kommentering Utrikesdepartementets svar till generalkonsul F. Cronholm å hans skrivelse av den 28 april ävensom hr C:s inlaga av den 3 maj till departementet med anledning av denna. Den 13 maj avlät gen.-konsul C. en ny skrivelse till U. D. av följande lydelse:

Åberopande min skrivelse den 3 innevarande maj angående de hemliga tyska krigstelegrammen tillåter jag mig härmed vördsamt anhålla att snarast möjligt få ett svar å min däri framställda begäran, även om ett sådant skulle bestå blott däri, att Departementet icke anser sig böra lämna mig de begärda upplysningarna, för vilket fall jag ber att då tillika få veta anledningen. Jag skulle emellertid beklaga, om de av mig anförda skäl till stöd för min rätt att få veta sanningen i denna sak icke varit för Departementet övertygande.

Till svar härå emottog gen.-konsul Cronholm den 14 maj från utrikesdepartementet en svarsskrivelse undertecknad av envoyén Carl Sandgren i egenskap av chef för departementets arkivavdelning, så lydande:

Till svar å Eder skrivelse den 3 innevarande månad med anhållan att vissa i Eder skrivelse den 24 mars begärda upplysningar angående förmedlingen genom Kungl. Utrikesdepartementet av tyska chiffertelegram under världskriget måtte lämnas Eder personligen, kan departementet endast hänvisa

(Forts. å sid 4.)

Den 20 Maj

Israels världsrevolution i svår motvind.

Allt sedan krigets slut har den politiska situationen i världen i hög grad karaktäriserats av den rasande kamp efter de mest gigantiska mått, som mer eller mindre öppet utkämpats mellan å ena sidan den stora revolutionen i bolsjevismens gestalt och å den andra de västerländska kulturstaterna. Sanningen rörande denna kamp har omsorgsfullt förtigits av den "fria" dagspressen i vårt land, som lögnaktigt utgett den för att vara en strid mellan de kapitalistiska staterna och det "moskovitiska", "arbetareregerade" Ryssland. Dock, den pågående jättestriden är i verkligheten intet av det man brukar utge den för att vara; den är den tredje stora fasen i Israels kamp för världens erövring.

Det första stora anloppet mot de kristna samhällena skedde såsom vi tidigare påpekat i liberalismens namn, det andra i socialismens, och nu, sedan folken genom världskriget bragts i moraliskt försvagade tillstånd samt i ett tryckande beroende under "kapitalets herrar", var det meningen att leverera det tredje och avgörande stormanloppet mot gojims samhällen och definitivt hemföra alla jordens folk under Israels spira. Men denna uppgift blev svårare än de världens mäktige föreställt sig. Folkens livskraft visade sig trots allt i regel bestå provet. Det väntade snabba "genombrottet" uteblev.

Liksom alltid tillförene gick Israel också nu, då det gällde att i ett enda stort slag revolutionera hela världen, fram i tecknet av massornas revoltering mot "orättvisornas samhälle". Från det upprättade "synliga" revolutionshögkvarteret i Moskva organiserades och finansierades i alla länder revolutionära partier och rörelser, vilka noga informerades rörande alla de missförhållanden, som under de "demokratiska" styrelsernas hägn framprovocerats av de judiska kretsarna o.som hänsynslöst utnyttjades som vapen mot de bestående samfundsordningarna, alltunder det de organiserade revolutionsanhängarna snart sagt överallt tillerkändes de samma medborgerliga rättigheter, som gällde för landets lojala invånare. Hela denna kamp för världens revolutionering skulle varit fullkomligt ofarlig och förfallit direkt grotesk, om den blott rört sig med "proletärernas", de obesuttnas medel men den har varit, är o. förblir en den mest oerörda folk- och kulturfara på den grund, att den faktiskt har det samlade världskapitalet, den internationella judiska storfinansens under huset Rotschild miljardkassor bakom sig. Men för att ej folken skulle misstänka något, upprätthölls den kostbara visionen om revolutionens ständiga ekonomiska svårigheter och "lånebekymmer". Aldrig har emellertid ett företag haft större ekonomiska resurser till sitt förfogande än den av ständig "ekonomisk nöd" lidande världsrevolutionen. Faran skulle dock varit mindre, om, de s. k. samhällsbevarande fraktionerna varit inställda på verkligt samhällsbevarande linjer. Men även över dessa visste det "reformivrande" Israel att förskaffa sig ett dominerande inflytande, som länge utgjorde ett hinder för varje inskridande till förmån för ett verksamt motarbetande av omstörtningssträvandena. Ja, de judaicerade "borgerliga" partierna voro i allmänhet i sin praktiska politik inriktade på främjandet av den revolutionära mission i Israels tjänst, som de "proletära" bekände sig till. I detta tecken är det, som de flesta stora "reformerna" i vårt land från senare tid tillkommit. Den judaicerade dagspressen har in i det sista ansträngt sig att framställa den kommunistiska rörelsen som en ytterst oskyldig och ofarlig företeelse, den man ej behövde taga på allvar. Klart revolutionära stämplingar hava antingen rent förtigits eller behandlats såsom mer eller mindre korrekta uttryck för svenska medborgares politiska åskådning, och när myndigheterna vid något tillfälle visat tendenser att vilja taga saken alvarligt som sig bör, hava de på alla sätt trakasserats och av de judiska "radikala" bladen utpekats som orosanstiftare, omdömeslösa o. dyl. Alljudas revolutionsagenter betraktades och behandlades offentligt, inom riksdag, kommunalfullmäktige etc. såsom fullt värdiga representanter för svenska folket, och i spetsen för den borgerliga kurtisen för dem gingo män sådana som Stockholms högskolas judiske rektor Bendixson, stadsfullmäktiges "grand old man" (Dag. Nyh.), vilken som man erinre sig tog en energisk del i den kommunistiska aktionen mot polismäst. Hårleman för det denne icke varit hågad lämna Israels unga revolutionsgarde i huvudstaden fullt fria händer.

Man kan gott förstå, att en viss nervositet f. n. gör sig gällande inom judiska kretsar runt om i världen. Dessa ansågo sig även här i landet redan som herrar. Pressen, opinionsbildningen, den ekonomiska och politiska makten hade man allt lyckligt och väl lagt under sig det gällde blott att fullkomna verket genom att låta bolsjevismens revolutionsvåg sopa bort de ännu återstående svenska kultursärmärkena samtidigt med den ej önskvärda kategorien av "kulturella" efter högt fördöme från Ryssland, för att därefter öppet plantera Davidsstjärnans banér i den svenska huvudstaden, men då inträffade det oväntade, oerhörda, att den av den judiska propagandan fördummade allmänheten begynner vakna upp ur giftsömnen och komma underfund med vad som är å färde. Åtskilliga av de mest verksamma herrarna hava också sett sig nödsakade iakttaga en ökad försiktighet för att icke alltför mycket blottställa sig. På liknande sätt artar sig situationen för Israel och dess världsrevolutionsvanden även i andra länder. Vi ha tidigare påpekat, hurusom den revolutionära jättekampen av allt att döma numera hunnit det skede, där dess öde för den närmaste framtiden skall varda avgjort. Alla de många miljarder kostande ansträngningar, som i olika länder utanför Ryssland gjorts att föra revolutionen till seger hava tills dato blivit utan avsett resultat. Ett flertal av de gamla kulturstaterna hava visserligen allvarligt skakats i sina grundvalar, men de ha likväl trotsat stormen och bestå alltjämt, och för de herrar revolutionärer artar sig uppgiften alltmera besvärlig ju mera tiden framskrider och upplysningen på området breder ut sig. Innan världsrevolutionens sanna art och syfte genomskådats, voro utsikterna betydligt större och riskerna betydligt mindre än nu i allmänhet, men efterhand som folken hunnit återhämta sig efter krigets förödelser och begynnt få upp ögonen för vad saken gällde, blev Israels världsreformerande mission allt svårare.

Sedan en längre tid tillbaka har det också stått klart, att världsrevolutionen kommit i allt bekymmersammare läge. Idel motgångar och misslyckanden, runt om i världen. De mycket märkliga händelser, som på allra sista tiden inträffat dels i själva revolutionslandet, Sovjet-Ryssland, dels i ett flertal länder, som varit föremål för de revolutionära omstörtningssträvandena, särskilt England, Frankrike, Kina och Japan, tyda på, att en verkligt kritisk punkt uppstått för Israels världsrevolution. Samtidigt med den stora framstöten mot Kina, som var riktad icke mindre mot det brittiska imperiet än mot Kina självt, försporde om allvarliga inre oroligheter och judepogromer i Sovjet-Ryssland, som tvungo sovjet-regeringen att låta det skarpvässade svärdet stanna i skidan samt att t. o. m. hålla god min inför de för en suverän stat direkt kränkande, ehuru långt före detta fullt motiverade energiska åtgärderna från makternas sida. Situationen inom den ryska armén, där hatet och oviljan mot den härskande judiska våldsregimen är i oavbrutet stigande, har enligt vad en pålitlig källa upplyses föranlett regeringen att ur den icke längre som pålitlig betraktade revolutionära armén enbart de senaste månaderna avskeda över 16,000 officerare, och herrarna i Kreml lära leva i en ständig ängslan för en revolt från arméns sida mot den härskande judiska regimen. Mot bakgrunden härav böra åtminstone till viss grad de resoluta inskridandena mot sovjets revolutionscentraler i olika världsmetropoler dessa senaste veckor ses. Stormakterna hava tydligen ansett tillfället lägligt. Kina gjorde början genom inskridandet mot sovjetambassaden i Peking, som lämnade bevisen på papperet för Moskvas brottsliga verksamhet. Strax därpå följde en raide från franska myndigheternas sida mot det kommunistiska högkvarteret i Paris, en raide, som likaså officiellt uppgavs hava lämnat "klara bevis". Samtidigt rapporteras en generalräfst med revolutionens herrar i Japan där de farligaste elementen vederbörligen omhändertagits av polismyndigheten, och slutligen kommer liksom kronan på verket den sensationella underrättelsen om det ganska hänsynslösa inskridandet mot "Arcos Limited" i London, den allryska kooperativa föreningens stolta borg i London, som hittills utgjort centralen för den revolutionära aktionen i England och sovjets mest betydande utländska propagandacentral. Samtliga dessa raider uppges officiellt hava lämnat överväldigande bevismaterial mot Moskva för inom respektive länder bedriven revolutionspropaganda. De angivna skälen få dock mera betrakas som förebragta formella sådana. Det står nämligen tydligt, att stormaktsregeringarna här handlat enligt överenskommelse och nu ansett tiden inne för att på allvar taga itu med det revolutionära anhanget. Material till bevisande av Moskvas omstörtningssträvanden hava de haft mer än tillräckligt sedan länge och det t. o. m. av långt reelare slag än pappershandlingar. Allt tyder på, att flathetens tid nu är passerad. Betecknande var heltvisst, att samtidigt med raiden mot "Arcos Limiteds" lokaler, vilken motiverats med att en viktig hemlig statshandling försvunnit, läto Englands fem största banker med Midland bank i spetsen publicera ett meddelande om avslutad kredituppgörelse mellan bankerna och Sovjet-Ryssland på 10 milj. pund, som det legat nära till hands att tolka som en ren demonstration från den engelsk-judiska storfinansen mot regeringens intagna ståndpunkt mot revolutionärerna. Chefen för den ryska handelsdelegationen i London har också uttalat, att regeringsinskridandet icke står i harmoni med "de brittiska affärskretsarnas" (läs jud. affärskretsarna i London!) hållning gentemot Sovjet-Ryssland. Det återstår att se, om den engelska statsmakten skall visa sig vara herre i eget hus, vilket man har all anledning antaga efter vad man förut sett av Baldvins regering.

Stormakternas äntliga inskridande på allvar mot den judiska världsrevolutionens diaboliska verksamhet måste hälsas med den livligaste tillfredsställelse i alla länder. De utgöra ett glädjande vittnesbörd om att de kristna folken ännu hava sin livskraft i behåll, trots allt vad från den judiska maktens sida gjorts att föröda denna livskraft. Vi må därför dock ingalunda i de smärre staterna inbilla oss, att faran nu helt eller för alltid skulle vara överstånden. Ingalunda. Israels världsrevolution har erhållit ett allvarligt mothugg, men den lurar alltjämt över folken. De nationer, som vilja fortleva som fria och oberoende folk, måste alltjämt vara på sin vakt samt resa sig till kamp mot fienden och avkasta det ohyggliga judiska oket, som ständigt skall innebära en fara för omstörtning. Så länge makten såsom i Sverige, där press, litteratur, regering och riksdag styras av Alljuda, ligger koncentrerad i dess hand, är faran överhängande. Vi svenskar måste liksom alla andra folk resa oss till motvärn mot inkräktaremakten samt gå i författning om sådana åtgärder, som trygga mot ett fortsättande i framtiden av den skamlösa trafik, som här alltför länge opåtalt fått bedrivas i laglighetens namn.

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Staten fortsätter på skuldsättningens väg!

Ett nytt statslån emitteras enligt vad som meddelats på fredagen. Lånebeloppet uppgår till 50 milj. kr. med en räntefot av 4 1/2 proc. Emissionskursen skall vara bestämd till 98 3/4.

Invandringslagen tillstyrkt av laguskottet, dock endast för 5 år.

Andra lagutskottet har i huvudsak tillstyrkt regeringens förslag till lag om utlännings rätt att vistas i riket men satt lagens giltighetstid till 5 år.

Processreformen skarpt kritiserad av J. K.

Justitiekanslerns utlåtande över processkommissionens betänkande föreligger nu. J. K. uttalar, att kommissionens förslag endast med väsentliga omarbetningar och kompletteringar bör läggas till grund för den blivande processreformen. Kommissionens organisation av brottmålsdomstolarna i första instans betecknas såsom utan motstycke i utlandets moderna lagstiftning. den motsvarar icke heller fordringarna i en modern straffprocess. Ämbetet ägnar en detaljerad kritik av brottmålsdomstolens organisation, av hela brottmålsförfarandet samt av åklagaremyndighetens organisation o. kritiserar skarpt de av kommissionen föreslagna förändringarna.

Israel segrade i slaktlagsfrågan.

Riksdagens första kammare beslöt förra onsd. återremittera första lagutskottets memorial i slaktlagsfrågan, vilket gick ut på att utskottet icke kunnat sammanjämka kamrarnas skiljaktiga beslut i fråga om k. m:ts förslag till ny lag. När ärendet på lördagen föredrogs i andra kammaren, uppstod en stunds debatt om huruvida första lagutskottet skulle anses pliktigt att trots allt göra ett försök att sammanjämka de skiljaktiga besluten. Beslutet blev emellertid att kammaren avslog återremissyrkandet. Slaktlagsförslaget var därmed definitivt fallet och samtidigt skäktningen räddad åt Israel.

Den faktiska utgången var enligt vad försports genom personer, som hava intima förbindelser med de judiska kretsarna, väntad av dessa. Redan för två månader sedan upplystes oss ur källa, vars vederhäftighet vi måste anse höjd över varje tvivel, att den judiska församlingen i Stockholm sammanskjutit så enorma penningbelopp för skäktningens bibehållande i riksdagen, att segern på förhand betraktades som tryggad. Det gällde här nämligen icke blott att rädda skäktningen, det judiska privilegiet att bedriva djurmisshandel i Sverige, utan därtill också och framför allt en prestigefråga. Det är en känd sak, tt det i dylika fall icke plägar vara småsmulor, som offras för tillvaratagande av Israels "rätt" och intressen.

"En ny lyckligare och rikare värld!"

Så lyder den franske storfinansmannen Louis Loucheurs stolta paroll vid Den Gyllene Internationalens stora pågående kongress i Genève. Formuleringen är uppenbart vald med hänsyn till den ideologi, som sedan årtionden inpräntats hos massorna i Europa av den judiska storfinansens otaliga agenter. Mr Loucheur utvecklar sitt höga ideal sålunda:

"Maskinerna skola hamra i samma takt i hela universum, arbetets sång skall höjas av dem för att överrösta anarkiens stridsrop. De ekonomiska intressena skola organiseras på samma sätt som det redan skett med staterna i det internationella samarbetet. Produktionens olika faktorer skola samordnas under en enhetlig men universell synpunkt. Också konsumenterna måste komma med. Krafterna skola samordnas, arbetet specialiseras, produktionen intensifieras och alla det skapande arbetets hjul snurra i takt för att skapa en ny, lyckligare och rikare värld".

Frågan gäller, om massorna, som ju vid det här laget borde ha hunnit pröva det reela värdet av storfinansherrarnas stortaliga löften om "en ny och lycksaligare värld", skola taga också detta senaste löfte för kontant. Man får hoppas, att erfarenheten numera gjort dem en smula mer kritiska gentemot de stolta deklarationerna från vederbörande, som alltjämt intet annat syfte ha än att befordra folkens förslavande under det exploaterande internationella Mammon. Till förmån för dennas ohöljda profithunger skola icke blott den enskildes utan alla folkliga gemenskaps rätt och intressen offras!

Lantbruksstyrelsen mot gårdfarihandeln.

Lantbruksstyrelsen förordar hos regeringen förbud mot gårdfarihandeln under framhållande av, att denna handelsform bedrives under okontrollerbara former av för köparen vanligtvis okända personer, gentemot vilka denne praktiskt taget står rättslös.

Sterilisering av svagsinta i U. S. A.

Under de senaste åren har frågan om sterilisering av svagsinta varit föremål för de amerikanska lagstiftarnas och lagväktarnas särskilda uppmärksamhet. I flera av unionens stater ha sålunda lagar i nämnda syfte stiftats.

Högsta domstolen i Washington har nu enligt vad meddelas genom ett betydelsefullt, prejudikatbildande utslag sanktionerat av vederbörande myndighet anbefalld sterilisering av svagsinta för att förhindra tillkomsten av en till sinnessjukdom predestinerad avkomma. Utslaget tillkom på grund av att man överklagat ett sådant beslut av sterilisering av en tjuguårig svagsint kvinna, som nyligen blev moder och som i sin tur var dotter till en svagsint moder.

För och emot förlängd oktroj åt Stockholmssystemet.

Vid behandlingen i Stockholms stadsfullmäktige av frågan om förlängd oktroj åt Stockholmssystemet röstade följande 44 ledamöter mot återremiss:

Hrr Tengdahl (s), Juhlin-Danfelt (h), Thorberg (s), Edvin Andersson (s), Erik Andersson (s), Ernst Valfrid Andersson (s), Paul Andersson (s), Arnemark (h), Bendixon (l), Björklund (s), Emil Björkman (s), Brunzelt (h), Olof Carlsson (s), Cervin (h), Cruse (s), Danielsson (s), Ferm (s), Forsberg (l), fröken Grönvall (s), hrr Hj. Gustafsson (s), Hemlund (h), Holmdahl (h), Axel Johansson (s), Viktor Karlsson (s), Oscar Larsson (s), Lidman (l), Lindhagen (s), Lindmark (h), Lund (h), Paul Magnusson (s), fröken Gertrud Månsson (s), hrr O. P. Månsson (s), Gustaf Persson (s), von Porat (h), Pålsson (s), Rinman (l), Sandberg (s), Sjöström (s), Fred. Ström (s), Ståhl (s), Söderlund (h), Tengelin (s), Welin (h), Åkerman (h).

För återremiss röstade följande 37 ledamöter:

Hrr Albihn (h), Almström (h), John Andersson (s), W. Björkman (h), Elmæus (h), Falk (h), Franzén (h), Granqvist (h), Grimlund (k), Hedelius (h), Hjort (h), Höglund (s), Erik Johansson (s), fru Anna Johansson-Visborg (s), fru Juhlin-Dannfelt (h), fru Järte (h), hrr Kamph (h), Werner Karlsson (k), Kilbom (k), Kleman (h), Kællström (h), Liander (h), A. E. Magnusson (h), Mossberg (h), Enok Nilsson (h), Norrblom (k), fru Nyblom (h), hrr Arvid Olsson (k), Einar Olsson (k), Ossbahr (h), Paues (h), Samuelsson (k), Sandström (h), Skålander (s), Stendahl (h), Styrman (h) och fru Sundqvist (k).

Från röstningen avstodo:

Hrr Knut Andersson (s), Ek (s), fru Jonsson (s), hrr Carl R. Nilsson (s), J. R. Persson (s), Pettersson (s), fru Hildegard Ström (s), fru Theel (h), hr Wallin (s).

Denna röstning är ur mera än en synpunkt intressant och värd att observeras.

Spritkonsumtionens ökning under Wallenberg—Bratts hägn.

Den totala försäljningen av spritdrycker för konsumtionsändamål utgjorde enligt kontrollstyrelsens statistik 2,578,992 liter mot 2,426,750 liter under april 1926. Försäljningen utminuteringsvis var 2,314,228 liter mot 2,175,250 liter april 1926, bolagens egen utskänkning 108,146 liter och överlåten utskänkning 156,618 liter mot resp. 111,553 och 139,947 liter april 1926. Den totala försäljningen av vin utgjorde under april 1927 405,538 liter mot 315.721 liter april 1926.

Varje sann fosterlandsvän
bör se en plikt uti att gynna svensk företagsamhet, svensk industri och svensk handel i stället för "utländningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.
GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

PÅ UTKIK

"Revolutionens mormor".

En viss uppmärksamhet ägnas i dessa dagar den tämligen mystiska representant för det svagare könet, vars bild vi härovan återge, Angelika Balabonow, hedrad med benämningen "Revolutionens mormor". Damen i fråga, som numera hunnit över den s. k. farliga åldern såsom havande passerat 50-talet, har spelat en viss betydande roll i den moderna revolutionära rörelsen och alltså varit farlig nog för de västerländska kultursamhällena. Hon uppgives härstamma från en mycket rik sydrysk adlig familj men av utseendet att döma icke sakna blodsfrändskap med det "utvalda" folket, som gått in för världens revolutionering.

Angelika Balabanow har stått i de hjärtligaste relationer till och samarbete med samtidens "stora" på området. Tidigt lämnade hon hemmet för att bege sig till revolutionärernas "förlovade land", Schweiz, där hon under en följd av år plägade umgänge med Italiens nuvarande diktator, då landsflyktige Benito Mussolini, som hon till en början slöt sig till och samarbetade med under hans verksamhet som redaktör för Avanti. I början av 1914 råkade hon emellertid i konflikt med Mussolini och bröt definitivt med honom, när han vid världskrigets utbrott ställde sig i spetsen för det italienska krigspartiet. Senare fördes hon samman med Lenin, i vars sällskap hon gjorde den ryktbara resan i plomberad vagn genom Tyskland och Sverige till S:t Petersburg. I september 1917 deltog hon i den hemliga "maximalistkonferensen" i Stockholm, vilken utfärdade det bekanta bolsjevikuppropet "Till alla" — Leninismens första större livstecken. När bolsjevismen sedermera fick överhanden i Ryssland, var hon den som vid Lenins och Trotskis sida uppdrog riktlinjerna för jätterikets blivande öden, men efter trenne års verksamhet drog hon sig tillbaka såsom hon själv säger "besviken icke på ideerna utan på människorna".

Angelika Balabanow, nu bosatt i Wien, har i dagarna begynt utgivandet av sina memoarer på ett Berlinförlag. I den nu utkomna första delen därav skriver hon bl. a.: "I Ryssland, i det nyss från tsarismen befriade Ryssland, uppblomstrade en servilism, som var så mycket avskyvärdare därför, att den hycklande och dum klädde sig i en revolutionär fraseologisk dräkt". Den kamp denna "revolutionens mormor" nu senast tagit sig an, gäller intet mindre än fascismens bekämpande. Försåvitt Angelika Balabanow icke varit ett medvetet redskap för de världsrevolutionära omstörtningssträvandena, skulle hennes plats självfallet bort vara i dårhuset för livstiden. Hon är en av de främst ansvariga för det "ohyggliga människoslaktande, som i "folkbefrielsens" namn utförts.

Till Södern....

Under det de politiska åskorna rulla fram över huvudstaden och polis och militär snart sagt få hålla sig i ständig beredskap på vakt mot mer eller mindre allvarligt menade revolutionära kupper, ingår meddelandet, att landets "hemlige regent", den finansvetenskaplige häradshövdingen Markus Wallenberg jämte fru och chaufför lämnat landet för en resa till Södern. Somliga vilja däri se ett tecken till återvändande lugn, andra åter till ytterligare oro, framtiden får visa, vilken tolkning som är den rätta. Dagen före avresan gavs middag i hr Wallenbergs hem för H. M. Konungen.

H. K. H. Kronprinsen på tiggarstråt.

Vid den stora middag, som var anordnad, i samband med Stockholms handelskammares sistlidna lördag firade 25-årsjubileum, vid vilken middag hrr K. A. Wallenberg och John Josephson fungerade som värdar, höll H. K. H. Kronprinsen ett tal till hr Wallenberg, som icke utan skäl väckt en viss uppmärksamhet. H. K. H. upplyste däri bl. a., att han flera gånger gått på tiggarstråten till hr Wallenberg för att få bidrag till något ändamål, som legat honom varmt om hjärtat. Wallenberg hade alltid frågat: "Varmed kan jag stå till tjänst?" Och vid ett tillfälle hade han tillagt: "Är det ett matnyttigt ändamål?", varmed han avsåg att utröna, om det gällde något som kunde väntas ge gott resultat. Det var det inte den gången, men Wallenberg villfor med sin vanliga generositet den framställda begäran. Stockholms handelskammares hus var just ett matnyttigt ändamål, sådant som Wallenberg var beredd att främja.

H. K. H. Kronprinsen är säkert icke den förste i Sveriges land, som kommit underfund med Stora W:s sinne för "matnyttiga föremål". Det går emellertid an för dem i högt uppsatt ställning att anlita Höga vederbörande för mer eller mindre välgörande "matnyttiga ändamål", värre är det för de svenska medborgare, som råkat höra till de matnyttiga fåglarna på de finansiella rovriddarnas jaktmarker. Men, de där gjorda rika fångsterna är det ju, som möjliggöra för "de hemliga regenterna" här i landet att spela rollen av "generösa" givare, varvid dock även heltvisst matnyttigheten aldrig lämnas ur sikte.

Under Alljudas spira.

Belysande för konsekvenserna av det nu hejdlöst florerande avbetalningsgeschäftet är ett meddelande till en tidning, härstammande från en arbetare, som gjort sig skyldig till förskingringsbrott i det han pantsatt ett dyrbart ur och en guldkedja, som han tagit p åavbetalning och icke haft möjlighet att kunna betala. Han berättar, att t. o. m. bland allmänheten välkända firmor börjat utsända agenter, som hålla till på ölkrogarna lördagarna och söndagarna och där utbjuda bokverk, dyrbara ur, kedjor, kameror m. m. på avbetalning. För att locka till köp erbjuda agenterna sig att dela med sig av provisionen. 'Man får ju en femma och mer så fort man skrivit sitt namn, och då förmår man ju inte tänka sig för, när man fått några glas". Så har denne man, som saknar varje spår av bokligt intresse och bebor det torftigaste hem, fått hemsända till sig både Nordisk familjebok och ett annat nästan lika förnämligt bokverk.

Reflektionerna göra sig själva.

D:r Bratt vid briljant humör som alltid.

D:r Ivan Bratt, som nu återkommit från sin lilla tripp till Södern, har skyndat att i Allehanda upplysa, att han är tacksam för den kritik, som vid stadsfullmäktigesammanträdet mötte Stockholmssystemet. Doktorn förklarade sig vara av den uppfattningen, att det fanns "mer än en Ivan Blå, som aspirerade på att bli en värdig efterträdare till hr Kinmansson".

Är det så självklart, att det skall behöva bli "en värdig efterträdare" till hr Kinmansson? Kanske är det icke uteslutet, att det en gång kan komma att gälla Höga vederbörande själv. Tonfallet verkar en smula konstlat. Det klarnar mer och mer kring hr spritdiktatorns meritista, så att tanken är heltvisst icke utesluten.

I Stockholms Dagblad undrar "Berco", om Allehanda är blivet Brattens nya språkrör. Vi förmoda, att tidningens brattvänliga karaktär är en behaglig reel kvareva från den tid, då nuvarande direktören Segerstråle å d:r Bratts Grand hotell var ekonomidirektör och betydande ekonomisk intressent i tidningsföretaget. "Berco" citerar d:r B:s uttalande i sitt språkrör med följande strof:

"Jag hoppas, att den situationen icke skall behöva inträda, att Stockholmssystemet ställes inför valet mellan å ena sidan lagens tydliga föreskrift rörande den anda, i vilken verksamheten bör bedrivas, och å den andra önskningar, uttryckta av en majoritet inom Stockholms stadsfullmäktige".

Vartill 'Berco" anknyter följande reflektion:

"Efter genomläsandet av detta måste man ju fattas av ett verkligt djupt förakt för Stockholms stadsfullmäktige, en samling ändliga spritbubblor som inte alls önska att nykterheten i staden skall skötas inom lagens råmärken. Jag har alltid trott att stadsfullmäktige inte ha för vana att uppmana varken sig själva eller andra till olagligheter, men det var måhända ett misstag av mig.

När man fått detta motsatsförhållande mellan lagens omhuldare och dess fiender klar för sig fattar man också hur det kommer sig att doktor Bratt fäster så ringa vikt vid önskningarna inom fullmäktige. Han har ju själv i riksdagens andra kammare, under den gyllene Staaffska tiden, med bravur hävdat att folkviljan skall råda. Demokrati! Folkvilja! Men inte representera Stockholms stadsfullmäktige, hur mycket de än äro valda av befolkningen, stadens folkvilja! Därtill äro de alldeles för lumpna lagfiender och matfriare.

Logiska från början till slut.

Stockholms folkvilja heter Ivan Bratt. Sålunda är systemet fotat på folkviljan och står i bästa samklang med den kära demokratin".

Skarp kritik mot Stockholmssystemet i Stockholms stadsfullmäktige.

(Forts. fr. sid. 1.)

partier. Hr Kjellström sekunderades energiskt av protokollsekreteraren C. P. Ossbahr. I ett uttalande till Svenska Dagbladet refererar sekreterare Kjellström sitt tal i stadsfullmäktige med följande ord:

Stadsfullmäktige har tidigare uppmärksammat det stora missnöje som råder bland allmänheten med vissa förhållanden inom Stockholmssystemet. År 1921 tillstyrkte stadskollegiet oktroj för allenast ett år och fäste uppmärksamheten på det missförhållande som låg däri att Stockholmssystemets dåvarande chef och övriga ledande män hade inflytande och i visst hänseende ledande ställning i de två centrala organisationer, som handhade den s. k. rusdryckshandeln. Till och med överståthållarеämbetet, som dock 1921 mot stadsfullmäktiges avstyrkande beviljade bolaget treårig oktroj, måste erkänna, att systemet under sina strävanden att tillgodose nykterhetsintresset icke alltid tillräckligt beaktat allmänhetens befogade önskningar.

— Men fortsatte hr Kjellström, stadsfullmäktige retirerade. Ännu den 15 maj 1922 tillstyrkte fullmäktige oktroj för endast ett år. Överståthållarеämbetet beviljade för två — men när frågan återkom 1924 tillstyrktes tvåårsoktrojen. Tydligen voro stadsfullmäktige i år beredda att utan debatt tillstyrka tvåårig oktroj. Jag framhöll vid ärendets behandling att stadskollegiet dock i sin ytterst välvilliga prövning av saken bort anföra åtminstone några ord till motivering. Kollegiet kunde exempelvis ha instämt med d:r Bratt själv och ha lovordat bolagets insatser för folknykterhetens främjande och restaurangkulturens höjande, ej minst bland arbetarklassen. Men kollegiet borde sannerligen inte heller ha förbisett Systemets avigsidor. Jag framhöll att Systemets verksamhet många gånger är ytterst irriterande för de lojala medborgarna genomsnittmänniskorna. Jag syftade därvid närmast på ojämnheten i Systemets tillämpning och det mer än lovliga ingripandet i privatlivet. Och jag riktade en förfrågan om stadsfullmäktiges representanter i systembolagsstyrelsen, huruvida dessa funnit allt vara i sin ordning inom bolaget eller om de ansett att missförhållandena icke behöva påtalas.

Stockholmssystemet är en av de mest byråkratiska institutioner, som finnas i vårt land. Så t. ex. anpassas icke utminuteringsställenas öppethållande vidare smidigt efter allmänhetens möjligheter att göra sina inköp. För den s. k. motboken utkräves viss avgift. Undersökningen av sökandes förutsättningar för erhållande av inköpsrätt utföres ofta på ett för sökanden kränkande sätt. Stadskollegiet uttalade redan 1921 önskvärdheten av att ledningen för Stockholmssystemet helt skildes från de centrala institutionerna på rusdryckshandelns gebit. Detta önskemål har hittills icke beaktats. Vidare uppgav kollegiet att förfrågan framställts huruvida systemet vore villigt att medverka till att Stockholms allmänna restaurangaktiebolag erhölle karaktär av ett fullt självständigt företag, vartill systemet hade svarat jakande. Jag förklarade mig tveksam om detta löfte faktiskt hållits! Jag påpekade också att stadsfullmäktige vid ett föregående tillfälle påtalat att bolagets inspektion över utskänkningen utvidgats att omfatta också efterlevnaden av gällande lagstiftning; fullmäktiges erinran har icke föranlett någon ändring. Ansvaret för denna kontroll tillhör dock icke bolaget utan statens organ polisen och allmänne åklagaren. Jag undrade också om bolaget uppmärksammat stadskollegiets erinran år 1921 att undvika varje sken av godtycke gentemot den enskilde näringsidkaren. Slutligen erinrade jag också om det godtycke som äger rum vid den s. k. extra tilldelningen samt undrade hur det egentligen förhölle sig med Hasselbacksfrågan. Jag påtalade också det egendomliga i att den s. k. kontrolldelegationens ordförande, presidenten Berglöf var bosatt i Jönköping. Som bekant var det svar som en av stadsfullmäktiges representanter i systembolagsstyrelsen hr Sjögren avgav under debatten icke i något avseende tillfyllestgörande.

Protokollsekreterare Ossbahr uppehöll sig i sin kritik särskilt vid Stockholmssystemets egendomliga sätt att vilja befrämja restaurangrörelsen; varvid han Metropol utgör ett belysande exempel. Han yttrar härvid bl. a. yttrade:

Restaurangen Metropol är ett ännat belysande exempel. Denna nya förstklassiga restaurang medgavs som bekant icke högre vinstandel på spritutskänkningen än den som tillfallit den mycket mindre och enklare restaurang Vanadis. Mot bakgrunden av detta fall bör ses den omständigheten att exempelvis Stallmästargården fick sin vinstandel höjd till och med under löpande räkenskapsår. På samma sätt dikterade konkurrensintresset Systemets tillvägagångssätt i anledning av järnvägsrestaurangens önskan om rättighet till servering på sin terrass.

Den lämnade uppgiften, att meningen vore, att fyra centiliterglasen på folkrestaurangerna så småningom också skulle införas på övriga restauranger, visar, att systemet utan vägande skäl önskat ytterligare infora extra restriktioner vid sidan av de stränga sådana som statsmakterna beslutat. Det är för övrigt anmärkningsvärt hur väl d:r Bratts kritik av Göteborgssystemet 1913 passar in på Stockholmssystemet, bara med den skillnaden att den bör bli tio gånger skarpare. D:r Bratt påstod sålunda, att Göteborgssystemet med sitt restaurangväsen svällde ut över sina naturliga gränser. Vad säger han då om Stockholmssystemet och dess SARA? Systemet hade 1921 utfäst sig att SARA skulle bli så självständigt och så allmännyttigt som möjligt. Att det icke är självstandigt vet var man. Allmännyttigt är det icke heller det framgår av de exempel jag givit på systemets sätt att i främsta rummet tillvarataga konkurrenshänsyn.

Det kan komma att straffa sig självt när ett företag som Stockholmssystemet utvecklas att bli en stat i staten. För närvarande löper systemet ju ingen direkt risk, men vår kritik i stadsfullmäktige av systemet har, skola vi hoppas, erinrat detsamma om, att även för detsamma gäller förgänglighetens lag.

Härtill är endast att tillägga, att vi här i landet har ytterligare en "folkvilja", som icke heller torde vara okänd för Alleh., d. v. s. den judiska storfinansen, främst företrädd av husen Wallenberg och Bonnier. Heltvisst är det med denna "folkvilja" i tankarna, som spritdoktorn anser sig riskfritt kunna våga de små erinringar han gjort till "de andliga spritbubblorna" i Stockholms stadsfullmäktige.

Diplomat utan diplomatisk takt

Det är ju inget vackert betyg för en diplomat att bli förebrådd brist på diplomatisk takt. Denna beskyllning har i dessa dagar i rikt mått kommit Sovjet-Rysslands judiske chargé d'affaires i London, M. Rosengoltz, till del. Mr. Rosengoltz gjorde sig skyldig till den oerhörda förseelsen att omedelbart efter den inledda aktionen mot "Arcos Limited" i London i egen person infinna sig i parlamentet för rådplägning med arbetarpartiets ledare. Hela världen kände visserligen de bestående relationerna mellan den judiska världsrevolutionen och Englands arbetareparti finansiellt och politiskt etc. Samarbetet har befunnits all right, blott det hållits hemligt, men se att demonstrera det offentligt såsom mr Rosengoltz låtit komma sig till last, det är någonting chocking i högsta grad, ett brott av svåraste art mot den kosmopolitiska diplomatiens allra första regel.

Sovjetspioner stjäla hemliga statsdokument i Wien.

Enligt telegram från Wien hava tvenne av utrikesdepartementets tjänstemän därstädes afresterats, anklagade för att ha bedrivit spionage för sovjetregeringen och sålt viktiga hemliga dokument till sovjets diplomatiska representant.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Raskulturen i det gamla Hellas.

(Forts. fr. sid. 1.)

Dikaiarchos, en författare på andra århundradet f. Kr. Thebe tyckes över huvud taget haft det starkaste nordiska inslaget. Att redan tidigt mörka individer förekommo bland de fria framgår av Homeros: exempel äro Thersites och Eurybates, Odysseus härold. Båda skildras som ullhåriga, Thersites skränande och smädande, som en "omåttlig pratmakare", Eurybates med mörkt ansikte och runda skuldror.

Det tyckes som om redan tidigt blod av kortskalliga raser, särskilt de främre-asiatiska, insipprat i Grekland från Balkanbergen, Mindre Asien och Kreta. På ostligt blod tyda Sokrates' anletsdrag, liksom även framställningarna av satyrer, silener och kentaurer. Man uppfattade den ostliga människan som löjlig, detta visar även ansiktsbildningen på den s. k. komiska masken i motsats till den tragiska masken, som är rent nordisk. På frappant sätt visa grekiska skämtbilder (mestadels små lerskulpturer) oupphörligt drag av den ostliga och främre-asiatiska rasen: breda, korta ansikten, små ögon, starkt framåtskjutande eller framhängande, köttiga näsor, här och där även tjocka negerläppar, i varje fall ständigt avvikelser från den nordiska (och västliga) rastypen. När sådana icke-nordiska människor blevo talrikare i Hellas, började man (liksom under alla indo-europeiska folks senare epoler) att allt oftare färga det mörka håret blont. Euripides nämner medel för hårets blondfärgning. På så sätt söker den tid, som blivit fattig på nordiskt blod, att åtminstone till det yttre efterlikna forn- och hjältetiden.

Rasskiktningen hos det av herrar och underkuvade bestående folket visar sig tydligt i de doriska spartanernas författning med deras skarpt åtskilda tre klasser. Den översta, spartiatklassen, var de nordiska doriska herrarnas, den andra de visserligen fria och värnpliktiga men också skattepliktiga perioikernas, som väl huvudsakligen utgjordes av ättlingar till de fördoriska men alltjämt övervägande nordiska akajerna, och den tredje heloternas klass, som omfattade de redan av akajerna underkuvade, huvudsakligen västliga livegna. Varje spartiatfamilj hade fått sig tilldelat sitt arvgods, som icke fick avyttras — även det tyska (och svenska) ordet adel sammanhänger med ett ord för arvgods.

Den spartanska staten uppehölls huvudsakligen genom den stränga, äkta nordiska krigstukten, som alla fria under hela sitt liv voro underkastade. Genom rashygieniska åtgärder sökte spartanerna med all kraft uppehålla det nordiska herreskiktet, medan heloterna icke tilläts att ha för många barn. Brasidas insåg det farliga läge, som en överklass alltid måste befinna sig i, där underklassen är av annan ras. "Vi äro få mitt bland våra fiender". Därför utvandringsförbud, straff för ogifta och belöningar för barnrikedom. Den, som hade fyra barn eller däröver, var skattefri (en åtgärd, som även föreslagits av nutida eugeniker, med tillägg, att barn, som kunde medföra skattefrihet, måste vara blonda, blåögda och långskalliga). Men även överklassens barn voro utsatta för strängt urval, folkets äldste bestämde huruvida ett nyfött barn var livsdugligt eller icke; var det svagt eller missbildat, utsattes det. "Det var bättre för barnet och staten, att ett barn, som icke var välbildat och kraftigt, icke fick leva". Plutarkos utför detta o. tillfogar, att spartanerna voro de första, som genom rastukt sökte förädla icke endast hundar och hästar utan även människor; de tilläto icke de sinnessvaga, sjuka och mindervärdiga elementen att ohämmat fortplanta sig. Härav Xenofons omdöme: "Det är lätt att se, att dessa åtgärder måste frambringa en i kroppskraft o. själsstyrka överlägsen stam. Man skall svårligen kunna finna ett sundare o. dugligare folk än spartanerna". De spartanska kvinnornas skönhet blev till ordspråk, man prisade hos dem framförallt även deras sundhet och självbehärskning.

Dessa rashygieniska åskådningar, som motsvarades av Lykurgos' lagar, måste försvinna i samma mån som forntidens livsuppfattning angreps av nya upplysningsläror, vilka i motsats till den nu som gammalmodig ansedda åsikten om individens underordnade betydelse för staten (staten fattad som en gemenskap av förgångna, levande och kommande släkten) betonade den enskilda människans egenart (individualism). På Platos tid hade minskningen av nordiskt blod och urartningen — de båda faktorer, som förbereda ett folks undergång — redan framskridit långt. Agis III (244—240 f. Kr.) försökte förgäves, genom uppmaningar och genom att själv föregå med enkla seder, återinföra de lykurgiska lagarna; spartanernas frihet hade emellertid övergått till tygellöshet, och Agis dömdes kort därefter till döden. Även buddismen i det gamla Indien hade betonat individen och frigjort honom från folksammanhanget. Undergången av kulturer, grundade av nordiska stammar, har ständigt åvägabragts genom "upplysningsläror" och "individualism". Atens förfall under den sofistiska upplysningstiden med dess högt stegrade individualism belyser tidigare än Spartas historia detta förhållande.

I NYA MÖBELSTILEN

stoppade Herrumsmöbler på lager och beställning.

MODERNISERING och omklädsel utföras, även till slott o. herrgårdar.

SKINNMÖBLER omfärgas så de bli som nya.

Carl Ekelund,

Tapetserare o. Dekoratör
Mästersamuelsgat. 6. Tel 12621.

Följande uppseendeväckande, högst aktuella böcker:

Bergtagna
Kr. 3: —

En ropande röst i öknen,
om det judiska världsherradömet Kr. 0:75

Förlåten faller
eller Zions' Vises Hemliga protokoll Kr. 2:75.

Sändas mot postförskott, om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET
Box 85, Härnösand.

EN OERHÖRT SPÄNNANDE BOK!

Svarta havets fasa

Av *L. S:PALEN.*

En bok, som man inte släpper, förrän sista sidan är läst!

Pris 4:50.

Lindblads Förlag - Uppsala

REVOLUTION I PARAZUELA

Det har meddelats att revolution utbrutit, men Parazuelas legation dementerar kategoriskt meddelandet om revolutionsutbrott i detta land. Dikten överträffar stundom verkligheten. Läs GÖSTA SKOGMANS dråplige skildring om revolutionshändelserna och andra spännande äventyrligheter i hans mycket uppmärksammade bok SKÄLM ELLER RIDDERSMAN. 4:50. Ingen kan undgå att läsa boken. Ernst Wessmans Bokförlag, Stockholm.

NATIONEN

Fredagen den 20 Maj 1927.

Vårt svenska hantverk måste skyddas!

(Forts. fr. sid 1.)

talningsvarorna, i dessa fall möbler, försäljas av de ifrågavarande varuhusen genom psykologiskt skolade försäljare, som äro särskilt durkdrivna i att utnyttja och övertala dels oerfarna, dels i ekonomiskt trångmål varande köpare. Även den mest insolvente finner nåd inför dessa "avbetalningshajar." Ty avbetalningskontrakten äro listigt formulerade. Säljaren har all rätt, även inför lagen, köparen ingen. Och det som säljes på avbetalning, möbler, tapetserarearbeten o. d., äro av dåliga materialier och tillverkas maskinmässigt av undermålig, underbetald arbetskraft, varigenom vinsterna bli så enormå, att man mer än väl kan våga riskera en eventuell förlust på någon enstaka köpare. "Och reklamtrumman trummar: "trum, trum, trum". För allmänheten, "dum, dum, dum". Braskande reklamartiklar i den köpta pressen mot vederlag av stora, sköna annonser. Och som kronan på "skräpet" hederspriserss mångfald vid utställningarna," yttrade vår sagesman drastiskt.

Sedan judarna kommit i den maktställning de nu innehava här i landet, riskerar en svensk affärs- eller yrkesman nära nog dagligen ett mer eller mindre obehagligt mellanhavande med en jude eller hans utskickade. Spioneri och provokation äro vanliga företeelser. De stora varuhusens hedersbegrepp bestämmas av den för oss så främmande moral, som utmärker den hit inflyttade, främmande rasen. De sky inga medel när det gäller att komma åt makten inom affärslivet eller att slå under sig leveranser, antingen det gäller en fattig arbetares avbetalningsbosättning eller Stadshusets och Konsertpalatsets lyxmöblemang. De stora affärshusen ha även vetat att förskaffa sig härskare- och ledareställning vid löneuppgörelser med arbetarna, i det att geschäftmännen i fråga försäkrat sig om gynnad särställning beträffande löneavtalen och dessas tillämpning. Alltså: om man här i Stockholm efterforskar orsakerna till det betryckta läget inom möbelbranschen och dithörande, så skall man finna, att det är den till överdrift gående avbetalningshandeln, som har största skulden. Det är med andra ord judarna som även här driva sitt spel.

En känd tysk hantverksmästare och affärsman i Berlin har nyligen uttalat, att de, som sälja på avbetalning och idka avbetalningsverksamhet som yrke, äro lika dåliga affärsmän som de sälja dåliga varor. Och denna lilla krets av avbetalningsjudar har nu även tagit hantverkets angelägenheter så gott som helt i sin hand. Är det icke på tiden att hantverkarna och alla övriga redliga affärsmän vakna upp?

De svenska hantverksmännen utgöra en väsentlig del av det svenska borgarståndet. Inom denna gamla hederliga yrkesgrupp frambringas än i dag den värdefulla varan, det gedigna kvalitetsarbetet. Det är av vikt att icke det förut självständiga hantverket undergräves. Ett gammalt förnämt yrke som exempelvis tapetserareyrket måste bibehålla sin kultiverande betydelse. Det arbete, som här utföres av handen, kan icke ersättas av maskinen. Men yrket försimplas och fördärvas av de judiska avbetalningshusens illojala och osunda metoder. Det goda som hantverksyrket fått i arv, självständigheten och redligheten, måste bevaras. Icke minst viktigt är att lära den köpande allmänheten materialkännedom, så att den ej blir lurad. Det borde vara statens angeläget att främja ett sunt och redligt hantverk. Ty det är en viktig del av det svenska folkets ryggrad.

Ett märkligt faktum är att de stora varuhusen provocera fram anledningar till konflikter inom arbetsmarknaden. Man hotar t. o. m. hantverksmästarne, om de ej i dessa stycken rätta sig efter dem som makten hava. Och man kan på detta håll även konsten att finna och utnyttja lämpliga och villiga objekt som verktyg för sina baksluga planers realiserande.

De judiska varuhusen översvämma nu landet med lättvindigt och billigt ihopkommet marknadskram av alla slag. Med påföljd att hantverkets alster undanträngas, yrkesskickligheten dör ut, och såväl hantverksmännen som den okritiskt köpande allmänheten ruineras. Detta får ej fortgå längre. Hantverksarbetet är frukten av den enskildes individuella skaparkraft. Det gedigna hantverksarbetet är ärofulla uttrycket för det goda, det bästa, den i egentlig mening värdefulla varan. Det ordentligt utförda handarbetet av skolade fackmän är och förblir det verkliga, det enda kvalitetsarbetet.

Som bevis för hur genomgående dåliga massproduktionens alster äro må nämnas ett par talande exempel. En allmänt välkänd tapetseraremästare blev föregående år anmodad av en dåvarande caféägare i huvudstaden, att undersöka en del möbler, levererade ett par år förut av N. K. Efter att grundligt ha undersökt möblerna, förklarade denne vederhäftige fackman, att ett sämre utfört tapetserarearbete hade han aldrig sett. Möblerna sågo ut "som om de hade varit använda i 100 år." De hade icke ens hållit ihop tills de blivit betalda. Ty naturligtvis hade de sålts på avbetalning. Ett annat exempel! Den stora hedersgåvan till kronprinsparets Ulriksdalsvåning skall enligt sakkunniga uttalanden vara av så undermålig beskaffenhet, att hade det icke varit en gåva, så hade möblemanget i fråga för länge sedan blivit återsänt till judeleverantören.

Med dylika exempel för ögonen frågar man sig, varför man icke gör något för det sunda och hederliga hantverkets bibehållande. Såsom man exempelvis gör i Tyskland, där hantverket omhuldas och befrämjas på alla sätt.

Det borde ligga i regeringens och riksdagens intresse att stärka hantverkets ställning. Det borde vara statens plikt — staten, som ju skall värna och skydda alla medborgares väl — att tillse det handeln och hantverket skyddas mot de stora varuhusens osunda affärs- och avbetalningsmetoder.

— k —

U. D. står vakt kring K. A. Wallenbergs hemlighet!

(Forts. fr. sid 1)

till de upplysningar som i berörda avseende lämnats i de på sin tid av departementet utfärdade kommunikéer angående telegrambefordran för tysk räkning under världskriget.

Med anledning av detta svar från departementet avlät gen. konsul Cronholm den 15 maj en ny skrivelse, denna gång ställd till ministern för utrikes ärenden, excellensen Eliel Löfgren, av följande lydelse:

I skrivelse den 28 april 1927 meddelade mig t. f. chefen för Departementets Arkiv, att Departementet icke funne sig ha anledning att på framställning från mig bringa till allmänhetens kännedom några upplysningar angående förmedlingen genom Departementet av tyska chiffertelegram under världskriget. I anledning härav begärde jag i skrivelse den 3 maj 1927, att ifrågavarande upplysningar måtte lämnas mig personligen. Till svar härå meddelade mig chefen för Arkivet, att Departementet endast kunde hänvisa till de upplysningar, som i berörda avseende lämnats i de på sin tid utfärdade kommunikéer angående telegrambefordran för tysk räkning under världskriget.

Båda svaren äro intetsägande och förty otillfredsställande.

Min fråga i öppet brev till hr K. A. Wallenberg, som återgivits i tidningen "Nationen", huru sig med ifrågavarande sak förhölle, lämnades, såsom och väntat var, obesvarad. På en liknande fråga till landshövdingen Hammarskjöld, som under ifrågavarande tid var regeringens ansvarige chef, har även han blivit mig svaret skyldig. Innehållet i min skrivelse till honom återfinnes i bilagda urklipp ur "Nationen" den 13 maj 1927.

Under åberopande av vad som i denna sak redaktionellt framhållits i sagda nummer av "Nationen" tillåter jag mig härmed vördsamt fråga Eders Excellens: Varför tiger Utrikesdepartementet? Är det av fruktan för sanningen eller är det av fruktan för herrarna W:s gyllene hämnd? Frågan är fri. Självklart är, att jag, såsom varande part i saken, icke kan låta mig nöjas med de besked, jag hittills fått från Departementet, varför jag och utnyttjar min obestridbara rätt att fråga, intill dess Departementet känt sin plikt att lämna mig ett tillfredsställande svar i sak. Här går det icke längre att förvägra sanningen även genom s. k. diplomatiska undanflykter. Den kommer dock till slut att taga ut sin fulla rätt. Det är ju ock vårt utrikesdepartements oavvisliga plikt att se till, att den fläck, som sattes på vårt lands goda namn och anseende i främmande land genom herr K. A. Wallenbergs — denne Sveriges "grand old man" och innehavare av rikets främsta yttre utmärkelser — nesliga neutralitetsbrott under det storpolitiska rovriddarkriget, bliver utplånad.

Jag vädjar därför ånyo till Departementet, i det jag nu vänder mig direkt till Eders Excellens med en vördsam anhållan att snarast möjligt få ett öppet och ärligt och sakligt svar å mina föregående framställningar i denna sak. Redan av Departementets föregående svar, och då herrar Hammarskjöld och Wallenberg icke våga uttala sig, föranledes man till det antagande, att den svenska utrikesledningen under herr Wallenbergs chefskap kände innehållet i de ödesdigra hemliga tyska krigstelegrammen. Skulle detta antagande, som är rent av hemskt att blott tänka sig, och för vilket ett stillatigande från Eders Excellens' sida skulle giva ytterligare stöd, till slut visa sig vara verklighet, ja, då skulle man hava rätt att beteckna herr K. A. Wallenberg såsom farlig för fosterlandet; och den hittills olösta gåtan rörande det sätt, varpå den brittiska flottans underrättelsetjänst under kriget kom i besittning av nyckeln till de allierades farligaste fiendes hemliga chiffer, varigenom en tydning av de hemliga tyska krigstelegrammen möjliggjordes och därmed krigets utgång avgjordes, skulle månhända därigenom komma att få sin lösning.

Man avvaktar med intresse utrikesministerns svar å denna generalkonsul Cronholms senaste skrivelse. Mycket troligt är ju inte, att det, om det nu kommer något, blir mindre "intetsägande o. otillfredsställande" än de tidigare ingångna. Man måmåste instämma med hr C., att samtliga höga vederbörandes framförda undanflykter och vägran att uttala sanningen i denna sak verkar i högsta grad mystiskt. Vore sanningen här icke något att rädas för, varför behövde de då så ängsligt tillbakahålla densamma? Hr Cronholm är emellertid såsom den officiellt och falskeligen beskyllde och förfördelade i sin ovillkorliga rätt att få veta besked. Han kan och får ej ske, att den enskildes rätt på sätt här skett trampas i stoftet av de mest högtställda kungliga myndigheter. Hr Cronholm har fullt rätt däri, att alla de höga vederbörandes svävande på målet i denna affär utgör ett nog så starkt indiciebevis för att den svenska utrikesledningen under K. A. Wallenbergs chefskap verkligen kände innehållet i de ödesdigra hemliga krigstelegrammen. Den roll hr K. A. Wallenberg under det stora kriget i egenskap av svensk utrikesminister spelade i Den Gyllene Internationalens, den verklige segrarens i världskriget, tjänst såsom väl införstådd och informerad inom begge de krigförande grupperna, framstår därmed också fullt klar.

Bliv medlem av

Föreningen Mot Monopol!

Föreningens uppgift är:

att bekämpa samhällsskadliga företeelser inom vårt ekonomiska liv, härvid främst vändande sig mot de grundlagsstridiga sprit- och tobaksmonopolen samt den internationella kooperationen;

att slå vakt om det svenska näringslivets frihet samt verka för utvecklingens på det ekonomiska området ledande efter sunda linjer.

Årsavgift 3 kronor.

Föreningen Mot Monopol

UPPLANDSGATAN 51, 1 tr.

Tel. Norr 21712 eller Norr 5899

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1).

intetgjort de regerande gojernas prestige genom ständiga attentat mot deras regenter genom våra agenter, blinda får i vår hjord, vilka man lätt med några liberala fraser kan leda till brott om de blott hava politisk färgläggning. Vi hava tvungit de styrande att erkänna sin maktlöshet genom vidtagande av öppna skyddsåtgärder och därigenom göra vi slut på maktens prestige.

Den judiske konungens skyddsvakt. Vår regent skall skyddas endast av den mest omärkliga skyddsvakt, emedan vi icke kunna skänka ens en tanke åt möjligheten, att han hade emot sig ett orostiftande element, vilket han icke vore i stånd att kuva, utan vore tvungen att söka skydd. Om vi skulle tillåta denna tanke, såsom gojerna gjort och ännu göra, så skulle vi därmed även underskriva om icke hans egen dödsdom, så hans dynastis i en icke avlägsen framtid.

Strängt iakttagande de yttre formerna, skall vår regent begagna sig av sin makt endast till folkets väl och alls icke till sin eller sin dynastis förmån. Därför, genom att bibehålla detta yttre sken, skall hans makt aktas och skyddas av undersåtarna själva; man kommer att förguda den i medvetande av att med den är förenad varje medborgares i riket välfärd, ty av den beror ordningen i samhället.

Att öppet skydda monarken vill säga, att man erkänner svagheten av hans makt. Vår regent kommer alltid att bland folkmassan vara omgiven av till synes nyfikna män och kvinnor, vilka intaga platserna närmast honom, till synes alldeles tillfälligt, och de skola återhålla de övriga liksom av aktning för ordningen. Detta ger exempel av hovsamhet åt de övriga. Om i folkhopen skulle uppenbara sig en supplikant, som försöker framlämna en böneskrift, trängande sig fram genom massan, böra de främsta leden övertaga skriften och i den bönfallandes åsyn framlämna den till regenten, på det att alla måtte veta, att det framlämnade når sin bestämmelse, att således själva regentens kontroll existerar. Maktens glans fordrar för sin existens, att folket måtte kunna säga: "om blott kungen visste det" eller "kungen får veta det".

Maktens mystiska anseende. Med bildandet av en officiell skyddsvakt försvinner maktens mystiska anseende. Var och en, som har en viss portion personlig djärvhet, ser sig vara dess överman, upprorsstiftaren känner sin styrka och söker endast tillfälle till attentat mot makten. För gojerna hava vi predikat annat, men kunna därför också se, vartill åtgärderna av en officiell skyddsvakt har fört dem.

Arrestering vid första misstanke. Hos oss komma brottslingar att arresteras på första mer eller mindre grundade misstanke: man kan ej av fruktan för ett eventuellt misstag giva tillfälle att undkomma åt för politiska förseelser eller förbrytelser misstänkta, mot vilka vi bliva verkligen skoningslösa. Om man också kunde genom någon konstlad förklaring tänka sig vissa eggande orsaker till smärre förbrytelser, så finnes det ingen ursäkt för personer, som sysselsätta sig med frågor, av vilka ingen utom regeringen kan förstå något. Ja, icke ens alla regeringar förstå den verkliga politiken.

Protokoll N:o 19.

Rättighet att framställa ansökningar och projekt. Om vi också icke tillåta självständig behandling av politiska frågor, så skola vi däremot uppmuntra varje rapport eller petition med förslag till regeringen och granska alla slags projekt till folklivets förbättring; detta avslöjar för oss våra undersåtars behov eller hugskott, på vilka vi då skola svara med uppfyllande eller ett fullt motiverat beriktigande, ägnat att bevisa kortsyntheten hos förslagsställaren eller petitionären.

Orostiftare. Orostiftaren är intet annat än en mops, skällande på en elefant. Då det gäller en regering, väl organiserad icke i polis-, utan i allmänt avseende, skäller mopsen på elefanten, utan att inse dennas styrka och betydelse. Man behöver endast med ett lämpligt exempel bevisa betydelsen av den ena och det andra, för att mopsarna skulle upphöra att skälla samt vifta på svansen, så snart de se elefanten.

Politiska förbrytelser domstolsbehandling. För att beröva de politiska förbrytelserna deras gloria av mod och dygd, skola vi placera dem på de anklagades bänk i bredd med förövare av stöld, mord och alla slags vedervärdiga och simpla förbrytelser. Då kommer den allmänna meningen att se ned på detta slags förbrytelser på samma sätt som varje annan samt skänka dem samma förakt.

Reklam för politiska förbrytelser. Vi hava bemödat oss om och, som jag hoppas uppnått, att gojerna icke sentera detta kampmedel mot orostiftare. Därför hava vi genom pressen och indirekt i föredrag, i klokt författade historiska läroböcker reklamerat för martyrskap, som upprorsmän påtagit sig för idén om det allmänna bästa. Denna reklam har ökat antalet liberaler och ställt tusentals gojer i lederna av våra levande inven-vakt!

(Forts. i nästa n:r).

Den "inhiberade" revolutionen i Stockholm natten till 8 maj.

(Forts. fr. sid 1)

Ture Nerman, Frans Severin, Sigv. Cruse m. fl. ha fått nytt bränsle till sin revolutionsbrasa och en kärkommen anledning ingå till J. K. med krav på utredning i saken.

I dagspressen har affären såsom nämnts i allmänhet avfärdats som en lapprisak: några ynglingar hade helt oskyldigt lekt i en backe ute på Gärdet och blivit förförledade av militärbefäl, några fascistynglingar roat sig med att resa i bil genom gatorna i och för anordnande av en nattlig övning på Gärdet etc. Fullt så oskyldig var dock ej saken. Huvudstadens polis och militär lågo dock natten mellan lördagen och söndagen i beredskap och kungliga slottet, telegrafverket m. fl. viktiga platser skola hava varit under bevakning, och en respektingivande uppmarsch i bilar särskilt mot vissa regementen ägde vid omkring midnatt rum mellan den 7 och 8 maj. Kl. 1,45 på natten passerade en bilpark på mellan 60 och 100 bilar förbi Karlaplan upp mot Gärdet. Något senare mötte en en ström bilar, dels bemannade dels tomma, upp vid Positionsartilleriet, kommande dels från Storgatan, dels från Torstenssons- och Grevmagnigatorna, och även på Linnégatan iakttogs samtidigt en fil av bilar. De som ryckte fram mot Positionsartilleriets kasern, gjorde vid ankomsten till halt ett par minuter; varunder de satte på strålkastarna. Kasernvakten fann händelsen så pass märklig att han genast rapporterade för befälet. Militärmanskapet, som i förväg underrättats om vad som komma skulle genom några därvarande fascister, voro i beredskap mot den väntade attacken. Denna kom dock aldrig till utförande utan efter några minuters uppehåll gåvo sig bilkortegerna åter i väg.

Dessa episoder från den nattliga expeditionen den 7—8 maj hava vi anfört som ett tecken på, att denna alls icke var så lappriartad som det i allmänhet velat påskinas. En aktion av det ifrågavarande slaget med ett uppbåd av åtminstone ett hundratal bilar, vartill ju måste krävts både avsevärt med penningemedel och medverkande kan icke hava varit utan syfte, om också ej meningen varit att leverera någon revolutionär batalj. Enligt uppgifter skola polisen och militären hava varskotts av fascisterna. Frågan gäller nu vem som anordnat biluppmarschen, om fascisterna eller kommunisterna eller eventuellt någon med dessa samverkande grupp. På sina håll anses, att det skulle rört sig om en planerad framstöt från kommunisternas sida, men att denna avblåsts på grund av polisens och militärens etablerade beredskap. Osannolikt är icke, att det här rört sig om ett samspel mellan fascister och kommunister, mellan vilkas ledningar redan tidigare ett hemligt samarbete konstaterats. De begge i Alljudas tjänst här uppenbart inriktade revolutionära rörelserna hava tydligen velat aktualisera revolutionsspörsmålet och ge sina respektive rörelser den luft under vingarna, som anses nödvändig för en fortsatt rekrytering bland militären och arbetarna, samtidigt man åsyftat att ge ytterligare material åt propagandan mot de "besinningslösa" polis- och militärledningarna, som "se spöken mitt på ljusa dagen". Man får hoppas att undersökningen i saken måtte bliva så fullständig, att full klarhet må vinnas. För polismakten och militären gäller det alltjämt att noga vara på sin vakt.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 21. Fredagen den 27 Maj 1927. Årg. 3

Alljudas erövring av Sveriges konungamakt.

Hur huset W — den judiska storfinansen lagt under sig tronen, hovet och den högre societeten.

För mången har det heltvisst stått som en gåta, huru den politiska utvecklingen i vårt land kunnat urarta till det ohyggliga tillstånd av förfall, korruption och därmed följande folkförtryck, som oavvisliga fakta visa på. Vi hava dock, menar man, en konstitution med ansvarig monark, som skulle trygga mot en slik urartning. Det är nog så sant, att den konstitutionella monarkien, därest den författningsenligt efterlevdes, skulle bjuda en garanti mot den florerande laglösheten och folkförtrycket, men monarkens ställning är numera i trots av konstitutionen förvandlad till endast skenet av sin egentliga uppgift. Det gällde givetvis för den här numera allsmäktigt regerande judiska makten att i första hand neutralisera och omintetgöra alla den officiellt styrande furstens möjligheter att enligt författningen fullgöra sin folkvårdande uppgift. Här var så att säga den första stora skansen, som måste erövras, dock utan att det alltför mycket fick observeras. Där monarken visade en klar benägenhet att underkasta sig Israel och dess vilja, medgavs han i allmänhet icke endast bevarad officiell maktställning utan därtill även en viss honnör och popularitet. Kungligheten kunde där t. ex. m. vara en för vederbörande behaglig form för inordnandet av det judiska väldet.

Den regerande monarkens i Sverige första skyldighet är att vaka över författningens efterlevnad och se till, att de beslut och åtgärder, som av de statliga myndigheterna fattas, äro av beskaffenhet att främja landets och folkets allmänna väl. Enligt Regeringsformen par. 16 har Konungen "att styrka och befordra sanning och rätt, hindra och förbjuda vrångvishet och orätt". I regeringen äger han b e s l u t a n d e r ä t t, sedan statsrådet blivit hört, och i fråga om lagstiftning a b s o l u t v e t o d. v. s. fullständig rätt att säga nej till riksdagens beslut. Han kan upplösa riksdag eller endera kammaren, sedan riksdagen varit samlad i fyra månader.

Otaliga exempel från senare tid kunna pekas på, där den regerande monarken urakttlåtit att fullgöra sina författningsenliga rättigheter. Här skall blott erinras om den avsiktligt vilseledande och lögnaktiga propagandan i den judacierade pressen rörande för land och folk vitala spörsmål och för att taga ett par konkreta exempel ur högen om det grundlagsstridiga institutandet av sprit- och tobaksmonopolen, där ej ens statens kontrakterade rätt bevakats, samt det ödesdigra nedrustningsbeslutet av år 1925. Hur är det då möjligt, att bäraren av den konungsliga värdigheten på ett så flagrant sätt kunnat urakttlåta sin höga uppgift enligt konstitutionen? Denna fråga ställer man sig i dessa dagar på manget håll. Icke utan skäl. Ty när den förste och högste faller undan, är det icke så mycket att förundra sig över, att det sedan brister praktiskt taget över hela linjen.

Såsom redan antytt var monarken den första stora skansen, som det gällde för Israel att erövra för att det judiska väldet skulle kunna etableras i landet och folkförslavandet under Guldkalven "rationellt" genomföras. Alltså riktade vederbörande redan tidigt sina blickar mot tronen och dess omgivning. På samma gång man inställde sig på att erövra den konungsliga makten inriktade man sig på dennas omgivnings, hovets o. den högre societetens "inringning". Ty så länge hov- och societetskretsarna intogo en på något vis fri och oberoende ställning, kunde alltid föreligga en viss risk för en självständig vilja från den regerande monarkens sida.

För vinnande och tryggande av monarkens underkastelse hölls städse i beredskap en viss lagom revolutionär tendens i den judeägda pressen och de judestyrda partierna. Samtidigt höllos de kungliga apanagen på en nivå, som för den kungliga värdighetens upprätthållande och täckandet av de kungligas personliga utgifter, tvang dem att associera sig med den judiska finanssocieteten, som genom "handräckningar" vid behov etc. skickligt visste att befästa sina positioner och sitt reela inflytande inom den kungliga kretsen. Men begyttjade sig gentemot kungligheten av samma illustra metod, som tillämpats visàvis staterna och deras industrier etc., som man önskade bringa under sitt välde: ekonomisk välvilja. Samma metod tillämpades också givetvis i stor utsträckning

(Forts. å sid. 4.)

20:de århundradets bärande idé.

Liksom den förhärskande politiska tanken under 1800-talet var nationalitetsidén (folkens sammanförande efter språkgränserna) efter Den heliga alliansens dagar (år 1815), så skönjes allt tydligare hundra år senare, att innevarande århundradets bärande idé är eller kommer att bliva rasfrågan och rashygienen. Intresset för dessa frågor växer, glädjande nog, lavinartat, och det bör därför vara av allmänt intresse att något närmare känna de huvudraser, som finnas inom Europa, ävensom grunddragen av mätningsteknikén, för huvudskalleform och ansiktsform.

Inom de europeiska folken förekomma, enligt den världsbekante rasbiologen dr Hans F. K. Günther följande fem raser:

D e n n o r d i s k a r a s e n, högväxt, långskallig, smalt ansikte med markerad haka, smal näsa med hög näsrot, mjukt rakt eller vågigt, ljust (guldblont) hår, djupt liggande, ljusa (blå eller grå) ögon, rödlätt hudfärg.

D e n v ä s t l i g a r a s e n (medelhavsrasen): småväxt, långskallig, smalt ansikte med mindre markerad haka, smal näsa med hög näsrot, mjukt, rakt eller lockigt, brunt eller svart hår, djupt liggande bruna ögon, brunaktig hudfärg.

D e n d i n a r i s k a r a s e n (namnet efter Dinariska alperna å Balkanhalvön): högväxt, kortskallig, smalt ansikte, rakt, liksom tvärt avhugget bakhuvud, mycket kraftig, starkt framskjutande samt i undre del nedåtböjd och tämligen köttig näsa, hög näsrot, lockigt brunt eller svart hår, djupt liggande bruna ögon, brunaktig hudfärg.

D e n o s t l i g a (alpina) r a s e n: småväxt, kortskallig, brett ansikte med föga markerad haka, kort, trubbig näsa med platt näsrot, strävt brunt eller svart hår, bruna ögon, som ligga flackt, d. v. s. i nästan samma plan som ansiktsytan i övrigt, gulbrun hud.

D e n o s t b a l t i s k a r a s e n: småväxt, kortskallig, brett ansikte med tung, massiv underkäke, föga markerad haka, trubbig, tämligen bred, kort näsa med platt näsrot, strävt, ljust (askblont) hår, flackt liggande ljusa (grå eller blekgrå) ögon, ljus hudfärg med grå underton.

Hur kommer man nu till att indela europeerna i just fem raser? Om man studerar antropologiska kartor, ser man tydligt, hur de omnämnda kroppsliga kännetecknen grupp

(Forts. å sid. 4.)

Under Stora W:s o. Stora B:s hägn.

Svenska folkets förslavande under det internationella Mammon fullföljes efter plan och system.

Wallenberg- Bonnier- Nachmanson-Sachs m. fl., å ena sidan, kärande, samt Weidenhayn- Unger- Rosenberg- Hall-Sva-Berg von Linde-Njurundaherden m. fl., m. fl., å andra sidan, svarande. Där se vi ett uttryck för den verkliga uppdelningen av kärande- och svarandepartier i den permanenta kampen mellan den väl organiserade judiska storfinansen och de mindre äventyrarna, i vilken strid de små tjuvarna bli fast, medan de stora alltid gå fria. Vi säga med flit de "små" tjuvarna, ty vad det lyckas dem i bedrägeri, falsarier, förskingringar och dylikt i ett eller flera hundratusental kronor mot enstaka offer är i alla händelser blott en ringa bråkdel av vad de stora och starkt konsoliderade finansfurstarna lyckas klå hela den svenska menigheten på. Det blir nämligen många miljoner, ehuruväl under "fullt lagliga" former.

En framstående amerikansk dollarkung yttrade för icke länge sedan, att det numera vore vida svårare än förr för en privatman att tjäna sig upp till någon betydande förmögenhet, därför att alla möjligheter vore så väl tillvaratagna genom de mäktiga finansiella och industriella organisationer, som redan hade nästan allt i sin hand. Mången energisk och dugande privatföretagare har också snart fått erfara detta. Ty så snart det börjar gå bra för den enskilde, blir han genast utsatt för de mest utstuderade o. hänsynslösa trakasserier från den maktägande judiska storfinansens sida. Han märker, att han kämpar mot en mur samt nödgas till sist giva tappt. Det är på intet vis vår mening att därför vilja taga i försvar de personer, som begå brott på det merkantila området, men man kan icke undgå att konstatera ovannämnda faktum såsom en av de mest bidragande orsakerna till att så många människor i sin förtvivlade och för var dag förvärrade kamp för tillvaron förledas att begå handlingar, som de måhända eljest icke skulle hava gjort. Man kan väl näppeligen påstå, att a l l a de, som sålunda oavbrutet efter varandra figurera i dagspressen för konflikter med rättvisan, och utpräglade förbrytartyper och särskilt lågt-stående individer.Det vore ett förhastat omdöme. Men detta är bara början. Den hittills förekommande brottslingskategorien kommer otvivelaktigt att växa fruktansvärt, ifall den judiska storfinansen ostörd skall få fortsätta sitt "inringningsarbete". Eller vad skall det bli, när "kooperations"-idén slagit helt igenom och tryckt ned alla våra privata handlande och mindre affärsmän? Det är ju en känd sak att bakom konsumtionsföreningsgeschäftet stå storbanksintressena, främst naturligtvis Enskilda Banken med Wallenbergskt kapital, för att medelst dumpning konkurrera ihjäl all fri handel i vårt land. Och när detta väl lyckats, blir det en lätt sak att göra ett s. k. statsmonopol av all detaljhandel, främst livsmedelsvaror; man sätter någon Wallenberg el. Nachmansson el. dyl. som direktör för "statens livsmedelsmonopol" i likhet med Tobaksmonopolet, Spritmonopolet m. fl., och saken är klar. Den genomlurade svenska allmänheten blir nog varse, vilka priser den sedan får betala och de stackars grundluggade arbetarna då kanske äntligen begripa, att de själva i främsta rummet bidragit till att få upp vansinniga monopolpriser på livsmedel, just därigenom att de förut understött den kooperativa rörelsen, vilken blott är storfinansens förberedelse till monopol.

Det är så behändigt att kalla de mindre företag för "osunda" som råkat komma på obestånd, men man har liksom på känn, att den judeinspirerade dagspressen gärna gör denna uppdelning av företagen i en viss riktning, nämligen så att "sunda" företag äro de, som i något avseende äro beroende av husen Wallenberg och Bonnier, medan alla andra företag äro att betrakta såsom mer eller mindre "osunda". De sistnämnda blir förr eller senare föremål för den "store sanerarens" operationskniv, o. operatören-kooperatören lägger en ny finansiell rövarebragd till sina många föregående. De arma offren däremot i sin ruin och förtvivlan komma illa ut samt åka fast. De stora tjuvarna och de små!

Undermineringsarbetets överregissör, judiske bokförläggaren och tidningsägaren Karl Otto Bonnier, har på senaste tiden gått fram i verkligt stor stil. Helabokmarknaden måste helt enkelt bli hans, och hans "ledande" tidningar, Dag. Nyheter, Svenska Dagbladet etc.,

(Forts. å sid. 3).

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. nr.)

Protokoll N:r 20.

Finansprogram. I dag skola vi behandla finansprogrammet, vilket jag lämnat till slutet av min föredragning såsom den svåraste, den avslutande och avgörande punkten i våra planer. Övergående till detsamma, ber jag Eder ihågkomma, att jag tidigare förelagt Eder endast i antydningar, att summan av vår verksamhet avgöres genom en sifferfråga.

Då vi taga makten i våra händer, kommer vår självhärskarregering i självbevarelseprincipens namn att undvika att alltför kännbart betunga folkmassorna med skatter, icke förglömmande sin roll av far och beskyddare. Men då den statliga organisationen är kostsam, måste man ändå anskaffa nödiga medel därtill. Därför måste vi med utomordentlig varsamhet utarbeta jämviktsfrågan i detta ämne.

Progressiva skatter. Vår regering, i vilken monarken kommer att hava en på lag grundad fiktion av äganderätt till allt, som finnes i hans rike (något, som är lätt att genomdriva), kan tillgripa laglig indragning av vilka som helst i riket cirkulerande summor för regleringen av deras cirkulation. Härav följer, att skatternas betäckande allra lättast utföres genom progressiv skatt på egendom. På så sätt komma skatterna att betalas utan svårighet eller ruinering i proportionerlig proc. av egendomen. De rika måste erkänna, att deras skyldighet het är att överlåta en del av sitt överflöd t. rikets disposition, då regeringen garanterar dem eganderätten till den övriga egendomen och rätt till ärlig förtjänst, jag säger ärlig, emedan kontroll över den personliga egendomen omöjliggör plundring på laglig grund.

Denna sociala reform bör komma ovanifrån, ty dess tid är kommen — den är nödvändig som säkerhet för freden.

Beskattningen av de fattiga är ett frö till revolution och tjänar riket till skada, i det man förlorar det större på jakt efter småsaker. Oberoende härav förminskar skatten, som drabbar kapitalisterna, tillväxten av rikedomar på enskilda händer, där vi nu hava samlat dem som motvikt mot gojernas regeringsmakt — statsfinanserna.

En skatt som ökas i procentförhållande till kapitalet, ger en mycket större inkomst än den nuvarande personliga eller centum-skatten,vilken nu är för nyttig endast så tillvida, att den uppväcker oro och missnöje bland gojerna.

Den kraft, varpå vår monark kommer att stödja sig, består i jämvikt och garanti för fred, för vars skull det är nödvändigt att kapitalisterna avstå en del av sina inkomster i och för säkerställande av riksmaskineriets verksamhet. Rikets behov böra betalas av dem, vilka därav icke betungas och vilka därtill finnes något att taga.

En sådan åtgärd tillintetgör fattigmannens hat till den rike, i vilken han kommer att se rikets nödiga finansstöd; han kommer att se i honom grundaren av frid och välstånd, i det han kommer att övertyga sig om att den rike betalar därtill nödiga medel.

På det att de intelligenta betalarne icke alltför mycket måtte bekymra sig över nya utbetalningar, skola vi giva dem noggranna redovisningar över dessa skatters bestämmelse, naturligtvis med undantag av sådana belopp, som hänföras till tronens och administrativa inrättningars behov.

Monarken kommer icke att hava någon personlig egendom, då en gång allt, som finnes i riket, tillika utgör hans tillhörighet; eljest skulle det ena motsäga det andra: faktum av personlig egendom skulle tillintetgöra äganderätten till allmän besittning.

Monarkens släktingar, med undantag av hans tronarvingar, vilka även underhållas med statsmedel, böra ställa sig i statens tjänst eller arbeta för att erhålla äganderätt; privilegiet av det kungliga blodet bör icke tjäna till kronans utplundring.

Progressiv stämpelskatt. Köp, emottagande av penningar eller arv komma att beläggas med progressiv stämpelskatt. Varje oanmält överlåtande av tillhörigheter, i penningar eller annat, för undgående av denna skatt — ovillkorligen på namngiven person — åsamkar den förre ägaren inbetalning av procentskatten från tiden för överlåtandet till tiden för röjandet av försöket att undgå stämpelskatten. Överlåtelsekvittenserna böra inlämnas varje vecka till ortssränteriet med angivande av för- och tillnamn, samt viselseorten för förra och nya ägaren av egendomen.

Räkna ut, hur många gånger sådana skatter komma att betäcka gojernas statsinkomster!

Grundfond. Statens grundfond bör innehålla en bestämd komplett reserv av summor, och allt det, som inflyter därutöver, bör återsändas i cirkulation. Med dessa summor skola allmänna arbeten utföras. Initiativet till dessa arbeten, utgående ur regeringskällor, fäster den arbetande klassen starkt vid statsintressena och de regeranade. Av dessa summor skall även en del avskiljas som premier för uppfinningar och produktion.

På intet villkor bör man, utöver de bestämda och i stort beräknade summorna, innehålla ens obetydliga belopp i statskassorna, ty penningarna existera för att vara i rörelse, och varje deras stagnation återverkar fördärvbringande på statsmekanismens gång, vilken den tjänar som smörjningsmedel: oljans stagnation kan förhindra denna mekanisms reguljära gång.

Procentbärande papper och stagnation i penningecirkulationen. En del penningeteckens ersättande med procentbärande papper har nämligen åstadkommit en sådan stagnation. Följderna därav äro redan tillräckligt märkbara.

Redovisning. Ett redovisningsverk skall även av oss inrättas, och här i finner regenten när som helst full redovisning över statens inkomster och utgifter, med undantag av den löpande, ännu icke slutförda månadsredovisningen och den ännu icke inlämnade föregående månadens.

Den enda person, vilken icke kan hava något intresse av att plundra statskassan, är dess ägare, regenten. Det är därför som hans kontroll omöjliggör förlust eller förskingring.

Upphävande av representationsskyldighet. Representationen, som fråntager regenten mycken dyrbar tid genom mot-

(Forts. å sid. 3.)

Den 27 Maj

Vägen ur förfallet: Upplysning!

Inför händelserna i tiden, ej minst inom vårt eget land, är det förståeligt, om desperationen på sina håll börjat gripa omkring sig bland ärliga svenska medborgare. Dock, någon anledning till desperation gives ej. Sanningen är på marsch, och Sanningen är det, som åter skall föra oss till sunda och naturliga förhållanden. Men för att Sanningen skall kunna segra fordras, att envar, som är besjälad av det höga målet, vet och gör sin plikt. Desperation är underkastelse, och underkastelsen är här detsamma som ren förintelse av allt vad vi hittills såsom svenskar satt högt och stort, vår personliga och folkliga frihet och vårt oberoende. Med friskt mod må vi alltså, i känslan av att det äntligen börjar dagas även hos oss, följande fädrens föredöme, gå fram i striden för Sveriges och dess folks ära och väl!

När för omkring ett år sedan den Ekmanska regeringen kom till, uttalade vi våra starka betänkligheter visåvis denna ministär, vars mest framträdande ledamöter gjort sig skyldiga till en rad politiska handlingar, som omöjligen kunde karaktäriseras annorlunda än såsom direkt fosterlandsfördärvliga. Vi ansågo oss emellertid böra vänta och se, vad denna regering förde i skölden, innan vi fällde vår dom, låta gärningarna tala. I det längsta ville vi hoppas och tro, att regeringen Ekman under ledning av en man, som beklätt posten som ledare för ett politiskt parti av till namnet kristlig karaktär, skulle följa sannfärdighetens vägar. Men vad vi nu sett av dess verksamhet är nog för att grusa varje förhoppning i sådan riktning. Den liberal-frisinnade regeringen har visat sig i alla väsentliga stycken utgöra en lydig tjänstutförare åt den här styrande judiska omstörtningsmakten, våra farhågor från tiden för dess tillblivelse hava tyvärr i ödesdiger grad besannat sig. De, som förut varit tveksamma, hava tagits ur varje illusion genom dess ställningstagande nu senast i skolfrågan. Statsminister Ekman blottade sig här på ett sätt, som måste tolkas som en ren utmaning mot de svenskt kännande, när han i riksdagen segerstolt förkunnade, att "skolreformens" genomförande representerade erövrandet av "den sista skansen" i det gamla samhället. Vi hava tidigare betecknat den "reformering" av vårt skolväsen, som Ekmanska regeringen i intimaste samarbete med kobbeköttkulturisten Värner Rydén på uppdrag av det regerande Alljuda gått inför, som ett avsiktligt attentat mot den svenska kulturen. Vårt skolväsen var "sista skansen", som det återstod Israel att här erövra. Sedan den väl var vunnen, skulle intet längre förmå hindra segerns fulkomning, men herrar Ekman, Rydén et consortes, som från begynnelsen till slutet rört sig med uteslutande demagogiska judisk-politiska fraser, hava säkerligen missräknat sig på svenska folkets goda omdöme, vilket vi även hoppas att de snart skola få tillfälle erfara. De motiv de framfört för sin stolta "reform" voro endast skenmotiv till de okritiskas duperande, det stora realsyftet, vilket de dock aktade sig för att ens antyda, var: massans ytterligare proletarisering och brytandet av varje motstånd från svenska folkets sida mot de judiska nivellerings- och erövringssträvandena i vårt land. För Alljuda gällde det att åstadkomma en sådan onaturlig cirkulation mellan de olika medborgarskikten, som rubbade stabiliteten inom samhället samt att frigöra de undre folklagren från alla begåvningar i deras mitt, som där skulle kunna utöva ett i intellektuellt avseende höjande och ledande inflytande och sålunda försvåra den mammonistiska kretsens behärskande av denna enligt den kända principen "proletärer är spekulationens lydigaste redskap." Väl hade man medels propagerandet av falska, absurda jämlikhetsläror också i fråga om utövandet av ledningen och makten i samhället samt medels korruptionsprincipens utnyttjande till det yttersta här redan lyckats skapa ett inkompetens- och provokationsstyre av betänkligaste slag, men man var icke nöjd med vad som uppnåtts, verket skulle fullbordas! De intellektuella klasserna, trots allt i stort framvuxna efter naturliga utvecklingslagar i överensstämmelse med vetenskapens och all praktisk erfarenhets rön rörande samhällsbildning, kulturnedärvning etc., skulle sammanblandas med de kroppsarbetande klasserna på ett sätt, som rent utsuddade åtskillnaden dem emellan, det intellektuella inslaget i folkenheten, fullkomnade den sedan länge propagerade kulturella nivelleringen och ställde svenska folket fullständigt utan ledande klass, förvandlande det till ett än mera lätthanterligt objekt för den regerande Guldkalven. Där man ej ser sig till att kunna bli av med den ledande klassen på sätt skedde i Ryssland, där den som bekant helt behändigt undanskaffades genom arkebusering, där väljer man vägar, sådana som de hos oss nu följda. För den stora massan svenska medborgare är det, detta må de moderna hrr "reformivrare" observ., en ganska underordnad sak, varifrån de ledande i samhället rekryteras, om "uppifrån" eller "nedifrån", för den är huvudsaken att ledarna äro moraliskt och intellektuellt högtstående individer, så att de gemensamma angelägenheterna inom det egna landet må kunna skötas på ett moraliskt och vist sätt till båtnad för den andliga och materiella odlingen samt det gemensamma, allmänna intresset. En oduglig statsstyrelse och provokatorisk lagstiftning sådana som dem vi numera äro hugnade med, äro till den största olycka för folket i dess helhet. I det tecken "reformeringen" fortgår, hava vi dessutom skäl förvänta en ytterligare sänkning av nivån och ett fortskridande mot kaos. I antikens kulturstater lades den största vikt på en vis statsstyrelse och en vis lagstiftning. Där tilläts ej ett spel som det hos oss i dag praktiserade, där förstod man, att på kvaliteten av den statliga styrelsen och de instiftade lagarna berodde i första hand landets och dess invånares väl. Dessa evigt giltiga sanningar, praktiserades redan för årtusenden sedan, hava naturligtvis i vår tid kastats överbord, "allas lika rättigheter" ha ju här proklamerats till stor gamman för deras uppfinnare, med påföljd, att de mest fördomsfria strebrarna och de mest servila tjänarna för Israel rycka fram till den officiella ledningen. De lagar och "reformer", som genomföras klädas ju visserligen i folknyttans, "demokratiens", frihetens och rättens upphöjda namn, men i nio av tio fall avse de helt andra vinningar än de utges för d. v. s. att främja den judiska erövraremaktens intressen och strävanden i vårt land.

I en tid, då spörsmålet om det parlamentariska inkompetenssytemets avskaffande t. förmån för renodlade judiska diktaturer börjat aktualiseras världen runt, är det hart när otroligt, att den lagstiftande riksdagen här i landet kan handla som den gör. Man kunde tycka, att riksdagen om ej för annat så av ren självbevarelsedrift borde lägga sig vinn om att ej längre direkt provocera och ge näring åt den antiparlamentariska propagandan. Att den så ej gör har uppenbart sin förklaring i dess märkliga ställning, som de olika partiernas ledare under rådande regim intaga. Alljuda har över hela linjen gått fram efter principen att låta besätta de ledande posterna inom alla inflytelserika korporationer och kategorier av medborgare med sina särskilt "utvalda", vilka alltså i realiteten mindre äro valda av korporationerna utan av den hemliga makten framskickade till ledningen, där de städse noga vaka över att utvecklingen följer de av uppdragsgivarna åstundade linjerna. I vår artikel å tidningens första sida är skildrat, huru konungamakmakten, hovet och den högre societeten, den första stora skansen, definitivt erövrats av Alljuda. I olika artiklar hava vi tidigare påvisat, huru regering och riksdag, pressen och upplysningsväsendet, statsekonomien, finansväsendet och industrien etc., allt bragts under samma härskaremakt. De av de hemliga makthavarna "utvalda" ledarna hava inom sina respektive kretsar skickligt förstått att genomdriva sina osynliga överordnades vilja. De enskildas reagens har i regel på lämpligt sätt tystats och där detta någon gång ej lyckats ha de reagerandes röster i regel förklingat såsom de ropandes i öknen. Vårt folk är i själva verket utlämnat åt Alljudas agenter. Härav kommer det sig, att de sunda och ärliga stämningarna överallt ha så ytterligt svårt för att göra sig hörda.

Vi måste erkänna att denna faktiska situation är allvarlig nog, men den är därför visst icke ägnad att föranleda desperation. Den sunda reaktionen är på marsch. Men det gäller att ej låta förleda sig till desperata handlingar, vilkas konsekvenser icke kunna överskådas. Det är gott om krafter i rörelse uti dessa dagar för framprovocerande av överilade steg. Den oundgängliga nationella restaurationen har alla utsikter för sig, blott vi icke göra oss skyldiga till överilade handlingar. Varje ärligt steg i dylik riktning skulle i detta nu förstöras av de provocerande krafterna och deras skaror av agenter i alla samhällsklasser. Vi måste gå fram på den under rådande förhållanden enda säkra vägen: **Upplysning!** Fram med Sanningen hänsynslöst och på alla områden av samhällslivet, uppåt som nedåt, utan hänsyn till person, fram med de linjer och bärande principer, som i framtiden måste följas i utvecklingen inom vårt land! Inför en medvetet fullföljd upplysningsverksamhet i det tecknet skola fiendens bastioner falla samman, ty efterhand som de skändliga bedrägerierna avslöjas, skall det icke gå för sig att fullfölja det diaboliska spelet i dunklet. Fram med Sanningen i allt vidare kretsar, till varje hem, varje medborgare! När det målet är nått, kunna vi känna oss trygga. Men därför fordras att alla som omfatta dessa önskemål, med all energi rycka in i den stora upplysningskampen, gå ut som missionärer, envar i sin landsända och sin kretz. Göra de det, skola vi hastigare än de flesta nu ana nå storartade resultat. Alla tecken tyda på, att framtiden hörer Sveriges rättsinnade medborgare till, blott de veta att göra sin plikt. Men under tiden gäller det att se till, att de myndigheter, som svara för den bestående ordningens och lagens upprätthållande, ständigt äro på sin vakt mot alla slag av försök till våldsamma omstörtningar, som under nuvarande förhållanden endast skulle fjärma i stället för närma oss det stora framtidsmålet: Sveriges nationella återupprättelse!

Doktor Fåhræus
Hår- Hud- & Nervsjukdomar
KARLAVÄGEN 48, Stockholm
Mottagning enl. överenskommelse pr tel. 707 18.
Kl. 10,30—12.

Hr kom.-minis'ern utmanar på nytt.

Vi hava under den riksdag, som nu närmar sig sitt slut, fått en mängd tydliga och klara bevis för den roll ministären Ekman tagit sig an som väktare av Judendomens intressen i vårt land. Hr justitieministerns otympliga uppträdande i skäktningsfrågan var ett dylikt, ett annat var hr kommunikationsministerns icke mindre otympliga behandling i kamrarna av frågan om tidningsförsäljningsrätten å statens järnvägar, varvid våra svenska tidningsutgivare utanför den Bonnierska kretsen behandlades såsom förmindre än en quantité négligeable i vanlig mening eller å la Fädernesslandet; för att nu icke tala om regeringens hållning i försvars och skolfrågorna etc. Den admonition statsrådet Meurling erhöll i kamrarna med anledning av sitt utmanande uppträdande mot det svenska tidningsutgivareintresset till förmån för det Bonnierska var dock ej av beskaffenhet att på minsta vis imponera på en så upphöjd ande. Med det gyllene stöd han har bakom sig anser han sig tydligen kunna fortsätta att utmana den svenska tidningsutgivarekåren efter behag, såsom framgick av de uppseendeväckande meddelanden, som lämnades vid tidningsutgivareföreningens sammanträde i Stockholm den 19 maj, varvid beslut fattades om bildandet av ett pressens eget distributionsföretag.

Vid detta sammanträde upplystes nämligen, att järnvägsstyrelsen redan träffat bindande avtal med A.-B. Svenska Pressbyrån om överlåtande å Pressbyrån med monopolrätt av tidningsförsäljningen å Statens järnvägar och desamma tillhöriga stationskioskerna under ännu ett år, eller 1928, samt att Pressbyrån med de enskilda järnvägarna träffat sådana avtal — i flera fall gällande en följd av år — att avgälderna för 1928 med 100.000 kronor överstego det belopp, som tidigare utgår för den i frågavarande monopolrätten. Som man erinrar sig interpellerade hrr Ljunglund och Engberg i var sin kammare kommunikationsministern i syfte att förhindra, att koncessionsfrågan förhandsavgjordes, innan Tidningsutgivareföreningen satts i tillfälle att vid sitt vårmöte den 19 maj ta ställning till det under utredning liggande spörsmålet om ett pressens eget distributionsföretag. Interpellationen besvarades i andra kammaren den 2 april, varvid enligt Socialdemokraten hela kammaren fick det intrycket, att kommunikationsministern var villig tillmötesgå interpellanternas önskan att ingen ny kontraktsteckning skulle ske förrän Tidningsutgivareföreningen fattat beslut i ärendet. Men vad sker? Jo, fyra dagar efter interpellationssvaret i andra kammaren tecknar järnvägsstyrelsen på bemyndigande av kommunikationsministern nytt kontrakt på ett år med Svenska Pressbyrån. Hr Engberg påtalar i Socialdemokraten detta flagranta brytande av utfästelsen till kammaren och tidningsutgivarna och konstaterar, "att hr Meurling spelat komedi inför andra kammaren i det han ej ens avvaktat tiden för Tidningsutgivareföreningens sammanträde i maj och att hans verkliga uppsåt hela tiden varit detsamma som röjdes i hans utmanande och dumdristiga svar till hr Ljunglund." I fortsätttningen skriver hr E.:

Frågan är allvarlig. Hr Meurling tror tydligen, att han kan behandla tidningsutgivarnas önskan som luft. Han misstar sig storligen. Han har nu för andra gången komprometterat sig, och han har gjort det under omständigheter, som äro i högsta grad besvärande. Men han har därjämte komprometterat sin regeringschef. Ty låg det verkligen något allvar bakom hr Ekmans ord i första kammaren, så har hr Meurlings senaste bravad ställt statsministern inför ett val, som gärna icke borde kunna utfalla mer än på ett sätt. Det gäller valet mellan vad han själv moraliskt förpliktade sig till i första kammarens interpellationsdebatt och ett godkännande av hr Meurlings slag i ansiktet på T. U. Kan valet vara svårt?

Allehanda påtalar icke mindre skarpt kommunikationsministerns beteende, vilket tidningen karaktäriserar som en direkt utmaning mot den svenska tidningspressen. Allehanda skriver bl. a.:

I själva verket förefaller detta snabba avgörande av ärendet, detta välvilliga möjliggörande åt Pressbyråns ägare att mäktigt stärka sina förskansningar mot den övervägande del av pressen, som står på andra sidan; vara mera lämpat att på ett avgörande sätt gagna Pressbyråägarnas intressen..

Månne inte kommunikationsministern här ha betett sig ej blott mot pressen, utan mot riksdagen och allmänheten, på ett sätt, ägnat att, enligt de milda uttrycken i Tidningsutgivareföreningens resolution framkalla synnerlig förvåning?

Herr kommunikationsministerns tillvägagångssätt är utan tvivel mycket belysande för det ohöljda förakt Alljudas agenter i ministerställning hysa icke blott mot de svenska tidningsutgivarnas en corps synpunkter och önskemål utan också för riksdagen i samma ögonblick denna senare händelsevis kommer att intaga en position, som ej helt sammanfaller med Den Högre Maktens välförstådda intressen. Då betraktas och behandlas alla samt och synnerligen, bland dem också Sveriges tidningsutgivare och Sveriges lagstiftande församling som — luft. Vad behöves vittnesbörd mera?

England bryter med Sovjet-Ryssland.

Engelska regeringens chef, premiärminister Baldwin avgav i tisdags i underhuset den beramade redogörelsen över Arcosfynden och deklarerade samtidigt kabinettets beslut att avbryta de diplomatiska förbindelserna med Moskva, såframt ej underhuset efter torsdagens debatt fattade ett motsatt beslut.

I sitt tal framhöll premiärministern, att det från Arcosrazzian föreliggande bevismaterialet klarlagt, att militärt spioneri och samhällsomstörtande verksamhet i både hela England samt även Nord- och Sydamerika bedrivits från "Sovjethuset" i London dit olovligen åtkomna engelska regeringshandlingar förts och reproducerats med fotostatiska apparater. Såväl Arcos' som handelsdelegationens lokaler hade använts för propaganda och spioneri.

Man har anledning antaga, att det bevismaterial, engelska regeringen genom razzian mot Arcos överkommit, i viktiga punkter avslöjat den stora världsrevolutionens inre organisation och dess finansiella källor kanske inte bara i andra och tredje utan också i första hand. Materialet är i så fall ett världspolitiskt aktstycke av utomordentlig betydelse. Frågan är om ej Israels världsrevolution genom det nu inträffade fått sig en stöt, som kan bli dödsstöten.

Prenumerera på NATIONEN!

"Segern" i skolfrågan.

Ett ömkligare skådespel har helt säkert aldrig utspelats i svensk riksdag än det som ägde rum där sistlidne onsdag—torsdag, då ministären Ekman i strid mot alla sakförståndigas utlåtanden och sunda förnuftet genomtrumfade den Rydén—Reuterskjöldska kompromissen i kamrarna. Denna antogs i första kammaren med 80 röster mot 62 samt i den andra med 152 mot 64. Hr statsministern, som energiskt inskred vid avgörandet, gav uttryck för sin synnerliga glädje över att nu "sista skansen av det gamla samhället" föll. Att hr Ekman som politiker och statsman var en raserare d. v. s. erövrare åt den främmande makten, det visste man ju förut bl. a. av hans mycket aktiva medverkan i det ödesdigra beslutet vid 1925 års riksdag att spoliera det svenska försvarsväsendet. Han har nu erövrat en ny lager i denna sin egenskap som raserare genom det attentat mot den svenska kulturen, som den genomtrumfade "reformeringen" av skolväsendet innebär och som helt visst också i sinom tid skall få sin välförtjänta dom av svenska folket.

Skolfrågans öde vid 1927 års riksdag visar kanske mera än någon annan handling från senare tid den rådande politiska regimens kompletta oduglighet. Avgörandet representerade en tredubbel seger för den omstörtande makten, i det för det första såsom hr Ekman uttryckte sig "sista skansen" av det svenska samhället erövrades, för det andra de domnande partiandarna i söndringens och splittets intresse åter väcktes till liv och för det tredje tillfälle bjöds att spränga och ytterligare splittra Bondeförbundet eller de svenska böndernas försök till politisk samling.

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Följande uppseendeväckande, högst aktuella böcker:
Bergtagna
Kr. 3: —
En ropande röst i öknen.
om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75
Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 2: 75.
Sändas mot postförskott, om Ni tillskriver
BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

Beställ Edra
KLICHÉER
från
J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 28, Stockholm
TELEFONER: 5392, Norr 8533

FUNDELIUS' JÄRNHANDEL
Hörnet av Klara Södra Kyrkog. och Herkulesgatan
STOCKHOLM.
Redskap, Stängselnät, Båtsmide, Papp, Spik, Spislar, m. m. till dagens lägsta priser.
OBS! Järnaffären närmast Centralstationen, en minut från Tegelbacken.
Klipp ur annonsen!

En omstörtande Nyhet
är Omfärgning av Skinnmöbler enligt indisk metod
Skinnet blir som nytt. Garanti för hållbarhet.
Utföres endast hos
Carl Ekelund,
Tapetserare o. Dekoratör
Mästersamuelsgat. 6. Tel 12821.
Se skyltfönstren!

PÅ UTKIK

Alljudas kommissionär i kungaborgen.

Den man, vars bild vi här ovan presentera, torde ej vara okänd till utseendet för de flesta av Nationens läsare. Många och vackra äro de hyllningar i tal och skrift, som kommit Hans Excellens Riksmarskalken Printzsköld till del spalt- ja helsidesvis vid hans mera bemärkta födelsedagar de senaste årtiondena. Men så intar han också en ställning, som gjort honom betydligt mäktigare än flertalet förutvarande riksmarskalkar. Han är nämligen sedan årtionden tillbaka det allsmäktiga huset W:s och den judiska storfinansens särskilt högtbetrodde man och i denna sin mångomfattande verksamhet inom hovet och finansvärlden, som genom honom "sammanförts" i intressen och allmänna synpunkter, har hr Printzsköld spelat en högst betydande roll.

Vi hänvisa för övrigt till vår artikel å tidningens första sida "Alljudas erövring av Sveriges konungamakt", varav närmare framgår, vilka "lysande" tjänster nuvarande Riksmarskalken gjort sin Herre och Konung samt sitt Fosterland.

Huset B:s extraordinarie sändebud hos Hans Revolutionshärlighet i Moskva.

På begäran av vår värderade medarbetare, bondemannen Bengt Bonde, författare till dagens brev till Hans Högvärdighet Kulturkaplanen i Dagens Nyheter, införa vi här en bild ur det Bonnierska kulturbladet, visande husets utskickade extraordinarie sändebud, Åbergsson-Rydquist på uppvaktning hos Hans Härlighet Världsrevolutionär Kamrat Tjitjerin i Moskva. Den remarkabla händelsen är naturligtvis ej heller alldeles utan sin politiska betydelse. På sina håll vill man i de nu växlade artighetsbetygelserna i Moskva se liksom en lämplig "demokratisk" motvikt mot de, som nyligen växlades mellan Deras Majestäter kungarna av Sverige och Spanien nere i Madrid, vars nuvarande regering ju är en av de ytterst få statsregeringar i världen, som ej helt lyda under Israel och som därför naturligtvis av de "demokratiska" Höga vederbörande icke gärna kan betraktas som något passande eller nyttigt umgänge för kungligheter i vår tid.

Erövraren av "sista skansen".

För mången framstod länge statsminister C. G. Ekman som den stora Sfinxen. Mysteriet kring Hans excellens' person måste nu emellertid betecknas som definitivt skingrat efter hans bragd på "skolreformeringens" område. Hans yttrande i kammardebatten "sista skansen av det gamla samhället är erövrad" skulle ju kunnat tydas som ett tecken på bristande förstånd i saken, men sådant ju varken kan eller får ifrågasättas hos en person i Hans Excellens' ställning, vadan han måste varit fullt medveten om vad han var i färd med att göra. För vår del ansågo vi visserligen den roll hr Ekman spelade vid genomförandet av Alljudas attentat mot det svenska nationalförsvaret vid 1925 års riksdag i och för sig belysande nog, men vi ville dock vänta och se, om tilläventyrs hans handlingssätt på olika punkter kunde haft sin grund i bristande insikt. Efter hans bragd som erövrare av "sista skansen" av det gamla svenska samhället åt Israel finnes emellertid ingen tvekan längre, var hr Ekman hör hemma och vilkas syften han tjänar.

Till Svenska Folkets uppbyggelse i framtiden.

Svenska Dagbladet har för en gångs skull haft ett stort ögonblick, i det att dess politiske tecknare kommit på den geniala idén att till svenska folkets uppbyggelse särskilt i framtiden som minne av vår frejdade grosshandlare i kobbekött och kulturväktare skolreformatorn Wärner Rydén från Malmö uppföra en minnesstod i huvudstaden. Uppslaget är storartat och man får hoppas och akta, att den sanna demokratien under husen W:s och B:s spira med hänförelse skola anamma detsamma. Varför inte igångsätta en grandios insamling i "svenska" pressen, allifrån Sv. D. till F. D. P. för realiserande av den hugstora tanken. — Vilken helt visst förtjänar att av hr. Karl Otto upptagas till allvarligt dryftande vid nästa sammanträde med Sions visè.

Brev till en svensk som kapitulerat för Israel.

Redaktören Torsten Fogelqvist
adr.: Carl Ferdinand Lundin, Dagens Nyheter,
HÄR.

Herr Kulturredaktör!

Enligt vad jag erfarit befinner sig eder och min gemensamme vän, Åbergsson i Namn och Nytt på en liten studieresa till de bolsjevikiska moskoviters huvudstad.

Huruvida det ligger någon sanning i det rykte, som förmedlats av de privata nyhetsförmedlingarna nere i Klara, namligen att hr Åbergsson Rydqvist är över till Bolsjevikien att studera hur en "slasksida" skall skötas i Dagens Nyheter sedan nämnda avisa efter den judisk-kommunistiska revolutionen upphöjts till vår svenska Pravda — ja, hr redaktör, detta illvilliga rykte lämnar jag i skrivande stund därhän.

Men när jag erinrar mig vännen Åbergssons intima skildringar med dubbelspaltiga porträtt fr. våra hemmasvenska fascisters högkvarter här i Kungl. huvudstaden, så förstår jag mer än väl nödvändigheten av att han även studerar bolsjevikerna i Moskva litet närmare. Enligt vad det berättats mig lär det nämligen redan ha påbörjats några små förövningar uta på Gärdet om nätterna. Så man kan ju aldrig veta — — —

I ett av sina brev hem till eder och Carl Ferdinand Lundins tidning talar Åbergsson om, att han av en kommunistgosse erfarit hurusom bolsjevikjudarnas organisatör av den stora världsrevolutionen, kamrat Tjitjerin, så gott som dagligen njuter av Dagens Nyheter. D. v. s. bara den där lilla fläcken uppe i vänstra hörnet av slaskspalten där direktören Carl Ferdinand Lundin gör sina piruetter och krumsprång.

Hr kulturredaktör!

I betraktande av eder tidnings roll som huset Bonniers främsta språkrör här i landet förefaller det mig nästan vanvördigt av kamrat Tjitjerin att bara studera edra slaskspalter. Men mitt enkla jag begriper kanske inte det fina i Tjitjerins uppmärksamhet, som väl dock måste ha något alldeles särskilt att betyda. Ty själv vet ni inte på vilken fot ni skall dansa, när ni upphäver höga jubelrop över den smickrande uppmärksamheten. Tänka sig, en sovjet kommissarie läser Carl Ferdinand!

I er vilda glädjeyra låter ni till och med i en teckning av Jac Dagens Nyheter buga sig sex resor för Sovjet, representerat genom världsrevolutionären Tjitjerin.

Tack för teckningen, som jag bett redaktören presentera på Utkik! Den synes mig vara en utmärkt symbol för Dagens Nyheters ställning till den stora judiska världsrevolutionen. Men nu nog om detta.

Hr f. d. rector scholaris!

Det berättas att när Cæsar stod i sitt tält vid lägret i Carnuntum och barbarerna hade stormat "den första skansen", tog han fram sin stilus och skrev på vaxtavlan bland annat sköna ord: "så känn din plikt som man". Och när han skrivit sin själ till ro, slätade han ut skriften i vaxet, spände svärdet vid sin länd och gick ut i striden — —

Tillgiv en enkel man av folket som en gång i sin tidiga ungdom satt lyssnande vid edra fötter att nalkas era kulturhöghet med ej mindre ovannämnda klassiska episod än även en erinran om den gamle skämttidningsrektorns anmärkning inför den glesa skolklassen: jag ser så många av er som äro frånvarande.

Hr kulturredaktör och chef för själavården i D. N.

Ingalunda höves det mig klaga över, att jag inte i edert ärade blad finner kulturellt högtstående Langholmsbrev från mördaren och livstidsfången Poukka-Jönsson eller sedelärande skildringar från er senaste medarbetare, f. d. landsfiskal Granlund m. fl. herrar som råkat i "kollansjon" med kungl. rättvisan.

Härutinnan, hr redaktör, förefinnes det sålunda ej någon som helst anledning till anmärkning mot edert och hr Karl Otto Boniers kulturblad. Jag saknar också fullständigt anledning till anmärkning över att jag inte finner kilometerlånga referat från boxning- och språng- och sparkmatcherna, i vilka gojims ynglingar springa andan ur halsen på sig. Eller med tungan hängande ur mun låta sig köra som djur på trampmaskin runt Sverige. Till hr Karl Otto Bonniers stora vinning och sköna reklam. Samt i någon mån även till kulturens och civilisationens höjande.

Men, hr blivande hedersdoktor, i likhet med den gamle skolrektorn får jag säga, att jag finner åtskilligt som är frånvarande i eder tidnings spalter. Det hjälper inte ens att jag då och då till min själs uppbyggelse tar fram er stora deklaration på ledarespalten med anledning av den styggae och mot Israels planer på världsherravälde ganska otrogne Ljunglunden i Allehanda. Ni ger mig ingen tröst och intet svar på tvivlet i min svarta själ när ni skriver, att ni "aldrig mottagit någon som helst vare sig admonition eller reprimand" med avseende på det textinnehåll, för vilket ni svarar.

Tacka för det! Det tror jag också.

Men hr Karl Otto Bonnier visste nog vad han gjorde, när han till kulturprost i det feta gället Dagens Nyheter kallade den man som skrivit, att "med några kakor bröd tystas alla stora frågor", häri givetvis inbegripet alla enfaldiga frågor som en ciak gojim kan komma med. Exempelvis varför skäktningen och andra för Israels barn heliga vidskepelser ej behandlas i D. N. Eller varför icke hälsningen från Sveriges slakteriarbetare till riksdagen framfördes i ert referat från det stora skäktningsslaget. Eller varför icke det Bonnierska avbetalningsgeschäftet i böcker påtalas. Eller varför icke judarnas roll som pådrivare och finansiärer i de bolsjevikiska försöken till världsrevolution påtalas.

Ja, jag bara frågar, som alla andra av judiska tänkesätt ännu jämförelsevis obesmittade svenskar frågar, när de läsa Dagens Nyheter.

Hr kulturprost!

Har ni icke i eder egenskap av välavlönad chef för den reterande politiken i D. N. samt i icke ringa mån även för den israelitiska kulturen i bemälda avisa, någon gång tänkt på de vackra caesariska orden om att känna sin plikt som man? Det vill säga Eder plikt att som svensk man av gotisk bondestam upplysa det svenska folket om de faror som hota genom den judiska kulturnivelleringen. och det judiska ekonomiska världsherraväldet, kort sagt om den judiska faran i hela dess vidd och utsträckning. Ni har en gång så riktigt sagt, att

"Med rovblick ur försiktighetens nuckle
står juden i sin salubod och lurar
och spindelaktigt vidgar sig hans värld".

Äro dessa ord månne icke lika sanna för eder i dag som de voro, när ni skrev dem för bortåt tjugo år sedan? Synes det eder icke som om just nu hela världen håller på att fångas i judens spindelnät? Och ändock står ni, hr blivande hedersdoktor, här hemma i gamla Sverige som en av de allra trognaste vingårdsarbetarna i det judiska raserandets tjänst.

Hr kulturdoktor! Ingalunda är jag en sådan blodtörstig örtagårdskannibal att jag skulle vilja önska det träd, som salig Rudolf Wall i tiden med Israels barns hjälp planterade i Klara vare sig gren- eller kvistfritt. Men jag skulle heldre ha sett prästsonen Dehlgren stanna kvar vid den flotta han övergav för det judiska guldet o. prästsonen Fogelqvist ha stannat vid sin skola och hos den sångmö, som bl. a. sjöng 'en man är man och frågar icke fegt, om två, om tusen följa i hans spår'

Och inte tänkte ni väl på att sluta som tempeltjänare i de israeliters mammonstempel, när ni en gång skrev de vackra orden:

"Omgjorda mig och låt mig vandra inunder farliga och fria fanor".

Utan vidare för dagen har jag äran att med sex djupa bugningar förbliva

Eder
Per Bonde.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1).

tagningar för etikettens skull, blir upphävd, på det att han måtte äga tid till kontroll och kalkyler. I så fall blir icke hans makt delad mellan tillfälliga maktinnehavare, vilka för glansens skull omgiva tronen och och äro intresserade endast av egna och icke av allmänna riksintressen.

Kapitalets stagnation. Ekonomiska kriser hava blivit av oss framkallade hos gojerna helt enkelt genom bortdragning av penningar ur cirkulationen. Sålunda framkallade enorma kapitalstagnationer hava tvungit staterna att vända sig till andra stater med ansökan om lån. Dessa tynga på statsfinanserna i följd av nödvändigheten att betala räntorna samt hava bragt dem i evig träldom under kapitalen. Koncentreringen av industrin i kapitalisternas händer på hemslöjdidkarnas bekostnad har utsugit folkens alla krafter och med dem även rikets.

Utsläppning av penningar. Den nuvarande utgivningen av penningar motsvarar i det hela taget icke det allmänna behovet och kan därför icke tillfredsställa alla arbetsbehov. Utgivningen av penningar bör stå i överenssämmelse med befolkningens tillväxt, varvid det är nödvändigt att taga barnen i beräkning som penningeförbrukare redan från deras födelse. En granskning av penningeutgivningen är en livsfråga för hela världen.

Guldmyntfoten. I veten ju, att guldmyntfoten varit fördärvbringande för de länder, som antagit den, ty den har icke kunnat tillfredsställa penningeförbrukningen, så mycket mindre som vi dragit guldet ur cirkulationen så mycket vi förmått.

Arbetskraftens värde som myntfot. Hos oss bör införas arbetskraftens värde som myntfot, den må vara av papper eller trä. Vi komma att utsläppa penningar enligt varje medborgares normala behov, ökande dess kvantitet med varje född människa och minskande den med varje dödsfall.

Dessa beräkningar komma att göras av varje departement (här är antaget den franska administrativa indelningen), varje distrikt.

Budgeten. För att det icke måtte uppstå avbrott i utgivande av penningar till statens behov, komma beloppen och deras utgivande att bestämmas genom ett dekret av regenten; härigenom undvikes ministärens protegerande av vissa institutioner till men för andra.

Inkomst- och utgiftsbudgeterna föras parallellt, på det de icke måtte skymmas av varandra.

De av oss projekterade reformerna av gojernas finansinrättningar och principer skola vi kläda i sådana former, att de aldrig komma att väcka oro. Vi skola framvisa behovet av reformer i följd av den förvirrade oreda, vartill finanserna blivit ledda hos gojerna. Den första oordning vi skola framhålla består däri, att man hos dem bestämmer en enkel budget, vilken är från år tillväxer av följande orsaker: denna budget drager man på till halvårets slut, därefter fordras en korrigeringsbudget, vilken bortslösas på tre månader, varefter det begäres en tillskottsbudget, och allting slutas med en likvidationsbudget. Och då budgeten för det följande året bestämmes enligt summan av den slutliga uträkningen, sträcker, sig den årliga avvikelsen från normen ända till 50 proc. om året, varför årsbudgeten fördubblas tre gånger under loppet av tio år. Tack vare dylika kalkyler, tillåtna och tillämpade av de kortsynta gojim-regeringarna, hava deras kassor tömts. Den därpå inträdda perioden av lån har gjort det övriga samt bragt gojim-rikena till randen av bankrutt.

I insen lätt, att en sådan hushållning, lurad av oss på gojerna, icke kan föras av oss.

Statslån. Varje lån bevisar statens svaghet och oförståelse inför statsrättigheterna. Lånen hänga som ett Damokles-svärd över regenterna, vilka i stället för att av sina undersåtar taga temporära skatter, vända sig med utsträckt hand till oss och begära allmosor av våra bankirer. De utländska lånen äro blodiglar, vilka på intet sätt kunna avlägsnas från statskroppen, innan de själva bortfalla, eller staten själv bortkastar dem. Men gojim-staterna draga icke bort dem, utan anbringa fortfarande nya sådana, så att de oundvikligen måste gå under av självåderlåtning. Lån — det är utgivande av statsväxlar, innehållande förbindelse att betala en viss procent i proportion till det lånade kapitalet. Om lånet betalas med 5 proc., så betalar staten efter tjugu år onödigtvis en procentsumma lika med det upptagna lånet; under fyratio års tid betalar den dubbla summan, under sextio år den tredubbla, och skulden förblir allt fortfarande samma obetäckta skuld.

Av denna beräkning framgår det klart, att staten vid allmän beskattning tager de sista fyrkarna av de arma skattdragarna för att betala de utländska kapitalister, hos vilka den upptagit lånen, i stället för att samla dessa fyrkar för sina behov, utan att därtill betala ränta.

Så länge lånen voro inre lån, överförde gojerna endast penningarna från den fattiges ficka till den rikes, men då vi mutade dem, som nödigt var, till att överföra lånen till de utländska marknaderna, strömmade alla staternas rikedomar in i våra kassor, och alla gojer begynte betala oss undersåtlig tribut.

Om de regerande gojernas lättsinne i anseende till regeringsaffärerna samt ministrarnas falhet eller andra styrandes obekantskap med finansfrågor hava skudsatt respektive länder i våra kassor med obetalbara skulder, så böra vi veta, vilken möda och vilka summor detta har kostat oss.

Enprocentsserier. Penningestagnation komma vi icke att tillåta, och därför kommer det icke att finnas procentbärande statspapper med undantag av enprocentsserier, på det att räntebetalningarna icke måtte överlämna rikets makt att utsugas av blodiglar. Rättighet att utgiva procentbärande papper kommer uteslutande att överlåtas åt industribolag, för vilka det ingalunda blir någon svårighet att utbetala procenter av vinsterna, vilka staten icke förtjänar på de lånade penningarna i likhet med aktiebolag, emedan den lånar till utgifter och icke till operationer.

Industriaktier. Staten kommer även att köpa industrivärdepapper och förvandlas på så sätt från nuvarande betalare av tribut på lånen till långivare av beräkning. En sådan åtgärd gör slut på penningestagnationen, dagdriveriet och lättjan, vilka voro oss nyttiga hos de självständiga gojerna, men icke äro önskvärda under vår regering.

Huru klar är icke gojerna rent djuriska hjärnors tanklöshet, uttryckande sig bl. a. däri, att de då de upptogo lån hos oss, icke tänkte på att de måste utpressa dessa samma penningar samt därtill ännu räntor ur sina statsfickor för att betala oss! Vad hade varit enklare än att taga de nödiga penningarna direkte av de sina?

Det genialiska i vårt utvalda förstånd bevisas redan därav, att vi förstått så framställa för dem lånefrågan, att de t. o. m. sett i den en fördel för sig!

Våra beräkningar, vilka vi, då tiden är inne, skola framlägga under belysning av århundradens erfarenheter, dem vi gjort på gojim-rikena, komma att utmärka sig genom klarhet och fasthet, samt skola med full tydlighet visa världen nyttan av våra reformer. De skola göra ett slut på de missbruk, genom vilka vi underkuvat gojerna, men vilka icke kunna tillåtas i vårt rike.

Vi komma att ställa hela beräkningssystemet så, att varken regenten eller den sista tjänstemannen skall bliva i stånd att obemärkt undandraga den obetydligaste summa dess bestämmelse eller använda den till något annat än till det, vartill den blivit bestämd i den fastställda budgetplanen.

Utan en klar och bestämd plan är det ju otänkbart att styra. Tågande fram på en bestämd väg med obestämda reserver, förgås både hjältar och kämpar på vägen.

Gojernas regenter. Tillfälliga maktinnehavarne. Frimureriets agenter. Gojim-regenterna vilka vi i tiderna lockade bort från regeringsaffärerna genom representationsskyldigheter, etikett, förlustelser o. s. v., voro endast skärmar för vår styrelse. Deras tillfälliga ställföreträdares redovisningar författades av våra agenter, och de tillfredsställde varje gång de kortsynta förstånden med löften om framtida inbesparingar och förbättringar. Inbesparingar på vad? På nya skatter? Detta kunde läsarna av våra redovisningar och projekt fråga, men de gjorde det icke. I veten ju, vartill ett dylikt lättsinne har fört dem, till vilket finansiellt obestånd de kommit, oaktat deras folks beundransvärda arbetssamhet.

(Forts. i nästa n:r).

Under Stora W:s och Stora B:s hägn.

(Forts. fr. sid 1).

leda sina läsare efter hr överregissörens order. Bokavbetalningsgeschäftet har alldeles särskilt tilldragit sig en pinsam uppmärksamhet. Men det judiska förlagets spanare hava ögonen öppna även för varje liten ..k, som på minsta sätt, om än aldrig så obetydligt och ofrivilligt, i någon ringa mån skulle kunna störa den mäktige i hans strävan efter ensamrätt till allt vad svenskt tryckalster heter. Det berättas härom en lustig episod i samband med en i och för sig mycket oskyldig illustrerad tidskrift för några år sedan. Tidskriften ifråga råkade ådraga sig Bonnierförlagets synnerliga misshag, vilket lärer hava berott på, att tidskriften ägnade en del uppmärksamhet åt tilldragelser inom hov och societet samt därmed vann en avsevärt ökad spridning. Strax startade emellertid hr Bonnier sitt veckoblad och — hast du mir gesehen — där återfanns hov o. societet i det närmaste alldeles efter den förhatade kollegans recept, blott att i det Bonnierska blev det mera jude-"aristokrati", medan den andra möjligtvis icke tillräckligt nog fyllt sina spalter med husen Wallenberg och Bonnier et consortes. Dessa måste nämligen också behärska hov och societet liksom allt annat!

Kooperatörerna Wallenberg—Bonnier äro till det yttre påtagligt måna om att omhulda kungahuset. Som det ser ut, ja. Man i verkligheten hava vi våra misstankar om, att det ligger något annat bakom detta skyltande. Mängder av fotografier och notiser i Bonniers veckotidning återfunnos från kungabesöket i Spanien. Man får det intrycket, att hr Bonnier skulle vara liksom ängslig för, att den svenska allmänheten icke av sig själv vore fullt i stånd att riktigt förstå och uppskatta den för Sverige stora och viktiga betydelsen av, att H. M. Konungen varit och hälsat på konungen i Madrid. Eller är allt detta förhärligande av konungarna bara ett led i de judiska finanskungarnas omvälvande planer på att själva förskaffa sig icke bara makten, ty den hava de ju redan, utan även äran och härligheten? Mussolini och fascismen tyder klart på, att det är fördelaktigt för den allenahärskande diktatorn att låta den till namnet regerande fursten vara utrustad med en författningsenligt jämförelsevis stark makt i förhållande till sina undersåtar. Det bleve givetvis då även här lättare att monopolisera praktiskt taget allt som finnes i landet och låta folket erlägga sin dryga tribut åt Wallenberg, Bonnier et contortes. Vi hava i vår tidning redan förut påpekat, att bakom fascismen skymtar judekapitalet, och tiden synes nu vara inne för judeblocket att även hos oss koncentrera sin exekutiva makt genom en person, en Riksdirektör i form av konungslig person med något större myndighet samt fortast möjligt befria sig från ett månghövdat o. bråkigt parlament med dess kanske nog så besvärliga ledare. Dessa äro ju nämligen icke fullt hågade att så där alldeles utan vidare lämna ifrån sig maktens insignier till herrar Wallenberg & Bonnier. Eller vad säga våra herrar politiker?

Statspolitiker.

Gynna svenska affärsmän!

NATIONEN

Fredagen den 27 Maj 1927.

Alljudas erövring av Sveriges konungamakt.

(Forts. fr. sid 1)

vid vinnandet av hov- och societetskretsarna, där också andra nog så märkliga tillvägagångssätt nyttjades.

Den institution, som för Alljudas räkning främst haft att ombesörja kunglighetens, hovets och den högre societetens underkastelse, är Stockholms Enskilda bank, till väsentlig del ägd och ledd av huset Wallenberg. Under bankens nuvarande regim har dess överhöghet över kungahus, hov och societet praktiskt taget fulländats. Den tvivelaktiga äran för utförandet av detta värv tillkommer främst nuvarande riksmarskalken Otto Printzsköld, som faktiskt utgjort huset W:s och den judiska storfinansens store k o m m i s s i o n ä r på hovet och i societeten, där han lyckats genomföra ett regemente av en den mest otroliga lydnad och respekt för huset W. såsom den allena härskande makten i Sveriges land. Med ena foten brett och stadigt förankrad inom Enskilda bankens bastanta murar och med den andra något mera smidigt rörande sig upp och ned i hovtrapporna har hr Prinzsköld vetat att balansera till förmån för det stora finanshusets mäktiga intressen. Huset W. visste vad det gjorde när det ordnade så, att hr P. efter avlidne greve Douglas, den sanne ädlingen och gentlemannen, fördes fram till riksmarskalksbefattningen. Redan i sin förutvarande ställning såsom chef för H. M. konungens hovförvaltning med titeln förste hovmarskalk hade han en betydande position såväl beträffande rang o. härlighet som framför allt möjligheter i fråga om omhänderhavandet av hela konungahusets ekonomi. Det säger sig själv, att alla dess affärer, som ju icke precis röra sig om småsummor, Konungens personliga anslag och de kungliga apanagen, medel för underhåll och reparationer av det kungliga slottet i Stockholm och de övriga kungliga slotten etc., till väsentlig del fingo gå genom Enskilda banken. Alltså redan det åtskilliga miljoner, vilkas förvaltning naturligtvis representerar vackra vinstsummor för huset W. I vårt föregående nummer relaterades ett uttalande av H. K. H. Kronprinsen, att H. K. H. ofta plägat vända sig till herrarna Wallenberg för "tiggande" av gåvor till behjärtansvärda ändamål. Man får hoppas, att de kungliga personligen den dag som är icke tyngas av personliga förbindelser till huset W., som kringskära deras oberoende, detta framför allt ur synpunkten av rikets intressen. Kunglighetens undfallenhet för det judiska finansintresset särskilt vid vissa tillfällen, har hos många uttytts därhän, att oberoendet icke skulle vara fullständigt.

Riksmarskalken Printzskölds dubbelställning med å ena sidan hög ämbetsfunktion vid hovet och å den andra som representant för huset W:s allt uppslukande finansintressen har uppenbart utnyttjats på en mångfald olika sätt, varhelst det gavs ett tillfälle att draga penningar i form av fonder, donationer o. dyl. till Enskilda banken, ävensom att utöka och stärka det Wallenbergska och judiska maktintresset inom hov societet. Bland större institutioner, som huset W. sålunda vetat att utnyttja, är Riddarhuset, vilket som bekant äger fonder på över 10 miljoner kronor, som till huvudsaklig del användas till pensioner åt fattiga adliga samt till stipendier o. dyl. Och vem var väl värdigare till att förvalta denna reela kvarlåtenskap från den svenska aristokratiens makts dagar än den internationella judiska finansaristokratiens stolta sköldborg! Redan tidigt placerades hr Printzsköld som kassadirektör i Riddarhusdirektionen för att kunna utnyttja de stora ekonomiska möjligheter, som här stode att vinna för Enskilda banken. Det har också under hans regim varit en fastslagen både princip och praxis, att alla penningmedel — genom donationer, utlottade obligationer etc. — så gott som undantagslöst placerats i värdepapper, främst obligationer, som tillhandahållas genom Enskilda bankens obligationsavdelning — ett monopol och företräde framför andra banker som helt visst icke varit att förakta. Under en period av flera adelsmöten tog sig missnöjet med hr Printzskölds alltför envåldiga ställning uttryck vid upprepade tillfällen och det existerade faktiskt en längre tid en permanent "unghögeropposition" bland ett stort antal representanter vid adelsmötena. Men med "tjänliga" medel lyckades det så småningom att tysta ned denna för hr Printzsköld och riddarhusdirektionen rätt så obehagliga opposition och kritik. Redan i egenskap av förste hovmarskalk var hr P:s önskan direktionens oskrivna lag, och sedan han avancerat till riksmarskalk, vågade naturligtvis ännu mindre någon säga ett knyst mot den mäktige mannen, som hade alla utnämningar och ordensdekorationer etc. i sin hand, ty då visste man, att det för alltid skulle bli slut på all befordran. Härav kommer det sig även att herr R i k s k o m m i s s i o n ä r e n lyckats åstadkomma sina "fullt enhälliga" beslut, när det gällt att trumfa igenom vad som helst till huset W:s vinst och favör. Tidigare, när man aktade den allmänna opinionen för platt intet utan formligen frossade i självhärskarlater, fick den vällyckade kombinationen "Hov- och judefinans" sitt nästan apateosartade uttryck bl. a. genom hr Printzskölds ordförandeskap icke blott i Enskilda banken utan dessutom också i aktiebolaget Nordiska Kompaniet, det måhända mest framträdande verket av judiskt mänglaregeni i vårt land, men efter hr P:s avancemang till riksmarskalk befanns det, efter moget övervägande, icke fullt lämpligt och förenligt med den nyvunna värdigheten att utåt direkt understryka herr riksmarskalkens dubbelbefattning i hovets och huset W:s tjänst. I stället placerades som ordförande i N. K. en annan, dock ganska hög hovämbetsman, för att pointera det alltjämt bestående intima samarbetet mellan hovet och generalkonsuln m. m. Sachs' skapelse med huset W. bakom. För kuriositetens skull kan omnämnas, att så länge Hasselbackens aktiebolag var i den judiske restauratören Jacobssons händer, satt där som ordförande hr riksmarskalkens expeditionschef. Ty när hr Sachs hade en förste hovmarskalk till ordförande i N. K., varför skulle icke hr Jacobsson å Hasselbacken också få litet med av hovglansen! Men artighet är en hovmannadygd. Och när den höge hovherren utlånade sin glans genom att sitta i ordförandesätet hos huset W., N. K. m. m., fordrade naturligtvis den enklaste artighet att plats också bereddes för någon av dessa herrar själva att få sitta med, om icke alldeles vid hovet, så åtminstone så nära som möjligt. Sålunda finna vi för att taga ett enda exempel generalkonsul Sachs med i styrelsen för Oscar II:s jubileumsfond. De ömsesidiga artighetsbetygelserna komma dock allra mest till synes genom den mängd av ordensdekorationer, som rikligen falla ned på hr hovchefens närmaste och mest förtroliga omgivning, näml. medlemmarna av huset W. samt den judiska storfinansens märkesmän. Det vore ju högst orättvist av herr riksmarskalken att alldeles ensam sitta och ståta med serafimerordens himmelsblå vattrade sidenband, storkorset av Wasaorden samt ett oräkneligt antal medaljer och utländska ordnar. Något litet får man ju dela med sig, ty man måste visa, att man är demokratisk — trots allt.

Dessa berörda förhållanden med utbyten av ordförandeposter, ordensförläningar, gunstlingsväsende och befordringar m. m. både inom och utom hovet mellan höga hovfunktionärer och representanter för den judiska storfinansen kunna måhända vid ytligt påsende synas rätt så oskyldiga, men så äro de förvisso ej. De utgöra i stället en av de mest allvarliga företeelser inom vårt nutida svenska samhälle. Vi hava här i själva verket det organiserade samarbetet, grunden för den slutna alliansen mellan konungamakt och judefinans, som möjliggjort för den senare att förvärva sig förutom direkt ekonomisk vinning jämväl inflytande och herravälde inom hov- och societetskretsarna och det kungliga huset, varmedels man i utomordentligaste grad undergrävt konungamaktens oberoende och möjligheter att fullgöra sitt viktiga värv i landets och folkets intresse. Här kan med fullt fog talas om en judisk-finansiell kamarilla under huset W:s och dess R i k s k o m m i s s i o n ä r s, herr Printzskölds spira. Ett hemligt judiskt välde har upprättats kring tronen, som är icke mindre hänsynslöst än det vilket på alla andra områden av samhällslivet skapats av Alljuda. Kungligheten hålles i schack medels blotta tillvaron av de radikala judiska partierna, vilka ju när som helst kunna kommenderas in på republikanska linjer, och hovets och societetens medlemmar se sig tvungna att underkasta sig den judiska maktens allra minsta önskan med risk att eljest icke endast stoppas i allt vad befordran och utmärkelser heter utan även riskera förlusten av sina innehavda positioner inom hov och societet. Det är en känd sak, att numera så gott som ingen enda högre utnämning sker utan huset W:s och den judiska storfinansens goda minne. Genom den faktiska, dominerande maktställning Alljuda förskaffat sig kring tronen, har den garanterat åt sig en position, som gör det möjligt för denna makt att utanför konstitutionen utöva ett avgörande inflytande utåt och nedåt åt alla håll, en möjlighet, som det också till det yttersta utnyttjat under det mest uppenbara förakt för lag och författning liksom för vårt lands och vårt folks väl. Det är på hög tid att detta illegala välde upphör!

Varför

AMILCAR

erhållit benämningen

Bilen för de utvalda

kan varje AMILCAR-ägare förklara för Eder.

Fransk kvalitetsautomobil. Täckta och öppna 2-5-sitsiga modeller.

AMILCAR A.-B. BILAGENTUR

Coldinutrappan 1. (Nära Rådhuset)
Stockholm. Tel. K. 5533.

MALCO

Automatisk Vindrutetorkare

Den erkänt förnämsta vindrutetorkaren på den amerikanska marknaden.

Driftiga återförsäljare sökas.

Malco Products Corporation
BROOKLYN, N. Y.

Fabriksrepresentant:

ERNST G. EKSTRÖM

Tel. N. 8009 SÖDRA KUNGSTORNET Stockholm

RUDGE WHITWORTH

erövrade

Stockholms Dagblads Pokal vid S. M. C:s vårtävling.

Denna tävling var "så svår, att den enligt pressen utgjorde en typisk hösttävling med såphala, djupspåriga vägar, en tävling, som man nog kommer att tala om i klubbkretsen en tid framåt."
Denna seger bevisar, att Rudge Whitworth är en god och pålitlig landsvägsmaskin.
Pris med elektr. belysning endast **kr. 1,375**:—.
Köp en RUDGE och bliv belåten. Maximum av kraft för minimum av kostnad.
Fullständigt reservlager.

Generalagent:

STACH & C:o

SVEAVÄGEN 94, STOCKHOLM. Telefon 86263.

Återförsäljare antagas. Gamla maskiner tagas i byte.

20:de århundradets bärande idé.

(Forts. fr. sid. 1.)

vis följas åt. I England t. ex. sammanfalla för den största kroppshöjden med områdena för de ljusaste färgerna, i norra Frankrike finnes en trakt, där man påträffar såväl den största kroppshöjden som de ljusaste färgerna och de längsta skallarna. Både de mellersta och södra delarna av Frankrike visa mörka färger och kort växt, men huvudformen är olika, i trakterna av Medelhavskusten och sydvästkusten uppträda mindre korta eller längre huvuden, så att man drives till det antagandet, att två långskalliga raser skulle vara företrädda i Frankrike, en ljus, högvuxen i norr och en mörk, kortvuxen i söder medan i mellersta Frankrike mörka färger, kort växt och kortskallighet följas åt och låta förmoda en tredje ras. I Tyskland finnes ävenledes i nordväst ett område, utmärkt av hög växt, ljusa färger, längre skallar och smala ansikten, i sydost ett område, likaså med hög växt, men med mörka färger och kortare skallar. I sydvästra Tyskland följas mörka färger av kort växt, korta huvuden och breda ansikten. Denna samhörighet mellan enskilda kännetecken är ofta fullständigt tydlig, allteftersom ett visst kännetecken till- eller avtar, tillta eller avta andra kännetecken i lika grad.

Om man vidare studerar enskilda länder eller landsändar rasvetenskapligt och ordnar de ovannämnda kännetecknen (växt, huvud- och ansiktsform, hud-, hår- och ögonfärg o. s. v.) i tabeller, om man alltså inte fäster sig vid de olika typernas geografiska fördelning utan sammanför individerna enligt de olika komplex av kännetecken de förete, så finner man återigen vissa korrelationer mellan de olika kännetecknen. Hos folket i nordvästra och västra Tyskland finner man t. ex. relativt oftare längre huvuden och ljusare färger hos de högväxta individerna, hos de kortväxta relativt oftare mörka färger; samma sak gäller i Möre i Norge samt i norra och mellersta Frankrike. I sydöstra Tyskland liksom i hela området mellan Östalperna och Grekland följes hög växt av mörka färger och korta skallar samt tillika av egendomligt avhuggna bakhuvuden och kraftig, starkt framskjutande näsa.

Genom mera ingående iakttagelser av sådana varandra åtföljande kännetecken kan man slutligen fastslå de rena typerna för de raser, av vilka en befolkning är sammansatt. T. o. m. om rena typer av ifrågavarande raser, till följd av långvarig blandning, icke mera stöde att finna, skulle man genom korrelationerna mellan olika kännetecken kunna sluta sig till utseendet hos de raser, av vilka en blandbefolkning är sammansatt.

Så starkt uppblandade äro emellertid varken Europa eller andra världsdelar ännu, att det icke finnes områden, där de särskilda raserna mer eller mindre tydligt överväga. Nordvästeuropa, särskilt Skandinavien, visar en enhetlighet i sin människotyp, vilken frapperar redan den ytlige betraktaren genom en bestämd sammanställning av kroppsliga kännetecken, hög växt, ljusa färger, smalt ansikte, lång, över nacken utskjutande skalle. De österrikiska Alperna visa likaså vid den ytligaste iakttagelse en viss ständigt återkommande typ, rasvetenskapligt beskriven som dinarisk; bland slovener, kroater, serber, albaner och montenegriner framträder denna typ än starkare. Spanien och Syditalien visa en jämförelsevis homogen befolkning (medelhavsrasen), likaså nordöstra Europa samt en del smärre, mestadels bergiga trakter i Mellaneuropa. Just genom iakttagelse av sådana relativt enhetliga människogrupper inom bestämda områden kan man, sedan rasvetenskapen först fastställt de särskilda rasernas viktigaste kroppsliga kännetecken, även sluta sig till andra, ännu icke genom mätningar bestämda drag, och en sådan relativt enhetlig människogrupps uppträdande ger sedan också en bild av den ifrågavarande rasens själsliga typ.

Metoderna för rasbiologiska mätningar kunna vi här icke ingående behandla. Vi hänvisa till Martins "Lehrbuch der Anthropologie" (1914) och det av Mollison författade kapitlet "Technik und Methoden der physischen Anthropologie" i bandet "Anthropologie" (Kultur der Gegenwart, del III, avd. V, 1923). Beteckningarna "långskallig", "kortskallig" (resp. "långhuvad", "korthuvad") samt "brett" och "smalt" om ansikten måste dock här i korthet fixeras.

Som l å n g s k a l l e betecknar man en skalle, vars längddiameter (uppifrån sett) betydligt överstiger tvärdiametern, som k o r t s k a l l e en, vars tvärdiameter är nästan eller alldeles lika stor som längddiametern. Man mäter huvudets största längd o. bredd (på ett särskilt fastställt sätt) och uttrycker sedan tvärmåttets förhållande till längdmåttet i procent; det sålunda funna procenttalet kallas skalle- resp. huvudindex. Om en skalle alltså är lika bred som lång, så är den en utpräglad kortskalle med index 100. Har skallen en bredd, som uppgår till 70 proc. av längden, betecknas den som långskalle med index 70. Man räknar långskallar upp till index 74,9; mesocefaler från 75 till 79,9, kortskallar från 80 och uppåt.

A n s i k t s f o r m e n bestämmes efter förhållandet mellan ansiktshöjden och okbågsbredden, den förra uttryckes i procent av den senare. Ansiktshöjden är (ungefärligt uttryckt) avståndet från den punkt av näsroten, som ligger i jämnhöjd med ögonbrynens avslutning inåt, till den lägsta (icke främsta) punkten av hakan. Okbågsbredden är okbågarnas största avstånd från varandra. Man kallar det funna procenttalet (morfologiskt) ansiktsindex och räknar breda ansikten upp till 84,9, medelbreda ansikten från 85 till 89,9, smala ansikten från 90 uppåt. Med avseende på levande huvuden sättas gränssiffrorna lägre; X — 83,9, 84 — 87,9 88 — X.

En högre huvudindex anger alltså ett kortare huvud, en lägre anger ett längre. Däremot anger en högre ansiktsindex ett smalare, en lägre ett bredare ansikte.

NATIONEN

Politisk veckotidning.

Redaktion och Expedition:

SÖDRA KUNGSTORNET
Stockholm.

Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:

Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa, Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:

Efter text .... 20 öre mm.
å textsida .... 25 öre mm.

25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.

Rabatt vid upprepad annonsering.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 22. Fredagen den 3 Juni 1927. Årg. 3

Svenska samhällsskickets historia.

I. Från äldsta tider till Gustav Vasa.

I närvarande tid, då politiker och statsmän av böjliga ryggens typ i servil underdånighet för det revolutionerande Israel tävla om att få "reformera" det gamla svenska samhällsskicket i spillror och allt göres vad göras kan för undergrävande hos folket av aktningen för dess egen historia och kulturarvet från förfäderna, kan det vara på sin plats att särskilt påkalla uppmärksamhet å det förgångna. Utvecklingen icke minst i vårt land har tydligt visat, att språng ut i det okända, experimenteranden äro farliga ting. Det gäller i stället att i utvecklingen framför allt bygga på den egna fasta grunden, där erfarenheten och den sanna visheten föra spiran, och icke gottköpsfrasen. Hade svenska statsmän och politiker insett detta, skulle det förvisso ej ha behövt se ut här i landet såsom det nu gör och vårt svenska folk hade icke behövt såsom nu vara gäldbundet åt det internationella Mammon på många miljarder. Att släppa kontakten med sitt förflutna är för ett folk detsamma som att svika sig själv. För att i en tid som denna, då den statliga styrelsen och förvaltningen hota att föra till allmänt kaos, kunna bilda sig en uppfattning om vad som är att göra för utvecklingens ledande in på sunda och hållbara linjer, är det en nödvändighet att återknyta det förlorade sammanhanget på olika viktiga punkter med det förflutna och följa det svenska samhällsskickets historia tiderna igenom. Vi införa för dagen nedanstående sammandrag därav från äldsta tider intill Gustaf Vasa.

Svenska folket benämndes ursprungligen götar.*) Den mest betydande samhällsklassen i Sverige under forntiden var odalmännen dvs. de, vilka innehade släktjord (odal). Hela makten låg hos odalmännen, vilka utövade den å ting, som ursprungligen ej blott var en domstol utan också den enda administrativa myndigheten. Väl fanns det en hövding i fred, häradshövdingen, ordförande å tinget, samt en hövding i krig, drotten, men icke någon konung. Drotten, härkonungen, blev småningom permanent, o. sålunda uppkom fylkeskonungadömet. Därefter uppträdde storkonungen, som slog under sig fylkeskonungarnas områden, avsatte småkonungarna samt ersatte dem med jarlar, vilka voro storkonungens trogmän i landskapet. Lagmannen var ordförande i landskapstinget, som spelade rollen av folkrepresentation och landskapets högsta i administrativa o. skattefrågor. Den egentliga makten förblev alltjämt hos odalmännen. Storkonungen i Uppsala var anförare i krig, men hans makt i fredstid var obetydligt större än lagmannens. Genom svearnas seger över götarna hade de uppländska folklanden förvärvat rätt att storkonung taga och vräka (avsätta).

Konungen skulle enligt Upplandslagen "landom råda, rike styra, lag styrka och frid hålla". Lagstiftningsmakten låg hos landstingen, och de särskilda landskapen hade egna lagar o. voro på det hela taget mycket självständiga. Förutom landskapstingen, höllos en gång om året "alla svears ting" i Uppsala (varav en kvarleva är distingsmarknaden) och "alla götars ting" vid Gudhem i Västergötland.

Under landskapsfejderna, som varade från år 1060 och tvåhundra år framåt i tiden, blevo odalmännen utarmade, och stormännen, som bestodo av krigshövdingarna, storbönderna ("herrar") och prelaterna, tillvällade sig odalböndernas makt. Följde så Folkungatiden (1250—1389), då Birger Jarl och Magnus Ladulås väl befäste konungens makt, som dock kort därefter sjönk för att giva vika för stormännens makt. Det är att bemärka, att redan under denna period funnos i landet fullt utbildade våra fyra "Riksstånder", f o l k e t o r d n a t e f t e r i n t r e s s e- o c h k v a l i f i k a t i o n s p r i n c i p e r: adel, präster, borgare och bönder. Då emellertid, såsom sagts, stormännen vid denna tid hade det avgörande inflytandet och ville gälla för konungens råd, var det vanligt, att konungen samlade dessa till herredagar (ursprunget till riksrådet), och landskapstingen miste sin förutvarande betydelse. Nu hade icke längre de uppländska folklanden privilegium på att välja konungen, utan samlades till kungaval från varje landskap lagmannen och 12 från landskapet. De svenska grundlagarna funnos redan nu och utgjordes av de eder, konung och folk svuro varandra. Konungens lagstiftning börjar ock med edsöreslagarna om hemfrid, kvinnofrid, kyrkofrid och tingsfrid. Landskapslagar-

(Forts. å sid 4.)

*) Götar eller jotar betyder folk; jfr "fornjotar" = fornfolk, och "jotar" är samma ord som det forntyska "Liset" nu Leute.

Israeliternas frammarsch i Sverige.

Efter prof. Winroth "Strödda uppsatser".

Se i övrigt, huru förhållandena utvecklat sig i landet, skrev prof. Winroth i sina Strödda uppsatser 1913. I min barndom visste man i Stockholm knappast om andra israeliter än de två bröderna Leja med sina gottköpsartiklar för stora och små barn. Huru annorlunda nu. Vi hava dem överallt, alltjämt i livlig köpslagan, men i större förhållanden och under ivrig inbördes handräckning. Fattigt land, säga de och skuffa skrockande på varandra, men förfärligt enfaldigt folk. Ändå rätt bra att få, blott att man sköter det rätt och till en början icke går bröstgänges tillväga. Så småningom förvärva inflytande, sätta högt pris på sitt och de sina och hålla dem i god belysning, suga sig fast överallt där livet flödar såsom starkast, göra sig till mellanhänder och ställföreträdare för allt och alla, uppmuntra massans och enskildas behov och genom verkligt eller förespeglat avhjälpande få dem i sin hand, tillägna sig bestämmande inflytande på maktfördelning och värdeförändringar och i tid flytta sig och sitt över från förlust- till vinstsidan samt framför allt hålla ihop, arbeta i det tysta och låta andra löpa riskerna av misslyckat utfall och andra obehagliga påföljder. Pressen är ett gott medel, men det är så många andra, som därigenom kunna vinnas och i sin ordning komma till användning.

Svenska akademien hölls under sin forne energiske ledare stängd för ej blott August Strindberg utan även israeliter. Men så fort bålverket fallit, var man genast färdig med bot och bättring. Av Strindberg fanns väl ej längre kvar mer än minnet av en rik begåvning med de äkta svenska dragen av hetsig kampglädje, växlande stämningar och brusten harmoni, men dess mer av det andra med dess banala pose, ytliga gottköpsarbete och måttlösa reklam. I en enda serie tre halvsemiter med oförvanskade rasmärken under pressens mångstämmiga bifall till vad så gjorts för att avplåna den samlade skulden till det svenska andelivets nydaningar. En enskild tacksamhetsskuld har det väl åter gällt att infria, då en riksdagens ledamot frambar motionen att låta evangelisk trosbekännelse ej längre utgöra villkor för att ingå i statsrådet och sålunda sökte bereda israeliter lättare tillträde därtill. Såsom om de icke ändå hade tillräckliga tillfällen att i sitt intresse påverka regeringsärendenas gång. I sin reformiver har den nya liberala regeringen även tillsatt en trustkommitté, av vars sex medlemmar två äro rena israeliter. Det är då ett missförhållande, om man får räkna en israelit reda sig med två vanliga kristna och en sådan med två svenskar. Att den kristna ordföranden är Sveriges kivckaste skämtare och en mästare i tokiga infall, lär nog ej bringa någon hjälp i en så allvarlig sak. Det gäller dock en envåldig makt över vårt näringsliv, att förgöra, stäcka eller låta blomstra, och därmed även över värdepapperen, att höja, sänka och hålla i oro; och på aktiemarknaden äro ju israeli-

(Forts. å sid. 4.)

Världsrevolutionen inför sitt avgörande.

Äntligen vill det synas, som om Västerlandets kulturfolk vaknat till insikt om den ohyggliga fara, som den bolsjevikiska världsrevolutionen under Israels spira innebär. I åratal tolererades det brottsliga undermineringsarbetet i snart sagt alla länder utan att staternas organ funno sig föranlåtna att taga saken på allvar. Flerstädes kom det också till blodiga revolutionära utbrott, som så när bragt ett flertal folk under "proletariatets diktatur". Särskilt ansatt har de senaste åren det engelska imperiet, "det stora bålverket mot revolutionen" (Moskvas egna ord), varit. Såväl i moderlandet i Europa som inom dominions har situationen vid olika tillfällen varit ytterst allvarlig. Hade ej i denna tid en statsman av Baldwins läggning och mått stått i spetsen för det engelska väldet, vet ingen, huru det gått; den stora kolstrejken, organiserad, finansierad och ledd från Moskva i revolutionens intresse, var heltsäkert ett av det allvarligaste angrepp som imperiet någonsin varit utsatt för, men tack vare att landet lyckats att skydda sig mot de underjordiska krafternas strävanden att diskvalificera den statliga styrelsen lyckades det att bemästra de revolutionära stormarna. Dessas art och natur visa tydligt, vilka finansiella jättekrafter, som i proletariatets namn varit i verksamhet för Englands omstörtning. Och samtidigt utvecklade de en febril verksamhet i snart sagt alla andra civiliserade stater, vilken sedan år tillbaka utgjort ett ständigt hot mot de bestående ordningarna.

Vad som nu bragte den världsrevolutionära krisen att kulminera var tydligtvis Moskvas stora uppmarsch i fjärran Östern. Slag i slag följde därpå inskridanden från stormaktsregeringarna i Kina, Japan, Frankrike och slutligen England. I vår ledande artikel i nästföreg. n:r konstaterades, att Israels världsrevolution råkat i svår motvind. Tecknen talade nämligen tydligt om en förestående generaluppgörelse på fullaste allvar med den judiska världsrevolutionen från de västerländska stormakternas sida. "Vårt tålamod är slut", förklarade Baldwin i engelska underhuset, när han förra veckan där redogjorde för Moskvas undermineringsarbete inom imperiet och föreslog parlamentet att avbryta de diplomatiska och kommersiella förbindelserna med revolutionslandet. Hans yrkande bifölls även vid underhusets sammanträde någon dag senare. Socialistpartiet, som överbevisats om de mest intima förbindelser med revolutionsregeringen i Moskva, var urståndsatt att leverera någon egentlig motbatalj. Det material Baldwin framlade som resultat av den stora Arcosräden var överväldigande och blottade revolutionsarbetet icke endast inom England i hela dess omfattning, utan också i kolonierna, Amerika o. s. v., o. man kan taga for givet, att en mängd komprometterande uppenbarade aktstycken varit av natur att icke kunna framläggas inför parlamentet och offentligheten. Revolutionssällskapet i London fick några dagar på sig att packa koffertarna och ge sig i väg.

Återverkningarna av Englands resoluta inskridande förmärktes strax på olika håll. Omedelbart efter Englands brytning följde ett beslut av Kanadas regering att annulera det år 1921 undertecknade handelsavtalet med sovjetregeringen, beslutet motiverat med uppdagandet av en från Moskva ledd omfattande spioneri- och omstörtningspropaganda inom landet. Även från andra håll rapporteras inskridanden och ökad vaksamhet gentemot den revolutionära propagandan. I Paris ägde någon dag efter Londonregeringens avbrytande av förbindelserna med Moskva en stor interpellationsdebatt rum i deputeradekammaren under extra polisvakt, varvid inrikesministern Saurraut skarpt fördömde den bolsjevikiska propagandan såsom direkt brottslig. Utrikesminister Briand förklarade under debatten, att franska regeringen ansåg Moskvaregeringen identisk med Tredje Internationalen men att den f. n. icke önskade diskutera frågan om en brytning. Vidare förspörjes om förhandlingar mellan London, Paris och Washington om bildandet av en stor entente mot bolsjevismen. Presidenten Coolidge har tagit kapten Lindberghs flygbragd som anledning till ett återupplivande av de hjärtliga relationerna mellan ententens stater och amerikanske ambassadören i Paris, mr Herrick, höll för några dagar sedan i samband med en anordnad högtidlighet ett yttrest skarpt tal mot bolsjevismen, däri han förklarade, att Amerika med den yttersta energi kommer att försvara sig mot bolsjevismen. Han jämförde sovjetregimen med "en galning, som

(Forts å sid. 4.)

Tyska Johanniterriddare på lusttur till Stockholm.

Riksmarskalken Printzsköld får en nyttig lektion i "kampen mot otron"!

Den illustra tidningen "Johanniter-Ordensblatt" tillkannager i ett av sina senaste nummer, att Norddeutsche Lloyd planerar en pingstfärd med den magnifika ångaren "Lützow", och rekommenderar Johanniterriddarna att mangrant deltaga i den lockande färden. Först styres kosan till Oslo — måhända ligger det en särskild tanke i att visiten först ägnas Norge, ty detta land var ju på sin tid föremål för kejsar Wilhelms speciella omsorg och intresse. Från Oslo ställes färden till Kongens By samt därefter till Stockholm med vederbörliga museibesök och utflykter. Den planerade lustturen avser ej endast att vara en rekreationsresa, utan framför allt att vidga vetandet i allmänhet samt kännedomen om våra nordiska "högt stående kulturländer", med vilka Tyskland, förutom en mängd handelsförbindelser, även underhåller "ett fruktbart andligt utbyte".

Ja, denna vackra tanke är i och för sig själv högst lovvärd. Och idén kommer precis som på beställning, ty nyligen framhölls i några artiklar i Nationen, huru den svenska avdelningen av den famösa Johanniterorden i senare tid uppenbart råkat på irrvägar. Genom excellensen riksmarskalk Printzskölds intagande med säte och stämma i Johanniterordens direktion har, såsom därvid påvisades, Orden kommit från sin egentliga uppgift i "kampen mot otron" d. v. s. mot judendomen och i stället vigt sig åt dennas tjänst. Riksmarskalken Printzsköld är nämligen, såsom allmänt känt, den förste tjänaren under det allsmäktiga huset Wallenberg och därmed den judiska storfinansen i allmänhet.

Med kännedom om, vilken oerhörd skada som judefinansen just tillfogat Tysklands icke-judiska inbyggare, främst de gamla furstehusen och den tyska aristokratien, varur Johanniterorden rekryteras, så skulle det ej förvåna oss, om man redan observerat o. tagit intryck av de av oss gjorda avslöjandena rörande den svenska Johanniterordens tvivelaktiga existens. I allt fall vore det nog till nytta för det fortsatta andliga utbytet inom Johanniterorden i Tyskland och Sverige, om de tyska ordensbröderna vid sitt beramade pingstbesök toge litet närmare kännedom om sina svenska kollegers förehavanden. Det skulle helt säkert vara ganska välgörande för Ordens fortsatta tillvaro.

I den åberopade notisen i Johanniter-Ordensblatt upplyses bl. a., att Bornholm passeras på hemvägen. Vi skulle snarare hava fäst oss vid, om B o r g h o l m skolat angöras, ty H. M. Drottningen lärer hysa ett särdeles livligt intresse för Johanniterorden, både i Tyskland o. Sverige. Vilket vore väl då naturligare, än att de tyska Johanniterriddarna på återresan uppvaktade Hennes Maj:t, ifall hon då eventuellt anlänt till det vackra Sollliden? Men då vilja vi tillråda de svenska hrr Johanniterriddare att snarast möjligt dessförinnan företaga en utrensning inom Orden, så att de tyska ordensbröderna icke måtte komma med alltför svarta intryck från sitt besök hos de svenska. Ty H. M. Drottningen skulle för visso bliva djupt bedrövad, om hon av de tyska Johanniterriddarna finge bekräftat, vad vi själva redan funnit och framhållit, nämligen att Johanniterorden i Sverige numera sorgligt nog totalt svikit sin uppgift i "kampen mot otron" samt i stället blivit överlöpare och sålt sig åt Israel.

Ehrenritter.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:o 21.

De inhemska lånen. Till det jag framställt på vår senaste sammankomst, vill jag ännu tillägga en detaljerad förklaring om de inhemska lånen. Om de utländska lånen är det överflödigt att vidare orda; de hava givit oss gojernas nationalpenningar. För vårt rike kommer det icke att finnas utlänningar, alltså kan det icke bliva fråga om några utländska lån.

Vi hava begagnat oss av deras administratorers falhet och regenternas efterlåtenhet för att få våra åt gojim-regeringarna utlånade summor dubbelt, tredubbelt och fyrdubbelt igen. Vem skulle kunna göra detsamma åt oss? Därför kommer jag att behandla endast de inhemska lånen. I det staterna kungöra om upptagande av ett sådant lån, öppna de teckning på sina växlar, d. v. s. på procentbärande papper. För att göra dem tillgängliga för alla, bestämmas deras pris från hundra till tusen; därvid göres ett prisavdrag för de först tecknade. Dagen därpå höjes priset på konstlad väg, som om alla skulle kasta sig över dem. Efter några dagar meddelas, att statsverkets kassor äro överfulla o. att man icke har någon användning vidare för penningar (varför skulle man taga dem?). Teckningen har, som det påstås, flera gånger övertecknat det äskade lånet: häri ligger hela effekten — nämligen ett bevis på huru stort förtroende man har för statens växlar.

Passiva och skatter. Men då komedien är utspelad, uppstår faktum av den uppkomna passiven och därtill en särdeles betungande. För räntornas amortering är man tvungen att tillgripa nya lån, som icke be-

(Forts. å sid 4.)

Den 3 Juni

Skall Konungen inskrida?

I vår ledande artikel i föregående nummer framhölls såsom det enda säkra medlet mot den under Alljudas hägn inaugurerade förstörelsepolitiken U p p l y s n i n g. För den ointierade och i politiska ting oerfarne kunna ju de här rådande förhållandena måhända förefalla ganska normala och lyckliga i jämförelse med vad som tilldrar sig i andra länder. Den lugna ytan behöver dock visst icke betyda, att lugn råder i det inre. Den, som något närmare lärt känna de krafter och intressen, vilka bakom den praktfulla "demokratiska" fasaden sköta spelet och de underbara metoder dessa konstnärer i politik och ekonomi tillämpa, har emellertid ej kunnat undgå att se, att det rådande relativa lugnet endast är ett sken, som när som helst kan förbytas i det fruktansvärdaste oväder. Snart sagt allt av makt och betydenhet i samhället har inriktats i det organiserade förstörelsearbetets tjänst. Det offentliga ordet och de statliga myndigheter, vilkas uppgifter skulle vara att vaka över författningens rätta efterlevnad och att tillgodose det allmännas intresse, hava i tysthet förvandlats till lydiga redskap åt den folkförslavande inkräktaremakten, ja, själva konungamakten har "inringats" på ett sätt, som i hög grad undergräver monarkens möjligheter att kunna fullgöra sin riksvårdande uppgift enligt konstitutionen. Efter att sålunda hava lagt under sig de första stora försvarsverken, har det i segertecknet framstormande Israel medels koruption, lögn och provokation fullföljt verket på alla områden, systematiskt utarmande folkets massor, skuldsättande det allmänna på miljarder till Den Gyllene Internationalen och så fullständigt som möjligt utrotande allt vad svenska moraliska och kulturella värden heter.

Hela denna utveckling i förstörelsens tecken, som skulle bereda vägen för Alljudas oinskränkta herravälde i Sverige, var på förhand i detalj planerad och förberedd. Den skedde i demokratiens namn, med de vilseförda massornas hjälp. Medan massorna vunnos medels storståtliga löften, aldrig avsedda att infrias, och deras ledare med allsköns personliga förmåner, tystades de bildade kretsarna medels hot eller klingande valuta. Men demokratien av i dag var aldrig avsedd att vara annat än förrättare av en tillfällig roll åt det världserövrande Israel. När denna väl utförts, var det meningen att låta den försvinna på samma behändiga sätt som den berömde mohren, ehuru naturligtvis under fullt "korrekta" former, som alltfort gav utvecklingen sken av att tjäna demokratiens ideal d. v. s. det arbetande folkets "heliga" sak. Man förstod nämligen, att det ögonblick naturnödvändigt måste komma, då demokratien vaknade, massorna blevo underkunniga om vad som förehades. Då skulle missnöje och oro inställa sig inom alla samhällsklasser och otrevligheter tilläventyrs kunna uppstå för Höga Vederbörande. Härför hade man också förutseende som alltid inrättat sig genom att i lagom tid i alla länder köra fram med det stora effektnumret "proletariatets diktatur" varmedels de sista resterna av de olika kultursamhällena för all tid skulle bortsopas och allt och alla uppgå i Israels världssjälvhärskardöme. Men där ej folken voro hågade att utan vidare acceptera "proletariatets diktatur" såsom en övergångsform till det judiska världsriket, bjöds även tillfälle till andra möjligen mera sympatiska dylika utan direkt arkebusering av det "förtryckande" bildade klasserna. Betecknande är, att det internationella parti, vars enda uppgift var att för Israels räkning revolutionera alla samhällen, också hos oss tolererats och medgivits representationsrätt i Sveriges riksdag samt tillåtits att här driva sitt infernaliska, omstörtande spel såsom hade det varit ett fullt lojalt svenskt parti. Detta har sin förklaring i den dominerande maktställning som judendomen numera intager inom det politiska partiväsendet, statsmakten o. pressen.

I det högallvarliga läge, som uppstått, hade man haft anledning hoppas och tro, att de, som svarade för den statliga myndigheten, äntligen skulle taga sitt förnuft till fånga och bryta med en utveckling, som måste föra till den nuv. ordningens fall. I en artikel för någon månad sedan, "Riksdagen vaknar?" vände vi oss till riksdagen med en maning att se verkligheten i ögat och i känslan av ansvar handla därefter. Vissa tecken till uppvaknande hade nämligen försports inom skilda partier. Men regering och riksdag lyssnade naturligtvis icke till vår obetydliga röst. De fortsatte och fortsätta alltjämt på den inslagna stråten. Utvecklingen under denna riksdag har tydligt visat, att de direkt provokatoriska krafterna inom partierna allt fortfarande oinskränkt föra spiran. Inför den utvecklingstendens i riktning mot diktatur under Alljudas hägn, som f. n. är skönjbar och i alla länder o. även hos oss alltmera aktualiseras, kan våra partiledares hållning omöjligen tydas annorlunda än såsom direkt provokatorisk. I sina tal hävdar man visserligen ännu i allmänhet sin anslutning till den demokratiska ordningen, där man förtjänat sina sporrar och i de flesta fall också betydande ekonomiska o. andra förmåner, men i handling gör man vad i ens makt står för att genom provokationspolitikens bevarande o. fullföljande öka på förutsättningarna för iscensättandet av den av den hemliga regeringsmakten åstundade nästa fasen i utvecklingen: det demokratisk-parlamentariska systemets störtande och diktaturens upprättande. Det hör till texten, att man i dessa dagar satt sådan fart i propagandan utåt för såväl kommunismen som fascismen, vilkas tid att spela en roll nu tydligen anses vara kommen. De ledande partitidningarna tävla i sensationella meddelanden om de intressanta spirande utomparlamentariska rörelserna, och slå av bästa förmåga på reklamtrumman. När fascisterna hålla en övning utanför Stockholm med ett 70-tal ynglingar utlägges den välvilligt som en krigsövning av 300 à 400 fullt stridsberedda män o. s. v. Denna utveckling förespådde vi för någon månad sedan. Den nu igångsatta propagandan i pressen och annorledes ställer i utsikt aktningsvärda bråk och skärmytslingar de begge rörelserna emellan inom få månader. Det finnes emellertid såsom vi tidigare framhållit under förhandenvarande förhållanden anledning att ställa sig betänksam visavis den fascistiska vägen. Sådan rörelsen utvecklat sig måste det anses mycket ovisst, vad vägar den egentligen ärnar vandra och vilka syften den kommer att främja. Åtskilliga egendomliga förehavanden av rörelsens ledning under dess tidigare tillvaro samt det mycket ensidiga inriktandet mot kommunismen, som ju dock endast är ett av Israels många, må vara dess mest farliga, redskap ger anledning till vaksamhet. Med kännedom om de hemliga makternas högt uppdrivna skicklighet att tillgodogöra sig och utnyttja snart sagt varje rörelse i vår tid, som bjuder tillfälle till maktutveckling, måste också den svenska fascismen i dess nuvarande gestaltning te sig som en farlig väg. Härmed hava vi dock ingalunda velat underkänna berättigandet och värdet av varje initiativ eller åtgärd att vilja avslöja de kommunistiska revolutionärernas dunkla förehavanden. Vissa tidningars sätt att i närvarande stund gyckla över fascismen såsom de i regel gjort med kommunismen är synnerligen illa på sin plats, eftersom det just är de själva och deras partier, som genom sin direkt provokatoriska verksamhet framskapat den stämning av missnöje och oro, som nu ger vissa möjligheter åt såväl kommunismen som fascismen. Det råder intet tvivel därom, att ej flertalet unga personer, som anslutit sig till de båda rörelserna, gjort det av ideella och rena motiv. De äro var på sin sida förtvivlade över det rådande vanstyret och missförhållandena samt varmt besjälade av idéerna. Men leder icke deras ungdomliga offervilja till det resultat de åsyfta, utan kanske i stället till ett än mera ofritt tillstånd än det nu rådande, då ha deras entusiasm och offer varit förgäves! Det är ansvarslöst av de för det rådande oefterrättlighetstillståndet ansvariga att utan att vilja göra något för åstadkommande av en ändring till det bättre nu bara förlusta sig över och gyckla med "de unga vettvillingarna".

Nej, den enda säkra vägen att komma tillrätta med missförhållandena är den vi redan framhållit U p p l y s n i n g. Samtidigt måste alla krafter inriktas på skapandet av en medveten och stark opinion hos vårt folk för inaugurerandet av en helt ny politik, en opinion som en gång för alla gör slut på den hemliga regeringsmaktens nu utövade illegala maktutövning och tvingar de institutioner och myndigheter, som enligt författningen svara för makten, att ärligt och samvetsgrant fullgöra sina skyldigheter i det egna landets och folkets tjänst. Det kommer härvid främst an på, att bäraren av den konungsliga värdigheten, Konungen, helt utnyttjar sina konstitutionella befogenheter samt vidtager de erforderliga åtgärderna i restaurerande anda. En förändring till det bättre låter sig f. n. överhuvud svårligen tänkas utan ett ingripande från högsta ort i överensstämmelse med konstitutionens bud. Så sant som Sveriges folk av ålder är monarkiskt sinnat, väntar det i ett allvarsläge sådant som det nuvarande ett verkligt initiativ från sin konungs sida i syfte att bringa ordning och reda i den statliga styrelsen och förvaltningen samt till förhindrande av en fortsatt utveckling på skilda områden, som oundvikligt måste leda till både ekonomisk och moralisk katastrof. Genom ett konungsligt initiativ inom författningens ram skulle redan mycket kunna vinnas för ernående av ett bättre sakernas läge såväl närmast beträffande statsmakterna och deras fullgörande av sina uppgifter som ifråga om den allmänna opinionsbildningen, som f. n. hotar att totalt demoralisera och förgifta vårt folks tänkesätt. Och i den mån eventuella ändringar i författningen visa sig erforderliga för åstadkommande av den oundgängligen nödvändiga högre kvalificerade statliga ordning, som måste påfordras, måste även möjligheter skapas att på konstitutionell grund kunna få dem genomförda. T. o. m. inom riksdagskretsen inses ju numera ganska allmänt det rådande tillståndets ohållbarhet; på de hållen borde man kan det tyckas, då ej heller ställa sig oförstående mot de nyttiga åtgärder, som kunde vara ägnade att återupprätta statsmaktens auktoritet och återföra utvecklingen i landet på sunda och naturliga banor.

Sveriges folk har länge väntat ett initiativ från sin konungs sida, som tydligt och klart visade, att Konungen känner solidariskt med folket. Skall det vänta förgäves, tills det är för sent? Säkert är, att ett i sann mening kungligt initiativ i denna stund skulle hälsas med allmän tillfredsställelse samt i hög grad bidraga att befästa och stärka svenska folkets förtroende och tillgivenhet för det regerande kungahuset.

Invandringslagen godkänd av riksdagen.

I likhet med tidigare andra kammaren biföll första kammaren i tisdags regeringens förslag till lag om utlännings rätt att vistas i riket. Beslutet fattades efter en långvarig debatt, varunder särskilt de socialdemokratiska herrarna Möller och Lindhagen gjorde sitt bästa som oppositionsmän och försvarare de stackars förtryckta utlänningarnas sak.

Regeringens arbetslöshetsförslag antaget av andra kammaren.

Med 117 röster mot 103 biföll andra kammaren i lördags efter 5 timmars debatt k. m:ts av statsutskottet tillstyrkta begäran om anslag å ytterligare 5 milj. kronor till arbetslöshetshjälpen under nästa budgetår. Beslutet fattades med de borgerligas röster mot socialdemokraternas och kommunisternas och innebär ett fortsättande av den nu följda arbetslöshetspolitiken.

För det socialdemokratiska partiet borde det härefter gälla att gå till grunden med problemet och se till att få rättelse i de förhållanden, som ge upphov till den rådande arbetslösheten, vilken på ett så ödesdigert sätt inverkar icke endast på stora arbetaregruppers existens utan på folkekonomien i dess helhet. Detta kan emellertid ej ske utan att de taga avstånd från de chimärer de hittills offrat åt och resolut taga ställning mot de folkutplundrande kretsarnas landsskadliga verksamhet. Folkekonomien upphjälpes icke medels upptagandet av det ena dyra 50-miljonerslånet efter det andra hos storfinansens herrar!

Regeringens skattereform gick om intet.

Riksdagens begge kamrar fattade i lördags sina beslut rörande regeringens kommunalskattereform. Resultatet blev att reformen fälldes — alltså åter ett nederlag för regeringen i en såsom viktig betraktad fråga. Första kammaren biföll förslaget med 72 röster mot 61. I andra kammaren segrade i den slutliga voteringen det socialdemokratiska avslagsyrkandet med 114 röster mot 104. Avgörandet föregicks av en mängd manövrer bakom kulissen med diverse bud och underhandlingar mellan dels regeringen och olika partier dels dessa emellan, och resultatet kom för både regeringen och "de borgerliga" som en överraskning genom en in i det sista hemlighållen överenskommelse mellan socialist- o. bondeförbundsledningarna. — Det hela ett sannskyldigt provstycke på modern parlamentarisk konstfärdighet.

Hr. Heckscher föreläser för Stockholms detaljhandlare.

Det väckte på sin tid som man erinre sig en i icke ringa uppmärksamhet ej minst inom svenska köpmannakretsar, när "nationalekonomiske" professorn Eli Heckscher ingick till k. m:t med begäran om ett rätt så rundligt tilltaget anslag av statsmedel för verkställande av en "utredning" rörande lämpligaste sättet för varudistributionens ordnande. Framställningen beviljades naturligtvis av Ekmanska regeringen. Den hade föregåtts av en energisk presspropaganda, varunder hela raden nationalekonomer i Alljudas tjänst med professor Gustaf Cassel i teten gingo in för den groteska lögnen, att kooperationen ur det allmännas synpunkt representerade "den mest ändamålsenliga formen av varudistribution". Man förstod alltså från början mycket väl, vart hr professor Heckscher avsåg att komma med sin "utredning". Kooperativa förbundet, huset W:s och den judiska storfinansens för ögonblicket alldeles speciellt omhuldade favorit, erbjöd sig också strax att bidraga till finansieringen av "utredningen" — ett erbjudande som dock handelsministern helt korrekt tillbakavisade.

Länge var det jämförelsevis tyst kring den Heckscherska "utredningen". Hr professorn har nu emellertid ansett tiden inne att något "informera" hrr köpmän om sin "utrednings" innebörd och syfte. Till den ändan avhöll han i måndags ett möte med Stockholms Detaljhandlares Centralorganisation. Man måste kantänka i möjligaste mån söka mjuka upp motståndet från de stackars offrens sida, vilka ju med hela den överväldigande tyngden av den moderna nationalekonomiska kvasivetenskapen böra beredas på det oundvikliga ödet. Frågan är ju vetenskaplig, och för den vetenskapliga "kapaciteten" måste man ju böja sig! Hr professorn fann emellertid lämpligt taga saken en smula varsamt och pointerade i sitt föredrag först som sist, att det framför allt rörde sig om att fylla "en lucka i statistiken". Talesättet låter ju nog så oskyldigt och dess syfte att lugna eventuellt oroade sinnen är uppenbart. Men hr professorn och hans "nationalekonomiska" vänner hava tidigare tillräckligt tydligt visat, vad de mena med "luckan i statistiken", som skall fyllas. Denna är ingen annan än den lucka, genom vilken hela den privata s v e n s k a handelsdistributionen skall bringas att försvinna i Alljudas stora monopolkvarn.

Det gäller för hrr privathandlare såväl som för den stora allmänheten att icke låta dupera sig av den judisk-nationalekonomiske professorns trollkonster. Hrr israeliter må argumentera aldrig så vetenskapligt för sina monopolplaner, så står i alla fall klart, att den privata handelsutövningen inom vederbörliga gränser i den fria konkurrensens tecken är och förblir den ändamålsenligaste formen för varudistributionen. Erfarenheten visar tydligt nog vart "demokratiska" monopolbildningar under Alljudas hägn leda såväl i vad angår varupriser som kvaliteter.

Ny ordförande i Kreditkassan.

K. m:t beslöt i konseljen sistlidna fredag att till ordförande i styrelsen för aktiebolaget Kreditkassan i stället för bankdirektören von Krusenstjerna, mot vars funktion som ordförande konstitutionsutskottet som bekant gjort anmärkning, utse hittillsvarande vice ordföranden, generaldirektören Anders Örne. Till ny vice ordförande i styrelsen utsågs professor Martin Fehr.

Spritmonopolet bör synas i sömmarna, anser bevillningsutskottet.

I sitt nu avgivna yttrande rörande spritskatten framhåller bevillningsutskottet, att Spritmonopolet och dess verksamhet närmare böra granskas, innan riksdagen nästa år beslutar om ny koncession. Utskottet förutsätter att regeringen i detta syfte föranstaltar en utredning.

Amerika utdömer avbetalningssystemet!

I Amerika, det stora föregångslandet också i fråga om det moderna avbetalningssystemet, höres i dessa dagar starka röster, som varna för ett fortsättande på de ninslagna vägen. En av Amerikas främste nationalekonomer yttrar rörande avbetalningssystemet och dess konsekvenser bl. a.:

"Avbetalningssystemet är ingen mirakelkur. Inom för detsamma lämpade områden kan det vara en god försäljningsmetod, men det är lättsinnigt att tro, att landet kan föras till ekonomisk hälsa och blomstring genom att en massa människor köper en massa artiklar, som de icke ha råd att köpa. Det mest sinnrikt uttänkta avbetalningssystem kan blända för ögonblicket, men när korten omsider skola läggas tillrätta, blir det obehagliga konsekvenser. Avbetalningssystemet i dess fulla utveckling kan nämligen icke inskränkas till att omfatta endast de varuköp folket måste göra och har råd att betala. Nej, den som lätt får på kredit, vill mer ha. Den till en gång i framtiden uppskjutna betalningen lockar köparna att lägga sig till med en massa saker, som de icke ett ögonblick skulle reflekterat på, om det gällt kontant betalning. Dessa amerikanska avbetalningshem, där möblerna, tavlorna på väggen, böckerna i bokskåpet, pianot i vardagsrummet och bilen i trädgårdsgaraget äro köpta på månatliga avbetalningar — dessa hem äro byggda på en vulkan och minsta olyckliga tillfällighet gör, att det hela störtar samman.

Vilja vi vara fria, oberoende människor eller försjunka i ekonomiskt slaveri? Vilja vi det förra, må vi återgå till gamla, sunda affärsvanor. Den förnuftige mannen sätter pengarna i bank, tills han har samlat det belopp, som något av honom önskat nyförvärv kostar. Den oförnuftige köper genast och lovar betala så småningom. Han får därigenom visserligen den glädjen att hysa en del varor hemma hos sig, men är dock icke ägare till dem och har det obehaget att vecka efter vecka under en lång tid framåt få lämna ifrån sig en del av sin inkomst, varigenom han ekonomiskt lamslås och hindras från att föra en skuldfri människas lugna och oberoende liv".

Dessa sanna ord hava sin fulla tillämpning även hos oss, där det sannerligen är på hög tid att det med all kraft reageras mot det osunda avbetalningsgeschäftet, som icke blott äventyrar den lojala handelns existens utan därtill även hotar medborgarna i gemen med ekonomiskt slaveri under de judiska varuhusen och den med dessa associerade judiska storfinansen. Det är värt att observera, att våra svenska nationalekonomer, som bruka vara framme i alla väder och ståta med sina "nationalekonomiska" synpunkter, icke haft något att säga beträffande denna för nationens ekonomiska hälsa så utomordentligt viktiga fråga; men för den, som något närmare studerat dessa representanters för det judiska ekonomiintresset i vårt land verksamhet, innebär det ingalunda någon överraskning. Det kunde emellertid vara på tiden, att hrr professorer Gustaf Cassel, Eli Hesckscher m. fl. ekonomiska "kapaciteter" upphörde med att kalla sig s v e n s k a nationalekonomer.

Stockholms hamnstyrelse har undersökt Smedsuddsbroläget.

Genom Stockholms hamnstyrelses försorg ha, under den gångna veckan en del djupborrningar företagits i Mälaren mellan Smedsudden o. Långholmen i syfte att undersöka bottenförhållandena med hänsyn till Smedsuddsbrons eventuella förläggande till ett västigare läge än man tidigare räknat med. Detta broläge skulle nämligen kunna ifrågakomma, om man skulle besluta en gatubro oberoende av järnvägens framtida sträckning. Vid den verkställda bottenundersökningen har konstaterats, att grundförhållandena för det nya broläget äro ungefär likartade med förhållandena på den andra, östligare sträckningen.

Prenumerera på NATIONEN.

PÅ UTKIK

Alljudas souskommissionär i kungaborgen.

I vårt förra nummer presenterade vi på Utkiksspalten den man, som främst har äran av det etablerade ytterst intima samarbetet mellan å ena sidan kungahus, hov och högre societet och å den andra huset Wallenberg och den judiska storfinansen, Riksmarskalken Otto Printzsköld. Det säger sig själv, att Herr Rikskommissionären icke kunnat utföra sitt viktiga värv i Den Högre Maktens tjänst utan energiska medhjälpare eller souskommissionärer, huru nu de lämpligast böra kallas. Som den främste och förste ibland dessa torde den man, vars bild vi härovan återgiva, vara att beteckna. Det är Herr Riksmarskalkens närmaste underordnade, expeditionschefen i Riksmarskalksämbetet, friherre Reinhold Rudbeck, tillika tjänstgörande kammarherre hos H. M. Drottningen, Ceremonimästare vid H. M. Konungens hov, samt Sekreterare vid K. M:ts Orden och hos överstyrelsen för Oscar II:s jubileumsfond — alltså innehavare av en rad högst viktiga befattningar, dessa dock förvisso ej mer svårartade än att de allesammans utan större vanskligheter kunde läggas på en enda person med normal arbetsförmåga. Rörande friherre R:s kvalifikationer för de höga poster, han bekläder i hovets tjänst är ju detta närmast hovförvaltningens angelägenhet, men hans representativa duglighet framstår otvivelaktigt i en ganska egendomlig dager i betraktande av särskilt hans mycket märkbara brist på språkkunskaper, då han varken behärskar hov- och diplomatspråket par préférence, franskan, eller de andra två världsspråken, något som ju vid en mängd tillfällen vållat komplikationer och bl. a. föranlett att de utländska ministrarna, när de ringa upp i telefon till Riksmarskalksämbetet för att begära upplysningar, pläga ha för sed att begära få tala med "någon av de yngre herrarna", som kan klara åtminstone ett av de tre språken någorlunda väl.

Det är dock mindre Herr Expeditionschefen, Ceremonimästaren, Ordenssekreteraren och Kammarherren m. m. friherre Rudbecks kvalifikationer för sina många höga befattningar vid hovet, som föranlett oss att här ägna honom en viss uppmärksamhet utan den roll han spelar i egenskap av Riksmarskalken Printzskölds närmaste förtrogne och betrodde, Alljudas Hovkommissionärs "högra hand" i det viktiga värvet. Det kan ju visserligen vara sant, att under hr Printzskölds regemente som riksmarskalk d. v. s. såsom å ena sidan högste hovfunktionär och den andra huset Wallenbergs och den judiska storfinansens främst betrodde på hovet, utförandet av expeditionschefsbefattningen i riksmarskalksämbetet i själva verket bleve tämligen likartat, vare sig frih. Rudbeck eller någon annan besatte posten ifråga men som det nu råkar att vara frih. R. kan det ej undgås, att uppmärksamheten tvingar sig på hans person i egenskap av hr hovchefens närmast betrodde och utförare av dennes befallningar och önskningar.

Kunna frih. Rudbecks kvalifikationer på språkkunskapens område ställas i tvivelsmål så är då säkert, att han på vissa andra representationsgebit sitter inne m. så mycket större färdighet, särskilt när det gäller utvecklandet av den rent ceremoniösa skickligheten. Ingen torde inom nuvarande hovstat i högre grad än frih. R. hava meriterat sig som artig hovman med mjuk rygg. Den, som sett frih. R. "i arbete" vid hovet, glömmer förvisso aldrig synen: Tjogtals bugningar och flyttningar med ena foten till den andra, om det så blott gällt en så enkel åtgärd som t. ex. att överlämna ett program till H. M. Drottningen vid någon fest på Kungl Slottet. Herr Ceremonimästaren utvecklar härvid en skicklighet som sannskyldig charlestonmästare med sitt högt uppdrivna "fotarbete", bockningar och piruetter. Med hovets rangrulla är han ytterst väl förtrogen och besitter en synnerlig skicklighet i fråga om indelandet och graderandet av olika klasser och rangskalor möjligen till någon överordnads glädje men ofta till de underordnades direkta otrevnad.

Herr Ceremonimästarens mest betydelsefulla verksamhet vid hovet är dock utan tvivel den som Ordenssekreterare, vilken befattning förvisso även vållat honom åtskillig huvudbry. Det här numera allsmäktigt regerande Alljuda insåg redan tidigt, vilket härligt maktmedel som erbjöd sig för de nya makthavarna i den gamla svenska ordensinstitutionen. Denna avsåg ju en gång i tiden att tjäna det s v e n s k a intresset, i det att Konungen genom ordensförläningar utmärkte sådana personer, som gjort sig särskilt förtjänta om fosterlandet. "Ordensinstitution är nog så bra, den kan t. o. m. bliva av utomordentligaste värde", tänkte herrar israeliter, "blott den inriktas för v å r a intressen". Så inriktades det svenska ordensväsendet allt mer och mer till att bliva en institution i den alljudiska maktens tjänst. I ordensförläningen hade man ett det mest utsökta medel till behärskande av kretsarna på samhällets höjder, där svagheten för ordensdekorationer alltid varit stor. De, som visade sig tillräckligt "toleranta" och förståelsefulla inför "de nya herrarnas" d. v. s. huset W:s och den judiska storfinansens synpunkter och önskningar inom som utom hovsfären hade att påräkna yttre utmärkelser i riklig mätto t. o. m. de allra förnämsta dekorationer, varemot de, som ej besutto den erforderliga "anpassningsförmågan" och ej voro tillräckligt "demokratiska", riskerade att få vandra sin väg fram på höjderna i mer eller mindre splendid isolation och utan några yttre tecken på sin höga värdighet och sina förtjänster om fosterlandet. Vi nämnde, att Herr Ceremonimästaren och Expeditionschefen i Riksmarskalksämbetet hade sin mest riksviktiga och kanske ock så mest huvudbry vållande uppgift som Ordenssekreterare. I betraktande av den ställning som Alljudas Hovkommissionär Herr Riksmarskalken Printzsköld intager, säger det sig självt att alla Herr Ordenssekreterarens och Expeditionschefens i Riksmarskalksämbetet åtgöranden i fråga om dekorerandet av om riket högtförtjänte personer ske i fullaste samförstånd med Hr Hovchefen. Samtliga ordensutnämningar "påskyndas" av ena eller andra anledningen alldeles extra, andra däremot få såsom varande mindre viktiga "vila" eller "ligga till sig", ja, somliga få t. o. m. "vila" för evigt. Det ändlösa intrigmakeri o. tissel och tassel som äger rum i sammanhang med ordensköpslåendet i vår judisk-"demokratiska" tid skall i detta sammanhang ej ingås på. Herr Ordenssekreteraren utövar här en till synes högst betydande myndighet, vilken dock uppenbart handhaves i den mest fullkomliga överensstämmelse med den allra högsta maktägande sfären Wallenberg—Printzsköld. När denna gyllne sfär så finner önskligt, plägar Hr Ordenssekreteraren t. o. m. ha i sin makt att "stjälpa" mindre önskvärda ordensförläningar, varför han inom de intimare kretsarna erhållit det skämtsamma tillnamnet "huvudtuvan på fyrkanten". Understundom tages det hela emellertid ganska gemytligt såsom t. ex. när Herr Ordenssekreteraren efter lyckligt avslutad lång och kvalfull säsong hos sin tandläkare gladde denne med en Vasaorden, för att nu icke tala om de fall, då personer, vilka på ena eller andra sättet troget tjänat den friherrliga ätten R. och de med denna associerade kungligt belönats med Wasatrissor o. dyl. Hans Excellens Riksmarskalken måste ju ha överseende med sådana små extravaganser av jämförelsevis oskyldigt slag från Herr Ordenssekreterarens sida — "understundom sover också Homerus". Att Herr Ordenssekreterarens närmaste vänner o. anhöriga få litet extra med av grannlåten, kan ju inte vara något att invända emot, då Hans Excellens' egna vänner och intima såsom Wallenbergs Sachs, Nachmanssons Asch, Aschberg, Aronowitz etc nästan digna under välförtjänta — och väl i de flesta fall i lämplig form betalta — svenska ordnar. Utövandet av Ordenssekreterarebefattn. förutsätter naturligtvis en alldeles speciell kännedom av det moderna "demokratiska" samhällets klassindelning, de vedertagna nya arterna av fosterländska förtjänster såsom "tolerans" i uppfattningen etc., praktiska "hänsyn" och "opportunitetssinne" o. s. v. Trots sin obestridliga skicklighet härutinnan synnerligast i sin egenskap av Hans Excellens Hovchefens närmaste underordnade och förtrogne gives det dock tillfällen då Herr Ordenssekreteraren har det besvärligt nog och det i all synnerhet i den permanenta dragkampen mellan hovet och utrikesdepartementet ty bådadera vilja ju plocka åt sig det mesta möjliga. Att en expert på ordensväsendets område som Herr Ordenssekreteraren också är med i den famösa Wallenberg—Printzsköldska Johanniter-Orden, är ju en självklar sak, där man har all anledning förmoda att expeditionen sköles efter enahanda principer som i Riksmarskalksämbetet: Hans Excellens ger order och Herr "Expeditionschefen" expedierar.

Herr Ceremonimästaren och Ordenssekreteraren är även i övrikt nu te för inte Herr Hovkommissionärens i Alljudas tjänst närmast betrodde. Tillfällen, som erbjuda sig att förtjäna en extra slant, få naturligtvis icke underlåtas. Ett par tre decenniers sysslande med folks placering till middagar o. dyl. har förskaffat frih. Rudbeck en viss rutin med sådant, och han har heller icke underlåtit att utnyttja sin förfarenhet på området. Sålunda skall man icke tro, att det är gratis som den högaristokratiske Herr Ceremonimästaren låter taga sin kapacitet i anspråk för placering av folk till banketter vid kongresser m. m. utan tar han i fullaste överensstämmelse med den rådande regimens allmänna grundsatser, betalt för sina höga tjänster, och det nog så grundligt. Så skall han ha tagit 2.000 kronor i arvode för placering vid invigningsfestligheterna till Göteborgsutställningen 1923, vidare 1,000 kronor vid festbanketten i stadshuset för generalpostkongressen i Stockholm året därpå, för att nu nämna ett par exempel. En del tyckte emellertid att Herr Ceremonimästarens pris för placeringen vid Göteborgsutställningen 2,000 kr. var väl högt tilltaget, och det anses, att detta utgjort anledningen till att han bl. a. icke blev anmodad verkställa den omfattande placeringen vid Stockholms stadshus' invigningsfest sommaren 1923. Det väckte ett visst uppseende att övermarskalken för festligheterna icke anmodade Herr Ceremonimästaren att ordna med placeringen vid stadshusinvigningen utan i stället en annan, yngre hovman, vilken fullt oklanderligt skötte uppgiften utan att fordra någon betalning. I förtreten över att ha gått miste om en eller annan hägrande tusenlapp uteblev Herr Ceremonimästaren från invigningsfesten och överöste till tecken på sina misshagliga känslor den arme övermarskalken med en hel massa ovett. Denne blev alldeles förfärad, adjutant som han var hos H. M. Konungen — Herr Ceremonimästaren kunde ju inte gärna ersätta Kungens adjutant! I vad mån Herr Ceremonimästaren också tar extra betalt för sina placeringar vid större fester vid hovet förmäler icke historien, men allting kan tänkas under det Wallenberg—Printzsköldska självstyret.

I sina egna ögon är Herr Ceremonimästaren o. Ordenssekreteraren en utomordentligt viktig personlighet o han försummar aldrig ett tillfälle att understryka denna sin uppfattning för omgivningen därvid ej minst framhållande den stora ä r a det är att få tjäna i hans riksmarskalksämbete. I de höga överordnades, Printzsköld—Wallenbergs — den judiska storfinansens ögon framstår han dock förvisso mera som en lagom intellektuell och habil och alltså väl användbar kraft och befordrare av de höga intressen och syften, som det regerande Alljuda har att bevaka på hovet och som givetvis Herr Rikskommissionären omöjligen själv kan hinna i detalj sköta eller övervaka.

Hovpolitiker.

Från vår nuv. revolutionsministers verksamhet i Tyskland.

En interiör från raiden mot den judiska revolutionscentralen i Berlin 1924.

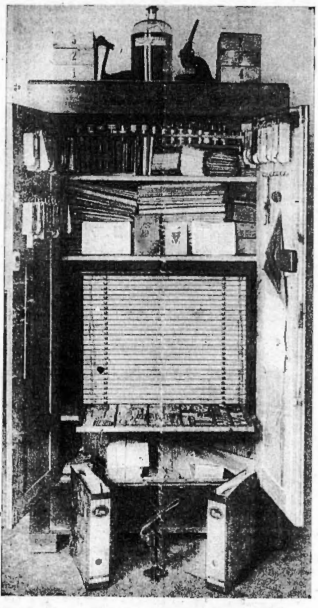

Den av den kommunistiska passförfalskningscentralen i Neukölln utanför Berlin.

Det kan i dessa dagar, då Englands brytning med sovjet är föremål för allmän uppmärksamhet, förtjäna att erinras om precedensfallet från Tyskland år 1924 då tyska regeringen uppvaktade sovjetryska handelsdelegationen i Berlin under ledning av juden Viktor Kopp, nuv. revolutionsministern i Stockholm med en husrannsakan, att hr Kopp fick draga sina färdärvid gjordes, föranledde som bekan, att hr Kopp fick draga sina färde från Tyskland till en mera tjänlig marknad åt Orienten till. Efter experimenterandet på olika håll senast i Japan varifrån han för några månader sedan fick respass, har hr Kopp omsider befunnits passlig för Sverige. Vi ha redan tidigare uttalat, att det finnes anledning för myndigheterna att vara noga på sin vakt just på grund av hr Kopps hitsändande, vilket man har anledning förmoda skett i enlighet med härvarande judiska kretsars goda minne. Att konspirationer också hos oss ske i det fördolda i samma stil som överallt annorstädes, är ju nogsamt känt. Det höves icke någon större fantasi för att föreställa sig vad allt av vederbörande förehaves. Man etablerar ingalunda en revolution av och medels intet.

Vår bild härovan visar en kommunistisk passförfalskningsverkstad fr. nuv. sovjet-ryska ministern juden herr Kopps ryktbara verksamhetstid i Tyskland, vilken i samband med raiden mot handelsdelegationen i Berlin upptäcktes av därvarande polispresidiet i huset nr 33 i Neuköllen en förstad till Berlin. I ett av rummen i verkstaden voro tvenne unga män dag ut och dag in sysselsatta med passförfalskning. Skåpet, som synes å vår bild var uppdelat i fyra fack av vilka det översta innehöll 41 flaskor med kemikalier, ett antal lexika, en bok över heraldik, tysk o. danziger passformulär jämte en hel del halvfärdiga pass, i det andra facket förvarades portföljer med pass från skilda länder förfalskade prästbevis m. m., det tredje facket innehöll officiella stämplar från olika myndigheter, bland vilka även märktes förfalskade stämplar från Kungl Maj:ts befallningshavande i Stockholms län o. i fjärde facket slutligen förvarades en del material för förfalskning av enskilda handlingar, firmastämplar etc. Den undersökning, som verkställdes, gav vid handen, att förfalskningen uteslutande skett för kommunisternas räkning. Bland mycket annat av upplysande karaktär beslagstogs en förteckning å över 600 utfärdade falska pass samt en mängd pass färdiga för användning.

Hr Revolutionsministern ger bierabend!

"I krig äro alla medel tillåtna" säger ett gammalt ordspråk som tydligen icke förlorat sin giltighet heller i våra dagar. Vad som ej står att vinna på den ena vägen söker man nå på den andra. Främst i tillämpningen av denna upphöjda moraliska sats står utan allt tvivel i denna tid d. judiska världsrevolutionsregeringen i Moskva, här sedan någon tid företrädd av juden Viktor Kopp, känd som en av de mest fördomsfria representanterna för den stora världsrevolutionära missionen. En "diplomat" av hr Kopps mått och läggning finner alltid medel för utjämnande av uppkomna svårigheter. Dylika är ju till för att övervinnas! Han kom till Sverige i en mindre behaglig stund, i det att de godtrogna svenskarna begynt att genomskåda arten av de världsfrälsande strävandena med officiell utgångspunkt från Moskva. I all synnerhet måste det ha irriterat, att redaktören för Socialdemokraten hr Arthur Engberg, icke tycktes benägen att utan vidare acceptera de nya frälsningslärorna för proletariatet. Något måste emellertid göras för att utjämna "missförstånden" och skapa en behagligare och framför allt mera fruktbärande miljö. Och vad vore väl härvid mera lämpligt än en kordial "bierabend", varvid personliga relationer under hjärtliga former kunde åvägabringas!

Så kom det sig att restaurang Rosenbad i Stockholm häromdagen fick den äran anordna en högpolitisk bierafton under Hr Revolutionsministerns värdskap. Förutom självskrivna gäster sådana som "lantbruksdirektören" Leufvén, legationsrådet Henriksson professorn och långbadaren Kinberg m. fl. märktes också redaktören Artur Engberg, festens huvudföremål. Aftonen artade sig i hög grad kordial. När det stora ögonblicket så var inne, höjde Hans Revolutionshärlighet sin seidel och talade om det goda förhållandet mellan de båda folken varunder han särskilt komplimenterade oss svenskar för vår bristande "nationella egoism", som betecknades som en av viktigaste förutsättningarna för hans (revolutionerande) mission här i landet, och uttalade förhoppningar om ett stigande kommersiellt och "kulturellt" utbyte mellan Sverige och Ryssland. Redaktör Engberg svarade Hans Revolutionshärlighet i ett tal, vari han uttalade, att svenskarna voro stolta över att deras förfäder grundlagt Ryssland. "Den ryska och svenska folkkaraktären företer stora likheter och Sverige har lika litet rätt att kritisera Ryssland som Ryssland Sverige".

Hr Engbergs svarstal har väckt åtskilligt av mer och mindre enerverade kommentarer i de "borgerliga" dagstidningarna. För vår del kunna vi emellertid icke finna det annat än ganska passande. Hänvisningen till den roll våra förfäder spelat som det stora ryska rikets grundläggare tilltalar kanske icke precis. Svenska Dagbladet och liknande "kulturblad" men var därför visst icke mindre sin plats liksom också jämförelsen mellan den svenska och ryska folkkaraktären varmed vi taga för givet, att hr Engberg långt ifrån avsåg den judiska revolutionshord som i detta nu spelar rollen av det hederliga ryska folkets förtryckare. Av hans tal att döma skulle man knappast tro att Hans Revolutionshärlighet med sin Bierabend" lyckats ernå det storartade resultat som åsyftat var men som den judiska dagspressen tyckes tro sig kunna inregistrera.

Kommunistiskt aktionsförsök i Litauen.

Enligt meddelanden från Kowno ha Litauens myndigheter företagit en räfst med kommunisterna vilka sökt anstifta oroligheter i koncentrationslägret i Worny. Fem kommunister ha dömts till döden samt tio till tukthusstraff.

Gripsholms Medelhavsfärd

i ord och bild.

Med Gripsholm till Østerland

av

Rosa Fitinghoff.

Rikt illustrerad.

Kr. 7:50.

Nu utkommen i bokhandeln.

SVENSKA ANDELSFÖRLAGET

I NYA MÖBELSTILEN

stoppade Herrumsmöbler på lager och beställning.

MODERNISERING och omklädsel utföras, även till slott o. herrgårdar.

SKINNMÖBLER omfärgas så de bli som nya.

Carl Ekelund,

Tapetserare o. Dekoratör

Mästersamuelsgat. 6. Tel 12821.

Se skyltfönstren!

För staden — för landet — för resan

allt för ekiperingen

från **TOPP** till **TÅ**

för Herrar, Damer och Barn, för sport, promenad, högtid och vardagsbruk, på allt sätt fördelaktigast hos oss. Alltid de sista nyheterna.

Första klass Herr- och Damskrädderi

Största sortering av prima

Reseffekter

Vårt Te- och Lunchrum rekommenderas.

Speciallunch Kr. 1:25.

Paul U. Bergströms A/B

Norr: 13 Hötorget, Drottninggatan 74—78.

Söder: Hornsgatan 54, Mitt för Adolf Fredriks torg.

NATIONEN

Fredagen den 27 Maj 1927.

Svenska samhällsskickets historia.

(Forts. fr. sid. 1.)

na upptecknades, men först i mitten av 1300-talet fingo vi för hela landet gällande lagar, Magnus Erikssons landslag och stadslag. Konungens rättigheter voro: högsta domsrätt, rätt att utse riksråd bland inländska män, att tillsätta ämbetsmän (drots, marsk, kansler etc.) samt rätt att uppbära "Uppsala öd", böter och danaarv, skatter och extra "gärder". Konungen var skyldig att upprätthålla gällande lag, ej införa utländsk rätt och ej göra ny lag utan folkets samtycke, ej pålägga nya skatter utan folkets medgivande, ej avhända kronans gods eller minska dess inkomster. Kungaedens ord återfinnas ännu i nuvarande Regeringsformen par. 16. Till herredagarna, där konungens råd, som ännu ej var en fast institution, samlades, enligt Skenninge stadga 1285, de stormän, som konungen kallat dit. Rådets makt utvidgades allt mer, så att under konung Albrecht av Mecklenburg konungen hade mycket litet bestämmanderätt. De lagstiftande församlingarna, landskaps- och häradstingen, fingo äventedes mindre betydelse, och lagmännen, som ursprungligen voro valda av odalmännen såsom dess hövdingar, blevo nu kungliga ämbetsmän, och lagsagans innebyggare hade blott rätt att sätta upp 3 personer på förslag till lagman, bland vilka konungen utsåg en. Beskattningsrätten låg fortfarande hos folket på landskapstingen. Endast vid konungaval förekom en hela riket omfattande folkrepresentation. Konung Magnus Eriksson utfärdade den första riksdagskallelsen till riksdag i Kalmar 1359, vid vilken de fyra riksstånden, adel ("riksråd o. andra konungens män"), präster ("biskopen och två kaniker från varje domkyrka"), borgare från var köpstad och fyra bönder från var lagsaga skulle möta konungen. Även inom lagsagan utbildade sig en ståndsrepresentation, bestående av tre stånd, emedan köpstadsmännen här ej deltogo. Det adliga frälseståndet uppkom som bekant genom att envar, som på egen bekostnad gjorde krigstjänst till häst enligt Alnsö stadga år 1280, var befriad från skatt. Adeln var alltså en tjänsteadel och ej en bördsadel. Under folkungatiden fick frälset en del andra privilegier av skattefrihet såsom domsrätt över sitt tjänstefolk, men ej sina landbönder. Frälset indelades i riddare, som dubbats, svenner (riddareaspiranter) och knapadel. Köpstäderna började få sina privilegier under 1200-talet. Utrikeshandeln låg helt i inflyttade tyskars händer, och enligt stadslagen skulle hälvten av rådmännen vara tyskar. Sedan frälsemännen avsöndrat sig från odalmännen, kallades dessa för skattebönder eller blott bönder. I motsats till förhållandet utomlands voro bönderna i Sverige fria och sorterade direkt under kronan.

Under den s. k. Unionstiden (1389—1521) regerade blott ungefär halva tiden unionskonungar i Sverige. I övrigt styrde Karl VIII (Karl Knutsson Bonde), som var konung jämväl i Norge jämte flera riksföreståndare. Från Engelbrekts dagar, riksmötet i Arboga år 1435, kallades bönder och borgare till herredagarna.

Enligt konung Kristoffers landslag 1442 var Sverige fortfarande ett valrike. Konungens rättigheter voro formellt desamma som förut, realiter dock mindre på grund av stormännens och riksföreståndarnas maktställning. Fortfarande fanns icke någon i lag stadgad folkrepresentation för hela riket utom vid konungaval, i motsats till de i lagen påbjudna landskapstingen, som beslutade, förutom i lagstiftningsväg och rörande beskattningen, även i politiska frågor. Herredagarna, som utvecklat sig vid sidan av lagen, övergingo under denna period till s. k. riksmöten, som under unionstiden höllos till ett antal av tolv, därvid de fyra rikstånden voro representerade. Själva namnet "riksdag" möta vi först senare. Ämbetsmännen fingo i allmänhet ej kontant lön, utan avlönades med förläningar (rätt till kronoskatten inom området). Ärkebiskopen stod i rang över riksföreståndaren. På herredagen i Nyköping år 1396 beslöts på proposition av drottning Margareta den första reduktion, våra hävder hava att uppvisa. Den omfattade alla de gods, som konung Albrecht av Mecklenburg olagligen genom gåva och såsom hypotek avhänt kronan. Reduktionen var mycket omfattande: endast i Uppland, för att anföra ett exempel, indrogos till kronan ej mindre än ettusentvåhundra hemman. Städerna gynnades på landsbyggdens bekostnad bl. a. genom den bestämmelsen i lagen, som förbjöd "landsköp" — all handel skulle således koncentreras i städerna. Sten Sture d. ä. upphävde den från konung Kristoffers tid gällande föreskriften, att hälvten av rådmännen i städerna skulle vara utlänningar (tyskar). Under det bönderna i alla andra länder med undantag av Schweiz blevo livegna under adliga länsinnehavare, förblev den svenske bonden en fri odalman.

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1).

täcka, utan endast förstora kapitalskulden. Då krediten är uttömd, återstår endast att med nya skatter betäcka — icke lånet, utan räntorna. Dessa skatter äro en passiv, som begagnas till betäckande av passiven.

Konverteringar. Vidare inträder tiden för konverteringar, men de minska endast räntebetalningen, men avkorta icke skulderna; dessutom kunna de icke göras utan långivarnas medgivande. Vid konverteringens kungörande föreslås återbetalning av penningarna åt dem, som icke äro villiga att konvertera sina obligationer. Om då alla skulle yrka på att återfå sina penningar, skulle regeringarna fastna på sin egen krok samt råka i insolvens. Till all lycka hava alltid gojim-regeringarnas undersåtar, okunniga i finansfrågor, föredragit att förlora på kursen och erhålla mindre ränta framför risken att omplacera sina penningar, vilket har givit regeringarna möjlighet att åtskilliga gånger avkorta passiven med flere miljoner.

Numera, bundna av de utländska lånen, kunna gojerna icke längre utföra dylika konststycken, väl vetande, att vi komma att fordra alla penningar tillbaka.

Bankrutt. På så sätt bevisar en erkänd statsbankrutt avsaknaden av samband mellan folkens och deras regeringars intressen.

Sparkassor och räntor. Jag fäster Eder fördubblade uppmärksamhet vid denna omständighet samt följande: numera äro alla inrikeslån konsoliderade genom s. k. flygande lån; d. v. s. sådana, vilkas terminer äro mer eller mindre korta. Dessa skulder bestå av penningar, insatta i sparbanker eller kortare tid till regeringens disposition, avdunsta de i avbetalning av räntor på utländska lån, och i stället för dem äro till motsvarande värde insatta räntedepositioner.

Dessa senare är det just, som överskyla alla skavanker i gojernas rikskassor.

Upphävandet av fondbörser. Då vi bestiga världstronen, komma alla dylika finansfonder såsom icke motsvarande våra intressen att spårlöst försvinna, likasom även alla fondbörser, emedan vi icke kunna medgiva, att vår makts anseende vacklar i och med vacklandet av värdet på vår egendom, som vi genom lag värdesatt till dess fulla värde utan möjlighet att falla eller stiga.

Värdering av industriella inrättningar. Vi skola ersätta börserna med storartade kronokreditinrättningar, med uppgift att värdera industriella inrättningar enligt regeringsberäkningar. Dessa kreditinrättningar bliva i stånd att på en dag utsläppa i rörelse för femhundra miljoner industriella värdepapper eller köpa upp sådana till samma belopp. På så sätt komma alla industriella företag i beroende av oss. I kunnen föreställa Eder, vilken makt vi skapa oss härigenom!

Gynna svenska affärsmän! Stöd det svenska hantverket! Köp svenska industrialster!

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Herrskodon sulning och klackning Kr. 6,50

Damskodon „ „ „ Kr. 5,—

Alla slags reparationer utföras fort, väl och billigt.

Eriksbergs Skomakeriaffär

STOCKHOLM

Eriksbergsgatan 36 — Hantverkaregatan 43 B II

Tel. Norr 8419 — Tel. Kungsh. 6642

Katarina Bangata 52. Tel. Sö. 8287

SKODONEN HÄMTAS OCH HEMSÄNDAS.

Tillförlitlighet,

är den egenskap motorcyklisten främst värdesätter hos sin maskin.

RUDGE WHITWORTH

gick prickfri från start till mål i Svenska Motorklubbens Majtävling 1927 på en sträcka av 1,338 km. Större delen av tävlingen kördes i hällregn och på dåliga vägar.

Ännu ett bevis för att Rudge Whitworth är en god och pålitlig landsvägsmaskin.

Pris med elektr. ak. belysning endast kronor 1,375:—

KÖP EN RUDGE OCH BLIV BELÅTEN.
MAXIMUM AV KRAFT FÖR MINIMUM AV KOSTNAD.

Fullständigt reservlager.

Generalagent:

STACH & C:o

SVEAVÄGEN 94, STOCKHOLM.
Telefon 86263.

Återförsäljare antagas. Gamla maskiner tagas i utbyte.

CALTHORPE 147 A, KÖRKORTSFRI

Det lönar sig

att taga reda på de många fördelarna hos denna engelska kvalitetsmaskin framför andra lättviktare.

Modell 1927 ytterligare förbättrad.

Generalförsäljare:

Ingeniörsfirman Volta A.-B.

Kungsgatan 33, Stockholm.

Begär katalog. Ombud antagas, där ej sådane äro förut representerade.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant **CYRUS** 43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant **ALEXANDER** 2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant **ENGELBREKT** 8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant **GUSTAF VASA** 51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant **S:T ERIK** 47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant **GUSTAF ADOLFSHALLEN** 68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant **BIRGER JARL** 78 Folkungagatan 78

Frukost $^1/_2$9—$^1/_2$12 Middag $^1/_2$2—7 Kväll 7—$^1/_2$12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Beställ Edra

KLICHÉER

från

J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 18, Stockholm
TELEFONER: 3392, Norr 8333

Världsrevolutionen inför sitt avgörande.

(Forts. fr. sid 1.)

man måste inspärra, vårda och söka bota.... En sjuk demokrati blir lika farlig som en sinnessjuk monark, och en vansinnig nation är värre än en Nero".

I betraktande av den utveckling aktionen mot bolsjevismen dessa senaste veckor tagit har man av allt att döma anledning vänta ett avgörande mellan världsrevolutionen och de hotade västerländska kulturstaterna inom en nära framtid. Det gäller kanske därför just nu mera än någonsin att vara på sin vakt. Ty att en eventuell kraftanstränging från Moskvas sida över hela linjen under sådana förhållanden kommer att bli av det mest hänsynslösa slag, säger sig självt.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Israeliternas frammarsch i Sverige.

(Forts. fr. sid 1)

terna redan barn i huset eller, med sina tidningar och rykten, rättare herrar. Vilken tillväxt i styrka ligger emellertid ej i att på förhand veta, huru det skall skipas dom mellan de särskilda företagen, samt i detalj få kännedom om och deltaga i de särskilda åtgärderna. Hittills har det gått ut över sockret, varefter, såsom det sägs, turen skall komma till tobaken. Det gäller således att i tid hava släppt socker- och tobaksaktier ut bland allmänheten och att äter hava samlat exempelvis Grängesberg, vilka måste stiga i höjden, sedan de hemliga underhandlingarna om ökad malmutförsel, vilka man plägat med regeringen, bragts till offentlig kunskap. Men på detta sätt indrages regeringsmakten i aktiespekulationen, och spillas därpå ej blott enskilt kapital utan även klassers och landsändars ve och väl. Naturligen är det berättigat att vidtaga åtgärder mot truster för att hindra allmänhetens uppskörtande eller annat dess skadande i vinningslystet syfte. Det är blott att icke härutinnan visa mer undseende för utländska än för inländska företag och att, var angår de senare, gripa in så i tid, att icke förhållandena så att säga satt sig, och förlusten träffar helt andra än dem, som haft vinsten. Det kan väl vara fråga, om icke för sockrets del detta träffar in på betodlare, arbetare och ett flertal aktieägare. Icke äro israeliterna några fiender till trustbildningar. Dessa måste tvärtom te sig för dem såsom en högsta form för att förverkliga deras strävanden att få mycket för litet. Men något skulle ju offras till invigande av systemet — börja med sockret. För det skiftet; och då vore det bäst sydliga Sverige hade våra israeliter i Stockholm och Göteborg jämförelsevis ringa intresse. Det hade ju några fläckar fruktbar jord och redde sig väl tämligen. Mellersta Sveriges tillgångar hade åter tidigare invandrare något så när skummat. Återstode i huvudsak Norrland med malm och skogar. Kunde de än icke bliva något på platsen, voro de alltid råvara att utforsla för jämförelsevis ringa kostnad. Det gällde då blott att få dem i sin makt och göra utforslingen till en nationell sak samt härtill begagna sig av folk och regering.

Huru bära sig icke israeliterna åt i andra ting? Bokförläggaren ser sig omkring inom det unga släktet och väljer sitt folk. At den begåvade men fattige ynglingen erbjuder han självvilligt medel till att genom studier utrikes förkovra sina gåvor. Men det var, heter det efteråt, för att utbilda sig till litterär kritiker och ägna sig åt att på lämpligt sätt anmäla förlagsartiklarna i tidningspressen. För eget författarskap funnes föga tid; och, visar sig den unge mannen trög och ovillig i vad som fordras av honom, rasslar förläggaren med sina lappar på de mottagna beloppen och låter förstå, att han är herre över hans liv. Bankiren förfar, fastän kanske i mer höviska former, på samma sätt med dem, som genom begåvning och karaktär synas hågnom ägna sig åt att bliva framtidsmän, användbara för hans finansplaner befrämjande. Tänk oss en uppfinnare, som vill draga uppmärksamhet på sitt patent och vinna kapitalunderstöd för dess ekonomiska utnyttjande. Skulle han gå upp till en tidningsredaktion och begära dess medverkan för att få ut saken hos allmänheten, bleve han kallsinnigt bemött, och bjöde han ersättning i pengar, antagligen utkörd. Förr eller senare drives han till att själv söka upp israeliten. Denne tager pengarna, betingar sig ytterligare, låtom oss säga, trettio procent av uppfinnarens vinst, går till tidningarna och låter dem i populärt språk skildra patentets epokgörande art, bildar under den uppjagade stämningen aktiebolag, ordnar med dess övertagande av patentet från uppfinnaren, lyfter av vad denne bekommer i aktier sin betingade del och är, alltefterssom det går bra eller illa, i fortfarande besittning av aktierna eller fri från dem. För varje fall har han med eget ringa arbete haft en väsentlig vinst på vad kanske varit en annans livsverk. Redaktionerna visa åter mot honom icke några stolta miner. Bakom honom står hela hans folk med vänner och aktiemajoritet, och ett bristande tillmötesgående skulle beröva de tredskande deras platser och bärgning. Detta är just ett av de sätt, varpå de taga ut sin vinst på alla de många tidningsföretag, i vilka de satt in och förmått sina kristna vänner att sätta in pengar. Omedelbart ett slags ideell vinst och kanske ofta den enda, men medelbart klingande valuta.

Vi svenskar eller kanske rättare stockholmare ondgöra oss över våra närmaste grannar: "Nå, skräcken för ryssarna är kanske naturlig i betraktande av äldre tiders erfarenhet o. gramsenheten på norrmännen desslikes till följd av vad så nyss inträffat, fastän vi väl själva haft mesta skulden till våra missöden och säkerligen ej förebygga deras återupprepande genom det sätt, varpå vi bära dem. Men vad har dansken, som genom oss kommit till så stor skada, egentligen gjort oss för ont? Då vi slå löst på honom, är det dock för den köpenhamnska judens skull. Det är han, som bedrager och hålr oss samt i sina tidningar gör sig löjlig över våra stora later — det förra enligt sin egen natur och det senare i misslyckad efterhärmning av det danska skämtlynnet och i syfte att visa bästa möjliga danska sinnelag. Får han så hem och nationalitet härstädes, blir han väl icke otrogen sin medfödda natur, men vet snart att skicka sig såsom äkta svensk och stockholmare, såväl i tonslaget uppträdande som i gnat på grannarna. Skulle icke vi, som äro så misstrogna mot de ock närbesläktade främlingarna på landets gränser, hava skäl att iakttaga en viss måtta i vårt förtroende till de oss så fjärran stående främlingarna mitt ibland oss. Icke bliva de så på en gång svenskar genom bosättning och naturalisation, det mån nu spådas på med dop eller äktenskapsförbindelser härstädes. Rasolikhet utplånas dock ej så lätt.

Planerad bolsjevikisk revolutionskupp på Filippinerna.

Enligt telegram från Manilla har därv. befälhavare amerikanske amiralen Kittelle upptäckt en planerad bolsjevikisk revolutionskupp av vidsträckt omfattning. De revolutionäras plan gick ut på att iamsläende av amerikanska myndigheterna bl. a. genom att spränga arsenalen vid Cavite i luften. Kuppens ändamål anses vidare vara att försvaga Förenta staternas auktoritet på Filippinerna.

Spanien reagerar mot Moskvas revolutionssträvanden.

Enligt telegram från Madrid råder i Spanien f. n. en mycket utpräglad antibolsjevikisk stämning. Den spanska pressen framhåller i sina kommentarer till den rysk-engelska konflikten nödvändigheten av att de hotade nationerna bilda gemensam front mot den kommunistiska faran och att den nuvarande gynnsamma tidpunkten utnyttjas. Olika tidningar varna energiskt för bolsjevikagenternas mullvadsarbete och understryka, att sovjet icke har rätt att med tillhjälp av svek överallt utbreda sina anarkistiska ideer.

NATIONEN

Politisk veckotidning.

Redaktion och Expedition:

SÖDRA KUNGSTORNET
Stockholm.

Telefon: Norr 5898, Norr 5899.
Växel med ankn. till:

Redaktionen, Huvudredaktören, Kassa, Exp. och Annonsavdelning.

Annonspris:

Efter text .... 20 öre mm.
I textsida .... 25 öre mm.

25 proc. förhöjning för särskild reserverad plats.

Rabatt vid upprepad annonsering.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 23. Fredagen den 10 Juni 1927. Årg. 3

Vårt samhällsskick under första Vasakonungarna.

Från Gustaf Vasa till Gustaf II Adolf.

Genom Stockholms blodbad hade Kristian Tyrann brutit och tillintetgjort den svenska storadelns makt. Först under den svage Johan III, som fjäskade för adeln, steg åter dess betydelse för att ånyo sjunka under den kraftfulle Carl IX.

Liksom konung Kristian nedsatte adelns makt, var det Gustaf Vasa förbehållet att krossa kyrkans makt. Så länge påven var det andliga överhuvudet i Sverige, var biskoparnes makt oerhörd; de uppträdde såsom kyrkofurstar, hade egen krigsmakt, och i sina befästa slott höllo de konungen stången. Prästeståndet var under påvetiden det förnämsta, i rang högre än adeln. Gustaf I var väl ej så övertygad lutheran, utan av rent praktiska statsfinansiella skäl ville han lägga under sig kyrkans rikedomar. Genom riksdagsbeslutet år 1527 kallat "Västerås recess och ordinantia" indrogs kyrkans egendom till kronan, och för att adeln ej skulle opponera sig, fick den rätt att återbörda från kloster och kyrkor, vad deras förfäder efter konung Karl Knutssons reduktion år 1454 skänkt, sålt eller pantsatt till kyrkan. Vidare infördes den protestantiska läran, som småningom vann utbredning och allmänt bekräftades genom Uppsala mötes beslut 1593. I detta möte deltog rådet, adel, 340 präster, inga bönder och borgare, men efter mötet underskrevs beslutet av 1,556 präster, magistraten i 36 städer, landskapstingen och häradstingen.

Från riksrådet uteslötos från 1527 prelaterna, och konungen var ej skyldig höra rådet.

Sedan sålunda riksens råd, adeln och prelaterna borteliminerats, var Gustaf Vasa, fastän han ej brukar kallas för envåldskonung, de facto den mest oinskränkte monark, Sverige någonsin haft. Kung Gösta skötte riksstyrelsen och hela regeringsmekanismen i detalj i sitt kansli med tillhjälp av underordnade sekreterare. Såsom grundlag gällde fortfarande landslagens konungabalk. Sverige, som förut varit ett valrike, blev nu en ärftlig monarki. På riksdagen i Västerås 1544 antogs nämligen av riksens råd, adel, borgare och bönder en "arvsförening", och var konungen omyndig, skulle riksstyrelsen handhavas av änkedrottningen och fyra riksråd.

Bönderna voro nu det stånd, som var kraftigast och mest obrutet samt utan omsvep lät konungen veta sin mening. Allmogen var van att med vapen i hand göra sig hörd på högsta ort och ansåg sin rätt vara att värna det, som "var gammalt och fornt". Oböjligast voro dalkarlar och smålänningar, som menade på, att om kung Gösta bleve för självrådig eller införde utländska rättsseder, vore de i sin fulla rätt att enligt landslagarnes ord "vräka" den konung, som hade dem att tacka för sin upphöjelse. Men även bönderna fingo till sist böja sig under kung Göstas hårda hand.

Odalbönderna hade sedan urminnes tider ägt Sveriges jord med mera oinskränkt äganderätt än kanske någonstädes i världen. Men detta sakförhållande aktade kung Gösta föga. Utländska lycksökare ingåvo konungen den falska föreställningen, att kronan från början ägt all Sveriges jord. Det var intet annat än en utländsk teori, som gick stick i stäv med det verkliga historiska förloppet i Sverige o. med rätta förtörnade ättlingarne av de stolta odalmännen och sårade dem på den ömtåligaste punkten. Liksom kung Gösta av statsfinansiella skäl blev lutheran, blev han på samma upphöjda grunder statssocialist och mycket utpräglad sådan. Han utfärdade påbud om kronans "regale": alla ödemarker, alla allmänningar, alla malmfyndigheter och fisken hörde till kronan och kungen uppkonstruerade att all jord ursprungligen tillhört kronan (innan densamma fanns) och att skattebönderna upptagit sina hemman på kronans mark. Han betraktade därför all Sveriges allmoge som kronoarrendatorer, och, vid vanhävd eller av annan förevändning, stal han å kronans vägnar bondens jord. Dalkarlar och smålänningar hade enligt gammal landslag rätt att göra uppror, för det konungen ej värnade det som var "gammalt och fornt": det var de friborna svenska odalmännens sunda reaktion mot den importerade, grundfalska socialismen.

Var kungamakten oinskränkt, blev den dock minskad genom att kung Gösta gav hertigdömen åt sina söner. Hertigarne regerade med full kunglig makt inom sina hertigdömen, den kungliga regeringen i Stockholm hade intet som helst att därinom säga till om. Hertigarna voro emellertid konungens länsinnehavare och hade i händelse av

(Forts. å sid 4.)

Moskwa besjälat av idel fredliga och välvilliga avsikter!

En deklaration av revolutionsminister Kopp.

Nya Dagligt Allehanda har med anledning av vissa på sistone gängse rykten om planerade bolsjevikiska upprorsförsök till sovjetregeringens härvarande representant, minister Kopp, riktat en del frågor såsom bl. a. i vad mån ryska rådsregeringen eller kommunistiska internationalen med penningunderstöd, vapentillförsel, agitation eller på annat sätt främjar revolutionär rörelse i Sverige samt huruvida Sovjetrysslands diplomatiska o. merkantila representant i Stockholm var i tillfälle garantera fair play samt att Sovjet-Ryssland icke på något sätt söker influera på Sveriges inrikespolitiska förhållanden.

Det svar minister Kopp lämnade å dessa m.fl. av Allehanda framställda frågor utgjorde heltvisst ett praktstycke av bolsjevikisk-diplomatisk konst. Hr Kopp tillbakavisade de fantastiska ryktena och försäkrade under hänvisning till sovjetregeringens många officiella uttalanden, att Sovjet-Ryssland ingen som helst annan önskan hade än att leva i fredliga och hjärtliga relationer med all den övriga världen och synnerligast med oss i Sverige. Alla andra påståenden voro illvilliga fantasier. "Svenskarna kunna", yttrade hr Kopp, vara fullt övertygade om, att vi lika litet som under gångna år för framtiden skola tillåta oss något som helst försök att störa ert lands lugn och fred.... Jag måste verkligen anhålla om bevis för att Sovjetunionen någon enda gång gjort något som helst försök att störa ert lands inre fred". Hr Kopp framhöll vidare till ytterligare lugnande, att några förutsättningar för en bolsjevikisk revolution i Sverige enligt hans förmenande icke vore för handen.

•

Mot bakgrunden av alla kända fakta rörande Moskvaregeringens revolutionära omstörtningsrörelser jorden runt kan denna minister Kopps förklaring icke annat än framstå som ett ömkligt försök att förneka sanningen och föra opinionen bakom ljuset. I snart sagt alla länder finnas organiserade revolutionsrörelser, ledda och finansierade av Moskva. En mängd revolutionära kuppförsök i olika länder bevisa den rena lögnaktigheten i hans påstå-

(Forts. å sid. 3).

De Wallenbergska krigstelegrammen inför tyskt forum.

Den tysknationella pressen fordrar klarhet rörande K. A. Wallenbergs "dubbelroll" under kriget.

Vi ha tidigare redogjort för de sensationella upplysningar, som genom förutvarande ententeministrarna i Stockholm, envoyéerna Neklodoff o. Ira Morris' offentliggjorda memoarer framkommit rörande förutv. svenske utrikesministern K. A. Wallenbergs roll under världskriget i det han trots sin officiellt neutrala ställning i hemlighet skulle stått på ententens sida och känt dess telegramchiffer samtidigt med att han tjänstgjort som telegramförmedlare åt centralmakterna. Den av hr Wallenberg på ett så upprörande sätt som spion falskeligen beskyllde generalkonsuln Cronholm har i såväl till Utrikesdepartementet som hr W. personligen ställda olika skrivelser med den rätt han såsom den förorättade ovillkorligen måste anses företräda, anhållit om besked bl. a. i vad mån hr Wallenberg även kände chiffern till de telegram han för centralmakternas räkning befordrade, i vilket fall ju hans roll under kriget måste framstå i en högst dubiös dager. U. D. har, såsom tidigare här framhållits, visserligen funnit sig föranlåtet svara hr C. på hans skrivelser ehuru i undvikande ordalag. Det är under sådana förhållanden knappast ägnat att förvåna, att affären väckt uppmärksamhet i utlandet, särskilt i Tyskland, där man flerstädes med intresse följer Nationens verksamhet och utan initiativ från vår sida upptagit saken till behandling. Sålunda återfinnes i tidskriften "Hamburgische Deutsch-nationale Monatsschrift" för maj i år en högst märklig artikel, vari gen.-konsul Cronholms inlaga, införd i n:r 13 av Nationen, in extenso återgivits jämte ett redaktionellt uttalande. Artikeln i fråga, som rubricerats "Die Maske herunter!" (Bort med masken!) har efter den nämnda tidskriften återgivits i en mängd tyska tidningar och sålunda blivit föremål för en allmän uppmärksmhet i Tyskland. Det redaktionella uttalandet lyder i svensk översättning:

"Stockholm har sin politiska skandal. — Icke någon komprometterad dagspolitikers obetydliga, lätt nedtystade skandalunge, utan ett fall, med vars klarläggande ett stycke världshistoria framträtt i en ny och förbluffande belysning — nämligen det stycke världshistoria varunder de för Tysklands öde avgörande tärningarna föllo.

Det är H e r r W a l l e n b e r g. En av Den Gyllene Internationalens femhundra stödjepelare. Såsom svensk utrikesminister under kriget åtnjöt han det tyska utrikesministeriets oinskränkta förtroende. Hans tyskvänlighet syntes vara ställd utom allt tvivel. Då Tyskland från krigets början blev avskuret från förbindelse med yttervärlden, använde man sig av hans förmedling för befordran av vissa chiffertelegram till Tysklands diplomater i utlandet.

Den svenska allmänheten, som först nu fått kännedom om detta förhållande, har härav blivit i hög grad oangenämt överraskad. Offentligen beskylles hr Wallenberg för att härigenom ha brutit Sveriges neutralitet till Tysklands förmån och tillfogat det svenska intresset en kännbar skada. Detta är emellertid närmast en svenskarnas sak. Att herr Wallenberg samtidigt förmedlade a m e r i k a n s k a chiffertelegram det må tillräknas honom såsom försvårande eller förmildrande omständighet. Oss intresserar det så tillvida, som d e n t y s k e f ö r t r o e n d e m a n n e n d ä r i g e n o m f r a m s t å r i e n t v i v e l a k t i g d u b b e l r o l l."

Vi återgiva härnedan på tyska ett öppet brev, som Sveriges förutvarande chargé d'affaires i Mexico, herr Folke Cronholm, riktat till svenska utrikesdepartementet och vilket återgivits i den svensknationella tidningen "Nationen" i Stockholm. Vi hava våra svenska vänner att tacka för kännedomen härom. Den t y s k a a l l m ä n h e t e n h a r a l l a n l e d n i n g a t t a l l v a r l i g t s y s s e l s ä t t a s i g m e d d e n n a s a k o c h f r a m f ö r a l l t u n d e r s ö k a, t i l v i l k a t y s k a s t o r b a n k i r e r W a l l e n-

(Forts. å sid. 3.)

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet

eller

"Sions vises hemliga protokoll".

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Protokoll N:r 22.

Det tillkommandes hemlighet. I allt det av mig hittills framhållna har jag försökt att noggrant beskriva hemligheten av det pågående — av det förflutna och det närvarande — och visa, huru det utlöser sig i ett flöde av stora händelser, som snart skola gå i uppfyllelse. Framför allt har jag framlagt hemligheterna i lagarna om våra förhållanden till gojerna och om våra finansoperationer. I detta ämne återstår ännu något litet att tillägga.

I våra händer hava vi nutidens mäktigaste kraft — guldet. På två dagar kunna vi framskaffa det ur våra förvaringsrum i huru stora mängder som helst.

Flera seklers onda som grund för det framtida välståndet. Är det ännu av nöden att bevisa, att vår regering är förutbestämd av Gud? Skola vi icke kunna med sådana rikedomar bevisa, att allt det onda vi varit tvungna att under loppet av sekler utföra, sist och slutligen tjänat till att skapa det verkliga välståndet, att införa allmän ordning? Och denna ordning skall bliva införd, om det ock skedde genom våld. Vi mäkta bevisa, att vi äro välgörarna, som återgivit den sönderslitna jorden det verkliga goda och den personliga friheten, att vi giva var och en möjlighet av att njuta lugn, fred, värdiga förhållanden medborgarna emellan, naturligtvis doc kunder villkor av iakttagande av våra fastställda lagar. Därvid skola vi förklara, att friheten icke består i självsvåld och rättighet till tygellöshet, ävensom att människans värdighet och styrka ingalunda består i var och ens rätt att kungöra sådana samhällsomstörtande principer, som samvetsfrihet, jämlikhet o. d., att den personliga friheten icke består i rättighet att oroa sig och andra rättighet att väcka allmän förargelse genom orerande i oordnade folkhopar, samt att den verkliga friheten består i den personliga oantastligheten, i ärligt och noggrant iakttagande av alla samhällslagar, att den mänskliga värdigheten består i medvetandet om våra rättigheter och tillika vår rättslöshet och icke endast i fantiserande över temat om vårt eget jag.

Maktens glans och dess mystiska dyrkan. Vår makt skall bliva ärofull, emedan den blir stark, den skall styra och leda och icke krypa i hälarna på partiledare och skrävlare, som utskrika vettlösa ord, vilka de kalla stora principer och vilka icke äro annat än vad jag med lugnt samvete kan kalla utopier. Vår makt blir en ordningens verkställare, därav människornas hela lycka beror. Denna vår makts glans kommer att väcka en mystisk dyrkan och samla folkens vördnad omkring sig. Den verkliga kraften giver icke efter för någon annans rätt, icke ens för den gudomliga: ingen djärves antasta den för att fråntaga den ens en fotbredd av dess makt.

Protokoll N:r 23.

Inskränkning i produktionen av lyxartiklar. För att folken måtte vänja sig vid lydnad måste man vänja dem vid måttfullhet samt därtill inskränka produktionen av lyxartiklar. Härigenom förbättra vi sederna, demoraliserade genom tävlan i lyxfullt leverne.

Hemslöjdsproduktionen. Vi komma att återställa hemslöjden, vilken å sin sida kommer att undergräva fabrikanternas privata plutokrati. Ty detta är nödvändigt redan därför, att de stora fabriksägarna ofta, om ock icke alltid medvetet, leda massornas mening emot regeringen.

Arbetslösheten. Hemslöjdsfolket känner icke till arbetslöshet, och detta binder det vid den existerande ordningen och följaktligen vid maktens fasthet. Arbetslösheten är det farligaste för regeringsmakten. För oss kommer dess roll att vara utspelad, så snart makten övergår i våra händer.

Dryckenskapsförbud. Ävenså blir dryckenskapen förbjuden genom lag samt straffad som brott emot människovärdigheten, enär människorna under alkoholens inflytande förvandlas till djur.

Undersåtarna, jag upprepar det ännu en gång, underkasta sig blint endast en stark, en fullkomligt av dem oberoende hand, i vilken de känna ett svärd till skydd och stöd mot sociala gissel. Vad nytta hava de av en ängels själ hos sin härskare? De böra se i honom

(Forts. å sid. 4.)

Wallenbergarnas undermineringsarbete inom hov och societet.

För att kunna uppnå den maktställning, huset Wallenberg och den judiska storfinansen erövrat åt sig i Sverige, har det, såsom här tidigare framhållits, varit icke mindre viktigt att behärska kretsarna på samhällets höjder än massorna. Medan de senare omhändertagits genom organiserade "proletära" sammanslutningar av olika slag ha de förra vunnits genom allskons specifikt Wallenbergska metoder, som vi redan haft tillfälle något beröra och som vi ytterligare vilja ingå på, alldenstund det är av vikt, att offentlighetens ljus i största möjliga utsträckning kastas över hithörande saker, för att en ändring i de rådande missförhållandena överhuvud skall kunna tänkas komma till stånd.

Det fanns en tid, då knappast någon människa vågade säga ett knyst om huset Wallenberg; ej ens de mest utpräglade motståndare tordes mera än sakta viska därom i riksdagens korridorer såväl som annorstädes — det Wallenbergska skräckväldets gyllene tid. Denna är emellertid desto bättre nu förbi. Nu ej bara talas man och man emellan om stora W:s landsfördärvliga maktställning och inflytande i landet, utan höjas allt flera och starkare röster för att få en ändring till stånd, ja, på sina håll rent av fordras det högljutt att helt få bort det Wallenbergska obehöriga inflytandet, inte bara inom svenskt affärsliv och svensk politik, utan framför allt inom konungahuset.

Den sistnämnda frågan hava vi redan vid olika tillfällen behandlat, t. ex. i samband med den uppseendeväckande rättsvidriga behandling, som generalkonsul F. Cronholm blev utsatt för på tillskyndan av bankdirektören K. A. Wallenberg i hans dåvarande egenskap av utrikesminister.

Det är ju en känd sak, som även flerfaldiga gånger här påtalats, huru det Wallenbergska inflytandet gör sig gällande vid flertalet utnämningar till högre poster inom riket. Och detta både beträffande högre statsämbeten och hovfunktioner. I fråga om de sistnämnda erbjuder ju särskilt riksmarskalken Printzsköld ett lysan-

(Forts. å sid 4.)

Den 10 Juni

Tillbaka till intresserepresentation!

Utvecklingen i vårt eget land såväl som ute i världen under senaste året har tillfullo ådagalagt det berättigade i det program, som Nationen vid sin tillblivelse i oktober 1925 gick in för. På månget håll log man vid den tiden åt våra "fantasier" och vår "barnsliga" tro att alls kunna påverka den av de högre (guldets) makter fastställda ordning. Men vi tro, att vederhörande i dag icke se sakerna med precis samma ögon som då. Utvecklingen står lyckligtvis ej stilla, de till slummer och underkastelse bragta värdefullare krafterna inom nationen äro i uppvaknande och vårt folk åter på god väg att bliva sig självt. Det hemliga skräckväldets utövare se sina ställningar alltmera utsatta och sin makt försvagas. Det mognar alltmer för realiserandet av det program, Nationen för halvtannat år sedan uppställde och vari bl. a. stod: "Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas. Det politiska livet måste reformeras därhän, att riksdagen kommer att motsvara sitt ändamål att utgöra en fri och oberoende representation för vårt folk, obunden av andra hänsyn än omtanken om landets och folkets väl. F o l k r e p r s e n t a t i o n e n s k a l l v a r a g r u n d a d p å i n t r e s s e- o c h k v a l i f i k a t i o n s p r i n c i p e r n a."

Arten av det inom statssamhället rådande styrelse- och representationssystemet samt de oefterrättlighetsförhållanden, detta givit upphov till, hava i en mängd artiklar utförligt belysts i vår tidning. Vi hava påvisat, huru de ödesdigra konsekvenserna därav bl. a. gett sig tillkänna i en i det rena vansinnets tecken bedriven statlig och kommunal skuldsättning till "kapitalets herrar", vars enda syfte varit att till de sistnämndas favör ruinera och förslava land och folk, i en oavbruten, våldsam stegring av skatter och allmänna pålagor, en allt hänsynslösare utsugning av de breda lagren från finanskapitalets sida, den medborgerliga frihetens allt starkare kringskärande samt demoralisationens och korruptionens allt hejdlösare utbredning på alla samhällslivets områden, bringande upplösning och kaos. Samtidigt har allt sådant, som på något som helst sätt kunde anses ha sammanhang med den gamla svenska samhällsuppfattningen, dess traditioner och bärande grundsatser, omsorgsfullt utrotats såsom oförenligt med den moderna "civilisationens" och "kulturens" krav. Hela denna politik inaugurerades i det arbetande folkets namn — till dess välfärd och lycka! "Folkets majestät" fick tjänstgöra som en praktfull klädsel för den nye härskaren, som ännu så länge såg sig nödsakad verka i beslöjelsens tecken, för det segerrikt framträngande Israel. "I det skapade allmänna kaos reser sig", uttalade vi i vår första anmälan, "i Internationalens namn som den store, ehuru osynlige härskaren Mammons majestät — makten, som i vår tid representerar 'staten i staten', den där oinskränkt härskar över land och folk, regering, riksdag, partier och press." På otaliga, till synes skilda men i verkligheten samlöpande vägar arbetar denna internationella Mammonsmakt sig fram, förvärvande ett allt hårdare grepp om samhället, allt hänsynslösare exploaterande land och folk samt steg för steg fullföljande sina infernaliska planer på vårt lands läggande under det judiska världsväldet. Allmän upplösning och demoralisation hava följt i dess spår. Litet varstans börjar man nu emellertid inse situationens ohållbarhet och att vägar måste sökas för att komma ur det iråkade förfallet.

Den i vårt land upprättade judiska regimen har medfört, att den svenska statsmaktens auktoritet fullständigt spolierats samt att regering och riksdag förvanskats därhän, att de ej längre motsvara sina författningsenliga uppgifter i landets och folkets tjänst. Illegitima och illojala krafter av direkt svenskfientlig natur hava berett sig tillfälle förvärva sig en dominerande maktställning samt utöva ett bestämmande inflytande inom statssamhället, dess organ och ledning. Monarkens och regeringens ställning har i strid mot konstitutionen förvandlats till blotta rollen av utförare av den "folkets röst", som talar i den under Alljudas ledning ställda tidningspressen. Samtidigt med att folkrepresentationen bragts under den judaicerade pressens kommando har den i "frihetens" och "civilisationens" namn omskapats till ett direkt organ för den judiska makten. Här hava vi frågans själva kärnpunkt. Innan kosmopoliternas irrläror ännu fått insteg i vårt land följde utvecklingen här i representationshänseende sunda och naturliga banor, representationsskicket var efter dåtida förhållanden avpassat för sitt ändamål och hade även möjligheter att kunna fylla sin uppgift. Men som denna dess ställning bjöd hinder för den framträngande judiska erövrarmakten, måste det "moderniseras" därhän, att dess karaktär av en självständig representation för svenska folket visserligen till skenet bevarades men så att det i verkligheten blev ett värdefullt maktmedel i Alljudas hand. Så skapades det "idépolitiska" partiväsen, som vårt folk f. n. är hugnat med efter den illustra imperialistiska grundsatsen "söndra och härska!", på grundval av intressegemenskaper, hämtade direkt ur fantasiens värld. Genom folkets söndrande i mot varandra kämpande partier, grundade på falska idéer och lögnaktiga föreställningar, samt genom det otyglade streberdömets, lycksökeriets och inkompetensens lössläppande inom det offentliga livet, lyckades det den judiska makten att väsentligt undergräva dess motståndarekraft och neutralisera dess möjligheter till ett positivt inflytande inom lagstiftning och statsstyrelse. Med maktens trådar sålunda placerade i sin fasta hand kunde den sedan med stöd av opinionsbildningen i den judaicerade pressen i stort sett efter behag dirigera partiernas, riksdagarnas och regeringarnas göranden o. låtanden, vilken möjlighet till maktutveckling den även till det yttersta utnyttjat med de resultat, vi nu bevittna. Vårt samhälle är visserligen ännu till namnet svenskt, men judaiceringen har på alla områden fortskridit så långt att det icke var långt kvar till dess "reformering" också till namnet. Sveriges folk har medels köpta ledare bragts att acceptera lögnen, att dess intressen låta fördela sig på "höger" och "vänster", "borgare" och "socialister", eller specialiserat "moderata", "liberaler", "frisinnade", "socialdemokrater" och "kommunister", vilka alla samt och synnerligen ledas och dirigeras av Alljuda i inbördesstridens, provokationens och samhällsupplösningens intresse. Instiftandet av lagar sker visserligen i folkets namn, men de nya lagarna och de stolta "reformerna" hava i regel helt andra syften än de officiellt uppgivna.

Den nämnda uppdelningen av svenska folket efter "idépolitiska" grundsatser bygger från början till slutet på lögn. De intressen, som skulle utgöra själva grundvalen, existera i verkligheten icke alls. Idépolitiken tjänar endast som en täckmantel för ett hemligt intressespel av allra mest krassa och fördomsfria slag under ledning av den judiska storfinansens spetsär. Den etablerade kampställningen mellan intellektuella och kroppsarbetare är absurd, i strid mot sunda förnuftet. Den, som icke är totalt renons på sunt förstånd, borde inse, att samhället i icke mindre grad har behov av den ena som den andra av de båda kategorierna och att det enda förnuftiga vore, att deras arbete inriktades i det gemensammas intresse. De utgöra ju i själva verket blott olika delar av en o. samma levande organism och borde alltså enligt naturens ordning vara hänvisade till att samarbeta och förstå varandra. De "borgerliga" och "socialisterna" befinna sig på samma plan, när de ropa ut till folket den lögnen: "I hören hemma hos oss!" De intellektuella, hjärnans arbetare, företagarna inom alla yrken hava visst icke, såsom man på den "borgerliga" sidan vill söka göra gällande, sammanfallande intressen gentemot de underordnade, kroppsarbetarna. Lika lögnaktigt är socialisternas påstående, att kroppsarbetarnas inom alla förvärvsområden intressen sammanfalla. Tvärtom förhåller det sig så, att just de inom samma företag arbetande överordnade och underordnade, företagare och arbetare, som regel äro de, vilka i intressehänseende mest intimt höra samman. Det säger sig ju självt, att de, som hava sin utkomst av samma företag, ur sitt välstånd i första hand äro beroende av dess framgångsrika utveckling. Genom att ligga i ständiga inbördes fejder icke endast skada de sina egna intressen utan förbittra samtidigt tillvaron både för sig själva och andra — och det är just det, som den söndrande makten åsyftar med det etablerade permanenta krigstillståndet på arbetsmarknaden och i politiken. Det ger den tillfälle att äta sig allt vidare in på alla områden, skördande frukterna av de andras iråkade obestånd och svårigheter. När de stolta ledarna för borgerligheten och socialism sända ut sina paroller "front mot socialisterna!", "front mot borgarna!", göra de det endast och uteslutande i egenskap av väl honorerade tjänsteförrättare åt den judiska söndringsmakten. Motsatsställningen dem emellan är blott ett sken. Bakom kulissen samarbeta de hjärtligt, vilket ju ej heller är så mycket förvånande i betraktande av att de äro tjänare åt samma herre, första rollinnehavare i den stora parlamentariska tragikomedi under Alljudas ledning, som uppföres för svenska folket. De äro i verkligheten i samma höga grad folkförledare och folkförrädare. Den dag socialismen avskrives, faller hr Lindmans antisocialistiska borgarrörelse som sådan samman, liksom hr Per Albin Hanssons antiborgerliga socialiströrelse förlorar sitt raison d'être samma stund den förra ej längre är till. De avhänga av varandra, de tu, från början till slut, äro samlingsrörelser i den judiska samhällsupplösningens tjänst emot det svenska intresset.

Bort hela detta nesliga, på lögn, provokation och bedrägeri byggda politiska söndringssystem! Vi måste söka oss in på nya vägar till åstadkommande av ett sundare och naturligare tillstånd, hän mot ett styrelse- och representationsskick, som i möjligaste mån garanterar en moralisk och vis statsledning och dito lagstiftning. Detta bör dock ske inom författningens ram, ty varje annan väg måste under rådande förhållanden anses för högst äventyrlig och skulle med all sannolikhet endast leda till ett än ofriare tillstånd under desamma judiskfinansiella krafter som f. n. föra spiran. Vi måste göra klart för oss, att det nuvarande systemet leder till nationell katastrof. En mäktig folkopinion måste skapas, vilken kräver inaugurerandet snarast av en helt ny politik i moralisk anda, varvid framför allt bör tagas sikte på det nuvarande söndringssystemets ersättande med en representation, kvalificerad för sin uppgift. Intet tvivel råder rörande den väg, som härvid bör följas. Det är densamma, som vi en gång i tiden, innan vi ännu begåvats med det rådande judiska systemet, voro inne på: d e n a t u r l i g a i n t r e s s e n a s. Vi måste sträva efter upprättandet av e n e f t e r v å r a n u t i d a f ö r h å l l a n d e n a v p a s s a d r e p r e s e n t a t i o n p å g r u n d v a l a v i n t r e s s e n o c h k v a l i f i k a t i o n e r, f r i o c h o b e r o e n d e s å m t o b u n d e n a v a l l a a n d r a h ä n s y n ä n o m t a n k e n o m l a n d e t s o c h f o l k e t s s a n n a v ä l. I stället för den nuvarande i de sköna idéernas namn beslöjade intresserepresentationen bör träda en representation, som låter de naturliga, lojala intressegrupperna inom samhället, de olika näringarnas och yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetstagare, jordbrukare, fabrikanter, köpmän av olika kategorier jämte deras anställda etc. komma till sin rätt i representationshänseende och få sitt vederbörliga inflytande å lagstiftningen. I åtskilliga länder har man i dag sin uppmärksamhet inriktad på detta problem, som i varje land givetvis måste lösas på grundval av de där rådande särskilda förhållanden. Tiden är nu inne även för oss att på allvar taga itu därmed. Samtidigt som vi inrikta oss på den svenska folkrepresentationens återupprättelse ur förfallet till att åter motsvara sin uppgift gäller det att se till, att garantier skapas för representationens och regeringsaktens fullt kvalificerande karaktär.

PRESSKONSERTEN

"Arbetsplatsens parlament".

I en artikel, rubricerad "Arbetsplatsens parlament" behandlar Stockholms Dagblad den rådande parlamentariska situationens ohållbarhet. Den svenska författningen tillförsäkrar folket full suveränitet, skriver tidningen, men demokratien kommer ej till lödiga uttryck i vår nuvarande riksdag, där allt "i hemlighet och halvdunkel" bestämmes av inflytelserika män, som köpslå med varandra och hålla regeringens öde i sina händer. "Detta skådespel skulle naturligtvis ej kunna fortsätta, om icke den politiska organisationen i sin helhet uteslöte en självständig opinionsbildning och fria meningsyttringar. Det är så fiffigt ordnat, att riksdagspartierna kunna komplettera sig själva vid valen. Man har trupper registrerade sockenvis; risken att väljarna skulle rycka fram till urnorna något så när mangrant och ställa till överraskningar är minimal." I fortsättningen heter det bl. a.

I största allmänhet kan sägas, att det lagliga parlamentets förmåga att motstå trycket från illegitima maktmedel beror på det förras mer eller mindre innerliga samhörighet med den upplysta, icke partibundna allmänna meningen. Och en upplyst opinion behöver ingalunda sökas enbart hos de bättre situerade samhällsskikten, allra minst i rent praktiska frågor. Det finns mycket gott förstånd och betydande erfarenhet även hos folk i enkla levnadsställningar; det gäller bara att tillvarataga dessa tillgångar, var de än månde ligga förborgade, för riks- och samhällsnyttiga ändamål. Denna missriktade taktik har till den grad gått in i det allmänna medvetandet, att de praktiska intressegrupperna i samhället å sin sida inbilla sig vara mest betjänta med att gynna det eller det politiska partiet. Genom denna ömsesidiga villfarelse ha vi kommit därhän, att hart när varje praktisk fråga fått två eller flera rent partipolitiska betoningar. Hela registret av ärenden, som diskuteras offentligt, är politiserat, och genom partiernas ömt vårdade "egenart" — läs: artificiella motsättningar! — bli för olika samhällsgrupper faktiskt gemensamma angelägenheter länge liggande oupptklarade eller ordnade på en sakligt otillfredsställande, i vissa fall rent onaturlig bas.

De praktiska och ekonomiska intressenas målsmän — arbetsgivare och arbetstagare, fabrikanter, hantverkare, jordbrukare, köpman av alla kategorier och deras anställda, m. andra ord produktionens och handelns samtliga krafter — borde naturligtvis tänka på sitt gemensamma väl och icke ge olika politiska partier öppen fullmakt att föra talan för var sina led i produktionsprocessen, var sina grupper på företagsamhetens samlade fält! Det kan, med tanke på det politiska livets brustenhet och kaos, måhända synas fåfängt att söka åstadkomma en näringarnas och deras på växlande nivåer arbetande måns och kvinnors gemensamma opinion. Målet måste likväl, i näringarnas välförstådda intresse, oförtrutet eftersträvas. Förrän det vunnits och ett a r b e t s p l a t s e n s p a r l a m e n t gjort sina önskningar, sin auktoritet gällande, kommer all praktisk verksamhet i landet att stå under politiskt förmyndarskap. I Amerika ha arbetsgivare och anställda insett sanningen härav och handlat därefter. Det är de höga amerikanska lönernas enkla hemlighet, såsom en engelsk arbetaredelegation på en studieresa i fjol hade tillfälle konstaterna. Tn det praktiska livets allmänna opinion är det enda pålitliga korrektivet mot partipolitikens osundhet och det parlamentariska arbetets försumpning.

Stockholms Dagblads här citerade uttalande är nog så märkligt. Det skiljer sig på ett glädjande sätt från de inom dagspressen sedan åratal tillbaka förda diskussionerna om den "bankrutterade" parlamentarismen, då tidningen på allvar synes vilja gå problemet in på livet.

Malmavtalet godkändes.

Regeringens förslag till avtal mellan staten, å ena sidan, och Luossavaara-Kirunavaara Aktiebolag m. fl. bolag, å andra sidan, bifölls i det skick statsutskottet förordat det förra torsdagen av riksdagens båda kamrar, av den första med 88 röster mot 40 och den andra med 117 röster mot 100.

Vidlyftiga debatter föregingo avgörandet, varunder man särskilt fäste sig vid, att socialdemokraterna befunnos splittrade på tvenne linjer, en för avslag samt en för bifall till förslaget. Avslagslinjen företräddes bl. a. av socialdemokraterna Lindberg, Kristensson, Engberg och P. A. Hansson, vilka förordade den av hr Lindberg m.fl. avgivna reservationen och ansågo, att statens intressen icke tillräckligt tillgodosågos enligt det föreliggande avtalet, medan hrr Nothin, Eriksson i Grängesberg och Örne yrkade bifall.

Skatteprocenten 1927—1928 blir 30 procent.

Bevillningsutskottet har i sitt avgivna betänkande angående beräkningen av bevillningarna för budgetåret 1927—1928 tillstyrkt det i statsverkspropositionen föreslagna procenttal av grundbeloppet, varmed inkomst och förmögenhetsskatten skall utgå, 160 procent. Utskottet beräknar i likhet med k. m:t inkomsten av denna skattekälla till 147.000.000 kr. Sammanlagda summan skatteinkomster beräknas av bevillningsutskottet till 526.373,000 kr. i stället för statsverkspropositionens 523,123,000 kr.

Skrivelse från riksdagen till k. m:t om avbetalningssystemet.

Sedan riksdagens båda kamrar såsom vi tidigare omnämnt utan diskussion anslutit sig till motionen om statlig utredning angående avbetalningssystemets utbredning och verkningssätt här i Sverige (saken var ju för vissa kretsar allt för ömtålig för att en offentlig debatt i riksdagen skulle tillåtas!), har riksdagen nu avlåtit en av kamrarnas båda talmän undertecknad skrivelse till konungen i ämnet.

I skrivelsen framhålles, att avbetalningshandeln under senare åren utvecklat sig synnerligen snabbt. De flesta av de till riksdagens vederbörande utskott avgivna yttrandena i frågan giva även otvetydbart vid handen att så är förhållandet. Hand i hand med utvecklingen har emellertid framvuxit en allt starkare opinion gent emot vissa med avbetalningssystemet förenade nackdelar. Avbetalningssystemet har utvecklat sig på ett sådant sätt att det kan befaras medföra allvarliga vådor av den art, att åtgärder i reglerande syfte från det allmännas sida kunna befinnas av behovet påkallada. För ett allsidigt bedömande av hithörande frågor torde emellertid en utredning först böra verkställas.

I fråga om sättet för ett ingripande framhåller riksdagen, att här som på andra områden av handeln ett framdragande i ljuset av tilläventyrs förefintliga missförhållanden i allmänhet torde innebära det verksammaste korrektivet. Smålands och Blekinge handelskammare har ansett, att ett medel att söka begränsa avbetalningsköp av lyxartiklar kunde vara att begränsa den tid, på vilken ett avbetalningsköp finge avslutas, enär största lockelsen för okloka köpare låge i betalningstidens längd. I samma riktning kunde måhända verka införandet efter norskt mönster av en bestämmelse, att varor under ett visst värde ej finge säljas på avbetalning utan särskilt tillstånd.

Intresserepresentation i Spanien.

Spaniens regering har nu enligt vad meddelas från Madrid enhälligt beslutat godkänna Primo de Riveras förslag att snarast möjligt inkalla nationalförsamlingen. På sina håll räknas emellertid med att den kommer att inkallas först på diktaturens fjärde årsdag den 13 september.

I en utfärdad kommuniké redogöres närmare för nationalförsamlingens sammansättning o. uppgifter. Denna kommer sålunda att bestå av omkring 300 ledamöter, vilka skola indelas i grupper alltefter de intressen och stånd de representera. Ur dessa grupper skola senare bildas kommissioner, avsedda att utföra det egentliga arbetet. Förmodligen kommer endast ett sammanträde i veckan att hållas. Allmänheten och pressen erhålla tillåtelse att bevista förhandlingarna, men tidningsreferaten därifrån komma att underkastas censur.

Nationalförsamlingen skall diskutera lagstiftningen och budgeten samt underkasta den offentliga förvaltningen under de senast förflutna tio åren en eftergranskning, närmast för att genomföra en reorganisation av förvaltningsapparaten. Dess viktigaste uppgift blir dock att framlägga förslag till ny författning och ny vallag.

D:r Arne Forsell ordförande i Nationella Ungdomsförbundet.

Sveriges Nationella Ungdomsförbund har i dagarna hållit sitt årsmöte i Jönköping. Vid mötet nyvaldes till ordförande efter direktör S. A Lovén, som avsagt sig uppdraget, dr A r n e F o r s e l l. Telegram växlades med hrr Lindman, Trygger m. fl. förgrundsfigurer inom högerpartiet.

Det gäller att se, i vad mån dr Forsells övertagande av ordförandeposten inom förbundet kan komma att betyda inledningen av en ny aera inom detsamma. Dr F. har otvivelaktigt visat vissa tecken, som skulle kunna ha något att betyda. Säkert är, att skall Nationella Ungdomsförbundet fortsätta att utgöra en de ungas filial av år Lindmans "allmänna valmansförbund" är dess fortbestående rent negativa karaktär given. Detta vore dock till stor skada, alldenstund den ungdom, som är ansluten till förbundet, otvivelaktigt utgör en politisk tillgång, som rätt inriktad skulle kunna vara till positivt gagn för det nationella restaureringsarbetet.

PÅ UTKIK

Sovjet-Rysslands nuvarande ledare.

Den man, vars bild vi härovan återgiva, är det ryska kommunistiska partiets nuvarande ledare S t a l i n. Han har under de senaste månaderna icke så mycket låtit tala om sig, men genom det meddelande, som i dagarna ingått från Moskva, att kommunistiska partiet å plenarsammanträde antagit en resolution, vari krävas att Trotskij och Sinovjev uteslutas ur partiets centralkommitté, har hans person åter kommit att påkalla allmän uppmärksamhet.

Rörande den faktiska roll Stalin spelar i det nuvarande kommunistiska Ryssland har det sina vanskligheter att uttala en bestämd uppfattning. Så mycket är dock visst, att han är huvudpersonen i den fraktion, som drivit bort judarna Sinovjev-Apfelbaum, Trotskij-Bronstein m. fl. från den officiella, ansvariga ledningen och makten. Dragkampen mellan honom och Sinovjev—Trotskij-kretsen har pågått sedan något år tillbaka, och nu slutligt resulterat i de senares uteslutande ur partiet. Från ryskt håll, som personligen väl känner Stalin, har på sin tid uppgivits för oss, att han skulle representera en politisk linje, som vill veta av judisk inblandning i Rysslands politik. Huruvida denna uppfattning håller, låta vi emellertid vara osagt — Sovjet-Rysslands fortsatta inblandning i de världsrevolutionära strävandena talar därför —, möjligt är, att Stalins framryckning till makten mera är att betrakta som ett av den alltmer tilltagande antisemitiska stämningen framtvingat officiellt avståndstagande från de värst komprometterade judiska elementen inom ledningen, vilka trots de många förbuden att driva propaganda in i det sista gjort vad i deras makt stått för att störta den Stalinska regimen och själva åter komma till makten.

Det förtjänar att observeras, att Stalin aldrig var någon grata persona hos Lenin, vilken t. o. m. i sitt testamente skall ha varnat för honom såsom varande "mindre pålitlig". Han skildras som inbunden och dyster, men ovanligt begåvad, energisk o. ärelysten. Till börden är han grusin och heter Deschugaskevilli. Stalin är hans författarenamn. Sin egentliga karriär gjorde han som sekreterare vid Politbyrån, för vilken han nu är chef. Redan 1922 nämndes han bland kandidaterna som ställföreträdare åt Lenin under dennes sjukdom, men Lenin, som hyste misstroende mot honom, utsåg i stället Tsurjupa, som dock aldrig kom att spela någon större roll. Men Stalins inflytande växte oavbrutet. Efter Lenins död lyckades han avlägsna sin motståndare Trotski ur partistyrelsen med tillhjälp av Sinovjev och Kamenjev. Sedan kom turen till dem. Stalin har besatt de flesta mera framskjutna posterna med sina anhängare, bland vilka man finner nästan uteslutande nya namn.

Dekadanskonst.

Sveriges sköna huvudstad har under de senare åren börjat i betänklig grad förfulas av anskrämliga "konstverk".

De eldiska "inälvorna" vid Birger Jarlsgatan, den på en högst osköna stol sittande Jenny Lind ute vid Djurgårdsbrunnsviken, Milles' negroida solsångare i Strömparterren m. fl. utslag av det abnorma i våra dagars konst har nu fått ett nytt tillskott i mamsell Fredrika Bremer, "vandrerskan" i Humlegården.

"En sällsynt enhällig pressopinion betecknar också det Sigrid Fridmanska monstret som Stockholms fulaste utestaty.

"En nedrutten soffIocksfjäder kan ej ha en mera slingrande osäker hållning än denna staty", säger dr. Lundmark i St. T. och sparar ej på adjektiven i fortsättningen av sin kritik. "Bronskvinnan trevar sig fram som om hon vore både andligt och lekamligt blind", — — — "som om människan sjönke till jorden av vanmakt och skamkänsla", — — "en sinnlig, grov typ med perfida ögon", — — — "fullständigt misslyckad", etc "Inte för att jag önskar något krig", fortsätter dr. Lundmark, "men jag hoppas ändå på någon lycklig tillfällighet som gör, att vissa bronsarbeten måste smältas ned. Under världskriget uppsattes här och var i Tyskland tavlor med inskrift om, att här stått ett bronsmonument av den och den, vilket man nödgats smälta ned, enär bronsen behövdes för viktiga ändamål. Jag väntar på en sådan tavla i Humlegården. Sedan kan våren fortsätta sin blomning".

Sv. Dagbl. instämmer: "Hur skulle et vara, om **det för en del år framåt** infördes absolut förbud för resande av statyer på Stockholms offentliga platser?"

Kritiken visar som synes rätt mycket förnuft — efteråt. Ty det bör ihågkommas, att det stått mångårig strid kring det Sigrid Fridströmska "konstverk", som helst borde höra hemma i en skräckkammare. I Humlegården väcker det bara löje och förargelse.

Varför ingriper inte "skönhetsrådet"? Och varför kunde ej Stockholms stad neka att ta emot detta "konstverk", som i så hög grad misspryder sin plats? Stadsfullmäktige nekade ju för några år sedan att taga emot och i stadshuset upphänga den utsökta kollektionen oljemålningar med släkten Josephsons judiska fysionomier. Det hade hedrat stadens fäder att också i detta fall säga nej.

Men de israeliter fingo sin vilja fram. Den judeprotegerade professor Romdahl i Göteborg är ju mannen som fört fram den judebefryndade fröken Fridman. Att "konstnärinnan" ifråga plikt- och rasskyldigast ansett sig böra ge den nordiska kvinnan judiska drag och dito gång, det är kanske från hennes och hennes vänners synpunkt naturligt. Men låt oss svenskar åtminstone få slippa fler dylika judiska konstverk.

Alltså: låt "Vandrerskan" vandra! Helst så långt bort som möjligt. Placera henne i något av våra många "konstgallerier". Och låt Jenny Lind, "inälvorna" och de övriga utslagen av en depraverad konst göra sällskap.

—e.

Också en diktator!

När den svenska fascismen på sin tid såg dagsens ljus, var det många om budet som aspiranter på "Il duce"—befattningen och de mest yngsta i den brokiga kretsen, vilkas hjärtan och njurar ju ofta voro nog så svåra att rannsaka (av vilka flera uppenbart voro förklädda kommunister), voro allra mest livligt övertygade om att de voro predestinerade till den stora diktatorsuppgiften. Slumpen ville till slut, att den unge man, vars bild här ovan presenteras, "kapten" Konrad Hallgren, blev den lycklige. För vår del vilja vi icke uttala oss om hans eventuella kvalifikationer för sin påtagna uppgift, men vi sakna anledning hysa något större förtroende för honom. Hans mycket energiska åtgöranden under sin tidigare verksamhetstid i syfte att skada vår tidning, i det han löpte omkring till privatpersoner och tidningsredaktioner (Allehanda nappade naturligtvis på betet) och skickade ut cirkulärskrivelser till furirorganisationer etc. emot Nationen förefoll oss redan det ganska misstänkt och skvallrade om att han företrädde sina "speciella" intressen, för vilkas främjande vår tidning befanns mindre önskvärd. Men ansträngningarna krontes icke med den åstundande framgången. Nationen övervann också den stormen och lever alltfortfarande, helt säkert till stor ledsnad för vederbörande.

"Kapten" Hallgren och den under hans ledning stående fascistiska organisationen, vilken tillkom på det mest underbara sätt, hava nu emellertid såsom vi förespådde för någon månad sedan ryckt upp till en politisk faktor, gärna tolererad av en del "borgerliga" tidningar, vilket ju tyder på att han icke är någon ingrata persona inom de kretsar, som där föra spiran. Mycken uppmärksamhet ägnas honom och hans rörelse i dessa dagar. Bland annat har man fått läsa en stor intervju i den Åkerlundska Veckojournalen, ur vilken vi lånat ovanstående bild av vår svenske "Il duce" i poserande ställning. Under intervjun med V—n upplyste "kaptenen" bl. a., att han icke endast varit i lettisk, rysk och tysk fälttjänst utan även att han erövrat sex eller sju tapperhetstecken från järnkorset upp till ryska Sanct Annaorden — vilken också medfört ärvtligt adelskap. General Judenitz hade i egen hög person överlämnat till honom den celebra utmärkelsen. — Allt uppgifter, som Veckojournalen tyckes ta så där tämligen på allvar men som förefalla oss en smula fantastiska i betraktande av de relationer "kaptenen" på sin tid lämnat oss beträffande sina tidigare bedrifter i främmande vapentjänst.

L i t t e r a t u r

—//—

"Svarta havets fasa."

Den engelske författaren Lewa Stanton Palen har i sin bok "Svarta havets fasa", nyligen översatt till svenska på Lindblads förlag, skildrat en rysk officers märkliga öden under bolsjevikrevolutionens första år.

Verkligheten är ofta underbarare än dikten. Den mest fantastiska äventyrsroman kan ej vara mera spännande än detta trovärdigt berättade livsöde, som den i landsflykten med snickeriarbete sig försörjande ryssen upprullas för läsaren. Läs t. ex. den ohyggliga, veckolånga jakten över isiga stepper i 60 graders kyla med snöstormen och de blodtörstiga bolsjevikerna in på livet. Eller kapitlet "Arkebuserad", där han står öga mot öga med de judakommenderade bödlarna och ser gevären riktade mot sig och hör en röst räkna ett, tu.... Eller när han under sin tid som chaufför i Moskva genom den beställda färden med bolsjevikledarna i sin bil skulle i ett slag förändra hela det nutida Rysslands historia, vilket en tillfällighet omintetgjorde .... Eler — nej, läs själv boken! När man gjort detta, har man vandrat genom stinkande helveten av korruption, konspiration, sedeslöshet och blodtörst, helveten, där judarna äro överbödlar, som sitta bakom och hålla i trådarna till det ohyggliga monstrum, som heter Sovjet-Ryssland.

"Svarta havets fasa" är ett talande vittnesbörd om judisk "revolutionskultur" och som sådant ett dokument av bestående värde.

Under den Wallenberg—Brattiska spritpolitikens hägn.

Tulltjänstemännen i Stockholm ha i dagarna vid en visitation i Värtahamnen ombord på tyska segelaren Glory beslagtagit 24 buteljer fin konjak, som fartygets befälhavare undanstuckit under fartygets potatisförråd i en stor lår.

Den mördade sovjetministern var en de ansvarige för mordet på tsarfamiljen.

Det i tisdags begångna mordet på Sovjet-Rysslands minister i Warschau Vojkoff, vilket utfördes av en 19-årig studerande vid ett ryskt gymnasium i Vilna, var enligt vad mördaren förklarat uteslutande en hämndeakt för de brott den nuvarande regimen begått mot det gamla Ryssland. Det tsaristiska Rysslands f. d. chargé d'affaires i London, Sabline, har upplyst, att Vojkoffs namn var förknippat med det hemska brottet i Jekaterinenburg, då tsarfamiljen mördades.

En kinesisk trippelallians mot bolsjevikerna.

Från Peking meddelas, att förhandlingar pågå i Tjangtsolins högkvarter i syfte att få till stånd en trippelallians mellan Tjangtsoin, Tjangkaisjek och Jenhsiang, vilken senare är generalguvernör i provinsen Sjansi. Alliansen skulle baseras på gemensamt motstånd mot kommunismen samt antagandet av Sunjatsens principer

Kommunistiska demonstrationer i Berlin.

Under pingsthelgen voro i Berlin anordnade stora kommunistiska demonstrationer under ledning av organisationen "Rote Frontkämpfer". En del sammanstötningar ägde härunder rum mellan demonstranter och polis, varvid flera anhållanden gjordes

Hr bolsjeviker få svar av J. K.

Den judiska revolutionens härvarande agenter Ture Nerman, Adolf Andersson m. fl., uppvaktade nyligen såsom här tidigare omnämnts J. K. m. en inlaga vari krävdes en undersökning rörande förehavandena i Sthlm natten mellan den 7 och 8 maj, då polisen och militären i huvudstaden alarmerades och hölls i beredskap mot ett "väntat" kommunistangrepp. J. K:s svar innehåller endast en förklaring, att det ej faller inom ämbetets verksamhetsområde att föranstalta vare sig att polisen tillhöriga dokument "till sitt ursprung rättsligt utforskas" eller att Stockholms polisbefäl erhåller några undervisningskurser.

Gårdfarihandeln utdömes av länsstyrelserna!

Allmän minskning i antalet rättigheter.

Frågan om åtgärder mot den alltmer florerande gårdfarihandeln, vilken utvecklat sig till en allt större fara för den bofasta och lojala handeln, har inför trycket av den kraftiga opinion, som i senare tid gjort sig hörd, omsider börjat beaktas också av vederbörande myndigheter, som hava att vaka över handelsverksamhetens sunda utveckling. Sålunda har kommerskollegium för någon tid sedan till samtliga länsstyrelser låtit utsända en skrivelse med förfrågan, huruvida länsstyrelserna vidtagit eller ha för avsikt att vidtaga särskilda åtgärder för reglerande inom ramen av gällande lagstiftning av frågan om gårdfarihandeln. De till kommerskollegium hittills ingångna svaren ge vid handen, att länsstyrelserna ägna den ambulerande handeln sin livliga uppmärksamhet samt ställa sig starkt kritiska mot densamma. Här några kortfattade sammandrag ur länsstyrelsernas rapporter.

Norrbotten.

Sedan åtskilliga år har länsstyrelsen iakttagit stor återhållsamhet med avseende å utlämnandet av tillståndsbevis för gårdfarihandel. Nya tillstånd beviljas sålunda icke med mindre vederbörande sökande till följd av sjukdom eller lyte är oförmögen till annat arbete och därjämte har försörjningsplikt mot anhöriga.

Jämtland.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har sedan länge tillämpat den praxis att endast inom länet mantalsskrivna personer erhållit tillstånd till gårdfarihandel. Tillstånd lämnas i allmänhet endast personer, som förut innehaft dylika.

Västernorrland.

Länsstyrelsen i Härnösand har också tagit för princip att icke bevilja nya tillstånd åt andra än som förut innehaft gårdfarihandelsrättigheter. Antalet rättigheter har på grund härav nedgått och utgör f. n. blott 28.

Kopparbergs län.

Länsstyrelsen i Falun har däremot fortfarande 229 tillstånd beviljade för innevarande år inom sitt län. Men detta antal skall minskas, säger länsstyrelsen som fått mottaga en mängd klagomål över gårdfarihandlarnas framfart. Åtgärder hava redan vidtagit i syfte att nedbringa antalet rättigheter för nästkommande år.

Uppland.

Länsstyrelsen i Uppsala meddelar att den lyckats minska antalet gårdfarihandelsrättigheter från 30 år 1920 till 21 nu, vilken minskning uppnåtts därigenom, att tillstånd icke lämnats åt andra än dem som förut erhållit dylik. Då meningen härmed varit, att gårdfarihandeln, vad Uppsala län angår, så småningom skulle försvinna har länsstyrelsen icke vidtagit några andra åtgärder för reglerande av hithörande förhållanden.

Stockholm.

Överståthållarämbetet har sedan lång tid tillbaka lämnat endast ett fåtal rättigheter till gårdfarihandel (arligen cirka 13). Samtliga dessa tillstånd avse försäljning av svenska ylle- och trikåvaror.

Södermanland.

Länsstyrelsen i Nyköping meddelar att den under en följd av år lagt sig särskild vinn om att icke utöka antalet rättigheter till gårdfarihandel utan i stället i görligaste mån vidtaga inskränkningar. Antalet rättigheter som förra året var 50, har därigenom för innevarande år nedbragts till 42, och denna reducering skall fortsättas år för år.

Östergötland.

Länsstyrelsen i Östergötlands län säger sig icke hittills ha plägat vägra förnyat tillstånd åt personer, vilka tidigare innehaft sådant, äro bosatta inom länet och i övrigt uppfylla författningens föreskrifter. Härigenom har länsstyrelsen icke lyckats nedbringa antalet gårdfarihandelsrättigheter så lågt som eljest önskligt varit. Emellertid går rättigheternas antal stadigt nedåt. År 1923 voro de 139, i år äro de 102.

Närke.

Länsstyrelsen i Örebro län har sedan lång tid tillbaka tillämpat den regeln att ej ens i synnerligen ömmande fall meddela nya rättigheter till gårdfarihandel. I den mån innehavare av tillförne bestående rättigheter till dylik handel avlida överlåtas alltså de gamla tillstånden i c k e å nya personer.

Småland.

Länsstyrelsen i Jönköping har under senare år kraftigt reducerat antalet rättigheter. År 1923 funnos ej mindre än 102 gårdfarihandlare, för innevarande år är antalet 56. Länsstyrelsen har vidtagit ytterligare åtgärder i syfte att inskränka antalet gårdfarihandelsrättigheter.

Kalmar län.

Länsstrelsen i Kalmar konstaterar rakt på sak att gårdfarihandlarna i länet göra mera skada än nytta då de söka påtvinga folk varor av underhaltig beskaffenhet. Kommor så dartill att de bofasta köpmannen bli beskattade inom den kommun där handeln utövas, under det att gårdfarihandlarnas handelsvinster torde vara svåra att i beskattningshänseende komma åt och i varje fall ej komma de kommuner till godo, där vinsterna äro intjänade. I enlighet med denna sin uppfattning om gårdfarihandeln har länsstyrelsen låtit sig angeläget vara att begränsa densamma. Inga nya tillstånd ha under senare år beviljats, men däremot personer med gamla rättigheter fått dem förnyade dock med den begränsning att inga tillstånd hädanefter utlämnas åt personer, bosatta utom länet.

Älvsborgs län.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län säger sig ha gått strängt fram med gårdfarihandeln. Antalet rättigheter har nedbringats från 55 år 1923 till 28 innevarande år. Därest mot någon gårdfarihandlare förekommer anmärkning, förnyas ej hans tillstånd. Icke heller beviljas numera rättigheter åt personer, bosatta utom länet.

Kristianstads län.

Länsstyrelsen i Kristianstads län anser gårdfarihandeln direkt skadlig. Inom länet är den fullkomligt överflödig enär överallt på andsbygden fasta affärer numera finnas, där allmänheten kan få sitt behov av varor tillfredsställt. Genom gårdfarihandlare erhållas i regel endast sämre varor till högre priser än i de fasta affärerna. Länsstyrelsen har i flera år sökt inskränka gårdfarihandeln, varvid början gjordes med att icke längre bevilja tillstånd till personer från andra län. Nya rättigheter ha i regel icke heller beviljats.

Malmöhus län.

Till följd av den täta bebyggelsen o. de starkt utvecklade kommunikationsmedlen är gårdfarihandel fullkomligt obehövlig i länet för varudistributionen. Detta förhållande har också beaktats av länsstyrelsen som sålunda endast sparsamt beviljat tillstånd till gårdfarihandelsrättigheter.

A K T I V

Den nya svenskbyggda motorcykeln med den högklassiga utrustningen.

Kvalitet. *Elegans.*

Begär katalog.

Tillverkare

Ingenjörsfirman Volta A.-B.

Kungsgatan 33, STOCKHOLM. Tel. 12129, 15263. Ombud antagas.

Moskwa beslälat av idel fredliga och välvilliga avsikter!

(Forts. fr. sid 1).

ende, att sovjetregeringen önskar leva i fredliga och vänskapliga förhållanden till alla folk och ingens frid störa. Skulle så beträffande vårt land vara fallet, tillåta vi oss fråga: varför håller sig då Moskvaregeringen med ett eget politiskt parti här i landet, som uppställt på sitt program att i Sverige genomföra bolsjevikrevolutionen enligt mönster från Moskva? Tror hr Kopp, att han medels avgivandet av dyl. uppenbart lögnaktiga framställningar skall lyckas dupera den svenska allmänheten, misstar han sig storligen. Denna är icke på det viset att leka eller spela med som vissa herrar världsrevolutionärer tyckas fått för sig. Så länge Moskva håller sig med en revolutionscentral här i landet, ett revolutionärt politiskt parti, revolutionär organisation, press och propaganda, hava hr K:s deklarationer om lojala och fredliga avsikter uteslutande kuriositetsvärde.

Svensk motorcykeltillverkning.

I en tid av allmän depression och arbetslöshet å ena sidan och en allt starkare växande import å andra sidan är det med tillfredsställelse vi konstatera, att ansträngningar på sina håll göras för att genom inhemsk tillverkning tillgodose behovet av transportmedel. Vi hava tidigare haft anledning att med intresse följa den nya svenska personbiltillverkningen.

För dagen kunna vi meddela, att en av våra motorcykelimportörer, Ingenjörsfirman Volta A.-B. i Stockholm, satt i gång tillverkning av en svensk motorcykel, benämnd Aktiv. Denna motorcykel, som föres i tvenne olika storlekar, är konstruerad i enlighet med de modernaste principer och har fått de amplaste erkännanden av fackmän.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Elektriska affären Birka

Rödabergsbrinken 2

(Vanadisplan)

STOCKHOLM

Tel. 86820

Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.

Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

De Wallenbergska krigstelegrammen inför tyskt forum.

(Forts. fr. sid. 1.)

b e r g s t r å d a r l ö p a e l l e r l ö p t e."

Den hamburgska tidskriftens uttalande, vilket såsom ovan omnämnts skall ha återgivits i en mängd tyska tidningar, bland dem enligt vad vi haft tillfälle konstatera tidningen "Mecklenburger Warte" Rostock talar sitt tydliga språk. Man är uppenbarligen på tysk sida icke mindre angelägen än på svensk att vinna klarhet rörande hr Wallenbergs "dubbelroll". Den fråga generalkonsul Cronholm uppställt, i vad mån hr Wallenberg var underkunnig om de tyska krigstelegrammens chiffer på vars besvarande bedömandet av den "dubbelroll" han spelat i egenskap av svensk utrikesminister och telegramförmedlare för de begge krigförande parterna främst beror, vore det kanske icke omöjligt att från tysk sida få besvarad, eftersom det svenska utrikesdepartementet hittills envist vägrat att lämna besked därom, vilket ju måste få anses tyda på att så verkligen varit fallet. Beträffande hr K. A. Wallenbergs förbindelser med tyska storbankirer finnes det med kännedom om den roll han här i landet spelat såsom den judiska storfinansens främst betrodde ingen anledning antaga annat än att dessa lett till den krets storbankirer i Tyskland, som representeras av bankiren Warburg i Hamburg m. fl.

Gyllene Internationalens Genévekonferens — "en seger för välståndet och världsfreden"

Resultatet av Den Gyllene Internationalens stora "ekonomiska världskonferens" i Genéve utlägges nu närmare i de kosmopolitiska bladen där de betecknas som en stor seger för "välståndet och världsfreden". Särskild betydelse fäster man vid handelsresolutionens förklaring: "Tiden är inne för ett hejdande av tullhöjningarna och en rörelse i motsatt riktning". Detta syfte bör, heter det, fullföljas efter tre linjer. Först åtgärder av de enskilda staterna för modifiering av deras egna tariffer vidare dilaterala handelsavtal, och slutligen kollektiva åtgärder genom en av folkförbundet anordnad utredning med uppgift, att befordra sänkning eller upphävande av tullmurar som äro skadliga för den internationella handeln.

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

NATIONEN

Fredagen den 10 Juni 1927.

Vårt samhällsskick under första Vasakonungarna.

(Forts. fr. sid 1).

krig att ställa sina trupper till konungens förfogande.

I stället för de förläningar, som under föregående period varit brukliga, införde kung Gösta ett nytt slag av förläningar, som närmast voro ett utarrenderande av kronoskatten för visst område. Dessa arrendatorer voro mycket självständiga, och ansågo sig under Vasatiden ej sortera under konungens fogdar, lagmän och landshövdingar. Riksens råd voro ej egentliga ämbetsmän. Först riksdagen 1602 införde de 5 höga riksämbetena, som förestodos av riksdrotsen, riksmarsken, riksamiralen, rikskanslern och riksskattmästaren. Lagmän och biskopar utsågos av konungen. Erik XIV införde 1561 ärftliga grevskap och friherreskap, vilkas innehavare av Johan III år 1569 fingo lika stor myndighet som hertigarna i sina hertigdömen. Vid Norrköpings riksdag 1604 stadgades att inga kronogods fingo bortgivas för evärdlig tid, utan förläningar skulle bekräftas av varje ny regent. Adelsman hade skyldighet till rusttjänst, bestående i en välrustad ryttare för varje 150 mark frälse- eller förläningsränta. Bördsadeln kom till först år 1569, då Johan III vid sin kröning utvidgade adelns privilegier och bestämde att om en adelsman ej mäktade göra rustning skulle han dock behålla adlig sköld. Rusttjänsten nedsattes till en ryttare för 400 marks frälseränta eller 300 marks förläningsränta. Rustningarna inskränkte sig 1560-talet till inalles något över 1,000 ryttare.

Erik XIV:s försök med en "konungens högsta nämnd" som högsta instans misslyckades, emedan domstolen var godtycklig och följde konungens hovartiklar i stället för lands- och stadslagen. Första instans var häradsrätt och rådhusrätt, andra instans lagmansrätt, tredje och högsta en avdelning av riksrådet med biträde av några därtill utsedda lagmän och häradshövdingar. Riksdagen utövade 1517 för första gången domsrätt, då ärkebiskop Trolle avsattes. År 1529 tillsattes av riksdagen en domstol, vilken dömde tre adliga upprorsmän. Hertig Johan och Sturarna dömdes också av riksdagen, och det var ett utskott av riksdagen, ej hertig Carl, som år 1600 dömde rådsherrarna i Linköping till halshuggning.

Under Gustaf Vasa och hans söner voro landskapstingen fortfarande den enda lagliga representationen för lagstiftning. Genom hävd, ej lag, har den svenska riksdagen uppstått såsom landskapstingens ersättare. Landskapen i Sverige motsvarade kantonerna i Schweiz, som fortfarande hava kvar sin lagstiftningsrätt. Folkrepresentationens centralisering var i Sverige olaglig. Riksdagen sammankallades, när konungen så önskade, och riksdagen var ett utvidgat riksråd, vars beslut konungen ej behövde följa. Konungen utsåg på det hela taget riksdagsmännen. Dessa utgjordes dock av två olika kategorier, dels självskrivna: rådet, adel och biskopar, dels ombud för städer och allmoge. Prästerna, med undantag av biskoparne, betraktades som ombud för häradet. Av de självskrivna och ombuden utvecklades dock ej såsom t. ex. i England ett tvåkammarsystem, ty den utpräglade intresse- och kvalifikationsprincipen har sedan gammalt starkt fäste i det oförfalskade svenska psyket. Biskopar och präster började under reformationstiden överlägga gemensamt, och Carl IX fastslog, att de tillsammans utgjorde prästeståndet. Adeln var förut ett fast stånd. Köpstäderna, som till riksdagen valde en borgmästare, en rådman och en borgare hade genom privilegier och intresse bildat en klass för sig. Bönderna, som vid riksdagen hade 2—6 representanter för varje härad (kungens fogde utsåg "två beskedliga bönder i häradet") härstammade från odalmännen, de ursprungliga härskarna i Sverige.

Rådet motsvarade, under Gustaf Vasa och hans söner, i riksdagen våra nuvarande riksdagsutskott. Överläggningen var ofta gemensam för alla fyra stånden, men svar å de kungliga propositionerna (motioner förekommo ej) avgåvos av vart stånd för sig. Riksdagsbeslutten bekräftades av landskapstingen för att bliva lagliga. Rätten att deltaga i riksdagen ansågs för en börda o. man bad ofta konungen att ej betunga landet med riksdags hållande. Ibland förekommo intill 1597 beslut först å landskapstingen, varefter ett fåtal delegater infunno sig på riksdag med landskapets sigill för bekräftande. Herredagar med rådet och adeln förekommo till 1599.

Beskattnings- liksom lagstiftningsrätten tillkom landskapstingen, för uttaxering av skatten sattes jorden i "mantal". Riksdagen 1571 beslöt dock på egen hand utan landskapstingens hörande eller bekräftelse en mycket tyngande skatt, "Älvsborgs lösen". Under förra perioden hade såsom kyrklig skatt utgått tionde, varav 1/3 gått till sockenprästen, 2/9 till kyrkan, 2/9 till biskopen och 2/9 till de fattiga (i praxis domkapitelsledamöterna). Prästen fick behålla sin del, resten blev kronotionde.

Städerna styrdes av borgmästare, som nu började utses för livstid och ej såsom först för år, samt råd. Handel och hantverk koncentrerades ännu mer i städerna. För "landsköp", tredje resan, var livstidsstraff stadgat. Denna omtanke om städerna verkade dock motsatsen till det avsedda. Utrikeshandel fick blott bedrivas i sjö- och stapelstäder. (Skogslandet Sverige var, vad Ryssland nu är, Europas största exportör av pälsbärande djurs skinn. Under medeltiden och intill stormaktstiden var Sverige Europas förnämsta silverproducent, liksom Sveriges stormaktstid finansierades av kopparplåtarna från världens då förnämsta koppargruva i Falun, som slutligen avlöstes av det till kvaliteten oöverträffade svenska järnet, nu en saga blott efter de moderna metoder, som slagit igenom i utlandet. Enligt storfinansens önskan inskränka vi oss för närvarande till att exportera råprodukten järnmalm, fastän det är ett känt faktum att engelska stenkol för järnmalmens förädling kunna köpas i svensk hamn nära nog lika billigt som i England.)

Landskaps- och häradstingen voro såsom förut framhållits de lagliga folkförsamlingarna. Därjämte funnos sockenstämmorna, som ha sin rot ända i landskapslagarna och beslutade om socknens utgifter, fattigvård m. m. Kommunalstämmorna ha alltså gamla anor. En ändå mindre representationsförsamling var byalaget, som sammankallades genom att åldermannen blåste i sitt horn.

Gynna svenska affärsmän!

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje N:r 2.

Herrskodon sulning och klackning Kr. 6,50
Damskodon „ „ „ Kr. 5,—
Alla slags reparationer utföras fort, väl och billigt.
Erikbergs Skomakeriaffär
STOCKHOLM
Eriksbergsgatan 36 – Hantverkaregatan 43 B II
Tel. Norr. 8419 Tel. Kungsh. 6642
Katarina Bangata 54 Tel. Sö. 8227
SKODONEN HÄMTAS OCH HEMSÄNDAS.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Måltidsdryck som hälsokur
erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.
Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, färghandl., specerihandl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

En omstörtande Nyhet
är Omfärgning av Skinnmöbler enligt indisk metod
Skinnet blir som nytt. Garanti för hållbarhet.
Utföres endast hos
Carl Ekelund,
Tapetserare o. Dekoratör
Mästersamuelsgat. 6. Tel 12821.
Se skyltfönstren!

Stöd det svenska hantverket!

Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet.

(Forts. fr. sid 1).

den personifierade styrkan och makten.

Det gamla samhällets avlivande och dess återuppståndelse i ny form. Vår härskare, som kommer att efterträda de nuvarande regeringarna, vilka släpat fram sin tillvaro bland de av oss demoraliserade samhällena, vilka t. o. m. förnekat den gudomliga makten och ur vilkas mitt anarkins eld slår ut på alla håll, bör i första hand taga i tu med att släcka denna allt uppslukande brand. Därför är han förpliktad att förinta sådana samhällen, om det ock skedde genom att dränka dem i deras eget blod, för att återupprätta dem i form av väl organiserade militärstater, som medvetet kämpa emot varje smitta, som kan anfräta rikskroppen.

Guds utvalde. Denne Guds utkorade är bestämd av himmelen att bryta de förnuftslösa krafter, som låta sig ledas av instinkt och icke av förnuft, av djuriskhet och icke av människovärdighet. Dessa krafter triumfera nu i yttringar av plundring i allehanda våld under mask av frihets- och rättighets principer. De hava tillintetgjort all social ordning, för att på ruinerna av den resa den Judiske konungens tron, men deras roll slutar samtidigt med hans tronbestigning. Då bora de sopas bortfrån hans väg, på vilken det icke bör finnas de minsta sopor.

Då kunna vi säga till folken: Tacken Gud och böjen Eder för Den, som bär på sitt anlete förutbestämmelsens insegel, till vilket Gud själv ledde hans stjärna, på det att ingen annan än han skulle kunna befria Eder frå ovannämnda onda krafter.

Protokoll N:o 24.

Befästandet av konung Davids ätt. Nu vill jag övergå till sättet att befästa konung Davids dynastiska rötter inom alla jordens lager.

Detta befästande kommer att i första rummet ske på samma sätt, som vi tills dato bevarat för våra vise ledningen av all världsverksamhet, genom att medels uppfostran bestämma riktningen av hela mänsklighetens tankegång.

Konungens förberedelse. Några ättlingar av Davids säd skola uppfostra konungarne och deras efterträdare, väljande icke enligt arvsrätten, utan efter deras framstående egenskaper, invigande dem i politikens förborgade hemligheter, i regeringsplanerna, likväl med villkor, att ingen av dem måtte förvalta dessa hemligheter. Ändamålet med ett sådant handlingssätt är det, att alla måtte veta, styrelsen icke kan uppdragas åt sådana, som äro oinvigda i denna konsts hemligheter.

Endast dessa personer skola undervisas i den praktiska tillämpningen av de nämnda planerna genom jämförelse av århundradens erfarenheter genom iakttagelser över det politisk-ekonomiska livet och de sociala vetenskaperna — med ett ord, genom andan av de lagar, vilka orubbligt äro fastställda av själva naturen för reglering av de mänskliga förhållandena.

Åsidosättande av direkta arvingar. Direkta arvingar komma ofta att åsidosättas vid besättandet av tronen, om de under lärotiden visat anlag för lättsinne, svaghet och andra maktförstörande egenskaper, vilka göra dem oförmögna att regera, och om de i sig själva äro olämpliga för den kungliga bestämmelsen.

Endast den, som obetingat är skickad att varda en fast, om ock grym regent, kommer att få mottaga regeringstyglarna av våra vise.

I händelse monarken genom sjukdom försvagas i sin viljekraft, eller på annat sätt blivit olämplig för tronen, bör han enligt lag överlämna regeringstyglarna i nya, kraftigare händer.

De monarkiska regeringsplanerna för den löpande tiden och ännu mera för framtiden komma att vara okända t. o. m. för dem, som kallas till monarkens närmaste rådgivare.

Konungen och de trenne som invigt honom. Konungen — ödet. Endast konungen och de tre personer, som invigt honom, skola känna det kommande.

I konungens person, vilken med orubblig vilja behärskar sig själv och mänskligheten, komma alla att se själva ödet med dess outgrundliga vägar. Ingen kan veta, vad monarken önskar uppnå genom sina förehavanden, och därför fördristar sig ingen att ställa hinder på outgrundliga vägar.

Det är klart, att monarkernas förnuftskälla måste motsvara den däri inrymda regeringsplanen. Det är därför, som han kommer att tillträda sin regering endast efter undergången prövning inför ovannämnda vise.

För att folket måtte känna och älska sin monark, är det nödvändigt, att han på öppna platser talar till sitt folk. Detta åstadkommer ett nödvändigt befästande av tvenne krafter, för det närvarande avskilda från varandra av oss genom terror.

Denna terror var oss nödvändig för en tid, på det att båda dessa krafter var för sig skulle råka under vårt inflytande.

Den Judiske konungens yttre moraliska oförvitlighet. Den judiske konungen bör icke stå under sina passioners herravälde, allra minst under sinnlighet; icke i något avseende bör han giva de djuriska instinkterna makt över sitt förnuft och sin karaktär. Sinnligheten upplöser säkrare än något annat förnuftsgåvorna och klarsyntheten, ledande tankarna till den sämsta och mest djuriska sidan av människoverksamheten.

Mänsklighetens stöd i världshärskarens person av Davids säd måste hembära sitt folk som offer alla personliga böjelser.

Vår härskre bör vara exemplariskt oförvitlig.

SLUT.

Wallenbergarnas underimineringsarbete inom hov och societet.

(Forts. fr. sid 1.)

de exempel. Genom denne sin hovkommissionär behärskar huset W. och den judiska storfinansen konungahus, hov och societet samt lagar så, att endast huset W:s rättrogna och lydiga få omgiva huset Bernadotte. Men icke endast utnämningar och befordringar ligga huset W. nära om hjärtat!

Den vana iakttagaren har ej kunnat undgå att märka, att huset W:s ekonomiska och politiska roll såsom "ensamma herrar på täppan" numera icke är så absolut ostridig som förr, och då har det i stället befunnits så mycket mer nödvändigt att söka en ersättning på annat håll för det förlorade. Ty det förslår icke med alla de "storslagna" donationer, som vid lämpliga tidpunkter liksom "hartassen på" då och då följa efter ett flertal djärva finanskupper, vilka betytt massor av andra svenska medborgares ruin. Man tänker i närvarande stund härvid främst på den "storartade" donationen till handelskammaren, för att denna "värdigt" skulle kunna fira Den Gyllene Internationalen innevarande sommar. Det skulle vara långt mera intressant få veta, huru de frikostigt donerade pengarna intjänats än att ta del av allt detta ordande om donationen, som väl skall tjäna som plåster på såren. Detta bleve helt säkert en lång och dyster sorgevisa om uppsagda lån, "centralisering" av svaga och mindre banker, "sanerade" företag etc., kort sagt en mängd stackars människors olycka och ruin i det oändliga.

Herrskapet W. hade redan tidigt klart för sig, att hovet och societeten utgjorde en viktig faktor att laborera med och behärskandet därav har nu mera också satts i system. Påtryckningar av mest otrolig art utövas. Med det för huset W. speciellt skickligt och vidsträckt drivna mutsystem har det även lyckats det gyllene huset att fullständigt korrumpera den s. k. högre societeten. Härvidlag uppträda familjemedlemmarna — såväl kvinnliga som manliga — av huset W. med en målmedvetenhet och säkerhet, som helt visst kan vara ägnad att sätta svagare individer i skräck och respekt. Och de, som ej lydigt dansa efter deras pipa, få snart erfara, hur livet blir surt för dem o. hur det börjar kännas kallt på höjderna. Ty där böra helst endast herrskapet W. få finnas jämte deras uppvaktande. Alla de andra äro blott till för att vara statister och till att betala kalaset.

Huset W:s medlemmar njuta oändligt av att få förevisa sig i sällskap med de kungliga och forsumma aldrig något tillfälle att härvid breda ut sig så mycket som möjligt. Man erinrar sig, för att taga ett enda exempel, årets operamaskerad, då minst en medlem av huset W. formligen var utplanterad vid vårt och ett av de kungligas bord. Den kordiala stämning, som genom en intim samvaro med kungligheten utvecklas, tager sig under stundom ganska egenartade uttryck, som i det allmänna samtalet ej minst under senaste saisonen låtit mycket tala om sig.

Monopolsträvandena, detta för huset W. och hela judefinansen så saregna och överallt framträdande drag, förnekar sig ej heller i deras uppträdande i societetslivet. Varhelst herrskapet W. är närvarande, komma de alltid i flock och samla sig i skock, ett bland de många, aldrig svikande tecken på familjens judiska ursprung, trots alla ansträngda försök att bortresonera detta faktum, som ju är bevisat många gånger om. Emellertid får man det intrycket, att det är en särskild mening med huset W:s ständiga förekomst i samlad grupp. Är det månne av rädsla att visa sig ensamma, obehaget att ensam känna det myckna fördolda hat, som i alla fall ligger under även de mest sirliga bugningar och älskvärda leenden från de många, som i nittionio fall av hundra alltid någon gång här i livet trampats på tårna av stora W.. Eller är det den inbördes stora släktkärleken inom huset? Eller är det behovet att göra sin maktfullkomlighet ännu mer gällande genom att samla sig exklusivt samt i sin väl avgränsade krets "upptaga" en och annan sålunda lyckligt hedrad person? Familjemedlemmarna W. nöja sig dock naturligtvis icke med detta vid sin "verksamhet" inom hov och societet. Vid de stora témottagningarna, middagarna m. m. är det, som det vitt utgrenade W:ska spionerisystemet fungerar som livligast. De kvinnliga medlemmarna utföra sin viktiga mission medan de manliga mest sysslа m. sina finanstransaktioner och "saneringar" av svagare företag etc. Damernas av huset W. funktion i societetsumgänget är icke minst viktigt. Där pumpas lättroget folk på vad de veta, man tager noga reda på, om det finns några anmärkningsvärda punkter hos den ene eller andre, som för ögonblicket är föremål för huset W:s särskilda uppmärksamhet och misshag. Det händer ej sällan att enskilda personer, som på ett eller annat sätt djärvts motsätta sig det Wallenbergska intresset, på detta sätt blivit praktiskt taget "utälna" genom Wallenbergarnas försorg, vilka ständigt äro verksamma och ej sky några medel gentemot sina offer. Flertalet dylika pläga emellertid, när de efter en tids kampanj mot övermakten till sist sett sig berövade både plats, ställning, vänner m. m., föredraga att resignera och tyst hålla sig undan i stället för att öppet och frimodigt framträda, vilket senare ju vore det enda rätta. Ett vackert undantag härutinnan har generalkonsul Cronholm utgjort efter den uppseendeväckande skamliga behandling, han blivit utsatt för av bankdirektör K. A. Wallenberg. Men vi taga gärna upp flera sådana fall till behandling i vår tidning. Ty det finns åtskilligt sådant av intresse, det råder intet tvivel därom.

Hela denna sorgliga trafik har kunnat lyckas huset W. endast därigenom, att de vetat att förskaffa sig ett alldeles otillbörligt inflytande inom vårt Konungahus och med detta som säker utgångspunkt kan påverka de vida kretsar av den s. k. societeten, som beklagligt nog låter sig vinna och ledas i den av familjen W. önskade riktningen. Det vore icke en dag för tidigt, att vårt hov och vår societet finge upp ögonen för, vilken gärning huset W. bedriver mitt ibland dem. Den s. k. h ö g r e societeten kan icke förtjäna att påräknas som något föredöme för annat folk, så länge den låter sig brukas för huset W:s och den judiska storfinansens intressen. Och vid litet närmare eftertanke är det ju mycket lätt att inse, att det stora flertalet till och med inom en till antalet dock så pass begränsad grupp som den högre societeten göra sig själva mest en otjänst genom att på detta sätt gå i ledband under stora W. Ty under alla förhållanden räcker icke ens W:s kaka till för alla, i fall W. över huvud taget skulle ha någon tanke på att kompensera de tjänstaktiga själarna. Den som räknar med tack och välsignelse från huset W. för underdånigt presterade uppoffringar och tjänster får nog snarare som regel snart erfara, att huset W. fastmer tillämpar den billigare principen: "mohren har gjort sin plikt, mohren kan gå!" Och det hava helt visst åtskilliga fått erfara även inom societeten, sedan de väl först grundligt utnyttjats för Stora W:s landsskadliga intressen.

Hovpolitiker.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

…tör ELOF ERIKSSON
…ra Kungstornet,
…Stockholm
…efon Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:

Helår	Kr. 10.—
Halvår	Kr. 5.25
Kvartal	Kr. 2.75

N:r 24 — Fredagen den 17 Juni 1927. — Årg. 3

Svenska samhällsskicket under stormaktstidens första skede.

Från Gustaf II Adolf till Karl XI:s reduktion.

Bondekonungen Carl IX eller, såsom allmogen kallade honom, Carl den store var en klok man. Johan III:s son och den verklige tronarvingen, hertig Johan, upptog han såsom sin fosterson, behandlade honom synnerligen väl, gjorde honom till sin måg, och de berömda orden "ille faciet (= han skall göra't), som konung Carl plägade fälla om Gustaf Adolf, voro heltvisst avsedda att på ett försnyt sätt låta hertig Johan förstå, vem som var den bäst skickade att leda Sveriges öden. Hertig Johan, som var av en behagligt fridsam lantjunkarenatur, förstod sin fosterfar och drog sig, under framhävande av Gustaf Adolf, tillbaka till sitt hertigdöme Östergyllen.

Gustaf II Adolf, en äkta nordisk adelstyp med vad samtiden kallade "fagergult" hår, fick vid tronbestigningen avgiva en konungaförsäkran, som minskade konungens makt, men ökade rådets och riksdagens. Utan rådets och ständernas samtycke kunde han ej börja krig eller sluta fred, stillestånd eller förbund, ej heller stifta eller ändra lag, ej utan rådets och "vederbörandes" medgivande pålägga skatter eller utskylder och ej utan rådets gillande sammankalla riksdag. Riksdagen, som fortfarande ej var stipulerad i lag, blev skjuten i förgrunden såsom den högsta folkrepresentationen och ingen bestred dess lagliga befogenhet. Under brytningsperioden gingo dock ännu viktigare ärenden fortfarande till landskapstingen, varjämte förekommo s. k. utskottsriksdagar (de tre högre stånden). Förutom genom Gustaf Adolfs konungaförsäkran stärktes och organiserades riksdagen genom att år 1617 den första svenska riksdagsordningen antogs. Den var dock blott en ordningsstadga, som huvudsakligen yttrade sig om, hur det skulle gå till vid riksdagens öppnande. Innehållet i riksdagsordningen var således synnerligen magert, men blott vetskapen om, att det fanns en riksdagsordning, suggererade allmänheten att tro, att riksdagen var en laglig institution, och det kom ej på tal att föreslå landskapstingen, att de skulle avstå sin lagliga lagstiftnings- och beskattningsrätt till förmån för riksdagen. Sedan konungen framlagt sina förslag för riksdagen, skulle enligt ordningsstadgan vart av de fyra stånden avgiva sitt svar. Voro svaren olika, hade vart stånd att inför konungen söka försvara sin ståndpunkt och få den sammanjämkad med de andra ståndens. Lyckas ej sammanjämkning, "tager kungl. maj:t därav det bäst är". Riksens ständer voro alltså blott ett utvidgat riksråd och hade blott rådgivande befogenhet med ett undantag, nämligen rörande frågor om krig och fred. Landskapstingen hade däremot sedan hedenhös varit beslutande församlingar i lagstiftnings- och beskattningsfrågor, dit kungen fick gå och ödmjukt anhålla om godkännande av sina förslag, och ursprungligen behövdes ej ens kungens godkännande av landskapstingens självständigt fattade beslut i lagstiftnings- och beskattningsväg. I riksdagen förekommo endast kungl. propositioner. Hade emellertid något av stånden några särskilda önskemål, fick ståndet gå till kungen med underdåniga "besvär", och kungen svarade genom en "kunglig resolution" på resp. stånds besvär. Vart stånd för sig bestämde för sig det skattebelopp, som skulle uttaxeras på ståndet.

Karl IX hade vid sonens sida ställt två män, som sedan blevo Gustaf Adolfs förnämsta ämbetsmän: Axel Oxenstjerna (själv skrev han sig Oxenstiern; Stiern = panna, vapnet en oxes panna) och Johan Skytte. Den senare, av borgerlig härkomst, var ej vidare mån om, att adelns makt utvidgades. Oxenstjerna var däremot en utpräglad adelsmaktsbefordrare, och han grundlade det adelsvälde, som ett par hundra år framåt rådde i landet och som förenade de tre lägre stånden i kompakt motstånd mot detsamma. Oxenstierna älskade en mäktig och rik ämbetsadel, men ville ej veta av den enbart lantbruksidkande provinsadel, som utan kungl. fullmakt tidigare regerat på småkungars vis; han såg i en rik, mäktig och kunskapsrik ämbetsmannaadel bästa motvikten till konungens envåldsmakt. Redan under polska fejden i början av Gustaf Adolfs regemente, hade adeln i fält rövat stora rikedomar, och adelns rikedom betydde bondens undertryckande. Än mer blev detta förhållandet under och efter 30-åriga kriget. Redan i bör-

(Forts. å sid 4.)

Till kamp mot pressens förfall!

Med livligaste tillfredsställelse måste alla rättsinnade och ansvarskännande svenska medborgare hälsa det offentliga uttalande, som av ett antal kända organisationer i dagarna utfärdats mot den överhandtagande demoralisationen inom tidningspressen, vilket uttalande finnes återgivet på annan plats i tidningen. Det är sannerligen icke en dag för tidigt som detta ord uttalats. Pressen, vars uppgift skulle vara att verka till de goda sedernas och den kristna moralens främjande, har sedan den omhändertagits av den judiska förstörelsemakten utvecklats till ett demoraliserande medel av oerhördaste slag. Under det den lögnaktigt utger sig för att verka i kulturens och civilisationens intresse, strävar den numera snart sagt över hela linjen åt det rakt motsatta hållet. Sin plikt att säga folket sanningen samt att vägleda det på de rätta vägarna har den svikit, i stället arbetar den avsiktligt och metodiskt i vilseledandets tecken o. koncentrerar den ofta tyvärr alltför lättledda allmänhetens intresse och uppmärksamhet kring saker, ägnade att ej allenast distrahera från oändligt mycket viktigare spörsmål utan även att direkt upplösa de moraliska och sedliga begreppen hos folket — i den omstörtande maktens intresse. Brottmålsaffärer av alla slag, sensationer i mord, förskingringar o. s. v. är dess favorittema, som samtidigt ger de olika "kulturbladen" tillfällen till enorma extra förtjänster genom ockrandet på publikens lägre böjelser. Under det man är fräck nog att skylla ifrån sig all skuld med gottköpsfrasen att "publiken vill ha sådant".

Konsekvenserna av denna brottsliga taktik från den urartade dagspressens sida ha blivit att vårt folks moral i betänkligaste slag uppmjukats. Brottslingar av alla slag ägnas en uppmärksamhet som sannskyldiga hjältar. Man kan t. o. m. få läsa beklaganden i de stora tidningarna av att brottslingen upptäckts av polisen. De Bonnierska bladen gå i sitt "kulturnit" till och med så långt, att de upphöja personer, redan omhändertagna av den svenska rättvisan, till sina högt värderade och högt avlönade medarbetare. Man är kantänka så generös, att man delar med sig av den omedelbara pekuniära vinsten å de lukrativa brottmålsskriverierna åt offren för den kultur man har infört. En konflikt med rättvisan betraktas icke längre som en skam,

(Forts. å sid 4.)

K. A. Wallenberg som judendomens förtroendeman under världskriget.

Ett skarpt uttalande i "Völkischer Beobachter".

I föregående nummer av Nationen omnämndes, huruson bankdirektören K. A. Wallenbergs roll som svensk utrikesminister under världskriget genom generalkonsul Folke Cronholms senaste inlagor till U. D. o. till riksdagens konstitutionsutskott kommit att bli föremål för stor uppmärksamhet i Tyskland, där pressen f. n. är livligt sysselsatt med att diskutera saken. Detta var ju i och för sig icke mycket att förundra sig över, då ju den roll hr Wallenberg spelade under de internationella rovriddarnas stora generalkupp — världskriget, framstår i en alltmera dubiös för att inte säga komprometterande dager. Den ansedda tyska tidskriften "Hamburgische Deutsch-nationale Monatschrift", vars uttalande återgavs i vårt förra nummer, karaktäriserade hr W:s roll som "en tvivelaktig dubbelroll" och hävdade att "den tyska allmänheten har all anledning allvarligt sysselsätta sig med denna sak och framför allt undersöka, till vilka tyska storbankirer Wallenbergs trådar löpa eller löpte". Hr K. A. Wallenbergs roll var emellertid i verkligheten mer än en dubbelroll, den var trefaldig eller rättare sagt fyrfaldig. Inför Sverige gällde han för neutral, vilket dock ej hindrade honom från att i hemlighet uppträda som centralmakternas specielle förtroendeman i vårt land samtidigt med att han i ännu större hemlighetsfullhet omfattade ententens sak och hade dess förtroende. Men ytterst hörde hr Wallenberg, Israels främste betrodde inom kapitalets värld här i landet, varken hemma hos det land, som vars utrikesminister han tjänstgjorde, eller hos centralmakterna, vilkas hemliga "förtroendeman" han var eller hos ententen, vars hemliga bundsförvant han enligt ententeministrarnas i Stockholm, Nekludoffs och Ira Morris'uppseendeväckande avslöjanden utgav sig vara; hans själ och hjärta voro hos finansen, vars förtroendeman och agent han över allt annat var, och genom att han hade de olika regeringarnas förtroende hade han även de utomordentligaste möjligheter att göra sin herre, Den Gyllene Internationalen, som nu bereder sig på att fira honom i Stockholm, betydelsefulla tjänster. Tysklands intresse för saken är alltså icke mindre välgrundat än Sveriges. Vi, som lärt känna hans olyckliga verksamhet som den judiska erövrare- och förstörelsemaktens främste företrädare här i landet och nu dagligen måste bevittna frukterna därav på alla områden, kunna icke ett ögonblick tvivla på v a r han hört hemma. Hr Wallenbergs "dubbelroll" behandlas nu också i en längre artikel i den ledande nationella tyska dagliga tidningen "Völkischer Beobachter" av den kände politiske författaren Karl Konrad under rubriken "Tyska diplomatiens judiska förtroendemän". Tidningen citerar efter vår tidning generalkonsul Cronholms senaste skrivelse till riksdagens konstitutionsutskott, vilken betecknas såsom "även för Tyskland av ej ringa betydelse, alldenstund den kastar ett mer än tvivelaktigt ljus på den verksamhet, som bedrevs av den halvjudiske finansmannen K. A. Wallenberg, vilken under kriget såsom svensk utrikesminister stod i intim förbindelse med dåvarande tyska regeringen". Efter återgivandet av större delen av hr Cronholms skrivelse till konstitutionsutskottet, yttrar "Völkischer Beobachter" bl. a.:

"Denna hr Cronholms inlaga ger uttryck för ingenting mindre än den misstanken att den judiske s. k. "Sveriges hemlige regent" såsom neutral svensk utrikesminister åtagit sig förmedlandet av tyska telegram till de tyska beskickningarna i utlandet endast för att bli i tillfälle taga kännedom om deras innehåll av olika anledningar (ententens), varvid särskilt hänvisas till det beryktade Zimmermanntelegrammet. I varje fall framgår härav tydligt, vilken lycklig hand krigstidens tyska regering förfogade över, som med sådan ofelbar säkerhet fann sina "förtroendemän" på judarnas sida. Av ej ringare betydelse är fastställandet, att ett nytt bevis erhållits hur det internationella judiska finanskapitalet, sedan det en gång frambesvurit kriget, var verksamt för ett tyskt nederlag icke blott i de fientliga utan ock i de neutrala och vänskapligt sinnade länderna — ja t. o. m. i själva Tyskland".

Israels stora plan för världens erövring.

Några kompletterande förklaringar till Sions Vises hemliga protokoll.

I en följd artiklar har i Nationen återgivits utdrag ur "Sions Vises hemliga protokoll", Israels stora strategiska plan för världens erövring. De, som uppmärksamt tagit del därav, hava ej kunnat undgå att frapperas av den så gott som fullständiga överensstämmelsen mellan de teoretiska förkunnelserna i protokollen och den praktiska värld, vari vi leva. Vad vi tilläventyrs förut icke förstått av tidens händelser står oss efter genomläsandet av dessa till innebörd och syfte klart. Vi begynna i dag publicerandet av vissa kompletterande förklaringar till ytterligare åskådliggörande av den stora judiska världserövringsplanen.

"Protokollen" äro undertecknade av Sions representanter av den 33:dje graden (den högsta).

Dessa "protokoll" äro hemliga utdrag ur en hel bok protokoll från — som vi numera veta — den 1:sta Sionska kongressen, som hölls i Basel 1897.

Allt detta är framdraget i ljuset ur det Sionska Huvudkansliets hemliga gömställen. Kansliet i fråga befinner sig på franskt territorium, allt sedan Frankrike fordrade av Turkiet vissa lättnader för alla troslärors skolor och religiösa institutioner, vilka i mindre Asien komme att understödas av den franska diplomatin.

Dessa krav på lättnader gälla naturligtvis icke de katolska organisationer, som utvisats ur Frankrike, men bevisa endast, att Dreifus-diplomatin lägger sig ut för Sions intressen och öppnar vägen för kolonisering av Mindre Asien med franska judar.

Sion har alltid erövrat sig platser och inflytande genom sin "arbetsboskap med människoanleten", som Talmud kallar hela den icke-judiska mänskligheten.

Enligt den hemliga, judiska sionismens urkunder uttänktes av Salomo och andra judiska vise redan 929 år före Kristi födelse i teori en politisk plan om hela världens erövring för Sions räkning. I mån av historiens gång utarbetades och fulländades denna plan av däri invigda efterföljare.*)

Dessa vise hade beslutit erövra världen åt Sion genom den Symboliska Ormens list. Dess huvud skulle föreställa den av de vise invigda judiska regeringen (alltid maskerad t. o. m. för sitt eget folk) och kroppen — det judiska folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna, undergrävde och uppslukade den (störde den) alla rikets icke-judiska krafter i mån av deras tillväxt. Detta måste den göra även framdeles, följande en noggrant utstakad plan, till dess den genomgångna cykeln slutes därigenom att huvudet återvänder till Sion o. ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga välden, begagnande sig av alla krafter — vapenmakt och ekonomiska medel — för att underkasta även de övriga kontinenterna sitt inflytande, inflytandet av sin cykel. Ormens huvuds återkomst till Sion kunde ske, sedan de europeiska stormakterna jämnats med jorden, d. v. s. över det ekonomiska obeståndet och ruinen, överallt ett verk av Sion, genom det andliga förfallet och moraliska fördärvet, huvudsakligen åstadkommit med tillhjälp av judiska kvinnor under mask av fransyskor, italienskor, spanjorskor, de säkraste moraliska pestbärerskorna bland folkens ledare. Kvinnorna i Sions händer tjäna till lockbete för dem, vilka tack vare dessa kvinnor alltid äro i behov av penningar och därför köpslå med sitt samvete för att på vad sätt som helst skaffa sig dem. Dessa penningar utlånas egentligen endast, ty de återvända snart igen i det köpande Sions händer genom dessa samma kvinnor, men därmed äro trälar vunna åt Sion.

Det är naturligt, att för framgångens skull varken regeringarna eller enskilda individer få äga en aning om vilken roll de spela i Sions händer. Därför hava Sions styresmän organiserat i sin krets en s. a. religiös kast, en omutlig och outtröttlig väktare av de mosaiska lagarnas och Talmud-föreskrifternas renhet, och alla hava trott, att de mosaiska lagarnas täckmantel är judarnas verkliga självstyrelse, ingen har granskat verksamheten av denna självstyrelse, så mycket mindre som ögonen varit vända mot guldet, som anskaffades av denna kast, vilken var tillerkänd fullständig handlingsfrihet i sina ekonomiska intriger.

Enligt den grafiska bilden av den Symboliska Ormens bana var dess första etapp i Europa år 429 f. Kr. f. i Grekland, varest den under Perikles' tid begynte undergräva detta lands storhet och makt.

Den andra etappen var i Rom under Augustus' tid, icke långt före Kristi födelse.

Den tredje i Madrid under Carl V år 1552 e. Kr. f.

Den fjärde i Paris år 1700 under Ludvig XIV.

Den femte i London år 1814 efter Napoleon I:s fall.

Den sjätte i Berlin år 1871 efter fransk-tyska kriget.

Den sjunde i Petersburg, över vilket nu är ritat Ormens huvud under årtalet 1881.*)

Alla av Ormen genomgångna länder voro i själva verket undergrävda i sina grundvalar genom den konstitutionella liberalismen och det ekonomiska obeståndet. I ekonomiskt avseende voro England o. Tyskland skonade, men endast till den tid, då Ryssland blev erövrat.

Vidare hade Ormens huvud 1897 icke rört sig, men på teckningen voro genom pilar vägen utstakad mot Moskva, Kijeff och Odessa.

Vi känna nu mer än väl, till vilka judenästen dessa städer blivit förvandlade.

Konstantinopel är antytt som den åttonde och sista etappen före Jerusalem.*)

(Forts. å sid. 4.)

*) Aposteln Paulus kunde som en av de mest framstående lärjungar av fariseiska skolan icke vara okunnig om denna "olaglighetens hemlighet", vilken var i verksamhet redan under hans tid. Härav den synnerliga ondska, varmed han förföljdes av de stridslystna israeliterna.

*) Samma år som kejsar Alexander II mördades.

*) Konstantinopel är nu redan i händerna på frimurare genom kommittén "Enighet och progress", i spetsen för vilken stå två judar — Talaat-bej och Djavid-bej.

Den 17 Juni

Vår plikt mot den kristna kulturen.

I en ledande artikel "Israels världsrevolution i svår motvind", införd i nr. 20 av Nationen, konstaterade vi den kritiska situationen, vari den världsrevolutionära rörelsen genom stormakternas energiska inskridanden på sistone råkat samt att dess öde med all sannolikhet inom en nära framtid komme att avgöras. Den fortsatta utvecklingen stöder denna vår uttalade uppfattning. Ögonblicket för ett avgörande närmar sig uppenbart, oavsett huru detta kommer att gestalta sig. Englands brytande av förbindelserna med sovjetregeringen tolkades av denna såsom inledningen till en allmän aktion mot bolsjevismen och dess högborg i Moskva, sannolikt fullt riktigt för övrigt. Att mordet på sovjetsminister i Warschau, Vojkoff, den närmast ansvarige för Tsarfamiljens mördande, under sådana omständigheter av Moskva kom att uppfattas såsom något mera än en ren tillfällighet, var ju icke så mycket att undra på. Sovjetregeringen svarade med att omedelbart inleda en ny terroristisk aktion i Ryssland samt att tillställa Polens regering ett hotfullt ultimatum, vari en del oantagbara "oavvisliga krav" framfördes, såsom bl. a. rätt för Moskva att deltaga i undersökningen mot Vojkoffs mördare. Medan världsrevolutionens regering tidigare föredragit att hålla jämförelsevis tyst inför utlandet med sin terror, basunerades nu ut för all världen, att med anledning av att de mot sovjetunionen bedrivna fientliga strävandena "övergått till öppen terroristisk strid" ett 20-tal kända personer, tillhörande den gamla regimen, dömts till döden och arkebuserats. Senare från Ryssland ingångna meddelanden tyda på att de 20 arkebuseringarna endast voro en obetydlig bråkdel av vad som i verkligheten undanskaffats av "kontrarevolutionära" element såsom ett svar på mordet å Vojkoff. Det är uppenbart, att situationen inom själva Ryssland utvecklat sig på ett för herrarna i Kreml högst hotande sätt. Den administrativa makten har lagts i tjeckaledarens, Mensjinskis, hand. Dödsdomar, häktningar och förvisningar rapporteras från alla håll. I vår ovannämnda artikel upplystes, huru icke mindre än omkring 16,000 officerare de senaste månaderna avskedats på grund av misstankar för oppositionella tendenser. Meddelanden ingå nu om hemförlovande av hela kontingenter "opålitliga" trupper, som ersatts av bolsjevikiska "gardestrupper", om huru hela poliskårer häktats och deporterats, belägringstillstånd upprättats på skilda håll etc. Samtidigt rapporteras nya attentat mot högtstående sovjettjänstemän, kommunistiska församlingar o. s. v.

Det världsrevolutionära problemet har genom dessa senaste händelser inträtt i ett läge, som klart tyder på, att vi befinna oss inför ett avgörande. Om huru detta kommer att gestalta sig, har det givetvis sina vanskligheter att profetera. Det gives av allt att döma flera vägar för bolsjevikväldets störtande. Den ena är en motrevolutionär aktion inom det egna landet, den andra en internationell dylik från de av världsrevolutionen hotade staterna mot den brottsliga våldsregimen. Slutligen låter även möjligheten av en samfälld aktion mellan sovjets fiender inom som utom Ryssland tänka sig. Ett inskridande från makternas sida skulle innebära de allvarligaste faror för ett nytt världskrig, vilket skulle kunna ända i allmän ragnarök — ett perspektiv, som helt säkert i detta nu föresvävar mången Israels son jorden runt och för vilket mäktiga krafter f. n. äro i verksamhet. Den stora världsrevolutionen, sådan den etablerats i Moskva, har kommit i en återvändsgränd, nya dispositioner tarvas! En ny världsbrand vore härvid den effektivaste åtgärden, men det finnes också andra vägar, såsom mindre skräckfulla "borgerliga" revolutioner och den t. o. m. ganska behagfulla fredliga och lugna, ehuru mera långsamma "reformistiska" revolutionen, representerad av Nationernas förbund och av Den Gyllene Internationalens "folkförbrödrande" världskongresser, som dock självfallet icke i någon högre grad kunna vara ägnade att tilltala de mera hetlevrade, rättrogna elementen inom Israel, som hoppats på stora och snabba upplevelser. Man kan i världsrevolutionens närvarande situation ej undgå att ställa sig den frågan: Var befinna sig de förutvarande judiska ledarna inom själva Sovjetlandet, de, vilka genomförde bolsjevikrevolutionen och tidigare främst representerade självhärskardömet i Moskva, Trotskij-Braustein, Sinowjew-Apfelbaum etc.? För någon vecka sedan upplystes, att de nämnda bägge koryféerna definitivt uteslutits ur ledningen. Man får nu också veta, att en rabbinkongress nyligen hållits i Korostenj i Central-Ryssland, med anledn. varav flera rabbiner häktats på grund av "motrevolutionär verksamhet och samarbete med bourgeoisjudendomen i utlandet". Detta skulle kunna anses tyda på, att judendomen, världsrevolutionens initiativtagare, finansiär och ledare, börjar tveka rörande denna vägs framkomstmöjligheter under nuvarande förhållanden och i stället nu omorienterar i riktning mot samarbete med de oppositionella krafterna för åstadkommande av andra former för revolutionens genomförande.

När de internationella herrar bankirer, av vilka Stockholm nu bereder sig på att festligt och "fullt värdigt" mottaga en betydande samling till "världshandelskammarkongressen" under hr K. A. Wallenbergs presidium, för ett årtionde sedan, efter det lukrativa världskrigets lyckliga avslutande, satte i scen sin stolta världsrevolution, rådde idel förtröstan och hoppfullhet inom Israel. Världssjälvhärskardömet hägrade för vederbörande såsom morgondagens stora upplevelse. Men det gick ej alldeles så hastigt och lustigt som man föreställt sig, om också starten skedde i den överväldigande framgångens, pukornas och trumpeternas tecken. Saken var väl förberedd sedan årtionden. Juden Aron Kirbitz eller, såsom han kallade sig, Alexander Kerenski (f. n. medarbetare i Stockholms Dagblad) hade med de judiska börsmännens i London hjälp efter bästa förmåga förberett aktionen och undfägnat tsarriket med "liberal" frihet, en såsom oundgänglig betraktad övergångsform till "den stora frigörelsen". Under Kirbitz-Kerenskis beskydd organiserades så över hela Ryssland den väldiga propagandan för bolsjevikrevolutionen genom tusentals från alla världens kanter till det nyförlovade landet strömmande judiska missionärer. Jordmånen var sålunda särdeles väl förberedd, när de judiska världsbankirerna, företrädda bl. a. särskilt av bankiren Jacob Schiff i Newyork, skickade över till Ryssland männen, som skulle göra't, judarna Trotskij-Braunstein och Sinowjew-Apfelbaum, till vilka den från Schweiz tillskyndande Lenin-Uljanov slöt sig. De emottogos på det mest förståelsefulla sätt av den judiska "liberala" regeringschefen Kirbitz-Kerenski o. bereddes tillfälle att etablera sin stora revolutionscentral i ett palats i Petersburg. Icke mindre vänvilligt mottogos av Kirbitz-Kerenski de till ett antal av tvåhundra uppgående, av judebankirerna i Newyork översickade, speciellt utbildade och utvalda agitatorerna från Newyorks getto. Den revolutionära pioniärtruppen hejdades visserligen av engelska officerare i Halifax, men medgavs fri passering efter energiska påtryckningar av den ytterst judevänlige presidenten Wilson, som genom giftermål med en judinna var intimt lierad med de judiska kretsarna och i sina göranden och låtanden så gott som uteslutande lät sig ledas av dessa. När Lenin—Trotskij—Sinovjev voro färdiga med organiseringen av bolsjevikrevolutionen, var tiden inne för "liberale" juden-regeringschefen Kirbitz-Kerenski att med sin förvärvad enorm förmögenhet resa över till vännerna i Newyork, av vilka han firades som en hemvändande stor segerherre. Spelet lyckades alltså till en början nog så väl efter beräkning. Det stora Rysslands nationalförmögenhet hade förts i händerna på de judiska världsbankirerna och en fast replipunkt hade skapats för Israels världsrevolution. Davidsbaneret hade höjts i judendomens av ålder farligaste fiendeland, det tsaristiska Ryssland.

Under ett årtionde har nu Israel med utgångspunkt från Moskva kämpat för världens revolutionering. Och resultatet? Vi förmoda, att vederbörande icke äro alldeles tillfreds därmed. Världens revolutionering låter alltjämt vänta på sig. Folken äro besvärligare att revolutionera än man föreställt sig. I själva Ryssland har den revolutionära regimen kunnat vidmakthållas endast genom utvecklande av en fruktansvärd terror, som i varje fall krävt miljoner människoliv. Tidningen "Echo de Paris" uppskattar "mycket hovsamt" de avrättade till en miljon män och kvinnor, tjeckans statistiska byrå har själv uppgett en siffra av omkring 2 miljoner, och i de ryska emigranternas tidning i Paris beräknades den 1 juli 1926 till minst 7 miljoner. Det judiska regementet i Moskva har alltså varit ett sannskyldigt bödelsvälde. Medels terror av i historien förut osedda dimensioner hava de judiska maktusurpaterna i Ryssland sökt upprätthålla sitt avskyvärda regementet. Men det har därmed icke lyckats dem att kväva oppositionen. Blodshämnden ropar allt våldsammare. Situationen är i dag också i hela landet kanske allvarligare än någonsin. Den nya våg av terror, som där nu igångsatts, tyder på, att ledarna själva fasa för den avgrund, mot vilken deras dåd släpa dem. Men den djävulska regimens öde är beseglat. Hava de icke på ett årtionde lyckats att kväva oppositionen i blod, hava de härefter ännu mindre utsikter än förut att kunna göra det. Varje nytt blodsdåd endast ökar massan av hämndekänslor och därmed även oppositionens styrka.

Att detta avskyvärda våldsregemente under ett helt årtionde ostraffat kunnat få fortvara, utgör en skam för Europas kulturfolk. Det hade varit otänkbart, om icke judendomen, i vars intresse den bolsjevikiska världsrevolutionen helt och uteslutande varit inställd, i alla stater suttit inne med den maktställning den faktiskt besitter. Alla folk hava under dessa år ständigt sett världsrevolutionens bödelsvärd över sina huvuden. Äntligen vill det dock synas som om den stora faran skulle vika. I det ögonblicket gäller det för alla nationer att förstå sin plikt gentemot den kristna kulturen och civilisationen samt sitt gemensamma intresse av att det bolsjevikiska förbrytarväldet snarast försvinner ur världen. Icke heller vi svenskar få i denna sak vara ljumma eller ointresserade. Vi hava stor anledning till blygsel över att höra till de stater, som "de facto" erkänt världsrevolutionens regering och under aktningsfulla och förtroliga former hava umgåtts med dess representanter allt under det dessa tillåtits att under en mängd former här bedriva sitt ljusskygga spel för det svenska samhällets omstörtande. Nu må det emellertid vara nog! Det gives endast ett sätt att i någon mån rädda vår ära och det är att snarast och på alla punkter upphöra med ett umgänge, som icke blott i hög grad komprometterar och nedsätter vårt anseende utan därtill även innebär ett direkt ständigt hot mot det svenska samhällets bestånd. Parollen måste härefter bliva: Slut på alla förbindelser med vålds- och blodsregeringen i Moskva, vilken bevisligen intet annat eftersträvar än Sveriges revolutionering! Alljuda, ut med hela revolutionsföljet ur landet och sträng rävst med de eländiga svenska individer, som gjort sig skyldiga till konspirationer mot det svenska samhället!

C. M. H:s Hörna, Stureplan

1:sta KLASS

Herrskrädderi och Herrekipering

Prima Engelska och Svenska tyger i vackra mönster ständigt på lager.

C. M. HOLMQUIST

STUREPLAN

PRESSKONSERTEN

"Folkens öde".

Under ovanstående rubrik filosoferar Göteborgs Handels- och Sjöfartstidnings vältalige redaktör, som bl. a. skriver:

Ogräset frodas på parlamentarismens åkrar fullt ut så rikt som på envåldets och fåtalsväldets. Alldeles samma mänskliga olater blomma under den ena regeringen som under den andra. De likna maskrosorna som trivas i varje slag av jordmån och som anspråkslöst hålla tillgodo med vilka levnadsförhållanden som bjudas.

Tillvaron rymmer annat och mera än den komedi, som spelar på torget. Det rymmer arbete och tanke, dikt o forskning, det humanas eviga strid att vrida sig loss ur det animalas allgrepp. Något av detta finnes dock alltid företrätt även på det torg, där marknadsgycklet strimmar. Det gör att icke allt blir gyckel. Någon enstaka gång kan det tvinga den stimmande hopen till tystnad. Det sker de sällsynta ögonblick, då ett folk samlar sig till en stor gärning. Det är långt emellan de ögonblick. mellantiderna äro sekellånga. Men de lysa som fyrbåkar över de mörka vattnen. De lysa upp folkens öden och vägleda dem på deras färd. De stora dåden äro utslag av den humanitet, som förblir sig lik på gott och ont oberoende av alla författningar, livsformer och styrelsearter. Det är det som bildar livstråden i folkens öde.

Hr Segerstedt står alltjämt i första ledet som vältalig politisk skriftställare. Med enbart fagra ord utföras dock icke, bästa hr Segerstedt, allraminst i vår tid, några stordåd, "lysande som fyrbåkar över de mörka vattnen". Därtill fordras mera än att vältaligt kritisera de oefterrättliga förhållanden. Där kritiken ej åtföljes av en ärlig strävan att gå problemen in på livet och söka botemedel mot det verkliga onda, är den icke mycket värd som sådan.

1927-års riksdag avslutad.

Årets riksdagssession avslutades måndagen den 13 juni under övliga ceremoniella former med gudstjänst i slottskyrkan samt avskedstal av kamrarnas talmän.

Skärpt kontroll över skjutvapen och ammunition.

Regeringen har äntligen funnit sig föranlåten inskrida mot de hemliga bolsjevikiska rustningarna inom landet. Redan för länge sedan påpekades av oss förhandenvaron av hemliga vapendepåer, avsedda att tagas i anspråk av herrar revolutionärer vid det planerade upprorsförsök, men de olika regeringarna, som naturligtvis icke varit okunniga om saken, lato intill detta nu vederbörande hållas med sin trafik. Nu har emellertid socialministern på ett berömvärt sätt inskridit. Efter att närmare hava undersökt saken konstaterar han i ett inom departementet avgivet förslag till skärpta bestämmelser om förvärv och innehav av skjutvapen, att grundad anledning finnes antaga, att skjutvapen och ammunition i viss omfattning förvärvats och lagrats i syften, som icke äro legitima.

De nya bestämmelserna skola träda i kraft den 1 oktober.

Häradsnämnderna böra bibehållas i nuvarande skick!

Svea hovrätt har nu avgivit sitt utlåtande över processkommissionens förslag rörande rättegångsväsendets ombildning. Hovrätten avstyrker den proportionella valmetodens tillämpande vid nämndemansval o. förordar enmansval i små valkretsar

Enligt processkommissionens förslag bevaras nämnden till namnet Men den institution, som enligt kommissionen skulle erhålla detta namn, är en helt annan än den nuvarande häradsnämnden, framhåller hovrätten. Domkretsarna bli betydligt större ännu. De få i medeltal minst dubbelt så stor befolkning. De på en gång tjänstgörande nämndemännen bliva däremot än färre än för närvarande. Under sådana förhållanden kan nämnden icke komma att utgöra en fulltonig representation för domkretsens befolkning. Den uppgift som i kommissionens betänkande tillägges nämnden, är en helt annan än att i rätten representera ortsbefolkningen. Ledamöterna i den av kommissionen tilltänkta nämnden äro i själva verket lekmannadomare med individuell rösträtt. Den vittgående ökning av nämndens inflytande på avgörandet, som processkommissionen föreslår, kan hovrätten ej tillstyrka. För närvarande torde de flesta nämndemän, med insikt om egen begränsning, men också om eget värde veta, att när det gäller rena rättsfrågor, inskränka sitt självständiga ingripande till sådana fall, där enligt deras mening det allmänna omdömet tydligen måste komma i konflikt med den av domaren hävdade tolkningen av lagen. Ett system, som förlänar den enskilde nämndemannen personlig rösträtt, ålägger honom däremot ett skärpt ansvar för allt vad av domstolen under hans medverkan beslutas.

Gyllene Internationalens stora "handelskammarkongress" i Stockholm.

Programmet för Den Gyllene Internationalens stora "handelskammarkongress" i Stockholm den 28 juni—2 juli har nu offentliggjorts. Enligt detta blir dess huvuduppgift såsom vi tidigare upplyst att bryta de ekonomiska skrankorna mellan nationerna, varigenom den eviga freden o. det folkliga välståndet skall åvägabringas. Icke mindre än 1,100 utländska deltagare komma att deltaga i densamma. Nöjesavdelningen är särdeles generöst tilltagen med en enda lång rad festligheter å Nordiska kompaniet, Grand hotell, Berns salonger, Stadshuset etc. samt utflykter till Saltsjöbaden o. s. v.

Vi återkomma till den märkliga "handelskammarkongressen" i vårt nästföljande nummer.

"Det är jubel i Kapernaum".

Rörande det i riksdagens sista timma avgjorda stora malmavtalets värde ur statlig synpunkt rådde icke minst utanför riksdagen olika meningar. Socialdemokraterna voro såsom vi tidigare påpekat starkt splittrade i frågan. Spelet togs emellertid hem av avtalets målsmän. Hr Engberg i Socialdemokraten, som in i det sista kämpade emot, kommenterar i en artikel under rubriken "Efteråt" det skedda, vari han konstaterar "borgarpressens" hänförelse över utgången och bl. a. skriver:

"Stark kursstegring i Grängesberg" Rubriken är Aftonbladets. Underrubriken lyder: "Ett par tusen aktier omsatta till 6 à 7 kr. höjda kurser" Inregistreringen av faktum är oklanderlig: Man får hoppas att jämväl staten får sitt. Riksdagen har fattat sitt beslut. Malmavtalet med statsutskottets jämkningar bifölls. Det är jubel i Kapernaum. Vederhäftigheten har besegrat ovederhäftigheten. Sakligheten har triumferat över demagogin. De intelligente och insiktsfulle ha plattat till de enfaldige och okunnige".

Märklig opinionsyttring mot urartningen inom pressen.

Vi ha emottagit nedanstående synnerligen beaktansvärda vädjan till offentligheten, undertecknad av flertalet inom landet befintliga mera betydande kulturella sammanslutningar. Det märkliga uppropet kommenteras redaktionellt i en särskild artikel på annan plats i tidningen. Det lyder:

Pressen omspänner numera hela folkets offentliga och privata liv. Den har format sig efter vad den betraktar som allmänhetens önskan och dess stora framgång synes bekräfta denna föreställning. Samtidigt bidrar den genom ständig påverkan att forma sin läsekrets. Under denna växelverkan ha både pressen och allmänheten kommit att lägga orimlig vikt vid de skandaler, brott och sorgespel, som utgöra samhällets mörka sida.

Sanningsvilja och uppsåt att beivra brottet förbytas alltför ofta i sensationslust.

När en brottmålsaffär seglar upp, anställa en del tidningar en sportmässig tävlan i behandling av stoffet. Allmänheten slukar frukterna i de rikhaltiga och saftiga skildringarna av dådet, brottslingen, offret.

Nöjet har varit dyrt, ty priset har blivit:

Förhastade beskyllningar och ogrundade misstankar, ofrånkomliga när snabbhet går före rätt.

Våldförande av sanningen genom för hårda domar eller oriktigt återgivande av fakta.

Kränkande av barmhärtigheten genom onödig grymhet mot närstående, som ställas under offentlighetens pinande ljus.

Skadegörelse ofta långt utöver vad själva brottet eller olyckan åstadkommit.

För läsarna själva och särskilt för ungdomen medför denna journalistik en ensidig inriktning på skadliga och osunda ting, vilken ständigt fordrar ny näring för sensationstörsten.

Det fria ordet är förvisso ett folks säkraste skydd mot godtycke, våld och våld. Pressens privilegium är att såsom språkrör för den allmänna rättskänslan verkställa den offentliga brännmärkning, som stundom är nödvändig. Men sitt väckelsevärv bör pressen fullgöra med så mycket mera ansvarskänsla som vårt lands tryckfrihetslag

PÅ UTKIK

Den ryska bolsjevikrevolutionens organisatör.

Den man, vars bild vi här skåda, är ingen mindre än den stora bolsjevikrevolutionens i Ryssland organisatör o. den egentlige diktatorn under dess tidigare skede, juden Leiba Trotskij-Braunstein. När tiden ansågs mogen, skickades han i september 1917 jämte Sinovjew-Apfelbaum och en stor skara andra judiska revolutionärer av Newyorkbankirerna över till Ryssland för världsrevolutionens förverkligande. Hans väg gick som man erinre sig över Stockholm, där ett möte samtidigt hölls och varifrån Henry Ford i sin "Den Internationella Juden" lämnar den nog så intressanta upplysningen, att myndigheterna lyckades uppsnappa ett brev, avsänt från Stockholm den 21 september, då Trotskij uppehöll sig här, från en viss hr Fürstenberg, revolutionsfinansier och senare bolsjevikiskt sändebud i Riga, och ställt till hr Rafael Scholan i Newyork, vari meddelades, att hamburgska bankhuset Max Warburg ställt ett konto för "kamrat Trotskijs behov" till hans förfogande. Såsom den där organiserade den stora revolutionen var Trotskij även den som satte blodsväldet i hela Ryssland i system.

Efterhand dalade emellertid hans stjärna. Olika riktningar uppenbarade sig inom sovjetledningen och den tidvis mycket besvärliga antisemitiska oppositionen framtvingade en personalförändring, vid ledningen, som ställde Trotskij-Braunstein och Sinovjew-Apfelbaum åt sidan. Efter något års ständiga stridigheter mellan Stalin å ena sidan samt Trotskij och Sinovjew å den andra meddelades nyligen, att de båda sistnämnda definitivt uteslutits ur sovjetledningen.

Vi hänvisa för övrigt rörande Trotskij-Braunsteins roll i blodsgärningen i Ryssland till vår ledare i dagens nummer samt vidstående bilder med text, som närmare illustrera densamma.

Bonnierska Nyheterna gör ett nytt försök att popularisera dr Bratt.

S. k. Dagens Nyheter, huset Bonniers "vänstra" hus- och livorgan, har känt sig manat draga en lans för sin trogne tjänares, grundlagsbrytaren o. storförskingraren av svenska statsmedel, dr Ivan Bratts popularisering. I D. N:s senast söndagsnummers bilaga återfanns en helsidesartikel om doktorns lantställe under rubriken "Doktor Bratts paradis". Vi tvivla på att populariseringsförsöket har någon utsikt att lyckas. Svenska folket intresserar sig, uppriktigt talat, Herr Bonnier, mycket litet för vad hr Bratt har för sig på sitt lantställe ute i Lundby. Det intresserar sig mera för att få klara besked och svar på alla de anklagelser, som ej minst av denna tidning framställts rörande bemälde herres skötsel av sitt fögderi för statens räkning. Men där tiger Dagens Nyheter — en nog så vältalig tystnad! I längden kommer det dock icke att gå för sig, att låtsas som det regnar.

God min i elakt spel.

Att den av en mängd olika föreningar och sällskap offentliggjorda protesten mot brottmålsjournalistiken i dagspressen måste ha kommit som en kalldusch synnerligast för de Bonnierska huvudstadsorganen, säger sig själv. Hr chefredaktör Helmer Key har tydligen fått något att fundera på och har givetvis ej kunnat undgå att frapperas av att opinion i våra dagar kan iscensättas utan "de utvaldas" välvilliga intresse och stöd. I sådant fall är den dock tydligen, när den framträder såsom här sker, i viss mån en faktor att räkna med. Alltså ser sig bladet nödsakat ge sin sympati för syftet tillkänna, vilket dock må ste ha kostat åtskillig självövervinnelse. Sv. D. skriver nämligen med anledning av opinionsyttringen:

"I ovanstående behjärtansvärda vädjan talas om den växelverkan, som råder mellan press och allmänhet

lämnar tidningarna en frihet, vilken i hög grad uppfordrar till varsamhet och ädelmod.

Detta uttalande är riktat till pressen såsom en vädjan om dess inflytelserika medverkan i det för alla gemensamma intresset att höja samhällsandan.

Det är likaledes riktat till alla, som hysa samma uppfattning, med en vädjan att icke stanna vid passivt missnöje utan aktivt bidraga till offentlig och enskild opinionsbildning för en press, som i sin egenskap av spegelbild för vårt samhälle gör mera rättvisa åt det svenska folkets intentioner.

Denna erinran förtjänar det största beaktande på alla håll. Pressen är icke blott en spegelbild av dagens händelser utan även av publikens uppfattning. I samma mån denna utgår från de riktiga grundsatser, som uttalas i uppropet, i samma mån underlättas pressens arbete på att motverka skadlig sensation av olika slag".

Detta uttalande av själva pionjären för modern brottmålskultur är utan tvivel dråpligt. Den stackars pressen är i behov av stöd från opinionen till "motverkande av skadlig sensation av olika slag" — en dunderbluff så det förslår! Den enkla sanningen vilken Sv. D. söker överskyla, är, att det just är den urartade pressen som framskapat "den skadliga sensationen av olika slag" och gör allt vad i dess makt står för att ytterligare befordra densamma. Att under sådana förhållanden framställa saken så som Sv. D. gör är ett lågsinnat försök att vanställa det verkliga sammanhanget.

Det judiska blodsväldet i Ryssland.

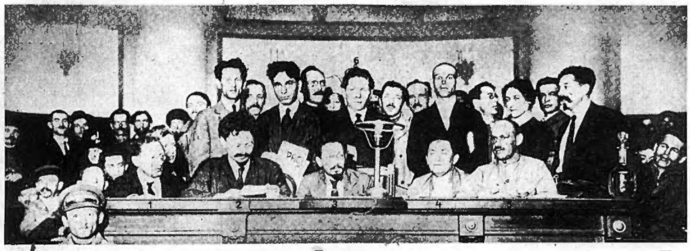

Ett betydelsefullt sammanträde med sovjetregeringen.

(Förevisandet av denna bild är i Ryssland förbjudet vid dödsstraff. Rörande de med siffrorna 1—5 märkta personerna se vidstående text).

Den civiliserade världen uppröres i dessa dagar av ett officiellt meddelande fr. Moskva att ett 20-tal representanter för den gamla ryska regimen arkebuserats på grund av kontrarevolutionär propaganda. Man har anledning förmoda, att det officiellt uppgivna antalet endast är en ringa bråkdel av verkliga antalet undanskaffade, man fäster sig icke heller så mycket därvid utan fastmer vid det förhållandet, att sovjetregeringen överhuvud sett sig föranlåten tillkännagiva händelsen, vilket ej kan tydas annorlunda än att herrarna i Kreml finna situationen till den grad allvarlig att de anse sig tvungna att inom det egna landets gränser igångsätta en terroristisk aktion, som skall kväva varje försök till opposition i blod. Medels fortsatt skräckvälde, mord och tortyr skall det brottsligaste statsstyre världen någonsin skådat upprätthållas och hela den övriga världen alltjämt hållas i skräck och fasa! Men det kommer en dag, då blodshämnden tar ut sitt, då befinna sig dock med all sannolikhet de verkligt ansvariga i sina charmanta lyxvillor och slott vid Rivieran och i Amerika, dit snabbgående flygmaskiner sedan åratal stå rustade i Moskva och annorstädes för att på några timmar föra dem ut ur landet, om så skulle behövas.

De flesta medborgare i vårt land liksom ute i världen ha överhuvud mycket litet aning om vad som i Ryssland under dessa år tilldragit sig. Men man får hoppas att historien skall komma att ge sanningen dess rätt. Den judaicerade pressen i alla länder har framhållit bolsjevikrevolutionen och dess verksamhet som en ryska folkets sak. Det är emellertid en gemen lögn. I verkligheten har den varit och är den judiska maktens stora världsrevolution, med den judiska världsfinansen bakom, som definitivt skall bryta alla hinder och i alla länder etablera det judiska riket, för vars upprättande judarna i årtusenden strävat. De blodsdåd de härvid i Ryssland gjort sig skyldiga till, är det stora svarta bladet i mänsklighetens historia. Det som där försiggår trotsar i ohygglighet varje beskrivning och visar att den ande, som besjälat dem, och alltjämt besjälar dem, måste vara en helt annan än den Gud, som vi kristna bekänna oss till. I ett dokument från tjeckans statistiska byrå i "Loubianka" lämnas en del uppgifter rörande antalet av under 1922 och 1923 avrättade eller som det heter "expedierade" människor. Dödslistan ser ut så här: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,000 bönder. Av dokumentet framgår, att dödsstraffsstatistiken för åren 1924—1926 ännu icke är färdig. Mer än en miljon arbetare och bönder ha alltså under 1922 och 1923 blivit avrättade av den judiska "arbetarregeringen". Och då terrorn enligt autentiska uppgifter snarare till- än avtagit under de sista åren, skulle alltså minst ytterligare en miljon arbetare och bönder, för att nu inte tala om offren inom de andra samhällsklasserna ha "expedierats" av judetjeckan. — Detta enligt tjeckans egen rapport.

En "exekution" av tjeckan i en skogsbacke.

En samling arkebuserade kvinnor.

En samling arkebuserade män.
(Därav två namngivna, se texten!)

Ett massblodbad från augusti 1919 i Kiew.

Inom den krets av ryssar, som vid bolsjevikrevolutionens utbrott lyckades undkomma ur landet och så lunda undgå att bli torterade och nedstuckna som hundar, räknas emellertid med helt andra siffror. Den i Paris utkommande ryska emigranttidningen uppskattade vid tiden juli 1926 i samband m. tjeckachefen Djersjinskis död antalet av tjeckan inom Ryssland mördade personer till mer än s j u miljoner oskyldiga män kvinnor och barn, varjämte beräknades, att icke mindre än e l v a miljoner ryska bönder bragts till döden genom av sovjetregimen förorsakad svält. Sedan komma alla de utlänningar, engelsmän, fransmän, tjecker, italienare, amerikanare etc., som skjutits eller pinats ihjäl i de många fängelserna. — Detta för ett år sedan. Under det sistförflutna året hava heltvisst icke heller terrorn och tortyren stått stilla i den judiska messianismens pionjärland.

Det ryska emigrantbladet kallade det med full rätt för "en skam för Europas kulturfolk", att detta ruskiga mördareregemente i vår tid av staterna tolererats. Ord och bild kunna förvisso ej ge en på något vis riktig föreställning om det ohyggliga blodsvälde, som under dessa år utförts i Ryssland. Vi återgiva här dock några fotografier ur en tillgänglig rikhaltig kollektion sådana, som ge en aning om det ohyggliga öde, som gått över Rysslands folk och som måste innebära en den allvarligaste varning för alla andra folk. Den övre bilden visar "världsrevolutionens regering" vid ett viktigt sammanträde för några år sedan. Man fäster sig särskilt vid det starka judiska inslaget, som i sin mån vittnar om vem det är som för spiran. 1 å bilden är Moses Uritsky, 2 Leiba Trotski-Braunstein, 3 Sverdlow, 4 Apfelbaum Sinovjew och 6 Mikael. Bilderna därunder visa, den översta valplatsen för en exekution i en skogsbacke, den därunder en samling arkebuserade kvinnor från tjeckans verksamhet i Riga, de bägge återstående bilderna visa dels en samling lik av personer, som den 1,15 januari 1919 skötos i Dorpat och bland vilka märktes ärkebiskopen Platon (1) och översteprästen Bleiwe (2) dels offren från ett massblodbad vid Kiews erövring den 27—28 augusti 1919. Samtliga offren från denna slaktning halshöggos eller nedskjutes ingen.

Och till miljoner har detta slaktande av kristna fått fortgå i Sovjet-Ryssland under den judiska världsrevolutionsregeringens ledning, utan att den civiliserade världen gjort något för att hindra ett fortsättande av den hemska regimen. Man måste ge de ryska emigranterna rätt uti, att detta är "e n e v i g s k a m f ö r E u r o p a s k u l t u r f o l k". Men förklaringen ligger i den oerhörda maktställning judendomen i alla länder numera sitter inne med och som förhindrat, att de europeiska folken fått veta sanningen rörande "revolutionen i Ryssland".

Glöm ej

att prenumerera på NATIONEN för halvåret 1927

Bolsjevikkomplott mot holländska Ostindien.

Även i Holland hava myndigheterna vaknat till insikt om nödvändigheten att på allvar taga itu med de bolsjevikiska upprorsstråvandena, som i all synnerhet äro inriktade mot holländska Ostindien. Ett flertal razzior ha företagits i Leyden och Haag, vilkas resultat tyda på förhandenvaron av en komplott mot kolonivåldet.

Dragkampen mellan Wallenberg—Seirsen och svenska kronan.

De olika akterna i det ömkliga skådespelet nere i Malmö mellan å ena sidan Wallenbergarnas tobaksmonopol och deras dårvarande filial för monopoliserad kartongleverans till monopolet, firman Ax. Seiersen & C:o och å den andra svenska kronan och den svenska rättvisan fortskrida. Sällan om någonsin såg man enskilda, vilka gjort sig skyldiga till falsarier, uppträda med sådan djärvhet och fräckhet som hr Axel Seiersen o. disponent Robert Olsson gentemot kronans ombud — vilket emellertid uteslutande förklaras av det kända förhållandet att de haft huset W. bakom sig. De nekade som vi veta helt frankt att utlämna sina böcker. Allting tydde också på att de i realiteten icke voro stort annat än hulvaner för det mäktiga finanshuset i huvudstaden, som f. n. regerar land och folk och vilket ju icke brukar överlämna sådana fina extra profiter som det här rörde sig om till utomstående. Allehanda torde ej heller gärna ha kunnat avse några andra än herrarna Wallenberg, då tidningen på sin tid upplyste att personer i huvudstaden i synnerligen framskjuten och betydande ställning voro intresserade i Seiersenska firman, detta så mycket mera, som monopolets chef, kapten Wallenberg från början intagit en högst egendomlig ställning i saken.

För dagen upplyses nu, att kammarrätten i skrivelse till Malmö länsstyrelse beordrat denna att förelägga de tredskande hrr Axel Seiersen och Gustaf Robert Olsson, vilka sannolikt finna det hela nog så intressant, att vid vite av 200 kr. vard, inom sex månader avge förklaring över landskamrer Eisermans besvär i kammarrätten över prövningsnämndens taxeringar. Det gäller att se, om de bägge herrarna nämnvärt komma att ta notis om kungl. kammarrättens beslut.

Den ukrajnska separatismen alltmer hotande för Sovjet.

Bland de många bekymmer sovjetregeringen i detta nu har att kämpa mot märkes även den allt starkare separatiska rörelsen i Ukrajna, som Lenin på sin tid i federalismens namn med vapenmakt "befriade", eftersom det bolsjevikiska Ryssland lika litet som dess föregångare, det tsaristiska Ryssland, ville släppa ifrån sig "Europas kornbod". Men trots "befrielsen" har separatismens idé ständigt tillvuxit i styrka t. o. m. inom det bolsjevikiska lägret i Ukrajna som nu icke heller tyckes vilja låta sig nöja med den tilldelade skenbara autonomien. I Moskvas ögon är denna separation liktydig med nationalism. Sovjetregeringen utövar också sedan en tid tillbaka ett formligt skräckvälde nere i Ukrajna för d. separatistiska rörelsens underkuvande och det kommmunistiska partiet har upprepade gånger reorganiserats, ehuru utan åsyftad verkan. Den ukrainsk-nationella frihetsrörelsen är mer än ett århundrade gammal, av långt äldre datum, alltså än den proklamerade kommunismen, och när de länge magasinerade krafterna nu äntligt släppts lösa, ser det ut som ukrajnarna icke skulle ge sig till freds med den "frihet" den judiska världsrevolutionens regering i sin nåd behagat giva dem. Betecknande äro en del i dagarna gjorda offentliga uttalanden av ukrajnska politiker, vari bl. a yttras, att om den ryska sovjetstaten en dag sättes i gungning, finnes det mindre utsikter för att detta kommer att ske genom vapnat våld utifrån än genom en från Ukrajna utgående inbördes splittring.

GYNNA NATIONENS annonsörer, därigenom gynnas också tidningen!

Frisk och stark bliver varje människa, som dricker Radiums Fruktsalt. Är erkänt att vara marknadens mest eftersökta fruktsalt.

Ensamrätt

A.-B. Radiumfabriken, Stockholm

2 fl. sändas franko över hela landet.
Finnes endast i originalfl. à 2:50 pr 1/1.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
Metropol
DANS TISDAG OCH TORSDAG. Best. Tel. Vasa 4400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 17 Juni 1927.

STOPP! Köp motorcykeln RUDGE WHITWORTH om Ni vill ha en god och pålitlig landsvägsmaskin. Kr. 1,375:- med el. belysn.
Generalagent
STACH & C:o
SVEAVÄGEN 94, STOCKHOLM. Telefon 86268.
Återförsäljare antagas. Gamla maskiner tagas i byte.

Svenska samhällsskicket under stormaktstidens första skede.

(Forts. fr. sid 1.)

jan av Gustaf Adolfs regering bestämdes på Oxenstjernas initiativ, att ingen "vanbördig" finge bekläda ämbetsmannaposter, utan endast adelsmän, och riksrådet togs företrädesvis ur högadeln, som skulle kunna räkna minst 16 anor. Härtill är att anmärka, att, såsom förut nämnts, först vid Johan III:s kröning 1569, alltså 50 år tidigare, en ärftlig bördsadel kom till: först då blev det en "pappersadel" d. v. s. adelsdiplomet det bestämmande, förut blev vem som helst, som ville och kunde sätta upp häst och karl för kronans räkning "frälseman". Oxenstjerna genomdrev ock, att rådsmedlemmarna, som förut suttit på sina gods och blott besökt Stockholm, när det fallit dem in, skulle vara skyldiga att på kgl. befallning inträda såsom stadigvarande ämbetsmän.

Gustaf Adolf nöjde sig med två riksdepartement, i vilka främst riksråd tjänstgjorde: kansliet och kammaren. Den senare motsvarar finansdepartementet, försvarsdepartementet, statskontoret och kammarkollegium och förestods av Johan Skytte. Genom kansliet, vars chef Axel Oxelstjerna var, gingo alla expeditioner rörande styrelsen och alla utrikes ärenden. Departementet hade till sitt förfogande endast fyra rum. Ett av dessa var Oxenstjernas arbetsrum, som samtidigt tjänstgjorde som sessionsrum för riksrådet och audiensrum för utländska beskickningar. Från dessa fyra rum styrdes ett stormaktsvälde, som var mer än dubbelt så stort som det nuvarande Sverige, men blott hade hälften av vårt lands nuvarande invånarantal och endast 900,000 undersåtar av svensk ras, och från samma lilla ämbetslokal dirigerades Europas politik. Efter Gustaf Adolfs död var Axel Oxenstjerna, ehuru ej till namnet, realiter Sveriges konung. Han var därjämte ordförande bland furstarna i Evangeliska förbundet. För att anföra ett belysande exempel på hans makt kan omnämnas, att hertig Bernhard av Weimar, som gjort Sverige stora tjänster, anhöll hos Oxenstjerna före fredsslutet att få Franken som hertigdöme, vilket utan betänkande beviljades. Efteråt skrev Oxenstjerna självironiskt: "Det var lika oförståndigt av en tysk furste att av en svensk adelsman begära ett tyskt furstendöme som av den sv. adelsmannen att säga ja". Svenskarna hade förut ej varit diplomater, och då nu för första gången beskickningschefer skulle tillsättas, utsågos därtill holländare, tyskar och engelsmän och av svenskar blott Johan Skytte, som behändade det dåvarande diplomatspråket latin med så mästerlig vältalighet, att kungen av England på grund därav lät dubba honom till riddare.

Det var ej en tillfällighet, att Sverige blev en stormakt, gryet därtill låg Gustaf Adolf i blodet. Hans bror Carl Filip blev på sin tid utsedd till ryssarnas tsar. Gustaf Adolf lät den ryska beskickningen så länge vänta på sitt medgivande härå, att en Romanov under tiden hann bliva utsedd till tsar och kunde sätta sig fast i sadeln. Orsaken till Gustaf Adolfs dröjsmål var, att han hade funderingar på lämpligaste sättet att, med begagnande av situationen, lägga hela hitre Ryssland, som hade Novgorod till huvudstad, under sig själv och svenska kronan.

I Tyskland gick hans strävan även ut på att bana väg för en svensk stormakt. Gustaf Adolf var en försiktig man; han kröp som en snigel uppför floden Oder och hans styrka bestod däri, att han, såsom senare Napoleon, använde nya krigsmetoder (Napoleon hade i krigsskolan i S:t Cyr läst, hur en fältherre i givet ögonblick skulle operera; han föll på den mera sluga än geniala idén att göra tvärtemot, vad som stod i läroboken; hans österrikiska motståndare, som studerat samma läroböcker, var såsom fallen från skyn och måste draga kortaste strået). Gustaf Adolf var i omskapandet av krigskonsten mera positiv än Napoleon; han började med att sakta följa flodens lopp och slå befästade läger utmed densamma samt en bro till motsatta stranden, där en skans förlades. På grund av Gustaf Adolfs långsamhet föll och förstördes det protestantiska Magdeburg, varför Gustaf Adolf mycket klandrats, men han ville ej frångå sina försiktiga principer. Axel Oxenstjerna var ändå försiktigare. Han önskade, att svenska hären skulle gå direkt på Wien, där kriget snart hade avblåsts, och sedan tid lämnats åt fredliga idrotter inom Sverige; men Gustaf Adolf föredrog Frankfurt am Main, där personlig utmärkelse vinkade, vilket dock ej hade så stor dragningskraft på honom som att, om han följde den vägen, han bleve de protestantiska furstarnas överhuvud och därmed kunde grundlägga ett svenskt stormaktsvälde. Det Storsverige, Gustaf Adolf skapade, var ett geografiskt begrepp med Östersjön som insjö och hade intet med svenska folkets utbredning att göra, utan omfattade nationer av skilda språk och racer. Carl X såg däremot på erövringar med samma praktiska blick som engelsmannen. Han ville framförallt giva och gav landet naturliga gränser såväl från ras- som försvarssynpunkt. Hans förvärv av Jämtland och Härjedalen var betydelsefullt, ej minst från rasbiologisk synpunkt, då den där boende befolkningen är av renaste nordiska blod. Det hade sannolikt varit lyckligare för det svenska samhällets sunda utveckling, om Gustaf Adolf följt sin kanslers råd att gå direkt löst på kejsarstaden Wien i stället för mot Frankfurter am Main, varigenom kriget säkerligen skulle kommit till ett hastigare slut.

Efter Gustaf Adolfs död utarbetade Oxenstjerna 1634 års regeringsform. Rådets 25 medlemmar skulle utses bland adeln. De fem högsta riksämbetsmännen stodo i spetsen för var sitt kollegiala ämbetsverk (de båda förutvarande departementen voro också kollegiala). Det kollegiala styrelsesättets fördelar voro påtagliga och det kan ifrågasättas, om icke idén vore förtjänt av att åter i viss utsträckning komma till heders, ty genom att envar av råden i ämbetsverket lägger fram sin protokollförda åsikt, får allmänheten inblick i olika synpunkter på frågor, som förekommit, och ett kollegialt verk är mera skyddat för inflytande utifrån, exempelvis från den judiska storfinansens sida. Oxenstjerna indelade landet i 23 landshövdingedömen och Stockholm fick en överståthållare. De utsågos ej för livstid utan för tre år i sänder. Riksrätt, bestående av riksråd och hovrättsledamöter, skulle döma de höga riksämbetsmännen och kollegierna. Vid konungs minderårighet skulle styrelsen föras av de fem höga riksämbetsmännen med råds och kollegiers råd. Härigenom ökades adelns makt.

Enligt 1660 års "additament till 1660 års regeringsform" skulle änkedrottningen och de fem höga riksämbetsmännen föra riksstyrelsen under konungens minderårighet. Om de sex regenterna ej voro ense, fällde riksrådet utslaget. Rådsmedlemmarnas antal ökades till 40, och rådet kompletterade sig självt. Regeringen var ansvarig för konungen och riksdagen. Riksdagen skulle sammanträda vart tredje år (åren 1629 o. 1660 höllos två riksdagar om året). Utskottsriksdagar och kungl. landskapsmöten fingo icke längre hållas. Det var alltså först mot slutet av denna period som landskapstingen utdömdes. De hade dessförinnan kvar sin beskattningsrätt, vilket uttryckligen stod utsatt i konungaförsäkran. Enligt praxis hade emellertid lagstiftningen övergått till riksdagen. Den andra och största skatten till danskarna, "Elfsborgs lösen" nr två, bestämdes dock liksom den första av riksdagen. Då alla fyra stånden förbjödo Carl X:s förmyndare att vidare hålla landskapsting, blev riksdagen den lagliga folkrepresentationen.

Med hertig Carl Filips död upphörde hertigdömena, som splittrat förvaltningen genom att hertigarna inom sina områden utövade kunglig makt, och t. o. m. läto slå egna mynt. Drottning Kristina hade dock efter tronavsägelsen Gottland, Öland och Norrköping i "livgeding", även änkedrottningarna hade sina livgedingar", och Carl X härskade, medan han väntade på kronan, över Öland och Gottland. Grev- och friherreskap utdelades sparsamt före drottning Kristina, som i vansinnigt slöseri strödde omkring sig förläningar och gjorde dem ärftliga. Skrädderäkningar betalades av henne med adelsdiplom och över tusen säterier bortskänktes olagligen. Carl X:s "fjärdepartsräfst" återförde till kronan en fjärdedel av de gods och räntor, som bortskänktes efter Kristinas trontillträde 1627 hade adeln för första gången sammanträtt å riddarhuset och indelades i trenne klasser: grevar och friherrar, ättlingar till riksråd o. övriga adelsmän. Var av de tre klasserna hade en röst.

Beträffande kyrkliga ting var Gustaf Adolf i motsats till fardern hängiven lutheran. Innan han drog ut i tyska kriget, lät han avsätta flera kanslisekreterare, som lutade åt katolicismen. Gustaf Adolfs motiv, då han övergick till tysk botten, var främst att skydda den evangeliska läran, men därjämte fanns det andra skäl såsom att konung Sigismund i Polen betraktade sig som Sveriges lagliga regent, och han var svåger till den romerske kejsaren i Wien, katolicismens militäre ledare. Präster tillsattes av adeln (patronaträtt).

Handel och näringar uppmuntrades mycket under denna period. Skråväsendet uppkom nu. Järnbruk igångsatte av Louis de Geer, som även till stor del finansierade den kungl. maj:t och kronan. Till skada för landet inrättade Gustaf Adolf flera monopolier.

Till Uppsala universitet skänkte Gustaf Adolf de gustavianska grevegodsen, varigenom den vetenskapliga verksamheten i landet började att florera. Elementarläroverken grundlades även vid denna tid.

Rättegångsväsendet ordnades genom Gustaf Adolfs "rättegångsprocess" och "rättegångsordinantia" på ett förträffligt sätt. Hovrätter inrättades för att döma i högsta instans. Kämnersrätter (polisdomstolar) upprättades i städerna.

Genom de stora olagliga förläningarna och de hårda krigsskatterna blev bonden nästan ofri. Adeln besatt fem sjättedelar av Sveriges jord och alla ämbeten. De tre lägre stånden ropade på reduktion. Perioden i dess helhet har med rätta betecknats såsom stormaktstidens adelsvälde.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvaning och Klubbrum
PRÖVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje N:r 2.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande Automatrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost $^1/_2$9—$^1/_2$2 Middag $^1/_2$2—7 Kväll 7—$^1/_2$12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

I NYA MÖBELSTILEN
stoppade Herrumsmöbler på lager och beställning.
MODERNISERING och omklädsel utföras, även till slott o. herrgårdar.
SKINNMÖBLER omfärgas så de bli som nya.
Carl Ekelund,
Tapetserare o. Dekoratör
Mästersamuelsgat. 8. Tel 12821.
Se skyltfönstren!

Magsyra, halsbränna och kväljningar
tar man bort med ett glas *Fruktsalt-Samarin* som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.
Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Israels stora plan för världens erövring.

(Forts. fr. sid 1)

Mycket återstår det icke för Ormen att kräla, tills den ödesdigra cirkeln är sluten och huvudet förenar sig med stjärten. På det att Ormens krälande måtte ske obehindrat, hava följande medel genomförts till uppfostran och bildande av arbetskrafter för detta svåra verk, i ändamål att erna ett oklanderligt arbete: först och främst genomdrevs den judiska stammens isolering, på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheten i dess verksamhet. För judarna hade kungjorts profetiskt, att de äro utkorade bland människorna av Gud själv för att behärska jorden genom en odelbar Sionsk konungamakt. Det hade blivit dem ingivet, att endast judarna äro Guds söner och endast de äro värdiga epitetet människa, de övriga människorna äro skapade av Gud endast som judarnas arbetskreatur och slavar (mänskliga anleten äro dem givna endast, för att judarna icke skulle hava obehag av att emottaga av dem tjänster), judarnas roll åter består i erövring av herravälde över hela världen för Sion (se Sauh 91, 21, 1051).

Det hade blivit judarna ingivet, att de äro högre väsenden, att de därför icke kunna blanda sig med de djuriska stammarna av andra folk.

Dessa principer hava ingivit judarna genom uppfostran i hemliga och offentliga skolor samt i de judiska familjerna en självupphöjelse över övriga människor — en självförgudning med Guds söners rätt (se Jihal 67, Sauh 58, 2).

Kagalsystemet har gjort det sionska folkets isolering en stor tjänst, i det det ålägger varje jude att underställa sina landsmän, oberoende av det stöd de alla få av Sions lokala självstyrelse, vilken bär olika benämningar — kagal, konsistorium, kommitté i judeärenden, kansli för uppbörd av skatter o. d., döljande den sionska administrationen för andra styrelsers blickar, alltid noga skyddande den sionska självstyrelsen såsom varande religiös.

Ovannämnda sekelgamla inspiration har inverkat även på principerna i det judiska materiella livet. Om vi läsa Hopaim 8 14, sid. 1, Eben—Gaesar § 44, s. 8 1/1, XXXVI Ebamot 98, XXV Ketubat; 3 b, XXXIV Sanndrin, 74 c, XXX Kaduschin, 68 a, författade till Sions förhärligande, se vi, att judarna hava behandlat och behandla oss verkligen som kreatur. Folkens tillhörigheter och t. o. m. deras liv anse de som sina tillhörigheter och disponera över dem efter sitt gottfinnande, då det förstås kanske ostraffat. Deras administration sanktionerar det genom absolution för alla illdåd, gjorda av judarna mot icke judar; denna syndaförlåtelse sker på Iom Kipura — den judiska nyårsdagen, då samtidigt gives tillstånd till dylika under det kommande året.

(Forts. i nästa n:r).

Förhållandet mellan kommunismen och fascismen,

de båda stora politiska rörelser, som enligt den internationalistiska politiska skiftställaren Wells (medarbetare i Socialdemokraten) ha framtiden för sig, hör tvivelsutan till de problem, som f. n. tilltvinga sig en viss allmän uppmärksamhet. Mr Wells uttalade som man erinrar sig nyligen i Soc-Dem., att de begge "ideella" rörelserna voro förtjänta av samma varma sympati från arbetarnas sida. Ett bidrag till frågan om förhållandet dem emellan gav måhända det märkliga fascistmöte som häromdagen hölls i Oslo under ledning av en viss köpman Meyer (om jude eller icke upplyses ej), son till den bekante norske kommunisten advokat Ludvig Meyer och broder till ungkommunisternas ledare, journalisten Haaken Meyer.

Vid mötet, som ägde rum i Circus' stora lokal, höll den fascistiske hr Meyer ett tal, vari han ingående kritiserade den rådande parlamentariska regimen och bland mycket annat påpekade, huru järnvägs-, post och telegrafmonopolen, som lämnade statskassan en årlig inkomst av endast 2 milj. kronor skulle kunna ge staten en årlig inkomst av 30 milj. kronor, blott de lades i privata händer(!?) Stortinget liknades vid en hustruplågare, statsrådet var den plågade hustrun och folket de vanskötta barnen. "I stortinget måste insättas ett råd av landets bästa män, en regering med makt och myndighet, koncentrerad på en man, nämligen regeringens chef". Den röda terrorn vore icke långt borta menade hr Meyer, det gällde att däremot sätta in ett envälde "med anda från kung Sverres tid". Då och då förekommo "larmande uppträden" av närvarande kommunister, vilka måste föras ut ur lokalen så att det hela fick en mycket dramatiskt prägel. Huruvida hr fascistledaren Meyers kommunistiska fader och broder hörde till dem, som utföstes ur möteslokalen, upplyses emellertid ej.

Det av fascistledaren Meyer proponerade regeringssättet med en koncentrerad, stark styrelse har förvisso litet varstans starka skäl för sig. Allt hänger emellertid på, i v e m s intresse den koncentrerade regeringsmakten utövas. Risken är här övervädigande. Ett överflyttande under nuvarande förhållanden av den reela bestämmanderätten fr. den krets som f. n. sitte inne med densamma, i Norge liksom annorstädes, på den proponerade vägen, är dock mer än problematiskt. Vad de av hr Meyer föreslagna "privata" statsmonopolen beträffar, hava vi i Sverige en illuster erfarenhet av de "lysande" ekonomiska fördela rdylika erbjuda det allmänna. Tendensen hos den norska fascismen att vilja främja den "privata" monopolutvecklingen inom näringslivet är tvivelsutan att observera.

Till kamp mot pressens förfall.

(Forts. fr. sid 1)

snarare tvärtom. Att dylikt ej kan undgå att inverka på svagare själar, är helt naturligt. Den judaicerade pressen kan alltså glädja sig åt storartade resultat, den kan dag ut o. dag in bjuda den i sensationsstämning uppjagade publiken mer och mer av mindre rafflande artiklar i genren. Brottens antal ökas i oroväckande grad. Det går icke en dag, som ej har att förmäla om en mängd nya brott av olika slag.

Den ovan omnämnda offentliga vädjan mot de överhandtagande tendenserna inom pressen att vilja fostra medborgarna i brottets anda utgör ett glädjande tecken på att vårt folk, trots alla infernaliska försök som gjorts att undergräva dess moral, dock alljämt har förmågan att reagera i behöll. Den innebär en tyvärr alltför välbefogad kritik av det sätt, varpå innehavarna av "pressens privilegium" i våra dagar fullgöra sin viktiga uppgift i folkupplysningens tjänst. Det gäller nu att se, i vad mån de herrar privilegieinnehavare, i första hand å g a r n a av de ledande tidningarna — hrr chefredaktörer äro ju numera i regel ganska litet betydande personer, som ej fråga efter stort annat än att lyfta sina onaturligt höga arvoden! — skola bry sig mycket om den opinion, som här kommit till uttryck. Göra de det ej, få de kanske räkna med en opinionsrörelse, som, utan later av det slag Bonnierkoncernens "antismutspresskampanj" på sin tid bestod sig med, likväl skall visa sig mäktig nog att isolera och utrota de v e r k l i g a smutsorganen inom svensk press, varmed ju i så fall en renlighets och moralisk gärning av största betydelse skulle vara utförd. Den vägen står samtidigt också öppen att söka lagliga medel att omintetgöra det folkliga förstörelsearbete, som i skyddet av en missbrukad pressfrihet av vissa kretsar här i landet med berått mod i egen snöd vinnings syfte bedrives.

Söderl. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstorget, Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:

Helår	Kr. 10.—
Halvår	Kr. 5.25
Kvartal	Kr. 2.75

N:r 25. Fredagen den 24 Juni 1927. Årg. 3

Det karolinska enväldet.

Från och med Karl XI:s reduktion till "Frihetstiden".

Karolinska enväldet kom till, icke därför att svenska folket var hågat för evärdlig tid avsäga sig sin urgamla medbestämmanderätt rörande rikets skötsel, utan därför att de tre lägre stånden reagerade mot det, såsom en följd av stormaktstiden uppkomna adelsväldet och då i sin nöd ej såg annan utväg att krossa detsamma än att överlåta allt makt åt konung Carl XI eller såsom Gustaf III förakt-fullt plägade benämna denne sin företrädare på tronen "kronofogden". Vad landet behövde var emellertid just en maktfullkomlig rikskronofogde. Adeln hade monopol på alla ämbeten och behärskade, nästan utan att behöva erlägga skatt därför, större delen av Sveriges jord eller 5/6-delar av den odlade jorden. Till jämförelse kan omnämnas, att i England äga ättlingarne av de personer, som inkommo med Wilhelm Erövraren och delade upp landet, fortfarande nära nog all Englands jord och ett kvarts hundratal personer inneha halva England. Där har ej förekommit någon egentlig opposition mot denna ägofördelning, beroende på att de underkuvade icke hade de svenska odalmännens instinkter och tradition. Förutom av adelsväldet trycktes Sverige av dryga krigsskulder. Enväldet låg för övrigt i tidsandan: Frankrikes till Sverige subsidiegivande monark och vår grannkonung i Köpenhamn voro redan envåldshärskare. Carl XI själv ville bliva enväldig enbart för att därigenom kunna rädda landet.

Den viktiga statsrättsliga frågan om att ställa Carl XI:s förmyndare till ansvar hade väckts vid 1675 års riksdag. Konungen utsåg på ständernas förslag en domstol, "Stora kommissionen", bestående av 30 medlemmar. Granskningen skulle gälla ej blott de fem höga riksämbetsmännen, utan jämväl hela riksrådet samt kollegierna. Därefter vilade saken, ty ännu vid 1680 års riksdag hade kommissionen icke avgivit sin berättelse. Då hände den 6 oktober 1680 på riddarhuset, att generalamiralen Hans Wachtmeister vid behandlingen av bevillningen till flottan yttrade, att medel kunde finnas, om räkenskap gjordes för förmyndarnas förvaltning. Därvid kommo lidelserna i svallning och enväldets o. reduktionens anhängare kände från första stund, att deras mening skulle segra, såsom den ock gjorde. På konungens tillfrågan svarade ständerna 1680, att rådet ej var ett femte stånd, som hade en mellanställning mellan konung och riksdag, utan konungen vore endast skyldig tillfråga rådet när han själv ville. Och det ville han just aldrig. Riksrådstiteln ändrades till kungligt råd. Rådets makt var bruten. Rådet dömdes sedermera att betala fyra miljoner daler silvermynt, och rådsätterna blevo ruinerade. Till staten indrogos 1680 alla grev- och friherreskap, 15 grev- och 26 friherreskap, och vidare alla f. d. Kronans gods, som gåvo mer än 600 daler i årlig ränta. Vid 1682 års riksdag kom turen till de mindre förläningarna. Reduktionen inbragte kronan två miljoner daler silvermynt i ökad årlig ränta. Vid sidan av 1680 och 1682 års reduktioner hade Carl X:s fjärdepartsräfst. av 1655 alltjämt arbetat, och samsamtidigt voro således tre skillda reduktioner i verksamhet. Reduktionsarbetet var ej fullbordat förr än under Carl XII:s tid.

Riksdagen 1680 förklarade, att 1634 års regeringsform och 1660 års additament (tillägg) till 1634 års regeringssform ej voro verkliga regeringsformer utan landslagens bestämmelser gällde fortfarande. Det blev ej envälde därigenom, ty enligt landslagen hade landskapstingen lagstiftnings- och beskattningsrätt, vilken förstnämnda rätt de genom ständernas beslut 1660 avhänt sig — i 20 år hade alltså riksdagen varit en laglig lagstiftningsmyndighet; nota bene under förutsättning, att ständerrepresentationen hade rätt att avhända landskapstingen dess makt, vilket med fog kan bestridas. Riksdagen 1680 hänvisade till landslagens konungabalk såsom den enda gällande grundlag, men samtidigt gav den, ologiskt nog, konungen envåldsmakt genom att giva denne rätt att på egen hand, utan riksdagens hörande, utfärda stadgar och instruktioner i förvaltningsärenden samt stifta o. förklara lag. Beskattningsrätten behöll ständerna. Reduktionen lämnade emellertid åt kronan så stora inkomster, att landet t. o. m. några år kunde vara utan all bevillning, till tack varför ständerna ytterligare ökade konungens makt genom att tilldela honom rätt att under krig upplåna medel utan ständernas hörande, vilket medgivande vållade landets ruin under Carl XII. Den av ständerna formellt hyllade landslagen, som gav lagstiftnings- och beskattningsrätt åt varje landskaps odalmän, har aldrig blivit ändrad genom att dessa frånsagt sig sin rätt, men främst genom att landskapstingen ej sammanträdde regelbundet på visa tid, varför det fordrats ett kraftfullt enskilt initiativ för att hävda deras rätt, blev deras makt bruten genom hävd och genom ständerrepresentationens olagliga beslut. Folket vågade under de kraftfulla kungarne Carl XI och Carl XII ej stiga upp och åberopa landslagens konunga-

(Forts. å sid 4.)

Upplysning till Sveriges folk!

Under den till synes lugna ytan pågår såsom ofta framhållits i denna tidning en hänsynslös och förbittrad kamp om makten och ägandet av gamla Sverige. Den gäller, denna kamp, något mera än en makt- och ägostrid i vanlig bemärkelse, den har allt mer och mer kommit att få karaktären av ett rent förintelsekrig mot det svenska samhället och den svenska kulturen, syftande till att definitivt bringa land och folk in under den judiska världsmaktens gyllene spira. Det infernaliska spelet beslöjas i möjligaste mån, man rör sig i idédiskussionernas, allsköns doktriners och skenreformers namn och söker på alla upptänkliga sätt distrahera allmänheten, på det den intet må förstå eller ana av vad som i verkligheten är å bane. Den fala tidningspressen tiger och låtsar som om allt är som sig bör. Där sanningens röst tilläventyrs gör sig hörd, anstränger man sig att förkväva den genom "isande tystnad" och andra upphöjda medel. Men de habila "moderna" folkupplysare missräkna sig storligen rörande effekten av sin illustra taktik att tiga, tiga och åter tiga, de därmed endast komprometera sig själva. Dagen kommer, den är av allt att döma nära förestående, då deras förräderi mot svenska folkets sak blir dem svår nog att svara för!

Det enda verkligt effektiva medlet mot den i vårt land härskande lögn-, provokations- och korruptionsregimen är såsom vi ofta framhållit U p p l y s n i n g, upplysning i Sanningen anda. Gen. att låta Sanningens helande ljus obarmhärtigt lysa över de sjuka företeelserna i samhället och hänsynslöst träffa de skyldige, skall Svenska samhället åter bringas att tillfriskna och sunda och normala förhållanden ånyo inträda. Manövrerna i skumrasket bli då omöjliggjorda, de illegitima maktpositionerna falla till jorden. Banden, som nu trycka medborgarna upplösas av sig själva, vi bli åter fria svenska medborgare, kunna åter andas och tala fritt utan att rädas "det hemliga skräckväldets" samhällsfientliga krafter.

Men för att denna folkets frigörelse ur de hemliga tyrannernas välde skall kunna ske medan ännu tid är, inom en överskådlig framtid, fordras, att alla ärliga och rättsinnade medborgare lämna sin fulla medverkan för målets uppnående. Det räcker i dag ej med att platoniskt

(Forts. å sid. 3.)

Den judiska andan är den kristna kulturens dödgrävare.

För Nationen av J. L.

Ehuru gamla testamentets människofientliga principer absolut äro oförenliga med det kristna troslivet, så fasthålles ändock detta antikristliga system, med sin gamla invanda dogmatiska villfarelse inom den teologiska vetenskapen, utan hänsyn t. de oöverkomliga principiella differenser som ovedersägligen skilja kristendom o. judendom från varandra. Gamla testamentets omoraliska innehåll är ett fattigdomsbevis för hela det judiska religionssystemet. Några goda föredömen, eller sedliga anvisningar för människans andliga utveckling låter sig ej utkristalliseras ur ett system som avsiktligt är uppbyggt på människofientliga grundsatser. Den alltjämt rådande likgiltigheten för kristendomens rena förkunnelse, har lagt vägen fri och öppen för den judiska andans omoraliska inflytande som har förorsakat vår närvarande kristendomsfientliga utveckling.

Lättsinnig undfallenhet och obefogad fördragsamhet med ett främmande fientligt religionssystem, betyder fiendskap mot kristendomen, som måste leda till slutligt förfal. Vårt enda rätta förhållande till judendomen finna vi i Jesu uttalande: "Den som icke är med mig, han är mot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar". Matt. 12: 30. Den gammaltestamentliga judiska andan, med dess vidskepelser och barbariska åsikter, har förgiftat den kristliga utvecklingen ända därhän, att man numera i det offentliga livet känner sig så obesvärad av kristliga principer, att avkristningen inom vårt land börjat taga lagliga former, varemot den judiska andan sättes i högsätet. Denna mammonsanda har redan slagit djupa rötter, icke allenast inom själva de s. k. kristliga kretsarna, utan i ännu högre grad inom vårt sociala och politiska liv, där den helt förslåvat moral och rättskänsla. Ja, vi ha kommit så långt i denna antikristliga utveckling, att man på högsta ort ej alls skämmes för att stå "tigande" och bockande inför guldkalvens representanter, för att erhålla nådesmulor som falla från deras rika bord, vilka digna under de håvor som tagits ur Moder Sveas välförsedda förrådskamrar. Denna slaviska tjänaranda anstår ej ett fritt och oberoende folk, som önskar förbliva herre i eget hus. En sådan otillbörlig undfallenhet inför ett rövaresystem sådant det framträder i G. T. är på det högsta att beklaga, ty det innebär ett uppgivande av kristlig moral o. utveckling.

Här finnes ej en skymt av den rättrådiga och oräddhågade viljekraft som utströmmade från Jesu förkastelsedomar över de judiska mammonsdyrkarna, vilka nu synas ha tagit hand om herraväldet inom själva kristendomen, för att fullständigt och slutgiltigt förkväva dess tillvaro, ty den som inbillar sig att judarna någonsin skola komma att antaga en kristlig religionsåskådning, är en dålig människokännare och en sämre kännare av världshistorien. Redan den gamle romaren Horatius insåg omöjligheten att förändra ett folks rasegenheter, då han säger: "Naturam expellas furca, tamen usque recurret". En sann kristen kan ej heller med uppriktig övertygelse samtidigt bekänna sig till tvenne så principiellt motsatta trossystem som det kristna och det judiska! Judendomen är den mest människofientliga religionsform som världshistorien känner. Judarnas intelligens är uteslutande inriktad på att underkuva och tillintetgöra alla andra folk, för att tillägna sig deras land och ägodelar. Detta är en trosartikel i deras religion, ty deras gud Jahve har lovat att giva dem: "varje land som deras fotblad beträder, och att sätta dem högst i pris, ära och härlighet över alla de folk, vilka han har skapat" (Jos. 1: 33. 5 Mos. 26: 19) Vidare befaller han: "Du skall förgöra alla de folk, vilka Jahve, din gud, vill giva i ditt våld, du skall ingen skonsamhet bevisa emot dem och du skall icke dyrka deras, ty det bleve dig en snara", 5 Mos. 7:.16. Är det tänkbart att folk med en sådan gudstro, någonsin skall kunna omvändas till kristedomen?

Kannibalerna äro ett högst otrevligt folk, men lämnar man dem i fred på sina avlägsna öar, så göra de andra folk ingen skada, varemot judarna, som äro en mycket fast sammansluten nation med eget hemland, översvämma hela jordklotet, för att genom listiga affärstransaktioner tillägna sig produkten av sina värdfolks tillhörigheter. På sådant sätt ha de blivit ägare, icke allenast till det internationella storkapitalet, utan samti-

(Forts. å sid. 4.)

Israels stora plan för världens erövring.

Några kompletterande förklaringar till Sions Vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Förutom allt det ovansagda har den sionska styrelsen i sin önskan att uppväcka sitt folks oförsonlighet och hat till den övriga mänskligheten tid efter annan utlämnat några av Talmuds regler åt gojerna, varigenom antisemitismen har uppväckts. Denna antisemitism har tjänat Sion dessutom därmed, att den utom hat i judarnas hjärtan väckt en känsla av medömkan i för dem nödiga enskilda personers hjärtan med det s. k. orättvist förföljda folket. Och denna senare känsla har dragit mången till antalet av Sions tjänare.

Jagande och uppskrämmande den judiska hopen (de maktägande i Sion hava ännu aldrig fått lida därav, varken i sina lagar eller i sin administrativa helhet), har antissemitismen hållit denna plebs i obegränsad undergivenhet gentemot sina ledare, emedan de alltid förstått att i tid med framgång försvara sitt folk, vilket ingalunda är att undra över, då ledarna själva hetsat sina drevhundar (gojerna), vilka förträffligt hopjagat deras hjordar och gjort dem till lydiga, blinda verkställare av herdarnas befallningar, riktade på skapandet av Sions världsförbund, vilket nu redan har begynt låta förlåten falla. Det har enligt sin egen mening redan uppnått en ställning av överregering, ledande omärkbart för alla icke-judar efter sin vilja alla världens kanslier.

Utan tvivel har det förnämsta erövringsmedlet i Sions händer alltid varit guldet, och därför har man nödgats icke endast anskaffa det, utan även höja dess värde.

Guldmyntfoten har tjänat till guldets fördyrande och till dess övergång till Sions kassor samt till yttre och inre oroligheter, som framgår av Rotschildarnas historia, tryckt i Paris i "Libre Parole". Genom dessa oroligheter har man skapat kapitalets monopoliserade styrka under liberalismens och "vetenskapligt" utarbetade ekonomiska o. sociala teoriers banér.

Den omständigheten, att man tilldelat alla möjliga "teorier" benämningen vetenskapliga, har gjort och gör allt fortfarande Sion betydande tjänster. Röstningssystemen hava gjort det möjligt att genomföra allt, vad än den Sionska styrelsen önskat, i det de verka genom mutning eller övertalning av nödiga personer och hopens pluralitet, i synnerhet då det har lyckats giva social eller politisk betydelse åt denna pluralitet. Nödställda intelligenser, kortsynta liberaler och andra dylika personligheter hava även tjänat Sion väl. För Sion är den bekvämaste och mest önskliga regeringsformen — den republikanska regimen, vilken giver full frihet åt Sions armés verksamhet, d. ä. åt anarkisterna. Härav dess ivriga propaganda för liberalismen, ledd av den Sion blint tillgivna pressen, vilken medvetet ignorerar det redan tillräckligt klargjorda faktum, att det i en republik icke finnes någon personlig frihet, emedan där existerar frihet för massans pluralitet att förtrycka minoriteten, om ock den senare hade rätt. Pluraliteten följer alltid efter det Sionska kapitalets agenter, reklamerade genom i gathörnen uppklistrade affischer och tidningsartiklar, på vilka Sion, enligt Montefiores föreskrift, icke bör knussla till förmån för sina agenter.

Pressen undviker även att säga, naturligtvis icke utan ingivelse från känt håll, att den enda opartiska i ett land är den självhärskande monarken, ty för honom är varje undersåte i lika måtto son av hans rike, och endast självhärskardömet ger personlig frihet, garanterande den mot den oförnuftiga folkmassans tryck.

Endast för en självhärskare är det ofördelaktigt att tillerkänna folkmassornas våld frihet att nedbryta genom sin pluralitet sådana framstående förmågor, vilka kunna utgå ur alla samhällslager i hans rike.

Den, som önskar utverka eller bevara personlig frihet, den bör icke fordra frihet för folkmassan, vilken uttränger de bästa därigenom, att den, likt en fårahjord, i en republik springer icke efter sina verkliga herdar, utan efter Sions agenter, som den republikanska regeringsformen i det olyckliga Frankrike nu tydligen visar.

För det närvarande underka-

(Forts. å sid 4.)

Vem blir riksmarskalken Printzskölds efterträdare?

Denna fråga har sedan flera år tillbaka dryftats man och man emellan, och särskilt efter riksmarskalken Printzskölds passerande av 75-årsdagen har den blivit aktuell. Utrustad som Hans Excellens är med en seg hälsa, trotsar han årens tyngd. Dock, "en gång kommer den dag, då det hel. Ilion faller när innehavaren av den upphöjda plats, som i åtskilligas ögon varit nästan helig och okränkbar, Majestätets närmaste man och chef för Hans hov, får vika.

Det var en tid, då riksmarskalksposten bekläddes av män, som genom oväld och rättrådighet gjort sig förtjänta av en dyl. odelad beundran. Men sedan det höga ämbetet beklätts med en man, vars huvuduppgift det är att vara huset Wallenbergs högstbetrodde, hava meningarna varit minst sagt delade beträffande herr Otto Printzskölds lämplighet därför.

Vi hava i ett par artiklar redan framhållit, huru huset Wallenberg såsom landets största maktinnehavare och den internationella judefinansens främste representant i vårt land vetat att tillskansa sig ett otillbörligt och som vi anse olyckligt inflytande inom konungahuset såväl som hov och societet i allmänhet, vilket i all synnerhet underlättats och utförts genom dess H o v- och R i k s k o m m i s s i o n ä r, bemälde herr Printzsköld.

Det är därför endast en fullt naturlig sak, att kravet på herr Printzskölds ersättande med annan, lämpligare person kommit att allt kraftigare göra sig gällande inom fosterländskt sinnade kretsar. Den frågan uppställer sig då: V e m s k a l l b l i v a h a n s e f t e r t r ä d a r e? Olika kandidater hava förts på tal inom intimare kretsar, och de namn, vilka tills dato gissningsvis samlat de flesta rösterna omkring sig, äro överstekammarjunkaren greve Henning Wachtmeister samt chefen för H. M. Konungens stab, amiralen greve Ehrensvärd. Båda dessa äro som personer utan

(Forts å sid. 4.)

Den 24 Juni

Sverige och "handelskammarkongressen".

Vår svenska huvudstad är i dessa dagar föremål för hela den civiliserade världens uppmärksamhet. En internationell ekonomisk kongress av såsom det redan konstateras världshistorisk betydelse sammanträder d. 26 juni—2 juli i Stockholm — Den Gyllene Internationalens stora "handelskammarkongress", som skall bringa den på sned bragta utvecklingen i världen in på "rationella" banor! Representanter för icke mindre än 35 nationer till ett antal av omkring 1,100 samlas här för att överlägga och besluta rörande den framtida politisk-ekonomiska utvecklingen i alla länder. Tiden har ansetts inne för Israel att fullborda verket o. låta de ekonomiska gränserna nationerna emellan försvinna till förmån för det judiska världsriket. Det stora kriget med åtföljande revolutioner och ekonomiska folkförslavanden under det internationella Mammon beredde vägen för dess världshegemoni. Experimentet med bolsjevismen slog emellertid ej ut efter förväntan, varföre man såg sig nödsakad koncentrera ansträngningarna på den jämförelsevis mera långsamma, men i dag tydligen såsom mera säker betraktade vägen: revolutionering via de bestående nationalsamhällena. "Handelskammar-kongressens" ledande män hava med stor energi förkunnat, att kongressens huvudsyfte är att enligt direktiven från "ekonomiska världskonferensen" i Genève i maj d. å. bryta de ekonomiska barriärerna mellan staterna, "trade barriers". Med sedvanlig fördomsfrihet göres gällande, att det är dessa, som hindra en sund utveckling av de olika ländernas politiska och ekonomiska förhållanden och äro huvudorsaken till alla missförhållanden i tiden. Samtidigt önskar man åstadkomma en enhetlig växel- och checklagstiftning samt en internationell ordning, som möjliggör fri och obehindrad passage länderna emellan för såväl handelsvaror som handelsresande. När dessa m. fl. önskemål väl genomförts, utlovas folken ett lyckorike på jorden, där ingen arbetslöshet skall råda och människorna ej längre tryckas av några bekymmer. Den Gyllene Internationalens om folkens väl varmt ömmande herrar presentera sig med ett ord som den sanne räddande ängeln, som skall frälsa den genom sina dårskaper vilseledda mänskligheten.

Synen är helt enkelt dråplig: Den samma makt, den internationella judiska storfinansen, som är skaparen av och upphovet till mänsklighetens iråkade misär, vilken för egen snöd vinning och av maktbegär iscensatt det stora världskriget, staternas hejdlösa skuldsättning, revolutionerna och kaos i alla länder, träder fram som mänsklighetens förlossare! Händelsen står i fullkomlig samklang med vad "Internationella Bankalliansen" uttalade i sitt stora manifest omedelbart före världskriget: "Stunden är kommen för storfinansen (= Israel) att öppet diktera världens lagar liksom den förut gjort det i hemlighet.... Storfinansen är kallad att tillträda arvet efter kejsar- och konungariken med en auktoritet, som icke blott sträcker sig över ett ända land utan över hela jordklotet." Det är dit vi numera äro komna, då den judiska storfinansens öppna herravälde skall erkännas och lagfästas i alla länder! Samtidigt med att de internationella finansmännen i november 1926 utsände sitt "bankmannamanifest" till "Europas återhämtning" under stridsparollen "front mot tullmurarna!" ägde ute i Europa en hemlig kongress rum mellan de olika ländernas ledande judiska storbanker, varvid beslut fattades att bilda en bankernas världskoncern eller såsom den alljudiska "Wiener Journal" uttryckte sig "en bankernas international", i vilket beslut från svensk sida deltog Stockholms Enskilda bank. Enligt den nämnda tidningen voro de i den ifrågavarande kongressen deltagande bankerna "de största och kapitalstarkaste i hela finansvärlden." Syftet med densamma förklarades vara tvåfaldigt, nämligen dels att åstadkomma att ett företags aktier i ett land genom motsvarande transaktioner i ett annat land skulle kunna slås till mynt i gestalt av "bons" dels att kunna genomföra stora finansieringar. Beträffande den under bildning varande världsbankskoncernens planer framhöll "Wiener Journal" vidare, att dessas delikata natur tvungo till en viss hemlighetsfullhet, på det ej möjligheten att kunna förverkliga dem måtte äventyras. Samtidigt härmed utsändes det berömda "bankmannamanifestet", vari meddelades, att Europas och Amerikas ledande bank- och affärsmän funno Europas läge ytterst kritiskt och att medel däremot ofördröjligen måste sökas, främst genom åstadkommande av "en folklig kursförändring av den hittills följda politiken, som återställer krediten och åstadkommer den stora utveckling av handeln och det ordnade sammanhang,läget kräver". I "bankmannamanifestet" uttalades bl. a., att den offentliga meningen i alla länder kommit under fund med den hotande faran och att folkförbundet och internationella handelskammaren fördenskull nu vore sysselsatta med att reducera inskränkningarna i handeln till ett minimum samt att inflytelserika personer i några länder inriktade sig på en fullständig annulering av tulltariffen. Några stater hade redan, hette det, i nya handelsfördrag befriat handeln från alla inskränkningar. Den stora aktionen förmenades åsyfta "att ställa hela europeiska finansväsendet på andra fötter och — att bringa det i ett nytt förhållande till Amerikas Förenta Stater". Den franske finansmannen Loucheur uttalade i samband med majkonferensen i Genève programmet ytterligare sålunda, att det avsåg att göra Europa delaktigt av Amerikas välstånd o. att för målets uppnående Europa måste "rationaliseras", vilket skulle ske genom införandet av "en ordning, som utplånar den individuella företagsamheten, så att råvarorna måtte kunna köpas gemensamt, priserna hos leverantörerna nedtryckas och de färdiga produkterna säljas kollektivt till förhindrande av en förödande konkurrens". Härmed skulle, menade hr Loucheur, den olyckliga individualismen utrotas och kollektivhushållningens tidevarv representerat av de stora kartellerna, vara inne, vilka härefter icke såsom tidigare skulle arbeta "i egennyttans och vinningslystnadens syfte"(!), varför också arbetare- och konsumentorganisationernas intresse och medverkan för planen skulle vara att påräkna.

Den Gyllene Internationalens program för det judisk-ekonomiska världssamfundets upprättande är som synes med sedvanlig skicklighet tillrättalagt som ett sannskyldigt "demokratiskt" välfärdsprogram, på det att det icke på något sätt månde verka avskräckande på massorna, där dessa formellt ännu stå vid makten. Det gäller att se, om de organiserade arbetarna i olika länder åter en gång skola låta lura sig till att förhjälpa sina ärkefiender till seger. Israel bereder sig att sätta kronan på verket å sin i alla länder sedan lång tid tillbaka fullföljda ekonomipolitik. Det av juden Paul Warburg upprättade "Federal-Reserve-systemet" skall införas i hela Europa och de enskilda europeiska staternas guldmarknader ställas som filialkontor under Wallstreet.— Detta är slutet på den hittillsvarande nationellt drivna ekonomien i staterna och den definitiva förslavningen i Den Gyllene Internationalens kedjor varur ingen förlossning vidare skall givas. De olika staternas frihet och självbestämmanderätt skola upphävas, deras politisk-ekonomiska utveckling läggas i händerna på Den Gyllene Internationalens "världsbankskoncern", en samling judiska världsbankirer med säte i Genève! Huru man, när verket väl fullbordats, kommer att realisera sina storslagna löften om "egennyttans och vinningslystnadens" avpolletering ger oss den allmänna utvecklingen under dessa senaste årtionden och det grandiosa sätt, varpå alla liknande "demokratiska" löften tidigare infriats, en aning. Socialismen skulle kantänka frigöra massorna från kapitalismen, världskriget frälsa världen från barbariet och världsrevolutionen frigöra folken från sina "förtryckare"! Huru långt skola vi låta det gå, innan vi genomskåda detta skändliga hyckleri och bedrägeri mot folken!

Från svensk sida måste med största bestämdhet tagas avstånd från de mot vårt lands liksom alla andra nationalstaters frihet och självbestämningsrätt riktade konspirationer, som Den Gyllene Internationalens herrar i "världshandelskammarkongressens" namn f. n. på svensk grund bedriva. Vi ämna icke tolerera någon otillbörlig inblandning i våra statliga och landsrättsliga befogenheter från herrar världsbankirers sida. Vi förbehålla oss att i fortsättningen liksom hittills själva få bestämma över våra angelägenheter. Vi hava haft tillräckligt känning redan av Den Gyllene Internationalens folkexploaterande och folkförtryckande hemliga välde för att på något sätt vilja animera till fortsatta spekulationer på vårt land. Vi äro icke så enfaldiga, att vi icke genomskåda realsyftet med denna stolta "världsfrälsarekongress". Meningen med den av judemakten sedan ett århundrade tillbaka bedrivna frihandelspropagandan, varmedels den ytligt betonade bildningens män och de stora arbetarmassorna prepareras till att blint tro på den s. k. frihandelns doktriner, står i dag fullt tydlig. Frågan gäller nu för oss, huruvida vi i framtiden vilja leva ett fritt och självständigt folks liv eller om vi med berått mod skola låta inrangera oss som en provins under Den Gyllene Internationalens slavvälde. Sedan äldsta tider hava vi svenskar byggt utvecklingen på egen fri grund, ordnande våra angelägenheter efter egna behov, och detta önska vi även framgent göra. Vi hava härvid letts av den för ett land både sunda och hållbara principen, att näringsgrenar, grundade på större naturliga förutsättningar, såsom här t. ex. skogen och skogsbruket, i viss mån skola upprätthålla och stödja näringsgrenar med jämförelsevis mindre naturliga betingelser, såsom i vissa fall jordbruk och järntillverkning o. s. v., allt i överensstämmelse med den bärande grundsatsen att inom det gemensamma samhället den starke bör hjälpa den svagare. Men vad skulle inträffa därest världshandelskammarkongressens" stolta planer förverkligades? Jo,vår frihet och vår rätt att själva bestämma över våra angelägenheter skulle definitivt utplånas. Guldet och dess internationella handhavare, herrar världsbankirer icke precis kända för några ömsinta känslor gentemot folken, skulle för all framtid bliva våra obildkeliga herrar på samma vis som alla tiders judiska ockrare i privatlivet alltid förstått att inpå märg och ben "suga" dem, som varit nog olyckliga att råka i dessa "sanna välgörares" klor. Det komme icke att dröja länge förrän våra stora privatbanker, vilka ju här redan, ehuru under hemliga former, utöva regerings- och lagstiftningsmakten på ett föga nog så kännbart sätt, funne tillfälle och "laglig" möjlighet att gå upp i den internationella storfinansens stora gemensamma sköldborg, varigenom man undandroge sig allt "besvärande" beroende av våra egna, nationella myndigheter. I stället för att tillåta att vårt lands mera lukrativa naturtillgångar fortfarande finge utnyttjas såsom stöd för de jämförelsevis mindre lönande näringarna komme dessa senare efter de dyrbara "nationalekonomiska" grundsatser, som hos oss sedan inaugurerats, att ställas på avskrivning, de odlade delarna i stor utsträckning återbördas till skogen etc. Vi komme att få bevittna ett skummande på ytan av numera icke okänt slag, med som syfte största möjliga privatvinst för ett obetydligt fåtal inom storfinansiärernas krets, av de mera lukrativa naturtillgångarna, utan minsta hänsyn till den vinst för land och folk, som utförandet av ett mera omfattande arbete på de skenbart mindre lönande naturtillgångarna medför. Följden bleve bl. a. brist på utvägar för det egna folket att inom landet finna sin utkomst samt en enormt ökad arbetslöshet, gentemot vilken inga som helst arbetslöshetsunderstöd förslogo. Ständigt ökade kontingenter av vår svenska befolkning tvungos att på vinst och förlust söka sin utkomst i "förskingringens" tecken inom andra delar av jordklotet, där de nödgades finna sig i de arbetsvillkor, som Den Gyllene Internationalens agenter på platserna behagade bjuda dem.

En ljungande protest måste alltså från svensk sida avgivas gentemot Den Gyllene Internationalens konspirationer mot folkens frihet och självbestämningsrätt. Bort med fingrarna fr. Sveriges suveränitet, Herrar världsbankirer! Sveriges folk är visst icke, trots den av Alljudas agenter framprovocerade statsskuldsättningen moget för den tillämnade processen, och vi hoppas, att det aldrig så måtte bliva. Vår närings- och övriga politik sköta vi själva, Herrar världsbankirers ädelsinnade medverkan förutan. National- och folkstaten Sverige kommer att förbli vad den varit. Vår ära, vår suveränitet och vår frihet offra vi ej på Gud Mammons altare.

C. M. H:s Hörna, Stureplan

1:sta KLASS

Herrskrädderi och Herrekipering

Prima Engelska och Svenska tyger i vackra mönster ständigt på lager.

C. M. HOLMQUIST

STUREPLAN

PRESSKONSERTEN

Sanningen rörande K. A. Wallenbergs krigstelegram på marsch.

Socialdemokraten (s.) återger i sitt nummer för den 21 juni ett utdrag ur "Völkischer Beobachters" i vårt förra nummer refererade uttalande rörande K. A. Wallenbergs roll under världskriget. Tidningen citerar nedanstående del av "V. B:s" yttrande och knytr därtill vissa nog så intressanta reflexioner:

"Denna hr Cronholms inlaga ger uttryck för ingenting mindre än den mistanken att den judiske s. k. "Sveriges hemlige regent" såsom neutral svensk utrikesminister åtagit sig förmedlandet av tyska telegram till de tyska beskickningarna i utlandet endast för att bli i tillfälle taga kännedom om deras innehåll av olika anledningar (ententens), varvid särskilt hänvisas till det beryktade Zimmermann-telegrammet. I varje fall framgår härav tydligt, vilken lycklig hand krigstidens tyska regering förfogade över, som med sådan ofelbar säkerhet fann sina "förtroendemän" på judarnas sida". (Utdrag ur "Volkischer Beobachter".)

Enligt vad som numera torde få anses vara ådagalagt, var det icke Arvid Lindman, som var ansvarig för den s. k. Luxburgsaffären. Han påtog sig ansvaret, det är sant. Men den man, som var den verkligt ansvarige, lät den oskyldige ta stöten. Den mannen var K. A. Wallenberg. Med orätt har Luxburgsaffären förknippats med hr Lindmans namn. Att utsäga detta torde vara en gärd av plikt mot den historiska sanningen.

Aftonbladet (h.) citerar detta Socialdemokratens uttalande, med anledning varav tidningen bl. a. yttrar:

Detta erkännande i Soc.-Dem. kommer ingen dag för tidigt. Vi minnas alla hur högt vänsterpressen och enkannerligen Soc.-Dem. år 1917 levde på Luxburgsaffären, vilken på detta håll användes dels som ett tillhygge mot dåvarande utrikesministern Lindman, dels också som ett led i den intensiva ententepropaganda som då bedrevs under hr Brantings ledning. Affärens innebörd var, som man erinrar sig den, att Tysklands chargé d'affaires i Buenos Ayres, enligt en överenskommelse från världskrigets början, via svenska utrikesdepartementet, sände till Berlin vissa för vårt utrikesdepartement till innehållet okända chiffertelegram. I några av dessa telegram tillråddes tyska regeringen att genom sina ubåtar "spårlöst sänka" en del argentinska fartyg. Ehuru denna förmedlingstrafik hade inletts under hr Wallenbergs excellenstid och man för övrigt visste, att vårt utrikesdepartement icke hade en aning om telegrammens innehåll — liknande telegramförmedling skedde dessutom även för den andra stridande partens räkning — skrev hr Branting, att "det är dock med hr Lindman och icke med hr Wallenberg de (ententemakterna) numera ha att göra. Det är under hr Lindmans tid de offentliggjorda brottslingstelegrammen passerat" etc.

Det tar ibland lång tid, innan sanningen erkännes.

Vi instämma gärna med Aftonbladet däri, att medgivandet i Socialdemokraten hedrar hr Engberg. Vi höra såsom våra läsare torde veta långt ifrån till dem, som hysa någon beundran för hr Arvid Lindman, vars roll i svensk politik vi finna allt annat än lycklig, men rätt skall vara rätt. Var hr Lindman i denna sak oskyldig, har man svårt förstå, att han ville påtaga sig ansvaret därför. Aftonbladets tydligen auktoritativa uttalande, att liknande telegramförmedling ägt rum även för ententemakternas räkning är emellertid nog så värdefullt. Tidningens förklaring, att "man för övrigt visste, att vårt utrikesdepartement icke hade en aning om telegrammens innehåll" är dock något för mycket sagt, ty på denna punkt var ingalunda den allmänna meningen informerad. Uppgiften motsäges beträffande ententens telegramförmedling av envoyéerna Nekludoffs och Ira Morris' nyligen gjorda uttalanden, enligt vilka hr Wallenberg skulle varit underrättad om de för ententens räkning befordrade telegrammens chiffer. Man frågar sig nu: Vem talar sanning, hrr Nekludoff och Ira Morris eller Aftonbladet? — En fråga, som tydligen behöver klarläggas och som icke minst Aftonbladet, som nu tycks ha velat gå in för sanningens uppenbarande, bör vara angeläget att få besvarad. Tills vidare hava vi svårt för att föreställa oss, att f. d. ententministrarna i Stockholm skulle farit med osanna uppgifter.

Begreppen "höger" och "vänster" i upplösning.

Med stor tillfredsställelse konstaterar Nya Dagligt Allehanda (h.), att vänsterbegreppet är i upplösning, varav tydligtvis väntas ljuveliga framgångar för det illustra begrepp av höger som tidningen företräder. Organet, som ju eljest anses höra till de jämförelsevis mera tänkande inom pressen, besinnar dock ej, att de tu höra samman. De moderna politiska begreppen "höger" och "vänster" äro delar av samma upphöjda plutokratiska partisystem, som med aldrig svikande respekt för överheten propagerar den lögnsatsen bland allmänheten, att svenska folkets intressen låta uppdela sig på "höger" och "vänster", "moderata", "liberala", "frisinnade", "socialdemokrater" och "kommunister". Allehanda refererar förtjust ett uttalande av Upsala Nya Tidning (l.), att den samhälleliga utvecklingen i vårt land medfört en motsättning mellan å ena sidan liberal uppfattning och liberala principer och å den andra socialistisk åskådning. Tendensen hos socialdemokratiska partiet passa tydligen ej längre hrr Bonnier, Lövgren et consortes. Allehanda är emellertid måttligt glad över på liberalt håll äntligt vunna insikten om behovet av "borgerlig samling". Tidningen skriver:

"Man må nämligen besinna, att ordet borgerlig samling icke utövar någon sådan magisk dragningskraft på de konservativa i landet, att de till dess ära skulle offra sin vilja och sina möjligheter att påverka det politiska spelets gång. Skulle den borgerliga samlingen förvandlas till en tom kliché genom att de frisinnade först i den ena frågan efter den andra offra klart borgerliga och kulturellt betydelsefulla positioner — såsom nu senast i skolfrågan — blir den för högern absolut värdelös. Det är icke opåkallat att när, den politiska diskussionen nu kommit att röra sig om vänsterbegreppets upplösning göra en erinran därom, att begreppet höger lever kvar.

Vad har, bästa Allehanda, "den borgerliga samlingen" hittills varit om ej "en tom kliché"! Det är ju visserligen glädjande erfara att, man inom högerlägret äntligen tyckes på väg att vilja förstå detta. Dess rent negativa och provokatoriska karaktär är i dag genomskådad av

PÅ UTKIK

Den nya "världsfrälsarens" ankomst.

Vår svenska huvudstad har smyckat sig som till fest för att värdigt kunna emottaga den nye härskaren över all världen, Penningens majestät, som just skall hedra Stockholm med några dagars besök. Det är idel entusiasm och glädje i den härvarande judiska pressen, ty det stolta ögonblicket anses nu vara inne för Israel att slutföra sitt världserövrande verk eller såsom "Internationella Bankalliansen" uttryckte sig i sitt strax före kriget utsända stora manifest: "Stunden är kommen för storfinansen att öppet diktera världens lagar liksom den förut gjort det i hemlighet. Storfinansen är kallad att tillträda arvet efter kejsar- och konungariken med en auktoritet, som icke blott sträcker sig över ett enda land utan över hela jordklotet." Den framstående tyske målaren Karl Relink har med bilden härovan eft. Talmuds bud sökt åskådliggöra den nya "världsfrälsarens", utrustad i alla vederbörliga emblem, ankomst, den där skall inledas genom den nu i dagarna i Stockholm sammanträdande Stora "handelskammarekongressen". — Den genom sin otroliga godtrogenhet till undergångens brant bragta mänskligheten skall nu räddas av "det ekonomiska livets praktiskt funtade män"!

Den Gyllene Internationalens högste, ehuru osynlige ledare, nuvarande judiske "världskejsaren".

Den man, vars bild vi här återgiva, är ingen mindre än den erkände högste ledaren av den judiska världsmaktens hemliga regemente, Eduard Rotschild V, världsfinansens, frimureriets och bolsjevismens högste ledare. Det är från honom, som de stora politiska och ekonomiska initiativen och parollerna i närvarande tid utgå. Härav följer, att också vad som nu i Internationella handelskammarkongressens namn försiggår i den svenska huvudstaden sker med Eduard Rotschild V:s vilja och goda minne.

Den Gyllene Internationalens förste inom Sverige — "Sveriges hemlige regent". "Handelskammarkongressens" ordförande.

Bankdirektören K. A. Wallenberg, Den Gyllene Internationalens högstbetrodde i vårt land, "Handelskammarkongressens" ordförande, har förut utförligt presenterats i vår tidning. Hans "bragdrika" verksamhet före, såväl som i all synnerhet under och efter världskriget har förlänat honom en viss rangplats inom den illustra kretsen av "internationella världsbankirer" i Alljudas tjänst.

Den Gyllene Internationalens förste ekonomiske "kapacitet" inom Sverige.

Främst i ledet av ekonomiska medhjälpare vid hr K. A. Wallenbergs sida står sedan många år tillbaka "nationalekonomiske" professorn Gustaf Cassel, som utvecklat ett otroligt nit och en beundransvärd energi på realiserandet av Alljudas ekonomiska planer mot vårt land, särskilt genom att inför den svenska allmänheten utlägga de många olika ekonomiska problemen i enlighet med Stora W:s och den judiska storfinansens synpunkter och önskemål. Sin underbara ekonomiska "upplysningsverksamhet" har professor Cassel, vårt lands främste representant för "vandringsfolkets kautschukvetenskap", framför allt utvecklat i det Bonnierska "kulturbladet" s. k. Svenska Dagbladet, som på grund av hans visade tjänstvillighet i alla skiften och hans ådagalagda förmåga att i ekonomiska ting "upplysa" allmänheten, vare sig det gällt att rekommendera statsskuldsättning till Den Gyllene Internationalen såom nationalekonomiskt både nyttig och nödvändig eller att för samma höga herres räkning utdöma den privata handeln såsom en irrationell form av varudistribution — "ett otroligt ekonomiskt 'slöseri' etc. etc., hedrat honom med upphöjelse till "världens främste nationalekonom".

Vad skall bliva Fredrikastatyns öde?

Den allmänna opinionen i huvudstaden är alltjämt mäkta upprörd över det nya "konstverk", varmed vår sköna Humlegård vandaliserats. Nationens redakt. har varit föremål för energiska påstötningar att inskrida för att få Fredrikastatyn avlägsnad från parken. Men vad skola vi då göra? En insändare öser ut sin galla över Stockholms skönhetsråd — "det bedrövligaste skönhetsråd på jorden", vilket kunnat gå med på något sådant samt föreslår att "skönhetsrådet" härefter allmänneligen måtte benämnas "fulhetsråd" i stället — ett förslag gentemot vilket vi för vår del givetvis intet kunna ha att invända.

Ett par insändare be oss om råd, huru man skall bära sig åt för att bli av med "den anskrämliga statyn", "som förstör Humlegården". Härpå vilja vi blott svara, att det givetvis finnas olika vägar, om framkomliga lämna vi därhän. Ett sätt är ju att anordna en opinionsrörelse med namnunderskrifter, att avgivas till Stadens fäder, men denna väg är icke mycket hoppingivande, då ju de ifrågavarande fäderna som bekant icke visat sig hava något större sinne vare sig för estetiken och konsten eller det allmännas mening överhuvud. Vi beklaga livligt, att avståndet från norra Humlegården till Strömmen är så stort som det är, ty eljest hade det ju varit en jämförelevis enkel sak för några duktiga unga män att låta Fredrika dela Dagens Nyheters gipslejons omilda öde och en tyst och stilla natt, medan det övriga Stockholm sove, göra resan ned till Strömmen. Något direkt attentat kunna vi naturligtvis icke rekommendera, då ett dylikt ju skulle vanhelga minnet av den ädla kvinnan, som enligt mångas tankar i så hög grad gjort sig förtjänt av eftervärldens tacksamma hågkomst. Men, hur skulle det vara med en enlevering Vi kulle nästan tro, att enleveraren av den sköna Fredrika i Humlegården skulle ha alla utsikter att bli Stockholms mest populära hjälte för en god tid framåt. Eller vad mena våra läsare?

Du skämtar, men du skämtar dumt......

Med berättigad harm och besvikelse har den nationella samlingens vänner ute i Sveriges bygder erfarit också Bondeförbundets, de svenska lantmännens stora politiska samlingsrörelses, ömkliga dagtingan för den judiska makten, vartill beskattnga framskickade "bonderepresentanter" lämnat sin mycket energiska medverkan. Vad dessa streberförrädare, som svikit rörelsens ideal, framför allt förtjäna är det djupa föraktet. En dag vakna emellertid de svenska bondemassorna och då bliva "ledarerollerna" i Bondeförbundet säkerligen ej på långt när så behagfulla för herrar vederbörande som de i dag äro. Att uppvaknandet redan är i gång, förstår man av ett förvirrat försök i dessa dagar i rörelsens huvudorgan "Svenska Landsbygden" under rubriken "Det berättas....." att gyckla bort hela judefrågan såsom rätt och slätt en produkt av överhettade hjärnor. Artikeln utgör ett nog så intressant vittnesbörd om det nutida Bondeförbundets allmänna uppfattning och tendens, som vi redan tidigare påvisat. I den pekoralistiska artikeln heter det bl. a.:

"Enligt vissa tidningar skall Sverige och hela den övriga världen snart slava under ett kapitalistiskt judeok, som, hur paradoxalt det än låter, på något mystiskt sätt har en viss släktskap med kommunismen. Judarna över hela världen ha alltså i alla länder upprättat avdelningar, som verka för en semitisk exploatering av moder Jord. Den svenska sektionen förestås av en herr Sebulon Isaskarssohn, som dock i allmänhet döljer sig under någon mystisk pseudonym i likhet med den bolsjevikiska konsdifika mr X. el. d. För att kunna genomföra sitt svekfulla syfte har herr Isaskarssohn "köpt" farbröderna på Helgeandsholmen, som alltså inte äro annat än skurkaktiga förrädare mot folk och fosterland. När herr Isaskarssohn alltså vill ha någonting ändrat här i landet, så klappar han i händerna, makligt utsträckt på en ottoman med en tjock cigarr mellan läpparna, och då en blek, rädd germansk sekreterare inträder, sparkar herr I:son till honom så att han med en duns sätter sig vid skrivbordet o. under piskrapp av en annan germansk slav, skriver som den judiske förtryckaren kommenderar. Alltså så här: Vi Sebulon Isaskarssohn göre med penningens makt veterligt, att du Wärnor, du Lindman, du Kilbom, du Löfgren och du Per Albin ska' komma upp till mej i kväll på en halva punsch och litet kaffe. Vi ska reformera talesätten här i Sverige, d. v. s. sådana som 'nu är det kokta fläsket stekt' o. alla övriga kött- och fläskordspråk, om kunna anses vara för judiska känslor sårande. Detta rätter och packer eder efter!"

Författaren av dessa m. fl. rader anser förmodligen att han varit utomordentligt kvick. Resonnemanget stammer ungefär med den framställning av judefrågan som en av Alljudas allra trognaste i Bondeförbundet, den hängivne skaktningsförsvararen hälländske riksdagsmannen Nils Johansson i Brånalt för någon månad sedan lämnade en intresserad gammal bondeförbundare, som interpellerade honom i judefrågan. Vederbörande inom riksdagen och bondeförbundspressen veta alltför väl, huru spelet i verkligheten går till. Vi tvivla på, att våra förståndiga lantmän låta imponera på sig av slika enfaldiga försök att skämta bort den viktiga frågan.

Avbetalningssystemets osunda karaktär.

Inom vissa kretsar har man på senaste tiden gjort sig mycken möda att förringa betydelsen och nyttan av den utredning rörande avbetalningssystemets verkningar här i landet, som riksdagen beslutat, och söker hävda, att en dylik endast och allenast har statistiskt intresse.

Med skäl invänder "Köpmannen" gentemot vissa yrkanden att "man bort vänta och se" beträffande avbetalningssystemet, att vi redan sett fullt tillräckligt. De preliminära undersökningar, som företagits, ge vid handen, att avbetalningssystemets omslutningssumma numera är uppe i ett belopp av c:a 300 milj. kronor pr år, en i och för sig oerhörd siffra. Det är självklart, att ett land som vårt icke kan ha någon fördel av en starkt ökad konsumtion av varor, köpta på avbetalning och i många fall av utländskt fabrikat, men här liksom alltid, då det gäller skyddandet av svenskt nationalekonomiskt intresse, tiga naturligtvis ointresserat våra judisk-nationalekonomiska professorer. Köpmannen skriver:

Försäljning på avbetalning till privatpersoner, oftast mot växelaccept, är en konstlad omsättningsprocess, vars verkningar fortplanta sig genom detaljist, grossist, importör och banker. Det skapas en konstlad kredit med osäkra garantier, utgörande ett hot mot även alla dem i vårt land, som leva av sitt eget och på sitt eget. Blir vårt lands handelsomsättning riktigt nedsmittad av avbetalningssystemet, så kommer detta i hög grad att medverka till höjda prislägen inom de branscher, där den väsentligaste omsättningen sker pr avbetalning. Slagordet: stor omsättning, små affärskostnader kan icke tillämpas vid avbetalningsaffärer, där affärsomkostnaderna tredubblas. Visserligen är det olika inom olika branscher. Där varan även efter försäljningen behåller det väsentligaste av sitt värde, kan ju prisförhöjningen hållas inom rimliga gränser. Men när det gäller varor, som säljas genom agenter och försäljningssumman så småningom tages in genom inkasserare, då stiga omkostnaderna i höjden. I kommerskollegii samling inkomna yttranden om avbetalningssystemet finnes ett, som angiver omkostnaderna till: 15 procent till agenten, 15 procent inkasso och 15 à 20 procent i samlat förlustkonto, alltså minst 45 procent av försäljningsbeloppet. Därtill komma så vanliga affärsomkostnader, jämte räntan för minst ett års kredit samt slutligen handelsavancen.

Envar kan nog förstå, att en vara som säljes på avbetalning, under sådana förhållanden bör kunna säljas avsevärt billigare vid kontant köp. När som nu ett otal familjer ha ungefär hela sitt bo på avbetalning, ja, då är ställningen för dessa given. Det hela leder förr eller senare till ekonomisk ruin. Härtill kommer att dessa avbetalningskunder dra förluster även över det övriga samhället, genom att ett flertal viktiga varor hålles uppe i konstlade prislägen genom att den huvudsakliga försäljningen sker pr avbetalning. I detta slags affärer undviker nämligen säljaren oftast att ge den kontant köpande delen av kundkretsen de motiverade billigare priserna, ty det skulle medföra för säljaren otrevliga förvecklingar med avbetalningskunderna.

Ett rådsmöte har åter hållits....

Åter har en s. k. rådsession avslutats nere i Genève med alla de förlustelser för deltagarna, som höra till spelet, banketter och flödande champanj .... Skådespelet imponerar dock nu icke längre så värst mycket på den stora världspubliken, som börjat bli blaserad på detta slag av förlustelser. Den ringa motsvarigheten mellan verkligheten och de stolta proklamationerna från "rätts- och fredsinstitutet" blir ju också för höga vederbörande alltmera besvärande. I Tyskland kan pressen tydligen ej längre uppehålla skenet. Över snart sagt hela linjen karaktäriseras den senaste rådssessionen såom till sitt reultat ytterligt mager, på sina håll betecknas den som ett "fullständigt fjasko".

—//—

Boken för dagen i hela världen.

Den hemliga världsregeringen

eller

Den dolda handen.

100 historiska "mysterier" förklarade.
Av generalmajor greve CHEREP SPIRIDOVICH.
Auktoriserad översättning från engelskan.

Bland kapitelrubrikerna till det högst märkliga innehållet må nämnas:

Det judisk—kinesisk—japansk—sovjet—mongoliska blocket.
Skall Europa falla i händerna på judarna?
Katolska kyrkan och judarna.
Den osynliga världsregeringen — bevis för dess existens.
Den Dolda handen.
Rothschild kunde hava förebyggt världskriget.
Judarna styra frimureriet.
Rothschildarna övertaga världsherraväldet, etc.

Boken föreligger i vårdad utstyrsel och på gott papper. Över 200 sidor. Pris endast kr. 2: 50.
Sändes mot postförskott eller förut ins. likv., även frim.
OBS.! Finnes ej att tillgå i bokhandeln. Erhålles endast från

E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
BIRKAGATAN 9 v., 2 tr.
STOCKHOLM.

Upplysning till Sverges folk.

(Forts. fr. sid 1.)

omfatta de strävanden vår tidning gått in för. Alla, som gilla dessa, måste med i arbetet för idéerna. Sker så, skola vi snart vara på det säkra planet, sker det däremot ej, kan allt hastigare än någon anar taga en utveckling, som oåterkalleligt leder till ragnarök. Det är i sanning ingen tid att förlora. Endast en snar, energisk och kraftfull insats av alla rättsinnade och fosterländskt sinnade medborgare kan rädda landet från den överhängande fara, som hotar.

Träd in därför i striden för den stora fosterländska sak Nationen tagit sig an, alla och envar, genom att medverka för tidningens spridning i de vidsträcktaste kretsar! Vår uppgift är uteslutande att tjäna svenska folkets sak. Vi räkna med att våra många vänner, som redan räknas i tusenden runt om i Sveriges land, vid det halvårsskifte, som stundar, ge oss ett värdefullt handtag, som möjliggör för oss att nå ut med vårt ord till en ännu mycket större krets än den vi i dag träffa. Vårt ord skall då bliva en makt, som ej kan negligeras vare sig av regering eller riksdag. Alltså, alla goda krafter med i det stora folkupplysande värvet!

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning **genom att bistå i prenumerantupptagningen.** Den kamp, vi tagit oss an, är av den art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna krönas med framgång.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: **Nationen,** Södra Kungstornet, **Stockholm.**

Prenumerationsblankett,

(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för senare halvåret 1927.

Namn: ....

Adress: ....

Namn: ....

Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5: 25 kr., Kvartal 2: 75 kr.

Passa på tillfället.

Gamla årgångar av
NATIONEN
finnas ännu i begränsat antal exemplar i lager.
Endast 5 kronor
för alla under tiden 1 okt. 1925—31 dec. 1926 utkomna nummer.
Rekvirera omgående från
NATIONENS EXP.
Södra Kungstornet, Sthlm.

Ombud och Prenumerantsamlare
för **NATIONEN**
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Beställ Edra
KLICHÉER
från
J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 18, Stockholm
TELEFONER: 5392, Norr 8333

CALTHORPE 147 A, KÖRKORTSFRI
Det lönar sig
att taga reda på de många fördelarna hos denna engelska kvalitetsmaskin framför andra lättviktare.
Modell 1927 ytterligare förbättrad.
Generalförsäljare:
Ingeniörsfirman Volta A.-B.
Kungsgatan 33, Stockholm.
Begär katalog. Ombud antagas, där vi icke äro förut representerade.

GYNNA NATIONENS annonsörer, därigenom gynnas också tidningen.

Ingen behöver känna sig besviken
som köper Radiums Fruktsalt. Är erkänt att vara marknadens mest välsmakande fruktsalt.
Ensam tillverkare A.-B. Radiumfabriken, Stockholm.
Säljes endast i originalflaskor à 2: 50 pr 1/1 fl.
2 fl. sändes franko, över hela Sverige.

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 72993.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Klippans Sommarteater.
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållpl.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.
För fulla segel Den stora publiksuccésen
Sjömansliv med sång och dans i 3 akter.
Dans till kl. 1/2 12 e. Bilj. fr. kl. 6. Tel. Finnboda 3. **Filtar.**

Haga-Teatern
— Direktion: Uno Lindholm. —
Kl. 8 precis:
Ljungby horn
Biljett best. å Tel. Vasa 6 efter kl. 4 e. m.

alla tänkande människor, blott ej av en del tjänstförrättande politiska koryféer. Allehandas ostentativa förklaring att till skillnad från vänsterbegreppet "begreppet höger lever kvar" får väl anses som en from förhoppning och gälla så länge som vänsterbegreppet överhuvud lever, ty när detta senare försvunnit, lär väl knappast högerbegreppet längre ha något raison d'être som sådant. Det blir väl då för hrr Lindman, Trygger och Ljunglund intet annat att göra än att "lave" en ny partibeteckning såvida man ej vill förbli vid den intetsägande "moderata". Uppgiften blir minsann ej enklare, för den händelse att de tendenser, som nu börja göra sig gällande inom arbetarpartiet att slå in på positiva linjer skulle krönas med framgång. Frågan gäller, om icke vederbörande inom högern då rentav bliva tvungna att själva orientera över på något mindre markant negativ linje än deras hittillsvarande antisocialism. Man avvaktar med intresse utvecklingen.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
DANS TISDAG OCH TORSDAG.
Metropol
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 24 Juni 1927.

STOPP! Köp motorcykeln RUDGE WHITWORTH om Ni vill ha en god och pålitlig landsvägsmaskin. Kr. 1,375:– med el. belysn.
Generalagent:
STACH & C:o
SVEAVÄGEN 94, STOCKHOLM. Telefon 86263.
Återförsäljare antagas. Gamla maskiner tagas i byte

Det karolinska enväldet.

(Forts. fr. sid 1).

balk. Ständerna hade tvärtom år 1689 fattat det olagliga beslutet att stadga straff för dem, som anmärkte på konungens envåldsmakt. Prosten Jakob Boëthius i Mora, som efter Carl XII:s myndighetsförklaring ensam dristade sig kasta en bannstråle mot förehavandet att "sätta ett barn till enväldskonung" dömdes till döden, men benådades till mångårigt svårt fängelse.

I riksdagen hade "Sekreta utskottet" den största makten. Dess medlemmar utsågos av konungen. De viktigaste propositionerna hänsköts av konungen till detta utskott, och utskottet fick å ständernas vägnar beslutanderätt i de ärenden, som dit remitterades, så vida ej ständerna uttryckligen sade till, att ärendet blott skulle förberedas i utskottet.

Ej blott riksrådets och högadelns utan även den lägre adelns makt bröts genom reduktionen. Enligt Johan III:s kröningsmanifest 1560 fingo blott adelsmän bliva lagmän och häradshövdingar. Ehuru denna bestämmelse fortfarande stod kvar i konungaförsäkran, som avgavs vid regeringstillträdet, hände det mot slutet av denna period att till häradshövding utsågs oadlig. Andra högre befattningar än domareplatser besattes i stor utsträckning med icke adliga. Adelns patronatsrätt började bortfalla. Krigsbördorna uttaxerades på adeln såväl som å menige man.

Prästeståndet frigjordes från beroendet av adliga godsherrar, och prästernas löner reglerades. Ny kyrkolag (1686), ny katekes, ny kyrkohandbok och ny psalmbok infördes. Prästernas befogenhet att utöva domsrätt i varjehanda ordningsmål inom församlingen bortföll och ärkebiskopens myndighet över de övriga biskoparna upphävdes.

Borgerskapets näringar befordrades genom kungl. förordningar. Holländarna innehade en del för landet skadliga handelsprivilegier.

Bönderna fingo nu rätt att själva utse sina riksdagsmän. Carl XII utfärdade emellertid under sin regeringstid ej en enda riksdagskallelse.

Rättegångsväsendet omhuldadades av Carl XI. Ordning och skick infördes, och sträng uppsyn hölls med landets domare och andra ämbetsmän. En lagkommission tillsattes för omarbetande av landslagen, och dess verksamhet resulterade i 1734 års lag.

Den centralisation av förvaltningen, som grundlagts av Oxenstjerna, fortfor, men trådarna löpte icke längre samman hos Svea rikes råd, utan hos konungen. Under Carl XII:s senaste år vidtogs inom förvaltningen förändringar av nästan revolutionär art. Dessa avsågo att bereda en övergång från kollegial- till ministerstyrelse för all makts läggande i händerna på konungen och hans närmaste män. Det må bemärkas, att under Oxenstjernas tid statsdepartementen voro av kollegial natur, där en var av departementets råd, ej blott riksråd utan medlemmar (kansliråd) hade sin röst. Från Turkiet utfärdade Carl XII befallning om kansliets uppdelning i sex olika avdelningar (departement), var och en under ledning av ett "ombudsråd". De gamla kollegiernas viktigaste ärenden överflyttades till det nya kansliets sex avdelningar. För statsmedlens utbetalning fanns Statskontoret, för granskning av statsräkenskaperna Kammarrätten.

"Carl XI:s indelningsverk", vars upphovsman är Gustaf II Adolf, blev nu fullt genomfört. Det lämnades av kronans jord mot skyldighet att hålla häst och karl ("rusthåll"). Härjämte infördes den "ständiga roteringen" d. v. s. frihet från utskrivning mot skyldighet att underhålla en infanterist. Förut hade konungen i krigstid måst sammankalla landskapstingen för utskrivning av manskap och påläggande av krigsgärder. Genom indelnings- och roteringsverken blev konungen oberoende av landskapstingen.

Sedan reduktionen genomförts och Carl XII:s krig utarmat landet, hade man fått nog av de olagliga enväldet, som dock under Carl XI:s tid, ett envälde med och för folket, varit nästan enbart av godo och gjort Sverige till ett i alla avseenden välorganiserat och blomstrande rike. Carl XI hyllade den sunda principen, att ett välstyrt rike ej behöver hava och ej skall hava någon statsskuld; vid sin död hade han hunnit avbetala tre fjärdedalr av rikets gäld.

Israels stora plan för världens erövring.

(Forts. fr. sid 1)

sta sig alla länder på jordklotet den tjuvska överregeringens åtgärder, d. v. s. Sions regering, vilken ger tonen åt deras konserter, emedan den i sina händer har alla statsväxlar på obetalbara och växande skulder. Sion taxerar all världen och all egendom, däribland även jordegendomar, attesterar och reklamerar alla mera framstående personligheter, ställer alla för den själv obehagliga och mindre önskvärda personer under chefskapets eller den allmänna meningens förmynderskap, tillgripande därvid antingen hemliga angivelser och bedrägerier eller arbetande genom sin press eller, rättare sagt, genom dennas världsagentur, i vilken endast ett fåtal tidningar icke ingått.

Nu har Sion genom sin reklam uppfunnit s. k. "tidsidéer", "vetenskapliga teorier"; på den beror framgång eller motgång för människorna, deras produktionsförmåga och upp finningar, ty börsen, handeln och diplomatin, allt är i deras händer. Allt detta leder den att uppfostra människorna i materialistisk anda, vilken dödar själen, principen, skapelsekraften och förvandlar alla dess adepter till mekaniska dockor, vilka söka endast materiella fördelar och bliva blinda och omdömeslösa, slaviska tjänsteandar för Sions vinningslystnad.

Snart är det slut på folkfriheten, följaktligen även på den personliga friheten, vilken icke kan finnas där, varest penningens makt ger folkmassan och dess våld makt över en rättslös, om ock mervärdig och förnuftig minoritet.

Rotschildarnas historia visar, att Frankrike har Sion att tacka för sin republikanska regeringsform, och där har ännu icke en enda av dess valda representanter uppfyllt det, som han lovat, om hans valmäns fordringar icke överensstämt med den Sionska regeringens program.

Sådant är "Sions visdoms" dokument, sådana äro de djävulska planerna av det talmudska Israels frimureri.

Är det nödigt att tillägga, att publiceringen år 1905 av detta dokument blev mottaget med tsytnadens hat av hela den Sion tillgivna pressen och med fullständig — knappast ens lättsinnig — ouppmärksamhet av dem, som av kejsaren hade blivit kallade att leda regeringshandlingarna i det ryska riket?

Men fröet, som kastats i jorden, gödd med blo utgjutet av Sion, har icke dött, utan skjutit grodd och ökat människornas kunskap och tvungit "mången att rentvå sig och vitmena sig".

Hurudan är denna grodd?

Vittnesmålen om dess tillväxt äro otaliga, men för vårt ändamål är det tillfyllest att anföra tvenne vittnesmål från tvenne världar: från Moskva och Newyork, ur hjärtat av gamla och nya världen, för att visa, att kunskapens frö ännu icke förtorkat i människornas hjärtan.

(Forts. i nästa n:r.)

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotel.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Frimurarehotellet.

MOTALA.
Stadshotellet.

NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6737.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje N:r 2.

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9–1/2 2 ; Middag 1/2 2– ; Kväll 7–1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsnas själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, i Drog-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.
Cederroths Tekn. Fabrik - Stockholm

De nordiska studenternas sommarfärd.

Plats har begärts för nedanstående:

För någon tid sedan utsände det Norske Studentersamfund inbjudan till de nordiska ländernas akademiska lärare och studenter att deltaga i en sällskapsresa utefter norska kusten upp till Nordkap. Denna plan har på sistone i viss mån förändrats i det Studentersamfundet nu beslutat bereda även förutvarande akademiska medborgare med damer tillfälle att deltaga i färden. Vidare önskar man förlänga resan karaktären av ett nordiskt akademiskt möte ombord å Amerikaångaren "Oscar II", varmed färden företages under tiden 10—23 juli. För den skull kommer ett antal representativa föredragshållare från de olika nordiska länderna att inbjudas. I övrigt har man tänkt sig ordningen ombord så, att ett presidium, bestående av lika många representanter för varje deltagande land kommer att bildas för att uppgöra varje dags program och sörja för underhållningen.

För att giva så många som möjligt tillfälle att deltaga i denna färd, som helt visst kommer att bliva en enastående upplevelse, hava priserna satts mycket lågt, från 300 kronor och uppåt. Vidare har man ställt i utsikt ett antal resestipendier för yngre studenter.

Förvissade om att den planerade studentresan kommer att bliva ett betydelsefullt led i strävandena att stärka den nordiska samhörighetskänslan, önska undertecknade genom detta upprop uppmana till ett livligt deltagande från svensk sida.

Alla upplysningar rörande resan lämnas av Upsala Studentkårs v. ordförande, fil. kand. Erik Bjelfvenstam tel. 1586, Upsala, eller eventuellt A.-B. Nyman & Schultz Resebyrå, Kungsträdgårdsgatan 2 A, Stockholm, tel Norr 203 19.

Uppsala, Lund, Stockholm, Göteborg i juni 1927.

Ludvig Stavenow, Rektor vid Upsala Universitet. **Axel Moberg**, Rektor vid Lunds Universitet. **Ivar Bendixon**, Rektor vid Stockholms Högskola. **Otto Sylwan**, Rektor vid Göteborgs Högskola. **Östen Undén**, Professor. **Percy Quensel**, Professor **Sigf. Wallengren**, Professor, Akademiska föreningen i Lund ordförande **Emil Sommarin**, Professor. **Malte Jacobsson**, Professor. **Hans W:son Ahlman**, Docent, ordf. i Föreningen Nordens Upsalaavd. **Arvid H. Uggla**, Fil lic. 2:dre bibliotekarie vid Upsala universitet. **Finn Malmgren**, Fil. lic., Förste kurator i Västmanlands—Dalanation. **Waldemar Langlet**, Redaktör, Ordförande i föreningen Norden **Nils Gustaf Stern**, Docent, Sekreterare för Sveriges förenade studentkårer, **John Cullberg**, Docent, Upsala studentkårs ordförande. Ordf. i Sveriges förenade studentkårers styrelse **Nils Falk**, E.o. hovrättsnotarie, Lunds studentkårs ordförande. **Arne Munthe**, Fil. kand., Ordf. i Stockholms Högskolas studentförening och i Stockholm studentkårers förbundsstyrelse. **Ingemar Düring**, Fil. mag., Göteborgs Högskolas Studentkårs ordförande.

Erik Bjelfvenstam, Generalsekreterare för Sverige.

Vem blir riksmarskalken Printzskölds efterträdare?

(Forts. fr. sid 1)

allt tvivel var för sig utmärkta karlar, och vi vilja för ögonblicket ingalunda gå in på en granskning av vilkendera av dem som kunde anses vara den bäste. Vår avsikt är endast att i tid något ventilera frågan, eftersom den är av stor vikt.

Det är nämligen ett misstag attt tro, att den ifrågavarande befattningen uteslutande är en H. M. Konungens sak eller att den endast är en dekorativ och representativ post. Denna åskådning vore nog så riktig, om man blott toge i betraktande begreppet Riksmarskalk. Den för denne anslagna lönen rör sig på omkring 6,000 kronor och är alltså knappast i och för sig ägnad att utgöra något helt levebröd för sin man. Men arbetet med de till riksmarskalksämbetet hörande göromålen är heller icke av mera betungande art än att arvodet kan anses fullt motsvara arbetet. Den nuvarande arbetsbördan å ämbetet lärer ej påfordra riksmarskalkens närvaro å ämbetet mer än en à två gånger i veckan och då endast under en kortare stund.

Till följd av den höga chefskaraktären i riksmarskalksämbetet komma emellertid liksom av sig självt nästan oundgängligen en del andra maktbefogenheter att samlas i samma hand. Mot en måttlig och klok fördelning av dessa maktbefogenheter är intet att anmärka, men det **kan** bliva en allt för stark koncentration under samma mans ledning, och det är då som faran uppstår. Man behöver blott eftertänka, vad det vill säga att samtidigt vara å ena sidan riksmarskalk och chef för Konungens hovförvaltning, (d. v. s. Konungens hela privatförmögenhet och i det närmaste hela första huvudtitelns ekonomi) och därtill med sista avgörande ordet inför Konungen i allt vad ordensutnämningar heter, samt å andra sidan f. d. ordförande i Stockholms Enskilda Bank och Nordiska Kompaniet m. m., m. m., och fortfarande i allra intimaste samarbete och i ekonomiska intressen förenad med huset Wallenberg och alla dess företag liksom judefinansen i allmänhet. Så därtill ordförande i ett flertal kassor och fonder, såsom t. ex. Oscar II:s jubileumsfond, den bestämmande i fråga om placering och förvaltning av Riddarhusets till åtskilliga millioner kronor uppgående fonder etc. etc.

Även om riksmarskalken icke såsom nu är fallet vore djupt engagerad för ett visst finanshus' speciella intressen utan en från dylikt sidoinflytande jämförelsevis fri och oberoende man, skulle det i alla fall erfordras en bergfast karaktär av nära nog övernaturligt mått för att utan gunstlingssystem och gunnamån kunna förvalta alla dessa uppdrag i förening med den makt och det förtroende, som folk sedan tider tillbaka velat se hos landets Riksmarskalk. Den man, som skulle kunna sköta allt den nuvarande riksmarskalkens "samröre" till **landets bästa**, stode sannolikt icke att finna. Ej heller är det i längden förmånligt för konungamakten, ity att en av Konungens högsta tromän fått allt för stor makt i sin hand, och **Konungen därmed berövas** den makt, som enligt författningen honom tillkommer. Vidare alstras missnöje i landet, då som under den nu gångna perioden skett och allt fortfarande sker, riksmarskalken lyckats bringa i sin hand vidsträckta möjligheter att gynna och befrämja vissa privata intressen till stort men för det allmänna. Den hänsynslöshet, som är betecknande för huset W. i allt dess tillvägagångssätt, har också satt en beklaglig prägel på det hela. Icke på långa tider har ett sådant intrigsystem florerat som det, vilket för närvarande råder vid det kungliga hovet. Överallt härskar skumraskarbete och rädsla för att falla i onåd för det allenahärskande Wallenbergska huset. Och långt utanför de egentliga hovkretsarna återspeglar sig i stort sett samma servila anda och fjäskande sätt.

Svensk rakryggad frihet och svenskborenhet i tänkesätt och seder synas vara på upphällningen. Och snart hjälper det ej längre att söka skyla över eländet med en eller annan Wallenbergsk miljondonation eller granna fester och dylikt. Svenska folket lärer, liksom det romerska en gång, när vanstyret blev alltför stort, till sist icke låta sig nöja med blå dunster eller trösta sig med "bröd och skådespel" (panis et circenses). Det är icke endast folket, som bedrages, konungamakten själv lider genom att dess möjligheter att fullgöra sin viktiga uppgift enligt konstitutionen, undergrävas. Denna judefinansens herrars innersta avsikt uttalas fullt öppet och tydligt i dess egna beryktade protokoll, "Sions vises hemliga protokoll", där det bl. a. heter: "Gojimregenterna (d. v. s. de kristnas konungar), vilka vi (d. v. s. judarna) i tiderna lockade bort från regeringsaffärerna genom representationsskyldigheter, etikett, förlustelser o. s. v., voro endast skärmar för vår styrelse. Deras tillfälliga ställföreträdares redovisningar författades av **våra agenter**, och de tillfredsställde varje gång de kortsynta förstånden med löften om framtida inbesparingar och förbättringar. Inbesparingar på vad? På nya skatter? Detta kunde läsarna av våra redovisningar och projekt fråga, men de gjorde det icke. I veten ju, vartill ett dylikt lättsinne fört dem, till vilket finansiellt obestånd de kommit, oaktat deras folks beundransvärda arbetssamhet".

Vem är då den farligaste agenten för ovanciterade kullkastningsplaner om icke just den person, som i egenskap av judefinansens utvalde agent tillika bekläder en av rikets högsta ämbetsmannaposter, den såsom chef för H. M. Konungens hov?

Den svenska allmänheten äger rätt att fordra, dels att H. M. Konungen snarast måtte vidtaga åtgärder för att få ett slut på påtalade missförhållanden och dels att ett återupprepande av olyckan på det kraftigaste förebygges. Därför väntar svenska folket på sin Konungs ingripande — nu — innan det blir för sent. Därför kräva också alla rättänkande och fosterländskt sinnade män och kvinnor, att vid ett återbesättande av riksmarskalksposten valet måtte göras, icke för herrar Wallenbergs och Alljudas räkning, utan uteslutande med hänsyn till **Sveriges bästa**.

Hovpolitiker.

Den judiska anden och den kristna kulturens dödgrävare.

(Forts. fr. sid 1,)

digt ha de även tillägnat sig förfoganderätten över 90 proc. av världspressen och dess telegramagenturer, varigenom de till sin egen fördel öva oinskränkt kontroll och inflytande på opinionsbildningen och kunna därmed leda utvecklingen i den riktning de önska. Med sådana fakta för ögonen är det ej tillrådligt att med en likgiltig axelryckning avfärda judarnas djärva beräkningar, att genom kristendomens tillintetgörelse vinna världsherravälde, såvida ej andra krafter än som hittills varit synliga, hejda deras framfart. Den självuppgivelse som de, kristna nationerna f. n. ålägga sig gent emot judedömet, är egentligen en förnedrande kapitulation inför mammon, och en återgång till barbari. Det är en ömklig syn att se en sådan brist på självaktning och fosterlandskänsla, att man ur ett främmande nomadfolks händer med slavisk underdånighet mottager nådesmulor av en rikedom som härstammar från det egna fosterlandets nationalförmögenhet.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5896 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 26 — Fredagen den 1 Juli 1927. — Årg. 3

PARTITIDEVARVETS FÖRSTA SKEDE.

Riksdagen blir envåldig.

Holsteinske ministern, baron Görtz, Carl XII:s finansminister, såsom sådan makalöst bakdantad och av svenska historieskrivare aldrig helt rentvådd, var en högst märklig politiker, oegennyttigt offrande allt på sina idéers altare och sin enskilda förmögenhet för det främmande landet Sveriges bästa. Vid sidan av Gustaf II Adolf står Görtz på en självständig svensk storpolitisk plattform, accepterad av Carl XII under hans senaste levnadsår och återupplivad i modifierad form sedermera först av Carl XIV Johan. Grundlade Gustaf Adolf ett nordiskt stormaktsvälde med Östersjön, svearnes hav (mare suevicum) enligt romarnes terminologi, såsom svensk insjö, ansåg däremot Görtz att ett dylikt heterogent välde i längden ej skulle kunna försvaras eller helt sammangjutas till ett enhetligt rike, varför Görtz ville söka en ersättning väster om Kölen genom erövring av det närbesläktade Norge. Han ville göra Sverige till en ö, ett Storsverige på alla rikets gränser skyddat av naturliga råmärken. Med Carl XII:s begivande öppnade han på Åland, klädd i blänkande harnesk och omgiven av hundra i lysande dräkter utstyrda drabanter, vilket högst imponerade på ryssarne, fredsunderhandlingar med tsar Peter och avslutande en preliminärfred med denne. Sverige tillförsäkrades mot avstående av Ingermanland, Estland och Livland, ett förstorat Finland med hela Kola-halvön och vattengränserna Ladoga, Peipus, nordliga floder och träsk, Vita havet och Ishavet; tsaren och preussiska konungen garanterade erövringen av Norge och lovade för ändamålet ställa sina härar och flottor till Sveriges förfogande. Det var ej kulan vid Fredrikshald, som ändade denna stolta dröm. Ej heller strandade den på Sveriges förmenta urusla finansiella läge vid Carl XII:s död eller på den påstådda avfolkningen inom landet efter 20 års krig. Det är ett historiskt misstag, att Sverige stod inför statsbankrutt. Väl voro de enskilda medborgarne till det yttersta tryckta av krigsskatter, men Görtz hade för princip att lämna statskassan orörd och direkt uttaxera vad som behövdes för krigsföringen. I själva verket fanns såsom täckning för de Görtzska nödmynten, procentuellt mera än vad det för närvarande finns i Helgeandsholmens källare för av Riksbanken utgivna sedlar. Tre månader efter Karl XII:s död anmälde lagmannen Conrad Ribbing, att i banken funnes något mer än tre millioner kontant, i de publika kassorna en million och i enskilda kassor även en million, tillsammans fem millioner. Härtill kommer krigskassan i Norge, vid tiden för Carl XII:s död förstärkt med etthundratusen daler silvermynt. Ej heller var landet avfolkat genom de långvariga krigen; nativiteten hade under Carl XII:s regering varit så stor att invånarantalet i det egentliga Sverige vid hans död var större än vid hans tronbestigning. Vad som rubbade Görtz' cirklar var att Carl XII, fastän han visste, att Sverige saknade laglig tronarvinge, ej på papperet förordnat rörande tronföljden, att hans älskade holsteinska systerson skulle efterträda honom med Görtz som förste minister. Var landet materiellt ej utarmat, var det däremot nedtryckt av genom krigs- och enväldsleda framkallad psykisk depression och därigenom, såsom alltid vid dylika tillfällen, ett öppet fält för undermåliga men företagsamma intrigmakare. Hertigen av Holstein avvaktade lojalt ständernas beslut i tronföljdsfrågan, under det att arvfursten till Hessen-Cassel, Friedrich, som efter de han blivit enkling, i spekulationssyfte gift sig med Carl XII:s andra syster, ingrep egenmäktigt. Utan spår av laglig befogenhet lät han häkta Görtz, innan denne fått kännedom om kungens död, samt utdela rikets krigskassa bland krigsfolket för att göra detsamma gynsamt stämt mot sig. Görtz' privatförmögenhet, ettusenetthundrafemtio marker guld och tiotusen marker silver, försvann i arvfurstens fickor, som behövde tillgångar för politisk givmildhet. Man såg, att Fredrikstens fästning skulle kapitulera senast en vecka efter Carl XII:s död, men arvfur kommenderade reträtt från Norge, ty han måste vara i Stockholm och ordna med tronföljden, och adeln ansåg en ny regeringsform viktigare än allt annat.

Vid riksdagen 1719, då Ulrika Eleonora valdes till drottning, genomdrevs på riddarhuset klassindelningens upphävande; de båda första klasserna hade omfattat 200, den tredje däremot 1,500 ätter. Makten på riddarhuset övergick därigenom från högadeln till lågadeln. Vid denna riksdag antogs för första gången uttryckliga grundlagar eller, såsom de då kallades, fundamentallagar, nämligen regeringsform och därjämte valakt och kungaför-

(Forts. å sid. 3).

"Världens herrars" kongress.

Under stora och stolta later, såsom var att vänta, iscensattes herrar världsbankirers s. k. handelskammarkongress i vår svenska huvudstad. Deras uppträdande präglades av en egenrättfärdighet och en självtillförsikt, som voro de redan världens legaliserade herrar. Man föreskriver i myndiga ordalag folken, huru de skola ordna sina angelägenheter! Dock, ännu återstår för vederbörande ett stycke väg att vandra, ännu äro de intet annat än en genom sin penningemakt visserligen mycket betydande privat-ekonomisk makt, utan fullmakter av de många folk, de uppge sig representera. Deras planer på ö p p e t regerande av alla länder är väl en djärv dröm av Israel, men så länge blott en dröm, ty ännu existera trots allt staterna som sådana, som också vilja ha ett ord med i laget. Wallenberg —Bonnier et consortes må för vårt lands vidkommande orda aldrig så stort om nödvändigheten av att rasera våra ekonomiska skyddsmurar, det finnes en part, som heller icke är någon qvantité négligable: svenska folket.

Länge stod det som ett önskemål för hrr världsbankirer att kunna nedriva de för dem besvärliga tullbarriärerna, som falskeligen gåvos skulden för världens och synnerligast Europas ekonomiska misär, på det att det kosmopolitiska schackrandet skulle kunna bedrivas än mera obehindrat och de enskilda folken än mera "rationellt" renskrapas in på bara benen av de människovänliga internationella beskyddarna och samtidigt allt motstånd brytas mot Alljudas stolta världshärskarplaner. Man bildade den s. k. Gyllene Internationalen; världsbankirernas stora sammanslutning. När planen i höstas släpptes ut till offentligheten såsom en försöksballong, hade Höga vederbörande att konstatera en långt ifrån odelad entusiasm från regeringarnas sida. För att giva den största möjliga pondus engagerades så Internationella handelskammaren, vars ledande personer ju voro ungfär desamma som de i Den Gyllene Internationalen. Av försiktighetsskäl valdes Sverige till samlingsplats, ett avsides liggande land med särskilt passande utrikespolitisk o. statsekonomisk ledning, vars obetingade anslutning till raseringsplanerna på grund av herrar Wallenbergs och Bonniers

(Forts. å sid 4.)

Nordens enhet.

"Världskriget har öppnat vägen för en ny skandinavism".

Ett märkligt tal av red. Arthur Engberg.

Över ämnet "Nordens enhet" talade redaktör Arthur Engberg på midsommarafton från Orsakullen å Skansen till nordens här församlade socialdemokratiska ungdom. Hans anförande var präglat av en varm fosterlandsk känsla och ansvarsmedvetande. Ehuru vi principiellt och på vissa punkter, såsom särskilt ifråga om den nuvarande internationella rättsordningens praktiska värde och vårt svenska försvarsväsendes anpassande därefter hava en avvikande uppfattning från talaren, måste vi likväl giva honom vårt erkännande för hans frimodiga, av vilja till sanning och rätt burna förkunnelse. Den skilde sig på ett glädjande sätt från den inom vår politiska värld numera eljest gängse, ursprunglig och naturlig som den framfördes. Hans ord bjödo i nuvarande politiska försumpning en viss vederkvickelse och vittnar om att vår nuvarande svenska arbetarrörelse inom sig rymmer krafter och tendenser av positivt värde, vilka om de få tillfälle att fritt och naturligt utveckla sig, kunna komma att bliva av största betydelse för den framtida utvecklingen ej blott för vårt eget land utan också och närmast för våra grannländer, som vi i första hand äro hänvisade till att samarbeta med. När hr Engberg framhöll den nationella solidariteten som det primära o. därnäst för samverkan med den yttre världen talade för Nordens enhet — en sund och praktisk skandinavism, visade han enligt vårt förmenande den riktiga vägen. Efter att ha skildrat de nordiska ländernas underbara natur och deras folks bragder i forna tider, framhöll talaren de skandinaviska folkens särpräglade väsensart som dock ej var mera skilt inbördes än att de djupt kände behovet av att värda en enhet, men en enhet, där de nationella särdragen icke utplånas utan komma till sin fulla rätt. I fortsättningen av det märkliga talet, som vi anse förtjänt av att utförligt uppmärksammas av Nationens läsare, yttrar hr E. bl. a.:

Kalmarunionens saga är sagan om den första skandinvismen. Gemensamhet i kultur o. sociala förhållanden och medvetandet om faran från söder spelade otvivelaktigt in. Men kanske har den svenske forskare rätt, som riktat uppmärksamheten jämväl på sammanhanget mellan unionstankens sega livskraft i Norden och drömmen om världs- och fredsriket sådan denna efter det romerska imperiets skapande allmänt drömts i Europa. Kalmarunionen var dock icke en union i fridens och harmonins tecken. Våldsamma slitingar och fejder präglade den. Och alltifrån Engelbrekts uppror fram till 1521 böljade striden fram och tillbaka om unionstankens vara eller icke vara.

Kalmarunionens tragiska historia har helt naturligt hos Nordens folk efterlämnat känslor av missräkning och bitterhet. En bister erfarenhet hade lärt folken att unionstanken icke kunde förverkligas som ett dynastiskt företag eller såsom en sammanslutning, där någon utövade hegemonin över de andra. Kalmarunionen blev ett slående historiskt exempel på faran av att underskatta den sprängkraft, som ligger i den nationella självhävdelsedriften. I stället för att skänka de nordiska länderna fred och frihet lände den dem till ofred och ofrihet. Det är med det djupaste vemod man tänker tillbaka på denna sekellånga tvekamp, där folk, som icke begärde bättre än att få komma varandra närmare och uppträda för gemensamma mål, stöttes bort från varandra och gingo skilda vägar, bara därför att en i och för sig riktig och sund tanke hade fått en falsk utgestaltning. Ur unionsfejdernas blod spirade emellertid den nationella känslan upp. Folk som icke kunde finna varandra gingo i stället att finna sig själva. Och så sågo vi dem på olika vägar fullfölja i stort sett samma strävan. Vi fira i dagarna i Sverige ett 400-årsminne, minnet av påvekyrkans krossande, brytningen med Rom och oavhängighetsförklaringen gentemot försök att utifrån utöva tryck på nationens andliga liv. Det är icke någon tillfällighet att denna självständighetsförklaring kom ungefär samtidigt i Nordens länder. Den var uttryck för en likartad kultur och en frändskap i livsåskådning. Men den var nog även uttryck för ett vaknande nationellt kraftmedvetande, som på den inre kulturens område gestaltade sig som storvulen forskning och utåt utformades som stormaktspolitik. Danmark-Norge gick att erövra havet. Sverige gick att lägga en gördel av provinser runt Östersjön. Stormaktstiden gick sitt sammanbrott till mötes. De nordiska folken tvungos återigen att dra sig inom sitt skal. Det var, om man så vill, en historisk upprepning av vikingatidens erfarenheter.

Kom så efter årens omskiftelser den epok, då de nordiska folken än en gång likaom ett halvt årtusende tidigare kände ett oemotståndligt be-

(Forts. å sid. 4.)

Kulturbild för dagen.

Av J. L.

Bespottare och hädare ha i vår tid ett lätt vunnet spel, då de fråga: Var finnes egentligen de människor inom samhället som representera den kristna lärans tro och som skola utgöra ett föredöme för sina medmänniskor i kristliga dygder? Äro icke alla till liv och själ behärskade av onda lustar och begär? Sälja de icke sin personliga övertygelse, heder och ansvarskänsla för materiella fördelar och höga ämbeten? Har det icke varit mänsklighetens mål och plikt plikt under de närmast gångna årtusenden att utveckla goda seder och kristliga dygder? Var är frukten av denna vishet?

Bortblåsta i självintressenas virvelvindar synas alla visa råd och goda föresatser vara, så snart listiga och förföriska gyckelmakare förvirra sinnena med sitt sammanockrade kapital och sina spetsfundiga "samhällsnyttiga" utredningar, som endast äro avsedda att fylla egna fickor. Var finnas de som icke låtit fånga sig i dessa bojor? Vem har motstått dessa lockelser? Man ryggar ej tillbaka att gemensamt med ett förkommet släkte av bedragare deltaga i den vanvettiga dansen omkring guldkalven. När skall man äntligen komma till insikt om omöjligheten av ett gagneligt gemensamt samarbete med invandrade främlingar med låg och uteslutande självisk sinnesart som endast nödtorftigt skyles av skenhelighet och tomma fraser, och vilkas enda och högsta livsmål är självtillräcklighet samt tillfredsställande av livets lägsta drifter?

Ja, så kunna återigen allvarligt tänkande människor under nu rådande förhållanden med fullt fog fråga sig och med beklagande erkänna att de äro mer än väl berättigade. Man måste här göra klart för sig, om människan i verkligheten icke har något annat livsmål än att vara ett lättfånget byte för de låga drifternas fordringar samt lydiga verktyg åt internationella skälmar och bedragare. Har förnuft och samvete helt och hållet förlorat sin rösträtt, och den slumrande gudagnistan av kristligt liv i människohjärtat slocknat? Hur som helst, så se vi dock i den närvarande sociala och politiska utvecklingen bilden av ett förvirrat och vilsefört släkte; en vrångbild av människan, som genom främmande inflytanden kommit på avvägar. Ett otyglat främlingsvälde har övertagit maktutvecklingen för att med guldet som lockbete erövra världen, vartill de rättmätiga maktägarna beredvilligt bidraga med lakejtjänster, under det att landets ekonomiska utsugning och avkristning göra allt större och större framsteg. Och detta kallar man civilisation och framåtskridande! Måste icke varje kristlig fosterlandsvän åse detta vedervärdiga gyckelspel med avsky och äckel? Det är icke bilden av en i sedlig utveckling stadd mänsklighet som numera ger sig tillkänna i vårt offentliga liv, utan bilden av dess avskum! Den främmande andemakt som f. n. intager härskareplatsen i vår utveckling härstammar från satan. Denne ande ger sig sken av religiös helighet "men är fiende till all rättfärdighet." Hans representanter komma i fårakläder, men invärtes äro de glupande ulvar. "Av deras frukt skolen I känna dem". Förgäves sökte den vise och helige Mästaren från Nasaret att rädda detta förvildade släkte från satans herravälde, men denna kärleksgärning belönades med hån, förakt och en kvalfull död! Då sedan Kristi lära ändock blev mäktig i sin utveckling fick skenheligheten utgöra det vapen varmed den skulle erhålla dödsstöten, och sannerligen har förvildningen under detta kristendomsfientliga anförareskap redan antagit sådana former, att utvecklingen snarast liknar ett upplösningstillstånd av allt vad ansvarskänsla och förpliktelse heter.

Även i litteratur, konst och vetenskap söker denna sataniska förvirrande ande att intränga i det allmänna medvetandet med sin frånvaro av all sedlig renhet och ädel skönhet. Dock alla försök som göras för att avslöja humbugen och bedrägerierna, besvaras med rop om intolerans o. fördomar, eller helst med vältalig tystnad. Därför blir det slutligen fräckheten, lögnen o. egoismen som triumfera. Kampen mot sådana makter är emellertid icke endast berättigad utan nödvändig, så sant det är Guds vilja att människan är bestämd till utveckling i det goda, ty hur skall rättfärdighet få något inflytande, om sanning, förnuft och samvete nedtystas. Men för att med någon utsikt till framgång bekämpa denna demoniska makt, som vi här ha att göra med är det nödvändigt att sönderriva dess skenheliga förklädnad och framvisa bedrägeriet i hela sin skröplighet.

U. D. och de Wallenbergska krigstelegrammen.

En ny inlaga från generalkonsul F. Cronholm.

Våra svenska myndigheters ihärdiga vägran att helt och utan omsvep framlägga sanningen rörande den Wallenbergska chiffertelegramväxlingen under världskriget samt den som tysk spion under så enastående upprörande förhållanden falskeligen beskyllde f. d. chargé d'affaires ad hoc i Mexiko, generalkonsul Folke Cronholm, har väckt en berättigad och stor uppmärksamhet ej blott inom det egna landet utan också i utlandet, såsom här tidigare framhållits. Vederbörande borde ju insett, så ses saken i detta nu av gemene man, sin självklara plikt att göra rätt åt den förfördelade och låta den verkligt skyldige i stället bära konsekvenserna av det brottsliga förfarandet, men sanning och rätt frågas här numera uppenbart ej mycket efter. Den statliga regim, som låter oskyldiga lida för skyldiga, har dömt sig själv. Inser man ej detta i dag, skall man förvisso i morgon nödgas konstatera att sådan är utvecklingens gång, ty den tanken är utesluten, att svenska folket i längden skulle finna sig i ett slikt rättslöshetens tillstånd. Fallet Cronholm, som på sätt och vis illustrerar det hos oss numera rådande rättstillståndet, har sålunda långt mera än personlig framförallt av principiell betydelse. Den oförrätt, som begåtts mot herr Cronholm, kan under nuvarande förhållanden tänkas begås mot vilken svensk medborgare som helst. Det är därför, som den rättsligt och moraliskt kännande opinionen, icke kan lämna detta fall förr än det fått den slutliga handläggning av myndigheterna, som den allmänna rättskänslan fordrar. Generalkonsul Cronholm har nu ingått till svenska utrikesdepartementet med en ny inlaga så lydande:

(Forts fr. sid 2)

Den 1 Juli

Det hemliga regeringsväldet måste brytas!

Det rådande förfallet i vårt samhälle är icke längre någon det "utvalda", "invigda" fåtalets hemlighet, det är i dag tämligen allmänt känt. Den situation är därmed inträdd, då ej heller den "ledande" dagspressen kan behandla saken med samma lättfärdighet som tidigare. Över snart sagt hela linjen, synnerligast på den "borgerliga" sidan, diskuteras problemet. Man erkänner där numera ganska oförbehållsamt den moderna parlamentarismens och "demokratiens" bankrutt, uppehåller sig på känt manér särdeles livligt vid de periferiska företeelserna under sorgfälligt undvikande av problemets själva kärnpunkt och hoppas i tydligt förlitande till "Guds utvalda folk" på någon skickelse från ovan, som skall rädda land och folk från hotande olyckor. Den rådande regimens art och väsen samt dess för land och folk ödesdigra följden hava i ett flertal artiklar i denna tidning ingående skildrats. Vi hava påvisat, huru den statliga myndigheten urartat, regerings- och lagstiftningsmakt förvanskats till en ren parodi, huru stat och kommun genom förräderi från de officiellt ansvarigas sida bragts i en skuldsättning på miljarder till den internationella judiska storfinansen och därmed även i ett tryckande beroende av denna, huru det nationella försvaret, som skulle utgöra vårt sista värn mot främmande inkräktning, raserats, huru land och folk av de ansvariga ledarna utlämnats till en ekonomisk exploatering av ohöljdaste slag åt samma internationella finansmakt, vilken föraktfullt trampar svensk författning och svensk rättsuppfattning under fötterna, huru rena lagbrott, orättvisor, förskingringar av statsmedel o. s. v. i stor utsträckning tolereras i de nya makthavarnas intresse samt slutligen huru man på allt sätt anstränger sig att omintetgöra vår svenska kultur, för att i stället påtvinga oss en judisk skenkultur, sökande utplåna alla moraliska och sant religiösa begrepp hos folket. Man litade till massornas enkla tänkesätt och godtrogenhet i det oändliga — men man räknade fel. Sveriges folk har inte för inte sedan gammalt namn om sig som kulturfolk. Tyranni och förtryck kan det tåla till en tid, men en dag är det slut.

Förklaringen till det iråkade tillståndet av förfall ligger såsom redan antytts, i den omständigheten, att ledningen i samhället i all tysthet övergått till en främmande, fientligt sinnad makt — judendomen, som med guldets hjälp lagt under sig bestämmanderätten. För förverkligandet av sitt stora mål har den usurpatoriska makten "reformerat" vårt styrelseskick till en ren parodi och organiserat upp ett partiväsen efter den imperialistiska grundsatsen "Söndra och härska!". Härmed åsyftades främst att demolera den statliga styrelsen och omöjliggöra ett positivt inskridande från folkrepresentationens sida samt att åvägabringa det tillstånd av koas i samhället, i vars tecken Israels definitiva erövring av det svenska samhället skulle ske. Medan partierna, deras "utvalda" ledare och tidningar distraherade massorna med allsköns luftiga idédebatter och inbördes trätte om lapprisaker, sköttes i all hemlighetsfullhet regeringens och maktens tömmar med järnhård hand av den judiska storfinansens ledare. När systemets oefterrättlighet mera allmänt började observeras utpekades de mer eller mindre utmärkta redskapen såsom de skyldiga, och dessa visste nogsamt, att de endast hade att "tiga och lida". Ty den som sig i det kosmopolitiska spelet gett, han får ock leken tåla. Stockholms Dagblad har i dessa dagar på tal om pressens roll i kulturarbetet utsagt de orden: "Den moderna demokratien innebär icke en överflyttning av makten från några få till många utan ett försvinnande av all makt". Vi tveka icke att beteckna detta yttrande som en osanning. Inom den moderna demokratien, sådan vi svenskar begåvats därmed, utövas makten visserligen ej av de många på arenan figurerande politiker av första, andra och tredje rang, men av just ett fåtal, och detta fåtal, som styr under behärskande av konungamakt, regering, riksdag och press, är den judiska storfinansen, främst företrädd av husen Wallenberg och Bonnier. Överinseendet och ledningen av själva kreditväsendet sköts av huset W. medan överinseendet och ledningen av upplysningsväsendet sköts av huset B. Huset Bonniers ledande organ är Dagens Nyheter utlägger auktorativt Alljudas ståndpunkter i aktuella frågor, vilka sedan få tjäna som rättesnöre för den "liberala" opinionen ute i landet. I det av huset Bonnier kontrollerade Svenska Dagbladet mötas Stora B. och Stora W. i "fruktbärande" politisk, ekonomisk och kulturell samverkan, o. där föres till torgs den auktoritativa sakkunskap i ekonomiska och andra ting ävensom den "höger"-opinion, vilken får tjäna som rättesnöre för hrr. Lindman och Trygger samt deras parti och tidningar. Betecknande för vederbörandes fördomsfria metoder ifråga om konstruerandet och handskandet med "opinionen" eller "folkviljan" var förvisso ett uttalande för några dagar sedan i huset B:s ledande "vänsterorgan", Dagens Nyheter, där såsom en glädjande och högviktig händelse konstaterades, huru "det mäktiga högerpartiets organ", Svenska Dagbladet, i frågan om tullmurarnas raserande uttalat sig för dylik rasering. Det vore utan tvivel av stort intresse att veta, huruvida högerns s. k. ledare, herrar Lindman och Trygger, för att nu inte tala om partiet som sådant, överhuvud tillfrågats rörande den av "det ledande högerorganet" uttalade uppfattningen — vilken ju uppenbart strider mot partiets deklarerade näringspolitiska ståndpunkt. Med kännedom om den roll à la marionett, som de stolta "högerledarna" spela i den israelitiska överhetens hand, är det ju knappast mycket troligt, att vederbörande blivit åtsporda. Man kan tvärtom lugnt utgå ifrån, att "höger"-ståndpunkten i Sv. D., tolkad av Alljudas "nationalekonomiske" kapacitet par préférence, professorn Gustaf Cassel, fastställts av hrr Wallenberg och Bonnier utan alla besvärande omgångar med förfrågningar hos de s. k. partiledarna.

Det säger sig självt, att en räddning ur det iråkade förfallet och den hotande nationella undergången icke är möjlig med mindre, än att det radikalt gås till roten med missförhållandena. En ytlig behandling av samhällssjukans otaliga symptom kan givetvis ej föra till tillfrisknande. Allmänheten måste bibringas kunskap om, hur sakerna i verkligheten ligga till. Det stora grundfelet i det härskande systemet är, att den verkliga makten utövas hemligt av personer, vilka i sin maktutövning icke synas inför folket och sålunda äro fritagna från ansvar för sina gärningar — ett förhållande som gjort, att de anse sig kunna företa sig ungefär vad som helst. Vi hava här i landet hittills alltför ensidigt sysslat med marionetterna och de under rådande regim formellt ansvariga; det kan nu vara på tiden, att vi också börja intressera oss för de upphöjda krafter, som sitta omsorgsfullt dolda bakom kulissen och låta de prydliga dockorna på scenen dansa. Stockholms Dagblad har i dagarna energiskt protesterat emot, att allmänheten blandar sig i tidningarnas ägoförhållanden. Men det är just det, som allmänheten har all anledning att göra; det minsta den under de rådande förhållandena bör fordra är, att få veta vem och vilka som föra spiran i de ledande tidningarna och alltså äro att anse som de ansvariga för den infernaliska, demoraliserade och folkförvillande verksamhet, som där utövas. Men den bör icke endast intressera sig för äganderättsförhållandena inom tidningspressen, den bör även låta sig angeläget vara att tränga problemet "tredje statsmakten" — "det fria ordet" — "folkets röst" på djupet — ett kapitel väl värt att studera för dem, som vilja lära känna det moderna samhällets mysterier. Den så mycket omskrutna pressens frihet existerar ju numera i själva verket ej alls. Medel att "trycka" på friheten i pressen saknas ingalunda, där dylik genom ägoförhållanden ej tillräckligt garanterats Maktens handhavare. Den som skriver dessa rader har själv praktisk erfarenhet därav. I egenskap av redaktör för en landsortstidning råkade han för några år sedan referera ett uttalande ur Socialdemokraten rörande en finansiell manöver av herrarna Wallenberg med påföljd att — Stockholms Enskilda banks stående annons i tidningen, uppgående till åtskilliga hundratal kronor pr år, dagen efter inhiberades, och den kom aldrig tillbaka. Fallet är visst icke unikt. Mången svensk tidningsutgivare skulle kunna träda fram och vittna om liknande "tryck" på ordets frihet. Numera avlidne redaktören Harald Sohlman visste att berätta om nog så märkliga straff i form av annonsindragningar från Enskilda bankens sida med anledning av i Aftonbladet förekommande "oförsiktiga" yttranden, som ej passade Sveriges hemliga regeringsmakt vid Kungsträdgården, och Allehandas utgivare skulle säkerligen kunna lämna nog så intressanta upplysningar om vad det f. n. kostar en daglig huvudstadstidning i tiotusental kronor förlorade annonsinkomster pr år att i en eller annan punkt våga ha en annan uppfattning än de regerade gyllene finanshusen Wallenberg och Bonnier. — Detta endast ett par exempel till illustrerande av den nuvarande kosmopolitiska pressens underbara, mångbesjungna "frihet"!

Tiden är nu inne att låta detta förhatliga och landsskadliga hemliga regeringsvälde skatta åt förgängelsen. Det har intill den dag som är kunnat bestå endast därigenom, att dess utövare på det hänsynslösaste undertryckt det fria ordet och sålunda i stor utsträckning lyckats undanhålla folket sanningen. Sveriges folk har ingen lust att längre finna sig i detta tillstånd. Det fordrar, att de som realiter utöva makten också skola vara de som svara därför. Denna sats tillämpades här i äldre tider, innan ännu herrar israeliter lyckliggjort landet med sina underbara regeringsteorier. I fall av vanstyre och förtryck visste då folket, var skulden låg och vart det hade att rikta sitt missnöje, och medvetandet härom gjorde, att de ansvarige, statsöverhuvud och statsmän i allmänhet sökte göra sitt bästa för att icke mana över sig dess vrede. Till denna sunda princip måste vi återvända. Några hemliga regenter böra i framtiden icke tolereras. Vilja ej de nuvarande självmant vika från sina intagna illegitima maktpositioner, måste de tvingas därtill genom en medveten och stark folkopinion, som visar dem deras rätta plats i samhället. Bort alltså det olycksdigra, förhatliga hemliga regeringsväldet under gyllene husen Wallenbergs och Bonniers spira, tillbaka till det gammalsvenska, hederliga systemet med män och icke marionetter av Israel vid ledningen av Sveriges öden! Där makten ej åtföljes av ansvar är den av ondo — en sanning, som på ett sorgligt sätt belyses av just det tillstånd politiskt, finansiellt och kulturellt, vari vårt svenska samhälle i detta nu befinner sig.

Ombud och Prenumerantsamlare

för NATIONEN

sökas på alla platser i hela Sverige.

Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.

Skriv genast till

NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,

för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Borgerlig stormattack mot hr Engberg.

Det råder sedan någon tid tillbaka en ganska stor oro inom det högkosmopolitiska lägret, vars cirklar begynt att rubbas på ett för vederbörande nog så kännbart sätt. Man har ej så lätt som tidigare att reglera spelet efter den judisk-politiska konstens regler. För ögonblicket vänder sig denna oro framförallt mot chefredaktören för Socialdemokraten, hr Arthur Engberg, som inom den agerande politiska världen tyckes hava irriterat de höga herrar, som i dag här föra spiran. När hr Engberg i höstas i ett föredrag inför Stockholms arbetarekommun företog sig återgiva verklighetsläget genom att upplysa arbetarna om den i landet numera rådande "storbanksdiktaturen", höjdes som man erinre sig runt om i den "borgerliga" pressen en ytterst skarp kritik mot den "ovederhäftige" och "obalanserade" socialdemokratiske redaktören, som med sina klandervärda stridsmetoder icke endast äventyrade arbetarepartiets tillvaro utan därtill också den så behövliga "freden o. lugnet i samhället". Man var ej inom det högkosmopolitiska lägret van vid en mera självständigt tänkande politikers uppträdande på arenan, synnerligast en sådans, som djärvdes visa folket på de i tiden hotande stora reela farorna. Hittills har, hette det — socialdemokratien varit respekterad även på "borgerligt" håll på grund av sin korrekta och lojala hållning och även förunnats njuta regeringsmaktens sötma, men den dag partiet slår in på "utmanande" vägar, sådana som hr Engberg rekommenderar, är det slut med dess inflytande och makt — en utvecklingseventualitet, som man dock hoppades att de "sansade" elementen inom partiet skulle veta att förhindra. Den stora oron i det högkosmopolitiska lägret, de många "borgerliga" råden till arbetarpartiets medlemmar att i partiets intresse undanrycka hr E. sin medverkan och sitt stöd, kunde givetvis icke undgå att även utanför arbetarrörelsen väcka en viss respekt för och samla intresset kring den förkättrades person. Att man med en slik aktion skulle lyckas att störta honom som politiker var ju icke mycket troligt, snarare hade man under rådande situation anledning förmoda, att den i hög grad skulle stärka hans position framför allt inom det egna lägret. Så skedde tydligen ock.

Vi hava vid olika tillfällen sett oss nödsakade taga avstånd från politiska ståndpunkter, omfattade av hr Engberg, men detta hindrar oss ej från att bekänna, att vi i åtskilliga av hans uttalanden i senare tid spårat en tendens i ärligt positiv riktning, som vi måste respektera. Hans strävan att upplysa arbetarna rörande de rådande ekonomisk-politiska missförhållandena har synts oss förtjänt av allt erkännande. Vad i närvarande situation framför allt tarvas är spridandet av upplysning om samhället sådant det i v e r k l i g h e t e n är; sedan upplysning härutinnan väl spritts ut till massorna av folket, tvingas utvecklingen så att säga av sig själv in på mera sunda och rationella banor. Denna hr E:s roll har nu föranlett spelets höga arrangörer o. ledare att i dessa dagar med de pressresurser, som stå dem till buds, iscensätta en än våldsammare kampanj mot hans person. Kampanjen inleddes av vår illustre justitieminister, statsrådet Thyrén, som för någon vecka sedan levererade ett slag mot hr E. nere i Göteborg, och ungefär samtidigt ryckte de "borgerliga" pressdrabanterna över hela linjen in mot honom. "Liberale" cirkulärledareförfattaren V. Spångberg skickade ut över landet en artikel, vari det bl. a. hette:

Med den ställning socialdemokratin här i landet numera tillkämpat sig, kan den inte gärna vara betjänt med att i sin spets ha en man, som låter de demagogiska drifterna behärska sig till den grad, att han för tillfälliga framgångar offrar snart sagt vad som helst. Det har varit den svenska socialdemokratins styrka hittills åtminstone sedan den blev en politisk faktor av betydelse, att icke ge sig demagogin mera i våld än att man bevarat fast mark under fötterna. Den desperata stridstuppspolitik, för vilken hr Engberg i Social-Demokraten gjort sig till målsman, och som han även i riksdagen drivit med mera framgång än någon annan av partiets mera framträdande talesmän, betingas icke av det faktiska läget och rimmar icke med den ställning, som intages av ett parti, vilket nyss varit regeringsparti och gör anspråk på att snart bli det ånyo.

Stockholms Dagblad (h.) lämnar sitt bidrag till kampanjen och skriver bl. a.:

Det socialdemokratiska partiets huvudorgan har en redaktör, som i dessa dagar kommit att mer än eljest stå i offentlighetens ljus. Hr Engberg skriver i sin tidning många och långa artiklar, och man kan väl antaga att de utöva ett visst inflytande åtminstone på en del av tidningens läsekrets. Till hans med pondus framförda uttalanden i riksdagen, även de många och långa, lyssnar kamraterna i regel uppmärksamt. Senaste riksdag har han framträtt som en av regeringens argaste vedersakare o. har icke aktat för rov att framföra kritik som kommit att svårt drabba även egna högt betrodda partikamrater

Vad som kunde anses vara ett passabelt manér, då han redigerade en landsortstidning och endast talade u egna vägnar i riksdagen, passar icke i nuvarande situation. Socialdemokratien är vårt lands största parti o vad dess tidning skriver har en partiofficiell innebörd. Det är den saken, som kommit flera än en att nu till orda så pass hårt som skett. Även bland de egna torde hr Engberg på sina håll möta tämligen sval beundran.

Icke minst är oron i huset Bonniers liv- och husorgan, Alljudas ledande organ här i landet, Dagens Nyheter (l.), som påtalar urartningen inom den socialdemokratiska arbetarerörelsen, vilken visar tecken till att vilja överge sina "gamla husgudar" och slå in på nya, krassa egoistiska linjer. Vi förstå ju mycket väl, att de höga herrarna i D. N. helst se, att den svenska arbetarerörelsens män för tid och evighet vidbliva de judiska doktrinerna och att de helt och uteslutande röra sig i det blå, vilket givetvis för Höga vederbörande är det mest ändamålsenliga och önskvärda. Skulle arbetarerörelsen slå in på positiva linjer, måste ju detta i allvarligaste grad komma att rubba herrar israeliters circlar o. planer vis à vis Sveriges land och folk. D. N. konstaterar med vemod i sinnet den på arbetarehåll vikande ((judiska) idealiteten och skriver:

En viss torftighet, en inriktning på att tjäna hushållet och köket utmärker utan tvivel tankarna, som slagit rot hos den nya riktningen. Den ser mera till det ändamålsenliga, det som hävdar sin överlägsenhet i konkurrensen, ungefär som det eller det företaget bevisar sin styrka genom att vara allmänheten till tjänst och samtidigt ge en försvarlig utdelning. Det får väl inte anses förmätet, om man i ett gammalt liberalt organ vågar det påståendet att bland dem som nu äro på färd att småningom avlösa de äldre på olika poster i samhällslivet står läran om fri och öppen tävlan såsom bästa mätaren på förmågan o. förtjänsten högre i kurs än hos dem som ansat den socialpolitiska trädgården sedan några tiotal år tillbaka. Vare det långt ifrån oss att prängla ut satsen att socialdemokratin står beredd att kasta s i n a husgudar över relingen, de konservativa s i n a och de liberala s i n a, de ha nog bevarat de flesta huvudstyckena i sina gamla trosläror, men en viss förskjutning har gjort sig märkbar — man skulle vilja säga från evangeliet till lagen.

Oron i det Bonnnierska huvudorganet är omisskännlig och tydligen icke utan grund. Hr Engbergs tal till Nordens ungdom på midsommarafton å Skansen gav uttryck för en sund fosterlandskänsla, som, om den får tillfälle att fritt utveckla sig, säkerligen ej heller skall neka det egna landet de tributer från arbetarklassens sida, som erfordras för bevarandet av allt det stora och härliga, som rymmes i hembygden men som herrar kosmopoliter av alla krafter inrikta sig på att spoliera. Han utvecklade i sitt tal tankar av bestående värde, som förverkligade skulle leda till ett återupprättande av vår av israeliterna härjade nation och leda de nordiska folken in på ett fruktbringande samarbete i första hand för sina egna livsintressen och i andra hand för den solidaritet utanför den skandinaviska kretsen, som är både naturlig och sund. Den ovilja, varmed en dylik inriktning av den svenska arbetarerörelsen till att bliva ett sannt s v e n s k t f o l k p a r t i med möjligheter till en positiv politisk-historisk uppgift, ses inom de "borgerliga" lägren är utan tvivel mycket betecknande för den provokatoriska fosterlandslösa politik, som av dessa av den internationella judiska storfinansen inspirerade och ledda partier bedrives. Intet tvivel råder emellertid om att den svenska arbetarerörelsens positioner ute i landet i hög grad stärkts genom de ärliga och av sann omtanke om det egna folkets väl präglade nya signaler den nu låtit ljuda. Fortsätter rörelsen på de vägarna och inriktar den sig på att bliva ett verkligt riksbyggande svenskt parti, skall den förvisso hava en stor och lysande framtid framför sig.

U. D. och de Wallenbergska krigstelegrammen.

(Forts. fr. sid 1).

" På sätt framgår av bilagda exemplar av dagens nummer av "Nationen", har ytterligare en tysk tidning till behandling upptagit spörsmålet om herr K. A. Wallenbergs förhållande till de tyska chiffertelegrammen under kriget, nämligen den i München utkommande dagliga tidningen "Völkischer Beobachter". De redaktionella uttalandena tala för sig själva.

Hur länge skall Departementet ännu söka undanhålla offentligheten sanningen i denna riksviktiga angelägenhet?

Kände herr K. A. Wallenberg innehållet i de tyska chiffertelegrammen? Var det genom honom, som engelsmännen erhöllo kännedom om Tysklands hemliga chiffer "

GYNNA NATIONENS annonsörer, därigenom gynnas också tidningen

PÅ UTKIK

Den ryska bolsjevikrevolutionens stolte förriddare.

Nationen har vid olika tillfällen haft anledning sysselsätta sig med mannen, vars bild "i ungdomlig försköning" vi här återgiva ur Stockholms Dagblad, till vilken tidnings fasta medarbetarstab han numera hör. Han är ingen mindre än den stolte förriddaren och vägröjaren för den judiska bolsjevikrevolutionen i Ryssland, juden Aron Kirbitz eller såsom han kallar sig Alexander Keren. Kirbitz-Kerenski, son av heljudiska föräldrar och halvbror (på mödernet) med Lenin, stod i egenskap av rysk premiärminister i spetsen för den regering, som innehade makten i Ryssland, när Lenin-Trotski där övertog styret. Under Kirbitz-Kerenskis välvilliga beskydd installerades Lenin-Trotski et compani i sitt revolutionspalats i Petersburg och organiserades över hela Ryssland den väldiga propagandan för bolsjevikrevolutlotionen genom tusentals från alla världens kanter till det nyförlovade landet strömmande judiska missionärer. När hrr bolsjevikrevolutionärer voro färdiga med organiseringen av sin revolution, "flydde" Kirbitz-Kerenski med en förvärvad enorm förmögenhet över till vännerna i Newyork, av vilka han mottogs i triumf och firades som en hemvändande segerherre. När världsopinionen nu åter börjar sysselsättas med Kirbitz-Kerenski, undras, om han möjligen tillämnas någon ny förnämligare roll vid det väntande sammanstörtandet av bolsjevikväldet i Ryssland?

Den väntade stora progromen i Ryssland.

En av de vid handelskammarkongressen i Stockholm närvarande amerikanska tidningsmännen, Chicago Tribunes korrespondent, mr Donald Day, som i sex år varit sin tidnings korrespondent i Riga och särskilt specialiserat sig på de baltiska staternas och Rysslands handelspolitik, yttrar i ett intervjuuttalande till Sv. D. om Ryssland bl. a. följande:

"Med den kännedom jag har om sovjetregeringens humbugspolitik, dess internationella svindlerier, dess genomruttna inre förhållanden, höga livsmedelspriser och tjeckans skräckvälde, kan jag inte annat än förutsäga kraschen, som äntligen en gång skall komma ballongen att brista. En politik, som arbetar på att förinta det internationella kapitalet och samtidigt med klumpiga medel söker utnyttja detsamma, kan omöjligen ha framtiden för sig. När kraschen kommer blir det också en fruktansvård progrom på judar och kommunister".

Detta uttalande av en framstående amerikansk tidningsman är intressant och märkligt ej minst på grund av den öppenhjärtighet, varmed judarnas roll i Sovjet-Ryssland och den väntade "fruktansvärda progromen å judar" därstädes beröras utan framför allt genom den däri starkt markerade motsatsställningen mellan det internationella kapitalet och kommunismen. Det är numera ett ofrånkomligt konstaterat faktum, vilket här även flerfaldiga gånger framhållits, att det judiska bolsjevikväldet i Ryssland liksom hela den världsrevolutionära rörelsen in i det sista finansierats och letts av just den internationella, judiska storfiansen under huset Rotschilds ledning, medvetandet härom tränger i alla länder allt djupare hos befolkningen, och efterhand som världsrevolutionens chanser avtaga, kan man gott förstå, att de israelitiska herrar finansmän på skilda håll också erfara ett behov av att taga avstånd från sina egna befullmäktigade rasfränder. Helt visst kommer det hos folken en efterrevolutionsstämning, då de judiska penningmatadorerna i olika länder med all sannolikhet av bästa förmåga komma att förneka all bekantskap, samhörighet och beröring med de förkomna individer av rasen, medels deras samlade ändlösa guldförråd skulle revolutionera världen åt Israel. Men sanningen rörande den roll de spelat i den världsrevolutionära rörelsen skall det aldrig lyckas dem att utplåna.

Nationernas förbund som den judiska skäktningens högste väktare.

Nyligen meddelades i pressen, att norska stortingets lantbrukskommitté med 8 röster mot 2 bifallit regeringens förslag om förbud mot skäktning vid kreaturslakt, varmed förslagets framgång ansetts säkerställd. Enligt vad förspörjes har saken väckt den allra största uppmärksamhet bland judarna över hela världen. Sålunda ha enträgna framställningar inkommit från judarna i England, U. S. A., Frankrike o. Tyskland m. fl. länder till norska stortinget att icke bifalla förslaget. De brittiska judarna hänvisa till ett beslut av Nationernas förbund den 30 september 1922 o. framhålla, att Norge i enlighet med detta är moraliskt förpliktat att icke antaga något förbud mot schäktningen.

Redaktör Saxon säger sanningen om "de nya herrarna" i Ryssland.

Tidningen "Stockholms Extrablad", som utkommer helgdagar, när inga andra huvudstadstidningar utges, innehöll i sitt midsommarnummer en enquete med "några kända personer" rörande faran av ett nytt krig. Tidningen hade formulerat sin fråga: "Tror ni på ett nytt krig inom de närmaste åren?" Bland svaren märktes ett från borgmästaren Carl Lindhagen, vår underbare politiske experimentator, som på det sista i dessa dagar tyckes ha tappat en hel del av sin forna "demokratiska" självtillräcklighet och säkerhet i tonen, ty han svarar helt kort och gott: "Jag tror ingenting och vet ingenting". — Nåja, vi kunna gott förstå en Carl Lindhagen, att han inför det nya andarnas uppvaknande ej känner sig värst hågad längre att figurera som politisk förståsigpåare och profet. Redaktör J. L. Saxon, utgivare av tidningen "Såningsmannen", har emellertid sin uppfattning klar, nämligen att något krig England—Ryssland ej är att befara. Hr S. skriver i fortsättningen av sitt uttalande:

"England, köpmannafolkets land, vet, att krig är en dålig affär, och har mycket Sovjet än rasslar med sabeln har det samma fruktan för krig som djävulen för korset, enär det jäsande missnöjet mot judeledningen i Ryssland då skulle få utbrott och vräka de herrar, som tvingat sig på det ryska folket".

Englands arbetare reagera mot blodsväldet i Sovjet-Ryssland.

Engelska arbetarpartiets underhusfraktion och fackföreningskongressens generalråd hava vid gemensamt sammanträde i London antagit en resolution, i vilken de engelska socialisterna skarpt fördöma arkebuseringen av ryska monarkister. Även om sovjetregeringens läge är svårt o. upphetsningen över attentatet mot Vojkov begriplig, heter det i resolutionen, är det dock en utmaning mot civilisationen att besvara mord med mord. Slutligen fordras avskaffande av dödsstraffet i Sovjetryssland vid politiska förbrytelser.

Fackförbundsrådet har fattat ett beslut om uppskov på obestämd tid med behandlingen av den ryska framställningen om omedelbart inkallande av engelsk-ryska kommittén för överläggning om det läge, som uppstått genom brytningen mellan England och Sovjet.

Också en banklagstiftningsutredning!

Den år 1924 tillsatta "banklagstiftningskommitté", vilken skulle utföra de nödiga förarbetena för en lagstiftning, som begränsade våra privatbankers till en landsfara vordna maktutveckling, har nu blivit färdig med sin utredning i ämnet. Kommitténs framlagda resultat innebär knappast någon överraskning. Något mera kraftfullt och radikalt grepp på frågan var ju icke att vänta med den sammansättning kommittén haft. Att v. häradshövdingen Marcus Wallenberg eller just den bankman, som gjort sig känd som den mest hänsynslöse bland nutida svenska bankmatadorer och vars intressen kanske framom någon annans skulle beröras av den ifrågasatta skärpta banklagstiftningen, av k. m:t i första rummet invaldes i kommittén, var ju under rådande förhållanden en tämligen självklar sak. På sistone har denna utgjorts förutom av hr Wallenberg av herrarna Wallenbergs intime. förutv. tjänstemannen i Enskilda banken, "bankinspektören" von Krusenstjerna, den Wallenbergsprotegerade "socialistiske" generaldirektören Anders Örne, "nationalekonomiske" professorn Sommarin och revisionssekreteraren, numera riksdagens militieombudsman G. Bendz. Det säger sig självt, att en sålunda benådad "banklagstiftningskommitté" skulle komma att röra så varsamt som möjligt vid de ömtåliga punkterna, och det tarvas icke någon större fantasirikedom för att förstå, från vilket håll direktiven för kommitténs antagna resolutioner formulerats.

I sitt betänkande uttalar kommittén sig för önskvärdheten av industriföretagens frigörelse från skuldberoende av bankerna, men ansåg sig icke kunna eller böra alls föreslå några åtgärder, ägnade att direkt påverka utvecklingen i sådan riktning. Nej, tacka för det, att herrarna Wallenberg inte önska någon ändring realiter på denna punkt! Beträffande själva lagstiftningen på området föreslås upphävandet av bankernas nuvarande rätt att förvärva aktier samt ett återgående till de före 1911 (då bankernas aktieförvärvsrätt infördes) gällande bestämmelser. Vissa undantag från det allmänna förbudet mot aktieförvärv proponeras dock, bl. a. beträffande aktier i svenskt aktiebolag, vars ändamål kan anses gagneligt för bankväsendet eller det allmänna — en bestämmelse, som med all säkerhet är beräknad att vara tänjbar d. v. s. erbjuda ett tillfyllestvarande svängrum för alla "önskvärda" affärer i genren, där man tydligen numera för övrigt efter den svenska industiens o. s. v. i stort sett erövring åt det internationella Mammon kan kosta på sig en gest utåt. Vidare innehåller betänkandet diverse förslag till bestämmelser rörande kreditgivning, säkerhets ställande, belåning av aktier, större krediter på en hand och kreditgivning till direktörer och tjänstemän i ledande ställning. Rörande av styrelse utsedda personers, direktörers och andras, beslutanderätt i fråga om banks angelägenheter föreslås skyldighet för styrelsen att fastställa särskild instruktion, vari meddelas föreskrifter angående den befogenhet i olika avseenden, som det givna uppdraget skall medföra. Kommittén uttalar sig slutligen emot ändring av tillsyningsmyndighetens befogenheter och uppgifter.

Som sagt, med den sammansättning kommittén från början fick o. alltsedan dess haft, kunde ju intet mera vara att vänta. Några förslag till radikala åtgärder till förhindrande av den rovriddaretrafik, som i senare tid utvecklats särskilt från vissa "ledande" storbankers sida finner man icke i betänkandet. Frågan om den av vår svenska banktrust följda vinstpolitiken (vinstmarginalen mellan in- och utlåningsräntor etc.), vilken såsom vi ofta påpekat utgör något nära nog enastående i världen, har naturligtvis ej intresserat hrr Wallenberg, v. Krusenstjerna m. fl. att närmare ingå på. Vidare saknar man förslag till ansvarighetslag för de med den intresserade allmänhetens medel manipulerande hrr bankdirektörer o. styrelseledamöter samt förslag till skyddande av mindre banker och ekonomiska företag mot rövarebragder av i senare tid icke alltför ovanligt slag från de storfinansiella kretsarnas sida, vilka resulterat i, att småkapitalister och spararе ofta berövats alla sina tillhörigheter, liksom slutligen förslag till mera effektiv statig kontroll över bankernas verksamhet, ändrade bestämmelser ifråga om oktrojrätt m. m.

Partitidevarvets första skede.

(Forts. fr. sid 1.)

säkran. Enväldet avsvors och den regent, som försökte återinföra detsamma, skulle mista kungavärdigheten. Rikets ständer blev den förnämsta regeringsmakten, som konungen var skyldig att lyda; de tre högre stånden satte tre personer på förslag till varje ledig rådsplats, och regenten hade i rådet endast två röster och utslagsröst. Ämbetsmän utom rådet ägde dock konung efter rådets hörande ensam utse. Riksdagen var envåldig, ty rådsherrarne hade den att tacka för ämbetet och rådet var ansvarigt inför riksdagen. Regeringsformen av 1719 nämner ej ett ord om landskapstingen, fastän kung Kristoffers landslag ännu gällde och dess kungabalk tillförsäkrade landskapstingen lagstiftnings- och beskattningsrätt. Riksdag skulle sammanträda vart tredje år. Adeln utser själv sin ordförande, lantmarskalken, och de fyra ståndens talmän utse bondeståndets sekreterare. Ständerna äga hela lagstiftningsrätten, och kungl. stadgar, utfärdade mellan riksdagarne, skulle stadfästas av ständerna för att bliva giltig lag. För grundlagsändring fordras konungs och riksdags gemensamma beslut. Ständerna bestämma bevillningen och ha uppsikt över myntverket. För anfallskrig och konungs utrikes resor fordras ständernas samtycke. De ofrälse tjänstemännen klagade förgäves vid 1719 års riksdag i ett memorial, och påpekade, att, fastän de utgjorde ett särskilt stånd, de ej voro representerade vid riksdagen. Den nya regeringsformen beseglades med att Görtz' huvud föll. Det var "Frihetstidens" första offer. Han dömdes av en olaglig domstol och utan att någon lagparagraf kunde angivas.

Redan vid Fredrik I:s tronbestigning 1720 ändrades författningen av 1719 genom den avgivna kungaförsäkran. Ständerna fingo nu rätt att ensamma stifta grundlag, och de voro fria från sin trohetsed, om konungen överträdde sin ed och försäkran. Rådets antal minskades från 24 till 16 och fördelades på två lika stora avdelningar, en för justitie- och utrikes och en för krigs- och inrikes ärenden, vilken anordning vid 1726—1727 års riksdag förändrades sålunda, att den ena avdelningen erhöll justitie- och inrikesärendena och den andra utrikes- och krigsärendena. Presidenterna för kollegierna tillhörde ej längre rådet med undantag av kanslipresidenten. Statssekreterare voro föredragande i riksrådet. Mindre ärenden kunde avgöras i kungl. kabinettet (konungen och två riksråd). Nu bestämdes viss tid för riksdagens sammanträdande, i januari (såsom nu) vart tredje år. Även de ofrälse stånden fingo rätt att utse sina talmän, och privilegier för ett stånd finge ej meddelas utan de övrigas samtycke. Enligt de adliga privilegierna av 1719 hade adeln uteslutande rätt till alla högre och företrädesrätt till alla mindre tjänster. Påföljande år stadfäste Fredrik I olagligen Gustaf II Adolfs och Kristinas privilegier för adeln. Vid 1720 års riksdag uppträdde överstelöjtnant Rutensköld på riddarhuset, framhållande, att landslagens konungabalk var den enda verkliga regeringsformen; han blev utkörd från riddarhuset.

Vid 1723 års riksdag sökte bönderna förgäves att vinna säte och stämma i sekreta utskottet. Riksdagsordningen av den 17 oktober 1723 antogs. Motionsrätt medgavs nu formligen åt riksdagsmän. Dröjde konungen med att expediera beslut, skulle rådet göra det i konungens ställe. Ständerna fingo kontroll över rikets finansförvaltning. Vidare kunde de inblanda sig i rättskipningen genom bestämmelsen, att de borde "undersöka, huru vid jutitierevisionen lag och rätt i gemen blivit skipad". Hälften av sekreta utskottets medlemmar tillsattes av adeln och då sekreta utskottet i de flesta fall ej blott förberedde frågor utan avgjorde dem, hade adeln stort inflytande, som dock minskades därigenom, att även i utskottet omröstning skedde efter stånd.

Från ungefär 1724—1738 var kanslipresidenten Arvid Bernhard Horn Sveriges verklige regent och skötte statsrodret med kraft och klokhet. Handelskompanier upprättades. Industrien väcktes till liv av Jonas Alströmer. Sverige blev ett järnexporterande land, fem sjättedelar av landets utförsel bestod av järn. "Merkantilsystemet" omfattades med iver; genom starka tullar skyddades landets näringar, och gjorde Sverige i möjligaste mån självförsörjande, vilket alltid, men särskilt under krigstid är av stor betydelse. Däremot lättades på skråtvånget, och minuthandeln frigavs.

1734 års lag ersatte äntligen landslagen. Förslaget, att den skulle förses med en kungabalk avslogs.

Från Horns avgång till Fredrik I:s död 1751 kivades i riksförsamlingen partierna "nattmössor" (fredligt sinnade mot Ryssland), mest bestående av prester och bönder, och "hattar" (franskvänliga), huvudsakligen rekryterade bland adel och borgare. Hattpartiet förorsakade ett olyckligt krig med Ryssland och uppror inom landet, Dalaupproret. Det sistnämnda igångsattes "för att runka perukerna av herrarna" samt "klippa vingarna av adeln", så att man finge "en kung och icke så många", och då riksdagskallelsen år 1742 utgått, utlyste dalaallmogen för ändamålet genom kringsända budkavlar till Falun ett landskapsting, på vilket författades de riksdagsbesvär, som ett beväpnat bondetåg skulle framföra i Stockholm, där dalkarlarne emellertid sköto skarpt och bl. a. dödade ett riksråd, varför bondehären skingrades med kanoneld år 1743. Landskapstinget i Falun i juli 1742 är vårt sista landskapsting. Vid riksdagen 1742 fingo bönderna för första gången säte och stämma i sekreta utskottet, och därigenom blev bondeståndet i riksdagen fullt jämnställt med de tre högre stånden.

Boken för dagen i hela världen.

Den hemliga världsregeringen

eller

Den dolda handen.

100 historiska "mysterier" förklarade.
Av generalmajor greve CHEREP SPIRIDOVICH.
Auktoriserad översättning från engelskan.
Bland kapitelrubrikerna till det högst märkliga innehållet må nämnas:

Det judisk—kinesisk—japansk—sovjet—mongoliska blocket.
Skall Europa falla i händerna på judarna?
Katolska kyrkan och judarna.
Den osynliga världsregeringen — bevis för dess existens.
Den Dolda handen.
Rothschild kunde hava förebyggt världskriget.
Judarna styra frimureriet.
Rothschildarna övertaga världsherraväldet, etc.

Boken föreligger i vårdad utstyrsel och på gott papper. Över 200 sidor. Pris endast kr. 2: 50.
Sändes mot postförskott eller förut ins. likv., även frim.
OBS.! Finnes ej att tillgå i bokhandeln. Erhålles endast från

E. P. HOLMVALLS FÖRLAG
BIRKAGATAN 9 v., 2 tr.
STOCKHOLM.

Drick Eder till välmågan!

Radiums Fruktsalt är vad Ni behöver. Utmärkt medel för dålig och trög mage, svindel, magsyra, samtidigt renas blodet.
Ensam tillverkningsrätt
A.-B. RADIUMFABRIKEN Stockholm.
2 fl. sändes franko över hela Sverige.
Säljes endast i originalfl. à 2:50 1/1.

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 7 38 och 729 93.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Klippans Sommarteater.
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållpl.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.
Den stora publiksuccésen
För fulla segel
Sjömansliv med sång och dans i 3 akter.
Dans till kl. 1/2 12 e. Bilj. fr. kl. 6. Tel. Finnboda 3. **Piltar.**

Haga-Teatern
— Direktion: Uno Lindholm. —
Kl. 8 precis:
Ljungby horn
Biljett best. å Tel. Vasa 6 efter kl. 4 e. m.

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning **genom att bistå i prenumerantupptagningen.** Den kamp, vi tagit oss an, är av den art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna krönas med framgång.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: **Nationen,** Södra Kungstornet, **Stockholm.**

Prenumerationsblankett,

(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för senare halvåret 1927.

Namn: ....

Adress: ....

Namn: ....

Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5: 25 kr., Kvartal 2: 75 kr.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Inväg Edra kaffefrukoster på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
Metropol
DANS TISDAG OCH TORSDAG. Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN
Fredagen den 1 Juli 1927.

STOPP! Köp motorcykeln RUDGE WHITWORTH om Ni vill ha en god och pålitlig landsvägsmaskin. Kr. 1,375:- med el. belysn.
Generalagent:
STACH & C:o
SVEAVÄGEN 94, STOCKHOLM. Telefon 86263.
Återförsäljare antagas. Gamla maskiner tagas i byte

Nordens enhet.

(Forts. fr. sid 1)

hov av att bilda en enhet och tillsammans varda en makt. Det var 1800-talets skandinavism, en rörelse präglad av ytlighet, stora och klingande tal med små och förkrympta tankar. Det var en yppig vegetation av sentimentalitet och fraser, men huru ihåligt och falskt det hela var blev klart i nödens stund, då festyrikens löften skulle infrias, då brödrafolket på andra sidan Sundet hade att utkämpa sin tragiska strid mot den preussiska övermakten. Poeternas, festernas och de politiska kannstöparnas skandinavism fick dödsstöten. En grym verklighet hade visat, att denna skandinavism ställt sig falska mål och byggt på falska förutsättningar.

Åren gingo. Katastrofen för skandinavismen skapade för lång tid framåt en sund skepsis. Nordens folk lärde sig se nyktrare och klarare på sin ställning och sina möjligheter.

Allt sedan 1814 bestod en union mellan Sverige och Norge. Den var från början byggd på falsk grund och kunde därför icke uthärda verklighetens påfrestningar. Här är icke platsen att repetera vad som skedde år 1905. Må det vara mig tillåtet att som svensk uttala den övertygelsen, att vad som skedde var det bästa och att folken å ömse sidor Kölen genom det sätt, varpå krisen löstes, gåvo världen ett lysande föredöme i fråga om vilja till rätt och fred. Med vad som skedde 1905 stod äntligen även Norge efter århundradens osjälvständighet och efter att mer än någon annan ha varit den förlorande parten i flydda tiders unionspolitik som en fri och självständig nation. Vilken vinning för freden och friheten i de nordiska landen var icke denna nya tingens ordning!

Genom den hårdaste fred, som Sverige någonsin slutit, freden i Fredrikshamn, hade kamraten från 600-åriga öden brutalt skilts ut ur den nordiska familjen och lagts under en främmande stormakts välde. Det var icke underligt, att de tre nordiska folk, som efter århundradens strider och förvillelser vunnit frihet och självständighet för egen räkning, sågo m. känslor av oro o. förhoppningar dit österut och frågade sig, om icke också för Finlands folk frihetens morgon skulle gry. Särskilt för oss svenskar var frågan om Finland en hjärteangelägenhet. Svensk kultur o. sv. rättsordn. hade sedan århundr. djupa rötter i Finland. Och diktare, sådana som Runeberg och Topelius, gjorde med sina skapelser den gemensamma svenska vitterheten sådana tjänster, att den utan dem skulle sakna några av sina stoltaste tillgångar.

Världskriget kom och i dess spår den stora ryska revolutionen. Finland vann sin frihet åter. Det var glädje i nordanlanden. Och när i slutuppgörelsen efter det fruktansvärda världsdramat brödrafolket på andra sidan Sundet hade lyckan att med sig återförena vad våldet berövat detsamma 1864 så började i sanning en ny tid för Nordens folk. Redan under världskriget hade Danmark, Norge och Sverige såsom neutrala stater trätt i den intimaste samverkan med varandra. De kände instinktivt, att den enes öde skulle vara oupplösligt förknippat med den andres. De satte in alla sina krafter på uppgiften att hålla sig utanför den stora folkslaktningen. Det var en svår och många gånger till synes hopplös uppgift. Att den icke förty kunde lösas var i allra högsta grad beroende på de band av solidaritet o. inbördes förtroende som under dessa fruktansvärda år knötos mellan de tre folken. Det tarvades klokhet, smidighet och omsikt. Det tarvades takt, gott omdöme och aldrig sviktande ansvarskänsla. Det tarvades också förmågan att mitt under upprörande rättskränkningar behålla huvudet kallt och icke falla för frestelsen, att inför aldrig så lockande förespeglingar ge sig ut i det blodiga äventyret. Det är från olika sidor omvittnat, vad denna otvungna och förtroendefulla samverkan hade att betyda. Den öppnade, om man så vill, vägen t. en ny skandinavism, som lärt att det förflutna och därför omsorgsfullt undvek dettas misstag. Det var också som om detta prov i hårda och fruktansvärda tider på en gång rensat ut de gamla unionstankarnas romantik och ändå gjort dessa tankar mera klara och levande än någonsin. Krigsåren hade uppenbarat att Nordens folk verkligen kunde utan slitningar i sitt samliv uppträda för gemensamma intressen och mål.

Det var helt naturligt att tillkomsten av Nationernas Förbund och de nordiska staternas inträde i detsamma skulle medföra att de inom Förbundets ram fullföljde den gemensamma politik som erfarenheten ådagalagt vara både fruktbringande och möjlig.

Är det månne endast en tillfällighet, att inom Nationernas Förbund det fogat sig så, att, när helst det gällt Förbundets livsviktigaste principer, när helst det gällt att slå vakt om rätten mot orätten, när helst det gällt att hävda grundsatser gentemot falsk och farlig opportunism, så ha Nordens länder stått i främsta ledet? Nej, det är för visso ingen tillfällighet. Ingenting vore mig mera fjärran än den stoltserande rashögfärd som offentligen yves och bröstar sig över att vara något förnämligare än alla andra. Och dock kan det icke hjälpas, och därom bär historien i rikaste mån vittnesbörd, att olika raser fått olika gåvor, olika förträffligheter att förvalta. Det finns i våra nordiska folks innersta livssyn en sällsamt stark och levande respekt för rätten.

Vad är det som gör, att vi enskilda medborgare här i våra länder icke behöva gå väpnade till tänderna på vägar och stigar? Jo, det är den rättssäkerhet som tillförsäkras oss såsom individer genom rättsordningen själv. Självförsvarets uppgift har för individen överflyttats på och övertagits av det allmänna. Genom att försvara rättsordningen försvarar därför individen sig själv. I den mån rättsordningen kan vidmakthållas i styrka och sundhet, har den enskilde garantier för att få leva i fred och att, om han ofredas, våldsverkaren får sin vederbörliga näpst. En för alla lika gällande lag, och en domstol, som dömer efter denna lag, och en makt, som sörjer för att domen går i verkställighet och att rättskränkaren får sin näpst, äro de hörnpelare, på vilka den individuella rättssäkerheten vilar. Det är onödigt att peka på den oerhörda betydelse, det har, när den enskilde, hur ringa och oansenlig han än må vara, kan gå till rätta med vem det vara månde, få sin angelägenhet avdömd av opartisk domstol och få ut sin rätt, när han förfördelats. Rättsordningen blir i sådant fall ett hägn och ett skydd för såväl den ene som den andre. Och var och en vet, att just i vidmakthållandet och utvecklandet av den gemensamma rättsordningen, i försvaret för den och dess principer ligger innesluten d. enskildes garanti att åtnjuta nödig rättssäkerhet. Det är just detta betraktelsesätt, som äger sin fulla tillämpning på förhållandet nationerna emellan. Liksom individen så behöver också nationen en garanti för att få leva i fred, ett visst mått av rättssäkerhet. Och liksom när det gäller individerna, intresset av en sund rättsordning måste vara störst för de små i samhället, så måste när det gäller nationerna de små nationerna ha det största intresset av att en rättsordning kommer till stånd. I en tid då teknikens enorma utveckling gjort ett krigsutbrott till en oöverskådlig katastrof, i en tid där de små nationerna ha större utsikter att krossas och trampas ihjäl, i en sådan tid har kravet på en internationell rättsordning praktiskt taget blivit ett krav på liv och död för de små nationerna. Det måste med andra ord skapas icke blott en folkrätt och en domstol som dömer efter denna rätt, utan även en sanktionsmakt som näpser den som antingen vägrar att hänskjuta sin sak till rättslig reglering eller när rättens utslag fallit vädjar till våldet. För de nordiska staterna med deras geografiska läge och deras otillräckliga folkresurser att bjuda en överfallande stormakt spetsen har därför enligt sakens natur försvarsproblemet framför andra blivit att medverka just till skapandet av den nationernas rättssäkerhet, som från den enskilda nationens skuldra avlyfter bördan att i nödens stund genomföra ett hopplöst självförsvar och i stället låter uppgiften att värja sig själv sammangå med uppgiften att värna om den rättsordning, under vilken man lever.

Väl är det sant, att verkligheten ännu på långt när icke erbjuder den rättsordning, genom vars försvar den enskilda nationen försvarar sig själv. Väl är det sant, att folken ännu i största utsträckning äro hänvisade till att reda sig själva. Och dock är det ett obestridligt faktum, att den idé, för vilken Nationernas förbund är ett uttryck, är så djupt och innerligt förknippad med mänsklighetens sundaste självbevarelsedrift, att man med en lätt parafrasering av ett gammalt berömt uttryck skulle kunna säga: "om Nationernas förbund icke funnes så måste det uppfinnas".

Här ha de nordiska folken klart fattat sin historiska uppgift i sikte. Deras utrikespolitik har fått ett gemensamt mål. Deras bästa strävanden ha fått en positiv riktpunkt. De ha att på internationellt fält odla de rättstankar, som de med sådan framgång odlat och gjort fruktbärande i sina egna nationer. Här finns icke plats för ledare och ledda, herrar och tjänare. Den samverkan, varom här är fråga, är en samverkan i frihet o. självständighet. Kalmarunionens ödesdigra missgrepp skall icke och får icke upprepas. Den falska skandinavismen med sin lyrik o. frasrika sentimentalitet tillhör ett avslutat och gravlagt skede. Nordens enhet är icke längre endast ett tomt ord. Det har blivit en realitet. Det är en enhet, som icke vilar på lösa konstruktioner, icke är uttryck för inbillade behov, icke är produkt av tillfälliga och okritiska stämningar. Det är en enhet, som har fast grund i den nya verklighet, där fyra nationer leva sitt eget fria, självständiga liv under öppet och absolut förtroende för varandra och under den levande känslan av ett gemensamt ansvar för den nordiska odlingen och dess framtid.

Gå vi till rättsväsendet, så konstatera vi hurusom strävandena att bygga upp de nordiska ländernas rätt på enahanda principer gjort betydande terrängvinster. På den svenska regeringens initiativ ägde i november 1909 en konferens rum i Stockholm, där för Danmarks, Norges och Sveriges vidkommande dryftades ett program för gemensamt lagstiftningsarbete i de tre rikena. Man enades om en rad programpunkter inom obligationsrättens och familjerättens område såsom särskilt lämpad för ensartad lagstiftning. Principen har varit att i de fall, där inga särskilda förhållanden lägga hinder i vägen, utforma lagstiftningen på likartat sätt. Därigenom har gjorts rättvisa, icke blott åt gemensamheten i kultur och allmänt rättsmedvetande, utan även åt strävan att slå allt fler bryggor de nordiska folken emellan. Det samarbete, som inletts och äger rum på detta område, står även det helt och hållet i frihetens och självständighetens tecken. Man bekräftar endast i rättssatsernas utformning den gemenskap i syn och uppfattning som faktiskt föreligger.

Då vi tala om gemensamhet i nordisk kultur, så låt oss också tänka på instrumentet, varigenom våra tankar bringas till uttryck, låt oss tänka på det språk, som tregrenat sig men vars tre melodier dock äro så i släkt med varandra att vi alla förstå dem. Vilken oerhörd ynnest av naturen är det icke att vi utan tolk kunna förstå varandra över gränserna, att våra språk i all sin individuella egenart äro gemensam egendom. Varvid skola vi väl förlikna dem? Huru skola vi rätt angiva deras väsen? Mången gång har det synts mig att de äro skapelser av den natur, i vilken folkstammarna leva. Tag danskan! Den är som böljeskvalpet i Sundet och Bälten. Den har det lätta behagfulla, mjuka, leende och gemytliga kynne, som är eget för de danska öarna, och den är en bild av landet, över vilket vinden spelar från haven och där lövdungarna omväxla med böljande vetefält, landet, där inga fjäll och skogar bryta slätternas linjespel. Den är glädjens, kvickhetens och satirens instrument. Den var som skapad för Andersens sagor. Så ha vi norskan. Av Nordens språk har den framför de andra i själva sin rytm och klang blivit tolk för det storslagna, djärva och fantasifulla. Danad i ett land, där naturens motsatser träda en skarpare till mötes än annorstädes, ett land, där fjordar och väldiga fjällryggar dra gränser och barriärer, har den i sitt eget liv fått illustrera denna motsatsernas poesi. Striden om dess rätta gestalt är ett vittnesbörd om dess förbryllande rikedom.

Vi svenskar fingo ett land, stängt västerut av de stora fjällen, i norr o. söder av den stora skogen, i öster av havet. Det var metallklang i bergen och svårmod över skogslandskapen. Språket kunde icke vara tolk för ett folk sammanvuxet med denna natur utan att självt bli kargt, hårt och metalliskt. Men även metallklangen är musik och suset i skogarna är det icke mindre. Mitt i sin karghet och hårdhet har det svenska språket därför blivit icke blott "ärans och hjältarnas", som Tegnér säger, utan även sångens såsom kanske intet annat.

Även i Nordens länder blev kristendomen den officiellt vedertagna religionen. Den vann dock icke sin seger utan hårdnackad strid. Det var något i nordiskt väsen som revolterade mot den kristna världsåskådningen. Och denna revolt har i själva verket aldrig kunnat nedslås. Kristendomens livssyn kan aldrig gå nordbon riktigt i blodet. Det asketiska, världsfrånvända och självförnekande draget i den kristna livsåskådningen stämmer icke överens m. det nordiska kynnets positiva och livsbejakande väsen. Och just därför att protestantismen med sin frihetsprincip står detta kynne närmare, så ha de nordiska folken haft så mycket lättare att anamma reformationen. Det finns i luthersk psalm och luthersk predikan ett drag av frodig o. obändig livsbejakelse, ett drag av den hedendom, som kristendomen formenade sig kunna besegra, ett drag av det glada och ljusa trots, som livets fiender aldrig lyckats kuva. Religiositet i betydelsen av metafysiskt behov är förvisso ett de nordiska folkens adelsmärke. Men denna religiositet är i grund och botten mera släkt med den nordiska naturen och dess egenart, mystik och förtrollning än med några gammaljudiska mytologier. En svensk diktare har i ett inspirerat ögonblick givit följande vackra tolkning av denna religiositet:

Och om nu drömmens land blev ditt
där själva natten lyser vitt,
om soln för dig mot kölden stritt
en gud för dina öden —
du hjärtats flöde, sjud och rinn
som nyjäst vin, du själ, förbrinn
med solskensgnistan i ditt sinn
för vad du mest ser ljust och fritt
och vinn dig själv i döden!

Må det icke anses förmätet om jag på en dag sådan som denna då jag har äran att tala till nordisk arbetarungdom, en ungdom som förvisso är kallad att i Nordens länder för årtionden framåt spela en stor och betydelsefull roll, tar mig friheten att erinra därom att det icke är folkens kvantitet men väl dess kvalitet som är avgörande för deras roll i historien. Vad var väl Perikles' Aten i fråga om folkmängd i jämförelse med många andra? Och dock — nämn mig ett folk, som gripit djupare och varaktigare in i västerländsk kultur och civilisation än det förunderliga släkte, som byggde och bodde på Akropolis sluttningar! Nämn mig ett folk, som trots sin svaga och lösa statsbyggnad blev en rikare och större kraft i vår världsdels utveckling än detta! Det var icke mängden som fällde utslaget, det var de andliga egenskaperna. Det är ett falskt och bedrägligt betraktelsesätt, när man mäter en nations betydelse och värde med dess folkmängd som måttstock. Det avgörande är och förblir dess andliga halt, reningen hos dess intellektuella och moraliska värld, kort och gott beskaffenheten av dess dygder. Historien har visat, att så är fallet. De nordiska folken ha därför så mycket mindre anledning att se mörkt på framtiden och tänka lågt om sig själva, som de representera kanske det yppersta kulturvirke, som västerlandet har att uppvisa. De ha, om några, förutsättningen att värda kulturdemokratier, som mitt i en värld av förfall och barbari hålla vettets och humanitetens facklor brinnande i sina händer. De äro små för dem som rätta sig efter statistikens uppgifter. De äro stora för dem som se till den andliga halten. Men just därför ha de en stolt och stor mission att fylla i folkens samlevnad. Ingen kan skäligen misstänka dem för att på utrikespolitikens fält fullfölja egoistiska intressen. De ha i det förflutna haft sin Sturm- und Drang-period. De ha spänt bågar, som brustit. De ha tuktats av hårda öden. De ha upplevat en stormaktsställnings sötma och bitterhet. De ha prövat falskheten och bedrägligheten i en politik, som icke respekterar nationernas självbestämningsrätt. Med rena händer och rena avsikter deltaga därför Nordens folk i den internationella politiken, icke för egen vinnings skull, men för att efter måttet av sina krafter och med den auktoritet som upphöjdheten över egoistiska intressen förlänar hjälpa till att bereda ökat utrymme åt rättvisans och humanitetens grundsatser. I demokratiska stater sådana som våra, där folket fritt bestämmer över sina egna öden såväl inåt som utåt, där ligger det makt uppå att den ungdom, som växer upp och bereder sig att träda i de gamles fotspår, går till värvet med levande känsla av ansvarets och pliktens storhet.

Jag nämnde ordet kulturdemokrati. Det är ett ord som förpliktar. Förpliktelsen är dubbel i en värld, där våldet mångenstädes sitter i högsätet och där den andra parten i samhällsstriden betraktas icke som meningsmotståndaren, som skall övertygas o. vinnas med förnuftsskäl, utan som fienden, som skall utrotas med eld o. svärd. Det är vargatider för kulturdemokratins idé. Det är som om den onda makt, som var lössläppt i världskriget, valt ett nytt verksamhetsfält. Det är som om krigets princip här och var skulle ha upphöjts till styrelsesättets. Glömmen icke, I unge, att den statskonst, som ger spelrum åt dessa ondskans demoner och medvetet spänner dem för sin triumfvagn, den är, under vilken skylt den än må uppträda, en fiende till den humanitetens livssyn, förutan vilken livet icke är värt att leva. Glömmen icke, I unge, att våld föder våld, blod ropar på blod. Shakespeare såg djupt och rätt när han skrev:

Blodiga läror, lärda ut en gång,
gå ofelbart igen och drabba främst
uppfinnaren. Rättvisans säkra hand
frambjuder åt vår egen mun den giftdryck,
som vi ha blandat till.

Arbete och kunskap, de produktiva viljans och det upplysta vettets förbund, se där en lösen, som nordisk arbetarungdom bör göra till sin. Därest så sker, så blir den grundval, på vilken Nordens skilda folk samverka, lagd starkare och solidare än någonsin.

Og see — Fostbrødrelaget er ej slukket
Af tunge sekleis skjæbnesvangre Storm:
Fornegtet, glemt, forbrudt og sønderhugget,
Mens Livet gjæred uden Maal og Norm
Dets skjønne Tanke atter er opdukket
Af Tidens Strømning i en bedre form

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Frimurarehotellet.
LUND.
Grand Hotell.
MOTALA.
Stadshotellet.
NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje N:r 2.

Dåsighet och Olust
är enligt vetenskapen bevis på dåligt blod och otjänliga ämnen i kroppen, gifter som måste rensas bort.
Fruktsalt-Samarin renar effektivt blodet, befriar magen och tarmarna från osunda samlingar, uddriver den skadliga urinsyran från kroppen, är välgörande för levern och njurarna.
Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring vilket sätter kroppen i god form, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin.* Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering.

"Världens herrars" kongress.

(Forts. fr. sid 1)

dominerande maktställning inom landet kunde påräknas. Äran för vårt land att fått hysa kongressen är alltså tämligen måttlig. Hava herrarna inom Den Gyllene Internationalen förestält sig, att hrr Wallenberg och Bonnier äro ett med svenska folket, hava de storligen misstagit sig.

I samma ögonblick den storartade kongressen gick av stapeln hitsändes från U. S. A. ett meddelande, att Amerika livligt hoppades på framgång åt strävandena att rasera Europas tullmurar men för sin del önskade stå helt utanför — en förklaring som ger en antydan om, vilka utomordentliga fördelar för egen räkning Nya världen väntar av den planerade handelsavrustningen i den Gamla. Att husen Wallenbergs och Bonniers ledande organ Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter och deras "nationalekonomiska" auktoriteter med professor Gustaf Cassel i teten helt och fullt gingo in för vår ekonomiska nedrustning, var endast vad som kunde förutses. Annat hade ju heller ej väntats av vår nuvarande regering på Israels nåd, vars t. f. utrikesminister, statsrådet Pettersson, entusiastiskt tillkännagav svenska regeringens sympati och anslutning till planerna. En ynkligare självuppgivelse har man väl knappast skådat. Man frågar sig, om regeringen Ekman verkligen haft befogenhet att göra en slik oförbehållsam förklaring i Sveriges namn? Hade ej riksdagen bort tillspörjas rörande en för land och folk så betydande fråga som den det här gällde?

Den part, som heter svenska folket, har ännu icke sagt sitt ord beträffande herrar världsbankirers ekonomiska raseringsplaner. Vi tvivla icke på, att det ordet kommer att draga ett brett streck över de uttalanden, som å dess vägnar nu gjorts. Sin suveränitet, sin frihet och sin självbestämningsrätt, sina mest vitala intressen offrar det ej för blotta äran att få tjäna Den Gyllene Internationalens dunkla syften.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5896 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

Nr. 27. Fredagen den 8 Juli 1927. Årg. 3

Frihetstidens senare skede.

Furstbiskopen av Lübeck, Adolph Fredrik, en ättling av Vasahuset, som under Fredrik I:s tid valts till svensk tronföljare, var en fridens man, som hälst sysslade vid sin svarvstol, i sina mekaniska verkstäder och laboratorier, en varm befordrare av hantverk, industri, arkitektur o. vetenskap; i Vetenskapsakademiens ägo finnas en mängd fysikaliska apparater som tillhört konung Adolf Fredrik. Han var lyckligt gift med Fredrik den stores syster, som emellertid i hög grad var sin brors syster och förty arbetade för konungamaktens utvidgande. Tiden var dock icke mogen därför; väl lågo hos stora delar av befolkningen sympatierna åt det hållet, men de envåldiga Riksens ständer slogo hänsynslöst på ryska tsarers eller bolsjevikers vis, ned all opposition mot deras innehavande suveräna majestät. Utan att lagliga bevis funnos för, att han deltagit i en konstaterad sammansvärjning för kungamaktens höjande, avrättades 1756, ett offer för "Frihetstiden", greve Erik Brahe till Rydboholm, utanför tappan till sitt ägande palats vid Riddarholmstorget (nu riksarkiv). Ständerna meddelade jämväl drottningen, att enligt Guds och Sveriges lag hade de bort göra med henne på samma sätt som med greve Brahe, men nåd skulle för denna gång få gå före rätt.

Fredrik I, andligen förödd av erotiska utsvävningar, hade av bekvämlighetshänsyn skaffat sig en namnstämpel för att slippa fatta pennan. På sekreta deputationens förslag beslöto ständerna 1756 att om Adolf Fredrik vägrade underskriva rådets beslut i utnämningsfrågor, rådet hade rätt att använda en kunglig namnstämpel. Den kommission, som 1755 tillsatts för att medla i tvist mellan konungen och rådet, ställde sig på rådets sida och konstituerades därefter såsom en politisk domstol, fängslande alla misshagliga; det är typiskt för "Frihetstiden" att den sålunda förfogade över det föraktligaste av alla partivapen, en över rättegångsformer och lagar stående, om den ryska tjekan påminnande domstolskommission, som gick det härskande partiets ärenden. Det då rådande statsskicket betecknades av riksrådet C. G. Tessin såsom ett "imperium monarchico-democraticum", där ständerna äga rätt stifta lagar och i sista hand sköta förvaltningen; rådet är ständernas valda ombud, som å deras vägnar råder konungen, och konungen en dekoration, som vid tredska kan ersättas med en av rådet förvarad namnstämpel. — Vid extremt riksdagsstyre kan det emellertid ovanom majoriteten tarvas en konungsman, som känner det personliga, odelade grundlagsenliga ansvaret för landets bästa vila å sina skuldror och vid behov, exempelvis, när det är fråga om bevarandet av ett nödvändigt försvar för fostrjorden att utan eftergift handlar efter samvetets röst för landets väl.

Inom riksdagen hade striden fortsatt mellan hattar och mössor. Sedan hattarnas skuldregister ökats med det pommerska kriget (1756 — 1762) hade mössorna kommit till makten. De förföljde kanske ännu mer än hattarna sina politiska motståndare. Av en obetydlig anledning hade mössregeringen 1768 kommit i tvist med kammarkollegium, som i ett memorandum något kritiserat regeringens utslag i ett ärende, som förut avdömts annorlunda i kollegiet, och anbefallde hos justitiekanslern åtal mot ämbetsverket för majestätsbrott, fastän kungen själv stod utanför tvisten och vägrat sin underskrift på regeringens skarpa skrivelse till kollegiet. Mössregeringen tillsatte en olaglig extraordinär domstol, som skulle döma kollegiet, och de utsedda domstolsledamöterna voro regeringens partivänner, varigenom en fällande dom för majestätsförbrytelse var given beträffande kollegiets president, som var en av hattarnas ledande män. Kronprins Gustaf, sedermera Gustaf III, fastän blott 22-årig visade emellertid redan nu, att han förstod att begagna sig av svåra situationer till sin fördel. Han följde sin far till konseljen och uppläste där konungens protest mot den olagliga domstolen och förklarade, att om riksdag ej genast sammankallades, skulle konungen abdikera. Rådet bestred konungens rätt att aveäga sig regeringen och gjorde antydningar om, att han kunde helt ersättas med den kungliga namnstämpeln. Kronprinsen var i verksamhet och besökte personligen alla kollegierna. Å andra sidan sökte Ryssland och Danmark, som hade intresse av Sveriges svaghet, att stödja rådsherrarna, som vägrade sammankalla riksdag. Bergs-, krigs- och kommerskollegierna samt kammarrevisionen sam-

(Forts. å sid 4.)

'Handelskammarekongressen' — en succès eller ett fjasko?

Världsbankirernas "handelskammarkongress" i Stockholm tillhör nu, för att använda ordförandens, hr K. A. Wallenbergs, uttryckssätt, historien. Rörande resultatet därav råda särdeles delade meningar. Avslutningsakten präglades av idel tillfredsställelse och entusiasm. I talen, som då höllos, konstaterades kongressens succés; meddelanden, ingångna fr. andra håll än kongressledningen själv, tyda dock på att med succé var det både si och så. Särskilt inom amerikanska och tyska kretsar skall, enligt vad upplysts oss, hela tillställningen ha betraktats som tämligen misslyckad. Betecknande för stämningen på dessa håll voro helt säkert vissa betydande amerikanska tidningars sätt att behandla kongressen. New York Times innehöll en artikel, vari det bl. a. hette, att "de amerikanska delegaterna vid Stockholmskonferensen måst avlyssna så många framställningar o. förslag, att det till slut måste ringa i deras öron···· Att amerikanerna mottogo professor Cassels förslag med tystnad berodde uteslutande på, att de alldeles tappade andan". Andra amerikanska tidningar konstaterade det ringa intresse kongressen lyckats tillvinna sig i U. S. A. — "Det är", yttrade Herald Tribune spefullt, "Atlantflygningen, som lagt beslag på tidningarnas intresse·· Hela denna historia (trade barriersförhandlingarna) ha förlänat förhandlingarna ett intryck av overklighet". (I Amerika råder nämligen det märkliga förhållandet, att trots Wallstreet det rent amerikanska intresset spelar en mycket betydande politisk roll i staterna). Med ungefär samma ögon lära åtskilliga av de tyska delegaterna hava betraktat världsbankirernas stora séance i Sveriges huvudstad. Flera av de mest betydande tyska delegaterna brydde sig aldrig om att ens resa till Stockholm, och åtskilliga av de hitresta tyskarna återvände efter några dagars deltagande i kongressen till sina hem i Tyskland, sedan de väl kommit på det klara med dess verkliga syften, så att den tyska delegationen till slut mest

(Forts. å sid. 4.)

Den svenska statsmakten göre sin plikt!

Den märkliga toleransen från statsmaktens sida gentemot de judiska revolutionsssträvandena på svensk grund vittnar kanske mer än något annat om, i vilken grad vi här numera råkat under herrar israeliters välde. I äldre tider hade processen gjorts kort med vederbörande "reformatorer" i främmande sold. Nu hava de tolererats som en fullt lojal svensk part, hava medgivits representationsrätt i Sveriges riksdag, i svenska kommunala församlingar o. s. v. och hava behandlats med en hänsynsfullhet, som vore de rent av den legitime arvingen till svenska kronan. Därhän är det gånget i vårt land! Såsom belysande för verklighetsläget kan nämnas, att olika svenska regeringar i detalj varit underrättade om de i hög grad samhällsfarliga konspirationerna och kunnat vidtaga de nödiga åtgärderna för stoppande av den olagliga trafiken, om de så velat — **men** de hava ej velat eller kanske rättare sagt icke vågat eller fått sågöra för sina höga beskyddare inom den israelitiska sfären, som energiskt hävdat kravet på "tolerans". Det är under sådana förhållanden säkerligen mera tur än skicklighet att vi hittills lyckats undgå katastrofen, varför vi säkerligen i ej obetydlig grad ha att tacka Stockholms pliktmedvetne och energiske polismästare, hr Hårleman som städse varit på sin vakt — något som renderat honom en den hänsynslösaste förföljelse från den judiska pressens sida. Israelitiske högskoleprofessorn Bendixons aktion i Stockholms stadsfullmäktige var härvid nog så betecknande. Men "Stockholms stadsfullmäktiges grand old man" (Bonnierska Dagens Nyheters benämning) aktar sig nog i dag för att offentligt uppträda som herrar revolutionärers försvarare gentemot den svenska polismakten, ty vinden har vänt sig, tack vare den upplysning i saken, som i senare tid spritts.

Det råder intet tvivel därom, att ej den svenska statsmakten uraktlåtit sin självklara plikt, då den underlåtit att hänsynslöst beivra de landsförrädiska omstörtningsstrãvandena. Den har härigenom även ställt sig själv vid skampålen. Som förhållandena på skilda håll ute i världen och även hos oss numera utvecklat sig, borde den av sig själv inse det olämpliga i ett fullföljande av den hittills omfattade "tolerans"-politiken. Väl visar den ej i dag fullt samma hänsynsfullhet visàvis herrar revolutionärer som tidigare, t. o. m. den liberala pressen ser sig nu nödsakad en smula moderera sina "tolerans"-begrepp. Men den svenska opinionen är ej nöjd härmed: den fordrar oavvisligt ett slutligt, radikalt uppröjande av det revolutionära nästet här i landet och de ansvariges i såväl första som andra och tredje hand bestraffande. I Norge har man ändligen på allvar tagit itu med herrar världsrevolutionärer och gått i författning om husundersökningar hos därvarande ledande kommunisttidnings lokaler samt en del ledande revolutionärer, av vilka fem häktats. En mängd trycksaker m. m. ha härvid beslagtagits. Inskridandet skedde närmast med anledning av en mot England igångsatt aktion från kommunisthåll i samband med det brittiska eskaderbesöket i Oslo. En liknande kampanj var som vi veta även iscensatt hos oss vid de engelska krigsfartygens besök i Stockholm. Men här uraktläts naturligtvis något som helst kraftigt ingripande. Det kan nu emellertid vara nog med tolerans! Den svenska allmänheten har för länge sedan tröttnat på myndigheternas omotiverad hänsynsfullhet. Den fordrar nu, att det göres rent hus med revolutionsrörelsen på svensk grund. Det lär inte vara okänt av vår polismakt, var revolutionärernas vapen- och ammunitionsförråd åtminstone tidigare funnits förvarade och vi förmoda icke heller var de f. n. finnas. Vad som nu måste uppställas som ett ovillkorligt krav är alltså: e n g e n e r a l r ä f s t v a r i g e n o m ä n d l i g e n l ä g g e s b e s l a g p å v e d e r b ö r a n d e s v a p e n- o c h a m m u n i t i o n s f ö r r å d e t c. o c h d e t s v e n s k a s a m h ä l l e t b e f r i a s f r å n d e t h o t, s o m d e n j u d i s k a r e v o l u t i o n s r ö r e l s e n a l l t-

Israels stora plan för världens erövring.

Några kompletterande förklaringar till Sions Vises hemliga protokoll.

(Forts. fr. nr 25).

I ett november-nummer av Moskoffskija Vjädomosti av år 1910 ingick en artikel av V. Thur, benämnd "De hemliga judiska programmen". Se här, vad som skrives i denna artikel:

"Under de senaste 50 åren har världen uppskakats av ett icke ringa antal revolutionära katastrofer, och var och en av dessa katastrofer har med jättesteg fört judefrågan framåt. I Ryssland lyckades, oaktat den genialiska "Hertzensteinska" förberedelsen, revolutionen ändå icke fullständigt, men mycket har ändå utverkats av judarna, tack vare händelserna under åren 1905—1906. Aldrig har man sett en sådan hoppfullhet hos judarna, som på de senaste judiska mötena. Till riksduman har redan inlämnats ett projekt om judarnas likställighet, undertecknat av ett betydligt antal dumamedlemmar. Ännu mera hava judarna redan fått de facto. Från Wittes tid härstammar en i administrativ ordning utgiven serie cirkulära föreskrifter, genom vilka gränsen för judarnas bosättning, tidigare svagt bevakad, blivit helt lätt överskridbar.

Det ryska upproret, som demoraliserat och ruinerat rotbefolkningen, har visat sig vara obetingat fördelaktigt för judarna. En omständighet, som är att tänka på.

För omkring fem år tillbaka berördes i den ryska pressen de som framträdde under form av "de Pragska föredragen", hänförande sig till år 1860, och "de Sionska protokollen" från så gott som vår tid. Enligt några forskares påstående har frimureriet upplevat en allvarsam evolution. Detta, som man antagit, fredliga förbund av filosofer och filantroper har råkat under judiskt inflytande och har förvandlats till en vådlig organisation, som strävar att tillintetgöra den kristna regimen för att på dess ruiner grunda ett judiskt världsvälde.

Om "de Pragska föredragen" endast framlägga teoretiska vägar och medel till uppnående av ett judiskt världsvälde, så bekräfta redan "de Sionska protokollen" riktigheten av dessa teoretiska slutledningar och resultat genom exempel och yttringar av mångårig praktik. Men flertalet ryska män har med skeptiskt löje bemött de judiska planernas avslöjande, som en sensationell bagatell. Tvivelaktigheten av de "Sionska protokollen" framkallade icke ens ett allvarligt försök till granskning.

En lättsinnig skepticism har i allmänhet icke något rättfärdigande; hos oss har den ständigt åstadkommit en atmosfär av försumlighet, vilken endast har retat aptiten hos våra listiga och trolösa inre och yttre fiender.

Det är skräckinjagande att ignorera innehållet av dokumenten, vilka som en spegel återgivit hela intrigen av de de senaste revolutionerna. Om de "Sionska protokollen" äro verkliga eller förfalskade, så tjäna de oss i alla fall som förklaring av våra inre oroligheter.

"Med sitt relativa fåtal" — säger författaren till en nyligen utkommen bok, Djemtschenko — "äro judarna själva icke i stånd att i öppen strid besegra grundbefolkningen, på vilken de parasitera, och därför hava de uttänkt medel till gojernas självtillintetgörelse genom skickligt genomförd desorganisering av dem och de därav härflytande inre stridigheterna i deras kretsar."

"Om guldet är den första makten i världen" — förklara "de Pragska föredragen" — "så är pressen den andra. Vi uppnå målet endast, om pressen råkar i våra händer. Våra män böra leda de dagliga tidningarna. Vi behöva stora, politiska tidningar, vilka bilda den allmänna meningen, kritiken, gatulitteraturen och scenen."

Om guldet är ingenting att säga. Pressen övergår även i hela världen i de judiska händerna. För icke länge sedan meddelades, att nästan alla de förnämsta Wiener-tidningarna tillhöra stora bankirfirmor — t. ex. Rotschilds bank äger ett så solitt organ som "Neue Freie Presse". På många ställen i världen har det liksom i Newyork uppstått farliga tidningstruster.

Det finnes en makt, som är oupphåeligt självförnekande och därför naturligen beskyddar allt det svaga — Monarken.

"Vi hava ersatt" — säges det i "de Sionska protokollen" — nationens överhuvud med dess karikatyr — med republikens president . . . tagen ur folkhopen, ur kretsen av våra kreatur . . . Det är den första minan, utlagd under gojim-folken."

Och i själva verket är den av "de våra" ledda pressens förhållande till den monarkiska principen antingen öppet fientlig eller förrädiskt undergrävande.

Framgången har t. o. m. överträffat "Sions vises" förväntningar. "I veten ju — påstå dessa vise — att vi förringat de regerande gojernas prestige genom ofta upprepade attentat mot dem från våra agenters sida" . . . Och vidare — "det finnes intet farligare än det personliga initiativet; om det är genialiskt, kan det göra mera än miljoner människor, bland vilka vi hava utsått split."

Vad är här mera: cynism eller bitter sanning?

Om rollen och betydelsen av den liberala hypnosen i spridandet av oroligheter uttala sig "de Sionska protokollen" med särskild klarhet: "Då vi hava nedsmittat rikskropparna med liberalism, med detta dödande gift, har hela deras politiska form förändrats. De hava insjuknat i en dödlig sjukdom — blodförgiftning".

På självupplösningens väg kunna vi icke gå längre.

Nu utropar även "Golos Moskvy" (N:o 260) med bitterhet: "Vi stampa hopplöst på stället, hopplöst förirra vi oss i kretsen av motsägelser".

"Sions protokoll" giva ett klart svar på d. ryska dumhetens fasor: "För att taga den allmänna meningen i sina händer bör man bringa den i villrådighet, i det man från olika håll och sidor framkastar så många motsägande meningar, att de oinvigda gojerna förirra sig i deras labyrint".

Alldeles så går "de våras" press till väga. Må vi taga t. ex. pressens senaste dityramber med anledning av diverse "stora minnen". Det började med Komissarscheffskaja. Därefter fann någon nödigt att "trycka på fjädern" till Muromtseffs firande. Muromtseff var konstitutionalist, parlamentarist — aktiv politiker. Därför måste man antaga, firades han. Och detta gav rätt att säga, att kadetterna höllo mönstring med med sina styrkor. Sedan avlöstes plötsligt Murotseff-oväsendet med Tolstoj-bullret. Och denna samma press tryckte ånyo på fjädern — och samma människor, Muromtseffs politiska beundrare, begynte blomsterhylla stoftet av skriftställaren, som erkände varken politik, stat eller statsform. Tolstoj ärades såsom dödsstraffets avskaffare, och samtidigt firade de Balmachoff, Sipjagins mördare.

Det är hemskt att se hos nutidens människor, vilka förirrat sig i motsägelser, den överhandtagande förnuftslösheten, "en frukt av några liberala fraser". Detta är det inre tillstånd av desorganisation, då "den, vilken tagit påken i hand, är korpral" . . . Och är det en socialist, en av Sions vise eller någon annan — det är alldeles likgiltigt.

"De Sionska protokollen" äro lärorika därigenom, att de giva den kanava och det mönster, efter vilket den kristna kulturens självupplösning i verkligheten utbroderas".

"Sådan är grodden i Moskva av det frö, som satts av "Sions vises" uppdagade hemlighet. På vilket fält detta frö än grott, blott det har grott, skall det i sinom tid giva frukt efter sin art. Detta säger jag dem, inför vilkas ögon dessa rader råka och för vilka "Moskoffskija Vjädomosti" är en kämpe i det fientliga och föraktade lägret.

Se här en röst i samma ämne från andra sidan Atlantiska oceeanen — den har höjts i journalen "Al-Kalemath" (Ordet), som utgives på arabiska språket i Newyork. I denna journal var införd en artikel om den judiska kagalens kamp mot kristendomen. I det redaktören för Al-Kalemath, hans högvördighet, biskopen av Brooklyn, Raphaël, ger plats åt denna artikel, bifogar han ett företal och ett slutord. I företalet anmärker hans högvördighet, att han anser det som sin herdeplikt att varna de kristna och i synnerhet sin [illegible]-

(Forts. å sid. 3.)

Den 8 Juli

Pressens frihet måste återupprättas!

Förklaringen till den rådande urartningen inom det svenska samhällslivet ligger framför allt i den ställning tidningspressen kommit att intaga och som väsentligt förändrat dess karaktär nu mot förr. Det må observeras, att pressen trots allt i vår tid representerar den dominerande faktorn inom upplysningsväsendet, erkänd framom någon annan såsom tolkare av folkets röst och vilja samt därför även medgiven ett bestämmande inflytande å statens göranden och låtanden. Det måste under sådana förhållanden vara mer än väl motiverat att ägna tidningspressen som sådan en ingående uppmärksamhet för vinnande av full klarhet rörande dess faktiska roll i nutidssamhället och det ansvar för det rådande tillståndet, som faller på densamma.

Tidningspressens uppgift var ursprungligen att tjäna det svenska samhället genom att fritt och obundet och på sanningens grund förmedla nyheter och sprida upplysning på olika områden, att ärligt återgiva rådande tänkesätt och stämningar ute bland folket samt att leda den allmänna opinionen i det sannas och rättas anda. Under sin tidigare tillvaro torde den i allmänhet hava bemödat sig att samvetsgrant fylla sin uppgift i det allmännas tjänst och även satt en ära uti att så göra, men tidsutvecklingen har också här skapat en ny grundåskådning och allmänmoral. Det på all världens erövring inriktade Israel hade redan tidigt kommit underfund med vad tidningspressen såsom politiskt, ekonomiskt och kulturellt maktmedel betydde samt inriktade sig med all kraft på dess bringande under sin spira. — Dess ansträngningar kröntes även, tack vare de mångas falhet, med framgång. Vår svenska press är numera praktiskt taget i den främmande usurpatorsmaktens våld, vilken därav smitt ett det giftigaste o. farligaste vapen mot det svenska samhället och det svenska intresset, för de judiska intressena och planerna. Detta vapen har brukats med allra yttersta hänsynslöshet. Steg för steg hava vi av den judiska presspropagandan tvingats ut å sluttande planet mot avgrunden, våra ekonomiska tillgångar hava i största utsträckning evakuerats av herrar israeliter genom provokatorisk lagstiftning och en finanspolitik, som bragt land och folk i ett slavberoende å miljarder under d. judiska storfinansen. I en falsk frihets o. humanitets namn har en förödande kampanj förts mot den svenska kulturen och vårt folk översvämmats av allsköns destruktiva judiska idéer och doktriner, vilkas enda syfte varit att distrahera och förvirra massorna samt föra dem bort från verklighetens värld — till det av Alljuda här eftertraktade tillståndet av allmän upplösning och kaos. Vart denna utveckling fört oss, veta vi i dag: Ett i vansinnets tecken bedrivet slöseri med det allmännas medel, ständigt ökade skatter och pålagor, till statens och kommunernas långivare—ockrare, korruption och demoralisation överallt. Av statens auktoritet återstår numera intet, de en gång fasta punkterna inom den statliga organisationen hava med guldets hjälp upplösts o. staten och folket utplundras på alla tänkbara sätt av en skara riddare av Guldkalven, för vilka allt är tillåtet. Landet går med raska steg mot ekonomisk och moralisk undergång.

Allt detta har kunnat och kanske endast därigenom, att tidningspressen, "det fria ordets språkrör" såsom den med förkärlek kallar sig, gett sig den judiska erövrarmakten i våld. Pressens verksamhet och roll hava radikalt omvandlats mot fordom. Ledstjärnan Sanningen har för länge sedan avskrivits, där frågas icke längre efter svenska folkets väl, upplysningen och propagandan äro så gott som uteslutande inriktade på främjandet av Alljudas strävanden i Sverige, på bekostnad av det egna landet och folket. En vidlyftig apparat har skapats för befordrande av dess månggrenade intressen, och en stor kår av medverkande, publicister, vetenskapsmän, politiker, författare, konstnärer etc. äro i sin praktiska verksamhet helt inställda för dessa syften en mängd mer eller mindre hemliga in- och utländska nyhets- och propagandacentraler arbeta dag ut och dag in av all sin kraft i dess tjänst — Det hela visserligen en mycket dyrbar apparat, som dock förvisso ytterst väl betalar sig. Allt och alla äro inriktade i den nya osynliga härskarmaktens, det judiska Mammons, intresse. Vad som sker på politikens och ekonomins områden, sker på grund av dess höga vilja, och för dess väl är snart sagt allt av vikt inrättat, partier, partiprogram, regeringskombinationer och majoritetsbeslut. De, som handha makten för Israels räkning, äro såsom vi tidigare framhållit husen Bonnier och Wallenberg. I judiske bokförläggaren och tidningsägaren Bonniers händer ligger den egentliga ledningen och kontrollen över svenska upplysningsväsendet koncentrerad, och i herrarna Wallenbergs den finansiella och ekonomiska kontrollen och ledningen. Under hr Bonnier sorterar direkt det ledande liberala huvudorganet, Dagens Nyheter, och de informationscentraler, som tillhandahålla den liberala landsortspressen med andlig spis; han har vidare det bestämmande ordet i det Lindman—Tryggerska "högerpartiets" mest betydande ledande organ, Svenska Dagbladet, som i stor utsträcknig tjänar som rättesnöre för den "moderata" opinionsbildningen ute i landet; icke heller i de frisinnades ledande organ, Svenska Morgonbladet, torde hr B. sakna inflytande. Hans härskareställning inom svenskt pressväsen av i dag är fullt tydlig och klar. I Svenska Dagbladet mötas hrr. Bonnier och Wallenberg i samverkan för gemensamma d. v. s. judendomens och egna intressen. Deras maktutövning inom svenskt upplysningsväsen sker i demokratiens namn, men är i själva verket oligarkiens, den beslöjade diktaturen. Den stora allmänheten märker den i regel ej så mycket på grund av dess hemliga natur och den obestridliga skicklighet, varmed den handhas, men pressens egna känna den väl; den tidningsman, som förnekar dess tillvaro, är intet annat än en simpel lögnare. Medlen, genom vilka den utövas, äro vid sidan av den judiskt instruerade stora staben "vetenskapliga" och andra medarbetare, nyhets- och propagandacentraler etc., främst äganderätt direkt som indirekt av ledande och inflytelserika tidningar samt "tryck" på ordets frihet via annonstillförseln från de judiska finans-affärskretsarnas sida. Hjälper ej annat på "talträngda" tidningar, brukar i regel dylikt "tryck", "rationellt" nyttjat, medföra önskad effekt. I vår ledande artikel i förra numret omnämndes till belysande av verklighetsförhållandena, huru den som skriver dessa rader på sin tid i egenskap av utgivare av en landsortstidning berövades all annonsering från Enskilda Banken på grund av ett refererande i sin tidning av en av herrarna Wallenberg som misshaglig betraktad notis i Socialdemokraten, samt vidare huru husen Wallenberg och Bonnier genom indragandet av betydande och ekonomiskt synnerligen kännbara årsannonseringar "straffat" Aftonbladet och Allehanda för "oförsiktiga" yttranden om Höga vederbörandes finansiella transaktioner.— Detta blott ett par exempel, som säkerligen skulle kunna mångfaldigas. Anständighetskänslan borde, tycker man, under sådana förhållanden, förbjuda varje tidningsman med någon aktning för sig själv att, såsom nu ofta sker, offentligt orera om den svenska tidningspressens frihet.

Den svenska pressens iråkade faktiska slavberoende under Israel, främst företrätt av de gyllene husen Wallenberg och Bonnier, är dess totala förnedring, vanära och skam. I detta otillbörliga förhållande hava vi också, såsom redan framhållits, att se huvudorsaken till det här numera rådande tillståndet av förfall och urartning. Det har kunnat bestå intill den dag som är endast tack vare det omoraliska och hänsynslösa sätt, varpå det fria ordet undertryckts och folket sålunda undanhållits Sanningen. Men herrar Wallenberg och Bonnier missräkna sig storligen, när de tro, att det i längden kommer att tolereras av svenska folket. Deras tidningar äro nu som bäst i färd med att diskutera "den parlamentariska ledan" och det nuvarande folkliga vanstyret" — dessa företeelser, som de själva med berått mod framskapat. De må ej förundra sig mycket över om svenska folket numera icke frågar så stort efter deras välvisa råd. De hava spelat ut sin roll inom svensk politik och svensk upplysning, och de gjorde förvisso klokt uti att inse detta. Det är andra toner och signaler än deras förvillande, som nu skola ljuda i Sveriges land. Här fordras en Upplysning, som går till grunden och låter folket helt veta Sanningen. Fram med sanningen till varje hem, varje medborgare! Inför en dylik upplysning skola mörksens krafters maktpositioner falla till jorden och de hemliga härskarna tvingas att försvinna i sina hålor. Detta är enda vägen till räddning ur det iråkade förfallet. Pressens frihet måste återupprättas och tidningarna återföras till sin ursprungliga uppgift att tjäna det svenska samhället — och icke det judiska Mammon emot Sveriges intressen. Vår svenska tryckfrihetslag är icke tillkommen för att tjäna landsfientliga intressen, det är på hög tid att stävja de skamliga missbruk därav, som blivit begångna. Först då, när pressens frihet återupprättats och de nuvarande hindren för en upplysning i Sanningens anda undanröjts, skola möjligheter vara för handen att åter kunna föra utvecklingen in på sunda och naturliga för land och folk gagneliga banor. Ned därför med den judiska pressdiktaturen under husen Bonniers och Wallenbergs spira, för den svenska pressfrihetens återupprättande!

Dir. Andersons anmälan mot Stockholms-systemet lämnad "utan avseende"!

Såsom på sin tid omnämndes i Nationen ingav direktören Adolf Anderson å Ekebo den 17 juni 1926 en skrivelse till Överståthållareämbetet, vari han, under anförande att styrelsen för Aktiebolaget Stockholmssystemet nyttjat bolagets hela aktiekapital eller 600,000 kronor för aktieteckning i Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag, påyrkade att genom ämbetet polisförhör måtte föranstaltas med d:r Ivan Bratt och eventuellt med andra medlemmar av nämnda styrelse samt om anhängiggörande av åtal för egenmäktigt förfarande mot d:r Bratt och de övriga medlemmarna av styrelsen, vilka deltagit i och röstat för styrelsens beförda beslut. Efter det d:r Bratts yttrande inhämtats fann Överståthållarämbetet såsom man erinre sig genom resolution den 22 juni 1926 framställningen icke kunna till någon ämbetets åtgärd föranleda. Häröver anförde direktör Anderson besvär hos Kungl. Maj:t under yrkande, att fullständigare utredning i saken måtte äga rum samt målet återförvisas till Överståthållareämbetet för ny laglikmätig behandling. Kungl. Maj:ts resolution i ärendet föreligger nu och den har den lydelse som under rådande regim överhuvud hade kunnat förväntas. Socialdepartementet har visserligen så till vida gått grundligt tillväga, att departementet infordrat utlåtande i saken från åtskilliga myndigheter, såsom Överståthållareämbetet, styrelsen för Aktiebolaget Stockholmssystemet, kontrollstyrelsen och justitiekanslersämbetet. Vid ärendets föredragning i seljen resolverades, att Kungl. Maj:t ej funne skäl göra ändring i Överståthållareämbetets resolution.

Beträffande särskilt innehållet i det av styrelsen för Aktiebolaget Stockholmssystemet till Socialdepartementet ingivna utlåtandet är detta av sådan beskaffenhet, att det förtjänar att mera allmänt observeras, varför vi i nästkommande nummer av tidningen närmare skola ingå därpå.

PRESSKONSERTEN

Den hemliga telegramförmedlingen under världskriget.

Den uppseendeväckande chiffertelegramsändningen under världskriget genom svenska utrikesdepartementet har föranlett ett uttalande i Stockholmstidningen (l), vilket förtjänar att en smula närmare granskas. Tidningen skriver:

Om själva saken må nu blott följande erinras. Någon diplomatisk framställning hade icke gjorts från Amerika men väl muntligen år. 1915, då U. S. A. ännu var oneutralt, från engelske ministern i Stockholm om att chiffertelegram till och från tyske ministern i Washington icke måtte transmitteras genom vårt U. D. Detta skedde icke heller därefter, men däremot förekommo även sedermera sådana hövlighetstjänster exempelvis med avseende på Tysklands minister i Argentina, varvid just Luxburgtelegrammet skall hava passerat. Felet låg icke däruti, att de tillätos passera genom vårt U. D. i chifferskrift, som här var oläslig. Från ett par av ententeländerna transmittera des också telegram, men så vitt känt är icke i chiffer. Naturligtvis hade ett sådant telegram som Luxburgtelegrammet aldrig släppts igenom, om man här känt dess innehåll, men det var brinnande krig, och det fanns skäl att se upp. Saken har haft många beklagliga följder, bl. a. den att vissa svenska diplomatiska representanter i utlandet, som mottogo och vidare befordrade tyska chiffertelegram, sedermera speciellt av en amerikansk opinion utpekades som spioner och haft vissa svårigheter att rehabiliteras och rentvå sig från denna orättvisa misstanke.

Att hr Lindman i verkligheten icke hade ansvaret för missgreppen i telegramtransmitteringen, ådagalades för tio år sedan med precis samma bevis, som nu stå till buds. Den officiella svenska regeringsförklaringen var visserligen en smula ställd på skruvar, synbarligen för att icke vilja synas kritisera den förutvarande regimen, men bekräftade dock vad som från många håll inom pressen då upplystes i saken.

Stockholmstidningens uppgift att efter engelska ministerns protest 1915 och enligt löfte av dåvarande utrikesministern K. A. Wallenberg inga tyska chiffertelegram sänts till Waschington motsäges av den auktoritativa artikeln i saken i "The World Today". Telegrammet från Berlin till Waschington, vilket återgivits i den nämnda publikationen, sändes i januari 1917. Men även om påståendet vore riktigt, vilket man dock har anledning betvivla, så fortsatte hr. Wallenberg i trots av sitt givna löfte telegramsändningen bl. a. till Argentina och Mexiko. Protesten gällde ju endast Waschington! Man frågar sig: visste hr Hammarskjöld om allt detta? och fortsatte det efter hr Wallenberg med hr. Lindmans vetskap tills avslöjandet kom? I motsatt fall skulle väl denne kommit fram med sanningen. Varför blev dåvarande kabinettssekreteraren Ewerlöf samtidigt skild från U. D. och förflyttad till justitiedepartementet, ävensom biträdande kabinettssekreteraren Westman skild från U. D.? Stockholmstidningen kallar den fortsatta telegramväxlingen "hövlighetstjänster", hr. Wallenberg benämnde den "internationell courtoisie". Kärt barn har tydligen många namn.

Det är heltvisst ganska betecknande för den pressdiskussion i frågan, som nu upptagits, huru man framhäver Luxburgtelegrammet men tiger rörande Zimmermanntelegrammet, det ojämförligt mycket allvarligare, vilket drev Amerika med i världskriget. Men anledningen är ej svårt att förstå. Luxburgtelegrammet innehöll intet annat än en framställning från tyske ministern i Argentina, greve Luxburg, att tyskarna, om de skulle nödgas sänka något argentinskt fartyg, läte det ske spårlöst ("spurlos"), Denna greve Luxburgs framställning förklaras av den omständigheten, att Argentina och Chile, som förblivit neutrala trots de allierades intensiva bearbetningsförsök, utgjorde de för Tyskland bästa operations baserna utom Europa, varför Tyskland ville giva allt för att förhindra deras inträde i kriget. Ty hade det t. ex. i Argentina blivit känt, att ett dess fartyg sänkts av tyskarna, skulle faran för Argentinas deltagande i kriget varit överhängande. Men som sagt, rörande det oändligt mycket viktigare telegrammet, det ödesdigra Zimmermanntelegrammet, som bragte Amerika i världskriget och som f. n. är föremål för diskussion i världspressen tiger den svenska pressen — ett förhållande, som väl även får anses tyda på att saken beträffande detta är åtskilligt sjuk.

"Ett par opassande ord"

Herrar israeliter ha såsom vi flerfaldiga gånger framhållit haft sina speciella avsikter med "socialismen": medels de organiserade arbetarmassorna skulle produktionsmedlen och kapitalvärdena i samhället socialiseras, vilket i sin tur genom den reela maktens annektering och statsskuldsättning överantvardades åt Israel. Det ser emellertid här och var ut som fullföljandet av uppgiften skulle bli besvärligare än Höga vederbörande föreställt sig. I vårt land har man för ögonblicket såsom vi tidigare påpekat åtskilligt bekymmer på grund av chefredaktörens för Socialdemokraten, hr Arthur Engbergs, på sistone visade tendenser som mot honom frambesvurit en storm av ovilja från den "kulturellt" betonade opinionens sida. Vi säga ingenting om att oron hos Höga vederbörande häröver är stor, ty det betyder i själva verket en väsentlig rubbning av dess cirklar. Just i det ögonblick "demokratien" fullgjort sin uppgift och skulle avpolleteras till förmån för ett mera "rationellt" system, uppenbarar sig oförmodat en demokrat med egen syn på tingen, och därtill en sådan i framskjuten ställning! Hr Engberg påtalar nu i en artikel i Socialdemokraten, "Ett par opassande ord", "den storfinansiellt betonade (= judiska) liberalismens" metoder och framhåller med full rätt att det just är denna, dess väsen och anda, som nu framför allt måste övervinnas, därest den svenska demokratien skall kunna bevara sin sundhet och styrka". "Det är tydligen svårt", skriver han, "att vara en socialist efter våra salongsliberalers sinne. Först och främst måste man vara hövlig. Man får icke kalla varje sak vid dess rätta namn. Det är obildat, oförsynt och röjer dålig uppfostran. Ej heller får man vara efterbliven. Att förfäkta så förlegade åskådningar som att äganderätten till de stora naturrikedomarna bör förankras.

i samhällets hand är löjeväckande och förtjänar närmast ödet att i den liberala salongen berättas som sista historien från Grönköping. En socialist, som fyller tidens allra modernaste krav, bör avsvärja socialiseringstanken, kasta bort den som en utsliten persedel, tänka modernt och vettigt, d. v. s. anamma hrr Heckschers och Cassels grundåskådning i ekonomiska ting. Storfinansen bör han också bemöta med respekt och utsökt belevenhet". I fortsättningen heter det bl. a.:

Storfinansen i detta land vet, att Sveriges egendomslösa massor tack vare den allmänna och lika rösträtten skulle kunna behärska och utnyttja statsinstrumentet för en politik, som bryter storkapitalismens makt och på det sätt och i de nordning, förhållandena anvisa, verkställer en revision av egendomsordningen. Den vet, med andra ord, att socialismens syn på samhällsutvecklingen är i allt väsentligt riktig och till sin riktighet bekräftad av erfarenheten. Men just därför att den vet detta finner den det vara angeläget, att legenden om socialismens bankrutt sprides och predikas.

Det är på sätt och vis en sällsam ödets ironi, att spillrorna av den kulturliberalism, för vilken Karl Staaff i yngre dagar var målsmannen, ha i sådan utsträckning sugits in i den storfinansiella idésfären. Och dock är det måhända ganska följdriktigt. I manchesterliberalismens linje ligger onekligen de smidiga, fördomsfria, frihandelsvärdiga och kulturellt tolereranta åskådning, som står som andlig atmosfär kring våra dagars storkapitalism. Det är e n riktning, som applåderar, när svenskt skarpsynne nedsättes, men frustar av indignation därest någon säger ett aldrig så försiktigt ord av kritik mot t. ex. judiskt väsen. Den har hångrin för den svenska bonde- och arbetarstammens "privitism", men kräver andäktig respekt för allsköns oäkta fasörkonst, halv- och flabbkultur.

Gentemot socialismen, sådan herrar israeliter lanserat, propagerat och praktiskt sökt förverkliga densamma i riktning mot annektering av Sveriges land och folk åt den judiska makten, måste givetvis varje nationellt sinnad medborgare på det bestämdaste reagera. Det är helt enkelt en tvingande plikt för varje ärlig svensk att hänsynslöst motsätta sig de planerna. Den kommunistiska produktionsordningen är en utopi, en judisk bluff och intet annat. Men som förhållandena utvecklat sig, i det den judiska makten lagt under sig en väsäntlig del av Sveriges nationalförmögenhet och tvingat landet in i en tryckande skuldsättning på miljarder till den internationella storfinansen kan en socialisering eller låt oss säga reduktion av vissa förmögenheter, de där i senare tid förvärvats efter enligt svensk moralisk uppfattning mindre hedersamma metoder, anses både motiverad och nödvändig, på det statsfinanserna åter måtte kunna bringas i ett normalt och sunt läge. Det har givits tillfällen i svensk historia, så t. e. på Karl XI:s tid, då reduktioner av dylika på rättslöshetens grund tillkomna privata jätteförmögenheter i landets intresse varit nödvändiga, och allt talar för att en

(Forts. å sid. 2.)

Endast det bästa

erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.

Lider Ni av **ledgångsreumatism, gikt ischias**, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.

Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.

Öppet hela sommaren.

Förmånliga priser.

Medicinska Bad- och Kuranstalten

Dir. Eskil Erlandsson

Tel. N. 149 00.

DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

PÅ UTKIK

En ultramodern kosmopolitisk statsman.

Inom judiska kretsar nere i "das grosse Vaterland", sågs på sin tid Hindenburgs val till rikspresident visst icke allmänt ,såsom här troddes som en olycklig händelse. På inflytelserika håll skall det tvärtom ha betraktats med sanna välkomstkänslor. Folkets entusiasm för republiken hade avsevärt svalnat och det allmänna förtroendet för "den nya" regimen var statt i allvarlig tillbakagång, varigenom faran för en monarkistisk reaktion begynt utveckla sig till en realitet. I en dylik situation kunde ju intet vara mera ägnat att förgylla upp den redan skamfilade republikanska rikskölden än en presidentur Hindenburg, vilken liksom gåve republiken under Israels ledning sken av en storslagen nationell, statlig styrelseform. Utvecklingen under de gångna åren har visat, att de, som räknade på sagda vis, räknade nog så rätt. Den åldrige Hindenburg, som snart inträder i sitt 80:de levnadsår och alltså passerat den mera kraftfulla åldern, avlockades vid presidentkandidaturens antagande ett allt annat än statsmannamässigt löfte, varenligt han förpliktade sig att i händelse han blev vald som tyska republikens president vara den republikanska regimen d. v. s. den härskande judiska kretsen trogen, och detta sitt löfte har han på ett ytterligt pietetsfullt sätt hållit, han har t. o. m. visat sig vida mera hanterlig än vad någon vare sig på den nationella eller på den kosmopolitiska sidan föreställt sig. Ett exempel bland de många härpå är tvivelsutan den roll, som republikens högtbetrodde utrikesminister, hr Gustaf Stresemann o. hans judiska vänner under dessa senaste år tillåtits spela i Tyskland.

Hr Gustaf Stresemann utövar i det nuvarande Tyskland ett inflytande, som kanske är större än någon annan nu levande tysk politikers. Han hör till den lilla kretsen av Europas ledande statsmän o. är som sådan grata persona i högsta grad hos den internationella storjudiska sfären. Han företräder där det "tyskfinansiella" intresset, med vilket han även är intimt lierad genom giftermål m. en judinna. Hans pol. bragder äro ett kapitel för sig. Att han för dessa i sin egenskap av "fredsvän" av Norges storting hedrats med Nobelska fredspriset, är endast i stil med det hela. Det bör under dessa förhållanden ha sitt intresse att något närmare taga del av vad som under den stora processen nere i Plauen kommit i dagen rörande den tyska republikens nuvarande utrikesminister, en av det nutida Europas ledande statsmän, hr Gustav Stresemann, varav nyligen en fotografi gick genom pressen, föreställande högstdensamme, på riksdagshusets tak i Berlin sysselsatt med att inlära senaste judiska modedansen "charleston".

Utrikesminister Gustaf Stresemann har vid den nyssnämnda processen i Plauen överbevisats om de mest intima vänskaps- och geschäftsförbindelser med en till Tyskland inflyttad rysk jude vid namn Abraham Veitel Litwin, vilken häktats och nu står till svars inför tysk domstol för en mängd svindelaffärer. Stresemann har innehaft en hel del synnerligen väl betalta "kontrollposter" i den judiska "affärsmannens" tjänst, vilken även betalt en sommarviste'se i Schweiz för honom och hans familj. Stresemann har vidare av denne bl. a. mottagit 5,000 pund som "gratifikation" och hade i den judiske storsvindlarens böcker ett särskilt konto "S. Gustaf". Närhälst Stresemann så kunde nyttjade han till gengäld sin ställning till den vännen Litwins favör. Då en gång ett helt järnvägståg, fullastat med metallskrot, blev beslagtaget för Litwin, utverkade Stresemann hos vederbörande minister, att beslaget strax upphävdes. Icke minst tack vare Stresemanns inflytande kunde Litwin under det svåra året 1920 pråla med en vinst på 19 miljoner guldmark, till största delen förtjänade på affärer med tyska armé-förråd. "Deutsche Volkpartei", Stresemanns speciella parti, grundades med den judiske affärsmannens pengar, likaså Stresemanns tidning, "Die Zeit", har av Litwin understötts med 1 1/2 milj. mark.

— Ja, så ter sig verklighetsbilden av Tysklands nu ledande statsman och dennes finansiär. Fallet är säkerligen ganska typiskt för modern tid. Man har knappast anledning förvåna sig över att Europa och världen i dag se ut som de göra när statsmän av denna typ stå i spetsen för folkens styrelser.

Från "Handelskammarkongressens" bankett å Berns.

Det stora "handelskammarskådespelet" i Stockholm är nu avslutat. Herrar arrangörer hade på utsöktaste vis sörjt för sina höga gästers välbefinnande i svenska huvudstaden. Bland evenemangen var också en "lysande" bankett å hr Fraenkels Berns salonger fredagsaftonen den 1 juli. Till denna hade man lyckats engagera som medverkande ingen mindre än själve Karl-Gerhard, vår populäre revyförfattare, som benäget ställt sig till disposition för den celebra församlingens underhållande. Tydligen icke utan skäll Karl-Gerhard har nämligen nu senast i sin av Stockholmspubliken med stormande bifall hälsade revy å Folkteatern på ett ganska elakt sätt gisslat nuvarande kosmopolitiska regemente i Sveriges land. En visad uppmarksamhet mot honom skulle helt säkert, så har man antagligen räknat ut, bringa honom på förnuftigare tankebanor. — Ty revykupletterna äro långtifrån någon quantité négliéable. När talens rad var slut och den uteslutande muntra delen av banketten tog vid, förekom balett samt en del uppträdanden av direktör Edström med fl., varpå Karl-Gerhard föredrog sin "kongressvisa" på tyska, franska, engelska och svenska. Den svenska strofen löd:

"Ja, denna visa var nog ganska
aktuell
men tyvärr för snäll
förty sanningen i kväll
den får ej sägas högt. Numera på
kongress
sägs det "non" men menas "yes".
Mig stackars konstadept
som in hit blivit släppt.
ha de mutat med en lång accept.
Refr.:
Som utställts av K. A. och Marcus.
Jag valt namn med smak,
Rydberg har jag bak.
Och för den skall få Noaks-Ark-kurs
har jag Josef Sachs
såsom max på max.
Vännen Edström diskar'n i Västerås
När Asea får nästa hausse.
Om ej mrs Bauer vill ha den
som en souvenir,
Avec plaisir."

Ja, den Karl-Gerhard är allt en svår en: Ingenting hjälper tydligen på'n!

"De nutida riddarna" i Riddarhuset

"Det är glädjande att se, skriver "Bon soir" i sitt nya publicistiska hemvist Stockholms Dagblad, "huru forntid sig med framtid enar. På torsdagen höll handelskammarekongressens skiljedomstol sitt sammanträde på Riddahuset med tal av en spansk finansman och med bankdi- trade på Riddarhuset med tal av en Englands största skeppsredare i procession bland de gamla vapensköldarna. Det var de nutida riddarna för världshandelns frihet, vilka rörde sig i de gamla salar, som vigts åt en förgången tids riddersskap och adel. Sammankomsten är karaktäristisk för tiden. Förr slogs man m. spikeklubba o. svärd, vilka då ansågos som lämpliga redskap för ridderliga dater. Nu för tiden är penningen det tunga och betydelsefulla vapnet i striderna nationerna emellan. Vilket vi nogsamt fingo känna på under världskriget.".

Vad man än vill säga om de nutida Guldets riddare, så icke äro de behäftade med någon s. k. takt. Ty eljest skulle de omsorgsfullt undvikit att "kongressa" i det svenska riddersskapets och adelns residens. Man förvånas blott över att direktionen ansett lämpligt upplåta Riddarhusets lokaler åt "de nya riddarna" av Guldkalven och därmed profanera det gamla svenska adelsmärket.

Alljuda hotar Norge: I händelse av skäktningsförbud störtas landet i finansiella svårigheter!

I vårt förra nummer omnämndes, hurusom energiska framställningar ingivits från judarna i en mängd olika länder, bl. a. i England, U. S. A., Frankrike och Tyskland, till Norges storting att icke bifalla det av stortingets lantbrukskommitté tillstyrkta förslaget om förbud mot skäktning, samt huru Israels "Nationernas förbund" den 30 september 1922 fattat ett beslut, som förpliktat alla till förbundet anslutna stater att icke antaga något förbud mot skäktning. Från Oslo meddelas nu, att regeringen avgivit en förklaring, att den av utrikespolitiska skäl icke önskar lagens behandling. Regeringens ståndpunkt har sin grund däri, att judiska finansmän i utlandet hotat med ekonomiska repressalier för den händelse lagen ginge igenom.

Detta meddelande är nog så intressant och betydelsefullt. Det ger ett ytterligare stöd för vår ofta uttalade mening om den internationella judiska storfinansens inflytande å de olika ländernas politik. I regel lyckas det Höga vederbörande att genomdriva sina program och önskningar bakom kulisserna i all hemlighetsfullhet, men någon gång händer det att det slår slint. Då har man emellertid alltid som sista utväg att nödga regeringen att ingripa under hänvisning till "utrikespolitiska skäl". Konsekvenserna av den Wallenberg—Bonnier—Casselska "nationalekonomiska" politiken att skuldförpanta Sveriges land och folk till den internationella judiska storfinansen framstå i belysning av ett fall sådant som det förevarande uppebar för en och var. "Av det nu i Norge passerade förstår man, huru saken i själva verket låg till, när skäktningsfrågan behandlades i den svenska riksdagen i år. Regeringen Ekman på Israels nåd var sannolikt beredd att om så erfordrats i sista stund inskrida i samma anda som nu Norges regering. Man förstår nu också helt och fullt, varför vårt lagutskott icke kunde sammanjämka kamrarnas olika beslut i frågan.

Israels stora plan för världens erövring.

(Forts. fr. sid. 1.)

samling för judarna bemödanden att avvända de kristna från Kristus. Judarna, som anse sig vara Guds utvalda folk, förakta alla ickee-judar och hava aldrig varit och komma aldri att bliva anhängare av de läror de själva predika om "broderskap och jämlikhet." En sådan förkunnelse är ingenting annat än en försåtlig fälla av de judiska ledande männen, avsedd att locka och bortkollra de kristna. Förnekelse och t. o. m. drift med de kristna idealen begynte i Frankrike under den s. k. "stora revolutionen" och spred sig med beundransvärd planmässighet och följdriktighet över hela den kristna världen under revolutionens segertåg. Smittan inträngde då även i ortodoxins största bålverk på jorden — Ryssland. Denna följdriktighet i spridandet av antikristendomens idéer bevisar, att något slags mörk makt leder de styrkor, som rest sig emot Kristus. Vem styr och leder hela denna invecklade intrig? Vem står i spetsen för sammansvärjningen, som strävar att störta den regerande Kristi makt? Naturligtvis de, i vilkas intresse det ligger att utdriva Kristus! Sådana fiender till de kristna äro judarna, sedan gammalt Kristi och hans gudomliga läras motståndare.

Judarna, som bekänna tron på sitt tillkommande herravälde över världen, erkänna, att förverkligandet att detta herravälde hindras genom föreningen av människorna i en stor familj av Kristi efterföljare. Därför sträva de att föra otro bland de kristna, att förstöra det band, som stärker folken. Ju mera otro, oroligheter, oordningar, desto mera försvagas de kristna staterna, och desto starkare blir judendomens världsbetydelse.

Till förverkligande av sitt herravälde och demoraliserande av de kristna, bemäktiga sig judarna med framgång alla de inrättningar, som äga inflytande på samhällslivet. De hava bemäktigat sig pressen, bankerna, skolorna. Deras lärde förfalska vetenskapen, och juda-litteratörer sysselsätta sig med att popularisera av judarna fabricerade falska sanningar.

I sin kamp mot Kristus och de kristna genera judarna sig icke och välja icke medel. Det är nog att göra sig bekant med ett cirkulär av "Alliance — Israëlite Universelle" utsänt av denna judiska världsorganisation till alla världens ändar, för att förstå, vilken fara hotar hela världens kristna. I detta cirkulär-upprop framhålles det, rättframt och uppriktigt, att de kristna kyrkorna äro ett hinder för judesaken och att det är nödvändigt i judendomens intresse icke endast att besegra de kristna kyrkorna, utan även att tillintetgöra dem.

Medan det ännu icke är för sent — förklarar biskopen — böra de kristna inse, att judendomens sammansvärjning mot hela världen icke är fantasifoster, utan en sorglig verklighet ... I samma cirkulär av "Alliance Israëlite Universelle" finna vi segerropet:

"Den kristna kyrkans inflytande har ramlat!"

Den triumferande Kagalens och dess Sinedrions segerrop, som med blixtens hastighet spredos över hela världen, eggade hela den kringspridda stammen till sådan stridslystnad, att t. o. m. i Sibirien, som då ännu till synes icke var erövrat av Kagalen, utsändes i det judiska folkets namn en proklamation av följande innehåll:

"Det kristna träloket, varunder de europeiska länderna redan för länge sedan råkat, går sitt slut till mötes. Detta slaveri bör tillintetgöras, och Europas folk böra få frihet, vilken endast judarna kunna giva dem, judarna, som i tiderna till en neslig död dömt Den, som skapat detta slaveri, d. v. s. Kristus. Inträden icke i det Ryska Folkets Förbund och dylika organisationer, emedan de äro intet, och all makt är hos oss judar. Industri och handel äro i våra händer, banker och börser äro våra, den europeiska jämnviktens vågskålar äro i våra händer, den allmänna meningen och pressen äro för oss, järnvägarna äro våra. Vi intränga och hava inträngt i regeringsinstitutionerna, vi hava övertört var verksamhet till armén, som även kommer att bliva vår. Slutligen, hela världens guld är i våra händer. Kommen till oss, emedan vi och endast vi äro en makt. Vi judar giva eder frihet och befria eder från slaveri, vari kristendomen störtat eder".

Från Sibirien rungade judarnas segerrop till Rysslands södra gränser. — "Judendomen — så uttalar sig den judiska tidningen "Det bessarabiska livet" — tecknar sig för antisemitens febersjuka inbillning som ett skräckinjagande vilddjur, som hotar den ariska världen med undergång. Och denna skräck har grund för sig. En ungefär sådan tung känsla erfara rikena vid åsynen av en bland dem uppstående och i styrka snabbt tilltagande ny och ung statsmakt. Likt alla stora, suveräna folkslag har det judiska en världssträvan, en örns flykt och et lejons djärvhet. I djärvheten visar sig nämligen en nations suveräna natur. Den, som vågar, den är istånd att uträtta något. Och judarna våga deltaga i de mest riskabla steg, i de farligaste företag av världslivet. I de stormiga stunder, då de små folken likt fåglarna före åskvädret gömma sig i sina bon och i fruktan tystna, handla judarna djärvt och maktmedvetet i främsta planet. Deras mening lyssnar man till, deras vilja tages i betraktande av de starkaste. Man kan icke låta bli att höra dem, emedan de utgöra en av faktorerna i den rasande stormen".

Är icke det en utmaning till hela den kristna världen, stolt, uppfylld av blodtörstighet hat och det största, rent djälvuska förakt?

Och hur skulle icke Israel kunna kasta hela världen en dylik utmaning i ansiktet, då redan år 1844 en av de i Europas politiska värld mest kända personerna av denna förföljda stam, Disraëli-Beaconsfield, sedermera Englands premiärminister under den beryktade Berlinerkongressen, skrev i sin bok "Coningsby" följande rader: "Och detta är resultatet av en kamp, att på våra judiska huvuden har fallit den övernaturliga tyngden av 15 seklers oerhörda förnedring, nästan nog slaveri. Men den har icke krossat oss med sin samvetslösa tyngd — ah, långt därifrån! Vi hava endast skrattat åt den mänskliga uppfinningsförmågan, som förgäves sökt tillintetgöra oss . . . Judar, judar, överallt judar! Har det någonsin inträffat, att någon mer eller mindre märklig rörelse i Europa skulle avlupit utan vår verksamma inblandning? Låtom oss för exemplets skull taga den ryska politiken, vilken utföres med en sådan hemlighetsfullhet, att hela västra Europa inför den bleknar av skräck. Vem inspirerar den, vem leder den? Judarna! För det närvarande beredes i Tyskland en mäktig revolution, till sin natur lik reformationen. Under vems täckmantel utföres den? Återigen under judens! Vem har bemäktigat sig och monopoliserat nästan alla professorkatedrar vid de tyska universiteten? Neander, grundläggaren av den spiritualistiska katolicismen, o. Regius, professorn i religionslära vid Berlins universitet — äro de båda icke judar? Och Benary, detta samma universitets stolthet, är icke han även jude? Och Weil, professorn vid Heidelbergska universitetet, är även jude . . . Med ett ord, om man frågar: viken betydelse hava de tyska professorna av judisk härkomst, blir svaret: de äro legio! Och sedan kom jag till Petersburg och blev mottagen av den ryska finansministern, greve Kankrin. Han var son till en litauisk jude . . . I Spanien fick jag audiens hos ministern Mendizzabal. Han var, likasom jag, son till en jude från den arragoniska provinsen. I Paris önskade jag få höra ministerpresidentens mening, och för mina ögon framträdde en hjälte, en marskalk av Frankrike, vilken hart när bestigit Portugals tron — med ett ord Soult? Jude? Otvivelaktigt jude, liksom flere andra av Napoleons I:s marskalkar med Massena i spetsen — Massena, som av oss kallas Manassia . . . Från Paris for jag till Berlin, där jag hade att besöka en preussisk minister. Och denne minister var också jude . . . Som I sen, världen styres alls icke av de personer, som äro synliga på scenen, utan av dem, som hålla sig bakom kulisserna" . . .

Läsaren kan härav se, att världen redan år 1844 styrdes enligt Englands förste ministers försäkran, icke av statsöverhuvudena, utan av judarna.

För att avsluta våra citat, som vittna om ledarnes av det talmudistiska Israel verkliga triumf — icke över Herren Kristus och icke heller över de kristna — ack nej! — men över den från Kristus avvikna världen, vilja vi ännu göra ett utdrag ur N:o 15 av tidningen "Russkoje Snamja" av den 16 januari 1910. Se här vad som ordagrant är återgivet i denna tidning under rubriken "Min Gud, min Gud, vi haver Du övergivit öss!" "Skrämmande — läsa vi i denna tidning — är det som skett i Petersburgs Adelsklubb och icke på något sätt kan överdrivas. Där har en hop judar av alla klasser och stånd firat judendomens första seger över kristendomen, i det den frenetiskt applåderade en visa, vars refräng utgjorde vår Frälsares sista ord på korset . . . I denna gemena visa, som av judarna sjunges som een segersång, upprepas de ondskefulla ord, vilka evangelisterna med rörelse nedskrevo: "Stig ned från korset du korsfäste, om du är Guds son!" Dessa samma ord utropade en nuvarande judisk kantor från Adelsklubbens estrad i Petersburg, och detta utrop är gjort till en modern vireträng, skärpande därigenom den blodiga skymfen . . . Och ryska, ortodoxa människor hörde de på honom och gjorde, utan att förstå innehållet i den judiska sången, en tjänst åt begabbarne. Om vi icke vore förgiftade av det judiska frimurargiftet, skulle väl ryssar då kunna kallblodigt läsa de entusiastiska referat av den judiska konserten, som förekommo i "Retsch" och och andra antikristna tidningar . . . Dessa tidningar förklarade, vad ryssar icke förstodo . . . En tidning, tryckt på ryska och läst av ryssar, understår sig att alldeles uppriktigt förklara, att den judiska publiken "njöt" av kupletterna, vartill Kristi korsfästelse tjänade som motiv. Alla hava vi läst den judiska officiösa tidningens oerhörda bekännelse: gamla och unga, fattiga och rika, arbetare, köpmän, dignitärer, alla hava fått veta orsaken till judarnas jubel och — tiga . . ."

Fasa väcker denna artikel, som kommer blodet att isas i ådrorna och tanken att stelna inför det Messina-öde, som tydligen väntar Ryssland.*)

SLUT.

*) Dessa reflexioner nedskrevos i början av 1900-talet. De senaste årtiondena ha visat det berättigade i det däri förutsedda ohyggliga öde, som komme att drabba Ryssland.

Red. anm.

Allehanda och sanningen.

Ett inlägg av generalkonsul Folke Cronholm.

Till Reduktionen av "Nationen".

Jag bleve Eder förbunden för ett återgivande i "Nationen" av ett beriktigande av en sanningslös uppgift i N. D. A. den 21 nästlidne juni, vilket N. D. A. icke velat intaga:

På tal om den av herr K. A. Wallenberg förmedlade tyska telegramväxlingen under kriget skriver en notisförfattare i N. D. A., att en tysk tidning gjort sig skyldig till "ett synnerligen ovederhäftigt uttalande med anledning av "hr Cronholms så ofta på rättslig väg tillbakavisade anklagelser mot hr K. A. Wallenberg såsom utrikesminister". N. D. A:s omdöme om den tyska artikeln finner väl sin tillämpning på dess eget uttalande om mig, ty ingen av mig mot hr Wallenberg gjord "anklagelse" har på rättslig väg blivit tillbakavisad. Hade notisförfattaren känt något sådant fall, så hade han nog också omnämnt detsamma, herr Wallenberg till behag och för att inför tidningens läsare söka misstänkliggöra min vällovliga försvarskamp mot denne gyllene potentat. Det är att beklaga, att dylika sanningslösa och för en enskild person kränkande uttalanden kunna förekomma i en ledande högertidning.

Stockholm den 3 juli 1927.

Folke Cronholm.

(Forts. fr. sid. 2).

upprepning av historien i viss riktning i dag är fullt på sin plats. Icke mindre viktigt är att samtidigt det svenska näringslivet frigöres från sitt iråkade beroende av den judiska finansmakten.

Det är slutligen med uppriktig tillfredsställelse vi i arbetarerörelsens ledande organ konstatera ett avståndstagande från den kulturfientliga storfinansiella liberalismen, den judiska omstörtningspolitikens centrala fäste, vars definitiva betvingande tvivelsutan utgör en av de främsta förutsättningarna för att svensk politik åter en gång skall kunna ledas in på sunda och naturliga banor.

BOKEN FÖR DAGEN
Den hemliga världsregeringen
eller
Den dolda handen.
100 historiska "mysterier"
Av generalmajor
greve CHEREP SPIRIDOVICH.
Auktoriserad översättning från engelskan.
Boken föreligger i vårdad utstyrsel och på gott papper.
Över 200 sidor. Pris endast kr. 2:50.
Sändes mot postförskott eller förut ins. likv., även frim.
OBS.! Finnes ej att tillgå i bokhandeln. Erhålles endast från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG.
Birkagatan 9 v., 2 tr.
STOCKHOLM.

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel: Norr 738 och 729 93.

ODEONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt — men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns bilj.-kont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.

För Fulla Segel.
Den stora publik- o. skrattsuccésen
Sjömansliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/2 12. Bilj. fr. 0. Finnboda 3 Filtar.

Haga-Teatern
— Direktion: Uno Lindholm. —
Kl. 8 precis:
Ljungby horn
Biljett best. å Tel. Vasa 6 efter kl. 4 e. m.

Frisk och stark bliver varje människa, som dricker Radiums Fruktsalt. Är erkänt att vara marknadens mest eftersökta fruktsalt.
Ensamrätt
A.-B. Radiumfabriken, Stockholm
2 fl. sändas franko över hela landet.
Finnes endast i originalfl. à 2:50 pr 1/1.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
Metropol
DANS TISDAG OCH TORSDAG. Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 8 Juli 1927.

STOPP! Köp motorcykeln RUDGE WHITWORTH om Ni vill ha en god och pålitlig landsvägsmaskin. **Kr. 1,375:-** med el. belysn.

Generalagent:
STACH & C:o
SVEAVÄGEN 94, STOCKHOLM. Telefon 86263.
Återförsäljare antagas. Gamla maskiner tagas i byte

Frihetstidens senare skede.

(Forts. fr. sid 1).

sammanträdde gemensamt och uppsade rådet tro och lydnad, hänvisande till grundlagarnas bestämmelser, att rådet ej kunde regera utan konung. Statskontoret förklarade, att det ej kunde utanordna medel på rådets befallning. Översterna vid gardet och artilleriet i Stockholm, justitiekanslern, kanslikollegiet och justitierevisionen följde kollegiernas exempel. Då föll rådet till föga och samtyckte till riksdagskallelsen. Riksdagen sammanträdde 1769 i Norrköping. Där yrkade baron L. Kagg att de riksråd, som "formerat en ny oformlig och hittills obekant regeringsform" skulle inställa sig för att stå till svars för sina gärningar. Elva riksråd blevo avsatta. Förslag uppgjordes till ny författning, enligt vilken den verkställande makten både med avseende på inre och yttre förhållanden skulle tillhöra konungen, den lagstiftande makten riksdagen, dock att konungens medgivande fordrades för lagändring. Konungen skulle ej vara bunden av rådets samtycke utom i lagskipningsärenden. Riksråden skulle utses på sådant sätt, att konungen satte tre på förslag, av vilka ständerna utsågo en, och de skulle ej kunna avsättas utan konungens och riksdagens gemensamma beslut. Bevillning, krigsgärder, statsreglering och finansförvaltning tillhörde riksdagen, varemot riksdagen skulle berövas all dömande myndighet; och som en orygglig grundsats skulle fastslås, att ingen skulle dömas annat än av laga domtol och Sveriges lag. Tyvärr kom författningsändringen ej till stånd, beroende dels på yttre tryck, från Ryssland, Preussen och Danmark och dels av den inre orsaken, att de enväldiga riksens ständer ej ville släppa ifrån sig makten. Detta var olyckligt, ty därigenom blev en statsvälvning nödvändig under Gustaf III:s tid (1772), och ett statsskick tillkommet på olaglig väg undergräver staten och utgör ett dåligt exempel, som manar till fortsatt revolution, här Gustavianska enväldet (1789).

Frihetstidens statsskick avsåg en återgång till det gamla svenska styrelsesättet sådant det varit före karolinska väldet, nämligen om samverkan mellan konung, råd och ständer, men försöket att närmare fastställa formerna för denna samverkan, som till formen varit obestämd under 1600-talet, slog man 1680 över till kungligt envälde och från 1719 till riksdagsvälde. I riksdagen dominerade adeln, beroende mest därpå, att de övriga stånden ej voro politiskt uppfostrade, då kommunal självstyrelse saknades, och under hattarne uppkom därigenom ett adligt ämbetsmannavälde. De gamla mössorna under Horns tid hade försökt att giva makten åt högadeln; de nya mössorna av 1765 voro däremot demokratiska till sin läggning, och sökte bryta det adliga ämbetsväldet. Men av oförstånd förde de en politik, både utrikes och inrikes, som hotade att göra Sverige till ett nytt Polen. Utländska makters inblandning i Sveriges angelägenheter, mutor och partiförföljelser, sekretesser (sekreta utskottes hemligheter), dålig finansförvaltning och svaghet i styrelsen utmärker större delen av Partitidevarvet.

Det förtjänar antecknas, att Gregorianska kalndern infödes på så sätt, att man efter den 17 februari 1752 omedelbart skrev den 1 mars. Vidare, att under senare delen av tidevarvet tjänsteåldern var det enda rättesnöret vid befordran. Justitiekanslern blev 1756 riksdagens och ej konungens ämbetsman. Klassindelningen på riddarhuset hade sedan 1719 upphört, men först 1762 fick man en ny riddarhusordning i stället för Gustaf II Adolfs föråldrade; huvudmannen för ätten (den äldste av äldste grenen) blev självskriven på Riddarhuset. Biskoparne voro även självskrivna riksdagsmän. Kyrkoherdarne i varje kontrakt valde en medlem i prästeståndet; kapellanerna i varje stift fingo utse ett ombud. Borgarståndet valde ombud inför magistraten genom elektorer, endast de, som hade burskap i staden (borgare) hade valrätt. I Stockholm valde borgerskapet sex, och magistraten utsåg fyra fullmäktige. Bondeståndet valde en bonde i varje härad. Riksdagsarvoden från statens sida förekommo ej, utan vald riksdagsman underhölls av valmännen. Riksdagarne skulle räcka tre månader; 1765—66 års riksdag varade nära två år. Vid 1756—57 ås riksdag bestämdes, att ändring i grundlagarne icke kunde antagas vid den riksdag, fråga därom väcktes, utan först vid följande riksdag och då endast om alla fyra stånden förenade sig därom. Ständernas justitie-deputation hade uppseende över rättsskipningen och dess medlemmar, som skulle avlägga domareed, kunde i vissa fall upphäva rådets (högsta domstolens) beslut, och stod således över högsta domstolen, i likhet med sekreta utskottet. För att mellan riksdagarne utöva ständernas beskattningsrätt tillsattes en statskommission, som uppgjorde riksstaten och granskade förvaltningen.

Märkligt är, att Sverige före något annat land fick tryckfriheten i grundlag uttryckligen erkänd, nämligen genom 1766 års tryckfrihetsförordning. Censur hade införts av Carl XI:s förmyndare o. Carl XI själv var ändå strängare gen. sin "Censor librorum". Före tryckfrihetsförordningen hade ständerna o. deras kommissioner ådömt svåra och godtyckliga straff för yttranden, som voro misshagliga för det härskande partiet. Genom tryckfrihetsförordningen ville man framhålla den stora båtnad allmänheten av en rättskaffens skriv- och tryckfrihet tillflyter genom inbördes upplysning, kännedom om regeringssättet och laglydnadens främjande, då missbruk och olagligheter genom trycket framhållas". Genom tryckfrihetsförordningen avskaffades censuren. Teologiska skrifter skulle dock granskas av närmaste konsistorium. I alla andra fall fingo böcker utgivas, men med laga ansvar för författaren eller, om denne ej kunde upptäckas, boktryckaren, därest arbetet sårade sedlighten eller innehöll angrepp på den rena evangliska läran, klander av de gällande grundlagarna samt smädelser mot konungen och det kungl. huset, rådet, riksdagen, främmande regenter, rikets ämbetsmän och enskilda medborgare. Smädelse mot rikets ständer medförde strängaste straffet. Tryckfrihetsmål upptogs av de vanliga domstolarna såsom vanliga mål (ej jury). Offentliggörande av ämbetsverkens, riksdagens och dess utskotts samt rådets protokoll, utom i hemliga utrikes ärenden, medgavs.

Tryckfrihetsförordningen, antagen vid Partitidevarvets slut, är det enda, som åt riksdagens och dess härskande partiers enväldesperiod motiverar det vackra namnet "Frihetstiden".

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Frimurarehotellet.
LUND. Grand Hotell.
MOTALA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PRÖVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS! Busslinje N:r 2.

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2,50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Landsortsbilister!
Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar
KARLSSON & NILSSON
MEKANISKA VERKSTAD
Tegnergatan 45,
STOCKHOLM. Tel. Norr 233 25
Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.
Noggranna arbeten till humana priser.

Ombud och Prenumerantsamlare
för **NATIONEN**
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

CALTHORPE 147 A, KÖRKORTSFRI
Det lönar sig
att taga reda på de många fördelarna hos denna engelska kvalitetsmaskin framför andra lättviktare.
Modell 1927 ytterligare förbättrad.
Generalförsäljare:
Ingeniörsfirman Volta A.-B.
Kungsgatan 33, Stockholm.
Begär katalog. Ombud antagas, där vi icke äro förut representerade.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—: Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Hagkommunisterna fingo pengar från Moskva.

Enligt meddelande från Haag ha en del indiska studenter, vilka sedan en tid tillbaka uppehållit sig i Holland, överbevisats om att ha underhållit de intimaste förbindelser med Moskva. Dessa gällde närmast det agitatoriska området, men voro också och framför allt av finansiell natur.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

"Handelskammarekongressen — en succès eller ett fjasko.

(Forts. fr. sid 1)

bestod av de israelitiska herrar delegater med bankiren Mendelsohn i spetsen. Inom tyska kretsar lär man förövrigt ha gjort sig åtskilligt lustig över professor Cassels världsekonomiska spekulationer och varit ganska enig i omdömet, att vår "världsberömde" nationalekenom "intet begrep praktisk ekenomi". "Ett kapitalt fjasko" — skall också ha varit det allmänna omdömet om kongressen på de ifrågavarande hållen. Vilket dock ej hindrade herrar kongressledare att konstatera "en glänsande succés". Dessa lära nu ställa sina förväntningar på Tysklands celebre utrikesminister, hr Gustav Stresemann, men frågan gäller om denne efter de senaste kompretterande avslöjandena ens i Tyskland har kvar tillräckligt av auktoritet för att kunna driva frågan vidare fram.

Handelskammarkongressens stora resolutioner gingo emellertid ut på ett godkännande av Genéveresolutionerna om tullbarriärernas slopande och absolut frihet för handelns herrar. I slutesolutionen uttalades bl. a., att "återställandet av normala förhållanden i världen effektivast befrämjas genom en inskränkning i de hinder, som finnas för en fullständig utveckling av världshandeln (vilket skulle bevisas!). Handelsbarriärerna äro godtyckliga restriktioner, vilka länderna pålagt handelsvarorna, kapitalet och tjänsterna till förfång för alla folk". Kongressen hoppades på vidtagandet av definitiva åtgärder snarast möjligt av folkförbundsrådet för genomförande av de grundsatser, som den ekonomiska världskonferensen uppställt. Regeringarna uppmanas att snarast möjligt gå i författning om en sänkning av "alltför höga tulltariffer". — En modifiering alltså av det ursprungliga programmet. "Alltför höga "tulltariffer är givetvis ett mycket tänjbart begrepp. Slutligen förordas lättnader i fråga om behandlingen av utländska medborgare i olika länder, om upprättandet av konventioner för överensstämmande bestämmelser beträffande transportförhållandena, lättnader i fråga om import och export i enlighet med de principer som uttalats av den ekonomiska världskonferensen, lättnader i tullformaliteterna, undersökningar rörande internationella industriella sammanslutningar, åtgärder för underlättande av rationaliseringen på alla ekonomiska områden samt frihet i största möjliga utsträckning för alla produktionsfaktorer, först och främst kapitalet.

Herrar världsbankirer skilldes åt från sin stolta kongress i Stockholm i "de ljusaste förhoppningar". Av talesättet bör man dock här ej döma för mycket, rapporterna från håll utanför den innersta cirkeln tala såsom framhållits i en annan riktning. Herrar världsbankirer, organisatörerna av världskriget, revolutionerna och kaos i all världen, hava säkerligen på känn, att deras allena härskarställning i framtiden icke är så alldeles given som de tidigare ansett. Nya vindar börja nu på alla håll blåsa, vilka får man hoppas, skola reducera deras djärva världshärskaredröm. Det är långt ifrån osannolikt, att de, härnäst de sammanträda till internationell parlamentarisk session för mänsklighetens frälsning, få stämma ned tonen och kraven ett gott stycke.

Nästa nummer av Nationen utkommer den 22 juli.

I likhet med 1926 göres denna sommar en veckas uppehåll med Nationens utgivning. Under den kommande veckan utkommer sålunda intet nummer av tidningen utan blir nästa utgivningsdag fredagen den 22 juli.

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning **genom att bistå i prenumerantupptagningen.** Den kamp, vi tagit oss an, är av den art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna krönas med framgång.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: **Nationen,** Södra Kungstornet, **Stockholm.**

Prenumerationsblankett,
(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för senare halvåret 1927.

Namn: ....
Adress: ....
Namn: ....
Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:
Namn: ....
Fullständig adress: ....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

Beställ Edra
KLICHÉER
från
J. LINDHOLMS
Klichéfabr. & Graf. Anst.
Lilla Vattugatan 28, Stockholm
TELEFONER: 7392, Norr 8333

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5098 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

Fredagen den 22 Juli 1927. Årg. 3

Gustavianska tidevarvets statsskick.

1700-talets skickligaste revolutionär påträffar man ingalunda bland den stora franska revolutionens koryféer. Enligt en genial engelsk historieskrivares riktiga åsikt bar han namnet Gustaf III, tilläggande samme auctor att, om den svenske konungen varit i Ludvig XVI:s kläder, han icke blott kunnat förhindra den franska revolutionen utan dessutom mäktat göra konungadömet populärt. Gustaf III var en komplicerad personlighet, som skiftade i tusen facetter, varibland dock fattades den för en revolutionär ganska viktiga egenskaper naturligt fysiskt mod, men han besatt moralisk styrka, så att han genom stor viljeansträngning kunde bibringa sig spänstig hållning, som varade precis under de kritiska ögonblicken. Hans psyke var i vissa avseenden kvinnligt, som bl. a. gjorde att han föraktfullt yttrade sig om den kärvt och nästan frånstötande manlige samt ej så litet tölpige Carl XI såsom "kronofogden" och ej förstod uppskatta att denne hans företrädare på tronen var född i rätt tid, räddade fosterlandet och efterlämnade ett i alla avseenden välstyrt och blomstrande rike. Ett drag hade dock de båda konungarna gemensamt: den allt dominerande kärleken till fosterlandet. Var Carl XI född i rättan stund, kunde man däremot såsom ett litet tankeexperiment fråga sig, om det icke hade varit lyckligare om Gustaf III i stället för att uppstiga på tronen anno 1771, hade väntat därmed till närvarande tid, emedan man nu, vid vissa tillfällen, liksom känner i luften den bittra saknaden av hans frånvaro. Gustaf III:s fel voro till större delen möderneärvda tidslyten, som ej skulle finnas nu; i stället för den kungl. revolutionen av 1772 hade av sig självt kommit på laglig väg reaktionen mot ständernas envälde; den kungl. revolutionen av 1789 hade såsom varande av ondo saklöst kunnat vara borta och med den det Gustaf IV Adolfska eländet; i närvarande stund och med 1800-talets erfarenhet till förfogande, hade Gustaf III ej haft behov av någon revolution, men man kunde varit trygg för att han till det yttersta begagna sig av sin konstitutionella rätt och konungsliga makt att styra riket strikte efter regeringsformen; han hade, icke lyssnande till högerledares fega Göran Perssonsråd, käckt inlagt sitt veto mot en nedrustning, som, besparande 2 proc., berövat landet nödigt försvar; han hade gjort en ända med förskräckelse på husen Stora W:s och Stora B:s lika hemliga som grundlagsvidriga regeringsmakt — vilken självsvåldigt trampar den urgamla svenska friheten under fötterna; och han hade med sin klara och fosterländska blick säkerligen, sedan nu de skadliga verkningarna visat sig, insett sitt misstag av år 1782 att låta El Schaddai's egendomsfolk bliva svenska medborgare samt på lämpligt sätt sökt rätta sitt misstag o. skydda den nordiska rasen mot besmittelse med lägre stående.

Redan under sin kronprinstid hade Gustaf III, såsom vi sett, förstått att begagna svåra situationer till konungamaktens stärkande, men försöket att på laglig väg få till stånd en genomgripande ombildning av författningen, som Katarina II av Ryssland velat begagna till Sveriges sönderstyckande, misslyckades. Vid Adolf Fredriks död befann sig kronprinsen i Paris, och den franska politiken önskade, att den svenske konungen skulle stärka sin makt på laglig väg och genom godvillig överenskommelse med ständerna. Gustaf III följde till en början de franska intentionerna, och började, höjande sig över partisynpunkter, ett försoningsverk mellan hattar och mössor, vilket på tidens språk kallades "kompositionsförsök". Konungen sådde sin lysande vältalighet på hälleberget, mest beroende på att riksdagsmännen ogärna ville undvara de rikliga utländska partimutorna. De tre ofrälse stånden, som nu med en föga adekvat benämning kallade sig för odalfolket, lyckades 1771 till sin förmån beträffande utnämningsfrågor förändra konungaförsäkran samt på nyåret 1772 rörande privilegiers förändring.

1772 års statsvälvning ägde rum med tillhjälp av resning i Finland av Sprengporten och i Skåne av Toll och Hellichius, för Stockholm, där konungen själv skötte spelet, hade planen uppgjorts av von Saltza. Under tryck av militärmakt antogo ständerna den nya regeringsformen, som "till sina väsentligaste delar återställt Sveriges gamla lagar, sådana som de före 1680 varit", men kort därefter tackade ständerna konungen "för de utvägar, han vidtagit till lugnets återställande i riket samt upplivande av dess uråldriga, lagliga frihet"; det var det snöpliga slutet på "Frihetstiden". Ryssland, Preussen och Danmark, som ansågo sig hava garanterat 1720 års regeringsform", intogo en hotande ståndpunkt, men den franska flottan i Biscayaviken fick befallning att göra sig stridsklar och även Spanien utlovade hjälp. England, som ej ville se en fransk flotta i Östersjön, sökte medla; och frågan

(Forts. å sid 4.)

Israeliternas framsteg inom Stockholms högskola.

Efter professor Winroth år 1913

Av israeliterna har ock inletts serien anonyma donationer under villkor av viss persons utnämning. Skulle detta system hinna fram till fakulteten, bleve det dess säkra fördärv. Men även högskolan i dess helhet länder det otvivelaktigt till skada. I ett fall har sålunda donatorn trots sin anonymitet tillåtits att efter den först utsedda professorns frånfälle öva bestämmande beträffande platsens återbesättande och medlens användning. Alltså dock ett fortlöpande beroende av enskild man i en så ömtålig sak som en undervisningsanstalts bestånd och utveckling. Ty härutinnan betyder dock lärarpersonalen nästan allt.

Helt nyss har högskolan mottagit en donation för upprättande av en professur i religionshistoria och för dess besättande med viss person. Professurens tillkomst innebar ett avsteg från högskolans plan, och utnämningen avsåg tydligen att utgöra ett slags protest mot de svårigheter, som på grund av förment irrlärighet och gudsförnekelse mött den föreslagnes anställning i teologisk fakultet. Det var ju en rätt känsla för tidsförhållandena, att högskolan ej i sitt program upptagit en teologisk fakultet. Men därav borde då ock följa, att den alldeles hölle sig borta från det religiösa och kyrkliga området. Alldeles olämpligt vore för varje fall, att den gjorde sig misstänkt för att vilja samla till sig motståndare till landets kristna tro och sätta upp något slags biblisk fakultet i motsättning till statsuniversitetens teologiska. Vad vore till sist för verkligt sammanhang mellan den mosaiske Jehovah, som hämnades in i tredje och fjärde led, och Kristus, som levde och dog med förlåtelsens ord på sina läppar? Det lät nästan som fortsatt oförståelse och begabbelse att höra en israelit uttala sig för en ensidigt historisk sammanföring på biblisk grund, så mycket mer som därvid väl också skulle vara med den mohammedanska religionen med dess förföriska framtidslöften i gengäld för en fullständig underkastelse under dem, som i dess namn arbetade på ett sitt jordiska herraväldes utbredning. Alla positiva religioner hava väl ett och annat gemensamt, såväl till innehållet som i historia. Men det är dock icke det,

(Forts. å sid. 4.)

Det danska systemets fördelar framför det Brattska.

Ett misslyckat försök av dr Bratt att försvara sitt förolyckade system.

Nya Dagligt Allehanda innehöll för några dagar sedan en i flera avseenden högst märklig artikel, vari tidningen till granskning upptog frågan, i vad mån det s. k. Brattska systemet skulle kunna utbytas mot ett system efter danskt mönster. Till en början redogöres för de ur nykterhetssynpunkt storartade resultat, som dr Hindhedes system medfört i Danmark. Enligt det danska statistiska departementets på försommaren publicerade redogörelse hade spritkonsumtionen i vårt södra grannland, som för åren 1911—1915 i medeltal utgjorde 8,9 liter pr innevånare, år 1926 nedgått till 1,2 liter, medan konsumtionen av spritdrycker i vårt land åren 1925—1926 uppgick till 4,4 liter pr invånare mot 6,7 liter i medeltal för 1911 1915. Spritkonsumtionen i Danmark är alltså, enligt officiella siffror för den legitimt tillhandahållna spriten, ej ens en tredjedel så stor som i Sverige, och detta resultat har vunnits under fri ransonering, utan "individuell kontroll" och utan något som helst mattvång i utskänkningsavseende. Det danska systemet, för vilket tidigare utförligt redogjorts i Nationen bl. a. i en originalartikel av dess upphovsman, dr. Hindhede i Köpenhamn, är också grundat efter helt andra, vi skulle vilja säga moraliska principer än det svenska. I Danmark där nykterhets- och det allmänna intresset helt fått avgöra, har spriten belagts med hög skatt och tull, och inkomsten av hanteringen går till skillnad mot hos oss, där det privata spritfinansiella intresset först som sist skall tillvaratagas, oavkortad till staten. Medan danska staten vart och ett av åren 1913—1916 i skatt och tull å spritdrycker tog in 7,5 milj., utgjorde motsvarande inkomst åren 1924—1926 i medeltal pr år 34,5 milj. kronor, detta trots den oerhörda nedgången i konsumtionen. Statsinkomsten pr liter försålda spritdrycker var under den senare tidsperioden alltså 24 gånger så stor som under 1913, då beskattningen av spriten utgjorde allenast 31 öre pr liter mot kr. 1:50 pr liter 1926. Detta medan under Brattsystemets hägn svenska staten i skatter och acciser för spirituosa 1926 uttog endast kr. 2:74 pr liter mot kr. 1:11 pr liter 1913, d. v. s. svenska staten ökat sina inkomster per försåld enhet spirituosa allenast 2 1/2 gånger mot danska statens 24 ggr. Dessa resultat i siffror av de båda systemen betecknas med fullt fog av N. D. A. såsom uppseendeväckande. Tidningen har också hänvänt sig till dr. Bratt med några frågor, såsom, **dels** om ej prisfördyringen, den i Danmark anlitade vägen, skulle kunna innebära en kungsväg för uppnående av nedbringad alkoholkonsumtion och i följd därav ökad folknykterhet, **dels** om ej den möjligheten är tänkbar här i Sverige, att det individuella kontroll- och restriktionssystem, som kallas Brattsystemet, skulle kunna utbytas mot det danska systemet med de stora fördyringarna, som ersättning för individuell utminutering och restaurangkontroll.

Dr. Bratts svar å de framställda frågorna erbjuder åtskilligt av intresse och vittnar om, att vederbörande börjar känna sig något mindre säker än tidigare, om han ock söker bevara samma obesvärade uppsyn, självsäkerhet och goda lynne som alltid. Inledningsvis förklarar dr. B., att "motboken visst icke är något allena saliggörande medel för konsumtionsbegränsning och ökad folknykterhet...... jag vågar påstå, att man sällan skall kunna träffa någon, som är mindre dogmatisk än jag". Denna betygssättning skule dock givetvis imponerat mera, om den kommit från ett mera neutralt håll än doktorn själv. Vi tro ej, att svenska folket med erfarenheterna från hans system för ögonen, är hågad att utan vidare skriva under därpå. "Motboken kan mycket väl tas bort", fortsätter dr. B., "men principen att man måste köpa på samma ställe och mot kvitto, **kan** icke tagas bort. (kurs. av oss) "Kan icke"! Varför ej? Stora W. lär allt få pruta av åtskilligt på det maktspråket. Man känner igen resonemanget, det

(Forts. å sid. 4)

Sanningen om gamla testamentet och judendomen.

För Nationen av J. L.

Den judiska familjekrönikan, som av den kristna telologien fått namnet "gamla" testamentet intager i religiöst hänseende en oförtjänt uppmärksamhet av kristendomens bekännare. I följd av dess oberättigade sammanblandning med kristendomen, har denna judiska skriftsamling, som är världens mest människofientliga och omoraliska religionssystem, fått ett skimmer av religiös mystik, ja, t. o. m. helighet, vartill dock intet berättigande föreligger.

Hela systemets egoistiskt-materialistiska tendens överensstämmer till fullo med judafolkets egna människofientliga karaktärsegenskaper och handlingssätt, vilka undantagslöst utmynna i den krassaste egoism och fiendskap mot den kristliga kulturens utveckling. Vi ha bekräftelse härpå i Jesu egna uttalanden, t. ex.: Ve eder Skriftlärde och fariséer, I skrymtare, att I tillsluten himmelriket för människorna! Ty I gån icke in, och dem, som äro på vägen dit in, tillstädjen I icke att ingå. Ve eder, skriftlärde och fariséer, I skrymtare, att I faren omkring över vatten och land för att göra en proselyt, och när han har blivit det, gören I honom till ett helvetets barn, dubbelt mer än I ären. I ormar, I huggormars avföda, huru skolen I undfly helvetets dom." Matt. 23: 13, 15, 33.

Den brottsliga och människofientliga tankegång som ligger till grund för det judiska religionssystemet, saknar motstycke i världshistorien. Vill man här följa författarnes irrgångar i denna egoismens och hatets labyrint, så måste man framför allt avstå från både förnuftets och samvetets oförvillade omdöme, samt antaga det förnuftsvidriga, samvetslösa, orättfärdiga och omoraliska såsom god sed i detta "utvalda och heliga egendomsfolks" mammonistiska rike. Man måste vara i stånd att döda varje känsla av osjälvisk människokärlek, rättfärdighet och medlidande för att kunna erkänna det judiska religionssystemets berättigande. I hela världshistorien kan man ej finna något liknande barbari satt i system såsom detta, vilket ej alls tar ringaste hänsyn till moral, sanning eller logiska slutledningar, varken i framställningssätt eller i handlingarnas utförande. Självintressets nyttighetsprincip är den enda ledtråden i detta judiska system, som av den kristna teologien förhärligas såsom "gudomlig inspiration", varigenom hatets, hämndens, mordgirighetens och penningebegärets ande upphöjes till en gudomlig auktoritet, vilken är grundad på de egna personliga intressenas tillfredsställande, varvid idéernas mångfald äro beaktansvärda för sin frånvaro av rättfärdighet, människokärlek och förnuftsenliga principer. De oerhördaste barbariska människofientliga handlingar bliva här framställda såsom heliga och Gud behagliga blott genom att åberopa sig på Jahves befallningar, löften och förbund, t. ex.: "När Jahve låter dig komma till det land, dit du skall gå för att taga det i besittning.... sju folk större än du, och när Jahve giver dem i ditt våld och du slår dem då skall du giva dem till spillo.. och ingen skonssamhet dem bevisa". 5 Mos. 7: 1, 2. "Gå nu åstad och slå amalekiterna och giv dem till spillo, med allt vad de hava, och skona dem icke, utan dräp både man och kvinna, både barn och spenabarn...." 1 Sam. 15: 3. "Och Jahve sade till Josua, tag med dig allt det stridbara folket och drag åstad till Ai, ty jag vill giva konungen i Ai och hans folk och hans stad och hans land i din hand.... Ett bakhåll skall du lägga på andra sidan om staden.... Och när I haven intagit staden så tänden eld på honom. Efter Jahves ord skolin I göra." Jos. 8: 1, 2, 8. Och detta kallar man gudsgemenskap! Vilken bedrövlig villfarelse! Gamla testamentets innehåll bildar egentligen ett omoraliskt förvandlingssystem, i det att man söker göra lögnen till sanning och framställa alla slag av förbrytelser såsom heliga och inför Gud behagliga handlingar. Där påbjudes lydnad och trohet inför ett gudsbegrepp som anbefaller de mest sataniska brott som en förvildad människohjärna kan frambringa, och till vilkas utförande Jahve lämnar sitt bistånd och sin välsignelse. I detta religionssystem är skenheligheten

(Forts. å sid. 4)

G. O. Wallenbergs bravader i Japan preskriberade?

Ett inlägg av generalkonsul Folke Cronholm.

På sätt det genom "Nationen" blivit bragt till allmänhetens kännedom, har jag i särskild skrivelser till konungen, K. m:t, utrikesministern, konungens justitiekansler, och riksdagens justitieombudsman, på de i skrivelserna anförda grunder, till laga beivrande anmält min förutvarande chef envoyén G. O. Wallenbergs förbrytelser under utövandet av sitt höga förtroendeämbete såsom K. m:ts minister. Varje anmälning förklarades icke skola föranleda någon åtgärd, allt enligt K. m:ts eget avgörande, men ingen därför, att den var obefogad. Full bevisning hade ju förebragts. Även min begäran att själv bli ställd till laga ansvar, om anklagelserna skulle befinnas vara falska, förklarades av K. m:t icke föranleda någon åtgärd. Det var ju också här frågan om en herr Wallenberg, som sig förbrutit.

Vid tiden för dessa anmälningar fanns i vår, för andra svenska medborgare gällande strafflag en bestämmelse, enligt vilken viss tid för åtal ej gällde i avseende å brott av ämbetsman, om icke brottet förskyllt endast bötesstraff eller om det vore av beskaffenhet att såsom vårdslöshet, försummelse, oförstånd eller oskicklighet i ämbetet enligt 25 kap. 17 par. straffas endast med böter eller mistning av ämbetet på viss tid, för vilka fall det preskriberades inom 2, resp. 5 år. De av mig anmälda förbrytelserna voro sålunda icke av den art, att de

(Forts. å sid. 2.)

Den 22 Juli

Världsrevolutionens senaste framstöt.

De timade revolutionära händelserna nere i Österrike utgöra en ny illustration till det av oss ofta konstaterade, i snart sagt alla civiliserade stater rådande tillståndet av oro och jäsning under den till synes lugna ytan, vilket när som helst kan förbytas i revolutionära omstörtningar. Ingen utanför den världsutvecklingen ledande internationella hemliga judiska kretsen vet, var härnäst utbrottet skall äga rum Men regerande "konungen i förskingringen", Eduard Rothschild V av Davids stam, Israels ledare i detta nu, världskapitalets och världsrevolutionens högsta ledare, nödgas gång på gång erfara, att folken ej utan vidare äro hågade att låta sig leda in i hans "tusenåriga rike" här på jorden.

Det revolutionära anloppet mot det österrikiska statssamhället torde nu kunna betraktas såsom avvärjt. Tack vare att landet i det kritiska ögonblicket hade i spetsen för sig män, vilka ej dagtingade med plikten, lyckades det att bemästra stormen. Händelseutvecklingen under revolutionsdagarna gav tydligen vid handen, att det rörde sig om en noga förberedd aktion till det österrikiska samhällets omstörtning o. upprättande av judiskt sovjetstyre efter mönster av Moskva. Såsom anledning till den iscensatta orosrörelsen föregavs en kontrovers, som uppstått mellan det nationalistiskt-antisemitiskt betonade Frontkämpferbund och det judisk-marxistiska Republikanischer Schutzbund, vilka bägge organisationer för någon tid sedan samtidigt avhöllo möten i staden Schattendorf, varvid det kom till allvarliga sammanstötningar, resulterande i att en arbetare och en yngling dödades samt fem andra personer, tillhörande Republikanischer Schutzbund, sårades. Händelsen gjordes till en storpolitisk affär och när juryn, som fick målet om hand, förra torsdagsaftonen avkunnade sitt frikännande utslag, vilket uppenbart tolkats som ett officiellt handtag åt de antisemitiska frontkämparna, ansågs tiden inne för att låta det gå till revolutionärt utbrott. Redan samma afton anordnades utanför domstolslokalen larmande demonstrationer med slagsmål mellan nationalister och socialister, och när domstolsutslaget på fredagsmorgonen blev allmänt bekantgjort, nedlades genast arbetet vid de flesta fabrikerna i Wien samt vid elektricitetsverket, så att strömmen till spårvägarna blev avstängd och spårvägsrafiken dymedels stoppad. Stora demonstrationståg med starka inslag av aktiva kommunistiska element sattes därpå i rörelse mot stadens centrala delar. Till allvarligare sammanstötningar mellan demonstranter och ordningsmakt kom det först vid universitetet, där rop höjdes såsom "ned med hakkorsmännen" (hakkorset är det universella antisemitiska fälttecknet), "ned med arbetarmördarna", "ned med klassrättsskipningen" etc. Det faller sig ju ej precis svårt att utgrunda, från vilket håll revolutionsparoller sådana som "ned med hakkorsmännen" formulerats. Som demonstrationens huvudmål hade utvalts justitiepalatset, där våldsamma uppträden igångsattes till markerande av, att hela aktionen gällde en rättsangelägenhet. Justitias palats sattes i brand och det kom till upphetsade allvarliga sammanstötningar mellan demonstranter och polis, som krävde en mängd dödade och sårade. Ordningsmakten och brandkåren, som också skyndade till, hindrades av den rasande mängden från att rädda palatset ur lågorna. Natten till lördagen proklamerades så av österrikiska socialdemokratiska partistyrelsen och fackföreningsledarna generalstrejk, varvid även beslöts upprätta ett "civilgarde" för övertagande av bevakningen och garanterande av ordningens upprätthållande. I spetsen för "civilgardet" trädde Wiens socialistiske borgmästare Zeitz. Samtidigt utbreddes revolutionsrörelsen i landsorten, där även republikanska skyddsgarden etablerades till "ordningens upprätthållande". Ministerrådet och styrelsen för socialdemokratiska partiet voro under tiden var för sig samlade i permanens, under förhandlingar inbördes. Socialdemokraterna under borgmästare Zeitz — väl diktatorn in spe — ledning, fordrade till en början polispresidenten Schubers och förbundskansler Seipels omedelbara tillbakaträdande ävensom regeringens demission och bildandet av ett nytt kabinett under socialdemokratiskt deltagande. Men regeringen och kanslern voro icke benägna att utan vidare efterkomma de ultimativa fordringarna, utan utfärdade tvärtom en proklamation, vari förklarades, att den lagliga regeringen alltjämt betraktade sig som utövare av makt och myndighet och icke kunde godkänna några som helst vid sidan av författningen av enskilda företagna anstalter för ordningens upprätthållande. Regeringens resoluta uppträdande kröntes även med framgång. Den torde i detta nu kunna betraktas som situationens herre definitivt. Generalstrejken har avblåsts och trafiken återupptagits, de socialdemokratiska ledarna hava återtagit sina tidigare uppställda ultimativa krav på kabinettets demission samt förbundspresidentens och polispresidentens tillbakaträdanden, och regeringen har utfäst sig för parlamentets omedelbara inkallande.

Dessa i Österrike i dessa dagar timade händelser utgöra ett memento för alla folk. Intet tvivel råder därom, att det ej här rör sig om en allvarlig framstöt av det revolutionära Israel. Det är redan tillfullo ådagalagt, att revoltförsöket varit finansierat och lett från Moskva och haft sovjetrepublikens utropande som mål. Icke mindre än omkring ett 500-tal kommunister, av vilka ett stort antal nyss anlänt från utlandet, hava av myndigheterna arresterats. Revolutionen kom som en blixt från klar himmel. Utanför Österrike visste ingen utom den hemligt regerande internationella sfären vad som var i görningen. Ingen utanför den hemliga judiska världsregeringen torde heller veta, var nästa revolutionära utbrott skall inträffa. Överallt finnes i mer eller mindre hög grad den tjänliga jordmånen, den underjordiska makten endast avvaktar det lägliga tillfället att låta minan springa. Dess förberedelser ske i största hemlighetsfullhet och gynnas följdriktigt av den judiska politikens många agenter på den öppna skådesbanan. Icke minst för oss i Sverige gäller det att vara på vår vakt. Den revolutionära händelseutvecklingen i Österrike, som formellt fick sin upprinnelse i en blodig sammanstötning mellan marxister och nationalister, visar det berättigade i den av oss ofta uttalade varningen mot alla försök att framprovocera gatustrider här i Sverige mellan kommunister och fascister, vilka blott skulle ge den storjudiska sfären en välkommen anledning att inskrida på den ena eller andra linjen. Wienrevolutionen är även ägnad att åskådliggöra äventyrligheten i vår tid av iscensatt revolutionsförsök; ingen utanför de hemliga aktionärernas krets vet den stund revoltförsöket iscensättes, vem som i morgon skall vara dess herre, därest det krönes med framgång. Det ligger under dylika förhållanden en oerhörd vikt uppå, att de ansvariga inom partierna och pressen undvika att låta förleda sig till provokatoriska åtgöranden, som kunna främja den underjordiska maktens omstörtningssträvanden. På vissa håll inom den "borgerliga" pressen spåras f. n. farliga ansatser att vilja provocera den socialdemokratiska sidan, men samtidigt kan glädjande nog konstateras tecken till ökad ansvarskänsla och ärlig vilja inom inflytelserika såväl borgerliga som socialdemokratiska tidningsorgan. Åt varje dylik tendens bör den rättsinnade allmänheten, oberoende av partifärg, giva sitt stöd, liksom den energiskt bör reagera mot varje försök i motsatt, provocerande riktning. Vi skola i fortsättningen ägna dessa företeelser vår speciella uppmärksamhet. Också hos oss brinner Israels revolutionära eld under den till synes lugna ytan, och de under dess ledning organiserade massorna kunna även här hastigare än någon anar hetsas till förtvivlade åtgärder till sitt eget fördärv. De som sitta inne med makten att kunna framskapa revolutionära omstörtningar i våra dagar, äro de, vilka utöva den hemliga regeringsmakten, de där regera över kapitalet och upplysningsväsendet, de och inga andra. Det gäller även hos oss att till det yttersta vara på vår vakt, så att ej dessa förunnas chanser till sin åstundade "rationalisering" av vårt svenska samhälle!

Prof. Heckscher som judisk nationalekonomisk förkunnare.

Det är stor glädje i himlen, förkunnar uti Bonnierska Dagens Nyheter (l.), ingen mindre än Israels egen nationalekonom, judeprofessorn Eli Heckscher, över syndaren — den internationella handelns män, som äntligen sig omvänt och bättrat. Den store syndaren har enligt professorn genom resolutionerna vid de stora ekonomiska kongresserna i Genéve och Stockholm, de där påbjuda tullbarriärernas staterna emellan raseing och den internationella handelns absoluta suveränitet, d. v. s. undanskaffandet av de sista stora hindren för det judiska världsriket, gjort en härlig bot, som vållat stor hänförelse i Israels himlarymder. Liksom icke världens herrar bankirer långt före detta varit inställda på just de linjer, som "nationalekonomiske" professorn nu förmenar att de nu äntligen inslagit! Vederbörandes tilltro till de svenskes bristande omdömesförmåga är tydligen alltfort obegränsad; sorgligt men sant är, att den judiska dunderbluffen om äntligen inträdd omvändelse till det bättre av världshandelns män, avsedd att särskilt klinga vackert för "demokratiska", tages för kontant över så gott som hela presslinjen, t. o. m. på den socialdemokratiska sidan, där man eljest vid det här laget borde genomskådat svindleriet. Herrar israeliter dekretera o. svenska pressens herrar repetera utan att göra sig minsta besvär undersöka, om det finnes någon grund därför. Det gäller nu emellertid att se till, framhåller professorn, att omvändelsen bliver uppriktig. Som varmt kännande varnar han sina heliga meningsfränder ifrån att härefter förebrå syndarna deras förflutna — "hur hindersamt detta än må ha varit för den sak som nu förfäktas.... men så mycket större uppmärksamhet bör ägnas vederbörandes hållning inför de faktiska ansatserna till å ena sidan nedbrytning av hindren för samfärdseln och å den andra skapandet av nya hinder." Hr Heckscher är alltså full av nåd och beviljar syndaförlåtelse åt alla och envar, som sig omvända och bättra. Men ve dem, som framhärda! De skola drabbas av Israels vrede. Dess stolte nationalekonom misstar sig dock åtskilligt på effekten av slikt hot längre. Vi kunna försäkra honom, att icke heller "den andra" sidan numera är ovaksam, den ämnar visst icke i fortsättningen låta skrämma sig eller tolerera någon slags "kontroll" av herrar israeliter över svenska medborgares tänkesätt och handlingar. Hr Heckscher m. fl. "nationalekonomer" fråga mycket litet efter Sveriges ekonomi, det hava de tillräckligt tydligt visat, ur annan synpunkt än som ett objekt för de israelitiska exploaterings- o. maktsträvandena, för dem är den allmnneliga geschäftsfriheten, Den Gyllene Internationalens världshegemoni, det allt uppslukande intresset, de se gärna, att landet går under i statsskuldsättning till den internationella judiska ockrarefinansen och att det svenska näringslivet ödelägges: desto lättare blir Alljudas kamp för Sveriges näring! Hr Heckscher ger dock uttryck för en viss ängslan för att den svenska statsmyndigheten ej skall tillräckligt aktgiva på de deklarationer om handelshindrens undanrödjande som nu gjorts av herrar världsbankirer på deras kongresser. Vad som särskilt oroar är, att regeringen igångsatt en utredning rörande den svenska järnhanteringens läge. Professorn säger sig visserligen i och för sig intet ha att invända mot utredningen i fråga, blott den blir "objektiv" d. v. s. utfaller i enlighet med Israels höga önskningar och krav; men regeringen har, menar hr H. begått det felet att icke tillräckligt skarpt precisera "utredningsuppgiftens innebörd", ett fel, som ju dock behändigt nog kan rättas till genom lämpliga fingervisningar i den judestyrda tidningspressen! Ett lands tillvaratagande av sina naturliga ekonomiska hjälpkällor är enligt den illustre "nationalekonomen" varken mer eller mindre än ett brott mot den internationella solidariteten, o. de som gå in för dylika krav äro motståndare till strävandena att "rädda efterkrigstidens mänsklighet". Det skall en ansenlig portion inneboende fräckhet till för att över huvud våga utslunga dylika vilseledande påståenden, men de skola icke förglömmas! Hr Heckscher gör sig mycken möda att söka bevisa tullskyddets absoluta ineffektivitet numera tack vare särskilt den på sina håll praktiserade dumpingen, varpå han utlåter sig på följande sätt:

> Visar det sig vid en undersökning, att vår bruksindustri på grund av ändringarna i världen kommit att producera dyrare än andra länders, så betyder det att den blivit tärande i stället för närande, att den måste leva på andras bidrag i stället för att lämna bidrag till folkets försörjning. Yrkas det icke desto mindre på tullar till dess skydd, så kan man onekligen därpå avläsa hur litet det varit bevänt med Genève- och Stockholmsresolutionerna, ty då är den i samma läge som alla de tusen och en andra oekonomiska produktionsgrenar som hållas vid liv överallt i världen med hjälp av tullmurar och som därför bidraga till folkens fattigdom — det egna folkets lika väl som andra folks.
>
> Talet om behovet av en svensk handelsjärnproduktion på grund av dess nödvändighet som komplettering av kvalitetsproduktionen ändrar ej ett jota häri. Skall järnhanteringen över huvud taget löna sig, så måste den bära sina egna kostnader för en — enligt antagandet — nödvändig produktion av handelsjärn. De gemensamma kostnaderna måste så fördelas att det ena och det andra slaget blir säljbart; är det icke möjligt, lönar sig varken det ena eller det andra, ekonomiskt sett. Men säkert lönar det sig i allt väsentligt för många verk o. till en mindre del för ännu flera. Det som ej lönar sig får lämna rum för våra starkt tillväxande träförädlande industrier, som ofta bedrivas av samma företag och på samma platser.
>
> Summan är att vi måste lösa dessa frågor utan ängsliga sidoblickar på vad andra göra.
>
> Exemplets makt är starkare än alla konferensresolutioner, och samarbete med likatänkande är många gånger mer värt än skenbar enighet mellan oförenliga strävandens bärare. Charity begins at home, and so does free trade — barmhärtigheten skall börja hos oss själva, och frihandeln likaså.

Det citerade yttrandet utgör förvisso ett praktstycke av "nationalekonomiskt" tänkande. Det borde, tycker man, numera stå klart för envar, att propagerandet av dylika lärosatser icke kan ske i svenskt nationalekonomiskt intresse. Vi tveka ej att beteckna det som en skandal, att en person, förfäktande så till den grad antisvenska grundsatser, kan tillåtas uppehålla en lärostol i en svensk högskola och behandlas som auktoritet i svenska nationalekonomiska spörsmål. Finge Israels nationalekonomer här i landet helt sin vilja fram, skulle vårt svenska näringsliv snart vara spolierat. Framställandet av kravet på att alla de näringar, som icke kunna produceras på den billigaste nivån i världen, helt enkelt skola nedläggas, är ur svensk synpunkt brottsligt. Hr Heckschers tal om att dessa näringar blivit "tärande i stället för närande" är ingenting annat än dumt prat, judisk-fraseologisk bluff av ömkligaste slag. Om jag äger ett jordstycke eller en annan produktionskälla på svensk grund, skall jag enligt våra herrar "nationalekonomer" icke utnyttja densamma, därför att de frambringade produktionsmedlen måhända kunna framställas billigare i Västaustralien Om jag därmed förlorar min kanske enda existensmöjlighet fråga dessa upphöjda människovänner icke stort efter. Huvudsaken för dem är, att judiska världssträvandena främjas. En svensk nationalekonomisk lära, som påbjuder att icke tillvarataga de naturliga tillgångarna i eget land, är ren oärlighet och humbug. Den måste i tillämpningen leda till de mest ödesdigra konsekvenser rent nationalekonomiskt, till ruin och elände för det egna folket, den står i strid mot naturens och förnuftets lagar, som bjuda oss att sörja för vår egen tillvaro, innan vi inrikta oss på utövande av universell barmhärtighet. "Charity begins at home", slutar prof. Heckscher. Det vore sannerligen på tiden, att herrar israeliter själva begynte omsätta denna tes i handling. Vi svenskar hava, rent ut sagt, vid det här laget fått nog av deras "nationalekonomiska" barmhärtighetsläror, vilkas enda syfte är att bringa Sveriges land och folk under Israels slavvälde.

Endast det bästa

erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.

Lider Ni av ledgångsreumatism, gikt ischias, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.

Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.

Öppet hela sommaren.

Förmånliga priser.

Medicinska Bad- och Kuranstalten

Dir. Eskil Erlandson

Tel. N. 149 09.

DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

PRESSKONSERTEN

Parlamentarismen har tjänat ut!

Denna uppfattning kommer allt tydligare till uttryck i den "borgerliga" pressen, där man dock med största varsamhet tar på problemet, vilket ju för vederbörande är särdeles ömtåligt, eftersom dess reela förhållanden icke få vidröras. Svenska Dagbladet (h.), huset Bonniers ledande "högerorgan", som en av de tidningar, vilka främst hava äran av den i vårt land inaugurerade kosmopolitisk-parlamentariska utvecklingen, ger uttryck åt sin stora glädje över "pressens alltmera framträdande frihet från beroende av partierna" samt att "det ute i landet växer fram en upplyst opinion, som känner, att den icke passar in i schablonerna" — vilket betyder så mycket som att den dagspressen behärskande storfinansiella makten på allvar börjat orientera om mot ett nytt sakernas tillstånd. Stockholmstidningen (l.) konstaterar "parlamentarismens betalningsinställelse". Utan förbarmande kastar den liberaldemokratiska avisan sitt stolta ideal under årtionden, det som politiskt, ekonomiskt och socialt skulle frigöra medborgarna överbord. Vad skulle väl parlamentarismens hängångne stolte kämpe, Karl Staaf, till vars åminnelse en staty rests framför det Bonnierska affärspalatset vid Adolf Fredriks kyrkogård, säga, om han i detta nu vore i stånd höra slikt hädiskt tal av liberalismens egna? Tidningen skriver:

> Men det måste åter bringas i erinran, att det parlamentariska ansvaret icke endast består i regeringens ansvar inför riksdagen. Detta har sitt nödvändiga komplement i riksdagens ansvar för sin egen politik. Kan ett till stor del överlevat partiväsen icke bära upp en sådan ansvarets politik, så blir det förr eller senare nödvändigt att frångå den föreställningen, att regeringen ovillkorligen i första rummet måste vara partiregering. Det skulle här i landet ännu kunna bildas regeringar av annan typ, sammansatta av personer utanför den egentliga partipolitiken, men sammanhållna av en gemensam åskådning om de aktuella uppgifternas krav. Icke en viljelös s. k. expeditionsregering men en regering, som först och främst har sin styrka i sina medlemmars kompetens, sakkunskap och erfarenhet, och som möter riksdagen med sitt eget program. Den riksdagsmajoritet, som skulle bringa denna regering på fall, skulle på förhand ha fullkomligt klart för sig, att den komme att bli uppfordrad att själv genom sina förtroendemän taga gemensamt ansvar för fortsättningen.

Nåväl! Men varför då ej sjunga ut med vad man vill hava i stället för "ett överlevat partiväsen"? Saknar man modet därtill? Förr eller senare blir man ju ändå tvungen att bekänna kort. Eller hoppas på något under från ovan eller kanske snarare nedan, som hjälper en i den svåra passagen?

G. O. Wallenbergs bravader i Japan preskriberade.

(Forts. fr. sid 1)

kunde fritagas från straffbarhet på grund av preskription. Likväl åsidosattes den lagbundna åtalsplikten.

Emellertid synas mina anmälningar, som enligt de olika myndigheternas beslut icke skulle till någon åtgärd föranleda, dock hava lett till en åtgärd av ganska anmärkningsvärt slag, ehuruväl ingalunda i rättvisans intresse. Under ministären Sandler—Undén antogs nämligen den 31 mars 1926 en lag om ändring i vissa delar av förut gällande bestämmelser om preskription av brott, och denna egendomliga lag förklarades skola träda i kraft redan den 1 juli s. å. Men ändringen gällde ej blott ämbetsbrott. Det hade ju varit alltför tokigt. En mördare eller annan grov brottsling, som förskyllt livstids straffarbete och som förut kunde straffas närhelst han anträffades, förblir nu straffri efter 25 års förlopp, vilket ju är föga tillfredsställande för den allmänna rättssäkerheten, än mindre för rättskänslans krav. Ett sådant upprörande fall har ju också redan förekommit här i landet. Beträffande ämbetsbrott har den ändringen gjorts, att en ämbetsman, som gjort sig skyldig till förbrytelse i ämbetet av det slag, att lagstiftaren förut och på goda grunder ansett honom icke böra komma i åtnjutande av straffrihet på grund av preskription, enligt den nya lagen förbliver strafffri efter 10 års förlopp. Det är en lika olycklig bestämmelse, som ingalunda är ägnad att skärpa en ämbetsmans ansvarskänsla. En regering, som sin plikt likmätigt skall veta att sätta lagens bud före husset Wallenbergs vilja, har nu betagits varje möjlighet att befordra envoyén Wallenberg till laga straff för vad han i anmälda hänseenden låtit komma sig till last. Han kan nu icke bliva fö-

PÅ UTKIK

Moskwas nya lösen: "Revolutionens föryngring".

En ny s. k. evolutionsprocess synes vara i full gång i revolutionslandet Ryssland. Vad den i själva verket innebär, har det givetvis sina vanskligheter att på avstånd bilda sig en mera bestämd uppfattning om, men allt tyder på, att det är betydelsefulla saker, som försiggå bakom kulissen, och tanken på en nyorientering av revolutionen torde icke vara alldeles utesluten. Moskwa själv karaktäriserar det inträdda nya skedet såsom en "revolutionens föryngring". Enligt meddelanden till Nationen från Moskwa rycker judefrågan över hela Ryssland fram till den allt intresse absorberande, ehuru man i möjligaste mån undviker att inför utlandet beröra denna sak. Judarna, revolutionens upphovsmän, organisatörer och finansiärer, bliva alltmer ogärna sedda i de revolutionära kretsarna. Intet tvivel råder heller därom, att ej judarna i känslan av sin alltmer hotade ställning inom själva revolutionen lämnat sin energiska medverkan till oppositionen mot den rådande Stalinska regimen och för att komma denna till livs inlåtit sig på samarbete med självaste sina ärkefiender, den gamla regimens män, men ännu har man ej hört talas om, att en jude arkebuserats, väl av hänsyn till den faktiska maktställning, judarna sitta inne med i Sovjet-Ryssland såsom de där behärska hela den stora finansiella och administrativa apparaten i landet, vilken tydligen ej heller Stalin et compani kunna undvara, vare sig de vilja eller ej.

I en dylik miljö, med svårigheter av alla slag lägrande sig på revolutionens väg inom och utom Ryssland, är det som de nuvarande makthavarna i Kreml släppt lös den nya terrorn, som skall definitivt utrota all opposition. Tjeckans ledare, Mendzinski, som nu av sovjetledningen beklätts med utomordentliga fullmakter, är som bäst i färd med att återuppliva skräckväldet från Djersjinskis tid. Det anses på sina håll, att Mendzinski t. o. m. skulle umgås med planer på att rycka till sig högsta statsmakten i Sovjetlandet. I vad mån dessa förmodanden hava någon reel grund för sig, får framtiden utvisa.

Wallstreet straffar Polen för mordet å Vojkoff.

De sedan lång tid tillbaka pågående underhandlingarna mellan polska regeringen och Newyorks judiska finansvärld om ett nytt statslån till Polen hava, enligt vad meddelas från Warschau, kommit i baklås genom mordet på sovjet-ryska sändebudet Vojkoff, som ju inom de gyllene internationella kretsarna var en särdeles grata persona på grund av den framträdande roll han spelade vid romanovernas mördande. Lånetransaktionen ansågs så gott som klar, men bankirerna i Wallstreet skola nu med anledning av mordet, som "gjort ett synnerligen dåligt intryck", hava dragit sig tillbaka, "tills den politiska situationen i Polen uppklarats". I vilken riktning judarna i Newyork önskar den politiska situationen i Polen uppklarad, förmäles visserligen ej, men man kan taga för givet, att regeringen i Warschau erhållit noggrann kännedom därom.

Planerat bolsjevikuppror i Grekland.

Enligt meddelande från Grekland har polisen därstädes upptäckt en stor sammansvärjning i revolutionärt syfte organiserad med ryska (läs: judiska) pengar. Med tillhjälp av dokument funna vid Arcosraiden i London, hava de grekiska myndigheterna kommit en vitt förgrenad bolsjevikorganisation på spåren samt lyckats beslagtaga hela den revolutionära fälttågsplanen, de tryckta strejkupproppen och mobiliseringsorderna.

Åter en kommunistisk sammansvärjning å Java.

En ny stor kommunistisk sammansvärjning har upptäckts på Java i holländska Indien. Planen gick ut på anfall mot telegrafstationerna, arsenalerna och fängelserna, och var avsedd att sättas i verket sistlidne söndag afton, men myndigheterna voro på sin vakt och vidtogo nödiga försiktighetsmått i alla garnisonsstäder. Det kom till en del mindre sammanstötningar mellan polis och revolutionärer och några kommunistiska ledare arresterades. Enligt vad som kommit i dagen hade soldaterna mutats med stora penningsummor att ansluta sig till de hemliga kommunistiska förbunden. Hela holländsk-indiska armén och polisen ha fördelats på lämpliga punkter å Java.

---

remål för laga åtal härför. Hans förut till åtal anmälda ämbetsförbrytelser blevo år 1926 förklarade straffria. Den, som hädanefter dristar offentligen omtala hans förut såsom brottsliga lagligen ansedda förehavanden, riskerar enligt vår ofullkomliga lagstiftning att istället bli åtalad och straffad för ärekränkning. Brottet är preskriberat och kan förty icke bliva föremål för laga undersökning. Han får icke ens bevisa sina påståendens riktighet inför domstol. En oskyldig kan sålunda komma att få intaga den plats, där den skyldige rätteligen bort sitta. I stället för den skyldige envoyéns grundlagsenliga återkallande och ställande till laga ansvar ha sålunda mina i allo styrkta anmälningar fått till följd den för herrarna Wallenberg behagliga åtgärden, att de påtalade handlingarna förklarats straffria. Underliga äro i sanning våra tider! När skall nu Konungen göra bruk av sin grundlagsenliga rätt, som ej kan preskriberas, —en rätt, som väl nu får lov att anses ha blivit till en fosterländsk plikt — att utan hänsyn till herrarna Wallenbergs vilja återkalla denne Wallenberg från den höga förtroendepost i rikets tjänst, som han blivit satt att bekläda allenast i kraft av deras vilja?

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODEONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var ... namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.

För Fulla Segel.
Den stora publik- o. skrattsuccésen
Sjömansliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/2 12. Bilj. fr. 6. Finnboda 3 Filtar.

Haga-Teatern
— Direktion: Uno Lindholm. —
Kl. 8 precis:
Ljungby horn
Biljett best. å Tel. Vasa 6 efter kl. 4 e. m.

Ett storslaget rasvetenskapligt verk över svenska folket.

För Nationen av d:r Hans F. K. Günther.

Framför mig ligger ett på bästa vis utstyrt band i formatet 38 1/2×40 centimeter och 4 1/2 kg. tungt: "The racial Characters of the Swedish Nation", utkommet strax före julen 1926 och utgivet av professor Herman Lundborg och docenten Josua Linders, förste och andre ledare för Statens Institut för rasbiologi i Uppsala. Verket innehåller institutets arbetsresultat för åren 1922 till 1926.

Av de dessförinnan största rasvetenskapliga verk var det ena italienskt: "Antropologia militare" (1898) av Livi, det andra svenskt: det av Gustaf Retzius och Carl M. Fürst utgivna: "Antropologia suecica" (1902). Det nya verket, mera omfattande än det 1902 utkomna, utgör nu den mest betydande rasvetenskapliga undersökning över ett europeiskt folk, som någonsin utkommit. Det bär undertiteln: "Antropologia suecica 1926". Sverige kan i sanning med stolthet blicka på dessa båda verk och på den svenska riksdagens vidsynthet att 1921 bevilja anslag till en rasvetenskaplig forskningsanstalt, som redan förmått åstadkomma så mycket.

Det måste fylla professor Lundborg med tillfredsställelse att han nu i riklig mängd får mottaga uttryck för den lärda världen och många rasforskningens vänners tack och beundran. Man erkänner villigt, huru mycket "The racial Character of the Swedish nation" betyder. Den, som på nära håll varit i tillfälle att se professor Lundborgs rastlösa hängivenhet och oegennyttiga självuppoffring för sitt arbete under de gångna åren, gläder sig med honom över hans bok och det framgångsrika erkännandet, som kommit den till del. Professor Lundborg och hans medarbetare hava med detta verk inskrivit sina namn i rasforskningens hävder.

Gustaf Retzius, son till den Anders Retzius, som blivit kallad "Huvudskallemätningens fader", skrev år 1909, att "det i varje land borde verkställas en grundlig rasvetenskaplig undersökning av befolkningen vart 25:te eller 30:de år, vilken undersökning skulle vara så vidsträckt som möjlig och framförallt innefatta de vuxna, på det att det måtte utforskas, vilka ändringar, som försiggått under den mellanliggande tidsrymden".

En ny undersökning av Sverige har alltså nu ägt rum på kortare tid än efter 25 år. Under tiden hade den rasvetenskapliga arbetsmetoden, Antropometrien, och likaledes den rasvetenskapliga statistiken så utvecklats att först nu en undersökning av så bestående värde som "Antropologia suecica 1926" blivit möjlig. Sedan "Antropologia suecica 1902" utkom, har ju även rasforskningen genom ärftlighetsvetenskapen gått så raskt framåt, att den blivit ställd inför helt nya frågor. De för vår tid så betydelsefulla företeelserna vid urval (ståndsurval, barnantal, äktenskapsålder, förflyttningar inom landet o. s. v.) beaktades ej vid 1902 års undersökning. Den nya undersökningen måste däremot taga fasta på urvalsföreteelserna. Det visar sig vara fallet vid det av Institutet utgivna kompletterande Undersökningsbladet. Det föreliggande verket innehåller av sådana urvalsundersökningar mindre, än samlingen av kartor låter förmoda. Men det måste betonas att med verket av 1926 blott en del, om också den ojämförligt största och betydelsefullaste, av det arbete, Institutet föresatt sig, presterats. Det arbetas nu vidare på de olika specialområdena för att skapa alla de rasvetenskapliga skatter, till vilka det samlade materialet givit tillträde.

Verkets innehåll kunna vi här endast ytligt och flyktigt beröra. Ingående granskning hör till de olika facktidskrifterna. Därför mindre uppgifter än hänvisningar!

En rad svenska vetenskapsmän på skilda områden hava medarbetat i verket. Sålunda giver Ribbing, professor i anatomi vid Konstakademien i Stockholm, en överblick av utvecklingen av rasforskningen i Sverige sedan århundradets början. Härpå följer av utgivarna "Rasbiologiska Institutets historia" över samlandet och bearbetandet av materialet för undersökningen. Icke mindre än 47,387 värnpliktiga av årgångarna 1922 och 1923 ha blivit undersökta, alltså en så stor bråkdel av Sveriges något över sex miljoners befolkning, att en klar rasvetenskaplig bild kunde ernås. Det blev därvid bl. a. antecknat hemort, stånd, antal syskon, föräldrarnas hemort och stånd, vidare hår- och ögonfärg, näsans form, kroppshöjd, andra höjdmätningar, huvud- o. ansiktsmått etc. Statistiken i boken behandlas av den mycket kunnige docenten i statistik d:r Linders.
Den förhistoriske forskaren Ekholm behandlar därpå frågan om urhemmet för folken av indoeuropeiskt språk; d:r Hansson behandlar frågan om de första spåren av mänsklig kultur i Sverige, licentiat Nordenstreng ger en överblick över Europas raser och deras utbredning samt en överblick över "Svenska folkets ursprung och växt". Det följer därpå artiklar över den ostbaltiska rasen och den s. k. Crô-magnonrasen. Angående den sistnämnda hade ju Paudler i Prag uttalat en förmodan, gränsande till visshet, att den skulle vara särskilt starkt företrädd i Dalarne. Paudler hade till och med betecknat denna ras (om det nu verkligen rör sig om en ras och icke om en korsning av raser) såsom Dalarasen. Nu har man emellertid i Dalarne blott påträffat c:a 4 proc. långskallar med breda ansikten, ett antal vilket utan vidare kan hava uppkommit genom korsning mellan den nordiska och den ostbaltiska rasen. Man torde få beteckna Crô-magnonrasen, detta bred- och högvuxna, långskallliga människoslag med breda ansikten såsom falisk ras, emedan rasen synes hava bäst bibehållit sig i Westfalen.

I III delen övergår verket till utförlig framställning och behandling av de rasvetenskapliga huvudkapitlen: här finner man, vilket stort mått av detaljarbete, möda och arbetstid, Rasbiologiska Institutet nedlagt under de fyra åren. Här blott en axplockning.

Hela Sverige visar en kroppshöjd hos de värnpliktiga, alltså icke fullvuxna, av 1,722 millimeter, en huvudindex av 17,7; 30,2 procent av de värnpliktiga äro långskalliga (index under 76), 55,7 procent av medelmåttig huvudlängd (index 76—81), 14,1 procent kortskallig (index över 81); 86,9 procent av de värnpliktiga äro ljusögda, 8,1 procent hava ögon av blandfärg, 5 procent äro brunögda. De värnpliktiga, vilka härstamma från utländska föräldrar, som blivit svenska medborgare, äro mindre högvuxna, hava högre huvudindex, mindre procent ljusögda, större procent med bruna ögon och ögon av blandfärg. Invandrarna, ehuru till större delen från grannländerna äro på det hela taget fattigare på nordisk ras, såsom ju var att vänta. Sedan 1902 har den genomsnittliga kroppshöjden tilltagit med 13 millimeter, ungefär jämnt i alla landskap. Det visar åter, att kroppshöjden betingas ej blott av arvsanlag utan även av miljön. I hela Europa visar sig sedan 1800-talet, att kroppslängden växer, naturligtvis inom rasens ärvtligt anvisade gränser. Huvudindexen har avtagit een smula, dock så litet, att minskningen kan bero på de sedan 1902 ändrade mätinstrumenten eller dess användning. I varje fall ändras huvudindex ej genom miljöändringar. Ansiktsindex är 93,1, en index, som avgjort tyder på smalt ansikte. Av de värnpliktiga befunnos 70,5 procent hava smala ansikten. Näsan är hos 47,5 procent rak, hos 26,2 procent lätt inböjd, hos 16,7 lätt utböjd, hos 7,6 procent krokig, hos 1,3 procent starkt inböjd, hos 0,7 procent starkt utböjd. Man ser därav den nästan fullständiga bristen på inslag av dinarisk ras (som bland de europeiska raserna har starkt krumbuktig näsa) tillika ger den inböjda, åtminstone den starkt inböjda, tillkänna inslag av den ostbaltiska och även alpina rasen. Att denna mörka ras icke är starkt företrädd, visar uppställningen över hår- och ögonfärger.

IV delen innehåller de socialantropologiska företeelserna. Därvid visar det sig att hos bondeståndet äro de mörka ögonfärgerna minst företrädda, liksom de blandfärgade. Hos de högre stånden finnas de oftare och mest hos de allra lägsta. Huvudindex är i alla folkskikt lika. Kroppshöjden är störst hos högre tjänstemäns söner (1,736 millimeter), mindre hos värnpliktiga ur bondeståndet (1,723 millimeter) och ändå något mindre hos den lägsta klassen (1,720 millimeter). Ansiktsindex är i alla folkskikt ungefär lika. Tager man hänsyn till alla uppgifter, visar sig, att bondeståndet är förhållandevis rikast på nordiskt blod. I bondeståndet befinna sig även de mest ljushåriga, i de lägsta klasserna något mindre och i de högre stånden ännu mindre. Man måste betänka, att de högre klasserna i Sverige hava mer invandrareblod av mindre nordiskt och mindre ostbaltiskt slag, framförallt avkomlingar av de förhållandevis talrika släkter av mellan- och västeuropeisk härkomst, som leda sina anor från en i krigs- eller statstjänst under Sveriges stormaktstid adlad person.

Ett avsnitt av boken behandlar växelverkan (korrelationen) mellan enskilda raskännemärken, d. v. s. huru ofta bland ljusögda också finns ljust hår, bland brunögda också mörkt hår, bland breda ansikten också kort huvud. Då visa sig t. ex. ljusa ögon ofta förbundna med ljust huvudhår och ännu oftare med ljust hår på kroppen och allra oftast med ljusa ögonbryn. Nära växelverkan består mellan kroppshöjd och benlängd, armlängd och benlängd, ansiktsbredd och pannbredd.

Ett vidare kapitel behandlar Stockholmsbefolkningens särställning (därstädes födda, inflyttade, utflyttade). Härpå följer en uppskattning av de särskilda rasernas andel hos svenska folket. Rent nordiska människor eller starkt övervägande nordiska människor voro bland de värnpliktiga 30,8 procent, vilket visar, att Sverige är starkt genomträngt av nordisk ras. Renare ostbaltiska värnpliktiga funnos till 3,7 procent. Helt mörka d. v. s. brunhåriga—brunögda, varunder alltså medlemmar av de mörka europeiska raserna och lappskt inslag äro att söka, funnos blott till 0,9 procent. Ett ljusare blandslag, alltså väsentligen nordisk-ostbalisk blandning och sådan nordisk-ickenordisk blandning, som (dock icke ärftligt) utmärkas av ljusa färger fanns till 27,1 procent; ett mörkt blandslag, alltså blonda med bruna eller melerade ögon och brunhåriga med ljusa ögon funnos till 7,3 procent.

Viktig är kännetecknens geografiska fördelning. Härom blott dessa uppgiter: mest nordiska ställa sig landskapen i östliga mellansverige, alltså Örebro, Västmanlands, Gävleborgs och Södermanlands län, därefter även Älvsborgs län. Minst nordiska äro Uppsala län och vidare hela Skåne. Nordsverige samt Blekinge och Kristianstads län visa de starkaste ostbaltiska inslagen. Mörkhåriga, mörkögda finnas mest i Nordsverige: blandning med lapparna.

Det följer en jämförelse mellan Sveriges och andra nordeuropeiska folks rasvetenskapliga beskaffenhet. Därvid synes Sverige uppvisa större kropp, benlängd och armlängd. Mörka ögon äro i hela Sverige så sällsynta som blott i östra Norge, Island och Runö. Huvudindexen i Sverige (77,7) är lägre än på Island (78,4) och väsentligt lägre än i det genomsnittligt på gränsen mellan medel- och kortskallighet stående Danmark (80,6).

En metodiskt mycket värdefull avdelning av boken, härstammande från geografen de Geer's penna, söker genom jämförande av de efter undersökningen upprättade kartorna över fördelningen av kroppshöjd, ögonfärg och huvudindex i nordvästeuropa bestämma den nordiska rasens kärnområde och genom en särskild karta utmärka den på papperet. Då visar sig den mellersta, breda delen av Skandinaviska halvön såsom nordiska rasens kärnområde. Enskildheterna hos dessa kartor giva högst värdefulla uppslag, som dock här icke närmare kunna utvecklas.

En del av boken med utförda tabeller hänför sig till beslutet att göra 44 planscher om 2—9 bilder, vilka skola framställa de särskilda raserna och deras blandningar. Detta bildmaterial hade med förlov kunnat sammanställas bättre. Man synes även i Sverige känna på sig, att de avkonterfejade genom sitt urval, åtminstone i urvalet av nordiska huvuden hade bort utfalla något mer till förmån för Sverige. Bilderna äro för övrigt av den höga ståndpunkten av boktryckerikonsten i Sverige, liksom boken i dess helhet talar för Sveriges pappersindustri och bokteknik. Ett särskilt konsttryckpapper har här för första gången blivit använt.

Man kan endast önska, att boken blir spridd i möjligast vidsträckta kretsar. Boken kostar emellertid 100 kr., varför huvudsakligen bibliotek kunna anskaffa densamma.
Sverige har nu två gånger inom ett kvarts sekel uppställt ett exempel för andra folk. Det kan vara stolt däröver liksom över ledaren av Rasbiologiska Institutet och det av honom under de 4 sista åren utförda forskningsarbetet.

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk-Kinesisk-Japansk-Sovjet -Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Köpmannauttalande mot avbetalningsssystemet.

Vid de svenska köpmännnens i dagarna hållna stora kongress i Karlstad förevar bl. a. även frågan om avbetalningssystemets olägenheter till behandling, varvid enhälligt beslöts göra följande uttalande:

I viss, ehuru starkt begränsad, omfattning torde avbetalningssystemet få anses berättigat, och detta särskilt då det gäller inköp av större artiklar, avsedda för rationell yrkesverksamhet eller annat produktivt syfte.

Då systemet på senare år alltmera inriktats på rena förbrukningsartiklar och onödiga lyxvaror, måste detta anses vara en i hög grad osund utveckling, som främjar slöseri och övervdåd, verkar moraliskt förslappande på folkkaraktären och i många fall lett in på brottets bana. Varudistributionens uppgift skall vara att genom olika organisatoriska åtgärder förbilliga och ej fördyra levnadskostnaderna, men erfarenheten visar att avbetalningssystemet avsevärt motverkar detta syfte.

Erfarenheterna från Amerika synas vittna om att den konsumtionsökning, systemet framkallar, måste anses vara av konstlat slag och ej av bestående värde. En fortsatt ohämmad utveckling av avbetalningsaffärerna kommer otvivelaktigt att, i sinom tid medföra de mest betänkliga följder för den allmänna köpkraften, enär denna i förtid tages i anspråk och förbrukas.

I känsla av ansvar inför varuförmedlingens betydelsefulla uppgift, böra landets köpmän i sin dagliga gärning motverka avbetalningssystemets överdrifter helt bannlysa systemet vid försäljning av förbrukningsartiklar och lyxvaror samt målmedvetet fullfölja sina strävanden till genomförande av kontantförsäljning i största möjliga utsträckning. I dessa strävanden bör köpmannakåren kunna påräkna förståelse och stöd från samhällets, tidningspressens och den ansvarskännande allmänhetens sida.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12. Inga drickspengar Ingen spritservering

INGEN behöver känna sig besviken,
som köper RADIUMS FRUKTSALT. Är erkänt att vara marknadens mest välsmakande fruktsalt. Ensam tillverkare A.-B. Radiumfabriken, Stockholm. Säljes endast i originalflaskor à 2:50 pr 1/1 fl. 2 fl. sändes franko över hela Sverige.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
Metropol
DANS TISDAG OCH TORSDAG Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 22 Juli 1927,

Det danska systemets fördelar framför det Brattska.

(Forts. fr. sid 1)

var ungefär detsamma, som hr Segerstedt i Handelstidningen för ett halvår sedan undfägnade sina läsare med. Formerna betyda jämförelsevis mindre, på dem ruckar man generöst, om så behövs, blott ej "systemet" som sådant antastas på ett sätt, som i något avseende träder herrarna Wallenbergs och judefinansens profitintresse av spriten för nära! Man förstår mycket väl, att den nykterhetsintresserade spritfinansen icke kan känna sig så särskilt entusiasmerad av ett system som det danska, som säkerligen i väsentlig grad skulle inskränka spritkonsumtionen och därmed också profiten för höga vederbörande, lika litet som de visat sig trakterade av utsikten att få sitt "blandade" monopolbolag närmare synat i sömmarna. Det skulle kantänka högst allvarligt rubba deras vinstkalkyler av spriten. Dr. Bratt nödgas dock erkänna, att det danska systemet medfört "en kolossal konsumtionsnedgång i Danmark och att spriten där flerstädes alldeles försvunnit". "Syftemålet med systemet i Danmark har varit", framhåller han, "dels att skaffa staten inkomster, dels att åstadkomma allmännare nykterhet genom minskad konsumtion". Så var ju också meningen med vårt svenska system, fastän dr. Bratt och hans storfinansiella beskyddare gjorde något helt annat därav än vad som utfästes. Doktorn säger sig emellertid nödsakad intaga en tvivlande och i hög grad betänksam ställning visavis det danska systemets lämplighet för Sverige. "Visserligen skulle en fördyring i samma mån som den i Danmark åstadkomma en kolossal konsumtionsminskning" — ett ju allt annat än lockande perspektiv för den spritfinansiella sfären. Svenskens kända benägenhet för att vilja förtära större kvanta när som helst, skulle i alla fall, menar nykterhetsivraren dr. Bratt, komma att taga ut sin rätt genom väsentligt ökad illegal trafik med smuggling och hembränning. Skall slikt resonemang vara ämnat som argument emot det danska systemet, är det i så fall av skäligen torftig beskaffenhet. Man får hoppas, att myndigheterna även under ett eventuellt danskt system i Sverige, skola veta att göra sin plikt. Gentemot det danska systemet, anför vidare dr. Bratt, att det icke skulle komma att tillföra staten några ökade inkomster. Denna försäkran kunde spritdoktorn emellertid gott ha utelämnat. Wallenberg-Brattska regimen inom svenska statens spritmonopol har nog sett sina bästa dagar. Slutligen upplyses, att införandet av danskt system i Sverige skulle medföra väsentligt ökade administrativa omkostnader — "intet land i världen torde tillbandahålla spirituosa med så låga affärskostnader som Sverige.... kanske heller inte annat land för så höga kvaliteter och så till ytterlig noggrannhet genomförd riktig ursprungsbeteckning som Sverige". Dr. Bratt är tydligen i själva allvarets stund mannen med det höggradiga skämtlynnet, men frågan gäller, om svenska folket är hågat att längre hålla till godo med han konst- och skämtstycken. Allt talar för att intet land på jorden håller sig med en sådan dyrbar administrativ apparat som det svenska spritmonopolet under hrr Wallenbergs och Bratts spira, och vad kvaliteterna beträffa, höves ej dr. Bratts vittnesbörd, de till stor del direkt hälsovådliga blandningar spritherrarna prångla på svenska folket till orimliga priser, äro tillräckligt kända för att slik oratorisk bluff skall ha utsikt att verka. Det skulle heltvisst vara av största intresse att få veta, d e l s hur mycket svenska staten förlorat i minskade skatteinkomster efter spritens monopolisering under den judiska storfinansen, d e l s vilka priser svenska folket måste betala nu mot tiden före monopolets tillkomst, d e l s slutligen de kvalitetsförändringar, som den nu saluförda spirituosan har att uppvisa mot förr. Den dag Sveriges folk finge korrekta besked på dessa frågor, råder intet tvivel om, att ej det Wallenberg-Brattska systemets saga skulle vara all. Slutligen söker dr. Bratt roa sina läsare med att förkunna, att under hans system svenska folket får betala för ernående av "en erkänd och påtaglig nykterhetseffekt" mellan 5 och 10 öre pr liter, medan samma resultat under det danska systemet vinnes till ett pris av 6 à 7 kr pr liter,, vadan, säger han, valet mellan svenskt och danskt system måste ställa sig synnerligen lätt. — Dock, saken är inte fullt så enkel som dr. Bratt tycks hålla före.

Att Nya Dagligt Allehanda på sätt som skett upptagit frågan om Brattsystemets vara eller icke vara samt dess eventuella ersättande med ett danskt system, under rubriker sådana som "Kan det Brattska systemet utbytas mot ett danskt system?", "Enorm konsumtionsnedgång i vårt södra grannland genom den oerhörda fördyringen", "inga dogmer — motboken ej absolut nödvändig", tyder otvivelaktigt på, att det på allvar börjar vackla för det Wallenberg-Brattska sprithanteringssystemet. Och så mycket är då visst, att icke har den vacklande positionen på något sätt stärkts genom dr. Bratts här refererade uttalande till N. D. A. Att Brattsystemets öde i detta nu är beseglat, torde vara höjt över allt tvivel. Den stora frågan inställer sig då: Vad i stället? Det nya system, som komma skall, måste vara inställt efter sådana grunder, att det verkar till gagn för folknykterheten, statsekonomien och den personliga fostran av medborgarna, det får under inga förhållanden såsom nu bli och vara ett spekulationsobjekt för privatfinansiella intressen. Vi skola i ett kommande nummer närmare ingå på problemet om vad som här bör sättas i det misslyckade Brattsystemets ställe.

Israeliternas framsteg vid Stockholms högskola.

(Forts. fr. sid. 1)

som är det för dem väsentliga och gjort de bekännande folken till vad de äro, och här i landet vilja vi nog dock icke i tanke tro och leverne bliva varken israeliter mohammedaner eller ateister.

Allt detta tänkte jag, och ett och annat sade jag jämväl. Men positiv religion fick jag höra på de andras yttranden. Då jag ordade om religiöst sinne såsom en allas egendom oberoende av positiv religion, fick jag höra, att det vore något alldeles nytt — den gamla välkända repliken mellan 1686—1734 års kunniga lagstiftare, då någon kom med något, som ej förut stod i lands- eller stadslagen. Med tanke på de många ämnena till söndring här i landet och de få till sammanslutning, betecknade jag också i hastigheten oss såsom ett kristet och evangeliskt folk. Vad då skrattades. Alldeles såsom om man slagit på tomma tunnor. Emellertid ansåg jag detta vara ett fall, vari det kunde vara särskilt värdefullt att känna givarens namn. Jag fick dock blott veta, att spörsmål därom vore rent av ohemult, då givarens eller givarnas ombud voro fullt välkända män och ej gärna kunde tänkas vilja främja olovliga syften. En styrelseledamot hade dock sagt mig tro sig veta, att av de tre ombuden allenast ett kände donationens härkomst. Men det kunde vara detsamma. Allt var ändå så osäkert och hemlighetsfullt. Fullkomlig blindbock. Från yttersta högern för att rädda kyrkan, viskades på ett håll, och på ett annat åter: från yttersta vänstern för att störta kyrkan. Man kunde lika lätt komma och lägga hand på biskop Billing som på Hinke Bergegren. Men det var nu också orätt att så göra hela mänskligheten i gemen misstänkt. Nå vad som var lovligt för en, kunde, invände jag i alla fall ställa sig olämpligt från en annans synpunkt. Antag att givaren vore en israelit och avsåge att rensa undan de kristna tillsatserna till den rätta bibliska tron. Jag fick varken skratt eller ord till svar ,man kunde visserligen själv säga mig, att ett lands religion dock knappast hade något ekonomiskt värde, och att israeliterna hittills aldrig visat håg för religiös propaganda, om de än eljest ivrigt beflita sig att leda folk och myndigheter efter sina sinnen. Så omedelbart efter all denna förhandling med åtföljande tillsättning i djupaste mörker en tidnings löst framkastade förmodan, att givaren dock nog vore israelit, och aldrig jävat meddelandet, att i allt fall de mesta medlen kommo från ett helt annat, uttryckligen namngivet håll, nämligen kristen förmögenhet under israelitisk förvaltning. Alltså ända intill det sista bristande respekt för högskolan och strängt iakttagande av israeliternas; inga utgifter och intet ansvar, utan högst goda råd och allmänt vetenskapligt intesse. Jag tror knappast, att denna affär skötts till anstaltens gang och ära.

Anonyma donationer till viss persons förmån kunna också vara förtäckta köp eller komma att så anses och sålunda lända till högskolans skada. Det är nog ändå en och annan, som frågar sig, huru hela raden av nuvarande många professorer i duglighet och anseende väga upp le två, med vilka högskolan började. Dessutom uttränga alltid de små anonyma donationerna till den eller den personens förmån efterhand de andra och större. Kan med en donation vinnas ett bisyfte, varför icke? Varför åter skänka något till en läroanstalt, som synes vara beredd att vid förtjänsters avvägande även taga med sin egen, och äventyra att vad man gåve komme att åtgå till fyllnad i förmåner för sålunda tillsatta personer? Vad härutinnan högskolan låtit locka sig till, det har varit att gripa efter skuggan och låta köttstycket fara.

Ej heller har det varit högskolan till nytta att i sig upptaga så mycket israelitiska element och därmed låta högskolan få över sig en prägel av judiskt högkvarter. Man skänker dock icke sina penningar åt israeliter. De lära nog få dem ändå. Deras egna donationer äro åter alltid mer eller mindre byggda på grundsatsen "do ut des" och hava till syfte full valuta och mer. Trots att högskolans donationer i huvudsak äro kristna, sitta dock israeliterna inne med fyra professurer jämte rektorat, kassa och bokföring samt det mesta i protokoll, alldeles oberäknat det stöd, som de inom högskolan hava i nära släkt- och vänskapsförbindelser. Vart man vänder sig i högskolan, snavar man på en israelit och ett israelitiskt intresse. Jag vill visst inte utestänga israeliter från alla platser av inflytande. Men därifrån till att inrymma dem en förhärskande ställning är ett långt steg; och man bör i tid tänka på deras förmåga att, där en funnit sin väg fram, hänga fast vid honom i sluten trupp och långdans samt att, väl på platsen, förvandla den till en operationsbasis för sina särskilda intressens befrämjande. Det är beklagligt, att de, som skiftesvis styra vårt lands ölen, alla skola vara så blinda för att det även rent lokalt brister oss nationell samling och för vad därutinnan bland annat Stockholms högskola erbjuder av möjlighet till förbättring. Men däri ligger dock dess framtid, för densamma så mycket mer förpliktande, som mer än en anstalt av dess natur ej gärna kan rymmas på stället. Den måste därför ock städse hålla sig redo att hörsamma en kallelse till att göra rätt för sig, den må nu komma fr. staten eller den förutan genom tvingande omständigheter. Men en judisk läroanstalt kan aldrig bliva nationell. Högskolan borde vakta sig för att förspilla icke allenast framtida donationer utan även sin borna uppgift och sin plikt mot riket.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Frimurarehotellet.
LUND. Grand Hotell.
MOTALA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår jättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje N:r 2.

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin.* Pris pr fl. Kr. 2,50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Landsortsbilister!
Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar
KARLSSON & NILSSON
MEKANISKA VERKSTAD
Tegnérgatan 45.
STOCKHOLM. Tel. Norr 233 25.
Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.
Noggranna arbeten till humana priser.

Sanningen om gamla testamentet och Judendomen.

(Forts. fr. sid. 1.)

den upphöjdaste principen och egennyttan en helig grundsats. I egoismen och materialismen ligger livets högsta och enda mål. Man kan sannerligen ej förundra sig över den gamle romerske hävdatecknarens omdöme om judafolket, då han betecknade Judeen såsom det ondas hemvist. (Tacitus: Annal xv) Judarnas onda väsende bekräftas också av deras egna profeter ävensom av nytestamentliga uppgifter, t. ex.: Visa äro de att göra det ont är, det skuldbelastade folket, avfödan av ogärningsmän.... Jes. 1:4. "Med svordom och lögn och mord och stöld och hor fara de våldsamt fram, och blodskulder följa på blodskulder". Osea 4:2. "De säga sig känna Gud, men med gärningarna förneka de honom, emedan de äro vederstyggliga och ohörsamma, och till all god gärning odugliga. Tit. 1:16. Den närvarande världskulturen bär också tydliga spår av den onde ande som på sin tid härskade i Judeen. Den har lyckats intränga i kristendomen till den grad att den kristna kulturen hotas av tillintetgörelse. Man kan ju ej vara blind för de upplösningsdigra läror som utgå från Judeens förskingrade Jahvedyrkare, vilka med slug beräkning förespegla de godtrogna gojim-folken stora löftesrika utvecklingar i social frihet och självbestämmanderätt, medan i verkligheten det judiska storkapitalet insnärjer dem i slaveriets tvångsjacka. Detta gyckelspel bedrives med framgång i de vidaste kretsar genom den dominerande judiska dagspressen och smutslitteraturen, i vilka tryckalster alla "oroande sanningar" äro strängeligen "förtförbjudna, varemot omoral och förvildning omhuldas. I dessa pressorgan är propagandan för tillfredsställandet av all slags njutningslystnad, modedårskaper och sedefördärv fri och obehindrad. Dessa egenskaper utvecklas också med en beundransvärd intensitet, och sätter förödande prägel på vår moderna livsförsel. I denna häxdans försvinner helt och hållet den goda viljans uppsåt i lösningen av samhällslivets etiska uppgifter, vilka utan betänkande de resolut kastas på den sociala och politiska skräphögen. Och det är ju bekvämast så! Då behöver man ej alls göra sig besvär med att komma till klarhet om människans verkliga bestämmelse varken för detta livet eller det tillkommande. Denna likgiltighet för livets allvar giver vår tidsålder en i världshistorien näppeligen uppnådd lättsinnig ytlighet. Dessa främmande idériktningar leder utvecklingen i en otillfredsställd och ödesdiger livsföring, som ger sig tillkänna i all slags dårhusmässiga förvillelser i moral, politik, socialekonomi, litteratur och konst. Denna draksådd visar ock i rikt mått sin oundvikliga skörd i en otyglad brottslighet, såväl inom de lägsta som de högsta kretsarna. Varken straffslagsparagrafer eller grundlagar ha någon betydelse för vederbörande då det gäller att tillfredsställa penningebegäret. Gamla testamentets rovriddaresystem har funnit god jordmån inom de kristna folkens område, där man ej ens ryggar tillbaka för att organisera fosterlandsfientliga partisammanslutningar av svenska medborgare med internationellt judiskt anförarskap. Medlemmarna i dessa organisationer äro även ivriga anhängare av den judiska avkristningspropagandan, och därför helt oberörda av kristliga plikter och medborgerligt ansvar, men desto mera behärskade av mammonismens ande, varför de utan betänkande låta förleda sig till ett energiskt samhällsnedbrytande arbete i sitt eget fosterland, till förmån för det judiska storkapitalets världsherravälde.

Men att dessa vilseförda svenska medborgare genom en sådan verksamhet binda ris åt egen rygg, icke allenast för sig själva, utan även för sina efterkommande, det synes ej ingå i deras beräkningar, ehuru de i judafolkets hela historiska utveckling, och nu senast i Ryssland och Kina, ha lärorikt åskådningsmaterial.

Icke ens "det förlovade landet Kanan, som flöt av mjölk och honung" förskonades från att av judarna görs till en stenöken på jämförelsevis kort tid. Guld och maktbegär är judarnas enda livsmål, och är ett land utplundrat, så begiva de sig utan vidare till andra betesmarker, enligt nomadens sedvänja. Det judiska storkapitalets världsherradöme framträder emellertid redan inom vårt land med en så otrolig djärvhet och oförsynthet genom sina grundlagsstridiga, konkurrensfria affärsföretag att det borde väcka den slöaste idealist till besinning och eftertanke varthän denna utveckling syftar. Genom dessa monopolbildningar, som tydligen ej ännu nått sin kulmen, har den stora svenska allmänheten fått den äran på sin lott att för monopolvaror till ockrarepriser bidraga till bildandet av det judiska storkapitalet som skall behärska världen.

J. L.

Gustavianska tidevarvets statsskick.

(Forts. fr. sid 1.)

om Polens delning, turkiska kriget och upplopp inom Ryssland gjorde, att statsvälvningen ej fick utrikespolitiska följder; så nära hade den emellertid förorsakat ett europeiskt krig.

Sprengporten hade varit den, som hjälpt konungen med uppgörande av den nya författningen. Maktens tyngdpunkt flyttades från riksdagen till konungen, o. riksråden blevo konungens tjänare i stället för riksdagens. Konungen fick ensam rätt att styra riket och att själv välja sina rådgivare. Rådet skulle råda, konungen besluta. I frågor om fred, stillestånd, förbund eller konungens utrikesresa var dock ett enigt rådsbeslut gällande i strid mot konungens mening. Lagstiftningsrätten tillkom konung och riksdag gemensamt. Konungen kunde uppbära ordinarie skatter men ej pålägga nya gärder utan riksdagens medgivande. Kungl. maj:t tillsatte ämbetsmän och kunde avskeda förtroendeämbetsmän. Kollegier och ämbetsverk blevo ansvariga för konungen, icke för riksdagen. Konungen hade rätt upphöja 150 ätter i adligt stånd. Han var högste krigsherre, men hade icke rätt börja anfallskrig utan riksdagens samtycke. Sju riksråd utgjorde högsta domstolen, kallad justitierevisionen, och där hade konungen två röster och utslagsröst. Regeringsformen upphävde alla grundlagsstadganden från 1660. Riksdagsordningen av 1617 återupplivades alltså, liksom klassindelningen på riddarhuset, varvid dock från tredje klassen de 300 äldsta ätterna uppflyttades i 2:dra klassen. Vid 1786 års riksdag bestämdes, att tre stånds beslut skulle utgöra riksdagens beslut utom i privilegiefrågor. Riksdagen ägde ej rätt bestämma utgiftsstaten eller kontrollera statsmedlens användning, men 1786 beslöts bevillning endast för fyra år för att tvinga konungen då åter sammankalla riksdag. Riksdagen förlorade genom 1772 års författning ej blott den makt, den innehaft under frihetstiden, utan saknade även en stor del av de rättigheter, som 1809 sedermera tillkom riksdagen.

(Forts. i nästa n:r).

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr [illegible] Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 29. Fredagen den 29 Juli 1927. Årg. 3

Svenska statsskicket av 1772.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Gustaf III hade med 1772 års statsskick avsett återgång till Gustaf II Adolfs styrelsesätt, att lagarna från tiden före 1680 skulle bliva gällande. Den nya regeringsformen angiver emellertid att riket skulle styras, förutom av 1772 års regeringsform, enligt konungabalken i landslagen, vilket teoretiskt var nog så riktigt, emedan konungabalken aldrig på fullt laglig väg upphävts. Enligt den nya regeringsformen var konungen "maktägande men lagbunden" och ständerna "fria, självständiga, lagstiftande, men laglydiga". Konungen såväl som alla svenska medborgare skulle bekänna den lutherska läran. Kronprinsen skulle bliva myndig vid 21 års ålder, och redan vid 18 års ålder inträda i rådet. Kronan skulle blott vara ärvtlig å svärdssidan, men som regeringsformen åberopade arvsföreningarne av 1544, 1743 och 1604, vilka medgåvo arvsrätt å spinnsidan, blev bestämmelsen oklar. Hovets skötsel var konungens ensak, som ingen hade rätt lägga sig i, likaledes de kungl. barnens uppfostran; prinsar fingo ej gifta sig utan konungens samtycke och kunde ej erhålla härtigdömen, dock väl bliva titulärhärtigar. Om rådet heter det i regeringsformen: "Näst konungens höghet har av ålder varit och skall härefter bliva största vyrdning hos riksens råd". Konungen fick nu den ganska betänkliga rätten att bestämma riksrådens antal; "ordinarie" skulle de vara sjutton. Förutom att riksråden voro ansvariga inför konungen, omtalar regeringsformen riksrättsförfarande. Ämbetsmän från och med överstelöjtnants rang skulle utses av kungl. maj:t (konungen i sittande råd), och konungen var ensam bestämmande, fastän riksråden ägde få sin skiljaktiga mening antecknad till statsrådsprotokollet. Rörande lägre tjänster finge tre uppsättas på förslag, men konungen behövde blott hålla sig bland de sökande förutom vid utseende av biskop, då en av de tre föreslagna skulle utses. Befordringsgrund var "skicklighet och erfarenhet utan avseende på gunst och födsel, då de ej med skicklighet förknippade finnas". Endast adelsman kunde utses till riksråd. Förtroendeämbetsmän kunde avsättas, andra ämbetsmän ej utan laga dom. Skadlig var bestämmelsen att de ärenden, som ej uttryckligen skulle gå till konungen i riksrådet, kunde gå till kabinettet, eller som det kallades konseljen, ty följden blev att i praxis avgjordes det mesta i den sistnämnda. Föredragande voro fortfarande statssekreterare, och beslutet blev ej lagligt utan föredragarens kontrasignation. Statssekreterarna blevo härigenom samt genom att riksrådens antal var beroende av konungen och genom att konseljärenden voro domierande, nära nog moderna ministrar. Var konungen sjuk eller bortrest fördes styrelsen av de riksråd konungen förordnat och, i saknad av dylikt förordnande, av kanslipresidenten och de fyra äldsta riksråden, men dylik regering fick ej sluta avtal med utländsk makt eller utnämna ämbetsmän. Under det att för vanlig civillags stiftande eller ändring fordrades konung och riksdags gemensamma beslut, överläts med den nya regeringsformen åt konungen ensam den s. k. ekonomiska lagstiftningen. Konungen ägde rätt upplösa riksdagen, när den varit samlad i tre månader, och var då bevillningen ej fastställd, gällde den förutvarande. Om riksdagen också ej hade rätt bestämma över statsinkomsternas användning, fanns dock kvar av 1723 års regeringsform rätt att kontrollera finansförvaltningen så till vida, att statsverkets tillstånd skulle uppvisas för ständerna, på det de kunde inhämta "att penningarne använts till rikets gagn o. bästa". Justitiekanslern blev åter konungens ämbetsman, ej riksdagen. Riksdagen fick ej längre del av statsrådsprotokollen. Kollegierna skulle göra redo för konungen. Banken sorterade däremot fortfarande under riksdagen. Regeringsformen bannlyste all politiskt godtycke i rättskipningen och skyddade medborgarnas säkerhet till person och egendom: "Alla kommissioner, deputationer med domsrätt eller extra ordinarie domstolar, vare sig tillsatta av konungen eller ständerna äro hädanefter avskaffade, såsom varande befordringsmedel till envälde och tyranni, utan var och en svensk man njute den rätt att bliva dömd av den domstol, under vilken han enl. Sveriges lag hör". I stället för den politiska domstolen kom beträffande förseelser av kollegier och riksråd riksrätten, där konungen, kronprinsen eller äldsta riksrådet var ordförande, och bisittarne utgjordes av samtliga riksråd, fältmarskalken, presidenten i kollegierna, fyra äldsta hovrättsråd i var av rikets hovrätter, tre amiraler, hovkanslern och tre statssekreterare. Efter

(Forts. å sid. 2).

Modets demoraliserande inverkan på kvinnan.

av grevinnan Edith Salburg.

Översättning för Nationen ur "Deutsches Wochenblatt" av J—e L.

Det nuvarande modets uppkomst är icke att söka i den allmänna skamlösheten, utan denna, som hejdlöst tar överhand inom alla kretsar, är en följd av modet. Till dettas utveckling har bevisligen den på alla linjer segrande judendomen givit parollen. De stora modefirmorna tillhöra för det mesta en viss ras eller är dennas verktyg och bulvaner liksom de, vilka lancera de nya moderna, tillhöra demimonden eller äro danserskor, filmstjärnor, kabaretdivor av övervägande semitisk ras.

De exentriska och osköna sakerna utsläppas helt försiktigt. De nya dräkterna bäras av på förhand utsedda personer. Motståndet mot de meningslösa, ohygieniska och oanständiga moderna varar icke länge. En viss kokett visar sig i det man trott ej skulle kunna visas; en viss börsdrottning följer efter henne, och genast apa de förnäma, de rika och icke-rika, de feta, de magra, de fula, de vackra, de ärbara kvinnorna efter. De göra det skrattande, med axelryckningar, rodnande — men denna rodnad försvinner snart Då man en gång börjat kläda av sig och ersätta tyg med band går det fort utför.

En tid skulle det vara konstmässigt förstorade, oestetiska kroppsformer: tornyrer, krinoliner, hälsovådliga, för blivande mödrar ödesdigra korsetter. Skodonen ha alltid varit för små. Pudrat löshår, sminkade ansikten, och därtill en gränslös vattuskräck! I Ludvig XIV:s Louvre fanns bara ett enda badkar och i det växte geranier. En tid skulle utdragna tänder ersättas med guld och briljanter; en annan gång var det ett platt, förkrympt bröst, som skulle repareras. Modets kval har för det mesta bottnat i oförnuft occh idiotism. Otaliga mödrar och barn ha fått sätta livet till eller blivit krymplingar för modets skull

Själva grundtanken till våra dagars mod var i början av hygieniska själ glädjande och välkommen. Detta mod lovade enkelhet, sparsamhet, rörelsefrihet. Det skulle kunnat ha upprunnit i en läkares hjärna, och man talade om ett sunt och förnuftigt, i sin helhet vackert, mod. Men så skulle det naturligtvis ej få

(Forts. å sid. 4).

Stockholmssystemets olagliga aktieteckning i S.A.R.A.

Ett halvt medgivande av kontrollstyrelsen. Advokatyr i den vanliga stilen av systembolagets styrelse.

Såsom omnämndes i n:r 27 av Nationen lämnade k. m:t utan ayseende de av direktör Adolf Anderson å Ekebo avgivna besvären över Överståthållareämbetets avslag å hans framställning om anställande av åtal för egenmäktigt förfarande mot dr Ivan Bratt och de ledamöter av styrelsen för Aktiebolaget Stockholmssystemet, som deltagit i besluten att teckna bolagets hela aktiekapital eller 600,000 kr. i aktier i Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolag. Dir. Anderson vände sig i egenskap av enskild aktieägare i A. B. Stockholmssystemet på grundval av aktiebolagslagens 86 paragraf, stycke 4, mot detta styrelsens egenmäktiga tillvägagångssätt, under framhållande, att bolagets huvudmän, Staten och de enskilda aktieägarna icke i förväg blivit åtsporda rörande transaktionen, vadan sålunda såväl Statens som de enskildas rätt uppenbart blivit kränkta. Saken vore så mycket mer betänklig, som därigenom den statliga kontrollen över A. B. Stockholmssystemets medel undandragits det allmänna, eftersom Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag vore ett enskilt bolag, undantaget statskontroll, och ingen som helst paragraf i svensk lag finnes, som ger stöd åt transaktioner av ifrågavarande slag.

Det är icke utan förvåning man erfar, att k. m:t velat ställa sig solidarisk med styrelsens för A. B. Stockholmssystemet egenmäktiga och olagliga åtgärd. Ställningstagandet innebär ett i hög grad farligt prejudikat, som lätt nog kan förvandla all statlig kontroll över Statens egna underlydande företag till en ren chimär. Om en styrelse för ett statligt bolag tillerkännes rätt att handskas med företagets tillgångar efter behag, oberoende av lagens bestämmelser, har man anledning kunna vänta vad som helst i manipulationsväg inom statliga företag. Den genom k. m:t nu föranstaltade utredningen ger vid handen, att direktör Andersons besvär i sak varit motiverade och att styrelsen på omförmält sätt handlat egenmäktigt, d. v. s. utan statens och de enskilda aktieägarnas hörande beslutat transaktionerna. Att revisorerna, däribland också den av kontrollstyrelsen utsedde, utan vidare godtagit desamma, ställer tvivelsutan vederbörande revis..er i en högst egendomlig dager. Att kontrollstyrelsen dock ej är alldeles främmande för uppfattningen av det oriktiga i tillvägagångssättet framgår tämligen tydligt i dess yttrande till k. m:t, vari det bl. a. heter: "Kontrollstyrelsen vill ock framhålla, att anmärkningarna i den mån de hava principiell innebörd givetvis drabba ej blott aktiebolaget Stockholmssystemet utan även de övriga systembolag, som bildat liknande dotterbolag". — Alltså äntligen ett halft erkännande, att man väl inser det oformliga i sitt handlingssätt. Stockholmssystemets styrelse anstränger sig naturligtvis att kringgå sakens reala punkt, olagligheten, och söker hävda, att genom dess egenmäktiga handlingssätt de enskildas rätt i bolaget långt ifrån att ha försvagats tvärtom stärkts — ett resonemang, som man ju kunnat vänta från det hållet. I sin till Överståthållareämbetet ingivna förklaring yttra den nämnda styrelsen bl. a.

"I sina skrifter ger klaganden uttryck åt den föreställningen, att Stockholmssyetmets "hela aktiekapital" blivit använt för den anmärkta aktieteckningen. Felaktigheten i denna föreställning borde vara uppenbar redan vid en blick på bolagets ba-

(Forts. å sid. 4)

Under Israels spira.

Orczi-huset.

I denna tid, då världsrevolutionens problem hör till de mest aktuella och diskuterade snart sagt överallt och knappast en dag förgår utan att meddelanden från olika håll ingå om planerade bolsjevikiska kupper och sammansvärjningar, bör det för en och var hava sitt intresse att närmare känna den moderna revolutionen, sådan den i verkligheten ter sig. Till belysande härav vilja vi publicera några utdrag ur den på franskan utkomna boken 'Quand Israel est roi" (= När Israel är konung) av Jérome o. Jean Tharaud, vilken i utlandet tilldragit sig stor uppmärksamhet och som översatts till ett flertal språk, däribland tyskan. Boken behandlar bolsjevikjudarnas regemente i Ungern under Bela Kuhn. Vi återgiva därur för dagen nedanstående inledande kapitel:

Den stora flacka staden Pest, som på andra sidan Donau vetter åt Budakullen, har icke det romantiska och krigiska förflutna, som det gamla fästet, men även denna stad har utstått Orientens fruktansvärda anlopp; ett anlopp av säregen art, osynligt, mångfaldigt, i verkligheten mera liknande en omärkligt stigande översvämning än dessa storartade häranfall, varav man kan framställa lysande historiska tavlor. Sedan Orienten för två århundraden sedan förjagades från Budafästet, har den lömskt innästlat sig i den öppna staden Pest, och en vacker dag blev man varse, att den gjort sig till herre på platsen. Så här gick det till.

Vid början av förra århundradet var Pest en förstad till Buda, nästan uteslutande bebodd av tyska köpmän. Dessa tyskar, bördiga från Thüringen, Franken och Schwaben, voro ättlingar till de slavar, dem Maria Theresia likt en människohjord sänt till Ungarn för att kolonisera detta genom en tvåhundraårig ottomansk ockupation avfolkade land. De hade sina bodar i dessa envånings tegelhus med långa, sluttande tak, varav man ännu i dag här och där finner måleriska provstycken, men vilka dock dag för dag försvinna. Hantverkare och handlande, utgjorde de en hedervärd, blygsam och flitig befolkning, som, medan den bevarade sitt språk, hastigt anpassade sig efter det ungerska samhällets sedvänjor. Frånsett några levantiner, greker och armenier, jämte några österrikare från Wien, vilka omhänderhade grosshandeln och bankerna, voro dessa tyskar fritagna från allvarlig konkurrens (ty i alla tider har magyaren varit ointresserad av handel), och deras affärer blomstrade, då plötsligt en personlighet visade sig i staden, som visserligen icke var dem obekant, men som livet hittills kvarhållit i byarna.

Det ha alltid funnits judar på ungerska landsbygden. En del kom från Ryssland och Polen, där de vimla, en annan del från Österrike, där de före revolutionen 1848 varken hade rätt att bosätta sig efter behag, ej heller, sedan de en gång väl slagi sig ned någonstädes, att bilda familj. I en familj fick endast den äldste taga sig hustru; de yngre barnen hade valet emellan celibat, som var emot deras religionslagar, och utvandring till mera frisinnade trakter. Helt naturligt begav sig ett stort antal bland dem till Ungarn, där de funno ett rikt land och ett godmodigt mottagande, varvid de knappast voro vana. Somliga trädde i tjänst hos en adelsman, i egenskap av "hazi jido", d. v. s. husjude, intendent, allt i alla; andra bosatte sig i byarna, oftast såsom krögare, och spelade bland bönderna ungefär samma roll som hazi jidon hos adelsmannen eller prelaten. För den primitivt lantliga befolkningen, vilken ser ned på allt som ej är kreatursuppfödning eller jordbruk, tycktes denne främling utsänd av Gud eller djävulen, man visste ej säkert vilket, och lika oumbärlig som solen och regnet. Och man iakttog följande egendomliga fenomen: dessa människor, komna man visste icke varifrån, nätt och jämt tålda, utan medborgerliga rättigheter eller annat skydd än adelsmannens välvilja och bondens godmodighet, såsom kringvandrande föraktade av en stationär befolkning, såsom Kristi bödlar förbannade av dessa vid sin kristna tradition så djupt fästade magyarer, gjorde sig gällande tack vare sin intelligens och behärskade hela landsbygdens liv.

Vid denna tidpunkt var livet på landet utan skrankor och lätt för både storgodsägarna o. den besuttna småadeln (det i Ungern så talrika gentry't, som man benämner den). Arbetskraften kostade ingenting, och man levde i överflöd på jordens avkastning, utan tanke på morgondagen. Men 1848 förändrade slaveriets upphörande allt detta. Särskilt småadeln led svårt, ty för att skaffa jord åt de frigivna slavarna, skar man breda stycken av dess egendomar medan magnaternas och prelaternas gods lämnades nästan orörda. Gentry't erhöll visserligen någon ersättning, men i papperspengar, vilka hastigt förlorade sitt värde. Man fick då se massor av den lägre adeln, fråntagna en del av sin jord och i stor förlägenhet, hur de skulle kunna bruka återstoden, sedan man måste betala sina arbetare, strömma till Budapest för att söka platser inom förvaltningen, sinekurer, vilka dock gåvo dem någon illusion av att vara styrande. Vad blev det av deras egendomar? Husjudarna voro till hands! Och liksom på ett bud av den gudomliga viljan gav samma revolution, som undertryckte slaveriet, dem rätten att besitta jord, vilken de förut icke ägt. De kastade sig med girighet över dessa egendomar, på vilka de så länge hade löpt omkring med sina långa fötter utan att kunna förvärva dem.

Stundom kunde ädlingen icke förmå sig att avstå från en egendom, vars namn han bar. För att kunna fortfarande besitta den, började han med att där lägga ned allt vad kontanter han ännu hade i behåll; så lånade han av sin jude, tills denne en vacker dag körde bort honom från gården. En annan gång arrenderade juden egendomen på nio år, och under dessa nio år lät han jorden undergå en intensiv utsugning, fullkomlig rovdrift, för att använda ett hävdvunnet uttryck. Varpå han, sedan jorden var utsugen och inventarierna i eländigt skick, vid kontraktets förnyande begärde nedsättning av arrendet för en jord som icke mer gav vad den fordom givit. Lantjunkaren befann sig då i förlägenhet. Vad var att göra? Lämna huvudstaden och den fridfulla byrå i något departement, där han under åtta timmar dagligen polerade sina naglar, rökte egyptiska cigaretter och pratade politik, allt medan han sade spydigheter om judarna? Avstå från sina promenader på Donaustranden kl. 12 och klockan 5, mellan en dubbel rad av sysslolösa, som slagit sig ned under de spinkiga accasiorna? Taga farväl av caféet, klubben och alla nöjen i denna stad, där han framlevde en så angenäm tillvaro under väntan på att äkta någon rik borgardotter, vore det så också en omvänd judinna?·· Sätta egendomen i stånd? Men därtill fordrades pengar, och vår man ägde icke ett öre. För övrigt behövde han väl det lilla, som fanns kvar, för att uppträda någotsånär efter sitt stånd. En enda utväg återstod: att sälja jorden till hazi jidon. Det var vad han beslöt sig för att göra.

Vad högadeln beräffar, fortsatte den, även efter slaveriets upphävande, att i Wien och andra Europas storstäder, föra samma praktfulla stat som fordom, inteckna sina gods, o. avfordrade under ständig penningeförlägenhet sina judar förskott på arrendet. Vid godsägarens död var jorden tungt skuldbelastad. Den delades mellan flera arvingar, bland vilka det städse fanns sådana,

(Forts. å sid 4.)

Den 29 Juli

Socialdemokratiens roll i omstörtningens tjänst.

De senaste årens händelser på den världspolitiska arenan äro ägnade att belysa den internationella socialdemokratiens ställning och roll i den pågående jättekampen mellan å ena sidan Israels världsrevolution och å den andra de bestående nationalsamhällena. Vi hava tidigare redogjort för den socialistiska rörelsens ursprung o. syfte. Till namnet har den tjänat de "förtryckta" folkmassorna i alla länder, men till gagnet Israels intressen. Dess roll härvidlag har varit i högsta grad betydelsefull, ja avgörande för utvecklingen.

Genom socialdemokratien lyckades det det världserövrande Israel att bringa söndringen i de nationella kristna samhällena till sin fullkomning, i tecknet varav Guldets allena härskareställning byggdes upp. Det första stora angreppet hade gjorts i liberalismens namn, varigenom börsens aristokrati placerats i maktens högsäte i den nationella bördens ställe. Med socialdemokratien iscensattes det andra stora anloppet, som förde maktmedlen i samhällena i judendomens hand. Det skedde vid den tidpunkt, då det ansågs, att en allmän resning av massorna, vilka starkt påverkats av den revolutionära propagandan, kunde förväntas. I det ögonblicket framträdde, på uppdrag av Israels världsstyrelse, juden Karl Marx-Mordecai och startade den internationella socialdemokratien, som skulle förena de proletära klasserna i alla länder till kamp mot "folkförtryckarna" — de nationella makthavarna och besittarna, alltunder det de verkliga folkfienderna o. exploatörerna, den internationella judiska storfinansen och de under denna lydande bankirerna, den sociala revolutionens finansiärer och ledare, omsorgsfullt höllos utanför stridslinjen. Av denna inriktning har även den internationella socialdemokratiens gärningar runt om i världen präglats. De hava så gott som allestädes från början till slut varit inställda på att tjäna det judiska Mammons sak, ehuru det naturligtvis alltid skett under namn av att verka till "det arbetande folkets" lycka och välfärd. Med socialdemokratiens mycket energiska bistånd har sålunda över hela linjen den ekonomiska och politiska hegemonien i samhällena överflyttats från de nationellt ledande kretsarna på Israels ledande. Genom etablerande av på lögn och bedrägeri uppbyggda "idépolitiska" partiväsen hava folken tvingats i ruinerande skuldberoende å miljarder under Den Gyllene Internationalen. Se vi på vårt eget land, veta vi, huru alla nationella värden i reformismens namn här spolierats, hur riksförsvaret raserats, den svenska kulturen i grunden förvanskats, de kristligt-moraliska begreppen allmera utplånats och land o. folk utlämnats till en ekonomisk exploatering av obligaste slag av "kapitalets herrar" under ledning av husen W. och B., vilka ej skytt att trampa lag och författning under fötterna, närhelst dem så passat. Jordmånen har alltså väl förberetts också hos oss, så att tiden även här i Sverige nu ansågs mogen för det tredje stora stormanloppet, kommunismen, vilken definitivt skulle bringa vårt folk i Israels våld.

Vi stå i. n. mitt uppe i den stora, avgörande slutkampen. Ej en dag förgår utan rapporter från världens olika kanter, vari förmäles om kommunistiska upprorsförsök. På de flesta håll förstår man emellertid myc ket litet av vad saken i själva verket gäller. De bildade klasserna äro i ej mindre grad än arbetarmassorna fördummade av propagandan, så att de i stor utsträckning ej kunna fatta vad det rör sig om, och det judiska upplysningsväsendet på ena som andra sidan undviker på det omsorgsfullaste att lämna besked därom. Hittills har världsrevolutionen visserligen blott lyckats i Ryssland, där den kunnat upprätthållas endast tack vare ett permanent skräckvälde utan motstycke i historien. Men trots de svåra motgångarna på alla håll synes Israel icke benäget att avstå från sin brottsliga plan. Överallt kämpa staterna en hård kamp för livet, till katastrofens avvärjande. Flerstädes har det hängt på ett hår. Ingen vet, hur härnäst utbrottet skall ske. I alla länder finnas i mer eller mindre hög grad den tjänliga miljön och förutsättningarna. Dessa hava skapats under årtionden, för att icke säga århundraden. Ögonblicket var nu inne, då minan över hela lijen skulle springa. Men då gäller det också för de vilseförda folken att äntligen vakna upp ur sina drömmerier, försåvitt de vilja leva och icke gå under i ragnarök!

Den största faran i nuet ligger utan tvivel i den felaktiga föreställning, som det skenbart normala och fredliga tillståndet i samhällena inger de ytligt reflekterande. Dessa bedöma det revolutionära faroläget i allmänhet så gott som uteslutande på grundval av den kommunistiska rörelsens politiska maktställning inom landet, tillkännagiven i valen till riksförsamlingen. De kunna icke sätta sig in i det faktum, att makten i realiteten utövas av hemligt agerande krafter och att den öppet revolutionära, kommunistiska fraktionen endast är ett verktyg, ett stormberedskap i det hemligt regerande Israels tjänst, det där härskar jämväl över de andra partierna, socialdemokratien och de borgerliga, vilka även, ehuru under försiktigare former, äro inriktade mot samma höga mål som revolutionens bekännare av munnen. Ursprungligen torde det ha varit Israels mening att kommunismen skulle träda in som arvtagare efter socialdemokratien och taga ledningen av de socialistledarna "vilseförda" massorna, varpå bolsjevikrevolutionen under pukor och trumpeter skulle utropas; men det gick icke alldeles efter beräkningen. Massorna voro i allmänhet ej så fort färdiga som man tänkt sig att flytta över från socialdemokratiens till kommunismens fållor. Efter hand som detta blev klart, inriktades aktionen i allt högre grad på även de socialdemokratiska och borgerliga partiernas samfällda, aktiva medverkan för det stora målets uppnående. Vad denna inriktning av den revolutionära aktionen för vårt eget vidkommande betyder inses lätt vid betänkande av den ställning, som den judiska storfinansen i Sverige intager såsom partiernas över lag huvudfinansiär och den regerande inom press och litteratur. I alldeles säskild grad har Israel på olika håll lyckats få greppet om socialdemokratien och ställt dess aktion efter den revolutionära parollen från Moskva. Vad som förekom under kolstrejken i England förra året samt nu senast i samband med den revolutionära framstöten i Österrike är ägnat att härutinnan belysa situationen. Det är konstaterat, att den engelska socialdemokratiens stora uppmarsch vid kolstrejken var finansierad och ledd av Moskva, och händelserna från Arcosraiden och regeringens brytning med Sovjet-Ryssland hava lämnat klara vittnesbörd om den engelska socialdemokratiens faktiska ställning av beroende finansiellt och politisk av revolutionscentralen i Moskva. Likaså har konstaterats, att den stora framstöten i Österrike, där socialdemokratien spelades ut för revolutionens genomförande, var finansierad och ledd av Moskva, samt att de agerande under de blodiga Wiendemonstrationerna nästan uteslutande utgjordes av judiska element och rena brottslingar. Den österrikiska socialdemokratiska parlamentsgruppen utförde tydligen här samma erbarmliga marionettroll som den allt dittintills gjort och syntes ej riktigt förstå, vad saken gällde, och så mycket är fullt klart, att den icke under något skede av "revolutionen" var dennes herre och ledare. Ledningen låg i händerna på densamma exklusiva släkt, som inspirerat den österrikiska socialdemokratiens hela tidigare idé- och propagandaverksamhet: judendomen. Men försöket misslyckades, i första hand tack vare att förbundskansler Seipel var sin uppgift vuxen och icke lät skrämma sig av det framskickade "gatans parlament".

Sådan situationen beträffande socialdemokratien visat sig vara under de nämnda sociala orosrörelserna i England och Österike, så ställer det sig även i mer eller mindre hög grad med socialdemokratien i andra länder, också vårt. Icke heller hos oss äro de verkliga ledarna de, vilka synas på arenan. I Nationen har tidigare omnämnts, hurusom mannen, som vid den första stora socialdemokratiska demonstrationen i Stockholm för 40 år sedan gick främst i ledet vid Hjalmar Brantings sida, var judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, Israels högstbetrodde i vårt land, numera en av de hemliga regenterna i Sverige, mångmiljonär, ledare av det svenska upplysningsväsendet o. s. v. På annat ställe i tidningen refereras ett uttalande ur Folkets Dagblad Politiken, vari upplyses, att judiske proletärbankiren Aschberg såsom finansiär spelat en högst betydelsefull roll inom den svenska arbetarerörelsen, ej minst kommunismen. Denna hr Aschbergs från sakkunnigaste håll omvittnade roll som socialdemokratiens och kommunismens finansielle beskyddare och "rådgivare talar liksom hr Bonniers roll vid socialdemokratiens startande sitt nog så tydliga språk till stöd för de av oss framförda teorierna på området, i samma riktning som fakta i andra länder, det varit och alltjämt är Israel, som finansiellt och på annat sätt "beskyddar" de proletära rörelserna. Hela dennas inriktning är mot bakgrunden härav även fullt förståelig. Utan finansiell och "ideell" hjälp av Israel skulle herrar socialist- och kommunistledare stått sig skäligen slätt. Hela sitt vidlyftiga idématerial hava de hämtat från sina "vänner" inom det judiska lägret, och de "reformkrav" de gått in för hava från början till slut åsyftat främjandet av de judiska intressena i Sverige. De stolta ledarna inom de proletära partierna äro alltså i realiteten i likhet med de inom de judestyrda borgerliga partierna endast lydiga utförare av den högre maktens vilja och önskningar. I betraktande av detta faktiska läge, där Alljuda residerar som den allsmäktigt styrande makten och de synliga politiska ledarna endast äro marionetter i dess hand, är det, som vi för vår del i närvarande stund bestämt måste avråda från alla sådana steg, som kunna leda till politiska oroskomplikationer, vilka endast skulle bereda herrar revolutionssträvare ökade möjligheter till spekulation i kaos. Revolutionsförsöket i Wien är karaktäristiskt för d. riskfyllda situationen. En framprovocerande gatusammanstötning mellan en grupp "nationalister" och "marxister" utnyttjades där som motiv för ett i stor stil anlagt revolutionärt angrepp mot det österrikiska statssamhället o. det var icke långt ifrån att försöket lyckats. Fallet Österrike förtjänar att stå som ett memento för alla andra folk. Vad som inträffade där kan under rådande förhållanden hända i vilket annat land som helst. Jordmånen är under årtionden överallt väl förberedd, och det behöves icke mycket för att det under årtionden uppagiterade hatet och missnöjet skola slå ut i full låga och inbördeskriget vara verklighet. Det enda effektiva medlet i stunden mot det onda är det vi tidigare förordat: **Upplysning i Sanningens anda.** I denna nödvändiga upplysningskamp måste alla och envar med, som icke vilja se Sveriges land och folk förintas i den världsomstörtande maktens våld!

PRESSKONSERTEN

Regeringsförfallet och den provokatoriska "reform"-lagstiftningen.

På sina håll i landsortspressen börjar man tydligen komma till insikt om den nuvarande politikens provokatoriska karaktär, som vid åtskilliga tillfällen påtalats av Nationen. De stora "reformerna" hava, såsom vi därvid framhållit, i regel helt andra syften än de föregivna, snarare rent motsatta. Helsingborgs Dagblad (h.) framhåller på tal om regeringsmaktens förfall, att regeringens egentliga uppgift bör vara att regera. Tidningen skriver:

Det politiska reformerande, som i så särskilt hög grad kännetecknat de senare årtiondena, har onekligen varit i eminent grad partibetonat. Och ser man till de praktiska verkningarna, så måste en opartisk bedömare vidgå att dessa i de allra flesta fall ingalunda motsvårat förväntningarna och i åtskilliga fall visat sig snarast motverka eller försvåra det avsedda syftemålet och att de på grund därav efter kort tid måste ändras eller helt och hållet upphävas. Man skulle kunna anföra en mängd exempel på reformer av denna bakvända art. Att en regering ålägger sig ett högt mått av självbesinning i fråga om reformer av antytt slag borde vara självfallet. Och även ifråga om reformer, som i ett visst läge kunna synas nog så grundade gäller det dock att eftertanken bör användas med skärpa. Det kan för den skull vara välbetänkt att särskilt i tider, som följa närmast på en mer än vanligt livaktig reformperiod, regeringen visar nödig återhållsamhet i det s. k. reformarbetet.

Varje enskild riksdagsman har ju sin motionsrätt obeskuren och för riksdagen kvarstår likaså obeskuren rätten att hos K. M:t begära utredning och framläggande av därpå grundade förslag i motionsvägen framburna reformfrågor, som efter genomgången skärseld vunnit riksdagens gillan. Genom att sålunda effektuera riksdagens beställningar i mera partibetonade reformfrågor satte sig regeringen mera i efterhand och skulle därigenom vinna mera tid och arbetsro vid skötandet av det verkliga regeringsmaskineriet.

Det är i så fall endast en naturlig plikt för regeringen i dess egenskap av riksvårdande myndighet att ingripa och vidtaga åtgärder i den riktning det allmännas väl kräver. En sådan fråga är exempelvis ordnandet av rikets försvar, upprätthållandet inom landet av lugn och laga ordning, befrämjande av rikshushållningen m. m. sådant som utgör nödvändiga betingelser för landets oberoende och lugna fortbestånd.

Det är med tillfredsställelse man hör dylika förnuftiga ord uttalas av en landsortstidning. Tidningens konstaterande av, att de genomförda reform. av vår tid "i åtskilliga fall visat sig snarast motverka och försvåra det avsedda syftemålet", är värt att taga fasta på. Att de ledande politikerna i en del fall verkligen avsett de uppgivna syftemålen m. sina "reformer" anse vi visserligen icke uteslutet, men säkert är, att de herrar, som ispirerat "reformen" i regel varit fullt medvetna om dessas verkningar i praktiken.

Svenska statsskicket av 1772.

(Forts. fr. sid 1)

riksrätts dom hade konungen benådningsrätt.

Under frihetstiden hade formerna för riksdagens verksamhet närmare utvecklats. Saknaden därav hade under Gustaf II Adolfs tid varit mycket kännbar, och först genom detaljerat utarbetande av formerna för riksdagens deltagande i samhällsarbetet kan folkrepresentationen anses hava fått bestående organisk plats i landsstyret. Dessa nu sagda synpunkter framlades ofta av Gustaf III både i tal och skrift, vilket ej hindrade att han själv genom 1772 års författning gjorde sig skyldig till anmärkta felet att ej klart fastställa nödiga former för riksdagsarbetet. Riksdagen hade icke längre i behåll rättigheten att sammanträda på bestämd tid, och en självrådig konung fick därigenom tillfälle att för många år i sänder sätta folkrepresentationen ur funktion. Att tre stånde beslut skulle utgöra riksdagens var obestämt ända till 1786. Frågan huruvida motionsrätt förefanns var tvetydig, ty dels kunde den slutsatsen dragas ur regeringsformens bestämmelser om lagstiftning, att ständerna hade samma rätt som konungen att väcka förslag, men å andra sidan fanns däri bestämmelsen, att ständernas arbete bestode i att "rådslå med kungl. maj:t om de ärenden, för vilka kungl. maj:t dem sammankallar". Sekreta utskottet avskaffades; andra utskott skulle finnas, men rörande formerna för deras verksamhet saknas lagbestämmelser. Det vill synas som om konungen ägde rätt bestämma, vilka utskott som skulle få finnas. Hade konungen tillsagt om ett utskott för att behandla ett hemligt ärende, skulle på utskottet överflyttas ständernas beslutanderätt. Ständernas fördärvbringande sekretess under frihetstiden kunde genom denna bestämmelse övergå till en för riket lika skadlig kunglig sekretess. Jämviktsläget mellan konung och folkrepresentation var genom 1772 års författning ej fullt stabiliserat. Dess fördelar voro klar personlig rättssäkerhet och att folkrepresentationen tillförsäkrats del i lagstiftning och beskattning, men bristen bestod i, att Gustaf III av skuggrädsla för frihetstidens missbruk, till reaktionen göra större utslag än som stämmer med den politiska frihetens grundvillkor. Rådets och riksdagens makt nedsattes för mycket, icke genom lagbestämmelser utan genom brist på dylika bestämmelser, genom oklara och tvetydiga stipulationer. Ehuru formerna voro mera utmejslade än för Gustaf II Adolfs statsskick, gjorde sig den bristande skärpan i vad som återstod dock mera kännbar, emedan man icke längre levde under de enkla förhållanden som rått under Gustaf Adolfs tid utan under tidens lopp samhällsmaskineriet högst väsentligt komplicerats. Man skulle kunna säga att 1772 års statsskick skulle kunna fungera oklanderligt under förutsättning att det fanns en ovanligt stark ansvars- och pliktkänsla samt utbildat balanssinne rörande statsmakternas förhållande till varandra såväl hos konungen som folkrepresentationen.

Det allmänna missnöjet i landet mot frihetstidens riksdagsenvälde var emellertid så stort, att jublet över 1772 års statsvälvning ej fann några mörka punkter i författningen. Det kungliga "kompositionsförsöket", åt vilket man förut ryckt på axlarne, gick nu lätt i lås, och partinamnen hattar och mössor försvunno. Gustaf III var ej långsint; omedelbart efter statsvälvningen visade han den hjärtligaste älskvärdhet mot dem av mösspartiet, som sökt beröva honom krona och frihet och samlade på etet överlägset sätt glödande kol på sina hätskaste motståndares hjässor. Både utrikes- och inrikes förde emellertid konungen själv en politik, som var en fortsättning av hattpolitiken.

Regeringsärendena avgjordes mest i de s. k. konseljerna i närvaro blott av ett eller några riksråd, ofta helt ersatta av konungens personliga gunstlingar utom rådet. Det fanns en konselj för justitieärenden omfattande de saker, som ej avgjordes av kungl. maj:t och 7 riksråd såsom högsta domstol, en för utrikes-, en för krigs-, en för handels- och finans- samt en för övriga ärenden. Föredragande statssekreterarna hade i allmänhet större inflytande på ärendenas utgång än bisittarne i konseljen och voro såsom nämnts i själva verket moderna ministrar. Detta sätt att behandla regeringsärenden var ej konstitutionellt enligt 1772 års författning. Man såg emellertid genom fingrarne m. att författningen ej strängt efterlevdes på grund av de värdefulla reformer, som sågo dagen i konseljerna. Sålunda avskaffades i augusti 1772 och förbjöds för all framtid allt vad tortyr heter. Hälsovården förbättrades; provinsialläkare och barnmorskor tillsattes över hela landet, och ny instruktion utfärdades för medicinalkollegiet; lasarett och barnhus inrättades. Stockholm fick sin första polismästare, Finland en ny hovrätt i Vasa 1776 och ny indelning i lagsagor och län. Ämbetsmännen i riket kontrollerades strängt, och inrotade missbruk inom ämbetsmannavärlden straffades. Justitiekanslern påbjöds att göra ständiga inspektionsresor, och under sina resor i landsorten uppträdde konungen själv såsom överste justitiekansler och härjade skonlöst hårt i Göta hovrätt, lät

Endast det bästa

erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.

Lider Ni av **ledgångsreumatism, gikt ischias,** gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.

Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.

Öppet hela sommaren. Förmånliga priser.

Medicinska Bad- och Kuranstalten

Dir. Eskil Erlandson

Tel. N. 149 09.

DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

kalla tretton av dess ledamöter att stånda till ansvar inför konungen och rådet, och av de anklagade avsattes fyra och suspenderades fem. Tryckfrihetsförordningen av 1766, som liksom andra grundlagar efter 1680 avskaffades 1772, ersattes med 1774 års administrativa förordning om tryckfrihet, vilken förordning ej var grundlag, och kunde ändras av konungen ensam, men till innehållet följde den föregående förordningen med undantag av att allt kväljande av rikets grundlagar samt majestätsförbrytelse förklarades såsom högmålsbrott, varför såväl författaren som boktryckaren var ansvarig; att rådsprotokollen ej utan särskild tillåtelse skulle få tryckas; att utgivandet av kanslikollegiets protokoll i utrikesärenden förbjöds samt att riksdagsprotokoll ej uppräknas bland de handlingar, som av tryckes finge utgivas. Gustaf III utfärdade denna tryckfrihetsförordning fastän både Svea hovrätt och kanslipresidenten Höpken hos honom anhållit om tryckfrihetens inskränkning. Rollerna växlade; genom 1780 års tryckfrihetsförordning inskränkte konungen tryckfriheten trots motstånd av Höpken. Boktryckaren blev nu den ensam ansvarige, även när det gällde annat än klander av statsskicket och majestetsförbrytelse. Boktryckarna blevo nödivunget ytterst stränga vid granskning av författares manuskript. En ny tryckfrihetsförordning utkom 1785, enligt vilken endast boktryckare skulle få utgiva periodiska skrifter o. detta blott m. kunglig tillåtelse, vilken när som helst kunde återkallas. Gustaf IV Adolfs förmyndare utfärdade 1792 en ny tryckfrihetsförordning, full av vacker fraseologi, och fastän densamma förbjöd smädeskrifter samt angrepp å religionen, sedligheten, regeringssättet och främmande makter, stadgade den inga straff. Ansvaret för tryckt skrift återfördes till författaren, och rättigheten att utgiva periodiska skrifter frigavs.

Ombud och Prenumerantsamlare

för NATIONEN sökas på alla platser i hela Sverige. Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.

Skriv genast till

NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,

för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 7 38 och 729 93.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.

För Fulla Segel.
Den stora publik- o. skrattsuccésen
Sjömansliv m. sång i 3 akt. DANS till kl. 1/212. Bilj. fr. 6. Finnboda 3 *Filter.*

Haga-Teatern
— Direktion: Uno Lindholm. —
Kl. 8 precis:
Ljungby horn
Biljett best. å Tel. Vasa 6 efter kl. 4 e. m.

Den svenska bolsjevismens finansiär.

Det var högtid och stämning inom huvudstadens "demokratiska" pressvärld sistlidna fredag. Ingen mindre än judiske proletärbankiren Olof Aschberg, den store antiprofitkämpen och "arbetarvännen", Israels revolutionsfinansiär i Sverige, fyllde 50 år. Störst var naturligtvis glädjen i Aschbergs eget organ, Folkets Dagblad Politiken, som hänfört hyllade den ädle kapitalisten "undantaget från regeln" —, den oegennyttige "arbetarvännen". Efter att skrytsamt — liksom gällde det ens egen affär! — ha upplyst, att A. är en av de trettio högst taxerade i Stockholms län, erinrar F. D. P. om, huru han i tvenne årtionden stått arbetarrörelsen mycket nära och "givit den betydelsefulla ekonomiska handtag i kritiska situationer samt ofta hjälpt den med goda råd". Aschberg har inom det moderna revolutionära lägret tydligen övertagit den roll, som Karl Otto Bonnier, det svenska upplysningsväsendets nuvarande ledare, spelade under arbetarerörelsens tidigare skede, då han i egenskap av finansiär och regissör med stor energi deltog i kampen vid Hjalmar Brantings sida mot "orättvisornas samhälle".

Aschberg började, upplyser det hänförda F. D. P. sin bragdrika verksamhet som affärsman i konfektionsbranchen, men endast affärer tillfredsställde ej den stort anlagde mannen. Så erinras om A:s startande av Nya banken (som ju skulle lägga den svenska arbetarerörelsen fast i judefinansens hand) men som ej kom att utvecklas alldeles efter höga vederbörandes beräkningar, samt vidare om hans storslagna internationella och andra finansiella företag. Gång på gång understryker bolsjevikbladet A:s stora betydelse för svensk arbetarerörelse och hans storslagna insatser för denna i egenskap av frikostig vän i nödens stund. Mot slutet av den stolta panegyriken heter det: "Här må blott erinras om det goda handtag han en gång i världen gav åt Folkets hus, som kanske annars gått andra öden till mötes. För ett femtontal år sedan skänkte han en större summa avsedd för en försvenskning av Karl Marx "Das Kapital" — ett uppdrag som Richard Sandler åtog sig, men ännu ej fullbordat. Och under de sista åren har A. lagt ut mycket pengar och mycket arbete och intresse på resandet av det fredsmonument, gjort av Gellerstedt, som ännu låter vänta på sig tack vare avoghet och intriger från skilda håll. Olof Aschberg är en kapitalist, javäl, men en kapitalist med klar blick över kapitalismens förbannelse, redo att ställa sig i framåtskridandets, i en ny ekonomisk ordnings tjänst.

Han är klok och beräknande, men han är ock mycket av en romantiker. Vid skilda tillfällen har han skisserat upp sin dröm om internationell samverkan mellan arbetarna i vidare och djupare mått än vad nu sker, om internationella arbetarbanker, om kontroll över bankkapitalet, om produktion för människornas skull och ej för profitens etc.

För denna ur kapitalistisk synpunkt egenartade blick på tingen, för gott stöd åt olika grenar av svensk arbetarrörelse, för vidsynt förståelse av den ryska arbetarrevolutionens nödvändighet för det ryska folket och betydelse för arbetarna i andra länder, för ett gott samarbete i helg och söcken — för allt detta hyllar även svenska kommunister Dig, Olof Aschberg, på Din 50-årsdag".

En stoltare hyllning av det revolutionära Sverige hade väl bankir Aschberg knappast kunnat önska sig på sin 50årsdag. Vi förstå mycket väl hänförelsen hos herrarna i F. D. P., som tydligen alltjämt hysa en stark förtröstan till den ädle kapitalistens börs. Tidningens uppriktighet är iögonenfallande och hr A. har givetvis anledning att vara nöjd och glad över hövan över den översvallande hyllningen. Att F. D. P. rätt tolkat hans upphöjda avsky för profiten, framgår ju tillräckligt tydligt redan av tidningens påpekande, att A. är en av de trettio högst uppskattade i Stockholms län. Karl Otto Bonniers D. N. förenade sig också förståelsefullt med F. D. P. i dess hänförda hyllning åt den store "arbetarevännen". Ty Aschberg liksom Karl Otto har proberat och i gärning visat, att vägen till kapitalitisk storhet och makt i den tid vari vi leva, framför allt går fram i antiprofitens och antikapitalismens tecken.

Ett tecken från Ovan?

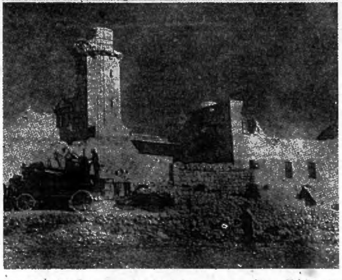

De heliga platserna i Jerusalem hava nyligen hemsökts av en jordbävning, som svårt ramponerat kupolen på den heliga gravens kyrka ävensom moskén uppe på Oljeberget. Bilderna här ovan visa, den övre, de stora remnorna i själva kupolen, den undre, moskén, av vars minareter den ena helt raserats medan den andra kvarstår i ramponerat skick.

Det öde, som genom den inträffade katastrofen gått över de platser, vilka främst minna om Kristi liv och död på jorden, förefalla liksom en skickelse från Ovan. Det är en upprepning av vad som skedde i Jerusalem den ödesdigra natt för snart tvåtusen år sedan, då Kristus ljöt döden på korset och då enligt Den Heliga skrifts utsago det remnade i templet. Händelsens upprepning nu framstår så mycket märkligare som judarna över hela jorden just äro i färd med att medels svek och våld söka förverkliga sin vilda, människofientliga dröm om ett judiskt messianskt världsrike, den plan, gentemot vilken Kristus uppträdde, varför han ju ock av judarna dödades. Dessa menade, att de med korsfästelsen för all tid gjort sig av med sin i alla tider farligaste fiende, men de missräknade sig. I snart tvåtusen år hava de i alla länder haft att kämpa kampen mot korset, och utvecklingen närmar sig hastigt den punkt, där avgörandet skall ske. Jorden runt är Israel i detta nu inriktat härpå. De dagliga rapporterna från alla världens kanter om revolutionära "bolsjevikiska" angrepp mot de bestående samhällena äro yttringar av den redan i full gång varande avgörande slutkampen.

Att den jordbävning, som nu hemsökt Jerusalem, icke skall undgå att utöva en viss inverkan å de judiska världssträvandena, framgår bl. a. av meddelanden utifrån till svenska tidningar, att den zionistiska rörelsen i Palestina redan vållats ett högst allvarligt avbräck av det inträffade.

—•//•—

Korruptionen inom U. S. A:s politiska liv.

kommer av allt att döma den av i dag i Gamla världen icke efter. En av amerikanska senaten tillsatt kommitté, vars ordförande är den bekante senatorn för Missouri James A. Reed, vilken sedan ett halvår tillbaka är sysselsatt med att undersöka, huruvida det förekommer någon korruption inom republikens politiska och parlamentariska liv, har hittills visserligen endast hunnit med att studera förhållandena i två stater, Illinois och Pensylvania, men de upptäkter, som därunder gjorts, anses ohjälpligt ha komprometterat en senator för vardera av de begge staterna.

Ifråga om senatorsvalet i Pensylvania har genom förhör med valkandidater och partikommittéer fastställts, att några klickintresserade offrat 2,770,942 dollars på röstvärvning och därav minst hälften på elektorerna. För framdrivande av en viss kandidatlista offrade de bakomstående intressena 1,804,979 dollars. "För att få en mr. Ware vald, pungade "förläggarna" ut med 785,934 dollars o. s. v. Beträffande Illinoisvalet gälla anklagelserna främst senator Smith, vars val kostat 458,782 dollars. Alla dessa pengar, eller åtminstone huvudparten ha kommit från en jude vid namn Samuel Insull, vilken är ledare för en stor affärssammanslutning, som gör i leveranser till det allmänna. Smith är naturligtvis ordförande i den officiella kommission, som bestämmer över staten Illinois' leveransuppgörelser och andra offentliga arbeten och sålunda har leverantörernas väl och ve i sina händer.

Senator Reed har upplyst, att „det är ohyggliga och skändliga fakta, som kommit till kommitténs kännedom". Stora ansträngningar hava gjorts från inflytelserika håll" att förhindra utredningen, "men om jag lever skola alla dokument på kongressens bord", försäkrar han.

Hur skulle det vara med en utredning om den politiska korruptionen också i vårt land? Lämplig uppslagsände för en slik utredningskommission vore här utan tvivel de Wallenbergska sprit- och tobaksmonopolen. [illegible] es det då ej här i vårt land en senator Reed, som är redo att taga dusten med korruptionsmakten?

Prenumerera på NATIONEN.

Kommunistrazzia i Warschau.

Enligt meddelande från Warschau har polisen därstädes upptäckt en bolsjevikisk centralkommitté för väster Ukrajnas kommunister samt häktat dess ledare, Chawelka, som just var sysselsatt med att trycka proklamationer, i vilka uppmanades till uppror. I samband med det passerade har ytterligare ett antal kommunister häktats.

Officiell svensk judisk-kooperativ "observer".

Kooperationens international, den bland Israels många, som tagit till sin speciella uppgift att — naturligtvis i massornas namn och med dess hjälp — utrota den privata, icke-judiska handeln i alla länder till banande av vägen för de stora judiska varudistributionsmonopolen, som för närvarande i så hög grad sysselsätter våra "nationalekonomiska" tänkare Cassel, Heckscher o. s. v. håller den 15—18 augusti kongress i svenska huvudstaden under deltagande av 300 kooperatister från 35 nationer. Vid kongressen skola före en mängd frågor berörande kooperationens verksamhet, och i samband med densamma anordnas en kooperativ utställning. Kgl. socialstyrelsen, som ju varmt intresserar sig för allt vad "socialt" är har funnit sig föranlåten hemställa hos k. m:t om utseende av en "observer" vid den nämnda kongressen, som samtidigt skall vara officiell svensk representant inför utlandets kooperation och dess ledande personligheter, till vilken uppgift naturligtvis föreslås den betrodde tjänstemannen i styrelsen, judiske sekreteraren Hugo Heyman, vadan alltså uppdraget, därest fingervisningen följes av k. m:t — vilket den naturligtvis gör! —, kommer i "fullt pålitliga" händer.

Ford tvingas till kapitulation?

De internationella telegrambyråerna ha de senaste veckorna haft att meddela underrättelser från Amerika, att automobilkungen Henry Ford, de judiska världssträvandenas kapitalstarkaste och därför kanske också hittills mest farliga motståndare, tvingats göra avbön inför Israel för sin antijudiska upplysningsverksamhet. Olika ärekränkningsmål skola ha anhängiggjorts mot honom från judiska håll och Ford uppgives ha ingått förlikning, varenligt han "tagit tillbaka alla sina uttalanden mot judarna" och "erkänt sin villfarelse" samt utfäst sig att överge antisemitismen; ja, han skall t. o. m. hava förbundit sig att medverka till anskaffande av alla tillgängliga exemplar av sin bok mot judarna, vilken översatts till en mängd olika språk. Man stod till en början tveksam rörande hållbarheten av de uppseendeväckande meddelandena. Visserligen måste man tills vidare med en viss reservation återge och även bedöma desamma, men det vill synas, som av uppgifterna om Fords kapitulation inför den judiska makten icke vore helt utan skäl.

Det är ju en känd sak, att Ford under en lång följd av år haft att kämpa en gigantisk kamp mot judendomen, som riktat sig icke mindre mot hans affärsrörelse än hans i praktiken omsatta arbetsvänliga politik och framför allt hans storartade upplysningsverksamhet i judefrågan. Mot bakgrunden härav är det även som Fords "omvändelse" torde vara att se. På bilfabrikationens område var F. en banbrytare. De stora judiska konkurrentföretagen tvingades med eller mot sin vilja att följa i hans fotspår. När för några år sedan den i stor stil iscensatta storfinansiella aktionen mot Ford misslyckades genom dennes genialiska motdrag att ge order till sina tusentals filialer jorden runt att realisera bilar till oerhörda sänkta prisvillkor, varigenom det lyckades F. att i en hastig vändning anskaffa de nödiga kontanterna, har taktiken omlagts. Fordvagnens starkaste konkurrent, Chevrolet, som tillverkas av den judekontrollerade bilkoncernen General Motors, har under loppet av de senaste två årtiondena kommit ut i ideligen nya modeller, med småförbättringar på varje modell. Härigenom har Fordvagnen blivit "omodern", och den bilköpande allmänheten har genom en sällsport skicklig reklamkampanj lockats att köpa Chevrolet, vilken även sedan ett halvtillbaka säljes i större omfattning än Fordbilen. För att ej riskera att helt bliva handicapad och förlora marknaden, tvingades sålunda Ford att företaga en väsentlig omläggning av sin fabrikation. Det är oss bekant att Ford för några månader sedan avböjde ett anbud på ej mindre än en miljard dollars för samtliga sina fabriker, ett anbud, som naturligtvis kom från hans konkurrenter. Strax efteråt inträffade det bekanta attentatet, vars ursprung det lyckats Fords egen detektivbyrå att utröna. Men även försöket att bringa honom om livet misslyckades.

Under tiden arbetade emellertid Ford under högtryck för att få fram den nya modell, som var nödvändig för att han i fortsättningen överhuvud skulle kunna få sälja några bilar. Vad en dylik modellomläggning betyder i ekonomiska kostnader, förstår endast den tekniskt initierade. Det rör sig om hundratals miljoner. Att Ford under dessa förhållanden o. med de oerhörda värden, som ligga bundna i fabriker och arbetsmaskiner, av vilka de flesta ej kunna användas för fabrikation av den nya modellen, som nu blir färdig till hösten, skulle komma i ekonomiska svårigheter, var därför icke så mycket att förvåna sig över Han har av allt att döma nödgats anlita Wallstreets kredithjälp och denna situation har av "kapitalets herrar" utnyttjats i den riktning telegrammen omförmäla. Han har tvingats avsäga sig sina tidigare tillkännagivna antisemitiska åsikter och uttryckligen förklara inför all världen, att han förut levat "i villfarelse"!

Värdet av en under dylika omständigheter avgiven bekännelse är ju så minimalt som gärna tänkas kan. Mångenstädes skall säkert i detta nu Ford tadlas för sin "kapitulation". Härvid må dock betänkas, att Ford haft att handla under ett fruktansvärt ansvar, i främsta rummet mot de hundratusentals arbetare och underlydande, som riskerat att under trycket av den judiska storfinansen bliva arbetslösa. Man kan vara förvissad om, att Ford icke "krupit till korset" med lätt hjärta utan tvingande skäl. Hans "kapitulation" är en förlust för de antijudiska strävandena i världen, det är sant, den insats han redan hunnit göra i dessas tjänst, har dock varit av utomordentligaste [illegible]else. Han har i högre grad än någon annan nu levande upplyst mänskligheten om den hotande judiska faran, varför han även gjort sig förtjänt av allmän och stor tack. Tusenden äro nu jorden runt i färd med att fullfölja hans verk. Hans öde kommer helt säkert att verka i en helt annan riktning än den judiska makten tänkt sig, det utgör en den mest talande illustration till den ohyggliga makt, som utövas av Israel, och skall förvisso öppna ögonen på dem, vilka förut icke velat tro på tillvaron därav. Framtiden får utvisa, i vad mån hans "kapitulation" skall bliva beständig eller om den endast är tillfällig.

Engelska imperiet mest intresserat land i kampen mot "trade barriers".

Englands handelsminister, sir Philip Cunliffe Lister, har till svar å en i underhuset framställd interpellation rörande regeringens ställning till den ekonomiska världskonferensens beslut förklarat, att imperiet är mera intresserat, än något annat land av den mellanfolkliga handelns utveckling. Regeringen avvaktar nu en diplomatisk konferens för att åstadkomma en konvention om förbud mot importrestriktioner.

Frisk och stark bliver varje människa, som dricker Radiums Fruktsalt. Är erkänt att vara marknadens mest eftersökta fruktsalt.

Ensamrätt

A.-B. Radiumfabriken, Stockholm

2 fl. sändas franko över hela landet.
Finnes endast i originalfl. à 2:50 pr 1/1.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya veranl. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.

Sommarverandan rekommenderas.

DANS TISDAG OCH TORSDAG.

Metropol

Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 29 Juli 1927,

Modets demoraliserande inverkan på kvinnan.

(Forts. fr. sid 1).

förbliva. Det fattas de flesta kvinnor något, innan de gjort sig till karrikatyren. Vår sista karnavalstid har visat oss, hur lätt de tyska kvinnorna (och de svenska! övers.) tycks tillägna sig de av fransmännen införda, från vilda folk härstammande moderna. Barbariskt utstyrd träder den sköna baldockan in i kannibaldansens paradis. Den smula tyg, som hon är klädd i är fördelat på ett konstbesynnerligt sätt: en fullständigt blottad rygg inbjuder till piskrapp; ett smalt band håller nödtorftigt ihop det hélas olika delar; urringningen sträcker sig mycket — ja, mycket djupt. Den ytterst snäva kjolen slutar ovan knäet o. förekommer även uppslitsad. Man kan icke längre kalla kvinnan en ljuv hemlighet eller gåta. Hon är mycket uppriktig och öppenhjärtig. På det shinglade eller bobbade huvudet torna sig barbariska. huvudbonader; smaklösa, oäkta juveler sitta helt omotiverat placerade än här än där. På gatan lär man tvivla på människokroppens skönhet — alltför många fula krokieller ben i influensastrumpor o. osäkra vickiga fötter i snedgångna skor pina ens ögon. Och de, som alls icke borde exponera sig, äro de allra oblygaste. Aldrig har anolicken av de mondäna kurorternas feta judinnor varit vedervärdigare än nu, då de alla: tjocka och oformliga, torra, gamla och unga eftersträva den snörräta linjen i de snäva, korta ärmlösa klänningarna och det shinglade huvudets tillgjorda hållning. Du store Gud! Det är som ett sataniskt hån mot hela kvinnokönet, som om onda makter voro i färd med att skapa karikatyrer och vrångbilder av ungdomen.

En gång i tiden fanns det moder, som passade för alla åldrar, värdiga och förnäma moder, i vilka åldrande kvinnor ännu kunde vara underbart vackra och framför allt vördnadsbjudande och värdiga; nu trippa bredvid de manliga gestalterna, som ännu bevara uppträdandets nimbus, halvgamla eller gamla, oformliga kvinnor med kortklippt hår, knappast klädda, varje oskönhet i deras vissnande kropp kraftigt understruken. Och mången son måste blygas för sin mor.

Våra dagars moder verkar ödeläggande, nedbrytande.

Madame klär av sig, då hon skall ut och dansa och är endast klädd, då hon ligger i sin säng. Hon verkar förvirrande på sina enklare medsystrar, på arbeterskor, tjänstflickor, de mindre tjänstemännens hustrur och döttrar — de många lätt korrumperade tanklösa, enfaldiga. Ur de stora judiska varuhusen, som så småningom uppsluka de mindre affärerna och därmed folkets välstånd och självständighet, strömma dessa moder som billig realisationsvara till dessa svaga, motståndslösa varelser: silkesstrumpor, som hålla i två dagar; skor, som ej tåla väta; klänningar, som man ej vågar röra sig i, för att de ej skola spricka! Den stiliserade tyska stads-"allmogedräkten", en specifikt judisk uppfinning, är en formlig landsplåga i sin smaklöshet. Bondflicka med briljantkamm i den färgade tupén!

Rent tragiska verka på tänkande människor dessa tjänstflickor och butiksfröknar, som inte ha ett helt linne i byrålådan, men gå omkring i silkesstrumpor och lacksko. Förr i världen sparade de till en gedigen utstyrsel.

Besynnerligt nog tycks människans klädsel färja av på hennes uppträdande. Ett ovärdigt och fräckt uppträdande följer med en ovärdig och fräck klädsel. Män äro ganska stränga domare! Kvinnorna ana icke hur mycket deras anseende sjunkit i männens ögon. De, som i siden och spetsar, i den i rika veck fallande toiletten en gång drottninglika kommo in i en balsal eller salong, de se i dag ut som svaga, vanligen missbildade unga kvinnor, egentligen utan kön; de promenera omkring med slängiga sportrörelser, utan hatt, ofta ovårdade och simpla i sitt sätt — och bemötas därefter.

Kvinnan har genom sitt självsvåld, sin oblyghet och framfusighet förlorat all kvinnlighetens och det fina uppträdandets charm, och hantlangaren, vars spelboll hon är, känner en djävulsk glädje.

I de stora städerna är den enkla, värdiga, moderliga, vackert åldrande, förnämt reserverade kvinnotypen fullständigt försvunnen. Som vrångbilder i den allmänna likställighetens tecken driva de omkring på tillvarons böljor. Barnets oskyldiga, obestickliga ögon skrämmas av backantinedraget hos den balklädda modern; den ärbara modern bävar, då dottern om kvällen ger sig ut i de moderna dansernas, den moderna flirtens, den iskalla, snöda livsuppfattningens värld.

De helt unga flickor, som i varuhusen måste förevisa och sälja dessa mode-"skapelser" åt dem de minst passa, måste givetvis bli demoraliserade och apatiska. Det hänger så mycket samman med dessa skenbart så ytliga saker: uppfostran, äktenskaplig lycka, en ofördärvad barndom!

Den som iaktager de ny-rika, utpyntade små judeflickorna, kan göra åtskilliga studier. För tänkande statsmän måste det dock vara påfallande, att kvinnobilden i samhället, kvinnoärans sköld icke längre är oklanderlig. Ett nedåtgående gör sig alltjämt märkbart och därmed ökas skiljsmässorna, fattigdomen, barnen urartning, då dessa icke lyda en ovärdig moder.

Makter äro i arbete på mänsklighetens, på kvinnokönets förnedring. De ha svurit att förinta den ariska rasen, som är enkel, sedig och djupt medveten om sitt människovärde.

Under Israels spira.

(Forts. fr. sid 1.)

som befunnos villiga att sälja sin lott. Och alltid höll sig juden framme. Hur många bland dessa hazi jidos sitta icke nu såsom ägare på de gårdar, dit deras förfäder en gång kommo i sina långa, svarta rockar, ödmjuka, ängsliga, med krökt rygg, och där de levat länge, duade av yngste drängen.

När sönerna till dessa judar voro flygfärdiga, jag menar pengar i fickan och litet bildning, lyfte de också vingen till flykt mot Budapest — sannerligen icke för att där låta begrava sig under förvaltningens pappersmassor utan för att ägna sig åt positiva sysselsättningar, vilka skänka verklig makt.

De gamla tyskarna i Pest sågo med fasa dessa objudna gästers ankomst. Föga verksamma, vanemänniskor, hedersmän, huru skulle de kunna hålla dessa nykomna stången, vilka behärskade dem genom sin energi, sitt underbara affärssinne och väl ofta också sin fullständiga frihet från skrupler? En efter annan gjorde sönerna till dessa gamla handlande i sin ordning detsamma som sönerna till gentry't, vars karaktär och sätt de antagit genom att leva i dess mitt. De övergåvo köpenskapen för att ägna sig åt de fria yrkena, som adeln föraktade. De blevo advokater, läkare, lärare. Banker och industri, hela Pests storhandel, föllo i Israels händer.

I mån som här, liksom annorstädes, penningen fick en betydelse, vilken den förut icke haft, lämnade Ungarns judar mer och mer byarna för att slå sig ned i staden, där deras begåvning med en underbar lätthet anpassade sig efter den finansiella och industriella verksamhetens nya former. Likväl voro de icke så talrika, att de kunde räcka till för alla industriens, handelns och bankväsendets behov. Och med eller mot sin vilja skulle magyarerna, hur lojala de än voro, av nödtvång förts till att taga del uti affärslivet, de också, om det icke vid gränserna av deras land förefunnits en ofantlig hebreisk reservoar, vilken utan uppehåll ställde folk till förfogande överallt där något fanns att företaga eller vinna.

Dessa judar, vilka själva deras trosförvanter plägade benämna "vilda" judar, kommo raka vägen från Galizien, måhända efter ett kort uppehåll i hög-Ungarn, där de stannade precis så länge som fordrades för att samla en sparpenning, hur ringa den än var, innan de störtade iväg mot Budapest för att där försöka sin lycka. Det är dessa, vilka vidmakthållit och med sina djupa vågor närt den invasion i Pest som begynts av Ungarns gamla judar, vilka även de en gång kommit där bortifrån. Ännu anlända de varje dag. Det ställe, där man bäst kan se dem just som de kommit, är ett egendomligt gammalt hus, som jag ofta besökt, alla tider på dagen. Platsen är väl känd; den kallas Orczi-huset.

På Maria-Theresias tid uppförde en magnat av den förnäma Orcziätten, för att försköna Pest, ett vidsträckt flervåningshus till uthyrning, vilket gällde som ett under. Det innefattade i verkligheten all tidevarvets grannlåt: stora Mansard-tak, blomsterkorgar av smitt järn, behärskande taklisterna, tre väldiga borggårdar med runtom löpande gallerier, utanför första våningen, och väldiga portvalv, vilka kunde släppa igenom fyrspända berlinare. Men en dag förlorade det vackra huset sina förnäma hyresgäster. Några rika judiska köpmän flyttade in, och det blev tunga vagnar, lastade med varubalar, som körde in genom portvalven i stället för de forna berlinarna.

Jude drager jude. I Pest en ny stad, saknades ghetto som i Pressburg, Wien, Krakau och Prag. Men nu hade dessa judar en sådan vana att leva sammanträngda med varandra, att de, även om de voro burgna och fritt kunde välja bostad var de funno för gott, samlades dit för att kunna känna varandras armbågar o. inandas varandras doft. Av Orczi-huset gjorde de självmant en ghetto. Och som i alla ghettos fanns där en synagoga med sin personal av rabbiner, kyrkosångare, kyrkovaktare, rituella slaktare, liktvättare; där fanns rituella bad för män och kvinnor, till och med ett litet kafé, som länge var Pests enda börs, före tillkomsten av den härför avsedda byggnaden vid Donaustranden. Där uppgjordes affärerna; därråkade jordbrukarna den jude, som köpte hans produkter; där vaknade de drömmar om rikedom, vilka — ovisst genom vilket under, genom vilken gudomens särskilde ynnest för denna urvalda ras så hastigt omvandlades till positiv verklighet. Detta kafé har sett alla dessa livliga andar passera, vilka av en liten köping skapat nutidens storstad. Man skulle kunna säga att det utgjort judendomens i Pest hjärta, om inte synagogan legat ovanpå krogen.

Kaféet, synagogan, baden och de rituella slakterierna finnas ännu i Orczi-huset, men i det tillstånd, som kännetecknar ett ställe där man framlevat femtio år av hebreiskt liv. Småningom, i mån som den förnämligare judendomen erövrade Pest, övergav den det hus, där så många förmögenheter grundats. De rikes forna ghetto blev en ghetto för de fattiga, en mötesplats för dessa galiziska vildar, eller nätt och jämt tämda judar, vilka varje dag flödade till från Polen och Karpaterna. Det är en snabbt ilande stund, då man ännu kan överraska dem sådana jag förr sett dem i den högt belägna Vaagdalen och på Polens slätter. Det är mot skymningen, vid tiden för Min'ha-bönen. Ni går upp i synagogan en trappa upp, där man firar sin gudstjänst såsom i Galizien, enligt den hassiditiska ritualen, med åtbörder och skrik; och där skall Ni finna dem, om jag så må säga i deras ursprunglighet. Många hava ännu icke haft tid, eller kanske lust att förändra något i sin klädedräkt, men flertalet är redan mer eller mindre förvandlat. Denna orientaliska hop, på väg mot Europa, har redan nått sitt första marchmål. Bland runda hattar och snuskiga långrockar ser man cylindrar, grönskande "plommonstop", Cronstadt-hattar och en hel samling gamla avlagda jackor och redingoter nedtagna från klädesmånglarens krok. På mången ser man vid tinningarna, i stället för korkskruvarna, endast en hårtest, en lock, ett slags krusad slinga, en blond sky eller en svart tofs i kommaform, som blandar sig med skäggstråna. Men det som alltid förblir orört, orubbat i denna synagoga, det är någonting som hos Israel överlever alla förändringar i klädedräkt och förmögenhet, till och med tankens ytliga vexlingar, någonting enstämmigt, religiöst, svärmiskt, som här bevarar en kväljande, men i sanning het och mäktig doft.

Då jag sett dem fäkta med armarna och mumla sina böhar jag ofta frågat mig, varmed dessa människor, invigda i schackrandets mysterier, kunna sysselsätta sig hela dagen, genom vilka labyrinter av affärer och kalkyler alla dessa kroppar och tankar slingrade sig för att tjäna några öre eller enorma summor. På dessa frågor kunde jag ej giva något svar, om icke att följande ofelbart skall hända: av denne vilde jude, nu iförd sin sekelgamla dräkt, blir inom några veckor en sällsam docka över vilken klädmånglaren har kastat sina avlagda paltor. Denna docka skall i sin ordning antaga det kvasi-borgerliga utseendet hos den välmående herre, som jag ser där nere på estraden, o. som förefaller utklädd i sin cylinder o. sin guldlorgnett på näsan. Och denne välmående herre kommer till slut att lämna denna synagoga för synagogan i Pest, denna enorma nybyggnad i ett av stadens vackra kvarter, där man icke vidare larmar och gestikulerar, och där den magre vilde juden tycks genom ett under, berörd av Arons stav, hava blivit fet, övärnärd, däst, korrekt och välklädd.

På mindre än femtio år har folket från Orczi-huset förvandlat Budapest. Av den borgerliga och lantliga småstaden fr. fordom hava de skapat en enorm huvudstad, som man måhända icke kan hålla av, ty alla stilarter blanda sig där till en fruktansvärd kakofoni av järn, tegel och armerad betong, men där man dock nödgas ge erkännande åt kraften och flykten. En så snabb utveckling o. detta storartade yttre smickrade magyarernas sinne, som ständigt fängslas av ståten och de stora måtten. De voro tacksamma mot dessa nykomlingar för att de så att säga knuffat dem ut i stora världen, och för att de tillför affärslivet praktisk intelligens och en dådlust, varav de själva äro tämligen i avsaknad; oavsett att deras av naturen ädelmodiga sinne fann behag uti att frikostigt mottaga dessa orientaler, i allmänhet så illa behandlade av deras grannar. På sin höjd läto de gentemot dem komma till synes en nyans missaktning o. överlägsenhet, som de för övrigt lika väl kunde visa en rumän, en serb, en tysk, en slovak, eller alla de främmande folkslag, som de mottagit hos sig. Judarna å sin sida, lyckliga att i Ungarn finna en gästfrihet som för dem så lätt öppnade tillträde till Västerlandets folk, strävade efter att visa sig mera ungerska än ungrarna själva. De antogo deras språk, deras sätt, deras känslor, till och med deras patriotism, med denna ytterliga glöd som de gjuta in i allt. Många menade för övrigt uppriktigt. Varför icke hysa tacksamhet mot ett land som så storslaget härbergerat dem, och där de vunnit en ställning som ingen annanstans i världen?

Men detta goda förhållande mellan judar och magyarer var blott ett sken, gynnat av den enes fintlighet och den andres inbillingskraft. Men under denna pompösa fasad, liksom under husens rappning och eftergjorda marmor, var det bara tegel och gips, missförstånd och hat. Man kom plötsligt till insikt därom då olyckan slog ned över Ungarn, och i Budapest utbröt en social tragedi, vars prolog, om man så må utrycka sig, utgjordes av mordet på greve Tisza.

Stockholmssystemets olagliga aktieteckning i S. A. R. A.

(Forts. fr. sid. 1.)

lansräkning för år 1920, enligt vilken bolagets tillgångar uppgingo till mer än 113,5 milj. kronor, vari stamaktierna i Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag ingingo med 600,000 kronor".

Detta yttrande ger vid handen, att styrelsen för A. B. Stockholmssystemet alltjämt tyckes leva i den föreställningen, att ett systembolag på intet sätt skiljer sig från ett vanligt aktiebolag. Så är emellertid visst icke förhållandet. Skillnaden är i själva verket mycket väsentlig, i första hand den, att medan ett vanligt aktiebolag är oförhindrat upplägga fonder, är detta lagligen förbjudet för ett systembolag, eftersom vinsten av detsamma odelad skall inlevereras till Statsverket. — Men sådana bagateller fråga naturligtvis icke dr Bratt och hans kumpaner efter! Om A. B. Stockholmssystemet alltså vid 1920 års slut hade tillgångar å 13,5 milj. kronor, betyder detta, att skulderna uppgingo till 13 milj kronor, eftersam aktiekapitalet ugjorde en halv miljon kronor. Beträffande aktieägarnas rätt förtjänar att erinras om, att vid en eventuell likvidation fordringsägarna äga rättighet utbekömma sina tillgodohavanden framför aktieägarna, och tanken är visst icke utesluten, att en sådan situation kan uppstå, att aktieägarna kunna bli lidande. Att vederbörande höga myndigheter förbehållslöst godtagit ifrågavarande förklaring av A. B. Stockholmssystemets styrelse är förvisso mera betecknande än förvånande.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG. Hotell Eggers.

HALMSTAD. Grand Hotel.

HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.

KALMAR. Stadshotellet.

KARLSTAD. Stadshotellet.

LANDSKRONA. Stadshotellet.

LINKÖPING. Primusarshotellet.

LUND. Grand Hotell.

MOTALA. Stadshotellet.

NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.

NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.

SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.

TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant

TRE REMMARE

REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.

Festvåning och Klubbrum

PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.

Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN

SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)

Under sommarmånaderna

Park- och Terrass-servering

OBS.! Busslinje N:r 2.

Landsortsbilister!

Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar

KARLSSON & NILSSON

MEKANISKA VERKSTAD

Tegnergatan 45, a

STOCKHOLM. Tel. Norr 23325.

Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.

Noggranna arbeten till humana priser.

Elektriska affären Birka

Rödabergsbrinken 2

(Vanadisplan)

STOCKHOLM

Tel. 86820

Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.

Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Varje sann fosterlandsvän

bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Magsyra, halsbränna och kväljningar

tar man bort med ett glas *Fruktsalt-Samarin* som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.

Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8.

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 30. Fredagen den 5 Aug. 1927. Årg. 3

Bankir Aschbergs roll i revolutionsrörelsen.

Polisen bör föranstalta om en grundlig undersökning.

Israels stora plan för världens definitiva erövring genom de olika nationalsamhällenas revolutionering har såsom vid upprepade tillfällen framhållits i Nationen i senare tid lidit synnerligen allvarliga avbräck, som ställt möjligheterna till dess förverkligande inom en nära framtid i en skäligen tvivelaktig dager — något som dock givetvis på intet vis får slappa vaksamheten gentemot de kretsar, som spekulerat på blodbad och finanskupp i allra högsta stilen i alla jordens länder och så även hos oss. Ödet har visserligen icke velat, att det revolutionära omstörtningsförsöket satts i scen i vårt land, men det har bevisligen vid flera tillfällen här hängt på ett hår. Man erinre sig t. ex. den först sistlidna höst av polismästare Hårleman uppenbarade, planerade bolsjevikrevolutionen i Stockholm 1925; då en i detalj utarbetad, i Moskva godkänd plan förelåg till genomförande. Den stora revolutionära mobiliseringen var bestämd att äga rum den 8 juni, men som planen blev känd, uppsköts utförandet till en senare tidpunkt, vilken dock även den tycks ha blivit störd genom stockholmspolisens "alltför stora nit". Mot bakgrunden av denna polismästare Hårlemans visade "överdrivna" vaksamhet i tjänsten torde det också ha varit, som under det nyssnämnda året den ytterst hätska kampanjen mot denne iscensattes över så gott som hela linjen i huvudstadens judestyrda press. Hr Hårleman hade nämligen begått den oerhörda förbrytelsen mot "demokratien" att till försvar gentemot den uppdagade revolutionsplanen låta anskaffa tvenne kulsprutor. Man erinre sig Stockholms stadsfullmäktiges "grand old mans" (Bonnierska Dagens Nyheters uttryck), judiske högskolerektorn Bendisons energiska insats i denna kampanj, vilken dock lyckligtvis rann ut i sanden.

Under en följd av år ha med den svenska statsmaktens vetskap allvarliga planer varit å bane från den judiska maktens sida på vårt lands revolutionering, den köpta huvudstadspressen har till dessa planers främjande vilselett den allmänna opinionen rörande det faktiska läget, och revolutionen in spe har tillåtits hålla en representation i Sveriges riksdag, som av statsmyndigheten och pressen behandlats såsom en fullt lojal representation för svenska folket. Vi hava tidigare karakteriserat alla dessa tolererade förhållanden som en riksskandal. De, som varit satta att vårda om det svenska samhällets och svenska folkets väl, hava på det bedrövligaste sätt svikit sina plikter. Ty lag och författning hava icke följts, och anledningen därtill har varit, att revolutionen icke endast var en de unga revolutionärernas angelägenhet utan framför allt en det här regerande Israels heliga sak. Statsmakten svek sin plikt genom att se genom fingrarna med de revolutionära konspirationerna och tidningspressen genom att lögnaktigt och avsiktligt vilseledande framställa förehavandena för den svenska allmänheten.

I nr 41 av Nationen, den 15 okt. 1926, uppställdes närmast med anledning av Stockholms polismästares uppseendeväckande avslöjanden rörande det planerade upprorsförsöket av 1925 krav på anhänggiggörande av förräderiprocess mot alla dem, främst inom politikens o. finansens värld, som understött planerna och spelat under täcke med revolutionärerna. På detta krav kan intet eftergivas. Den svenska allmänheten kan icke nöja sig med detta tillstånd av laglöshet och anarki i samhället. Den fordrar ett slut därpå! Vägledning för dem det vederbör saknas icke. Det går

(Forts. å sid. 4.)

Den parlamentariska krisen inför Dagens Nyheter.

Nervositeten inom den ledande politiska kretsen i vårt land tyckes vara i ständigt stigande. Höga Vederbörande hava allvarligt sett sina cirklar rubbade, den pyramidala humbugen i deras demokratisk- parlamentariska system genomskådas i allt större utsträckning. Man rädes för perspektivet att komma att framstå för folket som charlataner och medvetna bedragare. Fåfänga försök göras nu därför att diskutera problemet tillrätta inför publiken, som börjat reflektera över, att de stolta utfästelserna aldrig infrias. Man är tydligen i tveksamhet rörande vad som bör göras. Bonnierska Dagens Nyheter (l.) konstaterar i en artikel " Ny och gammal parlamentarism" irriterat att parlamentarismens kris visst icke är någon myt···· faktum är att många av folkvåldets varmaste och ärligaste anhängare bestämt taga avstånd från mycket av det som under årens lopp fått rang och värdighet av "parlamentarism".

"Majoritetsparlamentarismen är över linjen ett minne blott", skriver det illustra organet, "de varandra avlösande flertalsregeringarna, vilka mellan valen skulle regera, uppburna av en säker riksdagsmajoritet, ha försvunnit i det blå. I praktiken hanglar man sig fram med minoritetsregeringar, dessa må sedan söka vänlig hjälp hos något bestämt närsläktat parti eller efter modernaste svenskt mönster föra "de hoppande majoriteternas" politik. Härefter ingår tidningen på ett refererande av den danska professorn Knud Berlins nyligen av trycket utgivna broschyr mot parlamentarismen, vari detta styrelsesätt helt utdömes och ett system à la Schweiz med "opartiska" regeringar, sammansatta av partiernas mest dugande krafter, i stället förordas. På en dylik lösning av "parlamentarismens kris" vill dock D. N. icke utan de mest tvingande skäl vara med. Den representerar ett onormalt tillstånd, och om något dylikt kan det enligt det Bonnierska "liberala" bladet under nuvarande normala förhållanden icke bli tal. Tidningen skriver härom:

"Opartiska" samlingsregeringar

(Forts. å sid. 4)

Gustavianska tidevarvets senare skede.

Rörande tryckfriheten är att tillägga, att år 1786 alla fyra stånden förgäves anhöllo om återställande av 1774 års tryckfrihetsförordning samt att underståthållare Liljensparre 1792 förmådde härig Carl återuppliva straffbestämmelserna i 1774 års tryckfrihetsförordning och att Gustaf IV Adolf, sedan Napoleon förolämpat honom i den franska statstidningen, föll på den kuriösa idén att 1804 förbjuda all import till Sverige av franska tidningar och tidskrifter.

Gustaf III:s popularitet snubblade på hans brännvinspolitik — små orsaker kunna hava stora verkningar. Den 11 september 1772 förbjöd han helt tillverkning och försäljning av brännvin, vilket, jämte utdelning av spannmål, lindrade den då rådande nöden. Hittills hade bönderna fått sälja sin säd blott i städerna; år 1775 frigavs spannmålshandeln i Skåne, Östergötland, Skaraborgs län, Södermanland, Västmanland, Uppsala län, Stockholms län, Finland och Gotland, och bönderna därstädes fingo även rätt exportera spannmål, vilket förut varit förbjudet. Brännvinstillverkningsförbudet visade sig omöjligt att upprätthålla, och bränningen gjordes således för att förbättra statens inkomster, till ett statsmonopol, utan ständernas hörande och således olagligen. Rätten att tillverka brännvin skulle sockenvis för kronans räkning utarrenderas, men, då det visade sig svårt att få tillräckligt många reflektanter, beslöts samma år, att kronan själv genom egna brännerier skulle övertaga brännvinstillverkningen, vadan en kunglig brännvinsdirektion tillsattes. Kronan inrättade sålunda 1776 fyratio brännerier; skötseln blev dålig och redan samma år beslöts, att brännerierna skulle utarrenderas. Statsmonopolet på brännvin hade till följd ökat superi, och nykterhetsfolket blev därför gramse på konungen. Andra personer funna däremot det kungliga brännvinet för dyrbart. Vidare visade det sig omöjligt att hindra lönbränning, och de skarpa tvångsåtgärder, som vidtogos, möttes av bönderna så allmänt med lasteligt tal mot konungen, att år 1777 måste utges en särskild kungl. förordning, som förbjöd domstolarne att i dylika fall upptaga till behandling mål om majestätsförbrytelse utan konungens tillstånd. Bondeståndet anhöll utan framgång vid 1778—1779 års riksdag om husbehovsbränningens frigivande, påstående att densamma ingalunda vore att betrakta såsom ett brott eller en förseelse. Böterna för lönbränning gingo till oerhörda belopp, stundom 20,000 daler silvermynt pr år och domsaga. Konungen påbjöd förstöring av i enskild ägo varande brännvinspannor, och spioner, som hade till uppgift att leta reda på dylika, kränkte hemfriden. Spionerna blevo ofta ihjälslagna, och militär måste upprätthålla ordningen. Den allmänna förbittringen ökades, när Kalmar slott förvandlades t. kronobränneri. Det ökade brännvinsdrickandet hade emellertid till följd, att ölförbrukningen minskades; öl tillverkades vid denna tid i varje enskilt hushåll på landet, s. k. svensköl. Vid 1800

(Forts. å sid. 3.)

Under Israels spira.

Bela Kun.

Runt huvud, alldeles kalt, stora spetsiga öron, stora utstående ögon, kort näsa, ofantliga läppar, en mun upp till öronen, ingen haka, lik en ödla; så såg Bela Kun ut. Till karaktären en liten fyndig och förslagen judisk tjänsteman, sådana man ser tusentals i Budapest.

Före kriget var han en obemärkt journalist, vilken man sett här och där uppe på tidningsredaktionerna med små obetydliga notiser och som en vacker dag försvunnit. Han dök så upp ute i provinsen i Kolozsvar, i egenskap av sekreterare uti en arbetarkassa. Anklagad att hava förskingrat en mindre summa, bortjagades han av kamraterna från denna förtroendepost; man stod just i begrepp att ställa honom under åtal, då kriget bröt ut. Med sitt regemente transporterades han till Karpaterna, där han togs till fånga år 1916. Man skickade honom till Sibirien, till fånglägret i Tomsk. Han lärde sig där ryska, och någon tid efter Kerenskys revolution knöt han vänskapsband med den beryktade agitatorn Radek, född Zobelsohn; numera en mäktig man uti utrikesministeriet i Moskva, och som då var anförtrodd bolsjevikpropagandan bland krigsfångarna. Bela Kun grundade jämte honom och en annan jude (som lät kalla sig Ernest Por) en veckorevy, "Internationalsocialisten", redigerad på ungerska, för vilken de under namn av understöd mottogo en summa av 20,000 rubel. Något senare, då de tyska arméerna trängde djupt in i Ryssland och syntes bringa sovjetregeringen i fara, erbjöd Kun sig att uppsätta en internationell bataljon av fångar, för vilket ändamål han lyfte ytterligare 30,000 rubel. Endast 30 frivilliga anmälde sig; 20 rymdt genast, så fort de hade sin handpenning om 150 rubel i fickan. Med de åtta man, som återstodo, marscherade Bela Kun och Ernest Por till fronten, men efter tre dagar återvände de till Petrograd.

Där blev Bela Kun hastigt en av Lenins förtrogna. Man såg honom 1918 i Moskva sammankalla en kongress av krigsfångar och mottaga 46,000 rubel till att bestrida omkostnaderna för densamma. Men synbarligen voro hans räkenskaper ännu en gång ej fullt i sin ordning, ty under pågående sammanträde behandlade kamraterna honom som en skurk.

Det var på denna kongress, som beslut fattades om bildandet av en agitationskurs. Denna kurs varade fyra veckor; varje elev erhöll 500 rubel om dagen o. därtill fri förplägnad. Bela Kun och Perstein utövade högsta ledningen av denna kurs, vilken enligt Lenins uppfattning var av den största betydelse. Småningom bildade de en ungersk grupp, en rumänsk grupp med Pascarin som ledare, en fransk grupp under kapten Sadoul, en tjeckisk grupp, en finsk o. s. v., till vilka Bela Kun överlämnade de 60,000 rubel såsom understöd för var och en. Samtidigt ägnade han sig åt "Federationen av främmande kommunistiska trupper", för vilken han var ordförande och som hade till ändamål att värva soldater.

Jag vet icke om man bör tillskriva Bela Kuns framgång hans talanger såsom talare (i själva verket mycket medelmåttiga), eller helt enkelt de stackars satarnas åstundan att tillförsäkra sig ett något drägligare liv; säkert är emellertid att magyarerna bland alla krigsfångarna voro de som helst inrädde i den röda arméns tjänst. Man berättar till och med att de ungerska bolsjevikerna flera gånger under kritiska lägen räddade sovjetregeringen.

Några veckor efter Karolyis revolution återvände Bela Kun under namn av major Sebestyen till Budapest, med en grupp läkare och sjukvårdare. Vid sin avresa hade han mottagit en summa av 300,000 rubel för att igångsätta kommunistisk agitation inom Ungern. Det ryska Röda korset i Wien skulle i mån av behov förse honom med pengar. Enligt egen uppgift hade han mottagit 12 millioner rubel från november 1918 till mars 1919, då proletariatets diktatur upprättades i Ungern.

Till en början hade han föga framgång. Hans tidning "Vörös Ujsag" — Röda tidningen — skrämde mindre de fridsamma, än den roade dem genom våldsamheter av följande typ: "Det är icke nog att döda borgarna, man måste därtill hugga dem i stycken". De strängt privata möten, där han utvecklade ryska revolutionens metoder, samlade endast några internationella, studenter och studentskor, till största delen israeliter. Arbetarklubbarna voro öppet fientliga mot honom. Och till och med bland soldaterna, där regimen med "råd" och "förtroendemän" trätt i stället för den forna hierarkien, blev han illa mottagen, vilket bevisas av affären den 1 januari 1919.

Denna dag inträngde han i spetsen för ett band av omkring 600 individer — arbetslösa, avmobiliserade soldater, förymda straffångar och ryska fångar — in på en kaserngård och höll tal till manskapet, som nyfiket trängdes vid fönstren. Från ett logement föll ett skott. Det blev genast signal till en ganska livlig skottvexling mellan soldater och kommunister. Bela Kun övergav platsen och förfogade sig till en annan kasärn, där hans fiasko blev ännu mer ömkligt. Soldaterna stängde in honom i vakten. Förgäves sökte hans stallbröder, för att befria honom, tränga in i kasärnen. Han blev lössläppt först efter ingripande av hans trosförvant doktor Josef Pogany.

Denne Pogany, som anlagt titeln av ordförande i soldatrådet, var samma person som på aftonen den 30 oktober hade gått i spetsen för den lilla trupp, vilken mördade greve Tisza. Han var son till en liktvättare vid en av synagogorna i Pest. Han hade följt föreläsningarna vid universitetet och tagit doktorsgraden — vilket icke var lätt att fatta, då man såg hans slaktarfasoner och hans brutala ansikte, där två sömniga ögon hade svårt att få dager bland allt fettet. Förälskad i dramatiska framgångar, var han författare till en pjäs, för övrigt avvisad överallt, betitlad "Napoleon", varuti han framställde en fredsivrande kejsare, vilken i sitt hjärta hyste idylliska drömmar om ett fridfullt liv på landet, men alltid genom ett olycksöde nödgades till krig. Likt dessa komedianter, vilka, därför att de en enda dag på en teater spelat den "lille korpralens" roll, hela livet igenom tro sig vara kejsare, spelade doktor Pogany den sagolike mannen, med vänstra handen instucken i västen, den högra på ryggen, och ögat hopknipt som om han genom en inbillad kikare åsåge anfallen vid Austerlitz, och på redaktionerna visade hans judiska kamrater varandra skrattande på denne Napoleon från ghetton.

Vid krigsutbrottet krånglade han sig från militärtjänsten (denne fanatiske beundrare av krigsguden älskade i kejsaren endast en liten beskedlig borgare). Han var vid denna tid medarbetare i socialisttidningen "Nepszava" ("Folkets röst"). Varje stor daglig tidning i Budapest hade av krigsministern tillåtits kvarhålla hemma de medarbetare, som ansågos oumbärliga. Men då utgivaren av "Nepszava" icke ansåg Poganys tjänster oumbärliga, räddade han sig hos ett blad med borgerliga och moderata åsikter. Tack vare greve Tisza fick han tillstånd att stanna hemma hos tidningen "Az Est" (Aftonen). Under hela kriget utmärkte han sig genom ordets patriotism och sitt kryperi för den yngste fänrik för varje gång händelserna gjorde, att han skulle skriva korrespondenser från fronten. Hans kamrater erinra sig ännu ett visst skåltal, som han höll för general Böhm Ermoli, då denna passerade Budapest. Generalen var avskydd av ungrarna, vilka beskyllde honom att alltid utvälja dem, i stället för österrikarna, då det gällde att sända trupper mot döden. Då ingen journalist i Budapest ville hålla tal till hans ära, åtog Pogany sig detta.

(Forts. i nästa n:r)

Den 5 Aug.

Den svenska handelns män vak upp!

Den allsmäktigt regerande storfinansens ekonomisk-politiska verksamhet i Sverige är för närvarande i främsta rummet inriktad på den svenska varudistributionens erövring. För detta syftes uppnående framställes den fria svenska handeln såsom en antikverad, oändamålsenlig distributionsform, den där snarast måste försvinna till förmån för ett mera "rationellt" system, om ock den nödvändiga "reformeringen" tillåtes ske under jämförelsevis mera lugna former, på det ej de dödsdömda till äventyrs skola motsätta sig sitt öde. De behövas kantänka för sin egen avlivnings genomförande! Den fria svenska handeln är, heter det, långt före detta "vetenskapligt" överbevisad såsom totalt oduglig för tillgodoseende av den moderna tidens krav på rationell förmedling av varorna till för konsumenterna tillfredsställande pris- och kvalitetsvillkor, och därför måste den försvinna. — Ja, så lyder den alltmer populariserade uppfattningen här i landet, alltifrån storfinansens eget officiella högkvarter till den tjänande "demokratiens" ekonomiska "kapaciteter".

Den hejdlösa vilseledande propagandan i den besoldade tidningspressen har även på detta område i betänklig grad förvillat begreppen, varför det kan vara på sin plats att erinra om, att den fria svenska handelns uppgift visst icke är den storfinansens "nationalekonomiska" andra "auktoriteter" i dag söka göra troligt eller ett medel rätt och slätt i profitens tjänst till konsumtionsvarornas fördyring och den stora allmänhetens pungslående, utan att den avser att på bästa och billigaste sätt betjäna allmänheten genom tillhandahållande av alla dess skiftande förnödenheter, med riskmomentet helt förlagt på den enskilde handelsutövaren. Det mest allvarliga i situationen är, att näringens egna i stor utsträckning ännu ej kommit till insikt om verklighetsläget liksom ej heller vem den egentliga fienden är. De genomskåda icke sammanhanget i vad som sker och låta ofta förleda sig till att koncentrera sin uppmärksamhet på mycket underordnade ting, under det de alldeles försumma att beakta det mest väsentliga. Säkert är emellertid, att skall de svenska handelsmännens nu pågående, stora försvarskamp för sin tillvaro icke vara dömd att fullständigt misslyckas, är det en tvingande nödvändighet, att de äntligt slita skygglapparna, som placerats för deras ögon, och se verkligheten sådan den är. De måste göra klart för sig, att den verklige fienden är ingen mer eller mindre än det moderna samhällets allsmäktigt styrande: den internationella judiska storfinansen, vilken f. n. av all kraft inriktar sig på den svenska handelns erövring under sitt välde. De vägar, varpå storfinansen går fram, äro flerahanda och uppenbart delar av samma, med stor skicklighet inrättat system. Främst bland dem äro att märka monopolen av olika typer, "halvstatliga" och helt privata (truster och karteller i monopolställning), den internationella kooperationen, jättevaruhusen och avbetalningsaffärerna. Att den svenska handeln, ställd inför en fiende, betjänande sig av dessa m. fl. medel i kampen, måste befinna sig i ett särdeles svårt, för att icke säga prekärt läge, säger sig självt. Så mycket nödvändigare är det att dess utövare äntligen göra läget klart för sig och därefter ställa sitt handlingssätt.

I sin försvarskamp böra den svenska handelns män framför allt inrikta sig på ett energiskt reformarbete i syfte att få handelsnäringen reformerad efter tidens krav samt de missförhållanden inom densamma, vilka under senare tid framprovocerats och av de provocerande krafterna energiskt utnyttjas i kampen mot den fria handeln, undanröjda. Ett sådant reformarbete har sedan åratal stått såsom en av huvudpunkterna på den riksomfattande svenska köpmannaorganisationens program. Skola de svenska handelsidkarna hava möjlighet att bestå i den hårda kampen, är det nödvändigt, att de inrikta sig på att bliva fullt konkurrensdugliga, i all synnerhet med "kooperationen" genom vidtagandet av alla nödiga organisatoriska förbättringar med avseende å butikslokalernas hygieniska och ändamålsenliga inredning etc. Vidare måste kreditsystemet omläggas därhän, att konsumtionskrediten starkt inskränkes med avskaffandet som mål. Slutligen måste åtgärder snarast vidtagas i syfte, att få det nu ohejdade tilloppet till handelsbanan reglerat till att motsvara det faktiska behovet genom införandet av kompetensvillkor för rättighet att öppna handelsrörelse. Det rådande tillståndet är i själva verket rena vanvettet. Den legaliserade absoluta friheten på området har bragt den lojala svenska handeln i ett förtvivlat läge; ingen kontroll på nya affärer; dylika kunna praktiskt taget upprättas i huru stor utsträckning som helst. Situationens ohållbarhet framträder allt starkare för varje dag, men intet åtgöres från myndigheternas sida för att rätta till de skriande missförhållandena, o. varföre ej? Jo, den proklamerade absoluta friheten har varit i enlighet med den regerande judiska kretsens intressen, ja, man kan gott säga en av dess allra heligaste programpunkter. I tecknet av denna "frihandelsvänlighet" "till de breda lagrens välsignelse" är det ju som israeliterna redan lyckats lägga under sig en mycket väsentlig del av det svenska handelsväsendet på bekostnad av landets egna företagare.

Den första stora huvudvägen, på vilken den judiska storfinansen strävar att komma den fria svenska handeln till livs är monopolen. Vad dylika betyda som "socialt höjande", "statsgagnande", "prisförbilligande" och "varuförbättrande" instrument har allmänheten redan haft tillfälle att i rikligt mått erfara, synnerligast av sprit- o. tobaksmonopolens verksamhet. Dessa i strid mot grundlagen inrättade "halvstatliga" monopolbolag avsågo såsom det vid instiftandet hette främjandet av "sociala" och "statsekonomiska" intressen samt avskaffandet av "det privata vinstintresset" (vilket ju klingade särskilt vackert för "demokratiska" öron), men hela deras verksamhet tills dato, som gått i de obskyra manipulationernas tecken, har tydligt visat, att det verkliga syftemålet var ett helt annat än det föregivna: de hava från början till slut dokumenterat sig som renodlade exploateringsinstrument i den folkutplundrande finansmaktens tjänst. Men denna senare nöjer sig ej med de domäner, den redan lyckats slå under sig. Dess traktan går ut på att för sin räkning monopolisera allt av värde inom landet till svenska folkets systematiska exploatering, för vilket mål också verkas genom olika truster och karteller i monopolistisk ställning.

Den andra stora huvudvägen, på vilken den judiska storfinansen går fram i dess erövringsstrid mot den svenska varudistributionen, är den internationella kooperationen. Denna innebär en så mycket större fara för den fria svenska handelsnäringen som den förlänats karaktären av en demokratisk massrörelse, inriktad mot "profitintresset" hos de privata handelsmännen. Den judiska storfinansens erövringskrig går med förkärlek fram i antikapitalismens och antiprofitens tecken! I realiteten har emellertid kooperationen helt andra syften: den är den härskande finansmaktens stora aktion för deltaljhandelns erövring i av densamma kontrollerade och ledda jättemonopoler. Det utomordentliga intresse och den översvallande välvilja, som särskilt i senare tid visats den kooperativa rörelsen av storfinansens många "nationalekonomiska" och andra ekonomiska kapaciteter med hrr professorer Cassel, Heckscher, Sommarin etc. i spetsen tala härvidlag ett språk, som icke kan missförstås. Prof. Cassel "världens främste nationalekonom" enligt Sv. D. — vilken t. o. m. plägar bravera med att de åsikter han gör sig till tolk för icke äro hans egna utan herrarna Wallenbergs för att dymedels markera sina ords reela värde — gick i sin välvilja gentemot kooperationen nyligen ända därhän, att han karaktäriserade denna kollektivistiska varudistributionsform såsom det av alla eftersträvansvärda idealet. Professorn förklarade sig däri se en lycklig "koncentration av hela detaljhandeln, betydande en avsevärd besparing av arbetskraft i jämförelse med det rent otroliga slöseri, som den fria konkurrensen i detta avseende gör sig skyldig till". Ja, så länge och i de lägen den fria handeln och den fria konkurrensen passa de "nationalekonomiske" professorernas höga uppdragsgivare, så länge äro de av godo i högsta grad såväl i vad avser den inhemska som internationella marknaden, men i samma ögonblick storfinansens herrar icke vidare äro betjänta därav är den "ett otroligt slöseri". Det "nationalekonomiska" tänkandet på området är helt enkelt underbart. Professorerna Cassel, Heckscher etc. ordade i sina nyssnämnda propagandauttalanden för kooperationen en hel del om dennas stora förmåga "att motverka varornas fördyrande" samt underströko den kollektivistiska distributionsformens frigjordhet från profitintresse. Vederbörande skulle dock haft gott utav att en smula närmare studera de officiella rapporterna från själva det kollektivistiska idealsamhället, det mål, mot vilket den internationella kooperationen syftar och där den förlänats en fullt officiell ställning, nämligen Sovjet-Ryssland. Enligt det sovjet-ryska regeringsorganet "Pravda" uppenbarade den tillsatta stora undersöknings - kommissionen rörande konsumtionsföreningarnas monopolistiska verksamhet under 1926 "rent skandalösa förhållanden", visande att föreningarna i genomsnitt tillgodoräknat sig en nettovinst på omkring 75 procent. "Pravda" fordrade med anledning av allt vad som kommit i dagen mycket bestämt, att privatintresset inom rörelsen helt skulle borteIimineras — en fordran, som dock säkert icke i första taget efterkoms av de höga vederbörande — anmärkningen främst gällde. Den tänkande svenska allmänheten är, vad vårt land angår, förvisso icke beredd att godtaga de "nationalekonomiska" herrar professorers såsom "vetenskapliga" utgivna förkunnelser på området. Sunda förnuftet säger dem, att en utveckling i kollektivismens tecken hän mot monopolbildning är onaturlig o. osund. Våra illustra "halvstatliga" monopol hava för alla och envar klargjort, vad dylika i praktiken leda till i fråga om priser och kvaliteter samt privata manipulationer från den finansiellt intresserade kretsens sida. Enda verkliga garantien mot den stora allmänhetens uppskörtning och utplundring är i själva verket den inom rimliga gränser upprätthållna handelns frihet, vilken man nu här emellertid över hela linjen inriktar sig på att omintetgöra samtidigt som man proklamerar "världshandelns absoluta frihet". Under en utveckling i den fria konkurrensens tecken hava den individuella dugligheten o. företagsamheten möjlighet att komma till sin rätt till det allmännas bästa, där falla såsom sunt är ansvaret och risken på den enskilde, vilken sporras till de mest energiska ansträngningar, medan under den kollektivistiska, monopolistiska handelsformen den enskildes initiativ och ansvar undertryckas och i stället stora allmänna risker inträda genom de möjligheter till manipulationer i känd stil, som en dylik erbjuder de i dunklet arbetande exploaterande kretsarna.

Storfinansens tredje stora aktionslinje i kampen om den svenska varudistributionen äro de judiska jättevaruhusen. Dessa erbjuda icke minst ur rikssynpunkt en stor fara, då de i allmänhet icke nöja sig med den ort, där de äro lokaliserade, utan genom vidlyftiga agent-, efterkravs- och avbetalningssystem sträcka ut sina tentaklar över snart sagt varje vrå av landet. Ett typiskt exempel på dylika jättevaruhus utgör det Enskilda Banken närstående "Nordiska Kompaniet", vilket för sina omfattande avbetalningsaffärers organisering och finansiering bildat ett särskilt dotterbolag i känd Wallenbergsk stil. "Aktiebolaget Nordisk Varuförmedling Nova", som utvecklar en intensiv verksamhet på hela den svenska landsorten. I fråga om särskilt avbetalningssystemet, för vars omfattning och skadliga verkningar på olika områden i ett flertal artiklar i Nationen tidigare utförligt redogjorts, är att bemärka, att jämväl en mängd affärer utanför de stora varuhusen specialiserat sig därpå. Främst bland dessa kommer det kända Bonnierska bokförlaget, vilket gått in för en särdeles systematisk exploatering av särskilt den svenska bokmarknaden. Systemet sprider sig till allt flera områden, allvarligt hotande den lojala svenska handeln. Frågan är också i denna stund ytterst aktuell blandnäringsidkarna själva såsom bl. a. framgått av de vid sommarens köpmanna- som hantverkarekongresser gjorda många resolutionerna o. uttalandena, vari systemet och dess avarter sällsport enhälligt och skarpt fördömts.

Den situation, vari den fria svenska handelsnäringen genom den iscensatta anstormningen på olika linjer från den judiska storfinansens sida befinner sig i, är såsom envar måste inse ytterst allvarlig. Intet tvivel råder, att ej dess öde i en nära framtid skall vara beseglat i den riktning den finansiella erövraremakten åstundar, därest icke näringens egna snarast överge sin hittillsvarande opportunitetspolitik och resa sig till motvärn mot planerna på dess förintelse. Det är ett allmänt intresse att så sker. Ty här gäller ej endast ett den svenska handelns intresse, ett dess livsintresse, utan ett intresse av första ordningen för samhället i dess helhet. Lyckas den judiska storfinansen på de vägar, där den som bäst är i färd med att lägga under sig varudistributionen i vårt land, att fullständigt tillintetgöra den fria svenska handeln, då kommer allmänheten att bliva utlämnad på nåd och onåd åt en ekonomisk exploaering av allra mest "rationella" slag. Så mycket kan med ledning av erfarenheterna från in- och utland med bestämdhet sägas. Den svenska handelns ihjälslående skulle vidare betyda stor fara ur synpunkten av nationens bestånd. Hittills har den svenska handelskåren utgjort det helt visst starkaste värnet mot den judiska maktens omstörtningssträvanden i Sverige; den dag dess ställning helt spolierats, skall detta värn ej längre finnas till och faran är då vorden överhängande. Den stund är därför nu kommen, då den svenska handelns män i eget o. det allmännas intresse radikalt måste lägga om sitt allmänna betraktelsesätt och av all kraft gå in för en aktiv försvarskamp. Denna bör gå i upplysningens och den positiva viljans tecken och där så lämpligt är inom ramen av förefintliga köpmannaorganisationer. Verklighetsläget måste hänsynslöst klargöras för alla och envar. En väsentligt ökad aktivitet bör utvecklas av handelns egna i försvaret av sina hotade intressen. Endast genom en samfälld, intensiv motaktion låter det sig överhuvud tänkas att fiendens stormanlopp skall kunna tillbakaslås. Försvarskampen bör fullföljas efter de linjer, som i det förenämnda antytts. Det gäller att på fullaste allvar komma i gång med det nödvändiga reformarbetet, åsyftande i första rummet vissa organisatoriska förbättringar, butikkulturens höjande, konsumtionskreditens starka inskränkande samt åstadkommande av en reglering av tilloppet till handelsbanan. Mot den storfinansiella maktens strävanden att erövra hela den svenska handelsmarknaden genom bildadet av olika slag av monopolbolag, jättevaruhus, avbetalningsaffärer o. kooperationen måste en lika bestämnd som hänsynslös front resas. När saken är kommen i det läge, vari den nu befinner sig, är tiden icke längre lämpad för fagra diskussioner blott. När det gäller livet diskuteras mindre, då handlas! Den svenska handelns män måste först som sist göra klart för sig, att den här i landet för närvarande framförda nationalekonomiska kunskapen är ren svindel från början till slut o. att dess "vetenskapliga" utläggare i verkligheten intet annat äro än lydiga agenter i den judiska storfinansens sold, vilka på det mest samvetslösa sätt vilseleda den allmänna opinionen och ställa sanningen och fakta på huvudet. Den svenska handelns män sakna trots allt den stund som är icke medel att kunna bjuda sin lömska, i allsköns förklädnader uppträdande fiende spetsen och dessa medel böra de icke underlåta att medan ännu tid är på rationellaste sätt utnyttja. De böra härvid först och främst radikalt omlägga sin allmänna reklamverksamhet och taktik vis à vis den i storfinansenes sold stående dagspressen. Är det icke rent ut sagt dåraktigt av handelns män att såsom nu sker med sina annonser ekonomisk gynna och göda sina egna bödlar, fiendemaktens verktyg inom pressen? När skola de komma underfund med det vansinniga i detta sitt handlingssätt? Den dag köpmännen kommit till insikt om vilket maktmedel de i egenskap av dagspressens förnämsta annonstillförare faktiskt sitta inne med, skall deras ställning vis à vis "den tredje statsmakten", som nu helt och uteslutande regeras av den judiska storfinansen, vara en helt annan än dne nu är; de skola då kunna komma till tals med de höga herrar, som föra spiran i de stora dagliga tidningarna, de skola ej längre fåfängt behöva petitionera genom sina organisationer till statsmakten om likställighet i skattehänseende med kooperationen eller om skydd på olika punkter mot illojala strävanden och skadliga företelser inom yrket etc. De skola då med ett ord icke längre behöva vara någon quantité négligeable.

Endast det bästa

erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.

Lider Ni av ledgångsreumatism, gikt ischias, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.

Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.

Öppet hela sommaren.

Förmånliga priser.

Medicinska Bad- och Kuranstalten

Dir. Eskil Erlandson

Tel. N. 140 09.

DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

PRESSKONSERTEN

Den Casselska "nationalekonomiska" vetenskapen

har åter gjort sig hörd på Bonnierska Svenska Dagbladets (h.) ledareplats, där professorn närmast med anledning av en synnerligen motiverad insändare av professor Carl Benedicks rörande prof. Cassels kända underbara internationalistiska syn på den svenska järnhanteringen ännu en gång går in på sitt älsklingstema för dagen; handelns fullständiga internationalisering. Efter att ha framhållit, att även handelspolitiska reformer som de stora världskongresser såsom representerande "de ideela kraven" (!) "krävt", icke blott äro ett stort gemensamt världsintresse utan samtidigt ett intresse för varje särskilt land, understryker professor C. vikten av att vi överge "det oförnuftiga strävandet efter självförsörjning och direkt inrikta oss på en lämplig och för alla parter fördelaktig arbetsfördelning." Härpå följer ett högstämt rosande av "den förnuftiga handelspolitik", som Sverige under Enskilda bankens och professor Cassels spira följt under tiden efter kriget och som fört oss till "betydligt gynnsammare levnadsvillkor". (!) Beträffande den svenska järnindustrien är denna fråga, yttrar professor C., så ömtålig och svår, att den icke får behandlas medels "retoriska sammanställningar, allmänna fraser eller känslotänkande" (jo, det låter något!). Det rör sig om, menar han, huruvida vi skola direkt framtvinga en förräntning med hjälp av bidrag från andra näringar och därigenom söka rädda något av det kapital, som i verkligheten eljest är tillspillogivet". Härpå heter det:

Det bör då först fastslås att det icke kan bli tal om att principiellt överge den anslutning till en friare handelspolitik, som Sverige varit med om att kräva för världen i dess helhet. Skall något göras för att rädda den svenska järnhanteringen, så måste det kunna visas att vad den behöver endast är en hjälp ur tillfälliga svårigheter och att denna nå-

Kränkt bolsjevikiskt "skönhetsråd".

Stockholms "skönhetsråd" eller såsom dess namn på grund av visade prestationer borde lyda "fulhetsrådet" har som skönhetsexpert kommit att åsidosättas av stadens styrelser och nämnder, varför dessa givetvis böra hållas räkning. Men Bonnierska Svenska Dagbladet är mäkta upprört över att en "demokratiens" heliga skapelse på sätt här skett saboterats. Först lät bladet arkitekten Konrad Elméus leverera en "pepprad" inlaga med anledning av myndigheternas åsidosättande av "skönhetsrådet" i den omdebatterade Essingebrofrågan, varpå kördes fram med tunga artilleriet — rådets skönhetsträngtande bolsjevikiske direktör Fredrik Ström, vilken fann situationen outhärdlig och livligt beklagade sig över "systematiskt sabotage" särskilt från den Åkermanska roteln mot "skönhetsrådet". Men, förklarade hr bolsjevikdirektören — som väl umgåtts med förhoppningar att en gång få vara med och försköna Sveriges huvudstad på sätt skett med Petersburg och Moskva m. fl. platser genom att rasera allt som har sammanhang med den svenska kulturen för att i stället smycka staden med alla slags judiska "konstverk" och olika upplagor av judarna Marx, Lasalle, Lenin, Trotsky etc. etc. — rådsledamöterna äro nu ense om att icke längre tolerera något dylikt. "Men vad som skall företas, det blir rådets sak".

Med den Bonnierska pressens med Sv D i spetsen energiska hjälp bör ju den sköne bolsjevikiske direktören ha de bästa utsikter att lyckas i sina strävanden för upprättelse åt sig och sitt kränkta "skönhetsråd".

Storfinansens direkta engagemang i Spritcentralen.

Enligt uppgift i en tidning för någon tid sedan vars riktighet vi sakna anledning betvivla, återfinnes på en aktieteckningslista av 26 sept 1920 för Spritcentralen en teckning av Stockholms Enskilda bank genom J. Nachmansson å 1,675,000 kr. Samma källa upplyser, att huset Wallenberg ett par år senare tecknat följande belopp:

K. A. Wallenberg, St. Ensk. bank	50,000
Oscar Wallenberg	20,000
St. Ensk. bank, J. Nachmansson	1,250,000

På teckningslistan av 1920 skall vidare finnas en teckning av "Svenska Finanshuset" å 1,415,000 kr. Skandinaviska Kredit var med å listan av 1919 med 1,250,000 kronor samt 1917 med 100,000 kronor.

vring har rimliga utsikter att på längre sikt uppehålla sig själv.

Med vad myndighet talar hr Cassel om att "det icke kan bli tal om annat, än att här i Sverige genomföra hans d. v. s. regerande herrar Wallenbergs och Bonniers vilja? Vore det ej skäl att en smula stämma ned tonen. Svenska folket kan aldrig komma att godtaga sådana barocka "nationalekonomiska" läror som professor Cassel för till torgs, såsom att det är nationalekonomiskt sunt att skuldsätta land och folk till den judiska storfinansen, att "strävandet efter självförsörjning är rena oförnuftet" etc. etc. Det är helt enkelt en förnärmelse mot varje tänkande svensk medborgare att våga komma med dylika vansinnigheter. Det kunde vara på tiden för vederbörande att sluta upp därmed. Sveriges folk är dock icke alltigenom en enda stor skara gäss såsom herrar "nationalekonomer" tyckas fått för sig.

Huset Bonniers ledande "vänsterorgan" Dagens Nyheter (!) hälsar naturligtvis och under samma väl spelade förnumstiga överraskning som vanligt det Casselska uttalandet uti husets ledande högerorgan" vilket får betyget oantastligt och sällsynt förmånligt för att komma från högersidan. Stora B. tycks alltfortfarande i ej mindre grad än "nationalekonomiske" professor Cassel upplagd för att skämta med svenska folket. Ja, det går så länge det går!

Alljudas kamp mot kristendomen i sitt Bolsjevikien — ett fiasko.

Särskilt under världsrevolutionens tidigare skede var kampen mot kristendomen en de höga aktionärernas i Bolsjevik-Ryssland hjärteangelägenhet i synnerligaste grad. Stora och givande revolutionära räder igångsattes mot kyrkorna, vilkas ägodelar togos "i förvar" av herrar bolsjevikjudar, samtidigt med att klappjakter arrangerades mot de prästerliga "folkförtryckarna", som i mängder arkebuserades såsom vådliga för "det arbetande ryska folket". En våldsam propaganda bedrevs länge över hela Ryssland, varunder anordnades stora demonstrationer med antikristliga standar sådana som "Ned med Kristus" etc. och landet formligen översvämmades av antireligiös propagandalitteratur av ruskigaste slag. Det ortodoxa prästerskapet hörde till det villebråd, mot vilket de judiska sovjetledarna med särskild förkärlek läto sina "klappjakter" gå lös. Prästerna, som begått den enligt judisk uppfattning oerhörda förbrytelsen att undervisa folket i kristendomen, arkebuserades synnerligast i revolutionens tidigare skede i massor; otaliga präster varibland nio metropoliter, 25 ärkebiskopar och 83 biskopar försmäkta i Sovjets fängelser.

Efter hand tvangs emellertid sovjetledningen att omlägga, inskränka, ja rent av ställa den antikristliga propagandan. Denna visade sig nämligen allmera verka i rakt motsatt riktning mot den avsedda. Inom skilda klasser är, enligt vad meddelas oss ur säker källa, ett starkt religiöst intresse i framväxande. Arbetarna grunda själva i stor utsträckning religiösa sekter eller ansluta sig till de modernistiska rörelser, som redan existera i den gamla ortodoxa kyrkans sköte.

Blodstyrannen från röda skräckväldet i Ungarn.

Alltemellanåt ha meddelanden ingått även från Ungarn, förmälande om avslöjade bolsjevikiska upprorsplaner och visande, att det revolutionerande Israel icke ens låtit avskräcka sig av sitt tidigare misslyckande där under Bela Kun (hans judiska namn Kohn). Det röda skräckväldet, som denne ädle vän av folket etablerade i Ungarn 1919, tog som vi veta ett snöpligt slut, så att Bela Kun och hans vänner hastigt nog tvingades fly ur landet — naturligtvis med välförsedda reskassor. Som en illustration till dagens artikel "Under Israels spira" vari den av Bela Kun ledda judiska revolutionen i Ungarn belyses, införa vi ovanstående bild av den bålde kämpen för "folkens frigörelse".

Grekland ger Moskvas "handelsdelegation" respass.

Världsrevolutionens s. k. handelsdelegationer ute i länderna få i allt större utsträckning respass och nödgas återvända till sina höga uppdragsgivare i Moskva. Nu meddelas att också Greklands regering tröttnat på de ständiga konspirationerna mot samhället och beslutit låta därvarande "handelsdelegation" försvinna från landet. Regeringen har inlett förhandlingar med Moskva om upphävande av den bolsjevikiska handelsdelegationens exterritorialrätt.

Det har nämligen framgått av de undersökningar, som företagits i anledning av de blodiga händelserna i Saloniki, Drama och Kavalla, att sovjet-ryska handelsdelegationen genom sina agenter haft ledningen av desamma samt uppviglat främst tobaksarbetarna och iscensatt strejker och blodiga sammanstötningar på öarna. Meningen var att man från Athén skulle frankalla revolution i det grekiska och gulgariska Macedonien. Under idrottsföreningars, klubbars o. skytteförbunds skylt organiserades kommunistiska band. Dessutom propagerades inom hären och flottan. Det hela leddes av en så kallad trojka, till vilken en rikskommitté och en central voro anslutna, vilka i sin tur kontrollerade celler, var och en om tolv medlemmar.

Brasilien skyddar sig med lag mot kommunismen.

Brasilianska deputeradekammaren har med överväldigande majoritet, 118 röster mot 18 antagit en lag om kommunismens undertryckande.

Gustavianska tidevarvets senare skede.

(Forts. fr. sid 1)

års riksdag frigavs husbehovsbränningen mot en särskild brännvinsbevillning. Det kan erinras därom att enligt vår första bränvinsförordning, som bär årtalet 1741, husbehovsbränning var tillåten för alla fastighetsägare. Kaffedrickning förbjöds 1776 och 1794, frigavs vid Gustaf IV Adolfs regeringstillträde, förbjöds åter 1799, då emellertid förbudet visade sig omöjligt upprätthålla. Tobakens bruk var enligt 1766 års överflödsförordning tillåten endast för person, som fyllt 21 år.

Under Gustaf III gick Merkantilsystemet (läran att rikedom = pengar) utför, varemot den fysiokratiska skolan, som hävdar, att penningen blott är bytesmedel o. att rikedom består i alster vann terräng. Merkantilsystemet hade på konstlad väg uppdrivit handel och industri. Redan 1775 fick Sverige en tullfri frihamn, Marstrand. Penningeväsendet ordnades på ett förståndigt vis, och genom den s. k. realisationen upphörde den sorgliga sammanblandningen av statens och bankens affärer. Järntillverkningen och exporten av järn växte betydligt tack vare Järnkontoret; ända till 50,000 tons stångjärn och tusen ton koppar utfördes årligen Sveriges skogar tillgodogjordes vid denna tid till hälvten genom tjärbränning; vårt land exporterade tjära till lika stort värde som virke.

Försvarsväsendet hade sjunkit djupt under frihetstiden; Gustaf III vinnlade sig mycket om dess stärkande, vilket hade till följd, att Sverige, som man under frihetstiden trott sig kunna behandla som ett nytt Polen, åter blev respekterat.

Då konungen allt skönjbarare använde den oklara formuleringen i 1772 års regeringsform för att genomföra ett kungligt ensamstyre, bildades under 1778—1779 års riksdag såsom opposition däremot lantpartiet eller patrioterna, bestående av både f. d. mössor och hattar, för att slå vakt om de rättigheter, som 1772 tillförsäkrats folket. Den styrelsegren, Gustaf III omfattade med största intresset, var utrikespolitiken. Men denna hans politik var rätt äventyrlig; han umgicks med planer att utan ständernas vetskap anfalla Danmark och avslöt subsidietraktat ör åren 1778—1784 med Frankrike, utan rådets kännedom, men i samråd med hemliga rådgivare, vilket måste väcka oro o. ovilja i landet. Vid 1786 års riksdag möttes alla de kungl. propositionerna av starkt mothugg. Konungens förslag att i varannan eller var tredje socken skulle inrättas ett kronobränneri avslogs, liksom senare framlagd proposition att frigiva brännvinet mot en ständig extra bevillning av 300,000 riksdaler, vilket blott bönder och präster antogo, dock blott för en tid av 8 år. I vredesmod över detta nederlag upplöste konungen genast riksdagen utan laglig rätt, ty den hade ej varit samlad i tre månader. Påföljande år lät han jordägare få rätt till husbehovsbränning mot viss avgift; för dem, som brände utan kontrakt stadgades genom en ny förordning strängare straff än tillförne.

För att avleda uppmärksamheten från finansiella svårigheter, stävja oppositionens framsteg och Anjalaförbundets ränker att lösslita Finland från Sverige, igångsatte Gustaf III krig mot Ryssland.

Genom tillkomsten av Anjalaförbundet, vars ledare var Jägerhorn, tillhörande en släkt, som många generationer igenom kan uppvisa förrädare med osvenskt sinnelag, ävensom genom det hotade krigsläget och sin vältalighet vann konungen på sin sida de tre lägre stånden, som desslikes genom förbundet med konungen hoppades på fördelar, även om det skulle medföra mer ökad makt för konungen än i och för sig önskligt vore. Konungen beträdde åter revolutionens väg. Han kallade till Stockholm den konungskt sinnade Dalarnes frikår, tillsade de ofrälse stånden tillsätta ett utskott, med vilket han kunde överlägga om de tre lägreståndens privilegier, och serverade för detta utskott utan rådets hörande Förenings- och säkerhetsakten, däri konungen utvidgade makt fanns inlindad i ofrälse privilegier, samt lät häkta den adliga oppositionens ledare. Akten antogs av de tre lägre stånden (1772 års statsvälvning hade genomförts med hjälp av adeln), av prästerskapet dock med knapp majoritet, men förkastades av adeln under motivering, att den medborgerliga friheten var hotad. Tre stånds mening blev enligt förut omnämnda 1786 års riksdagsbeslut, som ej skillde mellan allmän lag och grundlag avgörande.

Konungen tillerkändes genom Förenings- och säkerhetsakten rätt att börja krig, sluta fred och förbund, bestämma antalet av rikets råd, förordna om rikets ämbeten samt sköta riksvärdande ärenden såsom honom syntes. Genast upplöste konungen rådskammaren; tre titulära riksråd var allt, som blev kvar, och 1791 avskaffades även titeln. I stället för rådskammaren inrättades "Rikets allmänna ärendes beredning"; konungen kunde dock, när han önskade, upplösa beredningen och densamma hade blott hand om vissa inrikes ärenden. Medlemmarna, som voro avsättliga, bestodo av fem statssekreterare och fem andra medlemmar. Ehuru beredningen var beroende av konungen, förtjänar dock anmärkas, att den enväldige konungen till medlemmar däri utsåg företrädesvis de personer, riksdagen önskade, och att således under Sveriges andra envåldsperiod på sätt och vis fanns ett parlamentariskt styrelsesätt med för riksdagen täckeliga ministrar. Samtidigt tillkom högsta domstolen, med 6 frälse och 6 ofrälse ledamöter, som dock hade sitt höga ämbete blott på förordnande. Konungen hade 2 röster i domstolen. Lägre ämbetsmän kunde blott avsättas genom dom för tjänstefel.

Enskilda riksdagsmäns motionsrätt avskaffades. Gustav IV Adolf utfärdade olagligen förordningar av civillags natur utan riksdags hörande. Beskattningsrätten tillkom "svenska folket" (riksdagen eller landskapsting?). Konungens oberoende av riksdagen blev utsträckt genom att bevillningen av 1789 års riksdag fastställdes till "nästa riksdag". Rikets skuld befanns vara 14 miljoner riksdaler specie, och dessutom behövdes 7 miljoner till kriget. För skuldens avbetalning inrättades Riksgäldskontoret, som sorterande under riksdagen och dess fullmäktige, hade sedelutgivningsrätt.

Vad de ofrälse privilegierna angår skulle rikets högsta ämbeten, med undantag av statssekreterarna och justitieråd, visserligen besättas med adelsmän, men i övrigt skulle skicklighet och icke börd vara bestämmande. Bönderna fingo rätt äga frälsehemman (ej säterier); att genom skatteköp förvärva kronohemman. Skjutsningsbesväret fördelades på all jord utom ypperligt frälse och boställsjord; bönderna befriades från förutvarande inskränkningar i nyttjanderätten till sin jord, fingo rätt anställa så många jordbruksarbetare de önskade, och anställa sockenhantverkare. Böndeståndet förklarades uttryckligen utgöra fjärde riksståndet; val till riksdagsman skedde efter hemmantal. I borgarståndets intresse fastslogs skråväsendet och utfärdades förbud mot monopolie (kungen höll sig det oaktat med brännvinsmonopol). Vid enda riksdagen under Gustaf IV Adolfs regeringstid, den i Norrköping år 1800, genomdrevs, trots adelns protester, bevillning till "nästa riksdag".

Efter allt att döma mördades Gustaf III genom judarnas föranstaltande. Hans dödsdom fälldes liksom Ludvig XVI:s, på frimurarekongressen år 1786 i Frankfurt am Main (Rotschilds hemstad), där även beslutet samtidigt fattades om igångsättande av den stora franska revolutionen (utomlands är frimureriet i judarnas händer). År 1791 sökte Gustaf III själv och genom sitt ombud, von Fersen, stävja franska revolutionen. Man förstår, vilket intresse judarna skulle hava av Gustaf III:s undanröjande, då man betänker att han, "sin tids skickligaste revolutionär", var franska revolutionens farligaste motståndare, och att judarna genom denna revolution avsågo och lyckades vinna fullt medborgerliga rättigheter ("frihet, jämlikhet, broderskap"); genom franska revolutionen fingo judarna fria tyglar, och den judiska faran blev en hemsk verklighet. Även inom Sverige vill det synas — vilket historiskt bör objektivt utforskas närmare till sanningens utletande — som om röda trådar till Gustafs mord kunde tänkas löpa från frimurarledningen. Härtig Carl, konungens egen broder och de svenska frimurarnas högste chef satt ännu uppe, när underrättelsen om mordet kom från operan, fastän det led på småtimmarne. Den unge greve Horn, som erkände sig ha deltagit i sammansvärjningen och stått beväpnad bredvid Anckarströms sida, då det dödande skottet föll, var son till frimurarnas f. d. högste chef, och, dömd till halshuggning, fick han icke ens fängelse, utan benådades av härt. Carl till landsflykt, ett osedvanligt lindrigt straff för kungamord. Myndigheterna, som skötte utredningen av mordaffären och dömde i densamma fingo ej lagenligt sköta sin tjänst. Flere personer, som häktats för delaktighet och mot vilka underståthåll. Liljensparre, som ledde undersökningarna, ansåg sig hava bevisning, frigåvos på härtiglig befallning, och i Svea Hovrätt reducerades de anklagades antal genom order från samma höga håll. Anckarström var ett underordnat verktyg, upptänd av personligt hat till konungen, och kände antagligen ej ens, vilka som ytterst lågo bakom komplotten — därför fick hans huvud utan misskund falla såsom en vanlig simpel mördares; anstiftarna, som lagenligt bort lida det strängaste straffet, fingo löpa utomlands eller behövde ej ens uppge sina namn. En Gustaf III:s f. d. livläkare uppgiver i sina föga kända memoarer, att skottet från Anckarströms med skrot laddade pistol ingalunda var livsfarligt, men att sjukdomen skulle fått en dödlig utgång genom att en läkare av mosaisk trosbekännelse envisades med och till slut fick den från memoirförfattarens läkaresynpunkt förkastliga tillåtelsen att operera bort skrotet ur konungens kropp.

Ford om förhållandet mellan judendomen och katolska kyrkan.

Den i finansiella svårigheter råkade automobilkungen Henry Fords av Wallstreetjudarna framtvungna avsvärjelse av antisemitismens "irrläror" har överallt väckt det största uppseende. Intet tvivel råder därom, att ej verkan av denna med guldets makt åstadkomna omvändelse kommer att verka i en rakt motsatt riktning mot den åsyftade. Judarna äro trots allt inga stora psykologer, när det gäller att bedöma de icke-judiska folkens väsende. Tecken förmärkas redan flerstädes, tydande på, att händelsen skall komma att få den allra största positiva betydelse för den antisemitiska rörelsen då den på ett i högsta grad uppseendeväckande, för alla uppenbart sätt blottat Alljudas maktställning i detta nu såväl som de övertygelsemetoder det nyttjar sig av. Fords många sensationella uttalanden rörande judarna komma härefter att läsas och begrundas med mångdubbelt större intresse än tillförene. Ett dylikt uttalande, gjort för omkring 1 1/2 år sedan i en intervju, är mot bakgrunden av händelseutvecklingen under de senaste åren i dag förtjänt att särskilt beaktas. Ford yttrade därvid bl. a.:

"Tyskarne komma snart att få känna på judens klo. De måste göra sig förberedda på en grundlig utpressning från judarnas sida. I Tyskland ha judarne rodret i sin hand och såväl den forne tyske kejsaren som Nationernas förbund och den katolska kyrkan stå fullständigt under judisk kontroll."

Att judarna i dag, trots Hindenburgska presidenturen helt hava rodret i Tyskland i sin hand, är ett faktum. Den finansiella exploateringen av det forna kejsarriket har även de senaste åren fullföljts efter alla konstens regler, så att landet alltmer fått karaktären av ett judiskt monopolistiskt jättebolag.

Märkligast och intressantast är det Fordska uttalandet beträffande katolska kyrkan. Man erinre sig huru den radikale franske politikern Herriot i ett offentligt tal för något år sedan kallade katolska kyrkan "bankirernas kyrka", en karatäristik, som väsentligt tycktes sammanfalla med Fords här relaterade, att kyrkan fullständigt står under judisk kontroll.

L i t t e r a t u r

Den hemliga världsregeringen — en märklig boknyhet.

I nr 52 föregående år omtalade Nationen att den för sin oförskräckta kamp mot de judiska planerna på världsherravälde kände f. d. ryske generalmajoren Cherep-Spiridovich den 23 oktober 1926 plötsligt avlidit i Newyork under "mystiska omständigheter" (förgiftning, meddelades i en del amerikanska tidningar). I samband härmed omnämnde vi Spiridovichs över hela världen spridda och uppmärksammade bok "The secret World Governement or the Hidden Hand", ett arbete som stödjande sig på massor av bevis och ofrånkomliga fakta hänsynslöst gick till strid mot den judiska världsfinansens hemliga regemente.

Denna märkliga bok har i dagarna kommit ut i svensk översättning på E. P. Holmvalls Förlag, Birkagatan 9 Stockholm. Den digra volymen på över 200 sidor i stort 8:o föreligger i en synnerligen vårdad typografisk utstyrsel för det billiga priset av endast kr. 2:50. Boken erhålles ej i allmänna bokhandeln utan endast genom rekvisition direkt från förlaget.

"Läs denna bok, så skall du se världen med andra ögon", säger den svensk-amerikanske tidningsmannen Herjulf Vikingson i inledningen till arbetet. Vi låta denna uppmaning gå vidare till Nationens läsekrets. Ett närmare studium av denna högst intressanta och tankeväckande bok skall förklara hundratals historiska "mysterier".

Greve Spiridovich härstammade enligt en tradition i hans släkt från den svenske vikingen Rurik, som från Roslagen kom över till slaverna och grundlade det stora ryska riket. Det ligger också något av nordisk klarhet över hans briljanta framställning. Sanningen, den oböljda och hänsynslösa sanningen, var hans ledstjärna. Ingen har som han avslöjat "världskejsaren" Rotshild V och hans världsrevolutionära planer. Därför blev han också oskadliggjord. Men hans bok skall leva.

—e.

INGEN behöver känna sig besviken,
som köper RADIUMS FRUKTSALT. Är erkänt att vara marknadens mest välsmakande fruktsalt.
Ensam tillverkare A.-B. Radiumfabriken, Stockholm.
Säljes endast i originalflaskor à 2:50 pr 1/1 fl.
2 fl. sändes franko över hela Sverige.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr eget bageri.
Sommarverand. rekommenderas.
Metropol
DANS TISDAG OCH TORSDAG. Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 5 Aug. 1927.

Bankir Aschbergs roll i revolutionsrörelsen.

(Forts. fr. sid 1).

icke än att försvara eftergivenhet gentemot omstörtningens herrar med sådana satser som dem detektivchefen Hallgren på sin tid motiverade polisens underlåtenhet att ingripa med såsom att "lagens bestämmelser angående förräderiparagraferna ställa sådana fordringar i fråga om bevisföring, att utsikterna för fällande domsutslag äro särdeles små". Det är myndigheternas ovillkorliga skyldighet att inskrida, så snart minsta skymt till misstanke för landsförrädiska konspirationer förefinnes, alldeles oavsett om vederbörande anse utsikterna till fällande dom stora eller små. Lagen får icke göras till en parodi o. sättas ur funktion i all synnerhet icke då det gäller samhällets allra mest vitala intresse!

Det krav, som vi på sin tid framställde om anhängiggörande av förräderiprocess mot de skyldige, det uppställa vi också i dag. Det är myndigheternas ovillkorliga plikt att företaga en fullständig utredning rörande de revolutionsplaner, som enligt dess egna utlåtanden varit å bane och bringa alla dem, som sig förbrutit mot lagen, till laga näpst. Ett fortsatt åsidosätande av lagen på denna punk är ett utmaning mot alla rättskaffens, laglydiga medborgare. I Strafflagens kap. 10 par 14 är stadgat:

"Var som, muntligen inför menighet eller folkförsamling, eller i skrift, den han utspritt eller utsprida låtit, uppmanar till våld å person eller egendom eller till annat brott varde, där ej uppmaningen särskilt med straff belagd är, dömd till böter eller fängelse. Avsåg uppmaningen blott, varå strängare straff än fängelse kan följa, eller voro eljest omständigheterna synnerligen försvårande, då må till straffarbete i högst fyra år dömas. Är den skyldige i följd av uppmaningen förfallen till straff för delaktighet i brott, som därå följt, gäller vad i 4 kap. 1 par. stadgas".

Vidare må här återges Strafflagens kap. 8 par. 22, som lyder:

"Var som vet förräderi eller sådant brott emot rikets säkerhet, som ovan sagt är, å färde vara, och det ej i tid upptäcker, dömes till fängelse eller straffarbete i högst 4 år. Har han ej de skäl, varmed han tilltror sig kunna den brottslige till gärningen binda; uppenbare då, utan att nämna person de omständigheter, som honom kunniga äro, eller straffes som nyss är sagt".

Redan dessa båda citerade paragrafer i Strafflagen motivera tillfullo ett inskridande från åklagare- och polismyndighetens sida gentemot världsrevolutionens agerande herrar på svensk grund. Man bemärke bestämmelsen i 8 kap. 22 par. om särskilda straffbestämmelser för den, som vet förräderi och brott mot rikets säkerhet å färde vara, men det ej uppenbarar. Vad som erfordras för att fälla under Strafflagens förräderibestämmelser torde förvisso uppfyllts av åtskilliga s. k. svenska medborgare. För dagen vilja vi speciellt rikta den lagvårdande överhetens uppmärksamhet på en person, som av allt att döma härutinnan spelat en mycket betydelsefull roll, nämligen bankdirektör Olof Aschberg. I Folkets Dagblad Politiken för den 22 juli upplystes bl. a., att Aschberg under de gångna åren uppträtt som finansiell stödjare åt tidningen och den revolutionära rörelsen i Sverige på ett sådant sätt, att denna verksamhet rent av varit beroende därav. Det är ju en känd sak, att den nämnda tidningens strävanden helt och uteslutande varit inriktade på den judiska revolutionens genomförande i vårt land. Hr Aschberg måste under sådana förhållanden betraktas såsom en i alldeles särskilt hög grad misstänkt person.

Lagen stadgar fullt rättvist betydligt strängare straff för anstiftare av upprorsförsök än för de verkställande redskapen, som han betjänar sig av. Det är en tvingande nödvändighet att få fullt utrett, vem och vilka som försett revolutionsrörelsen i Sverige med penningemedel d.v. s. varit dess anstiftare. Folkets Dagblad Politiken ger vissa antydningar.

Men har då i fråga om hr Aschberg denne försträckt de svenska revolutionärerna medel ur egen börs eller jämväl av andra intresserades inom landet eller av revolutionskassan i Moskva? Desso med flera frågor tarva besvarande. Det är konstaterat, att de judiska bankirerna över så gott som hela linjen spela rollen av världsrevolutionens finansiärer, och nu har såsom nämnt det ledande revolutionsorganet i Sverige själv intygat, att också här så varit fallet. Vad som kommit i dagen rörande revolutionsförsöken i andra länder gör det mer än sannolikt, att Moskva lämnat högst betydande pekuniära understöd även åt den svenska revolutionsrörelsen. Att det icke rört sig om småbelopp, som herrar revolutionärer haft att utkvittera, kan man förstå av de uppdaganden, som på andra håll gjorts beträffande understöd från världsrevolutionens centrala finansiella ledning. Under den rättegång, som på sin tid ägde rum mot bolsjevikledaren juden Bela Kun i Ungern (vilken emellertid typiskt nog beredes tillfälle fly ur det fängelse där han satt förvarad) erkändes av denne bl. a., att han enbart tiden nov. 1918—mars 1919 för revolutionens organisering i Ungarn emottagit från Moskva tolv miljoner rubel eller efter dåvarande värde i svenskt mynt omkring 24 miljoner kronor.

Det ligger nära till hands antaga, att bankir Aschberg, vilken varit direkt anställd i Moskvaregeringens tjänst i egenskap av bankdirektör, för dennas räkning uppträtt som revolutionsrörelsens finansagent i Sverige. Även finnes anledning till misstanke, att han varit underkunnig om de planer på det svenska samhällets omstörtning, som bevisligen varit å bane från Moskva. Redan för det fall, att han känt dessa planer men ej uppenbarat dem, är han ju förfallen till straff enligt här åberopade 8 kap. 22 par. Strafflagen: Det kan antagas, att hr Aschberg sitter inne med synnerligen ingående och värdefulla upplysningar i ämnet, som det måste vara den svenska polismyndigheten i allra högsta grad angeläget att få kunskap om.

Det måste ändligen bli ett slut på de svenska myndigheternas ådagalagda tolerans vis à vis revolutionens herrar och beskyddare. Skall man fortsätta med att tillåta vissa kretsar här i landet vad som helst i strid mot lag och författning, såsom hittills skett, kommer förtroendet för den lagliga myndigheten att äventyras. Alltså, myndigheterna göre sin plikt!

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danviksstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.

För Fulla Segel.
Den stora publik- o. skrattsuccésen
Sjömanslliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/2 12. Bilj. fr. 6.
Finnboda 3 Filter.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Primusrashotellet.
LUND. Grand Hotell.
MOTALA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PRÖVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje Nr 2.

Landsortsbilister!
Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar
KARLSSON & NILSSON
MEKANISKA VERKSTAD
Tegnérgatan 45,
STOCKHOLM. Tel. Norr 233 25.
Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.
Noggranna arbeten till humana priser.

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk Kinesisk-Japansk-Sovjet -Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost ½9—½2 Middag ½3—7 Kväll 7—½12 | Inga drickspengar Ingen spritservering

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 868 20
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Den parlamentariska krisen Dagens Nyheter.

(Forts. fr. sid. 1.)

kunna skapas i exceptionella fall inför en kris som skakar ett land i dess grundvalar i ett ögonblick när ett folks hela framtid står på spel. Då skjutas alla smärre tvistefrågor åt sidan. Då samlas alla kring en enda, allt dominerande uppgift. Men det är orimligt att begära att en sådan enighet skall kunna bestå under normalare tider. Ja, det vore knappast ens lyckligt. De politiska motsättningarna äro dock icke blott och bart konstruktioner, som om möjligt böra negligeras. Till och med de politiska partierna äro — så länge det politiska livet icke stelnat i döda former — uttryck för olika strömningar inom ett folk. De kunna icke generellt stämplas som självändamål. Deras uppgift är att i praktiskt politiskt handlande söka omsätta de önskemål genom vilkas realiserande deras anhängare bäst tro sig främja en sund utveckling. Och så länge delade meningar kunna råda om på vilka vägar ne sund politisk utveckling främjas måste i ett demokratiskt samhälle den politiska dragkampen pågå.

Förvisso är det sunt och riktigt att dessa motsättningar även få sätta sin prägel på regeringsbildningen. Över huvud taget är det på sätt och vis nonsens att tala om "opartiska" regeringar. En regering som icke blott och bart är ett vitt plåster måste förr eller senare taga ställning till de omstridda politiska problem som röra sig i tiden. Och därmed är "opartiskheten" slut.

Lösningen av den nuvarande parlamentariska krisen finner man näppeligen på expeditionsministärernas väg. Förr eller senare måste — om ej hela systemet skall gå i kras — de inbördes kivande partierna komma därhän att de grupper vilka stå varandra närmast öppna samarbete kring ett begränsat, klart utformat handlingsprogram, vilket stödes av en majoritet i folkförsamlingen. Det är nästan pinsamt att åter behöva föra denna blockbildningspolitik på tal. Den väcker ju så ond blod hos alla dem som grävt ner sig i stridsställningarna från flydda decennier. Men ännu har ingen anvisat en bättre utväg att komma över det oföre i vilket parlamentarismen i denna stund råkat.

Den här antydda blockbildnings- eller samarbetslinjen betecknar givetvis endast en nödfallsutväg. Den verkliga nyorienteringen i vårt politiska liv måste gripa djupare. Den kommer ej, förrän vårt nuvarande antikverade partiväsen störtar samman. Våra gamla partier ha överlevat sig själva. De ha i väsentlig mån blivit tomma skal utan levande kärna. Partiproportionalismen håller dem tills vidare nödtorftigt uppe. Men en dag måste det dock gjutas nytt liv i politikens läglar. Detta innebär på intet vis att de politiska partierna skola försvinna. Men det innebär att de få en utformning, en gestaltning som långt bättre än vad nu är fallet svarar mot den nya tidens krav.

Uttalandet är mycket intressant och betecknande för den allmänna uppfattning och syn på tingen, som omfattas av den ledande kretsen för vårt svenska upplysningsväsen. Man frapperas emellertid ovillkorligt av bristen på logiskt sammanhang och praktisk blick i Vederbörandes framställning och försök att lösa det besvärliga problemet. "Opartiska" regeringar äro endast möjliga eller rekommendabla i en situation, där det gäller ett folks tillvaro och då alla smärre tvistefrågor måste skjutas åt sidan, förklarar det Bonnierska bladet. Detta skulle möjligen kunna hålla streck så länge hr Bonnier et consortes spela diktatorer över svenskt upplysningsväsen, men den dag denna deras diktatorsställning i det hemliga brutits — vilket vi hoppas icke måtte dröja allt för länge! — skall det lyckas alldeles förträffligt med regeringar, inställda på att tjäna icke enskildas profitintressen utan det allmännas, landets och folkets i dess helhet intresse. "De politiska motsättningarna äro", heter det vidare, "icke endast konstruktioner" — ett halft medgivande alltså, att de äro konstruktioner! Vi våga dock bestämt påstå, att de från början till slut intet annat äro än rena konstruktioner, byggda på medvetet lögnaktiga teorier i folksöndringens intresse. Var så god, bästa D. N., och bringa bevisen för ert påstående! Sådant tal som att de nuvarande partiernas uppgift är "att i praktiskt politiskt handlande söka omsätta de önskemål, genom vilka deras anhängare bäst tro sig främja en sund utveckling" imponerar icke längre. Här har sannerligen "trotts" tillräckligt på den judiska propagandans utläggningar av "bästa sätten" att "främja en sund utveckling". D. N. ställer emellertid alltjämt sin förhoppning till "de delade meningarna" hos folket. "Så länge delade meningar kunna råda om på vilka vägar en sund politisk utveckling främjas, måste i ett demokratiskt samhälle den politiska dragkampen pågå", förkunnar bladet. Detta skulle alltså betyda så mycket som, att så länge herrar israeliter tillåtas regera Sveriges upplysningsväsen måste även den politiska dragkampen pågå! Nåja, hoppet står ju alltid vederbörande fritt, men om det i detta nu är en klok taktik att framhärda är en annan sak. Tidningen finner det naturligtvis också "sunt och riktigt, att motsättningarna få sätta sin prägel på regeringsledningen." Var så god och bevisa riktigheten av detta påstående! Men vi förstå för vår del mycket väl tankegången. Det är ju på de uppkonstruerade motsättningarna som hela det judiska partisystemet i vårt land är grundat. D. N:s tal emot opartiskheten hos en regering är i överensstämmelse med dess faktiska roll som den judisk-politiska söndringens ledande organ i vårt land.

Att D. N. har en stark känsla av att det är allvarlig fara å färde, framgår dock tydligt och klart av dess yttrande att "de inbördes kivande partierna förr eller senare måste — om ej hela systemet skall gå i kras — komma därhän, att de grupper vilka stå varandra närmast öppna samarbete kring ett begränsat, klart utformat handlingsprogram, vilket stödes av en majoritet i folkförsamlingen". Vilka grupper inom vårt nuvarande parlamentariska system stå, om vi få fråga, varandra närmast? Vi våga påstå, att de stå varandra ungefär lika nära liksom de stå svenska folket lika främmande allesamman, då de äro delar av samma, av den judiska makten under husen Wallenberg—Bonnier organiserade, finansierade, inspirerade och ledda system. Att det måste kännas "pinsamt" för D. N. att ånyo föra diskussionen in på spörsmålet "blockbildningspolitik", kan man väl förstå. Betecknande för den villrådighet, som råder på detta håll är att i samma andedrag tidningen rekommenderar 'blockbildningen' såsom vägen, den där skall rädda parlamentarismen ur dess "oföre", förklarar bladet, att "blockbildningslinjen endast betecknar en nödfallsväg." Och så kommer som slutkläm på det hela: "Den verkliga nyorienteringen i vårt politiska liv måste gripa djupare. Den kommer ej förrän vårt nuvarande antikverade partiväsen störten samman. Våra gamla partier ha överlevat sig själva . . . Men detta innebär på intet vis, att de politiska partierna skola försvinna". — Vilken underbar bekännelse från det håll, som framskapat detta illustra partiväsen! Det är "antikverat" d. v. s. har gjort sin tjänst och kan gå, då humbugen däri till den grad hunnit avslöjas, att den ej längre kan upprätthållas. Men, — "de politiska partierna skola på intet vis försvinna". Här måste man fråga sig, huru det är ställt med Höga Vederbörande. Att på en gång "störta samman" och finnas kvar, huru skall det gå till? Ha de månne någon ny politisk trollformel i bakfickan? Den svenska allmänheten avvaktar med spänt intresse svaret på dessa frågor, som på det intimaste beröra dess framtida väl, och den är, det våga vi påstå, numera på sin vakt, så att det förvisso ej skall gå lika behändigt som tidigare att lancera nya konstruktiva system.

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

Nr 31. Fredagen den 12 Aug. 1927. Årg. 3

Kring 1809 års författning.

Sedan, efter Gustaf IV Adolfs avsättning, hans farbroder Carl XIII utsetts till konung, sökte män, märkvärdigt nog, tronföljare bland Sveriges fiender: först valdes till kronprins hertigen av Augustenborg, som var överbefälhavare för Danmarks från Norge mot Sverige opererande armé, och efter dennes död den varmt republikanskt sinnade, av Napoleon till furste av Ponte Corvo (Ponte Corvo betyder Korpbron) upphöjde marskalk Bernadotte, som ledde fransmännens angrepp mot svenska Pommern. Vid hertigens av Augustenborg begravning blev riksmarskalken von Fersen mördad av pöbeln på Riddarhustorget. Gardet, som vid tillfället var posterat därstädes, kommenderades av underofficerarna till försvar för riksmarskalken, men ordern kontramanderades av befälhavande officeren, som fått befallning från högsta ort, att riksmarskalken i händelse av mängdens angrepp ej skulle skyddas till liv och lem. En känd historiker uttalar att "sent kommer dunklet att skingras kring Fersens mord". Populasen hade satts igång av det falska ryktet, att Fersen förgiftat kronprinsen. Något dunkel torde ej finnas rörande utspridarna av ryktet och anstiftarna till dådet; Fersen hade varit Gustaf III:s ombud för förhindrande av franska revolutionen, och upphovsmännen till mordet voro desamma som till Gustaf III:s mord, de utländska judiska frimurarna, som svurit att vid första lägliga tillfälle hämnas å Fersen. — Den nye kronprinsen, Carl Johan, härstammade från staden Pau, som ligger inom en av de sju baskiska provinserna, belägna på ömse sidor av Pyrenéerna, och mycket talar för att vårt nuvarande konungahus till sitt ursprung är av baskisk ras — det enda baskiska konungahus hävderna veta omtala. Väl har ryktet varit utspritt att Bernadotteska ätten skulle vara israelitisk, men intet belägg härför har framlagts, och den noggranne forskaren, greve F. U. Wrangel, som hade fått kungligt uppdrag att undersöka saken, kom till det resultat, att släkten ej var judisk, men hans formulering är ej kategorisk. Den, som utsåg Bernadotte till tronföljare, var däremot en jude. Löjtnanten greve Mörner, som i egenskap av kurir skulle underrätta Napoleon om, att hertigen av Augustenborgs bror var designerad till svensk kronprins, såg, liksom många, Sveriges enda räddning i, att en fransk marskalk sattes på vasatronen, och ville i strid mot sina instruktioner föra saken därhän. Vid framkomsten t. Paris uppsatte emellertid Mörner en lista på fem stycken marskalkar av Frankrike, som han alla ansåg lika goda. Den, som fick honom att bestämma sig för Bernadotte, var svenske generalkonsul i Paris, juden Signeul. Å andra sidan hade generalkonsuln rätt uti, att Bernadotte var den ende av de franska marskalkarna, som kunde tänkas kunna hålla Bonaparte stången och värna ett nytt fosterlands ära, även om marschen måste gå mot Paris. Napoleon själv yttrade längre fram i tiden till en tillfångatagen svensk general: "Ingen i världen har gjort mig så mycket skada som Bernadotte, er kronprins". — — För det likaledes gjorda lösa påståendet, att Bernadottes gemål, Napoleons f. d. fästmö, den franska köpmansdottern Desirée Clary skulle varit av judisk börd, ha inga som helst bevis framlagts. — Sedan Bernadotte kommit på svensk botten, blev han den verklige regenten och dirigerade helt utrikespolitiken; Carl XIII hade 60-årig, kort efter tronbestigningen, fått ett slaganfall och var redan dessförinnan en skröplig skugga. Han hade valts till konung, först sedan ständerna fastslagit den nya författningen av 1809.

Med blicken stadigt fäst på den tråkiga erfarenheten av Carl XII:s envälde, frihetstidens riksdagsenvälde, Förenings- och säkerhetsaktens verkningar samt den tvetydiga formuleringen av 1772 års regeringsform, sökte man vid utformandet av 1809 års statsskick, med rättelse av forna, dyrköpta missgrepp, i möjligaste mån bygga en författning på ursvensk grund. Man ville ett betryggande statsskick, men klokt nog med minsta möjliga ändringar och nyheter. Stödjande sig på 1772 års regeringsform, sökte man, med undvikande av dess brister och oklarhet, ernå jämnvikt mellan kungamakt och folkmakt. Vid jämförelse med vad under 1800-talet hände andra Europas för lagbunden frihet kämpande folk, skönjes det klart, att Sverige har, om det blott vill taga vara därpå, mer än andra folk en fond av värdefull urgammal grund för sunda statsskicksfor-

(Forts. å sid. 4.)

Det "nationalekonomiska" svindleriet börjar genomskådas!

Vårt svenska folk synes äntligen börja få ögonen upp för arten av den "upplysningsverksamhet", som alltför länge ostört fått bedrivas här i landet av Alljudas "nationalekonomiska" agenter med professorerna Cassel och Heckscher i spetsen, vilka i den regerande storfinansens intresse varit inriktade på att förvilla de allmänna tänkesätten i allt vad nationell ekonomi heter. Senast finna vi Sydsvenska Dagbladet (h), en av landets numera ytterst få välredigerade och respektabla stora dagliga tidningar, synnerligen energiskt gå till rätta med den Casselska visdomen. Tidningen manar till varsamhet vid anammandet av de ekonomiska världskongressernas "sanningar" och skriver med en dock tämligen omotiverad respektfullhet mot vederbörande:

Man har att aktningsfullt lyssna, men det innebär ingen förolämpning mot det ekonomiska livets män, om man själv förbehåller sig rätt att välja tidpunkten (för de ekonomiska barriärernas raserande). Det vore besynnerligt, om den vore lämplig just nu, då protektionismen överallt står i flor. Man kan vara fullt förvissad om att man varken i Genève eller i Stockholm tänkte på Sverige. Det har alltid sin risk att vara "föregångsfolk".

Vår i utlandet (genom Stora W:s o. Stora B:s försorg) mest berömde nationalekonomi lever som bäst i högre rymder. Han ser, så att säga, kosmiskt på vårt nationella ekonomiska liv och han finner det smått och futtigt. Upp med dörrarna på vid gavel! Han förkunnar den läran för amerikanarna och förklarar det vara "absolut nödvändigt" att de komma till en grundlig omgestaltning av hela den åskådning på vilken deras handelspolitik vilar. Det är att hoppas att en så magistral läxa skall ödmjukt anammas både av politiken i Washington och den stora industrifinansen i Newyork. I avvaktan härpå bör Sverige gripa sig an. Framför allt inga nya tullförhöjningar! Professor Cassel ser med bekymmer järnindustrins förtvivlade läge men tillråder regeringen stor varsamhet, även om vi skulle stå inför tysk dump-

(Forts. å sid. 4.)

Stora B. förlorar greppet om den svenska socialdemokratien?

Man har ej kunnat undgå att frapperas av den ängsliga iver, varmed de Bonnierska dagstidningarna med Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter i täten sedan någon tid tillbaka söka trumfa i sina respektive läsekretsar herrar världsbankirers allra senaste frälsningslära, den att de ensk. folken skola offra sina låga egoistiska försörjningsintressen på det stora ideela gemensamhetsintressets altare. Dag efter dag, nummer efter nummer dundrar professor Gustaf Cassel i "högerorganet" Svenska Dagbladet mot de oförstående och lättfärdige, som envisas i sin antikverade protektionistiska tro och ej kunna inse, att vägen till nationell storhet för vårt land ligger i nedläggandet av alla sådana näringar, vilka icke kunna stå sig i konkurrensen med utlandet, d. v. s. en väsentlig del av landets näringsliv, under det judiske professorn Eli Heckscher undervisar Dagens Nyheters "vänstersinnade" publik om den stora nyttan för vårt eget land av att strikt följa det israelitiska världsekonomiska programmet, sådant det utformats av Gyllene Internationalens senaste "världskongresser". I artiklarna i de nämnda båda organen förmärkas emellertid en tydlig underton av besvikelse, särskilt över att man icke på arbetaresidan med den entusiasm, som Höga Vederbörande tänkt sig, anammat den nya frälsningsläran. Dagens Nyheter synes t. o. m. vilja spela nedlåtande broderlig mot vännerna från i går och liksom ställa i utsikt fullt juste behandling från "demokratiens" höga väktare (= husen Bonnier och Wallenberg) sida, för den händelse herrar socialistledare såsom det på modernt politiskt språk heter vilja taga sitt förnuft till fånga. Tidningen ger till en början den svenska socialdemokratien en högstämd eloge för dess insats i kampen för frihandeln. "När det gällt att krossa den protektionistiska Lindmanshögerns tullpolitiska spekulationer har den (socialdemokratien) icke svikit", skriver D. N., vädjande till den gamla inarbetade aversionen hos arbetarna mot högern och dess principiella ståndpunkter, "då ha liberaler och socialdemokrater troget kämpat vid varandras sida mot tullfanatikernas frenetiska ansatser". Nu tror sig emellertid det Bonnierska "vänsterorganet" hava sett vissa tecken på en sinnesändring inom "internationalismens parti par preference" "Partiets talesmän ha börjat sväva på målet, då de handelspolitiska problemen bringas på tal". Huset Wallenbergs speciella ekonomiska "kapacitet" inom partiet generaldirektören Anders Örne mötes ej längre med samma respekt som fordom av sina egna och samma lär förhållandet vara med en del av de regerande gyllene husen särskilt välsedda personer de där av D. N. karaktäriseras såsom "klarsynta män inom socialdemokraternas egna led som fullt inse faran". Till lugnande av stämningen inom arbetarelägret med avseende å de ekonomiska världskongressernas program som tilläventyrs icke böra tagas allt för allvarligt på orden skriver tidningen:

När hr Örne nästa gång går till rätta med sina mera protektionistanstuckna partibröder torde han näppeligen behöva kämpa en så hopplös kamp som vid riksdagsdebatten om glastullen. Låt vara att de glada optimister skjuta över målet, vilka helst skulle se Sverige i spetsen för det röjnings- och reningsarbete på den internationella handelns område som mötet i Genève åsyftade. Uttalandena från konferensens i Genève och handelskammarmötet i Stockholm kunna näppeligen tigas ihjäl — åtminstone ej av "internationalister", vilka ständigt med läpparna bekänt sin tro på "fördelarna — icke minst för arbetarklassen — av ökad frihet i det ekonomiska umgänget".

Förvisso vore det barnsligt och dumt att överdriva betydelsen av de frihandelsvänliga signaler som under senare tiden hörts inom vår s. k. arbetarpress. Bakom kulisserna verka snäva fackföreningsintressen, vilka nog i en del fall ha helt annan inriktning. Men visst förefaller det

(Forts. å sid. 4)

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Vid sammanbrottet var han lika hemmastadd i att förolämpa officerarna som han förut varit ivrig att hölja dem med smicker. Samma besynnerliga instinkt, som tvingade honom att göra sig till en simpel karikatyr av Napoleon, drev honom oemotståndligt till människor och ting, vilka tillhörde armén. Det var för att vara soldaterna till behag och för att tillfredsställa deras hämnd mot f. d. premierministern, som han åtog sig att mörda Tisza, med samma nit som han hyllade Böhm Ermoli. Detta brott hade skänkt honom ett slags föraktlig prestige;och Karolyis regering visade honom på samma gång sin erkänsla och sin avsmak, till tack för att han befriat den från dess fruktansvärdaste motståndare.

Fjorton dagar efter den misslyckade affären i Maria-Teresiakasärnen vann Bela Kun sin första framgång uti gruvdistriktet i Salgotaryan på Karpaternas sluttningar, där han hade släktingar. Uppeggad av hans fraser plundrade arbetarebefolkningen staden under tre dagar. Efter sin återkomst till Budapest förde han sin lilla trupp av arbetslösa och avmobiliserade till anfall på de två borgerliga tidningarnas tryckerier. Även här fullständig framgång; alla maskiner krossades.

Karolyi anmodade då chefen för militärmissionen att kalla några franska regementen till Budapest för att upprätthålla ordningen i staden. Överstelöjtnant Vix, som nyligen fått en sten inkastad i sin vagn,svarade med att uppmana honom att häkta Bela Kun. "Gör oss den tjänsten att själv häkta honom", svarade greve Karolyi. Vartill överstelöjtnanten invände, att han icke hade med stadens polis att göra. Men några dagar senare erbjöd sig ett tillfälle för ungerska republikens president att utföra den energiska handling, inför vilken han tvekat.

Då de arbetslösa efter ett av sina möten gingo till anfall mot det socialdemokratiska organet "Nepszava", satte han med stöd av Garami, handelsminister och tidningens utgivare, polisen i rörelse. Det blev en formlig drabbning; åtta konstaplar dödades, andra sårades. Bela Kun bedyrade förgäves, att han var oskyldig till tumultet och att hela ansvaret föll på ledaren av de arbetslösas förening; han fängslades icke desto mindre och blev så mörbultad av poliskonstaplarna, vilka voro ivriga att hämnas sina kamrater, att han måste föras till sjukhus. Dagen därpå anordnade flera tusen arbetare, med exemplar av den förorättade tidningen på sina hattar och sina föreningsstandar, en massdemonstration mot kommunisterna, vilka de behandlade som galningar och ansvarslösa gatslyngler. Men i den israelitiska pressen framställdes Bela Kun som en martyr, en ny Kristus; och i själva regeringen försvarade två bolsjevikiskt sinnade judiska ministrar energiskt sin av polisen brutalt behandlade trosförvant. På samma sätt ser man varje dag vid galiziska gränsen en ungersk jude, som märkt att någon av hans polska bröder utan pass råkat i händerna på gendarmerna, skynda till hans hjälp och draga honom ur klämman med följande fromma lögn: "Jag känner honom, han är min släkting och min gäst. Släpp honom, jag tager emot honom hos mig".

En av dessa bolsjevikiska ministrar var krigsministern Wilhelm Böhm, f. d. agent för en symaskinsfabrik och en av de förnämsta ledarna inom metallarbetarefackföreningen; den andre var Sigismund Kunfi, undervisningsminister. Doktor Kunfi, vars rätta namn var Kunstädter, hade avsvurit judendomen och övergått till den protestantiska religionen såsom bättre ägnad att befordra hans universitetskarriär. Han undervisade några år i lycéet i Temesvar; men som han tillhörde det socialistiska partiet, blev han av greve Apponyi, dåvarande undervisningsministern, ställd inför valet mellan universitetet och sin politiska åskådning. Under stort uppseende inlämnade han sin avskedsansökan och begav sig till Budapest, där han ökade antalet judiska journalister, som kräla i denna stad. Hans bildning och begåvning höjde honom mycket över hans medelmåttiga omgivning. Men hans sjukliga fruktan att synas bemängd med de småborgerliga åsikter, bland vilka han vuxit upp, drev honom över till motsatta ytterligheten. Blotta tanken att känna sig efterbliven i förhållande till en person eller en idé var honom outhärdlig och hans ögon, vilka skelade i ett ansikte som i övrigt icke saknade finess, tycktes ständigt spana åt båda sidor för att upptäcka, om någon eller något hade gått förbi honom. Med allt detta var han mycket njutningslysten och av alla ministrarna den, som med största ledigheten och inbilskheten vräkte sig i sin bil.

Böhm och Kunfi begåvo sig till häktet för att besöka Bela Kun och de övriga fängslade kommunistledarna: Laszlo, Korvin-Klein, Rebinovitsch etc., israeliter även de. De utnämnde kamrater till uppsyningsmän i fängelset, till följd varav de häktade i verkligheten där blevo herrar, kunde fritt sätta sig i förbindelse med sina vänner utanför, och anlade i sina så kallade fängelsehålor denna min av olyckliga hjältar, som alltid mycket tilltalar folkfantasien. Tryckeriarbetare, typografer, transportarbetare, metallarbetare och två tusen arbetare vid ammunitionsfabrikerna i Csepel, i Pest förstäder, organiserade sig i sovjets. I kasärnerna fortsatte Pogany sin propaganda, körde ut de truppofficerare, vilka där åtnjöto bostad, och bestämde att för framtiden regementena skulle välja sina chefer. Man såg soldater i stort antal stryka omkring mel röda band och dödskallar i mössan. Väldiga följen strejkande tågade genom staden under avsjungande av revolutionära sånger. Man utdelade öppet på gatorna och i spårvagnarna kommunistiska broschyrer. De antisemitiska studenterna förjagades från den sal, där de höllo möte, och tvungos passera genom två led matroser, vilka örfilade upp dem som icke avtogo huvudbonaden. Slutligen gav regeringen, för att uppväga Bela Kuns och hans följeslagares häktande, order om husundersökningar hos alla, vilka misstänktes för kontrarevolutionära tänkesätt, och lät kasta en general och en biskop i fängelse.

Under tiden inträngde rumäniska, serbiska och tjeckoslovakiska trupper allt längre på ungerskt område. Karolyi framhöll livligt för överstlöjtnant Vix att, om denna invasion fortfore, gjorde den bolsjevismens triumf oundviklig, i det den drev magyariska fosterlandsvänner till förtvivlade steg. Men i stället för att skicka regementen till Budapest för att där återställa ordningen, lät franska staben i Belgrad återkalla ett detaschement marockanska spahis från Buda, där det varit inkvarterat sedan några veckor för att arrestera Mackensen. Och nästan samtidigt mottog Vix order att överlämna till ungerska republikens president en not från Högsta rådet, som bemyndigade rumänerna att inrycka omkring 100 km. i Ungern.

Utan att gå så långt som att tänka, att detta ententens beslut kunde släppa bolsjevismen lös, insåg överstelöjtnanten alltför väl, att det kom olägligt. Han tvekade att överlämna noten, sökte vinna tid, underhandlade med Belgrad och begärde att man åtminstone skulle uppdraga åt någon annan att meddela ungrarna en så djupgående förändring uti det fördrag, vars uppfyllande han beordrats övervaka. Emellertid skänkte hans undvikande fraser knappast någon tröst åt ungerska republikens president. Karolyi var hänvisad till att uppifrån sitt palats i Buda speja på himlen efter något järtecken som förebådade en allmän omstörtning, där Ungern kunde finna någon utväg till räddning.

(Forts. i nästa n:r.)

Den 12 Aug.

Alljudas spel med massorna.

I Israels kamp för världens erövring har den organiserade arbetarerörelsen såsom vid flera tillfällen framhållits i Nationen spelat en i hög grad betydelsefull, ja, man kan säga, avgörande roll. Det första stora anloppet mot de bestående nationalsamhällena hade gjorts i liberalismens namn, varigenom börsens aristokrati placerats i maktens högsäte i den nationella bördens ställe. När tiden ansågs inne, iscensattes det andra stora anloppet, som definitivt förde maktmedlen i samhällena i det internationella Mammons hand. Det skedde i socialdemokratiens namn, och mannen, som höjde samlingsparollen till "alla världens proletärer", var juden Marx-Mordecai. Under Israels ledning och kontroll organiserades i alla länder de kroppsarbetande massorna till kamp mot "kapitalismen" och dess "kreatur", de nationella makthavarna och besittarna, allt under det den verkliga kapitalismen, den judiska storfinansen och de av denna beroende bankirerna, höllos väl skyddade utanför stridslinjen. Denna kamp har även så gott som över hela linjen lett till åsyftat resultat: Alljuda är snart sagt överallt den suveräne härskaren, politiskt, ekonomiskt och kulturellt.

Den socialdemokratiska arbetarrörelsen har gått fram i "frihetens", "jämlikhetens" och "broderskapets" namn till de "förtryckta" massornas frigörelse ur "tyrannernas" välde. I verkligheten har den emellertid, inspirerad och ledd av den judiska kretsen, åsyftat och varit inställd på att tjäna Israel och dess världshärskareplaner. Först koncentrerades aktionen på den politiska medbestämmanderättens utsträckande till alla medborgare, vilket krav genomdrevs medels mer eller mindre hotfulla massdemonstrationer. Härigenom vanns den åtrådda medborgerliga likställigheten åt socialdemokratiens höga ledare och beskyddare, judarna; samtidigt med medbestämmanderätt i samhällena åt de obildade massorna. Dessa kastades därpå me hela tyngden av sin nyförvärvade maktställning in i den judiska erövrarekampen. Den internationella socialdemokratiens verksamhet i skilda länder visar tydligt, att den från början till slut faktiskt varit inställd på att tjäna Israels sak, ehuru det alltid skett i folkfrihetens, jämlikhetens, broderskapets och rättens namn. Huru alla dessa luftiga ideal, de tusende löftena i verkligheten infriats, det veta vi i dag alla. De hava ej alls infriats, och det av det enkla skälet, att de aldrig voro avsedda att infrias, de voro endast judiska locktoner! Men för Israel blev den organiserade arbetarerörelsen ett i yttersta grad effektivt medel i kampen, då det visade sig, att massorna överallt viljelöst läto leda sig av dess utskickade. I begynnelsen verkades i första hand genom massdemonstrationer, vilka i "det arbetande folkets" namn förde fram de åtrådd[illegible] kraven, de där ofta gå[illegible] [illegible] [illegible]ren av ultimata. "Vill [illegible] [illegible] [illegible] massen ge folket dess [illegible] [illegible] kunna vi ej svara för ordningen", brukar det hota, och samhället föll nästan alltid undan för Alljudas agenters pockande krav. Utvecklingen på alla håll visar också, att "demokratiens" mångåriga kamp mot kapitalet varken gjort slut på kapitalet eller överfört det i arbetarnas fickor, såsom ju från början sades vara meningen. Vad som åstadkommits är, att kapitalet och bestämmanderätten i samhällena väsentligen överflyttats från de nationella, intellektuella kretsarna på den judiska storfinansen. Detta är det faktiska resultatet av den internationella socialdemokratiens ett halft århundrade långa kamp mot "kapitalismen". De organiserade massorna hava utfört rollen som Israels stora stridshärar i dess världserövrarekamp. Kampen har dels varit inriktad på raserandet av alla hinder, som det bestående samhällsskicket lade i dagen för fullföljandet av de judiska hegemonisträvandena dels åsyftat att direkt befordra det judiska egendomsförvärvet o. den judiska maktpositionens stärkande inom landet. I det förstnämnda hänseendet har aktionen främst varit inställd på svenskhetens misskrediterande och den kristna kyrkans, Israels av ålder farligaste fiende, undergrävande, vidare på den nationella ekonomiens försumpande genom framprovocerad, ruinerande skuldsättning till den judiska storfinansen, samt på den nationella försvarskraftens brytande genom det militära försvarsväsendets förintande, etc.; i det sistnämnda hänseendet har varje tillfälle och möjlighet att direkt främja de judiska förvärvs- och maktintressena till det yttersta utnyttjats. Resultatet av den i demokratiens och massans namn förda intensiva kampen är såsom vi redan antytt, att vi i dag faktiskt finna den judiska makten såsom den helt dominerande inom landets finansiella, ekonomiska och kulturella liv och såsom den inom statslivet, politiken och upplysningsväsendet suveränt härskande.

Vid erövrandet och vidmakthållandet av denna sin oerhörda, ehuru för folkets stora flertal okända maktställning i det svenska samhället har judendomen visserligen såsom nämnt främst betjänat sig av den under dess ledning och kontroll stående arbetarerörelsen, men den åtrådda effekten av massornas uppmobilisering skulle aldrig hava uppnåtts, om ej samtidigt de likaså under Israels ledning och kontroll stående borgerliga partiernas ledare arbetat i innerligaste samförstånd med d. intern. Mammon. De genomtrumfade kraven, som grundats på sådana absurda teser som att alla mänskliga varelser, oberoende av naturliga gåvor etc. i alla hänseenden äro varandra likställda, hava utstyrts i frihetens och folknyttans mest bestickande klädsel, vare sig det gällt att få den nationella intelligensen avlägsnad från ledningen och inflytandet i samhället till förmån för de obildade massorna under ledning av Israels utvalda kreatur, eller att få kristendomsämnet struket från skolschemat eller det nationella försvaret raserat eller grundlagstridiga monopolistiska folkexploateringsinstrument sådana som sprit- och tobaksmonopolen instiftade etc. Allt gick som en dans till vederbörandes uppenbara, synnerliga välbehag, så länge den köpta tidningspressen under trycket av det etablerade hemliga skräckväldet icke blott såg genom fingrarna med allt utan jämväl i stor utsträckning lät engagera sig som hängivna lovsjungare av det nya "systemet" d. v. s. lögnens och korruptionens system, samt till att framställa dess förkämpar, de lejda agenterna, såsom stora och ädle män, till dem folket hade att se upp såsom till hugstore ledare, sina sanna vänner. Men den dag harmonien i den kosmopolitiska konserten blev störd, blev det oro i lägret och dissonanserna i spelet blevo för varje dag allt mera skärande, så att man i denna stund inom den styrande cirkeln tyckes totalt ha tappat koncepten och varken veta ut eller in. Sammalunda synes situationen vara i flera andra länder, där folken börjat vakna till medvetande ur den judiska giftsömnen och där en helt ny opinionsbildning begynner göra sig hörd. Där råder även den dag som är en ofördytbar stark oro över att utvecklingen bjudit på åtskilliga opåräknade moment, och man famlar såväl i Sverige som annorstädes efter medel att komma ur det för de styrande alltmer komprometterande, till ytterlighet tilltrasslade läget, ut på ett mera fast plan. Ty den stora planen på samhällenas revolutionering efter mönster från Moskva mötte ett oväntat starkt motstånd t. o. m. hos de genom det stora rovriddarekriget för den Leninska frälsningen preparerade folken.

Den för Israel brydsamma situationen är uppenbart inträdd, då den stora världsomvälvande planen trots innehavet av den reella politiska och ekonomiska makten i samhällena, bjuder ej blott svårigheter utan därtill avsevärda risker i fullföljandet. Den under pukor och trumpeter igångsatta stora världsrevolutionen synes ha kommit i baklås och hela aktionsplanen därigenom högst allvarligt rubbats. Så länge massorna oreflekterat låta bruka sig som verktyg i den gyllene maktens tjänst, var allt gott och väl, men litet varstans ha de nu börjat vakna upp och deras en gång väckta politiska reflektionsförmåga begynnt att taga ut sin rätt. Stor är också den oro, som med anledning härav råder i judiska kretsar, där kraftiga åtgärder nu äro å bane till förhindrande av en dylik utveckling inom arbetarerörelsen, på det ej massorna må varda underkunniga om sanningen. Man går härvid fram på tvenne huvudvägar: dels den, som i "statsnyttans" namn syftar till att avpollettera den icke längre blint troende demokratien från dess nuvarande politiska maktställning, vilken "den icke visat sig vuxen", samt till införandet av ett konsoliderat regleringssystem; dels den att åter bringa de sociala lidelserna hos massorna i svallning och därmed distrahera dem från de reela företeelserna, från allt självständigt tänkande och handlande. De organiserade arbetarna, som i årtionden kämpat mot "kapitalismen", "överklassen", "borgarsamhället" o. s. v., hava naturligtvis ej kunnat undgå att i stor utsträckning observera, att i den forna kapitalismens ställe trätt en ny, långt farligare och hänsynslösare sådan: den världsbehärskande internationella judiska storfinansen och det gäller därför nu för vederbörande att till varje pris förhindra att arbetarna få sin uppmärksamhet riktad åt det hållet!

Mot bakgrunden av detta sakförhållande är det utan allt tvivel, som den i dessa dagar med sådan intensitet igångsatt världsdemonstrationen mot domarna över anarkisterna Sacco och Vanzetti i Amerika i hög grad är att se. Den världsomfattande opinionsrörelsens syfte har av allt att döma främst varit dels att bringa de mångenstädes slappnande revolutionära lidelserna hos massorna till nytt liv, dels att pröva och demonstrera det maktmedel, som Israel i egenskap av "arbetardemokratiernas" ledare över all världen sitter inne med gentemot de nationella staternas regeringar, närmast Förenta Staternas, vilken denna gång valts till huvudföremål för aktionen. Amerikas regering skulle genom en enhetlig uppmarsch i rättens namn av de av Israel ledda arbetaredemokratierna jorden runt tvingas till underkastelse och förödmjukelse! Åtskilligt tyder på, att den sedan lång tid tillbaka i alla länder förberedda "världsdemonstrationen" jämväl avser att utgöra ett experiment till utrönande av vad som i närvarande tid på denna väg kan stå att vinna för det världsrevolutionerande Israel. Det är långt ifrån osannolikt, att vi härefter skola få skåda "världsdemonstrationer" i liknande stil för än det ena och än det andra "rättfärdighetskravet", därest experimentet utfaller till belåtenhet. — Mot kapitalismen har ju "arbetardemokratierna" numera icke stor anledning demonstrera, eftersom Israel vid detta laget lagt under sig det huvudsakliga av världens ekonomiska tillgångar! Det skulle icke falla oss in att i det ifrågavarande rättsfallet vilja uttala någon bestämd uppfattning i vad mån domarna över Sacco och Vanzetti äro att anse såsom berättigade eller ej. Att på grundval av advokaten Brantings o. andra liknande "sakkunnigas" uttalanden bilda sig en objektiv uppfattning i saken, kan ju icke falla någon vettig människa in. Man har blott svårt att förstå, att våra svenska arbetare kunnat låta kommendera upp sig till demonstrationer för för dem praktiskt taget så ovidkommande ting som här skett. Men på vissa håll i vårt land gnuggar man säkerligen händerna över att de organiserade massorna ånyo fått en fullt värdig uppgift att intressera sig för. Det är icke möjligt att godtaga de föregivet kränkta mänsklighets- och rättfärdighetskänslorna hos den stora demonstrationens ledare såsom det verkliga motivet till deras inskridande. Nej, de reela motiven äro förvisso de vi härovan angett. Det förtjänar att bemärkas, att icke en röst på sin tid höjdes vare sig från världens "arbetaredemokratier" eller från något annat håll mot det judiska massmördandet under bolsjevikrevolutionen i Ryssland, det där krävde många miljoner oskyldiga människors liv under ofta den mest ohyggliga tortyr, det ohyggligaste blodsvälde historien känner. Där skulle, tycker man, om någonsin en världsdemonstration av de mänskligt och rättfärdigt kännande i mänsklighetens namn varit på sin plats. — Men då var de mänskliga rättfärdighetskravens tolkare här i landet av i dag, advokaten Georg Branting, anställd i bödelsregeringens i Moskva tjänst, av vilken han månatligen hade att utkvittera kontant betalning för de värdefulla tjänster han gjorde världsrevolutionen i Sverige. Men vad är inemot tio miljoner mördade oskyldiga människor i Ryssland emot "justitiemorden" på tvenne tappra anarkister" i Amerika!

Det spel, som allt fortfarande i massornas namn bedrives av Alljuda, är ett djärft spel, en farlig lek med elden. Vi tro, att vederbörande gjorde klokt uti att i tid inse detta. Sanningen rörande förhållandena låter sig i längden ej undertryckas, en dag komma folkens massor att bli underkunniga därom. Vad som då skall inträffa, vilja vi icke profetera om, men den, som ej är blind för det mänskliga psyket och dess sätt att reagera, måste inse, att massornas hat då kommer att vända sig mot dem, vilka vilselett och vilseleda låtit. En situation skall uppstå, som icke av guldets makter kan betvingas. Alltså, må de, vilka i en falsk idealitets namn alltjämt spela lika lättsinnigt som samvetslöst med massornas lidelser, beakta att det är en äventyrlig lek de äro i färd med. Ty tiden mognar alltmera för en ny aera, en ny tingens ordning, där lögnen och hyckleriet skola varda slagna i stoftet och Sanningen beskäras platsen som människornas ledstjärna i utvecklingen.

Dagens Nyheter som lagvårdare.

Samma här i landet regerande Israel, som när det gäller svensk lag avsedd att skydda rent svenska och kristligt-moraliska värden behandlar rikets grundlagar och övriga lagar som papperslappar, uppröres till den allra djupaste indignation, så snart en av Höga Vederbörande framtvingad lagbestämmelse i den judiska maktens intresse råkar att icke fullt stricte följas. Då uppröras himmel och jord och myndighetens inskridande mot den försumlige fordras i en ton såsom gällde det folkets eget liv. Och i regel faller myndigheten ögonblickligt tillföga, ber om ursäkt för försummelsen och inskrider straffande, den skyldige till straff, androm till varning.

Ett dylikt fall har i dessa dagar inträffat. I oktober 1919 utfärdades en ny undervisningsplan för våra folkskolor, enligt vilken bl. a. Mårten Luthers lilla katekes definitivt blev utstruken från schemat och läroämnet kristendom fick sig tillmätt allt som allt två undervisningstimmar i veckan. Bonnierska Dagens Nyheter har nu emellertid lyckats upptäcka, att den nya lagen i praktiken icke följts av Skepparslöfs församling i Kristianstads län, där den gamla normalplanen alltjämt lär tillämpas i undervisningen. Kristendomen har där alltjämt fem timmar i veckan anslagna för sin räkning i alla klasserna. "På fjärde året bryter man" sålunda", skriver tidningen, "mot förordningen utan minsta påföljd.... det uppväxande släktet i Skepparslöf måste fortfarande under gråt och tandagnisslan öva geniet med dr. Luthers bok". D. N. har naturligtvis vänt sig till skolöverstyrelsen och fordrat förklaring. Styrelsen fann saken "otrolig" och hänvisade till vederbörande folkskoleinspektör, hr Ola Trulsson i Hessleholm, vilka emellertid bekräftade uppgiftens riktighet och försäkrade att rättelse i enlighet med lagens föreskrift skulle komma att ske i varje fall med nästa läsårs ingång. "Ärendet är nu", förklarar till slut det ledande antikristliga organet, "överlämnat till domkapitlet, som inom kort kommer att uppta det till behandling och fastställa en undervisningsplan, som tar behörig hänsyn till statsmakternas beslut för åtta år sedan".

Man har anledning förmoda, att statsmakterna söka på allt sätt sona det upprörda Israel genom att icke endast gå i författning om den förhatliga kristendomsundervisningens inskränkning i enlighet med den av hr Bonnier et consortes framtvingade lagbestämmelsen utan även genom skolled[illegible] gens i Skepparslöfs socken n[illegible] sande för sin oerhörda brottslighet genom att bereda barnen "gråt och tandagnisslan" utöver det tillåtna måttet. Fallet är utan tvivel mycket belysande för det regerande Israels principer ifråga om utövandet av det lagvårdande kallet: närhelst det gäller hävdandet av en lagens bestämmelse i den judiska maktens intresse, fordrar man dess efterlevnad till det yttersta och i detalj liksom man när lagen ej passar Vederbörande ger en god dag däri, betecknande den som efterbliven och därför ej värd att tagas någon hänsyn till. Huru länge ämnar svenska folket finna sig i denna Israels godtyckliga roll som lagvårdande institution i Sverige?

Endast det bästa

erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.

Lider Ni av **ledgångsreumatism, gikt ischias**, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.

Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.

Öppet hela sommaren.

Förmånliga priser.

Medicinska Bad- och Kuranstalten

Dir. Eskil Erlandson

Tel. N. 149 09.

DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

"Bort med storföretag och masskooperation!"

Litet varstans börjar man tydligen komma underfund med att den härskande tendensen till storföretag och masskooperation inom näringslivet långt ifrån att representera den väg våra svenska "nationalekonomer" nu så varmt plädera för tvärtom utgör en direkt äventyrlig utvecklingslinje. I själva den ledande nationen på det kommersiella området, England, stadgas till synes uppfattningen alltmera i denna riktning. Som ett tecken härpå förtjänas att omnämnas ett budskap, som i dagarna utgått från ledande engelskt affärshåll, som rent av konstaterar att engelsk företagsamhet står inför nyorientering. Uttalandet grundar sig närmast på det offentliggjorda kommersiella facit för det första halvåret 1927, vilket visar en tydlig tendens hos den brittiska företagsamheten att stagnera. Upptäckten har uppkallat allt vad England har av nationalekonomer till uttalanden om läget bland dem också chefen för Overseas Trade Departement, som på det kraftigaste utdömer kooperation och storföretag. I hans yttrande hette det bl. a.:

"Vad som en gång gjorde England till stor handelsnation var den personliga affärsförmåga och dristighet, som utmärkte de män vilka lade grunden till Storbritanniens handel och storhet.

Vad England behöver just nu är många småfirmor, som beslutsamt o energiskt taga vara på de möjligheter som världen erbjuder. Det är denna typ av företag, som framför allt bör gynnas, ty de utgöra ryggrad och revben i den engelska handelskroppen."

Dessa ord förtjäna att observeras och begrundas även i vårt land!

Den Fordska kapitulationen

tilldrager sig efter vad det vill synas ett allt större intresse bland allmänheten, varom bl. a. vittna de många muntliga såväl som skriftliga förfrågningar i saken, som ingått till Nationen. Omdömena rörande Fords handlingssätt variera, på något håll fördömer man det under de starkaste uttryck och stämplar honom som "renegat" m. m. i samma stil. Så länge man saknar fullt autentiska upplysningar om, vad som i verkligheten tilldragit sig, bör man emellertid spara på kraftorden. Erfarenheten visar, att de stora telegrambyråerna liksom de stora tidningarnas privatkorrespondenter i utlandet långtifrån alltid äro några pålitliga sanningsvittnen. En sak kan utläggas på många olika sätt och det är intet ovanligt att t. o. m. [illegible] totalt förvanskas. Beträffande de hittills synliga meddelandena

Dr Bratts "högra hand" i Spritcentralen.

Den man, vars bild vi härovan återge, hör visserligen ej till de vare sig till utseendet eller namnet mera allmänt kände men är därför icke mindre betydande. Han hör till den kategori mera anspråkslösa personer, som föredraga att verka i det tysta eller som det heter "bakom kulissen". Det är ingen mindre än vår illustre spritdoktors, hr Ivan Bratts, "högra hand" i Spritcentralen, dennas sekreterare, ombudsman och "jurist" och till allt detta herrarna Wallenbergs alldeles särskilt förtrogne inom det mäktiga Spritmonopolet, judiska doktorn M. Marcus.

Efter att hava tjänat sina sporrar som författare till en doktorsavhandling om Tobaksmonopolet samt såsom en av de verksamme i kristidskommissionerna, anställdes dr M. i Spritcentralen där han som sagt är dr Bratts allt i allom och dessutom särskilt intimt lierad med herrarna i Enskilda banken, en myndighetsställning, som ju berättigar honom till en viss uppmärksamhet från den stora allmänhetens sida. Detta i all synnerhet i hans egenskap som "Centralens jurist". Vad där skett av påtalade olagliga transaktioner har ju icke gärna kunnat ske emot hr "juristens" utlåtande, vadan han som speciellt sakkunnig i alldeles särskild grad måste anses ansvarig för de träffade åtgärderna utanför lagen. I egenskap av sekreterare i "Centralen" är han ju vidare den, vilken författat och kontrasignerat bl. a. den i Nationen tidigare omnämnda uppseendeväckande inlagan till riksdagen från "Centralens" styrelse rörande gåvan å 50,000 kr. till Socialpolitiska institutet, i vilken inlaga falskeligen uppgavs att gåvan lämnats innan bolagsordningen ändrats och bestämmelser av hela vinstens inlevererande till Statsverket tillkommit. Dr Marcus gjorde sig härigenom i alldeles särskild grad förtjänt av dr Bratts tacksamhet, då ju denne senare tack vare den falska uppgiften i styrelseuttalandet lyckades undslippa det öde som han eljest svårligen kunnat undgå.

Den Casselska grönköpings-högfärden.

De Casselska "nationalekonomiska" irrlärorna, framför allt förda till torgs i Svenska Dagbladet, plåga med förkärlek återges särskilt av vissa mindre tänkande partitidningar — vilka låtit blända sig av det Bonnierska "högra" huvudorganets generösa betygsättning av denne underbare "vetenskapsman" som "världens främste nationalekonom" — såsom allra mest kuranta ekonomiska vara. Så fick man häromdagen skåda gamla Aftonbladet hänfört göra till sitt professor Cassels senaste oration om att vi svenskar böra känna oss stolta över att (följande hans d. v. s. herrarna Wallenbergs och Bonniers direktiv) i fråga om nationalekonomisk avrustning hava gått i spetsen för världens nationer. Stockholms Dagblad yttrar härtill följande särdeles välbetänkta ord:

"Det synes vara på tiden att vi i vårt lilla avlägsna land söka bortarbeta det grönköpingsmässiga slag av högfärd som i tid och otid uppkallar oss att på egen bekostnad ge stora världen upphöjda föredömen"

Säkert är, att det ansvar våra "nationalekonomiska" lögnpropagandister och deras oreflekterande eftersägare påtaga sig icke blir mindre därför att vederbörande inte ens dra sig för att direkt yvas över sitt landsförrädiska handlingssätt. Men lyckligtvis börjar den stora allmänheten i vårt land genomskåda den jättesvindel, som den judisk-nationalekonomiska "vetenskapen" i själva verket utgör.

Världsrevolutionären numera miljardören Trotskij flyttar till Stockholm?

Enligt vad Hälsingborgs Dagblad försport skall bolsjevikrevolutionens store organisatör, revolutionskorytén juden Trotskij-Bronstein vars liv i egenskap av oppositionsledare mot den Stalinska regimen nu börjar anses på allvar hotat umgås med planer på att förflytta sin dyrbara person över till säkrare mark — Stockholm. Trotskij, vilken vid revolutionens igångsättande då han kom till Ryssland efter sin landsflykt i U. S. A., var en utfattig man, är i dag en av världens rikaste. Revolutionsyrket är lönande — för somliga. Då och då ha meddelanden gått genom pressen om, huru Trotskij köpt villor och slott vid Rivieran och på andra håll, och det är en allmänt känd sak, att han för egen räkning har oerhörda summor deponerade i de säkraste banker på kontinenten och i Amerika.

Enligt den åberopade tidningen har Trotskij nu genom en bulvan köpt ett miljonpalats vid Karlaplan i Stockholm och lär ligga i underhandling om köp av ännu ett hus. Dagens Nyheter som ju bör vara välunderrättad i saken, betecknar ryktet såsom välgrundat. Tidningen upplyser, att Trotskij enligt vad erfarits från "håll där man brukar ha reda på sig" (Aschberg?) skulle ha för avsikt att för framtiden taga sin bostad i Stockholm, "sedan politiken upphört att ha några lockelser för honom" — Uttryckssättet är karaktäristiskt för vederbörandes sätt att se på saken. Allehanda har intervjuat härvarande sovjetlegation vilken emellertid kategoriskt dementerat densamma. Ehuru tidningen rubricerar sin artikel "En anka om Trotskij" förklarar den att det dementien till trots visst icke är osannolikt att ryktet har grund för sig. Det bör stå klart för envar att en dementi från det ifrågavarande hållet saknar allt reellt värde. Dagens Nyheter skulle om planen ginge i uppfyllelse givetvis hava att inregistrera en ny "dragande" medarbetarekraft, och för herrar kommunister här i landet bleve det extra sötesbrödsdagar, föreåvitt att världsrevolutionär Trotskij vid njutandet av sitt otium i Sveriges huvudstad i egenskap av miljardör överhuvud ville kännas vid sina forna stallbröder. Men vederbörande göra nog klokast uti att icke i förtid glädja sig alltför mycket åt Trotskijs väntade hitkomst ty saken har också en annan sida nämligen ur rent svensk synpunkt som vi torde få anledning närmare ingå på därest man skulle söka sätta planen i verket.

Fallet Trotskij är värt att observeras ej minst på den grund att det visar att vår egen revolutionsbankir, Aschberg, visst icke är den ende "profitfientlige" revolutionshjälte som kunnat draga sig tillbaka från jobbet i Ryssland (som krävt inemot 10 miljoner människoliv) såsom högst välbeställd proletär.

Proletärernas ställning i det bolsjevikiska paradiset.

En nyligen från Sovjet-Ryssland hemkommen svensk, hr G. A. Lindell, anställd hos Atlas Diesel, har skildrat sina intryck från ett halvt års vistelse i det bolsjevikiska idealiandet. Enligt hr L. tål de ryska arbetarnas levnadsstandard på intet vis någon jämförelse med vad man i Sverige är van vid. Allting därute dubbelt, så dyrt som här hemma, och lönerna stå inte i någon som helst proportion härtill. "Men de ryska arbetarna leva ju helt annorlunda än vi, och på så sätt går det i alla fall jämnt ihop", tillägger han.

Ännu en — en femte "arbetare-international"?

Enligt vad Sv. D. (säkerligen ur mycket auktoritativ källa) erfarit, skola på en del håll särskilt i Japan, planer vara å bane att bilda ännu en "arbetareinternational", en femte i ordningen. I spetsen för kraven på en dylik uppgives stå den kände japanske arbetareledaren Suejiro Yoshikawa. Den nya internationalens program skall vara i överensstämmelse med N. F:s ekonomiska världskonferens. — En händelse, som nu efter världsbankirernas stolta "antibarriärkongresser" verkar nästan som en tanke.

Kanske vi en dag få skåda Israels skilda "arbetareinternationaler" rent av samlas kring Den Gyllene Internationalens nya stora "välfärdsprogram".

Upplösningstendenserna på det äktenskapliga området — U. S. A i teten.

Den moderna kulturutvecklingens verkningar göra sig i allt högre grad märkbara även på det äktenskapliga området. I spetsen för den nya aeran går naturligtvis U. S. A, som för det gångna året i 22 stater (däribland dock ej medtagna de starkt befolkade staterna Newyork, Californien Pennsylvanien) kunde uppvisa i genomsnitt en skilsmässa pr 622 vigslar. Därtill komma så de icke medräknade tusentals skilsmässor, som årligen utföras i Paris.

Bolsjevikjuden Krassins jätteförmögenhet går till uppförgyllande av en hertiglig vapensköld!

Den stora sensationen för dagen i Paris är ett giftermål, som under den närmaste tiden kommer att ingås mellan den avlidne rysk-judiske bolsjevikkommissarien Krassins 20-åriga dotter Ludmilla och den 62-årige franske hertigen Laroche-Fouchauld. Hertigen som är utfattig, kommer genom detta parti i en lysande ekonomisk ställning då Krassin vid sin död efterlämnade en kolossal förmögenhet, placerad i de säkraste utländska bankinstitut och Ludmilla är enda arvtagaren till den i revolutionens tecken "förvärvade" jätteförmögenheten. Det har redan bestämts, att fröken Ludmilla skall ge hertigen 60 miljoner guldrubler i hemgift och bröllopet kommer att firas på ett så överdådigt sätt att det blir rent filmaktigt. — Kanske det också kommer att förevisas på filmen?

Åter en upptäckt bolsjevikkomplott i Estland.

En ny bolsjevikisk sammansvärjning har upptäckts i Estland i samband varmed åtskilliga häktningar företagits och massor av propagandalitteratur beslagtagits. En bolsjevikagent, Alexander Leiner, som vid anhållandet gjorde motstånd, nedsköts av polisen. I hans fickor hittades en del falska pass samt kvittenser över mottagna etthundrafemtiotusen estniska mark under senare hälften av juli för agitation i Estland. Myndigheterna anse att det rör sig om en omfattande kommunistisk komplott varför passkontrollen skärpts liksom vaksamheten i övrigt.

rörande den Fordska "kapitulationen" är därtill att observera, att de ingalunda härröra från Ford själv utan från hans motparts advokater. Man bör alltså vänta med sitt starka fördömande, till dess man har klara fakta och säkerhet för vad som verkligen förekommit. Vad vi för vår del yttrat och yttra i denna sak sker också med all reservation.

Det sannolika är såsom vi framhöllo i vårt förra nummer, att Ford verkligen tvungits till avsevärda eftergifter inför den kapitalförsträckande judefinansen i Wallstreet, som han i sin världsfamnande industriella verksamhet icke kunnat undgå att nu anlita. Vi äro de sista att i så fall vilja försvara, om han härvid låtit förmå sig till att t. o. m. förneka alla sina tidigare uttalanden i judefrågan, vilka varit grundade på de mest ingående specialstudier i ämnet. Vid bedömandet av hans handlingssätt bör emellertid beaktas, att Ford handlat i egenskap av ansvarig ledare för en av världens största industrier och arbetsgivare åt direkt och indirekt omkring 600,000 personer, de anställdas familjemedlemmar icke inräknade.

(Forts. å sid 4).

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.
Den stora publik- o. skrattsuccésen
För Fulla Segel.
Sjömansliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/2 12. Bilj. fr. 6.
Finnboda 3. Fillar.

Judefinansen strävar efter att frånröva menige man deras sparpengar.

Vi hava mottagit följande insändare, som vi med nöje bereda plats för:

Herr Redaktör!

Ehuru endast en enkel lantbrukare kan jag ej underlåta att göra ett litet uttalande med anledning av den sedan någon tid i Nationen återgivna artikelserien med rubrik "Det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet" eller "Sions vises hemliga protokoll".

De avslöjanden, som däri gjorts rörande den utsugningspolitik och despotism, som judarna tillärnat kristenheten och som ju gå väl i stycke med den praktiska verkligheten, är rent skräckinjagande. Jag tackar Edér, herr redaktör, för att Ni genom Eder tidning låtit dessa djävulska omstörtningsplaner komma till allmänhetens kännedom samt vore tacksam få mig tillsänd alla de nummer av tidningen, däri nämnda artiklar förekommit.

Gärna skulle jag vilja omdebattera åtskilliga av de förekommande spörsmålen, men min tid och mina insikter sträcka sig icke nog långt för att kunna göra detta. Men vad jag skulle önska att särskilt varna emot, är försöken att frånröva den enskilde hans sparpengar. För alla de medborgare, som genom strävsamt arbete hela sitt liv lyckats få ihop en liten sparpenning, ja, kanske ett eget hem med litet jordbruk till, utgöra de nya ekonomiska lärorna en stor fara. Enligt protokollen är det det judiska självhärskardömets avsikt att "förbjuda och förhindra all privat sparkassa". Pengarna måste som det heter vara i "ständig cirkulation", ty "oljans stagnation kan förhindra statsmekanismens reguljära gång."

Det skulle heltvisst vara mycket intressant att få veta, vart det blivande "självhärskardömet" egentligen vill komma med dylika proklamationer. Är det meningen att inga andra än judarna själva skola få inneha kapital och att alla andra skola förhindras från att arbeta sig fram till tryggad ekonomisk ställning? Det pekar i varje fall ganska tydligt i den riktningen, tycker jag. Eller ligger det därunder något särskilt politiskt schackdrag för att genom ständig utsugning av befolkningen hålla den nere och därmed öka sin egen makt? Liksom icke storfinansen hade tillräckligt med tillfällen att skaffa sig grova profiter och vinster ändå genom alla mer och mindre utsökta transaktioner, som den förmedlar, utan att den också skall behöva med konstlade medel plocka från menige man hans sparade slantar.

Tack, herrar judiska självhärskare, för vänliga upplysningen! Men om det är på det viset, som Ni tänka försätta oss svenskar under Er träldom, så veta vi nu, vad Ni innerst hava i kikaren, och det gäller för varje svensk man att i tid vara på sin vakt mot inkräktarna på svensk äganderätt och svensk frihet!

Lantbrukare.

Vår insändares varningsord mot den av judemakten även här i landet bedrivna agitationen mot sparandet är tyvärr alltför väl grundad. De nya ekonomiska lärorna till folkets förvillande, förespråkade av "nationalekonomiska" och andra "vetenskapliga" auktoriteter, gå såväl i vad det gäller staten som de enskilda ut på att låta penningarna rulla i största möjliga grad, ty desto större blir profiten för Höga Vederbörande samtidigt som uppkomsten av kapitalbildningar utanför den judiska sfären förhindras. En reaktion i motsatt riktning mot den av kosmopoliternas press bedrivna är därför högst nödvändig. Uttalanden från allmänhetens sida, sådana som "Lantbrukarens" härovan, vittna glädjande nog om, att denna reaktion redan är på god väg.

Red.

GYNNA NATIONENS annonsörer, därigenom gynnas också tidningen!

Saga och sanning.

III.

Några ytterligare hållpunkter.

I det följande må lämnas ytterligare några hållpunkter för ett fastslående av, att sagorna omsider verkligen kommit så att säga på fast mark.

Av så stor vikt i berörda hänseende, att den redan e n s a m är nog för en identifiering av vårt sagoland, är å n s o m a l d r i g f r y s e r — en dylik å finns nämligen icke i något germanland utom här. Om denna å säger Oden i sin dispyt med den vise och mäktige jättehövdingen Vaftbrudner rörande gränserna mellan deras område följande:

Ifing heter ån, som åtskiljer
gudars och jättars värld;
öppen skall hon rinna i alla tider;
hon fryser aldrig den ån.

Denna å — vilken för övrigt på andra ställen i dikter och sagor också nämnes sund — ä g a v i v e r k l i g e n, liksom alla andra i urkunderna angivna naturförhållanden inom vårt sagoland. Det är nämligen fråga om nuvarande S u n n i n g e n, det smala sundet mellan Byfjorden invid Uddevalla och Hafstensfjorden, vid vilken Åsgård är belägen. Det i dikten angivna namnet betyder S ä f ä n g e n — bokstaven S har under tidernas lopp råkat bortfalla — det nuvarande är S u n d ä n g e n; alltså stämma namnen i sin betydelse överens. Men det visar sig också av sagornas angivanden, att denna å v e r k l i g e n utgjorde gräns mellan de båda folkstammarna åsar och jättar. Därmed är ju lokaliseringen bevisad, men tillika kan framhållas, att sundet i fråga, fastän det nu muddrats till största fartygs-djup och försvarlig bredd, praktiskt taget aldrig fryser — blott två gånger under en människoålder har det hänt, att man kunnat gå över detsamma. Detta motsäger alltså icke Odens påstående, ty ännu inpå 1800-talet var sundet så grunt, att Uddevalla då måste ha sin lastageplats vid Saltkällan, sålunda i inre delen av den norr om Lane Halfön belägna Gullmarsfjorden, två mil avlägset från staden. Ända till den tiden åtminstone var strömmen i ån eller sundet så stark på grund av det mindre djupet, att man b e s t ä m t kan säga, att den därförut icke k u n d e tillfrysa. Riktigheten av denna ås eller detta sunds belägenhet just här bestyrkes av en mängd angivanden i dikter och sagor, men det torde efter vad redan anförts som stöd för saken vara överflödigt att vidare orda därom. I förbigående må blott anmärkas ytterligare, att vattnet i ån på sagotiden var så grunt, att man då vid lågvatten kunde vada, t. o. m. rida över densamma, om man kände grundets läge — det går nämligen i mycket sned riktning; också det en viktig lokalitetsbestämning — och det är ju då klart, att när det varma bottenvattnet vällde upp och ut genom ån, k u n d e den icke frysa. Här gick också i forntiden en ordnad handelsväg fram, med färjplats över sundet, och denna var alltid vinter och sommar i funktion.

Också Byfjorden ägde på sagotiden och har delvis ännu — trots den omfattande muddringen i nyssberörda avloppså — så många allenastående egenheter, att även d e n ensamt för sig skulle bevisa detsamma som ån eller sundet. Så voro icke blott detta lopp utan även stränderna i hög grad säbevuxna ända till 1700-talet — såsom befintliga kartor utvisa —, vilket säger oss, att vattnet förut alltid var sött i ytan. Men på botten var det salt, detta framgår därav, att man även under sagotiden fångade flundror, bergsnultror m. fl. utpräglade saltsjöfiskar i denna sjö. Exempel givas också i sagorna därpå, att om man kom utifrån med en hårt lastad båt, sjönk den, så snart man kom innanför sundet, där vattnet var sött och alltså mindre bärkraftigt. Säg mig en annan med havet sammanhängande fjord eller sjö som har dessa egenskaper!

Vad K l i m a t f ö r h å l l a n d e n a angår, passa de i sagorna angivna också precis in på den ifrågavarande ortens. Ett säkert fäste för bedömandet därav utgör också Byfjorden. Den är, och var ännu mer under sagotiden egentligen en insjö, och den tillfryser vanligtvis ungefär lika fort som sötvatten i allmänhet; någon sällsynt gång händer det, att den går öppen i januari. Precis lika var också förhållandet under sagotiden; det finns exempel på, att vattnet i byfjorden gick öppet i januari, men i regel var det fruset. Vidare möta vi uppgifter om både att det var barmark vid denna tid och att marken var snöbetäckt, också detta alldeles som i våra dagar. Klimatet var alltså, vad köld och värme angår, utan märkbar skillnad i jämförelse med nu i samma trakt, varemot n e d e r b ö r d e n — såsom naturligt är, så länge skogarna voro tämligen orörda och ingen vattenavledning ännu företogs — var betydligt rikare än i vår tid.

Vad f o l k t y p e r n a angår återfinna vi i sagorna precis samma typer som i våra dagar, så ifråga om hårfärger som anletsdrag och kroppsbyggnad, ej ens den fräknige saknas. Av stor betydelse är, att både lappar och finnar agera i sagorna; de förra säga oss ju avgörande, att sagorna höra hemma i Skandinavien, de senare ange tillika också närmare sagoorten. De trängde nämligen vid början av vår tideräkning från Dalsland ned till Lane-Ryr, Lane härads innersta socken, men längre in i Bohuslän kommo de aldrig.

Av största vikt för lokaliseringen är givetvis s p r å k e t, särskilt däri förekommande namn och benämningar. Detta fält är så stort och rikt, vad sagorna angår, att här icke kan ingås närmare på det. Nämnas må emellertid, att man med stöd av egenheter i uttryckssätt hos de folkgrupper, vi möta i sagourkunderna, i så gott som vartenda fall kan bestämma, vilken bygd de tillhöra. Av alldeles särskilt intresse äro sådana ord, vars tydning trotsat alla forskares mödor — de låta sig utan svårighet lösas vid jämförelse med lanedialekten. Ett sådant är t. ex. e d d a — lanebornas uttryck för ä t t e n —; då sagorna i vartenda fall har till huvudperson en man av den gamla konungasläkten, är ju sålunda den titel, som Snorre m. fl. isländska sagoskribenter gåvo sina samlingar av skripta, nämligen E d d a, i översättning på nutidsspråk Ä t t e n, den bästa tänkbara. Också ordet G i n u n g e, vilket ingår i beteckningen Ginungagap, användes ännu inom Lane härad och betecknar en över ett tomrum lagd stock, det har icke heller kunnat tydas, men utgör vardagsspråk inom sagoorten.

Att lanedialekten ligger till grund för de tre skandinaviska skriftspråken röjes klart vid en jämförelse, men det är ju också ett helt naturligt förhållande att så skall vara fallet, alldenstund den ju var vårt första skriftspråk och tillika män från denna ort blevo härskande i samtliga de tre nordiska länderna. "Man apar eder", sade gamle kung Gösta — det är ju en känd sak, att allmänheten så småningom tillägnar sig de högre ståendes språk och seder. Ursprunget var Bokenäs, och därav, att runorna också ristades på stäver av bok, ha våra skrifttyper fått benämningen b o k s t ä v e r. Sambandet är ju både tydligt och klart — vi må också erinra oss, att det var Oden, som bildade den första skolan i vårt land och sålunda lärde ut skrivkonsten, vilken förut hållits hemlig. Vi ha två isländska urkunder, som bära namnen F l a t ö r b o k e n och H a u k s b o k, efter ställen på Island visserligen i andra hand, men eftersom det inom Lane härad finns både en ö med namnet F l a t ö n o. ett H a u k- eller H ö k å s, framgår därav med rätt stor bestämdhet, att dessa böcker i första hand skrivits på ifrågavarande ställen h ä r och sedan överförts till Island med flyttare, som sedan pålagt sina nya hem samma namn deras förra hemorter buro. Till ytterligare stöd för saken må erinras om, att Oden själv bodde just vid H a u k å s (Hökåsen) och att det var där han höll sin skola. Vid foten av detta berg låg både Åsgård och Valhall, Odens hemvist och kämpasal.

Än mera av allmännare art skulle ju kunna dragas ut ur boken "Sagogudarnas Land" såsom ytterligare stöd för sagoorternas verkliga lokalisering, men det anförda må vara nog. Intet försök har från omdömesgillt håll gjorts att motbevisa de anförda fakta ehuru snart tio år förflutit, sedan boken började utgivas. Men många, både forskare och andra hava öppet anslutit sig till bokens grundsatser.

Arius.

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Frisk och stark bliver varje människa, som dricker Radiums Fruktsalt, Av erkänt att vara marknadens mest eftersökta fruktsalt.
Ensamrätt
A.-B. Radiumfabriken, Stockholm
2 fl. sändas franko över hela landet.
Finnes endast i originalfl. à 2:50 pr 1/1.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verandan. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
DANS TISDAG OCH TORSDAG.
Metropol
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 12 Aug. 1927.

Ett gott glas öl!
HEMBRYGGERIETS PILSNERÖL
KLASS II
Hemsändes överallt
Tel. Sö 37045-Sö 37046

Det nationalekonomiska svindleriet börjar genomskådas!

(Forts. fr. sid 1.)

ning. Han gör mellertid en märklig reservation. Han förklarar det icke vara mycket glädje med att undvika tullar som understödsform — om de skola ersättas med arbetslöshetsunderstöd och dylikt. Här ligger i själva verket pudelns kärna det stora frågetecken om vilket hela vårt ekonomiska liv rör sig.

Nu skulle man kunna finna professor Cassels nya principiella frihandelsståndpunkt rätt oförklarlig om man erinrar sig att han var författare till den mycket uppmärksammade högerreservationen i tull- och traktatkommitténs betänkande, där en diametralt motsatt uppfattning av det nationella arbetet genomgående kom till uttryck.

De citerade orden ur Sydsvenska Dagbl. äro intressanta ur mera än en synpunkt. De visa, att auktoritetstron på den av Bonnierska pressen till en vetenskapsman av högsta rang upphöjde utläggaren av Alljudas ekonomiska texter, professor Gustaf Cassel, håller på att lägga sig, i det man börjar genomskåda sanningen rörande hr. C:s m. fl. "nationalekonomers" "vetenskapliga" förkunnelser och även tämligen oförblommerat säga ut sanningen. När nu herr Cassel efter att ha rekommenderat "tullrasering" och "inga nya tullar", på direkt uppfordran tvingas erkänna de betänkligheter, som en dylik politik måste medföra genom vållande av ökad arbetslöshet och därav följande ökade arbetslöshetsunderstöd, vittnar detta om, att han är fullt medveten om att han befinner sig på ekonomisk gungfly. Att han enligt Sydsv. Dagbl. var den, som författade högerreservationen i tull- och traktatkommitténs betänkande, "där en diametralt motsatt uppfattning av det nationella arbetet genomgående kom till uttryck", är utan tvivel mycket belysande för arten av den "nationalekonomiska" vetenskap, för vilken han enligt Bonnierska pressen utgör världens förnämste exponent — den underbara vetenskap som professor Winroth på sin tid kallade "vandringsfolkets kautschukvetenskap". Då prof. Cassel själv såsom vi tidigare framhållit gärna brukar bravera inför sina vänner över att han utlägger herrarna Wallenbergs "uppfattningar" för att dymedelst ge sina ord större eftertryck och man nu från så auktoritativt håll fått höra, att han är den, vilken författat högerns reservation i tull- och traktatkommitténs betänkande, framgår härav att herrarna i Enskilda banken växlat syn på spörsmålet och lagt om direktiven; man förstår även, vem det är som fastställer den s. k. högerns officiella ståndpunkter: Professor Cassel håller där i pennan för herrarna Wallenbergs räkning, vilka ju i allt handla i intimaste samförstånd med pressens överkontrollant och högste ledare, bokförläggaren Karl Otto Bonnier. I betraktande av detta verklighetsläge förstår man också Dagens Nyheters betygade ömhetskänslor för prof. Cassel, vilken ståndaktige kämpe för det erövrande Israels heliga sak nu så oförskylt får lida för sina upphöjda "ideela" åsikter och riskerar få se sin "auktoritet" skamfilad, "om han ej snart lägger om sin förkunnelse enligt Allmänna Valmansförbundets fordringar". "Världens främste nationalekonom" befinner sig tydligen mellan tvenne eldar: å ena sidan husen Wallenberg och Bonnier och deras gyllene vilja, numera vorden lag i Sveriges land, och å den andra en ny och av allt att döma verkligt nationell strömning inom det av de nämnda husen hittills så behändigt regerade "Allmänna Valmansförbundet", där en del hederligt folk omsider tyckas ha tröttnat på att låta sig styras av Alljudas fosterlandsfientliga intressen. Utvecklingen får visa vilken väg han kommer att följa. Förmodligen blir det, när allt kommer omkring, en kompromiss, som "tillfredsställer bägge parter".

Kring 1809 års författning.

(Forts. fr. sid 1).

mer, "omgivna av seklers helgd och befästa av allmän nationalkraft". Konstitutionsutskottet av 1809 ville göra konungamakten stark nog att upprätthålla rikets lugn och sköta förvaltningen på ett tillfredsställande och för framtiden betryggande sätt och riksdagen stark nog att självständigt hävda sina urgamla rättigheter, okvalda från konungskt håll, samt forma ett domstolsväsen med oavsättliga domare, fungerande såsom en särskild statsmakt, oberoende av konung och riksdag, endast underkastade Sveriges rikes lag. I memorialet till riksdagen yttrade utskottet, att det "har sökt att bilda en styrande makt, verksam inom bestämda former, med enhet i beslut och full kraft i medlen att dem utföra; en lagstiftande makt, visligt trög till verkning, men fast och stark till motstånd; en domarmakt, självständig under lagarna, men ej självhärskande över dem. Utskottet har vidare sökt att rikta dessa makter till inbördes bevakning, till inbördes återhåll, utan att dem sammanblanda, utan att lämna den återhållande något av den återhållnas verkningsförmåga".

Enligt 1809 års regeringsform äger konungen allena den styrande, verkställande och riksförvaltande myndigheten, men innan han utövar denna sin makt, måste han höra statsråden. Dessa, som konungen tillsätter och entledigar, skulle till antalet vara nio, näml. justitiestatsministern, vilken samtidigt är justitieråd, statsministern för utrikes ärenden, hovkansleren och sex andra statsråd, varjämte den statssekreterare, som föredrager ärendet, är adjungerad ledamot av statsrådet — således endast till titeln och ärendenas antal skiljande sig från statsråden, men då han i regel mer än statsråden är insatt i den fråga, han har till föredragning, är realiter hans makt stor. Om det av konungen fattade beslutet strider mot regeringsformen, har föredraganden rätt och skyldighet att vägra sin kontrasignation, och utan dylik får konungens vilja ej verkställas, utom i kommandomål, varmed avses de ärenden, som avgöras av konungen i hans egenskap av högsta krigsherre. I och med kontrasignationsvägran sättes den föredragande ur tjänstgöring, men blir därmed ej avsatt, om riksdagen, för vilken frågan skall föreläggas, gillar hans sagda åtgörande. Strider konungens beslut mot grundlag eller allmän lag, äro samtliga statsråd pliktiga att till protokollet låta anteckna sin skiljaktiga mening och därvid framhålla, att konungens vilja i detta fall ej kan förlikas med svensk lag. Underlåter statsråd detta, är han ansvarig inför riksdagen, således för underlåtenhetssynder; för positiva råd, han givit konungen, är han givetvis även ansvarig inför rikets ständer. Konungen är ensam beslutande och rådet regerar ej såsom under frihetstiden, men det måste rådfrågas i alla ärenden, och konungen kan därför ej nonchalera detsamma såsom Gustaf III behagade göra. Långt tillbaka i tiden gällde åsikten, att konungen var första statsmakten, riksens råd andra och folket tredje; denna riksrådens makt återfinnes ej i den nya regeringsformen som blott giver statsrådet rådgivande myndighet men gör det ansvarigt inför de begge statsmakterna, konung och riksens ständer, vilken bestämmelse återfinnes redan i 1772 års regeringsform. Konungen, själv oansvarig, ansågs av 1809 års män hindrad från maktmissbruk och tvingad att efterleva regeringsformen genom trycket av statsrådens ansvarighet för ständerna; tanken är ej fullt riktig, vilket vid tillfälle i annat sammanhang skall beröras.

Konungens makt ökades i förhållande till 1772 års regeringsform i det han fick rätt att utan ständernas hörande börja anfallskrig (bestämmelsen tillkom i strid mot erfarenheten, men motiverades med att det är svårt att skilja mellan anfalls- och försvarskrig) och i fråga om fred och förbund icke blev beroende av rådets enstämmiga mening. Ändrad blev jämväl behandlingen av ministeriella frågor (frågor om förhållande till utrikes makter), som nu skulle avgöras av konungen på föredragning av utriksministern i närvaro av hovkanslern eller ett annat statsråd; i andra mål måste, om de äro av synnerlig vikt, hela statsrådet höras och eljest minst tre statsråd jämte föredragande statssekreteraren.

Statsförvaltningen var konungens ensak, och alla militära och viktigare civila ämbetsmän samt ett flertal kyrkliga utnämnas av konungen. Ämbetsmännen hava en självständig ställning och kunna ej utan dom och rannsakan avsättas, med undantag för förtroendeämbetsmän, vars antal ökades. Den ekonomiska lagstiftningen d. v. s. den, som rör rikshushållningen och förvaltningen tillkommer konungen ensam, ständerna dock ej obetagna att framställa önskningar därutinnan; grundlag, civil-, kriminal- och kyrkolag stiftas och ändras av konung och riksdag gemensamt.

Konungens makt inskränktes såtillvida, att han ej längre fick godtyckligt suspendera riksdagen; den skulle sammanträda vart femte år. "Konungens domsrätt" handhaves av högsta domstolen, som besättes med ständiga ledamöter; en riksdagens opinionsnämnd skall yttra sig om, huruvida de förtjäna att bibehållas i sina höga ämbeten. Riksdagsärenden förbereddes av sex utskott: konstitutionsutskottet, statsutskottet, bevillningsutskottet, bankoutskottet och lagutskottet samt allmänna besvärs- och ekonomiutsskottet. Hemligt utskott fick ej fatta något beslut. Förslag om grundlagsändring skall för att bliva antaget behandlas å två på varandra följande riksdagar. Beskattningsrätten, ej blott såsom förut bevillningsrätten tillkom ständerna; de fingo även i detalj bestämma statens utgifter, kontrollera statsmedlens användning och för granskning av domstolsväsendet tillsätta en justitieombudsman. Uttryckligen tages i regeringsformen avstånd från landskapsting: "Svenska folkets urgamla rätt att sig beskatta utövas av rikssens ständer allena vid allmän riksdag".

Bondeståndet godkände 1809 års regeringsform endast under förutsättning av all jords lika beskattning och rotering samt att ur regeringsformen skulle utgå par. 114, däri de högre ståndens privilegier bekräftades. Det oaktat förklarades regeringsformen antagen den 6 juni 1809, då jämväl hertig Carl valdes till konung; bondeståndets talman underskrev regeringsformen först den 29 i samma månad, sedan bönderna fått löfte om att vid nästa riksdag få sina önskningar i möjligaste mån tillgodosedda.

Den Fordska kapitulationen

(Forts. fr. sid. 3)

Han har alltså handlat under ett oerhört ansvar. Den, som något följt hans tidigare verksamhet och öden, vet, vilken gigantisk strid han under en lång följd av år haft att kämpa mot den judiska storfinansen, huru han flerfaldiga gånger befunnit sig i kreditsvårigheter samt huru han levat i snart sagt ständig livsfara. För de flesta i saken något insatta har det nära nog framstått som en gåta, att han överhuvud kunnat stå sig i denna jättekamp intill den dag som är. Att han gjort den antijudiska rörelsen i världen högst betydande tjänster, är höljt över allt tvivel. Genom sina till en mängd olika språk översatta arbeten har Ford i högre grad än någon nu levande bidragit till spridandet av kännedom om den judiska världsfaran. Den roll han spelat såsom den säkert främste ekonomiske stödjaren av den antibolsjevikiska rörelsen i världen, har även varit särdeles betydelsefull. Att med dessa fakta för ögonen endast på grund av några okontrollerade notiser i dagspressen, härstammande från Fords motparts advokater i Amerika, ögonblickligt vara färdig med den fällande domen över honom måste betecknas såsom förhastat och mindre rättvist.

På något håll har man särskilt fäst sig vid, att enligt de nämnda meddelandena i dagspressen Ford helt skulle tagit avstånd från "Sions vises protokoll" och sin i tidningen "Dearborn Independent" och boken "Den internationelle juden" uttalade anslutning till dessa. Det må då erinras om, att Ford själv i sin bok uttryckligen sagt ifrån, att han anser det fullkomligt uteslutet, att de Sionistiska protokollen, såsom från judiskt håll sökts göra gällande, skulle kunna utgöra en förfalskning, då de ge uttryck för en sådan betydande visdom och kännedom om världsförhållandena, att det icke är tänkbart, att en enda person skulle ha kunnat författa dem. Och även om de mot all förmodan vore förfalskade, skulle detta, menade han, ha en mycket underordnad betydelse, på den grund att de fullständigt motsvara verkligheten. Det kan vara på sin plats att i sammanhanget omnämna, att de Sionistiska protokollen, när de för några årtionden sedan först utkommo i tryck väckte en enastående sensation inom den diplomatiska världen, där de länge utgjorde det allmänna samtalsämnet. Diplomaterna, som ju höra till det relativa fåtal, som i viss grad äro initierade rörande det stora spelet bakom kulissen, skola allmänt hava varit av samma uppfattning som Ford uttalat i sitt arbete, nämligen att protokollen i detalj avspegla verkligheten. Vad som i dem förutsagts skola ske närmast i tiden har även, såsom envar kan övertyga sig om, i ödesdiger grad inträffat i skilda delar av världen. Icke minst utvecklingen i det judeterroriserade Ryssland visar på en fruktansvärd uppfyllelse av Sions vises "profetior" i protokollen.

Stora B. förlorar greppet på den svenska socialdemokratien?

(Forts. fr. sid 1)

dock en utomstående iakttagare som om deklarationerna från Genéve och Stockholm verkligen inom vår arbetarvärld bidragit att utlösa strävanden som gå illa ihop med förstuckna protektionistfunderingar.

De citerade orden tala sitt tydliga språk vittnande om besvikelsen hos Höga Vederbörande över att de stolta kongressproklamationernas verkan bland massorna på intet vis svarar mot förväntningarna. Man har anledning förmoda att sådana gamla utstuderade "vetenskapliga" taktiker som professorerna Cassel och Heckscher i sammanhanget ursäkta tidningens nödtvungna lilla hugg mot "de glada optimister", som önska se Sverige i spetsen för röjnings- och rensningsarbetet på den internationella handelns område". Hugget mot dem inom socialdemokratien, som tro sig kunna "tiga ihjäl" Gyllene Internationalens kongressuttalanden är dock säkerligen fullt allvarligt menat. D. N:s slutord, att det förefaller "en utomstående iakttagare" som om deklarationerna från Genéve och Stockholm bidragit att utlösa vissa frihetssträvanden inom vår arbetarevärld, äro väl förståeliga mot bakgrunden av den av herrar israeliters sedan lång tid tillbaka bedrivna ytterst energiska propagandan bland arbetarna, men i samma mån som dessa senare komma underfund med de lands- och folkfientliga avsikter, som ligga bakom vederbörandes "ideela" frihandelssträvanden, kommer förvisso de svenska arbetarnas benägenhet för att vilja samarbeta åt det hållet d. v. s. med sin store reele fiende att alltmera minskas för att slutligen helt försvinna.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Frimurarehotellet.
LUND. Grand Hotell.
MOTALA. Stadshotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23 Tel.: Namnanrop.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje Nr 2.

Landsortsbilister!
Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar
KARLSSON & NILSSON
MEKANISKA VERKSTAD
Tegnergatan 45,
STOCKHOLM. Tel. Norr 2325.
Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.
Noggranna arbeten till humana priser.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8.
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7. Kväll 7—½ 12. Inga drickspengar
Ingen spritservering

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk-Kinesisk-Japansk-Sovjet -Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 88820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsnas själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, i Drog-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.
Cederroths Tekn. Fabrik - Stockholm

Se till
att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm

Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 32. Fredagen den 19 Aug. 1927. Årg. 3

Statsskickets ordnande närmast efter 1809.

Ett led med 1809 års författning var, att riksdagen skulle sammanträda blott vart femte år. Härigenom fick ej riksdagen den plats i jämnviktssystemet, som avsett varit, utan följden blev, att egenmäktiga handlingar av kungamakten förspordes och måste förspörjas. Ej heller representerade de fyra stånden svenska folket i dess helhet. Närmaste halvseklet koncentrerade sig på att få denna brist avhjälpt. Svårigheten var, att massan icke var politiskt uppfostrad och följaktligen ej mogen att deltaga i folkrepresentationen, beroende på, att kommunal självstyrelse fattades — i Norrland fanns dock en svag kvarleva av landskapstingen, som realiter spelade underordnad roll, och i städerna påträffas "staden äldste".

Götakanalbyggaren Baltzar von Platen hade genomdrivit, att konstitutionsutskottets memorial rörande regeringsformen åtföljdes av ett förslag om allmän nationalbeväpning med förpliktelse att deltaga i vapenövningar för varje svensk man från 20:de till 25:te året och skyldighet till sin halvsekelsdag kvarstå i landstormen. Riddarhuset gillade von Platens förslag, men bönderna ansågo det för en befängt nymodig inrättning, som icke förtjänade att upptagas till allmän diskussion i en så allvarlig församling som riksens ständer; indelningsverket var för bondeståndet det enda sunda riksförsvaret. Man sökte därför moderera von Platens tanke så, att den skulle tillfredsställa böndernas smak; och riksens ständer enades om, att, i händelse av krig, all jord skulle "roteras" d. v. s. uppsätta manskap och hästar samt — här skönjes kohandeln — bland rikets manliga invånare från 20—45 års ålder uttagas 50,000 man förstärkningsmanskap genom lottning. När lagen skulle tillämpas i praktiken, år 1811, ångrade sig bönderna, och lottningen förorsakade mindre uppror, vilka i Skåne ej kunde stillas utan dödande gevärssalvor. Härigenom blev emellertid påföljande års riksdag mogen att antaga förslag om nationalbeväpning från 20:de till 25:te året med inalles fjorton dagars övning av beväringen och rätt för värnpliktig att sätta annan i sitt ställe mot ersättning, varom de kunde förlikas.

Efter 1809 års regeringsform följde riksdagsordningen av 1810. Enligt denna äro riksdagens rättigheter i stort sett desamma som den dag, i dag är, oaktat vi sedan dess hugnats med den allt för mycket rosade de Geerska representationsreformen. Men sammansättningen av riksförsamlingen var såsom bekant annorlunda än nu.

På riddarhuset hade redan 1809 den av Gustaf III återinförda omröstningen efter klasser slopats, och adeln fick vidare till utskotten ej utse flere representanter än vart av de övriga stånden (förut dubbla antalet). Adeln fattade beslut om ny riddarhusordning, som 1810 fastställdes av konungen och längre fram efterträddes av flere andra riddarhusordningar, samtliga av föga vikt. Självskriven riksdagsman var huvudmannen för varje ätt, och, i händelse av förfall, kunde han lämna fullmakt till annan adelsman. Riddarhusdirektionen, som nu sysslar med utdelande av pensioner, var då en mäktig institution, som skötte adelsståndets alla enskilda angelägenheter, ett av ståndet utsett permanent utskott, och riddarhussekreteraren var jämväl ståndets sekreterare under riksdagarne och en betydligt inflytelserikare man än nu de båda kamrarnes sekreterare tillhopa. Konungen utsåg ståndets ordförande, lantmarskalken; självskriven vice ordförande var äldste närvarande greveståndets huvudman. På riddarhuset delades de adliga riksdagsmännen i 50 bänkmannaavdelningar, som var utsåg en elektor, bänkmannen; dessa elektorer utsågo i sin tur 25 andra elektorer, vilka valde adelns ledamöter i rikets ständers utskott.

I prästeståndet finna vi såsom självskrivna medlemmar ärkebiskopen, som därjämte var självskriven ordförande i ståndet, de elva biskoparna, varav den i tjänsten äldste var vice ordförande, samt pastor primarius. Kyrkoherdarna i riket utsågo stiftvis tillsammans 44 medlemmar av prästeståndet. Komministrar och kapellaner i vart stift ävensom i Stockholm ägde rätt välja en riksdagsman. Prästerna lämnade sina valsedlar, personligen eller genom befullmäktigat ombud till domkapitlet, som verkställde sammanräkningen.

Till borgarståndet ägde Stock-

(Forts. å sid. 4.)

Brattsystemets egen bankruttförklaring.

I sin mycket uppmärksammade artikel i Nationen för den 4 februari detta år uttalade det danska spritransoneringssystemets skapare, den framstående näringsfysiologen dr M. Hindhede i Köpenhamn bl. a.: "Om det gäller att i stillhet och omärkligt förgifta det svenska folket, så att männen i stort antal duka under i sin kraftigaste ålder utan att varken de själva eller omgivningen ana den egentliga orsaken, så är Brattsystemet genialt inrättat." Förvisso låg det mera av sanning i dessa dr Hindhedes ord än mången skulle vara böjd att anse.

Det Brattska systemet har, såsom vi ofta framhållit, alltifrån begynnelsen varit inriktat för helt andra mål än att främja folknykterheten, vadan det ju i och för sig ingalunda är förvånande, att det faktiska resultatet ur nykterhetssynpunkt blivit sådant det blivit. Omsider började nu detta förhållande stå klart för den stora allmänhet som fått tjäna som exploateringsobjekt för den i spritḥanteringen intresserade storfinansen. Ty finansherrarna råkade handskas alltför vårdslöst med miljonerna och allför lättsinnigt strö omkring sig "gåvor" av statens medel åt sina trogna, så att jättesvindeln en dag blev uppenbar för alla och envar — blott icke för den judiska dagspressen här i landet. Att ett på alkoholbegärets stimulerande inrättat ransoneringssystem sådant som det Brattska icke endast "i stillhet och omärkligt förgiftar det svenska folket" utan därtill högst märkbart befrämjar uppkomsten av alkoholister, ligger i sakens natur och framgår även tydligt av erfarenheten från den tid, varunder det praktiserats. Socialstyrelsens senast utsända rapport, vari konstateras, att samtliga allmänna alkoholistanstalter för närvarande äro överbelagda och att rekordet nu nåtts i fråga om tillströmningen till alkoholisthemmen bekräftar på ett för alla uppenbart sätt faktum. Meddelandet är utan tvivel mycket belysande för verklighetsläget

(Forts. å sid 4).

Den landsskadliga kapitalexporten bör stävjas!

Den internationella "handelskammarkongressen" i Stockholm i slutet av juni såväl som Genévekonferensen i maj krävde "största möjliga frihet för alla produktionsfaktorer, först och främst kapitalet". I en artikel i Dagens Nyheter för den 11 juli fastslog "nationalekonomiske" professorn Heckscher, att innebörden av kapitalets (här finanskapitalets) "fria" rörelser är betydligt mera sammansatt "än frågan om frihandeln i trängre bemärkelse, d. v. s. frihandeln med produkter". Ja, professorn antydde också i kringsvepta ordalag såsom ett exempel på den "fria" kapitalrörelsens stora betydelse, att denna kan påverka befolkningens emigrationsrörelse. Vilken mäktig faktor "kapitalets största möjliga frihet" utgör, då det gäller att inverka på de särskilda ländernas folksammansättning samt väl och ve, är redan därigenom av vederbörande erkänt. Men detta är en självklar följd av det t. o. m. av herr Heckscher erkända förhållandet, att, om riklig kapitaltillgång beredes ett land, så betyder detta, att ökade arbetstillfällen så att säga auomatiskt uppstå, medan däremot knapp kapitaltillgång betyder åtstramning och minskning av företagsamheten, brist på arbetstillfällen och arbetslöshet.

Hur ha vi svenskar det för närvarande ställt i vårt land? Ha vi tillräckligt tagit vara på våra nationella resurser och möjligheter till en god folkförsörjning? Ha vi alla arbete? Kunna vi individuellt känna oss väl försörjda? Har företagsamheten i tillräcklig mån lätt för att få den stöd "sparkapitalet" och penningen har till uppgift att genom kreditgivning lämna?

På alla dessa frågor måste vi, om vi vilja vara fullt ärliga mot oss själva, svara ett bestämt nej. T. o. m. storfinansens allra främste här i landet, bankdirektören Marcus Wallenberg, har för icke länge sedan öppet medgivit (inför sin s. k. Skattebetalarnas förening), att vi i stort sett icke ha möjlighet att i längden hålla vår exportindustri i full gång utan måste undan för undan nedlägga hela grenar av densamma. Detta, sade han, beror på våra rådande dyrtidsförhållanden, vilka ofrånkomligen kräva 40 till 100 procent högre löner än i konkurrerande länder, i och för arbetskraftens hållande vid liv och vigör. Detta, återigen, medgavs av hr Wallenberg förnämligast hava sin grund däri, att vi här i landet ha att dragas med de högsta hyrorna i hela världen. — En utan tvivel överraskande, ehuru förmodligen oöverlagd, bekännelse från det hållet, må vara att den skedde vid ett så unikt tillfälle som det ifrågavarande.

Men varpå beror sistnämnda förhållande, och varför göra vi ingenting för att få det ändrat? Rapporter från olika delar av landet utvisa, att åtminstone inom en del av landsortens städer och andra samhällen våra arbetare äro i tånd med att genom inbördes självhjälp skaffa sig egna och billiga bostäder, vilka på dessa orter med säkerhet komma att driva ned hyresvärdarnas i många fall lika orimliga som omåttliga pretentioner. Varför göres ingenting i övriga samhällen, särskilt i den stora "moderkupan" för allt ohemult hyresskoj och husjobberi i landet, Stockholm? Denna fråga är i själva verket ganska enkel att besvara. I Stockholm går det icke lika enkelt för sig för arbetare och andra att själva, genom ömsesidig hjälp, bygga egna bostäder och därigenom effektivt öka bostadsbeståndet samt sålunda nedpressa den allmänna hyresnivån, som då det gäller smärre samhällen. I Stockholm kräves på grund av stadens utsträckning "storkapitalets" och dess hejdukars medverkan för erhållande av dyrbara, men ändamålsenliga kommunikationer. Men detta står så mycket mindre till att erhålla, som i Stockholm, såsom storkapitalets gynnare och hjon, fungera statsbanechefer, statsråd och borgarråd samt stadsfullmäktige och riksdagsmän av viss känd läggning, vilka alla väl veta, huru de skola stäl-

(Forts. å sid 4.)

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. nr.)

En ung jude, som han skickat till Bern i politiskt uppdrag, underhöll i hans inbillning detta slags messianska hopp. Han kallade sig Keri, men hans verkliga namn var Krammer. Det var ingen peruksstock i Diener Denes stil, ej heller en groteskt elak människa som Pogany. Det var den i Israel så vanliga typen av en falsk talang, som bländar liksom linsen i en kinematograf. En av hans ungdomskamrater, vilken länge var underkastad hans inflytande, har om honom meddelat mig några ganska betecknande drag. Då hans ursprung synes honom föga lysande (jude och son till en fläsk- och oljehandlare), utspred han fabeln att hans farmor varit mätress till Petöfi, den store magyariske skalden, fallen vid Segesvar under frihetskriget, och att han hade denne hjältes blod i sina ådror. Han berömde sig också, på grund av förvända hedersbegrepp, av att hava onaturliga laster och förnedrande perversiteter. Och för övrigt var detta icke rena inbillningen. Han tyckte icke kunna nalkas en vacker eller blott väl klädd kvinna utan att förorena henne eller spotta på henne. I hans ögon rättfärdigade penningbehovet de uslaste lågheter. Han lånade av hela världen, av folk som han knappast känt i fem minuter, av alla kaféuppassare och springpojkar på redaktionerna. För övrigt rätt bildad med en smak för det romantiska, vilken kom honom att till bostad välja kvarlevorna av ett gammalt kloster på Margaretaön, en av Pests behagligaste platser, där minnet av Ungarns heliga drottning ännu svävar. En suverän nonchalans tycktes honom vara bevis på begåvningens oumbärliga elegans, och ett av hans nöjen var att bringa sin tidningsredaktör till förtvivlan genom att fördröja insändandet av sina manuskript. Oförsynt ton, motsägelselust o. traktan efter att misshaga fullständiga det ideal av litterär snobb mot vilket han strävade. Man hörde honom t. ex. höja Tyskland till skyarna, men om någon kom på den olyckssaliga idén att gå in på hans åsikt, ändrade han genast mening o. utmålade ett Teutonien, som icke var annat än alldaglighet, tölpaktighet och brutalitet. Än släpade han den magyariska aristokratien i smutsen, än hyllade han hos den en förfinad elegans, som bibehöll i världen, sade han, dyrbara förruttnelsefrön. Och under allt detta prat — antingen han skrev eller talade — hade han en egen förmåga att förgrova, att missbilda, att upphetsa, till neje för sin konstlade fantasi, men detta förefôll hans oskuldsfulla publik såsom en intressant effekt av natur och konst.

En sådan man var väl skickad att blända Karolyi. Keri hade länge strukit omkring den naive och slösande magnaten för att locka av honom pengar. Slutligen lyckades han en dag bli skickad till Bern i ett väl betalt uppdrag. Ovårdigt klädd, boende i det bästa hotellet, levde han det förnäma liv han drömt sig i sällskap med en mängd av sina trosförvanter. Vilket kom en magnat att utbrista: "I dag leva judarna som grevar;" och vi, vi leva som judar". För att rättfärdiga sin mission och bibehålla sin beskyddare i han bedrägliga idéer, sände han honom slipade o. fantastiska rapporter angående läget i Europa och Frankrike i synnerhet. Under en lysande men tom form påvisade han för honom de bolsjevikiska virvelstormar, vilka släpade världen med sig i sin yra, han underhöll honom med apokalyptiska hägringar, födda i cigarrök och anrättade av gutar, förda från en god middag; och då han uttömt sin uppfinningsförmåga och sina bevis, tog han sin tillflykt till detta avgörande ord: "Det är ett historiskt faktum....", en formel som så ofta återkom i hans tal, att hans vänner aldrig mötte honom utan att hälsa honom med denna fras, varav de hade gjort en nidvisa.

Den 12 mars återkom Keri till Budapest, och hans samtal, ännu mer än hans brev, övertygade Karolyi att en gnista vore nog för att sätta Europa i brand, och att han, en ny Attila, hölle hela Västerlandets öde i sin hand med blotta hotet om det bolsjevikiska gisslet. Samtidigt gick ett rykte att en rysk armé anryckte mot Karpaterna för att hjälpa den ungerska kommunismen. Ett memorandum av överste Stromfelt, blivande chef för den röda armén, framställde dessa rykten för Karolyi såsom säkra fakta och dessa spöklika ryssar som en kraft, vilken intet kunde hejda. Och det komiska är, att de ryska bolsjevikerna å sin sida utspredo bland sin svältande befolkning den nyheten, att magyarerna nalkades Ryssland, drivande framför sig till dess förplägnad ofantliga svinhjordar.

Just i detta ögonblick mottog överste Vix order, att utan dröjsmål och under formen av ett ultimatum att utföra inom 10 dagar, överlämna den beryktade noten, vars följder han fruktade och vilka han så gärna ville ha fördröja ännu någon tid. Befallningen var kategorisk; han hade endast att lyda. Den 20 mars begav han sig alltså till det kungliga palatset i Buda för att överlämna sitt budskap till ungerska republikens president. Så snart Karolyi tagit del därav, sammankallade han alla sina ministrar, för att i överste Vix' närvaro höra deras råd. De förklarade enhälligt, att de icke kunde taga på sitt ansvar att underteckna dessa villkor, vilka på förhand bestämde en fred som vore oantaglig för deras land. Några bland dem (särskilt Böhm) använde så våldsamma uttryck, att översten måste förklara, att han var där för att överlämna en order och icke för att diskutera. Därpå drog han sig tillbaka, lämnande presidenten och hans ministrar åt deras överläggningar.

Vilka voro då Mikael Karolyis känslor? Säkerligen uppriktig förtvivlan över att se sitt sista hopp fördunsta att kunna bibehålla det tusenåriga Ungarns gränser oförkränkta; och säkerligen också personligt agg emot de allierade, som, sade han, hade förrått honom och illa lönat honom för den separatfred, han åstadkommit, och för hans lands frivilliga avväpning.

Men jag tror man icke överdriver denne mans karaktär genom att antaga, att han under denna förvirring erfor ett slags berusning, ty denna gång stod han verkligen inför en av dessa tragiska, oväntade tilldragelser, varom han fordom talade till grevinnan Teleki, och vilka för honom utgjorde livets högsta njutning. Ententen övergav honom! Han skulle visa, vad han i sin tur förmådde mot den genom att i världen lössläppa en bolsjevism, varav hela Europa skulle gå i kvav — det är hans egna ord. Han kände inom sig samma raseri som fabelns ungerska bonde, som från tröskeln till sitt hus ser en hagelskur slå ned hans vin och förstöra varje hopp om skörd. Tyst och till utseendet lugn, men med vrede i hjärtat betraktar han ovädret. Sedan skuren gått över mumlar han: "Se nu, gode Gud, vad även jag kan åstadkomma". Han tog sin yxa och störtade ut i vingården, där han blint hugger till höger o. vänster och på några minuter skövlar vad ovädret lämnat . . . På samma sätt utbrast Karolyi: "Nu skall Europa få se, vad även jag kan åstadkomma". Han tog ned yxan, släppte Bela Kun och hans vänner ur fängelset, gav dem makten och lät det som galningar förgöra allt vad som återstod av Ungarn.

Men judarna, vilka hittills hade understött honom (ty i det feodala Ungarn fordras det även för att göra revolution ett stort magnatnamn), lämnade honom icke ens den bittra tillfredsställelsen att öka den ungerske bondens gest. Bolsjevikrevolutionen av den 20 mars, liksom förut den av 30 oktober, som förde honom till makten, förlöpte nästan utan honom, och är en denna gång på initiativ av handfull djärva israeliter.

(Forts. i nästa nr.)

Den 19 Aug.

Front mot avkristningsströvandena!

Striden om herraväldet över människorna och världen, mellan Ljusets och Mörkrets makter står i dag ej mindre het, kanske snarare hetare än någonsin. Den utkämpas väl i allmänhet icke så mycket direkt under folkens ögon utan uppenbarar sig företrädesvis i tidens politiska och kulturella yttringar. Vi skönja den framför allt i den oavbrutet pågående brottningskampen mellan den historiska etisk-religiösa livsåskådningen och den rent materialistiska. Den förra hyllar Sanningens evangelium, tror på en tillvaro ovan materien och har sedan tvenne årtusenden tillbaka haft sin främste förkämpe i Kristus och kristendomen; den senare förnekar all överjordisk tillvaro, ser i världslig storhet och makt allt och företrädes sedan åtminstone tre à fyra tusen år främst inom mänskligheten av Judafolket, vilket för uppnående av sin gamla världshärskardröm icke skytt att direkt sluta förbund med Lögnens furste.

I tecknet av denna kamp mellan Ljusets och Mörkrets makter, främst företrädda av kristendomen och judendomen, har utvecklingen i världen så långt historien känner gestaltat sig. Icke heller vårt svenska folk har undgått att i sitt liv beröras därav. Här liksom överallt annorstädes har den judiska makten i kraft av sitt förbund med Lögnen hemligen tillkämpat sig herraväldet över de lagliga maktmedlen, de ekonomiska resurserna samt det folkliga upplysningsväsendet — en ställning som den med största energi utnyttjat och allt fortfarande utnyttjar i sina planers tjänst. Framförallt har det härvid gällt att komma dess av ålder mest farliga fiende, den kristna kyrkan, till livs. Tack vare deras falhet och svaghet, vilka varit satta att vårda om samhället, har det lyckats fienden-inkräktaren att här utföra ett ödesdigert raseringsarbete, som väsentl. försvagat kyrkans ställning och inflytande samt därmed även själva grundvalen för den kristna samfundsordningen, så att Alljuda nu ser sig kommet till den punkt i utvecklingen där förstörelseverket skall fullkomnas. I sin kamp mot kyrkan har judendomen haft ett verksamt stöd i de under dess hägn rådande partierna och pressen. Ja, den har varit så förtänksam att t. o. m. förse sig med egna, aktivå krafter inom kyrkan själv genom att sörja för "lämpliga" personers placering å inflytelserika kyrkliga och teologisk-vetenskapliga poster, vilka varit utrustade med erforderlig "tolerans" och "vidsynthet" gentemot de framkomna "folkliga" och "demokratiska kraven på kyrkans "reformering". Så ha vi fått bevittna det sorgliga skådespelet av ett de facto ingånget förbund mellan den protestantiska svenska statskyrkan och den på dennas förstörelse från början till slut inriktade judendomen. De högtbetrodde män, som varit ställda att vårda den kristna helgedomen, hava förrått den åt fienden och underordnat sig dennes lögnvälde. Såsom passiva, om icke direkt gillande, åskådare hava de i regel bevittnat Alljudas intåg i det svenska samhället under pukor o. trumpeter, sett den kristna moraliska andan över hela linjen trängas undan för den judiska samt tillåtit fienden att här fritt o. obehindrat etablera sitt underminerings- och förstörelsearbete, utan att göra ett allvarligt försök att hindra denna utveckling. Och när någon enda gång en ansats i sådan riktning gjorts, har den ögonblickligt hänsynslöst slagits ned av den judiska tidningspressen med påföljd att den oförvägne snart tvingats att falla till föga för att icke personligen riskera allt. Utan varje motstånd, vårt att ta la om har sålunda det i segeryra framstormande Israel i "reformismens" och "friheten" namn kunnat fullfölja sina planer, stycke för stycke rivande sönder kyrkan och därmed alltmer undergrävande själva grundvalarna för den kristna samfundsordningen i Sverige. "Reformkrav" på "reformkrav" har lancerats och med lock eller pock genomtrumfats. Kyrkan har utmålats som ett "svartvälde" av mest folkfientliga slag, "ett olidligt tvång" på individerna, och prästerna som simpla redskap åt "reaktionens mörka krafter", de där endast söka hålla folket i vidskepelse och okunnighet. "Religionen är envars privatsak", som ej angår staten och prästerna, och varmed de icke böra få befatta sig, har det hetat. Man har sökt ingiva massorna en grundfalsk uppfattning om den kristna religionen, men man har härvid visst icke lyckats i den utomordentliga grad, som man tyckes föreställa sig.

Sedan någon tid tillbaka har det stått klart, att det statsmakten, partierna o. pressen i vårt land behärskande Alljuda planerade en ny stor framstöt mot den kristna kyrkan, till folkets avkristning. Vissa trevare gjordes redan för omkring ett halvår sedan från socialdemokratiskt håll i syfte att söka aktualisera det gamla kravet på statskyrkans avskaffande. Meningen var uppenbarligen att skapa en fullt "demokratisk" grundval för en upptakt i större stil, men experimentet slog tämligen illa ut: arbetarna visade icke någon förståelse för det framförda "frihetskravet". Den bebådade stora aktionen har nu igångsatts på fullaste allvar, med såsom kunde förväntas Bonnierska pressen i teten. Karl Otto Bonnier är tydligen icke den, som prutar av något på sina "frihetskrav", därför att han råkat få den allmänna uppmärksamheten en smula riktad på sin riksviktiga person och dess förehavanden. Det har skett i samband med avgivandet av de s. k. religionsfrihetssakkunnigas 'reformförslag', vars syfte tydligen är att fullständiga raseringen av den svenska statskyrkan som sådan och grundvalen för den bestående kristna samfundsordningen under avlägsnande av de sista återstående hindren för judars officiella deltagande i maktutövningen i Sverige. Den ledande judiska dagspressen lägger i dagen en oerhörd energi för att förläna "religionsfrihetssakkunnigas" förslag en god start och trygga dess framgång. "De sakkunniga' erkänna emellertid att något egentligt behov av genomgripande kyrkliga omvälvningar ännu ej klart framträtt utan att tvärtom åtskilliga riktningar, vilka tidigare uppträtt som kyrkans fiender, numera räkna sig till dess vänner? Och dock handla de som de göra! Man får nästan det intrycket, att det framlagt sitt förslag mindre av övertygelse än därför att de känt sig tvungna att tillmötesgå den judiska pressens larmande krav på "reformer".

Bland de "reformkrav", "sakkunniga" gått in för, märkes främst kravet på borttagandet ur grundlagen av tvånget för statsråd och vissa högre statsämbetsmän att bekänna sig till den rena evangeliska läran, vilket innebär, att judar härefter även skulle vara berättigade att besätta de ledande ämbetena inom staten — en rättighet, som naturligtvis är avsedd att tagas i bruk så snart så kan befinnas lägligt för Vederbörande. Bland viktigare "reformkrav" märkes vidare underlåtandet av utträde ur statskyrkan bl. a. genom att den, som önskar utträda, skall befrias från skyldigheten att uppgiva det trossamfund, till vilket han önskar övergå. Belysande för den "tolerans" sakkunniga ådagalagt i sitt förslag är helt visst, att de bl.a. föreslå, att sådana lärare, som av antireligiösa skäl erhållit utträde ur statskyrkan, ändock skola vara pliktiga o. berättigade att meddela religionsundervisning. Förslaget är ju på denna punkt lika barockt som det till syftet är genomskinligt. De ur statskyrkan utträdande skola vidare befrias från hälvten av den kyrkoskatt, som de eljest skolat erlägga. Med denna sistnämnda bestämmelse avses tydligen att stimulera till utträde genom att bereda utträdande en direkt skatteförmån samt att dymedels försvaga kyrkans ekonomi och ställning i allmänhet.

Med en iver, som tydligt visar, att här rör sig om en fråga av synnerligaste vikt, går Bonnierpressen med de liberala organen Dagens Nyheter och Göteborgs Handelstidning i spetsen till strids för "religionsfrihetssakkunnigas" förslag. De båda "kulturorganen" spinna på ungefär samma trådar. De beklaga, att "sakkunniga" gått fram så försiktigt som skett i stället för att göra ett radikalt grepp på problemet, vilket förmenas vara moget för en verkligt radikal lösning långt före detta. Herrar israeliter äro synbarligen icke nöjda med reformtakten! Varken Dagens Nyheter eller Handelstidningen sticka dock under stolen med sin livliga tillfredsställelse över den vällovliga tendensen i förslaget. Dagens Nyheter, den judiska omstörtningens ledande organ här i landet, konstaterar hänfört, att "statskyrkotvånget stycke för stycke tvingats retirera", varpå tidningen skadeglatt och med en god portion hån och spe mot de kyrkliga i tonen yttrar:

Kyrkopolitikerna och de andra, som ha att sörja för folkens andliga välfärd med timliga medel, föredraga att gå fram med lämpor och ändra och lappa, så långt det går, utan att det hela faller samman. Våra sista sakkunniga på området sätta endast sin lit till denna reformmetod och deras verk bör bedömas därefter. Deras förslag präglas i stort sett av en anmärkningsvärd moderation, en tolerant uppskattning av skilda synpunkter och intressen, en viss försiktighet, förenad med mycken god vilja att gå till mötes och sammanjämka. I någon kvistig punkt talar berättelsen om hur man letat med ljus och lykta efter "en medellinje": det är också den bästa självkaraktäristiken man kunde ge.

När den nya reformplanen tillämpar regeln så att ämbeten och tjänster ända upp i regeringen befrias från bekännelsetvånget, så är det en erövring från skrymteriet och en vinning för redbarheten. Det har förbehållits de teologiska fakulteterna att därutinnan bilda ett undantag med det lilla medgivandet att i stället för det gamla kravet att "bekänna den rena evangeliska läran" träder en mindre påkostande formulering: att "tillhöra svenska kyrkan". Med denna Steinachoperation och med intyget att vår akademiska teologi "här till väsentlig uppgift att utbilda präster" bör d. känna sig stärkt och föryngrad. Hädanefter vet den var dess plats är: att tjäna som en prästseminarium. Den fria forskningen hör hemma på annat håll.

"Teologie" professorn och redaktören Segerstedt i Handelstidningen karaktäriserar "sakkunnigeförslaget" som ett nytt betydelsefullt steg på vägen till skilsmässa mellan stat och kyrka och understryker kraftigt, att vårt folk snarast bör befrias från "den fiktionen att det är kristet". Den av Alljuda till en teologisk vetenskaplig auktoritet upphöjde redaktören yttrar härvid:

"Det är lindrigt sagt oegentligt att låta den fiktionen bestå att vårt folk är kristet. Till största delen äro vi redan ganska grundligt avkristnade. Kunde hjärtan och njurar rannsakas, så skulle det troligen visa sig, att kyrkoläran har få anammare även inom prästernas led. Vem tror där längre på dogmat? Tummas det på en punkt så smulas det hela sönder. Kyrkan finnes kvar som institution men näppeligen som levande organism.

Kyrkan, hennes göranden och låtanden, ådraga sig icke uppmärksamhet. Det står ingen strid om henne längre. Det tvistas ej om dogmerna, det grälas ej om riterna. Det förgångnas patina lägger sig icke blott över kyrkans byggnader utan över hela hennes tillvaro.. Hela kyrkan glider mer och mer på sidan om levande livet.. Den förändring, som folkens livsåskådning undergått de senaste årtiondena, är väl så genomgripande, som de yttre politiska omvälvningar och de inre samhälleliga omskiktningar, vilka vårt släkte upplevat. Luft och regn, sol och vind ha smulat sönder den andens byggnad, där våra fäder höllo till. Det gamla finnes icke mer. Det har icke sprängts, icke utsatts för våldsam inverkan. Det har helt enkelt förvittra till stoft igen..

Att vilja uppehålla förpliktelser till den rena läran för universitetslärare, är att giva anvisning på deras utmotande ur forskningens fria republik. Det är också en halvmesyr att låta kristendomslärarna vara fria endast inom protestantismens gärdsgård".

Ja, så lyda nu segerfanfarerna i den alljudiska pressen. Men vi tro, att de stolta herrarna i de nämnda avisorna höja sitt segerjubel något för tidigt. Det finnes en part, som också har anspråk på att få ha ett ord med i laget och som heter svenska folket. De citerade uttalandena i ledande "borgerliga" tidningar böra vara ägnade att ge en föreställning om huru situationen i själva verket ligger till, och att det är på hög tid att vi göra fullt klart för oss det tvångsvälde i avkristnande anda, som i frihetens missbrukade namn här utövas av den pressopinionen behärskande judemakten. Dennas skrivande agenter genera sig i dag ej för att basunera ut den satsen, att sv. folket med god vilja redan låtit avkristna sig! Det vore mer än väl på sin plats, att svenska män och kvinnor läte de herrar "folkupplysare" veta, att de så grundligt som gärna är tänkbart misstagit sig. Vad religionsfriheten angår, råder dylik redan i Sverige i fullaste utsträckning. Äro icke judarna nöjda därmed, står dem vägen fri tillbaka till Palestina. Här får icke fingras vidare vid den svenska statskyrkan och den svenska samfundsordningen. "Frihets-" och "reformvänner" i omstörtningens intresse och tjänst hava tolererats allt för länge. Nu må det vara nog! Beträffande "religionsfrihetssakkunnigas" "reformförslag", så kan och får detta icke antagas. Dess antagande skulle i verkligheten betyda den svenska statskyrkans förvandling till en bekännelsekyrka av väsentligt liknande slag som frikyrkorna med påföljd att avkristningens krafter endast finge ett ännu friare spelrum i samhället än den nu ha. Statskyrkan har under århundraden varit det svenska samhällslivets starkaste moraliska livsfaktor. Svenska folket är i sig självt allt för sunt för att Alljudas avkristningssträvanden skulle ha någon utsikt att lyckas. Det ser i religionen, dess väsen och uppgift någonting helt annat än den judiska mammonsmakten och dess många ryggradslösa kreatur. Det ser i densamma medlet att tillgodose människans innersta livsbehov, att lära henne förstå tillvarons mening samt de plikter mot sig själv och andra, som hon genom sin själsliga utrustning av Skapelsen är bunden av.

Den kooperativa faran.

Den i dagarna i Stockholm avhållna internationella kooperativa kongressen har framkallat en ny stor våg av hänförelse i den judiska dagspressen i vårt land, som hyllar "Rochdaleinternationalen" som en sann folkens befriare ur profitens snöda regemente. Glädjande nog återfinner man dock även pressuttalanden, som vinnlägga sig om att på ett ärligt sätt söka lägga problemet till rätta inför allmänheten. Av särskilt intresse är härvid ett mycket beaktansvärt uttalande i Sydsvenska Dagbladet (h.), som ägnar den internationella kooperationen en synnerligen skarp kritik och visar på de faror, som dölja sig bakom densamma. Tidningen erinrar om, att vid 1925 års slut 21 1/2 procent av Sveriges befolkning tillhörde konsumtionsföreningsrörelsens direkta intressesfär. Antalet försäljningsställen uppgick då till över 2,280 och antalet anställda till 6,875. Omsättningen under året uppgick till 265 milj. kr. eller en fyrdubbling sedan 1915. I fortsättningen skriver Sydsvenska Dagbladet:

Ingen kan förtänka den privata handeln, att den med oro sett den utveckling, som den koop. rörelsen vunnit. Den skulle ha anledning därtill, om den kände sig stå inför ett privatföretag, som på detta sätt svällde ut över landet och med hart när obegränsade resurser och en starkt koncentrerad vinstmöjlighet ställde andra företag i skuggan. Helt visst hade då lite var ryggat tillbaka inför den tendens till monopol, som legat i en affär av denna omfattning i en enskild företagares hand. Det är sannolikt, att man på socialdemokratiskt håll skall ha livligt beaktat vad man kunde ha betecknat som en fara för det allmänna.

För den privata handeln är frågan ännu allvarligare, då faran kommer från kooperativt håll. Det må aldrig så mycket förklaras, att kooperationen är en neutral politisk rörelse. Enskilda kooperativa ledare kunna slå sig för sitt bröst och försäkra, att rörelsen är obesmittad av politik. Den stora arbetarmassan uppfattar utan tvivel kooperationen såsom den port, genom vilken man säkrast och snabbast når fram till ett "socialistiskt" organiserat samhälle.

Det ur privatkapitalistisk synpunkt betänkligaste med kooperationen är, att denna rörelse, som förfogar över utomordentliga medel o. genom Kooperativa förbundet själv blivit ett av våra starkaste kapitalistiska intresseföretag visat sig fullständigt sakna kraft och förmåga av eget initiativ. Det utgår ingenting nytt därifrån. All företagaranda är bortblåst Då det gäller att skapa nya företag inom det ekonomiska livet, som även från socialdemokratiskt håll påkallas i det materiella arbetets namn men vilka givetvis alltid äro förenade med risk, då skjutes det privata kapitalet i förgrunden. Det kooperativa kapitalet håller sig undan. Det får icke utsättas för någon som helst risk.

Man förstår den enskilde handelsidkarens svårigheter, då han med ofta strängt beskurna tillgångar ser sig ställd inför en så stark kapitalmakt. Konkurrensen blir ännu ojämnare, då en stor publik redan av politiska och sociala skäl visar sig gynna det stora företaget framför det mindre.

Även den kooperativa rörelsen har emellertid sin begränsning. Enskild affärskunnighet, skicklighet och erfarenhet skola alltid komma att göra sig gällande. Det ligger redan i kooperationens massbegrepp en avaghet. Då an har till uppgift att tillfredsställa alla, slutar det alltför lätt med att man icke rätt tillfredsställer någon. Det går an att göra en jämförelse mellan kooperationen och de stora varuhusen. Då dessa startades — utomlands och här hemma — rådde stor oro inom den mindre handeln, som befarade att bli uppslukad av de moderna jätteföretagen. Men det har visat sig, att varuhusen äro ganska svårskötta företag och att den köpande allmänheten mycket väl hittat vägen tillbaka till skickligt ledda specialbranscher. Förutsättningen för att enskild affärsverksamhet och kooperation skola kunna trivas vid varandras sida är fri konkurrens, som uteslutande tar sikte på allmänhetens intresse av goda varor och tillfredsställande betjäning och icke påverkas av politiska synpunkter. För staten gäller att i beskattningshänseende skipa full rättvisa och att icke bereda kooperationen några som helst förmåner. Den omfattande inlåningsrörelse som bedrives under kooperativa former utan kontroll från det allännas sida, saknar fullständigt motstycke inom den privata handeln och är, redan den, ett viktigt avsteg från en lojal konkurrens.

De av Sydsvenska Dagbladet uttalade betänkligheterna gentemot kooperationen hava sitt stora berättigande, om de ock ej på långt när ge någon fullödig bild av det verkliga faroläget. Det gäller att i tid göra detta fullt klart för sig, innan den åsyftade katastrofen är över oss och den fria svenska handeln helt ihjälslagits. Den av judefinansen så ömt protegerade kooperativa rörelsen går ännu så länge fram i lämpornas tecken för att icke onödigtvis irritera offren d. v. s. den svenska handelns män. Beträffande Sydsvenskans yttrande, att de med kooperationen i viss mån jämförbara "moderna jättevaruhusen" icke lyckats uppsluka den mindre handeln, kan ju detta vara sant så tillvida, att de icke helt lyckats så göra; men faktum kvarstår, att de i rätt så stor utsträckning lyckats uppsluka och underminera för den mindre handeln. Det förtjänar att bemärkas, att som nära nog mest hängivna lovsångare av "Rochdaleinternationalen" presenterar sig i detta ögonblick de judiska monopolsträvandenas pioniär inom svensk press Bonnierska Dagens Nyheter (l.), som på känt manér gör gällande att vårt land har anledning känna sig stolt över den ställning det intar inom den internationella kooperativa gemenskapen. Tidningen tillbakavisar strävt alla beskyllningar mot kooperationen att vilja skapa "konstlade monopol" och hävdar, att den i Sverige vunnit sin starka position "i fri konkurrens med övriga företagare" samt utan någon som helst gynnad särställning från statsmaktens sida — ett påstående, som dock i sanningens intresse måste tillbakavisas, då den som bekant särskilt i skattehänseende faktiskt varit gynnad med förmåner framför den fria svenska handeln. De hetlevrade sovjet-ryska kooperatörernas framställning vid Stockholmskongressen om den kooperativa internationalens engagemang i den judisk-bolsjevikiska kampen mot "det kapitalistiska samhället" vilken tyckes ha framkommit vid sidan av den officiella kongressledningens program, ger en aning om vart det hela syftar och vad dess öde en gång, när tiden anses mogen, kan

Östermalms Elektriska Affär
NYBROGATAN 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer,
Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor

Endast det bästa
erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.
Lider Ni av ledgångsreumatism, gikt ischias, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.
Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.
Öppet hela sommaren.
Förmånliga priser.
Medicinska
Bad- och Kuranstalten
Dir. Eskil Erlandson
Tel. N. 149 09.
DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

En teologie professor i sin prydno.

Den härskande judiska regimen här i landet har i många hänseenden ställt verkligheten och förnuftet på huvudet. Å de ansvariga, höga posterna i samhället finna vi snart som regel personer, vilka blivit "stora" mera på grund av sina markanta negativa än positiva egenskaper. I spetsen för den svenska nationalekonomien figurera personer av i ekonomiska ting klart antisvensk och internationell läggning, i spetsen för kyrkan och teologien tänkare av kosmopolitisk, i vissa fall klart antikristlig väsenart etc. etc. Att det under sådana förhållanden går utför som det gör på alla områden, är i och för sig intet att förvåna sig över.

Den man, vars bild vi här ovan återge, är teologie professorn, redaktören för Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, hr Torgny Segerstedt, som i dessa dagar är föremål för en alldeles särskild offentlig uppmärksamhet genom den ytterst nitiska verksamhet han utvecklat i sin tidning i avkristningens anda och intresse. Denna, som närmare beröres i vår ledande artikel i dagens nummer, visar, att hrr israeliter visste vad de gjorde, när de på sin tid utsågo docenten Torgny Segerstedt vid Lunduniversitet till professor i religionshistoria vid Stockholms högskola. Hr S. har visserligen tidigare dokumenterat seg som modern "vetenskaplig" forskare på det teologiska Gebietet. För att vara en verklig vetenskapsman fordras dock en god vilja att gå till grunden med problemen och söka sanningen. Detta ligger emellertid ej alls för religionshistorikern Segerstedt. Han excellerar nummer efter nummer i sin tidning i fraseologiska, skönlitterära utläggningar av dagens frågor, utan att någonsin göra den allra minsta ansats till att sakligt lägga dem till rätta. Han rör sig städse elegant och vältaligt ute i periferien, försiktigt undvikande att tangera spörsmålens centrala punkter eller att ge sin publik en aning om realiteterna. Såsom skicklig ordkonstnär är han farligare än de flesta andra svenska publicister i vår tid, då hans "konstnärliga" exposéer visat sig hava en rent förvånande förmåga att tillfredsställa t. o. m. sådana inom de bildade kretsarna, som eljest icke så lätt låta dupera sig av ord och fraser blott. Men han är tydligen just därför alldeles särskilt högt gouterad inom den judiska sfären, som han i dessa dagar berett ett det mest utomordentliga välbehag genom sitt "djärva" konstaterande av svenska folkets avkristning såsom ett redan fullbor-

komma att bli. Det är såsom vi tidigare framhållit icke någon tillfällighet, att den judiska storfinansens alla "nationalekonomiska" auktoriteter i vårt land f. n. helt äro inställda för den internationella kooperationen såsom "den mest ändamålsenliga formen av varudistribution". Under vilka former Vederbörande en gång i tidens snara fullbordan ämna låta annekteringen av "konsumenternas egen varudistribution" ske, därom akta de sig visligen att i förtid yppa något. Men att det en dag kommer att ske, försåvitt att utvecklingen i samhället skall fortskrida på de linjer som f. n. sker, därom råder icke det minsta tvivel. Men man får hoppas, att den djärva planen skall bliva uppenbar för vårt folk, innan det är för sent!

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

dat faktum, varom ingen vidare diskussion behöver förekomma.

Man får hoppas att "teologie" professorns påstående skola möta det svar från den ännu i själva verket visst icke avkristnade svenska allmänhetens sida som de förtjäna samt taga honom ur hans fatala villfarelse!

Det lagskyddade gycklet i "kristlig samvetsömhet".

De provokatoriska krafterna i vårt nutida Sverige neka sig intet ifråga om uppsluppen drift med den bestående ordningen och de kristna religionsvärdena. Vi veta, huru statsmakterna vid fattandet av sitt landsförrädiska beslut om avrustning passade på att direkt premiera det av vissa kretsar drivna gycklet i "samvetsömhet" genom att ställa "de samvetsömma" i en särklass för sig, varmed ju även avsågs att ytterligare undergräva det lilla, som hrr nedrustare i Alljudas sold lämnade kvar. Gycklet i "samvetsömhet" fullföljes med oförminskad energi, och senast har nu genom pressen gått ett meddelande att de religiöst samvetsömma värnpliktiga hållit kongress (på vems bekostnad), varvid beslutats avsända följande telegram till konungen:

"Kristna krigstjänstvägrarkongressen sänder Eders M:t sin undersåtliga hyllning med livlig försäkran om medborgerlig trohet och kristligt värnande om land och folk.

Hjelm. Hultman."

Sveriges regerande judiska "kultur"-dynasti firar 100-årsjubileum.

Vi presentera här bilden av den kosmopolitiska aerans grundläggare i Sverige, regerande judiska "kultur"-dynastien Bonniers förste på svensk grund, den för ett århundrade sedan till vårt land från Köpenhamn invandrade Adolf Bonnier. Den 11 augusti 1827 landsteg han i Göteborg med ett utvalt lager böcker. Som kommersen gick utmärkt, stannade han kvar i den svenska handelsstaden, där han snart upprättade en egen bokaffär och varifrån han grundlade omfattande bokhandels- och bokförlagsrörelse här i landet, som numera innehaves av hans broder Alberts son, Karl Otto, vilken fullständigat erövringen genom att lägga under sig även det svenska upplysningsväsendet samt med stöd därav upphöjt sig till "hemlig regent" här i landet vid sidan av herrarna Wallenberg. Herr Karl Otto Bonnier är, som vi veta som bäst i färd med att erövra under sin spira ytterligare ett antal givande grenar av den svenska handeln.

100-årsjubileet firades helt naturligt i Bonnierpressen, ehuru under tämligen diskreta former, tydande på, att dynastiens överhuvud, bokförläggaren, mångmiljonären Karl Otto Bonnier, för stunden icke är överdrivet angelägen att få synas offentligt. Men han borde kunna göra anspråk på stor offentlig uppmärksamhet, ty han är i verkligheten den officiellt erkända "kultur"-utvecklingens dirigent i Sverige i närvarande tid. Han har på ett ur Israels synpunkt heltvisst storartat sätt fullföljt sin släkts stolta traditioner som "kulturledare" och "reformator" av vårt svenska folk. Den illustra släkten, vars ursprungliga namn var Levy d'Arco Bonnier, invandrade till Danmark år 1802 från Frankrike, dit den på 1700-talet kom från Portugal. I Frankrike spelade den en mycket betydande roll i 1789 års stora "frihetsrevolution", vadan ju släkten har vissa traditioner för den "reformistiska" uppgift, den tagit sig an även här i landet, men som i senare tid avsevärt försvårats därigenom, att den svenska allmänheten begynt att vakna.

En "svensk" i förskingringen.

Bankiren Olof Aschberg, den judiska världsrevolutionens finansiär i Sverige, F. D. P:s o. de svenska kommunisternas höge beskyddare och "vän", har, tydligen med anledning av vissa fakta, som på sistone råkat komma i dagen rörande högstdensammes roll inom revolutionsrörelsen här i landet, känt sig manad att inför den "borgerliga" publiken kraftigt understryka sina varma svensk-patriotiska känslor. Det sker i en "krönika" i "Bonniers Veckotidning", daterad Biévres i juli, ehuru det visst icke är uteslutet, att den nedskrivits efter hans återkomst till "hemlandet". Att den på en gång "liberale" och "konservative" Karl Otto Bonnier ställt sin "Veckotidning" till kommunistiske ras-, tros- och själsfränden Aschbergs disposition för rehabilitering i just detta nu — det är ju ett uttryck av den rasfränderna emellan rådande solidariteten, som här naturligtvis måst vara alldeles särskilt hjärtlig, eftersom Karl Otto själv en gång i tiden, innan han nått sin nuvarande ställning som den "borgerliga" kulturens ledare i Sverige, inom socialistiska arbetarrörelsen spelade en roll motsvarande den, vilken Aschberg i dag spelar inom det bolsjevikiska lägret.

I sin krönika i det Bonnierska veckobladet, rubricerad "Svenskar i förskingringen", skildrar revolutionsbankiren de översvallande känslor av svenskhet, som behärskat honom under hans senaste vistelse ute i Frankrike och som sannolikt skola inge "Veckotidningens" från självständigt tänkande för länge sedan avvänjda publik den föreställningen, att revolutionens höga beskyddare i Sverige, bolsjeviske bankdirektören Olof Aschberg är den mest svensksinnade bland alla svenskar. Ur hans krönika må för roskull följande små utdrag ur mängden göras.

"Det är verkligen egendomligt, att vi svenskar alltid söka få något svenskt i utlandet. Själv äter jag intet annat bröd en spisbröd, vilket jag låter importera. Sedan är jag vanligtvis på jakt efter sill och svensk anjovis, kumminost törs jag knappt tänka på.. Är man här, tycker man om allt svenskt (hr Aschberg borde för alltid stannat i Frankrike!) Vi ha varit så glada och stolta, när vi här kunnat köpa ett svenskt fotogénkök, Elektrolux kylskåp o. en dammsugare samt en glacemaskin av Huskvarna tillverkning. Nu drömmer min fru om en svensk separator.... Kaffet smakar här inte så gott som det gör hemma, min fru påstår, att det beror på bränningen och att även kvaliteterna äro bättre hemma..".

Det citerade kan ju vara nog för att visa den svenska revolutionsfinansiären Olof Aschbergs starka svenskhetskänslor nu senast ute "i förskingringen". Den, som någon smula känner bemälde israelits roll i strävandena att smutskasta, håna och omstörta allt vad svenskt är och heter här i landet, måste ju frapperas av de referade svenskhetsbetygelserna i Bonniertidningen, men som sagt de hava sin naturliga förklaring! Men vad säger bankirens eget organ, Folkets Dagblad Politiken, och hans trogna unga revolutionärer på svensk mark om slikt lovsjungande av "a l l t s v e n s k t". Äro ungdomarna i F. D. P. och kommunistiska partiet månne i stånd att följa den allra senaste Aschbergska galoppen?

Wallstreet storspekulerar i "Sacco-Vanzetti"

Att Alljuda ej heller skulle försumma att utnyttja slagnumret "Sacco-Vanzetti", varmedels en stor del av såväl Nya som Gamlavärlden satts i en rätt så imposant gungning, till en extra grandios spekulation på börsen, var ju endast en naturlig sak. Dylika tillfällen tagas alltid noga i akt av Den Gyllene Internationalens herrar. Newyorks Wallstreet har också i dessa dagar varit skådeplatsen för en av de mest "storartade spekulationsmanövrer i baisse, som på länge skådats i denna den judiska världsfinansens sköldborg. Dagen efter bekantgörandet av dödsdomens över Sacco och Vanzetti uppskjutande kastades massor aktier och obligationer till ett värde av många miljarder ut i marknaden under fullkomligt panikartade former med det resultat, att noteringarna hela listan igenom föllo från 5 till 25 poäng.

Det bestående sambandet mellan "Börsens herrar" och den stora "världsopinionens" för Sacco-Vanzetti ledare belyses på ett intressant sätt av Wallstreetherrarnas här omnämnda stora aktion i frågan. Enligt meddelandet från Newyork om den inträffade "våldsamma" baissen "upplöstes många miljoner dollars pappersprofit, som intjänats under de senaste månadernas ihållande uppgångstendens, plötsligt i intet". Skenbart ja! I verkligheten hade naturligtvis börspapperen kvar sitt reela värde t. o. m. i spekulationsfeberns mest heta timmar. Vad som skedde var, att den väldiga spekulationens ledare genom utkastande av väldiga aktieposter i marknaden samt avsiktligt åstadkommande av panikstämning lyckades få den stora allmänheten att i stor utsträckning göra sig av med olika värdepapper, vilka samtidigt uppköptes av storspekulanternas otaliga agenter till underpriser. Finansjudarna i Wallstreet ha genom sin baisse i Sacco-Vanzetti gjort en dunderkupp, vars innebörd huvudsakligen består däri, att börspapper till miljoners värden under baissen överflyttats på deras händer för att så under nästa arrangerade hausse säljas till "den spekulerande allmänheten" till onaturligt uppdrivna "toppvärden".

Privatkapitalets roll i Sovjet-ryssland.

Nära hälften av alla industriarbetare sysselsatta i privat tjänst!

I propagandan för den judiska världsrevolutionen plägar det heta, att denna avser privatkapitalismens avskaffande samt att i Sovjet-Ryssland, det stora föregångslandet, all dylik praktiskt taget utrotats till "det arbetande folkets lycka och välsignelse". Så mycket veta vi emellertid i dag, att en betydande del av den i revolutionens namn beslagtagna egendom i Ryssland, som förut tillhörde den ryska borgareklassen, övergått i de judiska kommissariernas samt deras storfinansiella beskyddares och vännens fickor. Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum o. de andra "revolutionshjältarna" komma numera i personlig förmögenhetsställning närmast intill Amerikas miljardärer sådana som Rockefeller, Ford m. fl. Beträffande privatkapitalismens påstådda utrotande inom själva Ryssland är detta i själva verket ej heller någonting annat än en agitationslögn, som Israels revolutionsagenter frikostigt bestå sig med i sina strävanden för alla andra folks "frigörelse". En föreställning om det verkliga läget i Sovjet-Ryssland får man av en nyligen vid ett sammanträde i kommunistiska akademien i Moskva avgiven redogörelse för privatkapitalets nuvarande roll inom Sovjetunionens industri och lanthushållning. Vi återge därur följande:

Privatkapitalets insats i produktionen är i verkligheten betydligt större än vad den officiella statistiken visar. Privatkapitalet finnes investerat såväl i den privata censusindustrin — d. v. s. företag med mekaniak utrustning, sysselsättande minst 16 arbetare eller företag med minst 30 arbetare, men utan sådan utrustning — som i en mängd mindre industriella företag samt slutligen i pseudokooperativa företag.

Särskild uppmärksamhet förtjäna dessa sistnämnda företag, som driva rörelse under namn av industriella kooperativer och därvid använda lejd arbetskraft. Sålunda utgjorde endast inom 34 proc. av samtliga kooperativa företag de lejda arbetarna en femtedel i förhållande till antalet föreningsmedlemmar, medan inom övriga kooperativa företag antalet lejda arbetare var större än antalet medlemmar. Minst 50 proc. av samtliga såsom hemslöjd drivna industriella kooperativer kunde rubriceras såsom privatkapitalistiska. Om de kooperativa företagens produktion av industrivaror uppskattades till 6,6 proc., skulle följaktligen 33 proc. av produktionen härstamma från privata företag. Om vidare den privata kapitalistiskt drivna industrins insats i produktionen beräknades till 7,3 proc., skulle de privata företagens produktion uppgå till sammanlagt 10,6 proc. av industrins totalproduktion och ej till 3,4 proc., som förut antagits. Vad särskilt angår produktionen av konsumtionsvaror falla 17 proc. av produktionen på privatföretag av kapitalistisk typ och 15 proc. å privatföretag av kollektiv typ, alltså sammanlagt 32 procent av produktionen.

Antalet arbetare, sysselsatta vid de privata företagen, uppgingo till 900,000, motsvarande omkring 18 procent av samtliga industriarbetare. Därtill komma arbetarna vid företag av kollektiv typ, utgörande omkring 28 proc. av samtliga industriarbetare. Sålunda voro nära hälften eller 46 proc. av alla industriarbetare sysselsatta i privat-tjänst.

Av det i Sovjetunionens industri investerade kapitalet ägdes 12 proc. av privatpersoner och ensamt inom konsumtionsvaruindustrin härrörde 21 proc. från privatpersoner. För närvarande torde omkring 550 milj. rubel, tillhörande privatpersoner, finnas investerade i industrin, mot 430 milj. rubel den 1 okt. 1925. Privatkapitalet har visserligen förlorat terräng under konkurrensen med de kooperativa statsorganen, men dessa förluster hade kompenserats genom ökning av de privata företagen av kapitalistisk typ, så att privatkapitalet i stort sett förstärkt sina positioner.

På landsbygden förekommer privatkapitalismen i form av större bondejordbruk, som använda lejd arbetskraft, samt pseudokooperativa lantbruk. En annan art av privatkapitalismen är utarrenderandet av lantbruksmaskiner och dragare. Inom den första kategorin falla 2 procent av alla bondebruk med dispositionsrätt över 11 proc av åkerjorden. Till den andra kategorien kunna räknas 28 proc. av alla kollektiva jordbrukssammanslutningar. Den tredje kategorien slutligen ger genom sin verksamhet en inkomst motsvarande omkring 5 proc. av all inkost från Sovjetunionens jordbruk. På det varuöverskott, utöver producenternas konsumtion, jordbruket lämnade från sig, komma icke mindre än 26 proc. på nyssnämnda tre kategorier.

Strindberg om kristendomen.

August Strindberg, vår store tänkare och diktare irrade med sin ande länge omkring i världsrymdens dunkel tills han omsider fann sig själv och Sanningen. I sina senaste böcker uppträdde han som en varm försvarare för kristendomen mot dess belackare. Vi citera därur följande:

Swedenborg fann aldrig någon motsägelse mellan vetenskapen och religionen; liksom Pytagoras skådade han lagstiftaren i lagarna, upphovsmannen i verket, Gud i naturen, historien och människolivet. Den modärna dekadansvetenskapen, som dock fått mikroskopet och teleskopet, ser ingenting, men iakttager bara blåsor och snärtar, fläckar och streckar, och när den gör slutledningar, äro de bara dumma eller falska. Newton, Leibniz, Kepler, Swedenborg Linné, de största, voro fromma, gudfruktiga män. Ödmjuka och renhjärtade fingo de skåda Gud, under det våra dekadenter bara fingo se en apa uppvaktad av mikroskopisk ohyra. Att vår vetenskap råkat i disharmoni med Gud bevisar, att den är pervers.

•

Om du förföljes av olyckor, utan att ditt samvete förklarar dem som förtjänta, så tag dem med ro, anse som en ära att bestå prövningen, och det kommer en dag, då det vänder sig till ett bättre. Då kanske du upptäcker att olyckorna voro välgärningar, eller åtminstone tillfällen att öva din bärkraft. Avundas ingen, du vet icke vad den avundade går och gömmer på, som du icke vill äga, om det följde med bytet.

•

När man genast följer begäret, så medför ju känslan av ett visst tvångs upphörande en förnimmelse av frihet, befrielse. Denna lustkänsla fatta vi nästan som en belöning, och sluta därav att vi handlat rätt, när vi kastade benet åt den skällande hunden. Men hade vi underlåtit att ge hunden, så hade han icke fått vanan, och vi skulle stolta gå vägen fram i medvetandet att icke ha böjt oss för djuret, när vi mutade det till tystnad. Lustkänslan hade blivit förbytt i seger; och maktförnimmelse är förmer än vällust. Kryp aldrig för djuret, då får du det över dig; att kuva ett olovligt begär, blir som att dra upp uret; fjädern krymper så han gnisslar, men han drar då först. Spar din kraft åt dig själv, då segrar du i livets strid över dina fiender, och det är högsta lust; slösa icke med din mannakraft, ty det är med den h o n kommer att kuva dig.

•

I en kristen stat är det vanvett att låta hedningar sitta i spetsen, som lärare, uppfostrare eller befäl i armén; det är icke tolerans, det är dumhet, det är bocken som trädgårdsmästare, det är fienden i fästningen, det är feghet för opinionen, svagheten bara. Det kommer en dag, då kristen blir en hederstitel, ett adelsbrev: jag är kristen människa betyder: jag är romersk medborgare; och den som vågar kalla sig hedning eller ateist skall anses som ett dumhuvud, eller en gammalmodig åsna, en konservativ, reaktionär bakåtsträvare.

•

Utvecklingsherrarne säger att kristendomen är gammalmodig och ligger bakom oss. Nej, kristendomen ligger över allt, bakom oss — vid — sidan — framför — oss. Hedningar av alla slag skapade verkligen sina gudar själva efter sitt beläte, men med kristendomen kom den transcendenta guden och uppenbarade sig för människorna, dem med god vilja som kunde fatta honom. Därför är kristendomen världshistoriens början, mitt och slut "från och till vilket allt strömmar", som Hegel säger.

•

Jag böjer mig på försök för "korsets galenskap" då erfarenheten har lärt mig, att visdomen endast kan absorberas av ett ödmjukt sinne och att lydnad är mer än offer. Min ständiga bön har på sistone varit att få komma i gott sällskap, som kunde lyfta mig, och slippa dåligt, som åtminstone underhåller en skadlig förbindelse med de lägre planen. Det är väl mitt fel, så att de som söka mig leta mitt gamla jag, och när de icke finna detta, tro de att jag icke finns

En ny vapenvila sluten mellan Stalin och oppositionen.

Åter ha telegrambyråerna kunnat meddela om en träffad uppgörelse mellan Stalin o. den av honom ledda majoriteten inom kommunistpartiet i Ryssland å ena sidan och "oppositionen" under ledning av Trotskij-Bernstein och Sinovjev-Apfelbaum å den andra. Allt tyder emellertid på att ingångna överenskommelser endast är en vapenvila mellan de om makten kämpande fraktionerna eller rättare sagt ledarna inom sovjetstaten, vilken i ordningen kunna vi ej säga. Den utsända kommunikén från sovjetryska kommunistpartiets centralkommittés och centralkommissionens i dagarna hållna gemensamma plenarsession i Moskva tyder på att Trotskijs och Sinovjevs "underkastelse" icke är alltför mycket värd. Där upplyses nämligen, att oppositionsledarna accepterat kompromissen "först sedan plenarsessionen funnit sig nödsakad att till grund för diskussionen lägga en resolution av Trotskijs och Sinovjevs avlägsnande ur centralkommittén". I kommunikén karaktäriseras överenskommelsen såsom "i viss mån ett steg till partiets enande" samtidigt om fastslås, att oppositionens förklaringar äro otillräckliga i betraktande av föregående analoga utfästelser av oppositionsledarna, vilka aldrig uppfyllts.

Man kan alltså ej undgå det intrycket, att den "uppgörelse", som nu träffats, är en vapenvila av liknande slag som de mellan resp. parter vid en mängd tidigare tillfällen ingångna. Stalin och hans anhängare hava icke heller nu vågat taga striden på allvar med den Trotskij-Sinovjevska oppositionen, som tydligen alltjämt har de mäktiga judiska sfärerna bakom sig och på vars ledares huvuden den allt fortfarande icke vågar att kröka ett hår. Oppositionsgruppen Trotskij-Sinovjev har därtill vid sin sida tvenne samverkande oppositionella grupper, "De femtons grupp", ledd av Smirnov och Sopernov samt den s. k. buffertgruppen med fru Kasparov i spetsen, vilka även utveckla en intensiv verksamhet för erövrande av proselyter från den Stalinska majoriteten. Sedan år tillbaka har kraftmätningen pågått mellan Stalin och "Den samlade oppositionen" och ideliga kompromisser hava träffats, men tydligt är, att i längden kan icke detta tillstånd fortvara. Förr eller senare måste det komma till ett avgörande. Antingen definitivt samförstånd mellan de begge riktningarna eller definitiv seger för den ena eller andra. Vilken den slutliga utgången skall bliva torde i dag svårligen förutses. Inom politiken i Sovjet-Ryssland spelar helt visst i detta nu en mängd tämligen oberäknade faktorer in.

FOLK-TEATERN.

(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.

Carl-Gerhards Sommarrevy

Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODÉONTEATERN

(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.

Förlåt men hur var namnet?

Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER

Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.

För Fulla Segel.

Den stora publik- o. skrattsuccésen
Sjömansliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/212. Bilj. fr. 6.
Finnboda 3 Filler.

INGEN behöver känna sig besviken,

som köper RADIUMS FRUKTSALT. Är erkänt att vara marknadens mest välsmakande fruktsalt.
Ensam tillverkare A.-B. Radiumfabriken, Stockholm.
Säljes endast i originalflaskor à 2:50 pr 1/1 fl.
2 fl. sändes franko över hela Sverige.

Intag Edra kaffefrukoster på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri. Sommarverandan rekommenderas.
DANS TISDAG OCH TORSDAG.
Metropol
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN

Fredagen den 19 Aug. 1927.

DRICK HEMBRYGGERIETS Pilsner-Öl KLASS II
HEMSÄNDES ÖVERALLT. TEL. 7247, SÖ 33164.

Statsskickets ordnande närmast efter 1809.

(Forts. fr. sid 1)

holm utse tio representanter, Göteborg tre, Norrköping, Karlskrona, Gävle, Uppsala, Malmö, Kalmar, Västervik, Västerås, Uddevalla, och Visby vardera två, andra städer samt Falu bergslag, som räknades som stad, vardera en. Detta var maximum av ombud; de städer, som fingo välja mer än en riksdagsman, kunde ånöja sig med en, och mindre städer kunde, om de ville, förena sig om en gemensam riksdagsman. Valrätt till borgarståndet ägde blott verkliga borgare, som av magistraten antagits till näringsidkande borgare, samt fjärdepartsägare i Falu bergslag. För valbarhet fordrades att minst tre år hava haft valrätt eller tillhört stadens magistrat. I Stockholm skulle tre av riksdagsmännen vara magistratspersoner, två grosshandlare, en fabrikör, en minuthandlare och tre hantverkare, således fullt utbildad intresserepresentation. Varje klass, exempelvis minuthandlarnas klass, valde femtio elektorer för utsende av klassens antal riksdagmän; samtliga stadens elektorer utsågo däremot de tre riksdagsmännen bland magistratens medlemmar. Var persons röstetal beräknades efter skatt till staden. Borgarståndets talman och vice talman utsågos av konungen. Den stad, vars riksdagsman blivit talman fick rätt välja ännu en riksdagsman.

Bönderna valde, såsom förut, en riksdagsman för vart härad, men flere härad kunde enas om gemensam riksdagsman. Valrätt tillkom den, som hade laga fasta å hemmansdel ävensom kronoåbor. Var en hemmansägare adelsman, borgare i stad eller rikets tjänsteman, saknade han valrätt för bondeståndet. Varje socken utsåg en elektor o. häradets elektorer sammanträdde inför domhavanden, varvid varje elektor hade röstetal efter hela sin sockens sammanräknade hemmanstal. Konungen utsåg ståndets talman, vice talman och sekreterare, vilken sistnämnde plägade hava stort inflytande på ståndets beslut.

Allmänna villkor för riksdagsmannaskap voro att vara svensk man; hava fyllt 25 år; att ej vara ställd under förmyndare; att ej vara i konkurs; att äga medborgerligt förtroende; att ej vara dömd förlustig rätten att få föra andras talan inför rätta; att ej hava varit dömd för nesligt brott och slutligen att tillhöra den evangeliskt lutherska eller reformerta trosbekännelesen. Vald riksdagsmans arvode betalades av hans valmän, som för varje val bestämde beloppet. En för duktighet känd riksdagsman i bondeståndet representerade en gång ända till 27 härad och hade därigenom högre arvode än våra dagars riksdagsmän. Talmännen voro de enda riksdagsmän, som staten avlönade.

Konungen öppnade riksdagen med trontal, varefter upplästes berättelse över vad sig i riket tilldragit sedan senaste riksdag. Statsverkspropositionen inlämnades 14 dagar därefter, varmed riksdagen ansågs började. Riksens ständer ägde rätt vara samlade tre månader; en gång varade en riksdag ett o. ett halvt år. Statsråd, som ej var riksdagsman, fick ej yttra sig i riksdagen. Vid skiljaktiga beslut, då två stånd stodo mot två, ägde ej gemensam omröstning rum, utan ärendet hänsköts till förstärkt utskott, som ej blott föreslog sättet för lösning av frågan, utan avgjorde densamma å ständernas vägnar. I grundlagsfrågor fordrades enstämmigt beslut av alla fyra stånden.

Tryckfrihetsförordningen av 1810 var av grundlags natur. Bestämmelsen om jury, en utländsk inrättning, oförmögen att åstakomma rättvisa, infördes 1815. Den utländska juryn hade vid sin tillkomst den svenska nämndemansinstitutionen till förebild, men blev en vrångbild av häradsnämnden, som vi saknat anledning återimportera. Indragningsmakten infördes vid 1812 års riksdag på olagligt väg genom påtryckning från kronprinsens sida; frågan hade såsom varande av grundlags natur bort behandlas även vid nästa riksdag. Hovkanslern fick rätt att efter behag indraga tidningar och periodiska skrifter, och regeringen kunde förklara hinderlöshetbeviset förverkat. Indragningsmakten avskaffades vid 1844—1845 års riksdags. — Enligt tryckfrihetsförordningen skulle den verkliga utgivaren anmälas vid uttagande av hinderlöshetsbevis på det uppgift å hans namn skulle finnas i händelse av åtal. Det var Lars Johan Hierta, som, fastän han utgav sig för en frihetens o, en lagens väktare, begynte kringåendet av lagen genom att anmäla till myndigheterna såsom utgivare falsk person, en "ansvaring", som får bära risken, men ej är den verklige utgivaren, huvudredaktören. En del ansvarslösa och mindre nogräknade chefredaktörer begagna sig alltfort av Hiertas bondadvokatyr, och märkvärdigt nog har åklagarmyndigheten ej ingripit i dylika fall mot de ansvarslösa, vilket är skada, ty därigenom har tryckfrihetsförordningen blivit sämre än lagstiftaren gjort den, och lagens bestämmelse att huvudredaktören är ansvarig har genom lagvrångare de facto satts ur funktion.

De s. k. konstitutionella stadgarna antogos vid 1809 —1810 års riksdag och äro kungaförsäkran, ansvarighetslagar för statsrådets ledamöter och för banko- och riksgäldsfullmäktige samt instruktioner för justitieombudsmannen och statsrevisorerna.

Den för hertigen av Augustenburgs manliga efterkommande bestämda successionsordningen av 1809 eftertr. 1810 av en successionsordning för Jean Babtiste Jules, furste av Ponte Corvo. Bernadotte var döpt med det enda förnamnet Jean. Som han hade en bror, som ävenledes hette Jean, kallade han sig för att skilja fr. denne, för Jean Babtiste. Senare antog han ytterligare förnamnet Jules, och adopterad av Carl XIII, fick han namnen Carl Johan. Svenska tronen är ärftlig på manssidan efter förstfödslorätt bland furstens av Ponte Corvo efterkommande. Konung, tronföljare och den av tronföljarens söner, som är närmast till tronen, äro myndiga vid fyllda 18 år. Arvfurste mister arvsrätten, om han ej bekänner den rena evangeliska läran; om han blir regerande furste för utländsk stat utan konungens och riksdagens samtycke, om han gifter sig utan konungens samtycke eller — om också med konungens samtycke — med enskild svensk eller utländsk mans dotter. Juris professor Reuterskiöld, rätt självfrånvarande såsom sakkunnig i skolfrågan, hade däremot, vistandes inom sitt eget vetenskapsområde, otvivelaktigt rätt uti hävdandet av att vår nuvarande kronprins är gift med enskild mans dotter, och motsatta påståendet har påpeligen dikterats av juridiskt vetande. Riktigast och tämligen enkelt hade varit att ändra grundlagen så att hindret bortfallit. När det rasbiologiska vetandet slagit igenom, kanske paragrafen ändras därhän, att arvfurste förlorar arvsrätten genom giftermål med annan än enskild svensk mans dotter. För landet vore det en vinning, om konungahuset i sig upptoge så mycket som möjligt av nordiskt blod, så att det så småningom även till rasen bleve övervägande svenskt. För vetenskapen skönjes allt klarare, att känslor och uppfattningar i mångt och mycket dikteras av rasen, mer än man tillförne trott, och för en konung skulle kronan på hans hjässa måhända bäras lättare, om han även genom ärftligt påbrå intuitivt kunde känna som det folk, han är satt att regera över.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
HALMSTAD. Grand Hotel.
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
KALMAR. Stadshotellet.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
LINKÖPING. Frimurarehotellet.
ÖREBRO Stora Hotellet.
LUND. Grand Hotell.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

REST. PIPERSKA MUREN
SCHEELEGATAN 14 (mitt för Rådhuset)
Under sommarmånaderna
Park- och Terrass-servering
OBS.! Busslinje Nr 2.

Landsortsbilister!
Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar
KARLSSON & NILSSON
MEKANISKA VERKSTAD
Tegnergatan 45,
STOCKHOLM. Tel. Norr 23325.
Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.
Noggranna arbeten till humana priser.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Ombud och Prenumerantsamlare
för NATIONEN
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN, Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk Kinesisk-Japansk-Sovjet Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller från firm. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Prenumerera på NATIONEN.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8.
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost 1/9—1/2 Middag 1/2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Brattsystmets egen bankruttförklaring.

(Forts. fr. sid. 1.)

och visar, vart den Brattska nykterhetspolitiken under husen Wallenbergs och Bonniers auspicier i praktiken leder. I socialstyrelsens omnämnda rapport hette det bl. a.:

Aldrig någonsin har antalet internerade alkoholister varit så högt någon sommar som i år.

Enligt de i socialstyrelsen nu föreliggande uppgifterna voro vid halvårsskiftet icke mindre än 306 personer intagna å rikets alkoholistanstalter, vilket betyder att samtliga allmänna alkoholistanstalter för män, utom specialanstalten å Svartsjö, äro överbelagda.

Den högsta toppsiffra, som hittills nåtts, inträffade den 15 januari 1926 med en beläggningsfrekvens av 308, alltså endast 2 personer mer än den 1 juli i år. Men frekvensen vid halvårsskiftet i år är så mycket märkligare som annars vid denna tidpunkt en avsevärd nedgång i alkoholistantalet brukar förekomma. Den 1 juli 1926 uppgick sålunda antalet internerade till blott 267 och tidigare har siffran varit lägre.

Med en sådan hög beläggning som 1 juli i år har den nominella vårdkapaciteten överskridits med nästan 30 procent. Man balancerar nu således som en gång tidigare på toppbelastningen, men ett dylikt labilt jämviktsläge är icke i längden hållbart. Antingen måste man tvingad av de begränsade resurserna, gallra bland ansökningarna om inträde å anstalterna — ransonerad alkoholistvård med därav följande svåra olägenheter för nykterhetsnämnderna, försvagad auktoritet gentemot deras klientel, faror för alkoholisternas närstående o. s. v. — eller ock sörja för att öka möjligheterna att bereda vård åt dem, som behöva omhändertagas.

Nationaltemplarordens organ "Templar-Kuriren" betecknar med full rätt denna socialstyrelsens rapport som en bankruttförklaring från motboksystemets sida Gentemot ett uttalande i "Alkoholen och samhället", det svenska spritransoneringssystemets programskrift, att "blott dr Bratts system finge träda i funktion och visa sina verkningar, skulle resultatet bli ett kraftigt tillbakaträngande av detta missbruk", erinrar "Templar-Kurijren" om, att systemet i fråga nu haft tillfälle att verka i cirka 10 år, varpå tidningen skriver:

Men den utlovade effekten dröjer att infinna sig. Det är sant, att antalet fylleriförseelser nedbragts, men drinkareasylerna avfolkas icke. Tvärtom, deras kundkrets synes tämligen konstant tillväxa. Tillsvidare ha vi nått rekordet, rapporterar socialstyrelsen.

Det bör blott tilläggas, att siffran 306 — de å alkoholisthemmen intagna — icke ens tillnärmelsevis anger antalet alkoholister i landet.

Tusenden enbart i Stockholm skulle behöva vård å drinkareasyler, men plats finnes icke. De s. k. ungkarlshärbergena ha i regel blott förnupna män bland sin kundkrets. De sitta icke på drinkarehemmen, men de borde göra det. Detta blott som exempel på eländets omfattning.

Beträffande det Brattska systemets värde ur nykterhetssynpunkt borde det efter socialstyrelsens nu lämnade upplysningar icke längre råda något tvivel. Dessa bekräfta tillfullo de ganska samstämmiga omdömen om detsamma, som på sin tid gjordes i Nationen av den svenska nykterhetsrörelsens mest framskjutna män, o. utgöra en kraftig maning till alla vänner av en sund utveckling av nykterhetssträvandena i vårt land att gripa verket an — ingen tid att förlora! — samt gå i författning om skapandet av ett annat, ur nykterhets- och allmän moralisk såväl som statsekonomisk synpunkt fullt hållbart system.

Den landsskadliga kapitalexporten bör stävjas!

(Forts. fr. sid 1)

la sig för att vara den allrådande storfinansen till lags.

Men varför är då storfinansen själv så genstörig och omöjlig, när det gäller vårt nationella arbetes oavvisliga behov av billigare levnadsförhållanden? Varför vill den icke medverka till billiga hyror, vilka ju dock lära vara att någon mån vänta genom den tillfälliga och ringa överproduktion av hyreskasernerr, som just nu förekommer i Stockholm? Svaret på dessa frågor är, att storfinansen helt enkelt icke vill släppa ifrån sig den rikligt givande kapitalmjölkningsko, som "världens högsta hyror" o. därpå grundade inteckningar utgöra; ty skulle den det, då förefunnes snart ingen möjlighet till sådan "kapitalexport", åt vars "frihet" de upphöjda andarna i vårt land nu glädja sig över lag såsom utgörande deras kanske allra värdefullaste arvedel av detta urgamla land, vars invånare de redan utsugit rätt så grundligt, men som de nu bereda sig på att utsuga än "rationellare", intill rot och märg.

Emellertid är det en på samma gång vemodig och kostlig syn att se akt på, med vilka medel Israels utskickade i pressen söka bemantla den till icke mindre än 130 miljoner kronor under första halvåret 1927 uppgående kapitalexporten ell. rättare sagt den kapitalflykt, med vilken man nu vill ytterligare betvinga vårt land. "Världens främste nationalekonom" professor G. Cassel i Svenska Dagbladet framställer på sitt vanliga sätt allsköns vaga, obestämda tankar och påståenden samt de mest halsbrytande slutsatser, uppställda på jämförelse med England. Han låtsar icke om, att i England kapital och guld från all världens länder och egna världsbesittningar accumulerats sedan århundraden, långt utöver vad som varit nödvändigt för att tillvarataga landets egna naturtillgångar. Att härmed jämföra våra blygsamma svenska förhållanden kan ej betecknas annorlunda än som rent bedrägeri.

Professor Heckscher liksom också den unge "svenske" "nationalekonomiske" professorn Bertil Ohlin i Köpenhamn, våga sig visserligen icke lika långt ut på linan. Den förre vill emellertid, uppriktigt nog, genom kapitalexporten göra oss delaktiga av världens genom kriget uppkomna "allmänna svårigheter", medan han samtidigt råkar tala om, att den egentliga orsaken till exporten av svenska folkets välbehövliga finanskapital är bättre "förräntning" av kapitalet för de exporterande bankernas egen räkning. Den senare, herr Ohlin, förefaller rentav generad över resultatet av det hela, och anser "klokast att lämna saken åt sig själv."

Doktor Dahlén vid Gasaccumulator, en av vårt näringslivs främste, har såsom orsak till kapitalflykten ansett sig böra anföra osäkerheten i avseende på våra arbetares lönepretentioner, vilka skulle göra vår egen industri alltför riskabel. Men herr Dahlén synes bortse ifrån, att arbetarna själva dela den allmänna osäkerheten, exempelvis genom levnadskostnadernas fluktuerande och stegring, vilken osäkerhet i hög grad har sin orsak i det härskande kapitalistjobberiet. Häradshövding Kinander anser, att Sverige bort lägga sig till med ett visst mått av internationalitet (intet ont i det), men han betonar nödvändigheten av försiktighet vid "exporten".

Försiktigheten bjuder enligt vår mening någonting ännu mera. Den bjuder vårt svenska folk att på allt sätt hålla ögonen öppna åt alla håll och icke minst då det gäller de omständigheter, som gjort det möjligt för storfinansen att suga åt sig stora "besparingar" att "exportera", medan vi själva lida brist på rörelsekapital och i fortsättningen — om den judiska skumplöjningen inom vårt land får fortgå — hotas med ett ännu olidligare beroende och den mest fullkomliga nationella utarmning.

Z.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5098 Norr 5699.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 33. Fredagen den 26 Aug. 1927. Årg. 3

Bernadottes politik.

Då Bonaparte sökte göra sig till diktator i Frankrike, hade han Bernadotte, icke till hätskaste, men inflytelserikaste motståndare. Republiken såg i Bernadotte sitt kraftigaste stöd, och i klubbarna i Paris höll denne mycket uppmärksammade, av sydländskt glöd burna brandtal för det republikanska styrelsesättets företräden. Bonaparte samarbetade med presidenten i direktorialregeringen Siéyes, som gav Bernadotte, då (1799) krigsminister, avsked på grått papper på grund av allt för renodlat republikanskt tänkesätt. Bernadotte, nästan den ende, för vilken Bonaparte hyste respekt, skulle säkerligen, om han velat och ansett det klokt, kunnat hindra statsvälvningen av den 18 brumaire, och innan Napoleon utförde sin statskupp och svingade sig upp till republikens förste konsul, en etapp på vägen till kejsarstolen, bekvämade han sig at avlägga en av räddhåga dikterad visit hos Bernadotte med förfrågan, huru denne tänkte ställa sig vid en eventuell maktförskjutning. "Jag tänker såsom privatman förhålla mig neutral", svarade Bernadotte, "men om regeringen kommenderar mig till republikens försvar, kommer jag att gå lös på vem det vara månde". Regeringen gav ingen sådan order, och Bernadotte förblev overksam. I förhållandet till Napoleon förhöll han sig tillknäppt hövlig och lät Napoleon förstå, icke genom ord, men hållning, att Bernadotte, till egen person en självgjord man, dock icke älskade uppkomlingar på kejsartroner eller trodde på en dylik trons bestånd mer än för tämligen begränsad tidrymd. Den Bonapartska posen, känd från otaliga porträtt, drog Bernadotte överlägset, men nästan omärkligt, på munnen åt, och den hypnotiserande gesten med de beslöjade ögonen och ena handen till hälften lyft, som Napoleon begagnade sig av, då han inspekterande red utefter fronten i karriär strax före drabbningen, hade Bernadotte, den okonstlade gascognaren, i sitt stilla sinne roligt åt. Bernadotte besatt i hög grad den aristokratiska egenskapen, varifrån han nu ärft den, att kunna utan Gebärder och brytande av hövlighetens former samla glödande kol på antagonisters huvud, och för en uppkomling, isynnerhet i kejsarmantel, finnes det intet kraftigare eller mer respektingivande piskrapp. Redan vid första sammanträffandet hade Bernadotte genomskådat Bonapartes streberfasoner: "Jag har sett en ung män om 26 eller 27 år, som vill giva intryck av femtioåring — det bådar intet gott för republiken!" Bernadotte hade även rent personligt skäl för sin åsikt om Napoleon, som ej uppfört sig korrekt mot sin förutvarande fästmö, Désirée Clary, nu madame Bernadotte, utan övergivit henne, som han dock höll av, för att i spekulationssyfte gifta sig med änkan Beauharnais, av kreolsk börd och betydligt äldre än han själv. I detta sammanhang kan framhållas, att madame Beauharnais' son i första giftet, Eugène, var far till Oscar I:s gemål, den ädla drottning Josefine, konungarna Carl XV:s och Oscar II:s mor. Då Eugène Beauharnais var av borgerlig härkomst, skulle kronprins Oscar, sedermera Oscar I, genom giftermål med denne enskilde mans dotter enligt grundlagens bud rätteligen hava förlorat arysrätten till svenska och norska kronorna. Eugène Beauharnais blev visserligen av sin styvfader Napoleon utnämnd till hertig av Leuchtenberg, men därmed var han i börd icke mer än hertig d'Otrante, Napoleons adlade polismästare Fouché, och knappast jämnbördig med en ordinär svensk friherre eller ens med den välborna svenska hovfröken Ebba Munck, som Oscar II ej tillät bli kunglig prinsessa; och om det fallet inträffade, att en manlig medlem av kungahuset inginge äktenskap med en fröken av den nu i Sverige levande ätten d'Otrante, vore det nog svårt att uppleta någon tjänstvillig juridisk expert som vågade hävda, att arvsrätten till kronan därmed ej gått förlorad. Då kronprins Gustaf Adolf är ej mindre än den 2:e i ordningen av Bernadotteska kronprinsar som förmält sig med enskild, utländsk mans dotter, frågas, alldenstund det är vådligt för ett rike, att grundlags klara bud åsidosättas, varför ej i stället grundlagen ändras, så att det, som nu är grundlagsvidrigt, blir lagligt: "Land skal' med lag byggas", var Carl XV:s, Eugène Beauharnais' dottersons, vackra, ur Upplandslagens ingress hämtade valspråk. Från svenska riksdagens sida skulle grundlagsändringen sannolikt ej möta opposition, varför förhoppningen ställes på en snar kungl. proposition om retroaktivt verkande grundlagsändring i berörda hänseende.

Svenskarna voro nog naiva tro sig hava smickrat kejsar Napoleon på två olika sätt: först genom att avsätta hans halsstarrige motståndare Gustaf IV Adolf och därefter genom att utse en av hans marskalkar till svensk kronprins. Man trodde orlktigt, att Bernadotte var en persona grata hos

(Forts. å sid 4.)

Sacco-Vanzetti-affärens innebörd.

Knappast sedan Dreyfusproprocessens dagar ha mänsklighetens lidelser i den grad satts i svallning som nu senast i Sacco—Vanzettiaffären. Förklaringen till den enastående manifestationen av världsopinionen till förmån för de dömde var i begge fallen, att det rörde sig om judar, som av de borgerliga samhällenas rättsinstitutioner blivit dömda. Liksom Dreyfus, som enligt Drumont slutligt frikändes på grundval av en serie falska vittnesmål, var jude var också Sacco jude, o. den tyska tidningen 'Reichswart" uppger, att sannolikhet finnes för att jämväl Vanzetti var jude. Betecknande för "världsopinionen" av i dag är förvisso, att denna icke det allra minsta reagerade mot det judiska mördandet av miljoner under revolutionen i Ryssland utan varje som helst rannsakan och dom, men nu var färdig att sätta världen i brand för det rättsliga förfarandet mot de begge efter amerikansk rätt dömda anarkisterna.

Såsom här redan tidigare framhållits vittnar det om en skäligen skral omdömesförmåga hos dem, vilka på grundval av politisk-agitatoriska uttalanden av i omstörtningens tjänst anställda personer bildat sig kategoriska omdömen i den rättsaffär, som nu fått sin avslutning. Det vore oss fjärran att vilja uttala oss om Saccos och Vanzettis "skyldiga" eller "icke skyldiga", den mänskliga rättsskipningen blir alltid mer eller mindre ofullkomlig, men av de relationer av vad som förekommit å ena sidan från den dömande myndigheten och å den andra från de dömdes försvarare, förefaller det som om den förra skulle haft grund för sitt handlingssätt. Det av alla så starkt klandrade uppskovsförfarandet under 6 års tid i målet, som föranleder Dagens Nyheter att å "den västerländska kulturens" vägnar taga avstånd från

(Forts. å sid 4).

Detaljhandlarnas international.

Skall tillvarata den fria handelns intressen mot storfinans och kooperation.

Den Gyllene Internationalens stora världskongresser i Genève o. Stockholm, vilkas syfte såsom i Nationen tidigare framhållits i realiteten varit att i förbund med den kooperativa internationalen bana vägen för Israels slutliga ekonomiska världshegemoni, har fått det svar de förtjänat från den närmast utmanade partens sida, den fria handelns män i skilda länder. Ungefär samtidigt med att all världens kooperatörer voro församlade i Stockholm och här bland mycket annat också diskuterade "Sacco—Vanzetti" och frågan om "reformistisk" eller revolutionär taktik i kampen mot "det kapitalistiska samhället" ägde den 14 augusti en internationell detaljhandelskonferens rum i Berlin i samband med tvenne där anordnade jubiléer för tyska köpmannaorganisationer ävensom en stor tysk livsmedelsutställning. Denna internationella detaljhandlarkonferens, den första i sitt slag, vilken rönte en storartad tillslutning från hela Tyskland ävensom från utlandet, synes innebära ett steg mot ett allmänt uppvaknande på allvar hos den fria handelns män inför de hotande, allvarliga farorna från den internationella storfinansen och dess allierade, den internationella kooperationen, o. är ur den synpunkten att hälsa med tillfredsställelse. Resultatet av konferensen blev antagandet av en resolution, som på köpmannahåll anses innebära bildandet av en detaljisternas international till skydd för den till livet hotade detaljhandeln i alla länder.

Den avhållna internationella handelsidkarekonferensen, som utanför Tyskland bevistades av representanter för bl. a. Österrike, Ungern, Tjeckoslovakiet, Schweiz, Frankrike, Belgien, Holland och Sverige, synes i allt väsentligt ha bekräftat riktigheten av den uppfattning om läget för den fria handelsnäringen, som framfördes i vår ledande artikel i n:r 30 av Nationen "Den svenska handelns män vak upp!" De därunder förekommande diskussionerna lämnade tydliga vittnesbörd om, att handelns män runt om i Europa äntligen börjat få situationen klar för sig, var deras egentliga fiende är att söka samt att de nu tvingas att resolut inrätta sig för en energisk försvarskamp, försåvitt de icke vilja bli dömda till undergång, pressade till det yttersta som de äro mellan å ena sidan den hänsynslöst framstormande storfinansen och å den andra dennas förbundne och tjänare, den internationella, socialistiskt inriktade kooperationen. Det föreliggande problemet utlades i debatterna intressant att nämna efter samma huvudsynpunkter som dem vi bl. a. i vår nämnda artikel framförde.

Bland mera bemärkta anföranden vid den stora konferensen märktes ett av den franska delegationens främste man, Monsieur Georges Collas, vilken framhöll betydelsen och nödvändigheten av internationellt samarbete och samförstånd ej minst på näringslivets område. "Storfinansen är", framhöll M. Collas, "sedan länge internationellt organiserad, den socialistiskt betonade arbetarrörelsen likaså. Blott medelklassen, och isynnerhet den näringsidkande delen därav, har hittills stått isolerad och oorganiserad. Det är nödvändigt att åstadkomma en ändring i detta förhållande. Om olika yrkes- och intressegrupper finna varandra på internationell mark, skola även politikerna så småningom tvingas att följa exemplet". Konferensens huvudreferent, presidenten i

(Forts. å sid 4).

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Under dagens lopp hade alla ministrarna ingivit sina avskedsansökningar, somliga för att slippa teckna under Ungarns stympning, de övriga emedan de kände stunden vara inne att låta de idéer segra, för vilka de länge hade arbetat i hemlighet. Böhm och Kunfi kände sig nu på grund av den patriotiska förbittringen säkra om att kunna rycka med sig de hittills motsträviga socialistiska arbetarmassorna, uppsökte Bela Kun i häktet och överenskommo med honom om de sista åtgärder man hade att vidtaga för att i Budapest upprätta en rådsrepublik. Hela natten kördes arméns bilar, över vilka Pogany förfogade, omkr. i förstäderna för att sammankalla medlemmarna i arbetar- och soldatsovjets. På morgonen proklamerade församlingen ungerska proletariatets diktatur. Så snart Kunfi och Keri lämnat sammanträdet, begåvo de sig till Karolyi för att meddela honom nyheten och uppmana honom att avgå. Men i det ögonblick den äregirige magnaten skulle lämna den makt, han så hett åstundat, tvekade han. Kunfi fruktade till och med ett ögonblick att han skulle begiva sig till rådet för att förmå sovjets att taga tillbaka de beslut som de fattat. Keri föreställde honom då i sin avgörande ton, att hela staden hade slutit sig till bolsjevismen och att han borde lämna sitt ämbete. Man tycker sig höra hans tal, hans favoritfraser: "Det är ett odisputabelt faktum.... All historia lär oss...." Och vilket nöje för en Keri att förödmjuka denne storman, av vilken han ännu i går tiggde förmåner. Bedövad, om också icke övertygad, slutade Karolyi med att svara: "Låt gå, gör som ni vill!" De båda männen gingo in i rummet bredvid och författade följande proklamation:

"Till ungerska folket!

Regeringen har avgått. De, vilka hittills innehaft makten genom folkets vilja o. proletariatets stöd, hava kommit till insikt om att händelsernas inneboende kraft fordrar en ny tingens ordning. Produktionen kan icke betryggas, om icke proletariatet tager ledningen om hand. Det ekonomiska läget är kritiskt. Förhållandet till främmande makter likaså. Fredkonferensen i Paris har i hemlighet beslutat att militärt besätta nästan hela det ungerska området. Den interallierade militärmissionen har förklarat, att demarkationslinjen skall från och med i dag betraktas såsom politisk gräns. Tydligen är målet för en dylik operation att av vårt land skapa en strategisk bas mot den sovjetryska armén, vilken är inbegripen i strid vid rumänska gränsen. Det området, som frånryckes oss skall utgöra lönen för de rumäniska och tjeckiska trupperna, med vilka man vill nedslå revolutionens krafter.

Jag, president i den ungerska folkrepubliken, vänder mig inför detta Pariskonferensens beslut till världsproletariatet för att vinna bistånd och rättvisa. Jag avgår nu och överlämnar makten till det ungerska folkets proletariat."

Då Keri och Kunfi hade avslutat redigeringen av detta manifest, uppsökte de ånyo Karolyi. Han hade hos sig sina båda privatsekreterare, Simonyi och Oscar Gelert, båda två israeliter. Om det var av högadligt självsvåld, samvetsagg eller bitter saknad av makten, allt nog, han underskrev icke själv aktstycket. Simonyi undertecknade i hans ställe. Och det var dessa fyra judar, som gjorde slut på den ungerska republiken och förkvävde de sista ryckningarna av magnatens ärelystnad.

Knappt hade Keri och Kunfi lämnat palatset förrän f. d. presidenten i ungerska republiken ville återtaga sin avsägelse. För sent! Man hade varit honom för snabb i vändningarna. Hans proklamation till folket var redan känd av sovjets, och man hade medelst radio spritt den över hela världen.

En timme senare lämnade Bela Kun och hans vänner fängelset i triumf.

Först följande morgon — ty sedan 48 timmar utkommo inga tidningar — fick befolkningen i Budapest kännedom om vad som timat. På alla murar tillkännagåvo röda plakat Karolyis avgång och proletariatets diktatur. Andra kungjorde belägringstillstånd samt påbjödo omedelbar stängning av alla butiker, där man genast började upprätta inventarieförteckningar, med undantag av livsmedelsaffärer, tobaks- och pappershandlare, apotek och fältskärsstugor. Andra åter förbjödo försäljning av alkoholhaltiga drycker. Och som slutkläm på allt detta: dödsstraff, avrättning på fläcken.

Handfallna inför denna revolution, ännu snabbare än den föregående, och vilken oroade ännu mer, stannade de förbipasserande en sekund, genomögnade affischerna och lagade sig undan utan att utbyta ett ord. Endast några rödgardister framför bankerna och de offentliga byggnader, utan annat militärt kännemärke än en armbindel och ett gevär, gåvo en något egendomlig prägel åt gatan. Men redan titulerades man "kamrat" av spårvagnskonduktörerna, vilket ljöd egendomligt i detta land, där vördnaden för titlar och rang är så att säga medfödd, och där man ännu i går benämndes "nådig herre" eller åtminstone "excellens", för den händelse man förstod uppträda högdraget eller utdela rikliga drickspengar.

Efter att inom en kvarts timme hava övergått från fängelselivet till statens styrelse, inrättade Bela Kun och hans vänner i stället för det forna kabinettet ett exekutivråd, vars medlemmar antogo namnet folkkommissarier. Bela Kun lämnade ordförandeskapet till Alexander Garbai, en helt och hållet okänd person, men som i hans ögon hade fördelen att vara kristen och att därigenom maskera den kommunistiska rörelsens semitiska karaktär. Av 26 kommissarier voro i verkligheten 18 judar. En oerhörd siffra, om man betänker, att det i Ungarn icke fanns mer än 1,500,000 judar på 21 miljoner invånare. Dessa 18 personer togo ledningen inom den bolsjevikiska regeringen; de övriga voro endast statister, och man sade skämtsamt i Budapest, att de uppträdde inom den judiska republikens råd för att expediera orderna den heliga sabbatsdagen — däruti alldeles lika de kristna tjänare, vilka från fredag till lördag kväll inom Israels hus utföra alla hushållsbestyr, som Mose lag denna dag förbjuder.

Bela Kun hade åtnöjt sig med titeln "kommissarie för utrikes ärendena"; ett barnsligt knep, som icke missledde någon. Efter Arpads dynasti, efter den helige Stefan och hans söner, efter prinsarna av Anjou, Hunyaderna och Habsburgarna regerade i dag i Ungarn en konung av Israel.

Flammande, mystiskt entusiastiska tal kungjorde för Ungarn, att lycksalighetens rike nu var kommet. "Mänskligheten", utropade de bolsjevikiska talarna, "har aldrig varit ställd inför en så härlig uppgift som i dag. Aldrig har man ännu skådat ett så storslaget och djärvt försök som vårt att i grund och botten omvandla de principer, på vilka människosläktet hittills levat. Ah! det är sannerligen skönt att leva i detta stormens tidevarv, då vi för första gången träda in på outforskade områden. Omöjligt att nu vika tillbaka. Vi hava bränt alla bryggor. Framåt, alltid framåt! Ingenting av den gamla världen får bestå. Inga halvmesyrer, ingen klemighet. Den enda frågan är, om vi besitta nog kraft, mod och vilja att kasta över bord all onödig känslosamhet. Ja, kamrater, vi hava denna energi, om vi blott minnas vår barndom, våra osunda bostäder, vårt dystra elände och vår glädjelösa ungdom. Djärvhet och tilltro! En enda passion må elda oss: kärleken till revolutionen!"

(Forts. i nästa n:r.)

Den 26 Aug.

Vapeninventeringen får ej bli en fars!

Inom nationellt ledande kretsar i alla länder torde man vid det här laget ha fått klart för sig sanningen rörande den i bolsjevismens namn iscensatta världsrevolutionen, att den allt annat än utgör någon massornas egen skapelse till sin frigörelse ur "kapitalismens förtryck" utan i verkligheten representerar det imperialistiska Israels stora slutspurt i kampen för folkens definitiva underkastelse under gud Mammon och för herraväldet över världen. Den av staternas regeringar i förstone visade handfallenheten inför "proletariatets resning" får alltmera vika för en mera praktisk, av verklighetsförhållandena betingad syn på problemet. I samma mån som upplysning i sanningens anda tränger ut till folken, försvåras den revolutionära uppgiften jämsides med att riskerna för de höga aktionärerna ökas. Vi veta, huru i fråga om vårt eget land den judestyrda dagspressen, jämväl den "borgerliga", i det längsta sökte invagga allmänheten i den falska föreställningen, att bolsjevismen eller kommunismen endast var en helt oskyldig företeelse, som folk skulle skratta åt. Så snart ordningsmakten i samhället visade tecken till att vilja anlägga en annan syn på saken, blåstes till storm mot polisen, som förebråddes antifolkliga tendenser och särskilt av den "radikala" pressen utmålades som rena orosanstiftare och folkfiender. Den taktik, man härvid använde sig av, var densamma som överallt annorstädes, där Israel varit verksamt för världsrevolutionen och som praktiserats efter högsta föredöme. I sitt arbete "Bolsjevikkuppen i Ryssland 1917" har professor Wilhelm Harteveld skildrat de raffinerade metoder, som praktiserades vid revolutionens genomförande i Ryssland. Ända in i det avgörande ögonblicket, då blodbadet släpptes löst, ingåvos de samhällskännande ryska folkelementen den föreställningen, att bolsjevismen från början till slut var ett lustigt skämt. Dagarna närmast efter den "gemytliga" bolsjevikkuppen i Petersburg levde Moskva i ett enda festrus. På teatrar, kabareter och restauranger sjöngos de roligaste kupletter om bolsjevikerna och man skrattade ohejdat av hjärtans lust åt "den lilla klicken". — Men bakom de uppsluppna skratten log den allmänna förlustelsens store arrangör sitt sataniska leende. Ett par tre dagar senare sattes det stora blodbadet i Moskva i scen. Desertörer, matroser, ur fängelserna hämtade kriminalförbrytare, lejda kineser och letter, till ett antal av omkring 200,000 och utrustade med lätt och tungt artilleri släpptes på en given signal lös, och de försvarslösa borgarna, vilka i sin godtro och enfald allmänt lojalt åtlytt Moskvas stadsfullmäktiges någon dag tidigare utfärdade påbud att lämna ifrån sig sina vapen — "de röda" voro instruerade att så icke göra och de gjorde det ej heller! — blevo ett lättfånget byte för revolutionens herrar, vilka utan minsta motstånd kunde "ta för sig" och, för att tala med professor Harteveld, "slakta människor som får". Moskva blev så vittne till ett av de hemskaste blodbad historien känner. — Detta enda exempel endast till belysande av den infernaliska taktig att inför folken bagatellisera faran, som det revolutionerande Israel överallt begagnat sig av.

In i det längsta sökte man såsom antytt även hos oss invagga de samhällsbevarande i den föreställningen, att bolsjevismen endast var ett oskyldigt skämt. Men denna taktik går nu ej längre. De specifikt "demokratiska" folkförvillarorganen våga icke i dag på samma lättfärdiga sätt som för något år sedan gyckla över saken, den våldsamma stormen mot polismästare Hårleman, revolutionsmakarnas mest hinderlige motståndare i Stockholm, har bedarrat, en professor Bendixon har sett sig föranlåten att dra sig en smula tillbaka från arenan för att icke alltför mycket utsätta sig i sin egenskap av högskolerektor. Landets regering har äntligen begynt ägna frågan en mera allvarlig uppmärksamhet, sedan hr Hårleman för vederbörande omsider officiellt presenterat bevisen rörande fakta, vad alla långt före detta vetat, nämligen att revolutionära konspirationer under Moskvas ledning varit å bane samt att polisen bland åtskilligt annat också sitter inne med bevis för en planerad bolsjevikrevolution i Stockhom 1925, för vilken en i detalj utarbetad, av Moskva godkänd plan förelegat, som dock tack vare polisens vaksamhet aldrig kunde komma till utförande. Det våldsamma raseriet mot Stockholms polismästare i den juderegerade huvudstadspressen var ju under dylika förhållanden ganska förståeligt! Under trycket av de sålunda uppenbarade fakta, som ej längre kunde undanhållas offentligheten, var det, som socialministern i vår nuvarande regering, statsrådet Pettersson, sistlidna vinter på ett erkännansvärt korrekt sätt inskred till ordningsmaktens försvar och gick i författning om omedelbara åtgärder till förhindrande av den bedrivna hemliga beväpning av de revolutionära elementen, som här tidigare under myndigheternas ögon fått äga rum. I enlighet med socialministerns förslag utfärdades också för någon tid sedan en ny vapenförordning att omedelbart träda i kraft. Denna avser att giva myndigheterna möjlighet och rättighet att öva kontroll över i landet befintliga privata vapeninnehav. Vapen skall efter detta icke kunna förvärvas av enskild person utan föregående tillstånd av polismyndighet, och för rättighet att bedriva handel med vapen ha stipulerats en del nya bestämmelser. Förordningen innehåller vidare förbud mot införande i landet av vapen utan vederbörande myndighets tillstånd, varjämte påbjudes allmän vapeninventering för hela landet, avseende alla den 1 sept. i privat ägo befintliga vapen. Från denna inventering, som skall vara avslutad den 16 oktober, undantagas dock s. k. framladdare, slätborrade jaktgevär samt skjutvapen för slakt.

Så mycket vi i och för sig uppskatta regeringens inskridande till skapande av möjlighet och rättighet för den lagliga myndigheten att i detta revolutionernas tidevarv kunna öva kontroll över i landet befintliga privata vapeninnehav, måste vi dock allvarligt reagera emot förordningens bestämmelser i vad rör undantagandet från redovisningsskyldighet för vissa vapensorter, samtidigt vi varna för att på grundval av ett frivilligt redovisande enligt den nya förordningen överhuvud fastställa något omdöme om verklighetsläget i fråga om privata vapeninnehav i landet i detta nu. De stipulerade undantagen från redovisningsskyldighet för en del vapensorter såsom s. k framladdare, slätborrade jaktgevär och skjutvapen för slakt äro så mycket mera omotiverade, som det är en känd sak att de kommunistiska kadrerna här i landet i senare tid i stor utsträckning skola utrustats med just slätborrade jaktgevär av huvudsakligen holländskt fabrikat, som t. o. m. lära anses för ändamålet långt mera effektiva än armégevären, vilka ju fordra större skjutskicklighet och noggrannhet i hanteringen än vad i regel kan presteras under revolutionära framstormningar. Undantaget i förordningen från redovisningsskyldighet för den nämnda kategorien skjutvapen måste under sådana förhållanden framstå såsom i högsta grad omotiverat och betänkligt. Man frågar sig, på vems tillrådan chefen för socialdepartementet kunnat föreslå detsamma? Det är ävenså allmänt känt, att taktiken beträffande den militära utrustningen i senare tid lagts om inom den hemliga revolutionära armén, vilken ju är avsedd att en gång ersätta den av Alljudas agenter nedskrotade svenska. Tidigare förvarades revolutionärernas vapen i hemliga depåer runt om i landet, men efter hand som hemligheten rörande dessa blev mera allmän och faran för ett inskridande från samhällets sida inställde sig, slog man in på ny linje: De gemensamma, hemliga vapen- och ammunitionsdepåerna uppgåvos, envar revolutionär fick själv taga hand om sitt vapen med ammunition att förvaras i hans hem. Med inslåendet på denna nya taktik avsågs icke endast att undanskaffa de förefintliga hemliga depåerna och sålunda förhindra eventuella beslag av myndigheterna utan också att höja den revolutionära stridsberedskapen, så att kommunisterna i det ögonblick signalen till revolt utginge fullt rustade skulle kunna rycka in i sina resp. 10- och 100-mannagrupper. Omstörtningsmännen hava såsom alltid också här förunnats god tid att företaga sina på grund av den ökade vaksamheten från samhällets sida betingade förändrade dispositioner, så att de i möjligaste mån kunna löpa undan riskerna. Men så ha de inte för inte som sin höge finansielle "beskyddare" o. vän judiske bankiren Aschberg, intimt lierad med den rådande "borgerliga" regimens höge dirigent, judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Med visshet kan förutsägas, att icke en enda "röd" innehavare av skjutvapen av fri vilja skall komma att redovisa sitt innehav, medan det däremot är ganska säkert, att de laglydiga medborgarna i regel komma att så göra. — Såsom skedde i Moskva vid bolsjevikrevolutionens genomförande. Ifråga om den genom den nya förordnigen avsedda skärpningen av kontrollen över handeln med vapen o. redovisningsskyldigheten för till landet införda dylika föreligger även fara, att verkan av dessa bestämmelser blir illusorisk, då det Aschbergska gardet i huvudsak lär benyttja sig av smugglingsvägen vid anskaffandet av vapen för sina revolutionära behov. Det talas också om, att det icke skulle saknas personer i järnvägarnas tjänst, som härvid äro dem behjälpliga, en sak, som det givetvis är av största vikt att få vederbörligt undersökt.

Av det sagda torde alltså framgå, att stora risker föreligga för att verkan av de i den kungliga förordningen stipulerade nya bestämmelserna skall bli illusorisk och resultatet av den påbjudna vapeninventeringen totalt missvisande. I betraktande härav måste fordras, att förordningen revideras därhän, att varje möjlighet till kryphål för dem, kontrollen närmast skulle avse, undanskaffas, särskilt ifråga om medgivna undantag från skyldighet att redovisa innehavda vapen. Det hela får icke bliva en fars till verklighetslägets vanställande. För att så ej skall bli fallet fordras även, att polismyndigheten tager saken på fullaste allvar ock icke nöjer sig med de frivilliga redovisningarna av vapen, vilkas värde för bedömandet av läget ju måste bli minimalt, utan anställer husrannsakan i varje enskilt fall, där minsta spår av misstanke för vapeninnehav i illegalt syfte förefinnes. Ävenså är det hödvändigt att definitivt täppa till de kanaler, på vilka "krigsmateriel" för den revolutionära armén smuggelvägen införes till landet. Det måste nu bli ett slut på flatheten och "toleransen" från myndigheternas sida visàvis revolutionens herrar. I Nationen har upprepade gånger med lagen som stöd framställts krav på anhängiggärande av förräderiprocess mot de samhällsvådliga individer i främmande makts sold, som sedan åratal tillbaka med statsmaktens och den judestyrda pressens goda minne här ogenerat fått arbeta på samhällets omstörtning. På detta krav kan icke eftergivas. Förräderiprocessen måste komma och framför allt inriktas mot dem, som här spelat rollen av anstiftare och som ju äro att anse såsom de i främsta rummet ansvariga och för vilka strafflagen stadgar strängare straff än för verktygen. J. K:s och vederbörande åklagare myndigheters hittills tillämpade taktik att blunda för upprorsmännens dunkla förehavanden är i realiteten medhjälparens och kan i fortsättningen icke tolereras av den rättsinnade allmänheten, som tvingas till den skarpaste opposition mot deras för samhället farliga underlåtenhet att fullgöra sin ämbetsplikt gentemot omstörtningens krafter. Väl är det sant, att vi i dag i Sverige stå bättre rustade mot världsrevolutionens ohyggliga fara än för något år sedan, främst tack vare den upplysning rörande densamma, som i senare tid spritts till allmänheten, men faran är därför visst icke överstånden. Så länge den utövande makten i vårt land ligger koncentrerad i en liten krets, visserligen i borgerlighetens namn hemligt styrande israeliters händer, såsom f. n. är fallet, för vilka världsrevolutionen står som det hägrande stora framtidsmålet, är faran alltjämt överhängande. Skola vi kunna frigöra oss från denna, måse vi resa oss ur vår av "upplysningsväsendet" så varmt omhuldade godtrogenhet, slöhet, sorglöshet och feghet! Det var den ryska nationens stora olycka, att den skrattade åt bolsjevismen in i själva det ögonblick jätteblodbadet sattes i scen. Det är väl sant, att Israels världsrevolutionära ledning för ögonblicket vilar på hanen, men visst är, att den ingenstädes gett upp sin infernaliska plan på folkens revolutionering. Därför måste vi äntligen vakna upp och på allvar gå in för försvaret av de heliga nationella värden, materiella och andliga, värden till liv och hem, som regerande fienden mitt ibland oss vill röva ifrån oss! Vi måste kräva av våra svenska myndigheter, att de, så framt de ej vilja gälla för att stå i fiendens sold, icke vidare tillåta sig några avsteg från pliktens väg.

PRESSKONSERTEN

"Under regnbågens fana."

Den i dagarna avhållna kooperativa världskongressen i Stockholm har utan tvivel varit ägnad att skingra en hel del av det av mörkrets makter sammanvävda myckna dunklet kring Rochdaleinternationalen, en av Israels snart otaliga internationaler i dess gigantiska kamp för världens erövring. Den hos oss spridda lögnen om kooperationens politiska neutralitet torde vid det här laget kunna betraktas som tämligen allmänt genomskådad. Redan vederbörandes ådagalagda starka rädsla för att inför allmänheten visa sig i sin rätta skepnad, låter ju förstå att det icke rör sig om något ärligt spel. För ej blott herrar kooperatörer-ledare utan ej mindre hela raden illustra svenska "nationalekonomer" o. naturligtvis i all synnerhet härvarande judiska storfinans under husen Bonnier—Wallenberg, den monopolsträvande "konsumentkooperationes" höga beskyddare, måste de störande "åsiktsbrytningarna" vid den stora stockholmskongressen, där Alljudas revolutionära avantgarde från Moskva fordrade "klara signaler", hava kommit något olägligt, då man ju här ännu anser sig ha ett visst behov av att spela politiskt neutral, på det ej den privata handelns män och den stora allmänheten skola förstå vad som tillägnas dem.

De svenska köpmännens ledande fackliga organ, Köpmannen, konstaterar i en ledande artikel, "Under regnbågens fana", den stora offentliga uppmärksamhet, som kooperatörernas världskongress ådragit sig. "Stolta ord ha", skriver tidningen, "under dessa dagar talats om kooperationens världsfrälsande betydelse. Inflytelserika män från in- och utland ha bugat och komplimenterat, och stockholmspressen har i stor utsträckning deltagit i de brusande lovsångerna". Därpå heter det:

Och visst må man erkänna att rörelsen är imponerande och mäktig. Miljoner människor runt hela vårt klot fylka sig under dess regnbågsbanér. Oerhörda kapitalresurser stå till förfogande. Jättelika företag inom handel oh industri ägas eller behärskas av kooperationen. I många länder har man också lyckats skaffa sig statliga och kommunala privilegier. I riksdagar och representantförsamlingar sitta talrika kooperatörer, som icke försumma något tillfälle att skydda och understödja kooperationsrörelsen. Men likväl vill det synas som om man här har att göra en koloss på lerfötter. Motsättningarna inom rörelsen framträda allt tydligare. Regnbågens alla färgnyanser äro representerade, men de skrika mot varandra och synas icke kunna vinna harmoni i sitt samspel.

I torsdags kväll hölls här i Stockholm ett av kommunistiska arbetarekommunen anordnat möte, där man av hjärtans lust protesterade mot internationalens feghet och dubbelspel. Stormiga scener ha ock utspelats inom kongresslokalens väggar. Det är första gången, reformister och revolutionärer på allvar drabbat samman inom kooperationen men, det synes stunda mången het dust ännu. Det är ej opportunt att bekänna färg just nu. Man behöver de borgerligas stöd för att växa sig riktigt stark först. Man vågar icke stöta dem för huvudet med ett öppet ställningstagande för klasskampsteorierna.

Men nog är det egendomligt, att taktiken ej i större utsträckning genomskådas. Samme professor Gide, som i sin bok "Konsumtionsföreningarna" yttrar, att kooperatörerna t. o m. kunna godkänna "det socialistiska programmets viktigaste punkt nämligen produktionsmedlens socialisering" har vid Stockholmskongressens stått som förgrundsfigur för den "neutrala" konsumentkooperationen.

Och samme mister May, som deltagit i den nyligen hållna engelska kooperatörkongressen, där formligt beslut fattades om samgående med arbetarepartiet, har nu mage att som den kooperativa världsalliansens generalsekreterare söka slå i våra svenska tidningar och vår allmänhet, att allt tal om kooperationens socialistiska frändskap är rena rama mojet. Det finns inte ett uns av sanning i dessa påståenden, förklarar den sanningsälskande generalsekreteraren. Många fräckheter ha vi hört fr. kooperativt håll, men sällan ha vi skådat maken till kameleont.

Även om kooperationen i framtiden skulle avsvära sig all beblandelse med det politiska arbetarepartiet med fackföreningsrörelsen o. s. v. även om den mot förmodan skulle lyckas att hålla stånd mot den allt kraftigare oppositionen inom rörelsen för öppet och ärligt spel, så är och förblir kooperationen likväl i sin moderna kooperatistiska gestalt en socialistisk rörelse. Ty vad är socialism annat än en strävan att avskaffa enskild företagsamhet? Och går inte kooperatismens program just nu ut härpå Det skall fordras bra stor fördomsfrihet i förhållande till sanningen för att kunna besvara den frågan nekade. Ärliga kooperatörer göra det icke heller. De erkänna med den framstående engelske kooperatören L. S. Woolf, att "socialismen alltid stått den kooperativa rörelsen nära. Statssocialismen och kooperationen stå som två alternativ att nå samma mål", säger han; "produkionen bedriven av samhället och kontrollerad av samhället".

Sanningen beträffande socialism och kooperation är att de äro grenar av samma all världen omspännande judiska International i guldets och blodets skiftande färger. Medan socialismen utgjort Israels väg för den politiska maktens erövring i samhällena medels massorna, är kooperationen dess väg för den ekonomiska makterövringens via massorna fullständigande. Den ledande kooperatören juden L. S. Woolf i England har till hälften sagt sanningen, då han uttalat, att "statssocialismen och kooperationen stå som två alternativ att nå samma mål — produktionen bedriven av samhället och kontrollerad av samhället". Vad juden Woolf emellertid underlät att påpeka var, att bakom det produktionen bedrivande och kontrollerande samhället skulle som en självklar förutsättning stå det israelitiska Mammon, som genom sitt behärskande av samhället även behärskade allt som dolde sig därinom.

Kooperationens "neutralitet".

Med en iver, som nästan verkar sjuk, ha de kooperativa propagandamakarna sedan en lång tid tillbaka predikat konsumentkooperationens obrottsliga neutralitet i politiska och religiösa frågor. Senast i samband med den internationella kooperativa alliansens kongress ha flera av de utländska kooperativa storheterna vid intervju-

(Forts. å sid. 3.)

Östermalms Elektriska Affär
NYBROGATAN 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer,
Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor

Endast det bästa
erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.
Lider Ni av ledgångsreumatism, gikt ischias, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.
Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.
Öppet hela sommaren.
Förmånliga priser.
Medicinska Bad- och Kuranstalten
Dir. Eskil Erlandson
Tel. N. 149 09.
DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

Israels kamp för världens revolutionering.

Till att föra krig fordras pengar, och åter pengar", yttrade på sin tid Napoleon. Hållbarheten av denna sats har före och efter honom omvittnats av otaliga krigförare. I all synnerhet gäller den i krig mot alla världens folk på en gång såsom det Israel nu som bäst är i färd med i och med sin stora världsrevolution. Denna kostar årligen den krigförande makten miljarder, vilka dock anses "väl placerade". Krigskontributionerna gäldas av de i Alljudas bojor redan slagna folken, som skola "frigöras" i världsrevolutionens namn.

Vår bild här ovan illustrerar verkligheteläget: Alljudas besoldade agitatorer, predikande klasshat, kamp o. förgörelse av de ledande klasserna bland folken. Vilket sker i överensstämmelse med Talmuds bud: "Det är en förtjänstfull gärning att döda anhängarna av Nazaréen (Kristus), som förneka Talmuds muntliga tradition".

Vår "konstälskande" revolutionsbankir.

Nationen har vid flera tillfällen haft anledning sysselsätta sig med vår illustre svenske revolutionsfinansiär, den revolutionära klasskampens och F. D. P:s höge beskyddare och "vän" f. d. ordföranden i revolutionära ungdomsklubben "Revolt", svenskentusiastiske medarbetaren i Bonnierska "societetsorganet" Bonniers Veckotidning judiske bankdirektören m. m. m. Olof Aschberg, vars verksamhet här i landet tidigare visserligen föreigått mera i det anspråkslösa tysta men som otvivelaktigt gjort sig förtjänt av en smula offenlig uppmärksamhet. Hr A tar sannolikt också hellre denna uppmärksamhet än han i denna stund återvänder till "det tusenåriga riket" på andra sidan Bottenhavet där han på sin tid med frejdigt mod deltog med proletärerna numera miljardärerna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. i deras heroiska kamp för "revolutionens heliga sak". Ty för dagen rapporteras ur synnerligen tillförlitliga källor om våldsamma judeförföljelser i Bolsjevikien självt, så Sverige är nog i denna stund ett långt behagligare och lugnare hemvist för den ideell lagde bankiren än Israels eget revolutionsland.

Den kosmopolitiska pressen har i regel mest ägnat hr Aschberg uppmärksamhet i hans egenskap av givmild och konstvänlig donator. Både "socialistiska" och "borgerliga" institutioner och strävanden hava hugnats med hans välvilliga hågkomst. Inför dessa uttryck av hans socialt och mänskligt kännande väsen har man alldeles bortsett från hans politiska "dårskaper" som mestadels tagits mera från den skämtsamma sidan. Varför det kan vara på sin plats att erinra om ett och annat från tidigare och nu.

Olof Aschberg hörde helt naturligt till "den store" Hjalmar Brantings intime förtrogna ehuru "den store arbetarhövdingen" under sina senaste år ej lär ha varit särskilt angelägen att utåt markera de rådande hjärtliga relationerna. Aschberg finansierade t. ex. ombyggnaden av Brantings hus vid Norrtullsgatan; mitt emot observatoriet. Alltsedan dess har han också haft sin bostad i det Brantingska huset. Hans där bebodda våning har just i dessa dagar restaurerats i överensstämmelse med den store revolutionärens proletäriska sinne och smak, på det han skulle kunna bereda sin hulda maka i tredje äktenskapet en fullt värdig hemvist i sitt nya "fosterland". Och som familjen Branting på grund av praktik väl känner smaken inom proletärernas led, låt man i "lysningspresent" lägga in — att marmorgolv och en liten fontän i den nya fruns gemak. Ungefär samtidigt anlände som ett kärkommet bidrag till revolutionsbankirens nya bostad från det kära Sovjet-Ryssland 8 stora packlårar, innehållande allehanda "proletära" prydnadsföremål, såsom gobelänger med nödtorftigt igensydda skotthål, urnor, vilka tidigare (före revolutionen) skola ha haft sin tillvaro i kejserliga Vinterpalatset m. m., vilket allt redan placerats i A:s våning.

För hr Kihlbom & consortes bör det ju verka stimulans att få den förnöjelsen röra sig i slik förnämlig omgivning — som en tröst i väntane tider, innan ännu stämningen här hunnit mogna för den stora "folkliga befrielsen" ur kapitalismens demonamhälle.

När Israel gjorde sin stora revolution i Ryssland.

I sitt arbete "Bolsjevikkuppen i Ryssland" 1917 lämnar prof. Wilh. Harteweld, som på ort och ställe hade tillfälle nära följa händelsernas utveckling, en drastisk skildring av revolutionsdagarna i oktober 1917. Han understryker häri särskilt, att den hederliga ryske arbetaren intet hade att skaffa med de skändligheter, som då i revolutionens namn begingos i Ryssland. Han skriver i detta sammanhang bl. a.:

Det bör betonas, att de verkliga arbetarna i Ryssland aldrig deltogo i kuppen. Den gjordes av desertörer, matroser, de ur fängelserna utsläppta förbrytarna, lejda kineser och från Lettland förrymda letter. Ännu mindre deltogo de ryska arbetarna i de efter kuppen följande skändligheterna och grymheterna, och deras händer äro rena från blod och smuts.

Den ryske skriftställaren Saltykoff —Schedrin, sin tids störste politiske satiriker, vilken hänsynslöst gisslade tsardömets skuggsidor och därför även levde i ondå, brukade i nästan alla sina verk sätta som motto: "Beregites. Tjumasi idjöt" eller på svenska: "Akta er. Busen kommer". Han misstog sig icke — han var en profet Busen kom 1917. Det var icke den förtryckta arbetaren, som i rättvis vrede stod upp. Det var icke frihetshjälten, som ville lösa de olyckliga bojor. Det var busen, som kom, busen med den kinesiska hårflätan, busen i alla former.. Och hans lösen var densamma som den store ryske rövarhövdingen Stenka Rasin på sin tid använde: "Bei i taschi!" (Slå och tag).

En kämpe för frihet och rätt.

Att en trogen tjänare av Marx och de andra judarna till den proletära världens befrielse såsom före detta partisekreteraren Gustaf Möller icke skulle saknas i främsta ledet bland de bålde kämparna för frihet och rätt under den stora världskampanjen för Sacco och Vanzetti var ju helt naturligt. Hr Möller var heltvisst icke mindre inkompetent än de flesta andra som i dessa dagar protesterat mot amerikansk justice, för den uppgift han tagit sig an. Men vad betydde väl det för en upphöjd kämpe för frihet och rätt som han!

Det är för väl för vissa spekulanter i politik, att det emellanåt ges agitatoriska slagnummer, som bereda dem tillfälle att för folkets massor visa sina upphöjda talanger.

"Kotorna i Sveriges ryggrad".

Att vara jordbrukare i Sveriges land är i våra dagar visst icke den behagliga livelott som stadsbon mången gång föreställer sig. Icke nog med att utövarna av landets f. d. modernäring i kraft av det rådande judiska parti- och regeringsväldet praktiskt taget bortelimineratts som maktfaktor i den politisk-ekonomiska utvecklingen och här icke finnes en enda stor daglig tidning, som mera än möjligen någon gång med läpparna visa ömhet och förståelse för näringens behov och önskemål och dess ekonomiska livsbetingelser alltså bestämmas av de andra "älskvärda" intressen d. v. s. de, vilka representera makten inom politiken och upplyeningsväsendet; ofta händer det så därtill, att vädrets makter i de avgörande ögonblick, då skörden skall inbärgas, visa sig i högsta grad onådiga i det genom regn o. ihållande våta den strävsamme lantmannens under ett år hysta förhoppningar på en god skörd på få dagar omintetgöras. I de stunderna är det allt långt ifrån något nöje att vara brukare av moder jord, det kan den- som skriver dessa rader av erfarenhet intyga. Och för mången lantmän betyder en enda misslyckad skörd ekonomisk ruin och ett förtvivlat framtidsperspektiv. Under trycket av denna dystra situation, som i år tyckes råda i sällsynt hög grad, har greven på Aske i Sv. D. levererat en temperamentsfull betraktelse, vari det rådande eländet inom politiken och ekonomien här i landet hänsynslöst gisslas. Man blott förvånas över att läsa hans artikel i organet i fråga det utdömda oefterrättlighetstillståndets kanske allra främst ansvarige, dess beskyddare par préference. Kanske det rent av är ett tecken till att Sv. D. önskar sig omvända och bättra? Greve Lewenhaupt kritiserar med full rätt statsmaktens avvoghet mot jordbruket samt den nuvarande erbarmliga ledningen för bonderörelsen, de svenska jordbrukarnas politisk nationella samlingsrörelse, vilken av dilettanter och streber lotts så långt som gärna tänkbart bort från de ideal och vägar som dess ursprungliga, verkliga grundläggare en gång avsågo. Han skriver bl. a. följande, som det är oss ett nöje instämma uti:

"På allt, som vi jordbrukare kunna sälja, bestämma a n d r a priset. På allt, som vi från industrien nödgas köpa, likaså. En okunnig samling demagoger göra allt vad de kunna för att i Sveriges slätstrukna representantförsamling klämma efter jordbruket. Det s. k. bondeförbundet, helt visst en samling vederhäftiga, arbetsamma kotor i Sveriges gamla ryggrad äger en ledare, vars enda specimen för sin åtagna ställning synes mig bestå i en ytterst förnäml. skicklighet i kohandel. Att denna enda egenskap skall göra honom skickad till ledare för ett bondeparti synes mig vara ett eklatant fattigdomsbevis. Och bondeförbundet tackar honom offentligen för hans insats att fördyra och fördärva vårt skolväsende och öka skatterna på dess ägande skogar. "Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra!"

Professor Gustav Cassel har öppet sagt att de grenar av landets näringar, som ej löna sig, böra läggas ned. Yttrandet gällde närmast vår järnhantering. Jag frågar då om inte tiden är inne för "världens förnämsta nationalekonom" att även innefatta jordbruket i sin dom. Jag skall gärna plantera skog på 800 av mina nu brukade 1,000 tunnland. Jag får visserligen ingen inkomst under en del år, men säkert ej heller de förluster jag nu har. Mindre folk, mindre reparationer, mindre bekymmer för de mäktiga makter, mindre bekymmer.

När Sveriges ödestimma, kanske snart nog, slår, då det gäller vårt vara eller icke vara såsom självständig stat, då vårt försvar gjorts oduglig att värna oss, då skola vi läsa på den lista av manliga och kvinnliga demagoger, där vi bevarat namnen på dem, som bragt oss i detta läge. Vi skola plocka fram dem ur deras bombfria valv, och om de tigga Sveriges bönder om en tugga bröd där de svälta i främsta skyttegraven — då tiga de - s k o l a de — då kan den svenske bonden med rent samvete deklarera: "I haven givit oss stenar i stället för bröd! Äten själva edert utsäde!"

Det är dock logik i nutidens demokratiska politik. Först död åt vår åkerbrukare, då ha vi vår förtjänst. Sedan död åt vår möjlighet att i orostider föda oss själva. Sedan död åt hela Sverige.

Leve nationalekonomien, demagogien, demokratien! Ned med kristendom, ärlighet, ordning, hyfs och fädernärvda seder! Så är lösen för dagen".

Det revolutionära Israel bakom upprorsrörelsen i Spanska Marocko.

För icke så länge sedan konstaterades t. o. m. i våra stora "borgerliga" tidningar korrespondenser från utlandet, att mäktiga "internationella affärsintressen" voro engagerade i de upproriska riffkabylernas resning mot det spanska väldet i Marocko, vilken det dock synes ha lyckats de Rivera att göra sig till herre över. Vad slags 'affärsintressen' som opererade i upprorsrörelsen nere i Spanska Afrika, var ju ej svårt att förstå, de kunde knappast vara några andra än de samma, vilka f. n. spekulera i uppror och revolutionära kupper snart sagt överallt i världen, nämligen den internationella judefinansen, som för sina spekulativa syften satt i gång den stora "världsrevolutionen" med säte i Moskva. För dagen lämnas nu vissa högintressanta upplysningar rörande den mystiska upprorsrörelsen bland stammarna i Marocko, som visa riktigheten av de förmodanden man haft anledning göra.

De franska myndigheterna ha fått under sina ögon ett antal sensationella brev, växlade mellan Sovjetrysslands diplomatiska representanter i Berlin, London och Paris, varav tydligt framgår, att Moskvaregeringen och tredje internationalens ledare varit direkt verksamma för åstadkommande av upplösning i det franska kolonialväldet samt resning bland de marockanska stammarna. Den 4 jan. 1927 beordrades sålunda sovjetregeringens Londonrepresentant, Gallaher, av Kommunistiska internationalens parisexektion att i slutet av januari till riffkabylerna avsända en laddning vapen och ammunition, bl. a. 3,500 karbiner och 1,500 gevär. Krigsmaterielen avsändes även genom ett "tyskt" (naturligtvis tyskt-judiskt) ångbåtsbolags kontor i England till de upproriska i Marocko. I den sensationella skriftväxlingen återfinnes en från sovjet-judiska handelskommissarien Kamenev-Rosenfeld till kommunistinternationalens spanska sektion i Paris den 31 januari avsänd längre skrivelse, vari utförligt redogöres för operationsplanen i Marocko samt för planen å ett fullständigt störande av den nuvarande spanska regimen.

Huru vilja månne Sv. D. och de andra tidningar, som tidigare framställt den marockanska upprorsrörelsen såsom vållad av "mäktiga affärsintressen", förklara herrar revolutionärernas av Moskva nu konstaterade deltagande däri?

Judeprogromer i Sovjet-Ryssland.

Enligt i dagarna från Zürich genom T. T. ingångna telegram har en kongress hållits för de judiska minoriteternas skydd, vilken uttalat en skarp protest mot de pågående judeförföljelserna i Ryssland samt det allmänna politiska och ekonomiska förtryck för vilket judarna förmenas vara utsatta i östra Europa. Kongressen uppfordrar folkförbundet att vaka över de judiska minoriteternas intressen och har tillsatt en kommitté "för bevakande av judarnas rättigheter" vilken skall ha sitt säte i Genève.

Detta meddelande är så mycket märkligare som det förmedlats av T. T. ur källa som måste anses synnerligen välunderrättad rörande de ifrågavarande förhållandena. Man frågar sig om den härskande Stalinska regimens roll i de omnämnda judeförföljelserna. Så mycket är känt att en stor del av de tidigare inom sovjetstaten figurerande judiska ledarna, numera och deras anhängare blivit avsatta från sina officiella maktpositioner men man vet också att Stalin alltjämt icke "vågar" företaga några som helst energiska åtgärder mot den av judarna Sinovjev-Apfelbaum och Trotskij-Bronstein ledda "oppositionen". Att jäsningen bland de ryska massorna mot det judiska förtrycket i Ryssland i detta nu är oerhörd är höjt över allt tvivel. I vad mån denna jäsning i själva verket har sitt stöd i Stalin eller om denne mera spelar rollen av en av det allmänna läget framskapad företrädare för judiska sovjetstaten är förutomsändete ytterligt vanskligt att bedöma. De nu senast ingångna meddelandena tyda i varje fall på, att judarnas ställning i deras eget revolutionsland är i allvarligt vacklande.

Kooperationens 'neutralitet'.

(Forts från sid 2).

er med stockholmspressen kategoriskt hyllat denna sats.

En hel del fakta föreligga dock, som ställa dessa neutralitetsförklaringar i en minst sagt underlig belysning. I Ryssland, Europas enfant terrible, har konsumentkooperationen med hull och hår försvurit sig till kommunismen. I Finland har den röda majoritetens hållning framtvingat en klyvning i en socialistisk och en borgerlig kooperation. Liknande är förhållandet i Belgien. I England, där konsumentkooperationen har sin starkaste ställning, har den kooperativa rörelsen för en tid sedan beslutat att ingå officiell allians med arbetarpartiet. Redan tidigare har dock enligt den engelske kooperatören Leonard Woolf intimt samarbete ehuru icke av officiell karaktär förekommit mellan, som han behagar uttrycka sig, "de arbetande klassernas t r e organisationer, den kooperativa rörelsen, fackföreningsrörelsen och arbetarepartiet". De exempel på samarbete, som han anför, gör att läsaren icke behöver sväva i minsta tvivelsmål om halten av den engelska konsumentkooperationens s. k. neutralitet. Vid strejker och andra konflikter på arbetsmarknaden har den engelska organisationen vid flera tillfälleen på ett synnerligen verksamt sätt hjälpt sin ena trillingbroder, fackföreningsrörelsen. Att den andra, arbetarepartiet, icke heller blivit misslottad framgår bl. a. av, att det kooperativa partiet, som sedan flera år tillbaka representerat kooperationen på det politiska fältet, placerat ett antal medlemmar i underhuset, där samtliga anslutit sig till arbetarpartiet. Vad det nyligen beslutade o f f i c i e l l a samarbetet med arbetarpartiet kommer att medföra, återstår att se. Givetvis kommer det att medverka till, att dunklet kring den kooperativa rörelsen börjar att skingras. Den nordiska kooperationen tycks icke heller hålla så hårt på neutraliteten. Vid deras senaste kongress antogs enhälligt en resolution, i vilken påyrkades bojkott av amerikanska varor, med anledning av att anarkisterna Saccò och Vanzetti dömts till döden.

Trots detta och trots att intimt samarbete råder mellan såväl konsumentkooperationens och fackföreningsrörelsens internationaler som med andra socialistiska internationalen o. att det nu är ifrågasatt att ytterligare utvidga detta samarbete, kommer här den ena efter den andra av de internationella kooperativa storheterna och bland dem ingen mindre än generalsekreteraren i International Cooperative Alliance engelsmannen Mr. H. May och påstår helt frankt, att den kooperativa rörelsen står fullkomligt främmande från varje inblandning i politiska frågor.

Avsikten med detta uppenbara dubbelspel ligger fullt klar för varje initierad. I Sverige, där konsumentkooperationen som bäst söker locka till sig städernas och landsbygdens borgerliga befolkning, duger det givetvis icke att tala offentligt om samhörigheten med de socialistiska strävandena. Det är tydligen av rent taktiska skäl man ger sig sken av att hålla på neutraliteten.

På borgerligt håll vore det också förmätet att hoppas, att våra inhemska konsumentkooperatörer skulle vara annorlunda funtade än sina utländska meningsfränder. Visserligen har det svenska högkvarteret åtminstone utåt visat en ansträngd neutralitet, men då enskilda konsumtionsföreningar tid efter annan uppträtt på ett sätt, som föga överensstämmer med neutralitetsbegreppet, har den kooperativa ledningen visat en undfallenhet, som är talande nog. Betecknande är också, att man förgäves väntat på protester från den kooperativa ledningen, när massor av mer eller mindre framstående socialister i tal och skrift framhållit kooperationen som en uppfostrande övergångsform till socialismens himmelrike. När man däremot från icke-kooperativt håll, med tanke på det kända ordstävet "den som tiger, han samtycker", påtalar dessa yttranden, då först protestera våra kooperatörer, men — märk väl — icke mot uttalandena i sig själva, utan mot de borgerliga, dem inom det icke-kooperativa lägret, som haft "oförsyntheten" att citera dem.

Att det på en hel del punkter icke råder överensstämmelse mellan lära och leverne inom den kooperativa rörelsen skulle, om utrymmet det medgåve, lätt kunna påvisas. Här torde det vara nog att erinra om K. F:s engagemang i den Cederborgska affären. Den neutralitet, som så härdigt predikas, har uppenbart mera med läran att göra än med levernet.

M. L.

Vem väcker rättfärdighetskänslan?

Denna fråga är egentligen onödig för den, som frigjort sig från den judiska pressens och den judiska nyhetsförmedlingens suggererande makt.

Våldsgärningar och massmord, som ske på judisk tillskyndelse, kunna väl bli refererade eller i korthet omnämnda i våra tidningar, men aldrig händer det att i sådant fall någon stormande appell riktas till folkens rättskänsla. Sedan saken berättats, får den falla i glömska.

Tänk på alla dessa massmord, som företagits i det judestyrda Ryssland!

Eller tänk på de av judarna ledda senaste revolutionsuppträdena i Wien, då ett 100-tal personer dödades och många hundra blevo mer eller mindre svårt sårade! Rättskänslan sattes ej i lågor. Tvärtom fick man efteråt höra, att det inte var så farligt med händelserna i Wien som det utmålats i pressen.

I republiken Mexiko ha judarna f. n. makten och göra sig skyldiga till svåra förföljelser mot den katolska befolkningen, som uppgår till omkr. 15 miljoner. Judarna vilja avkristna landet. I österrikiska o. schweiziska tidningar får man läsa, att kyrkorna i Mexiko stängts, deras egendom indragits, präster och biskopar fängslats eller utvisats. På en plats avrättades 60 personer, på en annan 40, i en by blevo 10 personer skjutna för att de demonstrerat mot regeringen. Fem unga människor fingo tungan ryckt ur munnen och blevo därefter skjutna, emedan de bett till Gud. Då en präst skulle viga ett brudpar, blevo såväl prästen som brud och brudgum häktade och skjutna och deras döda kroppar utställda till offentligt beskådande med ett varningsplakat, som meddelade befolkningen, att de avrättats därför, att de brutit mot regeringens religionslagar.

Ingen tar man ens notis om dessa grymheter i våra svenska tidningar? Eller är det någon, som tror, att den allmänna rättfärdighetskänslan skulle sättas i svallning genom alla dessa våldsdåd?

Nej, för att denna skall uppröras från grunden, till storm eller orkan, måste det vara fråga om en jude (såsom Dreyfusprocessen på sin tid) eller åtminstone ett par anarkister eller andra "tappra" kämpar för Israels heliga sak.

N. W.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673, Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danvikstull. Linje 9. 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Ellis. Kl. 8.
Den stora publik- o. skrattsuccésen

För Fulla Segel.
Sjömansliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/2 12. Bilj. fr. 6.
Pinnboda 3. Filter.

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk Kinesisk-Japansk-Sovjet Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 203 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Ombud och Prenumerantsamlare
för NATIONEN
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
N A T I O N E N,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Frisk och stark bliver varje människa, som dricker Radiums Fruktsalt. Är erkänt att vara marknadens mest eftersökta fruktsalt.
Ensamrätt
A.-B. Radiumfabriken, Stockholm
2 fl. sändas franko över hela landet.
Finnes endast i originalfl. à 2:50 pr 1/1.

Intag Edra kaffefrukostar på den nya verand. Öppnas kl. 10 f. m. Färska wienerbröd fr. eget bageri.
Sommarverandan rekommenderas.
Métropol
DANS TISDAG OCH TORSDAG. Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

NATIONEN
Fredagen den 26 Aug. 1927,

DRICK HEMBRYGGERIETS Pilsner-Öl KLASS II
HEMSÄNDES ÖVERALLT. TEL 7247, SÖ 33164

Detaljhandlarnas international.

(Forts. fr. sid 1)

schweiziska specerihandlarförbundet, J. Lauri, lämnade en utförlig skildring av storkapitalismens fara för den fria köpenskapen i alla länder. Efter några inledande ord om den näringsidkande medelklassens framtidsuppgifter och särskilt dess uppgift att motverka den storkapitalistiska utvecklingen på minuthandelns område (varuhus, storfilialsystem, avbetalningsgeschäft o. s. v.) framhöll tal., huru handelskåren i alla länder tidigare varit synnerligen styvmoderligt behandlad och huru den först genom organisation och enigt samarbete lyckat tillkämpa sig en mera respekterad ställning samt större förståelse hos statsmakter och myndigheter. "Den vitt utbredda uppfattningen, att medelklassen är fiende eller motståndare till andra klassers och yrkesgruppers intressen, är", framhöll han, "grundfalsk. Det är tvärtom historiskt bevisat, att nationerna städse utvecklats starkast och sundast, då det funnits en livskraftig, ansvarskännande medelklass. Men medelklassen är eller bör åtminstone vara fiende till vissa falska teorier, som äro ägnade att skada den individuella, självständiga företagsamheten, och det oavsett om teorierna framträda från storkapitalistiskt eller socialistiskt håll". Beträffande kapitalets och kapitalismens roll inom näringslivet framhöll hr Lauri vidare, att kapitalismen är skadlig i samma mån som den verkar förtryckande och undanträngande på de mindre och medelstora individuella företagen. Tal. konstaterade det faktum, att bakom varuhus och filialgeschäft ofta stå kapitalstarka fabrikanter, som sålunda löna sina mångåriga mindre kunders trohet. Faran för den mindre detaljhandeln av dessa storföretag vore så mycket större som de bakom dem stående kapitalistintressena möjliggjorde förmånligare inköpsvillkor o. s. v. En annan stor fara för medelklassen utgjorde industriens förtrustning såväl som den socialistiska konsumentrörelsen.

Konferensen beslöt antaga en av hr Lauri framlagd resolution, enligt vilken respektive riksorganisationer i olika länder skulle uppmanas taga under allvarligt övervägande frågan om organiserandet av en sammanslutning för "gemensamt uppträdande mot övergrepp på den privata detaljhandeln, från vilket håll sådana än må komma". Resolutionsförslaget riktade sig ursprungligen mot "övergrepp från storfinansen", men på grund av från flera håll uttalade önskningar ändrades denna formulering i resolutionen till den nämnda "från vilket håll de än månde komma". Resolutionen innehöll vidare förslag om bildandet av en internationell kommitté samt tillsättandet av subkommittéer i olika länder, vilka senare skulle ingiva rapporter till den stora internationella kommittén. Slutligen beslöts, att en ny internationell konferens skall hållas 1928 i Frankrike.

De fattade besluten anses såsom redan framhållits på fackligt håll innebära, att en detaljhandlarinternational med begränsade uppgifter bildats. Sveriges Köpmannaförbunds ordförande, direktör E. A. Thunholm, har i ett uttalande rörande konferensen och dess resultat framhållit, att den beslutade internationella samverkan mellan detaljhandelns män bl. a. kommer att gå ut på att befordra det direkta samarbetet mellan köpmännen i olika länder i syfte att på allt sätt förkovra yrket och näringarna på genomförande av förbättringar i den inre organisationen till affärsprocedurernas underlättande, samt på åstadkommandet av insatser i lagstiftningsarbetet genom att framhålla handelslivets intressen och påverka statsmyndigheterna i önskad riktning. Samarbetet skall bli av inre nationell omfattning i syfte att tillföra yrket och dess utövare fördelar. Genom internationell sammanslutning avser man att verka för en fortsatt utveckling av organisationen till motsvarande i möjligaste mån av detaljistens diktan och traktan att på bästa sätt kunna betjäna allmänheten varmed även åsyftas att möta den hotande kooperativa faran. Den blivande detaljhandlareinternationalen vore slutligen ämnad att även i viss mån bli en kamporganisation, men härutinnan föreläge ännu ej planerna utformade.

Icke endast ur den svenska handelns utan jämväl och framför allt ur det allmännas synpunkt är det steg, som med denna konferens i Berlin tagits, att hälsa med tillfredsställelse som ett tecken till att folken äntligen börja vakna till medvetande om verklighetsläget. Detta innebär hos oss liksom i de flesta andra länder en den mest allvarliga fara för den fria handelns bestånd, vilken hittills utgjort samhällenas säkraste värn mot den framstormande, allt uppslukande, exploaterande och utsugande, judiska storfinansen, vilken, en gång kommen till absolut herravälde jämväl på detta område, förvisso skulle bliva en samhällstyrann av liknande slag som den, vilken f. n. härskar i Israels förlovade land, det bolsjeviserade Ryssland. Man får därför tillönska den lojala handelns män all framgång i deras lovvärda strävanden till eget och samhällets bästa, ehuru man väl från början bör ha klart för sig, att den storfinansiella makten kommer att göra sitt yttersta för att neutralisera den nyframrädande rörelsen och medels de enorma resurser av kapital, agenter och propagandaalster etc., som står den till buds, söka leda densamma in på "avledande" vägar. Man får emellertid hoppas att de män, som i olika länder trätt in för den stora uppgiften, icke skola låta förleda sig till att falla undan för vare sig list, lock eller pock. I varje fall borde de av allt vad som redan förekommit ha fått en fullt otvetydig uppfattning om den reela situationen samt förstå, att i den politisk-ekonomiska kamp, som nu utkämpas i samhällena, halvmesyrer och kompromisser med fienden icke duga. Endast på den resoluta handlingens väg, efter klara linjer och mot klara mål, står här överhuvud något positivt att vinna.

Bernadottes politik.

(Forts. fr. sid. 1.)

Napoleon. Bernadotte hade dock, innan han reste till Sverige, givit Napoleon klart besked; avfordrad löftet att aldrig föra avog sköld mot Frankrike, sade han blankt nej. Han törde redan då umgåtts med planer att bliva Napoleons överman och återställa franska republiken; längre fram kände sig Carl Johan obehagligt berörd av att det gamla franska konungahuset åter kom till styret, skuggrädd som han var för att något liknande kunde ske med vasahuset i Sverige o. erinrande sig, vad han själv tidigare tänkt om sannolika varaktigheten av Bonapartes kejsarkrona, och Carl Johan förmådde Carl XIII att 1812 till o. med utfärda en förordning, som vid äventyr av ständig landsflykt förbjöd varje svensk undersåte att brevväxla eller hava annan beröring med den avsatta konungafamiljen, och spioner anställdes för ändamålet och många fullkomligt ogrundade åtal väcktes.

Napoleon kände sig så litet smickrad av och tillmötesgående därför att svenska folket avsatt Gustaf IV Adolf, att det tvärtom var på Napoleons bestämda order tsar Alexander berövade oss Finland och Åland; tsaren skulle utan denna påtryckning troligen ej vågat ställa sina anspråk så högt, helst det ej låg för hans naturel eller överensstämde med hans politik, som städse övervägde följderna i framtiden av ett förhastat steg, och därför var snabb att rätta misstag, vadan han oriktigt benämnts ombytlig. Hela det väldiga området mellan Torne älv och Kemi älv, som vi även gingo förlustiga, tillhörde ej Finland utan svenska Vesterbotten. När Finland i vår tid lösryckte sig från Ryssland, hade denna del av svenska Vesterbotten, åtminstone om Sverge lämnat Finland den hjälp, som vederbort, ävensom Åland, vilket, märk väl, aldrig tillhört Finland, utan före skiljsmässan från Sverige varit ett svenskt landskap och efter skiljsmässan regerats direkt från S:t Petersburg såsom ett särskilt land, bort återgå till Sverige, men vid statsrodret satt Nils Edén, en av Sveriges svagare regenter, och för Nationernas förbunds rapportörer var valet lätt, när Sverige på förhand förklarat sig skola åtnöjas, hur än "rättsutslaget" bleve, under det Finlands utrikesminister var ägare till en skarp psykologisk blick; hade Sverige yrkat att återfå både Vesterbotten och Åland, hade nog utslaget blivit att endast det sistnämnda kunde beviljas. En lösning, aldrig föreslagen, hade varit, alldenstund Åland delas av två breda farvatten, "Skiftet" och "Delet", att i enlighet med ortsnamnet draga en naturlig gräns så, att Finland saklöst kunnat få alla de otaliga småöar, som sträcka sig ända till Finlands kust, och Sverige erhållit huvudlandet till en utpost och värn för sin huvudstad.

(Forts. i nästa n:r.)

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Frimurarehotellet.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
STRÄNGNÄS
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO
Stora Hotellet.

Restaurant
TRE REMMARE
REGERINGSGATAN 47 Intill N. K.
Festvåning och Klubbrum
PROVA vår lunch à Kr. 1:50, 1:75 och 2:—
Vår diner från kr. 2:—,
vår lättsupé à kr. 1:50.
Telefon för beställningar Norr 6757.

Landsortsbilister!
Anlita under Edert Stockholmsbesök och vid behov av reparationer och reservdelar
KARLSSON & NILSSON
MEKANISKA VERKSTAD
Tegnérgatan 45,
STOCKHOLM. Tel. Norr 233 25.
Automobil- & Motorcykelreparationer, Pressverktyger m. m.
Noggranna arbeten till humana priser.

PLATSSÖKANDE

I fint bildad familj
av gammalkonservativ åskådning, helst på landet ev. herrgård, sökes plats som husmoders hjälp mot fritt vivre för ung flicka av god familj. Den sökande har genomgått vävkurs, är glad och barnkär. Svar till "Familjemedlem", denna tidnings kontor f. v. b.

Sacco-Vanzettiaffärens innebörd.

(Forts. fr. sid 1.)

U. S. A:s rättsväsen, vilket "tagit ett justitiemord på sitt ansvar", har efter vad guvernör Fuller uttalat haft sin grund i ständiga uppskovsyrkanden från försvarets sida, varvid varje laglig möjlighet i sådan riktning utnyttjats.

De dömde och nu avrättadee må hava varit skyldiga eller icke-skyldiga till det brott för vilket de anklagats och dömts, så står det dock fast, att den världsrörelse, som igångsatts för deras friande, haft syften vida utanför det föregivna r ä t t e n s h ä v d a n d e. Vad som i samband med denna affär allt förekommit pekar tydligt hän på, att de dömde fått tjäna som medel i de judiska världsomstörtande strävandena. Judarna i all världen ha i detta rättsfall velat pröva sin makt gentemot det amerikanska samhället. Alla länders "demokratier" mobiliserades upp mot "justitiemordet" i Massachusett för att giva eftertryck åt frigivningskravet, Amerika skulle tvingas att falla till föga för "en enhällig världsopinion"! Men Amerika gjorde det ej. Samtidigt har den på världens omstörtning inriktade judiska makten fått ett tacksamt tillfälle att återuppliva den revolutionära kamplustan bland massorna, som mångenstädes faktiskt varit redo att begå revolution endast som en demonstration mot "justitiemordet" i U. S. A. Uteslutet är icke, att vi i och med det för någon månad sedan etablerade rättsfallet i Österrike och nu detta i Amerika fått känning med en ny metod vid sidan av de förut tillämpade i världsrevolutionens tjänst. Slutligen har genom den världsomfattande opinionsrörelsen Alljuda lyckats vinna en i detta nu säkerligen högst välkommen distrahering av massornas uppmärksamhet från för dem själva oändligt mycket viktigare, reela spörsmål, i det lidelserna bragts i svallning och fått en för omstörtningens krafter tjänlig inriktning.

Gynna NATIONENS annonsörer!

Olika strömningar inom modern socialism.

I en artikel "Strömningar inom modern socialism" i Stockholms Dagblad konstaterar Socialistiska Ungdomsförbundets sekreterare Richard Lindström, att "under det pessimister och surmulna inom alla läger gnälla över 'politikens förfall', 'statsmaktens sjunkande auktoritet' och allt sådant och begränsa sin insats till enbart detta gnäll, finnes det en skara friska viljor inom varje samhällsgrupp, som brottas med det offentliga livets problem i den ärliga avsikten att hitta goda lösningar för det som ännu är olöst och att söka botemedel för det som är bristfälligt". "De som höra till sistnämnda art äro", yttrar hr L., "i allmänhet benägna att uppskatta det värdefulla hos det som redan är förhanden — med sin positiva inriktning ha de blick för det användbara även hos det, som behöver ändras för att bli riktigt bra. De höra med andra ord i gemen icke till de rena pessimisternas eller de ständigt surmulnas hopplösa grupp". Rörande de rådande olika strömningarna inom socialism skriver förf. bl. a. följande:

Om man utesluter bolsjevism, syndikalism och anarkism samt vissa speciellt anglosachsiska strömningar kan man räkna med tvenne principiella huvudlinjer inom modern socialism. Den mäktigaste av dem är den s. k. austromarxismen, vars ledare spela en dominerande roll inom Socialistiska Arbetarinternationalen. Austromarxismens förnämsta representanter, den österrikiske socialistledaren dr. Otto Bauer, Wienprofessorn Max Adler och Socialistiska Arbetareinternationalens sekreterare dr Friedrich Adler (samtliga dessa tre äro judar. Red. anm.), äro intellektuellt utomordentligt välrustade män, vilkas glänsande skriftställarskap icke kunnat undgå att utöva ett vittgående inflytande, och att särskilt genom sin intellektuella stringens tjusa de unga akademiska socialisterna. Skolan har emellertid fått uppleva att dess måhända bästa huvud, den kände tyske socialdemokraten dr. Rudolf Hilferding, efter kriget under trycket av Tysklands svåra in- och utrikespolitiska problem, börjat vandra delvis andra vägar. Austromarxismen har gjort till sin uppgift att vidmakthålla arvet efter Marx och Engels i alla dess väsentliga delar och att på den ursprungliga åskådningens grund utveckla detsamma med stöd av de nya erfarenheter, som en ständigt sig förvandlande verklighet levererar. Helt naturligt står den österrikiska socialdemokratien under austromarxistiskt inflytande. Dess programskrivning och politik kännetecknas därav. Mycket av marxistisk dogmatism spåras i den österrikiska socialdemokratiens liv och verk, och dess ställning till den bestående staten, till folkhushållet och de internationella problemen är åtskilligt påverkad av den renodlade marxistiska klasskampidéns isoleringsanda. Austromarxismen är teoretiskt sett mycket negativ i sin inställning till dagens frågor, och den väljer gärna att ställa sig utanför ansvaret, då just nu aktuella problem skola lösas. Dess positiva linje går egentligen utanför det bestående; dess lösning, med vilken de flesta spörsmål mötas, är ett kategoriskt: det socialistiska samhället.

Ehuru austromarxismen i teorien spelar en utomordentligt viktig roll, kan man å andra sidan konstatera, att i den socialistiska praktiken andra krafter för det mesta ha avgörandet. De flesta socialistiska partier handla och vandla tämligen oberoende av den rena klasskampslärans isoleringstendens. De äro icke rädda för behandelse med det nuvarande samhället och dess institutioner; de känna fastmer ett positivt ansvar för dem och för det existerande folkhushållet. Denna s o c i a l i s m s o m ä r har emellertid ingen samlad teoretisk framställning att falla tillbaka på; den handlar från fall till fall efter det praktiska livets krav. Emellertid börja i den socialistiska nutidslitteraturen allt oftare dyka upp framställningar, som åtminstone giva brottstycken av en teori åt den socialistiska praktiken av i dag. Ja dessa framställningar ha en ännu större betydelse; man skymtar i dem riktlinjer, som kunna hjälpa till att disciplinera från-fall-till-fall-politiken och att giva dess nu gånska spridda element en sammanfattning, som förlänar den en mera både målmedveten och vittsyftande prägel.

Det gemensamma för dessa hoppingivande strävanden är att de avgörande bryta med den isoleringstendens, som är den doktrinärt fattade marxismens, och söka sig fram till en syntes mellan den socialistiska samhällsåskådningen och idéer, strömningar, synpunkter och erfarenheter, som man förut på socialistiskt håll varit benägen att hänvisa till den rent "borgerliga" åskådnings- och kulturkretsen. Detta framgår bäst om vi betrakta ett par tre av de mest framstående representanterna för de nya strömningarna inom socialismen — svensken Nils Karleby, tysken Hermann Heller och belgaren Hendrik de Man.

Nils Karleby rörde sig huvudsakligen omkring de ekonomiska problemen. "Socialismen inför verkligheten" är ett tydligt vittnesbörd om, att han ville förankra sin socialism på den nationalekonomiska vetenskapens rön och att en mängd av hans väsentliga lärosatser äro precis desamma som borgerligt orienterade ekonomiskt tänkande människor omfatta. Hans syn på ett så dominerande socialistiskt problem som fördelningsproblemet kan icke sägas vara principiellt mycket skild från den socialpolitiskt betonade liberalismens. Med ett ord: Nils Karleby ville slå bryggor mellan socialistisk åskådning och ekonomiska lärosatser, som av betydande socialister utan tvekan betecknats såsom borgerliga. Han gjorde helt naturligt detta i den känslan, att obestridliga vetenskapliga resultat rent objektivt försvara sig själva och att de icke kunna eller böra tillgodoräknas något visst åskådningspatent.

Beträffande de utländska representanterna för de nya strömningarna inom socialismen lovar förf. att återkomma med utförligare redogörelser. De ha, skriver han, icke i lika hög grad som Karleby rört sig på de rent ekonomiska problemens gebit utan huvudsakligen på andra områden. Hermann Heller — och jämte honom i all synnerhet Wilhelm Sturmfels — ha behandlat socialismens ställning till nation och stat. Även bland dem framträder i skarp dager strävandet att finna en syntes mellan socialistisk åskådning o. av många såsom rent borgerliga betecknade uppfattningar om fosterlandet och den nuvarande staten. Slutligen ha vi även en grupp skriftställare med belgaren Hendrik de Man i centrum, som på en bred front sökt förbindelselinjer mellan socialismen och andliga strömningar, som förut i hög grad hållits utanför de rent socialistiska problemställningarna.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsnas själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, i Drog-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.
Cederroths Tekn. Fabrik - Stockholm

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 34. Fredagen den 2 Sept. 1927. Årg. 3

Carl Johans utrikespolitik.

När Bernadotte år 1810 beträdde Sveriges jord såsom dess valde kronprins hade han två år tidigare haft resplaner hit i sin egenskap av överbefälhavare för den armé, som över Danmark och Öresund ämnade förhärja Skåne. Hitkommen fattade han omedelbart sitt nya fosterlands utrikespolitiska tömmar och styrde en kurs, som icke var svensk, men som genom ödets växlingar blev rätt lyckosam. Armen på Carl XII:s staty pekar mot öster och signifierar den hävdvunna svenska utrikespolitiken; Carl Johan, där han rider på sin bronshäst vid Slussen, vänder näsan åt motsatt håll. Revanche mot Ryssland! ropade svenska folket; det umgicks med tanken att återfå Finland och för ändamålet alliera sig med Frankrike; samtidigt önskade det slut på kontinentalsystemet (Englands bojkottning), vilket önskemål dock ej riktigt läte förena sig med kravet på förbund med Napoleon. Carl Johan med sitt utländska blod kunde aldrig förstå vad vi skulle kunna ha för glädje av det avlägsna finska barkbrödslandet, som därjämte ur militär synpunkt försvårade strategien och politiskt måste indraga oss i ständiga krig mot Ryssland. Tre mål hägrade för den forne franske marskalken: att bli Napoleons överman; att befästa sin dynasti, vilket bäst kunde ske genom vänskapligt förhållande till de gamla legitima furstehusen, i synnerhet det kejserliga ryska; och vidare ett förenat Skandinavien, styrt från Stockholm, ett önskemål, som i grund och botten sammanföll med det nyssnämnda, emedan det betydde ännu en Bernadottesk tron, som därjämte, om vasaättlingarna återkallades till Sverige — en möjlighet, som Carl Johan var ensam om att varmt tro på — ev. kunde tjäna såsom en krönt reträttplats. Men Carl Johan var ingen kall och hänsynslös egoist såsom Napoleon utan en godhjärtad mänsklig varelse med starkt utvecklad ambition, en ansvarskänsla, där den personliga fördelen fick vika för det allmänna bästa. Han ansåg, att han löst det politiska dagsproblemet på ett sätt, som var alldeles ofantligt knepigt hopgjort, så att hans personliga och svenska folkets intresse helt skulle sammanfalla och det sistnämnda få det bättre ställt än om det fått sin egen vilja fram. Han vägde med vågskålar: å ena sidan ett tämligen värdelöst fjärran Finland, svårt att försvara och lätt att vålla krig; å andra sidan en erövring av det värdefullare Norge, som skulle göra det förenade riket lätt som en ö att värna, som vidare försvagade Danmark genom Norges förlust, så att krigsfara framdeles ej fanns från danskt håll; krigsfaran även avvärjd mot öster om Ryssland finge behålla Finland och vänskaplig traktat uppgjordes med tsaren om att i stället garantera förvärvet av Norge och den Bernadotteska tronens oomkullrunkelighet av lömska vasaättlingar; korteligen en evig fred vinkade för ett starkt och välmående Skandinavien. I den krassa verkligheten förorsakade perspektivet om evig freds åstadkommande 1) krig mot Napoleon, 2) krig mot Danmark, 3) krig mot Norge, 4) en halvmesyr till union med ständigt käbbel, 5) stärkande av Rysslands makt under ett århundrade framåt. Alltnog, Bernadotte, fransmannen, intog en franskfientlig hållning, och Carl Johan, svensk kronprins, inledde synnerligen hjärtliga relationer med Ryssland, Sveriges arvfiende. Spelet mellan Napoleon och hans forne marskalk öppnades elegant med ömsesidigt spegelfäkteri, och man diskuterade villkoren för en allians mellan de båda landen. Med dessa underhandlingar avsåg Carl Johan endast att vinna tid, ty Napoleon var än så länge för stark för att Sverige skulle våga gå bröstgänges tillväga; Napoleon å sin sida önskade blott, att Sverige effektivt skulle hjälpa honom att isolera England från alla handelsförbindelser, men ville visst icke till tack för tillmötesgåendet härutinnan genom fördrag tillförsäkra Sverige några fördelar, m. a. o. han ville hava vårt land till en lydig vasall, som ej finge bliva för stark eller självständig. Snart kunde Napoleon ej dölja sina översittarelater: i november 1810 kommenderade han helt enkelt Sverige att förklara England krig, och Sverige vågade f. t. ej annat än lyda. Någon skuld hade Sverige, ty då det i januari samma år slutit fred med Frankrike, hade det återfått Pommern på villkor, att det ej skulle driva handel med England annat än med salt. Officiellt förekom ingen handel med öriket, men myndigheterna sågo genom fingrarna med att engelsmännen smugglade in varor i så stor mängd, att svenska västkusten förtjänade förmögenheter. Efter krigsförklaringen fortsatte med Carl Johans synnerligen goda minne den inkomstbringande handeln, och både England och Sverige voro samförstådda med, att intet skott skulle lossas. I vredesmod häröver lät Napoleon sina trupper rycka in i svenska Pommern. Vid underrättelsen härom blev Carl Jo-

(Forts. å sid. 4)

Den landsfördärvliga Casselska propagandan.

Den landsförrädiska folkförvillande propagandan av Alljudas "nationalekonomiska" professorsagenter här i landet börjar glädjande nog genomskådas. I och med att man förlänat dessa nobla herrar heder, rang och värdighet av professorer o. upphöjt dem till "vetenskapsmän" av världsrykte trodde man, att man för alltid befriat sig från all obekväm opposition och kritik, ty vem skulle väl våga tvivla på hållbarheten av exempelvis "världens främste nationalekonoms" (Svenska Dagbladets uttryck) teorier och uttalanden! Man förlitade sig på den emellanåt så tjänliga "blinda auktoritetstron" och publikens absoluta oförmåga av kritisk granskning. Men man misstog sig. Den svenska allmänheten är icke på det vis hrr Cassel och Heckscher samt deras storfinansiella uppdragsgivare inom den Wallenberg-Bonnierska sfären föreställt sig en enda stor skock av fäkreatur, vilket vi hoppas, att dessa så småningom även skola komma underfund med. Betecknande för den opposition, som är under framväxande mot den alljudiska "nationalekonomiska" irrläreförkunnelsen, främst företrädd av professor Gustaf Cassel i Bonnierska Svenska Dagbladet och professor Eli Heckscher i Bonnierska Dagens Nyheter är förvisso, att själva Svenska Dagbladet i senare tid vid olika tillfällen sett sig nödsakat införa en del kritiska insändare gentemot hr Cassels underbara teorier, vilka dock alltid samtidigt avfärdats på tidningens ledarespalt medels konstruktiva, kvasivetenskapliskapliga betraktelser, vilka i regel utmynnat i en varning mot de samhällsfarliga socialistiska åskådningarna. Och som Sv. D:s publiks politiska tänkande huvudsakligen är inriktad mot en enda stor fara s o c i a l i s m e n, har taktiken ofta nog lyckats. Men man börjar numera även inom Sv. D:s läsekrets inse, att det gives också andra faror än socialismen i vår tid, varför den illustra taktiken icke längre är så verksam som den en gång var.

Vi ha tidigare tillräckligt belyst den Casselska "nationalekonomiska" propagandan i Svenska Dagbladet för att den-

(Forts. å sid. 4.)

Är judarnas medborgerliga likställighet inom kristna nationer berättigad?

För Nationen av J. L.

Denna fråga har numera genom utvecklingens obevekliga konsekvenser övergått från ett religiöst till ett allmänt socialpolitiskt och rashygieniskt problem. Det gavs en tid då de kristna nationerna av humanitära skäl beviljade judiska invandrare endast asylrätt, och detta var nog en mycket välbetänkt försiktighetsåtgärd gent emot ett folk, som i sin religion upptagit världsherradöme såsom en trosartikel. Asylrätten utvidgades emellertid snart nog till **fullständiga medborgerliga rättigheter, med det nu synliga resultatet att landets egna inbyggare synes ha ganska litet att säga till om i sina egna angelägenheter, ifall de råka gå emot de judiska intressena. Vi stå nu inför detta främmande nomadfolk i ungefär samma ödesdigra ställning** som på sin tid de gamla Kananiterna. Då den gamle nomadhövdingen Abraham, på sina vandringar kom till Kanan och fann att det var ett land som flöt av mjölk och honung, så lät han **genast sin gud Jahve giva ett edligt löfte, att åt sig och sina efterkommande skänka besittningsrätten till detta land "till evig tid".** (1 Mos. 15: 18, 17: 7) med den bestämmelsen, "..... jag vill giva landets inbyggare i ditt våld, och du skall förjaga dem undan för dig". (5 Mos. 23: 31). "Varje ställe eder fotsula beträder skall bliva edert. Ingen skall kunna stå eder emot. Skräck och fruktan skall Jahve sprida över varje land som I beträden". (2 Mos. 11: 24, 25).

Härvid måste vi komma ihåg, att det är samme Jahve, för vilken judafolket ännu i dag hyser samma obrottsliga lydnad, då det är fråga om att tillägna sig främmande folks länder och ägodelar. Och detta deras förehavande söka vi att beredvilligt tillmötesgå, genom att giva dem **fulla medborgerliga rättigheter,** som strida mot våra egna lagar. Sådana undantag medgivas emellertid ingalunda någon av landets egna inbyggare! Här manifesterar sig det svenska sinnelagets oförstörbara likgiltighet för egna nationella intressen på ett alltför ödesdigert sätt. Eller ha vi kanske i detta fall att räkna med en nyförvärvad utveckling i intima affärstransaktioner? Hur som helst, den svenska nationens allmänna bästa går i denna utveckling förlorad, men i stället bli vi rikare på — erfarenheter. Så snart dessa asiatiska främlingar hos oss erhållit fullt medborgarskap, giva de sig sken av att vara fullödiga svenskar, ehuru de i verkligheten äro oskiljaktigt förenade i sin judiska nationalstat, som de aldrig någonsin ha en tanke på att uppgiva, kunna det ej heller, ty vid densamma äro de olösligt förenade genom Jahves "förbund". I detta hänseende är Jahves befallning för varje enskild jude absolut bestämmande: "Du äger icke att över dig sätta en utländsk man, som icke är din broder", d. v. s. oomskuren. 5 Mos. 17: 15. Ännu strängare förhållningsorder fastställer Jahve i fråga om det religiösa lydnadsmomentet. I 5 Mos. 28: 15—68 hotar Jahve "sitt utvalda egendomsfolk" med icke mindre än 28 de ohyggligaste förbannelser för event. olydnad mot hans "religiösa stadgar".

Och ändock söker man inbilla sig och andra att detta vandrarefolk någonsin skall kunna fostras till ett gemensamt politiskt och religiöst samarbete med kristna nationer. Utan att närmare taga kännedom om dessa kringvandrande nomaders verkliga tros- och rasegenskaper, inläto sig de kristna folken på det vågstycket att tilldela dem fulla medborgerliga rättigheter, till förfång för den egna rasens fria utveckling. Detta kristendomsfientliga och samhällsomstörtande vandrarefolk, med sin egen nationella stränga sammanslutning, har utbrett sig över hela jordklotet, varigenom de på det allra bästa äro utrustade för att draga nytta av alla världshändelser, vilka de f. ö. söka gestalta till sin fördel genom sin opinionsbildande dagspress, sina telegramagenturer och sitt internationella storkapital, vilket alltsammans utgör förberedelser till det eftertraktade världsher-

(Forts. fr. sid. 3)

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Så talade de nya profeterna, utan att länge uppehålla sig vid den tanken, att det suveräna proletariatet ännu var alltför bräckligt att kunna reda sig på egen hand; att det behövde lärare, förmyndare, rättskaffens människor, som på sitt sätt kunde leda det fram mot välgång, mot dess vilja om så erfordrades. Men man grep sig an med arbetet.

Idealet hade säkerligen varit att med ett enda hugg nacka aristokrater och borgare; men en så radikal operation medförde sina svårigheter, och man måste därför åtnöja sig med att göra dem livet outhärdligt. Man dekreterade, att ingen fick taga del i ett val utan att förete bevis att han tillhörde en arbetarfackförening. Det var att med ett penndrag försätta alla borgerliga utanför lagen. Man konfiskerade deras besparingar i bankerna, och de ålades under de strängaste hotelser att inom två veckor inleverera till statskassan sitt guld, sina juveler, sina konstföremål och alla sina utländska värdepapper. Senare tvang man dem till och med att avlämna linne och lösören, och medgav dem behålla endast en kostym, tre skjortor, några par strumpor och ett par skor. I sina hus eller sina våningar fingo de nöja sig med ett eller två rum och måste ställa återstoden till förfogande åt obekanta, vilka flyttade in dit. En förtroendeman utsågs inom varje byggnad, och vid hans utväljande fingo endast proletärerna inom huset taga del. Denne förtroendeman gjorde tjänst både som polis och portvakt, fördrev eller tog in i huset vem honom lysste, avgjorde tvistigheter mellan de nyinflyttade och de gamla innehavarna, uppbar hyrorna för statens räkning, bedömde vars och ens behov, utdelade de kort, vilka voro oundgängliga för att få varor av något slag i stadens affärer, och höll alla hyresgästerna under ett ständigt hot om anmälan till sovjettribunalen.

Redan under det nya systemets första dagar förklarades alla köpmansvaror vara statens egendom, och sovjetkontrollörer slogo sig ned i butikerna vid köpmännens sida. Ett lågt pris bestämdes för varje artikel som hölls till salu; men för att hindra en var, som icke var proletär, att draga fördel av dessa låga pris, bestämdes det ytterligare, att ingen hade rätt att köpa den minsta sak utan att uppvisa ett fackföreningskort och tillståndsbevis av vederbörlig portvakt. Man såg då damer ur den högsta societeten bli konstberiderskor eller gå in vid filmen för att komma åt de beryktade korten, utan vilka de icke kunde leva. Efter någon tid kunde emellertid ingen bekomma någonting, då affärerna tömdes på några dagar, och de plundrade köpmännen icke voro nog dåraktiga att införskriva nya varor, även om de möjligen haft medel därtill.

Därpå organiserade man skräckväldet enligt Lenins föredöme. "Kamrater", utropade Napoleon Pogany, "med en röst som skall nå vida, utsända vi följande budskap till härvarande borgerliga . Må de veta, att vi från denna dag taga dem såsom gisslan. Må de veta, att de icke böra glädjas åt ententearméns framgångar, ty varje framryckning av serber och rumäner kommer att för dem medföra grymma prövningar. Må de akta sig för att demonstrera eller att hänga ut vita flaggor i fönstren; i så fall skola vi med deras eget blod färga dessa flaggor röda".... Så talade liktvättarsonen. Och särskilda trupper fingo i uppdrag att visa, att dessa ord icke voro tomt prat. Chef för dessa terroristband var en viss Cserny, äkta magyar för en gångs skull, f. d. skoarbetare med jättelik axelbredd. Han hade under kriget först tjänat ombord på österrikisk-ungerska flottan, men efter ett sjömansmyteri i Cattaro stack man in honom i ett husarregemente på Karpaterfronten. Han skötte sig bra där. Tillfångatagen under tredje krigsåret och förd till Sibirien, lyckades han fly och återvände hösten 1918 till Budapest, just lagom för att deltaga i Karolyis revolution. Genast satte han sig i spetsen för de deserterande matroser, vilka befunno sig i staden, och genom sin energi och sina överlägsna herkuliska kroppskrafter kom han snart att över dem utöva ett absolut herravälde. Vid sin återkomst från Ryssland satte sig Bela Kun i förbindelse med honom, försåg honom med nödiga medel att underhålla sitt folk och skickade honom till och med till Moskva för att på platsen studera den terroristiska organisationen. Cserny återvände snart nog, hemmastadd i de goda metoderna och medförde 80 utexaminerade bödlar för att undervisa ungrarna. En rysk jude, Boris Grünblatt, och en serbisk akrobat vid namn Azeriovitsch fingo i uppdrag att i Budapest värva folk åt honom . Han mottog icke i sitt band annat än folk med brunt hår och brun hy, ty han fann de ljuslätta alltför känsliga. Rekryterna måste edligen förbinda sig att kallblodigt utföra vilken dödsdom som helst. Hängningsförfarandet, som fordrar särskilt handlag, anförtroddes dock åt några utvalda.

Truppen tillväxte hastigt. Efter att från början hava räknat 200 stråtrövare svällde den snart ut till 700 man, till största delen förlagda i Batthyaniska palatset, omdöpt till "Leninkasärnen", varav uppkom smeknamnet "Leninfiuk" (Lenins gossar) som de gåvo sig själva. Klädda i läder från huvud till fot, lädermössor, läderrockar, läderbyxor, läderdamaskor, med gevär på axeln, browning och slaktarkniv i livremmen, till vilken krigarutrustning fogades handgranater, då de begåvo sig ut på uppdrag. Dag och natt genomforo de staden på lastbilar, trängde in i husen, undersökte våningarna, fängslade de misstänkta som angivits av förtroendemännen, och bortförde den gisslan som bestämdes av politiska undersökningskommissionen, vilken hade sitt säte i parlamentsbyggnaden. Då Batthyanipalatset snart blev för trångt att hysa alla, slog sig en del ned i Hunyadipalatset och andra utvalde till bostad normalskolan för lärare. Kanoner, kulsprutor och pansarbilar försvarade tillträdet till dessa kasärner, verkliga fästen för den ungerska kommunismen.

Politiska undersökningskommissionen hade såsom synlig ledare en kristen arbetare Guzi; men dess verklige chef var en viss Otto Klein, vilken utbytt detta namn mot Corvinus, det berömdaste i Ungarn. Varifrån kom han, denne lille jude, puckelryggig och skrofulös, som vid förhöret av sina offer roade sig med att köra ned en linjal i halsen på dem? I vilka underjordiska kyffen hade han sett dagen? Ingen i Budapest kunde lämna mig upplysningar på denna punkt.

I parlamentshusets källar[illegible] där den lille Klein-Corvinus [illegible] hans folk arbetade, om man får uttrycka sig, liksom i [illegible]hyanipalatset och lärarsko[illegible], mördade man, hängde, [illegible] med ridspön och våta rep, stack ut ögat med en knivsudd, sprättade upp fickor på [illegible] dan utanföre en [illegible] för att överrösta skrik[illegible] bilmotor brumma fra[illegible] gluggen. På sådan [illegible]heter har man anfört olika [illegible] ex-

(Forts. å sid. 3.)

Den 2 Sept.

I falska ledares våld.

Den sig som hemlig regeringsmakt i strid mot lag och författning här i landet etablerade storjudiska sfären under husen Wallenberg och Bonnier synes på sistone en hel del hava oroats i sin lands- och folkfördärvliga, illegala maktutövning. Envar, som något förstår att bedöma valören av de upphöjda "folkliga" röster, som låta höra sig i den ledande partipressen, kan ej undgå intrycket, att det rådande "idépolitiska" söndringssystemet, varmed herrar israeliter lyckliggjort svenska folket och i tecknet varav de så behagfullt här kunnat styra o. — exploatera, försatts i ett rent av prekärt läge. De stora tidningarna diskutera ängsligt situationen, dock utan att våga gå problemet in på livet eller visa någon väg ur det skandalösa tillstånd, som de varit med om att med berått mod framskapa. Tydligt är, att man inom ledande kretsar börjar få klart för sig, att det gamla icke längre håller och att nya medel måste sökas. Men ännu så länge aktar man sig noga för att förråda något om vad man önskar bjuda i stället.

I samma mån som sanningen rörande det rådande systemet blivit känd bland allmänheten har underlaget för detsamma [illegible] bort. Det kunde nödtorftigt upprätthållas så länge "det fria ordet" blundade för allt bedrägeriet, men icke längre. Ty ett folk som det svenska vill icke låta sig systematiskt bedragas av ockrare och usurpatorer. När det väl en gång fått upp ögonen, är det slut med dess beskedlighet. Länge lät det dupera sig med sköna ord och fraser, avsedda att omtöckna dess sinnen. Den judisk-politiska fraseologien har sett sin gyllene tid här i landet. Intet kan längre dölja sanningen, ty den grå verkligheten träder för varje dag allt tydligare inpå oss. Det stora "frihetsverk", som här utförts, kan till sitt reella värde nu beskådas av alla och envar: Vårt en gång fria och självständiga land är icke längre fritt och självständigt, det har bragts under det internationella Mammons tryckande ok. Vårt folks öden länkas icke längre efter svenska ideal till egen välfärd utan uteslutande efter den judiska härskarmaktens intressen. Sanningen, den dystra sanningen, lyder: Sveriges land och folk hava av ovärdiga, falska ledare förråtts åt det världserövrande Israel, som utan att observeras av mängden tränger allt djupare in i den svenska samhällskroppen, spridande kaos och split och systematiskt raserande allt svenskt, allt, som har samband med vår gamla hedervärda, från fädren ärvda kultur. Ett från början till slut på lögn, provokation och bedrägeri grundat politiskt system har upprättats, som förvandlat lagstiftnings- o. regeringsmakten till parodier och överflyttat den reella makten i usurpatorns hand. Den politiska utvecklingen har från grunden organiserats efter den gamla imperialistiska satsen "Söndra och härska!" Medan massorna hänge sig åt förödande inre stridigheter och diskussioner om en oändlighet, av "åsikter", styr i kaos den judiska makten genom sina otaliga lydiga redskap, steg för steg mot målet: Sveriges fullständiga erövring under Israel. I detta tecken har utvecklingen i vårt land under årtionden gestaltat sig, med påföljd att folket den dag som är digner under en skuldbörda å miljarder till den internationella storfinansen. Den svenska statsmakten har i allt högre grad inriktats i den judiska raseringens tjänst, och villiga verktyg hava icke saknats. Vi veta, huru stat och kommuner skuldsatts till "kapitalets herrar" på miljarder och huru vårt nationella försvar, som skulle utgöra vårt sista värn mot fientliga makter, på fienden-inkräktarens order raserats. Land och folk hava utlämnats till en ekonomisk exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och och författning behandlas som papperslappar, så snart de ej passa den judiska finansens herrar, lagbrott och förskingringar av statsmedel tolereras i vidaste omfattning. Som en naturlig frukt av hela denna utveckling stiga skatter och allmänna pålagor oavbrutet i våldsamt tempo, och de ekonomiska levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare arta sig allt svårare. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd liksom med den ekonomiska. När man blivit färdig också med dessa senare grenar av den nationella avrustningen, skulle verket för vårt lands vidkommande vara fullbordat. — Men det finnes en part, som heter svenska folket, som också har anspråk på att få ha ett ord med i laget!

Den rådande situationen inom vårt offentliga liv förefaller förvisso mången medborgare förunderlig i betraktande av, att vi numera äga en demokratisk styrelseordning, som skulle garantera folket mot alla maktmissbruk ovanifrån. Genom den allmänna rösträttens införande har ju folket självt trätt in som den styrande i samhället menar man. Ja, till namnet, men icke till gagnet. Teorien om massans styre låter sig helt enkelt icke förverkliga annat än i en viss klass "idealisters" upphettade hjärnor. Herrar israeliter visste vad de gjorde, när de i sin omtanke om folkets "rättigheter" placerade massan i maktens högsäte, ty i tecknet därav ha de vida lättare att kunna manövrera spelet sig själva till behag och nytta än då värdfolkets bildade klasser sitta vid styret. Till namnet regera i Sverige i detta nu folkets massor "suveränt", men realiter hava de icke alls något inflytande å utvecklingen. Den som styr är den sig som hemlig regeringsmakt etablerade judiska storfinansen under husen Wallenberg och Bonnier, i första hand genom dess utvalda ledare i spetsen för de olika partierna. Dessa sistnämnda äro alltigenom en skapelse av Alljuda, grundade på falska idéer och lögnaktiga föreställningar. De intressen, som skulle utgöra grunden för deras tillvaro, existera i verkligheten icke. Deras tongförda "idépolitik" har endast avsett att tjäna som täckmantel för den regerande finansmaktens krassa intressespel, som ej rätt väl lämpat sig för dagsljuset. Talet om att svenska folkets intressen politiskt låta uppdela sig i intellektuella — kroppsarbetare, "borgare" — "socialister", "höger" — "vänster", "moderata" — liberala" — "frisinnade" — "socialdemokrater" — "kommunister" — är en enda stor lögn. Till det realpolitiska intressespelets beslöjande har politiken i de upphöjda idéernas namn förvandlats till en givande sport för strebrar och lycksökare, och inkompetensen, omoralen o. korruptionen släppts lösa i det offentliga livet. Ansvaret för allt detta påvila främst partiernas ledare. Dessas roll är i verkligheten en helt annan än man i allmänhet föreställer sig. De äro den judiska maktens utvalda redskap inom folket. De "demokratiska" reformkrav och önskemål av betydelse, som framförts av de nuvarande partierna, hava som regel icke haft sin upprinnelse ute bland folket utan hava lancerats av de med den hemligt regerande sfären intimt samarbetande partiledarna. Genom partiernas olika organisatoriska instanser hava de från ovan inspirerade "reformkraven" med all kraft propagerats bland massorna, under energisk medverkan av den av samma hemliga regeringsmakt styrda tidningspressen, för att slutligen presenteras fram som det "suveräna" folkets röst och vilja, varefter alla, även regering och riksdag, hava att foga sig.

Detta skamlösa bedrägeri mot Sveriges folk kan och får icke fortsätta. De föraktliga individer, som spelat rollen av dess falska ledare, vilka för personlig vinning låtit förleda sig att sälja landets intressen åt fiendemakt, hava gjort sig förtjänta av alla hederliga svenskars djupa förakt. Vårt folk måste snarast frigöra sig ur deras våld, slita de lögnens och hatets bojor, vari de slagit det. Den skuld de dragit över sig, kan ej eftergivas. De hava medvetet och avsiktligt vilselett medborgarna, förgiftat sinnena och bragt landet i ett slavberoende under det internationella Mammon. Det kan icke undgås, att de för det rådande lögnsystemet främst ansvarige, ledarna för partierna, vilka samt- och synnerligen ohjälpligt komprometterats genom sin hittillsvarande verksamhet, träda tillbaka och lämna plats för hederliga män inom partierna. De nuvarande partierna måste tvingas gå in för en restauration av vårt politiska liv till grunden, som en gång för alla gör slut på det förhatliga söndrings- och korruptionssystemet och åter för oss in på en förnuftig utvecklingslinje i riktning mot skapandet av en moraliskt och intellektuellt kvalificerad statstyrelse o. en lagstiftningsmakt, vuxen sin viktiga uppgift. Lögnens och korruptionens partisystem måste försvinna, dock under fullt lagliga former. Det utgör en ständig utmaning mot alla hederliga och rättsskaffens svenskar. Den väg, som i restaureringsarbetet bör följas, ligger klar framför oss. Det är densamma, som vi i Sverige voro inne på, innan ännu herrar israeliter lyckliggjort oss med sitt kostbara "idésystem". Den heter: de verkliga intressenas representation. Vi måste nu inrikta våra ansträngningar på upprättandet av en efter våra nutida svenska förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer, fri och oberoende av alla slag av ovidkommande intressen, obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets o. folkets sanna väl. De naturliga, lojala intressegrupperna inom samhället, de olika näringarnas o. yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetstagare, jordbrukare, fabrikanter, köpmän av olika kategorier jämte deras anställda — alla dessa hava rätt till representation i Sveriges lagstiftande riksdag. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till deras egentliga uppgifter i det egna landets och folkets tjänst i stället för såsom nu i det revolutionära Israels. Kring detta krav böra alla rättsinnade svenska medborgare samlas!

PRESSKONSERTEN

Den Cassel-Heckscherska nationalekonomien utdömd av N. D. A.

Vidräkningen med den av "nationalekonomerna" Gustaf Cassel och Eli Heckscher m. fl. bedrivna fosterlandslösa propagandan till svenska folkets förvillande i ekonomiska ting artar sig till att bliva tämligen allmän, så att de illustra "världsberömda" herrar "vetenskapmän" ha goda utsikter att en gång bli kända och uppskattade till sitt sanna värde. Senast har nu Nya Dagligt Allehanda (h.) i en formellt och sakligt stark ledare under rubriken "Ris åt egen rygg" gisslat hr Cassels kostbara utläggningar rörande kapitalexporten. Tidningen skriver:

Att den svenska kapitalexporten, som redan för den gångna delen av innevarande år upgår till omkring 130 miljoner kronor, framkallar åtskilliga kätterska tankar mot nationalekonomien hos vårt arbetande folk — både företagare och arbetare — är helt naturligt. Vi leva i ett land, som är rikt på råämnen och numera ej heller fattigt på kapital, men detta land med sin glesa befolkning drages med en permanent avsevärd arbetslöshet. Det är något på tok med detta, vad än de lärda herrarna och bankdirektörerna säga — så resonerar det sunda bondförståndet.

En representant för detta vardagsförnuft fick nyligen, märkvärdigt nog, in en artikel, som hade både klor och tänder, i Svenska Dagbladet. Men naturligtvis bemöttes han i samma nummer av tidningen på ledarplats av professor Gustav Cassel. Givetvis var prof. Cassels artikel skickligt och talangfullt skriven, och den framkallade också helt självklart ett genljud och en varm komplimang i Dagens Nyheter, som särskilt uttryckte sin glädje över att den ekonomiska nedrustningsaktionen i Sverige så kraftigt bedrives i "ett av högerns huvudorgan". Augurerna tycka om att blinka åt varandra i alla tider. Om avståndet innerst inne är så synnerligen mycket större mellan D. N. och Sv. D. än mellan professorerna Cassel och Heckscher skola vi låta vara osagt.

Härefter framhålles, att de flesta av de under året exporterade miljonerna gått till Tyskland för att hjälpa tyskarna att finansiera skadeståndet enligt Dawesplanen. "Det kan på starka skäl betvivlas", yttrar Allehanda, "att detta är någon förnuftig användning för svenskt kapital. Tvärtom är det tämligen uppenbart, att vi med kapitalexporten till Tyskland binda ris åt vår egen rygg". För Dawesprestationernas fullgörande ha tyskarna upptagit väldiga lån i utlandet, vilka jämväl tagits i bruk för den industriella produktionens omläggning efter de mest rationella och arbetsbesparande metoder. När den tyska industriens nu pågående rationalisering fullbordats, väntar man sig en fullkomligt överväldigande konkurrenskraft och framryckning av densamma på den internationella marknaden. Allehanda skriver härom i fortsättningen:

Nu skall man till att förbilliga framställningskostnaderna, och för genomförande av denna rationaliseringen upptogs nyss ett nytt lån på 30 milj. dollars, vari Sverige deltog med, om vi inte missminna oss, bortåt 10 milj. kr. Hur går det under tiden med vår egen järnhantering? Och månne dess utsikter mörkna eller ljusna genom den enorma tyska framryckningen? Svaret ger sig självt. Ser man saken ur hela den industriella världsutvecklingens synpunkt, så äro framsteg, var de ske, naturligtvis till världens bästa. Men borde vi inte snarare använda våra krafter på att åstadkomma framsteg i Sverige? Är det vår plikt att begagna vårt kapital på ett sådant sätt, att det hjälper till att slå ihjäl en livanödvändig svensk industri? Den svenska industrien kan inte förränta kapitalet, invänder man. Sant nog, om vi skola fortfara med en tullpolitik, som också är lagd på att offra vår egen industris och våra egna arbetares bästa, till förmån för världsintresset och — Dawesplanen.

Det råder intet tvivel om Tysklands avsikt, att när det med hjälp av utländska pengar genomfört rationaliseringen av hela sin industri, så kommer det att försöka översvämma världen med billiga tyska varor. Även den lilla svenska marknaden kommer då att få vara med om att absorbera vad den förmår av tysk export. Möjligt och sannolikt är, att våra nationalekonomer, vare sig de låta kalla sig höger- eller vänstermän, då skola predika för oss, att vi bara förtjäna på att köpa utländska varor, när de svenska ej kunna konkurrera i pris. Arbetslösheten skall antaga ännu större dimensioner, och de svenska socialdemokraterna, som äro nog enfaldiga att på grund av nationalekonomiska dogmtro såga av den gren, varpå de själva sitta, skola ställa väldiga ökade krav på statens förmåga att ge arbetslöshetsunderstöd. De som köpt sig utländska obligationer skola kanske fröjdas. Men det finns någonting som heter skatter, och som givetvis blir allt obehagligare i den mån befolkningen ej kan sysselsättas.

Man konstaterar med tillfredsställelse Allehandas oförblomerade uttalande och vill endast hoppas, att tidningen måtte fortsätta på den inslagna vägen. Mycket av vad som brister i den nuvarande situationen i vårt land har utan allt tvivel sin innersta grund i den folkförvillande propaganda, som här alltför länge opåtalt fått bedrivas av den alljudiska maktens mot Sveriges intressen inriktade professorliga agenter. Det gäller för vårt folk att snarast resolut göra upp räkningen med dessa hrr "vetenskapsmän" av Israels nåd, på det att vi äntligen åter en gång skola kunna komma in på förnuftiga ekonomiska och politiska utvecklingslinjer.

Ungdomens och politiken.

Inom huvudstadspressen diskuteras som bäst problemet ungdomen och dess ställning till politiken i detta nu. Dagens Nyheter (l.), det Bonnierska upplysningsväsendets högsta instans inom pressen, visar naturligt nog en stor oro över utvecklingstendenserna, som tyda på vissa svårigheter i fråga om rekryteringen av det illustra partiväsen hrr israeliter lyckliggjort svenska folket med. Frisinnade ungdomsförbundets nyligen inträffade "saliga hädanfärd" tolkas av organet som ett bevis för att de gamla misslyckats och att nya signaler fordras. Man måste ju följa med sin tid, även när det går emot ens innersta önskningar! De gamla helgonbilderna, som fört vissa herrar till makten, är det ej längre så noga med, de få gärna åka på sophögen till förmån för nya, mera lämpade för tillgodoseende av den nya tidens krav. D. N. skriver:

Det fanns en tid när man inom politiken kunde reda sig bra och komma långt med en hejdlös optimism och en brinnande entusiasm för ideella rättskrav, för "höga nationella värden", för "största möjliga lycka åt alla". Det gällde då att slå de stora slagen. På ena sidan ville man bryta ner orättfärdiga privilegier och klassmurar; på andra sidan ansåg man sig slå vakt om betydelsefulla arvedelar från fädernas dagar. De stora linjerna lågo klara. Baneren fladdrade käckt i vinden. Entusiastiska skaror av unga och gamla slöto upp kring beundrade ledare. Frågeställningen tedde sig ganska enkelt. "Varmt eller kallt — här strida Gud och djävulen!"

Den tiden är oåterkalleligen förbi. De konstitutionella huvudfrågor som då satte sinnena i brand äro lösta. Kvar stå nu en rad utomordentligt svårlösta och invecklade problem, som fordra en praktisk blick och en affärsmässig klarsyn som näppeligen voro de konstitutionella kämparnas styrka (!!). De problemen måste i väsentlig mån angripas från helt andra utgångspunkter än t. ex. rösträttsfrågorna. En ungdom, för vilken rösträttsstriderna, ja, hela det demokratiska genombrottet, tillhöra historien, kan icke mättas med politiska slagord om "höger" och "vänster". Den kräver reellare politisk föda. Vill man vinna dess aktiva medverkan i det offentliga livet, får man förvisso kasta många gamla helgonreliker på sophögen, sluta upp med att rota i vad som hände för tio, tjugu år sedan och i stället peka på de rent praktiska uppgifter som vänta på sin lösning i den dag som i dag är. De nya politiska ledarna måste själva vara män av den nya tiden. Deras uppgift blir långt svårare än våra gamla politiska styresmäns. De kunna näppeligen påräkna en sådan entusiasm, en sådan oreflekterad och kritiklös dyrkan som en äldre generation stundom ägnade sina ledare, en Staaff, en Branting.

Är icke detta hädelse mot den demokrati, som Dagens Nyheter under många årtionden i spetsen kämpat för? En Karl Staaff, en Hjalmar Branting skulle av den äldre generationen oreflekterat och kritiklöst dyrkats! Har Karl Otto Bonnier glömt, att han var de begge demokratiska storheternas allra högste beskyddare, den som i hr Brantings första stora dagar gick vid dennes sida i de stora demonstrationstågen å Stockholms gator, de där krävde "frihet, jämlikhet och broderskap"? Långt måste det otvivelaktigt vara gånget i besvikelser för Höga Vederbörande, då självaste gudarna av i går, Branting och Staaff slängas på sophögen! Vad som skall rädda situationen är, menar D. N. de stora ekonomiska problem, som nu erbjuda sig. Ungdomen skall tydligen engageras för genomförande av Den Gyllene Internationalens stolta program efter de "nationalekonomiska" professorerna Cassels och Heckschers höga anvisningar. Dock, ungdomen är numera lyckligtvis åtskilligt mera kritisk visàvis de från den Bonnierska kretsen propagerade lycksalighetslärorna än för något årtionde sedan. Nya Dagligt Allehanda (h.) inlägger i debatten en välmotiverad protest mot den av upplysningens herrar nu så varmt omhuldade mekaniseringen samt det överdrivna koncentrerandet av dess intresse kring det sportsliga och tekniska, vilket hotar "att banalisera våra goda svenskar, som verkligen ha det felet, att de äro väl vaxigt mjuka för intryck utifrån." Stockholms Dagblad (h.) ger i en ledande artikel "Politisk realism" en ganska korrekt framställning av läget och kräver ett rent spel i förhållandet visàvis de unga, som man måste instämma uti. St. D. skriver:

Den Västerländska kulturkretsen har alldeles nyligen gått igenom en politisk period av skär och oförfalskad romantik. Vi ha upplevt ett halvsekel av enorm utveckling på den materiella kulturens gebit. Hela nya världsdelar ha exploaterats, stora uppfinningar ha gjorts, världen har nått ett välstånd som aldrig tidigare. I denna starkt realistiskt betonade jordmån har emellertid frodats en politisk idéflora, som inrymt många vackra exemplar av romantikens blå blomma. Det har varit gott om patentmediciner att bota samhällets krämpor. Rymden har genljudit av allena saliggörande trosbekännelser och skyn har varit fylld med moln- och eldstoder, som skulle föra mänskligheten in i Kanaan.

För att nu röra oss med svenska förhållanden, nog måste de svenska Verdandimännen, trots det s. k. realistiska kynnet, betecknas som politiska fullblodsromantiker. Omdömet gäller även de kretsar, som sögos upp av den framryckande arbetarrörelsen. Det var en tid av flammande lidelser, stora ord och proklamerandet av höga mål. Var såg man tidigare eller senare en sådan tro i Israel. Det gick som det måste gå, de unga åldrades, när man kom problemen in på livet, visade de sig mer komplicerade än på avstånd, det blev att kompromissa och lirka sig fram. Den dag som i dag är, är en betydande del av idéprogrammet förverkligat — någon närmare specifikation är onödig — men trots allt kvarstår i vida kretsar en känsla av besvikelse. Gåvo inte årtiondens heta och segerrikt förda strider mera reella resultat än som i dag kunna konstateras?

Situationen av i dag kännetecknas av en så gott som total brist på nya idéer inom den praktiska politiken i vårt land:... Är det underligt, att de yngre generationerna under dessa förhållanden känna sig stå utanför den aktuella politiken? De borgerliga partierna göra ingenting för att verkligen få de unga med sig. Och även om de försökte finge de nog göra extra ansträngningar att anpassa sig efter det nya i tiden. En ung man som upplevat och fått sina intryck av världskriget och frederna, som följt med det som sker i det demokratiska samhället, måste le ett skeptiskt löje, när han hör de gamla recepten att skapa om mänskligheten. Det torde vara ett genomgripande drag hos dessa ungdomar att de, om man undantar vissa grupper, förlorat tron på politikens förmåga att uträtta någonting verkligt positivt. En arbetslös ung man säger sig utan tvivel att herrar riksdagsmän kunna prata sig aldrig så hesa om arbetslöshetsdirektiv och arbetslöshetsanslag, så får den arbetslöse i alla fall ingen trygg och stadigvarande plats inom produktionen, han får i bästa fall en allmosa att uppehålla livet, men han får icke vad han

Östermalms Elektriska Affär
NYBROGATAN 21. (F. 4. 15 A)
Tel. Ö. 5260. Vid Östermalmstorg.
Installationer,
Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor

begär, arbete. Och ungdom i andra kretsar ler en smula överlägset, då man talar om riksdagen. Den vet att de krafter som verkligen dirigera samhällsutvecklingen äro att söka på annat håll. Den politiska romantikens tid är förbi, vi ha inträtt i en realistisk period. Till denna realism hör utan tvivel en ökad insikt om de rent ekonomiska faktorernas betydelse både för de enskilda och samhället. Kanhända ger detta denna åskådning en viss krass, för att inte säga egoistisk färgning, men detta är onekligen mera sympatiskt än att dölja samma uppattning bakom en dimbildning av altruistiska fraser.

Förvisso äga de yngre generationerna både energi och idealism, men de förbehålla sig att pröva problemen sakligt och nyktert, innan de gå in för en uppgift. De bilda intet tacksamt auditorium för hjälten av i går, den svamlande idealisten, agitatorn som på de feta frasernas ballong svävar högt över den nakna verkligheten. Det torde inte vara någon omöjlig uppgift att åter intressera ungdomen för samhällsfrågorna. Men den kommer att energiskt vägra att omfatta en gången periods läror, önskar säkert ta itu med problem på sitt sätt, nyktert, praktiskt, obunden av motsättningar, som egentligen höra historien till. Detta behöver icke utesluta stora vyer, vida horisonter, klara mål och patos för uppgifterna.

Stockholms Dagblad har här förvisso ganska riktigt tolkat de strömningar, som f. n. råda bland ungdomen. Att denna tagit avstånd fr. den nuvarande svindlarpolitiken, är otvivelaktigt ett gott kriterium på dess omdöme och sålunda ett löftesrikt tecken. De herrar israeliters konstrikt inrättade system av cirklar har fått en törn av sådant slag, att det i detta nu torde kunna betraktas såsom definitivt sprängt. Vi instämma i Stockholms Dagblads ord, att den yngre svenska generationen noga bör pröva det nya, som bjudes den, innan den åter låta engagera sig för politiska uppgifer. Man kan lugnt utgå ifrån, att ej heller i fortsättningen ansträngningar och de mest intensiva sådana komma att saknas att leda dess aktivitet in på villse vägar, i den folkfientliga maktens tjänst.

Detaljhandlarnas international,

vars bildande vid den nyligen avhållna internationella detaljhandelskonferensen i Berlin omnämndes i vårt föregående nummer, behandlas i en ledande artikel i "Köpmannen" av Sveriges Köpmannaförbunds närvarande representant vid konferensen, ombudsman Erik Nygren. Efter att ha erinrat om, att handelns international är den äldsta av alla, då sedan hedenhös förbindelser förefunnits mellan handelns män i skilda delar av vår värld, framhåller förf., att köpmannakåren i närvarande tid mer än de flesta yrkesgrupper är i behov av ideellt samarbete på internationell grund. I fortsättningen heter det bl. a.:

Det är en händelse, som ser ut som en tanke, att köpmännen i skilda delar av vår världsdel i dessa dagar börjat vakna till insikt om behovet av ett mera allmänt internationellt samarbete. Ungefär samtidigt med att den stora kooperativa världskongressen samlades i vår egen huvudstad, ägde sålunda den första internationella detaljhandlarkonferensen rum i Berlin, och uttalanden gjordes där för åstadkommande av ett internationellt samarbete med begränsat arbetsprogram. Syftet är, som redan framhållits, att l ä r a av varandra, att utbyta tankar och erfarenheter, som kunna verka befruktande på arbetet inom resp. länder samt att gemensamt söka avvärja övergrepp mot den individuella detaljhandeln, från vilket håll de än månde komma.

Till den ekonomiska konferens, som för några månader sedan hölls i Genève på föranstaltande av Internationella arbetsbyrån hos Nationernas förbund, hade de olika ländernas regeringar sänt sina representanter. Som svensk delegat deltog en av kooperatismens förgrundsmän i detta land. Liknande var förhållandet på andra håll. Man sysslade bl. a. med frågan om partihandelns och kooperationens prispolitik, och man kom därvid till en del resultat av sådant slag, att de mest kraftiga gensagor torde erfordras och vartill vi skola återkomma. Någon representant för den privata detaljhandeln fanns naturligtvis icke närvarande vid Genèvekonferensen, trots att detaljhandelns livsfrågor där behandlades och trots att dess bittraste motståndare hade beretts ett helt enkelt dominerande inflytande. Det är uppenbarligen icke mer än e t t r ä t t m ä t i g t k r a v att detta missförhållande för framtiden avlägsnas.

Man erfar med tillfredsställelse, att handelns egna begynna framträda med anspråk på att få ha ett ord med i laget vid avgörandet av sina livsfrågor, som den styrande sfären i vår tid helt velat lägga i storfinansens och den med denna intimt lierade kooperationens hand. Vederbörandes här i Sverige sätt att behandla den privata handeln vid den stora Genèvekonferensen var heltvisst betecknande, så även, att delvis samma personer förekommo som ledare och arrangörer bakom kulissen vid Den Gyllene Internationalens begge ekonomiska världskonferenser i Genève och Stockholm samt vid den internationella kooperativa kongressen. Det goda har emellertid detta samspel i skumrasket mellan de judiska storbankerna och kooperatörerna haft med sig, att det bidragit att ytterligare övertyga den fria handelns män på alla håll om nödvändigheten av att äntligen på allvar inskrida till skydd för sina hotade intressen.

Svenska Dagbladets farliga läror.

Hr redaktör!

Den som läst ledaren i Svenska Dagbladet den 26 aug. skall vara bra förhärdad i fråga om politisk anständighet, om han icke skämdes över, att en tidning som kallas S v e n s k a Dagbladet får opåtalat håna ned svensk företagsamhet och svenskt näringsliv, på det sätt som den internationelle finanskontrollören professor Cassel tillåtes göra på tidningens mest framskjutna plats.

Den nya frihetstidens anda förskämmer luften icke endast i riksdagen och bankernas andra organ, utan förgiftar nu även tidningsatmosfären med de internationella bläckfiskarnas galla.

Om Sverige skall kunna bevara sin ekonomiska frihet gäller det för s m å f o l k e t att hålla ihop och spara på våra slantar samt stödja svensk industri o. företagsamhet. Om sedan detta ställningstagande mot den internationella kapitalismens polypvidunder leder dir. till statssocialism, så är detta bättre än att hela svenska folket till slut kommer på fattighuset, sedan Cassel, Rubenstein, Sobelsohn och deras kamrater lurat av die dummen schweden deras sparkapital och deras skogar, deras malmberg och vattenfall.

Genom den av hr Cassel rekommenderade metoden exporteras kapital till den grad, att en hederlig hantverkare som undertecknad icke kan få ett lån på 600:— kronor i en bank med normal ränta. Finge pengarna stanna inom landet och herrar finanssnillen icke förledde ensamma fruntimmer och åldringar, som ha kapital, att skicka iväg det till utlandet, så skulle det svenska näringslivet blomstra och arbetslösheten minska. Ty det är vårt arbete, som skall exporteras; icke våra verktyg, till vilka kapitalet hör. Men huru skall en person, som icke arbetar utan bara pratar, kunna förstå näringslivets ABC?

Nils Hemmingsson,
Snickaremästare.

Handelns män måste skilja mellan vänner och fiender inom pressen!

Skola den svenska handelns män lyckas motstå den från den judiska storfinansens sida under olika former, "statliga" och mera privata monopol, jättevaruhus, avbetalningsaffärer, kooperation etc. iscensatta våldsamma anstormningen mot den fria handelsnäringen, fordras såsom flerfaldiga gånger framhållits i denna tidning, att näringens utövare äntligen överge sin hittills i allmänhet följda, plan- och mållösa opportunitetspolitik och icke endast resa sig till försvar för sina alltmer hotade intressen utan därtill också gå in för en målmedveten och energisk aktion i positiv anda. I vår artikel nyligen "Den svenska handelns män vak upp!" framhölls bl. a. nödvändigheten för handelns män av en radikal omläggning av taktiken vis à vis den i fienden—storfinansens sold stående dagspressen och betecknade vi det som en oförsvarlig dåraktighet av svenska köpmän att såsom nu sker med sina annonser ekonomiskt gynna och göda sina egna bödlar, fiendemaktens verktyg inom pressen. Så länge de fortsätta på slika vägar, måste naturligtvis varje tanke på någon väsentlig förändring av förhållandena till det bättre anses utesluten.

"Köpmannen" är i sitt senaste nummer inne på samma tankelinje. Tidningen riktar en allvarlig maning till alla den fria, svenska handelns män att undvika att med sina annonser gynna sådana tidningar av olika kulörer t. o. m. inom den borgerliga pressen, som uppenbart motarbeta köpmännens intressen, varpå den skriver följande, väl värt att begrundas av de svenska köpmännen:

I denna tidning ha vi vid olika tillfällen återgivit uttalanden ur dagspressen, vittnande om förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och sympatiskt stöd åt köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att stödja och uppmuntra dessa tidningar genom annonsering, prenumeration och spridning till allt v'däre kretsar. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultatbringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Gynna dem som gynna oss!

Ekmanska regeringen ingen vän av den rasbiologiska forskningen.

Våra nutida regeringar äro när det gäller vissa höga syften ytterst generösa med svenska folkets medel, evad det är fråga om att tillåta de hrr israeliter och deras redskap att förskingra jättesummor av statsmedel genom "gåve"-utdelning etc. till sina trogna eller att förläna "nationalekonomer" av juden Heckschers typ extra statsanslag å många tusental kronor för fullföljande av allsköns spekulationer på det svenska näringslivets, här handelns ihjälslående till favör för Den Högre Makten. Men när det gäller verklig vetenskap och icke judisk kvasivetenskap i den rena begreppsförvirringens tecken, då är vår "kulturella" och "demokratiska" regering av i dag sparsam till det allra yttersta. Då är det "med hänsyn till statsfinanserna" nödvändigt att hålla igen!

Vi ha i dessa dagar fått ett nytt exempel på dessa vår nutida regeringsmakts upphöjda grundsatser i k. m:ts avslag å en ansökan om resebidrag å 600 kr. från prof. H. Lundborg för deltagande i en internationell befolkningskongress i Genève under tiden 31 aug.—3 sept., till vilken hr L. erhållit inbjudan för att där hålla föredrag om "rasbiologiska institutet och dess betydelse". Avslaget är ju knappast överraskande. Professor Lundborg, en av pionjärerna på den rasbiologiska forskningens område, är naturligtvis icke gärna sedd inom den israelitiska intressesfär regeringen Ekman visat sig representera. Men hava vederbörande spekulerat på att genom vägran av 600 kr.-anslaget till den framstående vetenskapsmannen Lundborg, som gjort Sverige till ett föregångsland på den rasbiologiska forskningens område, beröva denne möjligheten att kunna hålla sitt av utlandets vetenskapliga värld med stort intresse motsedda föredrag vid konferensen, så hava de missräknat sig. Ty konferensen har telegrafiskt meddelat prof. Lundberg, att det är dess önskan att bestrida kostnaderna för hans resa.

Prenumerera på NATIONEN.

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

På gojimsamhällenas ruiner skall Israels världshärskardöme byggas!

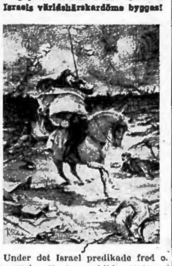

Under det Israel predikade fred o. avrustning för de enskilda staterna, fullföljer det självt med aldrig svikande energi sina stolta planer på världens erövring med svärd. Varje krig mellan folken, varje revolution förer det, enligt egen utsago, närmare det stora målet. Världsrevolutionen skulle fullborda verket och slutligt förvandla gojimfolkens samhällen till ruiner, varå så Israels tusenåriga rike skulle uppbyggas. Men herrar Rothschild-Kahn-Scheinmann-Trotskij-Sinovjev hava efter vad det vill synas tagit på sig en ganska besvärlig uppgift. Denna utföres i enlighet med Talmuds bud, som lyder: "Den kristne och allt vad han äger är uteslutande judens ägendom". Alltså bara tag! Den kända dr Aug. Rohling skriver härom: "Judarna använda alla medel för att vinna herraväldet över hela världen, som enligt Talmud tillhör dem allena."

Den Gyllene Internationalens herrar tungomålstalare.

I "Dansk Nationalt Tidskrift" understrukes det i Nationen påpekade faktum, att bakom de med sådan ståt iscensatta stora ekonomiska världskonferenserna i Genève och Stockholm stått judar och judeintressen. Tidningen omnämner huru Danmark naturligtvis representerades vid kongressen av "de begge allestädes närvarande judarna Ernst Meyer och Bennsy Dessau" samt att bemälde Meyer samtidigt är ordförande i danska grosshandelsföreningen och i denna sin egenskap på senaste allmänna föreningsmötet talade f ö r tullskydd till industrien. På de ekonomiska världskongresserna i Genève var juden Meyer bland de mest verksamme e m o t dylikt tullskydd och deltog i avfattandet av de berömda resolutioner av herrar världsbankirer, vari kräves tullmurarnas allmänna och fullständiga rasering. Det kan kanske synas någon inkonsekvent och ologiskt att så göra. Jo, naturligtvis försåvitt hrr israeliters proklamerade otaliga "åsikter", efter vilka vår nuvarande utveckling är inställd, voro ärliga och allvarligt menade. Men så äro de ej. Vederbörande äro tvärtom i högsta grad konsekventa i sina strävanden till tänkesättens hos de icke-judiska folken förvillande. Folkbedragandet är den dag som är satt i system efter alla den gyllene konstens regler.

Judisk "docent i folkbildning".

Enligt nürnbergertidningen "Der Stürmer" har "docenten i folkbildning" juden Leo Moyseowica, som under senaste åren utvecklat stor energi för "folkbildningens höjande" och härvid rest Tyskland runt och hållit föredrag över experimentalpsykologi och om "det översinnligas gränser", dömts till 1 1/2 års hus. Han har yrkesmässigt hypnotiserat fruar och flickor och därefter våldfört sig på dem. Trots att offrens antal var mycket stort, befanns bland dessa icke någon judinna. Judepressen i Tyskland tog honom naturligtvis varmt i försvar, ehuru utan att kunna få honom frikänd. I Talmud heter det "alla icke judiska flickor äro att betrakta såsom fänad och skökor".

Motbokssystemets ineffektivitet ur nykterhetssynpunkt.

Av de sammanlagt 7,118 fylleriförseelser, för vilka personer sakfällts under årets andra kvartal, kommer enl. föreliggande officiella uppgifter det övervägande antalet på personer, vilka sakna motböcker. Av samtliga manliga fyllerister voro nämligen ej mindre än 5,603 eller 80,3 procent utan motbok och bland de kvinnliga fylleristerna uppgivas endast 4 ha varit innehavare av motbok.

Är Judarnas medborgerliga likställighet inom kristna nationer berättigad?

(Forts. fr. sid. 1.)

raväldet. Vad vårt land vidkommer, så betrakta sig judarna redan i sina anspråk såsom jämnbördiga svenskar, men i sina moraliska och politiska plikter såsom rasrena undersåtar i sin nationella judestat. I sin samhälleliga ställning betrakta de sig icke allenast likaberättigade med landets egna invånare utan pretendera undantagsförmåner till egen fördel, och de få dem även erkända. Det framgår tydligt av sådana fakta att den kristna utvecklingen har varit felaktigt inriktad gent emot detta främmande tros- och rasfolk, i det att den kristna teologien åsidosatt en andlig frigörelse från den materiella judendomen. Förkrympta själar må ha en plats i en sådan utveckling, men den passar ingalunda in i en helig gudomlig världsordning, sådan vi finna den i Kristi uppenbarelse. Ett folk, vars gudsbegrepp endast innefattar materialistisk visdom, har självvilligt gjort sig urarva till det kristliga livets medborgare. Det enda judendomen har uträttat i forntid och nutid, är instinkternas tillfredsställande, varemot det aldrig kan bli tal om någon etisk själsodling. Det är en grov villfarelse och ett ovist nit, att ur det gamla testamentets omoraliska och människofientliga innehåll vilja framkonstruera någon slags grundval för kristi heliga och rena lära. Någon större villfarelse i religiöst hänseende känner världshistorien icke. Huru kan någon religiös samhörighet med kristendomens argaste fiende — judendomen, överhuvud sättas i fråga? Vill man göra judarnas Jahve identisk med Jesu himmelske Fader, då må man sätta likhetstecken mellan hat och kärlek, lögn och sanning. Jesu hänvändelse till judafolket avvisades med förakt och besvarades endast med bitter fiendskap mot honom själv och hans lära.

Denna fiendskap har under tidernas gång fortsatt med oförminskad kraft intill denna dag, vilket tyvärr är en alltför välkänd sak för var och en som vill taga del av den nyare tidens dagshändelser. Ingen kan sanningsenligt påstå att judafolket i sin sociala eller politiska utveckling någonsin eller någonstädes visat tendenser som överensstämma med kristliga grundsatser. Däremot lämnar hela deras verksamhet bevis på deras oföränderliga förakt för alla principer som ej äro ägnade att giva materiell nytta och fördel för deras egen ras och nation. Enligt deras religiösa system äro de berättigade att med våld härska över alla andra folk, vilka de anse som sina slavar. 5 Mos. 7: 1, 2, 16. Jos. 11: Detta visar tydligt nog, vilken fara den judiska nationen utgör för de kristna folkens bestånd och fria utveckling i kristligt-kulturellt och nationellt hänseende. Det erfordras en häpnadsväckande vantro och vidskepelse för att göra judendomens mordiska o. människofientliga principer identiska med Jesu heliga och kärleksfulla lära.

Kristendomsundervisningen i gymnasiet bör bibehållas!

Lunds stiftsmöte har antagit en resolution rörande kristendomsundervisningen, som tillställts regeringen. Resolutionen innehåller en vädjan om, att vid utarbetandet av ny stadga för läroverken kristendomsämnet måtte bibehållas i dess nuvarande ställning i undervisningen på gymnasiet.

Frimurareinternationalens storkansler ur tiden.

Storkanslern inom Frimurareinternationalen juden Isaac Reverschon har avlidit. Hans död framhålles som en stor förlust för det internationella frimureriet.

I världsrevolutionens paradis.

Enligt vad Moskvapolisen meddelar i en av sina senaste rapporter hår ja organiserade tjuvligor av barn i allt mera oroväckande utsträckning. Ligorna, som bestå av hemlösa pojkar i åldern 8 till 16 år, tillväxa för varje dag. En mängd arresteringar, som nyligen företagits, visa, att många av de unga komma från goda hem, och det uppges, att när nya rekryter tillkomma, måste de dela med sig av sina klädesplagg till tjuvligans äldre medlemmar, vilka i gengäld inviga de nykomna i allehanda knep.

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. sid. 1.)

empel där det är mycket svårt att skilja på sant och falskt och på vad hat och skräck kan hava fantiserat ihop såsom tillägg till en verklighet, som i och för sig var tillräckligt fruktansvärd. Se här emellertid en liten samling absolut tillförlitliga fakta, vilka kunna giva en idé om den atmosfär i vilken man under fyra månader levde i Budapest.

(Forts. i nästa n:r).

Utförselbevisen böra bibehållas!

I anledning av frågan om förlängning av den nu gällande förordningen om utförselbevis för vete och råg framhåller Svenska foderämnes- och spannmålsimportörernas förening i ett till kommerskollegium avgivet yttrande, att de böra bibehållas, då de visat sig vara till stor nytta för det svenska jordbruket. Sedan förslaget om utförselbevis antogs av 1926 års riksdag, ha priserna på svensk råg och vete kommit i ett helt annat och riktigare förhållande till världsmarknadspriset.

Från den judiska pressens sida med Dagens Nyheter i teten bedrevs som man erinre sig på sin tid en intensiv propaganda mot utförselbeviscn, varvid vederbörande såsom alltid rörde sig med allsköns konstruerade argument i "demokratisk" utsmyckning. Bl. a. påstods, att bevisen skulle orsaka en höjning av spannmålspriserna och sålunda orättvist komma att gynna de rikare jordbruksprovinserna i landet framför de fattiga.

Boken för dagen. Högst aktuell.

DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN

av Greve Ch. Spiridovich.

Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk-Kinesisk-Japansk-Sovjet Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2: 50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
9 Smålandsgatan 9

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8.

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 72993.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

KLIPPANS SOMMARTEATER
Danvikstull. Linje 9, 1 min. fr. hållplats.
Ledare: Elis Milis. 3 Kl. 8.

För Fulla Segel.
Den stora publiko. skrattsuccessen
Sjömansliv m. sång i 3 akt.
DANS till kl. 1/2 12. Bilj. fr. 6.
Finnboda 3 *Filtar.*

DRICK HEMBRYGGERIETS
Pilsner-Öl
KLASS II
HEMSÄNDES ÖVERALLT. TEL. 72 47. SÖ 331 64.

NATIONEN

Fredagen den 2 Sept. 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Den landsfördärvliga Casselska propagandan.

(Forts. fr. sid 1.)

samma här mera ingående skulle behöva behandlas. För dagen vilja vi något närmare sysselsätta oss med hr C:s senaste exposé över ämnet "Kapitalets rörelsefrihet" på ledareplats i Sv. D., vari han på sedvanligt sätt tillbakavisar en på annan plats i tidningen införd starkt saklig, kritisk insändare gentemot hans tidigare förkunnade fantastiska teorier rörande kapitalexporten.

Prof. Cassel inleder sin artikel med ett vältaligt lovsjungande av den internationella handelskammarkongressens, d. v. s. Den Gyllene Internationalens stora resolution till förmån för kapitalets rörelsefrihet, som var "ett uttalande i rätt tid och synnerligen välbehövligt som motvikt mot all den småaktiga och kortsynta partikularism, som på detta område gärna vill göra sig gällande och som går ut på att med hjälp av allsköns konstgjorda hinder bomma in det inländska kapitalet inom landets gränser". Gentemot insändarens framhållande av, att svenskt kapital borde placeras inom Sverige i stället för i utlandet, förklarar hr C., att om så vore fallet, man icke skulle behöva göra annat än övertyga allmänheten därom. Detta resonemang är inte annat än blå dunster, då som bekant de, vilka här ha avgörandet i sin hand äro inriktade på en rakt motsatt upplysningsverksamhet. Som huvudargument för kapitalexportens berättigande ur nationalekonomisk synpunkt anför hr C. vidare det faktum, "att utländska placeringar i viss utsträckning äro att föredraga". Detta faktum utgör dock i verkligheten intet som helst bevis för den ifrågavarande exportens lämplighet ur nationalekonomisk synpunkt utan visar endast, att de exporterande bankerna anse sig mera betjänta ur profitens synpunkt av en placering i utlandet än här hemma. Men professor Cassel generar sig icke för att på grundval av ett slikt luftigt argument i högviktig ton förkunna: "Man skall ha mycket starka objektiva skäl för att under sådana förhållanden påstå motsatsen (nämligen att kapitalet i första hand bör placeras inom landet), men några sådana skäl ha icke framförts". Den som kräver "starka objektiva skäl" av andra, bör åtminstone själv röra sig med andra skäl än blå dunster o. bluff! Påståendet, att inga "objektiva skäl" förebragts för kravet på det inhemska näringslivets gynnande framför utlandets, är helt enkelt en lögn. Dylika ha i senare tid framlagts från olika håll, men det skall förvisso en Casselsk fräckhet till för att våga förneka faktum på denna punkt.

I fortsättningen gör sig hr Cassel mycken möda att söka övertyga Sv. D:s läsare om nyttan för vårt produktiva liv av den av storfinansens herrar nu så varmt omhuldade kapitalexporten. "Kapitalexporten måste ju motsvaras av en export av varor eller tjänster och ger så till vida sysselsättning åt landet exportnäringar", säger hr C. Naturligtvis kan kapitalexporten ske under villkor, som tillförsäkra landets exportnäringar ökad utförsel, men detta torde visst icke ens såsom regel vara fallet. Vidare upplyser "världens främste nationalekonom" om att "en av de viktigaste anledningarna till världens ekonomiska svårigheter just nu är den utomordentliga kapitalbrist, varav särskilt koloniallänerna och i allmänhet jordbruket lidit". Även denna hr C:s framställning är vilseledande. Naturligtvis är den mångenstädes starkt kännbara kapitalbristen en viktig faktor i den rådande ekonomiska världssituationen, men den är icke att betrakta som en primär orsak härtill utan mera som en frukt av världsfinansens och de av denna dirigerade nationalekonomernas och politikernas huvudlösa politik i senare tid. Hr Cassel säger, att "varje ny kapitaltillförsel till de länder, som producera livsmedel och industriella råmaterial, för dem betyder en ökad möjlighet att köpa vår maskiner och åtskilliga av våra andra exportartiklar". Gott och väl, men denna ökade möjlighet gäller icke bara Sverige och är det visst icke sagt, att den i första hand kommer vårt land tillgodo. Och så kommer följande "nationalekonomiska" praktblomma: "En allmän uppblomstring av kolonial- och jordbruksvärlden är ett synnerligen viktigt intresse för Sveriges konsumenter, som omöjligen kunna försörja sig på sin nuvarande standard utan en jämn tillförsel av kolonialprodukter."

Visste man icke, att prof. Cassel och hans "nationalekonomiska" kolleger skreve på order av den här regerande kosmopolitiska storfinansen, som målmedvetet och konsekvent arbetar på världens internationalisering under åsidosättande av alla slags hänsyn till det enskilda landets och folkets materiella väl, skulle man vara böjd för att uppställa den frågan, om ej vederbörande vore i behov av läkarevård. Talet om att den under den gångna delen av 1927 företagna kapitalexporten å omkring 130 miljoner kronor skulle avse främjandet av den svenska produktionen och möjliggörandet av en ökad och för oss förmånligare import av livsförnödenheter, särskilt från kolonialländerna, till upprätthållande av vår nuvarande levnadstandard, är ett löjligt försök att föra den allmänna meningen bakom ljuset. Det är en känd sak, att en väsentlig del av de exporterade miljonerna av svenska folkets medel gått till Tyskland för Dawesplanens fullgörande samt för möjliggörande av industriella anläggningar på tyskt område, som skola sätta Tyskland i stånd att genomföra rationaliseringen av sin industri. Det återstår för professor Cassel att bevisa, icke med gottköpsresonemang utan med logiskt bindande argument, att dessa placeringar verka i den nationalekonomiskt gynnsamma riktning han har djärvheten offentligen påstå! Envar med sunt förnuft utrustad människa måste inse, att verkan av den kapitalexport hr Cassel rekommenderar, icke kan undgå att verka i rakt motsatt riktning mot den han vill göra troligt. Talet om den nuvarande jämförelsevis höga levnadsstandardens bibehållande genom kapitalexport är rena jollret. Vårt folks ekonomiska välstånd kan endast upprätthållas och höjas genom att vi alla lägga manken till och utnyttja alla möjligheter till vårt svenska näringslivs utveckling och förkovran och icke genom att efter hrr "nationalekonomers" välvisa råd i det internationella Mammons tjänst i tur och ordning lägga ned de näringar, som Höga Vederbörande tills vidare icke anse önskvärda i Sverige, för att i stället placera folkets sparpengar på andra delar av jordklotet. Hur det kommer att gå med levnadsstandarden här i landet den dag herrar "nationalekonomer" fått sin vilja fram och lyckats förstöra Sveriges näringsliv, är ej svårt att föreställa sig — allmän arbetslöshet o. fattigdom. Den av Alljuda här redan inaugerade utvecklingen i riktning mot ekonomisk avrustning avser uppenbarligen att slutligt och fullständigt ekonomiskt betvinga land och folk. Men gentemot dessa landsförrädiska spekulationer måste vi alla, som hava intresse av Sveriges ekonomiska självhävdelse, resa oss som en man till motvärn!

Dåsighet och Olust

är enligt vetenskapen bevis på dåligt blod och otjänliga ämnen i kroppen, gifter som måste rensas bort.

Fruktsalt-Samarin renar effektivt blodet, befriar magen och tarmarna från osunda samlingar, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, är välgörande för levern och njurarna.

Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring vilket sätter kroppen i god form, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Primurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell-Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotel.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Frimurarehotellet.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.

STRÄNGNÄS
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO
Stora Hotellet.

Carl Johans utrikespolitik.

(Forts. fr. sid 1)

han synnerligen belåten, ty det var just detta politiska missgrepp av Napoleon han velat framkalla. Nu blev det nämligen nödvändigt för svenskarna att ställa sig väl med tsaren, o. Carl Johan fick tillfälle att omärkligt och utan opposition inom landet genomföra den politik, han så länge ruvat på. Hemligt fördrag slöts i april 1812 i S:t Petersburg med Ryssland. Förenade svenska och ryska härar skulle angripa fransmännen i Tyskland och efter företagets slut Norge erövras åt Sverige. Napoleons politiska agenter kunde snart för kejsaren inberätta innehållet i fördraget, och först då begrep denne att han begått en kapital dumhet och måhända berett sin egen undergång genom ett efter hans förhållanden så oskyldigt tilltag som ett litet strövtåg i svenska Pommern. Försök till rättelse av missgreppet måste genast göras! Juden Signeul, den svenske generalkonsuln i Paris, som medverkat vid Bernadottes val till kronprins, var möjligen — i så fall en prydlig svensk förtroendeämbetsman! — den som gjort kejsaren underkunnig om den hemliga svensk-ryska alliansens innebörd, ty härpå tyder det sakförhållandet, att Napoleon begagnade sig av Signeul och ej av svenske beskickningschefen vid de underhandlingar, som nu vidtogo med Sverige. För att överbjuda tsar Alexander kastade Napoleon i andra vågskålen Finland, hela Pommern, Mecklenburg och mycket guld i form av subsidier, vilket allt lätteligen borde uppväga löftet om Norge. Men kejsaren bedrog sig; Carl Johan hade varit honom för slug och hade från sin synpunkt, sedan han lyckats få det svenska statsskeppet på den bog, han önskat, intet skäl villfara Napoleons begäran att bryta fördraget med tsaren samt kasta stridshandsken mot denne och börja verkligt krig med England. I stället fortgick Carl Johan på sin inslagna bana, i det han skaffade Ryssland fred såväl med Turkiet som England och själv slöt fred med sistnämnda land. Då fann Napoleon tiden vara inne för att med sina bundsförvanter Österrike och Preussen samt den största armé, som stått under hans befäl, rikta ett förkrossande slag mot sin forne vän tsar Alexander för att efter ett tåg direkt på Moskva kunna förverkliga sin älsklingsidé, Europas förenta stater, nota bene under kejserlig fransk spira. I denna Rysslands ödestimma var Sveriges vänskap och Carl Johans råd, militärt och politiskt, tsarens närmaste stöd. Vid sammanträffande i Åbo den 30 augusti 1812 ingicks mellan Alexander och Carl Johan överenskommelse att förnya det förra fördraget och bestämdes vidare att inom tre månader 35,000 ryska soldater skulle överföras till Skåne för att tillsammans med svenska trupper angripa det med Napoleon förbundna Danmark och åt åt Sverige erövra Norge. På grund av Rysslands nödläge hade Carl Johan lätteligen ytterligare kunnat begära och få Finland, en underlåtenhet, varför man mycket klandrat honom; han begärde ej ens åter svenska Västerbotten, "finska" lappmarken o. Åland, utan föredrog ett familjeföredrag, genom vilket Bernadotteska ätten skulle få ryskt stöd, t. o. m. med vapenmakt, om så behövdes, mot Gustaf IV Adolfs kringirrande son. Napoleon trängde under segrar fram ända till Moskva, och tsaren, som fruktade angrepp av andra Napoleonska härar mot S:t Petersburg, kunde ej fullgöra sina förbindelser att lämna Sverige trupper till krig mot Danmark; i engelska parlamentet var ställningen sådan att för tillfället ej kunde påräknas stöd åt svenska erövringsplaner på Norge. Det såg mörkt ut för Carl Johan att kunna genomföra sin politik. Ryssarna använde emellertid sin vanliga försvarsmetod att förhärja sitt eget land, så att inkräktaren skulle svältas ihjäl, och följden blev, att Napoleons jättearmé försvann på tundrorna, Preussen slöt stillestånd och kort därefter förbund med Ryssland och förklarade sedan i stället krig mot Frankrike. Napoleon lyckades visserligen att snart samla härar i den förgångnas ställe, men Europa var trött på hans översitteri och beredde sig på att avkasta det tryckande oket. Carl Johan måste något skjuta undan sin Norge-politik och uppträda på krigsskådeplatsen i Tyskland i förhoppning att de lagrar, han där kunde skörda, skulle belönas med Norges förvärv. Spanien ingick förbund med Sverige, och Preussen biträdde Sveriges överenskommelse med Ryssland om framtida besittningstagande av Norge. Men nya svårigheter ställde sig i vägen för Carl Johans politik: Danmark höll på att svika Napoleon och sluta sig till hans fiender, och hade det inträffat hade möjligheten att angripa Danmark från svenskt håll varit spärrad; furst Metternich var motståndare till Carl Johans erövringsplaner på Norge, och preussarne och ryssarne ledo nederlag på nederlag mot Napoleon. Carl Johan sammanträffade i Tyskland kordialt med tsaren, och den verklige generalstabschefen för de allierades arméer blev, ehuru ej till namnet, den svenske kronprinsen, och det var främst hans förtjänst, att Napoleon krossades. Efter den stora folkslaktningen vid Leipzig i okt. 1813 ansåg Carl Johan det på hög tid att fullfölja sin separatpolitik, därvid endast stödd av tsarens diplomati, som höll furst Metternich stången. I en handvändning hade svenska hären betvingat Danmark, och den 14 januari 1814 undertecknades freden i Kiel, varigenom konungen av Danmark avstod alla anspråk på Norge, som hädanefter skulle "utgöra ett med Sverige förenat konungarike". Allt gick så hastigt, att England, som var missnöjt med att Carl Johan fullföljde sina egna intressen, ej hann fördröja fredsslutet. Carl Johan syntes hava nått sitt eftersträvade mål — norrmännens ställningstagande kommer senare.

Carl Johans politik har spelat stor roll. Hade svenskarna i stället fått sin vilja igenom, hade Sverige med Napoleons hjälp sökt krossa Ryssland, och svenska, franska, österrikiska och preussiska trupper hade över Finland angripit S:t Petersburg samtidigt med att Napoleon gick lös på Moskva. Det är mycket möjligt att det lyckats att tillintetgöra Ryssland och att Sverige på det viset återfått Finland, men man vet ej, vilka former, Napoleons övermod sedan tagit såsom härskare över ett av franska vasallstater förenat Europa. Carl Johans politik gav uppränningen till Napoleons fall; och gjorde Danmark, minskat med Norge, till en ofarlig granne. Nackdel av Carl Johans politik blev Rysslands överväldigande politiska inflytande under 1800-talet, som såsom ett mörkt moln i öster hotat oss ända intill vår tid. Carl XII:s rätt tänkta plan för att stadigvarande göra Ryssland ofarligt för Europa genom lösryckande av Ukraina, dess fruktbaraste del, skönjes emellertid nu åter på det politiska firmamentet såsom en löftesrik stjärna....

Olika strömningar inom socialismen.

I föregående nummer av Nationen refererades sekreteraren Richard Lindströms första serieartikel om "Strömningar inom socialismen" i Stockholms Dagblad. Vi återgiva här nedan i väsentliga delar fortsättningen av hans betraktelse i ämnet, som ju bör kunna ha sitt intresse för en var, som önskar följa med vad som rör sig i tiden:

Icke någon del av Socialistiska Arbetareinternationalen har en så vittomfattande och djupgående diskussion om socialismens olika problem som Tysklands socialdemokrati. UUnder de senaste åren har denna diskussion varit livligare än måhända någonsin förut, revisionistkampens heta år inberäknade. Alldeles särskilt har den berört yngre partikretsar. Inom Tysklands socialdemokrati är "die jungsozialistische Bewegung" den allra ivrigast diskuterande delen. Denna rörelse har varit vaggan för de flesta idé- o. principdiskussioner på senaste tiden.

En djupgående kris inom den ungsocialistiska rörelsen bragte omkring 1923 brännande frågor fram till debatt. Rörelsen kom att bli kristallisationspunkten för de problem som just då i hög grad belastade Tysklands socialdemokrati. Utgångspunkten var det poincaréska inbrottet i Ruhrområdet. Denna händelse väckte till liv en stark nationell stämning i alla tyska befolkningslager. Alla hade en djup och smärtsam känsla av Tysklands förnedring Hela nationen kände sig kränkt, deklasserad. Det nationella mindervärdighetskomplexet sökte naturligen en utjämning i upphöjandet av de speciellt tyska nationella värdena, i en dyrkan av tyskheten. En nationell romantik blomstrade upp under det hårda yttre trycket, och den vann mark särskilt hos den känslosamma tyska ungdomen inom alla samhällslager. Denna strömning grep in i den ungsocialistiska rörelsen. Den pekade på värden, som förut ofta förbisetts på socialistiskt håll, den vittnade om krafter, som icke kunde nonchaleras av en folkrörelse. En kort tid dominerade denna strömning hos ungsocialisterna. Den fick snart en signatur: H o f g e i s m a r.

På signal från Ruhrområdet hölls påsken 1923 en ungsocialistisk konferens i Hofgeismar. Där sammanslöt sig en skara mestadels unga socialister till "der Hofgeismarer Arbeitskreis". Bland deltagarna i Hofgeismar funnos den bekante unge arbetarediktaren Karl Bröger, den åldrige nykantianske filosofen Natorp, den förutvarande tyske justitieministern Gustav Radbruch och den bekante juristen och politikern Hugo Sinzheimer. Till de unga slöt sig alltså även en krets äldre socialister. Hofgeismarparollerna voro klart nationella med den socialistiska samhällssynen såsom bakgrund. Man fordrade en "nationell orientering" av politiken och man ville förverkliga den sanna "folkgemenskapen" inom Tyskland.

Den mest betydande av Hofgeismarmännen blev dr Herman Heller i Leipzig. Han lade fram riktningens huvudsynpunkter i en liten bok "Sozialismus und Nation", men innan denna utkom, var Hofgeismars makt inom den ungsocialistiska rörelsen rörelsen redan slut. I augusti 1924 samlades i Hannover en austromarxistiskt orientrad grupp ungsocialister och organiserade motståndet. Denna grupp kallade sig "der Hannoveraner Arbeitskreis". Den arbetade så energiskt — och avspänningen i Ruhrfrågan verkade för den — att på ungsocialisternas tredje rikskonferens i Jena påsken 1925 Hofgeismar led nederlag med 39 röster mot 71, som tillföllo den andra riktningens resolution, vars huvudpunkt var att "det socialistiska proletariatet icke får övertaga något statspolitiskt ansvar för den borgerliga klasstaten". Huvudslaget stod om temat "nation, stat och socialdemokrati". Hermann Heller inledde för Hofgeismar. Hannoverkretsen hade skaffat hjälp utifrån; ingen ringare person än experten på "marxistische Staatsauffassung" professor (juden) Max Adler från Wien var korreferent.

Beslutet i Jena dödade dock icke det livskraftiga i Hofgeismarideerna. Ledningen av det stora förbundet "Sozialistische Arbeiterjugend" markerade tydligt sin opposition mot Jenabeslutet; och bakom denna opposition stodo män som den nuvarande tyske socialdemokratiske partisekreteraren Max Westphal, en klartänkt ungdom med en utpräglat politisk karaktär, och Socialistiska ungdomsinternationalens sekreterare Erich Ollenhauer, det kanhända bästa huvudet bland unga tyska socialdemokrater från kroppsarbetaresidan. Det kan alltså fastslås att Hofgeismars huvudtankar äro en levande kraft inom ung tysk socialdemokrati. Vilka dessa tankar äro framgår bäst, om man tar fram några huvudsynpunkter ur Hermann Hellers "Sozialismus und Nation", som även behandlar det mycket stötta problemet om socialdemokratin och staten.

Efter en omsorgsfull utredning av begreppet nation och dess rötter kommer Heller fram till sin första stora ledsats. Nationen är en slutgiltig livsform, som varken kan eller bör avskaffas av socialismen. Socialismen innebär icke slutet på den nationella gemenskapen utan i stället dess fulländning; den innebär icke den nationella folkgemenskapens förintelse genom klassen, utan tvärtom klassens förintelse genom en sann nationell folkgemenskap. På denna punkt säger ju Heller vad många socialister före honom sagt, men knappast någon har så starkt som han betonat det innerliga och nödvändiga sammanhanget mellan det nationella och socialismen. Han säger vidare: Den nationella livsformen är från socialisternas ståndpunkt ingenting likgiltigt, utan måste tvärtom vara deras strävans mening och mål. Att vara socialistisk betyder nödvändigt att också vara nationell. Ty socialismen strävar efter att giva alla sann delaktighet i den nationella gemenskapen. Parollen kan endast lyda: Vi vilja ej kämpa oss ut ur nationen utan in i densamma.

Gynna NATIONENS annonsörer!

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår . . . . Kr. 10.—
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . . Kr. 2.75

N:r 35. Fredagen den 9 Sept. 1927. Årg. 3

Kring svensk-norska unionen.

En gammal, av erfarenheten bekräftad, ehuru något paradoxal statsvetenskaplig sats uttalar, att ju lösare en union mellan två länder är från början, desto större tendens har den att så småningom sammangjuta folken, under det att en union, som från begynnelsen gör mycket gemensamt för de förenade folken, försvagar sammanhållningen. På grund av sistnämnda förhållande var den svensk-norska unionen från början dömd till undergång.

Under Kalmarunionens tid styrdes de tre nordiska länderna från Köpenhamn såsom självständiga riken med gemensam regent. I motsats till Sverige lösslet sig ej Norge från unionen, och eftersom man aldrig underlät att titulera Norge kungarike, desslikes regerade det milt, samt Norge, som egentligen blott hade en enda samhällsklass, odalmännen, ej kände något tryck från danska adelns sida och små skatter utskrevos, hade unionen tendens att ytterligare förena länderna så att, när Kristiern III år 1536 uttryckligen, men utan laga rätt eller rättsbindande verkan, förklarade, att Norge var en dansk provins, som ej längre hade rätt deltaga i kungaval eller hava eget riksråd, men fortfarande skulle kallas konungarike, mötte det intet motstånd. Från 1572 styrdes det av danska ståthållare.

Till konungariket Norge hörde rätteligen otvivelaktigt Island, Färöarna och Grönland. Efter freden i Kiel var det emellertid ej tal om den saken, förmodligen emedan länderna ansågos värdelösa. Då 1819 Norge skulle såsom sin andel betala 12 miljoner kronor av danska statsskulden, fordrade norrmännen åter de tre utmarksländerna, icke allvarligt menat utan för att därigenom kunna avpruta skuldsumman, vilket dock ej lyckades, lika litet som det gick att överflytta skulden på Sverige.

Till Norge hörde vidare sedan urminnes tider hela nordligaste Skandinavien, däribland Kolahalvön, som ännu på 1600-talet betalade skatt till Norge. Denna del av norska riket erövrades av ryssarna, ej med vapenmakt, utan på det finurliga sätt, varpå större delen av det ryska jätteriket tillkommit, nämligen genom småningom skeende förflyttning av gränsen, bebyggelse, uppförande av kyrkor etc., varigenom ryssarna blevo de talrikaste av befolkningen; på grund av den avlägsna belägenheten ville däremot konungen i Köpenhamn ej lägga ned kostnader på en dyrbar förvaltning av den magra och bistra landsträckan. Nästa steg av ryssarna var att förklara landet för gemensam egendom, "faellesdistrikt", som tsar Alexander 1824 yrkade "delat", därvid Kolahalvön "naturligtvis" skulle anses såsom ryskt och därför ej behövde omnämnas i blivande överenskommelsen. År 1826 skedde "delningen", varvid Ryssland förflyttade gränsen ända till Pasviks och Jacobs älvar. I strid med 1826 års gränsfördrag, ytterligare bekräftat år 1834, begärde ryssarna 1851 mark vid Warangerfjord för att efter hand kunna framtränga ända till Atlanten. Rysslands krig med Turkiet hindrade tsaren att få fram sin vilja i norra Skandinavien, och i den s. k. Novembertraktaten av 1855 utlovade England och Frankrike hjälp, om tsaren försökte utvidga sitt rike på Norges eller Sveriges bekostnad. Den 23 april 1908 upphävdes Novembertraktaten, och ingick Sverige med Ryssland, Tyskland och Danmark en traktat om status quo vid Östersjön, vilket dock ej avhöll Sverige från att sedermera erkänna Finland och Baltiska staterna såsom självständiga — värdet av traktater är i allmänhet ej särdeles stort.

Sedan engelsmännen 1807 "köpenhamnat" danska flottan, råkade Danmark i krigsläge till England och Sverige, varigenom Norge blev isolerat, och, styrt av en regeringskommission under Kristiern August av Augustenborg, hände det, att "selvfølelsen" vaknade. Svenskarna sökte genom hertigen av Augustenborgs val till svensk tronföljare åstadkomma en förening med Norge; unionen upprann alltså ej först i Carl Johans hjärna. Från 1813 regerades Norge av danske tronföljaren prins Kristiern Frederik. Emedan Norge ej var något danskt landskap, hade norrmännen rätt i sitt påstående, att konungen av Danmark väl genom Kielfreden haft rätt att avsäga sig sin norska krona, men däremot ej rätt att vidare förordna om det kungalös vordna landets statsrättsliga ställning. Norges politiskt betydande personligheter voro uppdelade i "självständighetsflocken" med professor Sverdrup vid prinsens sida och "svensksinnade flocken", däribland greve Vedel-Jarlsberg, bruksägare Jacob Aall och sorenskriver Gustaf Peter Blom; båda partierna dock eniga om att första steget vore en ny grundlag. Denna s. k. Eidsvoldsförfattning blev ett uppkok på de svenska och franska regeringsformerna, och dagen efter dess antagande blev Kristiern Frederik d. syttende maj 1814 vald till konung. Stormak-

(Forts. å sid 4.)

Den "fria" stockholmspressen och vårt spritpanama.

Alltsom oftast får man i de stora, ledande huvudstadstidningarna läsa högstämda deklarationer om den svenska pressens resp. organs frihet och oberoende av alla ovidkommande intressen. Länge var det också modernt att via Publicistklubben uppbygga allmänheten med liknande förkunnelser, men denna illustra sammanslutning har på sistone blivit en smula försigtigare i sina uttalanden, ty det allmännas okunnighet är här numera icke på långt när lika stor som för något år sedan, och man riskerar ej för ros skull en så auktoritativ institutions ära och värdighet.

Det skall villig erkännas, att vissa dagstidningar på sista tiden i en del frågor visat ansatser till att vilja intaga mera hederliga och korrekta ståndpunkter, man har tyckt sig på de hållen kunna spåra en ärlig åstundan att höja sig ur den rådande lögnpolitiken, men ingenstädes har man velat eller vågat taga steget fullt ut, antingen nu detta berott på hänsyn till politisk parti eller ekonomiskt förlagsintresse. Läget är härvid särskilt markant i fråga om det Brattska spritmonopolet och de enastående avslöjanden rörande detta, som framkommit. Icke en enda tidning i huvudstaden har ens tagit notis därom. På en del håll består man sig visserligen med gesten att någon gång kritisera detaljer i den Brattska maktpolitiken, lapprisaker i förhållande till allt vad denna offentligen anklagats för, medan man på andra håll åter alltjämt tävlar om äran att få publicera vad lagbrytaren och storförskingraren av svenska folkets medel d:r Bratt anser i den ena eller andra frågan. Stockholmspressens hållning i gemen i denna sak visar, var den i själva verket hör hemma. Den har utan undantag dokumenterat sig som laglöshetens beskyddare, dess proklamerade likhet inför lagen är intet annat än blå dunster. Om en enkel man av folket orättmätigt tillägnar sig en obetydlig summa av det allmännas medel, uppröras strax himmel och jord och tillämpas lagens strängaste bud mot den brottslige, men

(Forts. å sid 4).

RASBIOLOGIEN OCH DESS UPPGIFTER.

Professor Herman Lundborg.

Såsom i föregående nummer av Nationen omnämndes blev chefen för statens institut för rasbiologi i Uppsala, prof. Herm. Lundborg, trots regeringens uppseendeväckande avslag å hans framställning om ett resebidrag på några hundra kronor för att kunna bevista den i dagarna avhållna intern. befolkningskongressen i Genève tack vare utlandets mellankomst i tillfälle företaga den planerade resan samt inför kongressen hålla sitt av den vetenskapliga världen med stort intresse motsedda föredrag om rasbiologiska institut och deras betydelse. I betraktande av den ställning prof. Lundborg intager inom den rasbiologiskvetenskapliga forskningen i världen kunde den Ekman—Lövgrenska regeringens avslag å hans framställning omöjligen tolkas annorlunda än som ett ostentativt uttryck för den starka ovilja mot kunskapers spridande på det ifrågavarande området, som tydligen i icke mindre hög besjälar regeringens egna ledamöter än dess höga beskyddare inom den storjudiska kretsen. Fallet är utan tvivel belysande för den härskande regimén av i dag, som på allt sätt söker hålla nere den sanna vetenskapen medan judiska lögnvetenskapen höjes till skyarna samt statligt rikligen gynnas. Men så mycket större anledning har den svenska allmänheten att noga uppmärksamma vad prof. Lundborg hade att säga i sitt anföranden den 2 d:s inför kongressen nere i Genève

Vi leva i en tid, då en omvärdering av alla värden pågå runt omkring oss, förändringar dels till det bättre dels och icke sällan till det sämre, framhöll prof. L. Med aldrig så optimistisk syn på samhällsutvecklingen kunna vi ej förneka att en allt mer framträdande urartning breder ut sig bland det ena kulturfolket efter det andra i nutiden. Anledningarna härtill äro många. Industri, handel och näringar, vilka i hart när otrolig grad uppblomstrat under det sist förflutna århundradet, ha bl. a. åstadkommit en stark överbefolkning åtminstone på stora områden i Europa. Ett bakslag har inträtt. In- och utvandringsfrågorna ha därför blivit synnerligen aktuella. Unga, dugliga människor lämna i stora skaror sina hemländer, och i deras ställe invandra ofta sämre eller rent av undermåliga folkelement. Vi böra aldrig glömma, att gott folkmaterial är ett folks största rikedom. I många kulturländer minskas också nativiteten, begynnande i de övre, mer ansvarskännande folklagren, under det att den fortfarande är stor i de allra lägsta och undermåligaste. Allt detta medför med naturnödvändighet en rask omlagring; folket proletariseras i biologisk mening.

Den antika kulturvärldens undergång visar oss tydligt, varthän det leder, när folkets arvmassa försämras från generation till generation. Förr var man benägen att förklara orsakerna till denna nedgång endast i gynnsamma förändringar i de politiska och ekonomiska förhållandena. I vår tid däremot har man lärt sig inse ,att dessa förändringar ofta ej äro orsaker utan följder av de olika folkens degenation.

Mången nutidsmänniska slår sig resignerat till ro i den tron, att "så måste det gå", "vi kunna ingenting göra åt saken", "efter oss kommer syndafloden", o. s. v. I äldre tider var detta tal mer eller mindre berättigat, ty man visste alltför litet om orsakerna till urartning och kulturförfall. Nu däremot, då ärftlighetsforskningen, antropologien och rasbiologien börja att kasta allt klarare ljus över dylika fenomen resp. processer, måste påståenden av detta slag betraktas som oberättigade. Visserligen återstå synnerligen mycket att utreda, men vi äro dock numera på det klara med, att släkter och folk äro underkastade biologiska lagar, som kunna och måste utredas, innan en kursförändring kan komma till stånd. En aktiv och framsynt befolkningspolitik blir den närmaste framtidens lösen. Rasbiologien kommer då att bli till ovärderlig nytta.

(Forts. å sid. 8.)

Bela Kuns blodsregemente.

Påskdagen promenerade den unge fänrik Dobsa på Corson, då några av Lenins gossar begärde att få se hans legitimationspapper. Han hade förlagt dem. I Batthyanipalatset förfrågade sig Dobsa hos portvakten, var han kunde förskaffa sig nya. Denne skickade honom till en judisk tj.-man vid namn Schön, som överöste honom med ovett och behandlade honom som skurk. Fänriken, i militärisk hållning med klackarna tillsammans, kunde icke tillbakahålla ett svagt småleende, medan han nervöst slog på skorna med sin käpp. "Det där leendet", sade Schön, "skall snart stelna på dina läppar!" Han telefonerade till Cserny: "Jag skickar dig en muntergök, som är lämplig att expedieras till gaides." "Gaides" på jidischslang är en förvrängning av det grekiska "hades"; att skicka någon till "gaides" var alltså att skicka honom till helvetet. Dobsa fördes därpå inför Cserny, vilken lät återföra honom till Schön för att få noggrannare besked. Schön sände honom tillbaka på nytt med denna enkla biljett: "Expediera honom på engelska!" Denna gång var det tydligt nog för Cserny. Lenins gossar släpade ned fänriken i källaren, visade honom en stor kolhög och befallde honom att där gräva sin grav. Han satte sig till motvärn. Man mörbultade honom. Den olycklige satte då till att gräva med händerna, och när gropen var tillräckligt djup förpassade hans bödlar honom ner i den med en på nära håll avlossad revolverkula i nacken. Därpå slängdes kroppen i Donau. Under flera dagar i följd kunde man se en kvinna vid ingången till Batthyanipalatset, enträget frågande efter den unge fänriken, som hon trodde fången; det var Dobsas mor....

Herrarna Hollan, far och son, den ene f. d. understatssekreterare, den andre generaldirektör för järnvägarna, hade av sin portvakt angivits såsom misstänkta för antibolsjevism, och deras namn figurerade på den lista över gisslan som upprättats av den olycksbådande Otto Klein-Corvinus. En natt stannade en lastbil, förd av rödagardister, framför deras port. "De där två skall jag värma!" förklarade en viss Andreas Lazar, som anförde expeditionen, och vilken Hollan, fadern, en gång nekat att frikalla från krigstjänst. Terroristerna träda in hos herrarna Hollan, fängsla dem och låta dem stiga upp i bilen. Denna fortsatte därpå sin razzia och samlade på vägen upp en statssekreterare, ett hovrätteråd och några justitieråd, dem man slängde på bottnen av fordonet. Det frös starkt denna natt. Ett ögonblick frågade sig Lenins gossar, om det vore barmhärtigare att genast döda de där människorna än att låta dem frysa ihjäl. Härtill invänder Lazar, att Cserny skulle bli missnöjd, om de komme tomhänta tillbaka. Man kom överens om att icke lätta lastbilen på mer än två passagerare. Vilka skulle man välja? Man tänkte först på presidenten i högsta domstolen, men Lazar höll på de båda Hollan. Vid början av hängbron, som förbinder Buda och Pest, hejdade han åkdonet, steg av jämte en hemlig agent och fyra rödgardister och lät därpå de båda Hollan stiga ur. Den lilla truppen begav sig ned mot Donaustranden, som för tillfället var belamrad med stänger och master, vilka båtledes ditförts till stadens dekorering, ty man nalkades 1 maj. Detta gjorde det mycket svårt att nå fram till vattnet. Fångarna fördes i stället upp på bron, och i jämnhöjd med första bropelaren befallde Lazar de båda Hollan att ställa sig med front mot Donau. Själv ställde han sig bakom sonen, en rödgardist bakom fadern; och med revolverskott avfärdade de dem båda. Rödgardisterna fattade liken vid huvud och fötter, svängde dem över broräcket och kastade dem i floden. Därpå uppsökte de åter alla, rökande och skrattande, lastbilen som väntade dem vid andra ändan av bron.

Tre gendarmofficerare hade angivits av en utav deras underlydande såsom misstänkta för kontrarevolutionära stämplingar. Cserny lät häkta dem. Förgäves försökte han under tre dagar att klämma fram en bekännelse. Då tribunalets tålamod var uttömt, dömde det dem till döden. Man tillfrågade de "Lenin-fiuk", vilka tjänstgjorde i salen, vem av dem som ville bringa domen i verkställighet. Fem anmälde sig genast. Det var vid midnattstiden. Efter förolämpningar och namnlösa kval hängdes de tre gendarmerna vid det värmeledningsrör, som var draget genom källaren. Då det var gjort, inbjödo bödlarna genom källargluggen sin bilchaufför, som var stationerad på gatan, att komma ned och njuta av skådespelet. Karlen kom! De andra visade honom på sitt verk och sade: "Skulle du våga att göra efter det, du?" Varpå denne, utan att svara, klättrade upp på stegen och örfilade upp en av de hängda....

Men nog nu med dessa vidriga historier, vilka man skulle kunna mångfaldiga, om det icke efter dessa tre exempel vore överflödigt att genom ytterligare fakta visa, vart människors djuriskhet under revolutionstider kan nå.

Alla verkstäder, som använde mer än tio arbetare, hade socialiserats. Direktörerna och ingenjörerna kunde få behålla sina platser, om de underkastade sig tingens nya ordning, och i detta fall beviljade man dem en maximilön på 3,000 österrikiska kronor i månaden. Men det var underförstått, att den dag, då systemet nått sin fulländning, de icke skulle få mera betalt än andra kamrater. Naturligtvis skulle vinsten tillfalla staten; men någon vinst syntes icke till. Allt steg till fabelaktiga priser; och för att bara anföra ett enda exempel, tillverkningen av ett tjuguöresmynt kostade dubbelt så mycket som dess nominella värde. Snart måste folkkommissarierna själva vidgå, att deras metoder icke infriade vad de hoppats. "Då jag granskar resultaten", förklarade kommissarien Varga under ett sammanträde i ekonomiska rådet, "är jag nödsakad konstatera, att de äro de sämsta möjliga. Produktionen i gruvorna har sjunkit till hälften. Vad angår industrien uppgå förlusterna till fr. 30 till mer än 40 procent. Om jag efterforskar orsakerna, finner jag den icke endast i bristen på kol och råvaror utan även uti den förminskade intensiteten i arbetet. Om en arbetare under det kapitalistiska systemet icke lämnade den avkastning, som man fordrade av honom, avskedades han helt enkelt. Vi hava avstått från denna brutala disciplin; en annan uppfattning är under bildning, men den vinner långsamt terräng. När skola proletärerna inse, att de utan ett intensivt arbete icke kunna tillfredsställa sina behov? Under tiden måste vi tillgripa en minskning av arbetslönerna för en otillräcklig arbetsprestation...." Under bolsjevismens sista dagar hade produktionen sjunkit så djupt, att man, för att höja den något, icke vidare betalade arbetarna för dag eller timme utan för stycke och i förhållande till det arbete de verkligen utfört. Det var ju att återuppliva det gamla lönesystemet som man velat undertrycka.

Samma äventyr beträffande finanserna. Konfiskeringen av bankernas kontanter och värdepapper, försäljningen av varulagren, som uppfyllde affärerna och indragningen av kyrkans ägodelar ställde till en början en del medel till förfogande. Men dessa pengar smälte fort bort i omåttliga löner och ge-

(Forts. å sid. 3).

Den 9 Sept.

Sveriges försvar måste återupprättas!

Det stora nedrustningsfiaskot i Genève, som definitivt beseglats genom den marina stormaktskonferensens misslyckande, har på ett sätt, som icke kan missförstås, blottat det läge, vari Sverige genom "den stora försvarsreformen" av år 1925 blivit försatt. Situationen på det internationella området framtvingar också en aktualisering av vårt försvarsproblem på helt andra grunder än de, vara den svenska nedrustningen genomdrevs. Vi äro icke försvarade med att sluta ögonen för den faktiska utvecklingen i världen och ordna och ställa såsom vore frids- och fredsriket på jorden redan en verklighet. Att i detta nu så göra, skulle snart nog kunna betyda vår frihets och vår självständighets utplånande för alltid. Det kan gå nog så lätt att förlora det man har, att återvinna det förlorade är i regel vida svårare och ofta icke möjligt.

Så gott som ensamma inom svensk press hava vi karaktäriserat riksdagens nedrustningsbeslut som en landsförrädisk handling av ödesdigraste slag, den där i alla tider skall stå inskriven som en av de svarta sidorna i svensk historia. Den motiverades som bekant med "det förbättrade försvarsläge", som genom Versaillesfreden skulle ha inträtt för oss, och den garanti mot kränkningar av landets suveränitet, som Nationernas förbunds tillkomst förmenades utgöra, med nödvändigheten att lätta på "de tryckande militärbördorna" och företaga besparingar inom statsekonomien, att göra vårt land till ett föregångsland på de internationella välfärdssträvandenas område etc. Alla dessa uppgivna motiv voro dock endast skenmotiv. Nedrustningens verkliga syfte var att definitivt bryta vår motståndskraft mot den imperialistiska judiska världsmaktens planer på Sveriges läggande under "det heliga Israels" spira. Till den ändan utnyttjades det genom världskriget skapade psykologiska läget till det yttersta. Alla krafter av betydelse, även "det nationella partiets" ledare, engagerades för raseringen, vilken genomfördes av den regerande judiska storfinansen i förbund med "demokratien". De verkliga nedrustarna voro de här i landet de facto regerande storfinansiella husen Wallenberg och Bonnier och dessas verktyg voro i första hand hrr Richard Sandler och Per Albin Hansson samt i andra hand hrr Eliel Lövgren, C. G. Ekman, Arvid Lindman och Ernst Trygger (de två sistnämnda i värvet att ha övertalat konungen att godkänna landsförräderiet). Den ledande och drivande kraften i spelet var den man, som på en gång spelar rollen av den judiska kulturens ledare här i landet och det nuvarande svenska upplysningsväsendets överdirigent, hr Karl Otto Bonnier. Herrarna Wallenberg, för vilka profiten ju är huvudsaken i allt, skola ha gått med på nedrustningen utan visad större entusiasm, enligt vad från trovärdiga håll försporjes på vissa villkor såsom bl. a. garanti från hrr Sandler och Per Albin Hansson, att Stora W:s intressen i Spritmonopolet skulle lämnas orörda. För hrr Sandler och Hansson, de utförande verktygen, vilka från början intill nu varit inställda i den judiska förvärvs- och raseringspolitikens tjänst, gällde det dessutom att infria den av Alljuda under årtionden till ett "heligt folkkrav" propagerade fordran på det svenska försvarsväsendets avskaffande.

Nedrustningens verkliga karaktär belyses av vissa uttalanden av ledamöter i den regering, sorglig i åminnelse, som tillskriver sig äran därav såsom att den tillkommit på grundval av "partipolitiska beräkningar" samt att den åsyftade "hämnd för 1914". Verket i dess helhet vittnar om, att aktionärerna haft till ögonmärke att så fullständigt som möjligt förinta vårt nationella försvar, samt att "försvarsministern" Hanssons höga rådgivare förstått sin sak. Ty den nya försvarsorganisationens absoluta oduglighet är uppenbar. Såväl i fråga om hären som flottan har attentatet riktats mot den mest sårbara punkten: krigsmaterialen. Härorganisationen har ödelagts så grundligt som gärna tänkbart, flottan har gjorts odulig för sin uppgift, de krigsdugliga fartygens förnyelse förhindrats och kustbefästningarnas värde förintats. Värnpliktslagen har givits en sådan utformning, att den direkt inbjuder till orättvisor och godtycke, till befordrande av den av "den hemliga regeringsmakten" så livligt åtrådda allmänna upplösningen och till försvagande av vårt folks försvarsduglighet därhän, att det i händelse av krigsutbrott blir urståndsatt att kunna försvara sig. Den nya försvarsordningen innebär en ytterst stark begränsning av våra möjligheter att vid behov kunna uttaga hela folkets värnkraft. Omkring 25 procent av årskontingenten fullt vapenföra värnpliktiga äro undantagna från all vapenutbildning i fred, och genom organisationens beskärning hava alla möjligheter för en efterutbildning vid krig av dessa värnpliktiga avskurits.

Genom antagandet av 1925 års försvarsordning hava vi faktiskt berövat oss möjligheten att kunna tillv. våra nationella intressen samt värna om vår frihet och vår självständighet. Lantförsvaret har i sådan grad decimerats, att vi icke kunna begagna oss av de svenskes urgamla rätt att vid ofred gå man ur huse. Vi kunna icke längre sätta vapen i hand på vårt lands ungdom, om en gång främmande horder översvämma gränserna, och vi kunna icke utanför våra kuster möta fienden med en flotta, som kan ingiva respekt för vår vilja till oberoende. Vi hava i försvarspolitiskt hänseende sänkt oss ned till en makt av sjätte ordningen och därmed gjorts till en quantité négligeable, en nation, som saknar förmågan att själv värna om sina intressen utan som för tryggandet av sin frihet och sitt oberoende helt måste lita till den universella "välfärdsregeringen" i Genève, s. k. Nationernas Förbund, detta på sanningslöshetens grund uppbyggda "rättsinstitut", som hittills i sin praktiska verksamhe blott utgjort en täckmantel för andra, friheten och rätten så fjärran som möjligt stående strävanden, denna falska fredsgudinna, i vars aera de olika världsimperialistiska makterna funnit det lättare att kunna verka för sina egoistiska syften än om de öppet presenterat dem för folken. Genom att sålunda försvarspolitiskt frivilligt låta degradera oss till en sjätte rangens stat hava vi även avhänt oss ställningen som ledande makt i Norden och överlåtit ledareplatsen till det i fråga om folkmängd knappast hälften så stora finska riket, vilket måste anses så mycket mera ödesdigert, som tillvaron av en stark svensk krigsmakt skulle utgöra en fredsfrämjande faktor av utslagsgivande betydelse i Östersjö-bäckenet. Den starkt försvagade försvarspolitiska situationen har som en naturlig följd fört med sig ett betydlig försvagande av vår utrikespolitiska ställning, som icke kan undgå att allvarligt hämna sig i den internationella ekonomiska samfärdseln, där trots all rättsfrascologi på modet rätten allt fortfarande bestämmes av makten. Slutligen hava vi genom raserandet av det riksförsvar, som gångna generationer under århundradens lopp byggt upp till tryggande av svenska folkets frihet och oberoende, gjort oss värnlösa mot den för vårt lands bestånd som en fri nationalstat i nutid och framtid helt visst farligaste fienden bland alla, den revolutionerande judiska världsmakten, samma makt, som här framdrivit nedrustningen o. hos oss liksom i alla andra länder upprättat ett officiellt tolererat, hemligen vapenrustat revolutionsparti, avsett att skicka fram till öppen aktion, så snart tidpunkten därtill anses läglig, för den judiska världsrevolutionens genomförande.

Skall Sveriges folk, sedan sanningen rörande den av judemakten medels lögnaktig, förvillande propaganda genomtrumfade nedrustningen blivit uppenbarad för alla och sedan nu också det föregivna motivet "en ny rättens aera" i denna världen visat sig endast vara ett medel att dupera de godtrogna med — skall då detta folk godvilligt finna sig i det öde som av falska ledare i Judas sold tillärnas det? Skall det av fri vilja avstå från rätten att i framtiden liksom hittills försvara sin frihet och sitt oberoende mot främmande inkräktare, och det på befallning av själve inkräktaren av i dag? Nej! Det är vår heliga plikt att svara för det arv, som vi oförkränkt mottagit av våra fäder. Men för att kunna fullgöra denna vår plikt mot oss själva, våra fäder och våra efterkommande fordras att riksförsvaret bevaras i ett sådant skick, att det kan trygga åt oss en plats bland fria nationer och säkerställa åt oss inre ordning och lagbunden frihet. Frihet utan offer står icke att uppnå. Vi måste vara beredda att utgiva den premie, som i möjligaste mån tryggar oss mot attacker på vår frihet och självständighet. Allt det sköna talet om "evig fred" och en ny "rättens tid", är i en tid, då lögnen regerar runt om i världen, endast fraser till sinnenas bedövande. Det måste bliva ett slut på den härskande landsförrädiska aeran. Det svenska riksförsvarets angelägenheter få icke bestämmas av mot land och folk fientligt sinnade intressen i en lögnaktig rättsfilosofis namn utan uteslutade avgöras med hänsyn till statens och folkets bästa. Gång på gång har den här regerande judemakten utmanat de svenske genom att såsom konungens rådgivare i fråga om försvaret i strid mot Regeringsformen tillsätta personer med rent negativa kvalifikationer, vilkas hela verksamhet präglats av den mest fullkomliga inkompetens för uppdraget och endast gått ut på att riva ned det de blivit satta att vårda. Det är nödvändigt att vi äntligen låta förstörelsens krafter förstå, att vi icke äro hågade att i längden tolerera allt detta. Vårt folk måste, försåvitt det icke vill gå sin säkra undergång till mötes, medan ännu tid är, resa sig mot fienden och landsförrädarna vid makten samt förhindra genomförandet av det skamliga svek, som genom riksdagsbeslutet av 1925 begåtts, emot det. Raseringen av vårt statsoch vårt folkvärn måste förhindras! Om varje svenskkännande man och kvinna, hög som låg, gör sin plikt och deltar i det folkupplysningsarbete, som måste ske, skall det även lyckas att omintetgöra det svartaste förräderi, som i historisk tid begåtts emot Sveriges folk.

PRESSKONSERTEN

Också prof. Heckscher fördömer nu kapitalexporten.

Inom nationalekonomernas egen krets börjar man komma under fund med, att den hittills följda taktiken att se och bedöma våra ekonomiska spörsmål uteslutande ur världsekonomiens synpunkt ej längre håller. Försöken nu senast från prof. Gustaf Cassel att direkt vilseleda opinionen rörande kapitalexporten utgjorde ett alltför djärvt experiment för att det skulle kunna underlåtas att från fackligt håll ge hr C. en admonition för ådagalagt alltför stort nit i tjänsten, vartill så kom, att något måste göras för att visa allmänheten, att den nationalekonomi, som företrädes av prof. Heckscher i liberala Dagens Nyheter visst icke — såsom Nya Dagligt Allehanda, Nationen m. fl. förmena — är praktiskt taget densamma som den av prof. Cassel i "det ledande högerorganet" Svenska Dagbladet framförda. För få dagar sedan applåderade D. N. entusiastiskt prof. C:s fantastiska spekulationer på kapitalexportens område, som skulle medföra stora fördelar för landets ekonomi bl. a. genom höjandet av kolonialländernas produktionsförmåga, vilket i sin tur skulle hjälpa oss med levnadsstandardens upprätthållande. I dag synes emellertid D. N:s nationalekonomiske auktoritet ha kommit till en något annorlunda uppfattning. Sålunda skriver prof. H. med uppenbar adress till prof. Cassel:

Det är visserligen sant, att kapitalexporten, genom att verka höjande på räntefoten i ett land, gagnar detta lands kapitalister, däribland även sådana som icke själva göra sina placeringar i utlandet, och att denna vinst blir större än förlusten för andra samhällsklasser. Men att ställa detta problem så som om det helt enkelt gällde en ökning av nationalinkomsten kan ej försvaras. Ty själva det utmärkande för en ökning av nationalinkomsten i detta fall är att den i c k e kommer de breda lagren till godo, utan tvärtom, åtminstone som närmaste verkan får en försämring av deras läge.

Så stora svårigheter som världen för närvarande har för att få sitt näringsliv på fötter, kan man därför mycket väl förstå det vidsträckta intresset för att tillgodose kapitalrörelsernas frihet i båda riktningarna. Det låter också säga sig att det åtrådda målet icke nås utan att alla länder hjälpas åt i dess tjänst, också om vissa av länderna därigenom för sin egen del eller åtminstone för den närmaste framtiden skulle förlora mer än de vinna. Det blir då en nationell uppoffring i ett internationellt intresses tjänst.... Instän det visserligen måste sägas om ett fall såsom i fråga om vårt eget land, att den förbättring vi genom våra direkta åtgöranden kunna tillföra världshushållningen sannoliktej blir stor, medan olägenheterna för oss själva kunna bli avsevärda.

Höjningen av räntefoten betyder att en hel del verksamhet omöjliggöres som eljest skulle komma till stånd. Då reallönerna äro fixerade genom kollektivavtal eller rentav genom nya sådana ytterligare pressas i höjden, så följer lika ofrånkomligt att kapitalexporten medför en av de minst önskvärda företeelserna — ökning i arbetslösheten.

Det är betydelsefullt, att just samma kretsar i England som eljest med stor iver driva frihandelns talan arbeta för en begränsning i kapitalexporten från det landet, där den under förkrigstiden var den ojämförligt största i världen. Denna strävan har också funnit genklang hos mäktigare kretsar i Londons City; och kommer den också i det följande att bli dominerande, blir det ganska tvivelaktigt vad Sverige vinner genom sin kapitalexport, men ganska otvivelaktigt vad det förlorar.

Detta erkänande av själve prof. Heckscher i ultrainternationalismens organ är i hög grad märkligt. Man kan ej undgå att mellan raderna läsa reservationen "Härtill nödd och tvungen". Ty hr H:s hela "nationalekonomiska" upplysningsverksamhet har hittills gått i en helt annan riktning än den han här låter komma till synes. Man har dock såsom prof. Heckscher nyligen i en artikel i D. N., vari Den Gyllene Internationalens stolta program rosades yttrade, anledning att känna glädje över en syndare, som sig omvänder och bättrar.

Söndringspolitikens herrar tycka det är bra som det är.

En av den nuvarande "idépolitikens" mest berömda koryféer, redaktören Mauritz Hellberg i Karlstadstidningen (l.), ger uttryck för sin ovilja över de missnöjesyttringar, som börjat framkomma mot det rådande judisk-politiska söndrings- och korruptionssystemet. Så länge allmänheten trodde allt vara all right, var ju representationsuppgiften för vederbörande en uteslutande behaglig och sympatisk syssla, men i samma mån som sanningen rörande deras "idépolitik" begynte bli mera allmänt känd, inträdde givetvis ett nytt sakernas läge. Piedestalerna, varå de stora "frihetskämparna" haft sin placering, smälte mer o. mer samman. De stolta koryféerna tyckas också alldeles ha tappat huvudet och icke kunna tänka sig något annat än det illustra system, som de i sin översvallande nåd lyckliggjort svenska folket med. Karlstadstidningen har synbarligen en mycket låg tanke om just det folk, tidningen tidigare utgett sig för att företräda och som den icke anser värt något bättre system än det nu har. Tidningen yttrar:

Vårt folk har ungefär det partiväsen det förtjänar. Väl behövdes mera lyftning och vidsynthet i partilivet, o. allt som på något vis kan bidraga därtill bör hälsas hjärtligt välkommet. Men blott missnöjesyttringar i allmänna talesätt, som inte ge någon upplysning om vad som bör företagas, uträtta säkerligen ganska litet för en bättre tingens ordning. Hos de flesta framkalla de endast en undran vad det är man egentligen vill.

Väl är det förklarligt, att många finna det politiska livet litet tilltalande. Det är ofta ganska grovt, cyniskt och tarvligt — som livet i allmänhet, och sådant har det nästan alltid varit. Vem skulle inte önska det uppburet av stora och ädla tänke- och känslosätt. Men det uppbäres av människor, som ofta äro småsinnade och själviska. Och hur skall det kunna förändras — för närvarande?

En bekännelse som denna från en av den liberala frihets- och rättsfilosofiens spetsar här i landet är värd att taga fasta på. Det politiska livet behöver dock visst icke vara vad våra styrande herrar av i dag gjort det till, "grovt, cyniskt och tarvligt", därest icke de ansvarige så fullständigt som skett svikit Sanningen. En i lögnens tecken verkande politik kan omöjligen vara uppburen av några "stora och ädlaa tänke- och känslosätt". Hr Hellbergs påstående att vårt folk har det partiväsen, som det förtjänar, håller ingalunda. Intet tvivel råder därom, att ej svenska folket moraliskt befinner sig på helt annan nivå än dess nutida falska ledare, som av den hemligt regerande judemakten skickats på det. Individer av det slag, som äro redo att sälja sina själar, sitt fosterland och allt för lumpna egna fördelar, stå alltid att uppleta inom ett folk — Alljuda har härutinnan lyckats förträffligt i vårt nutida Sverige! — men de representera icke någon majoritet bland folket utan endast en obetydlig minoritet, en moraliskt lägre stående klass. När denna senare såsom för närvarande sker upphöjes till folkets ledare, kan resultatet icke rimligtvis bli något annat än det blivit.

Östermalms Elektriska Affär

NYBROGATAN 21. (F. d. 15 A)

Tel. Ö. 5230. Vid Östermalmstorg.

Installationer, Reparationer, Radio, Armatur & Glödlampor

Endast det bästa

erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.

Lider Ni av ledgångsreumatism, gikt ischias, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.

Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.

Öppet hela sommaren.

Förmånliga priser.

Medicinska Bad- och Kuranstalten

Dir. Eskil Erlandson

Tel. N. 149 09.

DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

Arbetarna ta upp striden mot skäktningen.

Den vid årets riksdag inledda stora kampanjen mot den judiska slaktmetoden, vilken senare innebär ett djurplågeri av mest ruskiga slag och som sådant är en skam för varje civiliserat samhälle, där den tillåtes, ledde som man erinre sig icke till något positivt resultat. Regering och riksdagsutskott motsatte sig varje bestämmelse i riktning mot skäktningens förbjudande — av hänsyn till judendomens "religiösa" uppfattning och rituella föreskrifter. Andra kammaren biföll visserligen det av hr Engberg framställda yrkandet; att bestämmelsen om rätt för k. m:t att medgiva dispens från föreskriften om bedövning skulle utgå ur lagförslaget, men första kammaren godkände det "judevänliga" regeringsförslaget och utskottet såg sig förhindrat gå in på en sammanjämkning. Det gällde tydligen en för regeringen Ekman synnerligen vital fråga.

Det vill nu emellertid synas som om frågan skulle komma att föras till avgörande inför ett annat forum än Sveriges riksdag. Allmänna åklagaren i Uddevalla, stadsfiskal Torén, har anhängiggjort åtal mot trenne slakteriarbetare samt judiske prästen Apt för djurplågeri vid företagen slakt. Fyra vittnen, som åsett den rituella slakten, förklarade vid målets första handläggande vid rådhusrätten i måndags, enstämmigt, att de funnit förrättningen "ruskig och upprörande". Svenska livsmedelsarbetareförbundets styrelse har med anledning av det passerade tillställt slakteri- och charkuteriarbetarna en cirkulärskrivelse, vari medlemmarna uppmanas att vägra taga befattning med slakt, varvid skäktningsmetoden förekommer. Socialdemokraten behandlar saken i en ledande artikel under rubriken "Det bör bli slut på skäktningen". Tidningen skriver bl. a.:

Om tillämpad såsom allmän slaktmetod av svensk befolkning, skulle skäktningen helt säkert såsom otäckt djurplågeri för länge sedan hava genom lag förbjudits. Nu har det varit religion med i grymheten, och då har sådant ansetts vara i sin fulla ordning, som utan religion aldrig skulle på senare tid hava tillåtits här i landet."

Nu lär det väl vara ganska ovisst om åklagaren, som är tack värd för att han ingripit, kan få rättsväsendet med på sin uppfattning. När det är fråga om att slå vakt kring gamla religiösa fördomar, då betänker sig nog sv. rättsväsende mycket noga innan det finner skäl för utkr. av ansvar, där under lika förhållanden ingen tvekan skulle ha rått. Att det här gäller en främmande trosbekännelse lär icke förändra något, alldenstund den åskådning åt vilken de gammaltestamentliga urkunderna giva uttryck, också till väsentliga delar ingår i officiell svensk kyrkoåskådning. Då riksdagens beslut innebar att intet särskilt ingrepp skulle genom lagstiftning ske mot den tusenåriga, grymma skäktningstraditionen, så torde för övrigt den judiska slaktmetodens förespråkare därav vilja draga den slutsatsen, att det skäktningsmässiga djurplågeriet, huru grovt och uppenbart det än kan påvisas vara, är lagligen oåtkomligt.

Redan vid sakens handläggning i riksdagen under sistlidne maj, läto

PÅ UTKIK

Det stora landsförräderiets utförare. Per Albin.

Den man, vars bild vi här skåda, tillhör deras utvalda skara, vilkas namn för all tid skola stå inskrivna i historien. Genom sin stolta "bragd" som utförare av Alljudas rasering av det svenska nationalförsvaret har han tryggat åt sig rangplatsen som numro ett bland fosterlandsförrädare i Sveriges nyare historia. F. nedrustningsministern Per Albin Hansson är ett typiskt exempel på de framkomstmöjligheter, som i denna tid erbjuda sig för en framåtsträvade politiker med gott målföre, en viss talang att repetera de officiella texterna och en aldrig sviktande underdånighet och tjänstvillighet vis à vis det regerande Alljuda.

"Vaka i vapen, du kära!"

Alljudas med Svenska Dagbladet i spetsen i "antismutspresskampanjens" namn förra hösten iscensatta stolta försök att i strid mot gällande lag för sina speciella syften upprätta en ny o. allra högsta tryckfrihetsvårdande institution här i landet under ledning av pornografiske hädareförfattaren Ture Nerman, gick som vi veta i stöpet. Man hade varit oförsiktig nog att placera en "kulturidealist" av T. Nermans typ i spetsen för det bebådade renhållningsverket, som som ju skulle höja den svenska pressens moraliska nivå till bättre överensstämmelse med Högsta Vederbörandes själsart och önskningar. Samme Nerman har nu åter lyckliggjort vårt folk med en diktsamling av trycket. I dikten "Sven Duva II" skildrar N. under hänryckning den nye Sven Duvas hjältedåd, vilket bestod däri, att han under en reträtt för fien den tog en helgonsarkofag av silver ur ett kloster och vräkte kistans innehåll "åt helvete i diket" för att sedan råda myndigheterna att lägga dit en del andra gamla ben och sälja skräpet som reliker till påven i Rom.

"Då gick ett leende av guld runt lasarettets sal,
och Trotskij log och alla log trots alla sår och kval...."

Den sovjet-judiska tjekans mördaregärning glorifieras av N. i följande ord:

"Vaka i vapen, du kära!
Det finns lort att sopa ur vägen, det finns jobb, som ej alla vill ta,
som är smutsigt att se men som måste ske, i vår renhållningstjänst i Tjeka.
Det kallas för bödelsgöra av bödlar och borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en nerv, men det är ett ärorikt jobb!"

Och författaren av dessa och andra vidrigheter (hans föregående "dikter", här tidigare omtalade gå i samma anda) var för ett år sedan av den ledande "kultursfären" här i landet med Sv. D. i spetsen faktiskt utsedd att tillträda en befattning i renlighetens namn som allra högsta tryckfrihetsväktare ovanom lag och författning. N. var dock naturligtvis aldrig avsedd att tjäna som annat än bulvan för andra — man förstår av hela hans "diktning", icke minst han senäste verk, i vilken anda det var meningen att den bebådade renhållningen skulle ske. Men lyckligtvis måste 'antismutspresskampanjens' höga aktionärer draga in sina tentakler, och därmed torkade även den Nermanska presskontrollörsfunktionen in, sannolikt ej utan påverkan av vår tidnings belysanden av vederbörandes planer, varpå bl. a. tydde Nermans kort därefter i det Aschbergska bladet (F. D. P.) publicerade, av raseri sjudande artikel mot Nationen, som karaktäriserades som "det egentliga smutsorganet", som det framför allt gäller att komma till livs. Nerman blottade därmed den stormoraliska "aktionens mot smutspressen" egentliga syfte. En upplysningsverksamhet i S a n n i n g e n s anda framstår för den härskande lögnens tjänare som smuts, till vars utrotande erfordra en renhållningstjänst à la tjekan i Ryssland, varmedels den där regerande judendomen mördade många miljoner oskyldiga människor.

Mordbrand — en bland judarna vanlig förbrytelse.

De tre hrr Weissenberg, som av stockholmspolisen häktats för mordbrand i konfektionsaffären Germania vid Malmskillnadsgatan i Stockholm, äro mosaiska trosbekännare. Försäkringsbolagen borde höja brandförsäkringspremien till det dubbla för judar, så att bolagen vore säkerställda mot förlust.

Världsskådespelet i Genève kostar 25 miljoner om året.

Frihetens och rättens allra högsta väktare inom det s. k. folkens förbund ha åter samlats till "rådsession" nere i Genève, där nu alltså åter ett stycke mondän säsong tar vid. Det storartade skådespelet till alla folks uppbyggelse och distrahering i de upphöjda idéernas namn kostar emellertid samma folk nog så vackra slantar. Herrar aktörer-idealister uppträda nämligen icke endast för tillfredsställelsen att få kämpa för sina höga ideal utan tillgodoräkna sig också en i många fall nog så rundligt tilltagen lön för sitt arbete. N. F. är ju inte för inte de moderna judiska samhällenas stolta överbyggnad. Enligt det nu framlagda förslaget till budget för N. F. för 1928, som skall prövas vid den stundande plenarförsamlingen, slutar denna på en summa av 24,873,27 guldfrancs mot 24,512,341 guldfrancs år 1927.

Skärmytsling mellan nationalister o. kommunister i Berlin.

Vid en i dagarna avhållen veteranfest i Potsdam under beskydd av generalfältmarskalk von Mackensen inträffade blodiga sammanstötningar mellan deltagande högerradikala och kommunister. Kommunisterna sökte storma det hus, där de nationella sökt skydd. Ett flertal personer blevo under uppträdena svårt skadade.

En sovjetdiplomats underbara ställning.

Moskvas konstaterade inblandning i oroligheterna i Paris i samband m. demonstrationerna för Sacco o. Vanzetti har lett till en skärpning av förhållandet mellan Frankrike och Sovjet-Ryssland. Ett antal noter ha växlats mellan de bägge regeringarna, av vilka framgå, att regeringen i Moskva på allt sätt söker undvika en brytning med Paris. Sovjetminister Rakovski, vars namn återfanns under det nyligen publicerade kommunistiska uppropet, vari massorna uppmanades att störta de antisovjetsinnade regeringarna däribland också Frankrikes, har förklarat, att han undertecknat uppropet icke i egenskap av sovjetminister i Frankrike utan som medlem i kommunistiska partiets centralkommitté, samt vidare bestämt tillbakavisat tanken på att någon representant för Sovjetunionen skulle kunna hysa planer på att organisera en resning och oroligheter i Frankrike, med vilket land Sovjetunionen upprätthåller fredliga förbindelser.

En modern sovjetminister måste tydligen kunna utlägga texten från alla sidor och synpunkter.

---

slakteriarbetarna tydligt förstå, att de icke ville vara med om att biträda vid s. k. skäktning. Ett telegram från arbetarna vid Stockholms slakthus, som upplästes i andra kammaren av riksdagsman Molander, lämnade i sin kanske litet elaka form icke rum för någon tvekan rörande stämningen inom den arbetarkår, som nödgas biträda vid den judiska slaktceremonin. Nu ser det dock ut, dess bättre vilja vi säga, som om arbetarna och deras fackliga organisation skulle gripa sig an med lösningen av det problem, som blev olöst vid senaste riksdagen. Grymheten bör icke tolereras därför att den utövas i anslutning till en åldrig gammaltestamentlig uppfattning!

Livsmedelsarbetareförbundets och det ledande socialdemokratiska partiorganets inskridande i denna sak är utan tvivel mycket uppseendeväckande och tyder på att de kretsar, som tidigare spelat spiritus-rektorsrollen inom den svenska arbetarerörelsen, begynt förlora greppet om denna. Man har anledning att med största intresse följa frågans utveckling.

FOLK-TEATERN.
(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.
Carl-Gerhards Sommarrevy
Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm förköp. därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Rasbiologien och dess uppgifter.

(Forts. fr. sid 1.)

Många villomeningar behärska ännu de breda folklagren. Man har varit övertygad om alla människors inre likhet, man har trott på miljöns allmakt och på förvärvade egenskapers ("modifikationers") ärftlighet. De ärftliga anslagens betydelse för människan har man tyvärr förbisett. Man har, blind för desamma, huvudsakligen inriktat sina ansträngningar på att förbättra den individuella hygienen och den sociala miljön, vidare har man i alltför hög grad satt sin lit till uppfostran och undervisning och trott, att man enbart med sådana medel skulle komma till målet, d. v. s. ett förädlat människosläkte. Förhoppningarna ha ej infriats. Erfarenheten visar till fullo, att degeneration kan uppkomma och utbreda sig trots ett ordnat skolväsende och god social miljö. Felet i de åskådningar, som legat till grund för vårt handlingssätt hittills, har varit, att vi ej förstått eller velat förstå, hur oändligt viktiga de ärftliga anlagen äro, och att arvet (genotypen) följer helt andra lagar än dem, som påverka individen. Det krävs förvisso ett ihärdigt upplysningsarbete under årtionden av ärftlighetsforskare, rasbiologer och sociologer för att rensa bort all den grova villfarelse, som ännu råder. Under tiden gå förvisso stora värden förlorade. Mänskligheten kommer dock förr eller senare att taga lärdom av de nya, viktiga rön, som göras undan för undan, och slå in på nya vägar.

R a s b i o l o g i e n är vetenskapen om släkternas, folkens och rasernas livsbetingelser och sysselsätter sig med alla de faktorer, vilka förmå inverka på folk och raser i gynnsam eller ogynnsam riktning. Medan rasbiologien samlar det vetenskapliga materialet drager r a s h y g i e n e n, även kallad e u g e n i k, ur detsamma sådana slutsatser och lärdomar, som kunna gagna en släkt, ett folk eller en ras. Rashygienens strävanden gå sålunda ut på att förhindra uppkomsten och utbredningen av ärftlig degeneration och att söka ordna samhällsförhållandena så, att kommande släkter bli utrustade med verkligt goda ärftliga anlag.

Eugenikens egentliga grundare är engelsmannen Galton (1829—1911). Han var outtröttligt verksam och stiftade i London ett forskningsinstitut, Galtonlaboratoriet, och en professur i eugenik.

I och med återupptäckten av de Mendelska lagarna år 1900 och den hastiga uppblomstringen av ärftlighetsforskningen, som inträtt under detta århundrade, har rasbiologien och eugeniken fått allt säkrare grund att bygga på. I många kulturländer ha de rashygieniska idéerna vunnit entusiastiska förespråkare.

Sverige har på rasbiologiens område visat sig som särskilt vidsynt. Det är det första kulturland, där s t a t e n erkänt den stora betydelsen av rasbiologiska och eugeniska forskningar och visat sig villig att bekosta detsamma med offentliga medel. Så grundades år 1922 i Uppsala Statens institut för rasbiologi. Innan jag närmare ingår på detta vårt institut, vill jag emellertid i stora drag framlägga min uppfattning om r a s b i o l o g i s k a i n s t i t u t s o r g a n i s a t i o n o c h u p p g i f t e r i allmänhet.

Ett fullständigt och välorganiserat rasbiologiskt institut bör ha till sitt förfogande en hel del olika avdelningar, vilka samarbeta. Här skola de viktigaste omnämnas.

1) E n e x p e r i m e n t a l b i o l o g i s k för att utreda ärftlighet hos växter och djur. Det utgör grunden för all vår kunskap på ärftlighetslärans område.

2) E n m e d i c i n s k - g e n e a l o g i s k för att utreda normala och sjukliga egenskapers ärftlighet hos människan med hjälp av släkttavlor. Vidare undersöka hela släktet och utreda orsakerna till urartning i dess olika former.

3) E n a n t r o p o l o g i s k för att utreda de olika folkens rassammansättning och klarlägga betydelsen av rasblandningar, ingifte m. m.

4) E n d e m o g r a f i s k — s o c i o l o g i s k, vars uppgift skulle vara att belysa och utforska miljöns och de sociala faktorernas inflytanden för folkens utveckling i den ena eller andra riktningen.

5) E t t r a s b i o l o g i s k t m u s e u m upptagande sådant material, som kastar ljus över ärftlighets- och rasförhållandena i allmänhet och särskilt inom det egna landet.

6) E t t v ä l f ö r s e t t b i b l i o t e k.

Det svenska stats institutet för rasbiologi är ännu ej på långt när fullfärdigt. Det arbetar med rätt begränsade medel, men en utvidgning har ställts i utsikt av statsmakterna vid dess grundande (år 1921).

Rasbiologiens uppgifter äro så mångsidiga och av så stor praktisk och teoretisk betydelse, att det ej är möjligt att överlåta deras lösande åt enskilda forskare eller sällskap, slutade prof. Lundborg sitt föredrag. Det är statens plikt att upprätthålla och främja den rasbiologiska forskningen. Folkens självbevarelsedrift kommer förr eller senare att framtvinga upprättandet av rasbiologiska institut i det ena landet efter det andra. I Tyskland inviges i dessa dagar ett dylikt, vilket förvisso är ett glädjande tidstecken. I flera länder (England, U. S. A., Schweiz och Finland) ha mecenater kraftigt bidragit för att stödja rashygienen till gagn för det egna landet. Det svenska institutet skulle också behöva ekonomiskt stöd av enskilda, ty statsmedlen räcka ej på långt när till.

Vapeninventeringen blir en fars.

Den allmänna vapeninventeringen tog den 1 sept. sin början i enlighet med den av k. m:t förut utfärdade förordningen. Sålunda skola innehavare av skjutvapen av alla slag, med undantag av handvapen, avsedda för framladdning s l ä t b o r r a d e j a k t g e v ä r, skjutapparater för slakt samt luft- och fjäderbössor redovisa för sina innehav.

Då vapeninventeringen tillkommit närmast i syfte att få undersökt, i vad mån uppgifterna om hemliga rustningar i revolutionärt syfte äro å bane och då det såsom vi tidigare framhållit är en känd sak, att de av den regerande judendomen här i landet så livligt omhuldade kommunisterna, Israels revolutionära stormtrupp, i senare tid nyutrustats med slätborrade jaktgevär, måste det i den kungliga förordningen stipulerade undantaget från inventeringen för just dessa skjutvapen betecknas såsom i högsta grad omotiverat, för att nu använda ett milt utryck. Man spörjer sig, om k. m:t varit obekant med förhållandena då undantaget i fråga stadgats. Såsom faktum kvarstår i varje fall, att de revolutionära i vapeninventeringen beretts en extra favör. Vi understryka vårt tidigare uttalande, att en under dylika omständigheter företagen inventering måste bliva totalt vilseledande i vad rör de hrr sraeliters i kommunismens namn bedrivna revolutionära stämplingar inom landet eller med andra ord en ren fars. Då k. m:t på en så viktig punkt som i fråga om vapentypen visat den Aschbergska kretsen så stor hänsyn, kan man förstå, att dylik även i andra avseenden kommer att visas Vederbörande.

Stockholmssystemet får oktroj för 1928—1930!

Överståthållareämbetet har nu bifallit Stockholmssystemets oktrojansökan för åren 1928—1930. Ämbetet har sålunda medgivit aktiebolaget Stockholmssystemet rättighet att under åren 1928, 1929 och 1930 inom Stockholm idka detaljhandel med rusdrycker och i sådant avseende anordna 40 försäljningsställen för utminutering av spritdrycker och vin, 100 försäljningsställen för utskänkning av spritdrycker och vin samt 100 försäljningsställen för utskänkning av vin.

Primo de Riveras nationalförsamling.

Detaljerade uppgifter rörande den nya nationalförsamlingen i Spanien meddelas nu. Denna skall vara av konsultativ natur utan att möjligheten till egna initiativ därför är utesluten. Det slutliga avgörandet av frågorna skall ligga i regeringens hand.

Nationalförsamlingen, vars medlemmar skola utses genom kungligt förordnande, d. v. s. efter regeringens gottfinnande, skall bestå av en ordförande, två vice ordförande, fyra sekreterare samt 360 ledamöter, därav ett 50-tal generaldirektörer, de konsultativa rådens presidenter, ett 50-tal representanter för provinsråden, ett 50-tal representanter för de municipala myndigheterna, ett 50-tal föreningsordförande tillhörande patriotiska förbundet samt ett 100-tal representanter för universiteten, prästerskapet, armén, handelskamrarna, arbetarorganisationerna m. fl. institutioner och korporationer, varur regeringen skall uttaga personligheter, som den anser vara till gagn för nationalförsamlingens och sakkunnigeutskottets arbetsuppgifter.

Luther om judarnas välgörenhet.

Icke så sällan får man läsa i tidningarna om donationer, gjorda av israelitiska penningmän. Naturligtvis se de sina egna rasfränder väl till godo, men det händer även ofta, att stora summor skänkas till upprättande av lärostolar vid våra högskolor eller till andra vetenskapliga institutioner o. s. v. I dessa fall sker det vanligen med det förbehållet, att någon av deras egna skall vinna befordran och komma i en ställning, där hans inflytande kan göra sig gällande till främjande av judedömet och dess maktställning.

Vid sådana tillfällen vinna judarna vanligen pris och ära för sitt kulturintresse och sin frikostighet. Man tycker förstås, att de nu klart lagt i dagen, hur goda samhällsmedborgare de äro, och uttalar sin förtrytelse, ifall någon skulle våga insinuera, att de med all välgörenheten endast åsyftat framgång för sig själva.

Vi nordbor äro rätt så godtrogna, icke minst då det gäller Egendomsfolket. Därför verkar det riktigt uppmuntrande och läskande, då man någon gång påträffar en man, som visar sig förstå folket i fråga och har mod att uttala sina uppriktiga tankar.

En sådan man var Martin Luther. Nedskrivaren av dessa rader fick häromdagen fatt i Luthers alltför litet kända skrift "Om judarna och deras lögner" och fann däri en bit, vilken i översättning av det gamla tyska originalet lyder som följer:

"Jag hör sägas, att judarna giva stora penningsummor och därmed äro nyttiga för regeringarna. Ja, varav giva de? Icke av sitt eget utan av regeringens och undersåtarnas gods, vilket de genom ocker stjäla och röva. Regeringarna taga alltså från sina undersåtar, vad judarna giva, d. v. s. undersåtarna måste släppa till pengar och låta plundra sig för judarna, för att dessa skola kunna stanna kvar i landet och dristigt och fritt ljuga, häda, försmäda och stjäla. Är det då underligt, om dessa förbannade judar le i mjugg över att vi låta narra och draga oss vid näsan och ge våra pengar, för att de må stanna kvar i landet och bedriva all ondska? Till på köpet bli de rika av vår svett och vårt blod, men vi bli fattiga och utsugna av dem. Om det är rätt, att en tjänare, gäst eller fånge årligen ger sin husbonde eller värd tio floriner och därför stjäl tusen — ja, då har tjänaren och gästen lätt och snart blivit rik men husbonden och värden inom kort blivit en tiggare".

Då man läser Luthers ord om judarna, kan man icke annat än önska, att ett urval ur hans skrift "Om judarna och deras lögner" bleve utgivet i en lämplig folkupplaga. Därigenom skulle ögonen öppnas på många, som nu icke se.

N. W.

ORDET FRITT

Professor Segerstedts mod och sanningskärlek.

Hr Redaktör!

I ett föregående n:r av denna tidning förekom en liten belysning av teol. professorn och redaktören Torgny Segerstedts karriär och livsuppgift. Då vederbörandes karaktär emellertid icke därvid mera ingående skärskådades, må några rader här vara på sin plats.

Allas vår bekante Per Albin Hansson framställde på sin tid samme man som feg, och detta föranledde vederbörande till en indignerad begäran om bevis för saken. Hr Hansson blev svaret skyldig — kanske det då kan vara på sin plats, att någon annan träder fram i stället och tillfredsställer frågarens önskemål.

Den modige redaktören hade en gång låtit en övermaga studentyngling utskälla en annan person i G. H. T. Den angripne insände ett försvar — men detta infördes icke i det värda bladet. Hr Segerstedt saknar alltså mod att erkänna ett begånget fel.

Då senare en god vän till hr S. gjorde honom uppmärksam på saken och bad honom lämna upprättelse åt den angripne, svarade hr S., att han alls icke kände till denna sak. Detta i trots av, att han i r e k o m m e n d e r a d e brev och korsband gjorts uppmärksam på den rent p e r s o n l i g e n!

Här framträder ju på ett synnerligen belysande sätt hr Segerstedts både mod och sanningskärlek.

Någon upprättelse kom naturligtvis ej i fråga. Detta lysande redskap för Israel hyser givetvis icke den minsta respekt för sitt eget lands och folks intressen.

Thomas.

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. sid. 1.)

nom att underhålla de otaliga sovjettjänstemän, vilka från i går till i dag hade uppstått som genom ett under. (Det är verkligen ett olycksöde som förföljer dessa system vilka icke upphöra att vädja till arbetarnas samvete, att de i oändlighet föröka kontrollapparaten och hastigt tillskapa en ny privilegierad klass, talrikare och långt mera byråkratisk än det forna borgardömet). Återstoden av fonderna förbrukades för att upprätthålla den kommunistiska propagandan i Österrike, Rumänien, Tjeckoslovakien o. i synnerhet i Tyskland, där Bela Kun understödde upploppen i Hamburg och revolutionen i München. Lägg härtill stölderna, förskingringarna och de svårbestämbara summor, vilka folkets förtänksamma vänner, förutseende andra dagar, bragte i säkerhet till Genéve eller Zürich. Kassorna voro snart tomma. Och det komiska inträffade: Knappt två månader efter inrättandet av proletariatets diktatur inbjöd sovjetregeringen samma borgerliga, vilka den behandlat som parasiter och utsugare, att insätta i bankerna de pengar och värdepapper, vilka de ännu kunde hava i behåll, och garanterade dem i utbyte en ränta på 8 procent, dubbelt så stor som de förut erhållit!

I denna ytterliga förlägenhet tänkte naturligtvis rådsregeringen på att tillverka sedlar. Men sedelpressarna och österrikisk-ungerska bankens blå papper med filigramarbetet befunno sig på myntet i Wien. Man blev då tvungen att tillgripa vilket vitt papper som helst och att vända sig till de vanliga tryckerierna. Dessa vita pengar, som man sade för att skilja dem från de blå, blevo officiellt mynt; och det föreskrevs under hot om de strängaste straff, att de som ännu voro i besittning av blå sedlar, skulle med en kort tidsfrist utbyta dem mot de nya. Man hoppades på detta sätt åter få in i statskassan ett mynt, som, huru mycket det än sjunkit i värde, dock var det enda, vilket utomlands gällde något. Men sovjets berömde sig förgäves av att ställa såsom säkerhet för sina sedlar, icke den värdelösa garantien av en reserv i klingande mynt, utan själva naturens hjälpkällor och nationens arbete; ingen lät lura sig härav. Det var alltför tydligt, att de illa brukade hjälpkällorna hade blivit obefintliga, och en och var slöt till sin plånbok.

Till och med det intellektuella arbetet i dess mest omedelbara form, litteraturen och konsten, socialiserades. Staten utövade kontroll över alla andens produkter genom bland skriftställarna valda censorer, vilka ombyttes var sjätte månad. Sovjetrepresentanter övervakade i sin ordning denna kommitté, ty det är ett välkänt faktum, förklarade en kommissarie för de sköna konsterna, att de skriftställare, som slagit igenom, ofelbart luta åt konservativa åsikter. De intellektuella skapelserna uppdelades i två kategorier. Den ena innefattade samtliga de arbeten, vilka godkänts, tryckts o. spritts genom sovjetregeringens försorg, emedan de gjorde propaganda för dess principer. Den andra kategorien bestod av sådana arbeten, som helt enkelt avsågo att tillfredsställa publikens smak. Producenterna av det förra slaget erhöllo den maximiavlöning som tilldelades specialarbetare. Författarna till de böcker, vilka icke hade annat mål än att roa, fingo arbeta för egen räkning och risk. Så mycket värre för dem om deras arbeten icke vunno framgång; men i händelse upplagorna fingo stor åtgång, fick den vinst, de därav drogo, icke i något fall överskrida det maximipris som regeringen bestämt för sina propagandavolymer. Detta, sade moralisterna, för att icke uppmuntra en litteratur med penningvinsten som huvudsyfte.

(Forts. i nästa n:r.)

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 9 Sept. 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Kring svensk-norska unionen.

(Forts. fr. sid 1)

-terna protesterade och yrkade på Kielfredens uppfyllande, och ett kortvarigt svenskt-norskt krig utbröt, som ändades med stilleståndskonventionen i Moss den 14 augusti 1814. Stortinget skulle sammankallas, Kristiern Frederik avsäga sig kronan, union ingås med Sverige med rätt för Norge att behålla Eidsvoldsförfattningen, dock med nödiga ändringar. Med 72 röster mot 5 beslöt stortinget, att Norge skulle förenas med Sverige i personalunion; hälften av paragraferna i Eidsvoldsgrundlagen behöllos oförändrade. Den 4 november valdes Carl XIII till norsk konung. Norska grundlagen gjorde kronan ärftlig enligt 1810 års svenska successionsordning. Statsrådet skulle bestå av en statsminister och minst sju andra statsråd. Under konungens vistelse i Sverige skulle statsministern och två av statsråden stå vid hans sida såsom rådgivande och vara närvarande när norska regeringsärenden där handlades; de i Norge kvarblivna statsråden skulle dessutom skriftligen yttra sig i förevarande frågor. Norge kunde styras av en av konungen utsedd vicekonung (kronprins eller kronprins äldste son) eller ståthållare. Beslut om krig, fred, förbund skulle fattas i sammansatt svenskt och norskt statsråd. Stortinget skulle sammanträda vart tredje år. Enkammarsystem var rådande; en fjärdedel av stortingets ledamöter väljes till ett stort riksdagsutskott, kallat lagtinget, som överlägger för sig i lagfrågor o. satskontrolfrågor; stortingsmän, som ej valts till utskottet, gå under ett särskilt namn "odelstinget". Konungen hade blott suspensivt (uppskjutande) veto mot stortings beslut, tre stortings beslut blev lag, även om konungen protesterade däremot. Undantag var, att ur paragraf 112 kan avläsas att i viktiga grundlagsfrågor konungens medgivande erfordras — stortinget hade ingalunda de gamla svenska odalmännens rätt att "konung vräka" eller utan konungens godkänande förändra grundlagens anda; och riksakten, vilken antogs av stortinget och riksens ständer 1815 var i Norge av grundlags natur, liksom successionsbestämmelsen i Eidsvoldsförfattningen.

Danmark, som enligt freden i Kiel skulle fått Pommern såsom ersättning för Norge, fick enligt Wienerkongressens beslut åtnöja sig med det lilla furstendömet Lüneburg, och Sverige sålde vid samma tillfälle Pommern till Preussen för något över sju miljoner riksdaler.

Under Oscar I:s tid fordrade norrmännen likställighet beträffande riksvapen och unionsflagga. Örlogsflaggan hade, tills nu 1844 ändring skedde, även för norska krigsfartyg varit den svenska tretungade med unionsgös, vilket kändes förnärmande för norrmännen. Även begäran om särskilt riksvapen för Norge bifölls, o. Oscar I:s sv. sigill visar de tre kronorna i två fält och lejonet över tre strömmar i två fält, under det Carl Johans sigill hade tredelad sköld med de tre kronorna överst, norska lejonet till vänster och götavapnet till höger. Hjärtskölden i de Bernadotteska konungarnas sigill, liksom i det nuvar. stora svenska riksvapnet utgöres, förutom av Pontecorvovapnet och vasakärven med trikoloren till bakgrund. Det kan frågas, vad kärven har för berättigande i vapnet? Det vanliga svaret, man får, är, att Carl Johan ju var adoptivson till Carl XIII. Mycket riktigt, men oviktigt, ty i Carl XIII:s mycket invecklade hjärtsköld spanar man naturligtvis förgäves efter någon stormvase (matriarkatet strider mot nordisk rättsuppfattning). Är månne kärven en till formen förvanskad fransk heraldisk lilja, "den lilja, Carl Johan så hjärtligt hatade? Det lärer strida mot andan i den konstitutionella författning, vi 1809 erhöllo, att riksens vapen är försett med kungafamiljens hjärtsköld och isynnerhet måste det för svenskar kännas lika sårande — som det för norska beväringar kändes att segla under svensk örlogsflagg — att den trefärgade franska flaggan förekommer i svenska riksvapnet. (Fransmännen ha visserligen med sin kända artighet parerat med, fastän de franska färgerna äro rött, vitt och blått, ett republikanskt riksvapen i de svenska färgerna, gult och blått. Bokstäverna R. F. i franska statsvapnet översättas av somliga med Franska Republiken, av andra med Rothschild Fréres, bröderna Rothschild). En konstitutionell svensk monark borde, vill det synas, enligt grundlagens anda, vid undertecknande av beslut, alldenstund det sker å Rikets vägnar, såväl i de frågor, där regeringen är ensam bestämmande, som där riksdagen hörts, låta förse handlingen med rikets rena signet med enbart de sveogothiska insignierna. Efter 1809, då envåldet avskaffades, bör särskiljas rikssigillet från konungens sigill, ävensom riksvapnet från konungafamiljens vapen.

En kommitté för omarbetande av riksakten hade tillsatts redan i slutet av Carl Johans regeringstid. Carl XV ansåg kommitténs förslag allt för radikalt för att det skulle kunna framläggas för rikets ständer. Under 1850-talet var det emellertid norska stortinget, som satte sig på tvären mot genomförande av flera behövliga reformer rörande handels- och rättsförhållanden mellan Sverige och Norge. I riksakten saknades, egendomligt nog, bestämmelser om riksståthållare. Härav begagnade sig stortinget 1859, alldenstund saken, då den ej stod omnämnd i riksakten, rätteligen var en inre norsk grundlagsfråga, att upphäva ämbetet. Kung Carl vägrade sanktion, hade svårligen rätt därtill, men hade "därmed ej upphört att regera", utan förslaget fick förfalla — norrmännen hade mera respekt för Carl XV än för Oscar II. Kung Carl med sitt manligt öppna kynne deklarerade utan omsvep, att likställighet och full rätt till självbestämmelse i alla icke unionella frågor var den enda grund, varå framtiden kunde byggas, och tillsatte 1865 för ändamålet en kommitté, vilken dock misslyckades. "Vad nu icke lyckats skall måhända en gång framdeles, sedan folken under en livligare beröring lärt att med större förtroende möta varandra utan svårighet ernås", var kungens årligaa ord till riksdagen. Kort efter sin tronbestigning skyndade Oscar II, 1873, att stadfästa riksståthållareämbetets avskaffande.

(Forts. i nästa nr.)

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Primurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotel.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Primurarehotellet.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.

STRÄNGNÄS
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO
Stora Hotellet.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2,50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Den "fria" stockholmspressen och vårt spritpanama.

(Forts. fr. sid. 1.)

när det gäller en i system satt, olaglig utplundring av folket och uppenbara förskingringar av statens medel från den regerande storfinansens sida, då är allt all right, då tiger man såsom om intet inträffat. Men föreställer man sig att man med dylik "ihärdig tystnad" skall kunna tiga ihjäl "den stora skandalen", då misstager man sig. Den stora upprensningen av Spritpanamats affärer skall komma, om den också på grund av motstånd från den ledande pressens sida skall bliva fördröjd någon tid. Det skulle föra för långt att i detta sammanhang beröra alla de bedrägerier och olagligheter, som under den rådande regimen begåtts inom Spritmonopolet, men några erinringar kunna likväl här vara på sin plats.

Det är konstaterat, churu utan att ha observerats av de dagliga sockholmstidningarna, att det på initiativ av den här regerande storfinansen under husen Wallenberg o. Bonnier i strid mot grundlagen till svenska folkets exploatering bildade s. k. Spritmonopolet, vilket avsiktligt korrumperat en stor del av riksdagen, bortskänkt staten tillhöriga medel till allsköns politiska sociala och vetenskapliga instiftelser etc. Trängd av riksdagen såg sig Vin- o. Spritcentralens styrelse i skrivelse av den 4 mars 1926 nödsakad erkänna bortskänkandet i "gåvor" av sammanlagt 184,000 kronor, varav 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kronor till "Antismugglingsföreningen", 5,000 kronor till Mendelska sällskapet och 5,000 kronor till "välgörande ändamål". I sin skrivelse till 1926 års riksdag hävdade Spritcentralens styrelse, att "gåvan" å 50,000 kr. till "Socialpolitiska Institutet" tillkommit innan ännu någon bestämmelse om vinstöverskottets inlevererande till staten gällde, men den undersökning, som på sin tid gjordes av Nationen, visade, att denna styrelsens uppgift var direkt lögnaktig, alldenstund den ifrågavarande bestämmelsen inregistrerades i Kungl. Patent- o. Registreringsverket den 30 juli 1920 medan beslutet om anslag av 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet" fattades först den 12 augusti samma år. — Alltså direkt falska uppgifter av Spritcentralens styrelse till riksdagen! Icke mindre uppseendeväckande var Kgl. Maj:ts under regeringen Sandler bortslumpande av statens egendom i Spritcentralen, de 400 stamaktierna, till ett enskilt finanskonsortium för lappripriset 400,000 kronor trots deras matematiska värde uppskattats till 30 milj. kr. Bland mycket annat har vidare konstaterats, att de intresserade spritfinansherrarna hållit sig med egna vinexportfirmor i utlandet, som betingat sig väsentligt högre priser av Monopolet än de eljest gällande samt huru vederbörande i Stockholms Allmänna Restaurang-Aktiebolag till "matgäster" utlånat sammanlagt 791,000 kronor, varav större delen tills dato icke återbetalats. I direktör Lithanders inlaga till finansministern i januari detta år påvisades slutligen, att icke mindre än bortåt 100 milj. kronor under den gångna 10-årsperioden använts för avskrivningar och fonderingar inom Spritmonopolet eller cirka 80 milj kronor inom Spritcentralen och minst 15 milj. kronor inom de övriga partihandelsbolagen. — Detta endast en axplockning ur det digra anklagelsematerial rörande rent ekonomiska manipulationer, som framlagts mot den under allra högsta beskydd härskande regimen inom statens Spritmonopol, där de höga herrarna varit så omtänksamma att från begynnelsen arrangera en revisionsanordning, som uteslutit granskning av riksdagens revisorer och gjort den statliga kontrollen fullständigt illusorisk.

Huru kommer det sig, att den "fria" stockholmska dagspressen, alltifrån yttersta höger till yttersta vänster, som har huru mycket utrymme som helst för allehanda sport- o. mordhistorier, icke observerat alla dessa och andra från mest vederhäftiga håll framkomna o. med dokument styrkta uppgifter? Svaret är ganska enkelt. Den är icke fri. Dess frihetsdeklarationer äro från början till slut lögn. Med utlandets pressförhållanden väl kända personer, som satt sig in i saken, hava försäkrat, att något liknande icke vore tänkbart i något annat land i Europa. Det utgör ett sorgligt bevis för det ofrihetens tillstånd, som den frihetsträngtande judiska liberalismen skänkt oss. Den mångomsjungna pressfriheten i Sverige är en fras blott, en lögn. Den ådagalägges icke i ord utan i handling.

Strömningar inom modern socialism.

Vi återge här nedan i huvudsak en tredje av sekreterare Richard Lindström publicerad artikel om "Strömningar inom modern socialism".

III.

Den nationella idén har av lättförståeliga skäl (d. v. s. Marx' och de andra judiska irrläreförkunnarnas hatfulla agitation bland massorna mot de nationella, icke-judiska staterna. Anm. av Nat.) haft svårt för att tränga in i arbetareklassen. Men socialdemokratin har alltid i sitt praktiska arbete måst räkna med nationen. Bakom alla abstrakta åskådningar hos de tyska socialisterna ligger ändå, säger Heller, först och främst Tyskland. Inom den tyska staten, den tyska kulturkretsen, i anslutning till det tyska folkets speciella läggning och möjligheter, hava de tyska socialisterna att arbeta för socialismens förverkligande.

I fråga om problemet socialismen och staten följer Heller i sin kritik av (juden) Marx och Engels uttalanden om staten överhuvud synbarligen i allmänhet — utan att dennes namn nämnes — Wienprofessorn Hans Kelsens "Sozialismus und Staat". Han riktar sig mot Engels uppfattning att staten skall "dö bort" under ett socialistiskt tillstånd och hävdar att den enda tänkbara organisationsformen för den yttre mänskliga sammanlevnaden under varje tänkbart tillstånd är staten. Emellertid uppvisas Heller arbetarklassens förbundenhet även med den bestående staten. Arbetareklassen är med sina politiska och ekonomiska intressen i mycket hög grad sammanvuxen med den nuvarande staten. Hos mycket talrika så kallade socialister är socialismen emellertid ingenting annat än förträngt kapitalisthat. Sådana känslor, som icke strömma från kraften hos det egna målet utan som uteslutande härleda sig från blotta reaktionen mot något främmande, äro icke skapande och uppbyggande utan förstörande. Efter Rudolf Hilferding betonar Heller att en ny statsuppfattning håller på att växa fram inom arbetareklassen, en uppfattning "som betyder ett framsteg emedan den icke betraktar staten såsom klasstat, utan som en territoriell organisation, vilkén bestämmes och förvandlas i förhållande till de stora sociala klassernas inflytande på ekonomien och därmed på politiken". Den nuvarande staten är den naturliga ramen för arbetareklassens strävanden. Socialismen betyder icke statens upphävande utan dess förädling. Arbetaren kommer socialismen närmare, ju närmare han kommer staten.

Från sina socialistiska utgångspunkter betonar Heller upprepade gånger i sin bok att en social förbättring för arbetarklassen intimt sammanhänger med strävandena att göra den medvetet nationellt sinnad och statsbejakande. "Den nationella folkgemenskapen får man icke utan den sociala". Den sociala folkgemenskapen har fortskridit så långt att arbetareklassen icke kan undgå att känna positivt ansvar för den demokratiska staten i dess nuvarande gestaltning.

Heller önskar från sina utgångspunkter för socialismens egen skull sätta in åtskilligt för att vidmakthålla nationell självständighet och statligt oberoende. En "nationalstatligt vidmakthållande politik är i hans ögon förutsättningen för ett socialistiskt uppbyggande. Han säger: "Den 'eviga freden' är för oss liksom för Kant en det sedliga förnuftets idé, som vi ständigt måste närma oss. Men från Kant veta vi också att ett rättvist krig kan vara 'något upphöjt, varemot i freden ofta kommer tillsynes 'den rena krämaranden, i vilken den låga egennyttan, fegheten och veklighetem pläga härska och förnedra folkens tänkesätt'. — Så länge det icke finnes en världsorganisation, som gör den internationella våldskampen till internationell rättsstrid, så länge är ropet: 'Aldrig mera krig!' kanhända ett skri ur själarnas djup, men helt säkert ingen betryggande garanti i politiken".

Herman Heller är samtidigt entusiastisk internationalist. Den sanna internationalen vilar på ett samförstånd mellan fria folk och fosterland. Med några bleka allmänna föreställningar om en international kommer man icke långt. Den måste fyllas med de olika fosterlandens pulserande liv, deras märg och ben, om den skall kunna hålla sig uppe. I sitt utgivna arbete erkänner H., att den tyska socialismen väsentligen hämtar sin kraft från den speciellt tyska kulturen och ansluter sig till det tyska folkhushållets egenart. "En socialism som icke bygger underifrån och uppåt, inifrån och utåt, som icke ställer in sig på en bestämd grund, ett bestämt folk och en bestämd stat —, dess 'Klassenskämpferei' är faktiskt meningslöst."

Hellers och den stora skaran liktänkandes utpräglat nationella inriktning och starka statsbejakelse innebära utan tvivel en reaktion mot en i synnerhet tidigare utbredd allmän och konturlös internationalism samt mot den ortodoxa marxismens teoretiska statsförnekelse. En hel liten litteratur i denna anda håller på att uppstå inom Tysklands socialistiska värld. Heller själv förebådar ett större arbete om socialismen och staten.

På borgerligt håll har länge härskat en egendomlig och om okunnighet vittnande föreställning om den marxistiska socialismen: Man har identifierat den med statsdyrkan, med den värsta form av statsövervälde och statsförtryck. Teoretiskt är emellertid marxismen, såsom i synnerhet Hans Kelsen övertygande uppvisat, snarast anakistiskt betonad i sin statsuppfattning; den är principiellt avvisande mot staten över huvud. Där staten av socialister skjutits i förgrunden såsom ett i det långa loppet oumbärligt verktyg för arbetareklassens frigörelse, har man i regel haft att göra med arvet efter (juden) Lasalle. I dessa nya socialistiska spekulationer om staten uppleva i själva verket Lasalles idéer en renässans. I dennes idévärld spelade både staten och nationen i deras konkreta gestalt en dominerande roll. En æra i tecknet Lasalle redivivus synes nu bryta in. Den bebådas icke endast av de unga inom Tysklands socialdemokratiska värld, även äldre socialister sträva efter att giva de Lasallska idéerna ett nytt liv. Deras ideal är den demokratiska republiken, som så småningom fylles med ett socialistiskt innehåll.

Boken för dagen. Högst aktuell.

DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN

av Greve Ch. Spiridovich.

Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk-Kinesisk-Japansk-Sovjet-Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från

E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820

Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.

Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8.

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kvåll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet, Stockholm
Telefon: Norr 5698 Norr 5699.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 36. Fredagen den 16 Sept. 1927. Årg. 3

Svensk-norska unionens upplösning.

Enligt stortingsbeslut år 1899 borttogs unionsmärket, "sillsalladen", ur norska handelsflaggan. Detta hade till följd, att de förenade rikenas utrikesminister, greve Ludvig Douglas, begärde, för att dymedelst inlägga sin protest, entledigande fr. sin post. Statsminister Boström till Östanå utnämndes då att jämväl uppehålla utrikesministerportföljen och expedierade till stormakternas kännedom det beslut, greve Douglas ansett under sin värdighet att verkställa. De värsta "norskätarna", statsrättsprofessorn Oscar Alin i Uppsala och hovmarskalken Patrik Reuterswärd började anse spelet förlorat och lämnade svenska riksdagen.

Redan 1895 hade en kommitté av sju svenska och lika många norska ombud varit tillsatt, men ej kommit till något resultat.

Norrmännens önskan gick ut på att få egen utrikesminister, egna diplomater och konsuler; deras mål var rätt och slätt en personalunion. Hade svenskarna då givit efter hade unionen kunnat bestå. De mera tillmötesgående från svensk sida, bland dem ministern för utrikes ärenden, Lagerheim, ville dock knappast medgiva mer än särskilda konsuler för Norge, o. Lagerheim tillsatte 1902 en svensk-norsk konsulatkommitté. Skalden Henrik Ibsens son, norske statsministern i Stockholm Sigurd Ibsen spelade inom kommittén högsta fiolen. Kommittén föreslog 1903 särskilt konsulatväsen för vart av de båda länderna. Vardera rikets konsuler skulle sortera under den myndighet i sitt land, detta behagade bestämma, men särkonsulernas ställning till den gemensamme utrikesministern och legationerna skulle regleras genom lika lydande lagar i Sverige och Norge, vilka lagar icke skulle kunna ändras eller upphävas utan båda rikenas samtycke.

De svenska kommittéledamöterna gingo längre än kommittén i dess helhet: om blott gemensamt utrikesdepartement fortfarande medgåves från norskt håll, skulle till minister för utrikes ärenden kunna utses jämväl norsk man och ej såsom förut enbart svenskar. Norska regeringen var däremot ej ens så tillmötesgående som de norska kommittéledamöterna utan föreslog 1904 svenska regeringen särkonsuler utan säkerhetsbestämmelsen om att konsulernas ställning till den gemensamme utrikesministern o. legationerna skulle fastställas genom lika lydande lagar, som icke kunde ändras eller upphävas utan samtycke å ömse sidor av Kölen. Med anledning härav strandade överenskommelsen i februari 1905.

Kronprinsen-regenten Gustaf, sedermera Gustaf V, som visade mer fasthet i norska frågan än sin höge fader, föreslog i början av april 1905 gemensam utrikesminister, svensk eller norsk, o. särkonsuler, sorterande under utrikesministern. Vid expedieringen fick emellertid kronprinsen-regentens förslag en odiplomatisk formulering, och norrmännen trodde sig kunna utläsa ur ordalagen, att det stode i deras fria val att behålla eller bryta unionen, beroende på om de godkände eller förkastade de uppställda "villkoren för unionens bestånd", med andra ord kronprinsen-regentens beaktansvärda förslag innehöll en del, som väl hade bort tänkts och sedan visats i handling, men icke bort nedskrivas på det offentliga papperet.

Riksdagen slöt upp vid kronprinsen-regentens sida under det stortinget vidhöll norska regeringens tidigare förslag om särkonsuler utan alla garantibestämmelser och beslöt omedelbart därefter egenmäktigt, att egna norska konsuler skulle tillsättas från och med den 1 april nästkommande år. Den 27 maj 1905 inlade Oscar II häremot sitt veto, vilket hade påföljden, att norska regeringen begärde entledigande; något tidigare hade Boström till Östanå på grund av konflikten avgått från statsministerämbetet. De norska statsrådens avskedsansökan bifölls ej av konungen. Denna vägran besvarades av norske statsministern Chr. Michelsen och hans kolleger med en skrivelse den 6 juni 1905 till konungen av innehåll att, emedan konungen ej velat bevilja deras begäran om entlediganhade de hos stortinget gjort framställning, att detta ville i konungens ställe bifalla deras avskedsansökan. Påföljande dag tillkännagav stortinget, att den konstitutionella konungamakten trätt ur verksamhet; att konungen upphört att fungera såsom norsk konung och att föreningen med Sverige var upplöst samt uppdrog åt förutvarande statsråden att ad interim sköta kungl. norska regeringen tillsammans med till förste norsk utrikesminister av stortinget utsedde förutvarande norske statsministern i Stockholm J. Løvland. Michelsens och stortingets tillvägagångssätt var otvivelaktigt statsrättsligt sett allt annat än polerat, och det som sårade svenskarne var icke så mycket brytandet av unionen som det bondadvokatoriska sätt varå det skedde från norsk sida — värdigheten har stor plats i

(Forts. å sid 4.)

Världssamvetet av i dag.

Den tämligen enastående "världsdemonstrationen" till förmån för de i Amerika dömda och nu avrättade anarkisterna Sacco och Vanzetti har till sitt upphov och syfte redan klargjorts i Nationen. Amerika har icke endast dömt till döden utan också låtit domen gå i verkställighet mot en, ja sannolikt två judar (Sacco var nämligen såsom här tidigare omnämnts heljude och enligt greve Reventlow i "Reichswart" tydde allt på att även Vanzetti var av judisk börd), och häröver kommer, efter vad den åt världsrevolutionen med liv och själ försvurne advokaten Georg Branting utlovat, all världens arbetare att taga en fruktansvärd hämnd. Den världsomfattande opinionsrörelsen till demonstrerande av de genom domarna mot Sacco och Vanzetti kränkta mänskligthets- och rättfärdighetskänslorna framstår i en så mycket märkligare dager, då såsom vi förut framhållit icke en enda röst inom världens "demokratiér" höjts mot det ohyggliga judiska massmördandet i Ryssland under den rådande revolutionära regimen, vilken krävt många miljoner oskyldiga människors liv, varav största delen dödats utan någon som helst rannsakning och dom. Då teg hr Georg Branting. Fakta äro belysande för det bestående intima förhållandet mellan demokratien i vår tid och judendomen. Uppgifterna rörande antalet av tjekan i Sovjet-Ryssland mördade personer, variera, men på intet håll visa de på mindre än ett par tre miljoner. Den ryska emigranttidningen i Paris uppskattade dem vid tiden juli 1926 till över sju miljoner oskyldiga män, kvinnor och barn, varjämte beräknades, att icke mindre än elva miljoner ryska bönder bragts till döden genom av revolutionsregimen förorsakad svält. Att antalet mördade under det senaste året avsevärt ökats är ju en känd sak. Inför dessa ohyggliga dåd reagerade icke 'världssamvetet'. Och varföre ej? Jo, de skedde i "det heliga Israels" intresse, till dess nytta och behag. På sina håll inom pressen, särskilt den i utlandet, har man ej kunnat undgå att, om också med hänsynsfull hand, beröra den frappanta inkonsekvensen hos "världssamvetet" i dess sätt att reagera. Den engelska tidningen Morning Post riktar sålunda uppmärksamheten på det kända förhållandet, att medan den internationella socialdemokratien protesterat mot avrättningen av Sacco och Vanzetti den förhållit sig fullkomligt tyst vis à vis det land, där kommunisterna regera. Tidningen skriver:

"Enligt rapporter, tryckta i sovjetpressen, har från början av revolutionen oktober 1917 till 1922 avrättats 1,572,718 personer, därav 28 biskopar, 1,215 präster, 6,775 professorer och läkare, 8,800 doktorer, 54,000 officerare och 355,350 andra personer av intelligensklassen. Dessa ohyggliga siffror ha ständigt ökats sedan 1922, och från senaste tiden har man ju även exempel på, att många avrättningar företagits blott som gengäld för att ett attentat förövats. Allt detta hindrar naturligtvis inte, att de två italienarna skulle njuta sin fulla rätt, men så mycket kan sägas, att i förfärande många fall bland de ryska avrättningarna var det betydligt lättare att döma om vad som var rätt än i fallet Sacco—Vanzetti. Men då hördes ingen enda gång någon paroll om världsproteststrejk".

Beträffande den anordnade världsdemonstrationen till förmån för Sacco—Vanzetti bör vidare observeras, attdet icke endast var den internationella socialdemokratien som engagerades därför. De allra mest intensiva voro som bekant den kommunistiska internationalens bålda kämpar, och jämväl de "borgerliga" fraktionerna deltogo med stor energi i opinionsrörelsen. Sacco—Vanzettiaffären var medan kampanjen som bäst pågick under en lång följd av dagar huvudtemat i så gott som alla de dagliga tidningarna i Stockholm, vilka i allmänhet i större eller mindre grad togo parti för de dömda. — Så nog gjorde även den "borgerliga" pressen i huvudstaden vad den kunde för att trygga segern åt den judisk-internationella "rättsaktionen", fast nu ej verkan därav blev den påräknade. I själva gatudemonstrationerna kördes visserligen endast fram med de "proletära" fraktionerna men i opinionsrörelsen i pressen deltogs ytterst energiskt över hela linjen. Var den regerande "kulturkretsen" i landet i denna sak befann sig, framgick ganska tydligt av uttalandet i Dagens Nyheters ledare, däri det ledande judiskkulturella bladet i "den västerländska kulturens" namn tog avstånd från U. S. A:s rättsväsen, vilket "tagit ett justitiemord på sitt ansvar". Huru många justitiemord ha då Israels rättsväsen i nutiden på sitt ansvar? Denna fråga vore utan tvivel väl värd en funderare av det frihets- och rättsvårdande bladet par préference här i landet.

JUDAFOLKET I FORNTID OCH NUTID.

För Nationen av J. L.

Redan under de gamla kulturfolkens tid voro judarna de mest avskydda bland alla folkslag, på grund av sina dåliga karaktärsegenskaper. Den gamle romerske historieskrivaren Tacitus (hist. 5, 8) berättar härom följande: "Då assyrier, meder och perser behärskade orienten, voro judarna den mest föraktade delen av de underkuvade folken. Sedan macedonierna kommit till övermakten försökte konung Antiokus att utrota judarnas vidskepelser o. införa grekiska seder, för att bättra detta avskyvärdaste av alla folk". Detta försök måtte emellertid ej haft åsyftad verkan, ty enl. den ovanstående betygssättningen synes judafolket ej ha vansläktats, att döma av deras nutida utvecklingsformer. Lydnaden inför Jahve är fortfarande obrottslig hos judafolket; hans befallningar att taga byte, plundra och mörda, söka de att grundligt utföra, och härvid ingriper Jahve t. o. m. personligen till förmån för "sitt egendomsfolk" (2 Mos. 3:22. 5 Mos. 3:7. 20:14. 2 Mos. 11:5, 7). Alla Jahves förbund med "egendomsfolket" äga även till alla delar ännu samma giltighet, d. v. s. samma fiendskap mot de "oomskurna", vilka på hans befallning måste "utrotas". (1 Mos. 17:14), och härtill lämnar han sitt bistånd, t. ex.: "Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla folk, till vilka du kommer, och driva alla dina fiender på flykten för dig". 2 Mos. 23:26; 5 Mos. 2:25. 11:25. "Jag skall berusa mina pilar med blod...." 5 Mos. 32: 42. "Och du skall förgöra alla de folk, vilka Jahve, din gud, vill giva i ditt våld...." 5 Mos. 7:16. Och åt ett sådant folk har man mod att giva fulla medborgerliga rättigheter och anförtro rikets allra högsta ämbeten?!. Detta experiment kan icke leda till något annat resultat än det som vederfors urbefolkningen i Kanaan, samt i vår tid det ryska folket, ty Jahves förmaningar åtlydas samvetsgrant ännu i dag av hans "egendomsfolk": "Tag dig tillvara, att du icke gör förbund med det lands inbyggare, dit du kommer, att de icke bliva dig till en snara mitt ibland dig". 2 Mos. 34:12. "Lyder och hörsammar du mitt tal., och gör allt vad jag säger, så skall jag bliva en fiende till dina fiender och en motståndare till dina motståndare, ty min ängel skall gå framför dig.... och jag skall förgöra dem". 2 Mos. 23: 22, 23. "Se, jag vill utdriva undan för dig ...." (6 folk) 2 Mos. 34: 11. "När Jahve, din gud, låter dig komma till det land dit du skall gå för att taga det i besittning, och undan för dig förjagar.... (7 folk) större och talrikare än du, och när Jahve, din gud, giver dem i ditt våld och du slår dem, då skall du giva dem till spillo.... och ingen skonsamhet dem bevisa, ty du är ett folk heligt åt Jahve, din gud; dig har Jahve, din gud, utvalt till sitt egendomsfolk ibland alla folk som äro på jorden". 5 Mos. 7: 1, 2, 6, 16. Under benämningen religion ha judarna här sammanfattat stadgar och föreskrifter i egoistiska och materialistiska syften, vars like ej finnes i världshistorien. Skenhelighet, vidskepelse egoism och grymhet äro i verkligheten de egenskaper som bilda riktlinjerna för judafolkets religiösa, politiska och nationella utveckling. En naturligt följd härav är att i etiskt och humanitärt avseende, ävensom i verklig konst och vetenskap har judendomen intet kapitel i världshistorien. I gamla testamentet framträder den judiska sedeläran i sin rätta belysning, och tillintetgör alla teologiska funderingar på att Jesu himmelske Fader skulle vara identisk med judeguden Jahve. Så länge denne människofiendes representanter tillåtas att obehindrat utöva sin omoraliska makt- och härsklystnad inom kristna samhällen och äga säte och stämma i det offentliga livets politiska, sociala och religiösa utveckling, måste man antaga att orättfärdighet och omoral äro mänskliga dygder, och att materialism, egoism och grymhet äro gudomliga principer! Att ett folk med ett så människofientligt och omoraliskt gudsbegrepp som Jahve, endast kunde väcka avsky hos de gamla kulturfolken är ej att förundra sig över. Den vidskepliga "gudsgemenskapen" med Jahve var ej heller ägnad att ändra omdömet. Vi behöva endast erinra om tillvä-

(Forts. å sid. 4)

Bela Kuns blodsregemente.

I verkligheten gick det helt annorlunda till. Till en början fanns där en grupp vänner, sådana på vilka kommissarierna voro säkra, vilka månatligen lyfte glänsande honorar, utan att man fordrade någonting utav dem, av respekt för geniet, som man icke kunde tvinga att producera. Så kom den grupp, vilken producerade på statens befallning, och som, då den producerade något, naturligtvis lyfte något mindre honorar. Slutligen var det konstnärerna (och det var Ungarns bästa), vilkas verk icke kunde vara annat än fientliga mot de nya idéerna; dessa avlönades allra svagast, och därtill på villkor att icke vidare skriva eller måla!

Teatrar, biografer och nöjeslokaler togo ingen avgift. För inträde måste man dock uppvisa sitt fackföreningskort . En särskild kommission bestämde programmen; och vid slutet av föreställningen prisade en föreläsare det nya systemets välgärningar. Men som ingen stannade för att höra på honom, förlade man denna predikan till mellanakterna.

Från universiteten hade de flesta kristna professorerna fördrivits. Man ersatte dem med unga judar, av vilka många nätt och jämt hunnit avlägga sin examen. Den juridiska och den teologiska fakulteten, vilka icke vidare hade någon motsvarighet, indrogos naturligtvis. Examenssystemet upphävdes av det skäl att det medförde en brist på jämlikhet, som var alldeles oförenlig med modern anda. I lycéer och skolor måste professorer och lärare sex veckor deltaga i en bolsjevikisk instruktionskurs. Efter denna kurs voro "kamratinstruktörerna", som man numera benämnde dem, befogade att återtaga sina befattningar. I varje skola vakade en styrelse om 10 elever över renheten av den bolsjevikiska undervisningen, föreslog sovjet nödvändiga avsättningar eller anmälde hos tribunalet såsom ungdomens förgiftare de lärare, vilka låtit undfalla sig något oförsiktigt ord. Latin och grekiska ströks från studieplanen, och S:t Stefanssällskapets klassiska böcker skickades till pappersbruken. Om religionsundervisning var det naturligtvis icke mera fråga; och då en teori på modet tillskrev barnens okunnighet om förhållandet mellan könen det mesta av det onda, varav familjelivet led, anordnades för gossar och flickor kurser i hygien, vilka dels ägde rum på skandalösa utställningar, dels på sjukhusen, dels på så kallade muséer för plastisk konst, dels på biografer, allt åtföljt av föreläsningar om den fria kärleken.

Åtminstone officiellt försvarade sig bolsjevismen mot att vilja företaga något mot religionsutövningen och samvetsfriheten. Sovjetrepublikens judar ville icke anklagas för att föra religionskrig mot kristendomen. Det var för övrigt endast klokt i detta gamla land, där katoliker, lutheraner och kalvinister äro så varmt fästade vid sin tro. Kunfi, folkkommissarien för undervisningsväsendet, kungjorde genom dekret, att rådsregeringen lämnade en och var trosfrihet; att kyrkor och andra religiösa byggnader icke skulle förvandlas till biografer, teatrar och kabareter; att man icke skulle ändra något ifråga om äktenskapet och familjens organisation; och att republiken aldrig hade haft för avsikt att införa kvinnogemenskap. Kyrkoherdar, präster o. rabbiner skulle för sina trosbröder föreläsa detta lekmannapåbud, vilket tydligt visar den då rådande sinnesstämningen i Ungarn, och att bolsjevismen för de stilla i landet tedde sig som en vilja att härja allt vad tiderna och livet grundat på kristen tanke och känsla.

Några veckor hade varit nog för att i Budapest slå den sekelgamla ordningen i spillror. Folk, som varken kände skrupler eller saknad vid att offra en värld, för vilken de kände sig djupt främmande, hade störtat omkull allt för att sedan bygga nytt efter egen smak. Ett nytt Jerusalem uppstod vid Donau strand, utgånget ur Karl Marx' judiska hjärna och med judiska händer uppfört efter mycket gamla tankar. Sedan århundraden och åter århundraden, genom alla olyckor, har den messianska drömmen om den fullkomliga staden, där icke mera skola finnas rika eller fattiga och där rättvisa och fullständig jämlikhet skola råda, aldrig upphört att anfäkta Israels inbillning. I sina av töcknet från gamla drömbilder fyllda ghettos envisas de obildade galiziska judarna att under månskenskvällar på himlen spana efter något tecken, som kan förebåda Messias' ankomst. Trotzki, Bela Kun och andra hava i sin tur åter hängivit sig åt den sagolika drömmen. Men trötta på att på himlen söka detta Guds rike, som aldrig kommer, hava de låtit det stiga ned på jorden. Erfarenheten har visat, att deras gamla profeter hade en bättre ingivelse, då de placerade det bland molnen.

(Slut på kapitlet. Forts. i nästa n:r)

Den 16 Sept.

Sanningen om nationernas förbund.

Världens uppmärksamhet är i detta nu koncentrerad på Genéve, där den nya fredens och rättens gudinna i —ställten av "Nationernas förbund" tagit sitt säte. Förbundets delegeradeförsamling sammanträdde i år i en atmosfär av inre ofrid och schism. De många stortaliga utfästelserna om organiserande av en evig fred under "folkförbundets" egid, hade genom nedrustningskonferensens i våras och stormaktskonferensens i somras eklatanta misslyckande s. a. s. kommit att hänga i luften, vilket för hrr demagoger otrevliga läge måste justeras, vartill så också kommo vissa andra mera reella hänsyn, som tvingade till problemets upptagande på nytt från början. Så fick man skåda en organiserad, särdeles hänsynslös aktion från en del småstaters delegerade mot "stormaktsväldet" inom förbundet, i spetsen för vilken gingo Holland, de baltiska staterna, Sverige, Grekland och Norge. Småstaternas aktion stöddes med all energi av den stora tidningspressen i olika länder, som högljutt och i indignerade tonarter fordrade ett slut på 'stormaktsjuntans' ödesdigra regemente. Stormakterna inom förbundet, framför allt England, förebråddes att konsekvent ha sabboterat de fredens och rättens höga ideal, för vilkas förverkligande i denna världen N. F. en gång bildats.

Vad som nu tilldrager sig i Genéve ger oss anledning ägna den höga institutionen, som går under namnet Nationernas förbund och som efter världskriget upprättats med anspråk på att framom alla andra representera friden och rätten i denna världen, en närmare observation. För att rätt kunna förstå dess verkliga syfte, fordras i första rummet att klargöra för sig dess ursprung. Härvidlag råder dock intet som helst tvivel. Nationernas förbund är en judisk idé, lancerad av judarna efter världskrigets slut o. av dem även satt i verket. "Folkens förbund" är d e n e n a av de båda huvudvägar, på vilka det imperialistiska Israel i vår tid framför allt koncentrerar sina strävanden för världens erövring och det judiska världssjälvhärskaredömets upprättande. D e n a n d r a stora vägen heter bolsjevismen. På endera eller begge dessa huvudvägar i förening, under energiskt stöd av sina många politiska, ekonomiska, kulturella och religiösa internationaler är det Alljudas avsikt och förhoppning att nå fram till sitt öppna världsherravälde, vilket nu skulle vara färdigt att upprättas. Under det bolsjevismen representerar den radikala stridande judaismen, som i revolutionen ser det stora medlet, avser Nationernas förbund att utgöra en fredlig form för staternas uppgående i det stora tillkommande eller den judiska världsregeringens språngbräda till sitt världsherravälde, som här skall förverkligas genom staternas och folkens internationalisering och sammansmältning till en enda stat, den judiska staten. Samma ledande judisk-internationella krets har tagit initiativet till de begge rörelserna, vilka parallellt arbeta mot samma mål. Vad som icke står att vinna på den "radikala" vägen, Moskva, kan alltid nås på den "moderata" Genéve, så ha Sions vise räknat ut. Meningen var från början att de nya "Rysslands tsarer", judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, Rosenfeld-Kamenev m. fl. efter erövrandet av makten i Ryssland skulle kasta in alla ryska trupper i Centraleuropa och där etablera revolutionen, men denna stolta plan kom aldrig till utförande, och i samma mån som utsikterna för världsrevolutionen försvagades ökades i motsvarande grad Israels intresse och aktivitet för den långsammare och mödosammare vägen, Genéve. Den ledande och drivande kraften bakom såväl Moskva som Genéve har hela tiden varit den hemliga judiska världsregeringen, i spetsen för vilken står Edouard Rothschild V, "världssjälvhärskaren" "världens okrönte konung". Judendomens roll inom bolsjevismen är numera allmänt känd, men rörande dess motsvariga roll inom folkförbundsrörelsen är man ännu mångenstädes fullständigt okunnig. Judarna göra emellertid ingen större hemlighet därav. Så yttrade den kände zionistledaren Nachum Soholow på kongressen i Karlsbad i augusti 1922: "Vi skapade Nationernas förbund efter 25 års strid". Förbundstanken lancerades av judarnas lydiga president Wilson (förbunden med de judiska kretsarna bl. a. genom giftermål med en judinna) och de som omsatte den i verklighet d. v. s. förbundets igångsättare voro judarna Paul Hymans (rådspresident), sir Erik Drummond (generalsekreterare), Paul Mantoux (chef för den särdeles betydelsefulla politiska sektionen), major Abraham (biträdande chef för samma sektion), fru N. Spiller (sektionens sekreterare) etc. De segrande stormakterna accepterade förbundet mera såsom ett organ för Versaillesfredens tryggande. Det blev också från början en kombination av å ena sidan judiska imperialist- och å den andra sidan vissa stormaktsintressen, varav också utvecklingen inom förbundet under de gångna åren präglats.

Varken Mosvka eller Genéve hava intill detta nu motsvarat Israels djärva förväntningar. Världsrevolutionärerna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl., som i spetsen för de ryska arméerna skulle rycka in i Centraleuropa o. i en hastig vändning bolsjevisera det gamla Västerlandet, tillhöra sedan några år tillbaka oppositionen i Sovjet-Ryssland, och utsikterna för den öppna världsrevolutionen synas över hela linjen alltmera avtaga. Det förtjänar att observeras, att de f. d. revolutionsledarna i dessa dagar utsända deklarationer, att sovjetregeringen bör inlåta sig på samarbete med det av dem tidigare så förkättrade "folkförbundet", världsrevolutionens store konkurrent, deklarationer vilka tyda på, att hrr israeliter själva börja anse spelet i vad rör världsrevolutionen åtminstone tills vidare förlorat och att den andra stora vägen, N. F., nu på fullaste allvar måste försökas. Även i Genéve mötte Israel strax ett hårdnackat motstånd från sådana folks sida, som icke voro villiga att offra sina nationella tillgångar i en falsk ideologis namn., I all synnerhet gällde detta "segerstormakterna", vilka såsom nämnt i förbundet mera sågo ett medel till Versaillesfredens garanterande. I den andan har också deras verksamhet inom N. F. i huvudsak varit inriktad. De båda ledande stormakterna, England och Frankrike, hava där under de gångna åren faktiskt spelat rollen av den bestämmande faktorn och först som sist alltid haft som ögonmärke att vaka över att deras maktpositioner och intressesfärer icke rubbades, allt medan de överläto åt "fåren" i "den stora folkfamiljen" att militärt, ekonomiskt o. kulturellt avrusta och gå i spetsen för de världsfrälsande nya strävandena. Men denna utveckling tillfredsställde icke N. F:s höga initiativtagare, Israel, som fordrade allas och envars också de storas absoluta avrustning och erkännande av "överregeringen" och "världsparlamentet" i Genéve, som skall byggas ut jämväl med "en central världsbank" och alla övriga för världsregentskapets utövning erforderliga agremanger. Genom den nu av en del smärre stater såsom Holland, de baltiska staterna, Sverige, Grekland och Norge inledda aktionen mot "stormaktsregementet" inom N. F. har den förut mera i det tysta utkämpade maktstriden mellan Israel och de ledande stormakterna bragts inför offentligheten, i ett betydligt mera skärpt och sannolikt även avgörande skede. Meningen är uppenbarligen, att genom påtryckning av en samlad opinion från den av judendomen behärskade tidningspressen i alla länder söka tvinga stormakterna till underkastelse under ett N. F. i enlighet med Israels önskningar. "Folkförbundet får icke förfuskas", ropas det nu i den judiska pressen i alla länder, också i vårt, "stormaktsjuntans makt måste brytas" etc. Bonnierska Svenska Dagbladet protesterar å det nationella Sveriges vägnar i sanningens och rättens namn mot de två ledande stormakternas skumrask- o. maktspel inom förbundet, varigenom detta hindrats från att bliva vad det skulle vara, och Bonnierska Dag. Nyheter konstaterar, att vi nu hunnit till den punkt i utvecklingen, då folkförbundets öde skall avgöras "inte i Genéve utan i de anslutna staternas huvudstäder, främst stormakternas". Den av småstaterna igångsatta aktionen mot "stormaktsväldet" — Israel arbetar alltid så —arna i "de smås" namn! — var inriktad på en reformering av statuterna i en sådan riktning, att även det enligt pakten "legitima" kriget skulle förbjudas och skiljedomssystemet utbyggas därhän, att staterna icke av bristande trygghetskänsla skulle behöva tveka inför avrustningen. All sannolikhet talar emellertid för, att utgången av den uppkomna maktstriden inom N. F. blir en kompromiss, som i all huvudsak bevarar status quo. Att Englands nationellt medvetna regering under Baldwin skulle falla till föga för Israels krav på underkastelse under sitt "rättsinstitut" i Genéve, är icke mycket troligt.

Inom de kretsar i Sverige, där man hängett sig åt den mest fullkomlig förtröstan till Nationernas förbund såsom representerande den universella fredens och rättens æra här på jorden synes man börja förstå att saken icke är fullt så enkel, som man först föreställde sig. I mån som Sanningen tränger ut till folket, verkar icke längre Alljudas agenters fraseologiska bländverk på samma sätt som tidigare. Folkförbundet i dess hittillsvarande skepnad har förvisso utgjort ett hån och en utmaning mot de höga ideal, som förbundet falskeligen utgett sig kämpa för; men säkert är, att det folkförbund, för vilket Sverige med fl. stater på uppdrag av det på de ännu återstående stormakternas krossande framför allt inriktade Alljuda nu gått in — att ett sådant N. F., därest det komme till stånd, skulle innebära ett många gånger större och vådligare hot för freden, friheten och rätten än det av stormakterna i viss utsträckning kontrollerade. Ty skulle England och Frankrike här falla till föga, skulle detta betyda detsamma som det öppna judiska världssjälvhärskaredömets officiella erkännande av de nämnda stormakterna med ty åtföljande konsekvenser för alla andra folk. På en grund av idel lögn, korruption, provokation och bedrägeri bygges icke något universellt fridens och rättens tempel på denna jord. Den som vill söka göra något sådant troligt, är en föraktlig lögnare. Den enda väg, som kan föra mänskligheten fram till ett fridsammare och lyckligare tillstånd, är Sanningen. Fram med Sanningen hos alla folk, till varje individ! Fördärvets dolda krafter, som med berått mod anstiftat allt eländet, varunder folken äro på väg att förtvivla, måste hela linjen utefter dragas fram i dagsljuset samt dömas och straffas för sina onda gärningar. Ondskans och mörkrets makter, som hittills ohindrat fått driva sitt sataniska spel i alla slags sköna förklädnader och i det hemliga, måste vika tillbaka och lämna plats för Ljusets makter. Skall mänskligheten fortsätta att vandra fram i mörker såsom nu, kan slutet icke bliva annat än katastrof.

Vakna upp svenska folk, innan det är för sent!

Behovet av en statlig affärsdrivande bank.

Den regerande storfinansen lät för någon tid sedan genom Dagens Nyheter (l.) meddela, att Jordbrukarebanken nu var mogen för sin hädanfärd i samband med en avveckling av Kreditkassans engagemang. Meddelandet väckte strax en kraftig gensaga i Socialdemokraten (s.) under rubriken 'Marcus evangelium', vari gavs en rekapitulation av frågans tidigare historia. Hr E. erinrade om, det rasert, varmed den storfinansiella världen på sin tid mötte den halvstatliga bankens tillkomst, vilken under sin hittillsvarande verksamhet tack vare det begångna misstaget att låta d. storbanksbehärskade Kreditkassans styrelse utse en representant i bankstyrelsen kommit att utgöra "ett högeligen gouterat villebråd för storfinansens bålda jägare", vilka på allt sätt främjat den utveckling, med stöd varav de nu fordra bankens avveckling. Det utmanade storbanksintresset svarade omedelbart med en ledare i Aftonbladet (h.), rubricerad "Hr Engbergs evangelium", vari pekades på vissa formuleringar i riksdagsprotokollet, som skulle ådagalägga, att riksdagens beslut om engagemang i banken endast avsåg ett temporärt sådant. Den "borgerliga" pressen följde helt naturligt en corps D. N. o A—t i kölvattnet, under det ledande bondeförbundstidningar deklarerat e m o t bankens avveckling. "Kreditbanken må försvinna, men icke banken", skriver Skånska Dagbladet. I en ny ledare, "Oro i lägret" behandlar hr Engberg i Socialdemokraten ytterligare saken. Det heter däri bl. a.:

"Det har ofta gjorts gällande, att riksbanken genom diskontots bestämmande har ett säkert och avgörande grepp över privatbankerna. Man tör de numera kunna våga påstå, att det är minst sagt tvivelaktigt, huruvida detta riksbanksprerogativ är så mycket att hurra för. Privatbankerna gå förtrustningens väg. Med stigande inflytande över näringslivet förena de en stegrad benägenhet till att på samverkans väg konsolidera sin makt. Det finns åtskilligt som tyder på att privatbankskapitalet redan satt sig i en ställning, där det icke utan framgång har möjlighet att vid behov göra statens reglerande myndighet över penningpolitiken illusorisk.

Vad det privata storbanksväldet fruktar är att den principiella gräns för statens bankrörelse, som hitintills iakttagits, förskjutes i riktning mot en statlig affärsbanksverksamhet. Den maktställning privatbankernas trust erövrat är väsentligen beroende på att intet statligt finansinstitut uppträder som dess konkurrent. I kampen mot statens inmarsch på affärsbankernas mark slåss därför privatbanksväldet såsom för livet.

För Sveriges jordbrukare är det ett livsintresse, att deras kreditfråga kan lösas. En hård erfarenhet har redan lärt dem, att denna fråga måste lösas u t a n f ö r det privata storbanksväldets hank och stör. Skall den vid jorden uppfostrade befolkningen verkligen bevaras åt jorden och skall möjlighet skapas för hemmasöner, torpare, statare, lantarbetare o. s. v. att starta som självständiga jordbrukare och möta en tillvaro, där redligt arbete garanterar trygghet och bärgning, då är kravet framför alla andra just detta att jordbrukskrediten ordnas efter sociala synpunkter. Ett sådant krav kan emellertid aldrig förverkligas i privatbankernas hägn. Det privata bankkapitalets e n d a intresse är att skapa största möjliga utdelning åt aktieägarna. (Framför allt bankens högsta intressenter, direktörer och styrelseledamöter. Nat:s anm.). Jordbrukshypotekens förankring hos den privata bankfinansen betyder enligt sakens natur, att bankens egna vinstintressen bli de absolut utslagsfällande inom slik hypoteksverksamhet. Detta vet Sveriges jordbrukande befolkning alltför väl.

Dessa reflexioner hava utan allt tvivel grund för sig. Så som storbanksväldet numera fått utveckla sig till faktiskt en stat i staten, som huvudsakligen ser landets näringsliv ur dess enskilda egoistiska spekulationssynpunkter, måste man även på sådana håll, där man principiellt icke är vidare sympatiskt stämd gentemot statligt engagemang på det ekonomiska området, ge sitt stöd åt tanken på skapandet av en statens egen affärsdrivande bankrörelse under fullt kompetent och auktoritativ ledning såsom en nödtvungen motvikt mot den otillbörliga landsskadliga maktposition, som banktrusten genom statsmaktens oförlåtliga flathet tillåtits upprätta och som utgör en allt allvarligare fara icke blott för landets näringsliv utan befolkningen i dess helhet. Man förvånas blott över att anhängarna av tanken på ett utbyggande av statens ställning inom vårt kreditliv stannat vid kravet på Jordbrukarebankens bevarande, då ju denna icke gärna kan tänkas inom en rimlig framtid nå fram till den position, som oundgängligen erfordras för att en statens egen bankrörelse skall bliva av den praktiska betydelse som önskligt är. Den enda riktiga vägen är naturligtvis att gå i författning om en sådan reformering av statuterna för Sveriges riksbank, att denna kan komma att motsvara behovet på området.

PRESSKONSERTEN

"Teologie" professorn i Handelstidningen i härnad för skilsmässorna.

Ärkebiskop Söderblom har överraskat världen med att våga uttala några fördömande ord om de av nedbrytandets krafter här i vårt land så livligt omhuldade skilsmässorna. Knappt har han emellertid djärvts höja sin röst mot dekadansen på området, förrän Alljudas "teologie" professor och alltid trogne väktare redaktör Torgny Segerstedt i Handelstidningen under applåder från det Bonnierska liv- och husorganet Dagens Nyheter rycker an i sin sedvanliga fältrustning av ett ändlöst, prunkande ordsvammel mot Hans Högvördighet för visade kätterska tendenser gentemot den judaicerade, "liberala" kristendomen. Hr Segerstedt skriver:

Det skulle vara mycket lönlöst att tvista om det moraliskt berättigade i skilsmässor. Den uppfattningen tränger väl dock mer och mer igenom att äktenskapet som borgerlig institution icke har med sedlighet eller osedlighet att skaffa. Ett förhållandes sedlighet eller osedlighet konstitueras av något helt annat än av en för präst eller magistratsperson genomgången ceremoni.

En ärkebiskop får kanske utlåta sig så, om han lyckas uttorka sin personlighet till en inkarnation av det officiella i ämbetet. Nathan Söderblom får det icke. Han borde icke kunna sluta sina öron för alla de förbannelser som stiga från dem vilka personligen gått under i den institution han nu vill förse med starkare moraliska fängelsegaller än dem den redan har. Det vill mycken förstockelse till för att höja härskriet att människor skola tvingas att hålla samman sedan de funnit samlivet outhärdligt, bara därför att de en gång givit sig in i denna institution.

Ja, så talar en "teologie" professor på modet, samma illustre religionsvetenskaplige auktoritet, som nyligen till sin höge herres, det regerande Israels hänförelse, i sitt "kulturblad" höjde de något för tidiga jubelfanfarerna över svenska folkets avkristning. Med denne uppenbare provokatör på det kyrkliga området borde ju egentligen icke en person med aktning för sig själv ingå i diskussion. Den Segerstedtska fraseologien börjar emellertid bli tämligen allmänt genomskådad till sin art och sitt väsen. Vad denne "teologie" professor, som öppet presenterar sig som en avkristningens målsman, anser passa eller icke passa den svenska kyrkans överhuvud, är av noll och intet värde. Det kunde synas på tiden, att den svenska kyrkans män på det kraftigaste toge avstånd från en "teologisk" propaganda sådan som den hr Segerstedt företräder, vilken allvarligt skadar den kristligkulturella utvecklingen i vårt land.

Östermalms Elektriska Affär
NYBROGATAN 21. (F. d. 18 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor

Endast det bästa
erbjuda vi våra patienter, såväl vad beträffar behandlingsmetod som behandling och maskinell utrustning.
Lider Ni av ledgångsreumatism, gikt ischias, gör oss ett besök och övertyga Eder om att vi göra allt vad göras kan för våra patienter.
Stockholms fullständigaste fysikaliska kuranstalt.
Öppet hela sommaren.
Förmånliga priser.
Medicinska Bad- och Kuranstalten
Dir. Eskil Erlandson
Tel. N. 140 09.
DROTTNINGGATAN 71 D, 2 tr.

Dagens Nyheter och kristendomsundervisningen.

Bonniers Dagens Nyheter är alltjämt mäkta upprört över att de stackars barnen i Skepparslöv tvingas att "under gråt och tandagnisslan" läsa Luthers lilla katekes ett något större antal timmar än Höga Vederbörande genom lagen av 1919 läto stadga såsom tillåtet. Det är ju en tur för de brottslige nere i Skåne att de icke befinna sig i Mexico, ty då hade förmodligen processen med dem gjorts ganska kort! Folkskoleinspektör Ola Trulsson Huldén i Hessleholm hade nyligen ställt i utsikt för D. N. en ändring i och med det nya läsåret. Detta började den 15 augusti men den nya kurs- och timplanen låter vänta på sig. Lag och författning följes icke, rasar det upprörda bladet. Nå, det blir väl ingen annan råd än att hr statsminister Ekman får ingripa och ställa till rätta efter hr Bonniers önskan, på det icke barnasjälarna i Skepparslöv må taga skada av ett alltför mycket läsande av den hatade Mårten Luther!

Men herrar israeliter skola icke föreställa sig, att vi svenskar hysa samma fanatiska avsky för Luther och hans trossatser som de göra. "Gråten och tandagnisslan" hava de fått sina barn här förskonade ifrån, och därmed borde de kunna vara till freds. De böra helst undvika att lägga sig de kristna svenska barnens undervisning, den angår dem rent utsagt icke!

Frågan om sterilisering av sinnesslöa bör forceras!

Behovet av ett inskridande från samhällets sida för att hindra tillväxten av den redan nu skrämmande stora skaran av ärvtligt sinnesslöa, ofta kriminellt betonade, element, har sedan långt tillbaka varit allmänt insett och erkänt, men likväl har intet positivt åtgjorts för att råda bot mot det onda. Socialdemokraten (s.), som eljest mest intresserar sig för kvasi-

Proletären Lindhagens nya palä

Den mycket demokratiske o. folklige stockholmske borgmästaren Carl Lindhagen har i dagarna flyttat in i sin nya boplats ute vid Älsten utanför huvudstaden. Det charmanta palöet är såsom synes av bilden härovan fullt värdigt en sann demokrat av vår tid. Det har sitt läge i en särdeles naturskön miljö och utgör i sin förstklassiga utstyrsel ett talande vittnesbörd om den genom demokratiens energiska insatser i vårt politiska liv skapade högre sociala nivån för "de små i samhället".

"Detta är bara en liten början, så här ska en gång alla proletärer ha det".

Hr Lindhagens inflyttning i sitt nya palä får i varje fall naturligtvis betraktas som en framgång för demokratien. Det för i minnet ett samtal, som för något år sedan efter en avhållen stor socialdemokratisk kongress i Berlin ägde rum mellan en av det tyska socialistpartiets ledare och en i kongressen deltagande läkare, vilken efter förhandlingarna en afton följdes åt ut till den förres hem i stadens omgivningar. När de kommit fram till socialistledarens magnifika villa i slottsstil uttalade läkaren sin stora förvåning över att han, proletärledaren, kunde bebo ett sådant palats, varpå denne omedelbart svarade: "Detta är bara en liten början så här skola en gång alla proletärer ha det."

När en judisk världsrevolutionärs dotter firar bröllop.

Rörande det i ett föregående nummer av Nationen omnämnda förestående giftermålet mellan den nyligen avlidne rysk-judiske bolsjevikkommissarien Krassins 20-åriga dotter Ludmilla, och den 62-årige franske hertigen Laroche-Toucauld, lämnas en hel del ytterligare upplysningar i franska tidningar. Vigseln skall äga rum på hertigens slott i södra Frankrike, som för ändamålet kommer att nyinredas och där Paris förnämsta målare och dekoratörer f. n. äro sysselsatta m. förberedelserna. Det hela kommer att utföras med all tänkbar elegans och brudparets sovrum skall få kunglig utstyrsel. Efter vigseln ger brudparet en stor fest, i vilken den franska aristokratien kommer att taga del.

Den hemgift, som den avlidne store proletäre världsrevolutionären juden Krassins sköna dotter bjuder sin blivande hertiglige make, uppgår såsom vi tidigare omnämnt till 60 milj. guldrubel. Den ädle franske hertigen har alltså ingen anledning beklaga sig över världsrevolutionen, tack vare vilken hans sköna hertiginnas pappa blev i tillfälle "förvärva" sin jätteförmögenhet, som "proletärrevolutionären" Krassin i likhet med sina ras- och trosfränder Trotskij-Bronstejn, Sinovjev-Apfelbaum etc. etc. varit så förtänksam placera i utlandets solidaste judebanker.

---

reformatoriska och rent negativa uppgifter, har märkligt nog begynt ägna denna ytterst viktiga sociala angelägenhet sin allvarliga uppmärksamhet. I en i dagarna publicerad anmärkningsvärd artikel efterlyser tidningen kraftigt regeringsmaktens initiativ i saken. För mer än fem år sedan hemställde riksdagen om utredning angående sterilisering av sinnesslöa och fallandesjuka och för tre år sedan hemställde medicinalstyrelsen hos k. m:t om förslag till lagbestämmelser härom. Starka och övertygande skäl för nödvändigheten av snara åtgärder anfördes både av motionären, utskottet och medicinalstyrelsen, men trots detta och trots den rundliga tid, som förflutit sedan riksdagens hemställan, har veterligen ännu intet åtgjorts från k. m:ts sida för igångsättande av den begärda utredningen. Soc.-Dem skriver:

De sociala vådorna av att sinnesslöa och sinnessjuka individer ohejdat få fortplanta sig, ligga i öppen dag, liksom de ödesdigra ekonomiska konsekvenserna av att stat och kom-

(Forts. å sid 4).

Från det stora galaspektaklet i Genève.

Ur Allehanda, som för några ögonblick tycks ha glömt den kosmopolitiska konvenansens gyllene föreskrifter, låna vi ovanstående bild till illustrerande av senaste stora galaspektaklet nere i Genève i samband med en spirituell recension i tidningen därav. Denna inledes med ett citat ur Echo de Paris: "Genève är de okroppsliga skuggornas rike, och allt vad som där sker är blott ett skuggspel.' Allehanda tillägger tämligen vanvördigt:

"Marionetterna ha sprattlat. Småstaterna ha låtsat spela David mot Goliath, de ha sett arga ut o. knutit nävarna mot stormaktspolitiken. Lyckligtvis har det icke skett Goliath någon skada, utan de knutna nävarna ha återvänt till byxfickorna."

Därpå följer en utförlig recension av de olika aktörernas, bland dem också den "liberale" Eliel Löfgrens visserligen som andra- eller tredjehandskraft, medverkan i det stora folkskådespelet, vilket dock, såsom i dagens ledare klargöres, ingalunda enbart har till uppgift att verka underhållande för den stora världspubliken.

Ett nytt konststycke av Hans Excellens.

Hans excellens utrikesminister Eliel Lövgren har åter haft att utföra ett konststycke för herrarna Wallenbergs och Bonniers räkning, denna gång såsom talesman för "de små" nere i Genève. Enligt telegrammen, som dock uppenbart varit välvilligt avfattade skall H. E. därvid icke ha gjort någon större succés. Det är tydligen dåligt med turen numera. I det stora Barnängemålet i London, där han i egenskap av Stora W:s juridiska ombud inför engelsk domstol sökte försvara Vederbörandes försök att kringgå lagen, gjorde han som vi minnas fiasko. I den stora nedrustningen spelade han en icke mycket mindre storartad roll, i skolfrågan höll han med bägge parterna men gav till sist sin röst för den kulturella avrustningen. I Genève nu senast icke endast förde Hans Excellens talan för "de små" gentemot "stormaktsjuntan" utan passade samtidigt tillfället att deklarera svenska folkets anslutning till Den Gyllene Internationalens krav på de ekonomiska bariärernas raserande. Men utan att vinna gehör inom den höga församlingen! Besvikelsen måste vara stor i palatsen vid Kungsträdgården och Adolfs Fredriks kyrkogård.

Revolutionsministern återkommen.

Den judiska världsrevolutionens härvarande "diplomatiske" representant, juden Victor Kopp, har i dagarna återkommit till Stockholm från besök i utlandet och övertagit ledningen av rörelsen här tillsammans med ras- o. trosvännen bankir Olof Aschberg, revolutionens höga finansiär i Sverige och Karl Otto Bonniers särskilt omhuldade.

Världsrevolutionens representanter få respass.

Israels världsrevolution är numera representerad över praktiskt taget hela jordklotet. Överallt brottas de samhällsvårdande myndigheterna med den kommunistiska omstörtningsrörelsen. För dagen ingår meddelandet, att kungen av Hodjas utvisat sovjets representant i landet. Utvisningen har närmast haft sin grund i en protest från engelska regeringen över sovjetrepresentantens vistelse o verksamhet i Hedjas. I protestnoten framhölls, att Moskvas representant håller på att organisera en mot engelsmännen riktad rörelse både i Arabien och Indien.

Även Iraks regering har meddelat folkkommissariatet för utrikesärenden, att den ej kommer att mottaga någon diplomatisk representant för sovjet.

Judiskt-demokratiskt skämtlynne.

Att den regerande judefinansen icke är behajad av någon överdriven respekt för våra nationella symboler kan man från en sida sett på sätt och vis förstå. Spelet har ju för vederbörande varit tämligen så enkelt tack vare deras eftergivenhet, som å folkets vägnar haft att svara för den nationella värdigheten. En viss taktfullhet kunde dock tyckas som vederbörande bort beflita sig om, men talet är på det hållet ett okänt begrepp.

Sedan någon tid tillbaka ha vissa "demokratiska" organ med Bonnierska Dagens Nyheter och Socialdemokraten i spetsen roat sig med att umgås synnerligen intimt med bäraren av den högsta nationella värdigheten i landet, i vilken de tydligen icke längre se annat än en sympatisk utförare av "folkets" (d. v. s. Alljudas) höga önskningar. Man käserer och skämtar med "Mr G." i sina spalter så respektlöst som möjligt till förtagande av tilläventyrs kvarvarande känslor av respekt och vördnad för den monarkiska överheten. Finansherrarna i Tobaksmonopolet har nu lämnat sitt bidrag till presskåsörernas nobla aktion till majestätets "popularisering" genom att döpa ett av sina senaste cigarrfabrikat till "Mr G." — Väl avsett som en erkänsla för Högstdensammes en gång visade tillmötesgående ifråga om godkännande av det grundlagsstridiga Tobaksmonopolet under Stora W. Härnäst kommer väl Bratton och kallar någon av sina "å vi dö"-er för "Mr G."

Alljudas lakejer i Soc.-dem. heja "teologie" professorn i H.-T.

"Teologie" professorn Segerstedts senaste bravad som de äktenskapliga skilsmässornas vältaliga försvarare har helt naturligt utlöst ett jubel av Alljudas skrivarelakejer i Social-Demokraten, som frenetiskt applådera och heja:

"Det är oss ett nöje att instämma i dessa klart marxistiska synpunkter, vilka sedan decennier förkunnats av socialismen och vilkas riktighet nu fått detta ampla erkännande även från borgerligt håll. Äktenskapet som institution raseras med den ekonomiska utvecklingen. Denna sanning har hitintills anförts som bevis för socialismens undermåliga moral. Nu förkunnas dock denna sanning i en storborgerlig tidning och av en förutvarande teologie professor. Får nu inte det skenheliga borgardömet dåndimpen så får det den aldrig!

Heja Nathan! Heja Svenska Morgonbladet!"

Så klär sig lögnen i vår tid, när den träder ut bland folket — i Sanningens skepnad! Vad är väl detta, om icke att skända den heligaste bland helgedomar? Dock, en dag och säkert ej alltför avlägsen, skall det stora bedrägeriet vara genomskådat av alla, då de av Guldkalven köpta herrar ledare skola ha att svara inför massorna för sina gärningar. Eller tro de månne, att de tack vare beskyddet av "Guldkalvens egendomsfolk" i längden skola lyckas att hålla Sveriges arbetare fångna i Lögnen? Tro de det, då förstå de ej mycket av vad som redan börjat röra sig hos djupet av massorna.

Där kooperationen är lag och evangelium

Den bekante Rysslandskännaren, professor Anton Karlgren, numera bosatt i Köpenhamn, lämnar i en dansk tidning en redogörelse för vad han under en studieresa inhämtat angående bolsjevikernas misslyckade organisationsförsök. Om vad kooperationen som det nya Rysslands enda tillåtna företagareform ställt till i det olyckliga landet berättas en del drastiska exempel.

Allt har blivit orimligt dyrt. Där tidigare ledningen av ett affärsföretag eller en fabrik bestod av e n man, finnas nu 20 "chefer", och alla affärsangelägenheter måste handläggas av den ena instansen efter den andra. All denna personal kostar naturligtvis en massa pengar. Man har gjort försök att i de kooperativa företagen reducera den mäktiga personalen, men detta har resulterat i en ren fars. En del funktionärer ha entledigats på ett ställe men i nästa ögonblick ha de åter engagerats plus lika många nya, på ett annat ställe.

Dena vidlyftiga apparat slukar icke bara pengar, utan också tid. Allt går i en ändlös cirkulation på byråkratiskt spårsystem. Mass-skriverier och detaljkontroll — allt förorsakar en oerhörd saktfärdighet. Den kände bolsjevikledaren Djersjinskij yttrade nyligen, att "oaktat våra organisationer synas vara ivrigt sysselsatta, så behöver man blott följa ett enda enkelt ärende för att få klart för sig med vilken sköldpaddsaktig långsamhet apparaten fungerar". Som exempel framdragas några detaljer. Från en under gummitrusten sorterande fabrik kom en förfrågan till trusten angående fastställelse av priser på vissa varor. Spörsmålet måste, för att kunna besvaras, passera g e n o m 3 2 o l i k a d i s t a n s e r. En slakteriaffär i Moskva behövde en ny våg. Att få den direkt från en vågfabrik var ju otänkbart. I okt. 1924 vände affären sig till den sovjetmyndighet, som enligt fastställd tågordning skulle arrangera beställningen. Efter 2 1/2 månaders förlopp kom svaret: att det av tekniska skäl var nödvändigt att taga tre vågar på en gång. Slakteriet gick med härpå men bad om snabb leverans. Fabriken förband sig till leverans inom 3 månader. Efter 6 månader kommo vågarna och befunnos då totalt oduglga.

Det är detta underbara system, som hela långa raden svenska "nationalekonomer" med professorerna Cassel och Heckscher i teten betecknat som "den mest ändamålsenliga formen av varudistribution". Våra herrar "nationalekonomer" skulle tydligen samt och synnerligen hava väl av någon tids studier i det stora kooperativa föregångslandet.

Försoningen mellan Antikrists regering och kyrkan.

Nyligen meddelades i ett kort telegram från Moskva, att metropoliten Sergius, fungerande överhuvudet för den ortodoxa kyrkan i Ryssland, högtidligen försonat sig med sovjetregeringen. Meddelandet var ju i högsta grad sensationellt. Kyrkan hade ingått försoning med den regim, som öppet framträtt som Antikrist! Huru då förklara händelsen? Att "försoningen" av i dag skulle innebära en kapitulation från kyrkans sida torde mot bakgrunden av händelsernas utveckling få anses uteslutet. Överenskommelsen får i stället snarare karaktäriseras som en kompromiss till kyrkans favör. Sovjetregeringen har tvungits inse misslyckandet av hela dess antikristliga agitation och dess startade konkurrentkyrka "den levande kyrkan", och ser sig icke i stånd att kunna fortbestå utan den religiösa andliga maktens bistånd. Den revolutionerande "levande kyrkan" genomskådades till sin art och sitt väsen efterhand av folkets massor, som vände sig bort från densamma. Den antireligiösa propagandan framskapade emot vederbörandes beräkningar en stark kristlig renassans inom det industriella proletariatet. Belysande härför är, att de 7.000 arbetarna vid järnverket "Kommunismens 'avantgarde'" nyligen på egen bekostnad byggt en kyrka. Liknande har inträffat vid "Röda oktoberveckan" i Penza samt vid Ierzevsverken i guvernementet Smolensk. Enligt vad "Pravda" vidare upplyser triumfera även prästernas kandidater mer och mer vid valen till sovjetrepresentationen.

Det ledande judiska kulturorganet här i landet Dagens Nyheter karaktäriserar denna sovjetledningens "försoning" med kyrkan som "ett nytt förräderi mot den historiska materialismens principer". Den tyder även på att den judisk-revolutionära regimen på allvar känner sin ställning hotad och söker betäckning bakom kyrkan, som i händelse av en katastrof för den förra får träda till och ta stöten och förhindra den fruktansvärda progrom, som i dylikt fall skulle vara att vänta. Detta i enlighet med en sedan århundraden tillbaka gällande överenskommelse mellan Israel och den kristna kyrkan, gående ut på att skydda "Guds utvalda folk" från blodig hämnd från de folks sida, som det söker lägga under sin spira.

Den kulturella urartningen

har omsider börjat diskuteras i den ledande dagspressen, närmast med anledning av docenten Alsterbergs i Lund framförda förslag om startande av en försvarsrörelse för vår kultur mot inflytandet från Amerika. Förslaget i fråga har högst märkbart irriterat de höga kretsar, som numera svara för kulturen i vårt Sverige. Ganska naturligt förresten, ty den väckta tanken på a t t s v e n s k t k u l t u r f ö r s v a r skulle ju, om den rationellt fullföljdes, kunna leda till för Höga Vederbörande i olika hänseenden mindre angenäma resultat och bl. a. även uppenbara, att de s. k. amerikanska moderna dekadanskulturströmningarna såsom regel härröra från de i kulturnivelleringens tjänst inställda judiska kretsarna i U. S. A., vadan skulden för det kulturförekämmande inflytandet därutifrån ju icke rättvisligen kan läggas på de egentliga amerikanarna i annan måtto än att de icke gjort en ände på den kulturens centrala pesthärd, som hrr israeliter i Nya Världen upprättat. Saken var sålunda i dubbel mening delikat för den ledande kultursfären här i landet, varför det gällde att fortast möjligt få den olyckliga tanken avlivad. Dagens Nyheter ryckte också strax in med en längre artikel av tidningens "kulturidealistiske" redaktör Fogelqvist mot det oroande fenomenet nere i den skånska lärdomsstaden. Den pressdiskussion, som uppstått med anledning av "den nya kulturrörelsen i Lund" har dock varit nyttig så till vida, att den kommit att rikta den allmänna uppmärksamheten på frågan om ett svenskt kulturförsvar, som allmera tilltvingar sig aktualitet. Allehanda berör i sin lätta ledare spörsmålet och pekar på vissa sidor av den rådande dekadanskulturen, som äro i behov av reformering. Tidningen skriver:

En kulturimport som ju förr ju heller borde bojkottas är det helvetiska larm, som går under namnet amerikansk jazz eller Charleston-musik. Det kan knappast råda något tvivel om att dylik "musik" verkar brutaliserande, förfäande och därmed direkt kulturförstörande.

I ett straffetal över denna urartning, vilket rektorn vid Exeter college i Oxford dr Farnell i somras höll för ett antal unga musiklärare, som infunnit sig till en sommarkurs vid universitetet, yttrade dr F. följande:

"Vår vanliga gatmusik, som bjuder på gängse slagdängor är säkerligen ej att jämföra med så svåra brott som våld och rån, men jazzmusiken är långt värre, ty den degraderar kulturmänskligheten och sätter den ur stånd att i ren hängivenhet njuta av odödliga tonheroers upphöjda mästerverk. Den besmittar örat, förpestar hjärnan — det är en förfalskning av grövsta art, att den över huvud får kallas musik. Den hotar hela vår civilisation och tillrånar sig rättigheter, som icke tillkomma densamma. Det är visserligen djupt beklagligt, att människoandens stora uppfinningar äro bullrande, men jag anser en propellers surr vara musikaliskt långt värdefullare än den mest omtyckta jazz. Jag varnar er enträget, att icke taga emot någon musig fr. de svarta, mottagen från Gud, källan för allt gott o. därmed även källan för all god musik. Gud har ingenting gemensamt med jazz, ty den är sannerligen djävulens musik. Det är en alltigenom djävulsk och avskyvärd musik. Och jag ber er på det varmaste: lären också edra lärjungar att avsky den."

Prof. Lundborg om den rasbiologiska kongressens resultat.

Prof. Herman Lundborg, som nu återkommit från den stora rasbiologiska kongressen i Genève, där han höll sitt i vårt förra nummer återgivna med livligt bifall mottagna föredrag om rasbiologiska institut och deras betydelse, har uttalat sig rörande resultatet av kongressens arbete.

Jag har, framhöll prof. L. härvid bl. a., det intrycket, att denna kongress verkligen kommer att ge resultat och att den lagt grunden för ett viktigt internationellt samarbete. Det är ju meningen, att den skall övergå i en permanent internationell institution med uppgift att beakta de allmänna befolkningsproblemen, samla erfarenheter och sprida upplysning, som bör bli till gagn för mänskligheten. Sverige är ju tills vidare det enda land i världen, som har ett rent statligt rasbiologiskt institut, och det ansågs bland kongressdeltagarna, att vårt land har givit ett föredöme, som manar till efterföljd. I England och Amerika finnas liknande institut, som emellertid arbeta endast med stöd av privata medel och delvis stödja sig på stora sammanslutningar av personer, som intressera sig för rasforskning och rashygien. Intresset är stort och sprider sig till vidare kretsar i båda länderna, och dessa ickestatliga institut arbeta delvis med stora ekonomiska resurser. Vid kongressen meddelades, att Tyskland nu också får ett rasbiologiskt institut i Berlin, vilket kommer att stå under ledning av den kände rasbiologen Eugen Fischer.

Ett huvudnummer på kongressens program blev den rashygieniska frågan om nativitetsbegränsningen som skydd mot överbefolkning. Från skilda håll, även svenskt, underströks med all kraft, att den kvantitativa nativitetsbegränsningen utan reglering av förökningskvaliteten är av ondo och utgör en stor allmän fara. Som det nu är drabbar nativitetsminskningen framför allt det värdefullaste befolkningselementen, medan de kvalitativt svagare elementen inte ålägga sig motsvarande band. Därigenom uppstår en långsam förskjutning av folkmaterialets kvalitet — de värdefullare och högre utrustade elementen avtaga, de svagare tillväxa i numerär och inflytande. Detta framhölls enstämmigt av fysiologer, rasbiologer och statistiker.

Samma problem möter i annan form ett stort immigrationsland som Amerika och det är med insikt om faran av den kvalitativa förskjutningen inom befolkningsmassan, som man vidtagit åtgärder för att begränsa eller förhindra invandring av icke önskvärda befolkningselement.

Israels världsrevolution i motvind.

Sovjetregeringen har vidtagit energiska åtgärder i syfte att genomföra tyska kommunistpartiets återförening, vilka dock icke lett till något resultat, då oppositionens ledare kategoriskt vägrat att komma till Moskva av fruktan för att bli häktade.

Vid exekutionskommitténs senaste sammanträde i Moskva meddelades, att amerikanska kommunistpartiet går sin fullständiga upplösning till mötes.

Englands fackföreningar ha avbrutit förbindelserna med Sovjet-Ryssland.

Den i dagarna hållna stora fackföreningskongressen i Edinburgh har med 2.500,000 röster mot 620,000 beslutat godkänna generalrådets förslag att avbryta förbindelserna med de ryska fackföreningarna.

"Det tusenåriga riket" återinför kortsystemet.

Det svåra läget på livsmedelsmarknaden i Sovjet-Ryssland har nödgat myndigheterna att i åtskilliga städer, särskilt vid Volga och Don, återinföra brödkort. Även i Moskva är situationen bekymmersam. Prisen på mjöl ha stigit från 24 öre till 44 öre pr skålpund.

En skön försvarsriddare.

Enligt meddelande från Paris har därvarande polis anhållit sekreteraren i internationella Sacco-Vanzetti-kommittén Rondrin, som gjort sig skyldig till talrika stölder.

Tjekafällor i de sovjet-ryska legationshusen?

Enligt vad den i Berlin utkommande ryska tidningen Rul uppgiver skola i Sovjet-Rysslands legationsbyggnader i utlandet "tjekafällor" ha inrättats, i det att källarlokalerna i legationsbyggnaderna inretts för tjekans ändamål. Tidningen uppmanar alla till den största försiktighet vid beträdandet av vederbörande byggnader.

Kommunistrazzior i Italien.

Telegram från Italien veta berätta om ett kraftigt inskridande från den italienska polisens sida mot kommunisterna. Sålunda har i dagarna en razzia företagits i Civitavecchia, varvid 56 kommunister häktades, vilka förts till Rom, där de hållas i fängsligt förvar.

Boken för dagen. Högst aktuell.

DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN

av Greve Ch. Spiridovich.

Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk Kinesisk-Japansk-Sovjet Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från

E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

FOLK-TEATERN,

(Dir. Ryberg.)
Varje afton Kl. 8 e. m.

Carl-Gerhards Sommarrevy

Biljetter säljas å vanliga ställen.
Teaterns tel. Norr 738 och 729 93.

ODÉONTEATERN

(Direktion: Modéen-Nilsson)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.

Förlåt
men hur var
namnet?

Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. [illegible] därefter till ord. pri- [illegible] i Sv. Dagbl. [illegible]

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14405, Vasa 18400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 16 Sept. 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Svensk-norska unionens upplösning.

(Forts. fr. sid 1.)

svenskt folklynne. (Ett senare exempel hårå ha vi, när statsminister Hammarskjöld under världskriget lade beslag på engelska posten i Göteborg. I stället för att bli förnärmade blevo engelsmännen både häpna över djärvheten o. imponerade av det monumentala i handlingen, och en officiös engelsk tidning skrev: "Det märkes, att Sverige är f. d. stormakt, vars värdighet inte ens världens mäktigaste rike får träda för nära"). I Norge däremot såg man endast på, att det föresatta målet uppnåddes snarast möjligt, och man kände tillfullo Oscar II:s eftergiftspolitik för att veta, att om svenska folket rasslade aldrig så mycket med sabeln, skulle konungen förhindra krig mellan brödrafolken. Sålunda beslöt och konung Oscar — Ramstedt var nu regeringschef — att till urtima riksdagen, som sammanträdde den 20 juni 1905, avlåta kungl. proposition om godvilligt avtal med Norge i samband med unionsupplösningen. Den popularitet, Oscar II omsider förskaffat sig på äldre dagar försvann med den kungl. propositionen (under hans tidigaste regeringsår yttrade en gång hans höga fru moder, änkedrottning Josefina: "Carl (Carl XV) gjorde allt vad i hans förmåga stod för att bli impopulär, men folkets kärlek till honom kände inga gränser; Oscar däremot söker på allt sätt bliva populär, men utan att lyckas"). På Gustaf Adolfs torg kunde man få se högre officerare, som vände sig mot butikfönstren, när konungens vagn passerade, för att slippa hälsa. För en svensk var det ett givande studium att under den tid, krigsfaran hängde i luften, fara över norska gränsen i Jämtland och Värmland och iakttaga stämningen på ömse sidor om Kölen. Svenska trupper lågo synliga från järnvägen, norska trupper däremot dolda såsom i Merakersdalen. Turisttrafiken i Norge var inställd, och kom man till ett hotell, disponerade man det ensam. Kaiser Wilhelms "Hohenzollern" hade demonstrativt uteblivit från norska fjordarne och kryssade längst svenska ostkusten — det var utlandets enda sympatityring för Sverige. Det mötte inga svårigheter för en svensk att under de kritiska dagarne taga sig en promenad i de norska fästningarna, några legitimationspapper avfordrades ej; på grund av sin brutna norska fick man på sin höjd en fråga, om man var "fra Bergen" eller "fra Nordland". Vart man kom i Norge talades om Oscar II:s mjäkighet och att ingen fara därför fanns för svenskt överfall. På sina håll sade man, att mycket skulle varit annorlunda, om kungen ägnat Norge lika mycket intresse och tid som tyske kejsaren gjort, denne kände man bättre än landets konung, som bara var bekant i Kristiania och Bygdö. Vad kungen skulle gjort? Jo, sätta sig ett extratåg och endast åtföljd av en kammarherre, ingen skyddsvakt, fara till sin norska huvudstad o. där som en hel karl talat rent språk med Michelsen och stortinget samt kvarstannat i Norge till saken ordnats på ett värdigt sätt. Kritiska situationer utredas lättast från händelsernas brännpunkt — attraktionskraften avtar i omvänd proportion till kvadraten på avståndet.

Urtima riksdagens särskilda utskotts förslag, godkänt av riksdagen, gav svenska regeringen misstroendevotum: unionen vore visst icke upplöst; skilsmässa skulle dock kunna medgivas, om ett efter nya val tillkommet storting anhölle därom eller norska folket efter allmän folkomröstning uttalade sig därför, men i så fall skulle därefter en neutral zon upprättas vid södra gränsen och därvarande moderna fästningar slopas, rätt medgivas svenska lappar till renbete i Norge såsom förut och transitotrafiken mellan Sverige och Norge ordnas. Till eventuella krigsumgälder anslogos hundra miljoner kronor. Ramstedtska ministären ramlade genom riksdagens hållning, och brukspatron Lundeberg från Gestrikland blev statsminister.

Folkomröstning i Norge den 13 augusti 1905 gav 368 röster för unionsupplösning och 184 för dess bestånd. Den, som då vistades i Norge vet vilket tryck, som utövades på de röstande och röstsiffrorna äro missvisande. Stortinget fattade den 25 augusti beslut med 104 röster mot 11 om underhandling med Sverige.

Efter en tre veckors lång förhandling i Karlstad, därvid Sverige företräddes av statsminister Lundeberg, utrikesministern Wachtmeister, statsrådet Hammarskjöld, numera landshövding i Uppsala, och statsrådet Staaff samt Norge av statsminister Michelsen, "utrikesminister" Løvland, stortingspresidenten Berner och förutvarande statsrådet Vougt, överenskoms, efter vederbörliga krigsrustningar å ömse sidor såsom påtryckningsmedel, den 23 september 1905 såsom villkor för unionsupplösning, att kommande tvister skulle slitas av internationella domstolen i Haag; att neutral zon skulle upprättas vid den gemensamma södra gränsen och därvarande fästningar slopas; att lapparnas renbete i Norge finge bestå till 1917. Sedan riksdag och storting godkänt överenskommelsen och konungen i medio av oktober stadfäst riksaktens upphävande, gick efter ett 90-årigt uppehåll den rena blågula den 1 nov. 1905 åter i topp. Kort efter det konungen annulerat riksakten och därmed sin egen avsättning, erbjöd stortinget norska kronan åt medlem av svenska konungahuset, prins Carl närmast åsyftad. Oscar II, konsternerad av den genomlupna krisen, frångick Carl Johans dynastiska politik och avsatte, sedan han avsatt sig själv, även det Bernadotteska huset i Norge till stor ledsnad för prinsessan Ingeborg. Hennes bror Carl, omdöpt till Haakon VII, besteg den 25 november 1905 norska tronen.

Genom unionsupplösningen blev Sverige i Europas ögon förstorat; förut hade man därute haft lite svårt att erinra sig, vilket av de båda landen var det största. Och härhemma är det väl ingen som ej heller anser det bäst som det är med förhållandet mellan de fria brödralanden; påhälsningarna i närmaste granngården äro nu endast angenäma å ömse sidor.

Välvisa tyskar, obekanta med den föreliggande artskillnaden i folkkaraktär styrbord och babord om Kölen pläga ha rätt svårt att härutinnan fatta känslorna hos nordens folk, undrande varför svenskar, norrmän o. danskar, åtskillda till språk mindre än förhållandet är mellan befolkningen i två landskap på sina håll utomlands, icke önska att sammanslutas till ett enda folk. Man drager sig här i Sverige något för att oartigt genmäla med en ny fråga, fråga huruvida Bismarcks storverk verkligen var ett bestående storverk, vidare med frågan, huru outsägligt mycket lidande icke storverket redan förorsakat, måste förorsaka det sargade Germanien i det förflutna, närvarande och kommande. Det var icke en slump att den åldriga tyska kejsarmetropolen i sammanhållningssyfte förlades till Frankfurt a/M, ty Main är den skarpaste demarkationslinjen i Tyskland, icke mellan olika dialekter, utan mellan skilda raser. En väl avvägd delning kan betyda ökad inre och utåtverkande styrka och kraft — det är sens moralen av svensk-norska unionens saga. Redan Tacitus intygar, att största bristen hos de germaner, han kom i beröring med, var avsaknad av sinne för politik, och Tacitus' omdöme träffar in även på deras nutida ättlingar. Men det avser mindre de nordiska folken — svear, göter och nordmän tillhörde alla den gotiska folkstammen. Vare det fjärran att lägga oss i inre tysk politik, men vi hava en gång för alla allvarligt härhos velat säga tro att svenskar, norrmän och danskar ämna lyssna till de ständigt återkommande i välmening framkomna tyska sirénтonerna, att Nordens tre folk böra gå ett steg längre än Kalmarunionen och sammanslutas till ett enda "mäktigt" rike.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Frimurarehotellet.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
STRÄNGNÄS
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO
Stora Hotellet.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2, Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 78 Folkungagatan 78
Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Nyckeln till hälsa
är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt uppfriska blodet, därmed avlägsnas själva orsaken till illamående och sjukdomar.
En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande.
Magsyra och huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och välmående återvinnas.
Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppfriskande. Pris pr burk kr. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, i Drog.-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.
Cederroths Tekn. Fabrik - Stockholm

Judafolket i forntid och nutid.

(Forts. fr. sid. 1.)

gagångssättet vid de "heliga" offren i Jerusalems tempel, huru djuren dagligen pinades ihjäl genom den ännu brukliga "skäktningen", varvid inälvor, svans, fötter, huvud, blod och fett brändes till "en välbehaglig lukt åt Jahve". 2 Mos. 29: 18. 3 Mos. 1: 2, 3, 4. Under skydd av en sådan vidskeplig narrkåpa, söker man ännu i dag utforma dessa råa ceremonier till en "helig gudstjänst", och identifiera den onskefulle Jahve med Jesu himmelske Fader! Detta är den andliga utstyrsel i vilken mänskligheten genom judendomens inblandning i kristendomen skall mottaga den lycksalighet som ligger i besittningsrätten av denna världen och dess härlighet "till evig tid", såsom Jahve i sitt "förbund" med judafolket utlovar. Men på en sådan grund kan man ej uppbygga någon fridens boning för vår själ, varken här på jorden eller i evigheten!

Att ställa kristendomen i något slags beroende av judendomen, är en sammansvärjning mot sanningen, och stridande mot Jesu lära. Den som vill anförtro sin andliga utveckling åt det gammaltestamentliga religionssystemets innehåll, sätter sin fot på ett förrädiskt gungfly. Kristendomen är en fast och säker väg, där vi ha heliga och sanningsenliga uppgifter att fylla, och där vi finna en himmelsk Fader som vi få tillbedja i anda och sanning! Det är sanningens ande som skall uttränga lögnens herravälde på jorden! Att visa fördrag med ett system som står i direkt fiendskap till den kristna trons utveckling, är ett brott mot den lära vi bekänna oss till! Jahves fribrev på andras land och ägodelar, tjänade judarna som täckmantel för öppet stråtröveri, o. då jahveismen ännu i dag är judarnas andliga rättesnöre, så anse de sig fortfarande fullt berättigade att utan samvetsförebråelser tillägna sig alla gojims länder och egendom, ja, därvid t. o. m. föregiva att de handla på "gudomlig" befallning!

PRESSKONSERTEN

(Forts. fr. sid. 3)

mun nödgas ikläda sig kostnaderna för dessa olyckliga varelsers omhändertagande och vård.

Vikten av att den nämnda utredningen med snaraste kommer i gång. framstår med särskild klarhet vid studiet av det sakrika o. tankeväckande betänkande som nyligen avgivits av professor Alfred Petrén i egenskap av sakkunnig rörande ordnandet av vården av vanartade sinnesslöa (asociala imbecilla). Han konstaterar den nuvarande bristen på organiserad vård för de många vuxna vanartade sinnesslöa och framhåller att det därför i främsta rummet blir fattigvårdsanstalterna som nödgas taga hand om dessa för sin omgivning på olika sätt skadliga och farliga individer. En rundfråga till statens fattigvårdskonsulenter har tillfört honom en rad upplysningar om hithörande förhållanden, som i många fall äro av upprörande beskaffenhet.

— — —

Under sådana förhållanden måste man fråga sig, vad mening det är i att år från år dröja med utredningen om sterilisering av sinnesslöa. Om en lagstiftning i angiven riktning blir genomförd, anser sig prof. Petrén kunna utlova, att åtminstone behovet av platser för asociala imbecilla kvinnor kommer att minskas. Så länge vi inte äga någon sådan lagstiftning, ha vi däremot ingen möjlighet att definitivt hindra dessa kvinnor från att sätta nya idioter och brottslingar i världen.

Vi instämma med den citerade tidningen, att man har svårt att förstå regeringsmaktens i denna för folkhälsan så ytterst viktiga fråga visade bristande intresse. Men beror väl detta på, att det här för en gångs skull kommit att röra sig om ett rent positivt socialt reformkrav, folkhälsans effektiva skyddande, och för dylika har regeringsmakten av i dag visat sig ha en mycket ringa förståelse.

Stockholmspolisens otillräckliga utrustning.

Åtskilliga tecken tyda på att den stora "världsdemonstrationen" till förmån för Sacco och Vanzetti även var avsedd att utgöra någon slags universell mönstring av de skaror, som låtit enrollera sig i Israels revolutionära världsarmé. Denna mönstring torde i allmänhet ha varit av långt allvarligare karaktär än de officiella nyhetsförmedlarna funnit lämpligt referera. Den gav bl.a. vid handen, att ordningsmakten flerstädes var så svagt utrustad, att den nätt och jämt kunde klara situationen. Stockholmspolisens reserver voro t. ex. den stora demonstrationsdagen utkommenderade till sista man och helt tagen i anspråk för de dock tämligen begränsade uppgiften i trakten av Nybroplan. Man har häri fått fastslaget, att polisen i huvudstaden i händelse av en revolutionär framstöt av större omfattning faktiskt är i saknad av de nödiga resurserna för att kunna hålla de revolutionära stången. Det är också tydligen åt det hållet, att göra polisen vanmäktig gentemot revolutionärerna, som den judiska demokratiens även hos oss inriktade politik visàvis polismakten varit inställd. Så mycket nödvändigare är det emellertid, att denna av hänsyn till omstörtningsherrarnas förda politik å högsta ansvarigt håll med snaraste radikalt omlägges.

Stockholms-Tidningen (l.) påpekar lägets i här nämnda avseende allvar och skriver:

Samhället är icke blott i sin goda rätt utan har en absolut skyldighet att skydda sig emot oroselement, från vad håll de än komma. Om samhället icke visar sig dugligt därtill, inträffar förr eller senare, att enskilda medborgargrupper taga saken i egna händer. Men detta bör undvikas.

När samhällsmakten verkligen förlorat sin förmåga att behärska förhållandena, återstår ju intet annat än medborgerlig självhjälp. I Finland har en sådan rörelse räddat landet, men man måste noga göra klart för sig, att en sådan utveckling är så långt ifrån önskvärd. att den tvärtom utgör den sista resursen. när samhället sviker sin primära plikt att upprätthålla ordningen. I varje land med en alltjämt upprätthållen rättsordning måste man vidtaga de kraftigaste åtgärder för att undvika bildande av väpnade medborgargrupper, som icke stå direkt under samhällets lagliga myndigheter,

Även i Sverige kunna oroligheter av kommunister eller andra oroselement tänkas, och den enda riktiga utvecklingen måste vara att förhindra bildandet av väpnade medborgargrupper och att i stället utrusta samhällets lagliga ordningsmakt med alla de hjälpmedel, som erfordras för ordningens upprätthållande — snarare för mycket än för litet. All erfarenhet — och ej minst den, som vunnits i olika länder under de senaste veckorna — visar, att situationer kunna uppstå, då den ordinarie polisstyrkan icke är tillräcklig för att snabbt bli herre över revolterande massor. Det måste även finnas reserver. Det måste vara oss angeläget att få noga undersökt, i vad mån förstärkning i personal och materiel bör lämnas åt polisen i våra större städer och att öppet och beslutsamt genomföra alla nödiga reformer därvidlag. Frågan är emellertid, om ej dessutom reserver måste ordnas, vilka kunna tillkallas av myndigheterna, när så erfordras. Det skulle i så fall vara i förväg enrollerade personer, vilka äga att uppträda i ordningens intresse uteslutande på vederbörlig myndighets kallelse o. då åtnjuta polismans rättigheter men också vara underkastade hans ansvar.

Stockholms-Tidningens påpekanden äro i högsta grad motiverade. Några särskilt vidlyftiga undersökningar i saken torde dock knappast erfordras, då den på området sakkunniga myndigheten redan haft tillräckligt med både tid och tillfällen att förvissa sig om den nuvarande utrustningens otillräcklighet inför de eventualiteter, som vi på grund av den lägligen tolererade upprorsrörelsen här i landet ständigt måste vara beredda på.

Särskilda lagbestämmelser mot den olaga gårdfarihandeln nödvändiga.

Från Sveriges Köpmannaförbund ingavs som man erinrar sig förlidet år en framställning till k. m:t vari påyrkades särskilda skyndsamma åtgärder till den olaga gårdfarihandelns bekämpande. Förbundet har nu fått ett såsom man får hoppas verksamt stöd i sin aktion från de allmänna åklagarna i landet, i det att Föreningen Sveriges Landsfiskaler vid sitt senaste årsmöte beslutat påyrka lagändring i sådan riktning, att allmän åklagare tillerkännes rätt att från person, vilken ertappas med olaga gårdfarihandel, taga i beslag av de saluhållna varorna så stor del som i värde motsvara högsta bötesbeloppet ävensom möjligen blivande kostnader, under förutsättning att annan säkerhet ej kan ställas. "Köpmannen" skriver med anledning av landsfiskalernas beslut i saken:

Det konstateras att man med en reducering av antalet gårdfarihandelsrättigheter endast i ringa mån träffar kärnan av det sociala onda, som gårdfarihandeln utgör. Det är nämligen ett faktum, att av de gårdfarihandlare, som polismyndigheterna påträffa, ytterst få äro innehavare av gårdfarihandelstillstånd. I flertalet fall är således trafiken olaglig. Men när så olagligheterna beivras genom anställande av åtal blir resultatet mestadels klent och står ej i rimligt förhållande till det därå från polismyndighetens sida nedlagda arbetet. Man har nämligen oftast ringa möjlighet att få bötesbeslutet verkställt det blir förhör, stämningar, efterforskande av den bötfällde och slutligen avskrivande av böterna. Den bötfällde fortsätter sedan den olaga trafiken som om ingenting hänt, och så kan det inträffa, att personer i årtionden kunna idka olaga gårdfarihandel utan att ha erlagt dem eventuellt ådömda böter. Under sådana förhållanden torde det ej finnas mer än en utväg ur nu rådande avita förhållanden, den nämligen att åklagaren får befogenhet att av olovligen till salu hållna varor beslaglägga så mycket, som motsvarar blivande böter och kostnader.

Det kan sannerligen vara på tiden att myndigheterna ute i landet beredas möjligheter att effektivt beivra den olagliga gårdfarihandeln, som med de högstas styrandes goda minne alltför länge tillåtits florera ute på landsbygden till den lojala handelns stora skada.

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm.
Telefon: Norr 5896 Norr 5899.

NATIONEN

Lös[illegible] [illegible]
PR[illegible]
Helår [illegible] Kr.
Halvår [illegible] Kr.
Kvartal [illegible]

N:r 37. Fredagen den 23 Sept. 1927. Årg. 3

Representationsreformen.

Från ständer och klassval till kamrar och samfällda val.

Intresse- och kvalifikationsprincipen för folkrepresentation har i Sverige rotfast hävd; kamrar och samfällda val äro utländskt, billigt nürnbergerkram, som väl kunnat blänka i ögonen på de orepresenterade och såsom färdig importvara av bekvämlighetsskäl kunnat föredragas framför en tidsenlig, mödosam omdaning på ursvensk grund, men aldrig kan få varaktig stad i ärliga svenskmannasinnen. Det var just förmågan att *intuitivt* känna och tänka svenskt välfärde juristen, för övrigt tämligen slätstrukne hovrättspresidenten i Jönköping, sedermera justitiestatsministern Louis de Geer saknade, och därför har han över hövan höjts till skyarna av hela den judiska falangen — som mer än andra har fördel av samfällda val — och dess ansvarslösa vägrödjare, liberalerna med den veliga kompilatricen Ellen Keys pappa, Emil Key, i första ledet. Sorgesamt att säga hava vi lämnat våra fäders åldriga, väl tilltrampade vägar och förirrat oss i parlamentarisk gungfly, varur enda räddningen är ett återvändo till det gamla, i tillämpliga delar, och sedan ett återuppbyggande med användande av inhemska grundsatser. Nolens volens — nolens för antisvenskarna inom svenska nationen och volens för de svensksinnade — skall svenska folket åter en gång vandra till inhemsk representationsform och då tiden för denna vandring efter skönjbara tecken att döma icke torde vara allt för avlägsen, rekapituleras i korthet härmed vägen i motsatt led från 1809 års statsskick till det de Geerska fuskverket av 1866.

Redan omedelbart efter det riksdagsordningen av 1810 antagits blev ett förslag om ny folkrepresentation förklarat vilande för att därefter rinna ut i sanden. Det var uppgjort av konstitutionsutskottet, som mot adelståndet anmärkte, att födseln d. v. s. "slumpen" (modern rasbiologi använder ej detta ord) bestämde riksdagsmannen, och mot prästeståndet, att det blott omfattade en rätt obetydlig klass ämbetsmän. Därför ville utskottet ej föreslå ett femte stånd för de orepresenterade utan helt borttaga stånderna o. inrätta en årligt sammanträdande riksdag med två kamrar efter samfällda, indirekta val; och skulle riksdagen ensam äga hela lagstiftningsrätten och konungen blott uppskjutande veto med undantag rörande grundlagsfrågor. Alla bofasta, oberoende och myndiga svenska medborgare skulle ha valrätt utan åtskillnad till stånd eller yrke. Valen till första kammaren skulle gå efter förmögenhet, i andra efter folkmängden. Första kammaren skulle utgöra ett förberedande utskott åt andra kammaren och vice versa. Första kammaren skulle ensam hava beslutanderätt i lagstiftningsfrågor o. andra kammaren i beskattn.-frågor. Märkvärdigt nog var adeln redan 1810 villig avsäga sig rätten att bilda eget stånd; bondeståndet betvivlade att reformen skulle vara av nytta för bönderna; borgarna tyckte, att förslaget var utmärkt; prästerna svuro över detsamma.

Efter 1810 års riksdag blåste reaktionsvindar. Man nöjde sig med partialreformer. Den högre lärdomen insattes i prästeståndet, i det 1823 Uppsala och Lunds universiteter fingo rätt att däri insätta två ledamöter vardera samt kungl. vetenskapsakademien likaledes två, så att därigenom ståndets valda ledamöter (tretton biskopliga självskrivna) ökades från förutvarande 44 till 50; vid samma riksdag förkastades motioner att hänföra till bondeståndet på landet boende ofrälse 'stånds'-person, fabriksägare på landet till borgarståndet, och lektor till prästeståndet. — Vilket jublande hest demagogiskt skrän skulle icke låta höra sig, om förslag i våra dagar väcktes om, att vetenskapsakademien skulle få tillsätta egna riksdagsmän! En notoriskt intelligent man, som ägnat hela sitt liv åt tankearbete, besitter nämligen enligt gängse aprioristiska, judiska maximer inte ett grand bättre omdömesförmåga än vilken som helst nyss myndigvorden. Dock finnas andra och skarpare iakttagare, vilka hålla före, att även en person med gott huvud, som tidigt börjat intressera sig för politiska frågor, det oaktat sällan vinner verklig politisk mognad, innan han hunnit ett stycke in på fyrtiotalet. — Vid 1823 års riksdag förekom från bondehåll en säregen motion, som beträffande valrätten och valbarheten bibehöll stånden, men fördelade de valda, som fått de mesta rösterna i överhuset och de övriga i underhuset; valrätt hade de adliga ätternas huvudmän, prästerskapet, borgare och hemmansägare, o. varje röstsedel på 12 namn skulle jämväl upptaga minst en adelsman, en präst, en borgare och en hemmansägare. Motionären, som oförtjänt fick lida mycken smälek för sin motions skull, torde äga prioritetsrätten på kombinationen att låta stånderna bestå på ett tidigt stadium, medan riksdagsmännen väljas, men ej i folkrepresentationen, där uppdelningen på två kamrar skulle ske efter samfällda val. Rutberg, så hette motionären, föreslog därjämte — lik Mussolini i våra dagar — en enda valkrets för hela riket.

(Forts. å sid 4.)

Svenska Dagbladet som doktor Bratts försvarsadvokat.

D:r Hindhedes senaste uttalande om det Brattska systemet, refererat i vår ledande artikel i dagens nummer, har väckt en mycket märkbar, stark oro i det spritfinansiella lägret och synes på sätt och vis ha bragt frågan i ett nytt läge. Svenska Dagbladet, som numera övertagit systerorganet Dagens Nyheters tidigare roll såsom "rotationsbladet" par préference inom huvudstadspressen, har helt hastigt och lustigt lagt om signalerna och övergett sin på sistone följda "lätt kritiska" taktik vis à vis Brattsystemet. Det kosmopolitiska organet satte nyss en viss ära uti att kritisera och skämta med d:r Bratts system och ägnade detsamma en allt annat än respektfull uppmärksamhet. En liten extravagans som eftergift för den starka opinionen bland allmänheten ansåg man tydligen att man utan större risk kunde bestå sig, om icke för annat så för att visa, huru fri och självständig man var. Det var ju ändå bara petitesser man sysselsatte sig med! Men på leken synes det nu vara slut; man bör ju icke leka med elden, såsom det heter. Sv. D. har nu presenterat en ny hållning i frågan, glädjande så till vida, att den visar, att Höga Vederbörande börja anse allvarlig fara vara å färde o. som rena o. klara linjer alltid äro att föredraga i en strid. Det framgår ganska tydligt, att tidningen fått mycket bestämda förhållningsorder från det håll, som ytterst är intresserat av den rådande regimens bevarande, att nu i stället energiskt rycka in till försvar. Detta sker också omedelbart genom dels en artikel, försedd med fyra rubriker på tidningens första sida samt ett s. k. kåseri i "Marginalen" samma dag, vilka båda inlägg gå ut på att framställa d:r Hindhede såsom en i högsta grad ovederhäftig "förbudsfanatiker", överhuvud icke värd att taga på allvar.

Till att försvara d:r Bratts bankrutterande system skickas i artikeln på första sidan fram en hittills tämligen okänd storhet, amanuensen August Åman i socialstyrelsen, som gör sitt bästa för att söka framställa det Bratt—Wallenbergska sprithanteringssystemet i så fördelaktig dager som möjligt. Vi hava därmed fått ett nytt och belysande vittnesbörd om var

(Forts. å sid 4).

En näringarnas riksdag?

I Stockholms Dagblad har framlagts ett i och för sig beaktansvärt förslag om anordnandet av en "näringarnas riksdag", som icke kunnat undgå att tilldraga sig en allmän uppmärksamhet. Förslaget utvecklas närmare i tvenne ledande artiklar, varjämte ett antal representanter för näringslivet både på arbetsgivare- och arbetaresidan gjort uttalanden härom uti i stort sett sympatisk riktning. Tidningen framhåller alldeles riktigt, att våra politiker utbildat en viss skicklighet i att icke låtsas om de verkligt stora och svåra problemen. "Antingen går man förbi dem eller koncentrerar man intresset så lidelsefullt på vissa detaljer i problemets periferi, att allmänhetens uppmärksamhet drages ifrån det centrala". Såsom det mest klargörande exemplet härpå anföres behandlingen av vår arbetslöshetsfråga, som tidningen anser vara vårt lands viktigaste för ögonblicket, en åsikt, som väl kan vara berättigad, om man ser till det sekundära, dock icke primärt, alldenstund arbetslösheten till mycket väsentlig del måste sägas vara en följd av en nationalekonomisk irrationell politisk utveckling. I varje fall står fast, att arbetslöshetsproblemet politiskt såväl som ekonomiskt och socialt är av den stora betydelse, att det otvivelaktigt förtjänar, att den allmänna uppmärksamheten på fullaste allvar riktas å detsamma. Riksdagens eviga strider om formerna för allmoseutdelning åt de arbetslösa innebära självfallet ingen väg till frågans positiva lösning. En dylik kan icke vinnas med mindre än att det sjukas upphov avlägsnas. Stockholms Dagblad föreslår sålunda, att möjligheter beredas representanter för olika näringsgrenar och sammanslutningar att gemensamt sammankomma för utbytande av tankar och erfarenheter rörande näringslivets aktuella behov och önskemål samt vidtagande av åtgärder i syfte att reglera de rådande missförhållandena och stimulera produktionen, och menar tidningen, att en samfälld aktion från näringslivets män i dylikt syfte icke skulle kunna undgå att vinna statsmakternas beaktande. St. D. skriver:

Om våra stora näringssammanslutningar, inklusive arbetsgivare- och arbetarorganisationer, visa sig tillräckligt intresserade för tanken så vore det lämpligt att från var och en av dessa korporationer utsåges en eller flera medlemmar i en kommitté, vilken hade att göra upp de direkta planerna för förhandlingarna. Varje organisation utsåge vidare en rapportör, som hade att mottaga sakuppgifter, önskningar och förslag från medlemmarna inom den korporation han tillhör och i sovrat skick överlämna dem till organisationskommittén. Denna borde i sin tur bearbeta materialet, införskaffa kompletterande uppgifter och ordna det hela efter vissa huvudlinjer. Man vågar naturligtvis förutsätta förtroendefull samverkan med statliga och kommunala myndigheter. Då sedan deltagarna i näringsriksdagen samlades låge materialet klart för ventilering. Arbetet kunde delas upp i sektioner vilkas förhandlingar borde omväxla m. plenarsammanträden, då så ansåges lämpligt. Man kan vara ganska säker på att det icke skulle saknas stoff, fruktbärande idéer, och, som man får hoppas, utformade konkreta förslag, som stödda av församlingens auktoritet i högre grad än enskilda framställningar torde kunna vinna statsmakternas gehör.

Förslaget är såsom redan antytt otvivelaktigt förtjänt av beaktande såsom ett uttryck för en både naturlig o. sund reaktion mot det rådande "idépolitiska" representationssystemet, som hotar att totalt spoliera vårt näringsliv till stor skada icke blott för näringslivets egna, arbetsgivare som arbetare, utan för hela den stora och övervägande del av befolkningen, som i sin existens i högre eller mindre grad är beroende av näringslivets blomstrande utveckling. Samfällda framställningar från en auktoritativt ledd och anordna näringarnas riksdag enligt den skisserade planen skulle givetvis icke kunna undgå att utöva en viss moralisk verkan på statsmakternas göranden och låtanden, men med kännedom om de krafters metoder, vilka under rådande politiska system bestämmer i hithörande frågor är det ganska ovisst, om några mera avsevärda positiva resultat på denna väg skola stå att vinna. De nu bestämmande kretsar, som av privategoistiska skäl sympatisera med det förhärskande kaotiska systemet, komme säkerligen att göra sitt yttersta för att sabotera "näringsriksdagens" verksamhet. Denna bleve för övrigt endast en rådgivande för-

(Forts. å sid. 2)

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Budapest är icke Ungarn; det verkliga Ungarn är landsbygden; de stora landsträckorna med säd och vidsträckta betesmarker, där boskapshjordarna beta i frihet. Man färdas där mil efter mil utan att träffa på det minsta ensamt belägna hus. Dessa vackra trakter med sin bördiga jord göra stundtals intryck av att vara nästan obebodda. Fordom var det annorlunda. På Anjou-prinsarnas och Hunyadernas tid såg man överallt bondgårdar, slott och kloster, men turkarna härjade för tre århundraden sedan allt detta. Slätten blev åter en ofantlig betesmark, och i stället för den välbyggda bondgården såg man icke annat än vasshyddor, där herden sökte skydd, samt stora köpingar, där bönderna samlades o. sökte sig en tillflykt mot janitscharen och spahin.

Under de tvåhundra år, som turkarna varit förjagade från Ungarn, hava förhållandena icke mycket förändrats. Visserligen har brukad jord småningom nästan överallt trätt i stället för den ouppodlade steppen, men aldrig mer har den jordbrukande befolkningen levt spridd ute på slätterna. Den bor fortfarande sammanhopad i väldiga byar, verkliga småstäder om flera tusen invånare, alla lika varandra. De små låga husen, kalkrappade med långa sluttande vasstak, ligga i regelbundna rader vinkelrätt mot vägen, liksom tälten i ett läger, med djupa mellanrum. Varje rad vänder, så att säga, endast axeln mot gatan, medan fasaden, dörrarna och fönstren vetta mot en stor gård, som för den förbipasserandes ögon döljas av ett träplank; ett tydligt minne från Asien, en önskan att skydda hemlivets intimitet, en smak för hemlighetsfullhet, som är gemensam för alla orientaliska bostäder. Mitt i byn står kyrkan, krönt med korset om folket är katolskt, med den galliska tuppen, om man befinner sig hos Calvin. På något avstånd ligger begravningsplatsen, vars gravar utbreda sig i frihet under accasiorna, med Orientens gamla omsorg att alltid bereda sina döda det ljuvaste av allt: bladens skugga över det sista vilorummet. Därefter så långt ögat kan nå den oändliga slätten, mjukt vågformig, med sina skördar och sina beten.

I denna entonighet fästes blicken endast vid en sak; den höga brunnsstången, vilken liknar ett finger, höjt för att säga till folk och boskap: "Kom hit, här finns vatten!" Den har just ingenting skönt i sig denna vippstång, i vars ena ända hänger en hink, i den andra en sten såsom motvikt. Men så fort man fått sikte på den, fästes ögat vid den med ett oändligt välbehag. Den har gamla anor denna stång med sin sten, sin träbink och den brädfyrkant, som omgiver den föga djupa brunnen, över vilken stången böjer sig. Det är en av dessa uppfinningar, vilka äro jämnåriga med människan och icke skola försvinna före henne. Omkring den samlas allt det primitivaste, det enklaste av livet på landet, men även det mest upphöjda i magyarens drömvärld. Alla de förvirrade rösterna i den stora tystnaden tyckas lyda den och foga sig efter dess lag. Man skulle kunna kalla den en lantlig musikers taktpinne, som anför en åkerbruks- och herdemelodi, en sång lika klar som det vatten den hämtar upp i dagen.

Här bor en bonde, en av de förnämligaste i världen, vars fel äro älskvärda, och vars dygder till och med äro behagliga. Stolt, härsklysten och uppfylld av lugnt förakt gentemot grannfolken, tager han för givet, att Gud talar ungerska i paradiset. Gästfri som ingen annan, frågar han aldrig sin nykomne gäst: "Vems son är du?" För att bli väl mottagen fordras endast att dricka tappert. Stillsam och tystlåten bibehåller han även under ruset en fulländad värdighet; men vid krogbordet, med huvudet i händerna, röres han till tårar av zigenarens violin, varav det förtjusande ordstävet: Ungraren glädes under tårar. Han har ett ömt temperament och ett för poesi känsligt sinne, och jag känner ingen mer än araben, vilken som han hyllar den tillbedda i improviserade verser, i visor och bilder hämtade från lantlivet. Han dyrkar sina hästar, de vackra seldonen med fladdrande läderremmar, dräkterna broderade med tulpaner och nejlikor, glädjen och dansen. Han förslösar sina ägodelar för att synas, skuldsätter sig gärna och gör sig ingen brådska att betala sina fordringsägare, visst icke av ohederlighet, utan därför att han finner ett stort nöje uti att se dem rasande. Han avskyr lögnen och bryter med sin käraste anförvant, om denne händelsevis ljugit för honom; och hans förnämsta klagomål mot tyskarna och judarna äro, att de infört bedrägeriet i hans land. Som han är envis ända till egensinnighet, är det mycket svårt att övertyga honom om att han har orätt, men har man en gång övertygat honom därom, ger han villigt med sig utan ringaste baktanke. I sitt hem är han grälsjuk, uppträder som den barske husbonden och upprepar gärna: "Pengarna äro bra då man räknat dem, hustrun sedan hon fått stryk"; men denna senare, som aldrig duar honom utan alltid kallar honom "nådig herre", bestämmer allt inom hemmet. Affärer avskyr han; dem överlåter han åt judarna. Ett ihärdigt arbete är ej heller hans sak. Är icke försynen där för att på slätten producera Europas bästa säd och de härligaste aprikoser? Vad angår de tarvliga grönsakerna, överlåter han omsorgen om dem åt den bulgariske trädgårdsmästaren. Det som bäst anstår hans loja och drömmande läggning är herdens liv.

Aldrig skall jag glömma de långa dagar och de sommarnätter jag tillbragt hos vallhjonen ute på de gräsbevuxna stepperna, rester av forna betesmarker. Intet störde präriens frid annat än storkarnas svart-vita flykt, en flock vildänders snabba glidande över saltvattenskärren och de långsamma rörelserna av boskapen, som lever här samlad i stora djurbroderskap. Ibland begav jag mig till hästvaktarna — dessa små ungerska hästar, vilka vid denna tid (den är redan för-historisk) remonterade pariserfiakrarnas nästan hela kavalleri. Vad de voro fria och ystra på den vidsträckta betesmarken innan de kommit till oss för att leva sitt pariserliv o. för att en dag störta på isgatan uppför "rue des Martyrs!". Stundom uppsökte jag oxherdarna bland de vita oxarna med de väldiga hornen. Där ser man ofta [illegible] för mäktig tjur, mot vilken [illegible] röder sammangaddat [illegible] De förjagat, leva såsom [illegible] i raseri och [illegible] lande luften med sitt d[illegible] bölande och med [illegible] klövar upprivande väldiga gropar i marken.

En annan [illegible] slog jag mig ner mitt i [illegible] överherden, vars [illegible] re sagt spir[illegible] bär en mängd [illegible] tiska tecken, vilka göra herdestaven till ett register över hjorden.

(Forts. å sid. 4.)

Den 23 Sept.

Brattsystemets bankrutt.

Den genom sitt oegennyttiga och synnerligen framgångsrika arbete för nykterhetens främjande i Danmark allmänt högt uppskattade näringsfysiologen o. nykterhetsvännen med. dr. M. Hindhede i Köpenhamn har i den danska nykterhetskommissionens i dagarna avlämnade betänkande, däri majoriteten röstat emot förbud, gjort ett uttalande om det Brattska systemet, som förtjänar att observeras även i vårt land. Under konstaterande av de ovedersägliga, mycket betydande positiva resultat, som ur nykterhetssynpunkt vunnits genom det i Danmark tillämpade systemet uttalar sig dr. Hindhede för ett fortsättande på den inslagna vägen e n s t a r k f ö r d y r n i n g a v s p r i t d r y c k e r n a. Som ett direkt avskräckande exempel pekar han på Sverige, där det Brattska systemet visat sig vara "en utmärkt metod att alkoholisera svenskarna" — "ett ohyggligt tillstånd".

Detta dr. Hindhedes uttalande om Brattsystemet ur ren nykterhetssynpunkt stämmer väl med hans yttrande i Nationen den 4 januari d. å., däri han uttalade de skarpt fördömande orden: "Om det gäller att i stillhet och omärkligt förgifta det svenska folket, så att männen i stort antal duka under i sin kraftigaste ålder utan att varken de själva eller omgivningen ana den egentliga orsaken, så är Brattsystemet genialt inrättat". Att han i denna sin uppfattning icke saknar meningsfränder inom de svenska nykterhetsvännernas led, därom vittnade tydligt nog den i Nationens spalter på sin tid förda ingående diskussionen i frågan. Dr. Henrik Berg betecknade dr. Bratts system såsom ur läkaresynpunkt "rent av ödeläggande", professor Johan Bergman karaktäriserade det såsom "odemokratiskt, opsykologiskt, oekonomiskt, antisocialt och opedagogiskt" och direktör August Ljunggren betygade på grundval av den omfattande och grundliga sakkunskap han sitter inne med på området, att dr. Bratts system medför "alkoholsedens auktoriserande och tilltagande i styrka". Våra mest auktoritativa svenska nykterhetsvänners erfarenheter av Brattsystemet stödja alltså tillfullo det hårda omdöme, som den praktisk-vetenskaplige danske doktorn uttalat. Ett nytt och starkt belägg därför gavs för icke länge sedan i socialstyrelsens avgivna rapport, enligt vilken samtliga allmänna alkoholistanstalter i riket för närvarande voro överbelagda och att rekordet nu nåtts ifråga om tillströmningen till alkoholisthemmen, en rapport, som av Nationaltemplarordens organ "Templar-Kuriren" med fullt skäl betecknades såsom "en bankruttförklaring" från det Brattska systemets sida.

I betraktande av de här omnämnda faktiska förhållandena, omvittnade av de mest auktoritativa och ansvarskännande, inom den svenska nykterhetsrörelsen, måste det ju vara ägnat att väcka uppseende, att det Brattska systemet ännu den dag som är befinner sig i s. a. s. orubbat bo och att från deras sida, som makten hava, intet allvarligt ännu åtgjorts i syfte att få en ändring till stånd. Detta har emellertid sin naturliga förklaring. Det system, för vilket dr. Bratt figurerar såsom den synlige ledaren, har sin förankring i den i vårt land numera allsmäktigt regerande judiska storfinansen under husen Wallenberg och Bonnier, som under den gångna tiden helt dirigerat utvecklingen på området efter sina upphöjda profitsynpunkter utan minsta hänsyn till nykterhetssynpunkten, ja det saknas ej tecken som tyda på, att den av framstående nykterhetsvänner konstaterade olyckliga verkan av Brattsystemet såsom "alkoholsedens auktoriserande och fastlåsande" o. "svenska folkets alkoholisering" icke tillkommit oavsiktligt. Den allmänna politiken här i landet är under rådande regim jämväl inställd på svenska folkets rent metodiska demoralisering, såsom ofta framhållits i denna tidning. Hela systemets omoraliska karaktär är redan bevisad därav, att det tillkommit och verkat i de flagranta lagbrottens och de ljusskygga privata manipulationernas tecken under uppenbara förskingringar av statsmedel o. s. v. Nykterhetsvännerna hava i sin lovvärda strävan för folkhälsans höjande råkat ut för samma infernaliska "intressen", vilka på alla andra områden i vårt nutida svenska samhällsliv avsiktligt sabotera varje ideel strävan. Men de böra icke finna sig däri utan med friskt mod bjuda de saboterande krafterna spetsen. Uraktlåta de att snart och resolut taga striden, riskera de, att deras en gång gjorda landvinningar på nykterhetens fält totalt spolieras.

Det oheliga förbund, som ingåtts mellan å ena sidan den svenska nykterhetsrörelsen och å den andra det i Brattska spritsystemet intresserade judiska storfinansintresset, bär främst skulden för den olyckliga utvecklingen på området. Den nuvarande sammanblandningen av nykterhetsrörelse och spritfinansintresse är icke blott onatürlig utan direkt paradoxal och för nykterhetssaken ödesdiger. En snar upprensning, syftande till en absolut och fullständig skilsmässa mellan de begge parterna är oundgänglig, försåvitt icke nykterhetsintresset som sådant helt skall äventyras. Spritfinansens herrar lyckades tyvärr inom nykterhetsrörelsen ernå det erforderliga stödet för sin "nykterhetspolitik" genom användandet av samma upphöjda metoder, som de så framgångsrikt nyttjat vis à vis statsmakten och tidningspressen, vilka bundits medels gyllene spritpengar. Huru metodiskt Höga Vederbörande härvid gått tillväga belyses kanske bäst av det konstaterade förhållandet, att snart sagt ingen, som i de senaste årens spritdebatter inom riksdagen och kommunalrepresentationen uppträtt som dr Bratts vapendragare emot kritiken, kunnat sägas vara fullt obunden i ekonomiskt och andra avseenden av spritkoncernen, ja t. o. m. i kontrollstyrelsen hava suttit personer direkt avlönade av denna. Vad på området allt förekommit måste göra tydligt och klart för envar, i all synnerhet för dem, som av intresse för nykterhetsrörelsens ideella strävanden anslutit sig till dess olika organisationer, att det nuvarande intima samröret mellan det Brattska spritfinansintresset och rörelsen är av ondo och måste upphöra. De män, som hittills tillåtits spela en avgörande roll inom rörelsen och som varit och äro bundna genom inkomster från sprithanteringen, måste avkopplas från rörelsen och dennas fortsatta utveckling uteslutande anförtros åt personer, som äro helt obundna av det spritfinansiella intresset. Att så sker är ett livsintresse för den svenska nykterhetsrörelsen.

PRESSKONSERTEN

Till roten med det onda!

I en ledande artikel, vari den i världspressen nu pågående diskussionen om Östersjön som ett blivande krigscentrum beröres, uttalar Nya Dagligt Allehanda (h.) en skarp kritik av våra nedrustares ansvarslösa gärning. Tidningen skriver bl. a.:

Inbillningen att Sveriges neutralitet kan skyddas allenast genom fraspolitik är sannolikt framsprungen ur överskattning av det myckna pratandet i Genève. En så fredsälskande liberal tidning som Neue Freie Presse betecknade alldeles nyss Genève-politiken som slöseri med dyrbar tid. Intet överbyggande av motsatserna i Europa har kommit till stånd. Vore det inte bättre, frågar den nämnda tidningen, att i stället för att strö ut den upphöjda fredsviljans idéer i politiskt småmynt se verkligheten i ögat sådan den är och angripa det onda i dess rötter, d. v. s. avlägsna de djupa orsakerna till missttron mellan folken, utmönstra fördärvets dolda krafter, gottgöra den himmelskriande orätten mot många folkminoriteter, hela många smärtsamma sår på Europas kropp och därefter med renat samvete och friare sinne avsluta ett ä k t a avtal om allmän fred? Men folkförbundet har förfallit till posthum Wilsonism. Vi ha haft nog av de 14 punkterna, som förkunnades oss från berget Sinai såsom nya bud från himlen och blevo inledningen till en vansinnets och förbrytelsens fred.

Men just denna posthuma Wilsonism är det, som ännu här i Sverige håller många maktlysna pratmakares sinnen fångna och animerar dem till att försöka förmå svenskarna att söndersla sin fredsvilja i politiskt småmynt. Vi gagna ej världen det allra minsta med vårt avrustande, men skada blott vår egen och de nordiska folkens säkerhet. Vi glömma bort, att vi befinna oss helt nära en vulkan, från vilken explosiva utbrott kunna vara att befara snart sagt när som helst.

Allehandas påpekande efter Neue Freie Presse, att det är nödvändig att utmönstra "fördärvets dolda krafter", stämmer fullkomligt med den av oss ofta uttalade uppfattningen, att ingen verklig förändring till det bättre är att vänta, så länge missförhållandenas anstiftare i dunklet lämnas oantastade. "Vi gagna ej världen det allra minsta med vårt avrustande, men skada blott vår egen och de nordiska folkens säkerhet", skriver tidningen med full rätt. Men vad bör då vara den logiska konsekvensen av ett dylikt konstaterande? Jo, att Allehanda på allvar går in för ett förhindrande av det landsförrädiska beslutets genomförande.

Storfinansens spekulationer på Jordbrukarebanken.

Den Wallenberg—Bonnierska kretsens spekulationer på Jordbrukarebankens avveckling har såsom alltid i dylika fall kunnat påräkna ett allmänt och entusiastiskt gillande i den ledande "borgerliga" pressen d. v. s. den del av vårt svenska upplysningsväsen, som s. a. s. officiellt tagit till sin första uppgift att i alla skiften orubbligt hålla vakt kring den härskande storfinansiella regimen och dess höga intressen. I föregående nummer av Nationen relaterades den i Socialdemokraten framförda ganska energiska oppositionen mot de ifrågavarande planerna. En del alldeles riktiga ord uttalades däri även rörande spörsmålets stora principiella betydelse för de svenska jordbrukarna, för vilka det ju är ett livsintresse, att deras kreditfråga varder löst u t a n f ö r det privata storbanksväldets hank och stör. Med ett visst intresse var det därför, som man motsåg den ledande bondeförbundspressens ställningstagande i frågan. Detta skedde också denna gång i nog så klara tonarter. I en ledande artikel "Ulvar i fårakläder" tillbakavisar Bondeförbundets största och mest representativa tidning, Skånska Dagbladet, det av "det huset Wallenberg närstående Dagens Nyheter" framförda kravet på Jordbrukarebankens avveckling. Sk. D. skriver bl. a. följande:

Då Jordbrukarbankens tillkomst garanterades i riksdagen, skedde det framför allt under medverkan av socialdemokrater och bondeförbundare, och det finnes anledning tro, att dessa under de gångna åren icke ändrat synpunkt om det gäller ett framtida bevarande av banken. Det förtjänar också påpekas, att storbankerna erbjödos tillfälle att övertaga den då havererade Svenska lantmännens bank. Geschäftet passade icke de regerande storfinansiärerna, vilka lära ha bjudit "firti procent". Det var då finansminister Thorsson grep in och medverkade till att frågan löstes på så sätt, att staten tecknade för 15 milj. kr. aktier efter en värdering av tillgångarna, vilken inom parentes sagt gjordes av två storbankschefer. Vidare bidrog Kreditkassan med icke fullt 5 milj. kr. Värderingsmännen togo, enligt vad man konstaterat, upp tillgångarna väl högt och därigenom blev statens bidrag väl knappt, vilket givetvis storbankerna icke hade något emot. Banken hade alltså att draga med ett tungt lass då den började sin verksamhet. Redan första halvåret noterades emellertid en halv miljon i vinst, och sedan har rörelsen successivt gått framåt så att den nu senast visar ett netto på 9 procent å aktiekapitalet. Genom statens mellankomst bidrogs till konsolidering av vissa företag, som voro beroende av banken, om vilket man ju ej kan säga annat än gott. Att märka är emellertid, att om icke värderingen av tillgångarna blivit sådana den blev, hade staten icke blott fått ränta på sina pengar utan medel skulle även ha kunnat reserveras för andra ändamål.

Jordbrukarbanken har otvivelaktigt haft och har en mission att fylla, och det skulle vara önskvärt att de storbanksfunderingar, som nu kommit till synes, hållits tillbaka. När frågan om ett eller annat år gäller förlängd oktroj, blir diskussionen säkerligen ändock het nog. Banken har skaffat sig avsevärda insättningar, o. det är väl dessa som närmast intressera dem, vilka nu hysa bekymmer för statens aktier i detta penninginstitut.

Det må vidare ihågkommas, att en stor del av de engagemang, som Jordbrukarebanken på sin tid övertog ännu ej äro avvecklade, ehuru de minskas varje år och det finnes därför ingen rimlig anledning att nu avveckla banken för att låta enskilda penninginstitut fortsätta sedan det värsta arbetet är undanstökat. Det kan knappast heller vara någon mening i att staten skulle dra in en oktroj för en bank, där staten själv representerar så gott som det totala ägareskapet. Det viktigaste skälet för statens medverkan vid bankens tillkomst anslöt sig till jordbrukarkorporationens engagemang. Skulle banken upphöra, utlämnades praktiskt taget hela den kooperativa jordbrukarverksamheten, riksförbundet, centralföreningarna, lokalföreningarna, till någon storbanks nåd.

Det finnes emellertid även andra bankföretag, som står under Kreditkassans beskydd, men dessa nämnas icke i D. N. Dem vill man icke avveckla. De stå ju också under inspektion av huset Wallenberg, och då är ju säkerligen allt väl beställt. Det är bara Jordbrukarbanken man vill åt. Den är av allt att döma ett bättre köttstycke nu än för några år sedan. Banken har, som vi alla veta, arbetat gott och går framåt för varje år. Låt den då också få lugn och ro. Den har vid ett kritiskt tillfälle, då det gällde att rädda spillrorna av en sammanstörtande bank, kunnat återbära åtskilliga miljoner tack vare sin nuvarande kloka och insiktsfulla ledning.

Kreditkassans avveckling behöver icke betyda och får icke betyda förintelse av Jordbrukarbanken. Kreditkassan må försvinna, men icke banken. Den har sitt existensberättigande och har, som sagt, gjort den kooperativa jordbrukarrörelsen stora tjänster och framför allt böra i dessa tider, då alla onda makter synas sammansvärja sig mot modernäringen, svårigheterna icke ökas för flera tiotusentals svenska jordbrukare genom att lokalföreningarnas garantiförbindelser lämnas till indrivning av penninginstitut, som kanske icke intressera sig i nämnvärd grad för jordbrukarnas ekonomiska sammanslutningar.

Skånska Dagbladets här återgivna orientering i frågan är högst intressant och belysande. I betraktande av verklighetsläget bör det givetvis bliva en ganska besvärlig sak för den regerande storfinansiella kretsen att trumma ihop en "borgerlig" riksdagsmajoritet för kravet på Jordbrukarebankens avveckling. Man har anledning förmoda, att hrr Lindman, Trygger, Lövgren och Ekman icke skola vara så vidare trakterade av uppgiften och helst såge, att den ginge ifrån dem. Vi återupprepa emellertid vad vi i vårt förra nummer yttrade, nämligen att den enda verkligt effektiva vägen för åstadkommande av en statens egen bankrörelse av önskvärd omfattning är en utveckling av Sveriges riksbank därhän, att denna kan komma att motsvara det föreliggande behovet samt utgöra den nödiga motvikten mot det regerande storbanksväldet, vilket hotar att icke endast ekonomiskt, utan även politiskt och kulturellt fullständigt förslava vårt folk.

På vakt mot kringflyttande politiska karriärister!

Med särskild syftning på den Bonnierbeskyddade aktuarien Järte, som för några år sedan helt plötsligt växlade politiska åsikter och flyttade över från det socialdemokratiska partiet till högren, där han mottogs med öppna famnen såsom partiets store räddare och framtidshopp, skriver Lunds Dagblad (h.) med anledning av en liknande tilldragelse följande tänkvärda ord:

Tillfället lämpar sig nu att ånyo fästa uppmärksamheten på en liten svaghet som högern dessvärre alltför ofta visar nämligen gentemot personer som söka sig till partiet från alla håll. Det är icke få sådana fall, som ha inträffat under de senaste decennierna. Många av dessa herrar ha tagits om hand på det älskvärdaste och beretts en karriär, från vilken samtidigt förtjänta högermän utestängts. Ända ned ifrån det socialistiska partiet har högern hämtat sådana tillskott, och man har desslikes med en viss förvåning sett, vilket inflytande man efter hand inrymt åt dem inom partiet.

Den av tidningen uttalade varningen mot kringflyttande karriärister och ledareaspiranter är uppenbart synnerligen välmotiverad. Det är en tämligen känd sak, att överlöparen Järte spelat en särdeles betydande roll inom högern under de år, han vistats där, bl. a. i egenskap av huset Bonniers högra hand inom eller rättare sagt bakom den ledande högerpressen med Sv. D. i spetsen. Men såsom framgår av uttalandet härovan i Lunds Dagblad börjar man tydligen inom ansvarskännande högerkretsar bliva betänksam.

Förslag om intresserepresentation i Danmark.

Inom olika länder är man nu tydligtvis hunnen så långt i utvecklingen, att man begynner inse absurditeten i det allmänt rådande parlamentariska system, uteslutande tillkommet i de judiska maktsträvandenas tjänst på grundval av Israels gamla imperialistiska sats "Söndra och härska!" Allt flera röster höjas också för införandet av nya system, mera motsvarande verkligheten och dess krav. Karaktäristiskt är att man så gott som allestädes, där man på allvar sysselsätter sig med problemet, tvingas in på frågan om öppen intresserepresentation i stället för den nuvarande "idépolitiska" representationen, vilken ju i realiteten intet annat är än en beslöjad intresserepresentation.

I Danmark, där man f. n. är sysselsatt med vallagens reformerande i riktning mot folketingets reducering med 30 representanter, diskuteras som bäst ett av den kände högerpolitikern Ole, Kraft framlagt förslag med krav på att den ena av folketingets kamrar — landstinget — skall omskapas till en representation för det moderna samhällets skiftande intressen. Vid sidan härav skulle fungera en representation för folkets gemensamma intressen och nationella vilja. Riksdagsman Kraft tänker sig planen realiserad på sådant sätt, att landstinget omdanas till en näringarnas representation, där var och en röstar efter sitt yrke. I denna fackliga representation, som endast behövde räkna ett 50-tal man, skulle alla förslag och motioner framläggas och behandlas efter rena ekonomiska och affärsmässiga linjer, varefter folketinget, vars medlemsantal föreslås till endast 100 representanter, skulle ha hela avgörandet och ansvaret i sin hand. Näringsrepresentationen skulle alltså vara av kontrollerande och rådgivande natur.

Djurskyddsföreningarna påyrka en ny slaktlag "utan kryphål".

Vid de svenska djurskyddsföreningarnas centralförbunds i dagarna i Stockholm avhållna elfte ordinarie konferens beslöts enhälligt antaga en resolution i slakthusfrågan i enlighet med ett av professor Hjalmar Dahlström framlagt förslag. I resolutionen uttalas en förhoppning att riksdagen nästa år måtte upptaga frågan om införande av en slaktlag med bestämmelser om obligatorisk bedövning för alla djur med undantag av fjäderfä och höns.

I den redogörelse i slaktlagsfrågan, som vid mötet lämnades av prof. Dahlström, framhöll denne, att Centralförbundet saknade anledning ändra på sin tidigare intagna ståndpunkt att all slakt föregås av bedövning, vilken princip även godtagits i justitieministerns förslag till årets riksdag, vari dock undantag stipulerats för judarnas rituella slakt o. för svinexportslakterierna. Det vore emellertid bättre framhöll prof. Dahlström, med ingen slaktlag alls än en slaktlag med kryphål, något fog för eftergifter med avseende å den judiska skäktningen förefinnes icke.

En näringarnas riksdag?

(Forts. fr. sid 1)

samling, som det är tämligen ovisst, om de officiella makthavarna, regering och riksdag, överhuvud skulle anse sig förpliktade att taga någon nämnvärd hänsyn till. Enskilda sammanslutningars av näringsidkare framställningar hava såsom vi veta hittills ofta, d. v. s. när de icke stått i samklang med den regerande "hemliga statsmaktens" intressen lämnats helt "utan avseende", och ingen vet, om icke, när allt kommer omkring, även samfällda framställningar från det svenska näringslivets män komme att få röna ett liknande öde. Den praktiserade nationalekonomien under hrr professorer Cassel och Heckscher har sin egna underbara syn på näringslivets problem, som säkerligen icke kommer att omläggas med mindre än att hrr Wallenberg och Bonnier lägga om sina signaler, vilket de förvisso icke göra i första taget.

Det kan under dessa förhållanden med skäl hävdas, att en "näringarnas riksdag" i enlighet med Stockholms Dagblads förslag visserligen representerar ett steg i rätt riktning, men att det enda på samma gång säkra och riktiga vore att taga steget fullt ut och gå in för skapandet av en näringsrepresentation i vår riksdag med laglig myndighet, ty alla, som icke äro förblindade av den "idépolitiska" fraseologien, vilket rent ut sagt är en skam för vårt folk, måste inse, att behovet på en laglig representation för våra näringar i Sveriges riksdag är icke endast i allra högsta grad motiverat utan direkt nödvändigt, om icke det svenska näringslivet skall rent ödeläggas samtidigt med alla våra övriga nationella värden.

Spaniens nya nationalförsamling.

På fyraårsdagen av den statskupp, som ställde Primo de Rivera i spetsen för Spaniens styrelse i egenskap av diktator, utfärdade konung Alfonso ett dekret, varigenom den ursprungligen till hösten 1926 utlovade spanska nationalförsamlingen inkallas den 10 nästkommande oktober. Enligt dekretet kan konungen förlänga eller förkorta sessionen, vars längd principiellt fastställts till tre år. Nationalförsamlingen kommer att räkna minst 325 och högst 375 medlemmar. Självskrivna medlemmar äro flottans högste befälhavare, marinstabschefen, generalkaptenerna, statsrådets president, representanter för det högre domstolsväsendet, stormästarna för de högsta ordnarna, ärkebiskoparna, spanska nationalbankens och rikshypoteksbankens direktörer m. fl. Såsom representanter för Madrid och Barcelona ha kommendanterna där, de båda civilguvernörerna, ärkebiskoparna, de båda borgmästarna och universitetsrektorerna säte i församlingen. Dessutom märkas några förutvarande ministrar samt medlemmarna av det gamla direktoriet. De fria yrkena få 142 representanter och pressen åtta.

Församlingen, som får rådgivande karaktär och blir utan inflytande på budgeten för 1928, kommer att få sig förelagd uppgiften att förbereda budgeten för 1929. En annan viktig uppgift blir ett preliminärt förslag till författning. All beslutanderätt förbehålles dock regeringen. Nationalförsamlingen indelas i 20 sektioner, var och en med sitt speciella program. Sektionerna skola sammanträda tre gånger i veckan, under det att församlingen in pleno samlas blott fem gånger i månaden. Ledamöternas antal blir 360, av vilka regeringen utsett de 310. De övriga 50 äro valda av styrelserna i de större städerna.

Dr Bratts allra nyaste lovsjungare.

Liksom antikens store höllo sig med mer eller mindre väl betalda poeter, som besjungo sina höga herrars utomordentliga förtjänster och populariserade dem inför massorna, så sörja också nutidens store för att deras upphöjda sinnelag och oegennyttiga strävanden till folkens lyckliggörande icke skola behöva vara obekanta för massorna. Bland dem, som här i landet i främsta ledet i vår tid förstått denna höga konst, är utan allt tvivel den regerande judefinansens stolte spritkoryfé, storförskingraren av statsmedel d:r Ivan Bratt. Till den stora staben av hans lovsjungare har i dagarna sällat sig en ny, en förut tämligen okänd storhet, som fått den äran rycka in till det spritfinansiella korruptionssystemets försvar i själva Svenska Dagbladet på tidningens första sida med en längre inlaga i den vanliga Brattska stilen, uppenbart kontrolläst av spritdoktorn självt. Denne allra nyaste lovsjungare av det bankrutterade Brattsystemet, judefinansens instrument numro ett för vårt politiska livs korrumperande bär namnet August Åman och är amanuens i kungl. socialstyrelsen. Vi hava ansett denna nyuppstigna stjärna på dr Bratts himmel värd att figurera i vårt porträttgalleri varför vi presentera hans bild här ovan. Hr Åman är naturligtvis avsedd för befordran i kungl. socialstyrelsen efter som man hedrat honom med att få framträda i själva Sv. D. som det Wallenberg—Brattska systemets hänförde besjungare.

Skall Stockholm befrias från den anskrämliga Fredrika Bremerstatyen?

Sistledna torsdag framlades i Stockholms stadsfullmäktige av fullmäktigeledamöterna Ossbahr och Källström en särdeles beaktansvärd motion att stadsfullmäktige ville föranstalta om Fredrika Bremerstatyns snara avlägsnande från "offentlig plats i huvudstaden" d. v. s. från Humlegården, där hon f. n. är placerad. I sin motivering erinra motionärerna om "skönhetsrådets" (bör heta fulhetsrådet) yttrande, däri bl. a. återfunnos följande dyrbara passus: "Skulptrisen har nått ett personligt grepp i ämnet med den tunna gestalten skridande framåt, på en gång sökande och manande. Uppslaget ger känslan av att skulptrisen levat sig in i uppgiften och kommit till en mogen lösning. Dess bättre har undvikits en historisk kostymstaty; stilen är naturalistisk, men summarisk. Skulptrisen har skänkt staden en intresseväckande minnesstod och ett gott konstverk". I fortsättningen av motionen heter det bl. a.:

"Mer än två månader hava nu förgått sedan statyns avtäckning, och såväl stadsfullmäktige som en större allmänhet hava haft tillfälle att beundra skulptrisens "personliga grepp" och konstnärinnans "mogna" lösning av ämnet. Den stora allmänheten har säkerligen härvid — för att använda en framstående konstnärs terminologi vid bedömandet av statyns psykologi — måst gå "rastlöst sökande" i en fåfänglig strävan att möjligen kunna lära sig förståelse för denna s. k. naturalistiska och summariska stil. Om man velat avlyssna den allmänna meningen, synes det dock som om någon särskilt glädje över statyns tillkomst och placering icke kommit till uttryck. Tvärtom hava de allra flesta funnit statyn visserligen naturalistisk men detta i en helt annan bemärkelse än avsett varit."

De bägge motionärerna förtjäna allt erkännande för sitt resoluta inskridande. Att de hava hela den omdömesgilla stockholmska befolkningen bakom sig, kunna de vara förvissade om. Vi tillönska dem all framgång i sin strävan och skola gärna lämna vårt bidrag till den manifestation av tacksamhet, som sannolikt icke kommer att utebli från allmänhetens sida den dag de lyckats befria vår natursköna park i huvudstaden från den anskrämliga statyn, som hittills endast väckt allmän förargelse och åtlöje.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt
men hur var
namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns bilj.-kont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Högern får ny ledare?

Efter 10-årig sejour i Bondeförbundet har professor Nils Wohlin i egenskap av suppleant för hr Boberg vid valet till första kammaren i Kalmar län inträtt i högerpartiet. Händelsen noteras som en stor sådan i den "borgerliga" pressen. Bonnierska Dagens Nyheter, som ju har ett extra fint omdöme i slika ting, presenterar visserligen en smula varsamt hr Wohlin såsom högerns "största tillgång", varmed väl får anses konstaterat, att han är designerad som högerns ledare åtminstone i första kammaren, när en dag hr Trygger mätt av rikedom, ära och rykte drager sig tillbaka från den aktiva politiken. Allehanda, som visst icke är riktigt med i galoppen, förklarar tilldragelsen som ett uttryck för högerns önskan att åt riksdagen rädda "en eminent praktisk kraft", vilken dock ännu "ej knackat på hos högern".

Man förstår väl, att Höga Vederbörande på ett ostentativt sätt velat honorera hr Wohlin för han betydande "praktiska" insatser i svensk bondepolitik. Redan hans aktion vid senaste riksdag mot biltullen d. v. s. mot den svenska bilindustrien var ju av beskaffenhet att berättiga till en extra honnör av vårt "nationella" och "näringsvänliga" högerparti. Högerns båda stora "framtidstillgångar", de av hrr Wallenberg & Bonnier tydligen lika högt uppskattade hrr Järte och Wohlin, sitta alltså inne med var för sig utomordentliga "praktiska" meriter, den förre, hr Järte, i egenskap av f. d. socialdemokrat och god kännare av den svenska socialdemokratien, dess positiva och negativa, den senare, hr Wohlin, i egenskap av f. d. bondeförbundare, ledare och god kännare av den svenska bonderörelsen. Hr Wohlins inträde i bonderörelsen för ett årtionde sedan lovade så ofantligt mycket, men det blev så litet därav i den "praktiska" politiken. Ty hr Wohlin var "en stor strateg" och "en stor taktiker". På snart sagt alla områden, där en v e r k l i g nationell ledare bort uppträda, där teg han. Det är väl denna hans "eminenta" "praktiska" egenskap som nu motiverat hans presentation i Bonnierska Dagens Nyheter såsom högerns blivande ledare.

Yrkesmässig gravskändare straffad av Nemesis efter döden.

Dagspressen har meddelat att i Reuterholmska gravkoret den kopparkista, som innehållit de jordiska kvarlevorna av rikskansleren Gustav Adolf Reuterholm, stulits ur gravkoret och banknoterna kringströtts å golvet. Men dagspressen försummade erinra sig, att rikskansler Reuterholm själv i livstiden var en yrkesmässig gravskändare, som på Stockholms kyrkogårdar letade reda på ben och huvudskallar och som, om han ej hittade några, lät gräva upp dylika ur gravarne. De användes av honom sedan till andeskådningar, som högeligen roade Carl XIII och genom vilka Reuterholm blev konungens gunstling och Sveriges verklige regent under tiden från hertig Carls tronbestigning tills Bernadotte anlände till Sverige. Det var även Reuterholm, frimuraren, som förmådde hertig Carl att hindra laglikmätig polisundersökning efter mordet å Gustav III o. låta anstiftarne löpa utomlands måhända beroende på att Reuterholm själv var invecklad i frimurarkomplotten mot Gustaf III.

Nemisis har nu sent omsider fullgjort sitt värv!

Den store helbrägdagöraren av svenska folket.

I Sydsvenska Dagbladet skriver en författare "Lundensis" under rubriken "Svenskarna och deras talesmän" en del saningsord om den judiska destruktionskulturens främsta presskoryfé här i landet "teologie" professorn i Göteborgs Handels och Sjöfartstidning Torgny Segerstedt. Ur artikeln i fråga tillåta vi oss återge följande:

I riktets andra stad är en energisk och skriftlärd författare sysselsatt m. att ställa diagnoser på det svenska folkets krämpor. Finge man tro honom, skulle dödskampen redan ha börjat. Sverige har beträtt den nedåtstupande sluttningen och det finns föga hopp om någon återvändo. Ett säkert dödstecken har han funnit i de yttersta av dessa dagar: det är intresset för våra hembygdsminnen, som i denne läkares ögon ter sig som ett krisartat symptom.

Trots sin pessimistiska uppfattning om patientens tillstånd yrkar han likväl ofta på att få slå åder, för att de sjukliga vätskorna måtte fördrivas. I cirka 3,000 artiklar har han predikat mot det myckna politiska skrivandet här i Sverige; litet röd av ansträngning ropar han på tystnad som det sjuka svenska folkets första behov. Än är det kristendomen, som snarast måste avskaffas; vi äro, Gudi lovad, avskristnade allihop här i landet, förkunnar han, och de bedrövliga resterna av kyrkan böra omedelbart sopas ut på backen. En annan gång få vi höra, att vårt folk kvider och suckar under äktenskapets och familjelivets hemska bojor; samloms att krossa fängelsegallret, manar han, bort med både den kyrkliga och borgerliga vigseln, och samvetsäktenskapet och samvetsskilsmässan skola hälsans och lyckans genier ånyo bygga och bo i våra bygder.

Det är lätt att ringakta. Det är lätt att odla ett melankoliskt leende över alltings fåfänglighet. Det är lätt att rycka på axlarna åt vanliga människors strävan och arbete och tro. Det är svårare att skapa. Det visar den pessimistiske författaren när han berättar om vad han vill sätta i de avskaffade livsvärdenas ställe. Vad han kan bjuda som ersättning för bibeln och lagen är icke stort mer än skäligen ortodoxa utläggningar av Ellen Keys livslinjer. Det är stämningsfulla betraktelser över natthimmeln, dunkelt tal om violoncellens toner och lysmaskarna i välvårdade villaträdgårdar, broderier över utvalda andars förfinade själsliv. För detta klingklang kan han finna resonans hos damer ur societeten, men näppeligen hos några andra. Det kan på sitt sätt vara vackert att vilja befria alla själfulla unga fruar, som finna sina män prosaiska och tråkiga, men det är att gå för långt att för den sakens skull sia om äktenskapets och familjelivets snara försvinnande.

Människan har icke förändrats. När två unga, som älska på allvar, vilja förena sig, göra de det alltjämt för livet: de skulle icke känna sig tilltalade av ett kontrakt på 14 dagar eller på ett halvår, de föredra de förpliktande banden framför den bekväma obundenheten. Så underligt är människan funtad. Misstag ha gjorts och skola alltjämt göras, men det torde vara något förhastat att för enstaka gnissel döma familjelivet att ställas undan som en utbrukad maskin. Man får en ensidig uppfattning av livet, om man endast lyssnar till klagovisorna. Vill man lära känna ett samhälle, bör man ej koncentrera all uppmärksamhet på sjukhuset.

Han skrev en gång en betraktelse, kallad Julkvällen, vittnande om en ganska underlig föreställning om ordinära människors seder och bruk. Den tiden är längesedan förbi, säger han, då man om julkvällen ägnade en tanke åt mor och ett litet barn; sådant hälles nu för vidskepelse. I stället går man ut på balkongen och grubblar över nattrymden och fylles så småningom av vördnad för det oändliga tomrummets helighet. Men den överväldigande delen av svenska folket firar icke jul på det viset.

Det gäller något liknande om talet om det svenska folkets avkristning. De som lyckats plottra bort sina religiösa känslor, som funnit sig till rätta i intellektuell torka eller blivit frälsta genom halvförstådda fraser ur moderna vishetsböcker, de tillhöra i allmänhet den skrivande kasten. De måste till varje pris bikta sina meningar på pränt, medan skarorna, som gå in under kyrkornas portaler och genom missionshusens dörrar, idkänna samma behov att berätta vitt och brett om sin tro.

Kyrkan har förlorat mycken mark; dess talesätt, citeras ej längre i ny och nedan, man talar ej om den vid middagar och möten, man tänker ej på den under dryftandet av dagens on dit. Men i de få livets ögonblick, då allt gyckel försvinner och endast allvaret är kvar, vid konfrontationen med födelsens och dödens väldiga fakta, är det alltjämt, i de allra flesta fallen, inom kyrkan man söker ett vägledande ord. De torde vara lätt räknade, som i dessa stunder deklamera om natthimmeln och tomrummet.

Spritherrarna önska "förtydligandan".

I samband med en i dagarna av Spritcentralens styrelse ingiven ansökan om förlängning under 5 år av bolagets partihandelsrätt har styrelsen hos k. m:t hemställt om förtydligande av den gällande föreskriften, att bolaget skall ha "skälig inkomst" av sin rörelse. Enligt bolagets uppfattning bör prispolitiken bestämmas efter rent kommersiella grunder men i den offentliga diskussionen har, framhåller styrelsen, ofta hävdats, att en huvudsaklig uppgift för partihandelsbolagen skulle vara att tillse, att vinsten bleve så stor, att ett betydande överskott varje år uppstod för inleverans till statsverket.

Spritcentralens styrelses framställning måste i berörda punkt betecknas som ett tämligen unikt aktstycke. De mycket enfaldige skola måhända låta imponera på sig därav. De grunder Vederbörande hitintills tillämpat vid prissättningen av sina "blandningar" etc. äro allmänt kända och redan det att de ansett skäligt rådfråga k. m:t om vad som är att anse som "skälig vinst" bär ju i sin mån vittnesbörd om, att de känna med sig att de varit ute på betänkliga vägar. Försöket att på detta sätt bortförklara de framförda anmärkningarna för otillräcklig inleverans av vinstmedel till statsverket är löjligt då ju anmärkningarna huvudsakligen varit koncentrerade på helt andra sidor av Centralens verksamhet såsom otaliga transaktioner etc., varigenom statens vinstandel de facto bortspelats i privatpersoners fickor. Det är missproportionen mellan de hittillsvarande priserna i Spritcentralens saluförda varor och vinsten till statsverket, vilken även förklarats av de antydda transaktionerna, som framför allt föranlett kritiken. När Spritcentralens herrar nu komma och ifrågasätta en ny prispolitik som villkor för en högre vinstleverans till statsverket, bevisar detta, att de totalt sakna viljan att förstå.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

K. m:t har lämnat medgivande åt byrådirektören Sam Larsson i kgl. kontrollstyrelsen och tulldirektör K. F. Leander att företaga en studieresa till Finland, Estland och Danmark för att taga kännedom om de åtgärder, som inom dessa länder vidtagits för bekämpande av spritsmugglingen.

Man förstår ju på ett sätt ganska väl den entusiasm o. iver, varmed den regerande finansmakten i Sverige slagit vakt om det Brattska systemet. Detta är ju icke endast ett överdådigt medel i profitens tjänst och själva grunden, varpå det svenska restaurangväsendets förtrustning under det statsbehärskande Alljuda skall ske, det har som vi veta även visat sig vara ett utsökt medel i de allmänna demoraliseringsssträvandena och till sist berett tillfälle till en väsentligt utökad "social" verksamhet, spritsmugglingens bekämpande etc. När våra produktiva näringar, såsom järnhanteringen, jordbruket o. s. v. på herrarna Wallenbergs och Bonniers order en gång väl nedlagts, kan det kanske vara bra, att ha riktigt m. "sociala" välfärdsinstitutioner sådana som sprittrusten, kontrollstyrelsen, socialstyrelsen m. fl.

Tobaksskatten nästa budgetår.

Tobaksmonopolet anmäler hos finansdepartementet, att under budgetåret 1928—1929 anses komma att inflyta omkring 61 milj. kr. i tobaksskatt. Utdelningen beräknas till 13 proc. på stamaktiekapitalet eller 3,770,000 kr.

Är hr Lindhagen idealist eller realist?

I vårt föregående nummer togo vi oss friheten presentera den framstående "demokratiske" politikusen Carl Lindhagens nya charmanta palä ute vid Älsten, som bär nog så tydligt vittnesbörd om att inte ens "de smås" riddare par préférence här i landet föraktar heller den högre kosten. Den allmänna meningen om "riksdagens störste motionär" är tvivelsutan, att han är en stor och oförbätterlig idealist. Vi tro dock icke så mycket på denna vackra karaktäristik. Det är icke av orden utan av handlingarna människorna skola bedömas här i världen. En verklig och stor idealist samlar icke för egen räkning i ladorna, medan mänsklig nöd råder runt omkring honom, och en verklig och stor idealist går icke in för propagerandet av lögnens lärosatser bland folket under konsekvent förtigande av Sanningen. Men den tid är snart förbi, då det gick att "bli stor" och upprätthålla sin storhet inför massorna med vackra folkliga talesätt och stolta löften blott, dem man saknade varje möjlighet att kunna förverkliga, och därför har det nu börjat bliva oro runt om i det judiskpolitiska lägret. Det gäller då att komma ut ur återvändsgränden, och hr Lindhagen såsom den aldrig rådlöse är härvid kanske t. o. m. mera fördomsfri och smart än de flesta andra av hans berömda medkoryféer.

I ett föredrag i "Venstreforeningen" i Köpenhamn talade hr Lindhagen härom dagen om socialismens ställning. Han var, yttrade han, medlem av socialdemokratiska partiet, men hans valspråk var icke "Leve socialism" utan "Leve mänskligheten". Socialdemokraterna i Sverige beskylldes i likhet med kommunisterna för brist på intresse för den andliga friheten, som är minst lika viktig som den ekonomiska och politiska. "Vi ha en formell demokrati, men vad gagnar det, när makten ständigt ligger i händerna på människor, som äro mindervärdiga. Parlamentarismen skulle betyda att ämbetsmaskinerna avskaffades. I stället sitta demokratiens tjänare i regeringarna. Vi äro på väg att få infört ett envälde — partiledarnas och funktionarismens. Parlamentarismen har medfört en gränslös partisplittring, vilket i sin tur medför att allt politiskt intresse försvinner och att det aldrig blir något i samhället, som förändras. Vi få kompromisser utan principer. Ingen tänker på något annat än vad som kan genomföras i riksdagen." Tal. slutade att upprepa den svenske statsmans ord, vilken på 30-åriga krigets tid sade till sin son: "Min son, om du visste, med huru liten visdom världen regeras."

Ja, så lyder omdömet om den plutokratiska demokratien av i dag av en av dess främste målsmän och skapare i vårt land. Ett i sanning storartat betyg! Men man observere, att den store vittnaren nu såsom alltid icke med ett enda ord berör "spelet bakom" de på djupet verkande krafterna, "den hemliga maktens" eller den judiska storfinansens medverkan däri. Den sidan av saken är och förblir en fullkomligt okänd företeelse för "den store idealisten".

Rävst med bolsjevikerna i Korea.

Enligt telegram från Tokio har rättegången mot 95 koreanska och japanska kommunister, anklagade för konspirationer mot det gällande statsskicket tagit sin början i Söul. De starkaste försiktighetsmått ha vidtagits för att skydda domstolen mot kommunistangrepp. Ett tusental polismän ha omringat byggnaden, som dessutom kringgärdats med taggtrådshinder.

Åter ett bolsjevikiskt upprorsförsök i Lithauen.

Lithauen har under den gångna veckan varit skådeplatsen för ett nytt bolsjevikiskt upprorsförsök, vilket i ordningen kunna vi ej säga.

Den 9 september på morgonen gjordes i provinsstaden Tauroggan ett försök till statskupp, vilket dock myndigheterna genom ett raskt och energiskt ingripande förhindrade. De upproriska under ledn. av f. d. kapt. j u d e n Majus, besatte vid sin framstöt posten, telegrafen och järnvägsstationen, varjämte en grupp kommunister stormade statsbanken, som frånrövades 200,000 litas jämte 3,000 dollar. Trupper, som utsänts för upprorets kuvande, lyckades efter en dags hårdnackad kamp betvinga de revolutionära, av vilka några hundra arresterades.

Bolsjeviksvindel med Sacco-Vanzettimedlen.

I tidningen "Wold" i Newyork har kassaförvaltaren i Sacco-Vanzettikommittén, italienaren Aldino Felicani, riktat en anklagelse mot de amerikanska kommunisterna för att i egna fickor ha stoppat största delen av de stort penningsummor de mottagit till bestridande av kostnaderna för de dömdas försvar. Ett antal olika kommunistiska organisationer hade mottagit högst avsevärda belopp, vilka icke redovisats. Bl. a. hade ett bidrag från den röda internationalen i Moskva aldrig kommit adressanten tillhanda. Hr Felician meddelar, att han kommer att kräva, att varje organisation företer en exakt redogörelse för vad den mottagit och vad den utgivit, enär allmänheten har rätt att veta, huru mycket av de summor, den tecknat, som använts till bestridande av kostnaderna för de häktades försvar och huru mycket som hamnat på annat håll.

En ny farlig fiende för sovjetregimen: "Sanningens bröder".

Bland de fiender till den härskande regimen i Ryssland, som f. n. äro verksamma i syfte att söka bereda dennas undergång, fäster man sig särskilt vid en hemlig organisation, förnämligast utbredd bland bönderna i Uralområdet och Sibiriens mera tillgängliga distrikt, vilken fått det betecknande namnet "Sanningens bröder" och är avsedd att vara den farligaste bland sovjetmaktens många fiender inom landet. Den nämnda organisationens program kan sammanfattas i följande fjorton punkter: 1. Frihet och företräde för den ortodoxa religionen och religionsfrihet för alla andra bekännare. 2. Den ryska familjens och kommande generationers räddning. 3. allas likhet inför lagen. 4. Erkännande av den privata äganderätten, dock under hänsynstagande till nationell hävd. 5. För alla tillgänglig folkundervisning, men under erkännande av grundprinciperna religion och fosterland. 8. Oavhängiga o. från alla partihänsyn fria domstolar. 9. Arvsrätt åt bönderna i fråga om all under revolutionsperioden av dem förvärvad jordegendom. 10. Fullständig amnesti för alla under revolutionen begångna förbrytelser och förseelser. 11. Vidsträckt autonomi för de lokala myndigheterna och de på ryskt område levande olika folkslagen. 12. Erkännande av alla stater, som gjort sig självständiga under revolutionens lopp. 13. Fred med alla stater och fullständigt inställande av den revolutionära propagandan. 14. En allrysk nationalförsamling för att definitivt fastställa Rysslands regeringsform, dock utan deltagande från kommunisthåll.

"Brödernas" värvningsteknik är hämtad från kommunisternas cellsystem och deras stridsmetod anpassas efter bolsjevikernas terroristiska system. G. P. U. har fullt upp att göra med att söka avvända den nya faran, men för varje infångad "broder" äro strax fyra eller fem nya anhängare färdiga att omedelbart rycka in.

Världsrevolutionen i verksamhet i Bolivia.

Enligt vad Bolivias utrikesminister i ett tal i parlamentet upplyst har polisen upptäckt en kommunistisk komplott inom landet samt lagt beslag på stora mängder sprängämnen, avsedda att användas vid komplottens genomförande. Utrikesministern vände sig i sitt tal skarpt mot den kommunistiska internationalen, som söker sprida de kommunistiska idéerna i Sydamerika för att framkalla revolution. Han uppläste flera dokument, som översänts från Bolivias legation i Paris och härrörde från den parisiska sovjetambassadens arkiv. Dessa dokument voro undertecknade av Bucharin och innehöllo instruktioner till kommunisterna i Sydamerika för organiserande av en allmän revolt.

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk-Kinesisk-Japansk-Sovjet Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Köpmän,
gynna dem som gynna Er!
Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ:
Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en f ö r m å n för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultatbringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.
Gynna dem som gynna oss!

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best.-Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 23 Sept. 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleum mattor.
Säljes överallt.

Representationsreformen.

(Forts. fr. sid. 1)

Brukspatronerna instoppades, enligt beslut vid 1828—30 års riksdag, i borgarståndet (handel och näringar utom modernäringen), och fingo rätt däri utse fem ombud.

Under 1830-talet försökte flere sig på kopiering av norska stortinget. Kommunallagarna förbereddes kraftigt genom greve C. G. Spens motion om pånyttfödande av de uråldriga svenska landskapstingen, med klassval till desamma. — 1834 fattades beslut att till bönderna hänföra frälsehemmansägare. Rätten för flere härader att enas om en bonderepresentant inskränktes samma år till domsagan.

1840—41 års riksdag var radikal, och konstitutionsutskottet förordade enkammarsystem om 250 valda ledamöter, som skulle i vissa fall uppdelas i "stora nämnden", bestående av 190, och återstoden, "prövningsnämnden", av 60 medlemmar; valen skulle vara medelbara med en fjärdedels röst till sex röster efter skattebelopp. (Historikern E. G. Geijer hade föreslagit allmän rösträtt med en röst för obildade och två för bildade; Thomander intresseval i 13 bestämda och en obestämbar klass). Vid denna riksdag avsade sig adeln och borgarståndet för andra gången, prästeståndet för första gången rätten att bilda eget stånd. I stället för konstitutionsutskottets förslag beslöts tvåkammarsystem. Alla stånden voro ense om, att alla riksdagsmän skulle väljas, men de tre högre stånden yrkade på, jämte två kamrar, klassval (Rutberg redivivus), under det bondeståndet beslöt samfällda val. Vid sammanjämkningen i förstärkt konstitutionsutskott segrade böndernas förslag, men vid nästa riksdag förföll den vilande grundlagsändringen genom adelns och prästeståndets avslag. Vid sistnämnda riksdag utarbetades i konstitutionsutskottet ett förslag om "äldre kammaren" och "yngre kammaren" efter femklassval (adel, präster, stadsbor, bönder, icke adliga å landet), vilket antogs blott av adeln och prästeståndet. Ägare av säteri-, rå- och rörshemman fingo vid denna riksdag valrätt och valbarhet till bondeståndet.

En kunglig proposition av 1848 föreslog två kamrar, den första med 120 medlemmar, valda länsvis genom elektorer, och den andra med 150 medlemmar, varav 70 skulle väljas av elektorer och 50 direkt; en proposition, som endast biträddes av borgarståndet. Detta stånd var även det enda, som vid 1853—54 års riksdag biföll greve Gustaf Lagerbjelkes motion om bibehållande av ständerna, men inskränkande av varje stånds representanter till 75 stycken.

Städernas burskapsägande invånares privilegium på valrätt och valbarhet till borgarståndet bortföll genom beslut av 1856—1858 års riksdag, och gavs nu samma rätt åt i stad boende näringsidkande adelsmän och läroverkslärare, som voro husägare, och påföljande riksdag tillät städerna att till riksdagsmän utse jämväl adelsman, ofrälse ämbetsman och präst. Detta var begynnelsen till samfällda val i städerna. 1862—63 års riksdag gav även bönderna rätt att välja till riksdagsmän personer, som tillhört annat stånd. Samtidigt fick bondeståndet sin länge uttalade önskan att själv utse ståndets sekreterare bifallen; summa summarum en riksdag var bondeståndet därigenom likställt med de tre högre stånden.

Det är allt för bekant för att behöva omnämnas, att kungörelserna om kommunallagarna äro av år 1862: förordningarna om kommunalstyrelse på landet, kommunalstyrelse i stad, kyrkostämma, kyrkoråd och skolråd, landsting. Rösträtt vid sockenstämma (ordet socken kommer från "söka", besöka samma kyrka) hade sedan uråldriga tider endast tillkommit ägare av hemmansdel; ändring härutinnan skedde först 1843, då fabriksägare, näringsidkare och inkomsttagare fingo rösträtt efter sin bevillning. Kommunallagskomitéledamoten, justitieborgmästaren i Norrköping, Stolpe gick i härnad mot det utländska, fula ordet "kommunal"; frågan huruvida vi ej böra återgå på landet till den gamla benämningen sockenstämma — fastän lagen talar om kommunalstyrelse i stad hava vi ju där den svenska benämningen stadsfullmäktige — bör dryftas på nytt.

I statsrådsprotokollet för den 5 jan. 1863 anförde justitiestatsministern de Geer såsom skäl för framläggande av ett nytt representationsskick bl. a., att grundvalen för den gamla representationen ej längre vore förenlig med de nu rådande samhällsförhållandena; hela samhällsklasser vore utestängda från representionen, "ehuru deras deltagande däri påkallades av dennas eget ändamål"; de två högre ståndens politiska vikt försvagades mer och mer av själva tidsandan, under det att de två andra förstärktes genom att i sig upptaga nya element, vilka åter vore oförenliga med grunden för de två högres representationsrätt. "Den sannolika följden härav bleve, att en övervägande del av representationens makt utan motsvarande ansvar småningom överginge till dessa sistnämnda och att därmed den i sitt inre upplösta ståndsförfattningen av sig själv sammanstörtade. Beskaffenheten av den nya representationsform, som i denna händelse kunde komma att träda i stället för den gamla, berodde av omständigheter, som låge utom den mänskliga beräkningen; och lätteligen skulle därvid en strid om representationsreformen kunna förvandla sig till en strid om statsförfattningen. En sådan fara borde i tid avvärjas, och enda sättet synes vara att, innan den nuvarande författningen sönderfaller, bereda väg för en annan representationsform, som bättre motsvarade samhällets behov".

Det de Geerska förslaget upphävde självskrivenheten och ståndsfördelningen och fastställde samfällda val, årliga riksdagar och tvåkammarsystem. Första kammarens ledamöter skulle utses för en tid av nio år av landstingen och, i de större städerna, av stadsfullmäktige. Valbara voro de, som fyllt 35 år och antingen ägde fastighet till 8.000 riksdalers taxeringsvärde eller ock skattade för 4,000 riksdalers inkomst. Andra kammarens ledamöter skulle utses för tre år och väljas en för varje domsaga (såvida folkmängden ej överstege 40,000 invånare, då 2 valkretsar skulle inrättas) och för städerna en för varje 10,000-tal invånare. Väljande och valbar till andra kammaren vore man blott i den kommun, där man vore bosatt, och valrätt tillkomme envar i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad man, vilken antingen ägde fastighet till ett taxeringsvärde av minst ettusen riksdaler eller för minst fem år arrenderade jordbruksfastighet till minst sextusen riksdalers taxeringsvärde eller ock skattade för minst 800 riksdalers inkomst. Blott ledamöterna i andra kammaren skulle erhålla arvoden. Statsråd kunde, även om de ej vore riksdagsmän i båda kamrarna, deltaga i överläggningarna. För riksdags beslut fordrades båda kamrarnas bifall, så framt ej fråga vore om statsregleringen och bevillningen, banken eller riksgäldskontoret, i vilket fall besluten avgöras medels gemensamma omröstningar kamrarna samfält. Lagtima riksdag skulle sammanträda varje år den 15 januari och ej kunna, så framt ej konungen upplöste den för att påbjuda nya val, utan egen begäran åtskiljas förr än efter fyra månader. Urtima riksdag kunde konungen sammankalla och åtskilja, när han så funne lämpligt.

Anton Niklas Sundberg, då biskop i Karlstad, sedan Svea rikes ärkebiskop reserverade sig skarpt mot det de Geerska förslaget, fordrande klassval o. varnande för vådan av samfällda val. Greve C. G. Mörner föreslog klassval till 1:a kammaren. Bondeståndet antog utan votering det de Geerska förslaget, borgarståndet med 60 röster mot 5, adeln med 361 röster mot 294, och prästeståndet, sedan adelns beslut blivit känt, utan votering. Riksens ständer upphörde att finnas till den 22 juni 1866; i dess ställe mötte på rikssalen den 19 januari 1867 s. k. kamrar, en icke oäven benämning på slik riksförsamling.

Louis de Geer (holländskt uttal: Scher, med halsljud) hade med äktliberal lättvindighet i bevisföringen för alla tider utdömt ständer och klassval: "I själva verket är det icke representantens uppgift att vara målsman för skilda klassers, utan för allas intressen, och med antagande därav återstår ingen annan grund att vid representationens ombildning följa än den av samfällda val". Häremot lär en opponent på Riddarhuset hava invänt, att eftersom det de Geerska representationsreformförslaget vilade på två lerfötter, och, oavsett materialets klena beskaffenhet, den andra lerfoten snart skulle göra slut på den första, tarvades förty icke att spilla tid på frågan om en på dylika grunder uppförd riksdagsbyggnads framtida bärkraft. — Om denne oppositionelle ädling hade levat 60 år efter sitt berörda uttalande, hade han till sin glädje varseblivit allmän parlamentsleda i skön blomning. Ett ingående dryftande av pro- och contra för återinförande av både Riksens ständer och klassval eller blott det sistnämnda är morgondagens stora fråga.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

ONESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotel.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell. Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.

STRÄNGNÄS
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hötell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO
Stora Hotellet.

Brunnskur
i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Fruktsalt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43.

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAF VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAF ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
78 Folkungagatan 78

Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 85820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Svenska dagbladet som d:r Bratts försvarsadvokat.

(Forts. fr. sid. 1.)

kgl. socialstyrelsen hör hemma. Den är uppenbart av samma väsensart som kgl. kontrollstyrelsen d. v. s. en lydig tjänare under det intresserade spritfinansintresset, vilket ju är synonymt med den här i landet numera allsmäktigt regerande judefinansen. Hr amanuens Åman är också mycket säker i tonen och lever tydligen i den tron, att de intressen, för vilka han framträtt, representera den starke i striden. Men vi tro, att han liksom Svenska Dagbladet räkna miste. Korruptionens system har sett sina bästa dagar i Sveriges land. Sv. D. hjälper pliktskyldigast hr Åman på traven med att uttala den osanningen, att alla här i landet väl veta, "att d:r Hindhedes prat är bara nonsens". Vore så fallet, behövde icke vederbörande på sätt nu sker på tvenne framskjutna platser i tidningen på en gång taga till storsläggan mot d:r H. Nej, det förhåller sig tvärtom så, att d:r Hindhede är en både mycket klok, erfaren och ansvarskännande man, som väl vet, vad han säger. Det är just detta, som nu framkallat den stora oron i det Brattska lägret, varom amanuensen Åmans försvarstal så starkt vittnar.

"Det finnes ju massor av förbudselement i Brattsystemet", yttrar amanuensen Åman, "ingenting till de kända missbrukarna, inte mer än fyra liter i månaden, ingenting till de yngre, intet starköl". Om förbudselementen inom det Brattska systemet bör helst talas tyst, den alltjämt stegrade konsumtionen vittnar i en helt annan riktning; att de kända missbrukarna trots "Systemet" icke sakna tillgång till spriten, är ett allmänt känt faktum; principen "till ingen mera än fyra liter i månaden" tillämpas icke i verkligheten, det finnes kategorier, som stå ovan bestämmelserna och få de tilldelningar de önska. "Dessa och andra detaljer inom systemet, t. ex. mattvånget, ha också visat sig vara uppfostrande på den allmänna uppfattningen", menar hr Å. Vi bestrida sanningen av detta påstående. Bland den reflekterande delen av vårt folk finnes icke mera än en uppfattning rörande "t. ex. mattvånget", nämligen att det är vansinnigt och om hrr Bratt, Åman et consortes tro sig på fostringsvägen kunna få svenskarna att tänka annorlunda därom, kunna vi försäkra dem, att de grundligt misstaga sig. Hr Åman ger vidare en populariserad skildring av huru det söps och "knäcktes punschhalvor" i hans ungdom samt huru dyl. oseder tack vare Brattsystemet nu försvunnit. Att skriva de mera kultiverade sederna på området på Brattsystemets pluskonto, måste betecknas såsom tämligen djärvt; förtjänsten därav tillfaller utan tvivel i huvudsak den icke minst genom nykterhetsrörelsens energiska strävanden åstadkomna allmänna uppfattningen, som stämplar den ~~icke~~ skötsamme såsom icke lämplig i umgänget med anständigt folk. Brattsystemet har tvärtom genom införandet av sitt frihetsfientliga förmynderskapssystem gjort vad i dess makt stått för allas neddragande til samma låga nivå, i medborgarna samt och synnerligen seende individer, oförmögna att kunna höja sig av egen drift och fördenskull nödvändigtvis fallna under en tvångsransonering, direkt inriktad på att stimulera spritbegäret och samt och synnerligen göra medborgarna till slavar under det av privata spritfinansiella intressen dirigerade "Systemet".

Mot slutet av sin artikel avfärdar hr Åman lätt och lekfullt d:r Hindhedes reflexioner rörande överbeläggningen å våra alkoholistanstalter, som naturligtvis ingenting betyder, vartill han fogar vissa kvicka resonemanger om "kvickhet" och sinnessjuka i Balkanländerna, för att så ända det hela med en kvasivetenskaplig betraktelse över "anlagsbetingelser hos folkstocken", "miljöförhållanden" o. dyl. i samma upphöjda stil som d:r Bratt själv brukar uppbygga svenska allmänheten med. Om hr Åman med inlägget i fråga tror sig ha gjort det bankrutterande Brattska systemet någon räddande tjänst, tager han säkerligen miste. Brattsystemet har dömt sig självt genom sina gärningar. Den storfinans, som håller det om ryggen, kommer naturligtvis ännu en tid att göra sitt yttersta för attt icke släppa ifrån sig en av sina mest givande domäner, men den dag kommer, då svenska folkets tålamod brister, och då åker det. Det kunna Höga Vederbörande vara förvissade om!

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. sid. 1)

Framemot kvällen började hundarna sitt arbete. Ryttaren i vita linnekläder, sittande barbacka på sina hästar, virvlande om i snabba galopp efter djur som skiljt sig från de övriga; och de ofantliga, fogliga hjordarna slöto ihop och samlade sig omkring något dött träd eller en halmviska, som angav lägerplatsen.

Mellan himmel och jord gled någon försenad stork likt en flygande vålnad, och tusentals vildfåglar förde oljud över de stilla vattenspeglar, där dagens sista strålar släcktes. Vi slogo oss då ned omkring grytan och rödpepparragun. En oföränderlig tradition bestämde vars och ens plats. Man fiskade med fingrarna upp potatisen och köttbitarna ur den scharlakansröda såsen, och då överherden bedömde att en och var utav oss ätit nog, tog han en jordklimp och kastade den i grytan; resten tillhörde hundarna. Så tände man sin pipa; vi växlade några ord, och så inslumrade herdarna, insvepta i sina fårskinn under bar himmel, i den frid som härskade under skapelsens första nätter.

Vad förmådde några ghettodrömmares nervositet mot detta antika bondeliv? Och dock skulle daglönaren icke sörjt över att äga några plogland; och även småbrukaren skulle med nöje sett att storgodsen delats. Men kommunisterna i Pest lade, i stället för att dela upp jorden, dessa omätliga jordbesittningar under statsdrift, avsedd att fylla stadsbefolkningens behov. Liksom förut måste bonden och jordbruksarbetaren arbeta för andra; de hade endast bytt om judar, då de kommissarier, vilka sattes i spetsen för statsdomänerna, till största delen voro israeliter, liksom förut godsägarnas intendenter. Därför ådagalade bönderna trots den höga avlöningen (en sovjet-svinaherde lyfte 1.500 kr. i månaden) icke någon iver att taga anställning på statsgodsen. Vad beträffar småbrukarna, vilkas bevågenhet folkkommissarierna ansträngde sig att vinna genom att respektera deras äganderätt och till och med genom att lova dem skattefrihet, underkastade de sig blott med ovilja gisslet av de enorma avlöningar, som de måste betala sina dagsverkare, och den beryktade 8-timmarslagen, vilken man icke kunde bryta mot utan att ådraga sig böter. De vägrade envist att sälja sin sädesskörd till av sovjets bestämda priser; de skickade till torgs varken grönsaker eller djur, och besådde detta år icke mer än vad de nödvändigt behövde för eget bruk. Följden blev att man inom detta Ungarn som är så ojämförligt rikt på boskap och säd, i städerna aldrig varit med om en sådan livsmedelsbrist. På torget i Budapest kostade en rova 5 kr.

(Forts. i nästa nr.)

Varje sann fosterlandsvän
bör se en plikt uti att gynna **svensk** företagsamhet, **svensk** industri och **svensk** handel i stället för "utlänningars", även där dessa klä sig i svenska o. nordiska namn.

GLÖM ICKE DETTA VID DINA UPPKÖP OCH BESTÄLLNINGAR!

Södert. Tidn. Tryckeri, 1927.

REDAKTÖR: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet
Stockholm
Telefon: Norr 5898 Norr 5899.

NATIONEN

Lösnummer 25 öre

PRENUMERATIONSPRIS
Helår . . . . . Kr. 10.
Halvår . . . . Kr. 5.25
Kvartal . . . Kr. 2.75

N:r 38. Fredagen den 30 Sept. 1927. Årg. 3

Statsrådet enl. grundlagen och statsrådet i verkligheten.

Sveriges centralstyrelse är ordnad på ett från vad förhållandet är i utlandet avvikande sätt. Utomlands är centralstyrelsen koncentrerad i själva ministerierna; i Sverige är den i viss mån dubbel: dels statsdepartementen och dels de under desamma lydande centrala ämbetsverken. Undantag utgör utrikes"departementet",som både är ett departement i svensk bemärkelse, beredande och expedierande kungl. maj:ts beslut, och ett centralt ämbetsverk för utrikesförvaltningen; det är således ej utan skäl chefen där ej, i analogi med de övriga departementscheferna, heter statsrådet och chefen för utrikesdepartementet, utan ministern för utrikesärendena. Ministrarna i andra länder ha mycket stor administrativ styrelsemakt, som de centrala ämbetsverken lägga hinder för i Sverige. Dessa förbereda regeringsärendena på ett objektivt ocsh opolitiskt sätt, materiellt och tekniskt, för att ärendena därefter skola få formell och politisk anstrykning i departementen. Naturligtvis har, med vår benägenhet att efterapa allt utländskt, försök därutinnan gjorts även i denna punkt; och departementskommittén, som avgav sitt betänkande år 1913, behandlade saken, men kom till det riktiga slutet, att en reform skulle vara osvensk. Dubbelheten är av godo och bidrager till stabiliteten i riksstyrelsen. De centrala ämbetsverken härstamma, om de ock under tidernas lopp undergått en förändring, från Axel Oxenstiernas kollegier. Efter 1850 upprättade högre ämbetsverk ha ej kollegial natur, utan styras enrådigt av en generaldirektör eller överdirektör, och, fastän det låter såsom en motsägelse, ha vi som lök på laxen fått generaldirektörer för gamla kollegiala verk såsom generaldirektören Fryxell i kommers"kollegium", generaldirektören i kammar"kollegium" etc.; en återgång till verkligt kollegiala verk med president såsom primus inter pares bland råden vore önskvärd från mer än en synpunkt.

Om förutsättningar här i landet således saknas för ministerstyrelse efter utländskt mönster — vartill kommer att våra grundlagar ej känna någon ministerstyrelse utan åt konungens rådgivare anvisa endast att råda — finnes likaledes ej heller inhemskt underlag för den engelska idén om en minister med ett oppositionsparti i riksdagen mot densamma, och det är ej förenligt med våra grundlagar, att vi genom sedvanerättsligt ofog begåvats därmed.

I § 4 av 1809 års regeringsform stadgas, att konungen allena äger styra riket på det sätt denna regeringsform föreskriver, tage dock råd och underrättelser av ett statsråd i de fall, regeringsformen stadgar. År 1815 ändrades ordalydelsen så, att konungen icke längre skulle "taga" råd och underrättelser utan "inhämta" desamma av statsrådet; skillnaden skulle väl vara att, enligt 1809 års formulering, statsråden skulle hava rätt att komma med inlägg, under det att efter 1815 konungen hade skyldighet att inhämta dylika; göre Han sålunda och fatte därefter allena Sitt beslut, dymedels följande grundlagens bud! I regeringsformens ursprungliga formulering stod det, att konungen "utväljer" statsråden; efter 1815, att han "kallar och utnämner" statsråden. Denna bestämmelse i grundlagen, som i sin helhet står över konungen, finnes fortfarande kvar, men efterleves ej av Högst Densamme. Det är konungens grundlagsenliga skyldighet att personligen utse och kalla varje särskilt statsråd. År 1876 bortföllo titlarna "justitiestatsminister" och "statsminister för utrikes ärendena", och i stället skulle utses en enda statsminister att vara "statsrådets främste ledamot". Enligt regeringsformen har statsministern icke någon särskild befogenhet; han står främst i rang och givetvis har han åtskilliga representationsplikter (stassminister med tre s), men grundlagen känner icke till att statsministern skall vara politisk ledare för statsråden. Om någon mera blygsam Cincinatus realiter vore predistinerad att leda statsrådet, kunde han, utan att mista denna position och för att han skulle mera ostörd få ägna sig åt arbetet lasta de nuvarande statsministerliga representationsskyldigheterna (kreerandet av simmagistrar, kolportörsverksamhet i landsorten; seriöst inslag vid fotbollsmatcher; hjärtlig välkomsthälsning till landsskadliga kongresser, konverserande med värdinnan vid societetsmiddagar m. fl. regeringshandlingar) på annan dekorativ medlem av statsrådet och själv sätta sig som ordförande i statsrådsberedningen, där den dag, i dag är, de facto alla regeringsbesluten fattas för att därefter i nåder i konseljen uppläsas för konungen. Någon har måhända väntat sig att rikets mäktigaste institution, statsrådsberedningen, någonstädes skulle finnas omnämnd i grundlagarna, men så är ingalunda fallet. Till år 1840 existerade "Rikets allmänna ärenders beredning" och om densamma fanns i motsats till vad som gäller om statsrådsberedningen, bestämmelser i regeringsformen: "Till föredragning hos konungen uti statsrådet

(Forts. å sid 4.)

Brattsystemet allvarligt hotat!

Dr. Hindhedes senaste uttalande om Brattsystemet, vilket såsom vi i vårt senaste nummer konstaterade så fullständigt som gärna möjligt överensstämmer med våra mest auktoritativa och ansvarskännande svenska nykterhetsvänners deklarerade uppfattning i frågan, synes äntligen ha bragt Brattsystemet och dessa storfinansiella beskyddare till insikt om att det gäller allvar. Det rådande tillståndets två huvudtillgångar i pressen, Svenska Dagbladet o. Svenska Morgonbladet, hava nämligen uppbådats till ett försvar, vilket förvisso verkar åtskilligt enerverat och långsökt. Nåja, att motparten, nödgad att omsider bekänna färg, trampar i klaveret, är ju i och för sig visst icke ägnat att skada sakens lyckliga utveckling, sagda förhållande tvärtom gagnar därigenom att det blottar vederbörandes sjuka och svaga positioner. Det är ju uteslutande till fördel, att husen Wallenbergs och Bonniers livdrabant Svenska Dagbladet tvungits överge sin hittillsvarande bluffaktik, så att allmänheten härefter vet, var den i förevarande fråga har det illustra jonglörorganet. Sv. D. som nyss stoltserade med ett tämligen ofarligt Brattäteri, går nu in till detta systems försvar under former, som framför allt utmanar löjet. Tidningens redaktion måste ha fått mycket bestämda order av Höga Vederborande! Dr Hindhede, den ärlige, samvetsgranne, teoretiskt och praktiskt kloke dansken, som för sitt lands vidkommande lyckats lösa det sociala nykterhetsproblemet på ett anmärkningsvärt framgångsrikt sätt, utmålas såsom en "fantast" och "rolighetsminister", möjligen värd att figurera på det judisk-aristokratiska bladets skämtavdelning. Hr Key spänner bågen tämligen högt, då han på detta sätt söker ingiva sina läsare en falsk uppfattning om dr Hindhede och hans person. Vi tro icke, att hr K. har några utsikter att lyckas med denna sin allra senaste fula aktion, hans roll som "folkupplysare" börjar dess bättre bli tämligen allmänt genomskådad. De bliva för varje dag alltmer räknade, som överhuvud taga notis om hans förkunnelser, vari ju sällan eller aldrig någon hänsyn tages till sanningen och fakta utan uteslutande till den regerande storfinansens intressesynpunkter och önskningar.

Samtidigt med att dr Hindhe-

(Forts. å sid 4).

Kristendomen måste frigöras från den judiska andans fångenskap!

För Nationen av J. L.

Huru länge skall den antikristliga judeguden Jahve få jämnställas med Kristi himmelske Fader inom kristna trossamfund? Detta är en livsfråga för den kristna trons bestånd och obehindrade utveckling. Det antikristliga gammaltestamentliga religionssystemet måste därför helt och hållet avskiljas från Kristi lära, ty dess omoraliska och människofientliga principer alstra ett förvirrande inflytande, både på vår religiösa och sociala livsföring. Själva andan i detta judiska system är en avgjord fiende till kristligt tänkesätt, och förgiftar den andliga atmosfären, ävensom det ekonomiska och politiska livets sunda utveckling. Den gammaltestamentlige "patriarken" Jakob står alltjämt med sina bedrägliga och skenheliga manipulationer såsom en förgrundsfigur för alla vänner av fördomsfria förvärvsmetoder.. I och med det judiska religionssystemets inblandning i kristendomen, ställes man inför den olösbara uppgiften, att samtidigt skänka sin tro på en etisk frälsande kärlekslära, och en egoistisk-materialistisk affärsöverenskommelse med ett och samma gudomsväsende. I förra fallet fordras ödmjukhet, osjälviskhet, rättfärdighet och en strävan efter helighet i tanke och handling, medan i senare fallet gudsgemenskapen blir ett räkneexempel, där fruktan är förutsättning, självrättfärdighet dogmen och egoism drivfjädern för allt görande och låtande. Vi vilja här nämna några typiska exempel på judisk "gudsgemenskap". "Och Jakob gjorde ett löfte och sade: Om Jahve är med mig och bevarar mig på den resa jag företager (d. v. s. hans flykt efter bedrägeriet mot sin broder och sin fader) och giver mig bröd till att äta och kläder till att kläda mig med och jag kommer med frid åter.... så skall Jahve vara min gud.... och av allt det du (Jahve) giver mig vill jag giva dig tiondedelen" 1 Mos. 28: 20, 22. "Jahve är en gud, övermåttan förskräcklig i de heligas råd och fruktansvärd utöver alla, som äro omkring honom" Ps. 89: 8. Jahve är en fiende till alla människor utom sitt "egendomsfolk" .... "dig har Jahve, din gud, utvalt till sitt egendomsfolk ibland alla folk som äro på jorden". 5 Mos. 7: 6, 26: 19. Dessa uttryck av inbillad eller skrymtaktig självrättfärdighet framträder också tydligt i judarnas umgänge med Jahve, t. ex. "Låt förskräckelse komma över dem (gojim-folken). Jahve. Förgör dem i vrede, förgör dem, så att de icke mera äro till". Ps. 59: 14. "Ja, du herre gud Sebaot, Israels gud, vakna och hemsök alla dessa hedningar, visa icke nåd mot någon...." Ps. 59: 6. "Jag var ostrafflig.... Därför vedergälle mig Jahve efter min rättfärdighet" (Ps. 18 24, 25) ".... de som söka ditt ansikte de äro Jakobs barn" Ps. 24: 6. Blir det fråga om politiska motståndare, så får judarnas böneformulär exempelvis en sådan lydelse: "Blive hans barn faderlösa och hans hustru änka! Må hans barn alltid gå husvilla och tigga, må de söka bröd långt borta från sina ödelagda hem. Ockraren drage till sig allt vad han äger, och främmande plundre hans gods! Ingen vare som hyser misskund med honom, ingen förbarme sig över hans faderlösa!" Ps. 109: 9 f. "Säll är den som tager dina späda barn och krossar dem mot klippan". Ps. 137: 9. Jämföra vi Jesu bergspredikan (Matt. 5) med dessa hatfyllda utbrott av en otyglad människonaturs innersta känslor, som fritt fått utveckla sina onda böjelser, så kan man ej undgå att konstatera den avgrund som skiljer de båda lärosystemen, kristendomen och judendomen, från varandra. Vid mångfaldiga tillfällen utdömde Jesus den fariseeiska egenrättfärdigheten, tillika med dess människofientliga och omoraliska stadgar och föreskrifter (Matt. 23) men likväl envisas man med att rikligt inblanda den vedervärdiga judiska "surdegen" i den kristna förkunnelsen. Man synes således i den kristna gudsgemenskapen ej vara nöjd med att äga endast ett Gudsbegrepp, nämligen: alla människors kärleksrike och barmhärtige himmelske Fader, utan man synes ovillkorligen till detsamma vilja biordna "Abrahams, Isaks och Ja-

(Forts. å sid. 3.)

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. nr.)

För att tvinga bönderna avlämna sina livsmedel och i synnerhet för att undertrycka de oroligheter, vilka utbröto här och var, fick ett specialdetachement, rekryterat bland Lenins gossar, i uppdrag att organisera skräckväldet på landsbygden. Som kasärn hade detta detachement, bestående av ett trettiotal individer, ett pansartåg, bestyckat med kulsprutor o. alltid färdigt att avgå till den by, varifrån man anmält någon misstänkt oro. I spetsen för detachementet stod en karl med sjukligt utseende, krokig, lungsiktig, med långa, ådriga händer, blekt och knotigt ansikte, ögon som på en död fisk, lång näsa med tillplattad spets, bred mun med stora läppar, tjockt, svart, tillbakastruket hår, vilket såg ut som en utterskinnmössa. Allt detta skaftat på en lång hals, där Adamsäpplet steg upp och ned ovanför en oklanderlig krage, ty karlen var kokett. Han hette Tibor Szamuely.

Han var ett bland tre barn i en galizisk judefamilj, som för någon tid sedan utvandrat till Ungarn och vunnit ett visst välstånd inom ett av de nordliga komitaten. Han, liksom Pogany, Bela Kun och flertalet folkkommissarier, tilhörde kretsen av dessa otillfredsställda intellektuella, vilka funno att samhället illa lönade deras talanger. Journalist utan bildning eller särskilt fallenhet hade han börjat sin bana i en egendomlig liten stad, mycket karaktäristisk för den ungerska provinsen och värd att man i tankarna förflyttar sig dit, åtminstone för ett ögonblick.

Nagy Varad, eller "Grand Varadin", som våra officerare och sändebud under 17:e o. 18:e århundradena benämna den i sina rapporter, är belägen på gränsen mellan ungerska slätten och Transsylvanien, vid stranden av en sumpig flod, Pecze. Det är en stad på omkring 60.000 invånare (varav 25,000 israeliter), där slättens jordbrukare pläga avsätta sina produkter, särskilt ull och spannmål. Mitt uti staden ett stort torg och fyra stora, ständigt proppfulla kaféer. Låt oss på måfå stiga in i ett av dem. Huset är av en god typ: en gammal bostad från Maria-Theresias tid, struken i någon gul färg, med ett Mansardtak; det hela hederligt och ärevördigt.

Klockan är vid pass två eller tre. Alla bord äro upptagna: herrar husarers bord, herrar infanteriofficerares bord, herr underprefektens och komitatagenternas bord, herrar tjänstemäns vid statsbanornas bord, teaterartisternas bord, de judiska köpmännens (ull, läder, säd, o. s. v.) bord, herrar journalisters vid den katolska tidningen bord, herrar journalisters vid den israelitiska tidningen bord, vika herrar sinsemellan utbyta artiklar; litteratörernas, romanförfattarnas och hemmapoeternas bord, ty Nagy Varad smickrar sig med att vara en intellektuell stad, varav den fått sitt namn Paris vid Pecze. Alla dessa människor röka, prata, spela kort, göra affärer och diskutera framför de otaliga vattenglas, som åtfölja kaffet. Plötsligt öppnas dörren. I gula damasker, klädd med en viss omsorg och med grön hatt inträder en lantjunkare från trakten. Han har nyss stigit ur sin kalesch, förspänd med små nervösa hästar, välvårdade som han själv och prydda med en massa band. Sedan han växlat hälsningar med husarbordet beger han sig genast till ullhandlarnas bord. Till Pinkas Kohn eller Löw-Hirsch, om vilken man plägar säga, att första hälften av hans namn i sin girighet är upptagen med att äta upp den andra halvan. Fem minuter senare, efter kort samtal, ser man Pinkas Kohn eller Löw-Hirsch draga fram ur plånboken och räkna till adelsmannen de sedlar, som han betalt honom i förskott på den blivande fårklippningen eller skörden på rot, medan alla kafégästerna, herrar officerare över sina kort, judarna i pip- och cigarrök, journalisterna skrivande sina artiklar på marmorborden, och zigenaren bakom sin violin, med intresse följa denna likväl så välkända scen, ty den upprepas alla dagar....

Om vi återkomma på kvällen, är kaféet ännu fullt. Infanteri-

(Forts. å sid. 5).

Svenska Dagbladet och Brattsystemet.

En protest av d:r M. HINDHEDE.

I vårt föregående nummer berördes Svenska Dagbladets ohemula angrepp på tidningens mest framskjutna platser på den kände framstående danske näringsfysiologen dr. M. Hindhede i Köpenhamn för att han djärvts uttala sanningen rörande Brattsystemet ur ren nykterhetssynpunkt. Dr Hindhede har emellertid icke blivit svaret skyldig. Då hans svar införts under sådan form och på sådan undanskymd plats i Sv. D., att det tydligen icke varit avsett att observeras av någon större publik — vårt "ledande nationella kulturorgan" har som bekant sina speciella polemiska grundsatser"! — återgiva vi det härnedan. Det talar för sig självt utan alla kommentarer:

Det var et mærkeligt Angreb paa min stakkels Person, Sv. Dagbladet foretog i Tirsdags. Der paastaaes, at jeg i Ædruelighedskommissionens Betænkning paa en ubegrundet Maade har angrebet det svenske System. Sandheden er imidlertid den, at jeg i Betænkningen ikke med et Ord har omtalt bemeldte System. Det var ganske unødvendigt, da ikke een af de 17 Medlemmer holdt paa dette System, som vistnok alle Sagkyndige her fordømmer. Alle danske Læger ved, at naar en Mand i 25-Aars Alderen begynder at drikke 4 Liter Brændevin om Maaneden, svarende til 5 danske Snapse à 25 ccm om Dagen, saa vil Manden ved 50 Aar som Regel være Alkoholist. Hvis det ikke viser sig før, skal det nok komme frem, hvis han faar en Lungebetændelse eller en anden akut Sygdom. Vi anser det ikke for klogt at helbrede Dran[illegible] men paa en lumsk Maade [illegible] vore pæne, maadeholdne Mænd til Alkoholister.

Hvor bemeldte Fejltagelse

(Forts. å sid. 4)

Den 30 Sept.

Vem regerar i Sverige?

Frågan om vem som numera i verkligheten styr i Sverige har genom det animerade ordbytet mellan statsministern och redaktör Skarstedt i Falu-Kuriren förts in i den offentliga debatten och tilldragit sig en allmän uppmärksamhet, varöver man har anledning att känna tillfredsställelse. Redaktör Skarstedt hade närmast med anledning av regeringens hållning till de svenska köpmännens fordringar hos engelska staten, vilken hållning skulle influerats av huset Wallenberg, djärvts uttala, att "den verkliga regeringsmakten här i landet ligger hos huset Wallenberg". Excellensen Ekman lät omedelbart offentliggöra en indignerad protest i tidningen mot redaktör Skarstedt inopertuna påstående, vilket emellertid föranledde denne att ytterligare understryka sina tidigare påståenden och ingå på ett närmare belysande av det av huset W. utövade envåldsregementet inom kungl. utrikesdepartementet. Den mellan statsministern och redaktör Skarstedt förda ordväxlingen har bragt frågan om regeringsmaktens utövning i ett högaktuellt och tämligen sensationellt läge. Hr Skarstedt påstår, att det är huset Wallenberg som regerar under det hr Ekman gör gällande, att han själv och hans kolleger i regeringen icke endast äro de formella utan också de reela styresmännen. Vem har då rätt av de två? Spörsmålet är förvisso av det allmänna intresse och den betydelse, att det väl förtjänar ett närmare studium.

Den stora frågan lyder alltså: Vem representerar i dag den verkliga regeringsmakten i Sveriges land? De, vilka mena, att konung Gustaf V är den som styr, torde numera vara räknade. En del gott folk föreställer sig, att det är statsministern och hans kolleger i regeringen, som utöva makten, men även dessas skara tunnas alltmer ut, Statsministern har visserligen i egen hög person trätt inför offentligheten och såsom nämnt deklarerat, att talet om tillvaron av en hemlig regeringsmakt saknar grund samt att det är han själv och hans kamrater i regeringen, som äro de styrande icke bara till namnet utan också till gagnet. Att excellens Ekman ansett nödigt avgiva en offentlig deklaration i frågan, utgör ett nog så märkligt tecken på den rådande stämningen, som tydligen icke är mycket mindre irriterad på samhällets höjder än i dess undre regioner. Vederbörande ha uppenbart känt ett behov av att avgiva någon slags lugnande förklaring. I Socialdemokraten läses då och då uttalanden i liknande riktning som hr Skarstedts, nämligen att de figurerarande politikerna i regering och riksdag mera äro att betrakta som marionetter och att den verkliga regeringsmakten i landet ligger hos huset Wallenberg. Även andra teorier till sakens uppklarande förekomma. Från visst håll har på sistone med stor energi hävdats, att den verklige regenten skulle vara ingenjör Nils Kreuger i Tändsticksmonopolet. Som främste talesmän för denna uppfattning har framträtt ingen mindre än själva chefen för Israels revolutionsparti i Sverige, hr Kilbom, som nyligen låtit utsända ett broschyrföredrag i sitt namn, vilket emellertid tydligt skvallrar om härstamning från någon av våra finansexperter eller "nationalekonomer". Hr Kilbom nämner visserligen i förbigående hr Marcus Wallenbergs namn, men utelämnar naturligtvis fullständigt hr Karl Otto Bonniers. Syftet med den Kilbomska broschyren är tydligen att d e l s blanda bort korten i fråga om den reella maktutövningen genom att såsom hemlig regent utpeka en annan person än de verkliga hemliga regenterna, samt dymedels draga uppmärksamheten från dessa senare, d e l s att verka såsom ett medel att övertyga hr Kreuger, vilken hittills skall stått utanför den judiska finanscirkeln, om nödvändigheten av absolut solidaritet och samarbete med den Bonnier-Wallenbergska d. v. s. den judiska storfinansen.

Sanningen rörande regeringsutövningen i Sverige är såsom vi ofta uttalat, att den sittande regeringen av i dag, den må kalla sig "borgerlig" eller "socialistisk" och lyda namnet Trygger, Lindman, Lövgren, Ekman, Sandler eller Per Albin Hansson, ingalunda är den realiter styrande myndigheten. Den verkliga makten utövas sedan lång tid tillbaka av judendomens ledare i vart land, vilka genom de under sin ledn. o. kontroll stående "idépolitiska" partierna och det likaså av Israel kontrollerade upplysningsväsendet de facto bestämma över regeringens och riksdagens göranden och låtanden. En osynlig inofficiell regeringsmakt har etablerats vid sidan av eller rättare sagt bakom den synliga officiellla, vilken senare numera i verkligheten mera är att betrakta såsom den lydige utföraren av den förras vilja. Detta system med en synlig och en osynlig regering har byggts upp i all tysthet efterhand till dess nuvarande fullkomning. Stycke för stycke har den reela makten överlämnats åt Israel och den svenska statsmyndigheten övergått till rollen av dess lydiga tjänstutförare. Det säger sig själv, att det är ett allvarligt streck i räkningen för vederbörande, att hithörande saker tvingat sig fram till offentlig debatt, och det i själva det ögonblick, då verket stod inför sin fulbordan. Här har redan tidigare visats på, vilka de män äro, som för Israels och egen räkning våldfört sig å den svenska konstitutionen och i strid mot lag och författning etablerat sig som hemlig regeringsmakt i Sverige. Främst ibland dem kommer judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, vilken är att betrakta såsom den rådande politiska och kulturella utvecklingens verklige ledare, icke endast genom sitt dominerande inflytande inom pressen och litteraturen utan jämväl i sin roll av det härskande judiska partisystemets spiritus rector och ledare den där har försänkningar och kanaler åt alla håll, från yttersta högern till yttersta vänstern Hr Bonnier är generalöverbefälhavare i Israels stora fälttåg för Sveriges läggande under sin spira, och hans många underbefälhavare inom partier och press o. s. v. utföra i regel både lydigt och energiskt hans befallningar. Han är huvudgestalten i den i detta nu i landet styrande hemliga regeringen. Jämsides med den hemliga regeringsutövningen försummar han dock icke heller sina privata, sitt hus' ekonomiska och andra intressen och är för närvarande att räkna bland landets allra rikaste. Förgrundsplatserna vid hr Bonniers sida i den hemliga regeringen intagas av bankdirektörerna Marcus och Knut Wallenberg, vilka tagit på sin lott ledningen och kontrollen av landets finansväsen under garanterande av största rörelsefrihet för egen räkning på de finansiella och ekonomiska områdena. Herrarna Wallenberg ombesörja vidare de viktiga förbindelserna med konungahuset hovet och de högre ämbetsmannakretsarna, vilka samt och synnerligen påverkas enligt deras egna privata och den hemliga regeringens höga intressen. De äro alltså i sin verksamhet inom denna jämförelsevis mera exponerade än hemliga regeringschefen, hr Bonnier, vilken i motsats till de förra o. i enlighet med Israels praktiserade grundsatser ålägger sig en viss offentlig tillbakadragenhet, en försiktighetsåtgärd, som ju är ganska förståelig i betraktande av den delikata uppgift, han åtagit sig. Intet tvivel råder emellertid därom att icke en viss principiell motsats i uppfattningar förefinnes mellan regenterna av husen Wallenberg och Bonnier, särskilt i fråga om taktiken. Hr Bonnier såge förvisso helst, att "reformeringen" av Sverige skedde efter mönster av Moskva med hjälp av vännerna Aschberg oc Kilbom, medan hrr Wallenberg, vilka intimt lierat sig med kungliga huset Bernadotte upppenbart mera sympatisera med Genéve d. v. s. föredraga ett upgående i det tusenåriga judiska världsriket utan revolutionär omstörtning. Men dessa dissonanser äro i varje fall icke så stora, att de utgöra något hinder för ett fruktbärande samarbete mellan de hemliga regenterna av husen Bonnier och Wallenberg.

Konsekvenserna av detta rådande system med hemlig regeringsutövning visar sig i en för land och folk i högsta måtto olycksdiger utveckling på alla områden. Huru skall man för övrigt kunna vänta sig något av en regering, som icke vågar öppet framträda? Den faktiska situation, som under den olagliga hemliga regeringens maktutövning skapats, är såsom vi ofta framhållit av mest dystra slag. Under tillämpande av den imperialistiska satsen "Söndra och härska!" har vårt folks söndring organiserats och satts i system, i tecknet varav de olika medborgargruppernas motståndskraft brutits och Israel kunnat bygga upp sin härskareställning. Så ha vi fått vårt nuvarande judisk-politiska lögnsystem med svenska folket uppdelat på de "idepolitiska" partierna "höger", "liberaler", "frisinnade", "socialdemokrater" o. "kommunister". I den hemliga regeringsutövningens hägn har den statliga myndigheten i Sverige fullständigt urartat och regerings- och lagstiftningsmakt förvandlats till parodier. Stat och kommuner hava bragts i en tryckande skuldsättning på miljarder till den internationella storfinansen och därmed även i ett tryckande beroende av denna; det nationella försvaret som skulle utgöra vårt sista värn mot främmande inkräktare, har på order av den judiska inkräktaremakten raserats och gjorts odugligt för sin uppgift: land och folk hava utlämnats till en ekonomisk brandskattning av oblygaste slag åt samma storfinansiella makt, vilken närhelst så passar vederbörande föraktfullt trampar svensk lag och författning samt hävdvunnen svensk rättsuppfattning under fötterna; uppenbara lagbrott, orättvisor, förskingringar av statsmedel o. s. v. tolereras i de nya makthavarnas intresse, och slutligen gör man vad i ens makt står för att till grunden rasera vår fäderneärvda svenska kultur och i stället påtvinga oss en judisk skenkultur, inriktad på vårt folks andliga o. materiella förstörelse. — Detta tillstånd har skapats i tecknet av den hemliga regeringsutövningen. Ingen har framstått såsom den verkligt ansvarige, mot vilka det missnöjda folket kunnat rikta sina förebråelser för vanstyret, de politiska och andra ledarna skydda sig med den lögnen, att de företrädde folkmeningen ute i landet. I dag börjar det lyckligtvis bliva klart för de reflekterande bland svenskarna, att de stora koryféerna och "folkledarna" endast varit marionetter, de synliga redskapen för de verkliga styresmännen, vilka hittills helt behagfullt hållit sig i dunklet, där de idkat sitt intensiva och givande fiske i det grummelvatten, som alltid åtföljer kaos och där kungarna av Guldkalven trivas som bäst, då de kunna operera utan att observeras av dagsljuset d v. s. sköta sina affärer "fullt rationellt" och "nationalekonomiskt" all right.

Skall Sveriges folk i fortsättningen finna sig i detta förnedrande och ödesdigra tillstånd? Nej! Den judiska storfinansens här etablerade hemliga regeringsvälde, främst representerat av husen Bonnier och Wallenberg, måste snarast skatta åt förgängelsen. Det kan och får ej längre tolereras, att den verkliga regeringsmakten i landet utövas av personer, vilka i sin maktutövning icke synas för folket och sålunda äro fritagna från allt offentligt ansvar för sina gärningar. På den satsen kan ingen prutmån givas: D e, s o m u t ö v a m a k t e n, s k o l a o c k s å s v a r a d ä r f ö r. Antingen må herrar Bonnier och Wallenberg öppet träda fram och taga ansvaret eller vike de helt undan! Att makten, där den icke åtföljes av ansvar, är av ondo och leder till folkförtryck, ofrihet och ekonomiskt slaveri, belyses på ett sorgligt sätt av just det tillstånd politiskt, ekonomiskt och kulturellt varit vårt svenska samhälle i dag befinner sig.

PRESSKONSERTEN

Den "nationalekonomiska" humbugsvetenskapen

tolkad här i landet av hela långa raden "berömda" "nationalekonomiska" professorer med hrr Gustaf Cassel, Eli Heckscher, redaktör Helmer Key m. fl. storheter i spetsen, börjar lyckligtvis ganska allmänt genomskådas till sin art och sitt väsen. Representanterna för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" (prof. Winroths uttryck) få det allt besvärligare att upprätthålla auktoriteten och det allmänna förtroendet för sin "vetenskap" — man blott förvånar sig över, att Kgl. svenska vetenskapsakademien funnit med sin värdighet förenligt att bidraga till det falska skenets upprätthållande, något som visar, huru hrr israeliter numera ätit sig in även på vetenskapens mark. I den regerande judefinansens begge ledande organ, de Bonnierkontrollerade Svenska Dagbladet (h.) och Dagens Nyheter (l.), råder också en mycket märkbar nervositet. De här predikade nationalekonomiska ärrlärorna utgöra ju själva grundvalen för det rådande kosmopolitiska folkutplundraresystemet! En del tidningar anse sig tydligen icke längre kunna eller våga tiga inför svindleriet. Herrar "nationalekonomers" kursvärde sjunker för varje dag bland den reflekterande delen av vårt folk. Överingenjör Liljeblads mycket uppmärksammade föredrag inför teknologmötet kom att ställa dem och deras "vetenskap" i vad rör befolkningsfrågan mot väggen på ett nog så hälsosamt sätt. Aftonbladet (h.) gisslar med full rätt "vår folknedgångs augurer" o. konstaterar, att "nationalekonomien ännu icke höjt sig och mognat till en vetenskap." Tidningen skriver:

"Man tror sig veta att Sveriges befolkning för all framtid skall stanna vid — om vi erinra oss rätt — omkring 6 miljoner och att 7 redan är litet för mycket. Dessa människor förefalla verkligen varaktigt tro på vad de säga(?) Det är påfallande att nationalekonomin är den enda humanistiska vetenskap som åtager sig att profetera den mänskliga framtiden". Hemligheten är den att nationalekonomin ännu icke höjt sig och mognat till en vetenskap. Det ovetenskapliga i dess karaktär framträder just i dess anspråk att förutsäga den mänskliga framtiden. Nationalekonomerna eliminera det nya i sina beräkningar; men just därmed ha de eliminerat den insats av ny kraft som är historiens egentliga väsen. De förstå icke och ha icke sett att detta ständiga överflödande av ny kraft — ur ett ymnighetshorn vars inre gångar äro slutna för den mänskliga kunskapen — denna överström av aktivitet är historien själv. De ha sålunda ännu inte riktigt fått blicken på föremålet för sin undersökning. De tro att framtiden måste upprepa vad de känna till, att historien är färdig med det. Vad de spå om framtiden är blott ett maskerat förflutet. Nationalekonomiska förutsägelser om Sveriges folkmängd år 1960 äro icke av större värde än adventisternas påståenden om världens undergång den och den påsken.

Bonnierska Dagens Nyheter är naturligtvis mäkta upprört över Aftonbladets visade bristande vördnad för de upphöjda företrädarna för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" och förklarar i indignerad ton, att "vetenskapen kunde försvaras bättre än av en virrpanna". Så där fick Aftonbladet! Nästa gång blir det kanske en större annonsindragning som straff för "virrigheten".

I vilken hög grad judefinansen känt sig irriterad av det av Aftonbladet uttalade sanningsordet framgår kanske allra mest därav, att man funnit nödigt mobilisera upp själva Socialdemokraten (s.) till hrr "nationalekonomers" hjälp. I ett av denna tidnings senaste nummer återfinnes under den utsökta ribriken "Från nationalekonomerna till Mussolini" en ledare, tydligen författad av någon av Alljudas "speciella" ekonomiska uteliggare inom partiet. Författaren anstränger sig på allt vis för att framställa Aftonbladets uttalande som ett uttryck för arbetarefientlig höger"- och "borgaresyn" på problemet och gör vad han kan för att egga partilidelserna hos arbetarna mot de "reaktionära" tendenserna inom "borgarklassen", vilka förmenas vara riktade mot arbetarklassen. Nationalekonomerna göras till martyrer, i högsta grad förtjänta av det arbetande folkets sympati och omvårdnad. På var tredje fjärde rad i artikeln får man läsa agitatoriska fraser om "borgarpress", "högeråsikt", "s a m h ä l l s b e v a r a n d e blad" etc och om den förefintliga motsatsen i frågan mellan "socialistisk" och borgerlig" åskådning I artikeln heter det bl. a.:

Den övervägande delen av Sveriges befolkning har ingen annan ärelystnad för Sveriges vidkommande än att Sverige fortfarande må kunna hävda sin plats i kulturnationernas fredliga tävlan..

Saken är den, att hrr nationalekonomer på högerhåll betraktas som nyttiga och väl sedda bundsförvanter, så länge de ställa sina pennor i "samhällsbevarande" idéers tjänst. Tvivlet på att en stark folkökning under alla förhållanden är att betrakta som önskvärd tycks emellertid ha sårat djupt liggande reaktionära instinkter. Synbarligen finns det alltjämt kretsar, i vilka folkets stora massa betraktas som ett slags gödning för en fåtalig elits praktblomster. Ju snabbare de besittningslösa yngla av sig, desto billigare arbetskraft och desto större förutsättningar för att skapa den imponerande armé, varom reservlöjtnantsynglingarna nog alltjämt drömma, försvarsreduktionerna till trots.

Det är utan tvivel ganska betecknande, att när någon enda gång en "borgerlig" tidning går vid sidan av den officiella partitexten och säger sanningen rent ut, får den alltid över sig ett mer eller mindre utmanande svall av lögnaktiga beskyllningar för partiegoistiska betraktelsesätt o. s. v. från socialistpressen likson en "socialdemokratisk" tidning alltid får ett analogt svar från "borgerligt" håll när den någon gång djärves frångå den officiella partiåskådningen och uttala ett sanningens ord! Vi tro emellertid icke, att våra arbetare längre imponera på sig av från judefinansen emanerande provokatoriska inlägg sådana som det här refererade.

'Varudistributionskommittén' låter höra av sig.

Såsom avslutning på vår "nationalekonomiska" professors intensiva presspropaganda för den kollektivistiska varudistributionen, "kooperationen", för ett halvår sedan följde som man erinre sig en framställning till k. m:t om ett statsbidrag på 12,000 kr. till praktiskt ekonomiska undersökningar avsedda att utröna "den svenska varudistributionens organisation och kostnader", en framställning, som självfallet bifölls av k. m:t. Herrar "nationalekonomer" hade redan tillräckligt tydligt manifesterat sin ståndpunkt i frågan för att man icke skulle förstå syftet med den igångsatta "utredningen". De hade samt och synnerligen lögnaktigt karaktäriserat den kollektivistiska varudistributionen såsom den mest ändamålsenliga och prof. Hechscher hade lovsjungit dess företräden i de mest högstämda ordalag. Ögonblicket var tydligen kommet för att sätta det stora judiska varudistributionsmonopolet i verket. Men näringslivets egna måste med i arbetet för den fria handelns avskaffande såsom en "nationalekonomiskt" irrationell företeelse! Alltså inbjöd man också handelns män att deltaga i arbetet.

För några dagar sedan uppbyggde nu kommittéordföranden, professor Heckschner, vid ett möte i Handelshögskolan Stockholms Specerihandlareförening, Kött- och viktualiehandlareföreningen samt Matvaruhandlareföreningen med ett föredrag om kommittén och dess verksamhet. Tal. framhöll härvid bl. a., att det gällde att få till stånd "en fullt opartisk undersökning av varudistributionens organisation och kostnader". Denna förklaring kan emellertid efter de före kommitténs utseende av hrr "nationalekonomer" avlåtna ytterst kategoriska partitagandena för "den kollektivistiska varudistributionen" icke tagas såsom ärligt och allvarligt menad. Våra enskilda affärsmän hava alla skäl att i högsta grad misstro kommittén och dess facila deklarationer samt böra undvika allt "samarbete" med vederbörande, som på grund av sina tidigare mot den fria handeln klart fientliga uttalanden med tillräcklig tydlighet bekänt, vad andas barn de äro. Någon anledning för de svenska köpmännen att tillhandahålla kommitterade några siffer- och andra upplysningar rörande sin näring föreligger på intet vis.

Sveriges befolkningsfråga och näringslivet.

Vid Svenska Teknologföreningens årsmötes avslutningssammanträde höll överingenjören Ragnar Liljeblad från Västerås ett mycket uppmärksammat föredrag om Sveriges befolkningsfråga och näringslivet. Vi äro av utrymmesskäl förhindrade att i dagens nummer ingå på en närmare redogörelse för det intressanta och klarläggande föredraget, vilket i allmänhet tämligen utförligt återgivits i dagspressen, men skola återkomma med en dylik.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

PÅ UTKIK

Den judiska dekadanskulturens förgrundsfigur inom svenska pressen.

Bland de stolta pionjärerna inom pressen för den i vårt nutida Sverige härskande judiska dekadanskulturen och den allmänna urartningen intager den man, vars bild vi härovan återgiva, förvisso platsen som numro ett. Hans namn är Helmer Key, fil. d:r, chefredaktör och ansvarig utgivare av sig kallade Svenska Dagbladet.

Den namnkunnige chefredaktören Key ägnade sig ursprungligen åt estetik, i vilket ämne han avancerade till docent vid Upsala universitet. Men som han befanns lämplig för större kulturella värv så placerades han snart över till Svenska Dagbladet, där han under de gångna årtiondena haft tillfälle utveckla sina upphöjda skönhetsanlag på ett nog så uppseendeväckande sätt. Under d:r Keys ledning seglade Svenska Dagbladet jämförelsevis snabbt fram till det mest betydande organet i huvudstaden för den här i dag rådande regimen, i intimaste samverkan och samförstånd med husen W. och B. Det säger sig självt, att hr Key icke kunnat ernå denna position åt Sv. D såsom den regerande judiska storfinansens främsta språkrör i pressen utan att ha varit utrustad med en själ, som väl harmonierade med den styrande sfärens höga tankesätt och tendenser. På tillgodoseendet politiskt såväl som ekonomiskt och kulturellt av den judiska maktens höga ideal och önskningar har också Sv. D:s hela verksamhet under den Keyska regimen framför allt annat varit inriktad. "Vårt ledande, nationella kulturorgan" (såsom Sv. D. under dr Key med förkärlek kallat sig) har tillningen i berörda hänseende rent av kommit att utgöra själva centralhärden inom publiciteten för den "sanna" israelitiska upplysningspropagandan i vårt land samtidigt som den spelat rollen av förste opinionsledare för det av hrr Lindman och Trygger "ledda" högerpartiet. Det estetiska bladets intensiva arbete för de judiska intressena och strävandena har dock naturlitvis alltid skett i de nationella idéernas tjänst och i den högre, den överjordiska nationella kulturens namn. Bland dess många tjänande andar märkes främst den av tidningen själv till "världens främste nationalekonom" upphöjde professorlige förkunnaren av det regerande Alljudas "nationalekonomiska" irrläror till svenska folkets ekonomiska förvillande, och samma höga grundsatser tillämpas på så gott som alla övriga områden, alltifrån tidningens ledaresplats till dess lättaste skämt- och följetongsavdelning — överallt en intensiv propaganda för judiska idéer, önskemål och krav.

Det var ju i och för sig ganska naturligt, att en kulturpersonlighet med så utomordentliga förtjänster om den judiska kulturens framgångsrika utveckling i vårt land som Sv. D:s nuvarande chefredaktör hr Helmer Key, moraliskt skulle befinnas vara mannen att träda i spetsen för den av judefinansen förra hösten iscensatta stora aktionen mot "smutspressen". Äntligen hade man inom den regerande sfären kommit underfund med, att "Fäderneslandet" var den stora samhällsfaran i Sverige, i förhållande vartill alla andra, såsom kapitalismen, socialismen, revolutionen etc. bara var bagateller, varför "Fädernesladet" till varje pris måste utrotas, på det att icke svenska folket måste taga skada till sin själ. Sv. D. hade äntligen funnit en fullt värdig uppgift som tycktes ligga så mycket enklare till, som hela den judestyrda pressen, alltifrån yttersta höger till yttersta vänster, med entusiasm var med på kravet på de tidningars utrotande såsom "smutsorgan", vilka osolidariskt visat tendens att icke helt vilja underordna sig den hos oss numera hemligt regerande judendomen, vilken ju uppträder med anspråk på att få bestämma, vad som får och icke får skrivas här i landet. Men Höga Vederbörande fingo snart åter en gång konstatera, att Sveriges folk icke är fullt så enfaldigt, som de gå och inbilla sig. Sv. D. tvangs att draga in tentaklerna, till stor ledsnad och förargelse för de renlighetssträngtande bolsjevikiska, syndikalistiska m. fl. vännerna ute på vänsterflygeln, som här tydligtvis bespetsat sig på rengöringsarbete i den högre stilen.

Dr Key har i dagarna lagt en ny lager till sina otaliga föregående, varom vi här endast kunnat se en antydan, genom sitt vid teknologföreningens avslutningssammanträde lämnade meddelande om bildandet av ett institut för export av svenska intelligenser. Att ingen enda daglig tidning med ett enda ord omnämnt hrr Keys, Tryggers, Josephssons m. fl. storslagna projekt för intelligensexport, är värt att observera och får väl tydas som ett tecken till, att Vederbörande av projektets ytterst kyliga mottagande vid teknologmötet skrämts från att nu låta det komma inför offentligheten. Tanken på export av intelligenser vore dock på visst sätt värd att taga i övervägande d. v. s. i sådan riktning, att svenska folket kunde befrias från "intelligenser" av det olyckliga slag, som sprider lögnens och demoralisationens läror ibland det och som för engen snöd vinning sålt dess materiella och ideella intressen åt en fiendemakt. Bland dem, som härvid i första rummet borde komma i åtanke vid en eventuell intelligensexport, äro helt visst just dr Helmer Key jämte flera av de hans vänner, vilka skulle figurera i styrelsen för det planerade intelligensexporterande institutet. De böra alltså föregå med gott exempel!

Genève blir säte för världsmonopolen.

Under denna rubrik skriver den svensk-amerikanska tidningen Minnesota Stats tidning:

"I bland ser det ut som om man hade för avsikt att göra Nationernas förbund till ett säte för internationell monopolistisk verksamhet. C. H. Burnell från Winnepeg föreslog härom dagen upprättandet av en världsomfattande vetemarknad" till lantmännens fördel". I Genéve arbetar man på "världsindustrialistiska" planer o. dröjer det kanske ej länge, förrän vetemonopolet gör Genève till sitt högkvarter.

Troligen komma arbetare o. bönder att bli rika när dessa planer omsättas i praktik!"

Det nutida Tysklands "kulturella" representant i Sverige.

I sitt senaste söndagsnummer presenterar huset Bonniers ledande "högerorgan" Svenska Dagbladet det med huset intimt liierade ledande judiska "kulturorganets" i Tyskland, Berliner Tagerblatts, härvarande korrespondent, judiske direktören Walter Singer, boende å Lidingön, för sin publik. Korrespondent Singer som vistats här i landet alltsedan krigsutbrottt, ges tillfälle i Sv. D. uttala sina gillande ord om svenska utrikesdepartementet, som "på älskvärdaste sätt" introducerat honom i politiska och kommunala kretsar. Med intresse följr hr Singer "kulturevenemangen" i Sverige för sin tidnings räkning, samtidigt som han naturligtvis utgör Svenska Dagbladets och Dagens Nyheters kunskapskälla par preference i vad som rör de "kulturella" strömningarna nere i "Das grosse Vaterland". Men huru? Eftersom Sv. D:s presentation är något ensidig, anse vi det vara på sin plats att en smula komplettera densamma, på det att den svenska allmänheten må få en mera fullständig föreställning om den framstående representanten för modern "tysk" kultur.

Juden Singer är en jämförelsevis färsk storhet inom Tysklands politiskt-kulturella liv. För något år sedan sålde han kappor, tills det ledande judiska "Mosse Verlag" (Moses förlag) upptäckte, att där var något att göra av den mannen och anställde honom såsom representant för sin tidning "Berliner Tageblatt" i Stockholm. Hur han fullgjort detta sitt uppdrag, saknas det likviss icke drastiska exempel på, varföre man också utan direkt uppfordran av Sv. D. i dag haft all anledning ingå därpå. Här skall endast erinras om hr Singers slyngelaktiga korrespondens till Berliner Tagerblatt från senaste riksdags behandling av anslaget till svenska flottan, vari han fann lämpligt bifoga rubriken "Militaristisk propaganda". Att hr Singer i sin egenskap av jude var besjälad av hatfulla känslar mot det svenska nationalförsvaret, kan ju ha sin naturliga förklaring i hans judisk-internationella uppfattning men utgör därför intet som helst försvar för hans lögnaktiga framställning av fakta.

Hr Singer söker spela en viss ledande roll i härvarande tyska kretsar, och Sv. D. noterar också såsom slutkläm på sin presentationsartikel: "Han är ordförande i Deutsch-Kulturelle Vereinigung i Stockholm sedan dess stiftande". Genom bildandet av denna förening, "tysk-kulturella" föreningen lyckades hr Singer ernå den ställning inom härvarande tyska kolonien han åstundade och dymedels bereda sig tillfälle till önskat tillfyllest på sina "landsmäns" här i landet kulturutveckling. Hrr israeliter äro allestädes och alltid påpassliga! Att tyskarna i Stockholm anse lämpligt anförtro ledningen av sin förening som skall befordra tysk kultur åt en jude är ju deras ensak och visar, att det endast äro svenskarna, som lida av egenskapen flathet. Men så artar sig också "tysk-kulturella föreningens" verksamhet som den gör. Äro tyskarna tillfreds därmed, så äro det ett övermåttan beskedligt släkte. Såsom ett enda exempel må blott erinras om hr Singers propagandaföredrag i föreningen förra året om den illustre wienergreven Candentove-Kallergis paneuropeiska idéer, vilka som bekant betyda förevigande av fredsfördragen i Versailles, Trianon och S:t Germain. Hr Singer motiverade nödvändigheten att hålla ett dylikt judesocialistiskt föredrag med anmärkningen, att dess paneuropeiska idéer härstammade från en tysk. Med wienergrevens tyskhet är det emellertid icke mycket bevänt. Greven är nämligen halvasiat, hans far var österrikisk-ungersk legationssekreterare i Tokio och hans moder en japanska, Mitsu Toyana, som vid sin födelse tillhörde Buddas religion och först senare övergick till katolicismen. Hr Singers stora entusiasm för wienergreven har sin naturliga förklaring däri, att judendomen i greven ser Europas högsta andliga ledare. I en av sina böcker yttrar sålunda greven: "I stället för att förinta Europa har judendomen tvärtom genom en konstgjord urvalsprocess förädlat detsamma och fostrat framtidens ledande nation. Intet under alltså att judafolket, härstammande från Ghetton, utvecklat sig till Europas andliga adel. Så har en gunstig försyn i det ögonblick, då feodaladeln föll sönder, genom judeemancipationen skänkt Europa en ny gudaboren adelsras". Jojo, det låter någonting! Man förstår väl juden Singers energiska strävan att intressera "tysk-kulturella" föreningen i Stockholm för en så upphöjd ande som "wienergreven". Men äro våra goda tyska stamfränder verkligen färdiga att acceptera "den nya gudaborna adelsrasen"? Vi blott undra.

Det hör till texten, att hr Singer formellt övergivit sina fäders tro och låtit döpa sig. Han tillhör alltså deras skara i striden, som av taktiska skäl iklätt sig fiendens rustning för att så mycket lättare kunna komma honom in på livet. Hr S:s korrespondenser till Tyskland äro i allmänhet mindre koncisa och såsom vi redan framhållit ofta missvisande och tendentiösa. Hans intima relationer med bolsjevikjuden Kapp hava väckt ett visst uppseende. Vid Den Gyllene Internationalens "handelskammarkongress" i Stockholm i somras var han ytterst intensivt verksam i syfte att förmå de hitkomna tyskarna att upptaga hjärtliga relationer med Kapp, vilken som man erinre sig på sin tid utvisades från Tyskland med anledning av sina revolutionära stämplingar mot det tyska riket. Dessa hr Singers mycket intima relationer med bolsjevikjuden Kapp äro belysande ej minst därutinnan, att de visa, att avståndet mellan de olika judiska kulturinstanserna direktör Singer ("Tysk-kulturella föreningen")—Berliner Tageblatt—Dagens Nyheter—Svenska Dagbladet—Moskva icke är så stort som folk i allmänhet föreställer sig.

Hr Singer är med ett ord en "kulturpersonlighet", som de svenska myndigheterna ha all anledning att ha sin uppmärksamhet riktad på!

Glöm ej
att pronumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

Redaktör Key vill exportera intelligenser.

Överingenjör Ragnar Liljeblads utmärkta föredrag om befolkningsfrågan och näringsli vet vid Svenska Teknologföreningens avslutningssammanträde blev en fullständig succés för föredragshållaren och de idéer han företrädde på samma gång som en mycket kännbar motgång för den storkosmopolitiska kretsens underbara syn på hithörande problem. Hr Liljeblads formellt som sakligt synnerligen starka, logiska anförande, som mottogs med en ihållande applådsalva, vittnande om församlingens förståelse för frågans stora betydelse samt livliga uppskattande av de framförda synpunkterna, väckte däremot en mycket påtaglig förvirring inom det motsatta åsiktslägret, där man tydligen räknat på finfina vinster för egen räkning av mötesförhandlingarna. Den "nationalekonomiska" pessimistiska synen på problemet representerades av prof. Brisman, sekunderad av Svenska Dagbladsredaktören Helmer Key enligt känt recept och rönte ett påfallande kyligt mottagande. De båda "nationalekonomiska" herrarnas fraseologiska spekulationer imponerade icke det allra minsta efter överingenjör Liljeblads sakrika o. logiska anförande. Prof. Brisman var tydligen också ganska generad över det lidna fjaskot och avlägsnade sig tämligen snart från mötet. Dr Key drev med stor energi sina gamla synpunkter på befolkningsproblemet och intelligensexporten samt underströk naturligtvis med mycken skärpa frågans internationella karaktär. Allting skall ju vara internationellt numera! Han kom härvid med en stor överraskning, en nyhet, vilken emellertid nästan alldeles förbisetts av dagspressens, t. o. m. Sv. D:s, eljest så påpassliga referenter.

Den stora nyheten, som hr Key excellerade med, var, att i dagarna ett institut grundats — Institutet för svensk utlandstjänst, vars existens redan tryggats genom donationer (av vilka?). Chefredaktör Key presenterade så för församlingen det nygrundade institutets förste föreståndare, dr I. Högbom. Denne framträdde därpå och upplyste, att styrelsen för institutet utgjordes av hrr Key, Trygger, Josephsson, Eryksell, Huss och Huldt. Dr. Högbom redogjorde vidare för institutets uppgift och arbetssätt, som skulle gå ut på att bereda platser åt arbetslösa svensk intelligens i utlandet, varvid betonades, att en sålunda redan placerad intelligens skulle utgöra attraktionspunkt för andra liknande, exportlämpliga i hemlandet. Att de församlade teknologerna under synbar häpnad och utan tecken till sympati eller förståelse mottog hr Keys underliga projekt förklarar väl att de stora dagliga tidningarna i huvudstaden nästan så gott som fullständigt hoppat över den sensationella nyheten. Höga Vederbörande ha förmodligen redan under sammanträdets lopp kommit underfund med, att tiden ännu ej var fullt inne för det intelligensexporterande institutets presentation för en större offentlighet.

Det framförda Keyska projektet att upprätta ett särskilt institut för export av intelligenser är framför allt intressant ur den synpunkten, att det visar, att hrr israeliter ha andra vägar än den i Ryssland praktiserade arkebuseringen att göra sig av med gojimfolkens intelligenser det vill säga sådana intelligenser ibland dem, som icke fullt lämpa sig för Vederbörandes underjordiska planer och förehavanden. Det storartade program, som redaktör Key & Consortes förfäkta i befolkningsfrågan är ju intelligent så det förslår: Export av de kvalitativt värdefullaste svenska befolkningselementen samtidigt med hinderslös d. v. s. största möjliga import av mindrevärdiga främmande folkelement, i första rummet naturligtvis så dana av judisk ras! Frågan är bara om svenska folket är tillräckligt intelligent för att följa med i galoppen. Av tecknen att döma är det det lyckligtvis icke.

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. sid 1)

et dricker öl och kavalleriet vin. Zigenaren en smula bekväm, slår med cymbalerna och gnider på sin violin fram någon klagande melodi:

"Aspens löv,
falla om hösten . . .".

eller:

"Då jag var barn,
hade även jag en mor . . ."

Vid elvatiden plötsligt ett nytt larmande inträde av eftermiddagens lantjunkare, denna gång åtföljd av stadsteaterns aktörer och aktriser. Med Pinkas Kohns pengar har han betalt sin kusk, vilken han var skyldig tio månaders lön, och även den förste fordringsägare som kommit i hans väg. Slutligen sprang han till blomsterförsäljerskan, skickade en bukett till den gasterande aktrisen, och här ha vi honom nu åter, eskorterad som en mecenat, redo att på kaféet strö ut Pinkas sedlar. Zigenaren, som domnat av, återfår vid hans anblick sin iver och griper sig genast an med hans favoritvisa (ty han känner varenda godsägares i trakten favoritvisa):

"Den som inte har fem eller sex
mätresser,
den har icke ett uns till hjärna . . ."

Den ungerska champagnen flyter i strömmar. Judar och kristna fraternisera i älskvärd glädtighet, då plötsligt en mycket benubbad underlöjtnant gör inträde i salen till häst, stöter med buller och brak omkull en bricka med vattenglas och skriker svängande med sitt ridspö: "Här luktar jude!", men var lantjunkare reser sig upp med en butelj i handen, närmar sig denne glade kamrat och räcker honom ett glas med ett: "Drick, min gosse, jag har kramat ett duktigt förskott ur juden i dag på förmiddagen!" Han låter också hästen dricka, varefter han tillkallar zigenaren, och slår i hans violin vad som finnes kvar i flaskan. Då den olycklige jämrar sig: "O, min herre, min gudomlige härskare, o, min konung, (det är hela orienten som passerar), du ruinerar den stackars zigenaren, du har förstört hans violin", tager den andre fram sin plånbok och ger honom sin sista sedel. Hela sällskapet jublar, även de judiska köpmännen, vika ett ögonblick, blivit förskrämda.... Och ni inbillar er kanhända, att Pinkas Kohn hyser ett djupt hemligt förakt för denna lantliga festprisse? Ni bedrager er fullkomligt. För honom förblir denna lantjunkare ett högre väsen. Även som berusad beundrar han honom. Han har under så många släktled blivit dresserad att kröka rygg för honom. Den där husaren på snuggen representerar i hans ögon aristokratisk elegans, en ledighet som han vet sig själv aldrig kunna uppnå. Men till all lycka har han en son på lycéet i Budapest och han hoppas att en dag det kära barnet och dess avkomma skola tillägna sig dessa flotta fasoner, strö ut sina pengar med samma ojämförliga behag utan någon saknad i hjärtat och uppväcka samma beundran hos omgivningen som han själv hyser för underlöjtnanten med ridspöet!

Det är i denna atmosfär av Paris, vid Pecze som Tibor Szamuely invigdes i stora världen, efterapade gentry's later, utvilde med fåfängligt erotisk-intellektuellt prat dagens 12 timmar, vilka äro långa i Nagy-Varad, hopade inom sig tusen önskningar, tusen otillfredsställda begär, och drömde om det ögonblick då någon lycklig slump skulle rycka honom bort från Peczes sumpmarker och från hans äregirighet öppna Budapests paradis.

(Forts. i nästa n:r)

Ombud och Prenumerantsamlare
för NATIONEN
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Kristendomen måste frigöras från den judiska andans fångenskap.

(Forts. fr. sid. 1).

kabs gud", med sina omoraliska och människofientliga principer.

Man är frestad här framställa den frågan: av vilken anledning är judeguden Jahve så oumbärlig för kristna trosbekännare?? Jahve har ju endast slutit "förbund med sitt egendomsfolk", vi kristna ha ingen andel däri behöva det ej heller. Under Jahves spira äro vi f. ö. hemfallna åt tillintetgörelse, ty så lyder hans befallning: "oomskuren man skall utrotas" 1 Mos. 17:10, 14. Jahve fastställer dessutom ej mindre än 28 förbannelser över den "som icke håller hans bud och stadgar, vilka han har bjudit" 4 Mos. 28:15-45. Men den som har lust att uppfylla alla Jahves fordringar, kan visserligen, utan samvetsagg och självförakt, plundra och mörda och taga byte, med den övertygande känslan, att därmed endast ha uppfyllt ett religiöst påbud! I detta hänseende giver Jahve fullständiga förhållningsorder, t. ex. "När du kommer till någon stad för att belägra den, så skall du göra honom anbud till fred, och om han giver dig ett fredligt svar och låter upp för dig, så skall allt folket som där finnes, vara skattskyldigt åt dig och dig underdånigt (d. v. s. att bliva slavar. Tänk, ett så människovänligt anbud!) Men om han ej antager ditt anbud.... så skall du belägra honom och Jahve skall giva honom i dina händer, och du skall nedgöra allt dess mankön med svärdsegg, men kvinnorna och barnen och boskapen och allt som finnes i staden, skall du taga såsom byte, vilket Jahve din gud har givit dig". Vad säges om en sådan gud? Hans principer måste för den judiska karaktären vara tilltalande nog, men som de absolut äro oförenliga med Kristi lära, så borde det ej falla sig svårt för den kristna teologien att resolut skilja sig från detta osympatiska system, ty det utövar ett ödesdigert förvirrande inflytande på människorna och framkallar dessutom ett förakt, ja, ofta ett avvisande fientligt ställningstagande till den verkliga kristendomen. Och det måste medgivas, att sådana förebilder som de gammaltestamentliga s. k. "patriarkerna" liksom David och Salomo, för att endast nämna några förgrundsfigurer, vilka så ofta åberopas i våra kristna kyrkor, icke alls, efter närmare bekantskap, äga några efterföljansvärda egenskaper, enligt kristligt tänkesätt. Vad ha då dessa personligheter uträttat för storverk till mänsklighetens andliga utveckling att de skulle ha gjort sig förtjänta av att vara förebilder i kristlig moral?? Man skall förgäves söka finna ett sanningsenligt tillfredsställande svar på denna fråga! Varje människoras tillägnar sig och utbildar var sin egenartade moral och religiösa åsikt, men sammanblandningar i detta hänseende av två så motsatta principer som kristendom och judendom, verka upplösande och förvirrande. Därför bort med den judiska andan ur kristendomen!

J. L.

ODÉONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt men hur var namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9678. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Boken för dagen. Högst aktuell.
DEN HEMLIGA VÄRLDSREGERINGEN
av Greve Ch. Spiridovich.
Ur innehållet: Skall Europa falla i händerna på Judarna — Det Judisk-Kinesisk-Japansk-Sovjet -Mongoliska Blocket — Är Judaism antikrist — Rothschildarna tager Världsherraväldet, etc. 208 sidor pris 2:50 mot postförskott eller frim. direkt från
E. P. HOLMVALLS FÖRLAG,
Birkagatan 9, STOCKHOLM.

Restaurant Métropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 30 Sept. 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Svenska Dagbladet och Brattsystemet.

(Forts. fr. sid. 1)

stammer fra, ved jeg ikke. Jeg har ikke i den senere Tid sat Navn under Udtalelser om Bratt. Muligt kan Sagen forklares derhen, at jeg for en Ugestid siden vistnok for en Bladreporter citerede nogle Linier fra det svenske Blad "Nationen", der for 19. August havde en Artikkel med Titel: "Brattsystemets egen bankruttförklaring". Heri anføres, at jeg for længere Tid tilbage om Bratt-Systemet havde udtalt: "Hvis det gælder om i Stilhed og umærkligt at forgifte det svenske Folk, saa Mændene i stort Tal bukker under i den kraftige Alder, uden at hverken de selv eller Omgivelserne aner den egenlige Aarsag, saa er Systemet genialt indrettet". Bladet føjer hertil: "Visselig var der mere Sandhed i disse Dr Hindhedes Ord, end mange skulde være tilbøjelige til at tro", som bevis herfor citeres Socialstyrelsens Rapport hvori staar:

"Aldrig nogensinde har Antalet af internerede Alkoholister været saa højt nogen Sommer som i Aar. Efter de Opgivelser, der foreligger for Socialstyrelsen, var ved Halvaarsskiftet ikke mindre end 306 Personer indlagte paa Statens Alkoholistanstalter, hvilket betyder at samtlige almindelige Anstalter for Mænd, foruden Specialanstalten ved Svartsjö, er overbelagte. Den højeste Topsiffrer, som hidtil er naaet, indtræffede den 15 Januar 1926 med en Belægning af 308, altsaa kun 2 Personer mere end i Juli i Aar. Men Tallet ved Halvaarsskiftet i Aar er saameget mærkeligere, som der ellers plejer at komme en betydelig Nedgang paa denne Tid. 1 Juli 1926 var Antalet kun 267 og tidligere Aar har Tallene været lavere. Med en saadan høj Belægning som i Aar er den normale Kapacitet overskredet med 50 proc. Men enslig Topbelægning er i længden ikke holdbar. Enten maa man nægte Optagelse eller sørge for flere Pladser." (Noget forkortet Referat).

Til dette Referat fra Sverrig har jeg formodentlig knyttet en eller anden ironisk Bemærkning till Reporteren. Denne Bemærkning er altsaa gaaet til svenske Blade (der siges udtrykkeligt "ytterst kortfattade referaten"), og denne Fjeer er blevet till 10 Høns!

Men vi belæres altsaa om, at denne Overbelægning paa Alkoholistanstalterne betyder forøget Ædruelighet. Det var en interessant Oplysning! (Paa de danske Statsanstalter var der i 1924 101 Alkoholister). Forklaringen paa denne Mærkelighed er, at Nævnene nu er flinkere til at indlægge Alkoholisterne. Særligt roser Dr Åman Stockholmernævnet. Herefter skulde man formode, at der ikke i Stockholm fandtes Alkoholister udenfor Anstalterne. Mærkeligt nok skriver et andet svensk Blad samtidigt følgende Kommentar til samme Beretning:

"Det bør tilføjes, at de 306 ikke tilnærmelsesvis angiver Antallet af Alkoholister i Landet. Tusinder alene i Stockholm skulde indlægges i Drankerasasyler, men Plads findes ikke. De saakaldte Ungkarleherberger har som Regel kun fordrukne Mænd til Kunden. De sidder ikke i Drankerasylerne, men de burde gøre det. Dette blot som Eksempel paa Elendighedens Omfatning."

At det kan ærgre Brattsystemets venner, at Hindhede saamange Gange i Aarenes løb har udtalt, at det var en praktisk Metode til Udklækning af Drankere og at Spaadommen nu synes at slaa til og at Hindhede derfor skal have Prygl, det er forstaaeligt och tilgiveligt. Man maa erindre, at der nu icke skulde findes Drankere i Sverrig. Disse har jo i 10 Aar ikke kunnet faa Alkohol, og de 4 Liter er jo uskadelige.

M. Hindhede

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Statsrådet enl. grundlagen och statsrådet i verkligheten.

(Forts. fr. sid. 1.)

skola ärendena, sedan nödiga upplysningar däröver ifrån vederbörande kollegier och ämbetsmän blivit infordrade och inkommit, beredas av den föredragande statssekreteraren eller den hans tjänst förrättar, samt åtta skickliga och oväldiga män, fyra av frälse och fyra av ofrälse stånd. Dem förordne konungen att utgöra rikets allmänna ärenders beredning; bibehållande därvid de, som i tjänst äro, sina innehavande ämbeten och beställningar. Till det protokoll, som uti denna allmänna beredning föres, avgive uti alla där förekommande mål den fördragande och de övriga ledamöterna sina yttranden, vilka sedermera hos konungen uti statsrådet komma att anmälas". Då 1840 i stället helt kort stipulerades att, "innan ärenden hos konungen i statsrådet föredragas, skola de, genom nödiga upplysningars inhämtande från vederbörande ämbetsverk, av den föredragande beredas", överflyttades en del av rikets allmänna ärenders beredning till departementschefen, som på egen hand beslutar om remisser av ärendet till myndigheter, föreningar och enskilda för yttrande, under det kanslirådet eller byråchefen för den byrå, ärendet rör, står för uppsättande av promemoria, betänkande och förslag till beslut. Allt efter ärendets betydelse beslutar sedan departementschefen, att ärendet skall gå till statsrådsberedningen, som sålunda får axla det viktigaste av rikets allm. berednings förutvarande åliggånden, eller till departementsberedning under uppsikt av ett av de konsultativa statsråden, av vilka statsministern är ett, även om han samtidigt är departementschef eller dubbelexcellens. I och för sig är den statsrättsligt obefintliga statsrådsberedningen tämligen nödvändig för regeringsärendenas enhetliga behandling och för överblicken av regeringsmaskineriet, men det är en fara, att dess organisation och verksamhet icke äro grundlagsenligt reglementerade. Nu sätter sig i statsrådsberednings sal statsministern i ordförandestolen utan att fråga någon om lov och betraktar detta såsom sin självklara rätt, fastän han blott är utnämnd till främste ledamot i statsrådet (konseljen). Om, sedan en ministär utsetts, pluraliteten inom densamma sammangaddade sig och utsåge till ordförande i statsrådsberedningen annat statsråd än statsministern, vore det grundlagsenligt oantastligt. Från 1840 finnes ingen bestämmelse — högst betänkligt! — om att vid beredning (numera sedvanerättsligt t. o. m. avgörande) av rikets allra viktigaste ärenden protokoll skall föras. Något angelägnare anslag än till sekreterareavlöning därstädes torde för närvarande icke kunna uppletas. Före 1840 var påbjudet ett synnerligen utförligt protokoll, däri i varje ärende såväl den föredragandes som övriga ledamöters åsikt ovillkorligen skulle nedsättas på papperet, främst för konungens granskning, men även för riksdagens, allmänhetens o. den historiska forskningens möjlighet att klart syna i sömmarne, vad som förekommit vid beredningen, o. utvecklingsgången till beslutets fattande. Nu fattas i förtegenhetens och mysticismens tecken ett riksviktigt beslut i statsrådsberedningen, vilket sedan pro forma i kungl. konseljen, lagens "statsrådet", i största korthet kungöres för skuggkonungen, aktande sig därjämte vanligen statsråden för att följa grunlagens anda och därstädes utförligt motivera beslutet och angiva varje statsråds åsikt, som i icke så få fall "sammanjämkats" i statsrådsberedningen. Även om konungen är kraftig och har den livligaste önskan att intet beslut skall fattas, som länder landet till men, står det med den nuvarande, vid sidan av grundlagen uppkomna statrådliga tågordningen icke i mänsklig makt för honom att sätta sig in i frågornas verkliga innebörd annat än i undantagsfall (såsom vid det landsvådliga nedrustningsbeslutet, därvid konungen allvarligt hade för avsikt att fullgöra sin landsfaderliga plikt på Carlars och Gustavers ansvarskännande vis och för sådant ändamål sökte stöd, där han trodde sig självklart kunna påräkna sådant, hos hrr Lindman och Trygger, men förvägrades detta, icke på grund av deras illvilja, okunnighet eller innersta önskningar — tvärtom och nästan värre — genom bemälde herrars ryggradslösa bävan för vad allmänna opinionen skulle säga och för följderna för det politiska parti, de representerade; motparten, P. Alb. Hansson, var fastän det sagts, icke illvillig, utan okunnig och fullständigt inkompetent försvarsminister; det fordras högre militärisk blick för att avgöra ett lands nödvändiga försvar och vanligtvis tre generationer för vinnande av tillräcklig tukt att avsäga sig en erbjuden plats om man ej är vuxen densamma). Hade konungen tillgång till utförliga statsrådsberedningsprotokoll, skulle han kunna sin plikt likmätigt ingripa, när landets väl så krävde. En författning bör under tidernas lopp icke försämras, och det är ingen överdriven påstridighet, om man eftertryckligt framhåller den absoluta nödvändigheten av, att den förståndiga och kloka bestämmelsen av 1809 års män om fullständiga och ingående protokoll vid beredande av rikets viktigaste ärenden ovillkorligen och utan dröjsmål återinföres såsom gällande grundlagsbestämmelse, varande såsom sådan en av de allra betydelsefullaste för bevarande av en sund, konstitutionell författning. Skulle det visa sig att f. d. banktjänstemannen Marc. Wallenberg obehörigen glänttar på dörren till statsrådsberedningens sessionssal eller på en frågas tidigare stadium i egoistiskt finansiellt intresse ränner i departementen, ämbetsverken eller hos inflytelserika personer för att inverka på besluten — och huru många gånger har han under årens lopp icke haft detta olagliga och ljusskygga arbete för händer? Och vilken okultur, brist på medborgerlig ambition och enklaste uppfostran men övermått på sidövördnad för grundlagens helgd utvisar det icke att en person, som i statens tjänst icke ens uppnått departementsvaktmästares beställning, hänsyftande på sina i källare förvarade penningspåsar och, enligt egen uppgift, därpå grundad mystisk regeringsmakt, realiter lyckas tilltvinga sig dylik? Vad ändå skomakaren i Köpenick var liten och obetydlig i sin genre i jämförelse med svenska förhållanden och stora W:s jätteköpenickiad för vinnandet av politisk makt! — bör det noga protokollföras och därefter överlämnas till justitiekanslern för laga beivran (strafflagen 10:de kapitlet 20:de paragrafen, som tolkas extensivt).

I viktigare o. politiska frågor sammanträder stora statsrådsberedningen, bestående av alla statsråden. Lilla statsrådsberedningen består av de konsultativa statsråden och chefen för det departemenet, varunder ärendet hör, såsom medlemmar samt föredragande kansliråd och tillkallade sakkunniga.

Konungen har frivilligt avstått från sin grundlagsenliga rätt att allena styra riket och överlämnat makten till statsråden att utövas i en för grundlagarna okänd institution, statsrådsberedningen; sin rätt att tillkalla statsråden har konungen frivilligt inskränkt till att tillkalla ett av dem, som erhåller fullmakt för innehavaren att bilda "ministär", en för grundlagarna obekant inrättning, och utse nio departementschefer och två konsultativa statsråd, förutom fullmaktsinnehavaren, som regelbundet får titeln statsminister, en titel, som enligt regeringsformen skall tilläggas ett av statsråden. Docenten N. Herlitz har vid Stockholms högskola för icke länge sedan i föreläsningar uttalat, att grundlagens bud, att konungen äger allena styra riket innebär, att konungen har rätt att överlåta hela sin grundlagsenliga regeringsmakt åt annan: det är ett tidstecken att den, som fällt ett sådant yttrande, av sakkunniga förklaras kompetent till professur i statsrätt med statskunskap; vid uppsalienska universitetet för att ett par tre decennier sedan hade berörda uttalade haft helt andra påföljder för hr docenten.

Det nuvarande grundlagsvidriga tillståndet har uppkommit under ihärdigt fixerande av utlandet, genom sedvänja, ej sedvanerätt, genom riksdagsfraktioners outtalade önskan, genom Oscar II:s eftergivenhet, men ytterst genom målmedvetet och ihärdigt arbete i det tysta av de hemliga makter i samhället, som ha största fördelen av, att grundlagen blir en bokstav blott, den där icke är till för att efterlevas.

(Forts. i nästa n:r.)

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA. Primusarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotel.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell. Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsgat. 23. Tel.: Namnanrop.
STRÄNGNÄS Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO Stora Hotellet.

Begär alltid Vitrums tillverkningar:
Maltextrakt Vitrum, bästa näringsmedel.
Maltextrakt Vitrum med fiskolja, bästa vitaminpreparat.
Laxermarmelad Vitrum, bästa avföringsmedel.
Mineralvattensalter Vitrum.
Sodapastiller Vitrum, bästa medel mot halsbränna.
FERROL Vitrum, det kraftigaste aptitgivande och mest stärkande av alla moderna organiska järnpreparat. Synnerligen lättsmält fördrages det av den ömtåligaste mage. Vid blodbrist och svaghet av största verkan. Dess angenäma smak gör att det med lätthet tages av såväl barn som vuxna.
Tillverkas å
Apoteket Vasens Apoteksvarucentrals Laboratorium, Stockholm.
Samtliga preparat finnas på alla apotek.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43.
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8.
Automatrestaurant GUSTAF VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAF ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 2 Middag 1/2 2—7
Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Magsyra, halsbränna och kväljningar
tar man bort med ett glas Fruktsalt-Samarin som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.
Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.
Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Elektriska affären Birka
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 86820
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Vänligen åberopa NATIONEN vid förfrågan hos våra annonsörer. Därmed gynnar Ni tidningen.

Prenumerera på NATIONEN.

Brattsystemet allvarligt hotat!

(Forts. fr. sid 1.)

de i Svenska Dagbladet i en rad av nummer med ord och ritstift utmålas såsom en "rolighetsminister" och "fantast", rycker det av judefinansen protegerade Svenska Morgonbladet in med en reklammässig artikel, vari det "kristliga" organet även så i ord och bild söker att förlöjliga dr Hindhede för hans i och för sig fullt hållbara uppfattning, att det sammanmalda brödet ur näringsfysiologisk synpunkt bör givas företräde framför det finmalda, som berövats i näringsänseende synnerligen värdefulla beståndsdelar av sädeskornen. Danskarna hava nu en gång för sed att yttra sig en smula mera temperamentsfullt än vi svenskar, till understrykande av vad de vilja hava särskilt observerat, och denna omständighet utnyttjas nu naturligtvis av det "nykterhetsvänliga" Svenska Morgonbladet såväl som Svenska Dagbladet för att söka få dr Hindhede att än mera framstå i löjets dager. Dock, sanningen av de ord han uttalat rörande det sammanmalda brödets större värde ur näringsfysiologisk synpunkt rubbas i ingen mån av vare sig det tjänstvilliga Morgonbladets intelligensfria intervjuer och utgjutelser i ämnet eller Sv. D:s icke mindre intelligensfria applåderande därav. Svenska Morgonbladet vars allmänna hållning i Brattfrågan under de gångna åren talat sitt nog så tydliga språk i fråga om hrr:na Olléns allm. hemvist hava tydligen icke f. n. vågat angripa dr Hindhede för hans principiella ståndpunkt i nykterhetsfrågan — av hänsyn till de rådande stämningarna i svenska nykterhetskretsar, utan i stället valt vägen att söka undergräva hans auktoritet bland massorna av nykterhetsvänner på grund av hans kända uppfattning rörande det dagliga brödet och dess näringsvärde. Taktiken vittnar icke precis om någon högre moral hos vederbörande. Vi tro icke heller, att våra ärliga nykterhetsvänner låta imponera på sig av slikt tillvägagångssätt. Samspelet i denna sak mellan Bonnierska Svenska Dagbladet och det hos huset Bonnier inneboende Svenska Morgonbladet är förvisso icke någon tillfällighet. I vårt föregående nummer uttalade vi, att det är ett livsintresse för den svenska nykterhetsrörelsen, att den går i författning om sådana personers avkoppling fr. rörelsen, vilka låtit engagera sig hos den i Brattsystemets gestalt härskande spritfinansen. Våra nykterhetsvänner hava uppenbart all anledning att härvid även närmare granska de herrar, vilka i egenskap av deras förtroendemän intaga posterna såsom rörelsens talesmän i dess förnämsta dagliga tidningsorgan.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultatbringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men också för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Gynna dem som gynna oss!

Stockh. Tidn. Tryckeri, 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm.
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 39 Fredagen den 7 oktober 1927. Årg. 3

Brattsystemets avskaffande.

En framställning till Konungen om det Brattska systemets avveckling och ersättande med ett system efter danskt mönster.

Till Konungen avläts under torsdagen nedanstående framställning, vari hemställes om det Brattska systemets avveckling och ersättande med ett system efter danskt mönster:

Till Konungen.

Under en tidsrymd av tio år har det i vårt land nu gällande spritransoneringssystemet, det s. k. Brattsystemet, ägt bestånd och haft tillfälle att i praktiken visa sina verkningar. Då enligt undertecknades förmenande härav fullt tydligt framgår, att systemet som sådant varken i nykterhets-, socialt, moraliskt eller statsekonomiskt avseende på något sätt motsvarat vad som vid dess inrättande åsyftades och utlovades, få vi härmed i underdånighet hemställa, att genom Eders Kungl. Maj:ts försorg åtgärder snarast måtte vidtagas i syfte att få lagen om försäljning av rusdrycker av den 14 juni 1917 reviderad i sådan riktning, att det föreliggande behovet av lagstiftning på området på ett mera ändamålsenligt och ur skilda synpunkter lyckligt sätt må bliva tillgodosett, varvid vi i underdånighet tillåta oss anföra nedanstående synpunkter och förslag att komma under Eders Kungl. Maj:ts nådiga prövning.

Erfarenheten från Brattsystemets hittillsvarande verksamhet visar, att detta system fullständigt svikit de förhoppningar, som vid dess tillkomst för ett årtionde sedan ställdes till detsamma. Det gällde då närmast att tillgodose vissa föreliggande nykterhets- och sociala krav. De härvid gjorda utfästelserna från Brattsystemets talesmän hava icke infriats, tvärtom har i nämnda hänseenden ett tillstånd skapats, vilket enligt de mest auktoritativa och ansvarskännande svenska nykterhetsvänners enstämmiga uppfattning direkt äventyrar de tidigare vunna resultaten på nykterhetsområdet och som skapat en i hög grad olycklig allmän demoralisation, vilken hotar att i allt större utsträckning genomsyra vårt offentliga liv. Vi inskränka oss i detta sammanhang till att i underdånighet hänvisa till yttranden rörande Brattsystemet av trenne av vår svenska nykterhetsrörelses märkesmän, dr Henrik Berg, professor Johan Bergman och direktör August Ljunggren. I uttalanden till Nationen har dr Berg karaktäriserat Brattsystemet såsom "ur läkaresynpunkt rent av ödeläggande", professor Bergman har betecknat det såsom "odemokratiskt, opsykologiskt, oekonomiskt, antisocialt och opedagogiskt" och direktör Ljunggren har på grundval av sin stora praktiska erfarenhet på området konstaterat, att dr Bratts system "medfört alkoholsedens auktoriserande och tilltagande i styrka". De citerade uttalandena av de nämnda tre framstående nykterhetsvännerna täcka helt visst den inom ansvarskännande nykterhetskretsar rådande allmänna uppfattningen. I samma riktning talar kgl. socialstyrelsens nyligen avgivna rapport, enligt vilken samtliga allmänna alkoholistanstalter i riket med undantag av en för närvarande äro överbelagda och att rekordet nu nåtts ifråga om tillströmningen till alkoholisthemmen, en rapport, som av svenska Nationaltemplarordens organ "Templar-Kuriren" med fullt skäl betecknats såsom en bankruttförklaring från det Brattska systemets sida.

Att Brattsystemet medfört en högst beklaglig sänkning av den allmänna moralen, är ett förhållande, som icke kunnat undgå att observeras av varje samvetsgrann iakttagare. Det i laglöshetens tecken tillkomna systemet, som tillåtits att i enskilda ekonomiska intressens tjänst operera efter behag utanför lagens råmärken, har redan härigenom verkat undergrävande på den allmänna moraliska uppfattningen och allvarligt rubbat det allmänna förtroendet för den lagliga myndigheten. Metoden att klassificera alla svenska medborgare, oberoende av kvalifikationer i en och samma kategori av omyndiga, i behov av ständig polis- och spionuppsikt, verkar givetvis neddragande i stället för höjande, och detta så mycket mera då såsom här förmynderskapet utövas av personer, som av deras gärningar att döma så litet som möjligt äro skickade att spela rollen av föredöme eller förmyndare för svenska folket. Men svenskarna hava aldrig tålt spioner, vilka de betraktat som de föraktligaste bland individer och de komma aldrig att ändra denna sin uppfattning. Det hade bort stå klart för de bestämmande inom svensk nykterhetspolitik, att vägen till vårt

Forts. sid. 5.

Spelet fascister — kommunister börjar!

I vår ledande artikel "Planer på en judisk diktatur i Sverige" i n:r 13 av Nationen uttalades på anförda grunder den förutsägelsen, att det i sin verksamhet här i landet icke minst genom våra rakt på sak gående uttalanden åtskilligt irriterade Alljuda under en nära framtid komme att iscensätta en "fascistisk" framstöt "för åstadkommande av gatukravaller och en inre oro, som kunde skapa en förevändning för ett inskridande av den statliga myndigheten och upprättandet av en än mera konsoliderad regeringsmakt i judisk anda" och för den numera också för de herrar israeliter emellanåt ganska svårhanterliga "arbetaredemokratiens" avveckling. De senaste veckornas händelser visa tydligt och klart, att den av oss för några månader sedan förutsedda situationen är på väg att inträda.

Nationen hade, såsom våra läsare torde erinra sig, på sin tid förbindelser med de personer som representera den nuvarande fascistiska organisationen, men den dag det stod klart för oss, att otillbörliga intressen hade sin hand med i spelet, drogo vi oss resolut undan från vederbörande, vilkas "ledare" försökte tilltvinga sig bestämmanderätten över vår tidnings redigering — visst icke det enda klumpiga försöket i sådan riktning, som under de gångna åren gjorts men som varje gång mycket eftertryckligt tillbakavisats. Vederbörande startade då sin tidning "Spökhippet", vars hinderslöshetsbevis "ledaren" under sitt "samarbete" med oss gick och bar på sig för att, om och när så behövdes, göra bruk därav. Trots den judiska pressens i huvudstaden energiska reklamering för "Spökhippet", lyckades det emellertid icke vederbörande att få någon nämnvärd fart på tidningen, förmodligen ansågs ej heller tiden för en mera allvarligt menad framstöt inne förrän i just det ögonblick, där vi nu befinna oss.

Signalen härtill gavs av justitieminister Thyrén, som låtit förmå sig till anhängiggörande av ett tryckfrihetsåtal mot Spök-ets redaktör för smädelse mot riksdagen för det han betecknat 1925 års nedrustningsbeslut som en akt av fosterlandsförräderi. Härmed var spelet öppnat och den judiska pressen en corps ryckte in på arenan under mest reklamerande former. I huset Bonniers liv- och husorgan fick man läsa en gravallvarlig ledare, som behandlade händelsen såsom en i högsta grad riksviktig sådan. Det förtjänar att observeras, att det fascistiska organet i likhet med det härvarande kommunistiska städse noga aktar sig för att visa på den roll

(Forts. sid. 6.)

Antisemitism contra Antikrist.

För Nationen av *J. L.*

I antisemitismen ligger icke angrepp utan försvar. Antikrist är angriparen som hotar att tillintetgöra kristendomens bestånd. Rysslands tragiska öde är ett varnande exempel, och vad som skett och fortfarande sker inom vårt eget land är icke ägnat att skingra några farhågor i denna riktning.

I begreppet antikrist ligger ett mot kristendomen riktat fientligt system som i en oförsonlig angreppsform smygande och öppet framträder hos judafolket, och detta har givit anledning till antisemitismens uppkomst. Kristus hade knappt börjat förkunna sin lära förrän judarna angrepo honom med falska beskyllningar för att vara uppviglare och hädare, samt att han förvillade folket. Luk. 23: 5, Matt. 26: 65, "Dock talade ingen öppet om honom av fruktan för judarna" Joh. 7: 12, 13. Men då den kristna läran helt och hållet överändakastade judarnas materialistiska och människofientliga religionsystem med dess hedniska Jahvedyrkan, vilken Jesus på det eftertryckligaste utdömde Matt. 5: 21—43, 9: 16—17, 23: 13—19, Joh. 13: 24 så insåg det judiska prästerskapet tydligt nog att den kristna läran absolut icke var ägnad att motsvara de människofientliga löften som deras gud Jahve givit dem. Vi finna alltså antikrist förkroppsligad i judafolket, och i detta sammanhang kan man med fullt berättigande säga att Jesus var den förste antisemiten; han sade till judarna: "I ären av den fadern djävulen, och eder faders begär viljen I efterkomma." Joh. 8: 44. I Jesu verop över de skriftlärde och Jerusalem finna vi vidare den avgrund som skiljer judendomen från Kristi lära. Matt. 23: Jesus medverkade alltså icke, likt judeguden Jahve att mörda, plundra och taga byte 2 Mos. 3: 22, 5 Mos. 3: 7, 8. Jos. 11: 14 med löfte att "sätta judafolket högst i pris, ära och härlighet över alla folk, om de höllo alla hans bud och stadgar" 5 Mos. 26: 18, 19. Det stod därför klart för judafolket att deras rövaresystem ej kunde bringas i överensstämmelse med Kristi rena och heliga lära, varför de redan från början togo parti mot densamma, och de voro till den grad antikristligt stämda att de föresatte sig att utrota både läran och dess upphovsman. Detta framgår tydligt av den judiske översteprästens tal i "stora rådet" . . . "det är bättre för oss att en man dör för folket, än att hela folket förgås". Joh. 11: 50. Detta är en mycket belysande bekännelse av judarnas främste andlige ledare, som synes ha haft den uppfattningen fastställd som en självklar sak att judafolkets existens uteslutande var beroende av plundring och mord. Någon tanke på en existens genom ärligt arbete synes ej ha fallit honom in. Därför beslöt detta antikristliga folk att döda Jesus, i den tron att de därigenom även kunde utrota hans lära. Här lades emellertid grunden till det avskyvärdaste brott som världshistorien känner, då den ädlaste och heligaste människa, som vistats på denna jord, misshandlades och dödades på det mest barbariska sätt, på grund av medvetna falska beskyllningar. Då judarna anklagade Jesus inför Pilatus frågade han dem: . . . "vad klagomål fören I mot denne man?", så svarade de: "Vore denne icke en illgärningsman, så hade vi icke antvardat honom åt dig." Joh. 18 "Och Pilatus kallade tillhopa överstepräster, rådsherrar och folket och sade till dem: I haven fört till mig denne man, såsom den där förvänder folket, och se, jag har förhört honom i eder närvaro och icke funnit hos denne man något av de brott, för vilka I anklagen honom. Men de ropade emot och sade: Korsfäst, korsfäst honom! Luk. 23: 13, 14, 21. "Då sade han till dem för tredje gången: Vad ont har han då gjort? Men de lågo åt med höga rop och begärde att han skulle korsfästas, och deras och översteprästernas rop blevo allt starkare . . Röj denne ur vägen och giv oss Barabbas lös! . . . och han lösgav åt dem mördaren Barabbas, vilken de begärde, men Jesus överlämnade han åt deras vilja" Luk. 23: När nu Pilatus såg att han icke kunde uträtta något, utan att sorlet ökades, tog han vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: oskyldig är jag i denne rättfärdige mans blod. I mån se eder om. Och allt folket svarade och sade: Hans blod komme över oss och över våra barn!" Matt. 27: 24, 25. De principer som hos judafolket göra sig gällande i dessa rysansvärda ord och handlingar tillhöra utan gensaga satans avskyvärdaste maktutveckling i dess vildaste form gent emot rättfärdighet och helighet. Judarnas antikristliga principer giva sig här tydligt nog tillkänna, liksom även i deras gudsbegrepp Jahve, som utan omsvep uppenbarar sin omoral i de mest människofientliga befallningar och löften till "sitt egendomsfolk". Några exempel må här anföras: "Och du skall förgöra alla de folk, vilka Jahve, din gud, vill giva i ditt våld. Du skall ingen skonsamhet bevisa emot dem, och du skall icke dyrka deras gudar, ty det bleve dig en snara. Och Jahve skall giva deras konungar i ditt våld och du skall utplåna deras namn ifrån jorden. Ingen skall kunna stå dig emot, till dess du har utrotat dem.

(Forts. sid. 6.)

Eugeniken vinner terräng i Sverige.

För att förhindra att varjehanda elände, såsom sinnessjukdom, kriminalitet, imbecillitet och lidande lämnas i arv till kommande släkten har den vetenskap, som kallas eugenik och just sysslar med berörda folkhälsokrav, från samhällets sida påfordrat sterilisering av mindervärdiga eller annars med förödande ärftliga sjukdomar behäftade individer. Kravet har särskilt vunnit beaktande i U. S. A., där för ändamålet jämväl stiftats lagar, mer än en gång omnämnda i Nationen såsom efterföljansvärda även för vårt land. Ett uppmärksammat föredrag har i dagarna hållits av kyrkoherde Torsten Ysander i Vånge, varur vi återgiva följande:

En aktuell och bitter fråga, som vi icke kunna förbigå, är, framhöll tal., den om ogifta mödrars försök att med våld omintetgöra sitt eget moderskap. Den nya barnavårdslagen har medfört ett i praktiken ödesdigert minskat modersansvar. Fosterfördrivning är i våra dagar ohyggligt mycket mera utbredd än man på samhällets kristna solsida anar.

Den i riksdagsmotion förfäktade satsen, att liv som tänts skall skyddas håller icke. Skall alltså även liv, som tänts i den moraliska underjorden, vårdas och skyddas? Brutalt och radikalt rör jag mig här med en annan tanke, nämligen huruvida icke kyrkan till sist måste stödja steriliseringslagen och själv taga initiativet till interneringslag.

D:r Lennart Bladini i Västerås har med anledning av detta kyrkoherde Ysanders uttalande gjort ett manande inlägg från läkaresynpunkt av följande lydelse:

De sociologiska fakta, som i kyrkoherde Ysanders föredrag relaterats, torde vara välkända för så gott som alla präster, läkare och andra sociala arbetare, vilkas verksamhet för dem i kontakt med dessa förhållanden. Siffran för utom äktenskapet födda barn är dock större för städerna, och där händer ej heller så ofta, tyvärr, som på landsbygden att "barnet blir anledning till äktenskap". Sverige står bland kulturländerna med den f. n. högsta siffran utom äktenskapet födda barn. Samtidigt ha vi den lägsta nativitetssiffran och den lägsta giftermålsfrekvensen. Tänka vi sedan ej blott på barnen med "oäkta" föräldrar, utan vad som går före, få vi fram ytterligare fakta, nämligen att missfallen ökat i antal, samt att man på varje sjukhus med full rätt utgår från att så gott som alla infekterade (med feber förenade) missfall, d. v. s. nästan alla som komma in, äro med konst framkallade d. ä. kriminella. (Jfr dr S. Richters undersökning i Sv Läkartidn. n:r 29: 1922). En grell belysning av det sexuella problemet! Med stigande kunskap om de preventiva medlen torde kanske aborternas antal minskas. Tyvärr torde dessa aldrig komma att användas, där de bäst behövdes, nämligen hos samhällets bottensats eller av dess olycksbarn. Sterilisering av sådana har införts i Amerika i flera stater, dock har den dömde rätt att vägra, men det lär endast sällan inträffa, vilket ej överraskar i betraktande av ingreppets ofarlighet. Skulle vi ej kunna gå samma väg? — Könssjukdomarna, särskilt syfilis, ha i Sverige minskat kolossalt, detta dock ingalunda beroende på ett sedligare liv utan på förbättrad behandling enligt Lex veneris, en av våra lyckade sociallagar. Den stora skillnaden mot förr i sexuellt avseende skulle jag vilja uttrycka så: Förr var prostitutionen mera ensam om de utomäktenskapliga förbindelserna. Vår kvinnliga ungdom var skyddad i sina hem. Nu hör det snarast till regeln att åtminstone i stadsliknande samhällen varje flicka och pojke med förresten har ett s. k. sällskap, med vilket man lever samman för kortare eller längre tid. Låt vara att det ibland är fråga om verklig kärlek och trohet, då blir det f. ö. nästan alltid äktenskap förr eller senare, men i det överväldigande flertalet fall ha båda kontrahenterna klart för sig att om en tid är det slut. Man kan ju sedan diskutera om detta utgör ett framsteg eller ej. Enligt min erfarenhet betyder det att vederbörande efter några sådana förbindelser äro oförmögna att fatta att trohet överhuvud har något som helst värde. — Från visst håll önskar man nu på något sätt legalisera dessa förbindelser till en sorts sekunda äktenskap, vad det nu skall tjäna till.

Som svar på den fråga som kommer av sig själv: varför är det så, och vad kan göras, vill jag nämna följande ytterst otidsenliga svar: Intet, eller åtminstone helt få barn, får nu lära sig lyda eller försaka något som ej är alldeles orimligt. Vi leva i de lydiga föräldrarnas århundrade. Läkaren säger åt det sjuka barnets mor t. ex. att det måste ligga eller göra så eller så, och den handfallna modern svarar mig: Men han *vill* inte ligga!

Den s. k. nya psykologien har med viss sanning inpräntat i oss, dels att könsdriften är den starkaste av alla krafter i själen, dels att intrycken under barnaåldern ha ett avgörande, ödesdigert inflytande på oss i vuxen ålder. — Hur är det då möjligt att ett barn, som praktiskt taget är vant att få följa alla impulser, då driftlivet vaknar, skall kunna på allvar stå emot och spara sig för framtiden. Livets gyllne frukt plockas såsom surkart!

Gives då något hopp om en förändring? Ja, möjligen i nästa generation. Kanske få vi ödmjukt lära av "ociviliserade" folk såsom kineserna, vilken oerhörd konserverande makt vördnaden och lydnaden mot föräldrarna dock är.

De båda uttalandena visa, att man i allt vidsträcktare kretsar i vårt land börjar förstå, att såsom hittills kan det icke få fortsätta samt att kravet på införande av en steriliseringslag, icke längre låter sig tillbakavisa. Det har gjorts så mycket väsen av allsköns "sociala" frågor, att det nu kan vara på tiden att allvarligt taga itu med de verkligt stora problemen på det sociala området, där det gäller intet mindre än uppbyggandet av ett sunt och i rashygieniskt avseende starkt folkmaterial.

Glöm ej

att prenumerera på
NATIONEN för
4:e kvartalet.

Israels revolutionspartis syn på vårt samhälle.

En karaktäristisk "klarläggande" broschyr av partichef Kilbom.

"Sveriges verkliga regenter" heter en nyutkommen broschyr som till uppgiven författare har herr Karl Kilbom, chef för Israels revolutionsparti i Sverige, kommunistisk stadsfullmäktig i Stockholm, f. d. ledamot av andra kammaren samt redaktör för Folkets Dagblad Politiken. Broschyrens hela läggning och det däri framlagda materialet vittna dock tydligt om, att någon erfaren finansexpert eller "nationalekonom" haft sin hand med i utarbetningen. Den utger sig för att skildra Sveriges nuvarande ekonomiska och politiska tillstånd och söker därur härleda en planläggning för det svenska Moskvapartiets ytterligare frammarsch.

Den skildring av "fianskapitalet" eller storfinansens framfart, som broschyren lämnar, synes i det väsentliga vara riktig och i stora drag överrensstämmande med vår egen uppfattning rörande hithörande förhållanden. Industriens förtrustning, de privata storbankernas och dessas storfinansiella ledares övervälde, placerandet i allt större utsträckning av svenskt sparkapital utomlands, huru Sverge göres alltmera beroende av utländsk storfinans icke endast genom export utan också genom import av kapital, huru den storfinansiella utsugningen av vårt land alltjämt ökas, huru landet är på väg att berövas den sista resten av ekonomisk och politisk självständighet, huru arbetslösheten ökas samt hurusom landsbygden kommer i alltmera ökat beroende av storfinansen, — se där en del huvudmoment, vilka i broschyren onekligen äro ganska överskådligt och väl framlagda samt med siffror belysta.

Detta är ju i och för sig gott och väl, men för broschyrens bedömande ingalunda det viktigaste. Långt mera karaktäristiskt för tryckalstret ifråga är den metod, varmed författaren från dessa i det stora hela riktigt framställda utgångspunkter kunnat komma till anbefallande av botemedel, som till sina konsekvenser i ännu högre grad än hittills skett skulle komma att lägga vårt lands öde i händerna på den internationella storfinansen, den

(Forts. sid. 6.)

Den 5 Oktober.

Kampen för nationell restauration.

Nationen inträder med detta nummer i sitt tredje levnadsår. Ett nytt skede i tidningens tillvaro begynner därmed. Den fasta grunden är lagd, tiotusenden medborgare i alla delar av Sveriges land stå i dag bakom oss och de som makten hava kunna icke längre undgå att observera och även taga hänsyn till vårt ord.

När vi för tvenne år sedan tog upp kampen för vårt folks frigörelse ur det tryckande oket under det internationella mammonsväldet, skedde det i full insikt om uppgiftens allvarliga natur. Vi väntade oss inga hastiga, storartade resultat. Vad som under årtionden, för att icke säga århundraden byggts upp i negativismens tecken, låter sig givetvis icke på månader eller år omskapa och vrida tillrätta. Men vi hysa den förvissningen, att vårt arbete i Sanningens och den fosterländska tankens tjänst icke varit förgäves. Den tid, som förflutit, har klart visat det berättigade i det program, som tillkännagavs i Nationens första nummer och vari med skärpa framhölls, att tiden nu var inne för Sveriges folk att vakna upp ur giftsömnen och frigöra sig ur det iråkade, förnedrande slavberoendet under Guldets internationella herrar. Intet tvivel råder, att ej vårt hänsynslösa upplysningsarbete haft en sådan verkan, att det i hög grad rubbat den hemligt styrande sfärens circlar och berett vederbörande åtskilligt av bekymmer. Det hemliga regerandet av Sveriges folk ställer sig i dag icke lika enkelt och angenämt som tidigare, då pressen i gemen visade det mest älskvärda överseende och tydde allt till det bästa d. v. s. såsom åsyftande främjand t av folkets sanna väl. Vårt folk håller ej längre såsom förr tillgodo med en upplysning i de förvillande doktrinernas tecken, det fordrar i allt större utsträckning att få veta sanningen, den bealöjande politiska fraseologien med utlovande av guld och gröna skogar m. m. såsom belöning för varje genomförd ny "reform" i Israels intresse, imponerar ej längre. Det vet i dag, att den "kultur", som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn givits det, blott är en skenkultur till andarnas förvillande och avlägsnande från de sanna idealen.

I tecknet av denna skenkultur har den judiska mammonsmakten, som för sina planer på världens erövring ingått förbund med Satan, byggt upp sin dominerande maktställning i vårt samhälle enligt sin kända imperialistiska grundsats "Söndra och härska!" Häri ha vi även att se förklaringen till det numera även hos oss rådande tillståndet av anarki i samhället samt den förda förnuftslösa kampen mellan klasser och folklager, vilka i verkligheten och efter naturens ordning höra samman, liksom även den lagstiftning och styrelseanordning i negativ anda, som direkt känneteckna utvecklingen av i dag. I allt kaos tronar som den osynliga härskaren det internationella judiska Mammon, som steg för steg och efter noga utarbetad plan och system leder oss mot nationell undergång — det eftertraktade tillstånd, där en dag även den officiella bestämmanderätten över vårt lands öden skall övertagas av "världshärskaren" av Israel d. v. s. Sverige göras till en provins i det Rotskildska världskejsardömet.

Såge man läget uteslutande ur de materiella resursernas synpunkt, skulle givetvis vår liksom alla andra folks försvarskamp mot Alljudas diaboliska planer te sig ganska hopplös. På alla tänkbara vägar arbetar i dag den judiska makten, med insättande av hela sin kraft. Det är uppenbart, att vi befinna oss i den stora världsstridens mellan Israel och andra folk avgörande skede, där det förra icke låter något av sina otaliga kampmedel ligga oanvänt. Men lyckligsvis gives det i världen andra makter än penningen, människoandens trängtan mot ljuset är också en makt och en makt med helt säkert oändligt mycket större bärkraft på tidernas längd än guldet, vilket senare i Lögnens tecken väl kan regera för en tid, men blott för en tid. Den dag dess natur är genomskådad, är det slut med dess välde. Det är den makten, Sanningen, som i alla tider varit, är och tyckes skola förbli Judafolkets stora och farliga fiende, den där så visst som den icke-judiska mänskligheten i själ och hjärta älskar det goda och hatar det onda, en dag skall hemföra segern i striden. Den levnadsfilosofi, som Kristus och andra stora och sanna ledare för mänskligheten förkunnat, nämligen att endast Sanningen kan frigöra människorna och föra dem framåt och uppåt i utvecklingen i denna världen och i evigheten, har ett bestående värde. Den utgör en borgen för alla dem från i dag, som frestas att tvivla på rättfärdighetens seger, att kampen mot Lögnens välde visst icke är hopplös utan tvärtom, och dess seger i tiden träder oss allt närmare, i ju högre grad som envar följer sin innersta ingivelse, sitt samvetes röst och handlar därefter.

Den kamp, som Nationen gått in för och som avser att upplysa Sveriges vilseförda folk om sanningen rörande händelserna i tiden, har i sin mån bestyrkt riktigheten av just denna sats om Sanningens segerkraft i striden mot Lögnens mörkvälde. Väl hava vi haft att räkna med ett intensivt motstånd i det öppna och fördolda från fiendens sida och måst kämpa en hård kamp mot inarbetade fördomar och svårigheter av alla slag, så att vi redan i begynnelsen skulle nedlagt vapnen, om vi ej varit så fast övertygade som vi varit om den idés bärighet, vi gått till strids för. Efter som tiden framskridit hava vi fått allt flera bevis för att vår förtröstan till de omfattande idealens segerkraft varit fullt berättigad. Våra strävanden hava mötts med ständigt ökad förståelse och allt större sympatier inom alla folkklasser, icke minst de kroppsarbetande. Våra anhängare ute i landet ökas för varje dag och skaran av dem, som hylla sig till de idéer, vi förfäkta, vidgas i sådant tempo, att anledning finnes till de bästa förhoppningar om framtiden.

Den nationella restaurationen kan endast uppnås genom ett ihärdigt och målmedvetet upplysningsarbete. Sveriges folk låter icke nationellt avrätta sig med seende ögon. Därför måste bindlarna, som förbundits dess ögon, bort! Varje försök att genom inskridande med yttre maktmedel förverkliga tanken på nationens återupprättande skulle under här nu rådande förhållanden så gott som säkert endast föra till en ännu ödesdigrare situation av beroende under desamma makter, som nu i demokratiens namn spela rollen av svenska folkets förtryckare i det hemliga. Den väg, som i närvarande läge bör följas såsom den enda säkra och effektiva, är *upplysningen*. Försök hava ingalunda saknats från fiendens sida att engagera vår tidning i olika "välvilligt" sinnade organisationsrörelser i påtagligt syfte att beröva oss vår självständighet, men de hava med vederbörligt eftertryck avvisats. Ofta framställes också ärligt menade förslag från våra anhängare ute i landet, vilka genom anslutning till tidningens idéer blivit utan parti, om bildandet av ett nationellt politiskt parti på grundval av det program Nationen framfört. Tiden är dock ännu icke inne för tagandet av ett dylikt steg. De ansatser, som under de senast gångna årtiondena gjorts i riktning mot skapandet av nationella partiorganisationer, hava samtliga omintetgjorts genom utskickade provokatoriska krafter, varav det rådande judisk-kosmopolitiska partisystemet har en hel stor armé till sitt förfogande. Den, som skriver dessa rader, har personligen haft tillfälle att på nära håll bevittna trenne dylika genom fiendens agenter omintetgjorda försök. Provokationen är ett av det regerande Israels allra flitigast nyttjade vapen i kampen mot de folk, som det är i färd med att lägga under sig. Tills dato har det även lyckats denna makt att förhindra tillkomsten av något i verklig mening nationellt politiskt parti i Sverige. I betraktande härav inses lätt nödvändigheten av att iakttaga den största varsamhet vid skapandet av den nationella partibildning, som en gång måste komma. För närvarande saknas i varje fall anledning att upptaga frågan till allvarligt övervägande. Tiden därför är då först inne, när de nationella idéer, Nationen trätt in för, vunnit en allmän spridning bland vårt folk, så att en stark och handlingskraftig organisation omedelbart kan träda inför offentligheten.

Det gäller alltså att tillsvidare liksom hittills koncentrera ansträngningarna på ett fullföljande av den kampanj, som av Nationen inletts. De resultat, som redan vunnits på denna väg, ge såsom antytt anledning till de bästa förhoppningar om framtiden. Varje anhängare och vän av våra idéer, bör anse det som en plikt att göra allt vad i hans makt står och personligen medverka i arbetet. Den nationella restaurationstankens seger kan endast vinnas i tecknet av alla liktänkandes hängivna samverkan för det gemensamma stora målet. Fienden disponerar över de stora materiella resurserna, men vi, som befinna oss på den andra sidan, förfoga över de maktmedel, som på längden gälla förmer än guldet, sanningsvapnet och tron på vår rättvisa sak. Fram med sanningen, utan hänsyn på alla områden av samhällslivet, i allt vidare kretsar, till varje hem, till varje medborgare! Fram med de linjer och de bärande principer, som i framtiden måste följas i utvecklingen inom vårt land! Inför en hänsynslöst fullföljd upplysning i den andan falla fiendens på lögn uppbyggda bastioner till marken, då efter de skändliga bedrägeriernas avslöjande det diaboliska spelet i dunklet icke längre kan bedrivas. Göra vi alla vår plikt och envar i sin stad går ut att upplysa vårt av Lögnens makter förvillade folk, då skall den dag icke vara avlägsen, då det stora målet *Sveriges folks frigörelse ur det judiska Mammons bojor* är en verklighet och vi åter skola kunna andas fritt såsom svenskar i ett fritt Sverige.

Nationen i sexsidigt format.

Nationen presenterar sig med dagens nummer för publiken i sexsidigt i stället för såsom hittills i fyrsidigt format. Samtidigt har tidningens tryckning överflyttats från den landsortsstad, där den under de gångna båda åren tryckts, till Stockholm, varigenom större möjligheter än tidigare beredes redaktionen att tillgodose läsekretsens anspråk i tekniskt och andra avseenden.

Vi äro förvissade om, att våra många vänner i stad och på land med tillfredsställelse skola hälsa detta steg, som nödvändiggjorts av de ständigt ökade kraven på tidningens textutrymme, så mycket mera som utvidgningen icke åtföljes av någon höjning av lösnummer- och prenumerationspriserna utan dessa förbli desamma som förut.

PRESSKONSERTEN

«Återgång till naturen!»

Denna paroll finner man märkligt nog i ett av de senaste numren av Dagens Nyheters (l.), det stolta blad, som under de gångna årtiondena spelat rollen av själva huvudpionjären för den härskande konstruktiva utvecklingen *emot* naturens och förnuftets lagar. Tidningen skriver:

Här strävas och stretas för att förbättra människorna; man tar mått på dem, man uppfinner instrument och metoder för att utforska deras anlag och få den rätta formeln på deras effektivitet, man röntgenfotograferar dem både bokstavligt och bildlikt, man sätter upp stängsel för att de icke skola falla ned i avgrunden, man fastställer dietprogram för att de varken skola svälta eller föräta sig, man skapar institutioner för deras ekonomiska, sociala och kulturella välbefinnande, man stiftar lagar kilometervis för att få deras omgång och umgängelse bland och med varandra så friktionsfri som möjligt. Ja, vad gör man inte allt, utom detta enda att tro en liten smula på människornas förmåga att sköta sig själva och själva ordna upp sina mellanhavanden och naturens förmåga av självläkedom. Mänskligheten organiseras, så att den enkla, enskilda människan alldeles tappar andan i all exercisen. Hon har snart inte en vrå att dra sig undan i utan att bli påmint om sina medborgerliga skyldigheter och rättigheter, sin själs frälsning och sin kropps behov, sitt sanna väl och sitt rätta jag.

Orden äro nog så sanna och välmotiverade. Det hade blott varit önskligt, att det Bonnierska bladet något tidigare kommit under fund med den enkla sanningen. Sker det nu månne av fruktan för att statliga ingripanden i framtiden kunna komma att ofördelaktigt beröra ens egna välförstådda intressen? Häromdagen varnade tidningen mot varje inskridande mot exempelvis avbetalningsgeschäftet. Det oefterrättlighetstillstånd D. N. så vältaligt à la Segerstedt skildrar, har framför allt sin hemvist i det av huset B. så varmt omhuldade. Brattmonopolet. Hur vore det att på detta område omsätta sin förvärvade nya åsikt om "återgång till naturen"!

Särskilda lagbestämmelser mot den olaga gårdfarihandeln nödvändiga.

Från Sveriges Köpmannaförbund ingavs som man erinre sig förlidet år en framställning till k. m:t, vari påpekades nödvändigheten av åtgärder till den olaga gårdfarihandelns bekämpande. Förbundet har fått ett såsom man får hoppas verksamt stöd i sin aktion från de allmänna åklagarna i landet, i det att Föreningen Sveriges Landfiskaler vid sitt nyligen hållna årsmöte beslutat påyrka lagändring i sådan riktning, att allmän åklagare tillerkännes rätt att från person, vilken ertappas med olaga gårdfarihandel, taga i beslag av de saluhållna varorna så stor del som i värde motsvarar högsta bötesbeloppet ävensom möjligen blivande kostnader, under förutsättning att annan säkerhet ej kan ställas. "Köpmannen" skriver med anledning av landsfiskalernas beslut i saken:

Det konstateras att man med en reducering av antalet gårdfarihandelsrättigheter endast i ringa mån träffar kärnan av det sociala onda, som gårdfarihandeln utgör. Det är nämligen ett faktum, att av de gårdfarihandlare, som polismyndigheterna påträffa, ytterst få äro innehavare av gårdfarihandelstillstånd. I flertalet fall är således trafiken olaglig. Men när så olagligheterna beivras genom anställande av åtal blir resultatet mestadels klent och står ej i rimligt förhållande till det därå från polismyndighetens sida nedlagda arbetet. Man har nämligen oftast ringa möjlighet att få bötesbeslutet verkställt; det blir förhör, stämningar, efterforskande av den bötfällde och slutligen avskrivande av böterna. Den bötfällde fortsätter sedan den olaga trafiken som om ingenting hänt, och så kan det inträffa, att personer i årtionden kunna idka olaga gårdfarihandel utan att ha erlagt dem eventuellt ådömda böter. Under sådana förhållanden torde det ej finnas mer än en utväg ur nu rådande avita förhållanden, den nämligen att åklagaren får befogenhet att av olovligen till salu hållna varor beslaglägga så mycket, som motsvara blivande böter och kostnader.

Det kan sannerligen vara på tiden att myndigheterna beredas möjligheter att effektivt beivra den olagliga gårdfarihandeln, som allt för länge tillåtits florera ute på landsbygden till den lojala handelns stora skada.

Ökad respekt för den ekonomiska verkligheten!

I dagspressen pågår som bäst en animerad diskussion om näringslivet och politiken. Dagens Nyheter (l.) instämmer med Västernorrlands Allehanda (f.) uti, att vad Sveriges folk f. n. behöver är ökad respekt för den ekonomiska verkligheten. Vissa andra poänger i artikeln i fråga senteras på det livligaste av det Bonnierska "kulturbladet" såsom att den nya tidens kapitalist är en oändligt mycket mera sympatisk företeelse än kapitalisten för ett halft århundrade sedan samt att den myckna vidskepelsen och primitiviteten (som just D. N. så energiskt hjälpt till att här framskapa) behöver skingras. Ja, man kan ju väl förstå, att den nya kapitalisttypen förefaller vederbörande mera sympatisk än den av i går. I den nämnda artikeln heter det bl. a.:

Vi ha djupplöjt på det politiska området. Här ha massorna stigit fram och tagit sin del av makten. Faran är att förhoppningarna på vad politikerna kunna giva spännas för högt. Sanningen är att riksdagsbeslut svårligen kunna formuleras så att de skapa något ökat välstånd. Möjligheterna på den vägen äro ynkligt små. Politikens uppgift är väl snarare den att se till att de ekonomiska flödena verkligen tillåtas giva av sitt innehåll, att de inte genom oskicklig behandling stenas igen. Men har man något uppslag till positiv insats för riksdagen till näringslivets gagn, nog är det en tacknämlig sak. Ett blomstrande näringsliv ger hela folket bröd, både i lekamligt och annat avseende.

Den av vederbörande verkställda, här omskrutna djupplöjningen inte bara på det rent politiska området utan också på de ekonomiska och kulturella fälten, hava vi i dag här i landet en mycket påtaglig förnimmelse av. Talet om att massorna stigit fram och tagit del av makten låter ju nog så bra för dem, som ej närmare känna verkligheten och icke veta, att demokratiens ledare av i dag informeras mindre underifrån och mera ovanifrån från den regerande judemakten. För en gångs skull ha de citerade bladen rätt d. v. s. när de säga, att "riksdagsbeslutet svårligen kunna formuleras så att de skapa ökat välstånd." Nej, tacka för det, då något sådant alls icke ingår i det härskande judiska partiväsendets uppgift, vilket tvärtom är att ödelägga vårt nationella välstånd till favör för de storfinansiella "rationalisterna". Västernorrlands Allehandas definition å politikens uppgift såsom att se till att de ekonomiska flödena tillåtas giva av sitt innehåll, så att de inte genom oskicklig behandling stenas igen" förtjänar att bevaras i minnet som ett sannt liberalt praktblomster. Yttrandet, att "ett blomstrande näringsliv ger hela folket bröd" föranleder emellertid det välvilligt stämda D. N. att varna statsmakten för att laborera på egen hand: "Det vore förvisso en nåd att stilla bedja om att statsmakterna lärde sig inse sin egen begränsning, ej minst på det ekonomiska området." Påpekandet är förvisso diktera av både principiella och synnerligen aktuella skäl i samband med vissa konkreta fall, bl. a. den inledda storfinansiella aktionen mot jordbrukarbanken. D. N. har tydligen velat låta också hr riksdagsmän förstå, att det gäller att hålla sig inom råmärkena, ty eljest skulle det kunna hända, att "folkviljan" i den Bonnierska pressen, som ju har många strängar i sitt spel, rent av kunde bliva onådig och gå in för en regimförändring i riktning mot Moskva eller Rom eller något liknande. Det lär finnas flera aspiranter på diktatorsposten än hrr. Järte och Wohlin.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Ett uppehåll i artikelserien om det svenska statsskicket.

Vår artikelserie om det svenska statsskicket, vilket pågått i Nationen i 17 nummer i följd, avbrytes tillsvidare för att återupptagas i något av de närmast följande numren.

Svensk expert i ekonomisk avrustning utsedd.

K. M:t har till Sveriges ombud vid den av Nationernas förbund till den 17 oktober sammankallade konferensen i Genève för utarbetande av en allmän överenskommelse rörande upphävande av förbud och restriktioner för export och import utsett statssekreteraren i handelsdepartementet E. Modig, förut anställd i det judiska, sig kallande Nordiska Kompaniet i egenskap av "generalkonsul" Joseph Sachs' souchef.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *"Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultatbringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Gynna dem som gynna oss!

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Elektriska affären
BIRKA
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 868 20
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Lindstrom & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

PÅ UTKIK

En "högerpolitisk" riddare av Den Gyllene Internationalen.

En stående programpunkt vid Israels alla internationella konferenser, ekonomiska, sociala, politiska och kulturella etc., är numera Den Gyllene Internationalens krav på de ekonomiska barriärernas länderna emellan raserande. Såsom vi tidigare framhållit koncentrera sig vederbörande, sedan världsrevolutionen råkat i stille, med all kraft, på N. F.-linjen, för det stora målet, det judiska världsrikets upprättande. "Tullbarriärerna bort!" — lyder nu parollen, närhelst och varhelst någon av Israels många internationaler är samlad till andaktsstund.

Senast var frågan uppe å själva "Freds- och rättsinstitutets" delegeradeförsamlingsmöte nere i Genève, där förutom "liberale" excellensen Lövgren även "högermannen" Wennersten fick tillfälle att uppträda bland förgrundsfigurerna och visa sin skicklighet som förespråkare för Israels planer om världens ekonomiska framtid. Vi presentera här en bild

av den nye bålde riddaren av Guldkalven, vilken är att räkna bland dem i främsta ledet i vårt land. Hr Vennersten konstaterade i sitt tal, att om också ännu vissa skiljaktiga meningar rådde i fråga om den militära avrustningen, så var man lyckligtvis fullständigt enig rörande den ekonomiska avrustningen, där "från och med nu principerna fastställts och erkänts". Hr. V. var såsom anstår en äkta högerman full av entusiasm och tillfredsställelse över att man äntligen kommit till insikt om nödvändigheten av att övergiva den hittills förda tullpolitiken och övergå till "en mera jämlik och fri (varför inte också demokratisk?) handelspolitik". Talaren slutade sitt "stora" anförande med att gratulera N. F. för dess visade goda vilja och underströk kraftigt, att arbetet med den ekonomiska avrustningen var av i hög grad brådskande natur, varför intet dröjsmål finge ske.

Det bör ju bliva en ganska lätt sak för vår hemliga regering under husen Bonnier & Wallenberg att med så energiska och entusiastiska förespråkare som hrr Eliel Lövgren, Axel Vennersten och Anders Örne, andra koryféer att förtiga, kunna få en majoritet för "ekonomisk avrustning" till stånd i Sveriges riksdag, när frågan där en gång skall före. Man förstår ganska väl, att det är Höga Vederbörandes mening, att låta vårt land vederfaras den stora äran att spela rollen av föregångsland också i fråga om ekonomisk avrustning.

När Alljuda nominerar partiledare.

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes, att hu et Bonniers ledande "vänsterorgan" Dagens Nyheter framställt valet av professor Nils Wohlin till suppleant för nuvarande högerrepresentanten i första kammaren för Kalmar län, hr Boberg, som en stor vinning för högerpartiet. Det Bonnierska bladet var ögonblickligt färdigt med att karaktärisera prof. Wohlin som högerns "största tillgång", varmed ju såsom vi framhöllo måste förstås, att Höga Vederbörande designerat honom till ledare för högerpartiet efter hrr Trygger och Lindman (för vilken ställning han ju vid senaste riksdag särskilt meriterade sig genom sitt energiska och framgångsrika uppträdande i spetsen för arbetare och bönder m o t den svenska biltullen f ö r det Wallenberg-judiska bilimport-intresset). Jojo, det går hastigt med avancemanget för visst folk nu för tiden. Innan hr Wohlin ens "klappat" på hos högern, nomineras han till ledare för partiet! Sedan tecknet sålunda givits av regerande huset Bonniers eget liv- och husorgan, vars uppgifter konsekvent och respektfullt pläga saxas av "liberala" landsortspressen, utskickades från centralen i huvudstaden för ledare- och annat upplysningsmaterial till "frisinnade" landsortspressen en cirkulärartikel, vari prof. Wohlins blivande ledareskap för högern närmare behandlas. På grundval av dessa offentliggörande i den "liberala" och "frisinnade" pressen sprides så uppgiften vidare till höger- och socialdemokratiska pressen, och allmänheten vänjes över hela linjen vid att betrakta hr Wohlin som högerns nye "store" man och blivande ledare. Saken är sålunda väl förberedd, när högerpartiet en dag skall gå att utse efterträdare åt hr Trygger. "Den allmänna opinionen" är då redan inställd på hr Wohlin som den nye ledaren, och inte kunna väl de enskilda högerriksdagsmän gå emot denna "allmänna opinion" i judepressen, som under rådande regim representerar "folkets vilja" och son sådan måste följas av alla och envar! Så mycket mindre som hr Trygger själv naturligtvis kommer att ge vännen Wohlin, som ju numera är måg i huset hos professor Gustaf Cassel, sitt varmaste förord.

Den Bonnierska sfärens lancerande av f. d. bondeförbundsledaren prof. Wohlin som högerledare innan han ens behagat anmäla sig i sitt nya parti, är utan tvivel ganska belysande för hur nomineringen av ledare i våra nuvarande judiska partier i praktiken tillgår. I Nationen har upprepade gånger betonats, att de nuvarande judiska partiernas ledare samt och synnerligen kreeras och placeras av de styrande inom Israel, vilka därvid skickligt benyttja sig av sin härskareställning inom pressen. Vederbörandes försök att redan nu söka köra fram prof. Wohlin till ledningen av högern, innebär ingen som helst överraskning. Under sin 10-åriga sejour i Bondeförbundet höll prof. Wohlin intet av allt det stora han vid sitt inträde i bonderörelsen så vackert lovade. Han underlät att handla på alla de punkter, där han i egenskap av ledare för de svenska böndernas nationella samlingsrörelse bort handla, han mest lyssnade och studerade det politiska livets komplicerade väsen och allt vad som där rörde sig i vinklar och vrår samt presterade då och då ett "stort" retoriskt anförande. Hans forsta stora "agrarpolitiska" handling var en framstöt mot det svenska storjordbruket i småbondeintressets namn, ägnad att ingiva bönderna en skev föreställning om vem deras egentliga fiende i närvarande tid är. Denna hans framstöt väckte på sin tid åtskillig strid inom Jordbrukarnas Riksförbund, och tvangs hr Wohlin att efterhand draga sina reformtentakler en smula tillbaka. Det bör observeras, att såväl Bondeförbundets som Jordbrukarnas Riksförbunds ursprungliga ordförande, hrr Carl Berglund i Gimmene och Johannes Nilsson i Gårdsby, båda hyste en stark misstro mot prof. Wohlin vid hans inträde i förbundet, och deras misstro var synbarligen icke ogrundad. Det finnes alltför mycket från det gångna årtiondet, som tyder på, att han inom den ursprungligen till sitt väsen klart antisemitiska och nationella bonderörelsen, spelat rollen av Israels "utsände" ledare av rörelsen, och även om emot allt antagande så icke direkt skulle vara förhållandet, är i varje fall visst, att han visat sig vara en falländad streber, som befunnits i synnerligaste grad användbar för den styrande israelitiska sfären. Så småningom kommo också Bondeförbundets representanter under fund med att det var något mystiskt med "bonderepresentanten" Wohlin, varför denne till slut tydligen ej såg annan utväg än att begära sitt utträde.

För många var det, skrev för några månader sedan den judiske judepropagandisten E. H. Thörnberg i ett ögonblick av frispråkighet, en gåta, varför Nils Wohlin, vars "med effektiva tillsatser av främmande rasmassa" uppblandade blod sjöd åt ett annat håll och vars ungdom lovat något helt annat, tagit Bondeförbundet till sin politiska hemvist, men efter genomläsandet av professorns emigrationsutredning hade hr Thörnberg fått sin tidigare undran fullständigt skingrad och var nu idel entusiasm över "denne stockholmske borgarson med den romantiska känslan". Nåja, att hr Wohlin icke med sin själ och sitt hjärta hörde hemma i den svenska bondedemokratin framgick redan tämligen tydligt av hans några år före inträdet på den politiska arenan på Bonniers förlag utgivna utsökta samling dikter, vilka man får antaga från begynnelsen varit de där "fästat "den politiska världens" uppmärksamhet på den politiskt-socialt lovande mannen. Vi återge därur följande:

Se över åkrar där myllan strömmar
själlös som djuret och utan drömmar
bonden går fram vid sin oxes klöv,
men uti hagar, där livet glindrar
regna på sadlar och svarta cylindrar
lätta ljusa septemberlöv.
— — — —

Lyckan och makten är vår och de gladas
världen för oss är för fager att skadas
sölas av fulhet och tårar ner;
allt det som ropar i sorger och kvider
trampa det, stryp det i riken och tider
djupt ned i träcken att ingen ser.

Vad förstå väl stackars folk som slita
för ett meningslöst liv med svultna händer
av det starka i världen som skrattar med vita
och lystet breda tänder?

Jag vill dem säga, hur ordena sticke
dessa människor som mitt blod förbannat,
att lidandet, vare förskyllt eller icke,
är nesligt som intet annat.
Må vara att ingenting deltes lika,
att tusen tvungos i armod vandra,
vad mer, de äga ej rätt att skrika
och smutsa jorden för andra.
— — — —
Till livets högtid vi bjuda som gäster
allt vackert och ungt som i solen ryster,
och resten får ta sina krämpor och präster
och draga varthän dem lyster.

ODEONTEATERN

(Direkion: Modéen-Nilsson.)

Sommarrevyn 1927.

Varje afton kl. 8.

Förlåt men hur var namnet?

Bilj.-pr. högst 4 kr.

Bilj säljas i teaterns bilj.-kont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Att hr Wohlin redan före sitt egentliga inträde i politiken var besjälad av den upphöjda "konservativa" anda, som alltmera kommit att känneteckna vårt nutida högerparti under hrr Lindman och Trygger, framgår tydligt nog av nedanstående verser av honom i diktsamlingen på Bonnierförlaget:

Vad bryr oss dårarnas vreda stål
och alla små barns och kvinnors tårar;
var trotsig lycka, som människor nått
har byggts ur gruset där andras stått,
sjung då vid klangen av smattrande kårar
högt om vår ungdoms soliga brott.

Vad bryr oss åldriga fäders ord
och darrande mödrars böner,
och kallas vi än förlorade söner,
och drivas vi bort från hemmets bord;
vad mer, vi skapa en annan jord;
där icke åldringars vilja är spord,
men makten de unge kröner.
— — — —

Vi bryta oss väg över skövlade liv,
de sjuka och svaga vi bota med kniv
och vi lossa så lätt som till tidsfördriv
på världsvävens murkna sömmar.

Någon kanske invänder: Nåja, det där skrevs i hans ungdom, man bör ej fästa sig för mycket därvid. D ck, den själsliga inriktningen förblir nog i allmänhet densamma hos människan under hennes liv här på jorden, i synnerhet hos individer med starkt utpräglade anlag och böjelser. Man tycker, att en själsligt normal människa skulle ha svårt för att i tryck nedskriva sådana ord som "Vi bryta oss väg över skövlade liv, de sjuka och svaga vi bota med kniv, och vi lossa så lätt som till tidsfördriv på världsvävens murkna sömmar". Man skulle mycket väl kunna förstå den bolsjevikiska falangen här i landet, om den med anledning av hr Wohlins en gång i trycket uttalade sympati för den Lenin-Trotskyska världsförbättraremetoden ansåge sig ha en viss förhandsrätt på denna "eminenta politiska kraft", som vårt s. k. nationella parti nu lyckats tillförsäkra sig som sin blivande ledare.

"Den politiska moralen är bra som den är!"

Kosmopolitiska pressen roar sig för ögonblicket med att diskutera den politiska moralen. På en del håll är man inte alldeles nöjd med densamma, medan man på andra håll anser, att den politiska moralen är bra som den är. Bland förkämparna för den senare uppfattningen märkes i främsta ledet Sveriges f. d. nedrustningsminister, "socialistiske" koryfén Per Albin Hansson, som visserligen icke är alldeles nöjd med den "borgerliga" men så mycket mera med den "socialistiska" moralen. Att uppfattningen på den "borgerliga" sidan i allmänhet är den rakt motsatta, nämligen att den "socialistiska" moralen är dålig men den "borgerliga" god behöver ju knappast påpekas.

Svenska folket förberedes på det judiska "världshushållet".

I en artikel, betitlad "Världshushållet", gör sig Bonnierska Dagens Nyheter mycken möda att söka bortförklara den enskilda individens och det enskilda folkets territoriella rättigheter. Dessa hava icke, menar det illustra bladet, tillkommit på moraliska och rättsliga grunder utan enligt de mest lågsinnade och tarvliga roffaremetoder. Så redogöres populärt och trevligt för huru de avskyvärda kapitalister av olika nationaliteter (blott icke den judiska!) farit fram i skilda delar av världen och roffat åt sig folkens naturtillgångar, vilka de egoistiskt utnyttjat utan minsta tanke på sina högre förpliktelser till mänskligheten och det allmänna framåtskridandet i världen. Detta omoraliska och rättslösa tillstånd kan och bör naturligtvis icke få fortsätta, menar D. N. Alltsammans måste uppgå i det stora, den universella rättens, moralens och den eviga fredens gudomliga "världshushåll", som det "heliga" Israel som bäst är i färd med att bygga upp i denna värld till mänsklighetens lyckliggörande. Varpå det Bonnierska liv- och husorganet skriver:

"Går det an att i längden respektera den territoriella suveräniteten hos ett folk som negligerar eller vansköter sina naturliga tillgångar? Föreställningen att ett land kan v æ r e s i g s e l v n o k, som de isländska storgårdarna voro det och som de små utvecklingsfientliga boerrepublikerna ansågo sig vara, håller inte riktigt streck i våra dagar, då självhushållningen alltmera måste vika för en världhushållning. Jordens samlade befolkning (läs Israel!) håller på med att inventera planetens tillgångar och finner sig inte ha råd att låta något ligga outnyttjat. Man skall inte längre respektera den äganderätt som skapats därigenom att ett folk någon gång i världen "gått omkring" ett område, satt pålar i marken och förklarat det för sin egendom. Det kommer att fordras mer. Fiktionen om en under alla tider och omständigheter gällande statssuveränitet är på upphällningen.

Antagom att världen lede av svår järnnöd, och att det fölle Sverige in att tjurhålla på sina norrbottensmalmer under förklaringen: det är vårt, och vi ha rättighet att göra med det vad vi vilja. Tror man att världen skulle respektera det? Och vore det över huvud taget så synnerligen respektabelt? Det är möjligt att man inte skulle ta ifrån oss gruvorna med våld. Nu för tiden finns det så många andra sätt. Men de skulle bli bearbetade av oss eller av andra. Världshushållet känner ingen sentimentalitet, och så gott är det."

Den citerade inte så litet dråpliga artikeln är som synes skriven i "rätta andan" så de förstår liksom hade den självaste professor Cassel eller någon annan av de mera förnändiga representanterna för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" till auktor. Den utgör ett nytt belysande exempel på i vilken grad våra nutida israelitiska folkupplyrare i överensstämmelse med Talmuds bud betrakta svenskarna som "boskap" eller "själlösa djur", de där numera kunna utfordras med vad slags andlig spis som helst.

Den judiska propagandan i Bonnierska Sv. D.

bedrives med allt större energi på tidningens olika avdelningar, liksom stode vi inför ett tämligen omedelbart avgörande. Svenskarna skola tvingas att på alla områden se tiden och händelserna genom judiska glasögon och själarna prepareras för det stora tillkommande, Israels världsrike, vars snara förverkligande tydligen ligger huset Bonnier i allra högsta grad om hjärtat. De "själlösa" svenska gojim skola fostras till helig beundran av "martyrfolket", dess storhet och härlighet. Icke ens Sv. D:s lättaste följetongsavdelning går fri från den intensiva propagandan i det "heliga Israels tjänst. I mrs D. Pulleynes "En liten dansös" som f. n. avtryckes i bladet, finner man ett ganska typiskt utslag av denna judiska propaganda. Från ett av de senaste numren återge vi nedanstående karaktäristiska dialog ur "En liten dansös:

"Jag är stolt, yttrade den unge mannen, över att vara jude. Stolt, då jag blickar tillbaka över århundraden och ser mitt folk utan konung, utan land, skingrat, vandrande omkring föraktat och förbannat i en värld av nationer, vilkas brinnande önskan varit att helt och hållet utplåna det — stolt, då jag tänker på hur mitt folk torterats, bespottats, drivits hit och dit av sina kristna bröders hat, de, som i dag börja lära sig att säga om Kristus, juden, just detsamma som de upplysta judarna sade nedanför korset — ja, det är någon författare, som skrivit det. När jag tänker på alla de fördomar de haft att strida emot, allt det hat, som de måst kämpa sig fram igenom, tills de nått så långt, att de kan hålla sina huvuden upprätt bland de förnämsta inom er utlevade engelska aristokrati, då lyfter jag mina ögon upp till Abrahams och Isaks gud och tror, att det gamla löftet är sanning — det löftet, att han aldrig skall övergiva sitt utvalda folk.

Tänk blott på de triumfer vi nu för tiden få erfara. Till exempel — just i det land, dit vi nu äro på väg, har en jude nu intagit den allra förnämsta platsen. Och han klättrade upp till den från den allra lägsta. Vad ligger det för kraft i en förbannelse, som ger vika för den, som kämpar emot den, och låter honom vinna seger? Jag begriper just ingenting av politik och religion och sådant där. Men jag vet, att det är sanning, det du säger om några av de kristna — ja, det finnas till och med biskopar ibland dem — som påstår att Kristus inte var Gud. Och fast jag inte kan tycka, att det gör så mycket vad man tänker om någon, som levde för så länge sedan, att man inte kan bevisa något om honom, så föreställer jag mig i alla fall att Gud kanske tycker"...

Jo, det låter något!

Vapendeklarationsfarsen.

I en kåserande artikel, "Anatema över statistiken", som egendomligt nog sluppit in i Sv. D., gisslar greve Lewenhaupt på Aske den huvudlöshet, som kommit till uttryck i den igångsatta vapendeklarationen. Greven skriver:

"Hela denna vapendeklaration är en enda stor fars. M e n d e t h a r n o g v a r i t m e n i n g e n.

I paragraf 1 å det utsända formuläret står att jag bl. a. skall deklarera "eldrör". Vad är eldrör? Sedan munken Schwartz på 1400-talet uppfann krutet kallades alla för denna uppfinning användbara vapen för "eldrör". Vad är "eldrör"? Vad "slutstycke" är det vet jag. Jag fick en gång ett sådant i skallen, då ett skott gick b a k å t. Jag skall deklarera detta slutstycke. Ty jag kommer minsann ihåg det. En gammal lös bösspipa som jag hittat i en trädgårdsdamm skall jag inte heller glömma. Ett salongsgevär, med vilket jag på 30 m. inte kan göra en loppa för när skall jag deklarera, men exempelvis ett automathagelgevär, som på samma avstånd kan döda 5 man efter varandra, det går fritt. Och dock hava landets alla verkliga jägare och jaktvårdare i decennier begärt att någon sorts kontroll skulle träda i kraft just för slätborrade jaktgevär. Huru lätt hade det inte varit att nu i detta sammanhang deklarera även dessa.

De mot landets säkerhet stämplande besoldade Moskvaagenterna hava givits 3 månader att på ett lämpligt sätt omordna sitt vapeninnehav. T y i n g e n k a n f å m i g a t t t r o a t t d e ä m n a d e k l a r e r a d e t s a m m a. Så dumma äro de inte. Men vi andra lojala medborgare skola hava jobbet att deklarera t. o. m. en salongsgevärspistol. Jag ser av tidningarna, att dispens kan utverkas för "obemedlade" för undslippandet av den där enkronan till staten. Men den, som har råd att hålla sig med ett refflat vapen, kallar jag inte för "o b e m e d l a d". Här för inte göras något undantag. Skall staten på vanligt sätt klå oss så skall den klå över lag. Ingen mannamån. Även om någon socialistisk eller kommunistisk tjuvskytt skulle gråta en skvätt över de styrandes hjärtlöshet.

Hela denna vapendeklaration, efterlängtad, nödvändig i sig själv, har blivit så förfuskad och meningslös att man på densamma kan tillämpa det gamla kända ordstävet: "Man merkt die Absicht und wird verstimmt."

Helgonbilden — ett utmanande märke i Det heliga landet.

Ett av Ungerns största bryggerier har försökt sig på ölexport i Palestina. En första sändning avsändes och mottogs i Jaffa av ett därvarande judiskt affärshus, som skulle tjänstgöra som förmedlare i affären. Men så upptäckte man nere i Det heliga landet, att ölflaskorna voro prydda med etikett med bryggeriets inregistrerade varumärke — en bild av Ungerns berömda skyddshelgon, den helige Stephan. Detta kan naturligtvis icke gå för sig, varför den judiske affärsmannen i Jaffa tillsände det ungerska bryggeriet följande brevmeddelande:

"Edert fabrikat motsvarade fullständigt våra förväntningar, men trots detta måste vi dock avsäga oss affären, då etiketten med edert för övrigt högt ärade helgon inte kan föras i handeln i landet."

I de internationella fusionernas tidevarv.

För något årtionde sedan kunde man nästan i varje utkommande daglig tidning i vårt land läsa om företagna och planerade "fusioner" inom finans- och företagarevärlden. Även socialdemokraterna hjälpte till vad de kunde. De genom centralisationen och koncentrationen minskade produktionskostnaderna skulle, förklarades det, medföra billigare varupriser och därmed bättre förhållanden för arbetaren och "de små" i samhället. "Fusioneringen" och snart också "saneringen" av vårt svenska samhälle äro tack vare ett det mest innerliga samarbete på området mellan alla de politiska partierna i det närmaste fullbordade.

En motsvarande process med den här omnämnda inom de enskilda staterna för något årtionde sedan bevittna vi just i den tid som är på det internationella området. Knappast en dag går utan rapporter från Newyork-Wallstreet, London-City, Paris eller Genève om planerade eller redan bildade världstruster och världskarteller etc. Senast inberättas från London, att en europeisk jättekartell inom färgindustrien är under bildning, i vilken ingå de olika kemikalietrusterna i Tyskland, England o. s. v. Avsikten med kartellen uppgives vara att åstadkomma en prisstabilisering samt att få till stånd produktionskontroll och patentutbyte. — En "praktisk" framgång för Den Gyllene Internationalen alltså.

Ombud och Prenumerantsamlare

för **NATIONEN**,

sökas på alla platser i hela Sverige.

Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.

Skriv genast till

NATIONEN,

Södra Kungstornet, Sthlm,

för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

En ny judisk-"anarkistisk" mordkomplott mot de Rivera och kung Alfons.

Diktaturen i Spanien torde till sitt väsen vara att betrakta såsom bestämt skild från övriga förefintliga politiska diktaturer i vår tid, i det att den bygger på rent natonella grunder med stöd i konungens person utan alla bindande förpliktelser till den ländernas politik numera eljest så gott som fullständigt reglerande internationella judefinansen. De Riveras och kung Alfons liv ha därför även under de gångna åren så gott som ständigt varit hotade av alla slags dunkla sammansvärjningar och komplotter, men försynen har hittills hållit sin skyddande hand över dem. Att det steg i riktning mot upprättandet av en verklig, nationell representation för spanska folket, som de genom den till den 10 oktober inkallade "nationalförsamlingen" tagit, väckt raseri inom det storkosmopolitiska lägret, är självklart, icke endast i betraktande av dess innebörd för den spanska nationen utan som ett farligt föredöme för andra folk, som äro hugnade med det judisk-politiska systemet under allsköns olika former.

I dagarna har nu senast ingått underrättelser om en avslöjad "anarkistisk" sammansvärjning mot Primo de Rivera och konung Alfons. En mängd inblandade, däribland åtskilliga advokater, journalister och officerare ha häktats för delaktighet i komplotten, som gick ut på att i samband med den nya nationalförsamlingens öppnande företaga attentat mot såväl de Rivera som konungen. De sammansvurna hade lyckats komma över ett stort förråd bomber och explosiva ämnen, som skulle komma till användning på "nationaldagen" men som nu omhändertagits av polisen.

Rasforskaren Scheemann 75 år.

Den allt talrikare krets i Tyskland, som ivrar för skydd och ökning av den nordiska rasen, bereder sig att den 16 dennes fira professor Ludwig Schemanns 75-årsdag. Schemann hava vi att tacka för att den franske diplomaten, rasforskaren och skalden, greve Arthur Gobineau's (1816—1882) namn och verk icke råkat i fullständig glömska. Sedan Richard Wagner fäst den unge Schemanns uppmärksamhet på Gobineau's stora verk "Essai sur l'inégalité des races humaines" (1853—1855) ägnade sig Schemann åt utforskandet av Gobineau's levnad och verk. Genom den 1898—1901 utkomna översättningen av Gobineau's "Essai" har Gobineau's namn åter blivit bekant och grunden lagd till en rasrörelse, som i dag framförallt är levande i Nordamerika och Tyskland, en rörelse för ökande av den nordiska rasen genom högre barnantal hos ärftligt sunda människor av övervägande nordisk stam. Gobineau, vars rykte som skriftställare sedan ungefär 1924 åter ljuder i Frankrike, där även hans rent skönlitterära arbeten utkomma i nya upplagor, var åren 1872—1876 fransk minister i Stockholm och bodde då i huset Nybrogatan 13.

Nationen bringar den framstående rasforskaren och förkämpen för den nordiska rasens förnyande, professor Ludwig Schemann en hjärtlig hyllning på 75-årsdagen.

L—s.

Gamla Uppsala hednatempel.

Den gängse föreställningen att kristendomens införande i Sverige försiggick på ett i stort sett våldsamt sätt har genom de senare årtiondenas forskningar betydligt modifierats, om inte helt blivit omkullkastad.

Det har visat sig vara en myt att svearna genom en våldsam revolution i tänkesättet skulle hava fått en helt annan uppfattning och moral än den gamla. Tvärtom torde övergången hava varit mycket mjuk. Många av våra förfäders hedersbegrepp leva oförgängligen kvar och det anmärkningsvärda är att det just äro dessa som till stor del göra att vi ännu, huru litet det än är, fortfarande kunna känna oss i någon mån kristna. Den gamla svenska uttrycket "en man utan fruktan och tadel" står i samklang med den rena kristendomen. De vita folkens ursprungliga livsåskådning och kristendomen stamma från en och samma källa — den ariska uppfattningen om rätt och orätt.

Den store romaren Tacitus skrev för nära två årtusenden sedan i sin Germania om de nordiska folkens tänkesätt:

"Att vägra en människa *vem det vara må* tak över huvudet, anses gudlöst."

"Att driva ocker och taga ränta på ränta är okänt och därför aktar man sig mera för dylikt, än om det vore förbjudet."

"På känd eller okänd gör man ingen skillnad ifråga om gästvänskap."

Var och en, som med eftertanke läser dessa uttalanden, finner, att här hava vi den renaste kristendomen. Våra hedniska förfäder voro i sina kristna hedersbegrepp i många avseenden långt framom oss.

Man har på senaste tiden varit sysselsatt med frågan om det kunde anses lämpligt att bygga en kyrka på det gamla Björkön i Mälaren. De stämmor, som härvid gjort sig mest hörda, hava varit ärkebiskop Söderblom, den arkeologiska vetenskapen samt naturligtvis pressen.

Ärkebiskopen har därvid blivit förebrådd för sin ställning i frågan genom en motparts uttalande "att hans förkärlek för varjehanda yttre demonstrationer av kyrklig prakt och makt skulle hava fört honom i konflikt med kulturvärden (Birkas fornminnen) vilka man torde kunna begära att han som historiskt bildad person skulle förstå att bättre respektera."

Den nordiska kristendomen känner ju föga eller intet till kyrklig prakt och tom fåfänga. Ärkebiskopens svaghet för kyrklig ståt gör onekligen ett främmande intryck på oss svenskar. Men då vi komma till honom i hans egenskap som historiskt bildad person blir förhållandet ett annat och det är endast att beklaga att vår kyrkas ledande män ännu ej ansett tiden mogen för ett öppet framläggande av sanningen om kristendomen.

I ett av ärkebiskopens svar lyser dock sanningen fram, om än mycket svagt och måhända oavsiktligt. Han säger: "När den hedniske kung Björn kunde fördraga kristen gudstjänst på Björkön så torde man väl också kunna komma till tals med vår tids arkeologer."

Man har nämligen i allmänhet uppfattat det som en kränkning av fornminnenas helgd att uppföra en kristen kyrka på samma plats där vi hava våra rikaste fornminnen, våra hedniska minnen.

Det är mot denna villfarelse att vår gamla nordiska tro vore så *väsensskild* från den kristna som en den allra kraftigaste gensaga måste inläggas. Den vetenskapliga forskningen har ådagalagt att den rena kristendomens grundsanningar i stort sett äro en de nordiska folkens tillhörigheter samt medförts av nordborna vid deras utbredning vilken gått från norr till söder. En gren av dessa folk trängde in i Jordanlandet årtusenden före vår tideräkning. Kristus står, historiskt sett, som den arier vilken med förtvivlans mod sökte rädda fädernas lära mot den överhandtagande judendomen.

Den Ansgaristen som finnes på Björkön upprest för ett halvt sekel sedan är ett steg, om också omedvetet, i rätt riktning. Vad som endast skulle kungöras för allt folket vid denna minnessten vore:

"Se här är platsen, där en visserligen högst materialiserad kristendom efter årtusendens vandringar på vår jord i nästan oigenkänlig klädnad återkommer till sina fäders land."

Glöm ej

att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

Den reaktion som mötte Anagarius på Björkön var ingalunda någon avvoghet mot kristendomens bärande principer utan en sund motvilja mot den judiska förklädnaden av deras gamla tro. Det är sålunda lätt förståeligt, som också ärkebiskopen anmärker, "att svearna kunde fördraga kristen gudstjänst på Björkön." Svearna hade föga eller intet att lära av Anagarius i vad avser "kristna hedersbegrepp".

De sista dagarna hava bråkt oss ett resultat som på det högsta överraskat den svenska allmänheten. Det är docenten Sune Lindqvists avslutade grävning vid Gamla Uppsala högar och det föredrag han därvid höll inför Svenska fornminnesföreningen den 7 april i år i Vitterhetsakademiens sessionssal.

Doc. Lindpvist nämnde därvid att t. o. m. en så framstående vetenskapsman som riksantikvarien Hans Hildebrand, vilken på 1890-talet gjorde en undersökning av Gamla Uppsala kyrka var så helt fången i den gängse föreställningen att man hade att göra med en alltigenom kristen kyrkoanläggning att han ej ens gick under golvet för att se vad där kunde finnas. Den från Olaus Rudbeckius och Schefferus dagar fortplantade traditionen att gamla Uppsala kyrka själv vore en rest av det uråldriga hednatemplet aktade man på den tiden såsom onödig att spilla många ord på.

Pressen refererar föredraget ordagrant så:

"Vid grävningen kunde man också se, att stolparna omsorgsfullt uppryckts och de väldiga hålen fyllts med ny lera. Hednatemplet har alltså aldrig avbränts, som man förr trott, utan *helt fredligt nedrivits*, och en *liten kristen kyrka* har uppförts på denna plats, ja, man har t. o. m. strax låtit begrava kristna människor i det gamla hednatemplets bloddränkta mark." Det är mycket intressant att konstatera att referenten av år 1927 är fången i en föreställning av samma art som Hans Hildebrand på 1890-talet, nämligen den att den kristna tron betydde ett så stort avbrott i svearnas tänkesätt, att de nödvändigtvis måste *"riva"* ned det gamla hednatemplet.

Det kan synas vara en småaktig strid om ordens valör, men i detta fallet äga uttrycken verkligen en mycket stor betydelse. Må det därför vara tillåtet ställa den frågan om icke uttrycket "helt fredlig nedrivning" hellre borde ersättas med ordet "ombyggnad", helst som man strax låtit begrava kristna människor i det gamla hednatemplets bloddränkta mark.

Kampen mellan kristendom och hedendom i vårt land har i stort sett varit en myt. Våra kyrkofäders otaliga uppgifter om en stor kamp mellan kristendom och hedendom bottnade ingalunda i någon avgörande skillnad i livsåskådningar; den orsakades fastmera av prelaternas judiska kristendom, den ohöljda materialism som behärskade katolicismen.

Tror någon i dag, att, om de gamla svearna känt, att deras nya tro vore så vitt skild från deras gamla hedendom, de då vågat begrava sina närmaste i den bloddränkta hednamarken? Nej, platsen där de dyrkat sina gudar var för dem fortfarande en helig plats, den nya religionen endast en annan, yttre form av deras gamla tro. Midvinterfesten övergick till jul o. s. v.

Så som förhållandet visat sig vara i Gamla Uppsala så har ock förhållandet varit mångenstädes runt om i vårt land. Med vilken känsla av vördnad ser man icke huru vid *Grinneröd* kyrka i Bohuslän man bokstavligen fått schakta bort sand ur åsarna, där våra förfäders bautastenar stå än i dag, för att få ett passande utrymme för den lilla kyrkan! Liksom platsen där den högre makten åkallas är densamma, så äro i huvudsak religionerna desamma. De avsky ej varandras närhet, de dragas tillsammans.

Till slut skulle jag vilja nämna några ord om den bloddränkta marken i Gamla Uppsala. Denna tradition härrör till största delen från den sedan nära 900 år i otaliga böcker och skrifter återgivna berättelsen av Mäster Adam av Bremen år 1070. En kristen man skulle nämligen hava berättat att han sett 72 kroppar av människor och djur hängande i träden vid svearnas Gamla Uppsala. Detta meddelande bär tendens-lögnens stämpel över sig. Kan man skänka sin tilltro till denne meddelare som jämställer människor och djur, räknar dem över lag och icke gör någon skillnad! Funnes några människokroppar alls?

Vad skall man tro i denna sak är ju svårt att säga. Någon vördnad för döden visar det icke och dock var det just de nordiska folkens vördnad för döden som i hög grad imponerade på romarna. Med beundran utbrister Tacitus:

"Sina fallna hämta de med sig även ur ännu oavgjorda strider" samt vidare "Klagan och tårar lägga de snart bort, sent sorg och saknad. Kvinnorna höves det att sörja, männen att minnas."

Detta skrevs som sagt om oss nära ett årtusende före Mäster Adam av Bremen. Skulle svearna hava så vansläktats?

I den gamla Eddan heter det: "Om du träffar en död ute i skog och mark skall du taga dig an den döde, begrava honom och bedja för honom och inte göra någon skillnad om den döde var dig *känd eller okänd*."

I sin bok Germania nämner Tacitus blott en enda gång ordet "samhälle". Det är då han talar om "svearnas samhällen belägna ute i själva oceanen." De äro starka förutom genom män och vapen även genom flottor." Detta är första gången Sveriges namn nämnes i världshistorien.

Svionum.

Bela Kuns blodsregemente.

Forts. fr. föreg. n:r.

Den lyckliga stunden kom. Han for till huvudstaden, men han gjorde knappast någon lycka. Ehuru där en falsk elegans föll sig ganska naturligt bland journalisterna, gjorde hans tillgjorda snobberi och den omsorg, med vilken han undvek fattiga kamrater och företrädesvis slöt sig till förmöget folk, honom föga sympatisk. Ehuru alltid med monokeln i ögat och utsökt klädd, hände honom ofta att icke ha något att äta; sådana dagar låg han till sängs. Men med den fåfänga, som är så vanlig i Israel och vilken är på samma gång dess styrka och svaghet, skildrade han i sina brev till föräldrarna sin ställning såsom glänsande; och inför sina kamrater, vilka dock icke läto vilseleda sig, uppträdde han såsom tillhörande en fin familj. Om han åtminstone haft talang. Men det saknade han fullständigt; och det var ett nöje, som man ofta tillät sig, att i redaktionssalen spika upp på väggen några av hans pekoral.

Ekonomiska svårigheter nödgade honom att återvända till landsorten. Han vistades flera månader i Fiume, i guvernörens tjänst, för vars räkning han skrev små notiser till tidningarna. Men ständigt anfäktad av saknad efter Budapest, dök han snart åter upp där. Ingen tidning ville mottaga hans tjänster. En katolsk pressagentur antog honom såsom stenograf. Vilket icke hindrade honom att samtidigt låta använda sig på socialistkongresserna, vilkas hemligheter han sedan förrådde till de konservativa tidningarna. Under de första månaderna av kriget anställd vid den officiella telegrafbyrån förklarade han, att om han tvingades ut i kriget, skulle han icke komma att mögla där. Han höll också ord. En och en halv timme efter sin ankomst till fronten (han skröt själv om det) gick han över till fienden.

I Ryssland träffade han Bela Kun och arbetade endräkteligen med honom på kommunistpropagandan inom fånglägren. Man anklagar honom att hava låtit skjuta ett stort antal magyariska officerare, vilka icke visade sig tillräckligt mjuka. Därpå återvände han till Ungarn, och Bela Kun utnämnde honom till chef för arméns alla bakre förbindelser, med uppgift att undertrycka de kontrarevolutionära rörelser vilka kunna uppstå i landsorten.

Hans verksamhetslust var fruktansvärd. Utan uppehåll, natt som dag, besteg han sitt tåg eller sin röda bil, åtföljd av sina till tänderna beväpnade Lenins gossar, för att någonstädes företaga en straffexpedition. Ibland var det i Kalocsa, ibland i Kapuvar, Sopron, Csorna, Puspök-Ladany, Czegled eller Dunapotai; överallt där man rapporterat att bönderna avklippt en telegraftråd, anfallit rödagardister eller vägrat att utlämna sin spannmål och sin boskap. Han anlände till byn, omgiven av sina läderklädda karlar, vilka buro handgranater. De bönder, som angivits av traktens sovjet, fördes den ena efter den andra inför revolutiontribunalet, bestående av en enda domare, omkring vilken Szamuelys följeslagare höllo sig. Själv satt han på en stol, med benen vårdslöst korslagda, rökte sin cigarrett med guldtipp, skämtade, hånlog och hade infall av följande art:

"Nå, kamrat, vad har du gjort," frågade han en dag en av skräck darrande bonde.

"Ingenting, herrn, jag har ingenting gjort: det är bara de andra som tvungit mig att följa med dem."

"För bort honom," sade Szamuely till två av Lenins gossar. "Det är en stackars sate, jag benådar honom ....Häng honom inte .... Skjut honom!"

Den dagen avrättades många i Kalosca. Professorer, en lärare, köpmän, officerare och ett antal bönder hängdes framför jesuitkollegiets fönster. Ett av offren, vars rep hade brustit, flydde. Man infångade den genstörtige hängde, och hängde honom på nytt på sin gren.

Åtta utexaminerade bödlar utgjorde en del av den skara om 30 man, som överallt följde Szamuely. Skarans chef, Arpad Kohn Kerekes, 23 år gammal, järnvalsare till yrket, hade efter vad han själv tillstått, skjutit fem personer och hängt tretton, men anklagelseakten mot honom upptäger 150 mord. Bland övriga utexaminerade bödlar märkas ytterligare Ludvig Kovacs, Karl Strub, Isidor Bergfeldt, Alexander Vigh, som hängde åtta bönder i Kalocsa, Didrik Reinheimer, som avrättade tjugofem i Debreczen, och Arthur Barabas Bratman, som utmärkte sig i Sopron. Ibland roade sig Szamuely med att själv knyta repet i en vacker halsduksknut om offrets hals, och han fann också nöje uti att låta honom kyssa det. Man såg honom driva sadismen ända därhän att tvinga en anhörig till den dömde att själv rycka undan stolen, som uppbar den stackars saten; eller också nödgade han barnen i en skola att tåga över platsen, där hans offer dinglade; och han ställde till och med så till, att en hustru, utan att ana någonting, kom att gå förbi sin mans döda kropp, som hängde stel på en accasiagren.

En dag höll det dock på att gå galet för honom. Det var i Kapuvar. Åtföljd av några "Lenin-fiuk" gick han in i husen, tillkallade husbonden, pekade på ett träd vid vägen och befallde: "Ställ dig under det där!" Snart dinglade sex män och en kvinna vid grenarna. Andra avrättningar skulle följa, då en rödgardist, bördig från byn, föste undan Lenins gossar, gick fram emot Szamuely, ställde sig beslutsamt framför honom, spände ögonen i honom och sade "Kamrat, det är nog för i dag här i Kapuvar!" Och soldatens mörka blick kom honom att inse, att det måhända kunde vara farligt att fortsätta lekan. Den gången hängdes inte fler i Kapuvar.

Var och en av dessa Expeditioner åtföljdes av ett renskrapande av allt vad boskap, fjäderfä, vin, grönsaker och säd heter, vilket sedan skickades på järnväg till Budapest. Så återvände Szamuely till staden, och där såg man honom på Othon-klubben, de judiska journalisternas förening, där han fordom hade fått lida mycken smälek; nu mera snobb än någonsin, med sitt svarta hår tillbakastruket, sin oklanderligt skurna kavaj och sin evinnerliga marokängportfölj under armen, tryckande händerna på folk med en förströdd min och utan att tyckas känna igen någon.

SOVJETS SAMMANSTÖRTANDE

Den 1 maj i Budapest var en triumfens och ångestens dag. Från ovan till nedan syntes hela staden målad i rött. Order hade givits att de gamla ungerska flaggorna skulle färgas scharlakansröda, och i varje hus övervakade förtroendemännen att hyresgästerna dekorerade sina fönster med tillräckligt rött. Alla monument som erinrade om det gamla Ungarns föråldrade hjältar, Arpad, Johan Hunyades och Corvinus, Thököli, Rakozky, biskop Pazmany och många andra — försvunno under rödfärgade bräder, betäckta med blodröda affischer. Framför parlamentshuset gömdes Julius Andrassys staty — Bismarcks och trippelalliansens man — under en träställning, som svagt påminde om ett grekiskt tempel eller ett judiskt förvaringsskåp för Mose lag. Under bilden av den helige Gerhard, Ungarns apostel och martyr, framställde en väldig rödflammande tavla allegoriskt proletärernas paradis. Vid ett av de förnämsta gatukorsningarna symboliserade fyra enorma jordglober, vilka sågo ut som de ropade i blod, världsrevolutionens triumf; och överallt presiderade vid festen byster av Karl Marx, Lenin, Trotzki, Liebkneckt och Rosa Luxemberg såsom den nya dagens heliga. Genom en rad av triumfbågar och mitt ibland mångfärgade fanor, femuddiga stjärnor och Salomos insegel nådde man slutligen över Andrassygatan fram till tusenårsmonumentet, rest för några och tjugo år sedan för att högtidlighålla årsdagen av magyarernas ankomst till landet. Turkiska bonader dolde även detta monument, och på trappstegen reste sig en väldig Karl Marx, omgiven av allegoriska figurer.

Men allt detta röda, alla festtågen, alla triumfbågarna, fyrverkerierna och talen under denna förgudandets dag, kunde icke dölja den allra djupaste oro. Ännu en gång hotade de amalekiter Jerusalem! Lenins 300,000 ryssar, vilka skulle rädda Ungarn, hade förblivit vålnader i den orientaliska hägringen, och i deras ställe var det de fientliga arméerna som passerade gränsen, under förevändning att mot kommunistiska våldsdåd bistå sina blodsförvanter, vilka kvarstannat på ungerskt område.

Dagen efter denna ärorika 1 maj erforo sovjets med häpnad, att rumänerna överskridit Tisza, och att tjeckerna voro i Miskolcz, och redan såg man skingrade soldathopar strömma tillbaka till Budapest i kärror och på tåg. Ett rykte flög till och med på kvällen omkring, att folkkommissarierna avgått. Men Bela Kun, som visste att de allierade ogillade rumänernas framryckning, tog till orda i rådet och förklarade att han var redo att föra striden till slut: "Om vi vilja strida", sade han, "är det varken för att försvara vårt områdes integritet, eller för att återupptaga undertryckningspolitiken gentemot nationalisterna. Men vi hava en uppgift. I den kamp, som över hela jorden sätter den kapitalistiska imperialismen och den bolsjevikiska socialismen i harnesk mot varandra, taga vi del i striden. Vi äro en av den internationella revolutionens soldater, vi måste slåss för de ungerska arbetarnas ära och för det universella proletariatets heliga sak. Lika länge som det finnes en möjlighet att lossa ett skott, skola vi icke nedlägga vapen eller avstå en tum av den mark där proletären är herre". Och han slutade med dessa ord: "Det är min vidskepliga tro, att om proletariatets diktatur här slutar med att gå under, beror det på att den icke kostat nog mycket blod."

För den, som ville förstå honom, betydde detta tal, att arbetarna borde bereda sig att lämna fabrikerna, biograferna och Budapests gator samt sluta sig till armén. Under bifallsyttringar röstade församlingen med entusiasm för att åtminstone hälften av folkkommissarierna och rådsmedlemmarna genast skulle begiva sig till fronten. Men kommissarier och sovjetsdelegerade glömde genast sin ed och stannade lugnt hemma.

I största hast reorganiserade man den röda armén. Och även härvidlag måste man återgå till gamla borgeliga metoder, ganska litet demokratiska, men som bestått provet. Och för övrigt, som Bela Kun sade för att rättfärdiga denna återgång till det förflutna: "Den ofantliga skillnaden av i går och i dag, är att vi i går ledde striden nedifrån, i dag uppifrån." Naturligtvis förändras då synpunkterna, och det som i går var ont blir i dag gott... Soldatråden, soldaternas val av officerare, de politiska diskussionerna och mötena i kasärnerna, allt detta hade varit "gott" då den borgerliga armén skulle förstöras, men i dag var det ett "ont", då det gällde att sätta i sovjetregeringens hand ett solitt stridsverktyg. Man återställde kadrerna genom att inkalla alla yrkesofficerare; allmän värnplikt ersatte systemet med frivillig antagning; man återinförde bruket av de obevekliga krigslagarna, vilka så häftigt upprört antimilitaristerna; indisciplinära soldater fingo springa över klingan; man återinförde gradbeteckningarna, och den enda nyheten var att officerarna, i stället för stjärnor på kragen, hädanefter buro galoner om ärmarna och å mössan.

Krigsminister Böhm, f. d. symaskinsagenten, och Napoleon Pogany, liktvättarsonen, hade glidit ned i andra planet. En f. d. officer, överste Stromfeld, hade blivit själen i den nya röda armén. Av en framstående borgerlig familj, utexaminerad från krigsskolan i Wien, kunde ingenting gärna göra Stromfeld särskilt mottaglig för de revolutionära idéerna. Men efter österrisk-ungerska sammanbrottet, vände han sig först till socialisterna, slutligen till kommunisterna, i hopp att ännu en gång få tillfredställa sin lust för krigisk verksamhet, vilken fem års krig icke kunnat tillfredsställa och som för honom var ett verkligt behov. Det var den vanliga typen för en yrkessoldat, som aldrig brukar fattas under en revolution vilken som helst. Ett ögonblick satte hela Ungarn sin lit till honom: de röda, emedan de hoppades mycket av hans strategiska talanger; de vita enär de räknade på honom för att störta Bela Kun. Han svek dem alla: bolsjevikerna, som han icke kunde föra till seger, och fosterlandsvännerna, vilka icke insett att för denne passionerade yrkesmilitär rollen av generalstabschef, som man tilldelat honom, var tillräcklig för hans ärelystnad, och att han icke såg något där ovanför.

Under denna tid lågo de franska trupperna förlagda i Belgrad och i södra Ungarn samt åsågo med för fot gevär, hur Bela Kun och hans vänner förtrampade allt av värde i Ungarn, hur genom deras framgångar förhoppningarna om en europeisk kommunism uppmuntrades, och hur de efter behag fingo organisera en armé, som de sedan kastade mot tjecker och rumäner. Några bataljoner hade varit nog för att göra slut på denna regim, som avskyddes av hela befolkningen; men Högsta rådet hade bestämt förbjudit varje inblandning i Budapests angelägenheter. Ordern var undertecknad av Clemenceau, och det var franska regementen som befunno sig vid ungerska gränsen. Också äro magyarerna böjda att lägga hela skulden på Frankrike för denna för deras land så ödesdigra overksamhet; som om det varit ensamt om att fatta beslut i rådet! Amerikanare, italienare och engelsmän voro icke alls måna om att se våra trupper rycka in i Budapest och vårt inflytande bli allenarådande inom Centraleuropa. Vid detta tillfälle, liksom så många andra, blevo vi nödsakade att handla mot våra intressen. Men den prestige, som segern förlänat Frankrike, kom människorna att allt för lätt tro, att det i de allierades råd alltid talade som härskare.

Ett annat bekymmer. I Szeged, en betydande stad på slätten vid Tiszas strand, hade några mayariska politici bildat en kontrarevolutionär regering och uppsatt en liten armé om cirka 6,000 man, bestående av soldater, men isynnerhet av officerare, vilkat skyndat till från alla håll för att undgå bolsjevikerna. Med mycken bitterhet anklaga ungrarna oss att icke hava understött denna armé. De glömma alldeles, att utan vår hjälp hade denna militära och politiska rörelse ej ens existerat. Det var franska officerare, som uppsökte greve Teleki och hans vänner i Wien, dit de tagit sin tillflykt, för att sätta dem i spetsen för regeringen i Szeged.

Ett fåtal magnater gingo för övrigt in på att följa dem; flertalet av dessa herrar föredrogo att stanna i Wien, det berömda hotell Sacher, där de njöto av det utsökta köket och förlorade sina pengar på spel. Det var med fransk passersedel och åtföljda av en fransk officer, som greve Teleki och några andra kunde utan äventyr färdas genom Bela Kuns Ungarn. Det var i skydd av våra trupper och under vår stabs välvilliga ögon, som de kunde organisera sin ministär och sin armé. Om de genast hade visat mera beslutsamhet, om de förnött mindre tid på kaféprat och personliga tvister, och om de några tusen officerare, vilka befunno sig i Szeged, beslutsamt hade satt sig i marsch mot Budapest med de vapen och den ammunition vi lånat dem, hade de under vägen kunnat samla upp en mängd bönder och måhända kastat över ända de bolsjevikiska krafter, vilka då knappt existerade. I stället gjorde man politik och festade i Szeged och lämnade Högsta rådet tid att förklara, att det icke erkände denna reaktionära regering. Våra officerare sågo sig nödsakade att återtaga de gevär, som de välvilligt lånat ut, och att för framtiden hålla sig tillbaka. Ungrarna glömde då de gjorda tjänsterna och sågo sedan icke annat än vår vägran att vidare hjälpa dem; sägnen om ett franskt förräderi vann insteg, och man kastade skulden på oss för motgången i Szeged.

Uppmuntrad av några lätt vunna framgångar mot tjeckerna hade emellertid Bela Kun i Budapest fått i sitt huvud att anfalla rumänerna, i förhoppning att kunna samla hela nationen omkring sig genom en militär bragd. Han trodde för övrigt fullt och fast, att en revolutionär rörelse skulle på samma dag, den 20 juli, utbryta i Tyskland, England, Italien och Frankrike. Också valde han just denna dag för att släppa lös sin offensiv, men denna ödesdigra 20 juli 1919 blev i hela Europa en mycket fridfull dag. Världsrevolutionen, till vilken Bela Kun hyst en lika barnslig tilltro som Karolyi en gång, spårades ingenstädes. Och till råga på olyckan kom han genast underfund med, att hans soldater icke dugde till någonting.

Bolsjevikerna hade överskridit Tisza. Under de första dagarna lätsade den rumänska armén draga sig tillbaka för dem; så övergick den plötsligt till anfall och kastade sovjettrupperna över ända. Dessa förlorade på mindre än en vecka hälften av sin styrka. Återstoden återgick hastigt över floden, och rumänerna föllo in i Ungarn, beslutna att denna gång föra den polisoperation till ett lyckligt slut, vilken Högsta rådet så oklokt hade vägrat att anförtro våra trupper.

Efter allt vad de lidit under österrikares och tyskars ockupation av deras land, var det att förutse, att rumänerna icke skulle komma att uppträda med en Touraine- eller Bourgognesoldats saktmod. Det blev icke endast bolsjevismen, men Ungarn i dess helhet, som fick fruktansvärt lida härav. Magyarerna påstå, att denna invassion ensam kostat dem lika mycket som de fyra krigsåren. Också upphöra de icke att förebrå oss fransmän att vi icke förskonat dem från denna prövning, medan rumänerna hysa agg till oss, därför att vi en dag i ganska energiska ordalag uppmanade dem att utrymma det område som vi låtit dem inkräkta.

Bela Kun hade förlorat spelet. Den 1 augusti på eftermiddagen samlade han de fem hundra medlemmarna av sovjetrådet, "Proletärerna", utropade han, "hava visat sig ovärdiga revolutionen. De hava fegt svikit det förtroendet vi satt till dem. För ögonblicket måste jag böja mig för nödvändigheten; men jag återkommer snart. Vi endast uppskjuta till längre fram att införa det kommunistiska tidsskedet, då proletariatet hunnit bli mera moget att upptaga våra idéer!" Man påstår att han i detta ögonblick fällde tårar. Men det var inte längre tid för varken tal eller tårar. Rumänerna nalkades. Ett extratåg väntade honom och hans vänner på stationen. Han skyndade sig att taga plats på det jämte Pogany, Kunfi, Amburger och de övriga judiska folkkommissarierna. Endast de kristna kommissarierna stannade i Budapest, i den socialistministär som nu övertog ledningen, och där icke en israelit fikade efter ens den minsta portfölj.

Bela Kun passerade gränsen utan äventyr. Han anlände till Wien, där den halvt bolsjevikiska ministär, som hade makten, internerade honom för formens skull. Några månader senare flydde han och uppnådde Tyskland under ett falskt namn. I det ögonblick då han skulle gå ombord i en Östersjöhamn, häktade polisen honom. Budapestregeringen begärde hans utlämnande; det vägrades. Bela Kun uppsökte nu Lenin och Trotski i Moskva. I den stund, då jag nedskriver dessa rader, sitter han i Odessa såsom en grym och hård ordförande uti den kommission, vilken fått i uppdrag att hålla Sydryssland under det bolsjevikiska tyranniet.

Corvinus-Klein, Arpad Kohn-Kerekes och andra judar av mindre mått, vilka icke fått tillträde till Bela Kuhns extratåg, fingo sota för de Israels furstar, vilka flytt till Wien. Man dömde dem. De blevo hängda.

Med djurisk omedvetenhet promenerade chefen för terroristtrupperna, skoarbetaren Czerny, ännu några dagar fridfullt i Budapest. Så greps han plötsligt av fruktan och flydde ut på landsbygden. Under en vecka irrade han som ett hetsat djur i Bakonyskogen, där gendarmerna grepo honom. Man hängde även honom.

Vad angår Tibor Szamuely, överraskade honom nyheten om sovjets sammanstörtande i staden Györ mitt under ett nattligt sammanträde med revolutionsdomstolen. Han hade nyss dömt tre stackars satar, arbetare, till döden. Han avbröt genast sammanträdet och kvarlämnade de dömda (som ingen vågade avrätta efter hans avresa). Han återkom till huvudstaden. Varför tog han icke dagen därpå plats i Bela Kuns extratåg? Han trodde utan tvivel att det var säkrare att fly i bil. Men vid österrikiska gränsen arresterade de tulltjänstemännen honom.

(Forts.)

Prenumerera på NATIONEN.

Prenumerera på NATIONEN.

PORTERDRICKA
KLASS I
från
SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI
Tel. 95 HAGALUND Tel. 95
rekommenderas som bästa
Vitaminrikaste
Måltidsdryck.
Levereras i glasflaskor om 10 liter.
Flaskan är försedd med träkorg.

Se till
att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN för
4:e kvartalet.

Strömningar inom modern socialism.

IV.

Vi återgiva härnedan en fjärde av sekreterare Richard Lindström publicerad artikel över ämnet" Strömningar inom modern socialism", vilken kan ha sitt intresse även för utomstående:

En av de förnämligaste av Europas i socialistisk anda redigerade tidskrifter är den tyska fackliga landsorganisationens månatliga "Die Arbeit". Framför allt tilldrager den sig intresse genom de artiklar dess redaktör Lothar Erdmann offentliggör i densamma. Erdmanns skriftställarskap utmärker sig både för formell elegans och för ett i hög grad intresseväckande ställningstagande till arbetarerörelsens nutidsproblem. Han återkommer ofta till följande resonemang: Arbetarerörelsens ideologi har icke uppstått ur rörelsen själv, utan den stora ledande idén kom till, innan rörelsen ännu existerade*) några väsentliga element ha icke lagts till den socialistiska grunduppfattningen sedan stora lärofädernas dagar, och de sistnämnda utformade sina idéer i huvudsak innan någon arbetarerörelse av betydelse ännu uppkommit och innan samhället över huvud taget erhållit den form, inom vilken arbetarerörelsen med jättekraft utbrett sig. Socialismen såsom idé var en (av Marx-Mordecai och andra judar) tillskuren klädnad, medan den levande kropp, som fullvuxen skulle bära den, ännu låg i vaggan.

Det har emellertid funnits en verklighet, som gått sin egen väg och som utbildat sin praxis ganska oberoende av ideologier. Fackföreningsrörelsen har utövat en oerhörd betydelse vid utformningen av den socialistiska praktiken. Fackföreningsfolket — och i synnerhet fackföreningsledarna — fick tidigt känning med verkligheten. Det anpassade sin strävan efter ögonblickets ekonomiska situation, efter de föreliggande samhälleliga maktförhållandena. Fackföreningspraxisen gav i väsentlig mån arbetarerörelsen dess levande innehåll. Då fackföreningsmännen kommo in i politiken, togo de med sig sin erfarenhet även dit. Socialistisk politik blev förhandling, kompromiss, anpassning efter konkreta lägen och förhållanden.

Men de socialistiska partidoktorerna höllö i sina talesätt och programformuleringar den ursprungliga socialistiska ideologien kvar. Det blev en allmän företeelse att en klyfta gapade mellan den officiella partitron och den lika officiella dagliga partipolitiken. När man nu— så fortlöper Erdmanns tankegång — kan tala om en kris inom socialismen, så är detta i hög grad "eine Krise der revolutionären Theorie". Bolsjevikerna ha gjort ett misslyckat försök att klara dilemmat genom att med järnhand anpassa verkligheten efter den rena teorien. En annan väg måste väljas om man skall komma över krisen. Den socialistiska ideologien måste fyllas med den verklighetens anda, som i det väsentliga bär upp den socialistiska praktiken.

Erdmann vill hålla före att den i en del stycken otidsenliga socialistiska ideologien i ej ringa mån hindrat arbetarerörelsens strävan. Detta att nästan jämt få handla liksom på trots av idén har skapat en viss svaghet. Det ligger samma känsla bakom denna uppfattning som bakom Karl Renners förut återgivna sats att den socialistiska teorien icke ens tillnärmelsevis hunnit inhämta avståndet mellan Karl Marx och vår egen tid. Hendrik de Man har i "Zur Pschyologie des Sozialismus" i en utförligare analys givit uttryck åt samma mening.

Det väsentliga av det som inneburit ett tillskott till det socialistiska idébeståndet i våra dagar har vuxit fram ur fackföreningsrörelsens praktik, menar Erdmann. Så är förhållandet med idéerna om den sociala och den ekonomiska demokratien. Driftsrådstanken, den engelska gillessocialismen, Tyklands "Bauhütenbewegung" — allt detta har vuxit på fackföreningarnas mark och därifrån i olika former stigit in i de socialistiska partiprogrammen och den socialistiska idékretsen.

Under revisionistkampens år diskuterades hett det av Eduard Bernstein i "Socialismens förutsättningar och socialdemokratiens uppgifter", framkastade spörsmålet om "slutmål och rörelse". Bernsteins yttrande och för honom "socialismens slutmål saknade betydelse, under det att rörelsen betyder allt", uppkallade lidelsefulla gensagor från den ortodoxa majoritetens sida. — Lothar

*) "Med framtidsstaten" avsåg socialismens judiska skapare det judiska världsriket, som skulle byggas på de andra staternas ruiner.

Red. anm.

Erdmann har gjort några intressanta observationer rörande nutidssocialismens ställning till samma sak, som äro belysande för den socialistiska rörelsens inriktning just nu. Han resonerar så här: "Karaktäristiskt för vår tid är den inom arbetarerörelsen absolut förvandlade betydelsen av 'slutmålet'. Även den som annars lär mest bestämd av sig använder högst allmänna talesätt, då han rör sig om framtidsstaten*), om produktion genom samhället för samhället, om de arbetandes ledning av ekonomien till förmån för de arbetande o. s. v. Detta tal om framtidsstaten hade en gång levande kraft, det har haft sin historiska betydelse under agitationsskedet, men i det senaste årtiondets stäva luft har det vissnat bort . . . Så snart partiet icke längre stod utanför ansvaret, utan direkt och indirekt tog del i statens ledning, så blevo också nutidsuppgifterna väsentligare än de enligt sin natur oundvikligen högst allmänna resonemangen över slutmålet."

Problemet om socialismens förhållande till nation och stat ser Erdmann på samma sätt som Hermann Heller. Ett par av Erdmanns uttalanden härom må citeras: "Arbetarerörelsen måste i varje land vara en nationell rörelse med tendens att bli den nationella rörelsen över huvud taget. Det vore ett hopplöst företag att vilja fylla stat och samhälle med socialistisk anda utan att arbetarerörelsen lidelsefullt och utan reservation bekänner sig till nationen . . . . Det finns intet skäl att betona plikten till internationell solidaritet utan att med samma eftertryck påvisa, att denna internationella solidaritet principiellt och faktiskt finner sina naturliga gränser i den representation av nationens gemensamma intressen, till vilken socialdemokratien måste känna sig kallad i minst lika hög grad som alla andra partier, om den vill vara icke blott ett element i den inre politiken utan en faktor i all tysk politik. Få ting skulle så skada socialismens framtid i Tyskland som en doktrinär internationell ideologis herravälde över den av partiet företrädda utrikespolitiken. Ett stort intresse är förbundet vid Erdmanns utläggning om socialismens ställning till nutida världsåskådningar, speciellt den kristna. Vi ha tyvärr endast möjlighet att antyda hans tankegång rörande dessa ting. I likhet med en rad bekanta nutida socialister av skilda riktningar betonar han starkt, att socialismen själv icke är någon världsåskådning utan endast en uppfattning om det ändamålsenligare sättet för det mänskliga samhällets organisation. Socialismen har intet skäl att förklara krig mot någon särskild världsåskådning, utan den bör gå en annan väg: söka anknytning till de med den solialistiska solidaritets- och gemenskapstanken besläktade element, som finnas inom nästan varje ideellt betonad världsåskådning. Detta vore ett sätt att vinna mark för socialismens samhälleliga grundidéer även utanför arbetareklassen. Socialismen är för övrigt till hela sin natur en banbrytare för andlig frihet; det vore att begå våld mot socialismens djupa mening att icke visa tolerans mot alla de skiftande uttrycken för människosjälens strävan uppåt mot ljus och sanning.

Omkring klasskampens problem kretsar Erdmann i sitt skriftställarskap ständigt. Han ser klasskampen såsom en historisk realitet, bottnande i uppdelningen av människorna i olika ekonomiska grupper inom samhället. Klasskampens övervinnande och avskaffande genom klassamhällets upphävande är socialismens uppgift. Men man kan icke förlägga hela denna uppgifts lösning till tiden för socialismens definitiva seger i samhället. En uppgift för nutiden är "klasskampens andliga övervinnande särskilt i dess mest småskurna och låga former: klassegoismen — som allt för lätt urartar till skråegoism — och klasshatet." Förutsättningen för socialismens förverkligande är icke klassmotsättningarnas skärpning till det ytterska utan "det andliga övervinnandet av klassmotsättningarna i de enskildas tänkande, i de ansvariga ledarnas sinnen". Socialismens genomförande vilar icke främst på arbetareorganisationernas maktpolitik utan på dess egen ändamålsenlighet för människornas och den andliga mognaden hos dess anhängare.

*) Judarna experimenterade bland folken därmed redan för årtusenden sedan.

Red. anm.

Litteratur o. konst

E. Ludendorff: Vernichtung der Freimaurei.

En bok mot frimureriet, författad av general Erich Ludendorff under titel "Vernichtung der Freimaurei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse" har utkommit på författarens eget förlag och distribueras genom "Fortschittliche Buchhandlung", Ottostrasse 1, München. Bokens titelblad angiver, att den redan är tryckt till och med 26 upplagan. Här finnes alltså något att studera såväl för herrar frimurare som deras vedersakare.

Nordisk arkitektur.

På Verlag der Tonindustri-Zeitung har utkommit "Flaches oder geneigtes Dach?" av Schultze-Nauburg. Boken går i härnad mot de flata hustaken, som betecknas såsom onordiska till sin karaktär och därför böra bannlysas i de nordiska länderna. De plana yttertaken bliva emellertid allt allmännare, exempel det nya stadsbiblioteket i Stockholm. Boken är full av illustrationer både på flata och branta tak och kostnadsberäkningar, vilket bör intressera hrr arkitekter.

"Der Stürmer",

den i Nürnberg utgivna, av Julius Streiher redigerade veckotidningen, bör intressera de Nationens läsare, som behärska tyska språket.

"Völkischer Beobachter",

utgiven i München av Adolf Hitler, är nationalsocialisternas huvudorgan. Den nationalsocialistiska rörelsen går starkt framåt i Tyskland, och den nyligen avhållna partidagen i Nürnberg, som behandlas i ett av de senaste numren av tidningen, hade samlat icke mindre än 50,000 anhängare till Hitler. Den judiska lögnpressen i Tyskland meddelade att "anslutningen var ringa" (= 50 regementen).

Brattsystemets avskaffande.

(Forts. fr. sid. 1.)

folks höjande i nykterhets- liksom i allmänt kulturellt hänseende går fram i höjandets och ej i sänkandets tecken, till danande av sanna karaktärer, självständiga och myndiga individer, de där av egen moralisk kraft kunna motstå de frestelser av olika slag, som möta dem. Men denna fundamentala, bärande grundprincip i det folkfostrande värvet har totalt åsidosatts, med de konsekvenser, som nu komma till synes. Det till sin natur frihetsfientliga o. omoraliska Brattska systemet har väsentligt bidragit till att öka brottsligheten i landet, i det att det gjort massor av förut laglydiga svenska medborgare till lagbrytare, berett mark för en omfattande spritsmuggling och hembränning samt i betänklig grad rubbat den allmänna aktningen för lagen och förtroendet för lagstiftningen. Det har därtill infört en korruption inom vårt offentliga liv, som allvarligt hotar den lagliga ordningens bestånd.

Grundorsaken till att den i Brattsystemets gestalt officiellt godtagna nykterhetspolitiken i vårt land i nykterhets-, socialt och moraliskt hänseende kommit att gestalta sig till den grad negativt som fallet är torde ligga i det kända förhållandet, att detta system från början tillåtits utveckla sig till ett enda gigantiskt "business" i enskilda intressens tjänst, vilka där fått manövrera efter behag och utan att staten ens brytt sig om att se till, att den statsverket tillkommande vinsten av rörelsen kommit det allmänna tillgodo. Det har konstaterats, att gällande bestämmelser om vinstens inlevererande i talrika fall överträtts; en mängd gjorda påvisanden, såsom att staten med orätt frånhålits vinstmedel, uppenbarade förskingringar av statsmedel inom Spritcentralen och så vidare hava icke lett till några åtgärder mot vederbörande från myndigheternas sida till förseelsernas beivrande, varav den enskilde medborgaren icke kunnat undgå att draga den slutsatsen, att vad som skett, skett med statsmaktens goda minne. Vi vilja i detta sammanhang blott erinra om, hurusom efter vad som offentligen framkommit redan konstaterats, att Spritmonopolet förskingrat staten tillhöriga medel till allsköns politiska, sociala och vetenskapliga institutioner etc. Trängd av riksdagen såg sig Vin- o. Spritcentralens styrelse i skrivelse av den 4 mars 1926 nödsakad erkänna bortskänkandet i "gåvor" av sammanlagt 184,000 kronor, varav 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institut", 124,000 kronor till "Antismugglingsföreningen", 5,000 kronor till Mendelska sällskapet och 5,000 kronor till "välgörande ändamål". I sin skrivelse till 1926 års riksdag hävdade Spritcentralens styrelse, att "gåvan" å 50,000 kr. till "Socialpolitiska Institutet" tillkommit innan ännu någon bestämmelse om vinstöverskottets inlevererande till staten gällde, men den undersökning, som på sin tid gjordes av Nationen, visade, att denna styrelsens uppgift var direkt lögnaktig, alldenstund den ifrågavarande bestämmelsen inregistrerades i Kgl. Patent- och Registreringsverket den 30 juli 1920 medan beslutet om anslag av 50,000 kronor till "Socialpolitiska Institutet" fattades först den 12 augusti samma år. — Alltså direkt falska uppgifter av Spritcentralens styrelse till riksdagen! Icke mindre uppseendeväckande var under hr Richard Sandlers finansministertid bortslumpandet av statens egendom i Spritcentralen, de 400 stamaktierna, till ett enskilt finanskonsortium för lappriset 400,000 kr. trots deras matematiska värde uppskattats till 30 miljoner kr. Bland mycket annat har vidare konstaterats, att de intresserade spritfinansherrarna hållit sig med egna vinexportfirmor i utlandet, som betingat sig väsentligt högre priser av Monopolet än de eljest gällande samt huru vederbörande i Stockholms Allmänna Restaurang-Aktiebolag till "matgäster" utlånat sammanlagt 791,000 kronor, varav större delen tills dato icke återbetalats. I direktör Lithanders inlaga till finansministern i januari detta år påvisades slutligen, att icke mindre än bortåt 100 miljoner kronor under den gångna 10-årsperioden använts för avskrivningar och fonderingar inom Spritmonopolet eller cirka 80 milj. kronor inom Spritcentralen och minst 15 miljoner kronor inom de övriga partihandelsbolagen. Den stora spritkoncernen har byggts upp på sådana grunder och efter sådana principer, att det i många fall icke skulle kunna med bestämdhet sägas, var gränsen går mellan de enskildas äganderätt och statens. Ett belysande exempel härpå utgör Stockholms Allmänna Restaurangaktiebolag, vilket enligt kontrollstyrelsens utsago är ett dotterbolag till A.-B. Stockholmssystemet. Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolag har under de senaste fem åren ihopsparat ett kontant penningebelopp på mera än två miljoner kronor eller ett belopp ungefär lika stort som bolagets hela aktiekapital. Det har under årens lopp förekommit åtskillig diskussion rörande denna sak, men ännu har ingen myndighet kunnat lämna besked om vem som är ägare till de båda miljonerna. — Ett förhållande, som givetvis icke kan vara ägnat att befästa den statliga myndighetens auktoritet. Av allt vad som framkommit rörande Spritcentralens verksamhet under de gångna åren har tydligt framgått, att mycket betydande penningebelopp, vilka enligt gällande lag och förordning skolat tillkomma statsverket såsom vinstmedel av rusdryckshanteringen, icke kommit staten till handa utan ändrat andra vägar, liksom att den kontroll, som från statens sida utövats över verksamheten och vilken varit underkastad riksdagens revisorer, till sin natur varit tämligen illusorisk, en uppfattning som Eders Kungl. Maj:t i viss mån synes ha accepterat genom beslutet i november 1926 att utse en kunglig kommitté på fem personer "att inom finansdepartementet biträda vid utredningen av frågan om lämpligt ordnande av den statliga kontrollen av aktiebolaget Vin- och spritcentralens och aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolets verksamhet samt i samband därmed stående spörsmål". De i förhållande till sprithanteringsrörelsens oerhörda omfattning och systemets praktiserade prispolitik ytterst minimala vinstandelar, som under årens lopp inlevererats till staten, hava givetvis främst sin förklaring i dessa berörda brister i kontrollhänseende från statens sida, men även i den tusenhövdade byråkrati, som fått utveckla sig under det rådande systemets hägn. F. n. räknas i landet c:a etthundratjugo systembolag och i varje systembolag sitter minst en direktör och dessutom fem ordinarie styrelseledamöter och fem suppleanter samt tre revisorer, summa ettusensexhundraåttio personer, som utom den egentliga arbetspersonalen skola ha löner och arvoden. Dessutom finnes en välorganiserad spritcentral med ett flertal dotterbolag, där vi återigen hava en hel del direktörer, styrelseledamöter, suppleanter och revisorer. Det saknas förnuftig mening i denna väldiga apparat. Det praktiserade systemet med motböcker och kortregister över svenska medborgare ur sprit- och nykterhetssynpunkt medför endast det en oerhörd dyrbar och vidlyftig, fullkomligt meningslös förvaltningsapparat. Beräknar man så kostnaderna för jakten efter spritsmugglare och vad denna kräver i organisation, och ledning, befäl, manskap, båtar, bensin etc., kostnaderna för allt extra arbete och all extra betjäning vid tullen för smuggelspritens skull, kostnaderna för rådhusrättens och övriga domstolars samt även högre instansers arbete med alla mål, föranledda av smuggel- och lönnbränningssprit m. m., kostnaderna för polisens, åklagares och landsfiskalers extra arbete för denna sprit, kostnaderna för underhåll av alla bötesfångar och till frihetsstraff för spritens skull ådömda, samt slutligen kostnaderna för kontrollstyrelsen, detta ämbetsverk med sin överdirektör och övriga tjänstemän och sina cirkulär i det oändliga — då måste man förstå, huru vansinnigt rent ekonomiskt sett detta system i själva verket är.

De praktiska verkningarna i olika hänseenden av Brattsystemet under den tid detta ägt bestånd motsvara alltså på intet vis vad som vid systemets inrättande ställdes i utsikt av statsmakten. I alla tänkande medborgares ögon framstår det också i dag såsom totalt misslyckat, såsom ett avskräckande exempel på, huru det går, när ett folks kulturella och ekonomiska väl överlåtes i deras händer inom den härskande enskilda storfinansen, som känna rent asocialt och kulturellt antinationellt. Resultatet kan då ej bli annat än det blivit. Det måste i denna situation vara en bjudande plikt för alla och envar och främst naturligtvis för statsmakten själv, som bär ansvaret för förhållandena på området, att en avveckling av det folkskadliga systemet, en rättelse av det en gång begångna stora misstaget snarast kommer till stånd. Likaså bör det i denna stund stå klart för envar, att svenska folket aldrig i längden kommer att finna sig i det till sitt väsen antifolkliga, omoraliska och provokatoriska system, som påtvingats det under falska utfästelser. Brattsystemet är dömt, och till förhindrande av skadegörelsen av detsamma är det nödvändigt att snarast gå i författning om dess avveckling samt åstadkommandet av en annan moralisk och nykterhets- såväl som social och statsekonomisk synpunkt fullt hållbar ordning, som kan omfattas med allmänt förtroende av medborgarna.

Den grund, som bär upp Brattsystemet, är praktiskt taget densamma som den, vilken på sin tid tjänade som underlag för det s. k. Göteborgssystemet, vars alla avagheter och missförhållanden med dr Bratts system skulle bringas ur världen. Brattsystemet är i

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker

Bergtagna
Kr. 3:—

En ropande röst i öknen
om det judiska världsherradömet Kr. 0:75

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 4:—

Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

Magsyra, halsbränna och kväljningar

tar man bort med ett glas *Fruktsalt-Samarin* som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.

Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Naturen låter sig icke bedragas.

Vår "överkultur" med sitt jäktande och nervösa liv gör oss alla i förtid gamla och trötta. Mat och dryck sluka vi omåttligt och därigenom förgifta vi vår kropp, vårt blod och körtelsystem. Föråldrade och sjuka äro redan de unga, vilkas blod är förgiftad, vilkas matsmältning är svag och trög och vilkas körtelsystem är svårt belastat och oförmöget.

En föryngring av kroppen erhålles först då blodet, matsmältningen och körtelsystemet befriats från sina gifter.

Den Indiska föryngringsfrukten

Lukutate

är en i Indien växande bärfrukt som förbluffat världen med sina föryngrande egenskaper. Frukten som instinktivt ätes av djungelns elefanter, papegojor och gamar, och som rekommenderas av sådana forskare som Racha-Maraka och friherre G. von Gagern samt doktorerna Holtz och Kroschinski, som ett naturligt och oskadligt föryngringsmedel för man och kvinna. Lukutate är ett naturligt medel som ökar funktionen av galla, levern och njurarna, ökar körtelavsöndringen samt stärker hjärta och nerver.

Lukutate säljes överallt i kartonger innehållande 30 välsmakande marmelader samt i form av buljongtärningar för sockersjuka och de som av annan orsak icke tåla socker. Finnes ej Lukutate å Eder plats, insänd Kronor 5:— med uppgift om marmelad eller buljongtärningar önskas.

Giv Eder kropp Lukutate — det förlänger livet.

BEGÄR VÅR BROSCHYR!

THE LUKUTATE FRUIT Co.
SKEPPAREGATAN 86, STOCKHOLM. Tel. 78989, Ö. 8989.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel.
Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 7 Oktober 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleum mattor.
Säljes överallt.

verkligheten endast en påbyggnad av några våningar på den gamla murkna och ruttna grunden. Det gamla Göteborgssystemet prisades på sin tid på ungefär samma sätt som Brattsystemet i närvarande tid prisas av en viss del av den judestyrda svenska tidningspressen samt höjdes till skyarna såsom något, som vi svenskar hade anledning känna oss stolta över, men detta med orätt, ty någon bärkraftig och fast grund saknades fullständigt även för Göteborgssystemet liksom överhuvud varje inslag av kulturell och samhällsnyttig syftning. Att Sveriges folk så länge och så fullständigt som skedde kunde föras bakom ljuset beträffande Göteborgssystemets art och väsen, berodde främst på tvenne omständigheter, nämligen dels, att respektive kommuners kassor hade betydande ekonomiska fördelar därav, dels därpå, att en mängd ledande kommunalpolitiker genom systembolagen bereddes s. k. arbetsfria inkomster. I förstnämnda hänseende, d. v. s. i vad rör kommunernas bindande ekonomiskt vid det rådande systemet, har visserligen under Brattsystemet en ändring delvis inträtt, men metoden att ekonomiskt knyta ledande politiker vid sprithanteringen tillämpas alltfortfarande och det i en sådan utsträckning, att det i hög grad fått sken av direkt mutning och korruption, då de med spritpengar avlönade politikerna i regel på grund av de ekonomiska relationer, vari de stå till Brattsystemet, uppenbart anse sig förpliktade att i alla skiften, även där det gäller åtgärder från den i monopolet intresserade storfinansens sida till åsidosättande av statens rätt och intressen, slå vakt om systemet. Den första förutsättningen för en ändring till det bättre på hithörande område är därför, att såväl den gamla, murkna grunden, som bär upp det nuvarande systemet, som de under den Bratt-Wallenbergska regimen tillkomna nya påbyggnaderna helt raseras. Det nya systemet, som måste träda i det bankrutterade Brattskas ställe, måste byggas på helt nya, solida och hållbara grunder.

Vid bedömande av, vilket system, som bör efterträda det Brattska, gäller det först och främst att undersöka i vad mån i andra länder praktiserade system för sprithanteringen i sina praktiska verkningar visat sig vara av sådan art, att något av dem kan anses förtjänt av att komma i åtanke såsom mönster ifråga om de tillämpade grundprinciperna. Det visar sig härvid, att det land i Europa, där man lyckats nå längst i strävandena mot allmän folknykterhet, är Danmark. Genom den kände framstående danske näringsfysiologen dr M. Hindhedes i Köpenhamn kloka och ansvarsmedvetna ingripande blev alkoholfrågan i Danmark ordnad på ett i hög grad praktiskt och effektivt sätt. Den stora hemligheten med dr Hindhedes system var, att han tog saken enkel och naturlig såsom den i verkligheten är och lade sitt system efter förnuftsenliga och raka linjer, som tillförsäkrade staten hela vinsten av rusdryckshanteringen och där alltså intet utrymme gavs den privata spekulationens krafter att driva sitt spel. Hos oss är förhållandet det rakt motsatta: här är det rådande systemet för sprithanteringen från början till slut, i fråga en organisation, kontroll etc., tillrättalagt för de storfinansiella kretsar, som företagit sig att exploatera nykterhetsrörelsen och spriten i ett sammanhang. Det danska systemet, som genom sin enkelhet och sin moraliska oantastlighet alltså förtjänar att i princip tjäna som mönster för andra, även oss, innebär, att riksdagen bestämmer, huru stor myckenhet alkohol, som under året får försäljas. Regeringen äger därpå att reglera försäljningen genom att höja eller sänka skatten, så att den bestämda kvantiteten räcker för den avsedda tidsperioden. Detta system, som nu kan sägas vara fullt utexperimenterat i Danmark, har visat sig fungera på ett utmärkt sätt och effekten ur nykterhetssynpunkt har blivit en helt annan än den det Brattska ransoneringssystemet haft att uppvisa. Intet tvivel råder därför, att icke även vi i Sverige, som haft den oturen att på detta område råka ut för mindre välsinnade "reformatorer", hava anledning att benyttja oss av de erfarenheter, som vunnits i Danmark, när det nu gäller att ordna våra förhållanden på ett mera rationellt och praktiskt sätt. Någon ren kopiering av det danska systemet bör det självfallet icke bliva fråga om, men de sunda, absolut hållbara principer för nykterhets- och sprithanteringsfrågornas lösning, som där kommit till användning, hava vi alla skäl att även här följa i vårt praktiska arbete. Det gäller dock helt naturligt att härvid gå fram med all varsamhet samt att låta avvecklingen av det nuvarande, det Brattska systemet, ske successivt. Denna avveckling torde böra ske efter följande grunder:

Aktiebolaget Vin- och spritcentralen må tillsvidare bibehållas. Samtliga underlydande bolag, som bedriva handel med vin och spritvaror likvidera och avvecklas och deras rörelse övertages av huvudbolaget. Samtliga systembolag i riket få därefter överlämna sina butiker med inventarier, lager och personal till A.-B. Vin- och spritcentralen, som sålunda övertager all detaljhandel med vin och sprit i landet. Samtliga systembolag likvidera och avvecklas. I spetsen för A.-B. Vin- och spritcentralen ställes en i rikets tjänst prövad ämbetsman, icke någon politisk lycksökare. Sedan det nya systemet fullt genomförts och stabiliserats, kan, om så anses lämpligt, även A.-B. Vin- och spritcentralen avvecklas och försäljningen överlämnas till den enskilda affärsverksamheten på enahanda sätt som i Danmark.

Vid bestämmandet av grundlinjerna för det nya systemets verksamhet bör det främst gälla att fastställa utgångsläget ifråga om den kvantitet, som högst får försäljas per år. Icke heller härvid bör man gå fram brådstörtat utan nöja sig med att sätta utgångskvantiteten t. ex. tio procent lägre än den kvantitet, som nu säljes. Enligt senast upprättade statistik är försäljningen f. n. 4,4 liter pr person i hela landet eller i runt tal 26 miljoner liter om året. Som en lämplig utgångskvantitet bör under sådana förhållanden kunna sättas 24 miljoner liter 50 % alkohol pr år eller jämnt 2 miljoner liter pr månad. När dessa 2 miljoner liter under månaden försålts, skulle alltså ingen vidare försäljning förekomma under samma månad. Det gäller då att avväga priset på ett sådant sätt, att den bestämda kvantiteten verkligen räcker hela månaden och icke tar slut den 15:de eller 20:de. Att bestämma utgångspriset är visserligen en vansklig sak, men man torde kunna utgå ifrån, att om de nuvarande priserna höjas med förslagsvis femtio procent, skall risken för rusning till försäljningsställena icke behöva vara särdeles stor. Riksdagen fattar alltså beslut, att försäljningen av brännvin (spritvaror) begränsas till två miljoner liter pr kalendermånad och Kungl. Majt erhåller av riksdagen bemyndigande att beträffande tullar och skatter å brännvin vidtaga erforderliga höjningar, eventuellt sänkningar i syfte att reglera försäljningspriserna i önskvärd riktning. Under de fyra följande åren äger riksdagen rättighet att varje år minska försäljningskvantiteten, dock med högst tio procent varje år. I fortsättningen äger riksdagen rättighet att minska försäljningskvantiteten med högst tio procent vart fjärde år. Beträffande minskningens storlek beslutar riksdagen i varje särskilt fall. Riksdagen kan också besluta att bibehålla försäljningskvantiten ävensom att öka densamma. Beträffande ökningen bör denna begränsas till hälften eller fem procent vart fjärde år. Beslut om minskning kan fattas genom gemensam votering under det att beslut om ökning måste bifallas av båda kamrarna var för sig. Fattas inga beslut vare sig om minskning eller ökning gäller samma försäljningskvantitet i ytterligare fyra år.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi i underdånighet hemställa, det Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga nödiga åtgärder i syfte att snarast få en ändring av gällande förordning av den 14 juni 1917 rörande rusdryckshanteringen i riket till stånd i enlighet med ovan framställda förslag, samt till 1928 års riksdag inkomma med förslag om det nu gällande Brattska ransoneringssystemets avveckling i föreslagen anda samt införande av ett nytt system enligt de i Danmark följda grundprinciperna.

Det är vår fasta förvissning, att den väg, vi här tillåtit oss föreslå statsmakterna att följa, skulle bringa ur världen alla de huvudsakliga olägenheter, som medföljt det nuvarande Brattska systemet. Statens inkomster av sprithanteringen skulle komma att ökas i högst väsentlig grad och med ytterst lågt räknat 50 miljoner kronor pr år, den nu florerande smugglingen och lönnbränningen skulle praktiskt taget försvinna, alla spritspioner och allt rotande i medborgarnas privata och familjeförhållanden skulle försvinna, liksom motbok, mattvång och alla övriga för medborgarna i gemen dagligen och stundligen förekommande kränkande och retsamma företeelser. Sveriges frihetsälskande folk har blott allför länge tolererat det frihets- och kulturfientliga förmynderskap under främmande intressen, som det Brattska systemet innebär.

Stockholm den 6. oktober 1927.

Underdånigst:
Adolf Anderson.
Direktör.
Ekebo pr Uplands-Väsby.
Elof Eriksson
Redaktör. Stockholm.
Sten Lothigius
Jur. utr. kand. Stockholm.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Spelet fascister — kommunister börjar!

(Forts. fr. sid. 1.)

huset Bonnier spelar här i landet under det att det visserligen för syns skull, uppenbart för att blanda bort korten, emellanåt rör något vid judefrågan men huvudsakligen koncentrerar sin aktion mot "demokratien" samt den stora nedrustningens verkställare. Spök-et började sin tillvaro med att sända ut cirkulärskrivelser till regementena i landet med avrådan från att prenumerera på Nationen samt med att håna vår tidning för dess kampanj mot de judefinansiella monopolen.

Det går nu icke en dag utan att de Bonnierska huvudstadsbladen ha mer eller mindre sensationella underrättelser rörande åtalet mot Spök-ets redaktör och efter sistlidna söndag kunde de därtill lämna meddelande om en fascistisk gatudemonstration, som så när utvecklat sig till de av Höga Vederbörande så ivrigt åstundade gatukravallerna. "Närvaron av polisryttarna lade sordin på känslorna och den väntade sammanstötningen mellan fascister och antifascister uteblev. för denna gång", upplystes i de intresserade judiska bladen, som på den "borgerliga" sidan tillsvidare ställa sig mera neutrala.

Israels revolutionspartis syn på vårt samhälle.

(Forts. fr. sid. 1.)

makt, vars skadliga verkningar han eljest gjort sig så mycken omsorg att ingående klargöra.

Att den Kilbomska metoden, att till sina allmänna drag så tämligen riktigt skildra storfinansens nuvarande grepp om vårt lands ekonomi och politik, uteslutande är att betrakta såsom en rent taktisk manöver är fullt tydligt. Man har uppenbart känt sig nödsakad — väl på grund av spridd upplysning i saken från annat än kommunistiskt håll! — att gå "kapitalismens" problem en smula mera reelt in på livet än man plägat göra. Publikationens taktiska natur framgår också av det även för den föga invigde lätt genomskådade schackdraget att överst på broschyrens titelblad placera ett porträtt av den kände industrimannen Ivar Kreuger, men först nedtill på samma blad hr. Marcus Wallenberg medan däremot huset Bonnier och andra svensk-judiska representanter för sig själva och för världsjuden Rothschild varken på titelblad eller eljest inuti broschyren med ett enda ord omnämnts, trots den oerhörda roll i svensk politik denna rent israelitiska grupp för ekonomi och politik spelar och trots den oerhörda andel densamma tagit i den ödesdigra utveckling som hr. Kilbom utger sig för att vilja klarlägga för att göra slut på. — Hr Kreuger är som bekant tekniker och framgångsrik affärsman, men har veterligen icke lagt sig i politik. I varje fall har han i sistnämnda hänseende icke visat sig äga en del tendenser, som däremot i högsta mått företrädas av de gamla inarbetade "husen" Bonnier och Wallenberg.

Herr Kilboms aktsamhet, att icke indraga Bonnier i den samhällkritik han genom broschyren velat föra fram, får emellertid indirekt sin förklaring genom den senare, konstruktiva delen av broschyren. Den nu rådande misär inom Sveriges ekonomiska och politiska liv, som hr. Kilbom skildrat, skall nämligen avskaffas, därom är han fullt på det klara. Att detta skall komma att ske genom Sveriges arbetare, detta är han lika angelägen att framhålla. Men hr. Kilboms självkritik samt känsla för behov av skickliga medhjälpare förfela icke att säga honom, att "arbetarmassorna icke få bli utan organisatörer som gå i spetsen för dem och anvisa de rätta vägarna i kampen." Lika viktigt som det enligt vad som framgår av broschyren för detta ändamål är för hr. Kilbom att ha tillgång till Sovjet-Unionens representantskap på Karlavägen, lika viktigt har det för honom varit att nu erinra sig, att den ljuva tid en gång redan förd funnits, då Karl Bonnier marscherade i spetsen för de dåtida arbetarmassorna. (Att dessa redan och framdeles ännu mer därigenom komma att känna sig ha blivit grundligt lurade på den utlovade konfekten därom finner hr. Kilbom dock olämplig att påminna!) Inför dylika perspektiv till ett utvidgat samarbete med den israelitiska falangen, är det ju ganska förståeligt, att hr. Kilbom gör huset Bonnier och dess allierade den tjänsten att väl bevara alla hemligheter och i stället skjuter fram gojim-ingeniören Ivar Kreuger, såsom skulle denna vara den verklige ekonomisk-politiske förgrundsfiguren i detta land. Därigenom skulle vi enfaldiga svenskar komma att vända vår förtrytelse mot Kreuger såsom skuld till det storfinansiella vanstyre, som fått frodas med samtliga våra politiska partiers medgivande — icke minst det Kilbomska, utom då detta för syns skull "ryter" ett ögonblick —, men som har sitt verkliga upphov hos den judiska anda, som här vunnit insteg, och som här äger helt andra verkligt raffinerade, storfinansiella representanter, härstammande direkt från Abraham, Isak och Jakob.

Summan av denna granskning är alltså, att hr. Kilbom genom sin broschyr vill försöka sig på konststycket att utur samhällskroppen driva Belzebub med Belzebub, d. v. s. storfinansen med ännu mera storfinans. I detta hänseende kan det Kilbomska partiet eventuellt bli ungefär likvärdigt med det av hr. K. häcklade s. k. fascistiska partiet, något som t. o. m. den bekante författaren Lubbe Nordström kunnat påpeka. Ingen annan räddning från den internationella penningemakten finnes, än en rent saklig och målmedvetet nationell ekonomisk politik. Hr. Kilbom har indirekt råkat att bevisa detta.

Z.

Antisemitism contra Antikrist.

(Forts. fr. sid. 1.)

Förbund med dem skall du icke sluta och ingen skonsamhet dem bevisa." 5. Mos. 7: 1, 16, 24. Skräck och fruktan skall Jahve sprida över varje land som I beträden." 5 Mos. 11: 24, 25 "Också skola dina fiender buga sig för dig och du skall trampa på deras höjder." 5 Mos. 33: 29. Det erfordras icke något större mått av rättfärdighetskänsla eller teologisk lärdom för att inse att det är antikrist, eller satan själv, som härskar i detta "religionssystem", ty något mer sataniskt eller antikristligt än dessa mordiska och hatfyllda utbrott av onda karaktärsegenskaper finnas icke i världshistoriens annaler. I dessa rövarebravader kan man ej upptäcka något spår av osjälviskhet, rättfärdighet, barmhärtighet eller ödmjukhet, vilka egenskaper dock äro oskiljaktiga kännemärken på kristliga sinnelag. Det är uppenbart att judarna endast lyssna till den ande som Jesus avvisade med de orden: "Gå bort satan!". Matt. 4: 10. Man skulle dock kunna antaga att ett så motbjudande system av orättfärdighet, förvillelse och vantro som vi finna i denna antikristliga religionsform, skulle giva rättänkande människor anledning nog att taga avstånd ifrån, då det i hela sitt väsende är antikristligt och f. ö. fientligt inställt mot varje samhällelig kulturutveckling, som ej obetingat vill underkasta sig judendomens egoistiska slavbojor.

Dock det otroligaste i denna världshistoriska tragedi är emellertid att den kristna kyrkans representanter som skola förmedla Kristi rena lära till den stora allmänheten, icke allenast ställa sig i intimaste förhållande till Kristi bödlars lära, utan de söka även upphöja deras mordiska och människofientliga gudomsväsende på Jesu himmelske Faders tron, i det de utan betänkande åkalla "Abrahams, Isaks och Jakobs gud" och ropa i extas till judarnas krigsgud: "helig, helig, helig är herren gud Sebaot!", samt falla i hänryckning över de "heliga" offren i Jerusalems tempel, vilka t. o. m. redan profeterna fördömde. Es. 1: 11—17. Denna hedniska offerkult, med sin schäktning, var i verkligheten ingenting annat än ett organiserat djurplågeri i ett av rövat guld utsmyckat palats som Jesus liknade vid en rövarekula. Matt. 21: 13 där judeguden Jahve hedrades med "en välbehaglig lukt" från förbränningen av slaktavfallet. 3 Mos. 1: 9, 13. Den ödesdigra inblandningen av detta judiskt barbari i den kristna religionen har bragt världsutvecklingen i ett kaotiskt tillstånd av revolutioner och samhälleliga stridigheter i vilka den kristna tron förlorar sitt ankarfäste. Gent emot en sådan utveckling kan man ej förundra sig över att antisemitismen framstått såsom ett medel att motarbeta den samhällsnedbrytande judaismen. Om den kristna kyrkan ville tänka på sin egen fria utveckling och den stora allmänhetens pånyttfödelse i kristlig anda, så borde hon utan vidare betänkande frigöra sig från de antikristliga judiska dogmerna och reformera sin förkunnelse genom att bortrensa den judiska "surdegen" för vilken Jesus varnade, Matt. 16: 6, 12, innan framstormande frigjorda andar taga ledningen i sin hand och, beväpnade med argumentens skarpa vapen samt det sedliga medvetandets omutliga fordringar, söka sönderbryta vantrons och lögnens fästen. Det borde även vara den kristna kyrkans heligaste plikt att frigöra mänskligheten från den villfarelse, otro och omoral som härskar i den moderna antikristliga samhällsutvecklingen och samla alla efter sanning och rättfärdighet sökande människoandar, vilka nu, i andligt hänseende äro hemlösa och irra omkring i den antikristliga utvecklingens ödemarker, för att slutligen i denna andligt förgiftade atmosfär hamna på samhällets sociala skräphögar.

J. L.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör Grädde.
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43. STOCKHOLM.
Tel. 862 51. N rr 10596.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

Nr 40 Fredagen den 14 oktober 1927. Årg. 3

Grundlagens bud skall följas!

Icke heller statsöverhuvudet är fritaget från denna förpliktelse.

Den urgamla, kärnfulla rättssatsen, att "land skall med lag byggas" gäller framförallt för vad i Sverige (liksom i övriga Skandinavien) kallas grundlag. (I England heter grundlagen "Carta", i andra länder "Författningen" eller "Konstitutionen".) Den äldsta grundlagen i Sverige är "konungabalken" i de gamla landskapslagarna, där således grundlagen var ett kapitel i allmänna lagen. Egentlig grundlag fingo vi först 1720, och den kallades då regeringsform, ett namn, som bibehållit sig och i dag utgör benämningen på den förnämsta grundlagen. Det utländska ordet konstitution går igen i namnet på riksdagens förnämsta utskott konstitutionsutskottet, som har till uppgift att behandla grundlagsfrågor, vadan utskottet borde omdöpas till grundlagsutskottet. Grundlag anger just de lagligen fastställda grundvalarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållande beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, ävensom garantierna för själva grundlagens efterlevnad.

Grundlag står över konung, riksdag och domstolar. Lagar, beslut och institutioner, som tillkommit i strid mot grundlag, äro rena intigheter, och så långt ifrån att det är någon förbrytelse är det tvärtom *den förnämsta av medborgerliga skyldigheter att betrakta som luft allt, som går stick i stäv mot grundlagen.* Detta måste inpräntas i det allmänna medvetandet, att det således icke är något lagbrott att bryta mot en lag, som själv strider mot grundlagen; det är t. ex. intet lagbrott att giva en god dag i de grundlagsvidriga monopolen och deras regemente, utan det är en högeligen förtjänstfull handling att slå vakt kring den gällande författningen, Svea rikes ryggrad.

Grundlag stiftas, ändras, upphäves och förklaras av konungen jämte två lagtima riksdagars beslut, mellan vilka riksdagar nya val skola hava hållits till andra kammaren.

Utomlands finnes i allmänhet blott en grundlag, i Sverige fyra, nämligen: Regeringsformen av den 6 juni 1809, Riksdagsordningen av den 22 juni 1866, Successionsordningen (arvföljdslagen) av den 26 september 1810 och Tryckfrihetsförordningen av den 16 juli 1812.

Enligt grundlagarna är som bekant Sverige ett ärftligt konungarike med inskränkt konungamakt: konungen i statsrådet har allena den verkställande och styrande befogenheten (personligen och genom honom underordnade ämbets- och tjänstemän); lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt; beskattningsrätten tillhör riksdagen allena; lagskipningen, en tredje statsmakt, är fråntagen konungen och handhaves av oavsättliga domare, som döma efter lag och laga stadgar.

Undantag från regeln att konung och riksdag gemensamt handhava lagstiftningen utgör den åt konungen (kungl. maj:t) ensam uppdragna "ekonomiska lagstiftningen", d. v. s. stadgar och författningar, som röra rikets allmänna hushållning samt reglementen för allmänna inrättningar. Egendomligt nog finnes ej i regeringsformen definierat, vad till den ekonomiska lagstiftningen hörer. Säkert är emellertid, att riksdagen härutinnan inkräktat på konungens rätt, och att riksdags framställda önskan i dessa ting de facto utgör konungens lag, alldeles i strid mot regeringsformen. Beträffande t. ex. organisationen av brännvinstillverkningen och brännvinsförsäljningen kan konungen på egen hand utan riksdagens hörande fatta laggiltiga beslut, ty det faller otvivelaktigt under den ekonomiska lagstiftningen, men så är ej förhållandet rörande med tillverkning och försäljning av brännvin förenade avgifter till kronan och kommunerna, ty här ha vi att göra med indirekt skatt, vilket objekt faller under riksdagens åtgöranden. I § 60 av regeringsformen står det uttryckligen: "Till bevillningar (från riksdagens sida) räknas tull- och accismedlen (tillverkningsskatter), postmedlen, chartæ-sigillatæavgifter (stämpelmedel), husbehovsbrännerimedlen samt vad varje riksdag dessutom särskilt såsom bevillning sig åtager. Ej må några allmänna avgifter, av vad namn och beskaffenhet som helst, utan riksdagens samtycke kunna förhöjas, tullen å inkommande och utgående spannmål allena undantagen. Ej heller må konungen statens inkomsten förpakta eller, till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer, några monopolier fastställa." Konungen (kungl. maj:t, konungen i statsrådet) kan ej, utan riksdagens medgivande höja någon bevillning eller allmän avgift med undantag av import- och exporttaxor å spannmål, vilka ej endast, såsom skatter i allmänhet, kunna av konungen sänkas eller eftergivas, utan även förhöjas. Export- och importförbud kan konungen på egen hand utfärda. Taxor för statsjärnvägarna, telegraf, statens elektricitetsverk fastställas av konungen (kungl. maj:t) ensam, liksom i allmänhet högsta skötseln av statens affärsverksamhet tillhör honom.

Rörande monopol kan möjligen ett sundhetsmonopol såsom apotektsmonopolet överensstämma med grundlagens bud. Tobaksmonopolet, som ej har någon hälsoanstrykning, utan är ett rent affärsmonopol, är än mer grundlagsstridigt än spritmonopolet. Men båda monopolen äro till den grad grundlagsvidriga, att hela svenska folket, som blivit djupt kränkt i sina genom regeringsformen tillförsäkrade rättigheter (däribland att ej betungas av monopolier) borde resa sig som en man och skudda av sig dessa rent brottsliga utväxter på den svenska

(Forts. sid. 5.)

Den köpta dagspressen tiger.

Under de tvenne år, Nationen utkommit, har i en enda följd av artiklar i tidningen framlagts inför offentligheten en mängd uppseendeväckande interiörer samt de mest graverande beskyllningar mot den härskande regimen inom statens spritmonopol. Men så gott som intet av det framförda anklagelsematerialet har observerats av den stora "fria" och "kulturella" dagspressen. Vederbörande hava låtsat som det regnat och i sin enfaldigt stora självtillit inbillat sig, att de genom en "rationellt" nyttjad "tystnadstaktik" skulle lyckas förhindra, att de av oss påvisade svindlerierna, vilka försiggått med dagspressens goda minne, skulle nå ut till en större allmänhet. Men de hava räknat miste. Ordförandens i andra kammarens andra tillfälliga utskott, högermannen Holmströms vid 1926 års riksdag gjorda utfästelse till sina utskottskamrater, att tidningen Nationen snart skulle upphöra att utkomma (vederbörandes huvudargument mot en undersökning av spritmonopolets affärer), infriades aldrig av den högersinnade politikern. Den av dagspressen iakttagna tystnaden har för oss visst icke utgjort någon överraskning. Vi visste rätt så väl, var "den fria pressens" stolta talesmän voro till finnandes, när vi i oktober 1925 startade denna tidning, och vi voro även fullt på det klara med de upphöjda metoder, de benyttjade sig av i sitt "folkupplysande" värv. Vi skrevo härom redan i vårt första nummer av den 2 oktober 1925:

Dagspressen följer sina principer, bland vilka också är den, att, skulle tilläventyrs en publikation uppenbara sig, som önskar lägga korten på bordet, förenar man sig, oberoende av partiåsikter, emot den förrädiske. De metoder, som härvid tillämpas, äro flerahanda. Den, som i första hand plägar anlitas, är "tystnadstaktiken". Genom att iakttaga fullständig tystnad kring den oppositionelle försöker man att "tiga ihjäl" denne.

Men vi gå till striden utan att alls rädas fienden. Vi veta, att vi ha en fast grund att stå på och att det krav vi uppställa, nämligen en upplysning i sanningens anda, omfattas av den rättsinnade allmänheten. I medvetande härom skall det även vara oss möjligt att kämpa striden till ett lyckligt slut.

Vår förutsägelse höll. Dagspressen har tigit och tiger alltjämt. En rörande enighet mellan partiorgan av alla färger, från yttersta höger till yttersta vänster! Det är den gamla historien om, huru alla inbördes divergenser pläga försvinna, när en yttre fiende uppenbarar sig på arenan. Det härskande kosmopolitiska korruptionssystemet såg sig hotat genom vår tillkomst, alldenstund vi strax tydligt och klart sade ifrån, att vi hade för avsikt att utan varje

(Forts. sista sidan.)

Den stora världslögnen

Ett genmäle från statskyrkligt håll jämte svar från J. L.

I Nationen ha varit publicerade en serie artiklar under författarmärket "J. L.", vari den allt starkare framträdande sammanblandningen av judendom och kristendom skarpt kritiserats. Författaren har såsom våra läsare känna särskilt vänt sig mot den ställning, som i närvarande tid förlänas Gamla testamentet inom den kristna religionen och vari han ser själva grundorsaken till den överhandtagande upplösningen i nutidssamhället. Intet tvivel råder, att han ej i många delar har rätt i sin uppfattning om det olyckliga i den skedda sammanblandningen av judendom och kristendom, varigenom den faktiskt bestående, synnerligen utpräglade väsensskillnaden mellan de begge religionerna i betänklig grad utsuddats. Behovet av en ny reformation, som inriktar sig på kristendomens renande från judiska inslag och förödande irrläror framstår därför alltmera trängande. Det spörsmål, som "J. L." upptagit till behandling, förtjänar alltså att ingående skärskådas från olika sidor, varför vi gärna bereda plats för nedanstående, visserligen ganska temperamentsfulla protestinlägg från en känd statskyrkopräst mot hans i ett föregående nummer av Nationen införda artikel "Den stora världslögnen" jämte ett svar därpå av "J. L." Vi införa gärna fortsatta inlägg från intresserade håll i den viktiga frågan.

Hr redaktör!

För någon tid sedan stod i Nationen att läsa en artikel med öfverskrift: *"Den stora världslögnen"*, vari ett oförsynt angrepp skedde mot Bibelns gammaltestamentliga skrifter, vilket uppfordrar till en kraftig gensaga.

Dessa urkunder för Israels folks religion vanställas, karikeras, dess Gudsbegrepp förlöjligas, dess moral nedsättes såsom varande sämre än hvilken annan som helst, hednisk religions, m. m. En sådan framställning av innehållet i det gamla Testamentets skrifter vittnar, antingen om en häpnadsväckande *okunnighet* eller ock om en förvanskning *mot bättre vetande* af saker och händelser för att nå ett pinsamt syfte: Belägg för en berättigad antipati mot judarne.

Det är icke undertecknads mening att med dessa rader vilja förringa den *oerhört hemska roll*, som judafolket *efter* sin förskingring har förut spelat i historien och f. n. i ännu högre grad än förut spelar. Fakta tala ett nog så tydligt språk. Det är nu många, många år sedan den tyske D:r C. Heman skref sin mycket intressanta och vederhäftiga bok: *Judafolkets historiska och religiösa världsställning*, i hvilken han betecknar judafolket som det "kritiska fermentet i historien." Han redogör ock för de historiska fakta, som berättiga till eller göra skäl för denna benämning. Och den verksamhet, som judarna öva i våra tider, är, av allt att döma, sannerligen icke av den art, att det gamla omdömet jävas. Ett giv akt, en varning är förvisso av nöden inför de framtidsperspektiv, som denna verksamhet ställer framför våra ögon.

Men denna judafolkets verksamhet har intet att göra med dess gammaltestamentliga religion. Åtminstone har denna religion icke *den* betydelse, som den påtalade artikeln vill låta påskina. Det är icke *gamla* Testamentets *"egendomsfolk"* såsom sådant, som framlägger den diaboliska moralen i "Zions vises protokoll" — egendomsfolket skulle vara ett "heligt" folk —, utan det är den *urspårade judendomen*. Det är icke den i gamla Testamentets skrifter uppenbarade läran, det är *icke Bibeln*, som gör judafolket så fientligt mot "gojim" och inspirerar detta folk till dess fördärvliga verksamhet, utan det är *Talmud*, som blivit under tidernas lopp den canon, vilken verkar bestämmande över judarnas tänkesätt och strävanden. Det vet envar, som har den ringaste kännedom om deras historia under de tvenne senaste årtusendena. De gammaltestamentliga skrifterna innehålla förvisso enastående löften för Israel, men endast under villkor av dess trohet mot Zions lag och respekt för dennas sedliga allvar. När dessa betingelser bortfalla, uttala de de svåraste domar över detta folk. Och till dessa domar, dessa förbannelser, varmed judafolket hotats, och som i förfärande grad redan drabbat detsamma, räknar jag dess hemska betydelse för nationerna särskilt i närvarande tider, vilka naturligen förr eller senare återverkar till judafolkets eget fördärv.

I "den stora världslögnen" göres ett stort nummer av de *ogärningar*, som Bibeln beskriver och tillskriver judarna. Men hur kan man hava panna till att för dessa ogärningar kasta skulden på Bibelmoralen? Förstår man då icke, vad som för en ganska ytlig betraktare är fullt klart, att det onda som utövats, beskrives *icke* till *gillande, utan ogillande?* Var någonstädes står det, att den Guden, som kallas Israels Gud, gillar sitt folks förbrytelser? Var så god

(Forts. sista sid.)

Frågan om en statens affärsbank vinner terräng.

Senast i samband med diskussionen kring de storfinansiella planerna mot Jordbrukarebanken framhölls i denna tidning nödvändigheten av ett tillgodoseende av det förefintliga, ofrånkomliga behovet av en statens egen affärsbank. De privata storbankerna, numera sammanslutna till en Sveriges hela kreditväsen behärskande trust, ha tillåtits utveckla sig till en sannskyldig "stat i staten", som icke endast finansiellt och ekonomiskt utan även politiskt och i andra hänseenden utövar ett för land och folk i hög grad ödesdigert välde. Vårt kapitalväsen har i sin förtrustade gestalt alltmera avlägsnat sig från samhällsnyttans principer och inställt sig på ett allt hänsynslösare exploaterande i samhället och dess invånare i stället för att tjäna dessa. Genom sin skapade hegemoni över landets kreditväsen har det lyckats storbankerna under Stora W:s ledning att slå under sig en väsentlig del av vårt svenska näringsliv under användande av metoder, som under en gången generation icke skulle ansetts moraliskt försvarliga, såsom t. ex. frikostig kreditgivning, varigenom bankerna lyckats få företagen i ett ekonomiskt beroende, som möjliggjort för vederbörande att sedan medels "strypning" lägga vantarna på de utvalda offren etc., etc. Genom tillämpande av onaturligt låga inlåningsräntor och förhållandevis onaturligt höga utlåningsräntor, sålunda tillgodoräknande sig en onaturligt hög vinstmarginal, hava våra förtrustade privatbanker tillåtits suga musten ur såväl kapitalinsättare som låntagare, och tack vare en mindervärdig lagstiftning tillåtas direktörer, styrelseledamöter och majoritetsinnehavare i banker och storbolag att efter behag direkt och indirekt utplundra de dem anförtrodda företagen. Att denna brandskattning av svenska folket intill detta nu helt ostört fått pågå, visar kanske mer än något annat den verkliga karaktären av den "demokrati", som i dag styr i Sverige.

Det måste under dessa förhållanden vara ägnat att väcka tillfredsställelse, att man inom det svenska socialdemokratiska partiet på allvar börjat ägna frågan sin uppmärksamhet. I Nationen har tidigare omnämnts de framstötar i riktning mot den statliga myndighetens hävdande gentemot storbanksväldet, som gjorts av redaktör Arthur Engberg i Socialdemokraten, vilken på denna punkt tydligen fattat situationens krav (vilket dock beklagligtvis icke kan sägas om hans deklarerade uppfattning i vissa andra ur nationell synpunkt ytterst viktiga frågor såsom t. ex. försvarsfrågan). En utan allt tvivel betydelsefull aktion i samma riktning har i dagarna gjorts från ett annat socialdemokratiskt håll, nämligen bankofullmäktigen Kristensson, som i ett särskilt yttrande till bankofullmäktiges utlåtande över bankkommitténs betänkande ingående berör det rådande tillståndets avvigsidor samt till dessas undanröjande påyrkar upprättandet av ett statens eget bankinstitut, som inträder reglerande och normerande på det av privatbankerna nu behärskade området. Hr Kristensson konstaterar i sin inlaga de privata affärsbankernas faktiska monopolställning, deras förfogande över sparkapital t samt kontrollmakt över näringslivet. Den genomförda koncentreringen av bankväsendet har lett till, att så gott som hela vårt näringsliv kommit under kontroll och beroende av en liten krets finanskapitalister, och tillkomsten av ett sådant maktcentrum utgör en uppenbar fara för den sunda utvecklingen. De privata bankernas politik inverkar i hög grad på det ekonomiska livets gestaltning, och det är för den skull av största vikt att regulativ skapas mot det privata bankkapitalets maktmissbruk. Att på lagstiftningens väg skapa dylika regulativ, bjuder dock stora svårigheter. Den mera ändamålsenliga och säkra väg, som bör följas, är upprättandet av ett statens eget bankinstitut. Detta innebär, framhåller hr Kristensson, i och för sig alls icke någon nyhet. Riksbanken har tidigare varit organ för statens affärsverksamhet, det gäller endast att återupptaga den avbrutna traditionen. Icke endast statsfinansiella intressen göra en statens affärsbank önskvärd, även hänsynen till valutapolitiken pekar i samma riktning. Genom en statens affärsbank skulle det allmänna kunna tvinga privatbankerna att till industriens och näringslivets fromma avhålla sig från att tillämpa en större marginal mellan in- och utlåningsräntan än vad

(Forts. sista sidan.)

Judiska församlingen i Stockholm försäljer staden tillhörig egendom på 2 milj. kr.

Ämna myndigheterna tillåta detta?

I det i Nationen in extenso tidigare intagna judereglementet av år 1782 § 26 heter det: "När jude dör skall sådant hos de Embetsmän, hvilka wårda Stadens police, anmälas, innan liket utföres; och skall för dem uti hwarje af förenämnde trenne Städer utses och anordnas en särskildt begravningsplats, hwilken dem likväl åligger att sjelfwe inhägna." På grund av detta stadgande upplåts i Stockholm åt judarne *med nyttjanderätt* för begravningsändamål ett större, då värdelöst område vid Aronsberg intill nuvarande Kronobergsparken å Kungsholmen. Området var större än judarna behövde för kyrkogård, och nu hava de, smarta såsom alltid, skaffat sig en ny begravningsplats å Norra kyrkogården samt låtit stycka till tomter det område, som icke är upptaget av gravar vid Aronsberg. På något besynnerligt sätt hava de även för något år sedan lyckats få lagfart på området, ehuru de endast erhållit detta med nyttjanderätt. Eftersom tjugo år icke förgått, sedan lagfarten meddelades kan emellertid äganderätten enligt svensk rätt åter upptagas till prövning; stadens ombudsman, Johansson, synes ej hava hållit korpgluggarna öppna. Ungefär som i dag, fredag, lärer, enligt vad som försports, judiska menigheter genom sin t. f. representant, Inteckningsbanken, ämna försälja den av Stockholms stad till låns bekomna begravningsplatsen för den nätta summan av omkring två (2) miljoner kronor. Hava Stockholms skattedragande invånare råd att skänka bort dessa två miljoner till de judiska nyttjanderättsinnehavarne och självgjorda jordägarne? Stockholms stadsfullmäktige bör omedelbart ingripa och ej låta draga sig vid näsan av den judiska kyrkoförsamlingen.

Den 14 Oktober.

Kravet på ett nytt spritandelssystem.

I vårt föregående nummer återgavs in extenso den till Konungen ingivna framställningen av direktören Adolf Anderson i Ekebo m. fl., vari hemställdes, att genom k. m:ts försorg åtgärder snarast måtte vidtagas i syfte att få lagen om försäljning av rusdrycker av den 14 juni 1917 reviderad i sådan riktning, att det föreliggande behovet av lagstiftning på området på ett mera ändamålsenligt och lyckligt sätt må bliva tillgodosett, samt att förslag om det Brattska ransoneringssystemets avveckling och införande av ett nytt system i enlighet med de i Danmark följda grundprinciperna för rusdryckslagstiftningen måtte föreläggas 1928 års riksdag. De av framställningens undertecknare framförda skälen för yrkandena äro förvisso av den reela bärkraft, att de icke utan vidare av vederbörande kunna nonchaleras. Då i densamma uttalas, att de under den gångna 10-årsperioden, varunder Brattsystemet ägt bestånd, vunna erfarenheterna tydligt visa, att systemet varken i nykterhets-, socialt, moraliskt eller statsekonomiskt hänseende på något sätt motsvarar vad som vid dess inrättande åsyftades och utlovades, uttalades endast vad alla, som under denna tid följt utvecklingen, äro i tillfälle intyga och som öppet omvittnats även av den svenska nykterhetsrörelsens mest auktoritativa och ansvarskännande representanter, sådana som dr Henrik Berg, professor Johan Bergman och direktör August Ljunggren m. fl. Det borde, tycker man, väga tämligen lätt vad det enskilda spritkapitalistiska intressets företrädare inom spritkoncernen hava att säga beträffande systemets värde ur nykterhetssynpunkt gentemot de nämnda auktoritativa nykterhetsvännernas samstämmiga uttalanden. I framställningen till Konungen påvisades bl. a. den beklagliga sänkning av den allmänna moralen, som det i laglöshetens och omoralens tecken uppbyggda systemet medfört och som kunnat konstateras av envar iakttagare, samt den snedvridning av hela vår nykterhetspolitik, vartill det lett. Vidare påtalades kraftigt den ekonomiska sidan av Brattkoncernens verksamhet, som varit inställd på att först och sist tjäna privatekonomiska i stället för såsom meningen från början var de statsekonomiska intressena. De interiörer, som härvid upprullats, äro av sådan art, att man med vemod konstaterar, att slika manipulationer med statsmaktens goda minne i vår tid verkligen kunnat försiggå. Det är ett faktum, som icke kan jävas, att en mycket väsentlig del av de vinstmedel, som lagenligt skolat komma svenska statsverket till godo, gått åt andra håll utan att statsmakten aktat skäligt beivra dessa upprörande förhållanden, att statens äganderätt i monopolet genom ett i synnerligaste grad uppseendeväckande och egenmäktigt regeringsbeslut frånhänts staten samt att hela kontrollanordningen inom detsamma från begynnelsen lagts efter sådana linjer, att den statliga kontrollen undandragits riksdagens revisorer och förlänats en fullständigt illusorisk karaktär. Slutligen påtalades i framställningen den i sitt slag heltvisst enastående, på varje förnuftig mening blottade byråkrati med en ändlös rad "arbetsfria inkomsttagare", motböcker och kortregister över svenska medborgare, extra poliskadrer till dessas övervakande etc. etc., som fått utveckla sig under det rådande systemets hägn och som även slukar en mycket betydand del av den vinst från spritanteringen, som enligt utfästelser och gällande bestämmelser skola tillfalla statsverket.

Den till Konungen ingivna framställningen utmynnar såsom redan antytts i en hemställan om vidtagandet av nödiga åtgärder från statsmaktens sida i syfte att snarast få till stånd en ändring i gällande förordning om rusdryckshanteringen i riket samt framläggande inför 1928 års riksdag av förslag om Brattsystemets avveckling samt införande av ett nytt system i enlighet med vissa närmare angivna grundlinjer. Det framförda förslaget bygger på de samma huvudprinciper, som kommit till användning vid rusdryckshanteringens ordnande i Danmark och som representerar en ur såväl nykterhets- som moralisk och statsekonomisk synpunkt både praktisk och förnuftig lösning av problemet. Enligt detta förslag äger riksdagen bestämma, huru stor myckenhet alkohol, som under året får försäljas och regeringen har sedan att reglera försäljningen genom att höja eller sänka skatten, så att den bestämda kvantiteten räcker för den avsedda tidsperioden. Det gäller dock naturligen, framhålla förslagsställarna, att gå fram med varsamhet och låta avvecklingen av det nuvarande systemet ske succesivt. Sålunda förordas, att aktiebolaget Vin- och spritcentralen tillvidare bibehålles under det att samtliga underlydande bolag, vilka bedriva handel med vin och spritvaror, likvidera och avvecklas samt deras rörelse övertages av huvudbolaget. Samtliga systembolag i riket likvidera därpå och avvecklas samt överlämna sina butiker med inventarier, lager och personal till A.-B. Vin- och spritcentralen, som sålunda övertager all detaljhandel med vin och sprit. Vid bestämmandet av grundlinjerna för det nya systemet skulle det främst gälla att fastställa utgångsläget ifråga om den kvantitet, som högst får säljas per år, och angiva förslagsställarna en utgångskvantitet å ungefär tio procent under den kvantitet, som nu säljes, såsom lämplig. Priserna skulle avvägas på ett sådant sätt, att den bestämda kvantiteten räckte hela månaden, vilket till en början kunde beräknas ske med höjning av de nuvarande priserna av omkring femtio procent. Riksdagen fattar beslut om begränsning av försäljningen av brännvin (spritvaror) till visst antal liter pr kalendermånad och k. m:t erhåller av riksdagen bemyndigande att beträffande tullar och skatter å brännvin vidtaga erforderliga höjningar, eventuellt sänkningar i syfte att reglera försäljningspriserna i önskvärd riktning. Under de fyra följande åren skulle riksdagen äga att varje år minska försäljningskvantiteten, dock med högst tio procent varje år samt i fortsättningen att minska försäljningskvantiteten med högst tio procent vart fjärde år. Beträffande minskningens storlek beslutar riksdagen i varje särskilt fall. Riksdagen kan också besluta att bibehålla försäljningskvantiteten ävensom att öka densamma. Beträffande ökningen begränsas denna till hälften eller fem procent vart fjärde år. Beslut om minskning kan fattas genom gemensam votering under det att beslut om ökning skulle bifallas av båda kamrarna var för sig. Fattas inga beslut vare sig om minskning eller ökning gäller samma försäljningskvantitet i ytterligare fyra år.

Det förslag, som sålunda framlagts inför statsmakterna, bygger på fullt hållfasta grunder. Dess bärande principer lära icke kunna jävas ur vare sig nykterhets-, social eller statsekonomisk synpunkt. Det bör därför även i sina väsentliga drag hava alla förutsättningar att kunna bliva en samlande platform för alla dem som åstunda att se utvecklingen på området ledd in på sunda banor. Intet tvivel råder därom, att icke de missförhållanden, som skapats genom det rådande Brattska systemet och som nu utgöra en ständig källa till förtret och missnöje i alla samhällskretsar, genom införandet av ett nytt system efter de föreslagna grundlinjerna, i all huvudsak skulle försvinna, vartill kommer, att staten erhölle den huvudpart av vinsten från rusdryckshanteringen, som nu vandrar otillbörliga vägar. Förslagsställarna hava "ytterst lågt" beräknat den ökade vinst, som genom den nya anordningen skulle tillföras statsverket till 50 miljoner kronor per år, och säkert är, att denna beräkning är synnerligen måttfullt tilltagen. Det kunde synas som en självklar sak, att statsmakten skulle vara angelägen få en sådan ändring i de rådande förhållandena till stånd, som i olika hänseenden i hög grad skulle gagna det allmänna, men sådana förhållandena numera gestalta sig är så långt ifrån fallet. För den skull är det nödvändigt, att alla goda krafter runt om i landet samlas kring de krav, som framförts i den till Konungen ingivna framställningen, och att den opinion, som här rör sig inom de djupa leden, kommer till ett sådant uttryck, att de, som makten hava, icke kunna undgå att taga vederbörlig hänsyn därtill.

PRESSKONSERTEN

Frågan om en statens affärsdrivande bank

är för närvarande föremål för en ganska livlig debatt i dagspressen. Man frapperas av, att motståndet mot den framförda tanken på sina håll tagit mindre markerade uttryck i de "borgerliga" tidningarna än man skulle väntat. Stockholmstidningen (l.) har en ledare i frågan, vari tämligen utförligt redogöres för banklagstiftningskommittérades behandling av densamma. Det heter däri bl. a.:

Då minoriteten i 1917 års bankkommitté alltså föreslog, att en statlig affärsbankrörelse skulle igångsättas, skedde det under det uttryckliga förbehållet, att sådana anordningar träffades, att den avdelning av riksbanken, som finge till uppgift att ombesörja affärsbankverksamheten, i fråga om ledning, organisation och arbetslinjer erhölle praktiska förutsättningar att kunna handha rörelsen på ett fullt affärsmässigt sätt. Den nuvarande metoden att utse riksbanksstyrelse duger icke, betonades kraftigt i kommittéminoritetens uttalande.

Innan man fattar ett beslut i den riktning, som hr Kristensson utpekar, måste det i varje fall vara klart och otvetydigt ådagalagt, att riksbanken icke i någon mån i följd därav kan få nya svårigheter vid utövande av sin uppgift att vårda valutan. Det villkoret torde snart sagt alla vara med om, ty lyckligtvis har genom de sistförflutna tio årens erfarenheter en allmän insikt skapats om den stora vikten av ett ordnat penningväsende och ett i största möjliga grad stadigt penningvärde. Självklart är också, att garantier måste skapas för att en statlig affärsbank komme att ledas efter affärsmässiga synpunkter och inte efter politiska. Det duger inte att härvidlag nöja sig med allmänna talesätt och lösa förhoppningar; det kan komma att gälla bl. a. skattdragarnas intressen och det ekonomiska livets sundhet i vårt land.

Ett tillstyrkande av förslaget om upprättande av en statens affärsbank kan såsom framhålles i vår artikel på annat ställe i tidningen endast ske under just de förutsättningar, som av Stockholmstidningen framhållas, så att den blivande statsbanken verkligen blir till avsett gagn.

"Ett ohyggligt system"

kallar "Blå Bandet", organ för Sveriges blåbandsföreningar o. redigerat av riksdagsman Elof Ljunggren, i en ledande artikel, det Brattska systemet, sett ur nykterhetssynpunkt. Tidningen refererar de av dr. M. Hindhede i Köpenhamn gjorda uttalandena rörande systemet och skriver:

Att nu söka få ett förbud till stånd i Danmark anser doktor Hindhede i ett uttalande, som han gör, vara liktydigt med en olycka. Om en tjugo å trettio år bör landet, efter ett intensivt arbete från nykterhetsvännernas sida, vara så pass torrt, att man bör kunna rycka med självaste Köpenhamn. Vidare påpekar han, att den företagna fördyringen av varan och inskränkt försäljningstid visat sig medföra en god verkan när det gäller superiets förminskande. Vidare tillägger han, att "om man vill se på grannlandet Sverige, där det *Brattska systemet visat sig vara en utmärkt metod att alkoholisera svenskarna ställas vi inför ett ohyggligt tillstånd*.

Detta uttalande av den framstående danske läkaren, som i olika avseenden till och med verkar vederhäftig för de rena förbudsmotståndarna i Sverige, borde sättas i en transparang å någon av huvudstadens öppna platser. Att icke tala om andra vara storstäder, där spritkulturen triumferar.

Doktor Hindhede har även förut hållt liknande uttalande. Systemet i Sverige portionerar ut lämpliga doser, för att folk, som hängiver sig åt dryckesseden, på ett alldeles särskilt sätt skall bli alkoholiserat. Män såväl som kvinnor. På samma gang sättas också nya människor in i världen, med medfödda anlag, skapat begär efter alkohol. Precis på samma sätt som under husbehovsbränningens dagar. Nog är det, för att använda den framstående läkarens uttryck — **ohyggligt.** Och likväl skall detta system på alla sätt omhuldas av lagstiftning och myndigheter. Framtiden skall helt säkert ge sorgliga utslag av dess direkta och indirekta verkningar. Borde icke den mera reflekterande delen av folket, som en man resa sig mot "ohyggligheten"?

"Blå bandet" har förvisso rätt däri, att tiden nu borde vara inne för den reflekterande delen av vårt folk att som en man resa sig mot detta system, som är ohyggligt icke bara ur nykterhets- utan jämväl ur alla andra synpunkter. Att lagstiftning och myndigheter på sätt sker omhulda det i alla hänseenden misslyckade Brattska systemet, har såsom vi ofta framhållit sin grund i det förhållandet, att mäktiga privatkapitalistiska intressen tillåtits driva sitt spel inom detsamma. Men detta spel kan naturligtvis icke i längden få fortsätta. Tro Höga Vederbörande, att svenska folket stilla och beskedligt ämnar finna sig däri, misstaga de sig storligen!

Köpmännen och politiken.

Frågan om köpmännen och deras ställning till politiken hör utan tvivel till dem, som i dag förtjäna att ställas i den offentliga diskussionens förgrund. Men dagspressen saknar allt intresse av att så sker och gör alltså intet för dess aktualisering, vilket dock ej utesluter, att den en vacker dag kan bli tvungen därtill. De svenska köpmännen befinna sig praktiskt taget i en situation i viss mån motsvarande böndernas och andra större företagaregruppers, d. v. s. i saknad av möjligheter att få sina näringsintressen företrädda och vederbörligen beaktade i lagstiftningen. De få nöja sig med att bo inne hos Israels utsökta "idépolitiska" partier, under husen B:s och W:s ledning, alltefter sina mer eller mindre utpräglade, "moderata", "liberala", "frisinnade", "socialistiska" eller "kommunistiska" s. k. åsikter. Bevakandet av deras intressen blir också som vi veta därefter. Svensk grossisttidning manar i en artikel våra köpmän till ökad politisk aktivitet. Tidningen skriver:

Köpmännen böra sätta in alla sina kraftresurser på att skänka levande liv åt partiprogrammen, i resp. partiorganisationer framhäva den vitala nödvändigheten av näringsintressenas tillgodoseende samt efter bästa förmåga stödja det objektiva ekonomiska upplysningsarbete, som handelns sammanslutningar sträva att utföra.

Den produktiva företagsamheten — köpenskap och industri — utgör folkhushållets viktigaste element. Dess målsmän måste därför också intaga den ställning i det politiska arbetet och de politiska avgörandena som de äro berättigade till. Genom samförstånd, inbördes förtroende och enigt uppträdande är detta också möjligt blott var och en fyller den oavvisliga plikt till aktivt deltagande i arbetet, som påvila honom. Det intima och organiserade samarbetet mellan olika näringsgrenar och näringsgrupper, som vi så länge väntat på och som av omständigheternas makt måste komma till stånd — ju förr dess hellre —, synes som en av sina angelägnaste uppgifter böra ta sikte på fastställandet av ett klart, praktiskt och positivt näringspolitiskt program och genom detta och andra lämpliga initiativ och åtgärder bli en platform för realiserandet av det obönhörliga kravet på ökad politisk aktivitet hos handelns och industriens utövare.

Svensk Grossisttidnings framhållande av nödvändigheten av en ökad politisk aktivitet från de svenska köpmännens sida är visserligen alltför välmotiverad. Det har ju faktiskt utvecklat sig till en situation, där några få personer ur storfinansens värld bestämmer över allt av vikt inom det svenska näringslivet, varvid dettas livsintressen ofta åsidosättas till förmån för storfinansherrarnas spekulativa syften. Men det är icke nog med att handelns män inrätta sig för en väsentligt ökad aktivitet inom ramen av de bestående judiska partierna, de måste med all kraft gå in för hävdandet av kravet på en reformering av det rådande representationsväsendet därhän, att de svenska köpmännen få en sin egen representation i riksdagen, som kan föra fram deras önskemål och synpunkter. Inom ramen av de bestående partierna bliverka på lagstiftningen mer eller mindre illusoriska på grund av det spelrum, som där under rådande system alltid måste bliva förbehållet de agerande krafterna inom den lidande storfinansen bakom partierna. De svenska köpmännens politiska paroll bör därför i dag lyda: *Egen representation i riksdagen!*

Kyrkans uppgift i samhället

bör vara, framhåller Nationell Tidskrift (h.) att ge direktiv åt folkets styresmän om de vägar, de skola följa. Tidningen skriver:

Förklarar man ena dagen partisplittringen vara av ondo, gör det intet gott intryck, att kanske nästa finna kyrkans tjänare inbegripna i full strid om profitproduktionens etiska berättigande. Det finnes kyrkliga representanter av alla partipolitiska nyanser, den kommunistiska möjligen undantagen; må kyrkan säga ifrån, vilken som företräder den sant kristliga ståndpunkten. Det är nämligen konsekvenser av denna art, som kyrkan icke rimligen slipper ifrån, ifall den vidhåller som sin uppgift att ge direktiv åt folkets styresmän om de vägar, de skola taga. Framställer kyrkan anspråk på att värdesätta samhällslivets skiftande företeelser icke blott in casu, utan över hela linjen, vad blir den då annat än i bästa fall en dubblering av de institutioner, vi redan äga för detta ändamål?

Man har svårt för att förstå, varför ett yttrande sådant som det här citerade ur Nationell Tidskrift skall behöva vädra ont blod i en tidning som Socialdemokraten, annat än som uttryck för vederbörandes dåliga samvete. En maning till kyrkan att överge sin nuvarande opportunitetspolitik och inrikta sig på sanningens förkunnande rörande den tid, vari vi leva, kan icke tolkas som en fientlig handling mot arbetareklassen, snarare tvärtom. Skall kyrkan följa rådet att säga sanningen rent ut, kan den emellertid icke komma ifrån att uttala, att hela det nuvarande politiska systemet är direkt antikristligt, då det bygger på lögn från början till slut, samt att intet av dessa "idépolitiska" partier, som nu medborgarna hugnas med, företräder den sant kristliga ståndpunkten. I betraktande härav kan det ju vara ganska förklarligt, att varken "socialdemokraterna", "kommunisterna", liberalerna", "de frisinnade" eller "de moderata" känna sig tilltalade av ett upplysningsarbete i sanningens anda från kyrkans sida.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultatbringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Gynna dem som gynna oss.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. N rr 105 96.

Rashygienens krav vinna terräng.

Den senaste tidens pressdiskussion rörande rashygienen synes ge vid handen, att man inom alla läger börjar inse nödvändigheten av att hithörande spörsmål beaktas på ett helt annat sätt än vad hittills skett. Kristianstads läns tidning (h.) konstaterar, att det rashygieniska kravet på mindervärdiga individers avstängande från fortplantning har vuxit i styrka, sedan myndigheterna — medicinal- och socialstyrelsen — avlämnat sina utlåtanden över 1922 års riksdagsskrivelse. I fortsättningen skriver tidningen:

Professor Petréns nyligen offentliggjorda avslöjande av de upprörande och orimliga missförhållanden, som äro rådande på dessa områden, har säkert öppnat ögonen hos många, som förut ryggat tillbaka för steriliseringen. I dagarna ha tvenne representanter för kyrkan offentligt uttalat sin uppfattning att kyrkan utan tvekan bör stödja rashygienens krav i detta hänseende. Skulle denna deklaration vinna en mera allmän anslutning från religiöst håll har frågan givetvis förts ett jättesteg framåt mot sin lösning.

För många ter sig steriliseringsförfarandet som en otillåten kränkning av individens kroppsliga integritet, och för andra kunna religiösa betänkligheter resa sig. Det är dock otvivelaktigt att de rashygieniska och samhälleliga synpunkterna på dessa områden, har säkert öppnat ögonen allmänna tänkesättet.

De från olika sakkunniga håll omvittnade erfarenheterna på området visa på ett otvetydigt sätt nödvändigheten av att de rashygieniska och samhälleliga synpunkterna i denna fråga bliva de avgörande.

Riksbankfullmäktige mot bankernas aktieförvärvsrätt.

Fullmäktige i Sveriges riksbank förorda 1924 års bankkommittés förslag om upphävande av bankernas aktieförvärvsrätt. I sitt yttrande ansluta sig fullmäktige vidare till den princip, som fått uttryck i kommitténs förslag till förbud för bankaktiebolag eller solidarisk bank att såsom pant mottaga aktie i bolag, vars verksamhet huvudsakligen består i att förvalta eller driva handel med aktier eller som idkar emissionsrörelse.

Emigrationen från Sverige under september 1927.

Antalet i Sverige hemmahörande personer, som under september utvandrat till främmande världsdelar över Stockholm, Göteborg eller hamnar i Malmöhus län, utgjorde enligt uppgifter till Socialstyrelsen 1,025 mot 1,041 under samma tid i fjol. Av de utvandrade voro 672 män och 353 kvinnor. Antalet emigranter sedan årets början är 8,301 mot 7,689 samma tid i fjol, 6,321 år 1925 och 4,451 år 1924.

Läs boken

På Ökenstig.

Av Th. Stalheim.

Boken stödjer sig på de mest vederhäftiga källor och klarlägger germanismens förhållande till senare tiders kristendom.

Omdömena om denna bok ha varit genomgående goda. "En monumental bok, en stege för svenska folket" — "Ett ord i sinom tid; boken förtjänar läsas av gammal och ung". — "En intressant bok; skildringen är fängslande". — "En rekapitulation ända från hedenhös; boken kan sålunda väl tjänstgöra som lärobok". — "Väckande och värdefulla uppslag, frisk och sund andlighet; boken förtjänar den vidsträcktaste spridning". — "Få böcker ha givit, vad denna bok gav". Se där några omdömen i största allmänhet.

"Folkskolans Vän" utrycker sin tillfredsställelse över, att det genom denna bok blivit möjligt få ett koncentrerat grepp på katolicismens väsen och innebörd.

"Kristendomen och Vår Tid" skriver bl. a.: "Boken vittnar om beläsenhet, intelligens, kombinationsförmåga, klar framställning och brinnande nit. Hade vi många sådana klarsynta och nitälskande lekmän!"

I **"Lunds Dagblad"** skrives: **"På Ökenstig"** är ett ytterligare bevis, dokumenterande förf:s nobla, koncisa och därtill betagande stil, hans rikedom på uppslag och idéer samt hans starka konstruktiva förmåga. Man läser den med stigande intresse".

Boken är försedd med åtskilliga förklarande illustrationer samt presenterar sig i enkel men tilltalande utstyrsel. Dess pris är satt ytterst billigt, blott kr. 4: —. Fås från förf:s eget förlag, adress Hiddevalla.

Prenumerera på NATIONEN.

PÅ UTKIK

Dr. Bratts presskommisarie, illustre pseudonym-författaren av "H. K. H."

Dr Bratts och hans höga herrars inom judefinansen högtbetrodde presskommisarie, direktör Einar Rosenborg, har haft oturen trampa i klaveret rätt så illa, så att stockholmska dagspressen sett sig föranlåten inskrida och ge vederbörande en liten varning. Spritdoktoren själv befinner sig på "affärsresa" i Frankrike, varför de underordnade koryféerna kommit att få träda i förgrunden ett slag. Tillsporda av intervjuare med anledning av Stockholmssystemets förvägran av spriträttigheter åt systemets nytillkomna konkurrent Carlton hotell, råkade de att prata en massa bredvid munnen d. v. s. yttra sådant, som aldrig varit avsett sägas offentligt. Den som kommit värst ut bland de tillsporda spritkoryféerna är den nämnde direktören Einar Rosenborg, som var så öppenhjärtlig att utan omsvep uppmana Carltonhotellets innehavare att köpa en rättighet av någon förutvarande innehavare, som hade dylik till salu. En rättighet kostar ju bara 80 à 100,000 kronor d. v. s. en spottstyver i spritherrarnas ögon, vilka som bekant manipulera med miljonernas mångfald. "Vi hava redan anvisat hotellets ledning restauranger, som föra en mera tynande existens och där man är benägen att läm-

na ifrån sig rörelsen och med den rättigheterna," förklarade dir. R.. Men aj, aj, de tonerna gingo icke ihop med systemets upphöjda strävan i riktning mot vinstbegärets avpolletering etc. Varföre systemets ordförande, f. d. generalkrigskommissarien Bergenholtz och dess chef, kanslisekreteraren Peyron, tvingades rycka in och bedyra, att man inom systemet på intet sätt avsåge att låta rättigheterna bliva någon handelsvara utan att man tvärtom gjorde allt vad i ens makt stod för att leda verksamheten efter fullt "sociala" och "nykterhetsvänliga" principer till rusdrycksförsäljningens begränsande. Direktör Rosenborg må läsa bättre över läxan till härnäst, när han blir intervjuad, så att han ej går och säger saker, som inte passa ihop med Höga Vederbörandes "nykterhetspolitik"!

Direktör Rosenborg hör till den härskande judefinansiella regimens allra mest omhuldade trogna tjänare. Hans nuvarande roll som dr Bratts presskommissarie är dock numera icke fullt lika enkel som förr; kanske blir det t. o. m. nödvändigt att mästaren i utläggningens konst spritdoktorn själv tar hand om presskommissariatet. Brattvänliga Allehanda bönfaller dr Bratt att snarast vända åter till Sverige, ty försvarets uppgift börjar te sig besvärligt även för presskommissariens förste assistent inom stockhomspressen, andre redaktören Jacobsson i Allehanda. Att hr Einar Rosenborg placerats på den viktiga posten som vårt Spritpanamas presskommissarie visar i alla fall, att Höga Vederbörande ansett honom fylla måttet ifråga om kosmopolitiska insikter och förtjänster. Han var förut vederbörligen prövad och befunnen fullt användbar i egenskap av redaktör i Bonnierska Dagens Nyheter, vartill han gjort Höga Vederbörande alldeles särskilda, extra tjänster, synnerligast under kriget, då han var livligt verksam i en viss riktning. Bl. a. skall han ha meriterat sig som författare av "nyckelromanen" "H. K. H.", utgiven av pseudonymen Walter von der Hauen, som 1917 utkom på ententens förlag i Stockholm, "Svenska förlaget". "H. K. H:s" innehåll utgjordes som man erinre sig av en romantiserad skildring av H. K. H. prinsessan Maria Pavlovna, som av författaren helt frankt utpekades såsom rysk spion, samarbetande med Rysslands härvarande militärattaché. I romanen skildrades, huru hon blir älskarinna åt en svensk officer, ur vars fickor hon stjäl hemliga försvarsdokument etc. i samma stil. Det undrades på sin tid mycket, vem som var den bålde riddaren "van der Hauen". Nationen är i tillfälle upplysa, att bakom det adliga författarenamnet dolde sig ingen mindre än just den för dagen så mycket omdiskuterade spritkoryfén hr Einar Rosenborg, dr Bratts och den judiska spritfinansens högtbetrodde presskommissarie. Att hr Rosenborg handlade enligt uppdrag, för andras räkning, när han skrev sin skandaliserande roman "H. K. H.", säger sig självt. Den fiende, som judarna medels världskriget i första hand åsyftade att störta var Romanoverna å Rysslands tron, judendomens farligaste fiende vid sidan av Romkyrkan under de senaste århundradena. Det gällde vid den ifrågavarande tidpunkten för den inom ententen härskande internationella judiska finansmakten att på alla håll och på alla sätt underminera för Romanoverna och stänga vägarna för deras inflytande. Alltså måste också H. K. H. prinsessan Maria Pavlovnas ställning såsom tillhörande den romanovska ätten, undergrävas. Den, som här lånade sig till det snygga hantverket att under formen av en "nyckelroman" skandalisera prinsessan Maria, blev heller inte utan belöning för sitt välförhållande. Hr Einar Rosenborg befordrades till en av de högst betrodde i vårt Spritpanama.

Judarnas världsliga kult.

Den internationella socialismens synlige skapare juden Karl Marx-Mordecai, viken i tidens mognad på order av regerande "världskejsaren" av Rotschilds stam höjde parollen om arbetareklassens i alla länder samling (under Israels banér), är såsom vi veta en av judafolkets förnämsta gestalter i historisk tid. Genom juden Marx, proletariatets i alla länder "förlossare", planterades revolutionens gift i arbetaremassorna i all världen, vilka under ledning av Israels "utvalda" gingo till storms mot gojimsamhällena och dessas ledare. Det kan ju ha sitt intresse att veta vad juden Marx, den moderna demokratiens främste auktoritet, hade att säga om judendomen. I "Deutsch-Franz. Jahrbücher" 1844 yttrar Marx bl. a. följande:

"Vilken är judendomens världsliga grund? Det praktiska behovet, egennyttan! Vilket är judendomens världsliga kult? Schakrandet! Vilken är dess verkliga gud? Penningen!"

Våra svenska arbetare, vilka vants vid att i juden Marx se sin idol, en auktoritet över alla andra här i världen, böra efter genomläsandet av dessa ord av "Marx själv" icke behöva leva i någon tvekan rörande judendomens verkliga kult och dess verklige gud.

Idel jubeldagar för Israel!

Den av Israel framtvingade nedskrotningen av det svenska nationalförsvaret är som bäst på väg att gå i uppfyllelse. Regementsdöden är i full gång, och de hängående regementena hedras med ärofulla begängelser, något i folkskådespelsstil. De svenska gojin fira dem i en viss an-

dakt utan att alls förstå deras innebörd, men den verkliga jubelfiraren är den judiska erövrarmakten, som med vårt nationalförsvars nedskrotning befriat sig från sin mest fruktade fiende på svensk grund. Vi presentera härovan en bild av Göta livgardes sista marsch. Den landsförrädiska gärningens utförare, Per Albin Hansson, tyckes alltfortfarande yvas över sin "bragd". Men den dag Sveriges arbetare bliva underkunniga om den roll han i själva verket spelat, är det förvisso slut med hans härlighet som deras ledare.

"De svenska bankernas vinstmarginal den minsta i världen"!

Vid Svenska sparbanksföreningens i dagarna hållna årsmöte lämnade bankdirektören Marcus Wallenberg i Stockholms Enskilda den nog så intressanta upplysningen, att våra svenska bankers räntemarginal var den lägsta i hela vida världen. Inom Bankföreningen d. v. s. banktrusten hade undersökningar gjorts, vilka visat detta.

Hrr Wallenberg hava i sanning en underbar förmåga att prestera "utredningsresultat"! Vi erinra i sammanhanget om den på sin tid av sakkunnig person utarbetade översikten över våra privatbankers räntepolitik, som var införd i n:r 14 av Nationen för 1926 och vari det bl. a. hette:

"Såsom betecknande för den grundlighet, varmed denna storbankernas under huset Wallenberg utsugning av insättare och låntagare med statsmaktens goda minne verkställes, förtjänar att återkallas i minnet, hurusom medan de stora bankerna i sådana ofantligt kapitalstarka länder som Schweiz och Holland för närvarande betala à deposition intill 5 proc. ränta, insättarna här i landet måste nöja sig med endast 3½ proc. à deposition, 3 proc. à sparkassa och 1 proc. à girokonto d. v. s. i genomsnitt à de olika kontona c:a 2¾ proc. Behöver någon däremot anlita samma bank, där dessa inlåningsräntesatser tillämpas, för t. ex. ett byggnadslån, ställer sig saken som följer:

1:o) En räntesats av 6½ à 7 proc. å själva byggnadskreditivet;

2:o) En s. k. kreditivavgift à 1½ proc.; och

3:o) En s. k. anskaffningsprovision à 1 proc.

Magsyra, halsbränna och kväljningar tar man bort med ett glas *Fruktsalt-Samarin* som på samma gång renar och uppfriskar blodet, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste bort.

Fruktsalt-Samarin bör man alltid ha i sitt hem för användning vid behov. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos drog- och färghandlare m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Alltså tillsammans 9 à 9½ proc. Detta i lyckligaste fall. I ofta förekommande "svårare" fall komma till dessa 9 à 9½ proc. en s. k. courtageavgift à 1½ proc. samt därtill stundom även en kreditivförsäkring intill 3 proc., varjämte i "mycket svåra" fall kommer en ytterligare anskaffningsprovision à ½ procent till de förut nämnda 1 proc., i detta sistnämnda fall alltså ett i allt 16½ proc. I det "humanare" fallet rör det sig här sålunda om en liten nätt vinstmarginal som skillnad mellan in- och utlåning à 6,75 proc., me-

dan i de "mera svåra" fallen vinstmarginalen går upp till 13,75 proc. För att nu icke tala om sådana fall, där vissa banker tvungit låntagare att dessutom övertaga möbellager o. dyl., som åsamkat låntagaren extra förluster å oberäkneligt antal proc. — Således rena ockerförhållanden. Men även bortsett från sådana fall som de här omnämnda utgör våra svenska bankers ordinära utlåningsränta i genomsnitt 7 à 7½ proc., så att deras "lojala" vinstmarginal under alla förhållanden uppgår till inemot 5 proc., en i och för sig oerhörd mellanhandsvinst, då insättaren endast erhåller 2,75 procent."

Dessa citerade ord ur n:r 14 av Nationen för 1926 visa hållbarheten av hr Marcus W:s senaste förkunnelse beträffande de svenska bankernas vinstmarginal såväl som vederhäftigheten i de under Högstdensammes egid inom banktrusten verkställda "utredningarna".

Slottsherren till Alsta, vår f. d. liberale, kommunistiske och socialistiske Stockholmsborgmästare

hr Carl Lindhagen ger f. n. journalistisk gästroll i Stockholms Dagblad, där han konverserar med sin gamle vän i gården, "Bon soir", om idealism och annat. Men trots att slottsherren Lindhagen är en mycket studerad, beläst och praktiserad man märker man somoftast svåra blottor i hans vetande, såsom t. ex. i hans senaste brev "Ett vikariat" i St. D., där han hänfört citerar några förment klassiska ord av den judiska socialistagitatorn Ferdinand Lasalle, som Lindhagen kallar "den tyske socialistiska agitatorn".

Är det möjligt, att det är hr Lindhagen obekant, att Ferdinand Lasalle var jude? Naturligtvis icke! Men såsom en av judepolitikens allra förnämsta koryféer under snart ett halft århundrade i Sverige, är det ju nog så förklarligt, att han icke låtsar om att det finnes en judefråga liksom att Lasalle var jude.

Spritkoryfé och nykterhetsapostel.

Fallet Carlton och Stockholmssystemet är enligt Allehanda det ämne, som f. n.

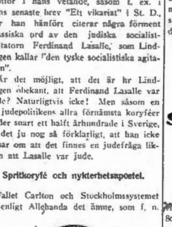

mest sysselsätter hr, fru och fröken Stockholm, vilket ju icke är så litet det. Tidningen har naturligtvis vänt sig till systemets chef, kanslisekreteraren Alfred Peyron (eftersom spritdoktorn själv åter är nere i "affärsresa" i Frankrike) för att få saken tillrättalagd. Hr Peyron förklarade därvid bl. a., att problemet visst inte är så enkelt som pressen och allmänheten föreställa sig utan att det är i hög grad komplicerat. Gåve man en spriträttighet åt Carlton hotell beginge man en stor orättvisa mot de stackars privata hotell- och restauranginnehavare, som nekats dylik, och skapade ett högst farligt prejudicerande fall. Detta vore så mycket allvarligare som Carlton hotell, vilket i gatunivåns plan upptoge matsalar för ett gästantal på 150 à 200 personer och som därtill en trappa upp en mycket stor festlokal", kommer att utgöra ett hot mot den redan befintliga restaurangrörelsen, särskilt "den privata" (till skillnad mot monopolherrarnas s. k. allmänna, som icke alls känner sig hotad!) Det mest vägande argumentet emot rättighets beviljande var emellertid, att "det skulle verka deprimerande och nedrivande på den nykterhetseffekt, som efter ett långvarigt arbete och åtskillig vånda uppnåtts"!!

"Inga mutor från friman Seiersen!"

Poliskammaren har nu fattat beslut rörande den polisutredning, som ägt rum i Stockholm för klarläggande av frågan om mutor spelat in vid Seiersenska leveranserna till Tobaksmonopolet. Vid undersökningen har, heter det, ingenting framkommit, som ger stöd åt misstankar att någon tagit mutor(!) Poliskammaren har därför resolverat att ärendet icke skall föranleda vidare åtgärd(!)

Någon annan utgång hade ju ingen väntat sig i betraktande av firmans ifråga högförnäma relationer.

Huru svenska staten gynnar Bonniers.

Enligt St. D. får den firma, Bonnierbolaget, som trycker dragningslistorna åt obligationslotteriet, sätta allför högt pris på listorna och förtjänar alltför mycket på försäljningen av dem — 100,000 à 200,000 kr. om året. Revisor Borell i riksgäldskontoret har häremot sökt göra gällande, att St. D:s beräkning skulle vara "betydligt överdriven." I betraktande av svenska statens visade tillmötesgående mot huset B. på alla andra områden saknar man emellertid anledning betvivla riktigheten i stort sett av St. D:s uppgift.

Skatteskolkare inom "folkfamiljen".

I ett meddelande från N. F:s byrå i Genève upplyses, att förbundet har ej mindre än åtta miljoner guldfranc i utestående fordringar. Bolivia är skyldigt 435,000 franc, Kina icke mindre än 5,670,000 franc, Honduras och Nicaragua värdera 154,400 franc, Panama 2,000 franc och slutligen Peru mer än 1,400,000 franc. Bolivia har icke betalat sedan 1923 och Kina har icke sedan 1922. Rekordet slår Peru, som ännu icke har betalat en enda centime. Medan de sydamerikanska staterna icke göra anspråk på rösträtt och icke officiellt deltaga i förbundsförsamlingen, är förhållandet annorlunda med Kina, vars representanter sitta såväl i rådet som i församlingen.

Det säger sig självt, att Sverige hör till dem inom "folkfamiljen", som sätta en stor ära uti att punktligt erlägga sin tribut till det stora spektaklet i Genève.

Attentatförsök mot Litauens president.

Litauens statspresident Smetona har varit utsatt för ett attentatsförsök i samband med invigningen av en regemensfest i Kovno.

Lekande barn hade påträffat en stubintråd, som slutade under regementets officersmäss. Vid en undersökning fann man under byggnaden en mycket stark sprängladdning. Detektiva polisen har redan företagit talrika häktningar.

Saga och sanning.

IV.

Som bekant förenades de norska smårikena av Harald Hårfager mot slutet av 800-talet. Såväl Danmark som Sverige voro nyss förut redan sammanfogade till de större riksenheter, som vi känna från vår medeltid.

En del av de småkonungar, vilka kuvades av Harald Hårfager, ville emellertid icke underkasta sig hans välde. De inskeppade sig därför med husfolk och tjänare samt begåvo sig över havet till Island för att där kunna fortsätta sitt fria, självständiga liv. Dit medförde de också sina gamla ättsagor, och där blevo dessa skrifter bevarade, då kristendomen i ovisst nit förintade allt i samma väg, som fanns inom den övriga germanska världen.

Det bör ju under angivna förhållanden stå klart för envar, att de nordiska ättsagorna — Gudasagorna givetvis inbegripna — ursprungligen böra hemma på den norska västkusten, ty Harald Hårfager kunde ju icke påverka andra personer, än sådana, som bodde inom de av honom underkuvade orterna. Sagornas och dikternas eget språk vittna ock om detsamma.

Bohuslän var denna tid Norges viktigaste provins, och den hade ju därförut varit ännu betydelsefullare. Sålunda måste sagostoffet i allt huvudsakligt ha sin upprinnelse från denna del av det gamla Norge. Att så är bevisas också klart genom den utredning, som förebragts i bokverket Sagogudarnes Land.

Under Sagotiden funnos alltså *icke* nutidsrikena Sverige, Norge, Danmark, Tyskland m. fl., och det kan sålunda ej bli tal om, att samma benämningar i sagor och dikter avse dessa riken. De beteckna också alltid mindre ortsbegrepp, vilka senare vidgats genom flyttningar till att omfatta större enheter, sammanhörande genom stamfrändskap, men ej varande politiska riksförbund, förrän de i början av vår historiska tid förenades under ett överhuvud.

Det är under sådana förhållanden icke lönt att tvista om de orter, varinom sagornas händelser utspelats, ej heller om, att de äro byggda på verklighetsgrund. De gamla urkunderna själva äro i övrigt vittnesbörd nog för både det ena och andra, i det de ytterst väl utpeka varje ort och ställe, där märkligare händelser passerat. Intet av deras vittnesbörd kan varken jävas eller vederläggas.

Staten bör skapa en egen affärsbank.

Ett märkligt yttrande av bankofullmäktigen Emil Kristensson!

Riksbanksfullmäktige ha i dagarna till regeringen avgivit yttrande över det av 1924 års bankkommitté avgivna betänkandet med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 22 juni 1911 om bankrörelse. Till betänkandet har en av fullmäktige, hr Emil Kristensson, fogat en reservation, i vilken varmt förordats upprättandet av en kapitalstark statlig affärsbank, vilket enligt hans mening skulle garantera näringslivets utveckling i sund riktning och betyda brytandet av storbankernas envälde inom kreditväsendet samt medföra att privatbankerna tvingades avhålla sig från att hålla en större marginal mellan in- och utlåningsräntorna än som betingas med hänsyn till en skälig avkastning på privatbankernas aktiekapital. Hr Kristensson framhåller, att det som är själva kärnpunkten i det moderna bankväsendets problem enligt hans uppfattning är frågan, huruvida och i vad mån de privata affärsbankernas faktiska monopolställning skall lämnas orubbad eller ej. I fortsättningen heter det bl. a.:

Sedan tillkomsten av 1911 års banklag har bankväsendet undergått en genomgripande omgestaltning. En kapitalkoncentration har ägt rum, vartill vårt land aldrig tidigare sett någon motsvarighet. En kvartett storbanker, kring vilka gruppera sig något dussintal i mer eller mindre beroendeställning varande smärre affärsbanker, förfoga numera över en mycket stor del av landets sparkapital och ha tillvällat sig en ständigt ökad makt över det ekonomiska livet. Ej mindre de svenska näringsgrenarna än även staten och landets större kommuner äro som kredittagare nödgade att i större utsträckning än som mången gång kan vara skäligt och lämpligt foga sig uti de villkor och direktiv, som dessa storbanker uppställa. Som huvudreservanterna till 1917 års bankkommittéutlåtande nr 6 uttalade, synes det uppenbart att de farhågor, som här nämnda utveckling av bankverksamheten givit upphov till "icke kunna avvisas som oberättigade eller överdrivna, och att man därvid icke heller kan slå sig till ro blott med en hänvisning till konkurrensen bankerna emellan. Det måste tvärtom anses vara en både ur samhällets och ur den privata bankverksamhetens synpunkter utomordentligt viktig fråga, som bör vara föremål för statsmakternas oavlåtliga uppmärksamhet, att mot denna maktkoncentration vid varje tidpunkt ställa erforderliga regulativ."

I ett särskilt remissyttrande den 4 dec. 1919 över nämnda utlåtande anförde dåvarande bankofullmäktigen Hjalmar Branting bl. a., *att* han med sin allmänna åskådning fann det självfallet att privatkapitalets nuvarande envälde på affärsbanksrörelsens område vore oförenligt med det allmännas intresse och med tidsutvecklingens krav, *att* i allt högre grad hade med den fortgående koncentreringen av bankväsendet så gott som hela vårt näringsliv kommit under kontroll och beroende av en liten krets finanskapitalister, samt *att* uppkomsten av ett sådant maktcentrum utgjorde en uppenbar fara för en sund utveckling. Dessa yttranden av Branting äga givetvis, framhåller hr K. än större tillämplighet efter den nyligen genomgångna kris, som endera högst avsevärt försvagat åtskilliga provins- och ortsbanker eller och i ett par fall lett till uppgående i en storbank, och som ställt en stor del av industrin i beroende av den långivande banken.

Det synes därför anmärkningsvärt, att i bankofullmäktiges betänkande denna fråga icke upptagits till en ingående prövning. Visserligen ha måhända de givna direktiven icke ansetts innehålla klara anvisningar i förenämnda avseende, men å andra sidan uttalade departementschefen, *att* det icke torde vara möjligt att anvisa några mera bestämda riktlinjer för kommittén, *att* det icke vore alldeles säkert att på alla områden något av större betydelse skulle stå att vinna på lagstiftningens väg, och *att* det vore möjligt att vid en blivande utredning det skulle befinnas, att de åtgärder, som framför andra kunde finnas påkallade och ändamålsenliga borde vara att utöka kreditförmedlingens former och organ samt därigenom fylla dess brister samt motverka och om möjligt avlägsna dess skadliga utväxter. Även i den av departementschefen åberopade riksdagsskrivelsen (nr 30 den 27 febr. 1923) har detta ämne berörts. Det heter: "Vidare syntes med skäl kunna ifrågasättas, huruvida icke banksammanslagningar av den art, som under de senaste åren i stor utsträckning ägt rum, vore till skada för näringslivet, då de smärre bankerna hade en särskild uppgift att fylla vid tillgodoseendet av de mindre näringsidkarnas lånebehov."

Bankkommittén erkänner, att det vore oberättigat att betrakta den verksamhet, som privatbankerna bedriva, såsom blott en reflex av de ekonomiska förhållandena. Detta är så långt ifrån fallet att tvärtom, de privata bankernas politik — med bortseende från de uppgifter som tillkomma ett lands centralbank — i hög grad inverka på det ekonomiska livets gestaltning. Det vore således av stor vikt, att bankernas politik föres så, att den främjar näringslivets utveckling i en sund riktning. Huruvida detta blir fallet, tillägger kommittén, beror naturligtvis i hög grad på i vad mån bankernas ledning är vuxen sina uppgifter. Det spörsmål, som kommittén här vidrört, är säger hr Kristensson, av den art, att det lämpligen icke lärer kunna regleras genom lagstiftning. Däremot kan staten inträda reglerande och normerande om den själv skapar ett organ på den hithörande kreditgivningens område. Tidigare drev staten genom riksbanken även vanlig affärsbanksrörelse, vilken verksamhet alltmera upphört, varför privatbankerna i samma mån lämnats som ensamutövare. För garanterande av näringslivets utveckling i sund riktning och för brytande av storbankernas privatkapitalistiska envälde synes det därför ofrånkomligt nödvändigt, att staten skaffar sig en egen affärsbank. Härför talar förutom tillgodoseendet av viktiga statsfinansiella intressen jämväl behovet av större makt åt riksbanken i dess uppgift att vårda landets valuta. Genom en kapitalstark statens affärsbank — vare sig den organiseras som en avdelning av Riksbanken eller som fristående men dock i diskontopolitiskt hänseende intimt förbunden med centralbanken — skulle det allmänna jämväl kunna tvinga privatbankerna att till industriens och näringslivets fromma avhålla sig ifrån att hålla en större marginal mellan in- och utlåningsräntorna än som är betingad med hänsyn till en skälig avkastning på privatbankernas aktiekapital.

Sentenser ur "Adel och Ras"

av d:r Hans F. K. Günther.

C'est du Nord que nous vient la lumière *(Arouet-"Voltaire")*.

Den nordiska rasen är alltid, även i en fattig milieu, den ädlaste.

•

Den franske envoyén Gobineau var den förste, som konstaterade den europeiska adelns nordiska ursprung. Han sade ordagrant: "Allt som i samtidens adelsskikt ej härstammar från Norden, är blott till namnet men ej i realiteten adligt."

•

Som adliga gällde i Norden ursprungligen endast bönderna. Knektsinne var bland dem något föraktligt, och därför avvisades varje översitteri från en hertigs eller kungs sida. Ovärdiga eller övermodiga kungar avsattes eller dränktes.

•

Ståndsadel, likaväl som ett ädelt sinne, kan endast grunda sig på något medfött, ej på något förvärvat.

•

Ju mer nordiskt ett folk är, desto mindre kan titlar, rikedom, bildning, framgångar uppväga det fysiskt-själsliga arvet.

•

Rasbiologiskt kan man säga: det finns blott en jämbördighet; der är det rena nordiska blodets.

•

Ju högre ställning en släkt gör anspråk på, desto mer ädelblodig måste den visa sig vara i hälso- och rasavseende. Frågan är ej om en furste är ståndmässigt, men väl om han är rashygieniskt korrekt gift. En nordisk bondpiga må räknas som jämbördig, medan en icke-nordisk kungsdotter måste avvisas såsom ojämbördig.

•

En "adlig" av blandad ras är ej en sund, renrasig nordisk bondpiga jämbördig.

•

Med det nordiska blodets sinande i många adelsläkter har också den forntidens odalbönder kännetecknade stolta självkänslan gentemot härskare och härskarhus försvunnit. (Jfr Thorgny vid tinget!)

Arius.

Glöm ej att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

Strömningar inom modern socialism.

"Vi återgiva här sekreterare Richard Lindströms femte och sista artikel i St. D. över ämnet "Strömningar inom modern socialism".

V.

Då Hendrik de Mans "Zur Psychologie des Sozialismus" förra året kom ut, skrev den tyska socialdemokratins huvudorgan "Vorwärts": "Denna bok ä ett vittnesbörd om en levande socialism och tillika en maning för marxismen. Med sin öppna blick för fakta och företeelser inom den socialistiska rörelsen i hela världen, är den mera än något annat ägnad att bryta sönder den sällsamma åskådningen att socialismen är pressad till marken, det är bara marxismen som lever". Organet för Clartérörelsen i Danmark uppskattade arbetet på ett helt annat sätt. Den danska "Clarté" skrev: "De Man är ett praktexemplar av modern halvbildad allvetenhet. — Det ligger endast ett ytligt vetande och ett lättsinnigt resonemang bakom den tråkigt professorala ton, som de Man tillägnat sig i Tyskland".

Ja, så olika har Hendrik de Man blivit bedömd inom den socialistiska världen. Denne belgiske socialist, som under de senare åren levat i Tyskland och som skrivit sin stora bok på tyska, har verkligen blivit ett stridens tecken. Men hans bok har ändock fått en storslagen spridning i Tyskland; den är därjämte översatt till ett flertal språk. En så snabb framgång har väl knappast något socialistiskt arbete tillförne haft. Hendrik de Man är odisputabelt ett av dagens stora namn inom den socialistiska diskussionen.

Hendrik de Man sätter "die Überwindung des Marxismus" (marxismens övervinnande) som det närmaste stora målet för socialistiska strävanden. När han ger sig i strid på bred front mot "marxismen", angriper han egentligen icke så mycket de lärosatser, som Marx och Engels själva formulerade. Han går i stället mera lös på de inom arbetarerörelsen förekommande vulgärmarxistiska uppfattningarna. Han säger på ett ställe, att det icke kommer an på vad den längesedan döde Marx sagt och tänkt, utan på hur marxismen uppfattas och tillämpas av de levande människorna. Och man kan gott instämma med honom däri!

De Man inriktar sin kritik i stort sett på följande punkter.

För det första har marxismen i sin alldagliga form givit utbredning åt uppfattningen, att vetenskapen icke endast kan uppställa lagar för det förgångna och det närvarande med ledning av erfarenheter och fakta, utan att den även kan angiva lagarna för den riktning den framtida utvecklingen nödvändigt måste taga. Ur denna uppfattning har den åskådningen bildat sig, att ett socialistiskt samhälle är en nödvändighet, som nästan oboönhörligt växer fram ur den förefintliga sociala och ekonomiska verkligheten. Vidare betonar de Man, att den vardagliga marxistiska synen ständigt laborerat med tanken att lagarna och villkoren för arbetarklassens befrielse upptäckas och klarläggas genom en analys enbart av den ekonomiska verkligheten, av produktivkrafternas utveckling. Slutligen kommer författaren i denna del av sitt verk fram till marxismens andliga rötter. Hela den marxistiska åskådningen är rationalistisk. Målsättningen är renodlat rationalistisk, och den härleder sig ur en motivkrets, där det rationalistiska betraktelsesättet förhärskar även vid klarläggandet av driftkrafterna för all mänsklig strävan. Vid denna punkt tror sig de Man ha upptäckt ett av hela det marxistiska systemets svagaste ställen. Marxismen är ett äktfött barn av förra århundradets rationalistiska tänkande. För Marx själv, säger de Man, "liksom för alla hans materialistiska och idealistiska filosofiska förebilder är det historiska skeendet endast det slutgiltiga fullföljandet av en mekaniskt-logisk kausalitetsprincip". I bannet av denna rationalism lever ännu marxismen. Den är dess nödvändiga livsluft.

Den mänskliga erfarenheten och forskningen har emellertid sedan sprängt denna rationalistiska krets och kommit ett gott stycke ut över den. Skall samhällsläran icke antikveras, icke ohjälpligen bli efter, måste den med sig införliva de många nya rön som gjorts rörande de krafter, som bestämma människornas handlande och tänkande. Det mest betydelsefulla av det som kommit till är den nya psykologien.

Allt detta gör i de Mans ögon marxismen otidsenlig. Socialismen måste "befria sig från marxismen". Den första delen av boken handlar också om den i hans ögon nödvändiga "frigörelsen från marxismen". Från sina utgångspunkter kan naturligtvis heller icke de Man vara tillfredsställd med den Bernsteinska revisionismen. Denna ville icke göra rent hus med de marxistiska teorierna, endast tänja dem efter det praktiska behovet. Den byggde i stort sett på samma grundsyn som marxismen och löste icke det stora problemet, som uppenbarade sig i klyftan mellan socialismens teori och praktik.

I andra avsnittet av "Zur Psychologie des Sozialismus" behandlar de Man "socialismen som vilja". Där framträder tydligt att han framför allt gått i den psykoanalytiska skolan. Socialismen i och för sig är för honom icke någon produkt v en bestämd ekonomisk verklighet, ingen reflexrörelse av privatkapitalismen. Den är i stället en sedlighetens och rättkänslans reaktion mot den orättmätighet, den brutalitet, den degradering av människorna, som frambringas av kapitalismen. Den kapitalistiska ordningen kränker arbetarens rättskänsla, hämmar hans sedliga "Geltungstrieb", och arbetaren söker att i sin socialistiska kamp dana en motvikt däremot. Den "mindervärdighetskomplex" som bildas på de förtrycktas sida söker sin utjämning i arbetarrörelsens hävdande av deras sedliga vilja. Dessa psykologiska element ha, menar de Man, skapat socialismen, som mer än allt annat är en sedlig fordran på rätten till människovärdig existens och arbetsglädje. Socialismen är "den tidsbestämda gestalten av en evig trängtan efter en sedlig samhällsordning". Den fanns ju också före den moderna kapitalismens definitiva genombrott.

Enligt de Man finnes det egentligen intet vetande om socialismen i dess framtidsgestalt, endast en tro på den. Vi vilja förverkliga socialismen emedan vi tro att den är det goda och humana, icke emedan vi insett att den ekonomiska utvecklingen i kraft av obönhörliga lagar leder till socialism.

Från dessa utgångspunkter vill nu de Man ställa människan själv i problemets förgrund. Man skall, säger han, icke kunna komma fram till socialismen bara genom att appellera till arbetarnas ekonomiska egoism och intressen, utan framför allt genom att befordra sedlig fostran och självtukt, genom att varje socialist själv blir ett sedligt exempel. Vi måste komma dithän, att socialismen blir en andlig upplevelse för alla sina anhängare. Socialismen blir så en lära icke om föregivna ekonomiska utvecklingslagar utan om förädling av människornas vilja.

Den tredje delen av boken ägnar de Man huvudsakligen åt intelligensens betydelse för socialismen. Om socialismen skall bli verklighet kan detta endast ske i förbund med de intellektuella krafterna. Dessa krävas icke endast för det nya samhällets organisation, de behövas just nu såsom de manande exemplen på en individuell socialistisk livsgestaltning. Men "intellektuell" i de Mans mun betyder icke enbart akademiker. Det ligger i samhällets och arbetarklassens intresse att uppfostra alla till kunskapsrika, ansvarskännande, intellektuellt starka människor. Hela samhället måste lyftas upp till de intellektuellas plan. En sann predikaranda griper de Man, då han kommer in på dessa områden, och den skepticism som alltid har lätt för att uppenbara sig i samband med dess ting, drives på flykten av hans lågande entusiasm.

Sista avdelningen av "Zur Psychologie des Sozialismus" är ägnad åt den socialistiska viljans gestaltning i verkligheten. Här håller de Man räfst med alla dem, som tro sig vara uppriktiga socialister men som i själva verket höra till den socialistiska rörelsen endast därför att det rent personliga ekonomiska intresset fört dem dit. De flesta av dessa människor äro endast "kapitalister med förhinder". I själva verket står de rika kapitalisternas grupp för dem såsom det mest eftersträvansvärda av allt. Deras jordiska ideal äro kapitalistiska, deras fröjder äro småborgerliga, deras kulturaspekt densamma som de privatkapitalistiskt sinnade.

I den mån de Man ger sig in på socialismens praktisk-politiska kamp, röjer han ett livligt objektivt produktionsintresse. En ökad produktion, en höjd ekonomisk effektivitet, skapar mera allmänt välstånd och blir för arbetareklassen en väg till höjd kultur. Han ivrar även för att arbetarrörelsen skall lämna en allmän radikalisms obestämda talesätt och bestämma sig för en medveten och konsekvent reformism. Beträffande utrikespolitiken vill han ersätta den grunda kosmopolitismen, där den ännu lever kvar, med en sund nationalkänsla. Slutligen fordrar han en bättre stat, som visar mera omvårdnad för sina medborgare.

Verket slutar med ett kapitel som fått rubriken Credo. I detta ger de Man uttryck åt sin högstämda optimism och sin tro på socialismen och arbetarrörelsen. Bokens sista rader lyda: "Ingenting är uppnått därmed, att man bildar sig en ny världsåskådning, man måste även låta denna bilda sig själv. Det synes ofta som om man icke kunde handla annorlunda än de gamla; det skadar icke, om man blott handlar ur en annan, en högre ingivelse. Men alltid blir handlingens kvalitet måttstocken på ingivelsens kvalitet. Man må hålla sig till Goethes ord:

Und nu sei ein heiliges Vermächtnis
brüderlichem Wollen und Gedächtnis:
Schwerer Dienste tägliche Bewahrung,
sonst bedarf es keiner Offenbarung.

Det dagliga tunga tjänandet skapar en tillfredsställelse, som visserligen icke är så billig men mycket värdefullare än en dådlös svärmisk längtan; så värdefull till och med, att den som en gång smakat dess frukter, den måste ständigt begära dem på nytt. Icke sköna drömmar utan sköna gärningar gör livet skönt. Då Sokrates tillfrågades om hans fullkomliga stat verkligen existerade, svarade han: 'Den existerar endast i himmelen, men människorna kunna i ljuset av denna gudomliga bild lära sig att inom sina jordiska stater förverkliga en skönhet, som icke är så mycket skild från den fullkomliga statens'."

Bela Kuns blodsregemente.

EN-DISPYT UTAN ÄNDE.

(forts. fr. föreg. n:r.)

I katedralen uti Granada, där Isabella Catholicas jordiska kvarlevor vila, föreställer en egendomlig målad trätavla några morer, klädda i höga turbaner och gandourah, vilka tränges omkring ett kar för att mottaga dopet och därigenom betrygga sin frälsning i en annan värld, och i synnerhet i denna.. Någonting liknande kunde man under bolsjevismens sista dagar få se i Budapest. Aldrig sedan de långt avlägsna tider, då konung S:t Stefan kristnade sina barbariska följeslagare i massa, har det förekommit så många omvändelser i Ungarn. Skrämda vid tanken på de våldsamheter, vilka oundvikligen måste följa på det judisk-bolsjevikiska försökets misslyckande skyndade de i hundratal och åter hundratal till dopet; de störtade sig in i kyrkans sköte, liksom i ett försäkringsbolag, därtill det säkraste i världen.

Deras farhågor voro icke inbillade. Proletariatets diktatur lämnade efter sig inom hela nationen ett så våldsamt antisemitiskt hat, att det ännu i dag behärskar varje annan känsla, till och med nederlagets förödmjukelse och sorgen över fosterlandets stympning. Israel fick då erfara en av dessa smärtsamma stunder, som det under tidernas lopp upplevat så många, och vilken för dem måste ha en bismak av galla, så mycket bittrare som de vant sig att betrakta Ungarn såsom ett Kanaans land. Från den ena ändan av landet till den andra kastade man sig över judarna. Szamuelys brott och Lenins gossar hade kommit till alla de gamla klagomål som bönderna hade mot dem. Och ännu helt nyss, då rumänerna hade bemäktigat sig landet och roffat åt sig allt vad de kunde medföra, hade man på landsbygden sett judarna mottaga inkräktarna med detta kryperi och denna smidiga anpassningsförmåga, som städse komma dem att sluta sig till de starkaste, och det tyckes vidunderligt, att de, efter att hava varit bolsjevismens favoriter, skulle bli det även hos rumänen, som kom för att krossa Bela Kun och hans vänner! De fingo sota för allt detta. En mängd tragiska händelser utspelades i de trakter, dit några veckor tidigare Szamuley anlände med sina handgranatkastare. I köpingen Orgovanys omgivningar har jag passerat igenom en liten accasiaskog, där folket i trakten utan några vidare formaliteter på en gång hängde 62 bolsjeviker, varav flertalet var hebreer. En bonde, som åtföljde mig och som säkerligen hade tagit del i affären, visade mig sina händer och sade med ett oöversättligt småleende: "Det finnes icke något blod på mina fingrar, men det finnes icke mera några judar i byn.."

Trupper av officerare utan lön och anställning, vilka tagit till uppgift att rensa Ungarn från bolsjevism, genomkorsade landet och anordnade summariska avrättningar för att söka hämnd för de trakasserier de själva och deras familjer fått undergå under kommunismens och rumänernas invasion — i Budapest hade några av dessa detaschement (man benämde officersbanden så) inrättat sig i flera stora hotell, vilka de anordnat till sina kasärner. Även där tilldrogo sig föga kända historier, korta och grymma dramer, noggrant kalkerade efter bolsjevikiska ryslígheter, vilka endast kunna framkalla avsmak för mänskligheten sådan den verkligen är. När jag nedskriver dessa rader har jag för mina ögon en rapport av en engelsk arbetarekommission, lika fruktansvärd att genomläsa som den lilla Orgovanyskogen var att passera. Och ehuru det är mycket svårt ifråga om dessa slags affärer att skilja sannt från falskt, känner man samma fadda blodlukt uppstiga från detta papper som jag en dag trodde mig inandas bland accasiorna.

Denna raseriparoxysm lugnade sig så småningom, men jag har dock själv bevittnat scener av följande slag. Det är afton. Ett Budapestkafé. Ett av dessa alltid proppfulla kaféer, där en stor del av livet därnere försiggår. Plötsligt hör man folk springa på gatan; åkdon passera i hastig takt; i dörren visa sig uniformer av skilda slag, tillhörande olika officersdetaschement, och bakom dem ett hundratal demonstranter, tillhörande någon av de antisemitiska ligorna "de vaknande ungrarna" eller "de väckta ungrarna". I kaféet råder panik. Man ser kafégäster störta sig in under biljarderna eller sofforna, andra springa in på W. C., andra till telefonen. Men där hejdar dem en väckt ungrare med orden: "Det lönar sig ej att ringa till polisen; alla trådar äro kapade". Under tiden gå officerare från bord till bord och anmoda artigt var och en att legitimera sig, som man säger, d. v. s. förete sina pass. Man känner strax igen juden blott på hans sätt att stiga upp, redan innan man tilltalat honom. Han gripes genast och sändes ur hand i hand, och genom någon mystisk operation förlorar han redan innan han uppnått dörren sin plånbok, sin portmonnä, sin klocka och sitt cigarrfodral. Därpå kastar man ut honom till hopen, som mottager honom med skrik och diverse tillmälen, varav jag erinrar mig följande: "Slå honom i huvudet, så att han icke blir halt." Då kaféet blivit rensat, hälsade inkvisitorsbandet artigt på de övriga kafégästerna för att på annat håll på nytt börja sina föga ärorika bedrifter. En dag, under ett av dessa tumult, anförde en jude till sitt försvar att han var döpt, och uppvisade verkligen även sin dopattest.

"Utmärkt!" svarade officern. "Läs då upp för mig ditt Fader vår!"

"Fader vår som är i himlen.."

Den nyomvände kunde icke längre. Genast befordrade man honom ut på gatan för att lära sig fortsättningen.

Nu hava dessa råheter upphört, men judefrågan kvarstår. Hela Ungarn reser sig för att fördriva Israel. Man vill fördriva ur landet de 500,000 galizier, vilka inflyttat under kriget; man begränsar antalet av de judar som få tillträde till universitetet; för att minska deras inflytande inom de fria yrken som de inkräktat; man stänger frimurarlogerna, som nästan uteslutande bestå av judar; litet varstädes bildas banker och kristna kooperativa föreningar för att ersätta de hebreiska mellanhänderna; förläggarfirmor och tidningar upprättas till försvar för den nationella kulturen. En häftig strid rasar mellan två själar och två raser. Se här de påståenden och de ömsevis ljudande röster vilka behärska dagens stridsbuller:

"Åh, dessa judar!" utropar den kristne med en passion som uppjagas av känslan av hans ofantliga vanmakt inför sin fruktansvärde motståndare. Hava de ej bedragit oss nog! Sedan mer än ett halvsekel hava alla våra statsmän, liberala och konservativa, katoliker och protestanter, tävlat om att för dem öppna vårt land. Vi hysa en sådan skräck för att inom Europa gälla för efterblivna turkar och ett reaktionärt folk! Vi undertrycka vår djupa motvilja för att synas intelligenta, moderna europeiska, vad vet jag! Vi satte en bindel för ögonen och förklarade stolt, efter föredöme av Västerlandets civiliserade nationer, att man måste vara en barbar för att inbilla sig, att det i judefrågan låge något annat än en enkel religionstvist."

"Vi voro döva för dem, som sade oss, att Tyskland, England och Frankrike väl kunde tillåta sig om de funne för gott, att ädelmodigt mottaga judarna. I dessa tre länder tillsammantagna med mer än 100 millioner innevånare, når antalet judar knappast upp till antalet hos oss. Tyskar, engelsmän och fransmän kunna utan risk slå ut en flaska bläck i sin stora sjö. Men om vi skulle hälla denna flaska i den ungerska soppan, skulle man icke kunna äta upp den."

"Vi hava slagit dövörat till för dessa kloka råd. Vi hava barnsligt nog trott, att dessa tusen och åter tusen främlingar lätt skulle sammansmälta med oss och bli oss lika. Femton öre räckte att åstadkomma ett under! För femton öre kunde de få ändra namn. För femton öre blev det av Kohn en Bela Kun, en Krammar förvandlades till Keri, en Otto Klein till Corvinus! Ännu en magyar, sade vi. Lika stor vinst för vår lilla nation, så ensam, så övergiven vid civilisationens gränser! Vi ville icke se in i deras själar, enfaldigt förnöjda som vi voro att se dem kläda ut sig till magyarer, tala vårt språk, antaga några av våra vanor och många av våra fel. Efter två generationer blevo dessa vilda galizerjudar personligheter, med den familje- och raskänsla, som är så utvecklad hos dem, hjälpte de fram varandra och lade beslag på alla befattningar som kunde tillförsäkras rikedom och makt, medan de lämnade åt oss administrationens lysande elände, hedersposterna och alla lägre yrken. Önskar Ni siffror? I Ungarn före kriget räknade man ungefär 5 judar på 100 innevånare. Men på 100 läkare, ingeniörer, advokater eller journalister voro 50 judar; på 100 köpmän 56; på 100 förläggare 57; på 100 tjänstemän inom handeln och industrien, mer än hälften! Till ersättning träffade man icke på någon inom de mödosamma yrkena. Knappt skulle Ni ha funnit en israelitisk smed, murare eller betjänt på 100 arbetare av detta slag. På landsbygden hade fjärdedelen av all egendom fallit i deras händer, medan de efter sitt antal icke hade bort äga knappt en tjugondel. Och där skulle Ni icke hava kunnat upptäcka en jude bland 100 jordbruksarbetare!

"Vårt arma folk har bokstavligen blivit en nation av tjänstemän, lantjunkare och bönder, behärskad av en judisk elit utav finansmän, köpmän och intellektuella. Det var för Ungarns väl, sade de. Länge trodde vi det själva. Och det är månända sant, om man som vinst räknar ett visst materiellt framåtskridande och en viss anpassning efter de så att säga högre formerna av den västerländska odlingen. De hava byggt denna stad Pest, över vilken vi ännu i går voro stolta, och som reser sig på vår slätt som en vidunderlig vårta, en avskyvärd anhopning av våra fel, och av deras. De hava kastat oss in i strömmen av Europas stora affärer och hos oss utvecklat ett så intensivt finansiellt liv, att det numera icke finns en gås eller en höna som icke värper för deras banker!"

"De ha också företagit sig att skola vårt sinne i Västerlandets idéer, ty tänkandet är för dem en affär, en lönande sysselsättning, liksom utnyttjandet av ett automobilmärke eller en symaskin. Men de hava icke skänkt oss annat än ett förvridet Västerland, liksom de själva icke äro annat än en karikatyr av ungrarna. Utan att de själva märka det, missbildar deras hjärna varje tanke som där fått insteg, och i vad de tillfört oss känner en verklig europé icke längre igen sina tänkesätt. Även i London, Paris och Berlin skämma de också allt, men det är där utan betydelse, ty där finnas tänkare och mäktiga infödda krafter, vilka oupphörligen återställa vad de fördärvat i sin sensuella, fåfänga, överdrivna, erotiska och grunda naturs gjutform."

"Men vi här, vi äro utan försvar överlämnade åt deras skadegörande geni, åt allt prat, varmed de bländа oss, åt deras tidningar, deras revyer och teaterpjäser, deras andliga näring, av den mest medelmåttiga slag, bemängd med kryddor, som fördärva gommen."

"Kunde de åtminstone berömma sig av att under kriget hava påtagit sig en del av offren, jag vill icke säga i proportion till deras betydelse i landet, men i förhållande till deras antal. De gjorde stort väsen av sina patriotiska tänkesätt och visade sig, för att smickra vår egenkärlek, vid varje tillfälle mera magyariska än vi själva. Men då stunden var inne att lämna bevis på sin fosterlandskärlek annat än genom ord och tidningsartiklar, hade de endast en omsorg: att undgå krigstjänsten och söka skydd i hemorten. I inskrivningsnämnderna var halva antalet medlemmar judar, och det fattades icke förevändningar för att frikalla en trosförvant. Då inom själva armén bondemassan var oförmögen att brukas såsom skrivbiträden och papperskarlar, var det naturligtvis judarna som fingo dessa befattningar. Också är deras förlustsiffra, jämförd med de kristnas, i och för sig talande. Medan de senare kvarlämnade på slagfältet fjärdedelen av sin styrka, voro endast 8 % av de judiska officerarna döda. De kristna studenterna uti de högre skolorna föregingos till ett antal av 48 %, de judiska 7 %. Bland de menige soldaterna föllo 17 % magyarer mot 1 % judar. Och vad betyder detta fåtal försvunna, när man tänker på de 500,000 galiziska immigranter som under dessa fem krigsår slagit sig ned hos oss! Slutligen, min herre, försökte de på nederlagets dag, till tack för att vi så beredvilligt mottagit dem, förstöra vår civilisation till grunden och införa hos oss denna bolsjevism, om vilket det bästa man kan säga är, att den hos några är den yttersta formen av messiansk anda, och hos de andra en brutal vilja att upprätta Israels välde över världens alla folk ..."

"Allt detta", svarar juden med en förskräckt, men klipsk min, där Henrik Heines leende glimtar fram, "är endast ett resonnemang av krämare och avundsjuka studenter, som hålla på sin vattvälling. Låtom oss kallt se på tingen. Gudskelov, ni avsky oss icke så mycket som ni inbilla er. Er aristokrati håller på oss, emedan vi sköta dess affärer. Ert katolska prästerskap (det högre förstås; det enda som betyder något) är oss också mycket beväget; vi förvalta dess ägodelar, ty dess förtroende till oss är fullständigt, och dessutom utgöra vi ett beundransvärt föremål för deras omvändelsenit. Vad angår era protestantiska präster, äro de allt för genomträngda av Bibelns anda för att vara avsiktligt fientliga mot Abrahams och Moses' efterkommande. Var uppriktiga! Icke ens era bönder avsky oss. Har man någonsin sett till den ringaste progrom i Ungarn? De senaste veckornas hängningar äro sorgliga tillfälligheter, organiserade på ett konstlat sätt, med vilka vi ej räkna alltför noga, ty de äro i grund och botten oskyldiga till dem. Nej, våra enda fiender äro edra adliga dagdrivare och edra blyga och lata småborgare, vilka gjorde bättre i att arbeta än att förnöta sin tid med att spotta på judarna. Kristna köpmän, läkare, advokater, journalister och studenter förlåta oss icke våra framgångar. Vad kunna vi göra däråt? Kan man verkligen allvarligt förebrå oss att vara en mera energisk och flitligare ras än den ungerska? Är det vårt fel, att vi alltid i skolorna och vid universitetet komma framåt? Kan man förebrå oss att vara skickligare köpmän och djärvare industrimän?"

"Jag har någon gång hört det påståendet, att vår framgång mindre skulle bero på vår intelligens och vår verksamhetslust än på en viss brist på skrupler. Detta är lätt sagt! Men om jag ser mig omkring, kan jag icke inse, att de kristnas redbarhet står mycket högre än judarnas. Det enda jag kan medgiva är, att vår ohederlighet kännetecknas av mera fantasi och bredd än er; vilket gör att den genom sina större resultat faller mera i ögonen. Ett exempel: under krigets lopp har jag känt mången stackars kristen sate, som bestal staten så gott han kunde genom att låta sina oxar slicka på salt för att öka deras törst och till intendenturen kunna sälja sina djur alldeles uppsvällda av det myckna vattnet. Juden väljer ett annat tillvägagångssätt: han förmår generalen att dricka. En obetydlig skillnad i metod som icke berör sakens kärna..... En annan beskyllning: Vi lära ju vara icke endast nationens stora oroстiftare och blodsugare, utan även ett förgiftat element för dess tanke och själsliv. Vi tyckas tillföra den feber, oro, erotism, och jag vet ej allt vad för sjukligt, otålighet och upphetsning, och söka lidelsefullt fördärva alla de gamla känslor och tänkesätt, på vilka man levat sedan århundraden."

"Åh, vad man känner oss illa! Är icke tvärtom vårt stora fel en ostadighet och en bristande motståndskraft, vilka komma oss att alltför lätt antaga andra folks tänkesätt och seder? Men, min bäste herre, våra fäder och förfäder hava, tro mig, alltsedan sin inflyttning haft blott denna enda åstundan: att deras söner icke skulle komma att likna dem, och att de, i stället för att leva det liv de lärt känna, skulle bli kavaljerer liksom sonen till den lantjunkare vara spannmål de köpt, och att de med behag skulle komma att kasta ut sina pengar genom fönstret, och att de vid inträde i ett kafé skulle kunna anmoda zigenaren att spela deras älsklingsvisa ... Det är tyvärr vi, som anlagt alla magyarens fel, liksom vi antaga alla de folks fel hos vilka vi stanna en stund: och då man berättar mig, att judarna hava fördärvat Ungarn, synes man med samma skäl kunna säga, att Ungarn förskämt judarna. Slutligen erkänner jag, att resultatet icke varit gott varken för den ena eller den andre."

(forts. i nästa n:r.)

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½12 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Arkitekten som föreskriver den, färghandlaren, som säljer den, målaren, som använder den och allmänheten, som går på den, vet att en golvfernissa måste hålla för millioner steg och att
GENTELES 7-LACK
motsvarar detta krav.

Elektriska affären
BIRKA
Rödabergsbrinken 2
(Vasastaden)
STOCKHOLM
Tel. 368 20
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt tillhörande materiel av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm

Den judiska andan.

Bland det gamla testamentets profeter räknar man Jeremias som den största. Hos honom läsa vi följande om judarna: "De äro illa äktenskapsbrytare, en samling av trolösa. Deras tunga är spänd som en båge, beredd att utslunga lögn, ty det är icke på grund av sanning, de hava makten i landet (över Palestinas urinvånare). Deras tunga är en dräpande pil, som talar bedrägeri. Med sin mun talar envar fred med sin vän, men i hjärtat lägger han snara för honom. — Kan en neger förvandla sin hy eller en panter sina fläckar? Lika litet kan judafolket, som är uppövat i det onda, handla väl. Den gamla färden har bragt dem till fall på deras vägar, så att de vandra på vilda stigar, och gör deras land till en förskräckelse, till en evinnerlig skam. (Jerem. 8.13 och 18 kap.)."

Sålunda var alltså judarnas andliga status omedelbart före deras babyloniska fångenskap. Juden var allaredan då fullt färdig, var sådan, som vi känna honom den dag i dag är.

Klarast träder den judiska typen fram i evangelierna, varest den utgör den mörka bakgrunden för Jesu liv. Märkligt är det i Johannes 7 kap. läsa om, huruledes Jesu på orientaliska vattenförsäljares vis från tempelgården ropar ut över det andligt och materiellt uttorkade och vanskötta landet: "Om någon törstar, han komme till mig för att dricka! Om någon tror på mig, av hans liv skall det rinna strömmar av levande vatten!" I 8 kap. heter det med Jesu röst: "Jag är världens ljus. Den, som följer mig, skall icke vandra i mörkret, utan hava livets ljus." Och han sade till judarna: "I ären underifrån, I ären av denna världen, jag är icke av denna världen. Därför har jag sagt Eder, att I skolen dö i Edra synder. Den, som utsände mig, är sanningsälskande, och vad jag hört av honom, det säger jag för världen."

Till någon högtstående jude, som genom hans ord voro komna till att tro på honom, sade han litet senare: "Om I bliven vid mina ord, så ären I i sanning mina lärjungar, och I skolen erkänna sanningen och sanningen skall frigöra Eder." Men judarna svarade honom: "Vi äro av Abrahams sköte och hava aldrig varit syndens trälar. Hur kan Du då säga, att I skolen bliva fria!" Jesus svarade dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag Eder, var och en, som gör synd, är syndens träl. Jag vet, att I ären Abrahams köttsliga efterkommande (varför sade Jesus icke vi? Därför, att han själv ej härstammade från Abraham. Han var till börden gallilé, och galliléerna voro icke judar), men I stån mig efter livet, därför att mitt ord icke rymmes hos Eder. Jag talar det, som jag har sett hos min fader, och I talar det, som I haven sett hos Eder fader." De svarade: "Vår fader är Abraham." "Voren I Abrahams barn", sade Jesus, "då gjorden I Abrahams gärningar. Men nu stån I mig efter livet, en människa, som har sagt Eder sanningen, som jag har hört av Gud. Men I haven djävulen till fader, och I vilja följa Eder faders lustar. Han var en mandråpare från begynnelsen och står icke i sanningen, ty sanningen är icke i honom. När han talar lögn, talar han av sitt eget, ty han är en lögnens fader. Men mig tron I icke, ty jag säger Eder sanningen. Vem av Eder kan överbevisa mig om någon synd? Men säger jag sanningen, varför tron I mig då icke? Den, som är av Gud, hörer Guds ord; därför hören I icke, därför att I icke äro av Gud."

Dessa vittnesbörd från Nya Testamentet visar tydligt, att Jesus visste och var ganska klar över, att han icke stod inför ett förbigående andligt fenomen, ett fall, som kunde bliva till upprättelse i nästa släktled, en förvillelse, som kunde förlåtas, och som i verkligheten icke betydde så mycket. "Till doms är jag kommen till denna världen", sade han vid ett senare tillfälle, och vänd mot fariséerna, judarnas elit, sade han: "Voren I blinda, då haden I icke synd. Men nu sägen I: vi se! därför bliven Eder synd hos Eder."

Judarna visste gott, vad de gjorde, när de förföljde Jesus, och Jesus kände dem fullt ut. Därför, när han på korset bad: "Fader förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra," så gällde dessa ord icke judarna, utan helt enkelt de romerska soldaterna, som hade förrättat bödelstjänsten. Hade han tänkt på judarna, skulle hans ord hava fallit som indirekt svar på deras bespottelser. Att Lucas, Pauli lärjunge, i Apostlagärningarna uppfattade orden till judarnas favör, behöver ej betyda mycket. Själva lärjungarna gjorde sig ju skyldiga till fundamentala missförstånd av mästarens gärning. De grekiska och romerska författarna kände judarna ganska väl, och de föraktade dem djupt. Det skulle vara en tacksam uppgift att undersöka, huru stort inflytande judarna hade på den helleniska kulturen, stoicismen, grundlagd av Zenow, Manasses son från Kition på Cypern. Vi möta stoicismen i den evangeliska historien om Pilati spörsmål: "Vad är sanning.?"

Seneca, en bekant samtida med Paulus, uttalar: "Detta eländiga folks seder äro allaredan så utbredda, att de spritt sig över alla land; de besegrade hava givit segerherrarna sina lagar." Tacitus, som levde en människoålder senare talar i samma stil; han säger: "Moses gav judarna nya lagar, som strida mot andra folks. Syndigt är där allt, som hos oss gäller för heligt. Å andra sidan är det dem tillåtet, vad som hos oss är en vederstyggelse. Judarnas seder äro omoraliska och smutsiga. Mot dem själva stor trohet och medkänsla, men mot alla andra ett fientligt hat." Judarna äro för Tacitus det avskyvärdaste av alla folk.

Kyrkofäderna voro i sitt omdöme om judarna genomgående i god överensstämmelse med de världsliga författarna, och några århundraden senare låter Muhammed i Koranen Allah uttala sin förbannelse över judarna i följande ord: "Bedragare äro de alla på få när. Du Muhamed skall icke upphöra att avslöja deras bedrägerier."

Martin Luther var i sina yngre år rätt vänligt stämd mot judarna, men erfarenheten lärde honom senare något annat. I skriften "Om judarna och deras lögner" av år 1543 uttalar han följande: "Solen har aldrig skinit på ett blodtörstigare och mera hämndgirigt folk. Är det därför Guds folk, att det skall mörda och strypa hedningar. Därför akta Dig, käre kristne, för sådant fördömt folk, av vilket Du intet annat kan lära än att ljuga på Gud och hans ord, bespotta, förvanska det, mörda profeter och stolt och högmodigt förakta alla människor på jorden. De vilja hava Messias för sig allenast och bliva världens herrar. De förbannade gojim skola bliva trälar. De fordra att gojim skola giva dem sitt guld och silver och låta sig slaktas såsom det stackars kreaturet. Från ungdomen hava de från sina föräldrar och rabbinen insugit ett sådant giftigt hat till gojim att det gått dem genom blod och kött, genom märg och ben, så att det har övergått att bliva deras liv helt och hållet. Därför vet, käre kristne, och tvivla icke därpå, att Du, näst efter djävulen, icke har någon bittrare, giftigare och häftigare fiende än en riktig jude, som med allvar vill vara en jude." Luthers sista ord lyda: "Slutsumman är, att judarna i evigheters evighet äro djävlar, dömda till helvetet." Luther skrädde, som bekant, ej orden.

(Dansk Nationalt Tidsskrift.)

Grundlagens bud skall följas.

(Forts. fr. sid. 1.)

författningen. Konungen har visserligen rätt enligt regeringsformen att överlåta någon del av sin ekonomiska lagstiftning på riksdagen, men, såsom professor C. A. Reuterskiöld riktigt uttrycker saken, "konungen kan icke överlåta större makt än honom själv tillkommer, varjämte det historiska sammanhanget i fråga om förbudets (om tobak) tillkomst visar, att man här valt grundlagsvägen i stället för privilegievägen och därmed givit förbudet en allmän och ovillkorlig karaktär. Emellertid har genom Kungl. Förordningen av 15 december 1914 (svensk författningssamling n:r 436) Kungl. Maj:t med Riksdagen påbjudit och genomfört i vinningssyfte ett statligt tobaksmonopol, som sålunda trots sin grundlagsstridiga tillkomst är gällande". Man tycker, att någon av svenska folket i sin fullaste rätt skulle reagerat mot monopolen genom att öppet trotsa desamma, men fegheten och slöheten ha tagit överhand; beträffande tobaksmonopolet har det åtminstone varit på tal att i prejudicerande syfte bryta mot detsamma (duo negativa affirmant, såsom det heter på latin, två negationer = jakande; ett brott mot ett grundlagsbrott = målmedveten medborgerlig dygd). Att konung och riksdag gemensamt fattat beslut om monopolens tillkomst giva dem blott ett ytligt sken av laglighet, ty kung och riksdag äro allenast tjänare under grundlagen, och man kan tryggt säga, att sagda form för den olagliga tillkomsten av monopolen endast valts för att dymedelst dupera ett godtroget och beskedligt folk. Pudelns kärna var, att den hemliga, judiska, olagliga regeringsmakten i vårt land önskade att i vinningssyfte släppa monopoldjävulen loss i Sveriges arma land, och när det gällde de olagliga Höga Husens intressen, skydde man ej att förgripa sig på Svea rikes heligaste klenod, det medborgerliga skyddsvärn, som heter grundlag. Men svenska folket bör ej på slavars vis finna sig i grundlagsbrotten utan kräva en rättelse av de båda skyldiga statsmakterna. På lagens grund måste utvecklingen av vårt svenska samhälle vila. Och alla inom riket måste anses lika underordnade grundlagen, även konungen, regeringen och riksdagen; och skyldigheten härutinnan måste anses större ju högre upp vi komma i ansvarsställning på grund av den större räckvidden av därstädes begånget åsidosättande av rikets fundamentallagar.

Konungen har ej blott monarkistiska rättigheter, utan även skyldigheter, beträffande vilka hans trogna folk har berättigat krav på, att konungen skall ingripa positivt och ej förhålla sig neutral. Om konungens skyldigheter stadgas som följer i "Sveriges Magna Carta", paragrafen sexton i regeringsformen: "Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra. (Jämfört med tryckfrihetsförordningens bestämmelse om straff för lögnaktiga uppgifter och vrängda framställningar till allmänhetens förvillande och förledande, framgår, att konungen i sådana fall som då professor Gustav Cassel i Sv. Dagbl. mot bättre vetande och i den judiska storfinansens uppenbara spekulationssyfte tog till orda för nyttan(!!) för vårt land att vara belastat med statsskuld, hade bort anbefalla justitiekanslern att väcka tryckfrihetsåtal mot Sv. Dagbl.); konungen bör ingen fördärva eller fördärva låta, till liv, ära, personlig frihet och välfärd, utan han lagligen förvunnen och dömd är, och ingen avhända eller avhända låta något gods, löst eller fast, utan ransakning och dom, i den ordning, Sveriges lag och laga stadgar föreskriva; ingens fred i dess hus störa eller störa låta; ingen från ort till annan förvisa; ingens samvete tvinga eller tvinga låta, utan skydda var och en vid en fri utövning av sin religion, så vitt han därigenom icke störer samhällets lugn eller allmän förargelse åstadkommer. (Den orientaliskt råa slaktmetoden skäktning borde uppkallat Kungl. Maj:t att inom landet förbjuda en Jahvekult, som tar sig sådana för nordbons djurskyddsvänliga sinne vidriga uttryck och sålunda åstadkommer här i landet allmän förargelse.) Konungen låta envar bliva dömd av den domstol, varunder han rätteligen hörer och lyder."

Till statsråd skall konungen enligt § 4 i regeringsformen "utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade infödde svenska medborgare av den rena evangeliska läran." Detta stadgande bör ses i sammanhang med stadgandet i samma grundlags § 28: "Konungen fäste vid alla befordringar avseende endast å de sökandes förtjänst och skicklighet." Denna sistnämnda bestämmelse, ehuru formellt endast avseende ämbeten, som få sökas av därtill

Nya sammanstötningar mellan kommunister och nationalister i Tyskland.

Från Tyskland ingå meddelanden om nya sammanstötningar mellan kommunister (judiska revolutionärer) och medlemmar av den nationalistiska Stahlhelmorganisationen (antisemiter) bl. a. i Wittenberge i närheten av Berlin. Efter ett kommunistmöte natten mellan sistlidna lördag och söndag drogo några röda frontsoldater upp mot Stahlhelmsförbundets lokal, där de slogo in fönsterrutorna och överföllo de närvarande Stahlhelmmännen med tillhyggen av alla slag, som de kunde komma över. Tolv personer blevo svårt skadade under slagsmålet.

FOLKNÖJE I SOVJET-RYSSLAND.

Enligt vad upplyses av en person, som nyligen hemkommit från en resa i det Röda riket, hava bolschevikerna för avsikt att fira 10-årsdagen av den ryska revolutionen på "ett fullt värdigt sätt i Moskva nästa månad.

Å programmet förekommer "offentlig sönderslitning" av uppstoppade gubbar, som skola föreställa de brittiska statsmän vilka anses vara ansvariga för brytningen mellan England och Sovjet.

Att det blir något enastående storslaget framgår därav, att förberedelserna för festen pågått i över ett års tid.

SENTENSER UR "ADEL OCH RAS"

Hovadel är mestadels själsligen onordisk; den saknar nordisk självkänsla.

Det är betecknande för det judiska folkets traditionella uppmärksamhet på rasfrågor, att den judiske d:r W. E. Rathenau i sina reflexioner redan 1908, då blott få européer fattat fornhistoriens och rasforskningens läror, kunde hänvisa på den konklusion, som numera utgör den "nordiska tanken". Han skrev redan då: "Kommande tiders uppgift blir att pånyttföda och uppdraga de utdöende och avtynande adelsraserna, som världen behöver. Man måste beträda den väg, som fordom naturen själv gått, modifikationens väg. En ny romantik skall komma, rasromantiken. Den skall förhärliga det rena Nordlandsblodet och skapa nya begrepp om dygd och last."

Om adeln skall återvinna sin rasbetydelse, är dess första uppgift att söka uppnå nordisk rasenhet.

Ombud och Prenumerantsamlare

för NATIONEN,

sökas på alla platser i hela Sverige.

Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.

Skriv genast till

NATIONEN,

Södra Kungstornet, Sthlm,

för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning *genom att bistå i arbetet för prenumeration.* Den kamp, vi tagit oss an, är av sådan art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna lyckas.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: *Nationen*, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

Prenumerationsblankett

(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för 4:e kvartalet 1927.

Namn: ....

Adress: ....

Namn: ....

Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:

Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

Glöm ej

att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

PORTERDRICKA

KLASS I

från

SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI

Tel. 95 HAGALUND Tel. 95

rekommenderas som bästa

Vitaminrikaste

Måltidsdryck.

Levereras i glasflaskor om 10 liter.

Flaskan är föresedd med träkorg.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker

Bergtagna

Kr. 3:—

En ropande röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0:75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3:—

Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET

Box 65, Härnösand.

Östermalms Elektr. Affär

Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)

Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.

Installationer, Reparationer,

Radio, Armatur & Glödlampor.

Från Trädgårdsbladets Förlag

Uddevalla.

kunna erhållas följande böcker franco, mot ins. av angivna belopp i postanv.:

"Odling och drivning av Lökblomster". Omf. ett 50-tal olika lökfamiljer, 33 ill. Förf. av specialist. Pris kr. 1:50.

"Odling av Perennväxter" (fleråriga blomsterväxter). Rikt illustrerad, stort urval för vårt land, förf. av specialist. Pris kr. 1:50.

"Ettåriga sommarblommor", rikt ill., stort urval. Granskad av specialist. Pris kr. 1:50.

"Kaktus", dess odling och skötsel. C:a 100 arter och varieteter, över 30 avbildningar. Förf. av specialist. Pris kr. 1:50.

"Förädling av fruktträd". Noggrann och lättfattlig framställning om fruktträdsförädling genom ympning (april-maj), fem olika metoder, och okulering (juli-aug.). Med 6 ill. Pris 60 öre.

"Odling och drivning av Rosor". Med supplement: "Anv. rörande Balkongträdgården" samt "Vinterblommande Luktärter". Med 1 ill. Pris 60 öre.

"Anläggning av trädgårdar". Anvisningar rörande planering, dikning, inhängning (häckar), läplantering, bearbetning, gödsling, sågning, beplantning m. fl. åtgärder vid anläggning av mindre trädgårdar. Med två planritningar. Pris 60 öre.

"Fruktträd och bärbuskar", deras plantering och skötsel, "Anläggning av drivbänkar" samt "Trädgårdens gödsling". Tre mycket praktiska artiklar sammanförda i ett häfte. Pris 60 öre.

"Skyddsmedel för Trädgårds- och Krukväxter" (mot ohyra, svamp etc.). Pris 60 öre.

Naturen låter sig icke bedragas.

Vår "överkultur" med sitt jäktande och nervösa liv gör oss alla i förtid gamla och trötta. Mat och dryck sluka vi omåttligt och därigenom förgifta vi vår kropp, vårt blod och körtelsystem. Föråldrade och sjuka äro redan de unga, vilkas blod är förgiftad, vilkas matsmältning är svag och trög och vilkas körtelsystem är svårt belastat och oförmöget.

En föryngring av kroppen erhålles först då blodet, matsmältningen och körtelsystemet befriats från sina gifter.

Den Indiska föryngringsfrukten

Lukutate

är en i Indien växande bärfrukt som förbluffat världen med sina föryngrande egenskaper. Frukten som instinktivt ätes av djungelns elefanter, papegojor och gamar, och som rekommenderas av sådana forskare som Racha-Maraka och friherre G. von Gagern samt doktorerna Holtz och Kroschinski, som ett naturligt och oskadligt föryngringsmedel för man och kvinna. Lukutate är ett naturligt medel som ökar funktionen av galla, levern och njurarna, ökar körtelavsöndringen samt stärker hjärta och nerver.

Lukutate säljes överallt i kartonger innehållande 30 välsmakande marmarmelader samt i form av buljongtärningar för sockersjuka och de som av annan orsak icke tåla socker. Finnes ej Lukutate å Eder plats, insänd Kronor 5:— med uppgift om marmelad eller buljongtärningar önskas.

Giv Eder kropp Lukutate — det förlänger livet.

BEGÄR VÅR BROSCHYR!

THE LUKUTATE FRUIT Co.

SKEPPAREGATAN 86, STOCKHOLM. Tel. 78989, Ö. 8989.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 10400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen deu 14 Oktober 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

hugade, måste vid jämförelse med förstnämnda paragraf tolkas extensivt och omfattande jämväl statsrådsutnämningar. När 1809 års män stipulerade för befogenhet till statsrådsämbete kunnighet och erfarenhet, ansågs obehövligt, särskilt med tanke på den dåvarande tågordningen beträffande utnämningar till de högsta ämbetsposterna, att därjämte utsäga, att de mest förtjänte och skickligaste måtte komma i åtanke vid statsrådsnominering. Men, även om denna tolkning av grundlagen skulle vara felaktig, frågas, vem som vill påstå, att försvarsministrarna P. Alb. Hansson och Rosén hålla grundlagens mått av kunnighet och erfarenhet å det militära området?! Enligt grundlagens bud har konungen helt enkelt överskridit sin konungsliga befogenhet, när han, undandragande sig sin grundlagsenliga plikt att kalla och utse statsråd, gillade och stadfäste sina för statsråds utseende befullmäktigade ombuds, Branting och Ekman, val av försvarsministrar. Fackmän behövas gudbevars inte på d t militära området, heter det med parlamentarisk självgodhet, och grundlagens stadgande härutinnan har man genom sorglustig praxis vant sig vid att opåtalt få åsidosätta. Tyvärr finnes intet annat remedium mot grundlagsbrott än riksrättsåtal mot kontrasignanten. Men, låt oss antaga: statsrådsutnämning skall ske i konselj — en inskränkt monarkisk konung regerar endast i stadsrådet — och enligt grundlagens anda och lydelse skall någon av den avgående ministären eller tillförordnad föredragande kontrasignera utnämningen. Har denne vägrat underskrift på grund av att den föreslagne är grundlagsenligt inkompetent, och hava statsrådets övriga ledamöter underlåtit att anmäla sin avvikande mening till protokollet, kan riksrättsförfarandet mot dem komma till stånd. Konstitutionellt ansvar för enligt grundlagen mindervärdig persons utseende till statsråd, kan alltså på grund av försummelse att reservera sig drabba avgående statsråd, som privatim kanske är den förste medgiva, att efterträdaren ej är grundlagsmässigt värdig att tillträda ett statsrådsämbete. I en konstitutionell monarki skall ombyte av statsråd ej så tillgå, att först entledigas de gamla statsråden och därefter utses nya, utan den avgående ministären skall vara ansvarig för att den tillträdande fyller det författningsenliga måttet av kompetens; och entledigande och utnämning skall i dylikt fall ske efter formuläret: Med entledigande av det och det statsrådet, exempelvis statsrådet och chefen för kungl. försvarsdepartementet, har kungl. maj:t utnämnt och förordnat den och den till statsråd och chef för kungl. försvarsdepartementet. Ett avgående statsråd kan och bör alltså i en konstitutionell monarki kontrasignera sitt eget entledigande, liksom sin efterträdares utnämning; alldenstund konungen personligen är fredad för sina gärningar bör för alla fall, och även sagda, kontrasignation förefinnas av statsråd under riksrättsansvar. Voro alltså hrr Hansson och Rosén ej "kunnige och erfarit" i militära ting så som grundlagen påfordrar, gäller vidare om den sistnämnde, att han på grund av undergånget fängelse- och mångfaldigt bötesstraff samt disciplinärt straff, såsom uppstudsig underofficer vid Smålands artilleriregemente, näppeligen kan anses "allmänt aktad" något som dock enligt regeringsformen utgör ett oavvisligt villkor för uppnående av statsrådsvärdighet. Krav måste uppställas att konungen, följande grundlagen, snarast från statsrådsämbetet entledigar en person som, i grundlagens bemärkelse, varken är så kunnig eller erfaren å det militära området, att han är skickad att utöva högsta befälsposten, och ej heller är allmänt aktad.

Enligt § 33 i regeringsformen, jämförd med lagen om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap äger konungen naturalisera till myndig ålder kommen utlänning, som fem år vistats i riket och gjort sig känd för hederlig vandel och har möjlighet att försörja sig och sin familj. Denna konungens rättighet enligt grundlagen har i praktiken urartat nära nog till konungens skyldighet. Exempel överflöda på, att personer, mot vilka för tillfället icke funnits något känt i anmärkningsväg, pockat på att få bliva svenska medborgare i sådan form som om det stode i deras fria skön att själva avgöra saken. Det föranledde på sin tid till och med anmärkning mot statsrådet, att den kände bolsjeviken d:r Alexandrov ej genast efter ansökan fick svenskt medborgarskap. Man synes ej hava kunnat läsa regeringsformen innantill och att det däri står, att konungen i förevarande fråga har fullt fria tyglar att avgöra, huruvida han täckes som ett nådevedermäle kreera en ny svensk statsmedborgare; det är från grundlagens ståndpunkt en absurditet, att anmärkning göres mot ett statsråd, därför att kungl. maj:t avslagit en ansökan om medborgarrätt. Under Hjalmar Brantings statsministerskap uppnådde naturalisationsraseriet en skandalös högkonjunktur: tusentals judar, mest ryska, upptogos generöst och socialdemokratiskt liberalt i den svenska folkfamiljen; de slogo sig till större delen ned å Söder i Stockholm, trängde därefter in i staden mellan broarna och ha nu till dels överskridit Norrbro. Det förspörjes nu i dagspressen, att under den Ekmanska regeringen förlidet år ej mindre än tvåhundra polska, till stor del judiska familjer lyckats för beständigt hästla sig in i riket. Grundlagens anda är dock ej tillfreds med denna rasliberalitet, och den passar desslikes föga in i stycket för en ministär, som velat visat sitt intresse för frågan genom framläggandet av en ny invandringslag. Svensk medborgarskap borde allenast i rena undantagsfall givas utlänning. Vakt måste slås kring den nordiska rasens bestånd och till förhindrande av dess utspädning med mindervärdigt blod.

Förutom nu uppräknade fall, där grundlagens bud ej följas, hänvisas till andra dylika fall, omnämnda i vår senaste statsrättsliga uppsats "Statsrådet enligt grundlagen och statsrådet i verkligheten". Däri påtalades, att konungen ej allena styrer riket, vilket han enligt regeringsformen äger göra; att konungen enligt förkastlig parlamentarisk praxis vid sidan av lagen uppdrager åt en person i egenskap av vardande statsminister att utse statsråd i "ministären"; att konungen ej begagnat sig av sitt veto, när såsom i nedrustningsfrågan, landets försvarsberedskap så fordrat m. fl. fall; att det verkliga svenska regentskapet äger rum i den av grundlagen okända statsrådsberedningen, där protokoll ej ens behöva föras, m. m.

Det måste med kraft och med menige man i samlad trupp hävdas, att det ofördröjligen måtte bliva ett slut på det nu rådande oefterrättlighetstillståndet, så att grundlagen ej längre blir en död bokstav, den man opåtalt kan trampa under fötterna, utan åter hållas i vördnad och helgd.

Glöm ej

att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel, 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

Den stora världslögnen.

(Forts. fr. sid. 1.)

och läs riktigt gamla Testamentets skrifter! Profeterna som "talade i Herrens namn", uttalade de hårdaste förkastelsedomar över folket på grund av dess religiösa och moraliska förfall. Påståendet, att judarnes gamla gudsbegrepp och moral skulle till följd av de ogärningar, som judarne förövat, vara förkastliga från kristlig synpunkt, är vanvettigt. Då skulle *Nya Testamentets* skrifter jämte dess sanningar och lärdomar, också förkastas, av samma skäl; ty där omtalas även *många* ogärningar av judarne, *mycket*, som ur moralisk synpunkt är förkastligt, t. ex. mordet på Stefanus.

Villigt erkännes, att de sedliga begreppen icke äro så klara i judarnes gamla heliga urkunder, som de framträda i Nya Testamentets eller de specifikt kristna. Men t. o. m. det alltomfattande kärleksbudet blir även i de förra kraftigt inskärpt. Och *Kristus* byggde själv under sin lärareverksamhet på grundvalen av gamla Testamentets både gudsbegrepp och moral. Hur hade Han kunnat detta göra, om det förhållit sig med dessa så som "den stora världslögnen" vill göra gällande.

I *sanningens* intresse, icke blott från kristlig synpunkt, även i *sanningens* intresse måste man protestera mot de ovederhäftigheter och orimligheter, som innehållas i berörda artikel.

"Den stora världslögnen" är själv en *lögn*, och det i ganska grov och ohyfsad dräkt.

O. E. U.

Vi införa härnedan J. L:s svar:

Genom tillmötesgående från "Nationens" redaktion har jag fått tillfälle taga del av förestående "protest" mot min artikel i tidningen: "Den stora världslögnen". Jag beklagar emellertid att min ärade motståndare i detta fall tagit sin uppgift alltför lättvindigt i det att han endast framställer beskyllningar för vantolkning, förvänskning och karikering av den judiska religionen, utan att han ens gör ett försök att bevisa sina påståenden. Däremot konstaterar min antagonist sanningsenligt "den oerhört hemska roll som judafolket har spelat i historien, och f. n. i ännu högre grad än förut spelar". Hänvisningen till Dr. Hemans uttalande i detta ämne går också i denna riktning: "att den verksamhet som judarna öva i våra tider, är av allt att döma, sannerligen icke av den art, att det gamla omdömet jävas. Ett giv akt, en varning är förvisso av nöden inför de framtidsperspektiv, som denna verksamhet ställer fram för våra ögon." Men därpå gör den värde insändaren den omotiverade invändningen: "att den judiska religionen har intet att göra med judafolkets människofientliga förbrytelser i förtid och nutid." Detta påstående jävas emellertid av det faktum att det judiska gudomsväsendet Jahve, från sitt första framträdande, alltid utövat ett absolut dominerande och ödesdigert inflytande på den judiska folkkaraktären i dess offentliga företag. Det kan ovedersägligt konstateras att lydnadsmomentet hos judafolket i sin gemenskap med Jahve, under alla tider varit oklanderligt. Jahve befaller sitt "utvalda egendomsfolk" att taga byte, mörda, plundra, utrota hedningar och taga deras land och ägodelar i besittning, och de ha alltid samvetsgrannt sökt utföra dessa hans befallningar. 1 Mos. 15:18. 2 Mos 3:22, 12:36. 4 Mos. 13:16. 20: 10-18. Jos. 3:10, 8:1, 2, 7, 8, 24, 11:14, 15. 1 Sam. 15:2, 3, m. fl. m. fl. Såsom ett stickprov på skillnaden mellan det judiska och det kristna gudsbegreppets karaktärsegenskaper och principer, kan här anföras Jesu uttalande i Joh. 17 kap. Finnes någon förnuftsenlig grund för att göra dessa båda gudsbegrepp identiska? Vem kan med gott samvete svara ja på denna fråga? Vid bedömandet av den judiska religionen får man ej uraktlåta att taga den omständigheten i betraktande, att det här icke är fråga om en uppenbarad andereligion, utan sammanställd av en liten nomadstam med ett mycket utpräglat affärsgeni men i saknad av moraliska grundsatser och etiska begrepp. Den på dessa grundvalar uppkonstruerade religionen avsåg att ordna den egna stammens materiella intressen på andra folks bekostnad, utan hänsyn till deras existensberättigande 5 Mos. Mos. 6:10, 11:24. Ett gudsbegrepp som motsvarade dessa förutsättningar måste självfallet vara en symbol av strid, och det var nog ingen tillfällighet att detta fick namnet Jahve (banér eller segerfana). Detta gudsbegrepp hade nu den uppgiften att sprida skräck och fruktan hos motståndarna och samtidigt giva ett skenbart andligt stöd åt den mänskliga naturens strävan att tillfredsställa sin makt- och rovlystnad, 2 Mos. 23:23, 27. 31 5 Mos. 2:25.3.

Här räcker egoismen och materialismen sin hand åt vidskepelsen och humbugen. Detta judiska gudomsväsende får ej utsträcka sin ynnest utöver det egna folkets intresseområde. Och i denna procedur av oandlig atmosfär ha vi att söka och finna det "utvalda egendomsfolkets religiösa" ursprung och utveckling. Det är detta "gudomsväsende" som den "kristna" teologien så hjärtligt och energiskt omfamnar, och gör identiskt med Jesu himmelske Fader! Och det är denna villfarelse vi ha att tacka för den judekristendom vi släpat med oss fram genom tiderna! Det är det judiska gudsväsendet Jahve som gav judafolket fullmakt att efter gottfinnande behandla alla som ej tillhöra hans "utvalda egendomsfolk", men åt vilket han med frikostig hand utdelar städer, länder och nationer till besittningstagande, under föregift att därmed utrota "hedningar"! 2 Mos. 23: 27, 31.4 Mos. 21:2, 3, 34, 35. 5 Mos. 2: 25, 6:11. Därjämte lovar han sitt "egendomsfolk pris, ära och härlighet" (5 Mos 26:19).

Renheten och högheten i den andevärld som för oss uppenbaras i kristendomen, saknas helt och hållet i den judiska religionen. Ju mera man prövar och jämför de båda gudsbegreppen i G. T. och N. T. desto oöverkomligare blir den gränslinje som skiljer dem åt. Den av omoral stinkande bottensats, som avlagrats i den judiska familjekrönikans s. k. G. T., härstammar från en utveckling, där man låtit naturens drifter obehindrat få råda i tanke och handling, och man har här ej alls gjort sig någon möda med att söka utbilda en viljans kamp mot ondskans makter. Med sådana syftemål, som avse människornas utveckling till goda varelser, tager detta system ingen befattning, det sträcker uteslutande sina känslospröt ut över den animala världens område, och söker där sina ideal, varigenom den judiska religiösa utvecklingen blir en vrångbild aven verklig kulturreligion.

Tanken spanar här ej efter en gudomlighet som kan tillfredsställa själens andliga behov, utan efter den makt, som ställer jordiska fördelar i utsikt. I det gammaltestamentliga religionssystemet utsudas den etiska känslan av den allt behärskande åtrån efter världslig makt och herravälde. Det judiska folkets gång genom livet är därför särskilt kännetecknad av revolutioner, mord och plundring. Och när helst de fått makten i ett erövrat land, så förvandla de det till en ödemark. Detta står i full överensstämmelse med egenskaperna hos deras gudsbegrepp. Påståendet av insändaren, "att det är den urspårade judendomen", som är orsaken till judarnas fördärvbringande verksamhet, är ett felslut, ty de ha, tvärt om, alltid stått, och stå alltjämt i intimaste lydnadsförhållande till sitt gudomsväsende Jahve, som icke nekar "sitt egendomsfolk" några sidosprång på det egoistiska områdets många irrvägar. Talet om att judarna skulle vara ett "heligt" folk, faller på sin egen orimlighet och utgör endast en smädelse mot detta ords egentliga betydelse. Den rätta förståelsen för den judiska uppfattningen av kristendomen, finna vi i den judiska översteprästens uttaande i Joh. 11: 47—50.

Ehuru jag tvekar att taga ännu mer utrymme i anspråk i "Nationens" spalter, vill jag dock gärna i korhet beröra ytterligare några av insändarens anmärkningar. Jag anser det vara obehövligt att göra judarnas Talmud, som är världens mest omoraliska sedelära, till syndabock för judafolkets ogärningar, vi ha mer än nog av den sörten i G. T. om vars innehåll det ju dock här uteslutande är fråga. "Men hur kan man hava panna till att för dessa ogärningar kasta skulden på bibelmoralen", frågar insändaren. Härpå kan jag endast svara: det har jag aldrig gjort, ty i ordet "bibelmoral" ser jag även N. T. inneslutet, medan min kritik *uteslutande* riktar sig mot G. T:s orimligheter. Och så förebrår mig insändaren "okunnighet" om: "att det onda som utövas, beskrives icke till gillande utan ogillande". Denna förebråelse kan jag med gott samvete adressera retur, ty på otaliga ställen i G. T. står det skrivet, att Jahve själv, icke allenast anbefaller utan även välsignar de största ogärningar. Vad fallet Stefanus beträffar så förstår jag ej varthän insändaren här syftar, ty det rör sig ju även om en av judarna mot kristendomen begången oerhörd förbrytelse, som endast överträffas av deras ogärning på Golgata. Slutligen måste jag anmärka, att det endast har kunnat vara det judiska gudomsväsendets människofientliga inflytande som givit inspirationen till insändarens avslutning av sin "protest".

Högaktningsfullt
J. L.

Den köpta dagspressen tiger.

(Forts. fr. sid. 1.)

hänsyn lägga korten på bordet. Men de båda riddarna av "det fria ordet" ha nödgats konstatera, att deras makt är mindre än de föreställt sig. Till sin förfäran se de i dag, att Nationen trots deras energiska "tystnadstaktik" ryckt fram till en uppmärksammad plats inom den svenska pressvärlden. Dagspressen har med sin förda taktik att icke låtsas om våra uppseendeväckande avslöjanden rörande spritmonopolet m. m. givit oss de mest påtagbara bevis för riktigheten av vårt ofta gjorda påstående om dagspressens bundenhet av ovidkommande intressen och att dess strävan i dag långt ifrån går ut på att i sak upplysa svenska folket tvärt om syftar att hålla det i mörker under den kosmopolitiska finansmaktens gyllene spira. Men den erfarenhet, vi hava av de båda gångna årens verksamhet, säger oss, att den härskande aeran i korruptionens tecken lider mot sitt slut. Inom alla samhällsklasser pågår i detta nu ett uppvaknande. Nationens idéer vinna allt större anslutning inom alla folklager. Den tid är icke långt avlägsen, då trycket av den framväxande nya opinionen kommer att göra sig hörd på ett sådant vis, att det rådande systemet icke kan undgå att få känning därav.

Den till Konungen den 6 denna månad inlämnade framställningen med förslag om det Brattska systemets avskaffande samt införande av ett nytt system efter mönster av det danska, har helt naturligt icke heller observerats av dagspressen. Bakom denna framställning stå emellertid icke endast de tre personer, som undertecknat inlagan, utan en betydande del av vårt svenska folk. Detta kommer icke att tolerera ett fortsättande av det skandalösa tillståndet. Det kommer att i samband med kravet på införande av ett nytt system inom sprithanteringen samt inaugurerandet av en ny, moralisk och till sin natur positiv nykterhetspolitik i vårt land även att obönhörligt hävda kravet på en radikal upprensning av det spritaugiasstall, som med den köpta dagspressens goda minne här fått etablera sig. De inom pressen, som in i det sista tagit till sin uppgift att slå vakt om olagligheternas och svindleriernas system, kunna då ej undgå att bli betraktade som medbrottslingar i spelet. Den stora uppgörelsens timme stundar, då svenska folket skall öva vedergällning mot sina förrädare och förtryckare.

Frågan om en affärsdrivande bank vinner terräng.

(Forts. fr. sid. 1.)

som kan anses skäligt med hänsyn till avkastningen på privatbankernas aktiekapital.

Hr Kristenssons utlåtande är ett ord i sinom tid. Man får hoppas, att frågan måtte bli förelagd 1928 års riksdag och av denna bringas till en ur det allmännas synpunkt fullt tillfredsställande lösning. Som en sådan torde näppeligen Jordbrukarebanken, åtminstone ej i dess hittillsvarande skepnad, kunna betecknas. Den nuvarande Jordbrukarbanken skulle icke inom en rimlig framtid kunna beräknas fylla det faktiskt föreliggande behov på området, som hr Kristensson i sin inlaga framhållit. En statens egen affärsbank, i stånd att utöva den önskvärda reglerande och normerande inverkan inom bankväsendet, måste vara tillrättalagd för sitt ändamål. Huruvida den bör direkt sammanföras med riksbanken eller förlänas en mera självständig karaktär vid sidan av denna, är en sak, som naturligtvis får noga utredas, innan ståndpunktstagande sker. Förutsättningen för att en affärsdrivande statsbank blir till avsett gagn och icke till skada är dock, såsom vi tidigare påpekat, först som sist att dess organisation får en sådan gestaltning, att säkerhet skapas för en i god mening bankmässig verksamhet under fullt sakkunnig ledning. Att dylika garantier äro möjliga att skapa, därom råder intet som helst tvivel; det beror uteslutande på den goda viljan hos dem, som hava att utforma lagstiftningen på området.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

ODEONTEATERN
(Direkion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt
men hur var
namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj säljas i teaterns bilj.-kont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 41 — Fredagen den 21 oktober 1927. — Årg. 3

Planerna på den svenska hotell- och restaurantrörelsens monopolisering.

Den omkring ett par av våra storbanker grupperade judiska storfinansens monopoliseringssträvanden hava som bekant koncentrerat sig på de båda lättsålda och kuranta artiklarna tobak och sprit och i strid mot den uttryckliga bestämmelsen i 60 § i regeringsformen lyckats genomföra monopolen.

I fråga om tobaken finnes ännu kvar, men sorterande under Tobaksmonopolet, ett ganska stort antal privata detäljhandlare samt några få grosshandlare, som syssla med import av utländska tobaksvaror, men denna kår kan sägas vara på nåd och onåd utlämnad till storfinansens herrar. Det är bl. a. ett betänkligt missförhållande, att tobaksgrossisterna för importerad tobak äro kontributionsskyldiga till det i privat vinningssyfte tillkomna Aktiebolaget Tobaksmonopolet; monopolets enda raison d'être skulle vara ökade statsinkomster, och från den synpunkten hade en förhöjd direkt tullavgift till staten varit att föredraga framför en skattskyldighet till monopolet, vars inkomster mer gå i finansherrarnas än statens fickor. Men finanshusen hade från början uttänkt ett system, som så småningom skulle strypa både detaljister och grosshandlare inom branchen.

Inom spritindustrien är monopoliseringen också i stort sett slutförd, men här finnes ett mera vidsträckt gränsområde, som ännu icke i större utsträckning bearbetats. Detta gränsområde utgöres av hotell- och restaurantindustrien. När vi här säga att ifrågavarande gränsområde ännu icke i någon större utsträckning bearbetats betyder detta för ingen del att ifrågavarande område lämnats utom räkningen. Vissa ganska kraftiga ansatser hava redan gjorts och ännu större torde vara planerade för den närmaste framtiden. D:r Ivan Bratt, vilken lånat sig till synligt redskap för de mörksens makter, som bakom kulisserna rycka i trådarna, har av den judiska storfinansens herrar beklätts med uppgiften att genomföra jämväl monopoliseringen av landets restaurantväsen och rycker vid alla tillfällen, såsom vid från restauratörhåll framställt krav på lättnad i restriktionerna, fram till "det allmännas försvar" gentemot de privata företagarnas "egoistiska" anspråk. Meningen är att med nykterhetsrörelsernas välvilliga bistånd storfinansen under den skyddande förklädnaden att representera "det allmänna" och icke det privata vinstbegäret skall lägga under sig och monopolisera hela den svenska restaurant- och hotellrörelsen och samtidigt även här explontera ekonomiskt och, medels ett alkoholbegäret stimulerande system som det Brattska, alkoholisera svenska folket. Hela organisationen, dess planläggning från begynnelsen d. v. s. den stund, d:r Bratt fick hand därom, har lagts mot detta mål En vacker dag stå måhända spritherrarne där med Sveriges restaurant- och hotellväsen sig underlagda samt staten och de enskilda näringsidkarna med lång näsa. Men man har ej vågat säga öppet ifrån, utan beslöjat planerna. Denna monopolbildning har emellertid hela tiden varit den ledande tanken hos dem, som dirigera d:r Bratts rörelser. Därav de lagstridiga hotellköpen o. s. v.

När d:r Bratt först framträdde på spritarenan var han klädd i slagordets "sociala syften" då föga genomskinliga slöja, som var avsedd att och till stor del lyckades dupera allmänheten. Efter hand hava emellertid mera klarseende män insett hur det var beställt med Brattsystemets "sociala" företräden, varom d:r Bratt vid otaliga föredrag ordat. Allt i allt kan nu fastslås, att Brattsystemet genom sin praktik och sina verkningar: från nykterhetssynpunkt odugligt, i stället stimulerande och fastlåsande alkoholbegäret, från statsfinansiell ståndpunkt totalt misslyckat; från nationalekonomisk syn på tingen onödigtvis ödslande med livsmedlen genom mattvånget; från judiciell ståndpunkt i högsta grad kriminellt dels genom sin tillkomst i strid mot tydlig lag dels genom stora förskingringar av statsmedel (egenmäktiga "gåvor" till institutioner av medel, som skolat inlevererats till staten), dels genom olagliga inköp av dotterbolag, dotterbolags aktier och hotell med användande av statsmedel, dels genom lagstridigt inköp för statsmedel av privata boningshus, dels genom osmakligt spionerisystem, som är förnedrande etc., etc. — allt i allt kan fastslås, att Brattsystemet är en inrättning, som nått kulmen och krossat alla rekord i anti-social riktning. D:r Bratt bör hädanefter tala tyst om sina "sociala" syftemål för att undvika fnissningar bland publiken.

Det har visat sig, att den specifikt svenska institution, som går under namnet "systembolag" varit ett i hög grad användbart redskap i monopoliseringens tjänst, och systembolag finnes nu i nästan alla Sveriges städer och i vissa fall även i landskommuner.

Det föreberedande arbetet för den svenska restaurantrörelsens monopolisering gjordes redan 1914. Början gjordes med de s. k. folkrestauranterna. Man erinre sig, hur vackert det på sin tid argumenterades av d:r Bratt för denna plan, när systembolagen ämnade övertaga mathållningen å de nämnda restauranterna. Man hade ej ord nog starka att utdöma de där rådande missförhållandena under Göteborgssystemets tid i Stockholm; maten var för dyr och dålig, vinstintresset hade ett alltför stort spelrum ovanom de sociala kraven, som tillbakasattes; nu skulle det bliva något annat: billig mat och bra mat samt tillgodoseende av alla tänkbara sociala krav; och så skulle den för-

(Forts. sid. 5.)

D:r Bratt äskar "direktiv".

A. B. Vin- & Spritcentralens styrelse har för någon tid sedan inlämnat ansökan om oktroj till fortsatt rättighet att idka partihandel med rusdrycker.

Den tystnad, varmed pressen i allmänhet behandlat denna fråga är icke överraskande. Det skall dock bliva synnerligen intressant få erfara, om samma tystnad i fortsättningen kommer att vara rådande, ty utan tvivel kommer spritmonopolet och därmed sammanhängande spörsmål att spela en stor roll under instundande riksdagsperiod, och utvecklingen av frågan emotses med ett allt mer och mer stegrat intresse hela landet över.

Denna tidning har i någon mån pekat på det försök att blanda bort korten, som Spritcentralens styrelse gjort i samband med oktrojansökan, vari framhålles såsom en utbredd uppfattning bland allmänheten, att spritmonopolet bör inleverera större vinster till statsverket.

Så långt är man fullt ense med styrelsen. Däremot måste man bestämt protestera mot vederbörandes påstående, att en ökad vinstinleverans till statsverket är liktydligt med prisförhöjningar. Styrelsen utbeder sig till sist direktiv, fastställande huruvida de nuvarande principerna för prissättning fortfarande skola tillämpas eller icke.

I slutorden till den av Dir. Lithander på sin tid till finnansministern ingivna inlagan heter det: "........... prisfrågan, vilken jag icke velat inblanda i min redogörelse, som ju endast avser att söka fastställa, huru *influtna* medel förvaltats. En revision av spritmonopolet skulle dock beträffande prisfrågan helt säkert giva mycket överraskande resultat. I avseende på prispolitiken utåt förtjäna utan tvivel Vin- & Spritcentralens inköp bl. a. genom den Vin- & Spritcentralens ledning närstående firman Tiffon & C:o i Frankrike en närmare granskning."

Sett mot bakgrunden av detta uttalande verkar Spritcentralens skrivelse närmast som ett enfaldigt undanflyktsförsök.

Man behöver icke ga längre tillbaka än till Spritcentralens årsberättelse för 1926 för att finna, hurusom "konsolideringssträvandena" inom spritmonopolet alltjämt tillåtas göra sig gällande. Härmed åsyftas då icke de avskrivningar och fonderingar som enligt den märkliga överenskommelsen med staten äro tillåtna, utan avskriv-

(Forts. sista sidan.)

Vad lära vi av Gamla Testamentet?

För Nationen av J. L.

Enligt den kristna teologien skulle gamla testamentets innehåll utgöra grundvalen för Kristi lära. Denna vilseledande dogm har fått auktoritetens stämpel, och med heligt allvar åkallar man "Abrahams, Isaks och Jakobs Gud", samt ropar i extas "helig, helig, helig är Herren Gud Sebaot!" Det är då icke mer än tillbörligt att varje troende kristen närmare undersöker dessa judiska gudomligheters ursprung, principer, karaktärsegenskaper och yttringar i deras förhållande till mänskligheten, såsom de framställas i Gamla Testamentet. Vi vilja därför i korthet ordagrant återgiva några karaktäristiska moment ur denna judiska gudasaga, som fått ett oförtjänt skimmer av helighet över sig, i följd av dess inblandning i kristendomen. Vad vi egentligen lära av detta judiska religionssystem är judisk moral, eller m. a. o. hur en religion ej bör vara ett rättesnöre för vår livsutveckling i kristlig anda Framför allt kunna vi konstatera att Jesus själv på det bestämdaste, vid flera tillfällen, tog avstånd från judarnas lära, t. ex. "Sen till, att I tagen eder tillvara för fariséernas och sadduceernas surdeg". Då lärjungarna missförstodo detta uttryck, så förtydligade han det därhän, att det ej rörde sig om bröds surdeg, utan "om fariséernas och sadduceernas lära". Matt. 16: 6, 12. Jesu liknelser om den nya och gamla klädnaden, det nya och gamla vinet, (Matt. 9: 16, 17. 23: 25), ävensom hans samtal med fariseen Nikodemus (Joh. 3: 10, m. fl. st.) visa tydligt nog att Jesu lära är raka motsatsen till den judiska religionsmoralen. I verkligheten är G. T:s innehåll ej annat än ett i egoistisk anda sammanställt system, uteslutande till förmån för judafolkets materialistiska intressen och önskemål, utan ringaste hänsynstagande till andra folks existensberättigande. Dess stadgar och förordningar, ävensom den förgivna gudsgemenskapen, vila på omoraliska och skenheliga grundsatser, varav följer avskyvärda människofientliga handlingar. I denna förnuftsvidriga tankevärld firar vantro, vidskepelse och barbari triumfer. Det är lönlöst att i denna labyrint av omoral, ogärningar och motsägelser söka leta sig fram till någon lösning av etiska livsfrågor. Alla tankar och handlingar äro riktade på den judiska rasens materiella välfärd. Egoismen och materialismen äro inhöljda i skenhelighetens vida mantel, och de äro de enda egenskaper, omkring vilka alla livets intressen äro koncentrerade. Detta är den röda tråd som genomlöper hela denna judiska familjekrönika. Den förgivna gudsgemenskapen är därför ordnad på ett affärsmässigt sätt, såsom det anstår ett folk, som har världsherravälde till sin livsuppgift, och som i verkligheten utgör den enda trosartikeln i deras religionssystem, och står i överensstämmelse med Jahves löften och förbund. Detta sakförhållande är det enda otvetydiga i hela deras system, t. ex. "Varje ställe eder fotsula beträder skall bliva edert". "Ingen skall kunna stå eder emot. Skräck och fruktan för eder skall Jahve sprida över varje land, som I beträden." 5 Mos. 11: 24. 2 Mos. 23: 27. "Om I hören och lyden min röst och hållen mitt förbund, så skolen I bliva min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden hörer mig till." 2 Mos. 19: 5. "Jahve vill sätta dig högst i pris, ära och härlighet över alla andra folk vilka han har skapat." 5 Mos. 26: 19. Vi igenkänna här samme ande som Jesus avvisade med de orden: "Gå bort satan .." Matt. 4: 10. Här stötte denne ande på ett övermäktigt motstånd, men i judafolket fann han ett lydaktigt redskap, genom sina frikostiga löften och förbund, vilka alla syfta på jordiska fördelar. I 1 Mos. 15: presenterar sig Jahve för Abram på sitt vanliga affärsmässiga sätt: "Jag är din sköld! Din lön skall bliva ganska stor." Och Abram var genast beredd till affär, i det han svarade: "Vad vill du giva mig?" Jahve gav då Abram löfte om en arvinge, ehuru hans hustru Sarai, som varit ofruktsam*, nu var 90 år gammal, och Jahve ställde dessutom i utsikt att Abrams efterkommande skulle bli talrika såsom stjärnorna på himmelen. Varjämte han skänkte Abram 10 folks länder, från Egyptens flod till floden Frat. Och detta förbund bekräftades med "att slakta en treårig kviga, en treårig get, en treårig vädur, en turturduva och en ung duva". Också en gudsgemenskap! Jahves löfte om en arvinge måtte emellertid ej ha gjort något särdeles förtroendeväckande intryck, ty i det följande (16:de) kapitlet gör Sarai följande erbjudande till Abram: "Käre, gå in till min tjänstekvinna (Hagar), törhända kan jag varda fortplantad genom henne." "Och han gick in till Hagar, och hon blev havande." Men sedan vaknade Sarais svartsjuka, och hon förödmjukade Hagar så, att hon flydde ut i öknen, där en "ängel"(?) föranledde henne att återvända, och så födde hon Is-

* Kanske denna omständighet hade något orsakssammanhang med den inbringande kopleriaffär, som Abram bedrev med sin "däjliga" Sarai bos Farao i Egypten och konung Abimelek i Gerar. 1 Mos. 12: 20. Ett gammalt ordspråk säger: På den sten som många spotta, växer ingen mossa.

(Forts. sista sidan.)

HINDHEDE.

För Nationen av dr. Henrik Berg.

Stora män uppskattas oftast ej tillbörligt av sin samtid. Eftervärlden bedömer dem riktigare. Historien vitsordar denna för den store mannen rätt pinsamma sanning. Det går med bedömandet av de stora männen som det går, när man skall bedöma Uppsala domkyrkas storhet. Om man står invid henne, tycker man nog att den är kraftigt tilltagen. Men är man långt borta från kyrkan ute på slätten, ser man först rätt genom jämförelse med andra byggnader, vilken imponerande skapelse det gamla templet är.

Hindhede är en stor man. Det må framhållas med eftertryck, då hans namn i den svenska dagspressen i våra dagar ej sällan förses med sådana tillägg som "fantast" och alldeles särskilt "nykterhetsfantast," utan ett spår till försök att sakligt vederlägga hans påståenden.

Hindhede har nu passerat 60-talet. Han och *Sangman* utexaminerades båda samtidigt från Köpenhamns universitet. Båda fingo det sällsynta betyget som på danska kallas *præ*. Deras livsgärning har bevisat, att det var välförtjänt. Christian Sangman skapade Vejlefjords sanatorium och införde i norden Forlaninis kvävgasbehandling vid lungtuberkulos, Hindhede blev den store alkoholbekämparen och näringsfysiologen.

Hindhede var som ung man sjukhusläkare i Skaaderborg, en liten "provinsby" d. v. s. småstad. Där började han anfalla alkoholen och påstå, att den i mängder, som av allmänheten och ett stort antal läkare ansågos vara måttliga, var ett kroniskt gift, som sakta men säkert lade sina intet ont anande offer i en för tidig grav. Det uppstod naturligtvis strid, men Hindhede gav sig icke. Framför mig ligger andra (oförändrade) upplagan av hans skrift "Problemet alkohol och hälsa", (pris 35 öre, S. S. U. H:s förlag, Uppsala). Det är en liten skrift, bara 32 små sidor. Men den liknar Tors hammare, varmed denne dödade jättar. Hindhede är en mästare i *statistikens* svåra konst. "Statistik är konsten att ljuga i siffror", lyder ett elakt skämtord. Ej alldeles utan sanning likväl. Läkarekonsten bygger sina varningar och sina råd på statistik. Men ingen undervisning i statistik kommer den blivande läkaren till godo under hans långa studietid. Ej heller undervisning i filosofi. Följden *blir* och *är*, att de förfärligaste, mest ödesdigra misstag begås av de praktiserande läkarna och tryckas i de medicinska läroböckerna och handböckerna. *Post* förväxlas med *propter*. Ett *sammanträffande* förväxlas med ett *orsaks-* och *verkanförhållande*. Redan 1902 yttrade professor *Gram* i Köpenhamn: "Jag vet icke, vilken ond ande det är, som uppfunnit tanken på att influensa kan dels förebyggas, dels botas med alkohol, i synnerhet konjak, men jag vet, att detta så populära råd funnit många hängivna anhängare." Ja, hur var det i Sverige under spanska sjukans dagar 1918och 1919? Florerade ej denna lögnaktiga dogm med full livskraft? — Vad angår *sammanträffande*, är det rätt kuriöst att i allvarliga läkares allvarliga utlåtanden om tvångsvaccinationens nytta läsa, att ett bevis på denna nytta är, att samma år vaccinationen infördes i Sverige sjönk smittkoppsfallens siffra högst betydligt, jag tror med omkr. 50 procent. Så rörande vackert, så solklart! Men det finns ett litet *aber*. *Hur många* barn vaccinerades det året i Sverige? Jo 2, säger och skriver *två* (präst)barn i Skåne, till på köpet på slutet av året. — Hindhede har ej förgäves professor *Harald Westergaard*, statistikern, till landsman. Med ovederläggliga siffror, kurvor och tabeller visar han på, att männens stora överdödlighet i förhållande till kvinnorna i åldersperioden 25—65 år beror på männens alkoholbruk, och att när alkoholen försvinner, kommer männens dödlighet att gå ned till minst samma nivå som kvinnornas. *Ett plus i dödligheten av männen under sagda åldersperiod på ej mindre än 64 proc. tillkommer på grund av alkoholtrafiken.*

Med. d:r M. Hindhede.

Sin stora bragd gjorde Hindhede, när han som medlem i danska folkhushållnings- eller ransoneringskommissionen räddade Danmark från hungersnöd under världskriget. Hindhede hade nämligen funnit, att

(Forts. sista sidan.)

Dagspressen och affären Cronholm—Wallenberg.

I Nationen har tidigare redogjorts för den skandalösa behandling som generalkonsul Folke Cronholm i sin förutv. egenskap av Sveriges chargé d'affaires ad hoc i Mexiko under världskriget blivit utsatt för från den svenska statsmyndighetens sida, i det han av dåvarande utrikesministern K. A. Wallenberg på grund av sin förmedling i tjänsten av de tyska telegram, som föranledde Amerikas deltagande i världskriget, av hr Wallenberg beskylldes för att ha utfört spiontjänst åt främmande makt och på den grund avskedats ur diplomatisk tjänst. Detta trots av att hr Cronholm på det bestämdaste hävdat, att han icke hade en aning om innehållet av dessa telegram, som han av hr. Wallenberg såsom utrikesminister ålagts vidarebefordra till Mexikos regering. Den av hr. Cronholm under åratal förda kampanjen för klarhet i saken samt vinnade av upprättelse, vilken blivit utan åsyftat resultat, illusterar på ett eklatant sätt det rättstillstånd, som numera, sedan den judiska storfinansen här övertagit makten, råder i Sveriges land. Den, som icke vill underkasta sig den nya gyllene makthavaren utan ställa fosterlandets sak och sitt samvetes röst framför dennes höga vilja, är de facto rättslös och ställd utan möjlighet att kunna försvara sig och vinna upprättelse. När Nationen såsom skett trätt in för generalkonsul Cronholms sak har det varit i den övertygelsen, att det är ett allmänt samhällsintresse, att den enskildes rätt bliver hävdad, vare sig det gäller en i samhället högt uppsatt person eller en mera underordnad, och vi komma icke att lämna det ifrågavarande fallet, förrän sanningen kommer i dagen och rätt blivit skipad. Hr. Cronholm har så mycket större skäl för sina anspråk som hela affären efter förutvarande ententeministrarnas i Stockholm, envoyéerna Nekludoffs och Ira Morris' för några månader sedan offentliggjorda memoarer kommit i en i högsta grad mystisk dager, i det genom dessa konstaterats, att dåvarande svenske utrikesministern K. A. Wallenberg trots vårt lands officiellt fastslagna neutrala ställning i hemlighet stått på ententens sida och känt dess telegramchiffer, samtidigt med att han tjänstgjort som telegramförmedlare åt centralmakterna, och så-

(Forts. sista sidan.)

Den 21 Oktober.

Världshistoriens största brott.

Världsrevolutionens regering i Moskva bereder sig i dessa dagar som bäst att fira sitt tioårsjubileum. Det kommer att ske med all pomp och ståt samt under deltagande av representanter för alla folk. Stora ord komma att talas om proletariatets befrielsekamp ur kapitalismens ok. Potemkinkulisser i hittills okänd stil komma att upprullas för vallfärdarna från när och fjärran till högtidligheterna liksom för världen i dess helhet, till åminnelse av den mänsklighetens förlossarcgärning, som för tio år sedan inleddes i Ryssland och som sträckt sina välsignelsebringande verkningar till alla länder och folk. Frihetens, jämlikhetens, broderskapets och den universella rättens idéer komma att i otaliga anföranden utläggas vältaligare och fagrare än någonsin. Världen skall med ett ord bjudas på ett rättsskådespel av enastående slag. Till de av kapitalismen förtryckta, arbetande folkens hugsvalelse i deras lidanden och bekymmer.

Men den stora övervägande delen av åskådarepubliken skall föga förstå av vad högtidligheterna i verkligheten gälla. En del skola taga sirénsångerna för kontant, på andra håll skall man ställa sig mera kritisk, på andra åter direkt fientlig, men i regel skall man icke förstå innebörden av vad som sker. Och varför ej? Jo, därför, att på intet håll, varken i de intellektuellas eller de kroppsarbetandes läger, hava medborgarna upplysts om sanningen rörande bolsjevismen. De hava över hela linjen, från yttersta höger till yttersta vänster, förts bakom ljuset ifråga om den bolsjevikiska världsrörelsens väsen och syften. De i den "borgerliga" såväl som den "proletära" pressen presenterade framställningarna hava genomgående varit vilseledande och lögnaktiga. Sanningen om bolsjevismen eller kommunismen är, att den från början till slut är Israels stora slutkamp för världens erövring på revolutionens väg. Sedan årtusenden tillbaka hava judarna drömt om världsherravälde samt upprättandet av ett alla folk omfattande världskungarike, den fåvitska dröm, som Kristus uppträdde och predikade emot, varför Han även mördades. Med världskriget, som iscensattes, leddes och avslutades av judarna, trodde dessa, att tiden var kommen för att låta den stora revolutionen gå fram över all världen, den där skulle sopa bort resterna av de bestående nationalsamhällena och difinitivt hemföra allt vad som gavs på jordens rund under Israels spira. Den stora aktionen inleddes i Ryssland, där i första hand alla icke-judiska besittare utrotades med bödelssvärdet, och rikedomen, makten och härligheten övertogos av Judafolket. Från Moskva var det meningen att låta revolutionen sprida sig ut till alla länder och folk. Men uppgiften att revolutionera världen visade sig svårare än Israel föreställt sig. Trots att revolutionens överste krigsherre, "världssjälvhärskaren" Edouard Rothschild V, hade till sitt förfogande en krigskassa, omfattande det samlade, internationella judiska bankkapitalet, trots att judendomen i så gott som alla länder satt inne med den avgörande makten inom politik och opinionsväsen, gick det icke efter beräkning. Alljudas "kreatur" i spetsen för regeringarna reagerade inför avgörandet, och efterhand som ministrar och folkrepresentanter blevo underkunniga om vad saken i verkligheten gällde samt upplysning härom spreds ut bland folken, växte i skilda länder ett allt starkare motstånd fram mot den världsomstörtande rörelsen. I alla länder och även hos oss hade Israel organiserat revolutionära partier, vilka tack vare den judiska maktens dominerande inflytande inom staternas styrelser medgåvos fullt legala ställningar inom parlamenten och tillätos hålla sig med hemliga, vapenutrustade trupper, beredda att i det lämpliga ögonblicket, då det lyckats att tillräckligt underminera samhällenas försvarspositioner, kastas fram för omvälvningens genomförande. Vid spolierandet av de nationella försvarsställningarna hjälpte i regel icke endast de judestyrda "proletära" utan jämväl de judestyrda "borgerliga" partierna i handling till, liksom hela de judaicerade pressen, alltifrån yttersta höger till yttersta vänstern. Såsom betecknande för situationen i vårt eget land må endast erinras om den på order av den här numera enväldigt styrande judemakten av riksdagen beslutade nedskrotningen av Sveriges försvarsväsen, rekommenderad inför Konungen av själva högerledarna, samt vidare om den med energiskt bistånd från "liberalt" håll med judiska högskolrektorn Bendixson i teten förda, ytterst hänsynslösa aktionen mot Stockholms polismästare, hr Hårleman, för att han djärvdes motsätta sig huvudstadskommunisternas krav på frihet att genomföra sina revolutionsplan; ett motstånd av hr H., som så när kostat honom hans ämbetsställning. Hade aktionen mot hr Hårleman lyckats, i vilket fall Stockholm säkerligen hugnats med en polismästare av den mycket "habila" typen, är det ingalunda osannolikt, att det röda revolutionsexperimentet igångsatts också i Sverige samt att vi fått bevittna ett blodsvälde på svensk mark av liknande slag som det, vilket försiggått i Ryssland och där krävt miljoner oskyldiga människors liv.

Under ett årtionde har världsrevolutionen med säte i Moskwa arbetat på alla länders och folks revolutionering. Och resultatet? Intet tvivel råder, att ej detta utgör en missräkning för Israel, som helt säkert väntat, att det skulle gå som en dans att revolutionera världen. Trots att judendomen senaste decenniet mångenstädes väsentligt utökat sina maktpositioner, har det under denna tid icke lyckats den att genomföra sin revolution utanför Rysslands gränser. Folken voro besvärligare att "lyckliggöra" än man föreställt sig. För varje år som gått har såsom antytt det nationella motvärnet i skilda länder rests allt starkare mot de diaboliska planerna. Och i själva Ryssland har utvecklingen gestaltat sig på ett för sovjetledningen, vilken ju samtidigt som den fungerat som rysk riksrege regering spelat rollen av den synliga världsrevolutionsregeringen, tidvis hög grad kritiskt sätt. Man har lär sett sig nödsakad deplacera de ännu levande revolutionära banbrytarna, koryféer av allra högsta rang såsom judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, m. fl., vilka under senaste åren varit hänvisade till att verka oppositionsställning vid sidan av den ansvariga regeringen, detta för att icke hela sovjetregimen skulle riskera att bortsopas av det bland massorna allt starkare framväxande hatet mot judarna, vilka dragit över ryska folket dessa års ohyggliga elände och lidanden. Den härskande revolutionsregimen har endast kunnat upprätthållas medelst en terror, som saknar motstycke i historien. Varje tecken till opposition utanför de "tolererades" krets har kvävts i blod. Enligt tjekans officiella rapporter utgjorde för tvenne år sedan de under revolutionsregimen avrättades antal 2 miljoner. De ryska emigranternas tidning i Paris uppskattade det i juli 1926 till minst 7 miljoner män och kvinnor, och under de senast förflutna åren torde tjekan icke ha varit i mycket mindre energisk verksamhet än tidigare, varföre man kan antagas, att den verkliga siffran av oskyldigt mördade och till döds torterade under dessa tio år uppgått till omkring 10 miljoner människor. Vi lämna på annat ställe i tidningen i ord och bild några skildringar efter tillgänglig litteratur av författare, som personligen på ort och ställe varit i tillfälle bevittna händelserna, från det ohyggliga blodsvälde, som utövats i Ryssland. Vi ha ansett det vara vår plikt att lämna den av dagspressen bakom ljuset förda svenska allmänheten några närmare upplysningar rörande den judiska bolsjevismens anda och väsen. Av dessa torde framgå, huru förrädisk den av de judiska tidningarna hävdade satsen är, att bolsjevismen endast är ett oskyldigt skämt, varföre man icke borde förmena heller kommunister att hysa sina "åsikter" och "lojalt" arbeta för dessa. Man såg nyligen huset Bonniers främsta språkrör, Dagens Nyheter, i d n västerländska kulturens namn protestera mot Amerikas rättsväsen för att detta vågat skipa lag gentemot två judiska anarkister, som förbrutit sig enligt U. S. A:s rättsväsen. Men när såg man den nämnda tidningen — som ju dock i verkligheten representerar en österländsk kultur! — i den västerländska kulturens namn protestera mot det judiska blodsväldet i Ryssland, vilket krävt miljoner oskyldiga människors liv?

Som en evig skam måste det framstå för Europas kulturfolk att stillatigande hava åsett detta rysandsvärda brott mot mänskligheten, som nu om några dagar skall firas i pomp och ståt under deltagande också av svenskar. Man får hoppas, att de flesta av de svenskar, som deltaga i festligheterna icke förstå innebörden av sitt handlingssätt, ty i annat fall vilja vi ej tro, att de skulle göra det. Det sovjetjudiska mördandet av miljoner oskyldiga människor är det största brott som begåtts mot mänskligheten i historisk tid. Huru länge ämnar svenska folket tolerera, att judendomen här i landet håller sig jämväl med ett parti, vars enda syfte är att revolutionera vårt samhälle, ett parti, förlänat fullt legal ställning i Sveriges riksdag? — Skammen och skulden för världshistoriens största brott faller jämväl på alla dem, som i sin förvillelse deltaga i glorificerandet av detta hemska dåd.

PRESSKONSERTEN

Professor Gustav Cassel och statsbanksfrågan.

Det aktualiserade kravet på en statens affärsdrivande bankrörelse har uppenbart väckt stor oro inom det storfinansiella lägret. "Storfinansens riddare" professor Gustav Cassel, denna underbare representant för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" (prof. Winroth) har i sedvanlig stil ryckt fram i det Wallenberg-Bonnierska huvudorganet Svenska Dagbladet och blåst till strid mot "den nya demokratiens" primitiva krav. Hr Cassel hävdar, att det framförda kravet har sin grund i en traktan hos dess företrädare "efter goda platser, höga löner, makt och inflytande", ja, det skulle röra sig om "rena försörjningsintressen". Eftersom vi höra till dem, som gått in därför, se vi oss nödsakade att i vad på oss ankommer tillbakavisa professorns ohemula påstående. Var hr Cassel hör hemma och våd slags moraliska grundsatser han företräder i sin "nationalekonomiska" verksamhet, är visserligen numera icke längre någon hemlighet, men att på detta sätt vilja döma andra efter sig själv måste betecknas som en ren oförsynthet. Det är ett betecknande drag hos den storfinansiella krets, vars främste förespråkare hr Cassel är, att den i demokratiens ledare endast vill se klara strebertyper. Ingen ansträngning att också göra dem till dylika underlåtes heller. Det rör sig härvid om en provokationspolitik av tarvligaste slag. Den bålde riddaren för korruptionens och provokationens krafter nöjer sig emellertid icke med att karaktärisera socialdemokratiens ledare över lag, därvid naturligtvis i främsta rummet de socialistledare, som icke äro hugade att spela rollen av förrädare mot sina uppdragsgivare, som lycksökare. "De rena försörjningsintressena äro förövrigt", skriver denne moralkritiker, "ingalunda blott tillfinnandes i socialismens leder utan framträda tyvärr ganska tydligt inom riksdagens alla partier och, vad som är ännu mera beklagligt, inom k. m:ts egen regering, alldeles oavsett dess växlande partifärger". Hr Cassel är emellertid mindre än någon annan mannen att sätta sig till doms över de andra "demokraterna". Socialdemokraten (s.) ger honom också svar på tal. I en ledande artikel "Storfinansens riddare" skriver där redaktör Engberg bl. a.:

Det kunde vara frestande att närmare granska rättmätigheten i de anspråk, varmed denne professorlige kritiker blåser upp sig till ett slags högste domare över den svenska demokratiens moral. Hans iver att i alla skiften uppträda som storfinansens drabant, hans förmåga att ställa sin vetenskap i kapitalismens (storfinansens) tjänst, hans fyndighet när det gäller att ge vetenskaplig betäckning åt de allra tarvligaste privatkapitalistiska spekulationer, hans virtuosmässighet att anpassa sin kritik efter huset Wallenbergs önskningar — allt slikt är ägnat att redan på förhand stämma till närgången misstänksamhet beträffande hans mission. Han får i varje fall ursäkta, att han, när han om dem som äro statsbanksidéns anhängare fäller omdömen av ovan relaterat slag, erinras om vad en överväldigande opinion i detta land tänker om hans beskäftighet i dessa ting. Det är, med förlov, rent otillständigt, när hr Cassel som motiv för kravet på skapandet av en statens affärsbank angiver "en jakt efter goda platser, höga löner, makt och inflytande". Hr Cassel torde behaga erinra sig, att bland dem som i 1917 års bankkommittés betänkande reserverade sig till förmån för en statens affärsbank befunno sig hrr af Jochnick, Ekholm, Kobb, Lindgren och Sommelius, av vilka ingen veterligen var socialistiskt anstucken. Enligt hr Cassel måste emellertid dessa män starkt misstänka för att ha jagat "efter goda platser, höga löner, makt och inflytande". Och Dagens Nyheter, som vid upprepade tillfällen framfört hr Örne som ett föredöme i fråga om ekonomisk omdömesgillhet, bör måhända observera, att även denne befann sig bland dem, som underskrevo följande hemställan:

"På grund av vad ovan anförts få vi hemställa, att Eders Kungl. Maj:t ville vidtaga de åtgärder, som äro erforderliga för genomförande av en sådan uppdelning och utvidgning av riksbankens verksamhet, som framgår av detta vårt yttrande och bilagda utkast.

Sveriges riksbank, världens äldsta nu existerande bank, har gamla traditioner på den vanliga bankverksamhetens område. Omfattningen av riksbankens rörelse av sådan art var, som kommittén påvisar, ännu på 1890-talet avsevärd i förhållande till de privata affärsbankernas rörelse. Andemeningen i 1897 års riksdagsbeslut torde hava varit, att denna verksamhet skulle i huvudsak fortsättas. Hade andra kammaren kunnat förutse, att den kompromiss, som då kom till stånd, skulle medföra en mera väsentlig tillbakagång av riksbankens utlåningsverksamhet och direkta beröring med näringslivet och allmänheten, så hade den sannolikt icke biträtt ett sådant beslut. Ifrågavarande kompromiss innebar, såvitt av riksdagsförhandlingarna framgår, ingen förbindelse till de privata bankerna, att riksbanken skulle avstå från sin förut bedrivna affärsbanksverksamhet. Då inlåningsräntan på depositionsräkning borttogs, så skedde detta uteslutande av hänsyn till den nyupprättade centralbanksverksamheten. Vid sidan av riksbanken stod då en relativt obetydlig privat bankverksamhet. Denna har sedan dess utvecklats till att omfatta praktiskt taget nästan all bankrörelse inom riket, under det att den statliga verksamheten på detta område reducerats till ett minimum. Riksbanken har dock fortfarande statsmakternas uppdrag att bedriva dylik verksamhet, och den omfattande organisation med avdelningsbanker m. m., som huvudsakligen för detta ändamål kommit till stånd, kvarstår ännu orubbad, fastän till väsentlig grad berövad sina arbetsuppgifter.

Det skulle sålunda enligt vår uppfattning behöva anföras synnerligen vägande skäl för att riksbanken skulle förhindras från att å sin fortfarande upprätthållna organisation på detta område söka återvinna en rörelse av samma art, som den tidigare bedrivit. Och detta så mycket mindre som det, efter vad vi förut påvisat, torde vara sannolikt, att en sådan återupptagen verksamhet skulle komma att öka det reglerande inflytande över penningmarknaden, som är riksbankens uppgift, och samtidigt för det allmänna medföra vissa betydelsefulla fördelar, vilka vid tidpunkten för 1897 års riksdagsbeslut icke hade någon aktualitet."

Hr Cassel slutar sin artikel med följande stridsfanfar:

"Låt gärna de enskilda intressena fortsätta att utbilda kreditväsendet i de växlande former, som kunna befinnas nödvändiga och sunda! Men låt oss resa ett bestämt motstånd mot varje utvidgning av statens verksamhet på detta område, som i själva verket snart sagt mindre än något annat ägnar sig för staten. Om någonting i denna sak är 'en ofrånkomlig nödvändighet', så är det att inför hela landet blotta all den okunnighet, alla de missuppfattningar och alla de falska strävanden efter makt och upphöjelse som utgöra den verkliga grunden för de senaste årens kampanj för en statens affärsbank."

"Mindre än något annat ägnar sig för staten!" "Falska strävanden efter makt och upphöjelse, som utgöra den verkliga grunden för de senaste årens kampanj för en statens affärsbank!" Med slika trollformler tror sig professor Cassel kunna vifta bort det krav, som en snabbt växande opinion inom Sveriges bonde- och arbetarklass betraktar som naturligt och ofrånkomligt. Privatbankerna, vilkas lov hr Cassel sjunger, ha varit i tillfälle att visa prov på sin förmåga av vidsynt och affärsmässig klokhet. Resultatet blev, att staten fick utrusta en undsättningsexpedition i Kreditkassans gestalt. Det fögderi, som under de senare åren givit privatbankspolitiken dess prägel, har sannerligen öppnat ögonen på allmänheten. Storfinansens maktställning inom näringslivet, dess uppstigande till en stat i staten, dess förmåga att korrumpera och skapa beroende — allt slikt det är för hr Cassel endast ägnat att väcka tacksamhet och beundran. Men bland Sveriges arbetare och bönder torde den meningen bli allt mera bestämd, att de intressen, vilka hr Cassel, Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter förfäkta, måste bekämpas, därest vårt samhällsliv skall stå i hälsans och välfärdens tecken.

Det finns i hr Cassels framställning en passus, som i alldeles särkild grad förtjänar uppmärksammas. Det är där han sveper sig i den professorliga självtillräcklighetens mantel och uttalar sin förkastelsedom över Riksbankens valutapolitik. Hr Cassel påtalar dess "mycket betänkliga brister" och manar folk att "icke glömma bort den förlust på väl hundra miljoner kronor, som staten led på den tryggaste av all affärsverksamhet, den sedelutgivande centralbanken". Denna anklagelse bör lämpligen ses och värdesättas mot bakgrunden av anklagarens egen berömda karusellåkning i valutafrågan. Den centralbank, som i sin valutavård skulle aktat på och följt hr. Cassels från vecka till vecka växlande råd, den skulle sannerligen ha åstadkommit den fullständiga anarkin på penningmarknaden. Har man i likhet med hr Cassel gång på gång avslöjats som falsk profet och väderflöjel i valutaproblemet, då får man icke förvånas över att hälsas med löje, när man uppträder med höga och dryga later mot den riksbank, som tack vare sitt goda omdöme att icke bry sig om hr Cassels råd, lyckades rida ut svårigheterna med en förlust, vilken i jämförelse med privatbankernas samlade förluster var en bagatell.

Vi vilja härtill endast foga, att det krav, som framförts på att svenska staten skall hävda sin ställning gentemot den "stat i staten", som storbanksväsendet fått utveckla sig till och där detta hotar att totalt korrumpera vårt offentliga liv, visst icke enbart omfattas av bonde- och arbetareklassen utan jämväl av hela den övriga, ansvarskännande delen av svenska folket. I sin artikel framhöll den illustre "nationalekonomiske" professorn som skäl för bevarandet av storbankernas maktställning inom vårt kreditliv bl. a., att storbankerna i deras nuvarande gestaltning voro nödvändiga för tillgodoseende av statens lånebehov. Vi veta av hr Cassels tidigare skriverier i Svenska Dagbladet, att han i statens skuldsättning till den judiska storfinansen ser den sunda och naturliga utvecklingen av vår nationalekonomiska politik Det är på hög tid att Sveriges folk på allvar reagerar mot en nationalekonomisk åskådning, som hävdar dyliga falska grundsatser. Den nationalekonomi, som hr Cassel och hans "nationalekonomiska" medprofessorer göra sig till talesmän för, är icke någon svensk nationalekonomi utan uteslutande en judisk sådan, med svenska folkets ekonomiska förslavande under den judiska storfinansen såsom mål. En snar och effektiv lösning av vår statsbanksfråga samtidigt med ett radikalt brytande med den Casselska statsskuldsättningspolitiken äro de oundgängliga förutsättningar för att den av hrr "nationalekonomer" fullföljda förslavningspolitiken under Den Gyllene Internationalen skall kunna hejdas.

Det politiska provokations- och söndringssystemet

börjar tydligen vackla i själva grundvalarna. De stolta partikoryféerna ha förlorat en god del av sitt frejdiga mod från i går och stämt ned tonen åtskilliga grader. Nya Dagligt Allehanda (h.) har en känning av, att det rådande systemet icke har utsikter att stå sig värst länge. Tidningen konstaterar, huru negativismen är den kräfta, som via den borgerliga vänsterns inympats på den svenska nationen. I fortsättningen heter det:

"Då vi säga detta är det icke för att låta den svenska högern framstå i förklarad dager. Den svenska högern har många synder och försumligheter på sitt samvete. Trögt och ovilligt har den låtit driva sig ut ur klassegoismens fästen för att deltaga i hela folkets liv och strid: Nu är dock högern eller rättare den svenska konservatismen i ny och förädlad mening den kärna inom folkstammen, ur vilkens styrka framtidsförhoppningarna spira.

Man skulle nog kunna tänka sig nya och bättre partiformationer, om de klarsynta och för Sveriges tillvaro nitälskande inom alla partier och klasser ville söka och finna varandra och räcka varandra händerna till gemensam samverkan för positiva mål.

Vad är detta, om icke ett erkännande av det judisk-politiska söndringssystemets bankrutt? Vi konstatera med tillfredsställelse N. D. A:s oförbehållsamma erkännande av, att icke heller högern är fri från synder och försumligheter. Det gäller nu endast att i handling visa uppriktigheten av sin önskan att åvägabringa ett sundare och normalare tillstånd!

Klasskampen får icke militariseras!

Denna i och för sig sunda och riktiga tanke framföres av hr Engberg i Socialdemokraten (s.), som framhåller, att den fruktansvärdaste fara, som f. n. hotar vår demokrati, är strävandena att militarisera klasskampen. Detta är heter det, avgrundsvägen för demokratien, varken mer eller mindre. Vägen till dess räddning, framtid och styrka går åt ett helt annat håll:

Vilken är då denna räddningens väg? Vi svara: må den demokratiska staten med oblidkelig stränghet uppställa och genomdriva grundsatserna 1) *att* inga privata väpnade band tolereras inom rikets hank och stör, 2) *att* inga privata organisationer för militär utbildning av vad slag de vara må få finnas. Staten själv allena skall handhava den militära utbildningen. Privata sammanslutningar i syfte att "bättra på" eller "förstärka" denna äro ett oting.

Det är enligt vår mening av största vikt att dylika grundsatser förverkligas. De äro ett hälsans salt i tider, då våldets idéer förgifta atmosfären. De äro goda garantier mot klasskampens militarisering. Låt oss göra slut på både den frivilliga skytterörelsen och den frivilliga landstormsrörelsen och låt oss kriminalisera varje försök att skapa väpnade band i riket! Det är ett klart program, ett konsekvent program och ett program, av vars förverkligande den svenska statens i-stånd som demokratisk kulturstat skulle ha det allra största gagn!

Den hävdade grundåskådningen är otvivelaktigt statspolitiskt fullt riktig. Staten bör själv, utan hjälp upprätthålla sin värdighet och i försvaret av samhällets och de enskildas välfärd icke behöva förlita sig till hjälp av privata sammanslutningar av vad slag de vara månde, ty i samma mån som hemliga militära organisationer i den ena eller andra klassens eller rättare sagt det ena eller andra enskilda intressets tjänst uppstå, inträder ett orostillstånd, som kan leda till de mest äventyrliga konsekvenser. Ingen kan heller kontrollera den innersta arten och syftningen med den hemliga militära sammanslutningarna, som enligt högt föredöme av Israels revolutionspartis hemliga beredskap för ögonblicket tyckas vara på modet i alldeles särskild grad. Den storfinansiella krets, som numera sitter inne med makten i vårt land, har givetvis den dag, det skulle komma att gälla en kraftmätning mellan de olika förefintliga hemliga organisationerna, alla utsikter att kunna manövrera denna efter sina speciella önskningar. Den enskilde i ledet vet ju i dylika fall så litet om vem som i verkligheten styr och mot vilket mål den aktion, vari han deltager, ledes. Men insikten om situationens krav på den ifrågavarande punkten borde, tycker man, göra klart för hr Engberg, att vill man bygga den allmänna säkerheten på idén om statens suveränitet, är det icke försvarligt att samtidigt riva ned de medel till försvar, som samhället redan disponerar. Det är denna visade tendens hos honom och hans åsiktsfränder, som gör, att även på sådana håll, där man principiellt gillar grundsatsen om statens suveränitet, man tvingas till betänksamhet. Den självklara konsekvensen av denna åskådning måste vara, att ve-

(Forts. sid. 5.)

Gynna dem som gynna oss.

Det judiska blodsväldet i Ryssland firar 10-års jubileum.

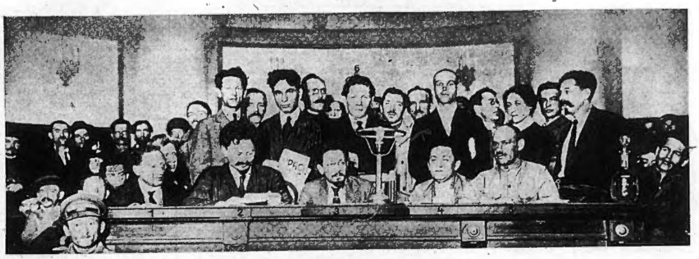

Ett betydelsefullt sammanträde med sovjetregeringen.
(Förevisandet av denna bild är i Ryssland förbjudet vid dödsstraff. Rörande de med siffrorna 1—5 märkta personerna se vidstående text.)

PÅ UTKIK

Ur "det heliga Israels" morallära.

Att den kristna världens judaisering kunnat fortgå såsom skett, beror i första rummet på att folkens massor undanhållits all vetskap rörande judendomen, dess "religiösa" natur, morallära, verksamhet och syften. Till ledareplatserna inom de politiska partierna och i spetsen för de tongivande organen i samhället släppas aldrig fram andra personer än sådana som Israel efter noggrann prövning befunnit fullt "pålitliga" och användbara för dess höga syften. Men den dag folkens massor upplysts rörande allt detta, som nu så omsorgsfullt hålles förborgat för dem, skall det snart vara slut på härligheten för vederbörande. Ur den synpunkten inses också lätt, att de på alla tänkbara sätt söka förhindra, att sanningen kommer ut till massorna.

I Talmud, judarnas faktiskt gällande lag-

bok, finnes bl. a. följande bestämmelser: "Juden skall alltid sträva efter att dölja sig bakom den kristne".

"Gud har givit världen och däri också gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes, tillhör judarna."

"Juden begår ingen stöld, han tager endast vad som är hans."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom."

"Gud har befallt oss att taga ockerräntor av gojim (icke-judarna) och att utrota dem."

"Att döda en otrogen (icke-jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlöse."

"Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarne, helvetet är bestämt för alla andra folk."

"Att döda anhängarna av Nazareen (Kristus), vilka förneka Talmuds muntliga tradition, är förtjänstfullt."

"Vi böra, där så är möjligt, döda de bästa bland de kristna."

Medels praktiserande av denna upphöjda morallära har det lyckats "det heliga Israel" att nå sin nuvarande maktposition i världen. Efter avslutandet av det stora, av judarna iscensatta och ledda världskriget, ansågs tiden inne för att låta den stora världsrevolutionen i proletariatets namn gå fram, den där i ett enda slag skulle kasta de icke-judiska samhällena över ända och från jordens rund sopa bort alla "otrogna", som stodo i vägen för judarnas planer på världsherravälde. Och tack vare att de drivit sitt spel i det hemliga och alltid beslöjat sina gärningar hava de genom sina "utvalda" ledare bland gojimfolken lyckats att i otrolig grad bringa dessa till underkastelse under sig eller såsom de älska att kalla sig "Guds egendomsfolk", åt vilket Gud (=Satan) lovat besittningen av all världen med inneboende folk, kreatur och skatter..

Det gäller endast, om folken, väl en gång upplysta om verkligheten, skola vara villiga att underkasta sig Guldkalvens världsregemente för beständigt. Vi tro icke, att svenska folket är det.

Israels "världssjälvhärskare" av i dag, Edouard Rothschild V — den judiska världsrevolutionens högsta ledare.

Under de sista 150 åren har världen bevisligen regerats av den judiska dynastien R o t h s c h i l d. Liksom varje land har sin "hemliga regering" (hos oss främst företrädd av husen Bonnier och Wallenberg), så har ock hela världen sin hemliga världsregering, bestående av 300 judar, i spetsen för vilka står Edouard Rothschild V i Paris. Edouard Rothschild spelar i detta nu rollen av den judiska världspolitikens, världsfinansens, världsfrimureriets och världsrevolutionens (bolsjevismens) högsta ledare. "Världssjälvhärskaren", representerar "den osynliga handen" som leder utvecklingen och folken genom krig, revolutioner o. s. v. fram mot Israels tillkommande öppna världsherravälde.

Den judiska världsrevolutionens regering i Moskva bereder sig på att "fullt värdigt" fira 10-årsminnet av bolsjevismens genombrott i Ryssland i oktober 1917. Förberedelserna för evenemanget skola ha pågått under ett helt år. Världen och i synnerhet världens arbetare skola få en storartad lektion av den härlighet, som världsrevolutionen skapat åt det arbetande ryska folket i första rummet och alla andra arbetande folk i andra rummet. Allt vad Sovjet-Ryssland äger av stort skall deltaga i högtidligheten, 1,150 utländska gäster skola närvara och Potemkinkulisser av hittills icke sett slag skola rullas upp för den handlande yttervärlden. Det kommer att talas storartade ord om "proletariatets befrielse" och "arbetarestaten", som skall leda folken mot socialismen, och all världens judiska telegrambyråer och otaliga judiska "borgerliga", "socialistiska" och "kommunistiska" tidningar komma under respekt och vördnad referera de "imponerande" festligheterna till åminnelse av "arbetarnas stora befrielsekamp och seger över kapitalismen". Så mycket större anledning kan det vara för en f r i tidning som Nationen att till detta celebra tillfälle säga sanningen rörande denna världsrevolution, som ingen annan tidning i detta land vågar uttala. Vi uppfylla härvid även en från många håll uttalad önskan, då vi samtidigt återgiva närstående, tidigare i tidningen införda bilder till illustrerande av det ohyggliga blodsvälde, som den stora judiska revolutionen representerar och varom massorna i olika länder hava en ytterst ringa vetskap.

Den stora bolsjevikrevolutionen i Ryssland, som från Moskva skulle utbredas över all världen, var icke de ryska arbetarnas verk, den var från början till slut judarnas, under årtionden förberedd, finansierad, organiserad och ledd av judarna. Medels denna skulle alla icke-judiska folk utplånas såsom nationella folkbestånd och världen slutligt överantvardas åt "Guds egendomsfolk" i enlighet med de stora löftena i Gamla testamentet. Det stora "slaktargörat" utfördes till huvudsaklig del av importerade kineser och letter samt ur fängelserna släppta kriminalfångar, det värsta slödder, som överhuvud stod att uppleta för detta ruskiga hantverk. I terrorns tecken genomfördes revolutionen och i terrorns tecken har den under det gångna årtiondet upprätthållits. Bakom densamma har hela tiden stått och står alltjämt judendomens samlade världskapital, vilket förklarar, att den under tio års tid kunnat bestå samt hålla sig med miljarder slukande hemliga revolutionära arméer i alla länder. De blodsdåd, som hämmden utfört i Ryssland, trotsar varje beskrivning. De utgöra det stora svarta bladet i mänsklighetens historia och en evig skam för alla de "kulturfolk", som stillatigande åsett dem.

I ett dokument från tjekans statistiska byrå i "Loubianka" lämnas en del uppgifter rörande antalet av under 1922 och 1923 avrättade eller som det heter "expedierade" människor. Dödslistan ser ut så här: 28 biskopar, 1.215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. Av dokumentet framgick, att dödsstraffsstatistiken för åren 1924—1926 ännu icke var färdig.

En "exekution" av tjeckan i en skogsbacke.

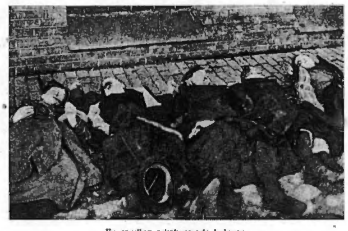

En samling arkebuserade kvinnor

En samling arkebuserade män. (Därav två namngivna, se texten!)

Ett massblodbad från augusti 1919 i Kiew.

Mer än en miljon arbetare och bönder hava alltså under 1922 och 1923 blivit avrättade av den judiska "arbetareregeringen". Och då terrorn enligt autentiska uppgifter snarare till- än avtagit under de sista åren, skulle alltså minst ytterligare någon miljon arbetare och bönder, för att nu inte tala om offren inom de andra samhällsklasserna ha "expedierats" av judetjekan. — Detta enligt tjekans egen rapport.

Inom den krets av ryssar, som vid bolsjevikrevolutionens utbrott lyckades fly ur landet och sålunda undgingo att bli torterade och nedstuckna som hundar, räknas emellertid med helt andra siffror. Den i Paris utkommande ryska emigranttidningen uppskattade vid tiden juli 1926 i samband med tjekachefen Djersjinskis död antalet av tjeckan inom Ryssland mördade personer till mer än s j u miljoner oskyldiga män, kvinnor och barn; varjämte beräknades, att icke mindre än e l v a miljoner ryska bönder bragts till döden genom av sovjetregimen förorsakad svält. Sedan komma alla de utlänningar, engelsmän, fransmän, tjecker, italienare, amerikanare etc., som skjutits eller pinats ihjäl i de många fängelserna. — Detta för ett och ett kvarts år sedan. Under det sistförflutna året hava som vi veta icke heller terrorn och tortyren stått stilla i den judiska messianismens pioniärland.

Det ryska emigrantbladet kallade det med full rätt för en "skam för Europas kulturfolk", att detta ruskiga mördareregemente i vår tid av staterna tolererats. Ord och bild kunna förvisso ej ge en svag aning om det ohyggliga blodsvälde, som under dessa år utförts i Ryssland. Vi återgiva här dock några fotografier ur en tillgänglig rikhaltig kollektion sådana, som ge en föreställning om det öde. som gått över Rysslands folk och som måste innebära en den allvarligaste varning för alla andra folk, som hotas av Israels revolution. Den övre bilden visar "världsrevolutionens regering" vid ett viktigt sammanträde för några år sedan. Man fäster sig särskilt vid det starka judiska inslaget, som i sin mån vittnar om vem det är som för spiran. Den med 1 märkta å bilden är Moses Uritsky, 2 Leiba Trotski-Bronstein, 3 Sverdlow, 4 Apfelbaum Sinovjev och 6 Mikael. Bilderna därunder visa, den översta valplatsen för en exekution i en skogsbacke, den därunder en samling arkebuserade kvinnor från tjeckans verksamhet i Riga, de bägge återstående bilderna visa dels en samling lik av personer, som den 1 januari 1919 skötos i Dorpat och bland vilka märktes ärkebiskopen Platon (1) och översteprästen Bleiwe (2) dels offren från massblodbad vid Kiews erövring den 27—28 augusti 1919. Samtliga offren från denna slaktning halshöggos efter nedskjutningen.

Och till miljoner har detta slaktande av kristna fått fortgå i Sovjet-Ryssland under den judiska världsrevolutionsregeringens ledning, utan att den civiliserade världen gjort något för att hindra ett fortsättande av den hemska regimen. Och varför detta? Jo, därför att folken i andra länder också lyda under Israel och dess upplysningsväsen, ehuru under ej lika avancerade former som i "det tusenåriga riket". Man måste ge de ryska emigranterna rätt uti, att detta är **"en evig skam för Europas kulturfolk"**.

Den judiska världsrevolutionens förste koryfé.

När tiden ansågs inne, skickades halvjuden Lenin-Uljanov samt heljudarna Leiba Trotskij-Bronstein och Sinovjev-Apofelbaum jämte en stor skara andra judiska revolutionärer av högre och lägre rang på föranstaltande av de judiska världsbankirerna till Ryssland för världsrevolutionens genomförande. Den numera bortgångne Lenin var som bekant president för folkkommissariernas råd." Hans ursprungliga namn var Ninel Uljan (Uljanow eller Uljanin) och han var son av en kalmuck och judinnan Zederbaum-Ziporkes. Han var gift med judinnan Krupskaja, som ännu är livligt verksam i politiken.

Såsom betecknande för Lenins sam-

hörighetskänsla och hans stora intresse för judendomens sak förtjänar att omnämnas, att han lärde sina barn jiddisch, skrev sina proklamationer på jiddisch samt införde hebreiska i skolorna. Han upphöjde vidare judarnas lördag till helgdag, och lät förstöra de kristna kyrkorna eller omändra dem till dans- och biograflokaler medan de judiska synagogorna fingo vara i fred, samt fördrev de kristna prästerna under det han skonade de judiska rabbinerna. — Allt visar sålunda, att han fullt medvetet lät engagera sig som Alljudas blodiga verktyg i Ryssland. Med åren skall emellertid hans samvetes röst hava vaknat inom honom och med förskräckelse skall han sett tillbaka på alla de blodsdåd han låtit utföra samtidigt som han måste bevittna, att utvecklingen icke alldeles lät bemästra sig i den riktningen han och hans höga uppdragsgivare inom den internationella judiska kretsen föreställt sig. Lenin insjuknade i en "mystisk" sjukdom kort efter vissa sensationella meddelanden att han stod i begrepp att "svika" revolutionens heliga sak och till den ändan trätt i underhandlingar med "reaktionära" sammanslutningar i utlandet. Efter att i några år ha lidit av den "mystiska" sjukan avled som vi veta Lenin, sedan hela världens främste läkare förgäves uppbådats för att rädda hans liv.

Den judiska världsrevolutionens store organisatör.

Namnen, som vid Lenin-Uljanows sida hade att utföra det stora folkbefriande" värvet i Ryssland och som av allt att döma under revolutionens tidigare skede spelat rollen av den verklige diktatorn, var juden Leiba Katsh Bronstein. Hans resa ut till revolutionslandet 1917 företogs som bekant över Stockholm, där

samtidigt ett revolutionsmöte hölls, varifrån Henry Ford i sin "Den internationella Juden" lämnar den nog så intressanta upplysningen, att myndigheterna lyckades uppsnappa ett brev, avsänt från Stockholm den 21 september, då Trotskij uppehöll sig här, från en viss hr Fürstenberg, revolutionsfinansier och senare bolsjevikiskt sändebud i Riga, och ställt till hr Rafael Scholan i Newyork, vari meddelades, att hamburgska bankhuset Max Warburg ställt ett konto för "kamrat Trotskijs behov" till hans förfogande. Såsom den där organiserade den stora revolutionen var Trotskij även den, vilken satte blodsväldet i hela Ryssland i system.

Efterhand dalade emellertid hans stjärna, i den mån som folkets massor kommo underfund med Alljudas roll i revolutionen, varför det blev nödvändigt att ställa Trotskij-Bronstein och Sinovjew-Apfelbaum m. fl. åt sidan.

Mellan Stalin å ena sidan samt Trotskij och Sinovjew å den andra, den s. k. oppositionen, har under det gångna åren en oavbruten strid om makten pågått.

Israels revolutionskoryfé numro tre, "den individuella terrorns" stolte förkämpe.

"Kamrat Sinovjev-Apfelbaum, den judiska världsrevolutionens koryfé numro tre (Lenin numro ett och Trotskij numro två), tillhör numera i likhet med Trotskij—Bronstein och åtskilliga andra judar i Ryssland den "underjordiskt" arbetande "oppositionen", som bereder sig på att åter rycka till sig makten, när den mera "moderata" Stalinska regimen hunnit misslyckas tillräckligt. Han har bl. a. gjort sig känd för sitt energiska hävdande av "den individuella terrorn". När "röda internationalens" kongress våren 1926 fattade beslut om igångsättande av individuell terror mot alla personer utanför Ryssland, som ansågos stå i vägen för den judisk-bolsjevikiska världsrevolutionen, föranledde detta som man erinre sig skarpa brytningar inom internationalen och bl. a. att Sydamerikas, Centralamerikas och Antillernas delegerade omedelbart beslöto utträda ur den tredje internationalen. Enligt Pravda svarad "kamrat" Sinovjev den av socialdemokrater bestående österriki-

ska arbetaredelegationen, som den 1 april 1926 uppvaktade honom rörande terrorn med dessa älskliga ord:

"Vi äro inga äng'ar. Vi äro proletära kämpar och vi försvara revolutionen — — och om ni hoppas att möta änglar, sko'a ni bli besvikna. Endast revolutionens försvarare".

Nå, att juden Sinovjev-Apfelbaum icke tillhör änglarnas skara, det har Rysslands arma folk fått tillfälle erfara.

Sovjet-judarnas överbödel.

När Felix Dsersjiskij, den ryktbare och såsom ingen annan hatade och fruktade chefen för sovjetryska tjekan, som maren 1926 genom mord slutade sin ohyggliga verksamhet som sovjet-judarnas överbödel i Ryssland, kondolerade såsom på sin tid Nationen omnämnde Europas diplomatiska representanter i Moskva, bland dem också Sveriges, sovjet-regeringen över hans frånfälle. — En offi-

ciell akt av "Europas kulturfolk", som visade den rentav otro'iga moral-löshet och brist på anständighetskänsla, som numera över så gott som hela linjen äro tillfinnades hos folkens styrande marionetter i A'ljudas land. Skulle någon människa varit förtjänt av att lida förbytarens död och icke kondoleras av folkens regeringar var det detta odjur i människohamn, vars frånfälle så livligt beklagades av de europeiska diplomaterna. I runorna efter honom i den judiska pressen erkännes ganska allmänt, att han var "primitiv" och "inskränkt" samt "fanatisk marxsist". Han besatt alltså egenskaper, som passade särskilt väl för mannen, som skul'e spela rollen av överbödel i Sovjet-Ryssland. Han skall särskilt ha tilldragit sig Höga Vederbörandes uppmärksamhets såsom lämplig för sysslan genom ett tal, som han kort före novemberkuppen 1917 fällde vid ett möte i Petrograds sovjet, därvid han bl. a. yttrade:

"Tro ni inte, att man kan göra ett slut på dessa kapitalistiska manipulationer på så sätt, att man skjuter alla kapitalister? Och anse ni inte att man genom att skjuta alla kapitalister skulle göra slut även på kapitalismen?"

Dsersjinskij blev i tillfälle att i praktiken omsätta sin ruskiga teori, men göra slut på kaptalismen lyckades han icke, han vägen i stäl'et banade för den ohyggligar rovkapitalism, som medels revolutionen lyckades placera sig i högsätet i Ryssland för att därefter genom enahanda metoder även söka lägga under sig alla andra folk och roffa till sig deras ägodelar. Han fick också straff i det han själv föll för mördarhand.

Att det icke heller i vårt land saknas individer, som gärna skulle vilja taga upp bödelsväldet i Sverige, har bl .a. tydets framgå av "författaren" Ture Nermans nyligen publicerade dikt däri stod att läsa bl. a. också följande till glorifierande av tjekans verk:

"Vaka i vapen, du kära!
Det finns lort att sopa ur vägen, det
finns jobb, som ej alla vill ta,
som är smutsigt att se men som måste
ske, i vår renhållningstjänst
i Tjeka,
Det ka'las för bödelsgöra av bödlar och
borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en
nerv, men det är ett ärorikt jobb!"

Kolorerad kultur.

Fordom höll sig ej blott furstehoven utan också förmögnare godsherrar med en narr eller gyckelmakare, som hade till uppgift att med allsköns tokigheter fördriva herrskapens lediga tid. Sedan demokratismen slagit genom, har detta löjeväckande yrke vunnit en allt större utbredning, men gycklarna hållas nu ej längre snävt, utan vem som helst kan för en revybiljett ha samma kungliga konstnjutning. Civilisationen har utbrett sig! Kulturen har populariserats!

Men aldrig är mänskan nöjd. Nu är det ej längre nog med infödda pajaser och trubadurer; man fordrar färgade förevisningar av indiska prinsessor och tibetanska kungasöner. Lyckligtvis äro ju al a färgade personer prinsar och prinsessor då de passerat Medelhavet, och man har därför i stor utsträckning kunnat annoter efterfrågan. Senast har Stockholmarna väckts ur sin förstockade likgiltighet för konsten genom en svart baryton som låtit höra sig i Hötorgstemplet. Vi hava all anledning vara konserthusdirektionen tacksam för en så frisinnad lokalupplåtelse. Den skulle knappast ha varit möjlig ens i det fria Amerika. Men vi svenskar böra givetvis göra skäl för namnet av föregångare på kulturplanet, och vi måste upprört avvisa en så dålig vitz som att kolonnerna sågo längre ut än vanligt i fasaden, när den svarte trubaduren lät sina barytoner stiga mot höjden.

Vi hava, som sagt, all anledning att vara tacksamma som förmodligen, ingen svensk konstnär stod att få, när det gällde ett välgörande ändamål.

A. le Normand.

Bonniers köper Akerlunds för 8.5 milj. kr.?

Enligt vad Soc.-D. säger sig från initierat håll ha erfarit skall den Bonnierska bokförlagsfirman för en summa av 8½ miljoner kronor preliminärt tillförsäkrat sig rätten till Åhlen & Åkerlunds förlag, varjämte bokförläggare Åkerlund skall förpliktat sig icke på vissa år starta något konkurrentföretag. Med förvärvet av det Åkerlundska förlaget skulle huset Bonniers hegemoniställning inom svenska bokförlags- och tidningsrörelsen till synes vara fulländad, och husets erövring av Sveriges upplysningsväsen i bok-, tidskrift- och tidningsform praktiskt taget slutförd. Man förstår ju väl, att judiska huset Bonnier visat sig så angeläget att nu söka förverkliga sin plan på absolut monopolställning inom vårt upplysningsväsende, nu då svenska folket äntligen börjat att vakna, men lyckligtvis växa ej träden in i himlen, något som även Israels barn under tidernas lopp ofta haft tillfälle erfara.

I de olagliga monopolens hägn.

Tullbevakningen i Stockholm har i dagarna gjort en del beslag av insmugglade sprit- och tobaksvaror. Sålunda påträffades på Sveabolagets ångare Mode 25 liter sprit samt några kg. engelsk tobak och 500 cigarretter, vilket allt togs i beslag och fördes till tullens konfiskationsmagasin. På estniska kreatursångaren Wöjtlalja påträffades 15 dunkar sprit, som undanhållits av några av maskinfolket.

*

Göteborgs rådhusrätt har nu meddelat utslag i målet mot bilmontör A., som ställts under åtal för tillverkning av 20 liter brännvin och 50 liter mäsk. Efter verkstä'ld förundersökning, vilken utförd till svarandes favör, dömdes han av domstolen att för andra resan lönnbränning böta 1,000 kr., villkorlig dom, varjämte han förpliktades utgiva tillverkningsskatt med 3,900 kr.

De små brottslingarna efterhållas, de stora....

Ny judisk encyklopedi.

En ny stor judisk encyklopedi kommer under den närmaste tiden att utgivas på tyska, engelska och hebreiska. I encyklopediens redaktion medarbetar överrabbinen i Stockholm, dr M. Ehrenpreis, under medverkan av en svensk lokalkommitte bestående av förutom honom själv de judiska professorerna Schück, Böök och Martin Lamm samt grosshandl. John Josephsson. Varje land har sin lokalkommitté.

Tyska folkets årstribut till Den Gyllene Internationalens herrar.

Från och med början av oktober d. å. har Tysklands i Alljudas gyllene bojor slagna land att till de allierade (läs den internationella judiska bankirerna!) betala 440 milj. dollar under det närmaste året samt därefter 625 milj. dollar årligen på obestämd tid. Arma folk!

Tysklands ur finansiell synpunkt förtvivlade läge borde utgöra en maning till alla andra folk att icke släppa Den Gyllene Internationalens herrar för långt in på sig och speciellt för oss svenskar att vakta oss för nationalekonomiska ledare sådana som professor Gustaf Cassel, vilkas hela strävan är inriktad på att på alla sätt främja de judiska bankirernas planer mot svenska folket.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47

Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½8—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Bakom bolsjevismens kulisser.

Huru det såg ut i ett av de många människoslakthusen i Kiew.

Hur det såg ut i ett av bolsjevikernas många människoslakthus i Kiew omedelbart efter den frivilliga arméns intagande av denna stad 1919, får man en hemsk men levande bild av i Katarina Haug—Haough's bok: "Bakom bolsjevismens kulisser", sid. 112 och följande, där det heter: "Framför oss var ett automobilgarage, stängt med en tung järnstång.... slutligen lyckades det att öppna dörren. En äcklig, hemsk liklukt strömmade mot oss.... väggarna voro från tak till golv besudlade och besprutade med blod.... Över hela golvet ett tumshögt lager med till hälften koagulerat blod och hjärnsubstans. Mitt på golvet en stor fördjupning, som förr använts av chauffören vid reparation av bilarna. Denna fördjupning hade här funnit en helt annan användning. Framför densamma stod en stor ekkubbe, betäckt med flera lager av koagulerat blod. Ovanpå kubben en blodig kosacksabel, som tydligen tjänat till att hugga huvudet av människor med eller till annat blodigt arbete. Hela fördjupningen var fylld till randen med blod. På ena väggen hängde en stor järnstång... som glödgades och varmed offren marterades före avrättningen. Överväldigad av allt det förskräckliga sjönk jag ner på knä och gav luft åt mitt hjärta i en brinnande bön till den allsmäktige för dessa oskyldigt s'aktade offer och martyrer.

För min inre syn stod med hemsk tydlighet varje ögonblick av de här begångna förbrytelserna: hur hemska bödelsdrängar öppnade garaget, hur till tänderna beväpnade demoner draga in de nakna offren i denna cell — hur den till döden hetsade människan, torterad genom en grym fångenskap, ständigt medveten om sitt oundvikliga öde och dock ännu levande och till sitt sista andetag ännu hoppades på befrielse släpas in i detta skräckens rum — hur förruttnelsestanken slår emot honom — hur från alla sidor druckna, blodtörstiga sadister grina mot honom — hur hans öga ser pölar friskt, rykande människoblod, som hans föregångare just för ett par ögonblick sedan måst utgjuta — och alla mordverktygen — hans hela stumma förtvivlan, hans övergivenhet och försvarslöshet gentemot djävlarna i människogestalt. Kan det finnas något förskräckligare, hemskare, grymmare och obarmhärtigare?

Föreställningen som detta ögonblick har under långa sömnlösa nätter kommit mig att åter och åter rysa och var mera outhärdligt och pinande än alla med egna ögon sedda pölar av blod, hjärnsubstans och stympade människokroppar....

Jag var försjunken i denna tankebild då hjärtskärande klagorop kom mig att vakna med skräck från mina dystra betraktelser.

En gammal moder störtade in vadande i blod ända till anklarna, sjönk till marken med ett vilt, av outsäglig smärta fyllt skri: "Här, här har man torterat till döds mina stackars barn".

Och med detta åter och åter upprepade skri gjorde hon korstecknet över blodet, i vilket hon knäböjde. — Den gamle vid min sida, som hitintills tappert hade hållit sig uppe, syntes vara vid slutet av sina krafter. En ström av tårar utgjöt sig över hans av sorg fårade ansikte, han darrade i hela kroppen. Och med orden: "Mitt stackars kära barn" föll även han til'sammans..

Under tiden hade en mängd människor infunnit sig. Alla stodo som förstenade och voro icke i stånd att vända bort blicken från denna människoslakteriets fasans plats...

Tjekans tortyrmetoder.

Efter "Ein Meer von Blut" (ett hav av blod) av dr. Gregor, München 1926.

För tid och evighet skola namnen på judarna Trotski-Bronstein, Lenin-Uljanov, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. samt deras redskap, polacken Dsersjinskij, letterna Lazis och Peters, och ryssen Monos vara inristade såsom skapare av den beryktade tjekan i Ryssland och därigenom såsom de skändligaste lönnmördare som världshistorien känner. Ty de blodigaste förföljelserna av de kristna under Tiberius, eller Nero, det avskyvärdaste inkvisitionstorterandet under en Torquemada (som för övrigt var jude) skola alltid bli bagateller gentemot det fruktansvärda som den judisk-lettiska Tjekan har åstadkommit. En rad av böcker med dokumentariska och fotografiska bevis ha offentliggjorts häröver. Jag nämner blott: "Bolsjevismens blodsrus" av R. Nilostonski, "I kamp mot bolsjevismen" av Analou, "Päst i Ryss'and" av Rosenberg, "Bakom kulisserna till Sovjet-Ryssland", av Katarina Haug-Haough, "Tjeka" av Tschernow och andra. Och dock tvivlar den demokratiska offentliga meningen i hela världen på dessa berättelsers sanningsenlighet, ty det mänskliga samvetet finner det motbjudande att tro att en sådan råhet är möjlig i det 20:de århundradet.

Det som Octave Mirabeau talar om i sin roman: "Kvalens trädgård" har blivit till den fruktansvärdaste verklighet. Ty när bolsjevikerna besatte en stad gingo i spetsen för deras trupper kinesiska bödlar, vilka genast började använda den förskräckligaste tortyr (som finnes beskriven i de ovan nämnda böckerna). Man tog gisslan, varmed förstods alla välklädda människor (även många arbetare), klädde av dem för att inte vid tortyren blodet sku!e förstöra kläderna, som blev bödlarnas tillhörighet, därefter band man fast en tom blomkruka på offret med öppningen mot underlivet. I denna blomkruka hade placerats en uthungrad råtta. Genom hålet i blomkrukans botten pinades råttan med en glödande ståltråd, ända tills den började äta sig in i de mänskliga inälvorna.... Tog man vita officerare till fånga, så hamrade man fast deras axelklaffar i skuldrorna med spik, skar ut runda hudremmar ur bröstet så att de sågo ut som husaruniformer, gjorde ett snitt i nacken och drog långsamt av huden längs med ryggraden. Man ställde upp offren i rad, spikade fast händerna i ett bord, gjorde ett snitt med en kniv runt om handleden, begjöt därefter händerna med skållhett vatten och drog av huden — det kallades "att göra handskar". Varje tortyrkammare hade sin specielle bödel för detta ändamål, alltid en judinna eller en lettiska, som bar öknamnet "Dora", handskmakerskan eller "Rosa", handskmakerskan....

Man lade offrens huvud på ett smidesstäd och söndertryckte det långsamt med en stor hammare under det att de, som nästa dag sku'le undergå samma öde, tvingades att åse tortyren, och därefter uppsamla benskärvor, nervbitar och hjärnmassa och befalldes samtidigt "att gräva sin egen grav och vara nöjda med att i morgon deras kvarlevor i sin tur skulle hopsamlas av deras meningsvänner".

Man förde prästerna in i deras kyrkor och vigde dem vid oxar eller svin och korsfäste dem därpå inne i kyrkan. Biskopen av Voronesh kokades levande i en stor kittel och sedan tvingades munkar med revolver för pannan att dricka denna soppa.

Man stack ut ögonen på höga kyrkliga ämbetsmän, skar tungan av dem och begravde dem levande. Man sprätte upp underlivet, tog ut en bit av tunntarmen, spikade fast den vid en telegrafstolpe och tvingade de olyckliga med piskslag att springa runt stolpen tills hela tarmslingan rullat upp sig och offret rosslande fann sin död.... Man dödade marinofficerare i skållhet ånga, band tunga föremål vid deras fötter och kastade dem i havet så att under vattnet bildade sig vajande skogar av lik. På amiral Wirén i Kronstadt högg man av båda armarna och förde honom genom gatorna tills man var så nådig att döda honom.

Man brände ut ögonen på levande människor med brinnande cigarrer eller förbrände dem vid långsam eld. Man sönderkrossade huvudet med speciella skruvanordningar eller genomborrade det med tandläkareinstrument. Man sågade av övre delen av skallen och tvang den närstående att äta hjärnan för att upprepa samma sak med nästa offer.

Man häktade hela familjer och torterade barnen framför föräldrarnas ögon eller makan framför mannens. Man tillverkade spiktunnor och lade levande människor i dem samt rullade dem runt.

Man tog stora lådor, fyllde dem med halvruttnade lik och lade en levande människa i dem, spikade till locket och lovade den olycklige frihet, om han blott ville nämna namn och adress på sina vänner — men även om han gjorde det fick han i stället för frihet en levande begravning. Och allt detta gjordes i demokratiens namn, för proletariatets väl, för förverkligandet av det kommunistiska idealet!

Men inte nog härmed, bödelsdrängarna voro nog förmätna att trycka sina egna tidningar, vari de till döds torterades namn publicerades samt tortyren försvarades som en statsnödvändighet. Den tyska prinsessan af Anhalt-Zerbst avskaffade tortyren i Ryssland i sin egenskap av kejsarinna Katharina II, de s. k. kommunisterna införde den 125 år senare som statsinstitution...

F d. kommunisters avslöjanden om Sovjet-Ryssland tigas ihjäl av den judeficerade världspressen. Så t. ex. har den tyske kommunisten Fredrik Mink skrivit en bok: "Råds-Rysslands nöd", Leipzig 1920. Mink som var kunnig i ryska språket, hade självständigt studerat förhållandena i Sovjetlandet samt därför blivit häktad av tjekan och endast genom ett under kommit loss därifrån samt återvänt till Tyskland. Och alla de många föreningar och sällskap som bildats för att befrämja fred, frihet, humanitet och kultur — som det så vackert heter — sitta med armarna i kors och röra inte ett finger, då det gäller att bekämpa denna den största förbrytelse mot mänsklighet i historisk tid, nämligen den judisk- bolsjevikiska tjekan i Ryssland.

Ryska folkets bödelskamarilla.

I Nilostonkis "Bolsjevismens blodsrus" läses sid. 63 och 64:

Här vill jag ge en lista över den despot-kamarilla, som på bekostnad av det arbetande ryska folkets svett och blod lever i sus och dus i Kreml och förfogar över det olyckliga folkets öde. Då jag blott återger torra fakta, vill jag icke hålla något hemligt utan återge de verkliga namnen bredvid dem, som de själva uttänkt och rättsvidrigt tillagnat sig och under vilka de huvudsakligen äro bekanta.

Här är den, folkets bödelskamarilla — företrädarna för "arbetare"- och "bonde"-regeringen:

Äkta namn:	Falska namn:
Uljanow	Lenin, moder judinna
Bronstein	Trotskij, jude
Rosenfeld	Kamenew, jude
Apfelbaum	Sinowjew, jude
Katz	Kamkow, jude
Nachamkes	Steklow, jude
Drapkin	Gussjew?
Goldbaum	Rjasanow, jude
Frachmalnik	Sagerski?
Finkelstein	Litwinow, jude
Gimmer	Sfuchanow?
Silberstein	Bogdanow, jude
Natansohn	Bobrow, jude
Cohen	Wolodarski, jude
Tschernomordnik	Larin?
Lurje	Tschernomorski, jude
Liwken	Gerwanin?
Rein	Abramowitsch, jude
Piker	Martynow, jude
Silber	Ruffanow, jude
Bleichmann	Solnzew, jude
Wainstein	Swefdin, jude
Goldenberg	Meschkowski, jude
Radomyislski	Uritzki, jude
Elinsohn	Michailow, jude
Rosenblum	Firssow, jude
Ziewen	Pjatnizki?
Gurwitsch	Dan, jude
Swerdlow	richtiger Name
Goldmann	Gorew, jude
Saionz	Chaimow, jude
Lunatscharski	richtiger Name, ryss
Steinberg	Karelin, jude
Rosenblum	Malewski, jude
Fürstenberg	Ganezki, jude
Sachs	Gladnew, jude
Brilliant	Sfokolnikow, jude
Peters	richtiger Name, lett
Kollontai	richtiger Name, ryss
Rappoport	Unski, jude
Rauni	Kamrow?
Blum	Rachmerow, jude
Sobelsohn	Radek, jude
Rosenblum	Maklakowski, jude
Löwensohn	Lapinski, jude
Ortodox	Alexandrow, jude
Garfeld	Garin, jude
Schulze	Glasunow, jude
Joffe	richtiger Name, jude
Simon	Leberdewa, jude
Hoffmann	Kamenski, jude
Manuilski	richtiger Name?
Feldmann	Wladimirow, jude
Goldmann	Isgojew, jude
Güntzburg	Naut, jude

Är detta arbetare? — Finnes bland dessa en enda arbetare eller bonde? Eller en enda proletär? Var god nämn ett enda namn!?

De som utförde dåden.

Vilka voro de verkliga bödlarna och utförarna av Tjekans tortyrmetoder? Enligt Nilostonski's bok: "Bolsjevismens blodrus", Lorsch Würtenberg 1925, sid. 45, har det konstaterats, på grund av dokument, som funnits i människoslakthusen i de sydryska städerna och på grund av utsagor med fångar som setat i Tjekans fängelser och som lyckats fly, samt slutligen på grund av förhör som verkställts av den frivilliga armén med tillfångatagna tjekabödlar, att 50 proc. av dessa voro judar med rent judiska namn, 25 proc. voro judar fast med tagna ryska namn, 15 proc. voro kineser, letter, ungrare och endast 10 proc. ryssar. Av hela antalet voro 20 proc. kvinnor, av vilka senare med undantag för några lettiskor alla voro judinnor.

Ett belysande exempel på den grymhet judiska kvinnliga bödlar kunde utveckla finner man av samma bok, sid. 41: "Överhuvud måste man säga att liksom i Kiew så också i Odessa, Charkow, Peltana o. s. v. judiska kvinnor och flickor sysselsatte sig med att tortera och slakta människor och att deras antal var rätt betydande. Varje stad hade sin "Rosa", "Sonja" etc. som blev till berömdhet i resp. städer. Då de kinesiska yrkesbödlarna ryggade tillbaka för att tortera en gubbe med vitt hår eller när deras tortyr syntes för svag, då var det judiska flickor, som grepo in och med glatt begär störtade sig på sina offer och i sin djävulska lust tillfogade de gråa och vita huvudena, vare sig de voro gubbe eller gumma de mest otänkbara kval och till slut bragte dem om livet."

— — —

Nilostonski fortsätter sid. 47: "Naturligtvis är jag långt därifrån att vilja anklaga hela judendomen härför — dock kan man göra judendomen den förebråelsen att — på grund av den ledande roll och det enorma deltagandet av judar i den sataniska förbrytelsen som har förvandlat hela Ryssland i en blodström — den har förhållit sig fullständigt passivt och sålunda själv bär skulden till att man identifierar bo'sjevismen med judendomen. Sålunda uppmanades de i den frivilliga arméns område boende judarna, som själva påstodo, att de inte hade något gemensamt att göra med bolsjevismen — att bannlysa Trotski och de övriga förbrytarna. Detta uteblev dock."

Socialiseringen av kvinnor och flickor i Sovjetryssland.

Hur kvinnorna behandlades under revolutionen i Ryssland framgår med fruktansvärd tydlighet av ryssen R. Nilostonskis bok: "Bolsjevismens blodsrus" sid. 69 och 70. *Underökningsprotokoll över socialiseringen av flickor och kvinnor i staden Jekaterinodar efter mandat av sovjetmyndigheterna.* Initiativtagaren till denna socialisering var kommissarien för Inrikes ärenden, juden Trotski. Han delade också ut dessa mandat. Så här såg ett sådant mandat ut.

"*Mandat.*

Innehavaren av detta mandat, kamrat Karassejent tilldelas rättighet att i staden Jekaterinodar socialisera 10 unga flickor, vilka han själv har att utvälja.

Överbefälhavare
Iwaschtsche
(stämpel)"

På grund av detta mandat grepo de röda arméssoldaterna 60 unga och vackra flickor, huvudsakligen av borgarklassen, tillhörande flickskolorna i staden. Några av dem togos i stadsparken; fyra våldtogos genast på platsen. Ett 25-tal släpades till slottet, där Trotzki residerade. De övriga delades upp på olika platser, varest de våldtogos. En del frigåvos därefter. Andra däremot bortfördes med röda armén, då den avtågade och deras slutliga öde är obekant, fast det lätt låter tänka sig. Slutligen blevo andra efter olika grymma tortyrmetoder mördade och deras lik kastades i floden. Bland dessa en flicka i 5. klassen i flickgymnasiet i Jekaterinodar, som 12 dagar i sträck våldtogs av en grupp röda soldater och därefter bands vid ett träd på en vedhög och brändes tills man slutligen sköt henne. Namnen på dessa olyckliga varelser kunna av naturliga skäl icke nämnas.

Ovanstående material är samlat av den av frivilliga armén tillsatta "utomordentliga kommissionen" för undersökningar av bolsjevikernas våldsdåd i staden Jekaterinodar den 25 juni 1918.

Litteratur

rörande den bolsjevikiska tjekan.

Ur den synnerligen rikhaltiga litteratur på olika språk, som numera finnes tillgänglig rörande den bolsjevikiska tjeckans verksamhet i Ryssland vilja vi här omnämna nedanstående.

Tjeka av Tschernow. — *Tjeka* av Melgunow. — *Der Blutrauch des Bolschevismus* av R. Nilostonski. — *Hinter den Kulissen des Bolschevismus* av Katharina Haug-Haough. — *Ein Meer von Blut* av Dr Gregor. — *Im Kampf gegen den Bolschevismus* av Avalon. — *Pest in Russland* av Rosenberg. — *Totengräber Russlands* av Rosenberg. — *Tjeka* av Popov, *Le Règne de L'Antechrist* av Dmitri Merejskovski.

Sveriges representation vid världsrevolutionens 10-årsjubileum.

Från alla länder komma representanter för "det arbetande folket" att vallfärda till bolsjevikjudarnas Ryssland för firande av 10-årsdagen av det stora "frigörelseverkets" igångsättande. Även Sverige deltager med sina representanter, bland vilka märkas "författarna" Ture Nerman, Arnold Ljungberg och Ingeborg Björklund, sannolikt också Elin Wägner, jämte en kommunistisk bonderepresentation. Vi taga för givet att förutan dessa o. a. representanter för det egentliga proletariatet världsrevolutionens höga finansier i Sverige, den huset Bonnier närstående judiska bankdirektören Olof Aschberg naturligtvis också Edouard Rothschild V:s vän och förtrogne kommer att saknas i den svenska truppen, som skall vallfärda till Bolsjevik-Ryssland för att där fira proletariatets seger över kapitalismen.

Glöm ej att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker

Bergtagna Kr. 3:—

En ropande röst i öknen om det judiska världsherradömet Kr. 0:75.

Förlåten faller eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3:—

Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

(Forts. fr. sid. 2).

derbörande i stället för att rasera den statliga säkerhetsanordning, som redan finnes, noga taga vara på och vårda densamma, så att statsmakten verkligen kan vara i stånd att hävda sin suveränitet gentemot vem det vara månde. Äro de icke detta, kunna deras proklamerade, statspolitiskt hållbara uppfattning, icke betrakta såsom ärligt och allvarligt menad.

Statsministern underkänner Brattsystemet ur nykterhetssynpunkt.

Statsminister Ekman höll i söndags ett föredrag i Hagalunds kyrka över nykterhetsfrågan ur samhällets synpunkt.

Hr Ekman framhöll i sitt anförande, att den individuella kontroll, som med Brattsystemet införts, visserligen ur en del synpunkter kunde anses ha medfört förbättringar i nykterhetsavseende men att de förhoppningar, de mera optimistiska hyst om systemets verkningar, ingalunda bliva infriade. Konsumtionen av alkoholhaltiga drycker har ej minskats utan snarare ökats. I fortsättningen berördes spritkonsumtionens ogynnsamma inflytande på hemmens ekonomi, och alldeles speciellt på hemmen med små inkomster. Spritkonsumtionen vidgar klyftorna i samhället och om också spritkonsumtionen ger arbete åt många samhällsmedlemmar och tillför samhället en del skatter, så uppvägas dess fördelar mångdubbelt av de skador spriten vållar samhället. Sprithanteringen är den dyraste skatteapparat som finns. Det gamla talet om att spriten behövdes för att förgylla upp kampen för tillvaron kunde icke godkännas. I verkligheten är det nog så att spriten försvårar denna kamp. — Det starkaste skälet, som anföres mot mera omfattande reformåtgärder anges dock vara, att Sveriges folk skulle sakna vilja och förmåga att avstå från rusdryckerna. Men tal. trodde ej, att spritbegäret är starkare än våra rättsbegrepp. Den svenska nykterhetsrörelsen får nu, slöt statsministern inrikta sig på att påverka individernas uppfattning i nykterhetsvänlig riktning, att stärka rättsbegreppen och att arbeta för en ökad samhällssolidaritet.

TILL NATIONENS LÖSNUMMERKÖPARE OCH ÅTERFÖRSÄLJARE I LANDSORTEN!

På grund av ständigt inkommande klagomål från skilda delar av landet över svårigheten för lösnummerköpare å Nationen att kunna få köpa tidningen, som förklaras "utsåld" etc., samt för enskilda återförsäljare att kunna få önskat antal exemplar från vederbörande distributionsaffär, få vi härmed uppmana alla dem, som göra erfarenheter i berörda hänseende, att insända detaljerade upplysningar därom till Nationens redaktion i Stockholm.

IFYLL OCH INSÄND PRENUMERATIONSBLANKETTEN, SOM MEDFÖLJER DAGENS NUMMER

Till en del av våra läsare medföljer dagens nummer en prenumerationsblankett för abonnemang å Nationen för innev. års sista kvartal. De som icke förut äro prenumeranter böra begagna tillfället och insända blanketten, vederbörligen ifylld jämte abonnemangsavgiften till tidningens expedition i Stockholm, varifrån samtliga nummer i korsband från kvartalets början tillställas prenumeranterna.

Lunda Tvättinrättning

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Tel. Drottningholm 20 & 190.

Innehavare:

AUG. GUSTAFSSON

JUDAS ISKARIOT-STATYER I ANTIKRISTS RYSSLAND.

Enligt uppgifter i olika utkomna böcker rörande bolsjevikregementet i Ryssland ha bolsjevikerna på skilda orter rest statyer till hugfästande av minnet av Judas Iskariot. Åtgärden har motiverats med att Judas Iskariot skulle varit den ende av Jesu apostlar, som varit verklig proletär i motsats till de övriga, som skulle varit mera "borgerligt" lagda. Ser man detta i sammanhang med det faktum, att icke en enda av de judiska synagogorna blivit skadad eller profanerad, under revolutionen eller efteråt men väl en mångfald av ryska ortodoxa kyrkor, vilka inretts till biografer och danslokaler o. dyl. är det icke svårt att förstå, var de verkliga maktägande äro att finna.

Hur fullgöra Hantverksföreningens ledare sina förtroendeuppdrag?

Ett skarpt uttalande av tapetseraremästare C. Ekelund.

Hr redaktör!

Med anledning av en artikel i Stockholms Dagblad för den 15 okt., vari man dels genom provokatoriskt tillvägagångssätt sökt komma undertecknad till livs med osanna beskyllningar, dels åberopat mina "bedrifter" i Hantverksföreningens mästarskrå, varigenom jag skulle ha åsamkat nämnda förening myeket obehag, anhåller undertecknad om införande i Eder ärade tidning av nedanstående förklaring:

I artikeln i St. D. talas om "bedrifter", som jag skulle begått och om "obehag", som jag skulle vållat föreningen, men icke ett ord säges om vari dessa "bedrifter" och "obehag" bestått. Jag vill därför här något närmare ingå på och klarlägga de antydda förhållandena.

Själv skall jag meddela arten av dessa obehag och halten av de gjorda påståendena.

I tidningen Nationen gavs mig tillfälle i ett nummer under juni månad framlägga mina och flera andras synpunkter i den nu aktuella avbetalningsfrågan. I likhet med den aktade prästman och riksdagsman, som upptagit företeelsen till behandling i Riksdagen har jag som hantverkare och affärsman synat avbetalningssystemet något litet i sömmarna, vad möbleringsbranchen vidkommer och citerat en aktad, skicklig hantverksmästares i Berlin offentliga uttalande, att de, som driva avbetalning som yrke äro lika dåliga affärs- och hantverksmän som de föra dåliga varor. Även har jag visat systemets skadliga verkningar och dess beklagliga följder här i Stockholm, med tydliga och klara exempel. Dessutom höll jag tidigare, i mars månad, inför hantverksmästarnas representantmöte, där även Hantverksföreningens mest bemärkta styrelsemedlemmar voro närvarande, ett anförande i yrkesskolefrågan, varvid jag något berörde avbetalningsspekulationen såsom ett led i den rörelse, som för närvarande driver sitt spel i syfte att fördärva näringslivet, till förfång för de flesta enskilda men till nytta för truster och kompanier. Man synes ej vilja komma ihåg, att med sann näringsfrihet är icke blott förenat rättigheter utan även skyldigheter både mot det allmänna och mot den enskilde, i stället för missbruk av makt. Hantverksföreningens ledare sutto emellertid tysta och svarade icke med ett enda ord ej heller kunde någon i sak beslå mig på något som jag yttrat, däremot fanns det många, som ställde sig på min ståndpunkt. Detta, att jag som enskild person vågat framträda i den fria pressen, kalla dessa herrar för obehag för sig och har nu även på ett försåtligt och lömskt sätt försökt ta hämnd, ty där sakliga argument tryta vill gärna våldet och förolämpningen intaga saklighetens plats. Det är ju alltid ett billigt nöje för vissa människor att håna andra. Senare på sommaren har ju Hantverksföreningens styrelse själv tagit upp frågan — jag var då bortrest — och skrivit till Kungl. M:t i syfte att få rätsida på avbetalningsskojet. Men detta förslag är sådant att man ej vet om man skall skratta eller gråta däråt.

Tyvärr föreligger det bevis för att flera hantverkets ledande män inom min branch, vilka uteslutande bort arbeta i den branchs intresse, som de representera, gå annans, nämligen den judiska storkapitalismens ärenden till skada och skam för svenskt hantverk.

Stockholm den 17 okt. 1927.

Carl Ekelund
Tapetseraremästare.

Dåsighet och Olust

är enligt vetenskapen bevis på dåligt blod och otjänliga ämnen i kroppen, gifter som måste rensas bort.

Fruktsalt-Samarin renar effektivt blodet, befriar magen och tarmarna från osunda samlingar, utdriver den skadliga urinsyran från kroppen, är välgörande för levern och njurarna.

Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring vilket sätter kroppen i god form, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Fruktsalt-Samarin*. Pris pr fl. kr. 2.50 säljes å apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Den ekonomiska Genevekonferensens arbetsmetoder belysta.

Sveriges köpmän protestera mot den vilseledande Örneska rapporten.

Från Sveriges Köpmannaförbund har i dagarna till handelsministern ingivits en synnerligen uppseendeväckande skrivelse, vari hävdas, att direkt och uppenbart vilseledande uppgifter lämnats av Sveriges delegerade vid den stora förberedande ekonomiska konferensen i Genève d. å. rörande konsumentkooperationens och privathandelns prisbildning i vårt land. Redan den omständigheten att den svenska privathandeln icke bereddes tillfälle låta representera sig vid denna de internationella bankirerna "förberedande" världsekonomiska konferens hade ju visserligen i och för sig tillräckligt motiverat en energisk protest från den förras sida mot Höga Vederbörandes nonchalanta tillvägagångssätt att låta representera Sverige vid konferensen.

Det primärmaterial, på vilket det svenska ombudet vid konferensen, generalpostdirektören Anders Örne, synes ha stött sin framställning, utgöres, heter det i skrivelsen, dels av de s. k. mellanhandssakkunnigas betänkande av år 1922, dels av en av sekreteraren i Socialstyrelsen, hr Hugo Heyman, verkställd utredning i ämnet. I den rapport från konferensen, som avgivits, talas bl. a. om tendenser hos den svenska detaljhandeln "att sammansluta sig för konstlat upprätthållande av prisnivån". — "Så skulle talrika fall kunna nämnas, då stora detaljhandlarorganisationer genom kooperationen tvungits att nedsätta priserna, vilket under andra förhållanden tack vare sammanhållningen skulle ha blivit förhindrat. Kooperationens utomordentliga betydelse i detta hänseende har oemotsägligt bevisats särskilt under loppet av prissänkningsperioden, då konsumtionsföreningarna i allmänhet gingo före med prissänkningen."

Synnerligen anmärkningsvärt är det, att det svenska ombudet särskilt velat peka på efterkrigstidens prissänkningsperiod såsom bevis för konsumentkooperationens välsignelsebringande verkningar, trots att det autentiskt kan styrkas, att den kooperativa centralorganisationen i vårt land just vid denna tidpunkt till sina underavdelningar utfärdade parollen att med hänsyn till det nödvändigt kommande prisfallet "utnyttja det lokala prisläget till det yttersta". I ett av Kooperativa förbundets revisionsavdelning utsänt brev heter det nämligen ordagrant: "Slutligen vilja vi med hänsyn till det rådande tidsläget framhålla nödvändigheten av att alla möjligheter för erhållande av överskott vid försäljningen utnyttjas. Vi måste komma ihåg, att det icke är nog med normal avans under innevarande år, ty det gäller dessutom att skapa resurser att möta oundvikliga förluster å inneliggande lager, som komma att drabba föreningen. Ur den synpunkten måste styrelsen och affärsledningen se till, att det lokala prisläget utnyttjas till det yttersta."

I den utredning, som verkställts av sekreterare Heyman i Socialstyrelsen, göres visserligen det medgivandet, att prisnivån inom kooperationen och privathandeln för landet i dess helhet i stort sett är samstämmig. Men detta erkännande har icke kunnat återfinnas i den offentliggjorda rapporten. Endast för Stockholms vidkommande anser sig hr Heyman kunna få fram siffror, som tala till kooperationens förmån och som även återgivas i rapporten. Han grundar sitt påstående på en jämförelse mellan Socialstyrelsens genomsnittsnotering för vissa livsmedel under viss period samt Konsumtionsföreningen Stockholms notering vid samma tid. Att redan denna jämförelsemetod är bristfällig såsom ett omdöme om kooperationens och privathandelns prestationsförmåga är uppenbart, i det att i de noterade genomsnittspriserna ju även ingå noteringar från vissa affärer, som torde böra sättas i en klass för sig på grund av sin speciella kundkrets' pretentioner, sina extra kvaliteter o. s. v. Den mest allvarliga bristen, som vidlåder en jämförelse som denna, torde väl dock vara den, att tillbördig sakkunnig kvalitetsbedömning näppeligen har kunnat presteras. Sveriges köpmannaförbund har ägnat denna sak sin synnerliga uppmärksamhet och bl. a. låtit verkställa provköp av ett antal i den Heymanska översikten upptagna varuslag. Det har därvid visat sig, att benämningar sådana som "Prima orostat Santos" eller "Risgryn-Birma" ingalunda kunna anses som så ingående kvalitetskaraktärisering, att jämförelse därpå kan grundas. En av förbundet tillkallad expert, som bedömt dessa båda varuprov, sådana de förelegat efter provköp från nio privata och en kooperativ livsmedelsbutik i Stockholm, har efter fullgjord granskning meddelat, "att de olika varuproverna företedde betydande skiljaktigheter med avseende på kvalitet", och detta ehuru just de av hr Heyman använda kvalitetsbeteckningarna även vid provköpet begagnats för att erhålla såvitt möjligt jämförbara kvaliteter. Härav framgår, att en undersökning sådan som den av hr Heyman utförda icke berättigar till ett generellt omdöme beträffande överlägsenhet hos den ena eller andra formen för varuförmedling.

Då hr Heyman för landet i dess helhet icke lyckats ådagalägga, att kooperationens priser äro lägre än privathandelns, söker han genom följande metod vinna belägg för sitt påstående om kooperationens gagneliga inflytande på prisbildningen: Han gör en jämförelse med prisnivån å viss ort vid tiden före kristiden och tiden för undersökningsperioden 1924—1926. Har kooperationen under de mellanliggande åren kraftigt utvecklats å nämnda ort och prisnivån samtidigt utvecklats i en för konsumenterna gynnsam riktning, så anser hr Heyman, att man häri kan spåra ett "tydligt orsakssammanhang". Har prisnivån utvecklats mindre gynnsamt, såsom exempelvis i väst-Sverige, så anses detta bero på att kooperationen därstädes icke vunnit någon dominerande ställning. Har emellertid kooperationen gått kraftigt framåt såsom i Norrland, men prisnivån trots detta utvecklats i en för konsumenterna ogynnsam riktning, så finner han däri intet orsakssammanhang utan endast vissa "lokala förhållanden", på vilka han ej närmare ingår. Med sådan statistisk metod torde man kunna bevisa nästan vad som helst.

Köpmannaförbundet hemställer slutligen att handelsministern måtte ägna denna angelägenhet sin uppmärksamhet och söka tillskapa framtida garantier för att undersökningar och uttalanden, för vilka svenska staten i viss mån måste anses ansvarig, icke utnyttjas i propagandasyfte för viss form för varuförmedling utan att verkligt sakkunniga och opartiska metoder blivit tillämpade. Sveriges tiotusentals lojala, skattedragande köpmän anse sig — heter det i skrivelsen — ha grundad anledning förvänta effektivt skydd mot genom statens medverkan tillkomna angrepp på deras lagliga och samhällsgagnande näringsutövning.

Planerna på den svenska restaurantrörelsens monopolisering.

(Forts. fr. sid. 1.)

därvbringande "krogsupningen" försvinna. I stället för denna senare skulle beredas tillfälle för arbetarna att komma in och få sig en ordentlig sup till maten.

Nå, huru har detta vackra program förverkligats. Ungefär så som kunnat väntas. Det utlovade avskaffandet av profitintresset från restaurantrörelsen har realiserats på så sätt, att systembolagens verksamhet f. n. i första hand är inriktad på att driva vinstsiffrorna i höjden. En formlig kapplöpning de olika systembolagen emellan råder. Dessa ha de högst ställda fordringar på sina föreståndare, och resultaten äro talande nog. Det gives systembolag i landsorten vilka enbart på sin restaurantrörelse lämna ej mindre än 50,000 kronor årligt netto. — Så ter sig i verkligheten den bannlysning av vinstintresset, som från början utlovats. Att det härunder kommit att få anstå med realiserandet av de ej mindre högtidligt utlovade sociala kraven, säger sig självt. Den utdömda krogsupningen har avskaffats på så vis, att det numera på en del systemrestauranter serveras en sup till endast ett stekt ägg plus bröd, till ett pris av 35 öre.

Det kan måhända synas någon egendomligt, att systembolagen kunnat komma upp i vinstsiffror sådana som de här antydda, då de privata restauratörerna ej ens kunna få debet och kredit att gå ihop. Förklaringen till detta förhållande är dock ganska naturlig. När d:r Bratt begynte monopoliseringen av landets restaurantväsen, var han nog insiktsfull att börja med de s. k. folkrestauranterna, där största profiten vinkade. Tredjeklassrestauranterna draga självfallet väsentligt lägre omkostnader än första klassens. De ställa sig betydligt billigare i driften, lägre hyror och avlöningar, enkla och billiga serviser, inga dukar på borden etc. Avbränningarna inskränka sig till ett minimum i förhållande till förstaklassrestauranterna. Medan systembolagen visat sig i stånd att pressa oerhörda vinster ur sina folkrestauranter har d:r Bratt ej lyckats uppnå några egentliga vinstresultat av de förstaklassrestauranter han lagt under sig i Stockholm, såsom Grand Hotell, Kronprinsen och Fenixpalatset. Någon dylik avsikt torde heller knappast ha förevarit utan har heltvisst meningen med desamma varit att bereda vederbörande tillfälle att hålla sig underkunniga om läget inom denna gren av restaurantfacket för att kunna lägga politiken gentemot de privata förstaklassrestauranterna efter sådana linjer, att de snarast möjligt skulle bringas till underkastelse. Som ett led i strävandena mot detta mål torde den jämförelsevis knappa spirituosatilldelningen till dessa vara att betrakta medan systembolagen favoriseras.

Redan i samband med A.-B. Stockholmssystemets bildande var det, som också Aktiebolaget Stockholms Folkrestauranter tillkom, och arbetet med systembolagets restaurantrörelses överflyttande till detta sistnämnda bolag vidtog omedelbart. Ledningen för detta sistnämnda bolag tillfredsställde emellertid icke monopolherrarna, och eftersom direktören för detta bolag var en representant för den gamla äktsvenska kärntypen passade han ej alls för de hemliga dirigenterna, varför han med våldsamma medel avlägsnades, och bolaget ombildades till det ännu existerande Stockholms Allmänna Restaurantaktiebolag, vanligtvis benämnt S. A. R. A.

Slag i slag slogo vederbörande nu under sig en hel del enskilda företag såsom Pelikan och Södern på Södermalm, Hotell Kronprinsen, Fenixpalatset, östermalmskällaren, S. H. T., Grand Hotell och Grand Hotell Royal, W. 6, Alhambra m fl., belägna på Norrmalm, östermalm och Djurgården. Även till provinsstäderna sträckte vederbörande sina tentakler, så exempelvis till Göteborg, Malmö och Uppsala. Visserligen har man råkat att på ett och annat håll bränna sig på fingrarna såsom ifråga om Fenixpalatset i Stockholm, men i stort sett har det tjänats grova penningar under de gångna tio åren. Fenixpalatset är nedlagt, och dess aktier äro i S. A. R. A:s böcker upptagna till fem kronor stycket. Det är att märka att här är det en förlust, som drabbat svenska staten. Ehuru enligt lag hela vinsten av Aktiebolaget Stockholmssystemet skall inlevereras till statskontoret för statens räkning, hava de mindre nogräknade spritherrarne använt stora summor för jobberi därmed och inköpt restauranter. Förlusten på Fenixpalatset, som träffar staten och i sista hand Sveriges skattdragande befolkning belöper sig till c:a en halv miljon kronor. Man har förgäves spejat efter att den under herr Marcus Wallenbergs egid sorterande tidskriften Sunt förnuft, representerande enligt egen uppgift skattebetalarna, det minsta skulle berört detta skandalösa undandragande av staten tillkommande medel, som få ersättas av skattebetalarna.

S. A. R. A., som har ett aktiekapital på två miljoner kronor, har varje år utdelat sju procent, men har dessutom förtjänat så grovt, att samtliga tjugofem restauranter vid senaste årsskiftet voro betalda och hela S. A. R. A:s aktiekapital, 2,000,000 kronor, stod dock ograverat på banken. Att sköta denna rörelse, så att den lämnar stora vinster är en mycket lätt sak av det skäl att ifrågavarande personer själva sitta i systembolagets styrelse och få där handskas fullkomligt egenmäktigt icke allenast med spriträttigheter och dylikt utan också, efter självtaget bemyndigande, med brännvinspenningarna. Sveriges skattedragande folk har på denna punkt stått fullkomligt värnlöst gentemot denna systematiska utplundring. Att dessa ohållbara förhållanden hava kunnat fortleva under så många år sammanhänger med den omständigheten, att de spritsyndikatet närstående tidningarna ansträngt sig till det yttersta för att pränta in i det svenska folkets medvetande, att här berörda åtgärder voro nödvändiga för att underlätta arbetet för folknykterhetens höjande.

Nu som först börjar det emellertid gå upp för det svenska folket att det på ett skamligt sätt blivit bedraget. Till jämförelse finnes i vårt södra grannland, Danmark, inga systembolag eller ens något spritmonopol, och någon storslakt på enskilda vinhandlare har där aldrig varit påtänkt, men det oaktat och just tillföljd därav har arbetet för folknykterhetens höjande där likväl gått framåt med stormsteg under det förhållandet i vårt land snarare tyder på en försämring. I Danmark har man icke behövt anlita sådana dyrbara apparater som vårt alldeles onödiga ämbetsverk, kontrollstyrelsen, och den lika kostsamma som till sina verkningar misslyckade Brattska individuella kontrollen, och därför har i stället statsfinansiellt d:r Hindhedes system varit lysande för danska staten.

I fråga om de enskilda vinhandlarna, som utgjorde ett stöd för den enskilda restaurantrörelsens bestånd, vilja vi erinra om monopolherrarnas hänsynslösa framfart under det kritiska året 1918. Såsom bedövningsmedel användes vissa i största hast sammanskrapade gulaschpenningar. Resultatet blev emellertid, att en del av Sveriges medelklass gick till undergång. Man frågar sig om det nästa gång skall bliva restauratörernas tur att mangrant offras på storfinansens mammonsaltare. Det gäller nu för övrigt icke allenast för restauratörerna utan för allt Sveriges folk att vakna upp och att icke gå i snaran på ett så huvudlöst sätt, som vinhandlarna på sin tid gjorde. I stället för att själva bevaka sina intressen överlämnade de sin sak i händerna på Stockholms handelskammare, och där satt såsom ordförande den störste Brattsystemsintressenten, bankdirektören K. A. Wallenberg. Denne smarte och allt annat än nogräknade "finansman" aktade icke för rov att, under det han officiellt bevakade vinhandlarnas intresse i stadsfullmäktige och i

Amerikanska
Spelkort
med guldkant
Kr. 5.
pr spel.

Endast kvalitetsvaror.

M.E.A.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

ODEONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Sommarrevyn 1927.
Varje afton kl. 8.
Förlåt
men hur var
namnet?
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljes i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

PORTERDRICKA
KLASS I
från
SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI
Tel. 95 HAGALUND Tel. 95
rekommenderas som bästa
Vitaminrikaste
Måltidsdryck.
Levereras i glasflaskor om 10 liter.
Flaskan är föresedd med träkorg.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 21 Oktober 1927.

riksdagen, samtidigt bakom kulisserna vara med om att förbereda deras avlivande.

Nu kanske man invänder, att Brattsystemet på sista tiden fått så mycket mothugg och blivit genomskådat till sin innersta natur, det privata storfinansiella profitintresset, och att oron i lägret vållat att d:r Bratt mest vistas på utländska resor utan att våga uppge för sitt eget kontor, var han befinner sig och vad han sysslar med, och att på grund av dessa förhållanden vederbörande skulle släppt tanken på att våga en ny framstöt, denna gång till strypande av de privata restaurantinnehavarna. Men judefinansen arbetar i tysthet under d:r Bratts bortovaro och med för den stora allmänheten tämligen okända medhjälpare. I stället för att uppgiva önskemålet om restaurantrörelsens monopolisering är den mer än någonsin ivrig för att snarast kunna genomföra densamma och detta i den tämligen genomskinliga avsikten, att för det troliga fall, att Brattsystemet ramlar, i tid hava försäkrat sig om, att dock gratis hava i sin ägo svenska restaurantindustrien eller huvudparten därav. Vid den kommande avvecklingen av Brattsystemet kan staten nämligen näppeligen göra anspråk på aktiebolaget Stockholmssystemets systerbolags, S. A. R. A., restauranter, utan man har räknat med uppgörelse av innehåll, att staten överlämnar sina aktier till parivärdet; och härtill, och, om så skulle anses behövligt, till utlösen av besvärliga privata aktieägare finnes mer än nog att tillgå i S. A. R. A:s banktillgodohavanden, två millioner kronor, och utbetalningar kunna gladeligen göras, ty restauranterna m. m. finnas ändock i behåll, gratis bekomna. Därjämte hava vederbörande stora möjligheter att efter behag modifiera kursen å aktierna och göra avskrivningar, som göra deras vinst större. Aktiebolaget Grand hotells aktier i S. A. R. A., äro upptagna till ett värde av en (1) krona. Den av herr Lithander nyligen gjorda utredningen om 50 millioner, som försvunnit från statens tillgodohavande, gällde Vin- och Spritcentralen och berör således icke A.-B. Stockholmssystemet och dess systerbolag, S. A. R. A., men man kan taga för givet att, om utredning gjordes, även här skulle påträffas genom avskrivning uppkomna hemliga tillgångar; det nyssnämnda bokföringsvärdet å S. A. R. A:s egna aktier är härutinnan ett talande exempel.

Det är på hög tid att en stark front reses mot planerna på den svenska restaurantrörelsens monopolisering och att restauratörernas sammanslutningar vidtaga kraftiga åtgärder till förhindrande av de mot deras tillvaro riktade planerna.

Den Indiska Föryngringsfrukten

Lukutate

som hela världspressen talar om och som väckt sådant uppseende, finnes nu i handeln i form av välsmakande marmelader samt i form av buljongtärningar för sockersjuka och de, som av annan orsak icke tåla socker. Lukutate har en naturlig förmåga att stärka hjärtat, rena blodet, rensa levern och föryngra könskörtlarna. Lukutate har dessutom förmågan att hjälpa mot reumatism och åderförkalkning. Lukutate är medicinen, som räckes Eder genom naturen.

Giv Eder kropp Lukutate — det förlänger livet.

Försäljes å apotek, i färg- och sjukvårdsaffärer samt i speceriaffärer. Finnes ej Lukutate å Eder plats, insänd Kronor 5:— med uppgift om marmelad eller buljongtärningar önskas.

Begär vår broschyr.

THE LUKUTATE FRUIT Co.
Ö. 8959. Skeppareqatan 86. Ö. 8959.
Stockholm.

Vad lära vi av Gamla Testamentet?

(Forts. fr. sid. 1.)

mael (= Jahve hör). I 1 Mos. 17: upprättar Jahve åter ett förbund med Abram, som nu antager namnet Abraham (= fader för en myckenhet), — han hade ju nu åtminstone *en* arvinge. Det förbund som Jahve nu avslöt med Abraham lyder så: "allt mankön ibland eder skall omskäras* (v. 10) och oomskuren man, vilkens förhuds kött icke blivit omskuret, hans liv skall utrotas ifrån hans folk. Mitt förbund har han brutit." (v. 14) Kan man finna någon rimlig anledning, att i ett sådant tillvägagångssätt söka framkonstruera en gudsgemenskap, som kunde ha något sammanhang med Jesu himmelske Fader, eller kunde vara ägnat att utgöra någon slags grundval för den kristna läran?! Tanken är så absurd att man ej behöver spilla många ord därpå. Men den teologiska "vetenskapen" har ändock funnit det förenligt med sin "kristliga" ståndpunkt att under skenhelighetens täckmantel inrangera denna vämjelighet i kristendomens dogmatiska förkunnelse, under beteckningen "det gamla förbundet", i vilket vi i verkligheten endast finna urfienden till Kristi lära! Hur kan den "kristna" teologien försvara en så orimlig ståndpunkt, att en allvis och kärleksrik Gud först skulle ha givit sig tillkänna för människosläktet såsom en brottets och orättfärdighetens beskyddare i Jahves gestalt, för att sedan uppenbara sig med rakt motsatta principer genom Kristus!? Den judiska "omskärelsen" tjänade och tjänar fortfarande, helt andra syftemål än helighet! Den avsåg-och avser ingenting mer eller mindre än att utgöra ett osvikligt kännemärke på en människofientlig sammanslutning av ett folk som satt till sin enda och oeftergivliga livsuppgift att härska över alla andra folk och tillägna sig produkten av deras arbete, enligt Jahves löfte. 5 Mos. 6: 11.

I förbindelse med "omskärelseförbundet" fick Sarai sitt namn förändrat till Sara (= furstinna), varjämte Jahve förnyade sitt löfte att hon skulle föda en son, som skulle kallas Isak (= skratt, åtlöje), v. 19. Jahve synes ej ha varit i saknad av ironi. I 1 Mos. 18: berättas det att tre män plötsligt uppenbarade sig för Abraham, och att han tvättade deras fötter, samt undfägnande dem med "smör, mjölk och en tillredd, god kalv, och Abraham stod bredvid dem under trädet, och de åto". "Och *de* sade till honom: Var är din hustru Sara? Och han svarade: hon är i tältet. Och *han* (Jahve?) sade: När jag kommer tillbaka till dig nästa år vid denna tid, se, då skall Sara hava en son." Detta fann Sara löjligt, då hon var till hög ålder kommen och "icke mer hade såsom kvinnor pläga hava". Därefter skilde sig Jahve(?) från de andra två männen, vilka nu visade sig vara två änglar(?), på väg till Sodom och Gomorra, för att tillintetgöra dessa städer, för deras ondska skull. Och likväl säger Jesus att det på domens dag skall vara drägligare för dessa "hedniska" städer, än för de judiska städer, vilkas invånare visade sig fientligt sinnade mot hans lära. Matt. 10: 15. 11: 22. Men då Abrahams bror son Lot med sin familj var bosatt i dessa av Jahve till undergång vigda städer, så förebrådde han Jahve: "Vill du då förgöra den rättfärdige likа med de ogudaktige?" Varefter en lång underhandling med Jahve inleddes, med det resultat att Jahve skulle skona städerna, om där också blott skulle finnas tio rättfärdiga. "Och Jahve gick bort sedan han hade talat slut med Abraham", affären var klar!

* Jahve ville tydligen ha ett igenkänningstecken på sina "livgardister", såsom juden Heinrich Heine spetsfundigt anmärker.

Elektriska affären
BIRKA
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 868 20

Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.

Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

ONESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel: 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

D:r Bratt äskar direktiv.

(Forts. fr. sid. 1.)

ningar av annan och mindre iögonfallande art, och som fullständigt sakna berättigande.

I nyssnämnda styrelseberättelse rörande det Grönstedtska bolagets förvaltning för år 1926 har detta bolags styrelse gjort följande kommentar: "Med avseende på balansräkningens innehåll vill styrelsen endast framhålla, att den även under detta år fortsatta ökningen av varulagret till väsentlig del är betingad av den ökade omsättningen av viner men även av bolagets strävan att genom rikhaltig sortering i möjligaste mån tillgodose olika smakriktningar samt att genom inköp av unga för lagring avsedda viner åstadkomma förmånliga inköpspriser. Det i balansräkningen för varulagret upptagna värdet överstiger med något mer än en million kronor det värde, till vilket varulagret upptogs i 1925 års bokslut. Emellertid är varulagrets inköpsvärd, i förhållande till föregående år, icke oväsentligt högre än vad nämnda ökning ger vid handen. Genom försiktighets åtgärder i denna riktning har styrelsen velat sätta sig i stånd att säkra sig mot de risker, utvecklingen av viner, avsedda för lång tids lagring, kan medföra, liksom ock att i sin prissättning taga full hänsyn till en eventuell prissänkning å världsmarknaden."

Alla dessa fraser avse endast att i möjligaste mån dölja det faktiska lopp som "icke oväsentligt", kan skrivningar å varulagret förekommit. Då herrarne i spritmonopolet, vilka gjort sig kända för att jonglera med millioner beteckna ett belopp som "icke oväsentligt", kan man vara förvissad om att det rör sig om ett sjusiffrigt tal. Motiveringen till nedskrivningen är också den klenast tänkbara.

Då det Grönstedtska bolaget enligt uppgift lyckats göra förmånliga inköp av för lagring avsedda viner, har man ju redan häri en dold reserv, vilken ökas undan för undan intill tiden för försäljningen av dessa viner. Detta förhållande förryckes icke därav, att en liten procent av vinerna eventuellt visar en mindre god utveckling. För övrigt prissättes ju spritmonopolets varor av Pris- och Inköpsnämnden, i vilken monopolets ombud, tack vare en erkännansvärd omtanke, hava säte och mycken stämma, och redan härigenom uteslutes varje risk för att icke full vinstmarginal å de olika varorna skall erhållas. I glöggtillverkningen har man dessutom en god regulator, när det gäller att minska på divers varupartier. Sist men icke minst har det Grönstedtska bolaget under åratal, tvärtemot gjorda utfästelser, efter gottfinnande verkställt nedskrivningar å sitt varulager, varför ytterligare sådana måste anses vara stridande mot nu gällande avtal.

Till revisorerna i bolaget, hrr S. H. Kvarnzelius, Emil Östergren och S. R. Wikland, är man berättigad ställa följande frågor:

1:o) Vilket övervärde hade det Grönstedtska bolagets varulager vid årsskiftet 1926—27? samt

2o) I vilken proportion står nedskrivningen å varulagret vid samma årsskifte till värdet å de under år 1926 inköpta för lagring avsedda vinerna?

Något svar är knappast att förvänta, så mycket mindre som intet i revisionsberättelsen ger vid handen, att revisorerna inventerat bolagets varulager. Också ett slag av revision!

Kontentan av det hela är emellertid, att statsverket undanhållits en eller annan välbehövlig million.

Under sådana förhållanden är det icke förvånansvärt, att man med allt större spänning emotser resultatet av monopolkommitténs arbete. Kommitténs sammansättning borde utgöra en borgen för att detsamma skall gå i opartiskhetens och grundlighetens tecken. Ehuru man icke bör föregripa kommittén i dess verksamhet, kan man icke underlåta påpeka, att varje svensk medborgare har rätt fordra, att det sättes stopp för de maskerade stölderna ur statskassan.

Monopolherrarne må sedan få direktiv.

Spectator.

Glöm ej
att prenumerera på **NATIONEN** för 4:e kvartalet.

Hindhede.

(Forts. fr. sid. 1.)

det i varje avseende är mycket mera förnuftigt och praktiskt att omedelbart leva av moder Jords produkter än att först låta dem passera genom hornboskap och svin. "Att detta förfaringssätt tillika är också det hälsosammaste, det är en överraskning även för de flesta läkare", säger han i slutet av en uppsats i Skandin. Archif f. Physiologie 1925.

Hindhede har genom långvariga och noggranna näringsförsök visat, att en arbetande människa kan leva i kvävejämvikt med 50 till 60 gr. äggvita om dagen. Han har sedan en följd av år en chefplats på danska statens kontor för näringsundersökningar och har för sina försök begagnat sig av sina jutska landsmän Madsen. Vilken betydelse hans forskning i detta avseende, som totalt revolutionerade på vår gamla 50-åriga dogm om kött som stärkande föda, äger, ligger i öppen dag. Hindhede står värdigt vid sidan av *Chettenden* och *Ragnar Berg* såsom en av de stora banbrytarna på näringsfysiologiens för individen och för nationen lika viktiga område.

Alltså: "fantasten" har avslöjats vara en rakkniv-vass logiker, en genial forskare, en sanningskämpe, andligen besläktad med sin store landsman, filosofen och teologen *Sören Kierkegaard*, som av sin samtid på Ströget och i avisrna avhånades, men *nu* erkännes vara en av 1800-talets störste tänkare.

Henrik Berg.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Nor 105 96.

Dagspressen och affären Cronholm—Wallenberg.

(Forts. fr. sid. 1.)

som från tysk sida omvittnats, bl. a. av den betydande tysknationella tidskriften "Hamburgische Deutschnationale Monatsschrift" för i maj d. å. "i egenskap av svensk utrikesminister under kriget åtnjöt det tyska utrikesministeriets oinskränkta förtroende, då hans tyskvänlighet syntes vara ställd utom allt tvivel, varför man, då Tyskland från krigets början blev avskuret från förbindelse med yttervärlden, använde sig av hans förmedling av vissa chiffertelegram till Tysklands diplomater i utlandet." Hr. Cronholm hävdar nu den uppfattningen, att hr. Wallenberg, vilken trots Sveriges officiellt neutrala ställning spelat vän med de båda krigförande parterna och bevisligen känt den engelska telegramchiffern, också måste hava känt chiffern till de tyska telegrammen och sålunda vid transmitterandet av de ödesdigra tyska krigstelegram, som bragte Mexiko med i världskriget, kunnat utföra en högst äventyrlig roll. Den ovannämnda tyska tidskriften framhöll också, att med framläggandet av dessa fakta "ett stycke världshistoria framträtt i en ny och överraskande belysning." — Sedan allt vad myndigheter och officiella institutioner heter svikit gen.-konsul Cronholm i hans krav på upprättelse för lidna oförrätter vände han sig i juli d. å. med en skrivelse till de ledande dagliga tidningarna i vårt land med begäran att de skulle taga upp hans sak och förhjälpa honom i hans strävan efter sanningens uppenbarande och rätts skipande. Men alla de tillskrivna chefredaktörerna för de ledande "fria" dagstidningarna, dessa, som dag ut och dag in föra rättens och frihetens fagra ord på sina läppar, tego. Ingen av dessa bålda "rättens och frihetens kämpar" funno skäligt att ens med ett enda ord upptaga hans i och för sig mycket anspråkslösa begäran. De gåvo därmed nya och klara belägg för lögnaktligheten i deras ständigt utskrikna "frihet" och kärlek till rätten och sanningen. Så mycket mera känner Nationen det som sin plikt att tillmötesgå hr. Cronholms begäran om publicering i vår tidning av den skrivelse till de ledande svenska tidningarna, som dessa i sin underbara "frihet" vägrat att taga befattning med. Vi återgiva alltså här nedan gen.-konsul Cronholms inlaga till dagstidningarna:

Det har genom "Nationen" blivit bragt till offentlig kännedom, hurusom jag på förekommen anledning sökt, ehuru förgäves, att från utrikesdepartementet erhålla upplysning, huruvida den svenska utrikesledningen under bankdirektören K. A. Wallenbergs chefskap kände innehållet i de tyska chiffertelegram, vilka under kriget av honom härifrån befordrades, liksom han kände innehållet i de genom honom härifrån befordrade amerikanska chiffertelegrammen. Jag är nämligen part i denna uppseendeväckande affär. Genom "Nationen" har det också bragts till allmänhetens kännedom, att detta spörsmål väckt berättigat uppseende även i främmande land.

Nu skulle det ju kunna tänkas, om herr Wallenberg haft kännedom även om de tyska chiffertelegrammens innehåll — och ingen utrikesminister, som på sin höga förtroendepost känner sitt ansvar inför land och folk, tar sig väl före att i strid mot folkrättens allmänna neutralitetsregler befordra för honom till innehållet okända meddelanden från ett främmande land till ett annat, allra minst under brinnande världskrig — att han med sin kosmopolitiska läggning eller såsom en av Den Gyllene Internationalens tre hundra stödjepelare, på sätt han i en tysk tidskrift betecknats, gjort sådant bruk härav, att han rentav kunnat inverka på det stora politiska rovriddarekrigets utgång. Tanken är ju hemsk, men får dock lov att tänkas. Det är, självklart, i Sveriges intresse, att full klarhet härutinnan vinnes. Utrikesdepartementet har emellertid icke känt sin plikt emot Sveriges folk att göra ett offentligt och klart uttalande i saken, vilket egendomliga förhållande ingalunda är ägnat att skingra de misstankar, som uppstått efter de uppseendeväckande avslöjanden, som gjorts i främmande diplomaters från trycket utgivna memoarer. I departementets på sin tid utgivna kommunikéer finnas ej häller något klart besked härom.

I den svenska pressen har, på förekommen anledning, i dagarna allmänt konstaterats, att det var herr K. A. Wallenberg, han och ingen annan, som lånade sina tjänster åt krigsförande makt genom att för dess räkning förmedla befordran av dess chiffertelegram. Tidningarna hava emellertid därvid inskränkt sig till omnämnandet av den s. k. Luxburgaffären, men tegat rörande den vida betydelsefullare Zimmermannaffären. Varför? Det telegram, varigenom Tysklands minister i Argentina greve Luxburg anbefallde åt sitt hemlands regering att ifall av nödvändigheten av ett sänkande av argentinska handelsfartyg, sänka dem spårlöst, d. v. s. med man och allt, var ju i all sin hemskhet blott en krigsåtgärd till förhindrande av, att även denna stora Sydamerikanska republik, där ju Tyskland liksom i Chile, som också förblivit neutralt, hade en ovärderlig utomeuropeisk operationsbasis, anslöte sig till Tysklands många motståndare. Kännedomen om sänkandet av ett argentinskt handelsfartyg hade måhända lett därhän. Telegrammets innehåll fick jag veta av dåvarande amerikanske ambassadören i Mexico. Men detta telegram blev ju utan betydelse för krigets utgång. Den tyske ministern blev återkallad, liksom vår därvarande minister, som befordrat telegrammet, givetvis utan kännedom om dess innehåll, blev återkallad. Det blev resultatet. Det s. k. Zimmermanntelegrammet däremot, som med rätta betecknats såsom det mest ödesdigra budskap, som någonsin gått över Atlanten, förbigås av den svenska pressen med tystnad. Det var detta telegram, i vilket tyske utrikes-ministern Zimmermann erbjöd Mexico att återfå de under senaste kriget med Förenta Staterna förlorade mexikanska provinserna, om Mexico gjorde gemensam sak med centralmakterna, som blev avgörande för Förenta Staternas beslut att deltaga i kriget på de allierades sida och därmed för hela krigets utgång. Även detta ödesdigra telegram påstås herr Wallenberg hava förmedlat, och det är detta, som jag offentligen beskyllts för att hava befordrat till mexikanska regeringen genom tyska legationen i Mexico jämte andra, för mig till innehållet okända telegram, som jag, på herr Wallenbergs order, överlämnade till samma legation. Kände då herr Wallenberg dess innehåll? Det är den betydelsefulla frågan, som alltjämt väntar på svar, och ingen rättrådig människa kan frånkänna mig min självklara rätt att härom få ett klart besked från auktoritativt håll.

Det är fördenskull, som jag på detta sätt dristat vända mig till Eder med en anhållan om Edert värdefulla biträde till erhållande, framförallt i fosterlandets intresse, av ett klart besked i denna riksviktiga angelägenhet; väl vetande, att den mäktiga pressens röst skall vinna gehör inom utrikesdepartementet. I ett sådant besked skall utan omsvep angivas antingen, att herr K. A. Wallenberg kände de genom honom härifrån avsända tyska chiffertelegrammens innehåll, på sätt han kände de amerikanska telegrammens, om så är förhållandet, och då göra sig refrektionerna själva, eller, i motsatt fall, att han ej kände deras innehåll, samt anledningen, varför han ej av tyskarna fordrade kännedom härom före deras befordran, såsom han fordrade av amerikanarna, på det att de misstankar, som härutinnan och ej utan skäl kommit att vidlåda honom, skola kunna skingras. Detta borde ju ock vara framför allt i hans eget intresse, om hans samvete är obefläckat. I avsaknad av ettdera av dessa besked är det envar tillåtet att draga de slutsatser, som synas sannolikast.

I detta sammanhang skall därom erinras, hurusom Rysslands härvarande minister under kriget M. Nekludoff i sina med företal av ledamoten av franska akademien M. Gabriel Hanotaux under förra året utgivna memoarer "Souvenirs diplomatiques en Suède pendant la guerre mondiale" inför offentligheten förklarat, att herr K. A. Wallenberg gentemot ententeministrarna icke gjorde någon hemlighet av sin önskan, att de tyska vapnen "i Sveriges intresse" icke skulle avgå med segern (ne formait aucun voeu pour la cause de l'Allemagne). Till den ändan har då herr K. A. Wallenberg "i Sveriges intresse" kunnat utnyttja sin kännedom om de tyska krigstelegrammens innehåll, ifall han kände detta.

Det är svenska folkets rätt att få veta, hur härmed sig förhåller. Det är Eder plikt mot Sveriges folk att utan hänsyn till huset Wallenbergs intressen föranstalta om undersökning härom samt att om resultatet härom upplysa oss genom det tidningsorgan, vars ledning blivit Eder anförtrodd. Det förpliktar att vara en av huvudrepresentaterna för den s. k. tredje statsmakten.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 42 — Fredagen den 28 oktober 1927. — Årg. 3

Brattsystemet – laglöshetens och omoralens system.

Brattsystemet är ett begrepp, rörande vilket mångenstädes stor oklarhet är rådande. Den stora massan av Sveriges folk torde utan vidare fatta detta begrepp så som identiskt med individuell kontroll d. v. s. motbok, mattvång, spritspioner etc. För den mera initierade torde svaret emellertid bli ungefär följande: Brattsystemet är i grund och botten detsamma som vi tidigare kallade Göteborgssystemet, ehuru i fullkomnad gestalt. Det nya i systemet består egentligen såsom vi tidigare påpekat i en påbyggnad med några våningar, men det är just denna påbyggnad, som faller mest i ögonen och som även mycket riktigt utgöres av just de ovan omnämnda attributen, motbok, mattvång, spioneri o. dyl. Att dessa osympatiska företeelser kunnat hålla sig kvar i mera än tio år i vårt gamla fria Sverige, måste betecknas icke allenast såsom synnerligen märkligt utan också i högsta grad beklagligt. Det tyder nämligen på en svårartad dekadens, när man jämför det nuvarande släktet med Engelbrekts, Sturarnas och Gustaf Erikssons folk. Ett faktum är att inget fritt och självständigt folk i världen har kunnat förmås att böja sig under ett sådant förmynderskap.

Vad kan då anledningen vara till att d:r Bratt kunnat bibehålla detta sitt grepp om det svenska folkets nacke under denna långa tid?

Delvis beror det på svenska folkets indolens och tröghet att reagera; först på senare tider synes det hava vaknat upp; förut, då olagligheter förekommo vid spritmonopolets tillkomst och en opposition genast skulle gjort slut på de ljusskygga monopolplanerna, teg man tyvärr. Spritmonopolet infördes av en grupp politiker och finansmän, med d:r Bratt såsom synlig figur, så att säga i smyg och utan att frågan förelades vare sig regering eller riksdag. Först 1922, sedan spritmonopolet de facto varit i verksamhet i fyra år, kom frågan om dess lagliga erkännande på riksdagens bord. Beslut i denna riktning fattades vid 1923 års riksdag för att därpå sanktioneras av kungl. maj:t. Monopolet var då emellertid en självgjord inrättning, som säkert kommit att äga bestånd även om riksdag och kungl. maj:t vägrat att godkänna densamma. Det faktum att ett 20-tal smarta och tilltagsna personer utan vare sig riksdagens eller kungl. maj:ts medgivande med olagliga medel kunde slå under sig en hel industri, måste tvivelsutan betecknas såsom i hög grad oroande ej minst ur den synpunkten att sedan den lagvidriga vägen en gång blivit tilltrampad, det är en jämförelsevis lätt sak för andra asociala individer att fortsätta eller anlägga liknande vägar på sidan om rättens kungsväg.

Första upprinnelsen till ett nytt sprithandelssystem går så långt tillbaka i tiden som till 1905. Man anmärkte med rätta att nykterhetstillståndet under det av den judiska f. d. polismästaren Semmi Rubensohn ledda Göteborgssystemet i Stockholm var dåligt, och den allmänna meningen vände sig särskilt mot de s. k. bolagskrogarna, som voro härdar för kroppsarbetarnas alkoholisering. Stockholms stadsfullmäktige anslog för den skull från och med 1906 subsidiemedel till enklare offentiga matställen utan förbindelse med spritservering, men de matställen, som sålunda upprättades, fingo en svår konkurrens med bolagskrogarna. I början av 1910 väcktes i Stockholms stadsfullmäktige av direktör Adolf Anderson en motion om tillsättande av en kommitté för utarbetande av bättre förordningar för systembolagets verksamhet. D:r Ivan Bratt innehade då uppdraget som revisor i systembolaget i Stockholm. Det Rubensohnska bolaget slutade 1913 och oktroj meddelades för det Brattska "Stockholmssystemet", då karaktäriserat av att rörelsen skulle skötas av två skilda bolag, ett för försäljning av brännvin och ett för servering av färdiglagad mat; d:r Bratt blev verkst. dir. i det förra Bolaget började sin verksamhet med ingången av år 1914.

Direktör Adolf Anderson hade tidigare, såsom ett motdrag mot de olidliga förhållandena under Rubensohns tid, bildat A.-B. Stockholms Folkrestauranter, men sedan d:r Bratt och det nya systemet övertagit de Rubensohnska bolagskrogarnas matservering, ville d:r Bratt i sin maktlystnad bliva ensam herre på täppan och lyckades genom en mindre vacker intrig komma i besittning av aktiemajoriteten i direktör Andersons bolag, vilket därefter bytte namn och döptes till S. A. R. A. Till en början avvek det nya systemet föga från det Rubensohnska. Först 1916 gjordes en olaglig maktutvidgning. I Kungl. Förordn. om försäljning av brännvin den 9 juni 1905 § 21 var stadgat, att nettovinsten av försäljningen ograverad skulle inlevereras till statskontoret för statens räkning. D:r Bratt, som genom sin grosshandelsrörelse fått bakom sin rygg inflytelserika finansherrar, ansåg sig på grund därav så mäktig, att han kunde nonchalera lagens klara bud och använde 150,000 kronor, som skolat inlevererats till statskontoret, till inköp av aktiemajoriteten i en privat vinhandelsfirma, J. D. Grönstedt & C:o, och olagligheten ökades sedan genom inköp av ett flertal andra firmor i samma bransch. Solidariska med d:r Bratt i det olagliga förehavandet ställde sig, genom positiv medverkan eller underlåtenhet att anmärka på förhållandet övriga ledamöter i A.-B. Stockholmssystemets styrelse, revisorerna i samma bolag, chefen för Kungl. Kontrollstyrelsen och resp. finansministrar. På sagda olagliga vis försvann c:a en miljon kronor, som rätteligen skulle inlevererats till staten.

Ytterligare maktutökning företog sig d:r Bratt 1917, då parti-

(Forts. sid. 5)

Ekonomiska naturlagar och affärssvindel.

Prisbildningen på naturprodukter och värdepapper i nationernas hushållning är egentligen beroende på tillgång och efterfrågan och regleras automatiskt på denna grundval i den fria handeln. Men tyvärr göres detta sakförhållande illusoriskt genom den internationella judiska storfinansens börstransaktioner, vilka egenmäktigt ingripa i den fria utvecklingens gång, icke allenast i prissättningarna på världsmarknaden utan även på ett hänsynslöst sätt i våra inre handelsförhållanden. Under den välbekanta rubriken "börsnoteringar" föreskrivas de noteringar vilka vi ha att rätta oss efter i engroshandeln med s. k. stapelartiklar och värdepapper. I dessa noteringar fattas visst icke hänvisningar på tillgång och efterfrågan, men de äro alla mer eller mindre fiktiva och missvisande, eller baserade på intima egoistiska intressen, ofta t. o. m. rena svindlerier bakom börsspelets kulisser. Inom detta för obehöriga väl skyddade område blir den naturliga fria handelsutvecklingen ersatt med "stämningar" vilka spridas till allmänhetens kännedom och efterrättelse av judiska telegramagenturer och deras dagspress, vilka nyhetsorgan ha den uppgiften sig förelagd att "stimulera" och reglera "stämningen" i börsspelets gång. Visar sig alltför stark avmattning, så tillgripes parollen "Hausse" eller "Baisse" som sätter fart i spelet. Dessa lystningsord föranleda formlig rusning och innebär för den oinvigde medspelaren i regel ekonomisk ruin, men för arrangörerna millionvinster, ty dessa notvarp med de gyllene garnen inom börsspelets labyrinter organiseras med slug beräkning och stor skicklighet av de internationella börsmatadorerna. Otaliga äro de personer och familjer, som förlorat sina existensmedel på detta legaliserade rovriddarsystem, som utan misskund slukar både kapital, hederskänsla och liv. Börspalatsen med sitt svindelartade affärssätt äro egentligen spelhålor och utbildningsanstalter för dagdrivare, ockrare och bedragare. Med rätta ha dessa mammonstempel fått namnet "Börs" d. v. s. penningpung, i vilken en lättrogen allmänhet erbjudes dyrbara till-

(Forts. sista sidan.)

Stark indignation i Tyskland över K. A. Wallenbergs roll under kriget.

Den ledande tysknationella tidskriften "Deutschlands Erneuerung" fordrar klarhet i saken.

I samband med de av generalkonsul Folke Cronholm i våras till svenska utrikesdepartementet ingivna framställningarna, vari yrkades på pappereus läggande på bordet rörande den roll, som bankdirektören K. A. Wallenberg i sin egenskap av svensk utrikesminister spelade under världskriget, i det han i strid mot Sveriges högtidligt angivna neutralitetsförklaring förrättade hemliga tjänster åt de bägge krigförande parterna, uttalades i Nationen nödvändigheten av att den av hr C. framställda begäran av vederbörande myndighet efterkoms. Det hade genom förutvarande ententeministrarna i Stockholm, envoyéerna Nekludoffs och Ira Morris' offentliggjorda memoarer framgått, att hr Wallenberg hemligen stått på ententemakternas sida och för deras räkning befordrat hemliga telegram, om vilkas chiffer han ägt kännedom. Vidare är det känt, att han gentemot centralmakterna spelat en liknande roll och för Tysklands räkning befordrat hemliga telegram till Mexico, däribland även det ödesdigra Zimmermanntelegrammet, som föranledde Amerikas inträde i världskriget. Frågan kom då att rikta sig om, huruvida hr Wallenberg också haft kännedom om de tyska telegrammens chiffer, vilka han förmedlat. Vi framhöllo i vårt nämnda uttalande, att Sveriges goda anseende ovillkorligt krävde, att sanningen i denna affär helt uppenbarades, till ådagaläggande inför in- och utland, att vad dåvarande utrikesminister Wallenberg lät komma sig till last icke skedde i ämbetet med svenska folkets och den svenska statsmyndighetens gillande och att den fläck, som sålunda tillfogats Sveriges vapensköld, vederbörligt måtte utplånas. Beklagligtvis vägrade emellertid Kungl. utrikesdepartementet att avgiva den begärda förklaringen utan föredrog att tiga. Vederbörande hava därmed påtagit sig det enorma ansvaret för att ha förlänat hr Wallenbergs uppträdande under kriget officiellt godkännande. Detta innebär en utmaning av grövsta slag gentemot svenska folket, som inför världen gjorts ansvarig för det skamliga brytandet av det givna ordet. Men skammen därför faller, vi understryka det, icke på Sveriges folk utan på den eller dem i ansvarig ställning, som utan dess vetskap och mot dess vilja begingo löftesbrottet. Det skedda måste om något vara ägnat att övertyga oss om arten av det förfall, som den härskande kosmopolitiska regimen bragt över oss, samt om nödvändigheten av en snar, radikal regimförändring i landet, som återför svensk-moraliska grundsatser inom statsledningen. Kgl. utrikesdepartementet hade tillfälle att fritaga sig liksom den statliga myndigheten överhuvud från allt ansvar i det passerade men underlät att så göra. Allt talar för, att sanningen nu kommer att bringas i dagen på annan väg. Saken har, såsom vi tidigare omnämnt, väckt ett stort uppseende även i utlandet, särskilt Tyskland, där den svenska statsmyndighetens vägran att lämna besked givetvis icke kunnat undgå att tolkas på ett för vårt officiella Sverige i högsta grad komprometterande sätt. För dagen föreligger ett uttalande i Tysklands förnämsta nationella tidskrift, "Deutschlands Erneuerung", vari affären utförligt behandlas samt yrkas på klarhet, eventuellt genom inskridande av tyska utrikesministeriet, särskilt i vad mån bankdirektören Wallenberg, vilken under kriget i Berlin betraktades såsom Tysklands vän, hade kännedom om de av honom för centralmakternas räkning befordrade hemliga telegrammens chiffer, en fråga, vars besvarande tidskriften anser nödvändigt. Vi återgiva härnedan den ifrågavarande artikeln i "Deutschlands Erneuerung":

"Den svenske utrikesministern under världskriget, herr Wallenberg, som då innehade denna post såsom en bisyssla men nu är åter i sitt huvudyrke såsom bankir, ledde nyligen den internationella Handelskammarkongressens förhandlingar i Stockholm. Såsom bankhärskare tillhör han väl en av de 300, om vilka Rathenau talade. Måhända har denna hans egenskap bidragit till valet av Stockholm såsom mötesplats för förhandlingarna. Vi veta icke, om det är en tillfällighet, att svenska pressen av annan anledning just nu sysselsätter sig med herr Wallenberg.

Många av oss torde erinra sig den egendomliga roll, som Wallenberg spelade under kriget. Han åtnjöt Bethmann-regeringens förtroende. Dåvarande tyske ministern i Stockholm, Lucius, gick i sina förtroendebevis längre, än det förnuftigtvis hade bort få gå, och avlägs-

(Forts. sista sidan.)

Sveriges befolkningsfråga och näringslivet.

Av överingeniör *Ragnar Liljeblad.*

Vid Svenska Teknologföreningens årsmöte i Stockholm den 21 september höll såsom tidigare omnämnts i Nationen överingeniören Ragnar Liljeblad i Västerås ett mycket uppmärksammat föredrag över ämnet "Sveriges befolkningsfråga och näringslivet", vilket vi härnedan in extenso återgiva:

Med största tvekan är det jag antagit en anmodan från Svenska teknologföreningens styrelse att vid detta möte tala över Sveriges befolkningsfråga. Det är ju omöjligt för en enskild person att ens nödtorftigt behärska alla de områden av allmän rasbiologi, ärftlighetsforskning, teknik, nationalekonomi, näringsgeografi, folkpsykologi, historia, statistik m. m., som skulle fordras för att giva en uttömmande och sakkunnig belysning av ämnet. Frågans betydelse för hela svenska folket och dess framtid har emellertid gjort, att jag beslutat göra ett försök, i förhoppning att den efterföljande diskussionen i någon mån skall kunna utfylla de oundvikliga bristerna i min framställning och att resultatet av inledningsanförande och diskussion tillsammans därför ej skall bli alldeles värdelöst.

Från början vill jag då säga ifrån, att jag ej ämnar inskränka mig till den rent passiva ståndpunkten att på grund av föreliggande erfarenhetsmaterial bedöma den skenbart sannolika utvecklingen för framtiden. De falska analogisluten äro som bekant det främsta medlet vi ha att bedraga våra medmänniskor och oss själva. Ett dylikt felslut gör man, när man vill jämföra de orubbliga, entydiga naturlagarna med lagarna för den mänskliga sammanlevnaden och med anledning därav lägger armarna i kors och förklara att ingenting är att göra. Alla förhållanden, som ytterst bero av den mänskliga viljan, kunna modifieras genom vårt medvetna ingripande. Och även om en enstaka röst härvid betyder försvinnande litet, kan den dock så småningom tillsammans med många andra bidraga till den omsvängning i det allmänna tänkesättet, som erfordras för att länka utvecklingen in på andra vägar än dem man rent statistiskt kanske skulle anse mest sannolika.

Ehuru enligt min mening den kvalitativa sidan av befolkningsproblemet är den ojämförligt viktigaste, skall jag till en början stanna vid den kvantitativa sidan, som väl är den enda som åtminstone från nationalekonomiskt håll tagits i betraktande vid tidigare diskussioner i ämnet.

Befolkningsoptimum.

Gäller det att fastställa vilken folkmängd ett land lämpligen kan försörja, är det ju till en början självklart, att det finns ett övre fysiologiskt maximum. Detta uppnås, när vid högsta möjliga födelsetal folkmängden ökat och försörjningsmöjligheterna minskat till den grad, att dödssiffran blir lika hög som födelsesiffran. Vid denna gräns torde sådana land som Indien och Kina i stort sett befinna sig. De slaviska folken tyckas med stora steg närma sig samma för oss som tecken på mindervärdighet tydande "idealtillstånd". Minskas befolkningen från detta fysiologiska maximum, räcker landets naturliga resurser bättre till för den kvarvarande mindre befolkningen och välståndet växer. Det är dock tydligt, att detta ej gäller obegränsat. För några få ensliga nybyggare i ett stort och rikt land kan levnadsvill-

Överingeniör *R. Liljeblad.*

koren te sig nog så hårda och svält och hungersnöd kunna, när olyckan är framme, lätt inträffa. Det behöves en viss befolkningstäthet för att uppbära en högre civilisation, för att kunna ekonomiskt gå i land med moderna kommunikationsmedel, skolor, sjukhus och offentliga instutioner i allmänhet. Det synes alltså som om det mellan förut påvisade ytterligheter måste finnas en befolkningstäthet, som ger maximum av välstånd. Detta innebär ej, att vid ökad folkmängd välståndet behöver sjunka, då exempelvis tekniska framsteg kunna motverka en dylik minskning, men det innebär att välståndet i varje fall blir mindre än om befolkningen förblivit stationär. Det är denna punkt, som av nationalekonomerna brukar kallas för befolkningsoptimum.

En fråga av största intresse är nu, huruvida det svenska folket befinner sig i närheten av detta optimum. På besvarandet av denna fråga hänger tydligen huruvida en ökning av befolkningen är önskvärd eller ej. Svenskarna liksom de nordiska folken i allmänhet äro inga kineser eller ryssar och att för vår räkning sträva efter en befolkning, som avsevärt överstiger ett dylikt optimum och kanske rent av närmar sig det fysiologiska maximum, vore tydligen ansvarslöst. Den nordiska rasen, som bildar grundstommen i vår befolkning, har i alla tider varit ett flyttbar ras, och om det skulle vara möjligt, exempelvis genom immigration, bringa upp befolkningen till en dylik nivå, skulle följden säkerligen bliva, att de bästa utvandrade och de kvarvarande såväl ekonomiskt som kulturellt sjönke ned i allt större armod. Vi äro nu en gång och ha sedan gråaste forntid varit så beskaffade, att vi velat flyta ovanpå, att vi ej trivts utan ett visst välstånd, och om detta ej kunnat nås inom landets gränser, och möjligheter till något bättre på annat håll synts skymta, utvandrat.

En sak, som jag tror man ej får förbise, är emellertid att nationalekonomernas framställning av ett absolut befolkningsoptimum mellan det fysiologiska befolkningsmaximum och den glesa nybyggarbebyggelsen är alltför schematisk och därigenom missvisande. Tänka vi på förhållandet inom hantverk och industri, tror jag vi få en ganska god analogi till förhållandena i stort inom näringslivet. Så länge en rörelse drives i liten skala, är hantverket den riktiga formen. Vid en viss punkt kan industriell fabrikation i mindre skala börja konkurrera, i början dock endast med svårighet. Vid ännu större omsättning blir seriefabrikation i större skala lönande. Efter ytterligare mångdubbling av produktionen kan den art av varufabrikation som brukar kallas flytande fabrikation eller "Fordfabrikation", betala sig. Härvid är att märka, att vid den omsättning då en ny produktionsmetod, ex. vis industrien, får ekonomisk möjlighet att efterträda en äldre, exempelvis hantverket, den senare ofta redan har vuxit i volym, så att den för länge sedan passerat sitt optimum. Det är sannolikt, att något motsvarande gäller näringslivet i stort. Det är ej bara så, varom ju alla äro ense, att nya tekniska framsteg förskjuta befolkningsoptimum. Utamå en och samma tekniska ut-

(Forts. sid. 5)

Den 28 Oktober.

En ny politisk æra nödvändig.

Såsom tidigare framhållits i Nationen har det rådande förfallet inom vårt offentliga liv sin förklaring däri, att den svenska statsmakten i hägnet av den här numera regerande judendomen förvanskats till endast skenet av en dylik och i sin funktion omdanats till ett direkt redskap i den judiska erövraremaktens tjänst. Alla de i vårt samhälle, vilkas skyldighet det på grund av innehavda ansvarsfulla ställningar varit att energiskt protestera mot denna folkfientliga och landsskadliga utveckling, hava tigit. De ha varit bundna av s. k. hänsyn till den maktägande sfären och i många fall ha de ernått sina positioner just på grund av visat välförhållande gentemot de nya härskarna. Innebörden av det system i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn, som herrar israeliter velat lyckliggöra svenska folket med, börjar stå klart för litet var. Det som syntes dunkelt och outransakligt för kanske ett år sedan, är det ej längre i dag, sedan de "obefintliga" realiteterna bakom det praktfulla sceneriets kulisser begynt upprullas för allmänheten, som tidigare på det omsorgsfullaste hållits i okunnighet om hithörande saker. Den av envar kontrollerbara verklighetssituationen av i dag talar förvisso även ett språk, som icke kan missförstås. Medborgarna i gemen få en allt starkare känning av den nya "frihetens aera", vilken i realiteten allt mera tar gestalten av en ofrihetens aera, sådan svenska folket aldrig tillförne tolererat. Med stöd av lejda "nationalekonomiska" experter har man lyckats driva oss in i en statlig och kommunal skuldsättning till "kapitalets herrar", vars enda reela syfte varit att till den judiska storfinansen förpanta den svenska statens och de svenska kommunernas realiserbara tillgångar samt bringa land och folk i slaviskt beroende under Guldkalvens folk. Följderna härav visa sig som vi veta bl. a. i en oavbruten, våldsam stegring av skatter och allmänna pålagor samt en i system satt, allt hänsynslöcare utsugning av de breda lagren från det storfinansiella kapitalets sida. I den nya härskaremaktens hägn har den medborgerliga friheten på alla sätt kringskurits och demoralisation och korruption släppts lösa i samhället, spridand kring sig den av förstörelsens organisatörer åtrådda allmänna upplösningen och kaos — den tjänliga jordmånen för alla slag av "affärer". Allt sådant som på något sätt haft sammanhang med den gamla svenska kulturen och svensk rätts- och samhällsuppfattning har med yttersta energi utrotats såsom "otidsenligt" och oförenligt med vår "upplysta" tids "civilisatoriska" och "kulturella" krav. Och allt detta har skett i folkets namn, till dess välfärd och lycka!

Den härskande förstörelsemakten har utgått ifrån, att svenska folkets tålmodighet var obegränsad. Men den räknade fel. Vårt folk är tålmodigt endast intill en viss gräns. Den dag det kommit till klarhet om, att det varit utsatt för skamlöst svek och bedrägeri, då är det slut med dess beskedlighet. Då gör det, om så höves, t. o. m. rent hus med de förrädiske, med förtryckarna och förrädarna, som djärvts trampa dess rätt och heder under fötterna. Tiden är nu inne för de goda svenskarnas uppvaknande ur den försoffning, vari Alljudas giftspridare bragt dem, till sin gamla dådkraft. Land och folk måste frigöras ur det nesliga beroendet under korruptionens och provokationens krafter, återupprättas! Vårt nuvarande på lögn och provokation grundade partisystem måste, ehuru under lagliga former, avskaffas och ersättas med ett moraliskt och på verklighetsgrund vilande representationssystem och regeringsmaktens auktoritet återupprättas ur dess iråkade förfall. Det är nödvändigt att få fastslaget, att hela vårt nuvarande "idépolitiska" partiväsen från början till slut är en provokatorisk skapelse av den regerande judemakten, vilken byggt upp detta system efter sin härskaresats "Söndra och härska!", på grundval av intressegemenskaper, som i verkligheten icke finnas och aldrig funnits. Dess syfte var såsom antytt att i sitt eget välförstådda intresse distrahera svenska folkets massor i förödande inre stridigheter och vansinniga diskussioner om allsköns "kulturella" och "sociala" idéer och hugskott för att dymedels bryta dess motståndskraft och möjligheter till utövande av ett positivt inflytande inom lagstiftning och statsstyrelse. Från de agerande "vältalarna" på den parlamentariska arenan liksom från koryféerna inom den ledande pressen ledde osynliga trådar till den hemligt regerande judiska sfären, som dirigerade uppträdandena på scenen och formulerade majoritetsbesluten i alla frågor av vikt i överensstämmelse med sina höga intressen och under en utstyrsel, som var ägnad att verka tilltalande för massorna. Det praktiserade systemet bygger på en uppfattning, som förmenar, att det är i strid mot våra dagars höga kultur och civilisation att politiskt tänka annat än idéellt och rättsfilosofiskt. Men i dag veta vi, att vad dessa herrar "idépolitiker" förkunnande, var bluff. Deras upphöjda "idépolitik" var i verkligheten och är allt fortfarande blott en täckmantel för de hemligt spelande judiska intressen, som funnit systemet med diskuterande politiker, vilka i olika hänseenden gärna låta tala med sig, särdeles "rationellt" och väl lämpat för de av Vederbörande fullföljda planerna på vårt lands fullständiga läggande under Israels spira.

Vi trotsa hrr partiledare Trygger, Lindman, Lövgren, Ekman, Hansson och Kilbom och anklaga dem samt och synnerligen för att hava bedragit Sveriges folk, då de påstått, att deras partier bygga på svensk, moralisk och verklighetsgrund. Det är en lögn, att svenska folkets intressen politiskt låta uppdela sig på "borgare"-"socialister", "höger"-"vänster", "moderata"-"liberala" - "frisinnade"-"socialister"-"kommunister". Samtliga dessa partier äro kontruktioner utan grund i verkligheten, de äro delar av samma, i folksöndringens intresse tillkomna och verkande judiska partisystem. De ledas alla ytterst av samma högsta instans inom den styrande judiska sfären och hava vart för sig sin framsida och baksida, den förra avsedd att exponeras för de egna, den senare för motståndarna. Med avsikt utrustade med både förtjänster och fel, sanna såväl som falska idéer, göra de sig i regel ganska väl för de trogna inom det egna partiet, vilka aldrig förevisas annat än förtjänstsidan under noga förtigande av partiets syndaregister. De äro sålunda till sitt väsen klart provokatoriska. Högern demonstrerar för de sina sina vackra fosterländska tankar i ord, sin frihetskänsla och nåringsvänlighet etc., men undviker noga att inför dem tala om den faktiska roll partiet, visserligen under skyddande betäckningar, spelar i olika frågor såväl som därom, att den i alla frågor av vikt bestämmande instansen inom detsamma är storbankskapitalet partiets huvudfinansiär, samt att opinionsbildningen inom partiets press i huvudsak dirigeras av samma storkapitalism, vilken så gärna draperar sig i de fosterländska idéernas fagra dräkt. Liberala partiet visar likaså mot de sina endast sin vackra sida, de bestickande frihetsdrömmerierna, trängtan efter fred och lycka åt alla levande varelser på jorden, samt sin upphöjda önskan att kunna få spela rollen av en småborgerlig försonings- och medlarepart mellan de "egoistiska" kapitalist- och arbetareintressena, som aldrig bli nöjda, huru bra de än få det. Detta parti utgör det regerande Alljudas själva centrala partiinstans. Det är från början till slut inriktat på främjandet av judendomens intressen inom politik, ekonomi och kultur här i landet. De frisinnade söka inbilla de sina, att det i vår tid egentligen endast finnes en bärande och berättigad politisk tanke — nykterhetsfrågan, och sträva efter att förverkliga denna på vägar, vilka dock i realiteten leda till raka motsatsen av det moraliska och sedliga tillstånd, de utge sig för att eftersträva. Och socialdemokraterna och kommunisterna, som till namnet så stolt kämpa mot kapitalismen, hava i sin verksamhet nästan så gott som uteslutande varit inriktade på att under namn av folkkrav genomdriva den härskande judisk-kapitalistiska maktens mest långtgående önskemål och krav i dess kamp om herraväldet över Sveriges land och folk. Själva Socialdemokraten ser sig i dag, märkligt nog, nödsakad erkänna, att den verkliga makten numera de facto ligger i storbankernas d. v. s. den internationella judiska storfinansens händer. — Ett erkänande av tidningen i fråga, som förtjänar att observeras som ett tecken till, att man börjar vakna även inom det svenska arbetarlägret.

Våra nuvarande partiledare, de hrr chefer för Israels idépartier, känna förvisso illa Sveriges folk, om de tro, att detta i längden ämnar finna sig i deras på lögn, provokation och korruption uppbyggda politiska system. En icke föraktlig opinion ute i landet börjar redan ganska energiskt fordra en radikal förändring i det rådande tillståndet. Det judiska söndringssystemet och dess "idépartier" äro genomskådade till sitt väsen och måste försvinna! Den nya ordning, som skall efterträda den nuvarande, lögnens och provokationens, måste vara byggd på moralisk och verklighetsgrund samt acceptera den uppfattning om medborgarnas lika rättsliga ställning, som vår tids demokrati till namnet, ehuru icke till gagnet, förverkligat. Detta är nödvändigt till förhindrande av ett folkförtryck sådant som det vi i närvarande tid bevittna i landet. Det får icke ske under former, som degradera den kroppsarbetande klassen till en mindervärdig del av folket utan tillerkänner denna den ställning, som den i sin egenskap av en av nationens största folktillgångar äger full rätt till. Det bör vara ett gemensamt intresse för de bättre krafterna inom de nuvarande partierna att på författningsenlig väg snarast få till stånd den oundgängligen nödvändiga reformeringen av vårt statsliv, till tryggande av en framtida utveckling till folkets välfärd. Den väg, som härvid bör följas, är densamma, som vi här en gång i tiden voro inne på, innan den judiska makten hunnit lyckliggöra oss med sitt politiska "idésystem": de naturliga intressenas. Vi böra inrikta oss på att återupprätta en efter nutida förhållanden avpassad representation på grundval av intressen och kvalifikationer, samt en auktoritativ regeringsmakt, vilka bägge statsmakter skola vara ovillkorligt fria och oberoende av alla ovidkommande intressen samt endast bundna av omtanken om landets och folkets sanna väl. Det rådande lycksökaresystemet måste ersättas av ett nytt politiskt system, som till de ansvarliga posterna inom statsledningen för fram de dugligaste, kunnigaste och moraliskt starkaste krafterna inom nationen. De naturliga, lojala intressegruperna i samhället, de olika näringarnas och yrkenas målsmän, arbetsgivare och arbetare, jordbrukare, fabrikanter, köpmän av olika kategorier jämte deras anställda — alla dessa hava samma rätt till representation i Sveriges riksdag liksom att få sina intressen vederbörligt beaktade av den statliga styrelsen. Grundsatsen om allas lika rättsliga ställning, som demokratien av i dag så vackert gjort sig till talesman för, måste i verkligheten genomföras på samma gång som det nuvarande förhatliga och nesliga systemet med hemliga styresmän för all tid avskaffas. Utan att resoluta steg i denna riktning tagas skall det icke vara möjligt att kunna avvärja den hotande nationella katastrofen samt att föra utvecklingen i Sverige in på sunda och naturliga banor, till tryggande av vårt folks frihet och oberoende i nuet och framtiden.

En Bratt-intervju om Carlton Hotell.

Redaktör Jacobsson i Nya Dagligt Allehanda har fått sin heta önskan uppfylld. Dr. Bratt hemkom nämligen i slutet av föregående vecka för att klara upp Carlton-historien. Stockholms Dagblad passade på att interjuva den långväga resenären, vilken säkerligen ingenting högre önskade än att få ge offentlighet åt sin under en längre tid genomtänkta försvarsargumentering, ehuru han ville låta påskina, att ett uttalande av honom knappast vore av någon betydelse, enär han måste gå i härnad mot förutfattade meningar och ståndpunkter.

I måndagens nummer av sistnämnda tidning har hr. Kinmanson i Stockholmssystemets styrelse med stor skärpa och saklighet påvisat det ohållbara i Dr. Bratts resonemang. Därutöver förtjäna emellertid några av Dr Bratts framhållna åsikter en närmare granskning.

Sin vana trogen kan dr Bratt icke låta detta vara detta, utan inblandar ovidkommande frågor. Det har visserligen sitt intresse att få veta, dels att när Stockholm hade 60,000-70,000 invånare, så fanns det omkr. 600 krogar i staden, dels att stadens folkmängd så småningom mångdubblats, men utskänkningsrättigheternas antal samtidigt minskats till en bråkdel, samt dels att konsumtionen av spritdrycker i Stockholm nedgått från omkring 1,600,000 liter 1913 till omkring 1,050,000 liter 1926, oaktat folkmängden på samma gång ökats med omkring 20 %, men man måste fråga sig, vad detta har med Carltonaffären att skaffa. Då analoga siffergrupper framkommit vid olika tillfällen som ett bevis på det nuvarande systemets förträfflighet, kan det vara på tiden att uppgifterna insättas i sitt rätta sammanhang.

Som bekant hava utskänkningspriserna å spritdrycker sedan år 1913 i de allra flesta fall mångdubblats. En given följd härav har blivit en minskning i konsumtionen, varom paralellutvecklingen i Danmark lämnar ett ojävigt vittnesbörd. Eftersom en reglering av priserna på sätt som skett varit lika lätt att genomföra med vilket försäljningssystem som helst, kan Bratt-systemet som sådant icke givas äran av det uppnådda resultatet, vilket i och för sig måste anses vara klent. Orsaken härtill kan enligt samstämmigt vittnesbörd av alla dem, som varit i tillfälle att kritiskt följa hithörande spörsmål i vårt land, sammanfattas i begreppet motboken, vilkens tillkomst gjort alkoholfrågan till det dagliga livets a och o hos oss och därigenom förhindrat frågans normala utveckling och förpassande till den undanskymda plats den bör hava.

Efter denna utsvävning får man i likhet med Dr. Bratt återgå till Carlton Hotell. Sedan interjuvarens fråga, om det vore uteslutet, att Calton skulle kunna få en ny rättighet med vinstkvantitet, besvarats jakande, kommer så Dr. Bratt med påståendet, att ett medgivande av vinstkvantitet till Carlton skulle komma att medföra en bestämd och beräkningsbar minskning i statsverkets inkomster från Stockholmssystemet samt tillägger: "Med hänsyn till de siffror som kunna ifrågakomma vid eventuell rättighets förflyttning till Carlton, kan man säga, att genom tilldelande till Carlton av ny utskänkningsrätt med något så när "skälig" vinstkvantitet statsverket årligen skulle tillskyndas en direkt förlust på mellan 30,000—40,000 kr. "Detta är i och för sig så orimligt, att jag till och med kan tänka mig att — hr Lithander skulle finna anledning att göra anmärkning."

Ursäkta, men vad menas? Dr. Bratt har ju likaledes i nyssnämnda intervju framhållit, dels att det icke finnes någon som helst anledning antaga, att spritutskänkningen i sin helhet skulle öka i Stockholm genom utskänknings införande på Carlton, och dels påståendet om konkurrens genom en restaurang Carlton gentemot Sara-bolaget av initerade anses endast löjligt. Som en följd härav måste konkurrensen enbart drabba de överlåtna rättigheterna. För att då komma till den av Dr. Bratt som "bestämd" och "beräkningsbar" angivna minskningen i Statsverkets inkomster, nödgas man räkna med, att varje å Carlton försåld liter skulle anses vara överflyttad från sådana överlåtna rättigheter, vilka överskridit sin vinstkvantitet med minst samma kvantum som hela Carltons försäljning. (Restaurangerna få nämligen till Stockholmssystemet betala sitt utskänkningspris för den försäljning som överstiger vinstkvantiteterna.) Man har under årens lopp vant sig vid Dr. Bratts hastiga vändningar, för att icke säga kovändningar, och franka påståenden, men till och med från detta håll har man sällan hört något mera ovederhäftigt. Den event. förlust som genom att förläna Carlton rättighet skulle drabba statsverket, är icke endast obestämbar och icke beräkningsbar utan den är även okontrollerbar, icke minst av den anledningen att Carlton Hotell tillkommit på grund av den alltjämt ökade resandeströmmen till Stockholm. Det är emellertid betecknande för hela Carlton-affären, att den person som i det tysta hållit trådarna i sin hand och fått frågan i det läge han önskat, icke på annat sätt kan motivera det fattade beslutet än genom ett mindervärdigt bluffförsök.

Till sist framhåller Dr Bratt, att Stockholmssystemet icke har med Grand Hotell att skaffa.

Det är ju gott och väl. Nu vill emellertid ett ogunstigt öde, att Dr. Bratt än så länge är ledamot såväl i Stockholmssystemets styrelse som i Grand Hotells "råd". Han är desslikes en erkänd regissör och författare, och då han låter uppföra sina egna skådespel, Carlton, Hasselbacken, etc. vet allmänheten fullväl, att det yttre spelet endast är till för att dölja spelet bakom kulisserna.

Spectator.

PRESSKONSERTEN

Försvarsminister Rosén bort!

I Nationen har ofta påtalats det skandalösa åsidosättande av grundlagens klara bud, som i senare tid i allt större utsträckning skett, i det de i Regeringsformen stadgade kvalifikationerna för statsråd fullständigt nonchalerats och vilket åsidosättande i viss mån torde nått sin höjdpunkt genom hr. Gustav Roséns upphöjande till konungens rådgivare i de ärenden, som röra rikets försvarsväsen. Vi hava också påpekat, huru denne försvarsminister icke blott lyst med total inkompetens för den höga uppgift, han av Konungen kallats att handhava, utan därtill också utmärkt sig på ett sätt, som otaliga gånger fört honom i konflikt med den svenska rättvisan och renderat honom både böter och fängelsestraff för fylleri, motstånd mot polis, uppstudsighet mot rätter och myndigheter och överordnade etc. Men allt detta, som av oss påvisats, har icke av dem, som numera representera makten här i landet, observerats. Man ser icke mera än vad man vill! Hr försvarsminister Rosén har nu i dessa dagar råkat ut för en del missöden, såsom bl. a. att farit med osanning i tvenne befordringsfrågor, i det ena fallet en befordring till generalstaben och i det andra en befordring till domänofficer på f. d. fästningen Karlsborg. Stockholms Dagblad (h.) relaterar i en ledande artikel det passerade och anknyter därtill vissa reflektioner i enahanda riktning som Nationen tidigare uttalat. St. D. skriver:

De berörda båda affärerna gälla materiellt inga stora saker. Det ena fallet är dock av konstitutionell natur, det andra måhända icke. Men dimensionerna bli helt andra, då man tar i betraktande, att ett statsråd grovt vanvårdat sanningen, förnekat och slingrat för att dölja sin arrogans, sitt godtycke och sin osaklighet. I den allmänna opinionens ögon är försvarets målsman vid konungens rådsbord fälld. H. ex. statsministern har att med sig själv och sina kolleger överväga, huruvida statsrådet Rosén grundlagsenligt (§ 4 Regeringsformen), politiskt och moraliskt uppfyller kraven på en medlem av K. m:ts regering.

I närvarande stund synes regeringen ha anledning begrunda, huruvida försvarsminister Gustav Rosén utan att skada ministärens ställning kan bibehållas på sin post. Enligt par. 4 Regeringsformen kallar och utnämner konungen till statsråd "kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade" svenske medborgaren. Väl ha under tidernas lopp de av grundlagen förutsatta och fordrade personliga egenskaperna hos statsråden rönt en liberal behandling, och medges måste, att kunskap och erfarenhet äro tänjbara och relativa begrepp. Men kvalifikationerna redlighet och allmän aktning äro mera påtagliga. Även om det utvärtes skenet ofta bedrar tala handlingarna sitt tydliga sprak. I försvarsministerns fall kräves ingen författningskunskap, ingen dialektik för att påvisa oöverensstämmelsen mellan grundlagens kärnfulla statsrådskaraktäristik och hr Roséns vårdslösa handskande med sanningen, som är redlighetens kriterium och den allmänna aktningens grundval.

Vi konstatera med tillfredsställelse, att äntligen en representant för dagspressen trätt in för grundlagens helgd i fallet Rosén, som givetvis i mycket hög grad bidragit att undergräva förtroendet ute bland folket, icke endast i Västerbotten utan i landet i dess helhet, till vår nuvarande regeringsmakt.

Nytt kapitalexportrekord: 64 milj. kr. under årets tredje kvartal.

Enligt bankinspektionens senast offentliggjorda rapport utgör kapitalexporten för årets tredje kvartal 64,14 miljoner kronor., varmed ett nytt kvartalsrekord satts. Kapitalexporten för årets tre gångna av 164 milj. kr. d. v. s. nära 100 milj. kr. överstigande motsvarande belopp för samma tid i fjol.

Professor Gustav Cassel och hans "nationalekonomiska" vänner inom den judiska storfinansen ha alltså alla skäl att vara glada och nöjda o. enligt deras åsikt ej mindre svenska folket som sådant, ty såsom professor Cassel nyligen upplyste i sitt liv- och husorgan Svenska Dagbladet avser ju kapitalexporten endast främjandet av den svenska produktionen samt möjliggörandet av en ökad och för oss förmånligare import av livsförnödenheter, särskilt från kolonialländer till upprätthållande av vår nuvarande höga levnadsstandard! Och eftersom det är "världens främste nationalekonom" (enligt Sv. D.), som uttalat dessa dyrbara ord, så kan det naturligtvis aldrig bli tal om att tvivla därpå utan endast tro — förmena tydligen regerande husen W. och B.

Kommittéväsendet kostade senaste budgetåret 1.2 milj. kr.

Kostnaderna för samtliga våra kommittéer och sakkunniga belöpte sig enligt riksräkenskapsverkets föreliggande statistiska uppgifter för budgetåret 1926—1927 till kronor 1,245,235: 15. I denna summa ingå dock icke kostnaderna för lagberedningen, dalautredningen samt för processkommissionen, vilken i slutet av förra året slutförde sitt uppdrag. För de nämnda tre utredningarna redovisas en sammanlagd utgiftssumma på kr. 162,528: 34 inklusive dyrtidstillägg.

Internationellt grossistförbund bildat.

På inbjudan av Hollands grossistförbund hölls den 10—13 oktober i Amsterdam en internationell kongress med representanter för kolonialvaru- och livsmedelsgrosshandelssammanslutningarna i Sverige, Norge, Finland, Danmark, Holland, Tyskland, Schweiz och Belgien. Sveriges kolonialvaruengrossisters riksförbund var företrätt av grosshandlaren Otto Dahlström samt förbundets verkställande direktör kapten Axel G. Linder, av vilka den förstnämnde fungerade som ordförande vid kongressen. Kongressen beslöt bl. a. bildandet av en internationell sammanslutning av livsmedelsgrosshandelns organisationer. Sammanslutningen har enligt statuterna till uppgift att främja vänskapliga förbindelser och samarbete de olika ländernas föreningar emellan samt att behandla och reglera alla angelägenheter av gemensamt intresse. Till federationens förste president utsågs grosshandlaren Otto Dahlström, Stockholm. Nästa kongress skall hållas 1928 i Stockholm.

Herrar "nationalekonomer" och bankdirektörer äro nöjda med bankernas räntepolitik.

Herrar nationalekonomer höllo häromdagen ett sammanträde i Stockholm under ordförandeskap av prof. Eli F. Heckscher och i närvaro av handels- och finansinstitutionerna. Till sammanträdet hade inbjudits representanter för näringslivet. Avsikten var tydligen att få vederbörligt "auktoritativt" fastslaget, att vår nutida bankpolitik fullföljes efter särdeles upphöjda och moraliska, samhällsnyttiga grundsatser samt att den av bankerna tillämpade räntepolitiken är fullt lojal, i enlighet med näringslivets intressen, varför någon anledning att skapa en statens affärsdrivande bank som motvikt mot "storbanksmissbruk" alls icke förefinnes.

(Forts. sid. 5.)

Huvudstadspressens spiritus spritrector hemkommen!

De brattvänliga stockholmska dagstidningarna hava äntligen befriats ur sin bråkade dilemma. Dr Bratt har nämligen återkommit från sin senaste "affärsresa" nere i de vinexporterande länderna. Under den tid han varit borta har den "fria" pressen i huvudstaden haft det icke mycket mindre bekymmersamt än de spritfinansens underordnade koryféer inom monopolet, som varken vetat ut eller in i det delikata spriträttighetsfallet Carlton. Det har pratats bredvid munnen i otroligaste grad på snart sagt alla håll, då det gällt att "förklara" "Carlton affären". Men äntligen har som sagt spritdoktorn själv åter visat sig på den inhemska arenan och skingrat den allmänna nervositeten. Diskussionen har kommit på en mera fast grund. Stockholms Dagblads spirituelle kåsör konstaterar detta faktum, skrivande:

"Den enda fasta punkten i alltsammans är egentligen att d:r Bratt har kommit hem. Den gode doktorn spred genast en hel del ljus över det i Carltonaffären som sett mest dunkelt ut. Han har förklarat en massa saker, och en hel del lät mycket förståndigt. Varför har ingen av alla de andra herrarna kunnat säga detta förut? Jag anser att det borde utfärdas ett permanent reseförbud för d:r Bratt. Ingen annan kan sköta den svåra apparat som han har givit oss. Vi ha inte råd och nerver att stå ut med de tråkigheter som uppstå då han är borta någon tid. Det har alltid varit olyckligt då svenska folkets härskare vistats allt för länge i utlandet, därom bär historien tydliga vittnesbörd."

Ja, det förefaller verkligen, som om Höga Vederbörande icke längre vore i stånd att klara sitt Brattsystem utan att ha tillgång på dess höge skapare och chef. St. D. har naturligtvis rätt uti, att ett reseförbud för Högstdensamme under sådana förhållanden är mer än väl motiverat. Men hur skall det gå med spritfinansherrarnas "system", när d:r Bratts höga auktoritet en dag icke längre räcker till för att hålla den allmänna opinionen i schack?

Tiden för det svenska jordbrukets "rationalisering" stundar.

Ett icke oviktigt led i den härskande judiska plutokratiens politik är det, som innefattar utövandet av allmän välgörenhet och förlänande av donationer för allmännyttiga ändamål. När trots dagspressens bundenhet det börjar jäsa ute bland folket över de storfinansiella "geniernas" bragdrika verksamhet brukar en

donation på något hundratusental eller någon miljon kronor i regel verka såsom balsam på såret.

Vår dagspress har i dessa dagar åter fått ett välkommet tillfälle att sjunga huset Wallenbergs lov samt erinra om det höga husets ömma och faderliga omvårdnad om svenska folket, i det att en donation å inemot ett par miljoner kronor gjorts av "Knut och Alice Wallenbergs stiftelse" för upprättande av en forskningsanstalt på husdjursavelns område efter mönster av växtförädlingsanstalten i Svalöv. En stor plan föreligger utarbetad av en särskild kommitté med docenten Gert Bonnier (Karl Ottos yngste son) som sekreterare, och enligt denna skall det gälla att så långt som möjligt tillgodogöra ärftlighetsforskningens landvinningar för förädlingen av våra husdjur. Våra s. k. jordbruksauktoriteter, såsom "lantbruksdirektören" Gustaf Leufvén m. fl., äro fulla av förtjusning och se i det planerade djurförädlingsinstitutet en åtgärd av oerhörd betydelse för det svenska jordbruket, för vilket institutets tillkomst förmenas ha öppnat oerhörda möjligheter. Det råder emellertid ingen tvekan om, att icke hrr jordbruksauktoriteter högst väsentligt överskatta betydelsen för jordbruket av det projekterade djurförädlingsinstitutet. Erfarenheten från de senaste decenniernas arbete på området i vårt land visar, att kunskapen i dessa ting ofta är särdeles ytlig och svag jämväl inom de s. k. sakkunnigas krets. Man kan naturligtvis icke begära att personer i hrr Wallenbergs och Bonniers ställning skola rätt förstå innebörden av något sådant som förädling av våra husdjur. De betrakta naturligtvis saken mera ur finansiell och industriell synpunkt och tänka sig säkerligen möjligheten av en utveckling av mjölk- och dragboskapens produktionskapacitet till en rent av fantastisk höjd liksom när det gäller att utnyttja en vanlig industriell, maskinell verksamhet. På samma tankebanor ha även flera av våra jordbruksauktoriteter länge varit inne och äro det antagligen ännu. De satte en gång som det stora målet att uppnå rekordmjölksiffror på 6 à 10,000 kg. och mera mjölk pr djur och forcerade utvecklingen i en förnuftsvidrig, onaturlig och ensidig riktning, som icke kunde undgå att allvarligt hämna sig i ödesdigra bakslag i form av försvagade djur och stammar, mottagliga för allsköns sjukdomar och epidemier. Man såg, för att nu hålla oss till mjölkdjuret, i detta rätt och slätt en industriell mjölkproduktionsapparat, som kunde drivas till huru hög avkastning som helst, man betänkte icke, att djurets organism är en särdeles-ömtålig och känslig skapelse, där varje organ har sin givna, naturliga funktion, och att ju mer man inriktade

sig på forcerandet av ett visst organs verksamhet, måste naturenligt den övriga kroppens funktioner försvagas. Men bakslaget på den vanvettiga "rekordsifferpolitiken" inom den svenska boskapsskötseln kom, om ock därmed visst icke är sagt, att dess "vetenskapliga" förespråkare blivit stort förståndigare för det. Säkert är, att skall den planerade husdjursförädlingen bedrivas under ledning av "auktoriteter" sådana som direktören Leufvén m. fl., lära de positiva resultaten därav ej bli på långt när så överväldigande som hrr Wallenberg och Bonnier möjligen föreställa sig. (Våra bilder i texten visa den övre donatorn, bankdirektören K. A. Wallenberg, den undre docenten Gert Bonnier, sekreterare i den kommitté, som haft hand om planens utarbetande.)

Den storslagna donationen ur Wallenbergska stiftelsen avser givetvis att tjäna olika ändamål. Vi ha redan framhållit, hurusom plutokratiens stolta härskare i vår tid anse sig ha behov av att emellanåt också utöva allmän välgörenhet och inför folket demonstrera sin ömma och faderliga omvårdnad om sina undersåtar. Denna önskan förslår dock ingalunda till att förklara den senaste miljondonationen, som fått karaktären av en särskild nådebevisning vis à vis jordbruket. Att Höga Vederbörande nu velat visa sina ömma känslor mot jordbruket, torde bero på flera omständigheter. För det första pågår f. n. som bäst den judiska finansmaktens stora aktion för den svenska jordens läggande under sin spira, vilken genom förandet av en politik med förhållandevis höga priser å alla jordbrukets behovsvaror samt förhållandevis låga priser å alla dess produkter håller näringen på en sådan nivå, att den icke ekonomiserar sig och dess utövare sålunda tvingas att till toppen inteckna sina ägande gårdar hos storfinansens många bankfilialer. Höga Vederbörande äro nu redan hunna ett mycket gott stycke på väg mot målet, och inom jämförelsevis få år torde med nuvarande tempo i utvecklingen den stora huvudparten av Sveriges odlade jord befinna sig i bankernas d. v. s. storfinansens ägo och de en gång fria och självständiga svenska bönderna över lag intet annat vara än trälar under bankkapitalet, vilkas hela strävan från början till slut skall komma att gå ut på att kunna erlägga de dryga räntebetalningarna vid lånens omsättning. Och där de ej kunna det, få de naturligtvis vara beredda på, att "den verklige ägaren", den långivande banken, hämtar hem vad som är hans.

Att det i denna situation måste göra sig synnerligen bra med en miljondonation till jordbrukets höjande sådan som den här omnämnda av huset W., säger sig själv. Den skall bevisa inför land och folk, huru välvilligt stämd emot "landets modernäring" man är. Och jordbrukarna hava fått något nytt att hoppas på i sin förtvivlade belägenhet. Det nya djurförädlingsinstitutet skall ju öppna "oerhörda möjligheter" för jordbruket, närmast boskapsskötseln! Visst är emellertid, att "de oerhörda möjligheterna" icke i någon högre grad komma jordens nuvarande brukare till godo, försåvitt de intet göra för att få en ändring till stånd. Deras saga som självständiga brukare av svensk jord torde snart vara all. Den tid är nämligen i så fall icke avlägsen, då den judiska storfinansen kommer att övertaga skötseln av den svenska jorden liksom den förut gjort med den väsentligare delen av den svenska industrien. Ja, kanske är det icke minst med hänsyn till detta sitt beräknade kommande regemente inom jordbruket — vilket ju även skall "rationaliseras" i den universella välfärdens intresse! — som det projekterade storartade djurförädlingsinstitutet kommer till. Bankherrarna vilja, såsom vi veta, hava ut det mesta möjliga ur sina domäner. En ko, mjölkande 20,000 liter mjölk pr år, bör ju, för att taga ett exempel, få ett väsentligt större produktionsvärde än en ko, som endast mjölkar futtiga 3 à 4,000 liter. Det gäller dock, såsom sagt, att icke ställa förväntningarna för högt. Ty ovisheten straffar sig här i världen, även för de mäktige, som kunna strö omkring sig mer eller mindre märkvärdigt åtkomna miljoner för välgörande och allmännyttiga ändamål.

De trogna tjänsteförrättarna belönas!

Det erkännandet måste man förvisso ge den i vårt land numera allsmäktigt regerande judendomen, att den på ett flott sätt honorerar sina trogna tjänsteförrättare. Hela långa raden av dylika ha under tiden efter det stora demokratiska genombrottet" upphöjts till chefer för höga ämbetsverk, placerats å landshövdingestolar o. s. v. Det säger sig själv, att huvudpersonerna i den stora militärnedrustningsakten icke heller blevo utan sina särskilda belöningar också ifråga om höga förtroendeposter och ämbetsställningar. Själva chefen i nedrustningsministären, hr Richard Sandler, (vilken ju bl. a. hade meriterat sig för posten som statsminister genom överlåtelsen av statens egendom i spritmonopolet, de 400 stamaktierna i A-B. Vin- och Spritcentralen till ett visst finanskonsortium för slumppriset 400,000 kr.) honorerades strax efter sin avgång från sitt höga ämbete till överdirektör och chef för statistiska centralbyrån. Nedrustningsministern, hr Per Albin Hansson, upphöjdes till ledare för socialdemokratiska partiet och har helt säkert att påräkna ytterligare nådevedermälen för sitt genomförda stordåd.

I dagarna har nu ingått meddelande om, att mannen, som i egenskap av konsultativt statsråd i Sandler-Albin Hanssonska regeringen utarbetade det nedrustningsförslag, som hr Per Albin Hansson underskrev och tog äran för, t. f. statssekreteraren i försvarsdepartementet, judiska revisionssekreteraren K. L. Levinson, av k. m:t utnämnts till generaldirektör och chef för riksförsäkringsanstalten.

Ja, dygden belönar sig på ett storslaget sätt under rådande judisk-demokratiska regim. — Nya möjligheter till upphöjelse komma nu förvisso att erbjuda sig för våra framåtsträvande politiska andar i samband med den stora aktion som Alljuda senast inlett till förmån för "ekonomisk avrustning". Den "kulturella" genomfördes ju av den sittande regeringen vid förra riksdagen. De senaste månadernas tilldragelser visa, att det heller icke saknas aspiranter på utförare-sysslan i fråga om ekonomisk avrustning inom olika partier, tjänstvilliga partigängare med klar blick för de storartade möjligheter, som även på detta område erbjuda sig.

En bankernas bålde riddare.

Det var icke utan en viss överraskning man såsom främste representant för den nationalekonomiska synpunkten vid "Nationalekonomiska föreningens" häromaftonen hållna möte i huvudstaden för diskuterande av bankernas räntepolitik fann professor Brisman. Man hade ju kunnat vänta sig, att "världens främste nationalekonom", prof. Gustav Cassel, icke skulle uteblivit vid ett så celebert tillfälle. Men denne synes, förklarligt nog för resten, på sistone ha iakttagit en viss klädsam tillbakadragenhet, när det gällt personligt offentligt framträdande. Den "nationalekonomiska" uppfattningen hävdades emellertid med all energi av pro-

fessor Brisman, som varmt lovordade privatbankerna för deras förståndiga och korrekta räntepolitik, livligt understödd av de närvarande bankdirektörerna. Dagstidningarna kunde också förnöjt konstatera den "nationalekonomiske" professorns vackra betygsättning åt bankerna.

Antisemitismen i Ryssland.

I en artikel "Åter antisemitismen i Ryssland!" meddelade Allehanda häromdagen om inträffandet av det fenomen i moskoviternas land, som Nationen redan för över ett år sedan konstaterade såsom ett faktum. Man förstår härav, att tornäuandena numera utvecklat sig till den punkt, där den i Sovjet-Ryssland rådande våldsamma antisemitismen ej längre står att förtiga. Denna är ju förövrigt intet att förundra sig över i betraktande av det hemska blodsvälde, som judarna där, synnerligast åren närmast efter den stora revolutionen", utövat och som i föregående nummer av Nationen närmare redogjordes för. Allehanda kan dock naturligtvis icke konstatera faktum utan att samtidigt taga avstånd från antisemitismen och "upphetsade hjärnors" funderingar om "judiska maktsträvanden i kultur och politik" etc. Tidningen måste emellertid erkänna, att de judiska folkkommissarierna spelat en mycket betydande roll i "den hänsynslösa grymhet, som under revolutionen begåtts mot den ryska överklassen —, ett erkännande, som vi med intresse konstatera. I artikeln i fråga heter det vidare:

"Så småningom måste emellertid intensiteten i justitiemorden och blodbaden upphöra, och massorna sågo återigen i judarna de osympatiska främlingarna. Det hör nu till de dagliga företeelserna att ryska arbetare vägra att på statens verkstäder arbeta tillsammans med judar. Judarna avlägsnas ur kommunistiska sovjets och föreningar.

Le Journals utsände korrespondent till Ryssland M. Geo London har så väl genom samtal med arbetare som med väl underrättade rabbiner övertygat sig om judefientlighetens framsteg. Det finns ingen enda jude kvar bland folkkommissarierna. Av de högst ställda inom administrationen är bland hela massan av högre funktionärer blott 7 proc. judar.

Vad som gjort judarna särskilt misstänkta är zioniströrelsen. De som i Ryssland arbeta för en judisk utvandring till Palestina misstänkas för att stå i förrädisk förbindelse med England, Palestinas mandatär. Många ha häktats av G. P. U. och expedierats till Sibirien. I sin nöd ha deras anhöriga vänt sig till Trotzki, men fåfängt. Trotzki uttalade sig blott med förakt om sina forna trosfränder. Själv är han ateist och finner tjekans förföljelse av all slags religiositet vara som sig bör.

Den rabbin, som Geo London (antagligen själv jude) särskilt fått sina upplysningar från, lyfte mot himlen två köttlösa armar och utropade med ett bittert skratt:

"U m b e s c h r i e! När judarna själva bli antisemiter, så bli de fruktansvärdare än andra."

I de unga revolutionärernas organ Komsomolskaja Pravda, berättas att mötena ofta avslutas med ropen: "Leve sovjets! Ned med judarna!"

På kaféer och kabareter i Moskva sjungas smädevisor mot judarna. En av dem berättar, huru en tavaritsch förgäves sökt finna ett ryskt namn bland affärsmän. Alla nepmän heta Lischitz, Kohn, Braunstein. I slutet av visan bönfalles "lille far Stalin" att ge tillbaka Ryssland till ryssarna.

De som känna Stalin närmare påstå, att denne kaukasier är vild antisemit och detta skulle vara främsta anledningen till hans ihärdiga hat mot Trotzki, Sinovjev och Kamenev.

— Han är lika svår antisemit som storfurstarna, klaga affärsmännen. Ja, han är värre, ty storfurstarna, som alltid behövde pengar, underhöllo förbindelser med judar, som de lånade pengar av och visade stor nåd och välvilja.

Denna de ryska judarnas sent omsider uppkomna sorg över storfurstarna, som de varit med om att slå ihjäl eller expatriera är kanhända icke synnerligen rörande. Men den är ett för bolsjevismens föregående upplösning högeligen karaktäristiskt drag."

I samma andedrag som Allehanda relaterar detta m. m. från Sovjet-Ryssland av i dag, tar tidningen avstånd från tanken på, att bakom judarnas verksamhet i Ryssland och andra länder skulle ligga några kulturella och ekonomiska maktsträvanden. Tror verkligen tidningens kulturelle redaktör, att denna judarnas samhällsomstörtande verksamhet i alla länder skulle bedrivas på måfå, utan plan och mål, då är han förvisso mera naiv än vad vi hållit honom för. Gör han sig mödan att något studera Gamla Testamentet, skall han finna, att de planer på världsherravälde, som de "nationalhats anstuckna" antisemiterna anklagas för att falskeligen förebrå judarna, visst icke äro någon nyhet av i dag utan att de omfattats av judarna sedan årtusenden tillbaka. Händelserna i tiden bevisa på ett sätt, som icke står att jäva med några fraser om "upphetsade hjärnor" och "nationalhatsromantiska utsvävningar", att den i Gamla Testamentet så mycket omskrivna planen hos judafolket på ett världsherravälde i dag visst icke övergivits utan tvärtom att denna plan numera fullföljts så långt, att vi för närv. faktiskt befinna oss mitt uppe i dess förverkligande. Det gäller blott, om folken i det ögonblicket skola veta att omintetgöra den diaboliska konspirationen mot deras liv. Vi vilja tro, att de skola det.

Trotskij och Sinovjev exkommunicerade ur centralkommittén.

Enligt meddelande från Moskva hava kommunistiska partiets centralkommitté och centrala kontrollkommissionen gemensamt vid hållet sammanträde beslutat utesluta Trotskij (Braunstein) och Sinovjev (Apfelbaum) ur centralkommittén. I centralkommitténs rapport uttalas, att Trotskij och Sinovjev brutit sina i augusti givna löften att avstå från oppositionsverksamhet och "på det grövsta bedragit partiet". De hade under de gångna månaderna fört en hänsynslös fraktionskamp mot partiets enhet ända därhän, att de bildat ett nytt parti i samförstånd med borgerliga intellektuella.

Den legaliserade förbudsterrorn i U. S. A.

Den sig kristna kallande förbudsrörelsen, en av Israels många internationaler, som vars ledande ande och själ här i landet torde få betraktas den amerikanska Antisaloonligans härvarande sändebud, pastor Östlund (en i hög grad fördomsfri herre förövrigt, vilken önskar lyckliggöra svenska folket efter samma upphöjda metoder som storfinansen i U. S. A lyckliggjort det amerikanska med) är till sitt väsen besläktad med den av d:r Bratt representerade "nykterhetspolitiken". Den ena som den andra ledes ytterst av judisk-finansiella intressen, ehuru av något olikartad läggning. Brattsystemet är förankrat i mera speciella svensk-storfinansiella intressen medan förbudsrörelsen mera verkar i en viss, av amerikansk-storfinansiella intressen betalad riktning, varom mera i annat sammanhang. När förbudsrörelsen klätt sig i kristlighetens dräkt, är detta en falsk beteckning, som dess hycklande agenter i Amerika och annorstädes hade anledning att blygas över och varom även i annat sammanhang mera. Den internationella förbudsrörelsen i dess nuvarande gestaltning är från början till slut en klart antikristlig företeelse, ledd och inspirerad av den amerikanska storfinansen, vilken i densamma i första hand sett det stora medlet till den offentliga meningens i U. S. A. distraherande från spörsmålet om de amerikanska bankirernas och trusternas ekonomiska verksamhet, som på presidenterna Roosevelts och Hardings tid där allvarligt hotade trusternas envälde. De moraliska skador, som det antikristliga förbudet tillfogat det amerikanska folket, akta sig emellertid Antisaloonligans agenter noga för att upplysa allmänheten om. Hela deras strävan går ut på att hålla de kristligt och nykterhetsvänligt sinnade hypnotiskt fångna i en dogmtro, som tvingar sunda förnuftet att falla till föga och fordrar slavisk underkastelse under en troslära, som ehuru utgivande sig för att vara kristlig så litet som möjligt har gemensamt med den, som Kristus förkunnade. Vi hava tidigare omnämnt, huru Volsteadlagen var en klar akt av provokation, som medgav alla de undantagsbestämmelser, som erfordrades för att göra densamma illusorisk till sina verkningar, på det å ena sidan spriten icke skulle behöva saknas i staterna och å den andra nykterhetsvännerna hava rikligt material och stoff för sin fortsatta propaganda. Den amerikanska "nykterhetspolitik", som med Volsteadlagen officiellt godtogs, var med ett ord avsedd att ge folkets massa ett underhållande och distraherande stridsämne för långa tider framåt, så att icke trusterna skulle behöva störas av en närgången observation från den allmänna folkmeningens sida.

Enligt uppgift i senaste numret av den ansedda amerikanska tidskriften "The Literary Digests" skola efter Volsteadlagens ikraftträdande ej mindre än 200 personer hava mördats av den amerikanska förbudspolisen. Bland de många fall av hänsynslöst mördande, som spritpolisen i U. S. A. gjort sig skyldig till, anför den nämnda tidskriften ett av särskilt upprörande art, vilket inom kongresskretsar — även de "torraste" — alstrat en stark stämning för en ingående opartisk undersökning av förbudspolisens arbetsmetoder. Händelsen ägde rum i Maryland. Detaljerna äro i korthet följande:

Charles P. Gundlach en 77 år gammal farmare hyste den traditionella tyska böjelsen för öl och bryggde ett mindre kvantum för egen konsumtion. När en dag — närmare bestämt den 15 september i år — en främling bad att få vila en stund på farmen, undfägnade han honom med ett glas av sin brygd. Främlingen var emellertid ingen annan än en förbudsagent från Washington, Randolph Brewer. Han lät sig ölet väl smaka, men återvände senare, då Gundlach var frånvarande, och slog sönder så många buteljer av brygden, han kunde påträffa. Därefter förenade han sig med tre av sina kolleger, och alla fyra företogo en formlig attack mot farmen. Gundlach fick emellertid se dem på avstånd, och då han förstod vilka de voro, grep han sin hagelbössa och varnade dem för att komma närmare, men då de fortsatte att rycka fram, sköt han och sårade en av dem i knäet. Nu öppnade också agenterna eld, varvid den gamle mannen föll till marken med ett skottsår i foten. När han sålunda låg hjälplös på marken, gingo dessa lagens handhavare fram till honom, och sköto honom i hustruns åsyn helt enkelt för pannan, trots hans böner om förbarmande. Därefter stego de över hans lik in i bostaden för att söka efter "förbrutet gods" — dock utan resultat. Detta ehuru de icke kunde förete någon fullmakt, som berättigade dem, vare sig att företaga en undersökning eller häkta farmaren.

Utgången av det åtal, som väckts mot de fyra förbudsagenterna med anledning av dråpet på farmaren avvaktas med största spänning av amerikanska pressen och allmänheten. Chicago Tribune skriver, att tjogtals liknande mål anhängiggjorts vid de olika staternas domstolar men de anklagade ha utan undantag funnit tillflykt hos de federala domstolarna i enlighet med en lagtolkning, som uteslutande ger dessa domstolar domsrätt i sådana fall, då förbudsagenter dödat under utövande av sin plikt. Det anföres, att federala domare tvungits avvisa an klagelser mot hänsynslösa, skrävlande dråpare av fruktan för att fördärva den prohibitiva polisstyrkans "moral", med hänsyn till att denna styrka stöder sig på principen, att regeringen skyddar sina agenter, endast de kunna ge sig sken av att ha dödat till självförsvar. New York World förklarar, att förbudspoliskåren i stor utsträckning rekryteras just från den klass av brottslingar, som den är avsedd att bekämpa. Icke destö mindre hetsar staten dessa farliga individer på oss, skriver tidningen, vilka, tack vare ovan relaterade förhållanden, mer än väl veta, att de ostraffat kunna döda, enär risken för att de bli straffade är minimal.

Den demokratiske senator C. C. Dill i Washington, vars politiska åskådning är utpräglat "torr", har förklarat sig anse tiden vara inne att sätta stopp för "den oberättigade och laglösa aktion, som bedrives under förbudskampens täckmantel". Han ämnar för nästa kongress framlägga ett lagförslag, enligt vilket varje förbudsagent måste ställa borgen för sig, så att de medborgare, vilkas rättigheter kränkts, kunna erhålla skadestånd. Sådana förhållandena nu äro, säger mr Dill, finnes ingen möjlighet till gottgörelse i fall, då medborgares liv och egendom, som hållas i helgd i kraft av en del av författningen, äventyras genom den befogenhet tolkningen av "Eighteenth Amendment" skänker förbudsagenterna.

Bela Kun, numera "guvernören på Krim" plågas till vansinne av sitt onda samvete.

Den judiska revolutionsledaren Bela Kun, för vars bedrifter under bolsjevikväldet i Ungarn närmare redogjorts i Nationen, har efter misslyckandet i Ungarn uppehållit sig i Ryssland, där de maktägande anförtrott honom en ledande befattning inom tredje Internationalens avdelning för revolutionär propaganda i de västerländska staterna. Enligt vad en från en resa i Ryssland nyligen återvänd förutvarande tsarofficer vid namn Stephan Fürsof, numera en av ledarna för den ryska monarkistiska rörelsen i ut-

landet, uppgiver vistas Bela Kun sedan någon tid i egenskap av "guvernör på Krim" i slottet Yalta. Han har emellertid förlorat all auktoritet och den statsmannavärdighet man förlänat honom är uteslutande en formalitet.

I detta paradis nere på Krim skulle Bela Kun, säger den nämnde officeren, ha levat ett härligt liv, om det inte varit en offentlig hemlighet, att han utom att vara kroppsligt sjuk, tillika blivit sinnessvag — han lider nämligen av förföljelsemani. I sitt residens på slottet Yalta har Bela Kun till sitt personliga skydd en livakt på 50 man, bland vilka man även finner en del ungerska kommunister, vilka flydde tillsammans med sin ledare för att undgå dödsstraffet.

Ex-diktatorns största fruktan är att han skall bli bombarderad från luften av ungerska flygare. Gentemot denna skräck, att straffet skall komma från himlen hjälper det honom icke, att hela slottet är omgärdat med täta taggtrådsstängsel. Dagen igenom uppehåller han sig inne i slottet, men så snart mörkret faller på, börjar han höra hur det susar

Ett allvarsord till Sveriges folk.

F. chefen för Älvsborgs regemente, översten *Henrik Sjökvist* i Hjo, uttalar i en publicerad artikel en ljungande protest mot det huvudlösa beslutet att nedskrota Sveriges försvarsorganisation, vilket landsförrädiska dåd såsom ofta framhållits i Nationen uteslutande skett på order av den här i landet numera allsmäktigt regerande judemaktens intresse, såsom vars lydiga redskap i så gott som allt ledarna för våra nutida politiska partier på "höger" och "vänster" äro att betrakta. Vi återgiva härnedan den gamle krigarens karlavulna ord, som förtjänade att höras runt om i Sveriges land:

En var, som förmår fatta nedrustningsbeslutets verkliga innebörd: nationell självstympning, bottnande i uppgivande av vår urgamla frihet och självständighet, om icke ändring sker, skall utan tvivel fråga sig: Hur har ett sådant beslut varit möjligt? Svar: Det är den ynkedomens försvarsolust och den oförklarliga likgiltigheten för hävdandet av Sveriges prestige utåt — sedan lång tid tillbaka av de borgerliga vänsterpartierna, enkannerligen de s. k. frisinnade, i fruktbärande samverkan med socialdemokrater och kommunister (allt under judemaktens ledning. Red. anm.) utsådd bland okritiskt folk — som har burit frukt. Och detta utan att svenska folket i gemen givits tillfälle att yttra sig i denna landets viktigaste fråga, ty senaste Andra-kammarval gällde mer den uppagiterade förbuds- än försvarsfrågan. Man har knappast velat tro det vara möjligt, att en ansvarslös demagogi verkligen kunnat bringa det därhän, om man icke nyligen i tidningarna erinrats om huru de fr. o. m. 1928 indragna regementena det ena efter det andra — som det hetat — för alltid troppat sina ärorika fanor. Och detta oaktat förefaller det mig fast otroligt, att så verkligen skett.

Dessa 3- à 400-åriga regementen tack vare vilka åt Sverige kunnat givas dess av naturen utstakade gränser och bevara dem intill nu, så att vi ännu den dag som är njuta frukterna av vad som då av svenska män, framför fronten och i ledet av dessa regementen, såldes och bekräftades med deras liv och blod.

Dessa urgamla regementen, som så att säga utgjorde en levande illustration till de märkligaste skedena i Sveriges historia och voro levande kulturmonument utan motstycke, därför att de voro ett med folket i de landskap vilkas namn de buro,

Dessa regementen, som fiendens vapen aldrig förmått att omintetgöra, huru hårt de än otaliga gånger varit ansatta, har det nu blivit egna landsmän förbehållet att utplåna. Sådan är den bragd, som nutida ynkedom i detta land berömmer sig av.

Det är ett utslag av råhet och okultur, vars rätta benämning anständigheten förbjuder mig att uttala.

Ett helgerån mot nationella minnen, som för varje svensk borde vara heliga.

Men detta är känslostämningar till vilka icke kan tagas hänsyn, säger den dådfulle mannen, stolt över sin bragd. Ja väl! Det är känslostämningar, men känslostämningar som såra och sådana sår väcka hat.

Var det väl nödvändigt att väcka sådan lidelse? Att såra helt säkert flertalet svenskars berättigade nationella känslor på sätt som här skett? Svaret blir ett obetingat nej! Och hävderna skola en gång fälla domen över denna ärolösa bragd.

Regementsindragningarna, huru sårande för det nationella medvetandet — där sådant är tillfinnandes — de än äro, utgöra dock icke i och för sig det väsentligaste i 1925 års försvars-desorganisation.

Det väsentliga, som gör organisationen av 1925 oförmögen att kunna fylla sitt ändamål är: icke blott *att* truppenheterna i tur nedskurits i antal, utan även och framför allt *att* de enskilda truppförbandens befälskadrer över hela linjen så förtunnats, att varje möjlighet att vid mobilisering kunna svälla ut och uppställa reservtrupper är utesluten. Till yttermera visso har detta omöjliggjorts därigenom, att nära halva antalet vapenföra värnpliktiga icke erhålla någon utbildning alls i fred. Härtill kommer *att* även fältartilleriet nedskurits, ehuru man vet att erfarenheten från kriget givit vid handen, att en *ökning* av artilleriet i förhållande till infanteriet är påkallad och även genomförts eller är under genomförande i segermakternas arméer; samt slutligen *att* kavallerifördelningen, arméns spanande öga i förening med förmågan att hastigt kunna ingripa på en hotad punkt, helt slopats. Kavallerifördelningen kan aldrig ersättas av "flyget", men väl av detta kompletteras. Det vet en var, som har begrepp om vad fjärrspaning och närspaning är.

Den arméorganisation vi ägde före år 1925 med 6 arméfördelningar i fred, var avpassad efter landets behov, och förmådde vid mobilisering i sig upptaga folkets hela dugliga försvarskraft i form av människor och kunde därigenom till landets försvar ställa i fält *12 arméfördelningar* (6 linje och 6 reserv) med tillhörande specialvapen,*dubbla fästningsregementen* (i Boden, Oscar Fredriksborg och Karlskrona) samt *en kavallerifördelning om 20 skvadroner* m. m. Denna organisation var även prövad i allvarstid och befunnen tillfredsställande, enär genom densammas blotta tillvaro det blev oss möjligt att hålla oss utanför världskriget, trots skarpa påtryckningar från de stridandes sida. Ingen vågade dock s. a. s. trampa oss på tårna. Risken var för stor.

Mot denna beprövade organisation kunna vi nu enl. 1925 års beslut vid mobilisering endast uppställa *4 svaga arméfördelningar* med nedskurna specialtrupper, *en infanteribrigad* utan specialtrupper och *ett fästningsregemente* (Boden). Samtliga dessa truppavdelningar utan möjlighet att uppställa reservtrupper. D. v. s. våra landstridskrafter hava nedskurits med mer än 2/3. Och med denna ringa styrka skall vårt långsträckta land, som i längd ungefär motsvarar sträckan från Östersjön till Neapel, kunna försvaras?! Att detta är omöjligt kan varje människa med sitt förstånd i behåll begripa, liksom även att dessa våra svaga försvarskrafter oundgängligen äro dömda till undergång då de en gång skola komma till användning för sitt ändamål. En liten lyxarmé i fred, obrukbar för sitt ändamål att försvara landet vid ofred, det är vad nedrustarna bjuda svenska folket på. Och likväl kostar denna lilla lyxarmé skattebetalarna c:a 4/5 av vad den beprövade organisationen före 1925 kostade. Det är alltså icke nog med att nedrustningsorganisationen är oanvändbar för sitt ändamål, utan den innebär även en ren ekonomisk dumhet och snikenhet av så häpnadsväckande dimensioner, att det blir obegripligt hur människor med sunt förstånd kunnat förledas att medverka till något dylikt. För att ytterligare belysa den ekonomiska sidan av saken kan meddelas, att t. ex. en skattebetalare i Stockholm med 3,000 kronor årlig inkomst, som hade att till det beprövade försvaret före 1925 betala kr. 4:72, lär få till den lilla lyxarmén efter 1925 betala kr. 3:54. En minskning av endast kr. 1:18, men en förlust av ett för sitt ändamål användbart försvar.

Detta oaktat förklara nedrustningspamparna frankt, att de taga ansvaret för organisationens förträfflighet och tillräcklighet och tro sig därmed kunna lugna den oro, som börjat göra sig gällande hos besinningsfullt folk ute i bygderna. Med den ekonomiska sidan av saken tiga de visligen. Därom skall svenska folket alltjämnt hållas i djupaste okunnighet. Vad värde har väl dessa herrars ansvarsförklaringar i verkligheten? Icke ett uns mer än värdet av de ökända lagerbevisen i luftjärn. Och även om herrarna sätta sina huvuden i pant för ansvarsförbindelsens infriande, så blir försvarsorganisationen inte bättre för det. Ej heller lär en blivande fiende taga någon hänsyn till om de värda herrarna bära huvudet på sina axlar eller under armen.

Hur länge det svenska folket skall komma att tåla det vanstyre, icke blott beträffande försvaret, utan i lika hög grad näringslivet, som landet allt ifrån det förtjusande "demokratiska genombrottet 1917" varit underkastat och som kulminerat i det huvudlösa nedrustningsbeslutet 1925, det återstår att se.

Karolinernas skald sade på sin tid i sin medborgarsång: "Det är skam, det är fläck på Sveriges baner, att medborgarrätt heter pengar"!

Lika sanna de orden må hava varit då de sades, lika sant är, att den fläcken icke var outplånlig och att den blev utplånad 1917 så grundligt, att baneret i stället tillfogats andra tyvärr outplånliga fläckar. Den första av dem smutsade det svenska baneret redan 1918, genom de då maktägandes här i landet uppträdande mot det kulturella Finland under inbördeskriget. Oberörda av den nationella hederns bud och det kulturella Finlands svåra betryck sutto dessa den svenska demokratiska ynkedomens första adepter med händerna i kors och åsågo med hävan hur den ohyggliga inbördesstriden rasade bland frändefolket på andra sidan Bottenhavet. De kunna icke ens urskulda sin dådlöshet med att de icke förstodo vad striden gällde nämligen *den västerländska (svenska) kulturens kamp mot österns barbari*, som under den ryska revolutionen innästlat sig i landet. Ty det var vid det tillfället icke okunnigheten, som satt vid styret här, vilket sedermera blivit fallit. Men väl samma ynkliga dådlöshet, som nu. Och så blev det i stället andra mera behjärtade germaner, de under kriget så beljugna "Barbarerna" förbehållet, att bistå Finland i den förtvivlade kulturkampen. Till outplånlig skam för oss rikssvenskar och till ohjälplig skada för den svenska folkspillran i Finland. Jag undrar just vad de verkliga "Barbarerna" den gången voro till finnandes, om icke just på de svenska taburetterna.

Och nu är samma demokratiska ynkedom åter i färd med att i sin okunnighet sätta ännu en skamfläck på det "svenska baneret", genom att lägga landet försvarslöst inför första bäste inkräktare.

Är då verkligen det svenska folket redan så degenererat att det med berått mod är berett att sälja sin urgamla frihet och självständighet för pengar och ett dådlöst liv.

Jag vill icke tro så lågt om det svenska folket och allra minst om dess ungdom, men då måste ock deta folk vakna upp ur sin tröghetssömn och vrida makten ur partigängarnas händer och taga rikets väl i egen hand, innan det är för sent. Det tillhör ungdomen, framtidens svenska, att gå i spetsen. Det är högt på tiden att så sker! Ty

Det folk, som sin frihet ej värna vill
Med hela sin kraft och förmåga,
Han har ingen rätt, att som "fritt" vara till.

Det har dömt sig självt till att tåga
Med slavmärkt panna i nesa och skam
Sin ömkliga bana fram.

---

och dånar i luften. Då flyr han ut i parken. Här irrar han ofta omkring hela natten, medan han oavbrutet pratar för sig själv och nynnar Internationalen. Han lider nämligen av hopplös sömnlöshet och ser blodiga syner, så snart han försöker luta sitt huvud mot kudden. Resultatet härav har blivit, att Bela Kun hemfallit at morfinmissbruk, vilket så småningom nedbrutit hans hälsa. Läkarna hysa därför intet hopp om att kunna bota honom, och inom en icke alltför avlägsen tid kommer den röde diktatorns hjärna att vara fullständigt förmörkad.

Vetenskapligt sällskap till sovjetregimens stöd.

Enligt meddelande från Moskva, ha ett stort antal framstående vetenskapsmän i Ryssland vilket "Sällskapet för medverkan till Sovjetrysslands uppbyggande på socialistisk grundval". Det nya sällskapet har utfärdat ett upprop, vari det meddelat att dess medlemmmar hylla och stödja sovjetregimens grundsatser, samt uppmanar alla, som arbeta på vetenskapernas och teknikens utveckling i Ryssland att sluta sig samman för att bidraga till landets kulturella och ekonomiska utveckling."

Åter en avslöjad bolsjevikkomplott i Lettland.

De lettiska myndigheterna ha kommit en vitt utgrenad bolsjevikisk spioneriverksamhet på spåren. Det har konstaterats, att G. P. U. sedan lång tid tillbaka bedrivit ett omfattande och välorganiserat spioneri i syfte att främja den bolsjevikiska upprorsrörelsen inom landet. En mängd inblandade hava häktats, tillhörande gränsbevakningen. Ett tiotal av de häktade äro gränsgendarmer och tre järnvägstjänstemän, vilka medföljt tåget mellan Riga och Moskva. De flesta häktade ha avlagt fullständig bekännelse och lämnat noggranna upplysningar om sin delaktighet i spionerierna och den judaslön, som sovjetregeringen betalat dem.

Bela Kuns blodsregemente.

(Forts. fr. föreg. n:r.

"Vad angår förebråelsen att vilja omstörta allting, som det i dag är mordernt att kasta oss i ansiktet, emedan en liten grupp judar vänt upp och ned på Ryssland och därför att man även här sett ett band vettvillingar utföra dåd som varje israelit ogillar, visar detta enligt min åsikt ett väl svagt historiskt sinne. I Frankrike finnes endast ett fåtal judar, och likväl kan man hålla ett högt vad, att om Frankrike blivit besegrat, även det skulle fått känna på en ny kommun. Men till och med om man anser bevisat, att bolsjevismen är vårt verk, varför anklagar Ni icke också de millioner dårar vilka läto leda sig? För övrigt bestrider jag icke, att revolutionsmyten alltid på oss utövat en oemotståndlig dragning. Vi äro ett folk av charlataner och godtrogna narrar. Med raseri störta vi oss efter varje förbipasserande idé, och man får oss att tro vad man vill. Vi hava trott på Mose lag, vi hava trott våra profeter, vi hava trott våra Talmuddoktorer, på Zohar, på socialismen, på varje teori som lovat oss en lysande framtid. Vi äro skator, som obetänksamt kasta oss över allt som lyser, stackars fjärilar som bränna vingarna på idéernas eld."

"Känner Ni, vill jag fråga, en historia mera rik på illusioner än vår. Sedan århundraden vänta vi Messias, och vi komma alltid att vänta honom. Vi hava trott på otaliga Messias, och det komiska och underliga är, att vi korsfäste den ende som visat sig för oss i ödmjukhet och allvar, utan tvivel av fruktan att vi med honom allt för hastigt skulle komma till slutet av vår dröm! Våra kommunister av i dag, dessa så kallade framtidsmän, de äro gengångare från ett avlägset förflutet, våra evinnerliga doktorer, våra evinnerliga rabbiner, våra evinnerliga profeter, våra evinnerliga bedragare. Och Karl Marx "Kapitalet" det är Talmud även det! Låt blott icke vilseleda Er att tro, att revolutionsandan är Israels hela skaplynne. Sanningen är, att i vår ras finnes en säregen anpassningsförmåga, en verksamhetslust, som alltid är redo att begagna sig av omständigheterna. I ett fast grundat och sunt samhälle, äro vi en Disraeli, det säkraste stödet för tradition och och ordning; och av samma åstundan efter handling och makt (två ting som man icke kan åtskilja) frambringa vi i tider av oro en Trotzki eller en simpel Bela Kun."

Vid dessa ord kunde den kristne icke längre hålla sig tyst, utan avbröt juden:

"Det är just det, som vi icke kunna förlåta! I varje land arbeta ni för gott och för ont med den enda omsorgen att förverkliga alla de instinkter som sjuda i ert blod. Ni intressera er endast för er själva; ni äro en kraft som tränger er fram blott för nöjet att få utveckla sig, eller snarare av oförmåga att underkasta sig några regler. Ni generas aldrig av det mångfald stämningar, som ett säreget förflutet skapat i våra sinnen genom en omedveten men på oss allsmäktig tradition, och vilka kunna förmå oss att uppoffra våra egna intressen, ja till och med livet, för ting som för er skola förbli evigt främmande. Det finnes verkligheter, som ni genast uppfatta med en ytterlig finess. Men det finnes andra, vilka bringa vår själ i dallring, men som ni aldrig skola kunna fatta — icke mer än vi kunna berömma oss av att intränga i era hjärtan."

"Vår villfarelse, sedan femtio år, har varit att tro att vi efter behag skulle kunna skapa ungrare av judar. Det är omöjligt. De lojalaste bland er erkänna det och tillräkna sig det med fullt fog såsom en ära. Ingen människa har en obegränsad skatt av kollektiv tillgivenhet; ingen av oss kan älska mer än ett fosterland åt gången. Ni har ert, så mycket praktfullare som det är beläget i idealets värld, i förhoppningar och bland molnen. Men försök inte att bedraga oss och er själva. Ni kunna ha smak, sympati och tillgivenhet för det eller det främmande folket; naturaliserade och döpta kunna ni vara trogna er nya religion och ert nya fädernesland; men det kommer aldrig längre. Ni äro av Israel, och ni förbli, såsom Israels barn, de mest nationalistiska av alla. Jag har icke något horn i sidan till er för det, jag snarare beundrar er därför. Varje ras har sitt mysterium, som håller den uppe och bevarar den. Ni hava er hemlighet, storslagen och hedervärd som alla folk. Ni måste blott tåla att, om vi frikostigt mottaga er hos oss vi icke ha lust att lägga vårt öde i era händer. Jag erkänner gärna, att vi ungrare äro mindre fintliga och verksamma än ni. Vi hava föga sinne för det moderna livet, som ni så mäktigt bidragit att skapa efter er avbild. Men vi hava en gammal barnslig själ, ädelmodig och ridderlig; en gammal orientalisk själ, lättjefull och drömmande; en säregen karaktär; som leder sitt ursprung från långt avlägsna anfäder; ett nationellt temperament, som en tusenårig historia skapat. Vi sätta föga värde på, att vi tack vare er blivit mera lika, åtminstone på ytan, hela det övriga Europa. Vi vilja förbli oss själva, goda eller dåliga, begåvade eller dumma. Vi hava alltför länge underkastat oss ert inställsamma välde och all den falska prestige, för vilken ni missbrukat oss. Vi avkasta den idag. Vi vägra att på våra slätter vara boskap som motas av främmande herdar, även om dessa herdar kalla sig Abraham eller Moses."

Och juden, som sedan två tusen år hört så många andra bittra ord och dragit sig ur så många andra svårigheter, svarar i sin tur utan vrede:

"Akta er att med oss på nytt börja ett experiment som för spanjorerna utföll så illa, då de fördrevo alla sina morer och alla sina judar. Fem sekel hava förflutit sedan dess, men de lida ännu därav!. För övrigt kunna ni icke tänka på att deportera oss i massa, som på Isabellas tid. Ni ämna väl icke heller, tänker jag, kasta oss i Donau! Era undantagslagar kunna icke åstadkomma annat resultat än driva oss samman och göra oss starkare. Genom förföljelsen skola ni återuppliva raskänslan hos de bästa bland oss, eller de sämsta om ni så vill, hos dem vilka nått sista stadiet i sitt avsvärjande av Israel; hos dem vilka icke mer känna något vibrera då man uttalar ordet jude (eller det ännu värre, avskyvärda ordet israelit, genom allt vad det innefattar av falsk hövlighet och hänsyn). Själv erfor jag ännu i går endast avsmak för alla dessa ohyfsade galiziska judar med deras vanvettiga fanatism och deras vidriga smuts. Jag steg av spårvagnen för att slippa känna stanken och ha för ögonen dessa avskyvärda typer av judendomen. I dag, då man förföljer dem, anser jag dem för mina trosbröder och ställer mig på deras sida. Jag är icke ensam därom. Jag skulle kunna nämna en mängd judar, som under bolsjevismen, upprörda över våra trosbröders illdåd och av fruktan för vedergällning, ilade till dopet; men så snart de sågo de våldsamheter de förutsett, och de oerhörda trakasserier, för vilka deras bröder av i går utsattes, förnekade de sin egen förnekelse och återinträdde i Israel."

"Låt mig anförtro er en hemlighet. Man upprepar gärna: Judarna måste vara starka för att kunna hålla sig uppe och utvecklas i världen oaktat allt vad de måst undergå. Det är icke "oaktat" som man bör säga; det är tack vare förföljelsen, och icke oaktat den, som vi blivit vad vi äro. Vi hava aldrig uträttat något stort annat än i olyckan och under prövningarna. Vår bibel kom till under tider, då vi blott voro plundrande beduiner, irrande och hotande stammar. Den dag, då vi bildat en regelbunden stat, förtorkade vårt geni. Av Salomos berömda tempel finnes ej ett spår, men det tyckes hava utmärkt sig mera för orientalisk prakt än för verklig skönhet. Davids psalmer och sångernas sång äro de enda bestående minnesmärken vi äga från denna tid. Under konungarna profeterar Daniel, men han är ganska medelmåttig. Israels två mäktiga röster, Esaias och Jeremias, äro olyckans och landsflyktens röster. Och Talmud såg dagen i det babyloniska helvetet.

"Tro mig, vi äro icke mera begåvade än vanliga dödliga; jag är snarare böjd at tro, att vår ras som helhet är ganska medelmåttig. Vi saknade den stora uppfinningsförmågan, denskapade orginaliteten. Men vi hava varit olyckliga, och därigenom hava vi fått ett visst förakt för de människor som föraktat oss, och för de händelser vilka slagit oss till marken, men som måste övervinnas. Detta har givit oss en grym och realistisk syn på mänskligheten och tingen och en obestridlig skicklighet att genom list komma till rätta med den oss omgivande fiendskapen. I Europas liv äro vi ett salt, ett stärkande medel, ett gift, hur ni vill; vi ingå i världskemien som ett nödvändigt element, som aldrig kan avlägsnas. Vi ha enorma fel; jag känner dem bättre än ni; försök att skydda er mot dem. Vi hava också förtjänster; sök att draga nytta av dem.."

Och dispyten fortgår mellan den kristne, som aldrig tröttnar att anklaga och beklaga sig, och juden, som aldrig står utan argument till sitt försvar. En gammal ordstrid, en gammal visa, som sedan århundraden ger näring åt Västerlandets samtal, medan så många andra ämnen under tidernas lopp förlorat sitt intresse: en evig diskussion, som åter och åter börjas på nytt, än här än där, alltid aktuell och livlig, och i vilket det dramatiska består däruti, att man aldrig kan se något slut på den.

AHASVERI STAV.

Den dag då jag lämnade Budapest kunde man på något avstånd från stationen se långa rader järnvägsvagnar av ett bedrövligt utseende stå orörliga på järnvägsspåren. Ingen färg på trävirket, inga rutor i fönstren. Gräset som växte mellan skenorna, och rosten, som betäckte hjulen, visade att dessa vagnar stått där sedan länge. Och det oaktat myllrade det av resande i dem alla. Sådana funnos överallt, i kupéerna, i korridorerna, ända ut på trappstegen; män, kvinnor och barn, pratande, gestikulerande, skrikande, utan blygsel ägnade sig åt livets alla bestyr. En blick var nog för att känna igen judar i de egendomliga passagerarna på denna orörliga transport: dessa järnvägsvagnar voro en ghetto.

Några av männen buro ännu förfädrens uråldriga uniform: kaftanen, den runda hatten och de nedkippade skorna. Emellertid hade hos flertalet moderna lumpor ersatt den gamla besynnerliga dräkten. Men under de alltför långa ytterrockarna, under de förvånande bonjourerna, som räckte dem ända ned till fötterna, kände jag väl igen dem alla, dessa vilda judar! Jag återfann dem sådana som de förr hade tett sig för mig, (på ett oförglömligt sätt) därborta i deras födelsebygd."

För länge sedan — låt oss säga tjugo år — begav jag mig upp i Karpaterna, utan annat mål än att där uppsöka bergssjön och sagoslottet inuti de romantiska skogarna, då då helt plötsligt inför mina ögon blottades en värld, om vilken varken Baedeker eller Joanna någonnågonsin sagt ett ord. Jag ser mig ännu i järnvägsvagnen som förde mig längs Vaagströmmen, uppsväld av vårfloden, genom furuskogar, över vilka högt mot himlen reste sig vackra snötoppar, som glittrade i solen. I förbifarten iakttog jag gång efter annan på gångstigarna slovakiska bönder, iförda pälsmössor och klädda i fårskinn och underliga knäbyxor, fastsnörda vid benen med små smala läderremmar; bondkvinnor, även de klädda i skinn, med nakna ben eller iförda stövlar, med en broderad näsduk på huvudet, med hårflätor hängande på bröstet, och rökande långa svarta pipor.

På de små stationer, där vårt tåg stannade, blandade sig med dessa fårskinn, dessa granna halsdukar och dessa scharlakansröda byxor på ett alldeles omaka sätt folk i svarta kläder, svarta hattar, svarta kaftaner, svarta och smutsiga skor, alla hållande gamla nattsäckar i handen, knuffade varandra för att komma upp i järnvägsvagnarna, liksom om lyckans hjul rullat på skenorna och det hjälpt att gripa fatt uti det. Alla buro oklippta skägg, som böljade ned över kläderna, långa svarta eller röda skägg, och lockar i alla former, vilka korkskruvade sig ned utför kinderna. Även frapperade deras ögon genom sin ytterliga rörlighet samt i hela deras person en ständig oro och en förvånande snabbhet. De gingo med stora steg och brukade sina armbågar med en brutalitet, som var och en använde och undergick i tur och ordning utan tanke på vare sig att urskulda sig eller göra förebråelser. Alla funno sig utmärkt väl tillrätta i snöslasket och smörjan, som stänkte i kaskader upp på deras mägliga långrockar. Men det egendomligaste av alltsammans (åtminstone för en resande som var bekvämt installerad i skydd av deras anfall) var det glättiga humör och den friska levnadslust, som utgick från denna snuskiga hop. Jag hade där inför ögonen judarna från byarna uppe bland bergen, de kommersiella ombuden för hela detta Hög-Ungarn, för dessa herdar och skogsarbetare, som icke hade en aning om vad en stad egentligen är, och som anlita dessa företagsamma hedersmän att sälja deras produkter och göra deras inköp.

Jag kunde icke återkomma från min förvåning över att två så skilda människotyper, dessa fredliga bönder, vilkas ansikten utstrålade endast enkelhet och strävhet, och dessa Orientens söner, vilka genom blick och åtbörder uttrycka så mycken andlig aktivitet, kunde på detta sätt leva sida vid sida. Och det som ökade min förvåning, var att dessa judar genom sin dräkt tycktes tillhöra en vida mera föråldrad värld än dessa bergsbor med sina kvinnor, vilka gingo klädda i djurhudar. På varje station kom det flera. Tåget tycktes draga dem till sig, magnitisera dem och rycka dem från den enslighet som icke var skapad för dem. Någon stund senare förvånades man över att se dem stiga av igen på små eländiga stationer, alldeles lika dem, varifrån de anträtt färden, liksom om det varit naturligare att lokomotivet bort föra dem bort alltid längre bort, mot alldeles nya länder.

Vilket oförglömligt minne denna syn av Israel traskande i smutsen längs denna järnbana, under en molnhöjd himmel genombruten av en och annan solstråle, liksom på en bild från gamla testamentet! Berg, skogar, klippor, alla dessa kärva trakter av en storslagen, ehuru något enformig skönhet, intresserade mig nu långt mindre än denna svarta hop, med sina eldiga ögon, sina skor där tårna tittade ut och sina dystra och snuskiga långa bonjourer. Ju längre jag reste, dess mer växte min förvåning ända till dess den blev tryckande. I de småstäder, där jag i förbifarten stannade, besökte jag gator, förpestade bostäder, synagogor där man anropade Gud med oanständigt raseri; jag fick blicka in i ett levnadssätt, vars make jag aldrig trodde skulle kunna förekomma. Tydligen var det något enastående i världen, ett skådespel för vilket ingenting hade förberett mig, någonting av en medeltida Saint-Guy-dans, eller låt mig säga en spillra, en gammal kvarleva av en civilisation som kan ledas tillbaka till Antiochus, Salomo, konung David, Ninive och Babylon, och vilket här fortlevat under snusket! Kort sagt, jag kan inte ge uttryck åt den häpnad jag erfor inför denna barocka mänsklighet, som jag trodde mig upptäcka, liksom Bougainville en dag hade upptäckt kanakerna. Jag stod inför ett skådespel av ett ofantligt intresse, som på en gång stötte mig tillbaka och drog mig till sig; jag hade lagt handen på ett upphettat näste, och jag erfor en känsla av på en gång värme och avsmak.

Denna morgon på Budapests station voro människorna, som jag hade framför mig, precis de samma som jag förut en gång mött längs Vaagströmmen och på Galiziska slätten. Men vad gjorde de i detta orörliga tåg? Vad väntade de på här på dessa av gräs övervuxna sidospår? Åh, de fortsatte helt enkelt sin historia. Det var en stam av dessa judar, som invandrat i Ungarn under kriget, och som regeringen försöker att till varje pris bli av med genom att massvis sända dem tillbaka till deras ursprungliga land. Men vid Rumäniens, Österrikes och Tjecko-Slovakiens gränser, överallt har samma order givits, stationsinspektorerna vägra att låta dem stiga av eller fortsätta sin resa. "Vi känna er icke, eller snarare, vi känna er alldeles för väl", sade de till dessa pilgrimmer. "Vänd tillbaka dit, varifrån ni kommit!" Helt filosofiskt återvände då den ambulerande ghetton till Budapest. Och det är på detta sätt som dessa Israels hjordar sedan flera månader gå och komma på rälsen, en ny och alldeles modern bild av forna tiders vandrande jude, där järnvägen trätt istället för Ahasveri legendäriska stav.

Medan jag väntar på mitt expresståg, som skall föra mig hundratals mil från denna gamla besynnerliga historia, vandrar jag längs hela den jämmerliga karavanen och dessa ledstyva järnvägsvagnar, vilka på ett underligt sätt erinra om de inproviserade hyddorna i Egyptens sand eller vid Euphrats stränder. Glad är sannerligen icke åsynen av denna myllrande svärm, utan bäddar och utan eldstad, som skulle dött av hunger, om icke israelitiska föreningen sänt den någon hjälp i natura och pengar.

(Forts. sid. 5)

Dr G. Dahlén höll inledningsföredraget, vari han kraftigt hävdade att bankerna missbrukat sin maktställning och hållit för hög vinstmarginal samt att riksbanken borde återfå sin ledande roll, vilken saboterats av de övriga bankerna. Samtliga övriga talare, vilkas anföranden vid mötet refererats av dagstidningarna, såsom "nationalekonomiska", professorn Brisman och en rad bankdirektörer, bland dem hrr Dahlberg, Dickson och Lauritzen togo emellertid energiskt sina klienter i varmt försvar. Allt var all right som det skulle vara, menade man!

Systemriksdagen diskuterar Brattska motboken.

Systembolagsföreningarnas s. k. förtroendenämnd, som i dagarna varit samlad till årsmöte i huvudstaden, har bl. a. beslutit uttala sin beredvillighet att, om kontrollstyrelsen så änser önskvärt, söka i frivillig samverkan med ett antal systembolag verkställa en konsumtionsstatistisk undersökning om alkoholförbrukningen inom arbetarkretsar och att ställa det sålunda framkomna materialet till förfogande för en social utställning i Hälsingfors nästa år, till vilken officiell inbjudan ingått. Vidare beslöts att hos systembolagen förorda borttagandet av varje lösen för motböcker, utom i de fall, då kontrollstyrelsen föreskrivit upptagandet av särskild avgift, nämligen vid utfärdandet av ny motbok i stället för motbok, som antingen förkommit eller förbrukats på annat sätt än genom användning av samtliga avstämplingsblad eller rekvisitionsblanketter.

Till sin ordförande under nästkommande år valde nämnden auditör J. A. Åstrand, Linköping, och till sin vice ordförande kanslisekreterare Alfred Peyron, Stockholm. Till ledamöter av nämndens verkställande utskott utsågos auditör J. A. Åstrand, Linköping, direktör R. Lindberg, Östersund och direktör A. Åkesson, Göteborg, med kanslisekreterare Alfred Peyron, Stockholm och överstelöjtnant G. V. E. Svedenborg, Varberg, som suppleanter.

Mordbrandsmålet mot judarna Weissenberg går till Svea hovrätt.

Stockholms rådhusrätts nyligen avkunnade frikännande utslag i mordbrandsmålet mot judarna Weissenberg var ägnat att väcka en allmän överraskning. Det meddelas nu, att polisassessor Sven Åkerblad hos Svea hovrätt anfört besvär över rådhusrättens frikännande utslag angående branden i konfektionsaffären Germania. Åklagaren anser, att full bevisning förebragts om att Walter Weissenberg uppsåtligen anlagt eld den 11 februari 1926 i Germanias lokaler, Oxtorgsgat. 3. I fråga om Hermann Weissenberg anses bevisat att denne medverkat till anläggande av denna brand samt att han dessutom begått mened, och slutligen har beträffande Curt Weissenberg blivit styrkt att han varit delaktig i brandens anläggning och begått edgång mot bättre vetande.

Vore det icke skäl för Svea hovrätts ledamöter att något närmare göra sig underrättade angående den mosaiska lagens bestämmelser i fråga om judes vittnesmål inför kristen domstol, innan rätten går att taga ställning till de anförda besvären mot rådhusrättens utslag i målet?

BELA KUN. Forts. fr. sid. 4.

Och på detta sidospår, liksom i Galiziens smuts och utan tvivel även, föreställer jag mig, en gång i Nilens öknar och under Babylons pilar, utstråla ur detta snuskiga vimmel en otrolig energi och en överraskande livskraft, icke utan en viss glättighet. Alla dessa människor se ut att vara hemma hos sig mitt i detta elände, stoja och väsnas utan att taga vidare intryck därav, liksom gässen i de galiziska byarna, som passera dypölarna utan att fläcka ned sin fjäderskrud.

Min nyfikenhet förströr dem utan att förolämpa dem, och jag kan till och med smickra mig med att för dem utgöra ett behagligt tidsfördriv i deras avkrok av bangården. Vad kunde de väl tänka på, medan de följa mig med sina livliga ögon? Möjligen beräkna de helt enkelt värdet av min ytterrock eller lädret i mina skor. Men det är att på ett alltför vulgärt sätt tolka den intelligenta och ironiska eld som lyser i deras anleten. Vad de vilja säga mig torde vara ungefär detta: "Ja, betrakta oss gärna! Det lönar mödan. Sådan tillit mitt i olyckan ser man icke varje dag! I dag här, i morgon någon annanstädes, vad betyder det! Huvudsaken är att leva! Det närvarande är icke särdeles glänsande, morgondagen blir kanske strålande... Vart ämnar du dig? Till Paris? Vem vet, om du icke återfinner oss vid framkomsten? Ödet är så underbart! Dessa gamla vagnar utan hjul och detta tåg utan lokomotiv föra oss måhända dit före dig."

Detta säga mig deras av illvilja tindrande ögon. Och bredvid mig hör jag såsom eko den kristnes röst mumla med en ton av förtvivlan: "Ja, ja, betrakta dem! I dag här, i morgon någon annanstädes; hemma överallt och ingenstädes! Alltid vilda av hopp! Turken på Budas kulle var icke fruktansvärdare än denna ruffsiga jude som sitter där på sin kappsäck. Vid Asiens sista anlopp hava vi blivit besegrade!"

SLUT.

Lunda Tvättinrättning

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition.
Tel. Drottningholm 20 & 190.

Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON

Huset Bonniers "Svart på vitt."

Judiska huset Bonnier, vilket numera spelar rollen av högsta instans och ledare inom det svenska folkupplysningsväsendet, har såsom tidigare framhållits i Nationen många strängar på sin underbara lyra. Ättens nu levande huvudman, bokförläggaren Karl Otto Bonnier, hör heltvisst till en av de främste inom Israel. Hans speciella politiska åskådning har växlat under tidens gång. När Hjalmar Branting för 40 år sedan höjde kampfanan mot kapitalismen och gjorde sin första stora demonstrationsframstöt genom Stockholms gator, då de eländiga kapitalisterna av gamla skolan av fruktan för att bli massakrerade av den revolutionärt inriktade massan i stor utsträckning flydde från huvudstaden, var herr Bonnier mannen, som gick främst i ledet vid Brantings sida. Han var på den tiden varm socialdemokrat. Men efterhand som den gamla osympatiska kapitalismen utrotades, övergick hr Bonnier till mera liberala tänkesätt och installerade sig i egenskap av ägare av Dagens Nyheter som ledare av liberalismen här i landet. Sedermera har som bekant hans politiska åsikter ytterligare utvecklats under mera hemliga former åt olika håll, icke minst åt höger, (Svenska Dagbladet etc.), så att han icke utan skäl sedan något årtionde tillbaka betraktas som den ledande instansen inom hela vårt svenska upplysningsväsen.

Man skulle möjligen trott, att hr Bonnier med uppnåendet av en så hög position inom Sveriges folkupplysningsväsen skulle varit nöjd med denna enastående framgång. Men nej! Knappast ha vi hunnit dit hr Bonnier önskat och även fört svenska folket, förrän han låter komma till uttryck ett det mest ostentativa missnöje med det hela. Hans verk tilltalar honom icke längre. Han går till en ny generalaktion. Politikerna, som tidigare respektfullt följt hans direktiv, fylla ej längre måttet, de äro eländiga lycksökare utan intelligens, kunskaper och ansvarskänsla. Varför de måste bort! Och pressen, som icke mindre respektfullt följt hans signaler och anvisningar, äro i stort lika eländiga stackare — med undantag blott för dem naturligtvis, som mera omedelbart sortera under det gyllena huset.

Den, som tilläventyrs ej förut förstått att utläsa denna hr Bonniers på sistone skedda åsiktsförändring, har i dagarna fått svart på vitt på att så är fallet. Huset har nämligen lyckliggjort svenska folket med ett nytt upplysningsorgan, "Svart på vitt", utgivet av sedan länge avsomnade Albert Bonnier (hinderslöshetsbeviset är ställt på hr Karl Ottos son Tor)) och med författaren Sten Selander som redaktionell skylt. Första numret av det svamliga veckobladet, som också strax av folkhumorn döptes till "Svart till vitt", anmäldes naturligtvis på det aktningsfullaste av de bonnierska dagstidningarna med Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet i teten under sympatiska fraser på främsta plats å pressöversikterna. Detta faktum är ju i och för sig anmärkningsvärt. Andra nystartade politiska tidningar kunna få arbeta i åratal utan att de stora tidningarna observera deras tillvaro, men när herrarna Bonniers starta en dylik, är ögonblickligt hela dagspressen i färd med att diskutera dess pekoralistiska utgjutelser. Vad visar icke redan detta om ej riktigheten av vårt ofta gjorda påstående om huset Bonniers faktiska maktställning inom svenska pressen av i dag. Men det gick dock ej alldeles efter Höga Vederbörandes beräkningar. Den icke direkt under huset sorterande dagspressen, vars delaktighet i det bonnierska upplysningsväsendet hittills mest sträckt sig till ett mer eller mindre kritiklöst anammande av husets genom de ledande tidningarna och dess olika informationscentraler bibringade kunskaper, har även begynnt att vakna och — reagera. Från ett antal av de mera frimodiga tidningarna levererades strax ett gensvar mot Bonnierska "Svart till vitt" presterade kritik av modern svensk press, vilket icke lämnade mycket övrigt att önska i fråga om klarhet. Följden blev också, att Svenska Dagbladet och Stockholms-tidningen sågo sig nödsakade taga ett visst avstånd från den nya publikationen. Det hör till saken, att firman till landsortstidningarna (men icke till huvudstadstidningarna!) utsänt en reklamnotis av det sedvanliga slaget, vari "Svart till vitt" varmt rekommenderades respektive tidningars läsekretsar. Ur de många indignerade protestuttalandena i landsortspressen över detta smarta tilltag av huset Bonnier återgiva vi följande ord ur Kristianstads Läns Tidning (h.):

Först cirkuläret:

"Svart på vitt" är namnet på en ny tidning, som Albert Bonnier denna vecka börjar utgiva. Den vänder sig till dem bland den stora allmänheten, som tröttnat på dagspressens schematiska och vanemässiga sätt att kommentera vad som händer och sker. Pressdiskussionen har urartat till ett slags privatkorrespondens de olika tidningarna emellan. Vad de bildade och vakna utanför redaktionerna tycka och tänka bekymrar man sig inte så mycket om. Det är partierna och kotteriernas ärenden man går. Det gäller att klämma in sig i rätta uniformen och det gäller att hålla tungan rätt i mun. Vanligt sunt förnuft är ett ord, som man ganska sällan hör nämnas. Det står inte vidare högt i kurs. Men bland den bildade publiken har det gudskelov ännu inte förlorat sin klang. Man söker här bilda sig ett omdöme på egen hand utanför de cirklar, vari pressdiskussionen rör sig. "Svart på vitt" ämnar gå denna sunda allmänna opinion till mötes. Fritt och obundet skall den säga sin mening i dagens frågor. Lättfattligt och klart och utan alla snirklar skola dessa tagas upp till behandling. "Svart på vitt" vill, kort sagt, bli en tidning för alla och envar, som önska betrakta tiden och tingen med sund och oförvillad blick."

Därefter Kristianstads Läns Tidnings kommentarier:

Då firman Bonnier sålunda givit den svenska pressen "svart på vitt" på vad den går för, och därtill velat, att denna samma svenska press skulle visa, hur behändigt den låter "klämma in sig i rätta uniformen" genom att göra till sitt detta firmans underbetyg, så bör det dock sanningsenligt vitsordas, att firmans nya tidning bland allt annat undermåligt i svensk press dock upptäckt åtminstone en ljuspunkt: D a g e n s N y h e t e r, i vilken tidning samma firma är den största delägaren.

Vi skola icke tillåta oss något så förmätet som att kommentera firmans utlåtande, då vi förmoda, att även vi hemfalla under det allmänna underbetyget åt den svenska dagspressen, Dagens Nyheter undantagen. Men vi kunna icke underlåta att begagna tillfället att betyga vår glädje över, att denne stränge betygssättare av den svenska dagspressen samtidigt kunnat så högt uppskatta dess fördomsfrihet, att den förutsatt att de kritiserade tidningarna skulle genom att intaga den sända gratisreklamen erkänna sin egen undermålighet för att bereda rum för firmans egen tidning. Vi ha genom att återgiva aktstycket här ovan sökt motsvara de höga tankar, firman i det stycket synes hysa om den i andra avseenden så sorgligt underhaltiga svenska dagspressen.

Socialdemokraten (s.), Nya Dagligt Allehanda (h.) m. fl. instämma med Kr. L. T. Den sistnämnda tidningen skriver:

Satiren är befogad. Vi tillåto oss redan i gårdagens N. D. A. påpeka, att vad de av monopolsträvande affärsmän hyrda författarna "förmå prestera av bornerad självbeundran och osnuten fräckhet i vårt lilla land, är redan fast otroligt".

Vi instämma. Herrarna Bonnier anse sig måhända ha gjort en lyckad start med sitt "Svart till vitt" genom den affärsreklam de sålunda gratis erhållit. Det är emellertid ovisst, om en reklam av detta slag har så särskilt stort värde. Reklamen är lyckligtvis icke allt!

Industriell samförståndspolitik i England?

Inom Englands industriella värld synes man f. n. inriktad på att söka skapa en varaktig försoning mellan arbetsgivare och arbetare till tryggande av fred på arbetsmarknaden och åstadkommande av en uppblomstring av näringslivet.

Som ett led i dessa strävanden att bilda en "industriell fredsliga" betecknas ett för några dagar sedan på initiativ av den avgående lordmayorn i London hållet möte i Mansion House med deltagare från såväl arbetsgivare som arbetaresidan, varvid en del beslut fattades och man bl. a. enades om att låta uttrycken "master and man" (herre och dräng) helt utgå ur den officiella terminologien. Från inflytelserikt arbetsgivarehåll hävdades, att en radikal förändring i arbetarnas ställning vore nödvändig, innebärande, att arbetsledning och arbetare bleve kompanjoner i stället för över- och underordnade. En konferens är planerad att inom den närmaste framtiden hållas mellan industrimän och fackföreningsledare, av vilken manväntar sig betydelsefulla resultat i den angivna riktningen.

Sveriges befolkningsfråga och näringslivet.

(Forts. fr. sid. 1)

vecklingsnivå finns det säkerligen flera befolkningsoptima, "välståndskurvan" har ej ett maximum utan flera. Det ligger visst ingen orimlighet i att tänka att en ökning av Sveriges befolkning med 1/2 million avlägsnar oss från ett optimum, men en ökning med 2 millioner för oss till ett nytt.

Huru som helst, även den som ej vill medge, att de faktiska successiva maxima i effektivitetskurvan för många enskilda näringar ej ge sig till känna som pucklar på den resulterande välståndskurvan för hela landets näringsliv, tror jag måste medge att befolkningsoptimum dock är en mycket obestämd storhet, kurvan är på ett stort område mycket flack. Förmodligen kan i många fall välståndet förbliva i stort sett oförändrat från ett visst minimivärde av befolkningen upp till flerdubbla detta värde, naturligtvis i de olika fallen med en olika struktur hos näringslivet. För min del skulle jag luta åt den ståndpunkten, att vi snarare äro i närheten av undre punkten för detta utbredda befolkningsoptimum än i närheten av övre. Antag att vår befolkning stannat i närheten av 4 millioner, som framlidne professor *Wicksell* en gång lär ha angivit som optimum. Tydligt är, att hela den utveckling till storindustri på en mängd områden, som vi upplevat de sista decennierna, då uteblivit. Vi skola ej inbilla oss att härvid endast de näringsgrenar, som nu ge minsta avkastningen, strypts, något som nationalekonomerna ofta synas förutsätta. Verkligheten är i så hög grad betingad av det historiskt givna läget, att den högst ofullkomligt och i varje fall mycket långsamt följer schematiska nationalekonomiska regler. Men vi kunna även vara säkra på att de kvarvarande näringarna i många fall skulle visat en vida mindre effektivitet än nu är fallet. Endast som ett par exempel skulle jag vilja framkasta den frågan, om ej vårt jordbruk och flera andra näringsgrenar skulle sett annorlunda ut, om vi saknat vår elektriska industri, om ej vår sjöfart stått på en helt annan och lägre nivå, om vår moderna varvsindustri stoppats i sin begynnelse. Vi få ej bortse från de psykologiska synpunkterna och från de impulser som olika näringsgrenar giva varandra samt tro att impulser och leveranser från utlandet restlöst kunna ersätta, vad som saknas i det egna landet. Med detta vill jag ej alls göra mig till tolk för någon trångsynt protektionistisk självförsörjningspolitik till varje pris med understöd åt uppenbart oekonomiska näringar. Jag har endast velat påpeka, att slutsatser dragna ur schematiska och endast i stora drag approximativt riktiga nationalekonomiska s. k. lagar lätt leda till felaktiga resultat. Tar man hänsyn till alla faktorer, tror jag, man måste anse det i hög grad sannolikt, att en folkmängd, som den av Wicksell angivna skulle ha medfört ett mindre välstånd, att denna punkt m. a. o. ligger under befolkningsoptimum. Huru långt upp detta optimum eller den relativt flacka delen av välståndskurvan sträcker sig, vågar jag ej ens göra ett försök att gissa. Att på spekulativ väg fastslå denna gräns tror jag är fullkomligt uteslutet, då man betänker att varje tänkt bild av näringslivet motsvarar en viss befolkning. Huru näringslivet kommer att utveckla sig beror emellertid på en sådan mängd faktorer ej blott i vårt land utan i världen i övrigt och är beroende på så många psykologiska imponderabilia, att varje försök till spådom väl måste stranda. En viss ledning, om ock osäker, kan man möjligen få genom att jämföra med andra land med i någon mån likartade förutsättningar. Jämföra vi med ett land som Holland med en i många avseenden med vår likartad befolkning, som säkerligen med det i landet rådande höga välståndet ej kan befinna sig långt från sitt optimum, så finna vi, att befolkningstätheten där är dubbelt så stor som i Malmöhus län. Det välmående Skottland, till storleken ungefär motsvarande Svealand och ingalunda mindre kargt, har en nära tre gånger så stor befolkningstäthet som detta. Utan att tillmäta dessa och liknande jämförelser alltför stor beviskraft, synas de mig dock tyda på, att vi ännu ha långt kvar, innan vi behöva frukta att välståndskurvan skall börja nämnvärt och definitivt falla.

Ännu gynnsammare ställer sig naturligtvis läget, om vi utgå från att den tekniska utvecklingen, som under senaste århundradet i så oanad grad höjt välståndet och förskjutit befolkningsoptimum mot högst betydligt högre befolkningsnumerär, kommer att fortsätta.

DEN TEKNISKA UTVECKLINGENS INFLYTANDE.

Man har visserligen från nationalekonomiskt håll (jag tänker bl. a. på professor *Brismans* föredrag för ett par år sedan) velat göra gällande att den tekniska utvecklingen börjat närma sig sin asymptotiska gräns och att några större och omvälvande uppfinningar med stor ekonomisk räckvidd knappast vore att vänta. Jag tror, att vi tekniker i allmänhet ha svårt att instämma i dylika pessimistiska spådomar. Det är nog kanske riktigt att på exempelvis ångteknikens och elektroteknikens fält några revolutionerande uppfinningar ej längre äro sannolika. Men ingenting talar mot sannolikheten av att utvecklingen bryter sig helt nya vägar, som kunna giva möjlighet till ett nytt hopp framåt analogt med vad senast elektrotekniken åstadkommit. Skulle det exempelvis bliva möjligt att i atomenergien tillgodogöra sig obegränsade mängder billig energi, bleve de tekniskt ekonomiska utsikterna helt enkelt oöverskådliga. Säkert är att detta skulle än mer öka värdet av de tempererade och relativt kalla länderna i förhållande till de tropiska och subtropiska än den hittillsvarande utvecklingen åstadkommit. Kanske skulle det rent av giva sig tillkänna på agrikulturens område.

(Forts. nästa n:r.)

PORTERDRICKA

KLASS I

från

SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI

Tel. 95 HAGALUND Tel. 95

rekommenderas som bästa

Vitaminrikaste

Måltidsdryck.

Levereras i glasflaskor om 10 liter.

Flaskan är försedd med träkorg.

Brattsystemet — laglöshetens och omoralens system.

(Forts. fr. sid. 1.)

handelsbolaget "Vin- & Spritcentralen" inrättades, och A.-B. Stockholmssystemets dotterbolag såsom Grönstedt & C:o överflyttades på detta nya bolag. D:r Bratt blev nu verkst. dir. i Vin- & Spritcentralen, som slaktade samtliga återstående grosshandlare i spritbranschen. Hänsynslösa olagligheter förekomma även inom det nya av d:r Bratt ledda huvudbolaget. Av medel, som skolat inlevereras till statskontoret, utdelades frikostigt "gåvor", och åtal för detta förfaringssätt för förskingring eller egenmäktigt förfarande från allmänna åklagaren hava uteblivit och de kontrollerande myndigheterna hava sett genom fingrarna med lagbrotten. För att d:r Bratt skulle få mera fria händer lyckades han förmå dåvarande finansministern Rickard Sandler att för ett slumppris överlåta de staten tillhöriga 400 st. stamaktier på tio enskilda personer, d:r Bratt själv, och nio honom närstående, nämligen bankdirektör M. Billing, professor Helge Bäckström, kammarrättsrådet C. Carleson, direktören Allan Cederborg, riksgäldsfullmäktigen greve G. Lagerbjelke, skrädderiidkaren C. J. Lund, kanslisekreterare Alfred Peyron, bankdirektör O. Rydbeck och advokaten John Tjerneld.

Riksdagen rörde något på sig, men spritherrarna lyckades genom sina försänkningar inom kamrarna och annorstädes förhindra undersökning i saken. Det är betecknande, att år 1922 andra kammaren beslöt retroaktiv granskning av de ekonomiska förhållandena vid den Brattska spritkoncernen, men första kammaren satte sig på tvären samt att år 1923 första kammaren med stor majoritet fattade beslut om undersökning, men då var i stället andra kammaren preparerad att vägra sin anslutning.

Aktiebolaget Stockholmssystemet nöjde sig ej med att olagligen för statens medel inköpa privata vinhandelsfirmor. Stockholmssystemet skred vidare fram på brottets bana. Enligt 1917 års rusdrycksförsäljningsförordning sorterar A-B. Stockholmssystemet under Kungl. kontrollstyrelsen, som har att bevilja ansvarsfrihet och tillse att hela vinsten går till staten. Men kungl. kontrollstyrelsen granskar, där den icke skulle granska och underlåter att granska, där den har skyldighet göra det. Ett kraftigt exempel härå är följande. Vid A-B. Stockholmssystemets styrelsesammanträde den 23 oktober 1917 beslöts, att bolaget skulle till S. A. R. A. överlämna samtliga sina då innehavda restauranter och som likvid för överlåtelsen erhålla för 200,000 kronor stamaktier i S. A. R. A.; och vid A.-B. Stockholmssystemets styrelsesammanträde den 2 december 1920 beslöts vidare att av staten rätteligen tillkommande medel köpa aktier i S. A. R. A. för 400,000 kronor. Kungl. Kontrollstyrelsen underlät sin plikt att göra anmärkning mot dessa olagligheter och låta polismyndigheterna beivra desamma. Förutom att statsmedel olagligen disponerats, är att märka, att S. A. R. A. är ett privat bolag, som helt är undandraget statens kontroll. De Brattska dotterbolagen ha just till ändamål att borteliminera den lagliga kontrollen och genom sammanblandning och förvandling av de olika bolagen göra en klar överblick från utomståendes sida av sprittrusten hart när omöjlig.

En annan olaglighet av spritherrarna är att de privat inköpt vinproducerande firmor i utlandet, såsom Tiffon & C:o i Jarnac, Frankrike. Vin- & Spritcentralen köper av desamma vin och konjak genom förmedling av Vin- & Spritcentralens inköpscentral i Paris. Statens revisorer äga blott att granska räkningarna från Paris, men ej Parisfirmans inköpspris. Åsyftade spritherrar kunna alltså lägga på någon krona pr vinbutelj i extra vinst utöver det gängse marknadspriset, utan att det kan kontrolleras.

Den av riksdagsman Lithander privat verkställda undersökningen av Vin- & Spritcentralen visar att genom olagliga avskrivningar ett halvt hundratal miljoner kronor undandragits statskassan. Man har skälig anledning misstänka, att liknande manipulationer förekommit inom A.-B. Stockholmssystemet.

Östermalms Elektr. Affär

Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)

Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.

Installationer,
Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

Goda och billiga Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 28 Oktober 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor
Säljes överallt.

Det är lättare att stämma i bäcken än i ån. Man borde kraftigt ingripit, då d:r Bratt förvärvade den Grönstedtska spritfirman, ty så obetydligt detta förvärv i och för sig var, utgjorde det själva inledningstransaktionen, varigenom d:r Bratt på olagligt vis kom att bliva spritdiktator i Sverige och varigenom svenska folket på olagligt vis kom under förmynderskap. D:r Bratt förnekar ej, att han begått olagligheter, men anser uppenbart att sådana äro tillåtliga, blott man lyckas i sina förehavanden. Han har nämligen yttrat vid mer än ett tillfälle: "Om det var litet olagligt vid den tidpunkten, förstår jag inte, varför folk nu, så här långt efteråt och sedan riksdagen med lagändring godkänt mitt system, skall fortfarande behöva röra i frågan om de metoder, jag då använde." Detta uttalande är mycket betecknande för mannens karaktär: en olaglighet gör ingenting, om man blott lyckas i sina förehavanden och har mäktiga försänkningar, som kunna biträda med efterföljande godkännande av olagligheten. Genom slikt tillvägagångssätt har d:r Bratt undergrävt den allmänna moralen i Sverige, och andra strebrar hava tänkt: Här gäller det blott att vara lika fräck som d:r Bratt och hava lika goda förbindelser, så blir slutet lysande.

Om än svenska folket och myndigheterna hava sin skuld i tillkomsten av spritkoncernen genom att ej från början hava reagerat mot dess laglöshet, är dock förnämsta orsaken till att Brattsystemet så länge kunnat topprida svenska folket och hålla det i grundlagsvidrigt förmynderskap, att bakom doktor Bratt står ett mycket starkt finanssyndikat, grupperat kring ett par av våra största bankinrättningar och att detta syndikat förtjänar så oerhörda summor på det svenska folkets spritkonsumtion att det mycket väl lönar sig att köpa och besolda statsmakterna och på detta sätt klavbinda hela nationen. Början gjordes med den tredje statsmakten i det att en huvudstadstidning med en mycket stor spridning vanns för ändamålet. Efter hand vunnos flera dagliga tidningar i Stockholm och landsorten, och i närvarande stund torde inalles ett trettiotal tidningsföretag i mera eller mindre hög grad stå under syndikatets kontroll.

I fråga om den andra statsmakten måste givetvis en annan metod användas. Riksdagsmännen noteras ju icke på börsen på samma sätt som aktierna i ett aktiebolag. Det gällde här att gå fram på andra vägar och här kom doktor Bratts välslipade tunga och penna väl till pass. Vederbörande draperade sig uti idealitetens vida mantel och producerade ett fullständigt Niagara av vackra ord och väl utformade "linier". Men av dessa "linier" blev i realiteten icke mycket mera kvar än ett jättestort geschäft. Vederbörande nådde dock sitt mål att vid sig binda ett stort antal framskjutna politiker ur den stora flock, som gärna vilja lysa med ett ideelt sinnelag men vilkas innersta längtan i första rummet ligger efter den enskilda vinningen.

Även andra metoder torde emellertid ha kommit till användning, och att resultatet från syndikatets sida blivit i hög grad tillfredsställande, framgår av en mångfald olika omständigheter. Här skall endast erinras om en enda episod. Vid 1926 års riksdag hade ett fyrtiotal ledamöter av andra kammarens tre stora borgerliga partier förenat sig om en motion vari krävdes en djupgående undersökning om spritkoncernens ekonomiska förhållanden. Diskussionen upptog nästan en hel natt och när voteringen vid tretiden på morgonen gick av stapeln, visade det sig att ingen enda socialdemokrat och ingen enda kommunist haft mod att rösta för en undersökning. Härav vill det bland annat framgå att de finansiella "genier" vilka dölja sig bakom den Brattska spritkoncernen, äga en viss förmåga att göra "partiaffärer" även när det gäller att köpa riksdagsmän. Motionärerna i fråga fingo icke heller sitt förslag igenom, trots att nästan alla närvarande ledamöter av de tre stora borgerliga partierna, egendomligt nog förresten, röstade för förslaget.

Att den Ekmanska regeringen i slutet av samma år lät tillsätta en undersökningskommission i enlighet med motionärernas förslag tyder möjligen på att den första statsmakten icke känner sig fullt lika bunden som den andra. Huru det i verkligheten förhåller sig med denna sak torde inom kort bli uppenbart. Ligger det något allvar bakom regeringens åtgöranden eller var det hela endast en manöver för att få frågan nedtystad för tillfället? Svaret på denna fråga avvaktas med otålighet. Det är ju en känd sak att ingen är så blind som den, som icke vill se. Misstanken är därför icke utesluten, att hela undersökningsaffären inskränker sig till ett tarvligt spegelfäkteri av det inom vår nutida politik icke ovanliga slaget, men frågan kan emellertid icke på den vägen bringas ur världen. Sveriges folk har börjat få upp ögonen och nöjer sig numera endast med klara besked. Tiden är nu inne att till allvarlig behandling upptaga frågan om Brattsystemets vara eller icke vara d. v. s. om den olyckliga rusdrycksförsäljningslagen av 1917 bör omarbetas eller helt slopas samt Brattsystemet ersättas med ett system, som avkastar det förnedrande förmynderskapet över svenska folket, ett system, som icke lik det Brattska uppammar och fastlåser spritbegäret, ett system, som ger åt staten hela den vinst, som nu uppslukas ej mindre av den fabulöst kostsamma "individuella kontrollen" än av den bakom d:r Bratts rygg dolda, omåttligt glupska storfinansen.

Ekonomiska naturlagar och affärssvindel.

(Forts. fr. sid. 1)

fällen att placera sin förmögenhet "auf Nimmerwiedersehen". Men judarnas utsugningssystem tillämpas icke blott i den internationella börshandeln, de eftersträva även att monopolisera affärsverksamheten på vår hemmamarknad, varmed en glänsande start redan gjorts. I sådana företag behöver det ej alls bli tal om någon prisbildning på grundval av tillgång och efterfrågan, ty här råder fullständigt godtycke. Ett belysande exempel är det beryktade Spritmonopolet, där köparen får betala kr. 6:20 för en liter 95 % sprit, medan samma kvantum och kvalitet köpes i utlandet för kr. 1:20, för att nu ej tala om de mångdubblade ockrarepriserna på övriga, delvis rentav onjutbara spritblandningar. Och det Wallenbergska tobaksmonopolets priser gå i samma stil. Genom en sådan affärsverksamhet bli tillgångarna i folkens hushållning spekulationsobjekt i händerna på en hänsynslös internationell förbrytareplutokrati, som genom sin fasta sammanslutning i själviska syften fullständigt behärskar både världs- och hemmamarknaden, medan de sammanockrade millionerna i form av lån vandra till utlandet, förorsakande penningeknapphet med därav följande arbetslöshet inom landet. Detta hindrar dock ej våra exotiska nationalekonomer att med sin "sakkunskap" förorda sådan kapitalexport. Att sanningen i denna sakkunskap har en mycket blygsam del, om ens någon, hör till systemet. Att ett invandrat främlingsfolk lämnats frihet att på alla områden inom vårt land efter eget gottfinnande få handskas med våra materiella tillgångar, är ödesdigert för en rationell ekonomisk utveckling.

Orsaken till detta missförhållande ligger i en missriktad tolerans och ett felaktigt bedömande av de maktfaktorer, som dominera i den judiska folkkaraktären, vilken i sig innesluter fiendeskap både till vår kristna tro och hela vår samhällsordning. Därför borde det vara vår ofrånkomliga plikt att betrakta det judiska karaktärsväsendet i världshistorisk belysning samt nutida maktutveckling. Vi finna då, att hela deras strävan går ut på att med sina sammanroffade kapital revolutionera hela världen och "främja våldets herravälde, samt förvända rätt till galla och rättvisans frukt till malört". (Amos 6:3, 12.) Under denna synvinkel ha vi att rätta oss gent emot detta främlingsfolk. Redan 1793 skrev den tyske filosofen och professorn Fichte: "För att giva judarna medborgarrätt ser jag intet annat medel än att på dem alla uppsätta nya huvuden, i vilka ej finnas en enda judisk idé. Och för att skydda oss för dem ser jag ingen annan utväg än att sända dem tillbaka till deras förlovade land". Kanaan var emellertid ett förlovat land endast sålänge det icke beboddes av judar. Sedan de genom rov och plundring utarmat landet och icke längre kunde leva rövare blevo de parasiter, och förbliva de alltid hemliga fiender till sina värdfolk. Judafolkets mänskliga horisont sträcker sig aldrig utöver Abrahams säd, alla övriga folk äro endast föremål för plundring och slaveri. De hava av sin gud Jahve fått löfte om att "varje land som deras fotsula beträder skall tillhöra dem, och att ingen skall kunna stå dem emot." (5 Mos. 11:24, 25.). Vilka följder en sådan religionsåsikt måste åstadkomma i en främmande stat där judarna erhållit oinskränkt handlingsfrihet, därom berätta de själva i Esters bok.

Till all den social-politiska villervalla, som detta främlingsfolk hos oss redan lyckats åstadkomma, hör även det herravälde de tillskansat sig över svensk tidningspress och svenska myndigheter. Dessa synas anse sig skyldiga att konsekvent följa judiska metoder och tiga ihjäl alla anklagelser och beskyllningar, som falla på judafolkets konto, i stället för att öppet och ärligt framträda med klarläggning och motivering. För att nu ej tala om de, milt sagt, äventyrliga förhållandena inom de grundlagsvidriga monopolen, så är det ju ej länge sedan en kungl. svensk minister med namnet Wallenberg offentligen titulerades för Långholmskandidat och Pajasdiplomat, utan att varken han själv, dagspressen eller vidkommande myndigheter sökt rentvå den svenska politiken från en sådan skamfläck. Skola nu sådana tillmälen anses lämpliga att inrangeras i den svenska diplomatins titel-kodex? ?

J. L.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA, Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEÅ. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop. Carlton Hotel, Kungsg. 57.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Stark indignation i Tyskland.

(Forts. fr. sid. 1)

nade, om vi äro rätt underrättade, den dåvarande tyske militärattachén, som förstått att viktigare bedöma faran av detta förtroliga förhållande, från dennes post.* Sakförhållandet är följande:

Rysslands under kriget i Sverige ackrediterade minister, herr Nekludoff, har i sina under förra året i Paris utgivna memoarer, vilka återgivits i den svenska tidningen "Nationen", (som av redaktionen varmt rekommenderas den tyska tidskriftens läsare såsom "en modig svensk-folklig tidning"), förklarat att Ententeministrarna i Stockholm då och då fingo erfara, att bakom hr Wallenbergs opartiskhet doldes en önskan, att de tyska vapnen *icke* skulle segra.** Hr W. ansågs i Sverige såsom proallierad. Han hade ju också stora bankförbindelser med Paris och London. Herr Nekludoff skriver: "Hr Wallenberg hade givit oss bevis för stor uppriktighet i sina åsikter och fullkomlig opartiskhet. Just genom denna opartiskhet fingo vi visshet därom, att herr Wallenberg ingalunda hyste sympatier för Tysklands sak; han insåg tillfullo, att en tysk seger skulle bliva slutet på Sveriges självständighet och att Sverige alltjämt vore och komme att bli i behov av Frankrikes och Storbrittaniens vänskapliga åtgöranden. Den, som är någorlunda förtrogen med det s. k. diplomatspråket, kan icke missuppfatta vad den ryske diplomaten menat med dessa ordalag. Herr K. A. Wallenbergs "fullkomliga opartiskhet" tog sig stundom till och med uttryck i en önskan om Tysklands nederlag. Herr Nekludoff skriver också: "Straxt efter vårt första samtal sade mig hr Wallenberg, att han skulle resa utomlands, särskilt till Paris och Berlin. Resan som skulle räcka få dagar, var strängt privat och gällde Enskilda Bankens penningaffärer, vilka herr Wallenberg önskade avsluta, innan han överlämnade bankens skötsel till sin broder. Han skulle emellertid begagna tillfället att även uppsöka franske utrikesministern och några bekanta politiska personligheter." Så fortsätter herr Nekludoff: "Efter sin återkomst lät han sig angeläget vara (s'empressa) att berätta för mig, att hans samtal med dessa personer i Paris ävensom med tyske utrikesministern och herr Zimmermann i Berlin lämnat honom "des impressions rassurantes". Denna enträgna önskan (insistance) att hålla mig å jour med den politiska situationen i Europa förvånade mig något, men jag var ej mindre tacksam mot herr Wallenberg för den vänlighet och det förtroende, han visade mig vid detta tillfälle". "Våra personliga förbindelser, som i början voro 'corrects' blevo också allt mera intima och förtroliga".

Om herr Nekludoffs påstående, att herr Wallenberg i hemlighet stod på de allierades sida, skriver "Nationen", är riktigt, så framstår hans sak i ett ännu hemlighetsfullare ljus, ty man kan draga den slutsatsen, att den genom herr Wallenberg förmedlade tyska telegramväxlingen skedde *i Entente-makternas intresse.* Det är nu också på tiden, att varje tvivel härutinnan skingras, om Sveriges goda namn och anseende i främmande land skall kunna återställas och upprätthållas.

I den amerikanske London-ambassadören Mr. Page's memoarer ävensom i den världsbekanta tidskriften "The World Today" har det redan blivit avslöjat, att engelsmännen redan under världskrigets början kommo i besittning av tyskarnas hemliga chiffer, varigenom det ock lyckades dem att dechiffera de genom herr Wallenberg befordrade tyska telegrammen. Men det har icke blivit offentligen avslöjat, på vad sätt engelsmännen kommo i besittning av detta chiffer. *Var det med svensk hjälp d. v. s. genom herr Wallenberg?*

Även den i Sverige under kriget ackrediterade amerikanske ministern Mr. Ira Nelson Morris sysselsätter sig i sina memoarer med dessa telegram, vilkas befordran från de allierades sida betecknats såsom ett *gement svenskt neutralitetsbrott.* Den ansvarige svenske ministern, herr Wallenberg, har icke givit någon förklaring rörande sina förehavanden. *Han har föredragit att tiga.* Hans efterträdare — vid tiden för de amerikanska avslöjandena hade en ny regering bildats — försökte att förringa verkan av de offentliga avslöjandena genom påståendet, att Mr. Morris accepterat samma "diplomatiska privilegium". Han förklarade, att vid avbrytandet av de diplomatiska förbindelserna mellan Förenta Staterna och Turkiet, Sverige samtyckte till att å Förenta Staternas vägnar bevaka de amerikanska intressena i Turkiet. Såsom en följd av denna överenskommelse sändes alla meddelanden och kabeltelegram från Washington till amerikanska legationen i Stockholm, som i sin tur sände dem till svenska regeringen för vidare befordran. Därvid gingo flera chiffertelegram genom regeringens händer. I anledning av denna vilseledande förklaring skriver Mr. Morris följande: "Jag vill då högtidligen förklara, att den svenska regeringen var i besittning av detta chiffer, den s. k. blå boken. Originalet till alla sådana meddelanden tillställdes dessutom utrikesdepartementet på franska."

Herr Wallenberg kände följaktligen innehållet i alla de telegram, som han för amerikansk räkning befordrade, vilket också erkänts av svenska utrikesdepartementet. *Hur förhåller det sig härutinnan med de tyska telegrammen?* Kände han även deras innehåll, på sätt han kände de amerikanska telegrammen? Denna fråga har genom "Nationen" öppet ställts dels till honom personligen och dels till svenska utrikesdepartementet. Själv tiger han alltjämt, och utrikesdepartementet vägrar att besvara frågan. I dess på sin tid utfärdade kommunikéer har den ej häller blivit besvarad. Den frågan väntar alltjämt på sitt svar. Om det nu förhåller sig så, att herr Wallenberg kände innehållet även i de tyska telegrammen, ja, då låter det ock tänka sig, att han, kosmopolitiskt anlagd som han är, *gjort sådant bruk av sin kännedom härom, att han fått stort inflytande på själva krigets utgång.* Självklart är det av största betydelse även för Tyskland, att få veta, hur saken förhåller sig. *Vore det icke på sin plats att för sådant ändamål göra en framställning om, att tyska utrikesministeriet bragte till offentlig kännedom, huruvida herr Wallenberg jämte mottagandet av de tyska chiffertelegrammen erhöll kännedom jämväl om deras innehåll, såsom han erhöll kännedom om innehållet i de genom honom befordrade amerikanska telegrammen?*

I den förutnämnda tidskriften "The World Today" (november 1925), vari den amerikanska London-ambassadörens brev återgivas och utläggas, heter det bl. a.: "Först efter krigets slut erforo tyskarna sanningen: att engelsmännen under nära 4 år hade ständig tillgång till deras förtroligaste meddelanden. Alla dessa meddelanden uppsnappades av engelsmännen genom luften och dechifferade dem. *Resultatet blev, att brittiska regeringen visste lika bra besked om "everything german" som tyskarna själva.*

Det brittiska amiralitetet kände lika väl till varje tysk undervattensbåts rörelse (movement) som tyskarna själva. Varje gång en U-båt lämnade en tysk hamn, visste engelsmännen noga besked härom; de följde dess färd från dag till dag och utmärkte detta till och med å kartorna. Engelsmännen kunde också läsa varje tyskt trådlöst meddelande.

För en opartisk iakttagare torde det väl kunna vara klart, att krigets utgång blivit en annan, om icke amerikanarna anslutit sig till Tysklands fiender. Varför skedde då detta? Svaret återfinnes i Mr. Page's brev. Det var Zimmermann-telegrammet, vilket i "The Worlds Today" betecknas såsom det mest ödesdigra budskap, som någonsin gått över Atlanten. Däri utsäges också klart och tydligt, att det var detta, som bragt amerikanarna i kriget. *Detta telegram befordrades, enligt ifrågavarande avslöjanden, av herr Wallenberg.* Det var avfattat i hemlig skrift, och man frågar sig: Hur fingo engelsmännen nyckeln därtill? Erhöll herr Wallenberg vid telegrammens mottagande till vidarebefordran även kännedom om chiffret eller om översättning av telegrammen, varigenom han fick kännedom om dessas innehåll, på sätt fallet var med de amerikanska chiffertelegrammen? Skulle detta visa sig vara fallet, så skall ock frågan, huru engelsmännen fingo nyckeln till chiffret kunna finna sin lösning.

Svenska folket ville tvivelsutan förbliva neutralt under världskriget. Det framgår emellertid, att ledaren av den svenska utrikespolitiken fullt avsiktligt åsidosatt den svenska neutraliteten och kom ententemakterna till hjälp på ett för Tyskland farligt sätt. Det mest förnedrande för Tyskland är det faktum, att vår politiska ledning, trots upprepade varningar, överlämnade sig i saligt förtroende i händerna på en internationell d. v. s. tyskfientlig bankhärskare. *För framtida tysk-svenska förbindelser kan en utredning rörande Wallenbergska förehavandena blott vara till gagn. Här* föreligger en uppgift såväl för svenskarne som för det tyska utrikesministeriet."

*Vi vilja i detta sammanhang erinra om, att Tysklands dåvarande rikskansler, hr Bethmann-Holweg var jude.
Red. anm.

**Alla kursiveringarna i texten äro den tyska tidskriftens. Red. anm.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 43 — Fredagen den 4 November 1927. — Årg. 3

Generalkrigskommissarien Bergenholtz' roll i de Brattska olagligheterna.

Ett komprometterande aktstycke.

I vår artikel i föregående nummer om Brattsystemet såsom laglöshetens och omoralens system påtalades bl. a., att A.-B. Stockholmssystemet olagligen använt medel, som enligt lag rätteligen skolat inlevereras till statskontoret, för inköp av privata vinhandelsfirmor m m. för att dymedels lägga grund till det laglösa Brattsystemet, inom sprithanteringen införa Brattsk diktatur samt grundlagsvidrigt sätta svenska folket under förmyndare. Mången, som läst Nationens uttalanden i denna punkt, har måhända ruskat på huvudet och undrat, om det verkligen kunnat förhålla sig så, att statens medel kunnat självrådigt disponeras av spritherrarna utan att åtal följt för förskingring av statsmedel eller åtminstone egenmäktigt förfarande. Nationen har emellertid till sitt förfogande officiella handlingar, som tillfullo bestyrka de i tidningen gjorda uttalandena. För dagen publiceras här nedan en dylik handling, tillgänglig i Kungl. Patent- och Registreringsverket och utgörande en skrivelse till finansministern i Swartzska ministären, f. d. kammarrättsrådet Conrad Carleson, från styrelsen för Aktiebolaget Stockholmssystemet, undertecknad av dess ordförande, f. d. generalkrigskommissarien F. Bergenholtz. Skrivelsen lyder sålunda:

"Herr Statsrådet och chefen för Kungl. Finansdepartementet.

Sedan slutet av sistlidna år har A.-B. Stockholmsystemet ansett sig böra medverka vid nybildning av åtskilliga bolag, vilkas syfte varit att idka dels framställning av och dels partihandel med brännvin och viner. Samtliga dessa bolag hava avsett att fortsätta en verksamhet, som vid bolagens bildande bedrevs av äldre firmor inom branschen.

Karaktäristikt för ifrågavarande bolag i övrigt är, att aktierna uppdelats, dels i stamaktier, dels i preferensaktier samt att, ehuru stamaktierna representera endast en mindre del av aktiekapitalet, dessa dock genom bestämmelser om olika röstvärden utrustats med majoritet å bolagsstämma. Å preferensaktierna kan högre utdelning än vad som svarar mot 7 % å deras nominella belopp icke utdelas, ej heller kan vid bolagets upplösning innehavare av preferensaktie ur bolagets tillgångar erhålla större belopp än som svarar mot aktiens nominella värde jämte nyss angivna utdelning.

Bolagens nettovinst, sedan preferensaktierna erhållit sin begränsade utdelning, utfaller å stamaktierna. Samtliga stamaktier i bolagen innehavas av aktiebolaget Stockholmssystemet. Här ifrågavarande bolag äro J. D. Grönstedt & C:o samt Carlshamns punschfabriksaktiebolag. Det förstnämnda har ett aktiekapital å 900,000 kronor, det senare å 600,000 kronor.

Härtill komma tvenne bolag, som ännu icke äro färdigbildade, men rörande vilka preliminära avtal äro träffade, nämligen Cederlunds vinhandelsaktiebolag och A.-B. Spritcentralen. Det förstnämnda har övertagit Cederlunds söners rörelse, det sistnämnda Reymersholms Gamla Spritförädlingsaktiebolags jämte Skånska Spritförädlingsaktiebolagets hela brännvinstillverkning och spritrörelse jämte största delen av nämnda bolags fastigeter. Cederlundska bolagets aktiekapital är avsett att vara 500,000, Spritcentralens 7,000,000 kronor.

Stamaktierna i dessa fyra bolag representera ett sammanlagt värde av 550,000 kronor, vilket belopp A.-B. Stockholmssystemet redan utlagt eller engagerat sig att utlägga.

Genom bildande av ifrågavarande fyra bolag har A.-B. Stockholmssystemet dragit försorg om att dess framtida behov av inhemskt och utländskt brännvin samt viner kan bliva fyllt på ett för bolagets ekonomi tillfredsställande sätt. Klart är ock, att de nämnda bolagen på samma sätt kunna tillgodose jämväl övriga brännvinsförsäljningsbolag vid anskaffande av ifrågavarande drycker. I samband med beslutet att under vissa förutsättningar teckna stamaktier till ett belopp av 200,000 kronor i det tillärnade A.-B. Spritcentralen, har Stockholmssystemets styrelse beslutat att härom göra anmälan hos Herr statsrådet ävensom tillkännagiva, att styrelsen ej hade för avsikt att frånhända sig vare sig dessa stamaktier eller stamaktierna i A.-B. J. D. Grönstedt & C:o, Carlshamns Punschfabriksaktiebolag eller det under bildning varande Cederlunds Vinhandelsbolag. Dock förklarade sig styrelsen villig antingen att, när så påfordrades överlämna samtliga ifrågavarande stamaktier till statsverket till parikurs eller det pris, som bolaget erlagt, eller ock att, därest tillstånd därtill meddelades, under enahanda villkor i samband med inlevererade av bolagets vinst, och såsom vinstmedel, överlämna aktierna ifråga.

Styrelsens ovannämnda beslut hava vi härmed velat bringa till Herr Statsrådets kännedom.

Bolagsordning för A.-B. J. D. Grönstedt & C:o och Carlshamns Punschfabriksaktiebolag närslutes. Så snart de tvenne övriga bolagen färdigbildats och inregistrerats, skall styrelsen hava äran överlämna jämväl dessa stadgar. Styrelsen är givetvis beredd att när helst så påfordras lämna ytterligare upplysningar rörande bolagen, motiven för deras bildande samt deras hittillsvarande verksamhet.

Sthlm den 15 aug. 1917.

Å styrelsen för A.-B. Stockholmssystemets vägnar
F. Bergenholtz."

Det säger sig självt, att, alldenstund A.-B. Stockholmssystemet skall inleverera hela vinsten av sin rörelse till staten, bolaget ej haft rätt disponera staten tillkommande medel utan förut erhållet tillstånd av såväl Kungl. Maj:t som riksdagen. Stockholmssystemet var emellertid ej förvissat om, att dylikt tillstånd skulle erhållas, utan fruktade, att statsmakterna, om de fingo kännedom om de ljusskygga planerna skulle stäcka desamma. Bolaget ville därför ställa myndigheterna inför ett fullbordat faktum — att lag och rätt därigenom trampades under fötterna, bekymrade tydligen föga eller intet de hänsynslösa spritherrarna. Tillvägagångssättet är förmodligen uttänkt av d:r Bratt. För att genomföra planerna, utan att åtal från polismyndigheternas sida skulle förekomma, associerade sig d:r Bratt med en f. d. hög ämbetsman och tränad jurist, f. d. generalkrigskommissarien F. Bergenholtz med ett såvitt man vet oförvitligt förflutet. Generalkrigskommissarien var såsom "fördetting" givetvis glad att erhålla en högt avlönad plats, och d:r Bratt å sin sida var belåten med att hava erhållit en ordförande i Stockholmssystemets styrelse, som på grund av sin kända stora juridiska kompetens och höga ämbetsmannaställning skulle impo-

(Forts. sista sid.)

"Världssamvetet" mobiliseras på nytt!

Då och då förmärkes ett uppvaknande av "världssamvetet". Det sker i regel, då någon av Israels stora banbrytare på något sätt anses hotad i sin vällovliga kamp för den icke-judiska världens underkastelse under "Guds utvalda folk". För icke länge sedan bevittnade vi den storartade manifestationen av "världssamvetet" i fallet Sacco-Vanzetti. Amerika hade efter amerikansk rätt djärfts döma till döden de tvenne italiensk-judiska anarkisterna Sacco och Vanzetti och stod i begrepp att låta domen gå i verkställighet. Till förhindrande härav mobiliserades "det kännande världssamvetet", en världsomfattande opinionsrörelse iscensattes till demonstrerande av de genom domarna mot Sacco och Vanzetti kränkta universella "mänsklighets- och rättfärdighetskänslorna". Med stöd av denna "världsdemonstration" samt dynamitattentat och hotfulla revolutionstal runt om i alla länder och i synnerhet i U. S. A. hoppades världens hemliga herrar styresmän kunna tvinga den amerikanska stats- och rättsmyndigheten att falla till föga och avstå från fullföljandet av domen mot Sacco och Vanzetti. Men Amerika är icke kommet lika långt på frihetens och civilisationens ärehöljda bana som t. ex. "det fria Frankrike", som just i dessa dagar genom sitt frikännande av den judiska mördaren Schwarzbard från allt ansvar för mordet å förutv. antisemitiske diktatorn i Ukrajna, Petljura, inför hela världen visat, att det i dag är tillåtet för judar att ostraffat mörda sina motståndare på franskt område. Amerika, vilket ej i fullt lika hög grad som "det fria Franrike" försvurit sig åt Israel, vägrade emellertid att falla till föga för det världsrevolutionära hotet utan lät rätten hava sin gång. — Något som föranledde Sacco-Vanzettikommitténs härvarande representant, advokaten Georg Branting, att utlova en fruktansvärd hämnd av all världens arbetare för det begångna "justitiemordet" och gav Bonnierska Dagens Nyheter anledning att i den västerländska kulturens namn protestera mot Amerikas rättsväsen.

I samband med den nämnda stora aktionen av "världssamvetet" påtalade vi det faktum, att icke en enda röst inom världens "demokratier" höjts mot det ohyggliga massmördandet i Ryssland under den revolutionära regimen, som kräft många miljoner oskyldiga människors liv. — Ett förhållande, som icke kunde förklaras annat än därav, att det ryska blodbadet skett i "det heliga Israels" intresse och "världssamvetet" där alltså icke hade någon rätt att reagera. Men det vill synas som "världssamvetet" nu trots allt

(Forts. sista sid.)

Kring statsbanksfrågan.

Ett programutkast av statspolitiker.

Herr Redaktör!

I samband med de föreslagna ändringarna av banklagen har som bekant även förekommit en till riksbanksfullmäktiges utlåtande angående bankkommitténs betänkande fogad reservation av riksdagsman Emil Kristensson, vilken förordar upprättandet av en statens egen affärsbank, med anledning varav undertecknad, vördsamt anhåller om införande i Eder ärade tidning av nedanstående:

Enligt förslagsställarna skulle en dylik bankinstitution garantera näringslivets utveckling i sund riktning och betyda brytandet av det privatkapitalistiska enväldet på bankväsendets område ävensom medföra, att privatbankerna tvingades avhålla sig från att hålla en större marginal mellan in- och utlåningsräntorna än som betingas med hänsyn till en skälig avkastning på privatbankernas aktiekapital.

I sin reservation framhåller hr. Kristensson, att själva kärnpunkten i det moderna bankväsendets problem är frågan, huruvida och i vad mån de privata affärsbankernas faktiska monopolställning skall lämnas orubbad eller ej. I reservationen erinras om det obestridliga faktum, att den i själva verket penningedominerande makten ligger i händerna på en kvartett storbanker, kring vilka gruppera sig något dussintal i mer eller mindre beroende ställning varande smärre affärsbanker.

Beträffande den av förslagsställaren anförda motiveringen för en statens affärsbank, råder intet tvivel om att ej denna är fullt riktig, men man kan ha anledning ställa sig tveksam därutt, att den bästa lösningen av problemet skulle vara inrättandet av en statens affärsbank. Erfarenheten har nämligen visat, att staten icke visat sig särskilt lycklig i sin affärsverksamhet och i regel arbetar under mer tungrodda former samt väsentligt drygare omkostnader men mindre intensitet än privata affärsföretag. Härom hava vi de sorgligaste erinringar särskilt från krigs- och krisåren, varför också tendensen numera snarast kan sägas gå i den riktningen att i största möjliga mån begränsa i stället för utvidga statens affärsdrivande verksamhet.

Av ännu betänkligare art synes emellertid en del andra, mera indirekta konsekvenser blivit, därigenom att vissa privata finansstormakter under vackra och förledande fraser om sparsamhet med statens medel o. dyl. tilltvingat sig en kontroll över statens affärsdrivande verk, som om möjligt är ännu mer skadligt icke blott för vårt näringsliv, utan för hela landet. Vi behöva blott nämna den Wallenbergska inrättning, som så vackert kallar sig "Skattebetalarnas förening", vilken ju i själva verket intet annat är än ett väl funnet instrument i händerna på huset W. att få fingrarna med i statens förnämsta affärsverk, såsom statens järnvägar, statens domäner etc., ja, även kommunernas förvaltning m. m.

Vanskligheten av att inrätta en statens affärsdrivande bank ligger också framför allt just i svårigheten att kunna bevara dess självständighet i förhållande till de finansstyrande storbankerna, samtidigt med att statsbanken förlänas så pass mycket av den nödiga rörelsefriheten och smidigheten, att den kan sköta sin uppgift och ej bliva för hårt bunden i den svåra konkurrensen med bankväldet under huset W:s et consortes spira.

Skall något göras i den föreslagna riktningen låge det emellertid närmast till hands att tänka sig en utvidgning av riksbankens befogenhet och verksamhet inom fullt betryggande gränser ehuru även där åtskilliga svårigheter torde möta vid tankens genomförande i praktiken.

Det enklaste och naturligaste medlet mot de rådande missförhållandena på området vore säkerligen att genom skärpt lagstiftning i vidsträcktaste mån söka begränsa den makt, som storbankerna tillvällat sig och det skadliga beroende, vari i all synnerhet vår industri på grund härav blivit ställd.

Det måste under alla förhållanden hälsas med allmän tillfredsställelse, att det äntligen från riksdagshåll klart och tydligt sagts ifrån att här föreligga missförhållanden, som äro av för hela landet så farlig natur, att det icke längre går att avhjälpa dem med blott en eller annan paragrafändring i redan gällande lagstiftning. En reform av helt andra dimensioner är här av nöden. Och skulle icke heller hela lagreformen visa sig vara tillräcklig för brytandet av storbanksväldet, så böra ytterligare åtgärder kunna tillgripas för statens välfärd.

Vi hava haft exempel på kraftreformer förut i svenska historien t. ex. reduktionerna under Gustaf Wasa och Karl XI; i det förstnämnda fallet på grund av att kyrkan på obehörigt sätt lagt under sig alldeles för mycket jordiska ägodelar på det allmännas bekostnad, och i senare fallet därför att adeln under de många krigen kommit i besittning av jordagods i en omfattning, som icke var proportionerlig med vårt lands tillgångar.

Vad är nu storbankernas hopsamlade omätliga rikedomar annat än en mer eller mindre obehörig vinst, som de förstått att skapa sig under de exceptionella omstörtningsförhållanden, som rådde under krigs- och krisåren? Mer än någonsin gäller här ordspråket: "Den enes död den andres bröd". Med den

(Forts. sista sid.)

Sveriges befolkningsfråga och näringslivet.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Vi ha nyligen sett, att det kan vara ekonomiskt lönande att i mindre skala uppvärma jorden med högvärdig elektrisk energi. Vad skulle det betyda, om i vårt klimat, där solljuset under sommarhalvåret redan nu långt överträffar många sydliga länders, underlägsenheten i värmehänseende skulle kunna utjämnas genom obegränsade mängder billig atomenergi. Må vara att detta ännu endast är fantasier, jag tror dock ej det är mera verklighetsfrämmande att hängiva sig åt dem än att förklara alla vidare stora och revolutionerande framsteg uteslutna.

Även om vi hålla oss till mera näraliggande möjligheter till ökad effektivitet hos näringslivet, tror jag ej de äro alltför små. Tänka vi på modernäringen jordbruket, tycka vi kanske att detta på många håll står lågt jämfört med vårt eget, men detta hindrar ej att ännu mycket är att göra även hos oss. Fackmän på området försäkra, att genom det allmänna genomförandet av en mängd åtgärder (exempelvis betesmarkernas förbättring m. m.), som var för sig rent ekonomiskt äro fullt berättigade och endast tack vare gammal slentrian ännu ej äro genomförda, jordbrukets effektivitet skulle kunna höjas i oanad grad. Även lekmannen, som har ögonen med sig, kan ej undgå att märka att så i mycket stor utsträckning måste vara fallet.

Även om talet om Norrland som vårt framtidsland i viss mån missbrukats, kvarstår dock som obestridligt att Norrlands resurser ännu ej på långt när utnyttjats i den omfattning, som rent ekonomiskt skulle vara fullt berättigat. Bl. a. kan påpekas vissa synnerligen värdefulla nyligen gjorda upptäckter angående sambandet mellan skogens tillväxt och dess gallring, som lova betydligt hastigare tillväxt av skogen än vad hittills varit fallet.

Att för övrigt för den utomstående lekmannen nästan omärkliga förändringar i produktionsmetoder inom industrien i regel ge ett helt annat resultat, än vad vissa nationalekonomer anse, tror jag är ganska säkert. Jag kan exempelvis nämna att i Aseas avdelning för maskinbearbetning av detaljerna för mindre maskiner genom förbättrade konstruktioner, verktyg och arbetsmaskiner, förbättringar som dock äro så pass små, att de knappast torde uppmärksammas av lekmannen, kunnat under de sista 10 åren genomföras en fyrdubbling av produktionen per arbetare.

Den ökning i effektiviteten, som genom standardisering, typisering och massproduktion efter moderna metoder ernås, är ofta så enorm, att den långt överträffar vad som i allmänhet vinnes i industrien i mindre skala relativt hantverket. För att en sådan massproduktion med i så hög grad ökad effektivitet skall i större utsträckning bli möjlig fordras emellertid en större marknad och en ökad befolkning.

Allt som allt skulle jag vilja säga, att farhågorna för att vi ej skulle kunna väl försörja en normalt växande befolkning, äro i hög grad överdrivna för att ej säga fullkomligt oberättigade.

ARBETSLÖSHETSPROBLEMET.

Det kan i detta sammanhang kanske vara lämpligt att bemöta en nära till hands liggande invändning mot förut gjorda slutsatser, eller att vår nuvarande arbetslöshet skulle visa, att vi befinna oss över befolkningsoptimum. Det är ju emellertid tydligt, att arbetslösheten har litet eller intet med denna fråga att skaffa. I ett primitivt på naturahushållningens plan stående samhälle kan arbetslöshet i vår mening ej tänkas, vilket ej hindrar att befolkningen kan svälta ihjäl, om skörden slår fel. I vårt mera komplicerade samhälle förekommer knappast hungersnöd, då ingen del av befolkningen lämnas helt åt sitt öde i händelse katastrof, men istället medför själva den invecklade konstruktionen hos det på arbetsfördelningens grund vilande samhället att en rubbning i den bestående ekonomiska jämvikten mellan olika delar av befolkningen leder till arbetslöshet. Vad som för närvarande hänt ej blott i vårt land utan överallt i världen är, att industriarbetarna tack vare sin monopolställning och starka organisation kunnat pressa till sig högre ersättning för sitt arbete än andra samhällsklasser, exempelvis jordbrukarna, kunna betala. Följden är arbetslöshet inom industrien och en utarmning eller åtminstone förhindrad utveckling av jordbruket. Beviset härför ha vi i prisläget på varor, som visar att prisökning på industrivaror relativt fredspris är avsevärt högre än för andra varor och i allmänhet högre ju mer förädlade produkterna blivit. Arbetslöshet skulle vi alltså ha haft, även om vår befolkning varit avsevärt lägre än nu och långt under optimum, för så vitt vi överhuvudtaget ägt en nämnvärd industri.

Särskilt den nuvarande ungdomsarbetslösheten torde dock möjligen även ha andra orsaker. Den har sin förklaring även i det våldsamma slag mot företagsamheten, som den sista krisen givit, och alla de svårigheter som, i form av höga och olämpligt lagda skatter, under nuvarande förhållanden ekonomiskt oförsvarliga, näringslivet belastande sociala reformprojekt m. m., lagts i vägen för näringslivet. Det är absolut nödvändigt, att politiken inriktas på att försöka få förtroendet för industrien och näringslivet i övrigt tillbaka i stället för att som på senare år skett närmast arbeta i rakt motsatt riktning. I så fall kommer denna orsak till arbetslösheten säkerligen att försvinna.

ÄR ÖKAD BEFOLKNING SANNOLIK?

Äro vi nu på det klara med att Sverige efter all sannolikhet kommer att *kunna* väl försörja en avsevärt större befolkning än den nuvarande, återstår frågan huruvida en nämnvärt ökad befolkning är sannolik. Professor Brisman har för ett par år sedan behandlat denna fråga i ett föredrag. Han antar därvid att en högre medelålder än 65 år ej är sannolik (för åren 1911—1915 var den 58 år). Han framhåller vidare att Sveriges absoluta födelsesiffror upphörde att tillväxa redan vid mitten av 1870-talet och sedan dess allt intill år 1910 hållit sig nära 135,000 per år. Utgår man från denna födelsesiffra, motsvarar detta sedan stationära förhållanden inträtt en folkmängd av 65 × 135,000 eller c:a 9 millioner. Sedan 1910 ha emellertid de absoluta födelsesiffrorna så gott som oavbrutet minskat och prof. Brisman sluter därav, att Sveriges blivande stationära befolkning förmodligen kommer att bliva betydligt mindre, möjligen t. o. m. under den nuvarande 6 millioner. Även om man skulle kunna anföra åtskilligt mot detta slag av deduktioner, kan det nog ej bortdiskuteras, att en stagnation under de närmaste årtiondena är sannolik. Så långt har nog prof. Brisman rätt. Om det emellertid gäller förhållanden sekler framåt i tiden, är det säkert ytterst vanskligt att draga slutsatser från några få årtiondens erfarenhet, allra helst när dessa årtionden varit av så extraordinär och omvälvande natur, som här varit fallet. Vad skulle man säga om en fysiker, som utan vidare extrapolerade den sista biten av en empirisk, tidigare nog så oregelbunden kurva till flera gånger sin egen längd. Men nationalekono-

(Forts. sid. 4.)

Den 4 November.

En svensk nationalekonomi måste skapas!

Ett folks välstånd beror i främsta rummet på dess ekonomiska belägenhet. I samma mån dess ekonomi är sund och solid, äger det också möjligheter att kunna föra en fri och oberoende tillvaro samt politiskt, ekonomiskt och kulturellt hävda sin ställning, medan förutsättningarna härutinnan minskas i samma mån som ekonomien försvagas. Vikten för det egna landets invånare av att utvecklingen bygger på fullt hållbar nationalekonomisk grund, bör under sådana förhållanden stå klar för envar. Men i detta hänseende har i senare tid syndats i oerhörd grad även hos oss. Sanningen är, att någon svensk nationalekonomisk vetenskap i denna stund icke finnes i Sverige och att landets ekonomiska utveckling i verkligheten sker icke endast nationalekonomiskt fullständigt planlöst utan i allmänhet rent antinationalekonomiskt. Den nationalekonomi, som numera bjudes svenska folket av de berömda professorerna Cassel, Heckscher etc., är på intet vis någon svensk nationalekonomi utan internationalekonomi av direkt antisvensk karaktär med syfte att på alla sätt främja den judiska världsmaktens planer mot vårt land. I denna makts tjänst är det som våra "nationalekonomiska" herrar professorer verka. Deras strävan går framför allt ut på att söka giva nationalekonomiskt plausibla förklaringar och motiveringar till alla den judiska storfinansens många dunkla manövrer och spekulationer. När våra "nationalekonomer" låta höra sina stämmor, sker det i regel också för att "vetenskapligt" förklara och försvara sådana företeelser som den svenska statens skuldsättning till den judiska storfinansen, för att avråda från avbetalning å statsskulden såsom "nationalekonomiskt" äventyrligt, för att förorda nedläggandet av olika med stor möda skapade svenska näringar i "den internationella solidaritetens" namn, för att rekommendera kapitalexport såsom ett medel att höja svenska folkets levnadsstandard, för att framhäva den kollektivistiska varudistributionsformen såsom "den nationalekonomiskt enda rationella", för att påyrka raserandet av alla ekonomiska skydd för det egna landets näringsliv såsom ett medel att vinna ökat ekonomiskt välstånd i Sverige etc.

Äro då dessa m. fl. liknande förkunnelser av våra herrar "nationalekonomer" att betrakta såsom uttryck för de i verkligheten förefintliga behoven och kraven ur svensk nationalekonomisk synpunkt? Nej! De icke endast icke motsvara dessa krav utan gå rakt emot desamma, då de i realiteten avse främjandet av den usurperande maktens, judendomens, intressen och strävanden på alla områden. Våra nutida "nationalekonomers" roll är i själva verket intet annat än den klara agentrollen i det världserövrande Israels tjänst. Härav kommer det sig, att professor Cassel m. fl. "auktoriteter" på området så energiskt rekommendera statens skuldsättning till den judiska storfinansen samt avråda från avbetalning å statsskulden såsom nationalekonomiskt skadlig. Statsskuldsättningen är nämligen ett av den judiska världsmaktens allra förnämsta medel i kampen om herraväldet över folken och deras tillhörigheter. Det har med största hänsynslöshet praktiserats i alla länder, med den påföljd, att alla folk i dag sucka under det internationella mammonsoket och i allt större omfattning se sig berövade sina nationella befogenheter och ägodelar. Vid 1927 års ingång utgjorde svenska statens skuld till "kapitalets herrar" 1,739 milj. kr. mot 426 milj. kr. 1906, d. v. s. en fyrdubbling av statsskulden på tvenne årtionden. Statens tillgångar uppskattades samtidigt till 3,033 milj. kr., vadan ytterligare 1,292 milj. kr. befunnos oförpantade. Professor Gustaf Cassel såg sig naturligtvis i samband med konstaterandet av dessa siffror föranlåten rekommendera fortsatt upplåning såsom en nationalekonomiskt fördelaktig placering av den ännu ointecknade miljarden. Vår ekonomi är lysande, hette det, vi ha ingen anledning att oroa oss utan kunna lugnt fortsätta att låna. Genom denna vansinniga statsskuldsättning till storfinansens herrar icke endast frånrövas svenska folket sina rättmätiga tillhörigheter, det fjättras för varje ny miljon skuld allt hårdare i den judiska storfinansens bojor genom det ökade ekonomiska beroende detta medför, samt de ständigt ökade pålagor, som de av långivarna fordrade ockrareräntorna för all tid innebära. Herrar långivares räntefot stannar numera icke vid futtiga 3 procent såsom då de första statslånen på 1880-talet upptogos, utan belöper sig i dag till 5 à 6 procent, och det sammanlagda räntebelopp, svenska folket vid 1927 års inträde hade att betala sina "välgörare", uppgick till den nätta summan av 90 milj. kronor, en siffra, som stiger i samma mån som den "nationalekonomiskt nödvändiga" statsskuldsättningen ökas. Det av våra "nationalekonomer" så livligt eftersträvade tillståndet, där alla svenska statens tillgångar "fast" och "säkert" och mot dryga räntelån placerats hos judefinansen, träder inom allt närmare räckhåll, då hrr politiker i regel med entusiasm följa deras välvisa råd ifråga om vårdandet av den svenska statsekonomien. Den redan åtagna statsskulden skulle med ränta på ränta inom få årtionden med hitillsvarande tempo i skuldsättningen vara uppe i 10-tals miljarder kronor. Och de medel, som skola möjliggöra för vårt folk att uppfylla de förpliktelser, som det genom sina köpta ledare tvingas åtaga sig, heta: ekonomisk avrustning, kapitalexport samt nedläggande av alla näringar, som ekonomiskt icke kunna konkurrera med de exotiska ländernas.

Och detta djärves man kalla svensk nationalekonomi! En gemenare lögn har förvisso aldrig bjudits Sveriges beskedliga folk. Det är en tvingande nödvändighet, att detta folk äntligen vaknar upp och gör klart för sig vad som är å färde. Det är på hög tid, att staven brytes över den falska nationalekonomi, som här officiellt godtagits som rättesnöre för svensk ekonomisk utveckling men som i verkligheten intet annat är än det mest tarvliga ekonomiska charlataneri, ett simpelt försök att föra allmänheten bakom ljuset rörande dess ekonomiska angelägenheter samt att medels kvasivetenskapliga argumenteringar beslöja den judiska finansmaktens mot Sveriges intressen och väl riktade roffare- o. förstörelsepolitik, dess evakuerande av svenska statens och svenska folkets rättmätiga tillhörigheter. Sveriges folk måste resa sig mot detta skändliga spel, för så vitt det icke vill kvävas till döds under det förhatliga mammonsoket. Den falska nationalekonomi, i vars hägn vi nu ledas mot statsbankrutt och folklig misär, måste en gång för alla utdömas. I stället måste krävas skapandet av en positiv, svensk nationalekonomi samt inaugurerandet av en verklig, svensk nationalekonomisk utveckling, som uteslutande tar sikte på det egna landets och dess innebyggares väl. De bärande grundsatserna för denna nya, svenska nationalekonomi, måste vara att återupprätta vårt lands ekonomiska och finansiella oberoende, att snarast avveckla statsskulden — eventu llt genom statsreduktion av en viss kategori privata jätteförmögenheter, tillkomna enligt nymoraliska metoder i den provokatoriska statsekonomiska politikens hägn — samt att till det yttersta utnyttja alla förefintliga möjligheter till vår nationella ekonomis uppblomstring genom det egna näringslivets främjande, lyximportens inskränkning samt tillämpande av sparsamhets- och sunt statsekonomiska synpunkter på alla områden. Det är en absurditet av oerhördaste slag, att staten, som själv representerar den lagstiftande makten i samhället, med berått mod går in för sina befogenheters och sina tillgångars överlåtande å en främmande intressepart. Detta är varken mer eller mindre än ett skamlöst förräderi. Staten måste hävda sin rätt och sin ställning enligt författningen. Det nuvarande skandalösa tillståndet kan och får icke fortfara. Vårt folk kommer icke i längden att tolerera en provokatorisk, på dess ekonomiska förslavande och på statsegendomens försnillande till korruptionsmakten inriktad statsfinansiell politik sådan som den i dag bedrivna. Det fordrar, att Sveriges ekonomiska utveckling bygges på svensk nationalekonomisk grund och uteslutande är inriktad på främjandet av det egna folkets välfärd.

Den Indiska Föryngringsfrukten

Lukutate

som hela världspressen talar om och som väckt sådant uppseende, finnes nu i handeln i form av välsmakande marmelader samt i form av buljongtärningar för sockersjuka och de, som av annan orsak icke tåla socker. Lukutate har en naturlig förmåga att stärka hjärtat, rena blodet, rensa levern och föryngra könskörtlarna. Lukutate har dessutom förmågan att hjälpa mot reumatism och åderförkalkning. Lukutate är medicinen, som räckes Eder genom naturen.

Giv Eder kropp Lukutate — det förlänger livet.

Försäljes å apotek, i färg- och sjukvårdsaffärer samt i speceriaffärer. Finnes ej Lukutate å Eder plats, insänd Kronor 5:— med uppgift om marmelad eller buljongtärningar önskas.

Begär vår broschyr.

THE LUKUTATE FRUIT Co.
S. 8989. Skeppsregatan 86. S. 8989.
Stockholm.

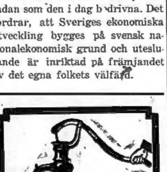

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanröjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

PRESSKONSERTEN

En genomgripande revision av hela spritlagstiftningen nödvändig.

I en ledande artikel under rubriken "Det otidsenliga systemet" gör sig Stockholms Dagblad (h.) till tolk för det allmänna missnöjet över spritfinansherrarnas Brattsystem. Tidningen tvivlar på goda skäl på att detta missnöje bland allmänheten kommer att ge sig förrän den genomgripande revisionen kommit. I artikeln heter det bl. a.:

Det måste anses föga troligt att diskussionen i denna sak kommer att stanna av i brådrasket. Det finns så många underliga och olämpliga företeelser på området, som först måste rättas till. På grundval av skiftande och många gånger mycket diffusa opinionsyttringar har riksdagen varit med om att bygga upp ett spritbyråkratiskt system, som i det här laget måste anses mycket otidsenligt, då det både strider mot tidens allmänna anda och mot det faktiskt föreliggande behovet. En genomgripande revision av hela spritlagstiftningen i syfte att bringa den i överensstämmelse med den allmänna uppfattningen om en medborgares rätt och med vanliga mänskliga hänsyn är nödvändig. En del händelser under den senaste tiden ha ställt åtskilliga missförhållanden i så stark belysning, att kravet på en reform inte kan skjutas undan längre.

Det heter att det privatekonomiska intresset skall avkopplas beträffande rusdrycksförsäljningen. Men envar vet, att åtskilliga systembolag nu äro formliga ämbetsverk med en svällande byråkrati och feta arvodes- och lönekonton. Att personer, som ägna sig åt ett arbete, skola ha betalt för vad de göra, väcker ingen opposition, men systembolagen ha främst ett förtroendeuppdrag att utföra. Ett enkelt och rimligt krav är att dessa bolags styrelseledamöter äro oavlönade, att alltså dessa befattningar göras till rena förtroendeposter. Systembolagen ha för länge sedan lämnat den ställningen, att de äro halvfilantropiska affärsföretag, med nuvarande arbetsuppgifter stå de helt i det allmännas tjänst.

Vi leva i ett demokratiskt samhälle. Den nu härskande spritbyråkratien torde dock vara den mest odemokratiska institution, som gärna tänkas kan. Svenska folket fogar sig gärna efter en del bestämmelser och förordningar, men dess psyke är sådant, att det revolterar med sammanbiten och uthållig energi mot allt som smakar obehörig inblandning, godtycke, olikhet inför lagen.

Det nu härskande systemet på rusdrycksförsäljningens område är otidsenligt och odemokratiskt. En genomgripande revision är nödvändig. Det gäller att vid nästa val ägna tillbörlig uppmärksamhet åt detta förhållande.

Dessa m. fl. reflektioner av Stockholms Dagblad äro visserligen nog så befogade. De hava otaliga gånger uttalats i Nationen. Men vad dagspressen överlag, St. D. inbegripen, sorgfälligt undviker att med ett ord beröra det är de många olagliga manipulationer, falsarier och förskingringar av statsmedel o. s. v., som vi visat på inom Spritmonopolet. Tror man att svenska folket ämnar avstå från rävst- och rättarting rörande dessa saker? Tror man det, så tror man fel!

Dagens Nyheter till strids mot »opinionernas» uttolkare!

Stor oro råder uppenbart i detta nu inom den högvördiga krets, som i senare tid ombesörjt den s. k. folkopinionen i svenska pressen, för icke så länge sedan upphöjd till intet mindre än "folkets egen vilja", "folkets majestät". Det illustra systemet håller icke längre, sedan dess anda och väsen uppenbarats för massorna. Alltså måste det bort! Vad är väl då naturligare än att folkviljans högsta, centrala instans, huset Bonniers Dagens Nyheter (l.), rycker in på arenan som den stolte S:t Göran, vilken skall taga död på draken, som hotar att pina ihjäl vårt stackars folk?! I en icke litet uddig och vass och elak ledare, "Opinionernas uttolkare" går det liberala bladet till strids mot det ohöljda skoj, som särskilt på arbetaresidan bedrives i "opinionernas" namn. Nå, att disciplarna på socialistsidan lärt sig en del i Karl Ottos skola, borde ju egentligen icke vara så mycket att förvåna och ondgöra sig över. Allt har ju dock skett i den sanna demokratiens intresse! Med utgångspunkt från sin egna hjärteangelägenhet, Sacco-Vanzettiaffären, riktar D. N. ett förvisso mycket berättigat klander mot "opinionsmakarna" på arbetaresidan, ett klander, som emellertid skulle tagit sig ännu bättre ut, om det stått att läsa i en något mindre avancerad representant för "folkviljan" än det Bonnierska huvudorganet. Tidningen skriver:

Över huvud taget är det en skön sak för de politiska koryféerna av olika kulörer att i en handvändning kunna trolla fram lika imponerande som svårkontrollerade "opinioner". Det är inte blott våra vänner i de "röda" lägren som ha gagn därav. När det förskräckliga pilsnerdrickat skall hållas efter känna dess vedersakare det förvisso stärkande att lätt och ledigt spela ut "landets nykterhetsvänner" mot den fruktade drycken.

Synd bara att knepet med åren blivit en smula väl flitigt utnyttjat. Det förtar ibland det goda intrycket. Visst borde en from åhörare bli imponerad när de "röda" förkunnarna med patos och värme låta oss veta vad "arbetarklassen" begär och kräver i dagens stora frågor. Men det fatala är att denna arbetarklass än vill ett, än ett annat. Den "folkets röst" som talar ur hr Per Albin Hanssons breda mun låter ju helt annorlunda än den som flödar ur hr Kilboms högtalare. Det program som skisseras när hr Möller utvecklar "folkets" minimikrav har inte mycket gemensamt med Moskvaorganens broderier på samma tema. Nå, sådana bagateller irritera knappast nämnvärt de agerande själva. Det hör nu en gång till stilen att stridstupparna under det politiska käbblet skola pråla med länta fjädrar.

Egendomligt vore dock om inte alla dessa maskeraduppptåg då och då uppväckte en smula undran hos dem som ta släppa till den pampiga fjäderutrustningen. Månne ej ibland en och annan enkel arbetare, som står vid sin maskin på någon liten verkstad här eller där ute i landet, hajar till då ryktet om "arbetarklassens" alla krav når hans öron? Månne ej mer än en gång bonden, som i tidningsbladet får veta vad skrivbordsagitatorer i lånade storstövlar förkunnat vara "Sveriges bönders" fordran och önskan, tager sig en extra funderare över politikens underligheter: Herre Gud, vilja vi verkligen allt detta? ....

Visst bedrivs här ett uppenbart skoj med de feta fraserna om vad "arbetarklassen" vill och "det arbetande folket" fordrar, vad "det samhällsbevarande Sverige" kräver och "landets nykterhetsfolk" önskar. Det har gått för långt med missbruket av dessa kollektivismens slagord i en tid när några osnutna bolsjevikynglingar i "arbetarklassens" namn kunna fordra respekt för varje röd blockadlapp. Eller när en handfull "kommitterade" på en syndikalistexpediton i huvudstaden spela ut "den allmänna arbetaropinionen" för sina speciella syften.

Att sedan dessa tilltag i regel knappast betyda så mycket är en sak för sig. Den skada och det trassel de åstadkomma kunna lyckligtvis ofta hållas inom relativt snäva gränser. Bluffen är för enkel för att ej genomskådas. Man har vant sig vid att inte taga de stora orden, de hemmagjorda "opinionsstormarna" alltför tragiskt. De få väl accepteras såsom ofrånkomliga ingredienser i den politiska agitationsapapraten under dessa kollektivismens och partiproportionalismens gyllene dagar.

Ja, så låter det i dag i Bonnierska D. N.! Annorlunda lät det på den tid, då allt Sveriges folk bådades upp att kämpa för det stora "demokratiska genombrottet". Höga Vederbörande känna nu tydligen icke behov av "folkopinionen", på samma sätt som då. Opinionsapparaten börjar uppenbart bli en smula besvärlig att hantera. Det gäller nu att se, vad vederbörande ämna bjuda på i stället för det nuvarande bankrutterade systemet.

Arvsrätten bör skyddas!

Som ett led i strävandena att undergräva de enskilda medborgarnas ekonomi är utan tvivel den på vissa håll drivna energiska propagandan för arvsrättens radikala begränsning att betrakta. Prof. F. Brock betecknar i ett uttalande denna tendens såsom ödesdiger för den allmänna välfärden. Professor B. yttrar:

Det kan knappast vara något tvivel underkastat, att följden av en sådan radikal begränsning av arvsrätten bleve ett starkt försvagande av motiven för såväl sparandet som det produktiva arbetet. Till stor del arbeta och spara vi nämligen icke för oss själva, utan för våra kära, och skulle således i hög grad upphöra därmed, när vi lagt av tillräckligt för en livränta, som säkerställde ålderdomen, därest vi ej visste, att resultatet av våra ansträngningar och försakelser komme dem till godo. Icke heller skulle — såsom man stundom velat göra gällande — olägenheterna av en allt för starkt beskuren arvsrätt kunna avhjäpas därmed, att staten fonderade arven i stället för att använda dem till löpande utgifter, eftersom arvskonfiskationens följd ju just på längden bleve, att folk ej lämnade mycket efter sig att konfiskera och fondera.

Prof. Brocks uttalande är fullt berättigat. De medel staten behöver för att täcka sina löpande utgifter ävensom för att klara upp de skulder den iklätt sig till storfinansens herrar böra uttagas på andra vägar.

Avbetalningssystemets skadliga verkningar.

I Amerika, det stora föregångslandet i avbetalningsgeschäft av alla slag, utgöra avbetalningsköpen nu 15 proc. av alla affärer, skriver Östgöta-Correspondenten (h.), fortsättande:

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker

Bergtagna
Kr. 3:—

En ropande röst i öknen
om det judiska världsherradömet Kr. 0:75

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3:—

Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

Man får hoppas, att utvecklingen ej går samma väg här i landet, ty i detaljhandeln äro avbetalningsköpen minst motiverade och deras verkningar mest skadliga. Det är skäl att innan man reflekterar på ett aldrig så förmånligt anbud om avbetalningsköp minnas den gamla maningen att tänka även på morgondagen. Detta är sparsamhetes livsregel. Den som sparar, innan han köper en sak, han har bekymren bakom sig; den som skaffar sig en sak på avbetalning han har betalningsskyldigheten och bekymren framför sig.

Man avvaktar med intresse resultatet av det ingripande till det osunda avbetalningsgeschäftets stävjande, som senaste riksdag anbefallde. k. m:t.

Israelitiska stridsmetoder.

Herrar israeliter ha sina speciella metoder, när det gäller att misstänkliggöra personer och planer, som på ena eller andra sättet anses skadliga för vederbörandes spekulationer. Deras maktställning inom opinionsbildningen kommer dem härvid utmärkt till pass. Ur Bonnierpressen kunde anföras otaliga exempel härå. Ett karaktäristiskt sådant erbjuder sig från just dessa dagar.

Häromdagen slog Bonnierska Dagens Nyheter upp en storståtlig reklamartikel om ett planerat tyskt universitet i Stockholm. Man låtsade intresse för saken och lyckades locka initiativtagaren till det planerade tyska institutet för spridande av tysk kultur i Norden, professor Schneider att fritt uttala sig för tidningen för att någon dag senare leverera ett som man trodde mördande slag mot den ifrågavarande planen genom att publicera en rad mer och mindre apokryfiska intervjuer med i saken tämligen okända personer, vilka helt avstyrkte, samt med tyska legationen, vilken sistnämnda naturligtvis icke hade reda på planen. Så kom man till pudelns kärna: endast en av initiativtagarna var rikstysk, och denne skulle få bära hundhuvudet för det hela!

Sålunda tro sig de herrar israeliter av "svensk" och "tysk" börd genom sina vilseledande framställningar hava lyckats ihjälslå den tanke, som inom vissa härvarande tyska kretsar väckts till liv, och som avser icke grundandet av något tyskt universitet såsom Bonnierska D. N. velat göra troligt utan endast och allenast upprättandet av en tysk läroanstalt för tyskar, något i liknande stil med våra svenska folkhögskolor. Men de böra icke jubla för tidigt. Det finns ingen anledning antaga, att professor Schneider skall låta avskräcka sig från sina avsikter vare sig på grund av Dagens Nyhetersherrarnas lönska artiklar eller det anonyma hotelsebrev från "Nationella ungdomsutskottet", som han enligt vad han på vår förfrågan sade sig ha mottagit och vari han hotats med livets förlust, om skolplanen fullföljdes. — Ett hot, som professorn dock uteslutande tycktes taga från den skämtsamma sidan.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Den moderna demokratiens furstelideal.

Vid olika tillfällen har i Nationen berörts de medel, som den regerande judendomen hos oss liksom i andra "monarkiskt" styrda länder betjänar sig av, när det gäller att få statsöverhuvudet att foga sig efter Höga Vederbörandes vilja. Vårt kungahus har omgärdats med en judefinansiell kamarilla, främst representerad av huset Wallenberg och dess "kommissionär" i kungaborgen, riksmarskalk Otto Printzsköld, vilken där styr allt efter den osynliga Högre Maktens önskningar. Huset Bonnier, såsom representerande den radikalare flygeln inom Den Hemliga Regeringen, sörjer för att kunglighetens göranden och låtanden stå i full överensstämmelse med den s. k. allmänna folkviljan. Det allra första som kungligheten på en enda punkt vågar visa tecken till att icke vilja blint lyda de herrar israeliters "folkvilja" viftas strax hotfullt med republikkravet.

Alljudas agenter i den specifikt demokratiska pressen äro nu som bäst i färd med att låta kungligheten känna trycket av denna underbara "folkvilja". Kungen lär nämligen i en fråga av jämförelsevis underordnad betydelse ha haft en mening. Vilket icke är tillåtet i ett "demokratiskt" styrt land! Med påföljd att frågan "monarki eller republik?" förts till debatt i herrar Engbergs och Per Albin Hanssons m. fl. tidningar. Hans Majestät har fått en varning! Härnäst kommer kanske "folkviljan" och kräver införandet av republikanskt statsskick. Tillfället lämpar sig för återgivande av ovanstående bild ur en tysk tidning, föreställande den kände tysk-judiske proletäriske mångmiljonären-kommunisten Rosenfeld, lämnande sin eleganta lyxbil, på väg till det sammanträde, vid vilket han i egenskap av en av de mest hängivna förkämparna för de tyska furstemförmögenheternas konfiskation skulle avgiva sin röstsedel för deras indragning till staten, varmed ju bl. a. åsyftas att "frigöra" de ifrågavarande miljonerna samt att knäcka de tyska furstesläkternas ekonomiska ryggrad och sålunda ytterligare försvåra en nationell restauration i landet. En lustig historia berättades i samband därmed om Rosenfeld. Händelsen skall ha inträffat på Hotell Adlon i Berlin och skildras på följande sätt:

Vid ett bord, dignande under bördan av läckra maträtter och kostbara viner, sutto vid ett tillfälle å hotellet tvenne elegant klädda herrar av markerat orientaliskt utseende. Den ene var Rosenfeld, vilken skämtsamt yttrade: "Jag förblir allt ändå proletär!" Den andre inföll då: "För mig går det tyvärr icke längre." — Denne andre var Rothschild, världens rikaste man.

Hans excellens håller föreläsning för de "frisinnade".

Hans excellens Eliel Lövgren höll härom aftonen ett föredrag inför "Frisinnade klubben" om sina erfarenheter från sista resan till Genève. Tal. skildrade vältaligt de små och de medelstora staternas energiska kamp för rättens och frihetens idéer nere i det idealistiska folkförbundet. "De små" (bland vilka ju hör Sverige) hade dock ej nått så långt i sina upphöjda strävanden efter skiljedom i avrustning, för handelspolitik m. m. som de hoppats och önskat. Men redan förbundsförsamlingens rekommendation till staterna att välvilligt överväga den ekonomiska Genèvekonferensens uttalande om handelspolitiken (vilken ju avser det judiska världsvälfärdssamhällets upprättande) vore, menade hans excellens, en vacker och löftesrik början. Det gäller nu att få bort tullmurarna och sålunda göra svenska folket delaktigt av de välsignelser, som hans excellens' höga uppdragsgivare inom den judiska storfinansen vill bjuda på. Det skall nu gälla att få bort tullmurarna, som hindra folkens fri liv! — Tack så mycket Ers excellens, men den andra parten d. v. s. svenska folket vill också ha ett ord med i laget!

Nationen n:r 43/1927.

Kungligheten på jakt.

Ur Vecko-Journalen återgiva vi ovanstående lyckade bild från höstjakterna å Berga gods marker, föreställande bankdirektören K. A. Wallenberg med konung

Gustaf på sin vänstra och prins Carl på sin högra sida. Bilden är ej minst intressant på grund av det markanta sätt, varpå den illustrerar det synnerligen hjärtiga förhållandet mellan regerande konungahuset och främste representanten för dynastien Wallenberg.

Vår "kunnige och allmänt aktade" försvarsminister.

I olika sammanhang har i Nationen påvisats, hurusom rikets grundlagar under rådande kosmopolitiska regim behandlas som en papperslapp, så snart de icke passa Höga Vederbörande inom den hemligt regerande sfären. Såsom ett bland de mera eklatanta exemplen härå hava vi tidigare omnämnt hr Ernst Johan Gustaf Andersson-Roséns i Umeå utnämning till statsråd och chef för kungl. försvarsdepartementet. Vi trotsa vad myndighet som helst, att den ifrågavarande statsrådsutnämningen och funktionen äro olagliga. Men vad bekymrar det väl de höga andar, som f. n. föra spiran i Sveriges land. Lagarna äro ju till för massan! — En uppfattning, som dock icke alldeles harmonierar med hävdvunnen svensk åskådning. Med tillfredsställelse konstaterade vi i vårt föregående nummer, att äntligen en daglig tidning, Stockholms Dagblad, i fallet Rosén ställt sig på lagens grund, i det tidningen uttalat, att hr Rosén icke uppfyller de i Regeringsformens § 4 stipulerade kraven på de av Kungen kallade statsråden, att de skola vara "kunnige, redlige och allmänt aktade infödde svenske medborgare av den rena evangeliska läran". I vilken hög grad Höga Vederbörande numera ge en god dag i författningens bestämmelser också ifråga om statens kvalifikationer för ämbetet, framgår av nedanstående axplockning ur hr försvarsminister Roséns meritförteckning, som tvivelsutan förtjänar att ännu en gång offentligt beskådas, då den utgör ett i hög grad illustrativt exempel på den härskande regimens art och väsen:

1) Rosén dömdes 1897 i nov. av Polisdomstolen i Göteborg för förargelseväckande uppförande och smädligt yttrande emot poliskonstapel till böter kr. 30: —.;

2) 1900 den 15 jan. av Rådstuvurätten i Umeå för fylleri och våldsamt motstånd vid offentlig förrättning till böter kr. 25: —;

3) 1905 den 5 april av Nordmalings och Bjurholms Häradsrätt för olovligt befarande av järnväg till en månads fängelse; av Kungl. Svea Hovrätt nedsatt till böter kr. 125: —;

4) 1912 den 12 juni av Kungl. Svea Hovrätt för ärekränkning inför sittande rätt mot e. o. notarien W. Kristensen till böter kr. 50: —;

5) 1912 den 11 nov. av Rådstuvurätten i Umeå för ärekränkning till böter kr. 20: —, genom Kungl. Svea Hovrätts utslag den 11 juli 1913 höjda till kr. 75: —;

6) 1913 den 21 febr. av Kungl. Maj:t för ärekränkning med synnerligen smädliga yttranden till böter kr. 100: —;

7) 1913 den 25 april av Kungl. Svea Hovrätt för ärekränkning till böter kr. 100: —;

8) 1913 den 26 maj av Stockholms Rådstuvurätt för falsk angivelse och upprepade falska beskyllningar mot stadsfogde och exekutionsbetjäning till böter kr. 100: —, genom Kungl. Svea Hovrätts utslag den 9/7 höjda till kr. 300: —;

9) 1913 den 20 juni av Kungl. Svea Hovrätt för smädelse mot tjänsteman till böter kr. 50: —;

10) 1913 den 15 dec. av Stockholms Rådstuvurätt för upprepade falska angivelser mot stadsfogde och exekutionsbetjänt till böter kr. 300: —, genom Kungl. Svea Hovrätts utslag den 9/7 1914 höjda till kr. 400: —;

11) 1914 den 3 febr. för falskt åtal mot stadsfiskal m. m. till böter kr. 100: —;

12) 1914 den 25 maj av Stockholms Rådhusrätt för falsk angivelse mot ordförande i Häradsrätt i inlaga till Riksdagens Justitieombudsman till böter, fastställt av Kungl. Maj:t genom utslag 26/10 1915 kr. 200: —;

13) 1915 den 12 juli av Rådstuvurätten i Umeå för falsk beskyllning mot stadsfiskal till tre månaders fängelse, 1,000 kr. skadestånd samt rättegångskostnadernas bestridande med 400 kr., domen fastställd genom Kungl. Maj:ts utslag d. 15 mars 1916; avtjänat å kronohäktet i Umeå, därifrån han utsläpptes midsommardagen den 24 juni 1916.

Summa böter kr. 2,555: — och 3 månaders fängelse.

Eftersom hr Rosén så gott som fullständigt är i saknad av den militära sakkunskap, som hans taburett närmast skulle åsyfta, får man anta, att det är de ovan relaterade sant "demokratiska" meriterna, som befunnits vara av sådan art, att de motiverat hans upphöjelse till Kungens särskilda rådgivare på försvarsområdet.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

De kosmopolitiska dagstidningarna i huvudstaden ha de senaste dagarna haft det stora nöjet kunna undfägna sina läsare med en hel del sensationella interiörer från spritsmugglingsfältet. Doktor Bratt et consortes hava säkerligen i realiteten icke så mycket mot den konkurrens i rörelsen, som hrr spritsmugglare representera, i betraktande av det utsökta permanenta underhållande folknöje som därmed bjudes massan, vilken ju för att må något så när väl inte bara behöver bröd utan ocksa en smula skådespel. För några dagar sedan gjordes ett nytt spritbeslag vid Danvikstull. Kriminalpolisen hade från poliskommissarie Krumlinde i Saltsjöbaden erhållit underrättelse, att en bil med misstänkt last avgått därifrån, destinerad till Stockholm och närmare bestämt Klara-trakten. Polis utsändes till Danvikstull och då bilen kom dit — dess nummer var känt — hejdades den, en väska, som vid undersökning befanns innehålla sextio liter sprit, beslagtogs, och två personer fingo medfölja till kriminalstationen. Då ett tidigare mindre spritbeslag gjorts — till synes av sprit emanerande från samma håll som den på söndagen beslagtagna — utsände kriminalpolisen en expedition till skärgården för att söka uppspåra eventuella spritupplag.

Vid företagen tullvisitation å finska passagerareångaren Oihonna har i fartygets lastrum under garneringen anträffats upplagrade tjugofem damejeanner sprit. Spriten beslagtogs och överlämnades till tullens konfiskationskontor.

Kriminalpolisen i Stockholm överlämnade på onsdagen till tullfiskalen rapporter om en del under oktober gjorda spritbeslag. Det största beslaget gjordes sent på natten till lördagen den 8 oktober på landsvägen mellan Skuru och Gustafsberg vid avtagsvägen till Bo, där chauffören Frans Olof Birger Barowiack kom vägen fram med en lastautomobil. Bilen var lastad med sex st. större lådor, vilka befunnos innehålla en del plåtdunkar med starksprit, sammanlagt 34 st. om 10 liter vardera.

Måndagen den 17 oktober på kvällen anhölls finske skepparen Erik Albert Opatus Hedborg i en skogsbacke i närheten av Hägersten. Hedborg kom i sällskap med två andra män, bärande på sex st. tio liters plåtdunkar, innehållande sprit. Hedborg blev anhållen, men de båda andra männen hade springande avlägsnat sig från platsen. — Den 15 okt. gjordes ett spritbeslag å Vintervägen, varvid förre sadelmakeriarbetaren Erik Gustaf Gottling och en ogift kvinna Anna Viola Johansson anhöllos. Gottling innehade två enliters plåtdunkar och en literflaska, fyllda med smuggelsprit. I Gottlings och Johanssons gemensamma bostad anträffades ytterligare en enlitersdunk och ett lerkrus, innehållande exportsprit. Gottling har berättat, att han börjat spritaffären i september i år, då han på Skeppsbron sammanträffat med två sjömän, som utbjödo och på kredit lämnade Gottling sprit. Denna försålde Gottling i sin tur till en del tegellossare vid Vintervägen och andra platser i kvantiteter om en sjättedels liter till ett pris av 4 kr.

I fredags framlades ånyo av kriminalavdelningen ett flertal promemorior till tullfiskalen över under den senaste tiden gjorda beslag av olovligt införd eller tillverkad sprit. I vedhandlare August Isidor Fagerströms affär i Hagalund anträffades vid en visitation 10 liter insmugglad sprit, som Fagerström erkände sig ha köpt på Skeppsbron av en finsk sjöman. Tidigare i år hade Fagerström köpt ytterligare 10 liter, erkände han. Priset var 16 kr. litern. Hos en fru Ingeborg Ester Maria Kjetselberg, Klevegränd 2, beslagtogs vid en undersökning för några dagar sedan 10 liter exportsprit, som förvarades i olika kärl. Vid förhör har hon omtalat, att hon fått tillhopa 20 liter exportsprit av en person som hon endast kände under namnet "Sigge". Hon skulle få sälja spriten för 9 kr. litern. Omkring 10 liter hade fru Kjetselberg före polisens besök för försäljning utlämnat till en person som skulle heta Algot Nilsson. — Vidare har polisen gjort ett besök hos änkefru Ingrid Karlsson-Strandberg i hennes bostad Brännkyrkagatan 12, där tre liter exportsprit anträffades. Hos en annan kvinna gjordes ett beslag på några 50 liter sprit, vilken också befanns tillhöra fru Strandberg. Vid förhör har hon erkänt, att hon köpt spriten av en finsk skutskeppare, som hon i somras träffas på Rådmansö. Spriten var avsedd för försäljning.

Herrar nykterhetspolitiker i den demoraliserande maktens tjänst anse sig naturligtvis ha alla skäl att vara nöjda med sitt verk. Deras strävan är uppenbart att göra hela svenska folket till ett folk av lagbrytare och förbrytare.

Svensk-internationella pressbyrån

— en av Israels många illustra inrättningar för svensk folkupplysnings spridande, har nyligen kallat hr generaldirektören Anders Örne till ledamot i sin "rådgivande kommitté". Samtidigt upplyses, att byrån kraftigt utvecklats och att dess utsända material nu når ledande tidningar och magasin i tjugufem länder och översättes till tolv språk.

Petljuras mördare frikändes.

En sensationell process har i dessa dagar utspelats i Paris, som skapat sig namn och rykte av icke endast frihetens och rättens utan också skandalprocessernas hemort framför alla andra städer på denna jord. Juden Samuel Schwarzbard, som den 25 mars 1926 utförde mordet å kosackhetmannen Petljura, en tid Ukrajnas diktator, har av juryn i Paris frikänts. Från alla delar av världen hade judar mött upp till rättegången, som antog karaktären av en internationell judisk angelägenhet. Det frikännande utslaget mottogs av de talrikt församlade israeliterna i rättssalen med entusiasm. Schwarzbard frikändes på den grund, att mordet å Petljura enligt de judiska vittnesmålen skett på grund av att Petljura skulle varit medansvarig för judeprogromerna i Ukrajna, vilket emellertid från den andra sidan bestreds.

I Frankrike är man nu alltså hunnen så långt i frihet och civilisation, att det är tillåtet för judar att ostraffat mörda sina misshagliga motståndare på öppen gata. Avståndet från Paris till Moskva, Edouard Rotschild V:s bägge metropoler par préferens, är tydligen numera icke stort.

Attentat mot Greklands president.

Greklands president Konduriotis blev häromdagen, då han lämnade rådhuset efter en konferens med Atens borgmästare, utsatt för ett attentatsförsök. Just som presidenten tagit plats i sin automobil, avlossade en ung man ett revolverskott mot honom. Kulan slog igenom automobilens vindskydd och sårade en av presidentens följeslagare i ansiktet. Av de kringflygande glasskärvorna blev presidenten lätt sårad vid högra tinningen. Attentatorn som är en 30-års man vid namn Zafisios Gussios, har vägrat att lämna några som helst upplysningar rörande motivet till sitt handlingssätt.

Åter en planerad juderevolution i Bulgarien.

Enligt meddelande från Sofia ha de bulgariska myndigheterna upptäckt ett planlagt attentat mot kung Boris. Man har funnit ett stort förråd av bomber och ammunition, som skulle ha kommit till användning vid en väl förberedd agrarkommunistisk revolution, vars första uppgift skulle vara att undanröja kung Boris.

Juderevolutionen i arbete i Portugals skolor.

Enligt meddelande från Lissabon har portugisiska regeringen uppdagat en vittomfattande organisation för kommunistisk propaganda i skolorna runt om i landet. Flera lärare ha häktats.

Kommunisthäktningar i Finland.

Detektiva centralpolisen i Tammerfors har i dagarna häktat en del kommunistiska upprorsagenter, bland dem den kända kommunisten Eva Sassi eller Korhonen, som bland annat arbetat vid det indragna socialistiska arbetarpartiets kansli samt spritt i Petersburg tryckta proklamationer med uppmaning till sabotage. I samband med arresteringarna beslagtog polisen ett ansenligt parti handlingar rörande den hemliga partiverksamheten samt uppviglingen bland militären.

PORTERDRICKA

KLASS I

från

SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI

Tel. 95 HAGALUND Tel. 95

rekommenderas som bästa

Vitaminrikaste

Måltidsdryck.

Levereras i glasflaskor om 10 liter.

Flaskan är föresedd med träkorg.

Franz Haiser och "det aristokratiska imperativet."

Uttrycket — dess innebörd kan också, på renare svenska, återgivas med "adlig pliktkänsla" — är Haisers och han själv dess personifikation. Denna pliktkänsla är för Haiser någonting ofrånkomligt, oavvisligt, ett imperativ, som i sanning är aristokratiskt. Att väcka denna pliktkänsla hos andra är säkert vad som framför allt annat är av nöden i vår demokratiska, äreförgätna och ärelösa tid.

D:r Franz Haiser.

I väntan på att någon, som bättre än undertecknad ägnar sig att skriva om denne oförskräckte förkämpe för en aristokratisk livsuppfattning, är min önskan endast att med dessa rader finna denne någon. Haiser är väl i Sverige så gott som okänd — han är för övrigt ingenstädes så känd som han borde vara, ehuru det stått skarpa strider om hans namn. Men dessa ha mera utkämpats inom de lärda och trängre politiska kretsarna och ha därför ej nått den stora allmänheten eller fångat dess intresse. Det är väl också så, att de flesta — även bland de "bildade" — alltid hysa en viss misstänksamhet mot den, de icke förstå eller riktigt kunna följa, men vars överlägsenhet de likväl ana och instinktivt känna. Det är dock på detta instinktiva — den av rasen betonade instinkten — som framtiden skall bygga. Därför gäller det att hålla denna instinkt vaken och ej låta tankelättja, maklighet eller misstänksamhet hindra oss att följa den till de livgivande källsprången. Det ena kan vara mera järnhaltigt eller alkaliskt än det andra, huvudsaken är dock, att vattnet är rent.

Franz Haiser intager en särställning inom den stora folkliga rörelsen, som mer och mer vinner gestalt, trots dess olika strömningar, vilka dock alla ha samma mål. Men en, för en sådan kämpe, sällsynt ödmjukhet säger Haiser, att: ehuru ett slutet system, en ordnad struktur reser sig för hans inre syn och byggnadsmaterial börjar strömma in från alla sidor, så är det just detta faktum, som förtager honom modet att riva ned sina "hyddor" för att i deras ställe bygga en dom. "Ty", säger han, "jag känner mig alltför svag att kunna slutföra det arbetet. Därtill behövs en ung, frisk arkitekt, som är fackman, medan jag endast är konstälskare. Och han *skall* också komma, denne byggmästare, vi vänta honom alla, vi sten- och bildhuggare, som redan förarbetat materialet och konstverken."

Haiser har säkert huggit till många stenar och utmäjslat många konstnärliga detaljer för det stora dombygget; han är förvisso en personlighet, som kan sätta tankar i rörelse, väcka både liv och lust — och dust. Vid hans första offentliga uppträdande inför offentligheten (man måste komma i håg, att detta var redan 1912—13 och att han är en av förkämparna för den stora med oemotståndlig makt framträngande folkliga germanrörelsen) uppblossade den häftiga strid, vars polemiska artiklar förf. samlat i ett intressant litet häfte: "Meine Schriften und die Presse".) "Du choc des opinions faillit la lumière", heter det ju, och det är väl dessa, de olika livsåskådningarnas häftiga chocker, som den internationella-judiska demokratien fruktar och därför nu gentemot Haiser börjat ihjältigandets taktik, ett gammalt beprövat medel. Det kan ju lyckas till en tid, men som en anmälare i "Politisch Antropologisch Monatschrift" skriver: "Då en gång alla vår tids dagsstorheter äro glömda, skall Haisers namn stråla med ofördunklad glans som förkunnaren av ett nytt skede: tyskt kulturliv".

Icke blott i tyskt, utan i germanskt överhuvud taget.

"Man måste medge", säger en annan kritiker", att hans ståndpunkt är etisk och han ingalunda kan betraktas som reaktionär, ty det är icke aristokrati i den nu gängse meningen han önskar som härskande, utan *rasrena ädlingar*, fostrade att vara herrar över sina lägre böjelser. Den mängd livsfrågor, som i denna lilla, men innehållsrika bok (das Gastmahl des Freiherrn von Artaria) dryftas, är så stor, att de icke ens i en mycket omfattande anmälan kunna uttömmande behandlas. Därför måste man uppmana varje tänkande människa att själv läsa boken och bilda sitt eget omdöme om den".

Det är, som sagt, vad som åsyftas med dessa rader. Läs någon av hans böcker! Den första eller sista, eller vilken som helst! Sak samma! Genom dem alla går — icke som en röd tråd, utan som en röd, lysande eldstråle — det aristokratiska imperativet. Och den, som en gång lärt känna Haiser, får en stark önskan att göra sina landsmän bekanta med hans tankar, ofta kanske härdsmälta nog, men stärkande och inspirerande. Må denna önskan gälla som förklaring för denna min "påstötning", som egentligen borde göras av en man. Men även om kvinnan, enligt min egen övertygelse helst bör "tiga i församlingen", så är det både hennes rättighet och skyldighet att tala, då hon tror det kan vara av någon nytta för land och folk, som ju även en kvinna kan älska med glödande kärlek. Det är dock icke endast denna önskan, som drivit mig, utan även *tron*, att Haiser mer än hos andra skulle finna förståelse hos oss svenskar, som i så hög grad varit, man kan tyvärr icke äga *äro*, ett aristokratiskt folk.

"Aristokrati sätter föga värde på vinst och penningförvärv, frambringar inga "strebertyper". Blod och hjältesinne utgöra adel och skapa adlig pliktkänsla, det aristokratiska imperativet". Till de äkta aristokraterna räknar Haiser med full rätt de germanska ländernas bönder. "*Min* aristokrat och bonden äro besläktade med varandra, själsligt och kroppsligt. Krigstjänst är ett aristokratisk privilegium".

Likgiltig för Haiser kan ingen tänkande och av allvarliga frågor intresserad människa vara. Man måste taga parti för eller emot. Och ett "emot" kan ofta efter mera ingående studium förvandlas till ett "för", hur starkt man än på vissa punkter först måste reagera. Intressant och åskådlig är hans uppställning av aristokrati-demokrati = högerkultur och vänsterkultur, vilken uppställning utrymmet här icke medger, men som i sammanträngd form återfinnes i schemat (se *Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral*) över den nordiska rasens utvecklingsgång, vilken liksom allt levande sträcker sig över barndom, ungdom, mannaålder och gubbår.

1. Urtillstånd, horder, stammar, hövdingar, hertigar.
2. Folk-kungadöme.
3. Kungadöme med adelsvälde eller aristokratisk republik.
4. Kungadöme med prästvälde eller teokratisk republik.
5. Kungadöme med borgarvälde eller demokratisk republik. Plutokrati.
6. Kungadöme med pöbelvälde eller slavrepublik. Oklokrati. Socialism. Kommunism.
7. Cesarism-Tyrannvälde. (Vilopunkt — slut eller övergång till 1.)

Haiser är — det behöver ju knappast sägas — lärjunge av Nietzsche, säkert den yppersta, den modigaste och mest trofasta, ehuru han icke överallt följer honom, utan går sina egna vägar. Hur många av Nietzsches lärjungar ha icke berömt sig av, att ha "övervunnit" mästaren! I förordet till sin bok: "Im Anfang was des Streit", säger Haiser, att han redan som yngling tyckte sig lik någon, som efter 2000 år stigit upp ur sin grav och ej kunde finna sig till rätta i den nuvarande världen, och att han först i Nietzsche fann en befryndad människa". Han, Nietzsche, har icke format mig", säger Haiser, "men genom honom har jag först helt funnit mig själv. I detta samma förord skriver han träffande och karaktäristiskt: "Vi ha kört fast i en återvändsgränd. De sistkomna tränga alltjämt på och de främsta bli ihjälklämda, ty på denna väg finns icke något framåt. Därför: helt om! Vårt "framåt" måste hädanefter bli ett "baklänges", tills vi uppnått den punkt, varifrån ett framåt är möjligt."

I den en gång kommande stora uppgörelsen tilldelar han svenskarna ledarplatsen. Över den nordiska rasens Vita armé skall överkommandot (Oberste Heeresleitung) vara svenskt för att icke uppväcka någon småaktig nationell avundsjuka. "Jag hoppas, att det ännu finns svenskar, hos vilka Gustaf II Adolfs och Carl XII:s anda lever!"

Ja, dröjer det inte alltför länge komma väl några att finnas. Utan det hoppet och den tron kunde man icke leva.

Haisers språk är kraftigt, hänsynslöst, ibland nästan övermodigt. Men detta är, som någon påpekat, endast en reflexverkan för den demokratiska intellektualismen, och det aristokratiska imperativet kan endast göra sig gällande, då man stolt bekänner sig till det. Själv har Haiser som förklaring på språkets tillfälliga "fränhet" sagt, att han huvudsakligast vänder sig till män. Verkliga sådana förstå och uppskatta kraftiga ord och kraft över huvud taget. Men det finns kvinnor — och jag undrar om icke i grund och botten de flesta? — nu föredraga verkliga män för "samvetsömma", och fascister för jazzgossar och Claréynglingar och andra feminina, vänsterkulturella s. k. män, och som därför icke äro rädda för kraftorden.

Några närmare personliga upplysningar om denne man, som siktar så högt — sade icke Strindberg, att man måste sikta mot himlen för att träffa skogsbrynet? — kan säkert vara av intresse. Härvid följes ett prospekt från Schumanns förlag i München. Alltså:

"Franz Haiser, den modige, målmedvetne förkunnaren av en rasaristokratisk livsåskådning är från början kemist. Han föddes i Wien 5 jan. 1871, studerade delvis medicin och förvärvade 1895 därsammastädes doktorsgraden med en avhandling i kemi. Han ägnade sig sedan åt physiologiska-kemiska studier i Wien, Zürich och i sitt privatlaboratorium i Scheibbs. Avhandlingen om "Karnin och Lusinsyra", som han författade tillsammans med F. Wenzel — numera professor i Prag — belönades med Akademipris. Senare blev Haiser skriftställare i Nietzsches aristokratiska anda och förfäktare av en biologiskt begrundad moral. Han har med klar blick sett och förstått den livsfarliga sjukdom, som genom den demokratisk-internationella

Sveriges befolkningsfråga och näringslivet.

(Forts. från sid 1.)

mien är ej van vid den skarpa och omedelbara konfrontation med verkligheten, som naturvetenskap och teknik ha möjlighet till och tyckes därför använda sig av åtskilligt vid sitt hypotesbyggande, som vi tekniker ej kunna taga för annat än fria fantasier. Det är sant att födelsesiffrorna de sista årtiondena i allmänhet minskats, men undantag finnas dock. Så har den äktenskapliga fruktsamheten på Gotland sedan 40 år icke blott ej minskat utan direkt ökat. Prof. B. påpekar själv, att den starka minskningen av födelsesiffran efter kriget sannolikt till stor del beror på en omsvängning i den allmänna uppfattningen beträffande folkökningens önskvärdhet. Man har ansett att landet lider av folköverfyllnad, att det rent av är en skyldighet även för friska och sunda personer att ej sätta för många barn i världen, under det man förr ansåg motsatsen vara en samhällelig plikt. Om och när man då kommer till insikt om det grundfalska i hela uppfattningen om vårt lands överbefolkning, och känslan vaknar för vår plikt att ej låta det gamla vagina gentium, folkens moderssköte, försvinna i svallet från mindervärdiga folkvågor, är det då förmätet att tänka sig, att kurvan på nytt kan svänga om. För min del anser jag det ej. Då den frivilliga barnbegränsningen till stor del är beroende på det ekonomiska trycket, kan en klokt lagd skattepolitik här ha stort inflytande. Att man härvid dock får förfara med försiktighet, får jag anledning gå närmare in på, när jag senare kommer in på befolkningsfrågans kvalitativa sida.

BEFOLKNINGSFRÅGANS KVALITATIVA SIDA.

Jag har hittills hållit mig till befolkningsfrågans kvantitativa sida och vill nu något ingå på den ännu viktigare kvalitativa. Man kan ju fråga sig, varför vi i vårt nordliga, visserligen ej direkt fattiga, men dock ej av naturen särskilt gynnade land, dessutom med den svåra handikap, som vårt ringa antal relativt de stora kulturfolken utgör, ha kanske det högsta allmänna välståndet i Europa och kulturellt stå i främsta ledet bland världens stater. Jag tror ej, det är förmätet att påstå, att detta beror på vårt folks förnämliga kvalitet. Förmodligen opponerar sig många däremot. Ty är det något, som numera särskilt saknas hos oss, är det självförtroende, och är det något varpå vi ha överflöd, är det en kritiklös och omotiverad beundran för allt utländskt. Så vitt jag kan finna, är emellertid denna överlägsenhet hos oss och med oss besläktade folk ej en nationalistisk fantasi utan påtaglig verklighet.

Jag skall då inte bara hänvisa till vad våra ingenjörer utfört och dagligen få utföra med resurser, som i allmänhet äro en bråkdel av de som stå jättekoncernerna i de stora länderna till buds, ej heller till vad vi åstadkomma på den rena vetenskapens domäner. Det kan ju dock vara av ett visst intresse att erinra om, att vi med våra 6 millioner endast överträffas av de tre kulturella stormakterna beträffande antalet vetenskapliga och litterära Nobelpristagare, och att de tre närbesläktade skandinaviska folken tillsammans med sina 12 millioner endast överträffas av Tyskland. Jag skall i stället mera tänka på folkets stora massa. Se exempelvis då på förhållandena i Nordamerika. Ligger det ej åtskilligt av sanning i vad en framstående amerikanare en smula drastiskt yttrade efter att ha påpekat, att det är folk med starkt inslag av s. k. nordisk ras, som i Amerika burit de tyngsta bördorna. "De ha odlat jorden, banat vägarna, byggt upp industrien, medan italienarne och greker putsa skor, sälja frukt och tillverka bomber till husbehov och östjudarna leva sorglöst i sina pantbanker och secondhandshops och låna ut pengar till 20 %." Jämför man de kvarter i storstäderna, där skandinaverna bo, med grekernas, italienarnas och judarnas, så tror jag även den mest fanatiske jämlikhetspredikant måste erkänna, att här förefinnes i själva raskaraktären en radikal outplånlig skillnad. För min egen del har jag för övrigt haft så många tillfällen att se exempelvis svenska arbetare och montörer i främmande land, att jag ej kunnat undgå att iakttaga deras överlägsenhet. Den känna och visa de också själva, de må vara aldrig så troende jämlikhetsapostlar hemma i Sverige. Påståendet, att våra arbetare väl skulle kunna arbeta i Amerika men ej hemma i Sverige, är också ett utslag av vårt eviga begär att nedsätta oss själva. För min del har jag verkligen haft tillfälle att göra direkta ingående jämförelser mellan produktionskostnaderna för jämförliga företag i Sverige och i Amerika, och jag har därvid ej funnit att arbetsintensiteten här hemma skulle vara mindre än i Amerika, snarare tvärtom. Duglighet och lätthanterlighet är emellertid ej alltid detsamma, och duglighetens frånsida kan ofta visa sig som självsvåld. Det fordras en fast ledning för att dugligheten skall komma till sin rätt och kunna utnyttjas. Inom parentes sagt skulle säkerligen en minskning i det eviga gnatet vara av behovet påkallat och en smula större ridderlighet, när det gäller att döma motparten, vara befogad och nyttig här i landet. Vi få ej glömma, att lika väl som framgången av ett väl skött företag till väsentlig del hänger på ett relativt fåtal personer inom de ledande kretsarna, så beror också misslyckandet i allmänhet på samma ledning. Jag tycker ej det är vidare sympatiskt att vilja ta hela äran av framgången men skylla motgången på arbetarnas oduglighet och omedgörlighet. Är det sant, att framgång liksom misslyckande till väsentlig del beror på ledningen, få vi dock ej förfalla till den ganska vanliga missuppfattningen att särskilt vid modern massfabrikation arbetarnas kvalitet skulle vara likgiltig. I själva verket är i ett större företag med viss fabrikation det rent automatiska arbetet, där arbetaren varken kan göra något från eller till, mindre än man ofta tror, däremot finns det en mängd befattningar, där intresse, intelligens och handlag väl kunna göra sig gällande. Och så få vi när det gäller att se till mer än ögonblickets behov, ej glömma en viktig sak. Vi äro alla av samma blod, cirkulationen mellan klasserna fortgår oavbrutet. Vore det teoretiskt tänktbart att grunda vår industri på importerade "galizier" såsom arbetare, vore vi om ett par generationer alla "galizier", med vilka följder behöver jag knappast nämna. Kvaliteten inom *alla* samhällslager är det som bestämmer ett folkts kultur.

EN HISTORISK ÅTERBLICK.

Gott, svarar någon, kanske äro vi för närvarande överlägsna många andra folk, men det beror i så fall på yttre tillfälligheter och ej på några specifika egenskaper i vår raskaraktär. Det skadar då inte att även kasta blicken något bakåt i tiden. Jag skall ej dröja vid vår storhetstid, och vad vårt lilla folk då uträttade, det känna vi alla så väl till, jag skall gå ännu längre tillbaka i tiden, till vikingatiden och folkvandringarna. Vad de besegrade få uthärda av lögner och smädelser ha vi i våra dagar haft goda tillfällen att iakttaga. Den segrande kristendomen, som alltid haft intoleransen till ledande princip, har i detta hänseende ej lämnat något övrigt att önska. Resultatet har blivit att våra förfäder i stort sett uppfattas som blodtörstiga rövare och barbarer. Den opartiska historien visar emellertid något annat. Den visar, att vi med full rätt kunna tala om våra förfäders *kultur*, och att vi ej ha rätt att avfärda dem som barbarer. Det visar, att vår bildning så småningom vuxit fram i vårt hörn av världen, visserligen under påverkan av andra folk men ock under vår egen ständiga medverkan. Våra förfäder ha ej bara låtit fernissa sig med främmande kultur som negrerna i Amerika. För sin samtids förhållanden var denna kultur hög, och vi få ej se ned på den, därför att den var olik vår nuvarande. Det var väldiga skaror, som den tiden årligen utvandrade, och överallt längs Europas kuster grundade de blomstrande lagbundna samhällen i länder, där romerskt tyranni och aristokratisk anarki var det verkliga samhällsskicket. Se exempelvis på det nordiska Normandie, där rättssäkerheten var så hög, att staten förbjöd medborgarna att taga in sina plogar under natten och låsa sina dörrar. Staten ansvarade för att intet försvann. Och se vad nordmännen gjorde av England. Egendomligt nog voro anglosaxarna inga sjömän eller handelsmän. Väl kunde de nödtorftigt taga sig fram längs kusterna men ej heller mera. Under vikingatiden blev emellertid hela nordöstra England skandinaviskt, och det var nordmännen, som lärde engelsmännen handel, sjöfart och skeppsbyggeri och så lade grunden för världens stoltaste rike. Den största vinsten från vikingatiden var dock för England den samhällsanda, som vikingarna medförde, och som ej dött ut hos normannerna då de 1066 satte över havet, en anda, som ännu lever kvar i den engelska nationen med dess kärlek till frihet och självstyrelse. Det engelska rättsväsendet blev t. o. m. varaktigt påverkat av det nordiska med dess fordran på likhet inför lagen, och ännu påminner det engelska ordet *law* och nordiska *lag* om vikingarnas överlägsenhet som lagstiftare. Intressant är även att se hur nordmännen upphävde livegenskapen i sin del av England. Det visar Vilhelm Erövrarens ännu bevarade jordebok. Ju mer man avlägsnar sig från de nordöstra skandinaviska delarna, dess mer ökas trälarnas antal. Överallt är det alltså nordborna, som lagt grunden till en fri bondestam, där förut trälar brukat sina herrars jord. Verkliga förhållandet har alltså snarare varit rakt motsatt det vanligen förkunnande, att det var kristendomen, som kom med trälarnas frigörelse till de hedniska folken i norr.

Gå vi ännu längre tillbaka, så veta vi nu, att så gott som alla de germanstammar, som en gång lade grunden till de flesta av Europas nuvarande riken, utvandrat från Skandinavien, därifrån den stora klimatförsämringen i mitten av första förkristna årtusendet i stort antal tvang dem ut. Vem kan exempelvis någonsin glömma sagan om goterna, folkvandringarnas stoltaste, bragdrikaste nation, hellenerna bland barbarerna, som grekerna kallade dem. Utvandrade från Öster- och Västergötland omkring Kristi födelse grundade de snart ett rike, som sträcker sig från Svarta havet till Östersjön. Under Alarik erövra västgoterna världens huvudstad Rom, och östgoterna grunda senare i Italien ett mäktigt välde, medan västgoterna fortsätta till Frankrike och Spanien, där de bilda bålverket mot den moriska invasionen och där deras ättlingars blåa blod senare flyter i de spanska Conquistadorernas ådror.

Att Skandinavien under bronsåldern bevisligen hade en kultur, med vilken i Europa endast Grekland och möjligen Italien kunde uthärda jämförelse, tänka vi väl sällan på, liksom att redan under stenåldern konstskickligheten stod så högt, att stenåldersredskap jämförliga med de nordiska ej anträffats på något annat ställe i världen.

Jag tror alltså, att när vi se tillbaka på vår eller i allmänhet de nordiska folkens historia, är det ej för förmätet att säga, att vi i folk och gärningar givit något av det värdefullaste för mänsklighetens utveckling. Inse och erkänna vi detta vårt förnämliga arv, då känna vi också vår plikt mot framtiden på ett annat sätt, då känna vi också i vårt dagliga arbete, att adel förpliktar, och vi förlora ej modet så lätt vid första motgång.

HUR SKALL BEFOLKNINGSKVALITETEN BEVARAS?

Den stora frågan är nu: Hur skall vårt folks kvalitet, på vilken vår framtid väsentligen beror, kunna bevaras och helst ännu mer förbättras? Det torde vara vår utan jämförelse viktigaste fråga, när man ser på något längre sikt.

Den populära demokratiska uppfattningen är eller har varit, att vi genom undervisning och uppfostran skall kunna höja folket alltmera, och de så förvärvade allt fullkomligare egenskaperna ärvas av nya släktled för att från detta nya plan än ytterligare fullkomnas. Den biologiska vetenskapen har dock under de senaste årtiondena fullständigt raserat detta vackra luftslott. Ett överväldigande bevismaterial från olika biologiska områden, även människolivet, ha visat, att förvärvade egenskaper ej äro ärftliga. Tiden tillåter mig ej att närmare ingå på denna fråga. Av särskilt intresse äro emellertid undersökningarna från Amerika, där ju möjligheterna för mannen i ledet att göra sig gällande väl varit större än i något annat land. Såväl de omfattande släktforskningarna som ingående statistiska undersökningarna visa samstämmigt hur ytterst felaktig dogmen om människornas "naturliga likhet" är, och hur de från förfäderna nedärvda egenskaperna dominera över omgivningens inflytande.

En undersökning, som för bedömning av befolkningsfrågan är av stort intresse, är även de omfattande "intelligensprov" på 1,700,000 man, som under kriget utfördes för amerikanska armén. De visa oss i någon mån hurn begåvning och andlig mindervärdighet äro fördelade inom Förenta staternas befolkning. Troligt är, att förhållandena ej skilja sig alltför mycket inom de besläktade nord- och nordvästeuropeiska folken. Man må misstro dylika prov aldrig så mycket, när det gäller individuell bedömning, faktiskt är, att när det gäller att ur en stor massa sovra ut åtminstone flertalet av en viss kategori, de visat sig synnerligen effektiva och användbara. Alla undersökta indelas i fyra huvudklasser, de båda lägre dessutom i underavdelningar. Resultatet blev bl. a. att antalet individer i de båda högsta klasserna med någorlunda hög intelligens i stånd att avlägga en jämnstruken universitetsexamen utgjorde endast 14 %. Den lägsta klassen, utgörande verkligt mindervärdiga personer med uppenbart underhaltig intelligens, uppgick däremot till 26 % av totalantalet.

Undersökningen visade även en annan sak. En mycket bestämd korrelation förefanns i allmänhet mellan yrke och begåvning. De högre yrkena innehöllo en stor majoritet av de båda högsta klasserna, procenten av hög intelligens sjönk stadigt genom yrkesarbetare och närstående vanliga grovarbetare, där de flesta föllo inom tredje och fjärde grupperna. Ett undantag gjorde emellertid personer från vissa avlägsna skogs- och bergstrakter, där befolkningen under generationer bott kvar i samma trakt. Här förefanns även bland fullkomligt obildade en relativt hög procent av t. o. m. mycket framstående intelligens.

Det är ju tydligt, vari förklaringen till detta förhållande ligger. Det moderna samhällslivet suger folket från landet in i städerna, och där verkar ståndscirkulationen så, att de bättre elementen i de lägre klasserna försvunnit, finns det ej heller någon möjlighet att genom uppfostran eller yttre påverkan få dem tillbaka. Endast i avlägsna bygder, där befolkningen utgöres av en bofast bondestam, och där sonen tager faderns plats, även om hans begåvning är över medelmåttan, verkar ej detta urval. Detta förhållande torde man väl redan tidigare haft på känn. Att en bofast bondeadel är ett folks bästa tillgång har i varje fall länge varit känt, även om man ej så noga reflekterat över orsaken, utan felaktigt förmodat att stadslivet som sådant skulle medföra någon slags fysisk degeneration.

Att de bättre elementen i de lägre klasserna genom den "sociala stegen" ha tillfälle arbeta sig upp i en högre klass är ju i och för sig ej annat än rätt och billigt. Ja, vår alltmera komplicerade civilisation fordrar helt enkelt för att kunna upprätthållas, att de bästa krafterna, varifrån de än stamma, sättas på de mest fordrande platserna. Men följderna kunna det oaktat bli ödesdigra. Det har visat sig icke bara i vår tid utan även inom tidigare nu faserade civilisationer, att nativiteten i de högre klasserna avtagit i hög grad, under det att de lägsta skikten alltjämt föröka sig med svindlande fart. I flera av de europeiska storstäderna är i själva verket födelsefrekvensen i slumkvarteren tre gånger större än i de bättre bostadsdistrikten. Vissa nyare, dock ofullkomliga undersökningar, visa att förhållandena i Stockholm i detta avseende torde vara något fördelaktigare, men är läget även hos oss i Sverige säkert tillräckligt ödesdigert. I amerikanska universitetsbildade kretsar är exempelvis nativiteten så låg, att en grupp av 1,000 personer på ett århundrade vid oförändrad födelsefrekvens kan väntas minskade till 250. Samtidigt skall en grupp på 1,000 stycken av slumkvarterens asociala innevånare ha ökat till 10,000. Det borde ej vara svårt att fatta, vad ett dylikt förhållande innebär, när man betänker, dels att de goda arvsanlag, som sugits ur de lägre klasserna upp i de högre för att där förintas, icke genom någon undervisning eller andra sociala medel kunna återskaffas, dels att de högre begåvningarna, på vilka kulturen helt är beroende i väsentlig grad äro koncentrerade inom samhällsklasser med låg födelsefrekvens och i högre grad komma att så bliva i och med att den sociala stegen alltmera fullkomnas. Det betyder helt enkelt kulturens undergång.

Många äro ofta benägna att med en axelryckning avfärda dylika spådomar. Man tänker, att eftersom allt hitintills gått så pass skapligt, så är risken ej så stor för framtiden. Då glömmer man emellertid åtskilligt. Kulturer ha gått under förr och detta främst genom rasförsämring. Den moderna industriella stadskulturen, som i så hög grad äter begåvningar, är ännu ej två generationer gammal. Man kan alltså ännu ej vänta sig att här se något resultat därav.

DEN VETENSKAPLIGA RASFÖRBÄTTRINGEN.

Ännu en sak. *Förr var dödligheten, speciellt barndödligheten, i de lägsta klasserna så stor, att den mer än uppvägde den större födelsefrekvensen. Nu är förhållandet annorlunda. Det naturliga urvalet har genom hygieniska och sociala anordningar praktiskt taget upphört att verka.* Det är detta som är det ödesdigra.

Vi skola ej inbilla oss att naturen av sig själv kan ställa allt till rätta, när vi vrida dess kraftigaste vapen ur dess hand.

Jag menar nu ej, att vi för att rädda kulturen skola slopa vår tids sociala omvårdnad om de svaga och på nytt göra striden för tillvaron ensamt utslagsgivande. Kulturen består dock ej främst av biografer och bilar, lokomotiv och lyxångare; den föddes den dag människan upptäckte de eviga värdenas rike bortom tid och rum. Att förneka dessa värden, att stryka godheten och barmhärtigheten ur livet, vore att med kallt blod mörda den kultur, man sade sig vilja rädda.

Det finnes dock en annan lösning och det är den vetenskapliga rasförbättringens väg. Vetenskapen har här givit oss ett skarpslipat vapen i handen, som för äldre generationer varit okänt. Visserligen möter man ofta vid tal om rasförbättring en överlägsen axelryckning och en invändning, att människorna dock ej kunna paras som boskap och rashundar. Om de, som bevärdiga denna "århundradets fråga" med ett dylikt överlägset intresse, först ville taga reda på vad problemet i verkligheten innebär, skulle mycket vara vunnit. Det borde ju icke behöva sägas, att det icke är meningen, att författa en lagkodex, som föreskriver, vilka människor, som skola paras ihop med varandra.

Vad det gäller är däremot att förhindra de verkligt och uppenbart mindervärdigas fortplantning. Vi ha ju redan lagar, som förbjuda äktenskap mellan vissa epileptiker, idioter, sinnessjuka m. fl. Det borde då ej vålla någon opposition mot att åtgärder genomfördes, som icke gjorde dessa lagar illusoriska, något som ju endast kan åstadkommas genom sterilisering av dylika individer. Sterilisering bör även vidtagas för andra uppenbart asociala element, såsom yrkesförbrytare m. fl. En sak, som likaledes borde göras, vore att upphäva eller modifiera en sådan arvhälsovården säkerligen motverkande lag som preventivlagen. Något nämnvärt hinder för den i sin nuvarande omfattning ödesdigra barnbegränsningen bland de bildade är den sannolikt ej, däremot torde den direkt hindra den i hög grad önskvärda begränsningen bland de lägsta folklagren.

Det förefaller en fördomsfri granskare fullkomligt obegripligt, varför inga dylika åtgärder vidtagas. Icke kan väl dock en människa ha någon moralisk rätt att sätta barn i världen, om vilka man har alla anledningar förmoda att livet för dem själva blir ett helvete och för andra en skräck. Även om man någon gång skulle riskera att begå ett misstag, säkert är att genom att ingenting göra, begår man ett hundrafalt större fel. *Vad är det annat än moralisk feghet, som dömer ett positivt misstag hårdare än hundra till sina följder var och en lika ödesdigra underlåtenhetssynder.*

Såvitt jag kan se, är en av vår tids allra mest ödesdigra fel den perversa sentimentalitet, som är den sanna humanitetens vidriga vrångbild. Det är denna sentimentalitet som opponerar sig mot ingrepp med rashygieniskt syfte. Att den lika litet som vissa abnorma religiösa kretsars opposition mot läkarebehandling överhuvudtaget av individuella sjukdomsfall har med sann humanitet att skaffa, visas väl bäst därav, att underlåtenhet att handla i regel måste medföra oändligt större lidanden än motsatsen. Det är även samma sentimentalitet, som låtit klemigheten mot brottslingar och hänsynen mot oroselement och våldsverkare drivas så långt, att rättssäkerheten i stora delar av vårt land vid vissa tillfällen är rent illusorisk. Det är på detta sätt som självsvåldet, vårt folks stora svaghet, direkt uppammas.

Det förefaller verkligen ofta, som om de åtgärder särskilt gynnats, som måste försämra vårt folks kvalitet och motarbeta en sund folkökning inom de värdefullaste folklagren. Det gäller nu att övervinna den sjukliga sentimentaliteten, ty så länge denna i förening med en vidskeplig vördnad för den demagogiska frasen i så hög grad behärskar oss, är det nog svårt att få någon förbättring. Den alltför starka koncentrationen av de sociala omsorgerna på de mindervärdiga och missbildade på bekostnad av de friska och livsdugliga utan att samtidigt vidtaga åtgärder för att neutralisera detta ingrepp i naturens ordning, har jag redan talat om. På den allmänna lönepolitikens liksom skattepolitikens områden gäller liknande förhållanden. Att exempelvis de akademiska lönerna relativt mindre kvalificerande befattningar pressats ned till den grad, att en professor ofta har en lön föga mer än ett par folkskolelärarinnor eller telefonister, tyckes man finna alldeles i sin ordning. Vad det betyder, att personer med ur rassynpunkt de allra värdefullaste egenskaper på så sätt i stor utsträckning tvingas till celibat, om de överhuvudtaget skola ha möjlighet att fullfölja sitt vetenskapliga arbete, medan telefonisten får möjlighet att roa sig i Paris, det bekymrar man sig ej om eller rättare sagt, man är alltför förblindad av de demagogiska fraserna för att överhuvudtaget fatta konsekvenserna. Hela den under rättvisans falska skylt pågående agitationen för överbetalning av det kvinnliga arbetet av statsanställda med hjälp av frasen "lika lön för lika arbete" måste ju i mån den lyckas även bidraga till att minska folkökningen just inom de värdefullaste folklagren, den stora medelklassen. I så stor utsträckning som det visat sig att födelsetalet är beroende av de ekonomiska faktorerna, så snart vi bortse från det verkliga bottenskiktet inom befolkningen, är det ju intet tvivel, att man genom en förståndig lönepolitik för anställda i allmän tjänst och ännu mer genom en väl avvägd skattepolitik skulle på ett effektivt sätt kunna påverka folkökningen i önskvärd riktning. Att man härvid först och främst måste ha de kvalitativa synpunkterna i åtanke, anser jag givet, dock får ej heller den kvantitativa sidan förbises. Vilja vi överhuvudtaget att vår andes stämma i världen ännu skall göra sig hörd, är det nog även nödvändigt se till att ej vår befolkningsnumerär redan nu definitivt stagnerar. Härtill kommer en annan sak. Att tänka sig kunna upprätthålla ett verkligt befolkningsvakuum i en relativt detta överbefolkad värld är i längden otänkbart. Immigrationen kommer ej att låta sig hindras. Särskilt med tanke på hur immigrationsrestriktionerna i Amerika framför allt riktat sig mot relativt mindervärdiga folk (de nordiska folkens kvot rör sig omkring ½ av förut förefintlig normalimmigration, medan italienarnas rör sig om 1 proc., d. v. s. praktiskt invandringsförbud) är ju all sannolikhet för, att vi skulle bli översvämmade just av mindre önskvärda element, slaver, östjudar o. s. v. På så sätt hänger frågan om kvantiteten oupplösligt samman med kvaliteten.

En sak torde vara säker. Om vi, förblindade av fördomar, vägra att lyssna till förnuftets röst och vetenskapens varningar, då är det på sin höjd fråga om några få generationer, innan dödsklockorna klämta även över "vagina gentium", folkens moderssköte, över den ras och den stam, varifrån sedan gråaste urtid så mycket av mänsklighetens ädlaste blod spritt sig ut över världen. Men om vi ännu ha viljan till livet, låt oss då ej tveka att taga de steg förhållandena kräva och låt oss därvid ha för ögonen *Gripenbergs* ord

"Intet är jag, men min ras och min rot och min stam är allt."

---

världsåskådningen tär på folk och stat, och sökt bekämpa den med över 200 tidningsartiklar och talrika skrifter. Dessa äro: *"Die Krisis des Intellektualismus"* 1912; *"Der aristokratische Imperativ"* 1913; *"Der Überzeugungskraft des Beweises"* 1916; *"Der Gastmahl des Freiherrn von Artario"* 1920; *"Im Anfang war der Streit"* 1921; *"Freimaurer und Gegenmaurer"* och slutligen den 1926 utkomna *"Die Judenfrage vom Standpunkt der Herrenmoral."*

Gemensam för dem alla är författarens djupa lidelse. Han utvecklar inga kraftlösa teorier, utan kämpar med hela sin själ för sin övertygelse, som står i skarpaste motsats till den i våra dagar så fast inrotade. De tjäna, alla dessa böcker, detta *enda* mål: att omlägga det på villovägar komna statsskeppets roder radikalt åt höger och därmed rädda staten."

Själv skulle jag vilja avsluta dessa rader med ett Nietzscheord, det passar på Haiser.

"Zur allem Geschriebenen liebe ich mir das was Einer mit seinem Blute schreibt. Schreibe mit Blut: und du wirst erfahren, dass Blut Geist ist."

J—L.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Göteborgssystemet anmält för allmänna åklagaren.

Redaktör Barthold Lundén i Göteborg har i skrivelse till allmänna åklagaren, stadsfiskal Beaktander, begärt dennes prövning av, huruvida icke aktiebolaget Göteborgssystemet i Göteborg gjort sig skyldigt till överträdelse av apoteksvarustadgan.

Hr Lundén meddelar, att bolaget försäljer ett s. k. sjukvin, Halls Wine från Stephen Smith Comp. Lmt, London, och i prospekt uppgives, att de läkemedel, som användas i ifrågavarande vin, bevisligen ha en direkt inverkan på organismens olika funktioner. Anmälaren framhåller vidare, att enligt apoteksvarustadgan varje vin, som är försett med något läkemedel, är att betrakta såsom apoteksvara, och samma författning föreskriver också att apoteksvara skall bifogas tydlig deklaration rörande varans sammansättning. Deklaration finnes icke beträffande ifrågavarande vin.

På denna grund har hr Lundén velat bringa saken till åklagarens kännedom.

Tidningarnas Distributionsaktiebolag blir verklighet.

Stiftelseurkund har i dagarna offentliggjorts för det nya distributionsbolag, som bebådades under riksdagsdebatterna i våras om järnvägsstyrelsens kontrakt med Svenska Pressbyrån. Bolaget, som förslagsvis benämnes Tidningarnas Distributionsaktiebolag, skulle hava till föremål att distribuera och försälja tidningar, tidskrifter och böcker ävensom driva annan därmed förenlig verksamhet. Aktiekapitalet skall utgöra minst 250,000 kr. och högst 750,000 kr. i aktier à 100 kr., ställda till viss man och alla medförande samma rätt till andel i bolagets tillgångar och vinst. Styrelsen skall hava sitt säte i Stockholm.

Bolagets stiftare äro Aktiebolaget Nya Dagligt Allehanda, Sundsvalls tidnings Aktiebolag, Göteborgs Handelstidnings Aktiebolag, Tryckeriföreningen Nya Samhället u. p. a., Falu Nya Boktryckeri Aktiebolag samt redaktör Leon Ljunglund personligen.

Statens överrevisorer påtala järnvägsstyrelsens avtal med Svenska Pressbyrån.

De av k. m:t förordnade överrevisorerna behandla i sin nu avgivna berättelse rörande granskningen av statens järnvägars räkenskaper och förvaltning under 1926 bl. a. Statens Järnvägars mycket omdebatterade och klandrade avtal med A.-B. Svenska Pressbyrån och A.-B. Alga angående ensamrätt till försäljningar inom järnvägens område. Utan att ingå på bestämmelserna i dessa avtal framhålla överrevisorerna, att det synts dem önskvärt, att järnvägsstyrelsen vid ifrågakommande förlängning av kontrakten och vid avslutande av nya sådana förbehåller sig på lämpligt sätt anordnad inlösningsrätt till handelskioskerna. En dylik bestämmelse torde nämligen vara ägnad att öka den möjlighet till fri tävlan om dessa handelsrättigheter, vilken så vitt ske kan bör hållas öppen.

Vid 1926 års utgång funnos på statens järnvägars område omkring 130 kiosker, tillhörande nämnda bolag.

Sterilisering av sinnesslöa i Amerika.

Enligt meddelande från Washington har Amerikas högsta domstol nyligen fällt ett viktigt prejudikatbildande utslag, vilket sanktionerar genom vederbörande myndigheter anbefalld sterilisering av svagsinta för att förhindra tillkomsten av en till sinnessjukdom predestinerad avkomma. Utslaget tillkom på grund av att man överklagat ett sådant beslut om sterilisering av en tjuguårig svagsint kvinna, som nyligen blev moder och som i sin tur var dotter till en svagsint moder.

I flera av U. S. A:s stater ha under senare år stiftats lagar om sterilisering av svagsinta liksom särskilt stor uppmärksamhet i Förenta Staterna ägnas åt sinnessjukvården och sinnessjukdomarna ur samhällelig synpunkt. Dessa lagars förenlighet med U. S. A:s konstitution har emellertid varit omstridd. En konstitutionsvidrig lags giltighet annuleras i sista hand genom högsta domstolens utslag, när det vädjas dit. Det nu ifrågavarande utslaget har formulerats av en av domstolens äldste och mest ansedda ledamöter.

ODEONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Varje afton kl. 8.
Höstrevyn 1927
Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns bilj.-kont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Glöm ej
att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

En framstöt mot kristendomen.

En liten axplockning för Nationen ur "1925 års religionsfrihetssakkunnigas betänkande".

Hittills har utträde ur den svenska statskyrkan endast kunnat beviljas, då den utträdessökande uppgivit annat erkänt trossamfund, till vilket han ämnade övergå. Men enligt "religionsfrihetssakkunnigas" nu föreliggande förslag skulle envar till mogen ålder kommen d. v. s. alla som uppnått 18 års ålder, äga rätt till fritt utträde ur kyrkan utan att behöva tillkännagiva avsikt om övergång till annat trossamfund. "De sakkunniga" förutsätta sålunda, att erfarenhet och mognad och därmed följande myndighet inträder några år tidigare i vad rör religiösa och andliga livets angelägenheter än när det gäller världsliga ting. Man kunde annars tycka, att det borde vara tvärtom. Att redan vid så unga år ha hunnit till den grad penetrera livets djupaste frågor, att man kan förklara sig färdig med kristendomen och religionen över huvud och taga steget ut till oberoende av varje religiöst samfund är väl ändå att förutsätta något för mycket hos det uppväxande släktet av i dag.

Ehuru "de sakkunniga" uppträda under religionsfrihetens förskönande mask, synes huvudsyftet med deras förslag närmast att främja religionslösheten, avkristningen. Att de i detta avseende förvänta sig stora resultat av den föreslagna reformen, framgår av deras yttrande sid 103, där det bl. a. heter: "Efter en sådan reform måste man räkna med förefintligheten av ett avsevärt antal medborgare, som icke tillhöra något trossamfund" Men förslaget avser tydligen också att skärpa splittringen bland de religiöst sinnade samt att så mycket som möjligt försvaga den svenska statskyrkan. "De sakkunniga" anse det nämligen också tänkbart, "att en del av de inom statskyrkan förekommande fria sammanslutningarna kunna komma att skilja sig från nämnda kyrkas gemenskap." (sid. 103.)

Då det gäller rätten till fritt utträde ur svenska kyrkan, äro "de sakkunniga" ytterst måna om att framhålla samvetssynpunkten. De betona sid. 61, att redan den formella anslutningen till kyrkan för den enskilde ur samvetssynpunkt kan kännas ohållbar och att en medborgare ej ens i formellt hänseende bör åsättas en prägel, som han känner stridande mot verkliga förhållandet. Men denna ömma omsorg om samvetsfrihet förefinnes tydligen endast så länge det är frågan om dem, som kunna tänkas vilja bort från kyrka och kristendom. När det gäller andra medborgare, tar det strax slut med "de sakkunnigas" nitälskan. Kravet på samvetsfrihet kastas helt och hållet över bord, då det t. ex. är fråga om vårt lands romersk-katolska medborgare. Då dekretera "de sakkunniga" helt bryskt: "Munk- eller nunneordnar eller kloster må ej i riket inrättas." (sid. 9.) Och likväl äro ju även katolikerna goda kristna medborgare och kunna väl förutsättas ha ett samvete lika känsligt som de, vilka man så ömsint vill hjälpa ut ur den kristna samfundsgemenskapen.

"De sakkunnigas" förslag företer en verkligt provokatorisk karaktär genom bestämmelserna om vissa skattelindringar för dem, som utträtt ur kyrkan, och om rätt för sådana personer att kunna bekläda statens viktigaste ämbeten. Man vill uppenbarligen premiera dem, som söka utträde ur kyrkan. Genom dessa bestämmelser ådagalägga "de sakkunniga" även sitt fullkomliga underskattande av den kristna religionens och kyrkans betydelse i samhällslivet, icke minst då de äro beredda att anförtro de inflytelserikaste poster inom staten åt personer, som öppet ställt sig utom varje kristligt inflytande.

Sedan "de sakkunniga" så energiskt hävdat samvetsfrihetssynpunkten, när det gäller att befria de till mogen ålder komna från kyrkans inflytande, kunde man förvänta, att samma omsorg skulle vara tillfinnandes, när kristendomsundervisningen i skolorna kommer på tal. Föräldrar, vilka, enligt de sakkunnigas förutsatta mening, drivna av sitt känsliga samvete, själva trängta att frigöra sig från varje formell relation till något kristet samfund, kunna väl antagas vilja unna sina barn samma goda, som de själva vunnit, eller, med andra ord, att befrias från deltagande i något, som föräldrarna måste anse onyttigt eller direkt skadligt. Men nej, här får icke föräldrarnas samvete betyda något. Barnen äro ej föräldrarnas egendom, deklarerar man, och så är det utan vidare klart, att befrielse från kristendomsundervisningen ej kan medges för andra barn än sådana, som tillhöra samfund, vilka själva erhållit rättighet att ombesörja religionsundervisningen, alltså, praktiskt taget, endast för barn av judar och katoliker. Här tillerkännes sålunda kristendomen en samhällsbetydelse, som ej medgavs när det gällde fritt utträde ur svenska kyrkan. Antagligen resonerar man som så, att om bara en tillräckligt stor religionslös menighet kan åstadkommas genom det lockbete, som ställes i utsikt för de ur kyrkan utträdande, så blir det framdeles en lätt sak att ta det andra steget, som betyder kristendomens avlägsnande ur skolan. Man drar sig tydligen för att ta båda stegen på en gång utan söker tillsvidare bevara skenet av att hysa ett visst intresse för kristendomen.

Ehuru "de sakkunniga" genom upplysningar från skolinspektörer, rektorer och skolföreståndare säga sig ha erfarit, att intet egentligt missnöje med den nuvarande kristendomsundervisningen på något håll försports, utan att denna undervisning i regel bedrives med objektiv tolerans, anse de dock nödigt att föreslå en reform även beträffande tillsättandet av kristendomslärare. Regeringsformens § 28 skulle nämligen erhålla följande lydelse: "Till tjänst, varmed är förenat åliggande att meddela religionsundervisning i allmän skola, må dock ej utnämnas den, som tillhör trossamfund, åt vars medlemmar Konungen medgivit rätt att i skolornas ställe ombesörja barnens religionsundervisning." För att styrka, att han icke tillhörde samfund med rätt till egen religionsundervisning, skulle enligt "de sakkunnigas" förslag den sökande kristendomsläraren antingen lämna intyg, som visade, att han tillhörde svenska kyrkan, eller ock, om han ej vore medlem av denna kyrka, avlämna en av honom själv uppsatt skriftlig försäkran, att han ej vore medlem av samfund med rätt till egen religionsundervisning, d. v. s. inte mosaisk trosbekännare eller katolik. Då mosaiska trosbekännare ju ej kunna tänkas ifrågakomma till lärarebefattningar i kristendom, vänder ovanstående bestämmelser sin udd framför allt mot katolikerna. Dessa, som dock äro kristna, skulle stå utanför. Men annars bleve fältet, som det tyckes, fritt för medlemmar av alla tänkbara kristna och okristna samfund, även för sådana, som ej alls tillhörde något religiöst samfund. Till och med en kannibal, som blivit svensk medborgare och tagit teol. kandidatexamen + examen i ett humanistiskt ämne, skulle väl kunna söka och erhålla en kristendomslärarebefattning i svensk skola, blott han själv försäkrade, att han icke vore mosaisk trosbekännare eller katolik.

Man kan verkligen med skäl fråga sig, huruvida den objektivitet och tolerans, som erkännes råda vid kristendomsundervisningen i våra nuvarande skolor, skulle kunna hållas vid makt, ifall en dylik reform genomfördes. Hava missnöjesanledningarna hittills varit rätt sparsamma, så torde det vara ganska sannolikt, att de framdeles komma att vinna ett betydande uppsving. Det är tydligen också detta, som man på "ledande håll" har i kikaren.

N. W.

Från Trädgårdsbladets Förlag
Uddevalla.
kunna erhållas följande böcker franco, mot ins. av angivna belopp i postanv.:

"Odling och drivning av Lökblomster". Omf. ett 50-tal olika lökfamiljer, 33 ill. Förf. av specialist. Pris kr. 1:50.
"Odling av Perennväxter" (fleråriga blomsterväxter). Rikt illustrerad, stort urval för vårt land, förf. av specialist. Pris kr. 1:50.
"Ettåriga sommarblommor", rikt ill., stort urval. Granskad av specialist. Pris kr. 1:50.
"Kaktus", dess odling och skötsel. C:a 100 arter och varieteter, över 30 avbildningar. Förf. av specialist. Pris kr. 1:50.
"Förädling av fruktträd". Noggrann och lättfattlig framställning om fruktträdsförädling genom ympning (april-maj), fem olika metoder, och okulering (juli-aug.). Med 6 ill. Pris 60 öre.
"Odling och drivning av Rosor". Med supplement: "Anv. rörande Balkongträdgården" samt "Vinterblommande Luktärter". Med 1 ill. Pris 60 öre.
"Anläggning av trädgårdar". Anvisningar rörande planering, dikning, inhägnning (häckar), läplantering, bearbetning, gödsling, sågning, beplantning m. fl. åtgärder vid anläggning av mindre trädgårdar. Med två planritningar. Pris 60 öre.
"Fruktträd och bärbuskar", deras plantering och skötsel, "Anläggning av drivbänkar" samt "Trädgårdens gödsling". Tre mycket praktiska artiklar sammanförda i ett häfte. Pris 60 öre.
"Skyddsmedel för Trädgårds- och Krukväxter" (mot ohyra, svamp etc.). Pris 60 öre.

Frimureriet i Frankrike — en organisation till kamp mot kyrkan.

General Ludendorffs nyligen offentliggjorda stridskrift mot frimureriet, vari den internationella frimurareorden anklagas för att ha utfört rollen av ett av judendomens allra viktigaste verktyg i dess kamp för den kristna världens erövring och karaktäriseras som den direkta anstiftaren av världskriget, kejserdynastierna Romanows och Hohenzollerns störtande o. s. v., har icke kunnat undgå att tilldraga sig en internationell uppmärksamhet. En ömtåligare fråga att ge sig in på än frimureriet torde för närvarande icke finnas. Redan häri ligger en anledning till misstänksamhet. Varje gång Nationen på något sätt inlåtit sig därå, har redaktionen utsatts för energiska påtryckningar från olika frimurarehåll i syfte att få oss att avstå från allt ordande om frimureriet. Vederbörande arbeta tydligen efter system också när det gäller att hålla sina hemligheter förborgade för yttervärlden och förhindra allt offentliggörande av hithörande saker! Det finnes emellertid all anledning att sysselsätta sig med spörsmålet. Frimureriet är icke någon svensk företeelse, utan en internationell sådan, allt talet om dess uteslutande svensk-filantropiska karaktär och syfte kan efter allt vad som kommit i dagen icke accepteras. Sunda förnuftet motsäger, att dess syften i skilda länder skulle kunna vara diametralt motsatta; men formerna för verksamheten och taktiken — rörande vilkas egentliga ändamål endast de högsta i graderna äga någon kännedom! — kunna givetvis vara och äro även olika. Den ledande tanken, idéen som bär upp den internationella företeelsen kan icke vara annat än en, alla försök till trots att bortförklara varje sammanhang mellan "bröderna" i olika länder.

I Stockholmstidningen har i dessa dagar med anledning av general Ludendorffs omnämnda bok, stått att läsa ett par märkliga artiklar rörande frimureriet, senast en i korrespondensform från Paris av det kända författaremärket "Osborne", ur vilken vi tillåta oss återgiva följande:

"Det franska frimureriet gör icke den ringaste hemlighet av sin verksamhet utan framträder offentligen och med öppet visir som *en politisk organisation till kamp mot klerikalismen*. Frimurarorden synes t. o. m. mycket angelägen att i denna egenskap bli bemärkt och omtalad, så att den icke blir bortglömd och ställd i skuggan. Frimureriet kom till — eller har tagit fart — i nyare tid i sin egenskap av motvikt mot jesuitorden. Enär katolska kyrkan arbetade i det fördolda med sina jesuiter, så sade sig de frisinnade (= judarna), att de måste bilda en kontraorganisation för att bekämpa jesuiternas mullvadsarbete. För några årtionden tillbaka bevarade det franska frimureriet en mera hemlighetsfull och romantisk karaktär, vilken det emellertid så småningom frångått. (Parenteserna äro redaktionens.)

Det franska frimureriet har sitt residens i sitt eget hus vid rue Cadet, till det yttre högeligen anspråkslöst, men till det inre vidsträckt, med stora salar och trappor. Där samlas årligen provinslogernas representanter till en stor kongress. Korta kommunikéer över dess arbeten utsändas officiellt till tidningarna. Och styrelsen går regelbundet att uppvakta konseljpresidenten, frambärande högtidlig begäran om allt mera skärpt antiklerikal politik, särskilt med avseende på undervisningen. Sålunda understrykes med all kraft frimureriets politiska karaktär.

Men det synes omöjligt, att det kan finnas något samband mellan det franska och vissa andra länders frimurarordnar(?). Ty de arbeta ofta mot alldeles motsatta mål(?). Det svenska frimureriet synes mig högkonservativt och likaså det engelska, medan det franska — liksom det italienska — är ultraradikalt (olika former alltså!).

I min barndom spelade frimureriet en viss roll, och jag har ett livligt minne därav, då min far var hög och nitisk frimurare. Nog var det en konservativ inrättning, och Karl XIII:s riddare voro på den tiden höga hovfunktionärer, generaler och biskopar. Institutionen syntes särskilt ha till ändamål att låta de borgerliga komma i närmare beröring med kungliga huset — vilket i våra dagar går mera av sig självt, sedan kungligheten blivit så demokratisk och kommit så nära folket (förf. menar här tydligen folkets s. k. ledare).

Jag har flera gånger i mitt liv sökt utfråga notoriska och framstående franska frimurare om ordens politiska uppgift och fått till svar: Vi tillhöra intet särskilt politiskt parti, ha intet särskilt inrikes-, utrikes-, finans- eller näringspolitiskt program, utan koncentrera oss på en enda fråga: *Kampen mot katolska kyrkan* (judendomens in i senaste tid såsom farligast betraktade motståndare). Detta är vårt enda raison d'être, och för detta mål taga vi allt stöd, som bjudes oss, från olika partier. Men som detta bistånd bjudes nästan uteslutande från vänster, bli vi naturligtvis orienterade åt vänster.

Vid de stora vänsterrepublikanska statsmännens begravningar pläga frimurarlogerna vara officiellt representerade. Särskilt minns jag kammarpresidenten Henri Brissons nationalbegravning några år före kriget. Då följde väl ett hundratal frimuraredelegater med sina standar, ordensinsignier, band och förkläden med trianglar, murslevar, dödskallar m. m., vilket allt gjorde ett odelat komiskt intryck, det var den store antiklerikale statsmannen, som hyllades.

I fall vissa konservativa element komme i konflikt med kyrkan, skulle frimurarna med all kraft taga parti för de förra. Nu råder t. ex. schismen mellan Vatikanen och Action Française. Om i en valkrets en katolsk kandidat av Vatikanens trogna uppställer sig mot en "camelot du Roi", skulle frimurarna insätta allt sitt inflytande för den senare, hur antipatiska Léon Daudets och Charles Ulandras' läror än må synas nästan alla frimurare — vilka dock först och sist äro vänstermän.* Och en *gallikansk* katolsk rörelse — till frigörelse från Vatikanen — skulle av alla frimurare hälsas med jubel. Det vore visserligen blott ett steg i enligt frimurarbegrepp sant frisinnad riktning, men dock ett stort steg framåt.

De franska frimurarna gå vida längre än sina anglosachsiska bröder. Det talas mycket om att det skotska frimureriet allt sedan kriget sökt fatta fot i Frankrike, och jag frågade en sekreterare i storlogen vid rue Cadet, vilken skillnad det vore mellan den skotska logen och den berömda "Grand-Orient de France". Jo, sade han, skottarna hålla fast vid dogmen om "den store byggmästaren" (Gud Fader), vilken vi slopat, vi stå på rent rationalistisk och ateistisk ståndpunkt (varmed menas judisk).

Er korrespondent har haft att göra med många höga franska frimurare samt kunnat resonera i frågan med åtskilliga, varvid de talat med relativ öppenhet, dock i alla fall iakttagande en viss diskretion. De ha sagt mig följande:

Det finns två slags frimurare. De ena, det ofantliga flertalet, gå in i orden som lycksökare för att bli beskyddade fram på olika banor, ty frimurarna skjuta alltid fram de sina och bilda själva kärnan inom "*la république des camarades*". (Liknande torde förhållandet vara i andra länder, även Sverige.) De andra, det lilla fåtalet idealister(!), äro varmt övertygade, ren fanatiska män, vilka stiga till de högsta graderna, bilda det hemliga rådet och ha sina fast utstakade politiska och sociala linjer. Men i dessa initiera de icke den stora mängden, som de egentligen missakta, fastän de begagna sig av den.

Man ser nästan dagligen i Parispressen två gatunamn, "rue Cadet och de Valois". Det förra är adressen till frimurarnas centralloge, det andra till radikala partistyrelsen. Men de komplettera varandra eller äro nära nog samma sak, ty alla frimurarspetsar äro radikala (eller socialister) och alla radikala politiker äro frimurare. Det stora radikala partiet äger den starkaste landsortsorganisationen av byråer och valkommitteer, som existera i Frankrike, och dessa kommittéer samarbeta med frimurarlogerna i alla städer.

Men som logernas första och sista *raison d'être* är kampen mot kyrkan, så följer därav, att de påtvungit vänstern dess utpräglat antiklerikala politik. Man förmånar sig över att den skäligen utslitna klerikala frågan oavlåtligen blossa upp igen, oaktat landet helst skulle vilja var i fred därför. Ambassaden vid Vatikanen kommer för tionde gången på dagordningen. Därför att den blivit frimurarnas outtröttliga stridshäst. Det bråkas om katolikernas i Elsass-Lothringen. Det polemiseras mot de katolska friskolorna. Allt detta är frimurarnas verk, de måste fylla sin uppgift (i Israels tjänst) och underhålla agitationen för att göra skäl för sig. Om det stora radikala partiet står så motvilligt mot den kvinnliga rösträtten, så beror detta på frimurarlogernas outtröttliga fruktan för prästerskapets inflytande över den franska kvinnan. Endast på denna, den antiklerikala terrängen synes mig det franska frimureriet representera ett inflytande, men detta är också betydligt.

Det israelitiska inslaget i det franska frimureriet är, om icke övervägande, så dock ganska stort, helt naturligt, då judarna i alla tider varit förföljda av katolska kyrkan(!!) varför de alltså sluta upp till frimureriet till sitt försvar. (De äro frimureriets skapare!) Nu är antisemitismen så gott som utslocknad i Frankrike, men den flammade dock upp med våldsamhet så sent som på 1880-talet, då Edouard Drummont under direkt klerikalt inflytande öppnade den kampanj, som slutligen kulminerade i den olycksaliga Dreyfus-affären."

* Action Francais', den högerradikala fraktionens, båda nuvarande ledare, Léon Daudet och Maurras, äro karatäristiskt nog bägge judar. Red. anm.

Glöm ej
att prenumerera på NATIONEN för 4:e kvartalet.

När kronprinsens husarer sade sitt farväl.

Från skilda delar av landet ingå i samband med exekverandet av 1925 års riksdag dödsdom över våra regementen underrättelser, som tyda på att vårt folk börjat komma under fund med arten av den landsförrädiska och svekfulla handling, som då av Alljudas besoldade agenter utfördes. Yttringar av missnöje och förbittring förnimmas litet varstans, och allt tyder på, att de höga herrar, som varit med om att för lumpna penningar och personliga fördelar sälja Sveriges ära och väl åt den judiska erövrarmakten, en dag skola komma att konfronteras inför svenska folket under något mindre angenäma former än tidigare och hittills. Ty såsom vi ofta uttalat, detta folk låter sig icke med god vilja och lust föras bakom ljuset samt frånrövas sina nationella tillhörigheter. Ett exempel för dagen å de stämningar, som kommer till uttryck ute i orterna i samband med regementenas nu skeende exekvering, gavs i ett anförande, som kyrkoherde Albert Lysander i Malmö för några dagar sedan höll vid Kronprinsens husarregementes anordnade avskedsfest. Talaren yttrade härvid bl. a.:

"Bland de många avskedsord, som redan ha växlats mellan representanterna för Kronprinsens husarregemente och olika korporationer, finns det ett, som för mig betecknar hela den tristesse, denna regementsindragning innebär. Och det är, när det säges, att på Malmö museum skola två rum reserveras för regementet och dess minnen.

Det är som att tala med en ännu levande person om den präktiga grav, han skall få. Lika visst som jag i högsta grad ogillar, att kyrkliga inventarier föras till museer, då de ännu kunna användas i Herrens tjänst, så formligen kväljer det mig att tänka på husarstandaren därute — i mer än hundra år förda framför fronten i unga mäns händer, följda av svenska krigares blickar och saluterade av sänkta värjor såsom fosterlandets symbol — och nu på ett museum, icke därför att de tjänat ut sin tid och ersatts av andra, utan därför att svenska folket icke gitte ta vara på sina traditioner.

Vi förstå naturligtvis allesamman, att vårt folk, såsom alla efter världskriget och den ekonomiska krisen, ville spara, och då — måhända i naivt förtroende till Versaillesfreden och Nationernas förbund — kastade sina blickar på den under kriget ökade militärbudgeten. Men vad vi icke förstå, det är att icke någon form kunde finnas för bevarande, låt vara minskade, av truppförband, som oupplösligt äro förbundna med vår historia. I det avseendet finns det ännu svårare saker att peka på än indragningen av Kronprinsens husarregemente. Det kavalleriregemente, i spetsen för vilket Gustaf Adolf stupade, har samtidigt fått försvinna.

Och om vi nu ett ögonblick kunde tro, att de gjorda besparingarna skola bli effektiva, skola ens märkas i ökade möjligheter på andra viktiga områden! Jag erinrar mig, att, när ålderdomspensioneringen gått igenom i riksdagen, en av våra lagstiftare föreslog i stadsfullmäktiges budgetberedning här i Malmö, att vi skulle sätta ned vår fattigvårdsbudget med så och så många procent, ty en sådan minskning hade man beräknat i utskottet. Min tro är, att vi skola få se lika stora statsekonomiska förbättringar på grund av regementsindragningarna, som vi ha sett minskningar i det sista årtiondets fattigvårdsanslag. Och jag vill tillägga, att jag tror dessa meningar — för en gångs skull öppet uttalade vid en icke-officiell avskedsfest för vårt regemente — vara delade av det stora flertalet bland vår stads invånare, även om det icke kommer till uttryck i stadsfullmäktige eller i pressen".

Den av kyrkoherde Lysander i hans tal berörda anledningen till nedrustningen, nämligen att hjälpa upp statens affärer, utgjorde såsom vi ofta framhållit endast ett skenmotiv eller rent ut sagt en lögn. Det verkliga motivet var, att de regerande herrar israeliter av olika skäl önskade bli av med Sveriges försvarsmakt såsom icke passlig för vederbörandes spekulationer i fortsättningen, och därför läto de sina många politiska agenter (ingen nämnd och ingen glömd!), gå in för "det allmänna folkkravet" på en nedrustning. Talet om ekonomiska fördelar avsåg endast och allenast att dupera de godtrogna massorna.

Ombud och Prenumerantsamlare
för NATIONEN,
sökas på alla platser i hela Sverige.
Goda villkor lämnas, varför stor förtjänst kan påräknas.
Skriv genast till
NATIONEN,
Södra Kungstornet, Sthlm,
för erhållande av närmare upplysningar samt provnummer, som sändas gratis.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 4 November 1927.

Generalkrigskommissarien Bergenholtz roll i de Brattska olagligheterna.

(Forts. fr.ån sid. 1.)

mera på myndigheterna, så att de, om generalkrigskommissarien Bergenholtz ginge de vägar, d:r Bratt utstakade, ej skulle våga väcka åtal för förskingring av statsmedel eller för egenmäktigt förfarande, vilket i dylikt fall givetvis myndigheterna skulle omebart gjort, om det gällt andra dödliga, som företagit sig samma sak. Såsom jurist kunde naturligtvis generalkrigskommissarien ej sväva i okunnighet om den lagstridiga karaktären av styrelsens för Stockholmssystemet åtgärder, och man förvånar sig över att icke samvetsbetänkligheter förmått honom att rygga tillbaka för de lagvidriga förehavandena. Men nej! Hans skrivelse till finansministern andas tvärtom rent av sagolik oförsynthet. I stället för att ödmjukt anhålla om att få disponera statens medel för ändamålet, tillkännagives blott, att Stockholmssystemet redan gjort det. Det heter i skrivelsen, att A.-B. Stockholmssystemet "ansett sig böra medverka till nybildandet av åtskilliga bolag, vilkas syfte varit att idka dels framställning av och dels partihandel med brännvin". Anser icke herr Bergenholtz i sin egenskap av jurist, att det är viktigare för den, som förvaltar annans pengar, att ordentligt redovisa för desamma än att "anse sig böra" förskingra desamma eller egenmäktigt placera dem åt annat håll? Vi tillåta oss fråga.

I skrivelsen till finansministern omnämnes vidare vad som enligt styrelsen för Stockholmssystemet vore karaktäristiskt för de nybildade bolagen — det utsäges ej, såsom det i verkligheten förhåller sig, att det mest karaktäristiska för bolagen är, att de ha att tacka förskingring eller egenmäktigt förfarande för sin tillkomst — att preferensaktierna blott äga rätt till 7 procents utdelning och vid bolags upplösning endast nominella värdet av aktierna, varemot stamaktierna, som blott representera en mindre del av aktiekapitalet dock genom bestämmelser i bolagsordningen inneha majoriteten och vid bolagens upplösning alla bolagets återstående värden. Generalkrigskommissarien aktar sig för att omtala, att ett annat karaktäristikon är, att, under det huvudbolaget är underkastat statens kontroll, är detta icke fallet med dotterbolagen — således en ny olaglighet; det hade varit mycket viktigt, att finansministern blivit uppmärksammad därå. Vidare kunna avskrivningar göras å innehavande dotterbolags aktier, så att vid huvudbolagets upplösning följden kan bliva, att staten blott återfår insatt kapital och att detsamma blir förhållandet med preferensaktieägarna; och dessa utbetalningar till staten och preferensaktieägarna kunna, om så erfordras tagas av dotterbolagens fonderade eller å bank insatta medel och följaktligen spritherrarna gratis bekomma hela huvudbolagets och dotterbolagens återstående tillhörigheter.

För att avleda finansministerns uppmärksamhet fran A.-B. Stockholmssystemets lagstridiga handlingar, angiver hr Bergenholtz helt försåtligt, att bolagsbildandet var nödvändigt för att A.-B. Stockholmssystemets behov av inhemskt och utländskt brännvin och viner skulle kunna bliva fyllt på ett för bolagets ekonomi tillfredsställande sätt. Verkliga motivet: att med olagliga medel göra d:r Bratt till spritdiktator och på grundlagsvidrigt sätt ställa hela svenska folket under förmynderskap, omtalas ej i skrivelsen till finansministern, liksom ej heller att genom bolagets åtgöranden storfinansen kom att draga största nyttan av företagen.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. N rr 105 96.

I merbemälda skrivelse uppgives, att A.-B. Stockholmssystemet tecknat för 200,000 kronor stamaktier i A.-B. Spritcentralen. Granskar man emellertid i Kungl. Patent- och Registreringsverket originalteckningslistorna vid A.-B. Vin- & spritcentralens bildande finner man, att A.-B. Stockholmssystemet ej förekommer bland tecknarna, varemot dr Bratt personligen tecknat stamaktier för 200,000 kronor (och en preferensaktie) samt att stamaktier i övrigt tecknats av herrar generalkrigskommissarie Bergenholtz, kanslisekreterare Peyron, direktören Ringholm, professor Bäckström och advokaten Lettström. D:r Bratt har med sin vanliga virtuositet på sanningsområdet i pressen förnekat, att han personligen tecknat stamaktier i A.-B. Vin- & spritcentralen utan blott såsom ombud för A.-B. Stockholmssystemet; Patentverkets handlingar säga något annat med all tydlighet. I A.-B. Vin- & spritcentralens aktiebok förekommer oegentligheten, att den ej är förd efter teckningslistorna; d:r Bratt skulle i aktieboken upptagits för 200 aktier, så har emellertid ej skett, utan A.-B. Stockholmssystemet upptogs i stället såsom ägare av dessa. Enligt lag skulle staten haft stämpel vid överlåtelsen från d:r Bratt å bolaget. Har staten undandragits stämpeln å överlåtelsehandlingen eller existerar kanske ej ens något sådant papper?

Staten avstod genom finansminister Sandlers uppseendeväckande åtgörande från rätten till stamaktier i Spritcentralen för ett slumppris av 400,000 kronor, fastän de uppskattades till ett värde av 30 miljoner kronor, till d:r Bratt och nio honom närstående personer, bland dem kammarrättsrådet C. Carleson, till vilken hr Bergenholtz här ovan intagna skrivelse var ställd.

Herr Bergenholtz är av Kungl. Kontrollstyrelsen utsedd till ledamot av A.-B. Stockholmssystemet. Nu har så lång tid förlupit, att förbrytelserna att bilda dotterbolag med användande av medel, som bort i kontanter omedelbart tillkomma statskassan, och dotterbolag, som voro undandragna statens kontroll, blivit underkastade preskription, och fastän således hr Bergenholtz ej längre kan ställas inför rätta för sina lagstridiga handlingar, är det dock en skandal, att en person, som låtit komma sig sådant till last, alltfort bibehålles såsom ordförande i det halvstatliga A.-B. Stockholmssystemet. Om hr Bergenholtz saknar den enkla ambitionen att själv begära sitt entledigande, är det Kungl. Kontrollstyrelsens plikt att omedelbart skilja honom från uppdraget. En person, som visat sig så litet hålla på lag och rätt, kan ej kvarstå som ordförande i ett bolag, där staten är huvudintressent och ägare av nettovinsten, allra minst som hr Bergenholtz i nämnda fall lagstridigt förmenat staten denna dess rätt och i stället använt statsmedlen efter eget gottfinnande i och för genomförande av d:r Bratts diktatur och den storfinansiella kretsens herravälde på området vid sidan av lagen.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Världssamvetet mobiliseras på nytt.

(Forts. från sid. 1.)

dock skulle komma att sysselsätta sig med världsrevolutionens eget hemland, ehuru detta helt naturligt i samma upphöjda anda som alltid eljest då "världssamvetet" finner lämpligt att låta höra av sig. Sedan något år tillbaka har som vi veta ett flertal av Israels "utvalda" i det stora revolutionslandet varit hänvisade till att föra en tämligen besvärlig, oppositionens tillvaro, och situationen artar sig allt bekymmersammare, synnerligast för Trotskij-Bronstein, världsrevolutionens store överbödel, den store organisatören av den stora människoslakten. Rysslands "starke man" i detta nu, kaukasiern Stalin, som steg för steg lyckats lägga under sig makten och tränga ut det stora flertalet judar ur sovjetadministrationen, som de tidigare fullständigt oeharskade, bereder sig av allt att döma på en slutuppgörelse med den judiska falangen i oppositionsställning under judarna Trotskij-Bronstein och Sinovjev-Apfelbaums ledning. Enligt uppgifter i auktoritativa judiska tidningar i Paris skall läget i Sovjet-Ryssland utveckla sig på ett för judarna synnerligen allvarligt sätt. Stalin utpekas öppet som antisemit av klaraste vatten, långt värre och farligare sådan t. o. m. än de förra ryska storfurstarna, vilka på grund av sina ständiga lånebehov voro tvungna att taga en mängd hänsyn till judarna. Stalins position lär även på senaste tid ha stärkts högst väsentligt, trots alla spådomar i motsatt riktning i judetidningarna i alla länder, så att han i dag skulle känna sig stark nog att taga den avgörande striden mot judarna i Ryssland, vilka visserligen steg för steg trängts undan från viktigare poster inom förvaltningen men likväl ännu intaga en betydande ställning, särskilt finansiellt i landet.

I detta allvarliga läge är det som Israel åter låtit det universiella "världssamvetet" börja röra på sig. De judiska överbödlarnas i Ryssland, främst Trotskij-Bronsteins och Sinovjew-Apfelbaums ställning blir för varje dag allt mera hotad, och det befaras allvarligt, att Stalin en dag överlåter de värda herrarna i tjekans vård. Något så oerhört kan dock naturligtvis icke "världssamvetet" tillåta. Det måste till varje pris förhindras! Sedan någon tid tillbaka pågå även i den judebehärskade dagspressen i alla länder ett intensivt arbete i syfte att skapa en samfäld världsopinion till förmån för de nu av revolutionen hotade judiska överbödlarna i Ryssland. Också i Sverige har man haft att bevittna detta "världsopinionsbildande" arbete. Svenska tidningar av alla färger hava de senaste månaderna innehållit redogörelse för utvecklingen i Ryssland, vari de judiska oppositionsmännen tecknats i särdeles sympatiska drag och Stalin och hans vänner mera utpekats som den omoraliska våldsregimens verkligt ansvarige. Det verkar stundom

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid KONSERTHUSET
STRANDVÄGEN 1
Feiths
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

nästan tragikomiskt att se våra "nationella" och "kristliga" organ energiskt och övertygelsetroget slå vakt om själva den personifierade Antikrist — Trotskij-Bronstein, mannen, som mer än någon annan nu levande har att bära ansvaret för den orgie i kristet blod, som där utförts. Främst i ledet har naturligtvis liksom alltid när det här gäller att försvara "det heliga Israels" sak trätt judendomens specialorgan för de kristligt sinnade, Svenska Morgonbladet, som i en särskild ledare med anledning av revolutionens 10-årsjubileum hyllar den "frimodige" "sanningskämpen" Trotskij. Den "kristligt sinnade" tidningen förnekar sig aldrig i sin "sanningskärlek", vilken emellertid är av ungefär samma väsen, som den, vilken plägar komma till yttryck i den övriga judepressen! Ur artikeln i fråga återgiva vi följande:

Efter 10-årsjubileet den 7 november följer den röda ryska partikongressen i december. Där kommer med all säkerhet att i kören av hänförda vittnesmål över sovjetväldets förträfflighet många sig nyktra, kyliga stämmor, som ha annat att förmäla. Den oförbätterlige Trotskij fortsätter frimodigt att säga sovjet sanningen, och hans energiska opposition vinner sakta men säkert terräng. Helt nyligen djärvdes han öppet förklara: "Rådsunionens så kallade proletärregemente existerar med den borgerliga storfinansens nåde. Om de tyska bankernas och industrifirmornas kredit till sovjet upphör under Chamberlains påtryckning, då stundar en krasch."

Detta uttalande säger mer om det verkliga läget i Ryssland än hela det frasrika manifestet. Om icke den ekonomiska ställningen vore prekär, så skulle sovjet med all säkerhet icke finna sig i att stå som supplikant vid de så föraktliga kapitalistregeringarnas dörrar. Däri har Trotskij utan tvivel rätt.

Svenska Morgonbladets försök att framställa juden Trotskij, den personifierade Amtikrist i Ryssland, revolutionens överbödel och den revolutionärt inställda världsfinansens främsta representant i Sovjet-Ryssland, som revolutionens moraliska företrädare och "frimodiga sanningssägare" är ägnat att belysa arten av den sanningskärlek, som för spiran i den "kristligt sinnade" bladet. I ungefär samma stil gå uttalandena i den övriga svenska judepressen, alltifrån Svenska Dagbladet till Socialdemokraten. Och liksom hos oss, så prepareras nu opinionen i alla länder till förmån för de judiska "revolutionshjältarna" Trotskij och Sinovjew etc., så att "världssamvetet" snart är färdigt att med hela sin tyngd kastas in till deras försvar, för den händelse Stalin skulle visa tecken till att vilja kröka ett hår på någon av de "utvaldas" huvuden, vilka utfört "det stolta bödelsgörat" i Ryssland. Och skulle något sådant ske, är det långtifrån osannolikt, att Alljuda grepe till ännu kraftigare påtryckningar än blott och bart en demonstration av "världssamvetet".

Kring statsbanksfrågan.

(Forts. fr.ån sid. 1.)

otroligaste hänsynslöshet hava fordringar indrivits under de allra svåraste perioder, hela företag skoningslöst strypts, medan åter andra hållits under armarna för att kunna mjölkas ytterligare någon tid, somliga hava bragts på fall genom konstlade aktiefall och andra börsmanövrar, aktiemajoriteter hava inköpts i tysthet genom bulvaner och gamla styrelser ersatts med vederbörande storbanks ombud etc. etc. Allt detta behjärtansvärda verk i svensk storbankspolitik kallas med ett modernt och elegant ord att "sanera" företagen. Den store "saneraren" herr Marcus Wallenberg kommer i lämpliga ögonblicket med operationskniven — eller rättare slaktkniven — och gör slut på en mängd småfolks insatta medel — och så är företaget "sanerat" och han själv inhöstar någon miljon i vinst.

Det är dock icke endast på grund av att dessa herrar storbanksdirektörer sitta inne med ett ofantligt överlägset "finansgeni" som det kan lyckas med dylika ständigt upprepade tricks, utan det är snarare på grund av den styrka som ligger i deras oproportionerligt stora kapitalövertag.

Vad vore då naturligare än att staten i likhet med vad tidigare skett, företoge en reduktion av de alldeles särskilt över måttan anhopade förmögenheterna? Nyligen hava vi sett exempel på en genomförd reduktion, nämligen i Danmark, där föremålen, de gamla jordfideikommissen, dock ingalunda kunde mäta sig med våra bankfurstars enorma rikedomar. Skillnaden är dock, att medan jordbesittarna genom generationers arbeten förmått spara och understundom utöka familjeförmögenheterna, så äro finansfurstarnas svindlande förmögenheter snarare tillkomna genom spekulationer, ofta till ruin för andra och av ringa produktiv nytta.

Nationens läsare torde helt visst hava observerat en ytterst märklig punkt, som återfinnes i den i tidningen återgivna uppseendeväckande publikationen "Zions vises hemliga protokoll", vari avhandlas judarnas tillärnade självhärskardöme över hela jorden samt de olika medlen härför. Berörda punkt säger rakt på sak, att konsten är bara att frånröva folket dess sparmedel och själva samla så mycket pengar åt judefinansen att densamma en vacker dag vida överflyglar både riksbank och statsfinanserna över huvud taget, varefter konung, riksdag och hela folket ställes i fullkomligt beroende av judeväldet.

Då som bekant Wallenbergarna stå i spetsen för judefinansen i Sverige, är det också dessa, som i främsta rummet representera dess strävanden. Man ser dagligen uttryck för huset W:s penningsdespoti i allmänhet, och särskilt i deras angelägenhet att göra konungen och hela kungahuset beroende av sin penningmakt.

Sättet för utövande av sistnämnda verksamhet har huset W., såsom åtskilliga gånger förut framhållits funnit genom att få placerad sitt eget ombud i konungens omedelbara närhet. Det väckte också på sin tid ett berättigat uppseende, när ordföranden i Stockholms Enskilda Bank och samtidigt i ett av dess mest kända företag, Nordiska Kompaniet, dåvarande chefen för Konungens hovförvaltning Otto Printzsköld blev utnämnd till att samtidigt vara riksmarskalk. Som en given sak blev det, att alla bankaffärer, tillhörande såväl konungens privata förmögenhet, som riksdagsanslaget åt Konungen, alla de kungliga slotten, Djurgårdsförvaltningen m. m., m. m., allt skulle gå genom den Wallenbergska banken. De millioner, som på så sätt permanent stå till Enskilda bankens disposition å dess insättningsräkningar utgöra en icke ringa, säker årlig vinstmarginal för banken, samt ger framförallt åt dess ledare ett icke föraktligt ensamprivilegium med det kungliga husets finanser, allt genom excellensens Printzskölds beredvilliga förmedling och vidare-order till alla de honom underlydande hov- och stottstjänstemän. Det ligger i öppen dag, hur olämpligt detta är icke blott i politiskt avseende, utan även beträffande åtskilliga personliga frågor såsom i befordringsavseenden, ordensutnämningar o. dyl., där riksmarskalken alltid har ett vägande ord.

Ovannämnda med flera missförhållanden äro ju alltsammans intet annat än några exempel på hur för landet oerhört skadligt det överväldigande storbanksväldet utvecklat sig till att bliva. Ser man härtill detta mot bakgrunden av den i "Zions vises hemliga protokoll" ogenerat uttalade proklamationen att avsiktligt tillskapa ett dylikt privatkapitalistiskt välde just för att förkväva allt fritt näringsliv och därmed uppnå det eftersträvade judiska självhärskardömet, så framgår det väl dock med all önskvärd tydlighet, att det icke är en dag för tidigt att svenska folket äntligen samlar sig för att göra slut på detta tyranni. Men eftersom detta hunnit få ett så pass starkt rotfäste som redan skett, är det ej tillräckligt med enbart smärre lagstiftningsändringar, utan här krävas vida kraftigare åtgärder.

I anslutning till vad ovan anförts, tillåter jag mig alltså sammanföra de berättigade önskemålen i nedanstående fyra huvudpunkter, nämligen:

1) *Reduktion av vissa storbankers och vissa privatas oproportionerligt stora förmögenheter.*

2) *Förstärkande av riksbanken så att denna måtte kunna upprätthålla sin dominerande ställning.*

3) *Frigörande av konungen och tronföljaren från allt beroende av privat kapital.*

4) *Skapande av en effektiv banklagstiftning, som bl. a. giver en över all partiskhet höjd bankinspektion, håller bankerna inom deras verkliga uppgifter och förhindrar dem från en för landets fria näring skadlig maktutveckling.*

Statspolitiker.

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning *genom att bistå i arbetet för prenumeration.* Den kamp, vi tagit oss an, är av sådan art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna lyckas.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: *Nationen*, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

Prenumerationsblankett

(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för 4:e kvartalet 1927.

Namn: ....

Adress: ....

Namn: ....

Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10:—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 44 Fredagen den 11 November 1927. Årg. 3

Generalkonsul Cronholm vädjar till Konungen.

En märklig inlaga, vari begäres klarhet i den Wallenbergska telegramaffären.

Från generalkonsul Folke Cronholm har ingivits en ny inlaga till Konungen, vari hemställes, att Hans Majestät måtte anbefalla kgl. utrikesdepartementet att utan dröjsmål offentligen lämna ett klart besked rörande dåvarande utrikesministern K. A. Wallenbergs hemliga telegramväxling under kriget. Den uppseendeväckande skrivelsen är av följande lydelse:

Till Hans Maj:t KONUNGEN.

Medelst underdånig skrivelse den 27 april 1926, som den 29 i samma månad överlämnades till dess Höga bestämmelse, tillät jag mig fästa Eders Majestäts uppmärksamhet å herrarne Wallenbergs för Sveriges land och folk skadliga verksamhet i såväl inre som yttre politisk riktning. Det var ej blott för egen del, som jag dristade så göra. Redbare svenskar i massor stå bakom mig. Herrar Wallenbergs göranden och låtanden här i landet hava nu också antagit sådana former och tagit sig uttryck på sådant sätt, att de kommit att verka störande på det goda förhållandet mellan Sveriges Konung och dess folk, i vilkas gemensamma intresse det ju ligger, att detta vidmakthålles. Sveriges folk har alltid stått vid sin Konungs sida, men det har i gengäld förväntat, att Konungen står på dess sida enligt valspråket: Med folket för fosterlandet. Inom landet ha herrarne Wallenberg bragt sorg och förtvivlan och elände över redbare svenskars hem, väl i tusental. Från hög och låg uttalas ock ve och förbannelse över dessa herrar. En frigörelse från trycket under dem är en nödvändighet för svenska folkets välbefinnande. Det står i Eders Majestäts makt att se till, att så ock sker genom att i handling omsätta valspråket. Skada och skam ha gått ut över vårt lands goda namn och anseende i främmande land genom herrar Wallenberg. Vårt internationella anseende kan icke återupprättas, så länge Wallenbergare få lov att regera även på det utrikespolitiska området.

Det har på senare tider gjorts avslöjanden rörande herr K. A. Wallenbergs förhållande till krigförande makters hemliga telegram under det stora politiska rovriddarekriget, medan han innehade den höga förtroendeposten såsom sin Konungs ansvarige rådgivare för utrikes ärenden, allt i trots av den i regeringens namn förut högtidligen avgivna neutralitetsförklaringen. Dessa avslöjanden äro av sådan art, att de icke få lämnas obeaktade av Sveriges folk, än mindre av dess Konung. Här står ånyo vårt lands goda namn och anseende i främmande land på spel.

Förenta Staternas och Rysslands härstädes under kriget ackrediterade ministrar ävensom den dåvarande amerikanske ambassadören i London hava i sina från trycket utgivna memoarer gjort avslöjanden av den mest uppseendeväckande art. Den över hela världen spridda tidskriften "The World Today" har lämnat sitt bidrag. Även Sveriges förutvarande utrikesminister Östen Undén har uttalat sig om herr K. A. Wallenberg i ett nyligen hållet föredrag, som återgavs i "Socialdemokraten" å dess första sida under stor rubrik: "Wallenbergs hemliga diplomati utsatte oss 1914 för stor risk". Att alla dessa avslöjanden väckt berättigat uppseende även i främmande land är ju uppenbart, liksom det är uppenbart, att denna uppmärksamhet för Sverige varit av allt annat än smickrande art.

Särskilt i Tyskland har en stark indignation mot herr K. A. Wallenberg framkallats i anledning av den ryske ministerns förklaring, att herr Wallenberg, såsom utrikesminister, för ententeministrarna icke gjort någon hemlighet av sin önskan om ett tyskt nederlag "i Sveriges intresse". I den kända tysk-nationella tidskriften "Deutschlands Erneuerung", i årets oktoberhäfte, förekommer en artikel under rubriken "Wallenbergs Rolle im Weltkriege". Artikeln, som i svensk översättning in extenso återgivits av den svensk-nationella veckotidningen "Nationen", slutar med följande allvarsord: "För framtida tysk-svenska förbindelser kan en utredning rörande de Wallenbergska förehavandena blott vara till gagn. Här föreligger en uppgift såväl för svenskarne som för det tyska utrikesministeriet." Ifrågavarande nummer av "Nationen" åtföljer min underdåniga skrivelse, och jag ber att få fästa Eders Majestäts uppmärksamhet även å dess redaktionella uttalanden.

Utrikesdepartementet har vägrat att besvara frågan, om herr K. A. Wallenberg kände innehållet i de genom honom härifrån befordrade tyska chiffertelegrammen, på sätt han, enligt den amerikanske ministerns avslöjanden, kände innehållet i de från allierat håll genom honom avsända chiffertelegrammen. De stora dagliga tidningarna, den s. k. fria pressen, till vilka jag i anledning härav vänt mig, på sätt framgår av jämväl bilagda nummer 41 av "Nationen", med begäran om deras medverkan, i fosterlandets intresse, därtill att utrikesdepartementet lämnade ett öppet och klart besked i saken, hava mottagit denna min hänvändelse ävensom en förnyad sådan i anledning av de från tysk sida senast framställda kraven på en utredning med sedvanlig tystnad, vilket beklagansvärda förhållande ju icke kan uttydas såsom annat än — fruktan för Wallenbergsk hämnd.

Jag erinrar mig i detta sammanhang de landsfaderliga välvisa ord, som Eders Majestät för ej så länge sedan behagade uttala vid ett högtidligt tillfälle: "I varje handling måste man tänka icke på sig själv och egna fördelar utan främsta rummet på vad som gagnar det allmänna, staten, fosterlandet"; och hemställer nu underdånigast, det täcktes Eders Majestät anbefalla utrikesdepartementet att utan-dröjsmål offentligen lämna ett klart besked i denna riksviktiga angelägenhet. I ett sådant besked måste, om det skall bliva av något värde, utan omsvep angivas antingen, att herr K. A. Wallenberg kände de genom honom härifrån avsända tyska chiffertelegrammens innehåll, på sätt han kände de amerikanska telegrammens, om så är förhållandet, och då göra sig reflektionerna själva, eller, i motsatt fall, att han ej kände deras innehåll, samt anledningen, varför han ej av tyskarne fordrade kännedom härom före deras befordran, såsom han fordrade av amerikanarna, på det att de misstankar, som härutinnan och ej utan skäl kommit att vidlåda honom, skola kunna skingras. Detta borde ju ock vara framför allt i hans eget intresse, om hans samvete är obefläckat, men själv har han i avsaknad av moraliskt mod att öppet framträda och själv taga konsekvenserna av sina handlingar ansett det vara med sina egna fördelar bäst förenligt att, sin vana trogen, tiga.

Underdånigst
Folke Cronholm.

Kampen mellan Stalin och judarna inför sitt avgörande.

I ett föregående nummer av Nationen omnämnes, att kampen mellan Stalin och judarna i Ryssland numera av allt att döma kommit i sitt avgörande skede och att judarna i revolutionens eget hemland enligt vad omvittnas av med förhållandena väl bekanta rabbiner bl. a. till en medarbetare i den franska tidningen "Le Journal" fasa för vad som en gång kommer skall när "den fanatiske antisemiten" Stalin, som t. o. m. skildras som långt hänsynslösare och fruktansvärdare antisemit än själva storfurstarna under den forna tsarregimen, vilka dock på grund av sina ständiga lånebehov voro tvungna att iakttaga vissa hänsyn till Guldkalvens folk. Uti artikeln i fråga konstaterades, att antisemitismen nu vore en allmän företeelse i bolsjeviklandet och att den mest populära visan för dagen, vilken sjöngs på alla kaféer och restauranger, slutade med refrängen: "Lille far, Stalin, giv Ryssland tillbaka till ryssarna!"

Olika meddelanden, som i dessa dagar ingått från sovjetlandet, synas ge vid handen, att den sedan länge väntade slutliga stora uppgörelsen mellan Stalin och den judiska oppositionen, skulle komma att inträffa ungefär samtidigt med firandet av revolutionens 10-årsjubileum. För någon vecka sedan uteslötos Trotskij och Sinovjev ur kommunistiska partiets centralkommitté jämte en del andra oppositionsmän. "Socialdemokraten", som för ögonblicket tyckes få tjänstgöra som något slags specialorgan för Sverige för den judiska oppositionen, finner situationen i hög grad allvarlig och anser fara vara å färde, att revolutionens stora pionjärer löpa risk att av Stalin bli överantvardade i tjekans händer. För några dagar sedan levererade oppositionen ett enligt Socialdemokraten "fruktansvärt" angrepp mot Stalin, vari denne tillvitades att ha svikit leninismens heliga sak och vanskött revolutionen. (O, hur sorgligt bästa Soc.-Dem!) Bl. a. hade oppositionen fordrat, att Lenins hitintills hemlighållna testamente, däri han enträget varnat för Stalin såsom en högst äventyrlig representant för sovjetmakten, offentliggjordes. Stalin har svarat med att i "Pravda" publicera sitt tal vid centralkommitténs senaste sammanträde däri han bl. a. yttrade:

"Kan någon undra på att Trotskij, som på sin tid så oförskämt klandrade vår store Lenin, vars sko han inte ens kan jämföra sig med, nu anfaller en av Lenins lärjungar sådan som mig. Det är

(forts. sista sidan.)

När d:r Bratt skapade sitt system.

En axplockning ur de Brattska spritarkiven.

Medels en hel serie av upprörande olagligheter har det lyckats den till sin läggning fullkomligt osvenske d:r Ivan Bratt att från en ringa början — hans första bolag, aktiebolaget Stockholmssystemet, hade endast oktroj på detaljhandeln med brännvin och detta enbart i huvudstaden — göra sig till grundlagsvidrig spritdiktator över hela landet genom införande av motbokssystem och individuell kontroll samt restriktionssystem å restauranterna, något som då det först praktiserades var klart olagligt och först långt efteråt sanktionerades av riksdagen — av hänsynslösa lagbrott borde principiellt sett aldrig fabriceras lagar —; genom införande av mattvång och obligatoriska skåderätter, som, huru stort slöseri de än inneburit, haft det goda med sig, att restauranterna haft överflöd på delikat hundmat (speciellt pannbiff, hela tunnor med pannbiff); genom lagstridigt inköp av vinfirmor för andras (statens) pengar, utan att kungl. maj:t och riksdagen ens åtsports; genom upprättande av dotterbolag, som äro undandragna statens kontroll, fastän villkor för oktrojen var statlig, till en början överståthållareämbetets, kontroll; genom att samtidigt syssla med parti- och minuthandel, fastän detta är uttryckligt förbjudet i ännu gällande lag; genom förskingring av statsmedel till stort belopp genom utdelande av "gåvor" (tjuvnadsbrott) till institutioner såsom Socialpolitiska Institutet etc. av medel, som skolat inlevererats till statskontoret för statens räkning; genom olagliga avskrivningar av resp. bolags ägande värden, varigenom även medel undandragits statskassan; genom olagligt inköp av fastigheter, till och med privata boningshus(!) för statsmedel etc., etc. Vem skulle för övrigt på en gång kunna uppräkna alla d:r Bratts olagligheter?! Det oaktat har han egendomligt nog och typiskt förresten ännu ej blivit åtalad av åklagaremyndigheterna, än mindre dömd, under det jämförelsevis oskyldiga individer såsom hembrännare och spritsmugglare ögonblickligen åka fast, så fort de avslöjats, och skarpt brännmärkas i den "sedligt och rättsligt upprörda" dagspressen. Det är svårt för somliga och många att skilja mellan stort och smått, mellan en enstaka "förbrytelse", förorsakad av ett perverst systems s. k. förordningar och föreskrifter, å ena sidan, och en i system satt och systematisk bedriven gross- och minuthandel i olagligheter, å andra sidan — Brattsystemet!

För att få ett klart grepp på frågan och odisputabelt röra sig på realitetens mark, är det nyttigt att historiskt rekapitulera Brattsystemet och i tryck återgiva tillgängliga officiella aktstycken från Brattsystemets barndom och därefter draga upp en jämförelse dels med förhållandena före det A.-B. Stockholmssystemet första gången fick sin oktroj meddelad och dels med de nuvarande abderitiska förhållandena. Här nedan återgives huvuddragen av vad som framgår av A.-B. Stockholmssystemets för allmänheten tillgängliga papper.

År 1913 sökte d:r Bratt erhålla oktroj på detaljhandeln med brännvin i Stockholm i stället för det då därstädes rådande "A.-B. Göteborgssystemet i Stockholm" under f. d. polismästaren Rubensohns spira. Han bildade ett bolag, som skulle söka denna oktroj. Stiftelseurkund utfärdades den 13 april 1913. Stiftarna voro, uppräknade i bokstavsordning: direktören Robert Alderin, professorn, nu justitierådet Nils Alexanderson, generalkrigskommissarien F. Bergenholtz, redaktören, sedermera statsministern Hjalmar Branting, prakt. läkaren Ivan Bratt, byråföreståndarinnan i Centralförbundet för socialt arbete Emilia Broomé, med. d:r docent Thorbjörn Hwass, aktuarien Otto Järte, generaldirektören Alfr. Lagerheim, filaren Eric Lange, advokaten, nu utrikesministern Eliel Löfgren, verkmästaren N. P. Olsson, kanslisekreteraren, nu direktören för Stockholmssystemet Alfred Peyron, med. d:r docent John Sjöqvist, advokaten, sedermera sekreteraren i Stockholmssystemet och författaren av dess protokoll och skrivelser John Tjerneld samt praktiserande läkaren Karolina Widerström.

Enligt stiftelseurkunden skulle bolaget, vars namn skulle vara Aktiebolaget Stockholmssystemet, hava till ändamål endast att i sedlighetens intresse ordna och handhava den detaljhandel med brännvin, som författningsenligt i Stockholm kunde komma att åt bolaget överlåtas. Aktiekapitalet utgjorde 200,000 kr., fördelat i aktier å 500 kr. I enlighet med bestämmelserna i § 15, punkt 1, av kungl. Förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning av brännvin finge å aktierna av årsvinsten ej utdelas mer än som motsvarar årlig ränta med högst 5 procent å av aktieägarna tillskjutna kontanta medel, och skulle aktieägarna vid bolagets upplösning allenast äga rätt att återbekomma aktiens nominella belopp

(forts. sid. 5.)

Det judiska gudsbegreppet är oförenligt med kristlig kultur.

För Nationen av *J. L.*

Ett fördomsfritt studium av det judiska gudsbegreppet Jahve skall aldrig kunna framkalla någon aktning och mycket mindre vördnad hos den människa, som är övertygad om sanningen i Kristi lära, emedan Jahves principer äro omoraliska och i högsta grad människofientliga. Det intryck man får av Gamla Testamentets förbrytarelegender är en sedlig harm över att en sådan omoral skall införlivas med kristliga åsikter. Man kan icke med gott samvete godtaga så omotiverade påståenden som att det skulle förefinnas ett andligt sammanhang mellan judendom och kristendom. Detta skulle i så fall endast bestå däri att en allvis försyn lät den senare framträda såsom en protest mot den förres omoral. Det är en hädelse mot Jesu lära att på något annat sätt förbinda det mordgiriga och människofientliga gudsbegreppet Jahve med Jesu Himmelske Fader. Judarna ha i egoistiskt syfte konstituerat sig såsom "Jahves utvalda folk" och den kristna teologin har snällt och lydaktigt ställt sig denna föreskrift till efterrättelse. Det är därför ej så mycket att förundra sig över att det kristna samhället hamnat i en korrumperad omoralisk sumphåla!

En så rå och människofientlig religion som judendomen har ännu ingen annan än judarna lyckats uppfinna. Då dessa främlingar trängde in i vårt land och erhöllo fullt medborgarskap, kan detta endast ha skett under den förutsättningen att de ägde en på goda principer grundad religiös tro, som endast i utövningen skilde sig från de kristna folkens traditioner, och att endast denna omständighet utgjorde skiljemuren mellan judisk och kristen trosbekännelse. Denna felaktiga förutsättning antog man vara hindret för deras andliga förbrödring med folk utom den egna rasen, och detta gav anledning till tolerans och tillmötesgående. Men hade vederbörande myndigheter haft aning om judarnas människofientliga stadgar och lärosatser i sin Talmud, ja, hade de endast tagit någon närmare kännedom om gamla testamentets innehåll, så skulle detta tillfullo ha övertygat dem om att judafolkets omoraliska religion utesluter varje möjlighet till samarbete på kristlig grundval. Judarna hysa förakt och avsky för alla icke-judar; det judiska intresset för gojim inskränker sig till deras land och ägodelar, vilka de söka taga i besittning enligt upprepade löften av Jahve. 1 Mos. 17:14, 5 Mos. 6:10,11. 11:24. 7:16. 9 Jos. 1:3, 11:20. Man borde av G. T:s innehåll ha vetat, att den judiska religionen är uppbyggd på hat till hela människosläktet utom deras egen ras. Inget annat människoväsende är mindre ägnat till nationell sammanlevnad med främmande folk än juden. Han är icke allenast en äkta antikrist utan en fullödig antimänniskovarelse.

Där juden får fast mark under fötterna, d. v. s. oinskränkt medborgarskap, där tillägnar han sig med slughet och list, icke allenast herraväldet över den ekonomiska utvecklingen, utan även den politiska makten. Genom sin hänsynslöshet i handling och skrift sprider han ett andligt gift inom samhällslivet, förorsakande en allmän sedeslöshet och korruption. Vilket insteg den kristendomsfientliga judendomen redan fått i vårt land, kan man sluta sig till genom en i Svenska Dagbladet av den 6 april d. å. införd artikel med överskrift: "Var Judas ingen förrädare?" och med underrubrik: "En intressant hypotes från prästerligt håll." Här framställes Judas Iskariot såsom den förorättade och lidande parten som tröstas av ängeln i Getsemane och "får en angenäm upprättelse"! Hur ha väl våra statskyrkomyndigheter ställt sig till en sådan exegetik? Men detta är dock blott en följdriktig utveckling av den halvjudekristendom vår s. k. kristna kyrka släpar sig fram med. Emellertid gör ett sådant kristendomsfientligt tillkännagivande i vår dagspress ett pinsamt intryck på våra religiösa känslor och motsvarar på intet sätt judarnas anspråk på religiös tolerans... Men icke allenast det, utan de vilja t. o. m. tvinga oss att vara dem behjälpliga att pina ihjäl slaktdjuren vid deras rituella slaktmetod. Dock, så länge den "kristna" kyrkan lånar sin auktoritet åt antikristliga dogmer och i sin förkunnelse uppfager judiska gudsbegrepp och lärosatser, kunna följderna ej bli annorlunda. Den ryska kyrkans och dess prästerskaps öde borde utgöra ett varningsrop till de folk, vilka ännu äga makt och möjlighet att frigöra sig från detta mänsklighetens gissel. Med Judas

(forts. sista sidan.)

Hur är det ställt med läkarevården å Sabbatsbergs sjukhus?

Ett mystiskt fall med dödlig utgång. Grav anklagelse mot judisk läkare.

Redaktionen har från f. d. lantbrukaren Hjalmar Larsson å Jakobsberg, numera bosatt i Stockholm, emottagit nedanstående uppseendeväckande redogörelse över det olycksöde, som drabbat hans 19-åriga dotter Aina, vilken undergått behandling för en åtminstone efter lekmannabegrepp jämnförelsevis oskyldig åkomma å Sabbatsbergs sjukhus och därunder avlidit. Hr Larsson, som är känd för sina utpräglade svenska tänkesätt och är ivrig motståndare till de judiska omstörtningssträvandena i vårt land, hävdar den uppfattningen, att den läkare å sjukhuset, som haft vården om hans dotter, judiske doktorn Lipschütz, gjort sig skyldig till en upprörande vanvård och dymedelst vållat den dödliga utgången av sjukdomsfallet. Vi hava ansett oss icke kunna förvägra införandet av hr. Larssons märkliga anklagelseskrift och anse det nödvändigt, att full klarhet vinnes i fallet ifråga. Otvivelaktigt föreligga som man finner av hans redogörelse vissa egendomliga omständigheter. Man avvaktar i första hand, vad överläkaren å Sabbatsbergs sjukhus, professor Gunnar Holmgren, har att säga i saken. Hr. Larssons skrivelse, vars temperamentsfulla lydelse och indignerade utbrott ju äro förståeliga i betraktande av hans ställning som den avlidna flickans fader, lyder:

En nittonårig flicka, stor och kraftig, vid namn Aina Larsson, bosatt hos sina föräldrar i gamla staden i Stockholm, men anställd hos en familj å Surbrunnsgatan, hemkom på kvällen den 18 sistl. okt. och talade om att hon, då hon i sällskap med familjen, där hon var anställd, vid 6-tiden på e. m., då man åt middagsmåltiden, fått en köttbit fastsittande i halsen. Det beslöts att hon i sällskap med en äldre broder, som i vintras under fullgörandet av sin värnplikt varit

(forts. sista sidan.)

Den 11 November.

Framtidens aristokrati.

I kampen för världens erövring och alla folks och skatters läggande under sin spira har det framför allt gällt för det "heliga" Israel att under omsorgsfullt beslöjande av sina reela syften så grundligt som möjligt omstörta själva de bärande grundvalarna för de icke-judiska staterna samt bryta alla de skrankor, som på något sätt stodo hindrande i vägen för dess imperialistiska strävanden. Till att genomföra dessa uppgifter startades de olika politiska massrörelserna av senare tid, vilka under namn av att vilja tillvarataga "det förtryckta folkets" rätt gentemot "de kapitalistiska utsugarna" uppbådades mot de nationella makthavarna och besittarna. I striden mot nationalstaterna inriktade sig Israel i första hand på att komma in hos de regerande furstarna och deras omgivningar, de nationella aristokratierna, vilka fordom spelade rollen av folkens nationellt ledande klasser. Det skedde i allmänhet på så vis, att judarna, samtidigt som de på alla sätt befordrade lyxen och det flärdfulla levnadssättet vid furstehoven dymedelst försättande furstarna och adeln i ständiga penningebehov, ryckte in som dessas "välvilliga" långivare och bankirer. Genom att sålunda låtsas uppträda som finansiella hjälpare samt genom att gifta sig in i adliga familjer etc. arbetade de sig allt vidare och vidare in i hov- och aristokratkretsarna, tills deras maktpositioner där en dag voro så starka, att de kunde begynna organiserandet av staternas medborgare i mot samhällena direkt fientligt sinnade folkliga massrörelser, medels vilka de i reformismens namn framtvingade alla de förändringar i lag- och statsväsendet, som betingades av det fortsatta fullföljandet av de judiska strävandena.

Den första stora framstöten i massrörelsens tecken skedde i liberalismens namn, varigenom folkens förutvarande ledande klass, den nationella bördens aristokrati, avlägsnades från maktens högsäte, vilket i stället intogs av judarna. Bördens aristokrati avlöstes av börsens. Det liberala genombrottet i Europa inleddes som vi veta med den stora "frihetsrevolutionen" i Frankrike, vilken framför allt tog till sin uppgift att så grundligt som möjligt utrota den äktfranska adeln av nordiskt ursprung, medan den semitiskt befryndade besparades från schavotten. Med börsaristokratiens avlägsnande från allt inflytande i staterna hade Israel befriat sig från sin farligaste fiende, sin store konkurrent om makten, och fältet låg öppet för fortsatt framryckande i segertecknet. När tiden ansågs inne, iscensattes så det andra stora anloppet mot de icke-judiska samhällena. Det skedde i socialdemokratiens namn, och mannen, som höjde parollen till "alla jordens proletärer" att samlas mot "förtryckarna"', var juden Marx-Mordecai, framskickad för värvet av Rothschild i Paris. Under Israels ledning och kontroll organiserades nu i alla länder de kroppsarbetande massorna till kamp mot "kapitalismen" och dess "kreatur", de nationella makthavarna och besittarna, allt under det att den verkliga kapitalismen, den judiska storfinansen och de under denna sorterande judiska bankirerna, omsorgsfullt höllos skyddade utanför skottlinjen. Resultatet av denna den internationella socialdemokratiens kamp för "massornas frigörelse" är i dag allestädes skönjbart: Israel är överallt den suveräne härskaren, politiskt, ekonomiskt och kulturellt, om det ock i allmänhet på grund av sin härskareställnings hemliga natur är hänvisad till en viss försiktighet i maktutövningen, på det den ej måtte observeras av massorna. — Ja så ser i verkligheten den storbragd ut, som judemaktens besoldade agenter i spetsen för den internationella socialdemokratien utfört! De socialistiskt organiserade massorna hava i själva verket icke mycket annat varit än utförare av rollen som Israels stora stridshärar i dess världserövrarkamp. Dess maktställning ansågs också efter världskrigets slut så stark, att man vågade sig på spelet att etablera det tredje stora anloppet mot nationalstaterna, kommunismen, vilken slutligt skulle bana vägen för det judiska världsriket. Denna Israels stora slutkamp i revolutionens tecken om herraväldet över all världen har pågått sedan ett årtionde och är ännu oavgjord.

Vart denna utveckling i den judisk-imperialistiska maktens hägn fört oss, står i dag klart för varje medborgare: Sveriges folk är icke längre ett fritt och oberoende folk, det har bragts under det internationella Mammons tryckande ok. Våra öden länkas icke längre efter svenska ideal till egen välfärd utan uteslutande efter den judiska härskarmaktens intressen och planer. På en mångfald olika vägar tränger sig förstörelsemakten allt djupare in i den svenska samhällskroppen, spridande kaos och split, undergrävande och raserande allt svenskt, allt som har samband med vår gamla hedervärda svenska kultur. Ett från början till slut på lögn, provokation och bedrägeri grundat politiskt system har upprättats, som förvandlat regerings- och lagstiftningsmakter till parodier och överflyttat den reela makten i usurpatorns hand. Och detta samtidigt med att tidningspressen omskapats till ett klart redskap i den judiska omstörtningsmaktens tjänst. Resultatet av den provokatoriska utvecklingen är, som vi veta, att stat och kommuner bragts i en skuldsättning på miljarder till den judiska ockrarefinansen och även i övrigt utlämnats åt denna för en exploatering av oerhördaste slag. Statsförfattningen hålles ej längre i helgd, utan behandlas Sveriges grundlagar såsom papperslappar, så snart de icke passa judendomens intressen och maktsträvanden i landet; man t. o. m. tolererar de mest uppenbara förskingringar av statsmedel i största utsträckning. Som en naturlig frukt av allt detta stiga skatter och allmänna pålagor oavbrutet i våldsamt tempo, och de ekonomiska levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare försvåras alltmera. Vårt försvarsväsen, som skulle utgöra vårt sista värn mot fientliga makter, har på den hemligt regerande judiska inkräktaremaktens order genom beslutet vid 1925 års riksdag nedskrotats. Den *militära* avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, den *kulturella*, vilken beslöts av 1927 års riksdag, pågår som bäst och för den *ekonomiska* avrustningen är man just i färd med förberedelserna. När man blivit färdig också med dessa senare grenar av den nationella avrustningen, skulle det världserövrande Israels verk vara fullbordat för vårt lands vidkommande.

Skall Sveriges folk godvilligt finna sig i de diaboliska planer, som av den judiska världsmakten smidas mot dess liv? Vi vilja icke tro detta. Åtskilliga tecken visa på, att vårt folks uppvaknande äntligen begynt, och därmed randas också den dag, då det skakar av sig det förnedrande oket. Svenskarna höra icke till dem, som godvilligt finna sig i att systematiskt bedragas av ockrare och usurpatorer. När det väl en gång fått upp ögonen, är det slut med dess beskedlighet. En ny aera, en ny tingens ordning är i vardande, där lögnen och hyckleriet hänsynslöst skola varda slagna i stoftet och Sanningen åter komma till heders. Sanningen är det stora vapnet i kampen mot lögnens diaboliska makter och allt det elände dessa lyckats åstadkomma i vårt samhälle. Inför Sanningens uppenbarande falla fiendens på lögn och bedrägeri uppbyggda maktpositioner till marken. I samma mån som ljus sprides över det härskande lögnsystemet och dess väsen och syften uppenbaras för allt folket, är grunden för dess tillvaro ryckt bort. Det judisk-politiska söndringssystemet är dömt att försvinna. Den nya ordningen, som måste komma, skall vara byggd på moralisk och verklighetsgrund. Den måste vara inriktad på återupprättandet av statsmaktens auktoritet samt skapandet av en verklig representation för vårt folk i stället för den nuvarande skenrepresentationen i Israels tjänst. Ävenså måste den svenska pressens frihet återställas. Sanningen måste över hela linjen åter föräras platsen som ledstjärna i utvecklingen i Sveriges land. Vårt svenska folk måste frigöras ur det iråkade förnedrande slaveriet under mörksens makter, under det internationella judiska Mammon!

Den uppgift, som här erbjuder sig för de sant fosterlandskännande, är stor, ja så stor till och med, att mången skall vara böjd för att anse den olöslig. Men nej, den är så långt ifrån! Svenskarnas kynne har i alla tider legat just för det heroiska, i all synnerhet när det gällt deras liv och väl såsom folk. Den av Alljudas agenter medels förvillande propaganda framskapade ynkedomen av i dag är endast en företeelse på ytan. Folkvirket är detsamma i dag som för århundraden sedan, trots alla försök att moraliskt förstöra detsamma. Väl resa sig väldiga hinder och komma ytterligare sådana att resas mot en frigörelsekamp ur det judiska Mammons bojor, men hindren äro till för att övervinnas. Fienden representerar väl en oerhörd övermakt i fråga om materiella resurser, men lyckligtvis finnes det andra makter till i världen än det snöda guldet, och främst bland dem är Sanningen, den makt, som i alla tider varit judafolkets farligaste motståndare. Vad Sveriges folk äger av sann själsadel måste i denna dess ödestimma rycka in i striden, ut ur sin tillbakadragenhet och passivitet, för förverkligande av den lands- och folkbefriande uppgift, som nu kallar. En ny aristokrati, *en andens och själens adel*, måste växa fram, därest vi skola kunna undgå att förgöras i den omstörtande maktens våld. Denna nya aristokrati, som måste träda in och taga ledningen av vårt folks öden, skall icke vara någon de krigiska bedrifternas, icke heller någon de finansiella spekulationernas aristokrati utan den sanna själsadeln. Dess adelsmärke skall vara Ljuset och dess stora kampmedel Sanningen. Dess borna medlemmar finnas inom alla samhällsklasser, bland höga och låga, rika och fattiga, mera vällottade såväl som världsligt mindre vällottade. Dessa alla måste närma sig varandra, samlas till gemensam kamp för gemensamma höga ideal, för Sveriges återupprättande ur förfallet, för vårt folks räddning från det fruktansvärda öde, som nu tillärnas det. Denna samling bör till en början inriktas på en samfälld verkan för sann upplysnings spridande inom alla klasser av vårt folk. Israel har gjort sig mycken möda att genom sina självförnekande ledareagenter i spetsen för "idépartierna" söka inbilla massorna, att ett folk lever lyckligast och bäst utan ledande klass. Men detta är en skändlig lögn. Ett folk kan icke leva och utvecklas utan ledande klass; utan en dylik går det ohjälpligt under i kampen, blir, såsom utvecklingen av i dag tydligt visar, ett lättfånget byte åt främmande makt.

Till samling alltså under det sanna adelsmärket för Sanningens och Rättens seger i vårt gamla Sverige!

Hjältekonungens minne hedrat.

Firandet av Gustaf Adolfdagen skedde i år, i Stockholm liksom i landsorten, under särskilt högtidliga former, och en stämning, som vittnade om, att det nationella uppvaknandet bland vårt folk på allvar begynt. Deltagandet i festligheterna på skilda orter var också allmänt betydligt livaktigare än under de närmast föregående åren.

Det finnes i denna tid stor anledning för oss svenskar att minnas den stora hjältekonungen av Vasaätt, vars fosterländska bragd var så olik de bragder, som numera i fosterlandets namn utföras. Gustaf II Adolf var en förebild för alla tiders svenskar i sann gudsfruktan och ädel fosterlandskärlek. Ärat vare hans minne!

PRESSKONSERTEN

Bonnierska D. N. och den ekonomiska friheten.

I en ledande artikel "Den ekonomiska friheten" utvecklar huset Bonniers ledande "vänsterorgan", Dagens Nyheter (l.) för väl 150:e gången detta sitt älsklingstema. Friheten har alltid varit det gyllene husets höga idol i dess intensiva strävan för svenska folkets höjande på alla områden och framför allt annat naturligtvis den absoluta och obegränsade friheten för Israel att exploatera och profitera i Sveriges land samt för svenska folket att låta sig exploatera. Det ligger alltså i sakens natur, att också den ekonomiska friheten endast i den mån den gagnar vederbörandes sak är av godo, medan den i alla andra fall är till stor skada för folket, i all synnerhet småfolket. För närvarande koncentrera Höga Vederbörande som bäst sina strävanden på den enskilda svenska handelns definitiva omintetgörande, vilket naturligtvis också skall ske i frihetens namn. För ändamålet arbetas på alla linjer, ovanifrån medels storfinansens många truster och monopolbildningar, jättevaruhus, avbetalningsgeschäft etc. samt allt vad "nationalekonomiska" auktoriteter heter och underifrån medels den kooperatistiska massrörelsen, där arbetarnas "antikapitalistiska" intresse numera koncentreras på genomförandet av nya uppgifter åt Israel, främst den att bygga upp den judiska storfinansens planerade stora varudistributionsmonopol. Den fria handelns män klämmas allt våldsammare mellan hammaren och städet. När de äro färdiga att överlag skatta åt förgängelsen, då skola icke längre några hinder möta Höga Vederbörandes världsförbättrareströvanden. Den svenska handelns män utgöra nämligen en av de bärande grundvalarna för det bestående svenska samhället, därför måste de redan av det skälet bort, menade herrar israeliter.

I sin nämnda artikel över den ekonomiska friheten skriver det frihetsträngtande Bonnierska bladet bl. a.:

Kooperationens stora betydelse i vår tids affärsliv är, att den håller konkurrensen levande. Den tar därvid sikte på två saker. Den ena är att hindra avsiktliga marginalförstoringar, den andra att genom organisatoriska förbättringar minska de verkliga handelskostnaderna och därigenom göra slutprodukten billigare. Kooperatörerna ha visat, att ekonomisk verksamhet under vissa omständigheter kan till och med bli ledande i fråga om effektivitet utan det personliga vinstmomentets lockelse. De ha åstadkommit en syntes av kollektiv intressegemenskap och individuell oegennytta, som kommit allt misstroende och alla misstänkliggöranden på skam. I verkligheten är det lika långt mellan socialism och kooperation som mellan tvång och frihet. Kooperationen är i själva verket en praktisk tillämpning av liberalismens lära om den ekonomiska friheten. Den begär ingenting bättre än att under lika betingelser få tävla med andra företagsformer. Den undanber sig alla privilegier, vare sig inom samhället eller hos samhällsklasserna, men kräver i gengäld att näringsfrihetens förmåner skola komma medborgarna i lika hög grad till del, vare sig deras verksamhet är inriktad på att bereda inkomst eller på direkt försörjning med förnödenheter av olika slag.

Den kooperativa företagsformens största uppgift i det moderna samhället består i att hålla de privata monopolföretagen i schack. Med andra ord, att där så behövs återställa och vidmakthålla konkurrensen. I Sverige utövar konsumentkooperationen ett starkt och välgörande inflytande på hela livsmedelshandeln. Den har nämligen omöjliggjort alla strävanden till kartellmetoder i detaljhandeln, omintetgjort försöken att framkalla prisstegringar genom konstlade hinder för köpmansyrkets rekrytering samt tack vare förenklad organisation minskat även den naturliga pristegring som varje vara undergår på vägen från den ursprungliga producenten till den slutliga förbrukaren. I sistnämnda avseende är kooperationen ett specialfall av den rationalisering som för det närvarande på snart sagt alla arbetsfält ersätter de små och spridda företagen med större enheter, vilka äro rustade för effektivare hushållning. Och en stegrad effektivitet i det mänskliga arbetets alla yttringar är den enda verkliga och varaktiga lösningen av det sociala huvudproblemet, frågan om den stora massans levnadsstandard.

Ja, så skriver de judiska monopolsträvandenas organ framför andra i vårt land, huset Bonniers Dagens Nyheter! Den åstadkomna prestationen till den kooperativa d. v. s. kommunistiska varudistributionsformens lovsjungande såsom utgörande den stora kungsvägen till större ekonomisk frihet samt till höjande av "de stora massornas levnadsstandard", utgör förvisso ett praktstycke av samt israelitisk-ekonomisk utläggningskonst för gojim och förtjänar att som sådan studeras med verklig uppmärksamhet:

Den "legala" spritkonsumtionens ökning under innevarande år.

Av i dagarna publicerade berättelser från kontrollstyrelsen framgår, att spritdryckskonsumtionen under de senaste åren — trots stridiga uppgifter från vissa håll — visat en oavbruten stegring. Det är inte heller någon så liten stegring — trots kontrollstyrelsens försök att bagatellisera densamma — utan vid omkring 16 proc. eller om hänsyn tages till befolkningstillväxten väl inemot 12 proc.

Den totala försäljningen av spritdrycker för konsumtionsändamål uppgår under de nio första månaderna innevarande år till 22,527 milj. liter mot 22,178 milj. liter under samma tid i fjol, alltså en ökning för året av 349,000 liter, d. v. s. 1,6 proc. Under samma tid i fjol, alltså en ökning för att fortfara jämväl under fjärde kvartalet, skulle konsumtionsökningen för året bliva minst 475,000 liter eller inemot dubbelt så stor som den stegring, som direkt svarar mot den sannolika folkökningen. Årssiffran kommer i dylikt fall att bliva något över 30,500 milj. liter mot 30,024 milj. liter år 1926.

Svenska folkets nöjeslystnad i stigande.

Enligt av Svenska stadsförbundets tidskrift verkställd beräkning betalade de svenska städernas befolkning år 1926 34,487,000 kr. för biljetter till biografer, teatrar, konserter, idrottstävlingar m. m. Nöjesskatten, vilken som bekant utgår med c:a 15 procent på teatrar, konserter och idrottstävlingar och 20 procent på andra nöjen, uppgick under året till nära 5 miljoner kr., därav c:a 1 miljon på teatrar etc, 2,5 miljoner på biografer och något över 1 miljon på gruppen "övriga nöjen".

Detta innebär en ökning för Stockholm av 7,90 procent — totalsumman nära 2 miljoner — för Göteborg 9,25, för Malmö 12,10 och för Norrköping 15,3. Nöjesskatten för teatrarna har för hela landet stigit med nära 7 procent, för biograferna med närmare 3. Övriga nöjen ha ökat med över 25 procent.

Den Gyllene Internationalens "antibarriärpolitik" fullföljes!

Den avhållna stora Genèvekonferensen mot import- och exportförbud har antagit en konvention, vari Den Gyllene Internationalens (=de judiska herrar världsbankirers) krav på handelns internationella frigivande energiskt hävdas. Enligt konventionen skola de fördragsslutande parterna förbinda sig att inom sex månader efter dennas ikraftträdande upphäva alla förbud och inskränkningar i fråga om export och import. Inskränkningar göras för handeln med vapen, silver och guld samt för monopolen.

Här komma alltså snart att erbjuda sig nya storartade tillfällen för våra "idépolitiska" lyckoriddare av alla färger att vinna ytterligare lagrar som "föregångsmän" i denna den judiska maktens allra nyaste strävan till förbättrande av "de förtryckta folkens" belägenhet — i den universella solidaritetens intresse. Statssekreterare Einar Modig, som deltagit i konferens som svenska regeringens representant, hör tydligen till dessa. I en intervju till "Svenska Dagbladet" har han förklarat, att vi för vår del naturligtvis voro beredda att biträda förslaget om obligatorisk skiljedom över hela linjen, men att det visade sig omöjligt att få en sådan bestämmelse till stånd för alla artiklar. Slutligen upplyser hr Modig, att en ny konferens kommer att hållas nästa år för behandling av de avgivna reservationerna, varvid även kommer att bestämmas, huru många och vilka staters underskrifter, som erfordras för att konventionen skall träda i kraft.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

Våra svenska gruvarbetare gå i sold under Moskva?

Vid en i samband med revolutionsjubileet i Moskva hållen konferens med representanter för Sovjet-Ryssland och Sverige har enligt vad meddelats överenskommits om bildandet av en svensk-sovjetistisk gruvarbetarkommitté. Det beslutade samarbetet har, förklarar Sv. D., skett på sådana grunder, att sovjetregeringen garanterat den svenska fackföreningsrörelsen en omfattande finansiell hjälp vid strejker och dylika företag.

Doktor Bratt mobiliserar nykterhetsvännerna!

Doktor Ivan Bratt har åter funnit skäligt stiga ned från sin plats å spritfinansens tinnar för att tala till Sveriges nykterhetsfolk. Vilket skedde vid ett sistlidne söndag hållet möte med Stockholmsdistriktet av Nykterhetsorden Verdandi.

Det ämne, spritdoktorn avhandlade, lydde "Principerna för rättighetsöverlåtelserna i Stockholm". Tal. gav till en början en exposé av Stockholmssystemets uppkomst och utveckling, varpå övergicks till det mycket omdebatterade fallet Carlton. Den fanns redan, framhöll vår nykterhetsvänlige doktor, allt för mycket av spriträttigheter (en synpunkt, som naturligtvis livligt senterades av auditoriet), varför Systemet, vars politik ju framför allt annat går ut på folknykterhetens främjande, icke hade någon anledning att bevilja den önskade rättigheter. Talaren avtackades med hjärtliga applåder, varpå antogs följande dyrbara resolution:

"Stockholms distrikt av N. O. V., samlat till halvårsmöte, får efter att ha tagit del av de principer som Stockholmssystemet tillämpar vid beviljande av utskänkningsrättigheter i Stockholm, uttala som sin mening, att Stockholmssystemets beslut i fallet Carlton står i full överensstämmelse med vår nuvarande nykterhetslagstiftning och att våra loger böra stödja Stockholmssystemets beslut i detta fall."

Att doktor Bratt har sina "värdefulla" försänkningar inom "nykterhetsvännernas" krets, är ju redan förut känt. Vi tvivla dock på, att manifestationen i fråga, tydligen tillkommen på direkt beställning för att stärka hans vacklande position bland nykterhetsfolket, har något större värde som stöd för hans system, som numera till sin art och sitt väsen torde vara genomskådat av alla omdömesgilla personer. Det verkar närmast tragikomiskt att höra d:r Bratt inför nykterhetsfolket utlägga sin "nykterhetsvänliga" syn på spriträttighetsfrågan.

De "300" Jude-mongoler

(Den hemliga världsregeringen)
vilka gjorde sig 100 biljoner på det första världskriget, iscensätta ett andra världskrig 1928, vilket skall giva dem världsherraväldet över hela jorden. *Svenskar*, visa *DÅ* om vi äro lika mjuka i ryggen som *NU* mot judarna, då må vi kräla i stoftet för judarnas Messias, Rotschild V. och hans "300". Läs därför den nyutkomna boken: "Den Hemliga Världsregeringen" av General Major Greve S. Spiridovich. Pris 2:50 mot postförskott.
E. P. Holmvalls Förlag, Tomtebogatan 3 A. 1 tr., Stockholm.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

PÅ UTKIK

Förbereder Israel ett nytt världskrig till 1928?

I ett för någon tid sedan hållet tal till de brittiska judarna förutsade juden Bazil Steward utbrytandet av ett nytt världskrig under 1928, vilket skulle börja den 28 maj 1928 samt räcka till den 16 september 1936. I sitt tal yttrade Steward bl. a.:

"Detta datum är förutsagt på precis samma sätt, som det skedde med den ödesdigra 4:de augusti 1914, genom den stora pyramidens symbolik, som på geometriskt språk ger oss en kronologisk karta över historien, även om den inte direkt specificerar händelserna. De symboler, som bebådade det förra kriget, äro nästan identiska med dem, som profetera det kommande. England och dess allierade komma att segra, medan Ryssland blir fullständigt utplånat."

Vad har månne Nya Dagl. Allehanda att säga härtill? Hr. Ljunglund företog sig för någon tid sedan att i sin lätta ledare taga avstånd från de förskräckliga antisemiternas "fantasier" om förefintliga judiska maktplaner. Tror då den illustre Allehandaredaktören verkligen, att judarna iscensatt sådana världshistoriska händelser som världskriget och de stora revolutionerna utan att ha haft någon mening därmed, endast för nöjet att få rasera och omstörta? Det skall utan tvivel en mycket hög grad av politisk naivitet till för att kunna tänka något sådant. Det av Steward bebådade nya världskriget med utbrott den 28 maj 1928 kommer naturligtvis att utläggas för de i enfald troende såsom ett ord från Ovan. Det är emellertid icke uteslutet, att Stewards profetia kan komma att gå i uppfyllelse. Allt tyder på, att Alljuda fortsätter med sina djävulska konspirationer mot folkens väl.

Händelsen för i minnet ett yttrande av numera avlidne professor Mittag-Leffler någon månad efter det stora världskrigets utbrott till den som skriver dessa rader. Prof. M.-L., som personligen var intim vän till baron Reuter, förut innehavare av den bekanta Reuterbyrån i England berättade, huru baron R. omtalat för honom, att han ca. ett år före världskrigets början blivit underrättad av Englands regering om dess blivande utbrott och tiden därför. Regeringen hade samtidigt övertagit kontrollen och ledningen av hans telegrambyråverksamhet, vilken åtgärd motiverats med, att regeringen med hänsyn till det förestående krigsutbrottet sommaren 1914 helt måste hava nyhetsförmedlingen och opinionsbildningen i sin hand. — Att man icke heller på den andra sidan i god tid i förväg var underkunnig om vad komma skulle, framgick ganska tydligt av yttranden av dr. Sven Hedin, vilken ju på den tiden umgicks både intimt och synnerligen flitigt med kejsarhuset i Potsdam, såsom bl. a. Hedins tal på Grand Royal i Stockholm den 7 febr. 1914, däri han siade om den strid mellan "Gud och djävulen", som om ett halvår skulle komma. — Ja, man skall som sagt vara mycket naiv för att kunna tro, det herrar israeliter sätta i scen så stora ting som världskriget och revolutionerna utan att ha haft någon mening därmed. Att Steward inför en representativ samling brittiska judar på sätt skett bebådat ett nytt världskrig till den 28 maj 1928 är givetvis en händelse, som i betraktande av vad tidigare förekommit förtjänar att observeras. Den stora frågan är, om världens folk ånyo en gång skola låta leda sig ut i ett blodbad à la 1914.

Spritkoryfé, som illa berörts av diskussionen kring Brattsystemet.

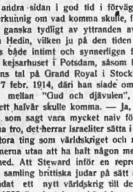

Stockholmstidningarna ha just flödat av hyllningsartiklar över verkställande direktören i S. A. R. A. hr A. Mild, som i dagarna passerat 50-årsåldern d. v. s. den ålder, där mannen en smula bör förstå vad han gör. Spritfinansintressets i alla skiften tjänstvillige väktare, Allehanda, har naturligtvis passat på tillfället att på det aktningsfullaste intervjua den celebre 50-åringen, för att få veta hans höga tankar om det Brattska spritrestriktionssystemet. Våra ledande kulturblad ha ju i fall som det ifrågavarande sällan eller aldrig en egen uppfattning utan måste fråga de "sakkunniga" koryféer om allt, som i gamla tider brukade innefattas i begreppet sunt förnuft eller sunt bondförstånd. Alltså, Allehanda har intervjuat direktör Mild, som i sin tur begagnade tillfället uttala sitt bekymmer över diskussionen kring Brattsystemet, vilket vetgiriga Allehanda naturligtvis konstaterar som högst intressant faktum.

Nå, för vår del förvåna vi oss icke så mycket över att direktör Mild i S. A. R. A. icke är vidare trakterad av diskussionen kring spritfinansherrarnas monopol och restriktionssystem. Det är allt för mycket av dunkla transaktioner etc. i detta s. k. Brattsystem och direktör Mild har vant alltför intimt fästad vid detsamma, för att han rimligtvis skulle kunna känna sig särskilt angenämt berörd av en offentlig debatt i dessa ting. Hans egen ställning är med ett ord sagt i särdeles hög grad dubiös för att icke säga prekär. Det bolag, hr Mild företräder, S. A. R. A., är ett av de de mest underbara i hela koncernen. Av dess aktiekapital har som vi veta av statsmedel satsats åtskilliga hundratusental kr., men icke förty finnes där ingen som helst statlig tillsyn eller kontroll. Sin monopolställning ifråga om spritrestauranter för arbetare har detta i "den sociala välfärdens" intresse tillkomna bolag handhaft på ett så överlägset sätt, att vid senaste årsskiftet på bank funnos innestående icke mindre än över 2 miljoner kr. i kalla pengar. Det "sociala" monopolbolaget skötes alltså fullt "rationellt"! Huru mycket direktör Mild personligen tillgodoräknar sig i form av lön undandrager sig all kontroll från utomståendes sida, men att det icke rör sig om några fattigslantar, kan man förstå därav, att avlöningskontot för 1925 uppgick till den nätta summan 1,383,950 kr. I vanliga bolag är det ju brukligt att ha ett särskilt konto för styrelse- och revisionsarvoden, men här har man ansett lämpligast att slå ihop alltsamman i en klumpsumma, varigenom omöjliggjorts för alla obehöriga att blicka in i detaljerna och kontrollera, huru mycket av avlöningskontot på inemot 1½ miljon kr. som går bort i form av s. k. arbetsfria inkomster. Dessutom finnas ju en hel del andra underbara utgiftsposter i S. A. R. A. såsom t. ex. den på "diverse omkostnader" à 574,865,14 kr. samt på "övriga omkostnader" à 387,673,99 kr. — Vilket allt ju gör, att man mycket väl förstår, att direktör Mild för sin personliga del icke känner sig tilltalad av den offentliga diskussionen kring Brattsystemet och helst ser, att den hålles inom "rimliga gränser".

Israels revolutionschef för Sverige.

Hr Karl Kilbom gav med anledning av den ryska bolsjevikrevolutionens 10-årsjubileum förra torsdagen stor galaföreställning å Auditorium under medverkan i tal, sång och musik av celebriteter från skilda områden, såsom redaktören Winberg, skådespelaren Kåge, docent Silfverskiöld, advokat Silow m. fl. Besökare från mötet mena, att den revolutionära stämningen var tämligen matt, ehuru man naturligtvis gjorde sitt bästa för att hålla den på högsta möjliga nivå. Högtidstalare var självfallet hr revolutionschefen själv, som emellertid märkligt nog formade sitt anförande mera till ett statistiskt prisande eller kanske rättare sagt försvar för sovjetmakten än till någon egentlig revolutionär kampparoll, härvid livligt biträdd av hrr docent Silfverskiöld och advokat Silow, vilka bägge tydligen ha aspirationer att en gång få spela en roll i hr Kilboms blivande svenska paradis. Denne tillbakavisade med stor energi i vissa tidningar framkomna uppgifter om massmördanden under bolsjevikregimen i Ryssland, vilka uppgifter betecknades som lögnaktiga.

Man frapperas av denna inträdda förändring i revolutionsledningens syn på det revolutionära hantverket. Hittills har det minsann inte gjorts någon hemlighet av det av Ture Nerman m. fl. koryféer här i landet i tal som skrift förhärligade "bödelsgörat", och beklagligtvis för vederbörande föreligga såsom vi tidigare omnämnt officiella dokument, uppgifter från tjekans egen statistiska byrå i Loubianka, enligt vilka enbart under 1922 och 1923 "expedierats" över 1 miljon människor, därav: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. Att hr Kilbom ansett behövligt att i sitt "stora" högtidstal på revolutionens 10-årsdag uppehålla sig vid denna sak, visar emellertid, att Nationens offentliggöranden icke varit utan verkan. Men sanningen borttrollas icke så enkelt, bäste hr revolutionschef, som bara genom att förneka henne. Vittnesmålen rörande den judiska blodsorgien i Sovjet-Ryssland, vilken krävt många miljoner oskyldiga människors liv, äro i mångtusental. De äro ett historiskt bevisat faktum.

Talmud: "Juden har rätt att använda alla medel för att omintetgöra den kristne."

Inom den kristna världen råder i allmänhet en så gott som fullständig obekantskap med de ideal och strävanden, som ingå i den judiska religionen. Vilket har sin grund i det förhållandet, att en av de första förpliktelser, som åligger den mosaiska trosbekännaren, är att hålla dessa strängt hemliga för alla ickejudar. Icke desto mindre hava funnits och finnas alltjämt kännare i de judiska skrifterna och lagböckerna utanför judarnas egen krets, bland vilka här må nämnas namn sådana som dr. de Lamarque, Pontigny, Drumont, dr Briman (Justus), dr Rohling, Ljutostanski m. fl. I "Talmud", som allt fortfarande gäller som helig lagbok för Israel, heter det bl. a.:

"En kristen, som studerar Talmud, liksom en jude, som underrättar en kristen om Talmuds innehåll, har gjort sig skyldig till döden...." "Juden har rätt att använda alla medel för att omintetgöra den kristne."

A. Pontigny skriver:

"De Mousseaux, vilken översatte en del av Talmud, erhöll en söndag sin dödsdom — och avled följande måndag. Brassman skrev sitt "Märkliga avslöjanden angående rabbinismen" och dog strax efteråt under misstänkta omständigheter, så att intet tvivel kunde råda därom, att han blev förgiftad."

Lögnens furste lovsjunges åter av Böök i Bonnierska Sv. D.

F. d. professorn, numera följetongsförfattaren Fredrik Böök, som under en följd av år vid alla möjliga och omöjliga tillfällen i det judisk-kulturella "Svenska Dagbladet" uppträtt som lovsjungare av det judiska världskejsarhuset Rothschild liksom han vore anställd som krönikör vid Rothschildska hovet, har nu, efter en tids uppehåll, åter i en flerspaltig artikel uppträtt i bladet såsom det gyllene husets advokat. Såsom motivering för sitt återkommande till sitt gamla älsklingskapitel (under sin resa till Jerusalem passade naturligtvis Böök på att lukta på Rothschildarnas stamfaders gravsten i Frankfurt am Main, och det var för Böök en mycket söt lukt) tages en nyutkommen bok av den "österrikiske" "historikern" Corti, som rentvår Rothschildarna från diverse anklagelser, med anledning varav Corti av Böök får högsta betyget för "objektivitet". Denna "opartiskhet" och "saklighet" beror, enligt Böök, på, att Corti icke haft tillgång till Rothschildska arkivet — en högst originell logik av herr följetongsförfattaren Böök!

Annars brukar det tvärt om vara så, att ju mera tillgång på arkivhandlingar, en historiker har, desto mera möjligheter finnes för honom att opartiskt utreda förloppet. När det gällt propaganda för judarna har, konsekvent nog, Bööks "objektivitet" just bestått i att han ej läst handlingarna i målet; a priori vet nämligen Böök att alla antijudiska angrepp utan undantag utmärkas av "löjlig lättrogenhet och den kärlek till det fabulösa, som tyckas vara outrotliga hos judefienderna". Det är kantänka ett fel hos antisemiterna att de stödja sig på innehållet i de judiska "heliga" böckerna såsom Talmud, Schulkan Aruch etc. och icke likt Böök enbart på välpolerade fraser och smidiga glåpord. Hr Bööks objektivitet i judefrågan är naturligtvis så mycket större, som han själv representerar ett starkt inslag av judiskt blod.

En demonstration av den judiska världsfinansen mot Stalin?

En av sovjetregimens främste alltifrån revolutionens tidigaste skede, vars ställning tyckes hålla oberoende av olika maktägande men om vilken det talas anmärkningsvärt litet offentligt, är den judiske chefen för ryska statsbanken, direktör Scheinman. Man räknar säkerligen icke fel, om man utgår ifrån, att den Trotskij-Sinovjevska oppositionen hittills haft sitt mest betydande stöd i ras- och trosfränden Scheinman, vilken givetvis är besjälad av samma höga ideal som de andra judarna i det nutida Ryssland. Då och då höres emellertid Scheinmans namn i samband med någon viktigare transaktion eller åtgärd. I dagarna har man kunnat läsa följande meddelande rörande honom från en välinformerad korrespondent i Moskva:

"I Kreml har man med stor otålighet och spänning väntat ett besök av direktören för City bank i Newyork Mitchell, vilken även är ordförande i Rysslandskreditorernas förening i Amerika. Man hade redan börjat underhandla med honom om nya krediter och hoppades att komma till ett gynnsamt resultat.

Den amerikanske kapitalistens ankomst till Berlin på genomresa till Ryssland avvaktades av ingen mindre än ryska statsbankens direktör Scheinman, vilken av sovjetregeringen sändes direktör Mitchell till mötes. En salongsvagn stod i beredskap att mottaga den amerikanske finansmannen. Alla tull- och järnvägstjänstemän på vägen till Moskva hade anmodats att visa den "amerikanske onkeln" det största tillmötesgående. Man hade på förhand givit honom absolution för alla hans borgerliga synder. Men så kom ett telegram från Scheinman, att Mitchell i sista minuten ändrat mening och begivit sig hem från Berlin. Han hade icke ens tid att mottaga Scheinman. I folkkommissariatet för finansärenden döljer man inte sin stora missräkning."

Man har svårt för att värja sig för den misstanken, att vännerna Scheinman och Mitchell här spelat ett stycke komedi för Stalin för att i just det ögonblick, då denne förmenades stå i begrepp att definitivt bryta med den judiska oppositionen, låta honom förstå, att utan hjälp av "Guds utvalda folk" kommer icke heller han någon vart. Det "i sista minuten" inhiberade sammanträffandet mellan de båda finansjudarna verkade alltför mycket teater för att inte också tagas för sådan. Men bakom spelet spårar man en allvarlig varning till Stalin att icke alltför mycket stöta Den Gyllene Internationalens herrar för pannan — ty eljest kan det bli ett nytt världskrig, ja vad som helst!

Furst v. Eulenburgs skandaliserare ur tiden.

Den nyligen avlidne judiske skriftställaren Maximilian Harden var en av judendomens förnämsta representanter i tysk press och blev även vid sitt frånfälle av världspressen hyllad såsom en av Tysklands stora kulturpersonligheter från senare tid.

Harden vann sin största ryktbarhet genom en offentligt framkastad beskyllning för homosexualitet mot kejsar Wilhelms förutvarande vän, furst Philipp Eulenburg. Med hjälp av den judiska världspressen lyckades det honom att av denna angelägenhet göra en stor skandal. Judebladen världen runt kunde inte nog uttrycka sin "moraliska upprördhet" över att "sådana människor tåldes i tyske kejsarens närhet". Kejsaren avlägsnade Eulenburg från sitt hov och sin omgivning, såsom han alltid gav efter, när "folket" eller pressen av judefinansen hetsades mot honom. I dag står det klart, att anklagelsen mot furst Eulenburg efter allt att döma var oberättigad och att fursten visserligen hade könsligt onormala anlag, men att han icke utfört de handlingar, som Harden beskyllde honom för.

Nu vet man emellertid att just i den judiska sfären homosexuella män och kvinnor, såsom manligt kännande judinnor och kvinnligt kännande judar äro så vanliga, att den bekante wienerfysiologen Stigler i ett föredrag inför Wiens Antropologiska Sällskap över "Die rassenpsychologische Bedeutung der sekundären Geschlechtskaraktere" rent av talade om en "sexuell Applanation" (utplattning) hos det judiska folket. Man vet vidare, att judarna just i Tyskland under ledning av den "store" sexualforskaren Magnus Hirschfeld bedriva en ivrig "upplysningsverksamhet" över homosexualiteten och ihållande påfordra upphävande av lagens straffbestämmelser mot homosexuella. Hirschfelds propaganda kan med rätta benämnas en propaganda för homosexualitet; Stigler har uppvisat de raspsykologiska grunderna därför.

Varför då denna "moraliska upprördhet" mot furst Eulenburg? Orsaken är hemlig. Furst Eulenburg hade nämligen i Stockholm sammanträffat med greve Gobineau, när Gobineau härstädes var fransk minister och Eulenburg tysk legationssekreterare (1872—76). De båda männen hade genom sina mångsidiga intressen kommit varandra nära och sålunda hade Eulenburg lärt känna Gobineau's stora verk över "Människorasernas olikheter" och genom samtal med Gobineau hört vidare om den nordiska rasens betydelse för de europeiska folkens liv. Eulenburg utgav 1906 "Minnesteckning över greve Artur Gobineau", en bok, som Gobineau's biograf, Ludvig Schemann (nyligen omnämnt i Nationen) särskilt berömmer såsom en levande skildring av Gobineau's andliga personlighet. Av Gobineau hade Eulenburg erfarit, att det blott gives en räddning för Västerlandet: renodling av den nordiska rasen. Gobineau's stora kärlek till Sverige hade sin rot i hans insikt om den nordiska rasens betydelse, vilken ras han här fann bäst bevarad.

Med sådana erfarenheter kom nu Eulenburg till Berlinerhovet. Där kunde Eulenburg, vars beundran för Gobineau blev bekant, tala med kejsar Wilhelm om Gobineau! Denna möjlighet var tillräcklig för att världsjudendomen skulle söka efter medel att avlägsna Eulenburg från kejsarens närhet och moraliskt för alltid tillintetgöra honom. Detta är lösningen på gåtan angående judarnas "moraliska upprördhet" i fallet Eulenburg. Gojim bör vara okunnig framförallt om den nordiska rasens betydelse!

Då hela världen lät hetsa sig mot Eulenburg, anade väl ingen mer än judarna, att rastanken och dess undertryckande var motivet till denna "skandal". Ahrenberg vitsordar i sina memoarer Eulenburgs intresse för rasfrågan och hur mycket Eulenburg under sin Stockholmsvistelse sysselsatte sig därmed.

Jubileumskravaller i Berlin.

Med anledning av Sovjetpublikens 10-årsjubileum hade kommunisterna i Berlin i söndags anordnat en demonstration i Lustgarten, där flera talare fordrade upprättandet av proletariatets diktatur i Tyskland. På flera platser i staden kom det till svåra sammanstötningar mellan kommunister och polisen, varvid flera demonstranter och polismän skadades mer och mindre svårt. Polisen måste i en del fall bruka skjutvapen. En mängd personer anhöllos.

Mussolini känner icke till någon judefråga!

I Allehanda refereras en intervju, som en av kontinentens största tidningar haft med storrabbinen av Italien, professor Sacerdoti, andligt överhuvud för de 60,000 judar, som leva i Italien. Storrabbinen konstaterar med självklar tillfredsställelse, att Italien är ett land utan antisemitism, man vet där ej, yttrade han, vad ovilja mot judarna betyder. Sacerdoti relaterade så ett samtal, som han haft med Mussolini i judefrågan, varvid denne yttrat:

"Fascismen har att syssla med så många allvarliga problem, att vi alls inte tänka på att av rent övermod skaffa oss ett nytt och icke-allvarligt sådant. För oss fascister finnes ingen fientlighet mot judarna och för Italien över huvud ingen judefråga."

Att fascismen enligt det italienska mönstret är "judevänligt" d. v. s. arbetar i intimt samförstånd med judarna, torde numera kunna anses höjt över allt tvivel. Den ovannämnde storrabbinen yttrar också beträffande de filialer av fascismen, som finnes i olika länder och vilka flerstädes äro av antisemitisk tendens, att de äro "karrikatyrer av den italienska (den verkliga) fascismen". Nåja, om vi ej misstaga oss, tilläts antisemitismen spela en viss roll under "det stora nationella genombrottet" i la bella Italien, innan man där inlåtit sig på stabiliserandet av den fascistiska regimen. Vi erhöllo på sin tid med anledning av den intresserade uppmärksamhet vi då agnade fascismens problem en i mycket älskvärd ton hållen skrivelse från så auktoritativt håll som "Israelitisches Familjeblatts" ledning i Hamburg, vari upplystes, att den internationella fascismen sådan den framträdde i Italien, Frankrike m. fl. länder var utpräglat judevänlig. — Detta behöver dock naturligtvis icke hindra, att man där så befinnes lämpligt låter spela på de antisemitiska strängarna. Det ingår ju i judarnas program att assimilera och sålunda oskadliggöra alla rörelser, som icke äro deras och därvid främst naturligtvis att taga hand om sådana, som ha udden riktad mot dem själva. Det är också en känd sak, att judarna icke äro mindre skickliga att leda antisemitiska än när det gäller "kristligt-religiösa", revolutionära m. fl. rörelser. De flesta antisemitiska företag av betydelse hava hitintills varit finansierade och ledda av judarna till främjande av deras egna intressen i kampen mot den icke-judiska världen.

Poincaré om K. A. Wallenbergs sympatier under världskriget.

I den i dagarna utkomna fjärde delen av sina memoarer ger f. d. franska presidenten Raymond Poincarés en skildring av sitt besök i Stockholm omedelbart före krigsutbrottet 1914. Rörande dåvarande svenske utrikesministern K. A. Wallenberg, med vilken Poincaré under besöket hade samtal, yttrar han bl. a.: "Jag vet, att Wallenberg uppriktigt älskar Frankrike, och han talade med mig med förstående sympati, men han hyste icke samma känslor för Ryssland. Viviani omtalade, att Wallenberg sagt honom: "Om Ryssland fortsätter på samma vis, kastar det oss mot vår vilja i armarna på Tyskland."

Hr Wallenberg har tydligen skött sina kort som svensk utrikesminister med en stor färdighet, ty såsom vi tidigare omtalat hyste man på centralmakternas sida samma förvissning om att vara innesluten i hans särskilda bevågenhet. Han hedrades också som vi veta med båda de krigförande parternas mest utomordentliga förtroende, i det såväl entente- som centralmakterna anförtrodde honom transmitteringen av sina allra viktigaste hemligheter. Var hr K. A. Wallenberg i verkligheten hörde hemma, är numera emellertid icke någon hemlighet. Hans gud heter Mammon, det har han tydligt och klart visat Sveriges folk, och hans ideal äro i all huvudsak desamma som Guldkalvens folks, vilket som bekant har Internationalen till fosterland, samma International, som genom världskriget just fick greppet om folkens strupar.

De franska kommunistledarna sättas på fri fot.

Franska deputeradekammaren har i dagarna sammanträtt för första gången efter sommarferierna. Vid sammanträdet beslöts bl. a. med 264 röster mot 221 att försätta de fängslade kommunistiska kammarledamöterna på fri fot. De frigivna kommunistiska deputeradena äro Doriot, Marty, Cachin och Duclos.

Beslutet torde vara att anse som ganska betecknande för situationen i Frankrike, där den bestående ordningen numera, särskilt i Paris, endast lär kunna upprätthållas medels stora kontingenter negrer och kineser, då man ej längre anser sig kunna lita på "de egna" trupperna. — Ett tillstånd påminnande om Romarväldets senaste tider, då den romerska statsauktoriteten som bekant upprätthölls medels afrikaner.

Ny bolsjevikkomplott i Portugal.

Polismyndigheterna i Lissabon ha upptäckt en vittutgrenad kommunistkomplott. En hel del inblandade ha häktats. I de häktades bostäder påträffade polisen stora mängder bomber och explosiva ämnen samt dessutom svavelsyra, pistoler och andra slags vapen, vilka av allt att döma skulle användas vid ett nytt kuppförsök. För att undertrycka eventuella revolt- och attentatsförsök har ministerrådet träffat omfattande åtgärder. "Allmänna arbetareförbundet" kommer att upplösas, och alla andra föreningar, som icke till den 15 november inlämnat sina statuter, skola förbjudas. Direktören för statstryckeriet, som nyligen varit utsatt för ett attentat, har avlidit av sina sår.

Åter en polisrazzia mot revolutionärerna i Warschau.

Warschaupolisen har i dagarna företagit en ny razzia, riktad mot sejmen, varvid beslagtogos massor av kommunistiska flygblad och annat agitationsmaterial, som smugglats över gränsen av de ukrainska deputeradena.

För Alljudas svenska avrustningskoryféer att observera!

Herrar Per Albin Hansson, Arthur Engberg m. fl. representanter för de judiska raseringssträvandena i vårt land till "det arbetande folkets" bästa hava anledning att bemärka ett yttrande, som i dagarna fällts av den engelske fredsvännen lord Robert Cecil, i tidningen Times. Cecils yttrande visar, att han i sin strävan mot avrustning icke förlorat känslan av ansvar för sitt fosterland. Vilket sorgligt att säga ej kan sägas om de herrar Hansson, Engberg, Lövgren, Ekman etc., som här på order av den Bonnier-Wallenbergska judefinansen med berått mod berövat Sveriges folk dess nationella försvarsväsen. Lord Cecil skriver i sitt omnämnda brev till Times bl. a:

"Jag dementerar kategoriskt att jag någonsin yrkat på minskning av den brittiska flottan utan hänsyn till andra länders rustningar. Jag önskar tvärtom allmän nedrustning och begränsning av rustningarna endast genom internationell överenskommelse."

Känna månne hrr Hansson, Engberg, Lövgren, Ekman o. s. v. den stora skillnaden mellan den "avrustningsvilja", de företrätt, och den som representeras av den engelske politikern?

Spelet i nykterhetsfrågan.

Det måste sägas rent ut, att ju mer man gör sig mödan att blicka in i vår nutida svenska nykterhetspolitiks mysterier, desto underligare förefaller det hela. Man frapperas i allt högre grad av den markanta frånvaron av moraliskt och kulturellt bärande principer och skönjer en i och för sig högst märklig tendens hos bestämmande personer att vilja förlora sig i fantasier och petitesser av tämligen bluffartad natur.

För dagen finna vi distribuerat ett meddelande till pressen om ett inskridande i nykterhetsvänlig riktning, som väl måste vara avsett att ingiva folk den föreställningen, att det arbetas i högsta grad energiskt och positivt för folknykterhetens i vårt land främjande. Meddelandet i fråga lyder:

"Redaktör Alexis Björkman har till kontrollstyrelsen insänt prov å likörpraliner, som han inköpt i en affär vid Tunnelgatan i Stockholm och vilka han haft anledning misstänka innehålla mer alkohol än lagen medger. Liknande praliner säljas även i en del kiosker och konfektaffärer, meddelar han. Kontrollstyrelsen har nu verkställt analys av pralinerna och funnit hr Björkmans misstankar berättigade. Pralinerna befunnos nämligen innehålla icke mindre än c:a 7,2 viktprocent medan högsta medgivna alkoholprocent är 3."

PORTERDRICKA

KLASS I

från

SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI

Tel. 95 HAGALUND Tel. 95

rekommenderas som bästa

Vitaminrikaste

Måltidsdryck.

Levereras i glasflaskor om 10 liter.

Flaskan är försedd med träkorg.

Detta meddelande till offentligheten är utan tvivel karaktäristiskt. Man sysslar med rena petitesser av underordnad natur, men de stora problemen, som sammanhänga med de aktuella nykterhetsspörsmålet och varav åtskilliga tämligen utförligt berörts just i denna tidning, låtsar man icke om! Skall detta kallas ärligt spel?

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Ett spritbeslag har i dagarna gjorts av Stockholms tullpolis å ångaren Kalevipoeg. Polisens byte blev 20 liter exportsprit å enliters damejaner, gömda i en av livräddningsbåtarnas provianttank och 10 liter bakom garneringen i skansen.

Vitryssar gå till anfall mot sovjetkonsulatet i Shanghai.

Enligt meddelande från Shanghai ha stora skaror vitryssar med sorgband i knapphålen gjort anfall mot sovjetkonsulatet, varvid de använde sig av tegelstenar och andra tillhyggen. De trängde in i byggnaden, där de möttes med eld. Minst 15 personer dödades och sårades, däribland en kvinna. Polisen lyckades slutligen skingra angriparna och byggnaden hålles nu under bevakning.

Spritsmuggelfrågan ger regeringarna sysselsättning!

Finske utrikesminister Voionmaa har med anledning av att upprepade fall inträffa, då spritfartyg använt flaggan tillhöriga länder, som ej undertecknat Hälsingforskonventionen, riktat en anhållan om åtgärder för hindrande av missbruk av flagga.

Koryfén Shaw profeterar om fascismen.

Den judisk-kulturella koryfén Bernard Shaw har i ett uttalande till Manchester Gardian siat om fascismens stora framtidsroll i den europeiska politiken. Mussolini har visserligen, menar Shaw, begått en del politiska misstag, "men man skaffar icke ur världen regimen Mussolini genom att hänvisa till fallen Amendola och Matteotti, lika litet som man kan avskaffa staten Massachusets genom att påminna om Saccos och Vanzettis öde eller Tyskland genom att nämna Edith Cavell eller Lusitania."

Jämförelsen mellan Mussolinis förmenta synder och fallet Sacco-Vanzetti är karaktäristisk. En diktatur à la fascism är uppenbart i Höga Vederbörandes ögon ett fullt acceptabelt alternativ till kommunismen i den mån denna senares möjligheter att kunna utföra det stora "världsfrälsande" värvet minskas. Den står också tydligen i god harmoni med de upphöjda planer på skapandet av ett s. k. universiellt världshushåll (Bonnierska D. N:s benämning på det tillkommande judiska världsriket), som "Folkens förbund" i Genève med sådan entusiasm gått in för.

Gynna

den nyöppnade Förstklassiga

RAK & FRISERSALONGEN,

Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern.*

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Hur vårt folk demoraliseras och göres till lagbrytare.

Skörden från en razzia efter hembrännare uppe i Härjedalen. Landsfiskal H. Bromée till vänster och polis Lundkvist till höger å bilden.

Samtidigt med att den Brattska nykterhetspolitikens många och stolta koryféer i dessa dagar som bäst äro i färd med att inför offentligheten sjunga sitt underbara "systems" lov råkar Dagens Nyheter — uppenbart av rent misstag — publicera ett i och för sig dråpligt aktstycke, som ställer alla vederbörandes hänförda lovsånger över det moraliska och "demokratiska" systemets förträfflighet såsom medel till ökad folknykterhet och ökad moralisk folkanda i en nog så belysande dager. Det ifrågavarande aktstycket utgöres av en längre, illustrerad artikel av advokaten Ragn. G. Mellin, över hembränningen i Härjedalen, som enligt författaren numera utgör Härjedalens "enda blomstrande industri." Herr Mellin, vilken tjänstgjort som av länsstyrelsen förordnat rättegångsbiträde i hembränningsmålen och alltså sitter inne med sakkunskap på området, gör inledningsvis visserligen den erinringen, att förhållandena i det "av Gud bortglömda" Härjedalen äro fullkomligt enastående och menar, att det skildrade tillståndet i detta landskap saknar varje motstycke i andra delar av Norrland. Däremot äro vi emellertid i tillfälle inlägga en gensaga, då enligt vad upplysts oss av flera landsfiskaler i vår för fylleri upprepade gånger bötfällde "nykterhetsvänlige" försvarsminister Roséns hemland i Västerbotten, ävensom i Norrbotten hembränningsföreteelsen även där är allmänt förekommande. Det är alltså, vi understryka det, ingalunda bara de "okulturella" härjedalarna, som brista i respekt för den folkfördärvliga och olagliga Brattska nykterhetspolitiken. Ur den märkliga artikeln återgiva vi följande:

"För att den ärade läsaren skall förstå i vilken omfattning de goda härjedalingarna driva sin lagstridiga näring vill jag till en början anföra några siffror ur en från domböckerna i Svegs domsaga sammanställd "brännvinsstatistik", omslutande de tre senaste åren. Det s. k. "brännvinsdistriktet" omfattar socknarna Sveg, Ängersjö, Älvros, Lillherdal och Linsäll, med en sammanlagd folkmängd av 8,000. Under treårsperioden 1924—1926 ha inom förutnämnda distrikt för olaga tillverkning och försäljning av brännvin sakfällts 116 personer, därav 5 kvinnor. Till denna siffra bidrager Svegs socken med över hälften, eller 60 personer. Utdömda böter uppgå under samma tid till 19,050 kr. och tillverkningsskatten till 36,660 kr. Urbota straff har ådömts med sammanlagt 61 månaders fängelse och 12 månaders straffarbete. Hundratals apparater ha beslagtagits, de flesta tämligen enkelt konstruerade, men några stycken verkliga mästerverk av uppfinningsförmåga och "skyddande förklädnad". Sålunda hade en chaufför genom sinnrika anordningar ändrat om sin bil till apparat, varvid bensintanken fick tjänstgöra som panna. Han trotsade lång tid polisens ansträngningar, men överraskades slutligen och hade så när fått hela bilen beslagtagen. Emellertid nöjde sig vederbörande efter åtskilligt funderande med att lägga embargo på bensintanken. En 17-årig pojke hade förfärdigat en apparat, som vid förefallande behov kunde fällas ihop till en ordinär handväska. Det dröjde länge innan "handväskans" verkliga karaktär avslöjades.

Det stora flertalet hembrännare kunna av många och naturliga orsaker icke befordras till laga näpst. Polisen är visserligen utmärkt nitisk, men alldeles för fåtalig, avstånden äro oerhörda och till de många timmerkojorna leda sällan banade vägar. Många gånger får polisen marschera förgäves hela dagsleder, ty brännvinsbrännarna ha fint väderkorn och märka lätt, när det är ugglor i mossen. Man får därför icke förvåna sig över att glädjen blir stor när ett verkligt gott fynd göres. Som till exempel den dag på senhösten då poliserna på vandring genom skogarna till sin häpnad plötsligt blevo varse en tät rök stiga upp ur toppen av en jättestor myrstack. Vid verkställd undersökning visade det sig att stacken innehöll en brännvinsapparat med 30 liter jäsning. Poliserna lade sig på vakt i närheten och efter en timmes väntan hade de tillfredsställelsen se en skäggig skogsman nalkas myrstacken för att se till sin brygd. Han greps just som han med förnöjd min smakade av den delikata anrättningen.

Vilket inte hindrade honom att senare inför domstolen förneka att jäsning och apparat tillhörde honom. Han hade av en händelse upptäckt jäsningen och då inte kunnat motstå frestelsen att smaka på den!

All tillverkning sker medelst jäst och socker, och handlarna göra därför utmärkta affärer. Men det gäller att skydda sig, och därför koncentreras särskilt sockerinköp till syltningstiden, då man under sken av att sylta hjortron till avsalu, utan skälig misstanke, kan lägga sig till med en eller två säckar socker. Det tillverkade brännvinet har vanligtvis en alkoholhalt av mellan 50 och 60 procent och blir, tillsatt med anisolja, relativt användbart. Priset pr liter har växlat åtskilligt under årens lopp. 1919 betalades ända upp till 60 kr., 1920—21 sjönk priset till 30 kr. och efter denna tid har en fast notering av 10 kr. allmänt genomförts. De stackars lapparne stå emellertid utanför sagda notering och måste alltjämt betala verkliga gulaschpris. Det har hänt att lappar betala en liter hembränt med en ren. För någon tid sedan gästades en del lappläger av en skara hembrännare, som sålde mäsk tillsatt med anisolja för 10 kr. litern. Ett alldeles ogimligt pris som dock villigt betalades. Någon smyghandel kan man knappast tala om, ty brännvinet saluföres vanligtvis rätt öppet. Ibland ådagalägga försäljarna en rentav otrolig fräckhet. Sålunda hände det att två individer en söndag förliden pingst under gudstjänsttid höllo öppet stånd vid Lillherdalsvägen och friskt kommersade brännvin till förbipasserande.

Främst i raden av straffade hembrännare står den i hela Härjedalen ökände "brännvinskungen". Hans strafflista ser för närvarande ut på följande sätt: den 11/7 1921 300 kr. böter, den 7/11 1921 950 kr. böter, den 17/12 1924 4 månaders fängelse och den 26/9 1925 1 års straffarbete. Dessutom har hans hemman blivit exekutivt försålt för täckande av utdömd tillverkningsskatt. Vittnesmålen vid senaste rannsakningen med "brännvinskungen" voro särskilt belysande för bedömandet av i vilken omfattning en enda person kan utöva hembränning. Sålunda intygade flera vittnen att varje gång "brännvinskungen" visade sig i Svegsmons samhälle fick man se ett stort antal berusade personer. Ett vittne förklarade att han för sin privata del köpt minst 100 liter av den tilltalade. Ett annat vittne hade tillfrågat "kungen", då denne blivit frigiven efter avtjänat fängelsestraff, om han inte nu skulle sluta upp med att bränna. Härtill hade "kungen" svarat nej samt tillagt att han hade alldeles för god kundkrets för att kunna sluta.

För den icke initierade skulle det väl ligga närmast till hands att tro att hembränningen uteslutande utövas av mer eller mindre förfallna manliga individer. Så är emellertid ingalunda fallet. Hanteringen har så ingått i det allmänna medvetandet att den praktiskt taget utövas som en hushållsangelägenhet. Till och med 15—18-åringar bränna. Förliden vår dömdes sålunda en 16 års gosse till tvångsuppfostran för hembränning. Vid förhör förklarade han att det inte vore någon konst att bränna, och uppgav som läromästare några av sina jämnåriga kamrater. Det gives exempel på familjer vilkas samtliga medlemmar endräktigt och uteslutande ägna sig åt hembränning. En gång bar det sig inte bättre än att, när landsfiskalen infann sig i en dylik familj för att hålla räfst och slutligen efter negativt resultat tänkte avlägsna sig, ett par av de minsta barnen kommo inspringande från skogen under utropet: "Nu är det färdigt!" Det visade sig vid genast vidtagen undersökning att det var en i skogen undandold större jäsning som åsyftades. — Ett annat hart när otroligt fall! En bonde stod jämte sin lagstadde dräng åtalad för hembränning i stor skala. Under förhören tillstod bonden att han statt drängen enbart med tanke på dennes erkända skicklighet i bränning. Drängen å sin sida förklarade att han under sin tämligen långa anställning hos bonden icke sysslat med något annat än brännvinstillverkning.

Jag nämnde förut att polisen inte har någon lätt uppgift när det gäller att avslöja de mera förslagna hembrännarna. Landsfiskal Härje Bromée i Sveg, som jämte polismannen Sundkvist har de flesta "upptäckterna" på sitt samvete, kan berätta många historier härom. Här en ibland dem:

Det var en av dagarna strax före jul. Litet varstans i stugorna var man sysselsatt med juljäsningen, allt under det man höll ögonen öppna för att inte överraskas av polisen, som man visste befann sig på inspektionsrond. Fram på eftermiddagen kom så landsfiskalen till Sal-Axel, ökänd brännare och gammal räv. Det luktade jäsning på långt håll, och man beredde sig på ett gott kap. Stugan befanns emellertid vara låst, och för fönstren hängde tjocka säckar. Allt verkade dött och övergivet, och måhända hade polisen avlägsnat sig, om ej en blå rök över skorstenen skvallrat om närvaron av människor. Alla slag på dörren och alla böner att öppna för frusna vandrare förklingade ohörda. Till slut bröt man upp dörren. Från en träsoffa längst bort i stugan tittade två sömndruckna ögon med förvåning på de inträdande. Poliserna hälsade och Sal-Axel gäspade fram ett: "Jag måste ha sovit tungt jag, efter jag inget hört". Så började undersökningen.

Överallt stank det av mäsk, men man fann ingenting. Slutligen befalldes Sal-Axel att stiga upp från soffan. Men se det kunde han då rakt inte, han hade skadat sig så illa i benet och kunde inte röra sig. Landsfiskalen såg allvarlig ut och förklarade att de skulle de genast göra i ordning en kälkbår och forsla honom till lasarettet. Men det ville inte Sal-Axel höra talas om, och under mycket stönande steg han upp från soffan. Under madrasserna fann man två kaggar med jäsning. Sal-Axel svor och var arg som ett bi. Men att få ur honom var apparaten fanns gick inte. Man sökte ännu mera noggrant genom stugan, medan Sal-Axel från soffan följde undersökningen under hånfulla tillmälen. Mitt i stugan stod en hyvelbänk, och under denna låg ett tjockt lager av hyvelspån. Det besynnerliga var att mäsklukten förnams särskilt stark just invid hyvelbänken. Slutligen kom man på den ljusa idén att undersöka golvplankorna. Och till polisens förnöjelse, men Sal-Axels raseri, gjordes nu den verkliga upptäckten. Golvplankorna voro lösa, och under densamma var en mindre källare utgrävd. Där funnos såväl apparat som jäsning och färdiglagat brännvin. Alltsammans beslagtogs och Sal-Axel, som nu inte längre hade ont i benen, sprang gråtande runt i stugan och tiggde bevekande att få behålla åtminstone en liter till julen. Det beviljades förstås inte, och Sal-Axel tycktes vara nära förtvivlan. Men när poliserna hunnit ett par hundra meter från stugan kom Sal-Axel uthoppande på backen och ropade skrattande, i det han svängde en literbutelj i luften: "Kom tillbaka, landsfiskalen, jag vill bjuda på en sup." Men landsfiskalen var förståndigare än så, och vände tillbaka först efter ett par timmar. Sal-Axel märkte ingenting, så ivrigt sysselsatt var han med att tappa hembränt på buteljer. Nu blev det nytt beslag och denna gång var det en verkligt förtvivlad Sal-Axel som lämnades kvar i stugan.

Såväl polis som domarmakt föra en energisk kamp för att stävja oskicket med hembränningen. Att något resultat till det bättre ännu icke kunnat skönjas lär icke kunna läggas dessa myndigheter till last. Orsakerna till hembränningen äro av den art att det säkerligen aldrig skall lyckas att förmedels åtal och straff utrota densamma. Talar man med myndighetspersoner och kommunernas förtroendemän, kommer allmänt denna uppfattning till uttryck. För ett rätt förstående av läget bör man besinna att Härjedalen praktiskt taget är ett förbudsland. Alla hotell och gästgiverier sakna utskänkningsrätt och till närmaste systembolag — Östersund — är det 20 mil. Skogarnas bebyggare ha också i allmänhet ingen motbok.

Litteratur.

Böök som romanförfattare.

En följetongshabil berättare.

FREDRIK BÖÖK: Sommarleken. Roman. Norstedt & Söner. Pris 6: 50.

Då en litteraturkritiker, vilken så suffisant och skoningslöst som professor Böök svänger färlan över enligt hans mening misslyckade författare, och som så frejdigt och kategoriskt som han såsom mindervärdig eller usel lyst i bann mycken belletristik, som ofta varit godtagbar, själv framträder som en "skönlitterär" författare, så borde, tycker man, vad han bjuder på, vara inte bara något relativt vankfritt utan rent av något non plus ultra. Man kan ju nämligen med fog vänta, att den, som är så snar som Böök att med airen av en oväldig och ofelbar domare i en hög konstnärlighets namn kalfatra andras verk, inte skall vara mindre kritisk mot sig själv och förty inte släppa ifrån sig ett opus, som inte fyller högt ställda krav på litterär konstnärlighet.

Läser man under antydda förutsättningar den roman, som professor Böök snickrat ihop, måste den bli en stor besvikelse. Den är som berättakonst långt ifrån oklanderlig. Den är tvärt om utpräglat medelmåttig — utan originalitet i fabuleringen, med en slentrianmessigt tillrättalagd händelseutveckling, som visserligen har en viss inre rytmik men förlänats spänning och stegring huvudsakligen genom gottköpsmystifikationer, utan något försök till fördjupning av problem och karaktärsteckning och utan någon utförd miljöskildring. Bortsett från stilen, som har den Bööksk prosans vanliga glans, spänst och rapiditet, höjer sig romanen i intet avseende över det litterärt konventionella, över passabel genomsnittsnivå. Den bär alltigenom prägeln av den habile dussinromanförfattarens dussinfärdighet.

Då den emellertid röjer stor fabuleringslust, mest yttrande sig i den lössläppta glada pratsamhet, varmed författaren drar sina ibland föga aptitliga anekdoter, kan det vara befogat att erinra om Goethes välbetänkta sats: "Es ist nichts fürchterliches als Einbildungskraft ohne Geschmack". Resultatet av en av ingen smak tyglad inbillningslek blir med nödvändighet det fruktansvärt likgiltiga. Detta visar Bööks försök som romanförfattare. Omdömet kan knappast mildras, om man förutsätter, att "Sommarleken" kommit till som ett tidsfördriv. Ty inte ens en väldig och ansedd kritiker bör vädja till publikintresset för sin lilla sommarsemesterförströelse, som han bör ha för sig själv. Att engagera den stora publiken i sina fritidsförlustelser röjer både överskattning hos författaren av hans egen storhet och betydelse, brist på litterärt allvar och nonchalans mot de litteraturintresserade, som naturligtvis av det stora kritikernamnet låta lura sig att finansiera sommarnöjet, något som, för övrigt i detta fall borde vara överflödigt, då förläggaren av en veckopublikation låtit betala sig 20,000 kr. för rätten att publicera romanen som följetong.

Eftersom så måste vara, då en bok recenseras, må en kort redogörelse för den Bööksk "sommarleken" lämnas.

Hjälten är tidningsman i sin födelsestad, vilkens goda borgerskap för hans fattigdoms och hans yrkes skull ser honom över axeln som en socialt mindervärdig individ. Själv anser han sig vara ett misskänt geni. Då han en dag vid en societetsstillställning, dit han infinner sig å dragande kall och ämbetets vägnar som reporter, blir bemött på ett förödmjukande sätt beslutar han, blodigt kränkt, att ta hämd på brackorna. Han gör det genom att falskeligen framträda såsom arvtagare till en stor amerikansk förmögenhet, varigenom han blir lika uppskattad och fjäsad som han förut varit ringaktad och förbisedd. Han blir ett societetslejon och till slut förlovad med en av societetens mest eftertraktade unga skönheter. Men så en dag brister bubblan, det uppdagas, att det stora arvet är ett luftarv, och brackorna stå där, precis som han beräknat att det skulle gå, förvirrade och med långa näsor. Den skadeglada triumf, han bespetsat sig på genom sitt skälmstycke, torkar emellertid in, då en gammal tant övertygar honom om, att han varit en stor narr och högfärdsblåsa och att han handlat orätt och ansvarslöst genom sitt respektlösa gyckel med de småborgerliga dygderna och idealen. Han sväljer moralkakan som en botfärdig syndare och blir, som det i menlösa romaner och sagor för snälla barn plägar gå i dylika fall, riktigen lönad för sin bättring. Han får en indräktig anställning och en präktig hustru, naturligtvis inte den lilla societetshönan utan en ung butiksflicka, som han tidigare förfört men övergivit.

Det har, som man av detta referat finner, inte fordrats mycken originalitet för att hitta på denna kombinerade skälm- och sederoman. Det hela är i hög grad traditionellt och schablonmässigt. De otaliga mönster i inhemsk och utländsk äldre såväl som nyare litteratur, som föresvävat den belästa litteraturgranskaren, lysa över allt igenom. Stundom snuddar skildringen vid det triviala. Det finns, kort sagt, i hela boken ingenting fängslande, intet som riktigt griper tag i läsaren. Man läser den med ungefär samma inre oberördhet och samma passiva förnöjelse som man läser vilken som helst inte allt för fumligt hopkommen underhållningsroman, och behållningen av läsningen är densamma.

Hade inte romanen professor Böök till författare, skulle den sannolikt ha obeaktad fått drunkna i bokfloden. Nu har den under det hypnotiserande inflytandet av ett glänsande kritikernamn, underblåst av panegyriskt smickrande kritik från författaren närstående litteraturbedömare på några få veckor kunnat gå ut i fem tusen exemplar. Det ligger något beklämmande i att se en nitisk litteraturens renhållningsentreprenör vara protegerad i ett ur litterär hygienisk synpunkt så vådligt företag, stinkande litterärt geschäft, ocker och parasitage på läsintresset längan väg. "Sommarleken" har, såsom redan är nämnt, ursprungligen varit publicerad som följetong, och som sådan är romanen passabel. Men då den framträder med bokens större pretentioner, så är det betänkligt komprometterande med avseende på upphovsmannens i hans utövning av kritikerns värv patetiskt och kraftigt deklarerade litterära renlighet och sedlighet.

Med detta betydelselösa verk har Fredrik Böök inte ökat sin litterära berömmelse, snarare tvärt om. Som litteraturhistoriker och kritisk essayist är han en stor tillgång i vårt intellektuella liv, det måste rättvisligen erkännas, även om man inte reservationsfritt skriver under allt han sagt. Som romanförfattare får han, så länge "Sommarleken" är hans enda specimen som sådan finna sig i att bli tagen i klump med de mest ordinära skribenter, en genant och tråkig kasus för en argt mördande kritiker, till på köpet akademiker.

Någon skall tilläventyrs finna den kritik, som här beståtts romanförfattaren Böök, allt för från och nedgörande. Det skall då till sist sägas, att bedömandet kunnat bli mildare, om inte författarens mått som dominerande kulturpersonlighet, hans dubbelt förpliktande ställning av sträng och fordrande arbiter litterarium och lysande ledamot av vår vitterhetsvårdande areopag uppfordrat till ett skarpt och olent pagellfarande. Hans egna gärningar som drakonisk räfsthållare i böckernas värld stimulera inte till kritik med hartassen. Professor Böök är t. ö. icke ställd utom giltigheten av den vedergällningens lika-måttsregel, som i sin för honom väl auktoritativa bibliska formulering lyder: "Med samma mått, varmed I mäten androm, skolen I varda mätna."

Axel Magnus Carlsson.

Från ghetton till riddarhuset.

Några år före världskrigets utbrott började man i Weimar utgiva den allbekanta semitiska adelskalendern "Semi-Gotha", följd av "Semi-Allianzen". Den förra upptog adlade semitiska släkter, den senare europeiska adelsätter, som på spinnsidan kunde påvisa semitiskt ursprung. Tyvärr synes redaktionen ha saknat vederhäftiga medarbetare i Skandinavien, vilket i bägge kalendrarna blivit mycket styvmoderligt behandlat. För att komplettera ifrågakomna brister, vill denna tidning efter hand bringa uppgifter om de skandinaviska adelsätter, som höra hemma i de bägge semitiska kalendrarna. Redaktionen är tacksam för alla slags meddelanden om judiska eller andra utom-europeiska rasblandningar rörande nordisk adel. Vi göra idag början med **Friherrliga ätten nr 383 å svenska riddarhuset.**

Från Armenien härstammade den i Konstatinopel 1721 födde krämaren Jean **Mouradgea**, vilken blev turkisk tolk vid k. svenska konsulatet i Smyrna, där han avled 1787. Med Claire Pagy hade han flera barn, av vilka sonen Ignace, född i Konstantinopel 1740, uppfostrades till krämare liksom fadern. Vid 23 års ålder blev han emellertid anstäld som turkisk tolk vid svenska legationen. Han gifte sig 1774 med en dotter av sultanens armeniske hofbankir, Abraham Couleby, och övertalade sin rika svärfar att placera sin förmögenhet i franska skattkammaren, vilket renderade honom en fransk riddartitel. Själv erhöll Mouradgea, i anseende till den lyckliga utgången av hans negociationer med turkiska regeringen rörande freds- och handelstraktats avslutande, svenskt adelskap 1780 samt introduktion å svenska riddarhuset under nummer 2171, varvid han tilläts att antaga sin farbroders namn Ohsson. Han blev slutligen 1795 svensk minister i Konstatinopel, men bosatte sig några år senare i Paris, egnande sig åt orientaliska studier.

Med den turkiske hovbankirens dotter hade Mouradgea tre barn, av vilka sonen Constantin Abraham Mouradgea, född i Konstantinopel 1779, sändes till Uppsala att studera och därefter infördes på den diplomatiska banan. Han var 1811—13 svensk chargé d'affaires i Paris och blev därefter attacherad hos Bernadotte, som han följde under den norska kampanjen. År 1815 övergick han från katolska till lutherska läran och utnämndes följande år till svensk minister i Haag. Fortsättande faderns orientaliska publikationer, blev han preses i såväl Vetenskaps- som Vitterhetsakademien, samt fick 1828 svensk friherretitel, varefter han skrev sig **"baron d'Ohsson"**. Han gifte sig 1833 med en nederländsk baronessa, men hade med henne inga barn. Åren 1835—50 var han svensk minister i Berlin, där han dog 1851.

Hans syster Claire-Lucie Mouradgea d'Ohsson, född i Konstantinopel 1778, blev 1798 hustru åt därvarande svenske legationssekreteraren Nils Gustaf Nilsson **Palin.** Denne, som var sonson av en tullskrivare och son av en möbelhandlare i Stockholm, fick 1814 svenskt adelskap och blev s. å. svensk minister i Konstantinopel. Han egnade sig liksom svärfadern åt orientaliska studier och blev slutligen mördad 1842 i Villa Malta i Rom (nu tillhörande furst Bülow). Av hans 6 barn blev dottern Amalia hustru åt spanske ministern don José **Morens y Landabury** (död i Stockholm 1862), medan sonen Robert Palin, som blev kapten i svenska armén, med en fröken Koskull fick 4 barn. Av dessa giftes Claire Palin med baron Konrad **Falkenberg**, huvudman för friherrliga ätten nr 255, fideikommissarie till egendomen Lagmansö, Serafimerordens överofficiant och ceremonimästare. Deras ende son (†1918), hade med en fröken Peyron 3 barn, av vilka sonen, baron Gabriel är arvtagare till Lagmansö fideikommiss, som sålunda tillfaller en ättling av semitisk ("vorder-asiatisch") ras.

Den yngre av kapten Palins döttrar giftes med dåvarande löjtnanten Georges "von" **Dardel**, sedermera major och kammarherre, och hade med honom 3 barn, av vilka äldste sonen George är artist och i sin tur har tre barn. Andre sonen Gustave de Dardel är kammarherre och svensk minister i Bryssel. Med en dotter av amiralen Lindman har han 3 barn. Slutligen är Marie de Dardel gift med svenske legationssekreteraren i Oslo Karl Lenartsson **Reuterskiöld**, och har skänkt **ätten nr 1636** två manliga medlemmar med asiatiskt rasinslag.

Som vi se har den armeniske krämaren Mouradgea många ättlingar på svenska riddarhuset och i svenska utrikesdepartementet. Den bekanta tyska tidskriften "Weltkampf" innehöll 1925 en artikel om "Sveriges judiska diplomati", som i detta sammanhang är läsvärd. Dock upptog densamma ingen av de här nämnda diplomaterna.

A. S. G.

När d:r Bratt skapade sitt system.

(Forts. fr. sid. 1.)

jämte därå oguldén 5 procents årlig ränta. Hela den nettovinst, som kunde uppkomma av den rörelse, bolaget idkade, skulle bolaget avstå enligt bestämmelserna i ovannämnda kungl. förordning. I händelse av bolagets upplösning skulle jämväl det överskott av bolagets tillgångar, som kunde uppstå, sedan bolagets samtliga skulder blivit guldna samt aktiekapitalets nominella belopp jämte ovannämnda ränta återbetalats, disponeras enligt bestämmelserna i samma förordning. Bolagets styrelse skulle, intill dess genom myndigheternas beslut rättighet till detaljhandel med brännvin i Stockholm blivit till bolaget överlämnad, bestå av tre ledamöter. Från den tidpunkt, då berörda rättighet blivit lämnad bolaget, skulle styrelseledamöternas antal ökas med två, vilka skulle utses av stadsfullmäktige i Stockholm jämlikt 15 § av ovannämnda kungl. förordning av den 9 juni 1905. Bestämmelserna i övrigt i denna kungl. förordning ävensom vad eljest i lag vore eller komme att bliva stadgat för bolag, som i stad idkar detaljhandel med brännvin, skulle ävenledes gälla för detta bolag.

Stiftelseurkunden var åtföljd av "Program för A.-B. Stockholmssystemets verksamhet, utarbetad av d:r Ivan Bratt och i princip gillat av bolagets stiftare", så lydande:

"Redogörelse för de grundsatser, som av A.-B. Stockholmssystemet komma att tillämpas vid handhavandet av detaljhandeln med brännvin i Stockholm, därest rättighet till sådan handel enl. § 12 i brännvinsförsäljningsförordningen bliver åt detsamma för åren 1914—1916 upplåten.

Bolagets strävan skall bliva att under samverkan med myndigheter och enskilda föreningar, som nitälska för det allmänna nykterhetstillståndets höjande, söka så handhava detaljhandeln med brännvin i huvudstaden, att dryckesederna motverkas och alkoholmissbruket bekämpas.

Vad den ekonomiska sidan av verksamheten angår, kommer bolaget därför ej att taga hänsyn till den minskning i inkomster, som blir en följd av minskad konsumtion, men däremot att lägga sig allvarligt vinn om att den å brännvinsförsäljningen uppståndna bruttovinsten möjligast oavkortad må komma det allmänna till del.

Vid realiserandet av här ovan i huvuddrag angivna program kommer bolagets handlingsfrihet att till en början vara begränsad, därigenom att detsamma, om överenskommelse därom kan vinnas och stadsfullmäktige i nödiga delar därtill giva sitt tillstånd, kommer att från A.-B. Göteborgssystemet i Stockholm övertaga dess tillgångar och förpliktelser. Sålunda kan bolaget komma att se sig nödsakat att tillsvidare bedriva en del verksamhetsgrenar, som ej falla inom ramen för *detaljhandeln** med brännvin. Likaledes kan den avsedda omläggningen av bolagets egen utskänkningsrörelse icke på en gång genomföras, på den grund att de fastigheter och hyresförbindelser, som bolaget sålunda måste övertaga, nödvändiggöra en mera småningom skeende övergång till nya förhållanden.

Med frånseende av dylika omständigheter av övergående natur och under förutsättning att de tvenne ledamöter i bolagets styrelse, vilka stadsfullmäktige författningsenligt skola utse, lämna sin medverkan till programmets fullföljande, kommer detta att i huvudsak te sig på följande sätt.

Bolagets egen utskänkningsrörelse. Utskänkning, avsedd huvudsakligen för kroppsarbetare, ämnar bolaget själv handhava. Densamma skall bedrivas å omkring femton ställen, inom snygga men enkla lokaler. Endast i förbindelse med verklig måltid för visst minimipris (förslagsvis 35 öre) kommer brännvin att serveras, och till en och samma gäst endast i myckenhet om en sup, 4½ centiliter. Till dylik måltid må jämväl kunna serveras maltdrycker till mängd av ⅓ liter.

Utskänkningen omhänderhaves av bolagets personal, en à två å varje ställe.

Restaurantrörelsen i övrigt — serveringen av mat, svagdricka och alkoholfria drycker — omhänderhavas ej av systembolaget, liksom detta ej heller härför vidare förhyr nödiga lokaler. För rättigheten att inom dessa lokaler bedriva utskänkning av brännvin och maltdrycker betalar systembolaget ej heller någon hyra eller ersättning i någon form.

Restaurantrörelsen i vad den ej avser utskänkningen skall nämligen å dessa ställen omhänderhavas av *särskilt bolag*.

Här åsyftade bolag, A.-B. Stockholms Folkrestauranter, har nämligen förklarat sig villigt icke blott att helt såsom egen affär omhänderhava de matserveringsställen, där systembolaget bedriver sin utskänkning utan jämväl att å 12 à 15 andra ställen inom Stockholm bedriva huvudsakligen för kroppsarbetare avsedd matserveringsrörelse utan samband med utskänkning. Härigenom har systembolaget ansett sig, utan att olägenhet därav uppstode, kunna inskränka antalet ställen, där bolaget bedriver utskänkning, från 30, d. v. s. det nuvarande antalet av A.-B. Göteborgssystemets värdshus, till omkring halva antalet.

Med hänsyn till förhållandet i övrigt mellan systembolaget och restaurantbolaget må här endast omnämnas, att det förra förbehållit sig rätt till hygienisk kontroll över den serverade maten, över ordningen inom lokalerna och över alla andra förhållanden, angående vilka kontroll kan synas erforderligt. Restaurantbolaget äger icke utan systembolagets medgivande hålla olika priser å sina restauranter av samma klass. Systembolaget å sin sida kan när det finner åtgärden lämplig utan vidare upphöra med utskänkningen å ett eller flera ställen.

Genom realiserande av den här i sina huvuddrag antydda planen anser sig A.-B. Stockholmssystemet i jämförelse med nuvarande förhållanden ha uppnått följande fördelar:

1) Det monopoliserade utskänkningsbolaget står ej längre hindrande i vägen för uppkomsten av en folknykterheten främjande alkoholfri restaurantrörelse.

2) Bolaget tvärtom direkt bidrager till en dylik rörelses uppkomst och till möjligheten av dess fortsatta utveckling, först och främst genom att lämna densamma plats (inskränkning av utskänkningsställenas antal) och vidare genom att omedelbart befria densamma från en övermäktig konkurrent (frånskiljande från systembolagets ekonomiska förvaltning av all matserveringsrörelse). Det oegentliga och direkt skadliga förhållandet kommer sålunda att upphöra att överallt, där god och vällagad mat bjudes kroppsarbetaren, där tillhandahålles brännvin, men där brännvin icke finns att få, där är den serverade maten underhaltig.

3) Systembolaget har tryggat kroppsarbetarnas och i allmänhet de mindre bemedlades berättigade intressen, att den mat, som bjudes på folkliga restauranter, även där utskänkning ej förekommer, blir sund och närande och kommer att betinga lägsta möjliga pris. Detta har kunnat ske därigenom, att det nybildade matserveringsbolaget är bildat endast av för dess sociala uppgift intresserade personer, att dess ledning lagts i kompetenta, på området erfarna personers händer samt att bolagets vinstutdelning begränsats. Därigenom att den egentliga krogserveringen (sup med smörgås eller "bit", där brännvinet är huvudsaken, födan blott "tilltugg") borttagits, kunna lämpliga serveringslokaler utan åsidosättande av kraven på snygghet eller ordning erhållas till avsevärt billigare pris än vad de nuvarande värdshuslokalerna betinga, vilkå, i den mån kostnaderna för desamma ha måst påföras den serverade maten, ej oväsentligt fördyrat denna.

4) Bolagets handlingsfrihet i fråga om nedläggande av viss utskänkningsrättighet är icke begränsad genom hyresförbindelser, ej heller av hänsyn till berättigade intressen, att ett gott, välbeläget matserveringsställe bibehålles (att driva matservering utan utskänkning är nämligen systembolag enligt lag ej medgivet).

5) Bolaget har befriats från en verksamhetsgren av stor omfattning, som därest den skall drivas rationellt, fordrar mycken speciell insikt och ständig vaksamhet. Härigenom har bolagsledningens möjlighet att fylla sin egentliga och enda uppgift väsentligen ökats.

7) Omkostnaderna för utskänkningen av brännvin, som för A.-B. Göteborgssystemet i Stockholm under åren 1909, 1910 och 1911 av *bruttovinsten* å det utskänkta brännvinet utgjort resp. 99,7 %, 81,2 % och 79,7 % böra kunna nedbringas högst väsentligt (till omkring 10 à 20 %)."

Vi fortsätta i nästa nummer vår axplockning ur det Brattska arkivet till ytterligare åskådliggörande av huru den värde doktorn infriat de stolta löften han en gång, när det judiska spritmonopolet uppbyggdes, utfäste sig för.

* Kursiveringarna gjorda av d:r Bratt.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker

Bergtagna
Kr. 3: —

En ropande röst i öknen
om det judiska världsherradömet
Kr. 0: 75

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll
Kr. 3: —

Rothschildarna à Kr. 4: 50
Den Internationelle Juden à Kr. 4: 50
Antisemitiska Strövtåg à Kr. 0: 50

Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver

BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

Stockholms tidningskolportörer och Pressbyrån.

En skrivelse från kolportörerna till stadsfullmäktige angående Pressbyråns monopoliseringsplaner.

Stockholms tidningskolportörförening har genom sin ordförande hr Rudolf Norgren genom skrivelse till stadsfullmäktiges ordförande påkallat fullmäktiges uppmärksamhet å det förhållandet, att Svenska pressbyråns kiosker i Stockholm hota uttränga de ordinarie tidningskolportörerna från "deras mångåriga och hävdvunna av oss själva upparbetade försäljningsplatser". I skrivelsen framhålles, att

Svenska Pressbyrån har tills dato uppfört kiosker vid hörnet av S:t Eriks- och Hantverkaregatan, Fridhems- och Hantverkaregatan, Ringvägen och Götgatan och vid Rödbodtorget, att under uppförande o. planerade äro en vid Norra Bantorget, en en eller två vid Slussen, en vid Vanadisplan, två vid Humlegården vid Lidingö- och Djursholmsbanornas ändpunkter samt ytterligare några, som ännu icke äro slutgiltigt bestämda.

"Vi förneka icke", heter det vidare, behovet av väntsalar vid en del av dessa platser (vid Lidingö- och Djursholmsbanornas slutstationer vid Humlegården finnas dock stora och rymliga väntsalar inredda i respektive banors fastigheter Humlegårdsgatan nr 21 & 31), men i dessa väntsalar skall icke det knappa utrymmet förminskas av en försäljningskiosk som i till exempel väntpaviljongen vid Rödbodtorget upptager cirka två tredjedelar av paviljongen. Dessa försäljningskiosker fylla icke heller något behov, enär såväl tidningar som tobaksvaror och konfektyrer finnas i omedelbar närhet av alla dessa uppförda och planterade väntsalar.

Vi vilja icke heller förneka, att Sv. P. i förorterna fyller ett behov med sina kiosker, men inne i det centrala Stockholm med dess otaliga affärer äro de fullkomligt obehövliga, ja vi tveka icke att påstå, att de äro direkt ruinerande för de affärer, som ligga i deras närhet. Vi veta icke vilken myndighet som givit Sv. P. tillstånd att uppföra dessa väntsalar med sina försäljningskiosker, men vi bedja Eder herr ordförande, att framlägga saken i stadsfullmäktige för att rättelse skall kunna ske, ty det kan icke vara stadsfullmäktiges vilja att en kår, som under vidriga omständigheter försökt att arbeta sig upp såväl socialt som ekonomiskt, nu skall tillintetgöras för att rikta ett förut rikt bolag.

Upplysningsvis får jag meddela, att vår förenings medlemmar på mitt initiativ hålla på att med Stockholmspressens hjälp förskaffa sig prydliga tidningsvagnar. Jag har sedan ett år tillbaka haft en på prov på Stureplan, vilken utfallit till stor belåtenhet. Få vi Ö. Ä:s tillstånd att mera allmänt begagna sådana vagnar, kommer Stockholms tidningsförsäljningsplatser att betydligt vinna i prydlighet; som det nu är, är det i många fall både osnyggt och opraktiskt ordnat. Jag har vidare i särskild skrivelse till Stockholmspressens distributionsnämnds ordförande framlagt ett detaljerat förslag till ordnande av tidningskolportaget i Stockholm, som jag tror och hoppas kommer att mottagas med gillande av distributionsnämnden.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

H. S. Chamberlain och nytysk politik.

Övers. för Nationen ur Alfred Rosenbergs på Hugo Bruckmanns Förlag i München utgivna bok: Houston Stewart Chamberlain als Verkünder und Begründer einer deutschen Zukunft. (Chamberlain föddes i England 1855 och dog i Tyskland såsom tysk medborgare den 9 januari i år.)

Redan för 30 år sedan har Chamberlain påpekat en högst viktig och lärorik iakttagelse hos Wagner, nämligen att människan i sitt sökande blott sällan klart förnimmer,*vad det är som hon egentligen positivt vill* under det att hon däremot ofta har lätt nog för att klargöra, vad det är hon icke vill. Om människan nu resolut förkastar allt det, som är hennes instinkt eller uppfattning emot, så kommer hon så småningom in på en riktning, vilken hon innerst åsyftat, men ej kunnat på förhand medvetet och klart definera. Denna djupa iakttagelse — Chamberlain framstår här åter liksom i många andra fall som en förmedlare mellan det medvetna och det omedvetna — klargör, att gränser kunna uppdragas icke blott genom det positiva och bejakande utan lika väl genom det negativa och förnekande, och att genom ett system av förnekanden gränserna just kunna dragas för det bejakade. Denna psykologiskt viktiga iakttagelse överför Chamberlain nu från individen på det allmänna, på det statliga. Blott ytterst sällan, ja, så gott som aldrig kan den enskilde utstaka en väg för massorna, men i kampen för statliga ideal vet ett ofördärvat folk vad det *icke* vill, åtminstone äro de äkta ledarna fullkomligt medvetna om det fientliga eller främmande hos en tankeriktning vis à vis det egna folket. Därför måste man för att kunna anlägga den rätta synpunkten på ett politiskt problem oftast låta det medvetna förnekandet föregå varje statsrättslig nyorientering av positiv art.

Sålunda: endast och allenast genom att uttryckligen fastslå det natur- och kulturvidriga väsendet hos den Franska Revolutionen och hos demokratien såsom dess nakna förverkligande kan en ny väg banas för ett statsmannamässigt återuppbyggnadsarbete. Detta åter blir i och för sig en strid, som med hänsyn till världsförvirringen av idag blir en världskamp utan like, och den segerrika utgången av densamma är överhuvud taget första villkoret för ett tillfrisknande och skulle betyda ett uppvaknande av den naturliga instinkten såväl som av det vilseledda, hypnotiserade intellektet till ett nytt naturlogiskt tänkande.

Efter att sålunda hava avfärdat demokratien betonar Chamberlain, att han känner sig medveten om att leva under en övergångsepok, men han är ingen fantast, som på rak arm kommer med ett färdigt utkast till ett nytt framtidsprogram. Dock skulle han, utgående från de första grundläggande elementen hos natur- och frihetsbegreppen, kunna påvisa några linjer, vilka naturen själv företer, och som varje stat måste följa, om den vill äga bestånd i längden. Han fastslår alltså för det första: "varhälst än naturen — som ren natur — skapar stater, där skapar den monarki och olika stånd." Endast på sådant sätt är det möjligt att skapa en verklig *organisation*, d. v. s. en enhet, sammanfogad av delar, vilka höra till varandra och till det hela. Bliva däremot alla delarna lika varandra, så uppstår ej en organisk gestalt utan endast en *massa*. Naturens lag säger: "ju mer olika delarna äro desto högre står det hela."

Vi äro i dag böjda att betrakta hela frågan om monarki som en formsak. Den nytyska rörelsen förklarar, att en nationellt medveten republik vore att föredraga framför ett demokratiskt, judiskt kejsardöme utan tvivel. Här handlar det faktiskt inte ens om en formsak utan blott om ord. Den unge tyska frihetsrörelsen begär som enda utväg till rening av tyskt liv en målmedveten, varaktig diktatur för att sedan överlåta åt kommande släkten att bestämma, hur det tillkommande tyska riket skall benämnas. Nu är diktaturen, som är ett erkännade av olikheten, redan ett erkännande åt den monarkiska principen, hur republikansk diktatorn sen än säges vara. Det utslagsgivande är dock, att man alltid, när en stat befinner sig i fara och alla krafter samlas till självförsvar, återvänder till en viss monarkisk absolutism. Clemenceau var under kriget Frankrikes konung, och även de allierade härarna fingo först sin rätta slagkraft, när de underordnade sig ett enda överbefäl och uppgåvo det demokratiska likaberättigandet. Den amerikanska presidentens nästan oinskränkta makt betyder ett principiellt erkännande av monarkismens idé, låt vara att denna idé nu för tiden är anfrätt. En stats förfall står emellertid i proportion till undergrävandet av denna ursprungliga grundlag. Man säger, att England är intet kungavälde utan en republik. Detta är falskt, ty visserligen är konungen där icke konung av Storbritanien, men han är — så länge han innehar sin befattning — dess maktfullkomlige premiärminister. "Folket" har visserligen bibehållit konungen som en traditionell figur, men han kan dock under vissa omständigheter ingripa i det politiska livet, om han är en stark, utpräglad personlighet. I verkligheten har alltså engelsmannens oförvillade instinkt — "människan som natur" skulle Chamberlain uttryckt sig — ersatt den ursprungliga konungamakten med en annan form av monarki samt skapat ett motsvarande aristokratiskt system. Denna "republikanska" monarki är det som förlänat den brittiska staten dess fasthet. Blir Storbrittanien däremot *i verklig mening* demokratiskt, så går det obönhörligen sin upplösning till mötes. Det står redan mitt i striden: City och Whitechapel arbeta redan gemensamt på Old Englands fall.

Skulle Tyskland alltså förbliva republik, så är det tydligt, att det måste vara en republik med en stark ledning i täten, en handlingskraftig aristokrati. Men detta betyder, att en dylik republik har erkänt den naturliga monarkiska grundprincipen som den enda statsbevarande, samtidigt som den erkänner ståndsolikheten vara resultatet av en oundviklig kvalitetsförskjutning. Varje mjölnare vet, att hans kvarnhjul drives runt tack vare en olikhet i vattenståndet; på samma sätt måste det nationella livet förete en kraft eller värdecirkulation, om ett fruktbringande arbete skall komma till stånd.

För övrigt ställer sig naturligtvis Chamberlain avvisande gentemot en ren "teaterkung med papperskrona på huvudet", bakom vilkens rygg sedan mörka makter driva sitt spel och rycka i trådarna. Hans ord: "den, som i Tyskland talar om republik, hör hemma i galjen", hänföra sig alltså blott till sådana "demokratiska kungar".

Är *varaktighet* en förutsättning för framgången, så ligger det i statens intresse att söka befordra allt, som ökar och stärker denna varaktighet. Här måste också den dödliga människan vara intresserad, då det gäller tidrymder som överstiga hennes livstid. Detta åstadkommes genom begreppen *familj* och *ärftlig egendom*.

Uppfinnandet av äganderätten skapar människor, som ha intresse av statens fortbestånd. Äganderätt i sann och verklig mening är i första hand dispositionsrätten till jord och annan fast egendom. Stat och jord förutsätta varandra. Lösöreegendom blir en följd, icke en förutsättning, men den, som förfogar över den solbelysta marken, blir i verklig mening ägare.

Men så inträdde *penningen* som en ny slags egendom, ett nödvändigt bytesmedel, vilket dock på intet sätt har något organiskt sammanhang med stat och jord och som följaktligen i sig själv ej kan öka varaktigheten hos dessa.* Här föreligger en stor fara. "Denna egendom, (penningen) har intet land och således intet fosterland. För penningen är krig lika kärt som fred, och emedan dess tillväxt icke betingas av sol och arbete utan hastigast ökas genom fridlöshet, så älskar den oro, växlingar, katastrofer av allehanda slag. Penningen underkuvar staten, han förintar den enskilde, vilken staten bemödar sig om att i eget intresse stödja och lyfta." Här fordrar Chamberlain kraftåtgärder. "Varför skulle inte staten en vacker dag kunna beslagtaga hela landets bankväsen och själv övertaga och sköta samtliga penninganstalter som sitt uteslutande monopol?" Börshajarnes vinster skulle då hamna hos statskassan, varav följden bleve minskade skatter samt större internationell säkerhet. För 40 år sedan begärde redan Lagarde bankväsendets förstatligande. Men han talade för döva öron, Bleichröderherrarna segrade. Chamberlain höjde sin röst för samma åtgärd år 1915. Förgäves. Först den Nationalsocialistiska frihetsrörelsen har vågat skriva detta folkbefriande krav på sitt program. Och djupt upprörda över något dylikt ställa sig demokrater och marxister, vilka sedan årtionden säga sig bekämpa allt tyranni, obetingat på penningtyranniets sida, det nedrigaste tyranict av alla. Här, på börsen, löpa alla trådarna tillsammans, vilka därefter åter spinnas ut över all världen för att där alstra oro, förvirring, lögnförgiftning och kaos — för att förtjäna därpå. "Frihet, jämlikhet, broderskap", "kultur", "republikanskt framåtskridande", "demokrati", "paneuropeisk samling," "världsrepublik," "konstens och vetenskapens international" — så snattra och "mauschla" sedan årtionden högfinansens agenter. Och detta inom samtliga politiska partier. Om socialdemokratien sade Chamberlain redan 1904 i sitt verk "Imanuel Kant" mitt upp i en allvarlig framställning om en världsåskådning: "I dag lyssna millioner tyska arbetare till en handfull invandrade judar, vilka ha sitt levebröd av att undergräva en statsbyggnad, som det kostat århundraden av smärta och arbete att uppmura." Allt detta har emellertid möjliggjorts genom inympandet av falska natur- och folkvidriga ideal. På så sätt åstadkoms, att millioner människor kunde göra sig lustiga över "kejsardömet av Guds nåde", samtidigt som de villigt böjde sig för 4 à 500 riksdagsmän "av Guds nåde"; de kunde nyss gallskrika över en monarks despotism, men i dag äta de beskedligt den judiska börsdespoten ur handen. Utan att mucka! Observera demokraternas lovsånger i tyska riksdagen över Dawesdiktatets fruktansvärda utsugning av land och folk.

På så sätt åstadkoms vidare, att man handlöst kastade sig över kapitalisterna, så länge dessa voro vid jorden, landet och folket med blodets band fästade *tyska* medborgare, under det att allt bekämpande ögonblickligen inställdes, då det blev fråga om, att tyska riksbanken och de tyska statsbanorna lagts under främmande internationella bankirers kontroll.

Ty sådant blir slutet, då demokratien fått makten — det oundvikliga slutet, sådant den judiska högfinansen bestämt det.

Chamberlain fordrar på det bestämdaste, att, då det blir debatt om äganderättens "helighet" eller "ohelighet", hänsyn endast må tagas till en enda faktor: *Vilket gagnar staten?* Och stats- och folk-intresset fordrar i dag mer än någonsin, att äganderätten till den solbestrålade jorden förbehålles dem, som odla henne, och att äganderätten obrottsligt hålles i helgd överallt, där värden alstras genom arbete, på det att den enskildes fortbestånd må kunna bliva statens fortbestånd. Men däremot fordrar han förstatligande för äganderätten, där den på något sätt visat sig eller kunde komma att visa sig farlig för statens fortbestånd.

"Kolonialvälden gälla för mig mindre än det tyska bondeståndets tillväxt i kraft och numerär. Tysklands pånyttfödelse kan endast ske inifrån!" Med dessa ord tager Chamberlain avstånd från vissa missgrepp under den Wilhelmska aeran. Förbättrade existensvillkor för den tyske lantbrukaren må i dag mer än någonsin vara målet för tysk politik i dag, då högfinansen med sina legodrängar inom demokratien, liberalismen och industrialismen gå till storms mot den heliga jorden för att slutgiltigt bringa även den under Mammons lydnad.

Vägen är den vanliga: lantbrukarne skola med alla medel narras eller tvingas till skuldsättning. Och när de väl en gång äro på knä, då blir Tyskland som enhet än mer oförmöget att någonsin mer avskaka ränteslaveriets nesliga ok. Slutändamålet vore däremot uppnått.

Charberlain är av den uppfattningen, *"att en ny kraft i dag vill något nytt"*, men att den ej ännu förmått giva form däråt. Han finner det naturligt, att denna nya kraft förnämligast framträder inom de befolkningslager, vilka äro minst tyngda av historisk barlast och nedärvt kram. Han hoppas i fast förtroende till det arbetande Tyskland — handens och hjärnans arbetsfolk —, att "där till sist skall framträda en man av oskuldsfull rättframhet, som — avkastade allt det utlevade — skall äga kraft nog att bära oss över till den på andra sidan liggande för oss bestämda stranden."

År 1918 syntes även denna förhoppning komma på skam. *Men i dag* bekänna sig många hundratusen tyske män till den tanke, som Chamberlain en gång uttalade. Och de allra flesta av dessa varken kände Chamberlain eller voro kända av honom, detta är det hemlighetsfulla. Dem tillhör dock det kommande nya riket.

Glöm ej

att prenumerera på

NATIONEN för

4:e kvartalet.

ODEONTEATERN
(Direktion: Modéen-Nilsson.)
Varje afton kl. 8.

Höstrevyn 1927

Bilj.-pr. högst 4 kr.
Bilj. säljas i teaterns biljkont. Tel. N. 9673. Kl. 9—12 fm. förköp, därefter till ord. priser samt i Sv. Dagbl. Depeschbyrå.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 11 November 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr. 105 96.

Kampen mellan Stalin och judarna inför sitt avgörande.

(Forts. fr.ån sid. 1.)

inte underligt. Jag anser tvärtom som en ära, att oppositionen riktar sitt värsta hat just mot Stalin... då jag nu har att försvara grunden till Lenins parti.

Oppositionen skriker om att vi skulle ha dolt Lenins testamente. I själva verket har detta testamente icke varit avsett för offentliggörande, utan endast för partiet. Trotskij har emellertid på sin tid berättat testamentets innehåll för en f. d. amerikansk kommunist, vid namn Eastman, och denne har utomlands publicerat vad Trotskij berättat honom. Men då centralkommittén förut hade beslutat att icke offentliggöra testamentet, vände vi oss till Trotskij med anhållan att han skulle taga avstånd från Eastman, vilken nämligen i sitt förtal av vårt parti hänvisat till Trotskij. Den senare publicerade då i september 1925 i tidskriften Bolsjevik bl. a. följande: "Då Eastman på några ställen i sin bok talar om att centralkommittén undandolt Lenins s. k. testamente m. m., så är detta ingenting annat än förtal mot vårt partis centralkommitté..."

Nu säger Trotskij, att Lenin i sitt testamente föreslagit att avskeda Stalin från hans ställning såsom partisekreterare och att ersätta honom med någon annan. Ja, detta är alldeles sant. Jag skall själv läsa det: "Stalin är för brutal. Detta är ett fel, som kan tålas i våra kommunistiska partikretsar, men det kan icke fördragas hos en generalsekreterare för partiet. Därför föreslår jag att kamraterna tänka ut något sätt att ersätta Stalin med någon annan, som i alla andra avseenden är lika Stalin men honom överlägsen, nämligen mera fördragsam, mera lojal, hövligare, mera hänsynsfull mot andra kamrater, mindre nyckfull o. s. v."

Ja, jag är brutal, kamrater, gent emot dem som brutalt och illvilligt förstöra och upplösa vårt parti. Detta har jag aldrig dolt. Därför inlämnade jag min avskedsansökan vid det första sammanträdet med centralkommittén efter trettonde partikongressen (då Lenins testamente blivit känt). Kongressen har själv avgjort denna fråga. Varenda delegation, och även Trotskij och Kamenev samt Sinovjev ha enhälligt bett mig stanna... Och vad beträffar publicerandet av testamentet beslöt kongressen att det icke skulle offentliggöras, därför att det adresserats till kongressen och icke till tidningspressen. Men vi ha beslutat att hos den nu sammanträdande femtonde kongressen begära att få publicera detta dokument. Men samtidigt har också centralkommittén beslutat publicera andra brev av Lenin, där denne anmärker på Kamenevs och Sinovjevs tillvägagångssätt vid revolutionen, då Lenin begärde deras uteslutande ur partiet... Tror verkligen oppositionen, att centralkommittén undanstuckit också detta brev? Det skulle ju vara löjligt och dumt.

Oppositionen tror sig vinna något med Lenins testamente. Men om man läser det, finner man att Lenin tvärtom slår ihjäl de nuvarande ledarna av oppositionen. Han anklagar Trotskij för att icke vara bolsjevik och säger om Kamenev och Sinovjev, att deras förseelser vid tiden för revolutionen icke var någon tillfällighet. Det betyder, att man politiskt icke kan lita på Trotskij, och icke heller på Kamenev eller Sinovjev, vars förseelser kunna upprepas. Men beträffande mig, Stalin, finns inte ett enda ord annat än att jag är brutal o. s. v. Dessa egenskaper äro icke och kunna icke vara något fel i min politiska inriktning.

I vårt förhållande till bönderna måste vi hålla ett intimt förbund med medelklassen, men fortsätta att isolera kulakerna. På fjortonde partikongressen sökte oppositionen, särskilt Sinovjev och Kamenev, hindra detta genom att förorda ett återupplivande av fattigbondekommittéernas verksamhet. Detta skulle i verkligheten betyda ett återupplivande av inbördeskriget på landsbygden. — — —

På utrikespolitikens område ha vi försökt behålla freden, trots kapitalisternas alla inringningsförsök och provokationer samt även lyckats att bevara den. Vi ha icke krig, trots Sinovjevs och de andra oppositionsmännens profetior, och detta är viktigt för oss, ty endast under fred ha vi möjlighet att bygga vidare upp vårt socialistiska samhälle med önskvärd skyndsamhet. — — —

De historiska analogierna med den franska revolutionen och jakobinernas störtande tagas alltjämt såsom argument av alla socialdemokrater och av alla dem som icke tro på möjligheten att bygga upp socialismen under bibehållen diktatur. Trotskij själv har emellertid i sin broschyr Ny kurs 1924 tagit avstånd från dessa analogier och kallat dem "ytliga" (sid. 33). Nu är han av annan mening, ty han har själv genomgått en förvandling i riktning mot socialdemokrati och liberalism. Han har nu antagit mensjevikernas teori om vårt partis förvandling i stil med jakobinernas störtande under franska revolutionen. Han larmar nu om termidorianer — — — Den gamla mensjevikbroschyren Våra politiska uppgifter, utgiven av Trotskij 1924, såsom en kampskrift mot leninismen och mot Lenins krav på partidisciplin, denna broschyr, där Trotskij kallar Lenin för Maximilian Lenin, liknande honom vid Maximilian Robespierre, är nu den populäraste lektyren för oppositionen. Trotskij har tillägnat den åt Axelrod.

Nå, ja, vägen tillbaka till er käre lärare, Paul Borisovitj Axelrod, står öppen, men skynda er, kamrat Trotskij, ty Paul Borisovitj är nu gammal och skröplig, han kanske snart dör, och då hinner ni inte återse er lärofader."

Efter referatet av Stalins yttrande inför centralkommittén följer i Pravda en längre artikel av Sinovjev angående den Leninska internationalens 21 teser. Sinovjev gör där framför allt gällande, att den nuvarande partiledningen frångått Lenins åsikt om att revolutionen måste bli internationell, d. v. s. försiggå i alla länder. Han sammanfattar förutsättningarna för att Lenins politik skall bibehållas uti 21 nya teser.

"Man kan visserligen", förklarar Sinovjev, "tänka sig en tillfällig stabilisering av kapitalismen i andra länder, men denna stabilisering kan icke såsom Stalin vill göra gällande, tänkas fortgå under flera decennier. Partiet måste bryta med dessa Stalins teorier och med hans uppfattning att vi skola genomföra socialismen blott i vårt enda land. Ett nytt imperialistiskt krig mot Sovjetunionen är oundvikligt, men att vinna så mycken tid som möjligt till att stärka Sovjetunionen och dess förbindelse med det revolutionära proletariatet i andra länder måste bli en av Internationalens viktigaste uppgifter. Krigsfaran kan icke undanröjas förrän den proletära revolutionen försiggått i andra stormaktsländer. Vi få därför icke upphöra med vår propaganda bland de borgerliga staternas soldater samt för att förmå arbetarna, särskilt inom transportväsendet, att hindra förberedelserna till krig mot Sovjetunionen. Efter den engelska fackföreningsledningens uppträdande under storstrejken var det ett missgrepp att fasthålla vid den engelsk-ryska enhetskommittén. Vi måste ta avstånd från sådana förrädare, liksom från de borgerliga kretsarna inom Kuomintang i Kina. En blockbildning med borgerliga meningsriktningar kan endast föra till mensjevism och skada revolutionens sak. Händelserna i Wien visa, att de kommunistiska partierna flerstädes i Europa icke äro mogna för revolutionära handlingar. Parallella, illegala apparater måste av kommunisterna upprättas i de borgerliga länderna, vilka i händelse av krigsfara kunna hjälpa partiet att fylla sin skyldighet till revolutionens sak. Ett systematiskt, energiskt kommunistiskt arbete måste utföras i fackföreningarna. Vi måste bekämpa de gula fackföreningarna och förmå arbetarna i andra länder att bryta med Amsterdam. Särskilt måste vi avstå från varje tanke på att Sovjetunionens fackföreningar skulle ansluta sig till Amsterdam."

Sinovjevs yttrande är märkligt i all synnerhet därför, att det innebär en anklagelse mot Stalin för att ha svikit den internationella (= judiska) revolutionens sak och endast inrikta sig på "socialiseringens" genomförande i Ryssland. Stalins och Sinovjevs uttalanden synas för övrigt ge vid handen, att medan den förre önskar och hoppas, att ett nytt världskrig skall kunna undvikas, den senare räknar med ett dylikt såsom "oundvikligt." Dessa olika uppfattningar bottna tydligen i väsentligt olika, ja direkt motsatta grundåskådningar. För den judiska oppositionen är uppenbart den judiska världsrevolutionen och det judiska världsrikets blodiga förverkligande allt, medan Stalins politiska strävan tyckes avse ett återuppbyggande av Ryssland och att giva detta land åter till ryssarna. Avgår Stalin med den slutliga segern, är det högst sannolikt, att Moskva efterhand kommer att upphöra att vara central för den judiska världsrevolutionen.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Hur är det ställt med läkarevården å Sabbatsbergs sjukhus?

(Forts. fr.ån sid. 1.)

utsatt för ett dyl. missöde, genast skulle begiva sig till Serafimerlasarettet, för att få skadan avhjälpt, och som köttbiten hade fastnat nedanom svalget, i själva matstrupen, trodde man i hemmet ej att åkomman var av någon allvarlig beskaffenhet. Emellertid togs hon ej under behandling där, under hänvisning till Sabbatsberg, där man hade särskild avdelning och vore bättre rustad att emottaga patienter med halsåkommor och dyl., varför flickan fortsatte i sällskap med sin broder till Sabbatsberg, dit de anlände vid 8-tiden på kvällen.

Där togs hon omedelbart under behandling av jourhavande läkaren, judedoktorn Lipschütz! Att flickans broder avvisades då han uppgav sig vilja närvara säger sig självt, trots det att det i detta speciella fall skulle haft ett lugnande inflytande på patienten, så mycket mera som hon hade den största antipati för allt vad judar heter och naturligt nog då, — så mycket mera för en läkare av judisk härkomst. Sedan flickan kommit upp på operationsbordet, körde läkaren utan föregående bedövning en s. k. "sond" ned i halsen på henne, för att på detta sätt få köttbiten avlägsnad ur matstrupen.

Antingen detta nu gjorde så ont eller hon var så uppskrämd och nervös eller alltsammans i förening, nog av, flickan tog själv, enligt läkarens egen utsago, tag i sonden och drog densamma ur halsen, vilket renderade henne, enligt *hennes egen* berättelse till sina föräldrar, "lugg" i håret av doktorn. Denne har dock på tillfrågan, förnekat detta. Vilkendera uppgiften som är överensstämmande med sanningen, kunde ju kanske utredas genom de närvarande icke judiska sjuksystrarnas hörande, men klart och veterligt är, att flickan varit uppfostrad i sitt hem att alltid hålla sig till sanningen, och otaliga bevis kunna prestera på att hon kunde anses för trovärdig i sina uppgifter, ställda vid sidan av *judars* kända falskhet och lögnaktighet, varför man får tro vilket man vill, så länge motsatsen icke bevisats. Tredje dagen av flickans vistelse å Sabbatsberg besöktes hon av undertecknad, hennes fader, som mot min förmodan fått höra att skadan förvärrats och vid min ankomst sporde en av sjuksystrarna om vilken läkare, som skötte flickan, varpå jag fick till svar: "Doktor Lipschütz!" "Är han jude?" utbrast jag då. Detta bejakades. Jag blev då på en gång både ond och ledsen och sade mig icke ha "något förtroende för judar"! Men bad jag sjuksystern att vad som sagts skulle få stanna henne och mig emellan, fruktande för konsekvenserna, därest juden fick veta vad som sagts. När jag inkom till min dotter på sjukrummet beklagade hon högljutt under stor smärta att man sagt henne att det skulle kosta 8 kr. pr dag så länge hon låg där samt beklagade sig över huru man skurit upp hennes hals och sade sig vara alldeles vettskrämd och att hon rent av ryste vid tanken på "den där svarte", när han kom in i hennes rum, därmed åsyftande den mörklagde doktorn. Det behöver sannerligen icke vara ett fadershjärta som tvingas blöda, vid åsynen av en stackars flicka som så söndersargats av operationskniven, i hand på en jude, halsen full av blodvar, så att hon knappt kunde andas, liggande i höggradig feber, som emellanåt uppgick ända till 41,1 grader.

Då jag dagen därpå besökte min sjuka dotter, upplyste en av sjuksystrarna mig om, att doktorn ville tala med mig, och om en stund infann sig denne. Inkomna i ett särskilt rum, berättade doktorn, huru det gått till. Sökande göra sig själv så oskyldig som möjligt, berättade han, huru han "vänligt" avvisat flickans broder, som önskade närvara vid behandlingen samt ville göra gällande att det var flickans eget fel att det gått som det gjort, då hon inte lytt honom att hålla sig stilla; tyckte emellertid att det var ett *"intressant fall"* samt omtalade, att hon troligtvis skadat sig i halsen, då hon själv drog ut sonden ur halsen, varefter det bildade sig var i matstrupens innerväggar. På vilken uppgift jag naturligtvis påpekade, att just för att säkerställa sig emot en sådan eventualitet doktorn bort bedöva henne.

Även hade hon klagat på att hon blivit luggad i håret av doktorn samt varit mycket bekymrad över att hennes föräldrar, som hon visste vore i mindre goda ekonomiska förhållanden, skulle för hennes skull belastas med en utgift av 8 kr. pr dag, och detta bidrog naturligtvis även till att uppehålla en hög feber.

Flickans föräldrar och syskon m. fl. byttes om dag och natt och vakade hos henne, förutom sjuksystrarna. Sjukdomen tog en allt mer och mer kritisk vändning till det sämre, en förfärlig verk lindrad endast av de allt tätare och tätare morfininsprutningarna, så att sidorna lyste snart sagt både gröna och blåa någon näring kunde icke längre tillföras patienten på annat sätt än genom lavemang. Den 27 okt. insåg man med säkerhet att flickans dagar voro räknade, men jude-doktorn visste ingen skam. Då han såg flickans familj i gråt vid hennes sjukläger, kunde han icke ens då hålla sig ifrån hårda och orättvisa ord, utan yttrade till flickans moder, att "det hade gått som det gått, för hennes onda sinnes skull." Modern svarade att någon känsligare och mera rättänkande flicka än den sjuka knappast kunde framletas — och förehöll doktorn hans hårda ord om henne. Modern, som på senare tiden varit både klen och nervös, blev ännu mer nervös vid detta yttrande. Klockan 4,22 e. m. den 27 okt. utandades flickan sin sista suck, i närvaro av sina föräldrar och syskon. Sådan blev utgången.

Vad värde har väl ett *"gojimliv"* för en jude? Fråga de internationella judekapitalister som voro orsaken till minst 10 millioner direkt dödade människoliv i världskriget! Fråga de ryska judarna som sig ock *bolsjeviker* kalla, vilka låtit döda flera millioner ryssar under den täckmanteln att det skett till *"folkets"* väl! Vi svenskar måtte ha vansläktats mycket från våra fäder, då vi låta dessa judeparasiter regera här i vårt land som om det varit deras land från begynnelsen. Se upp du svenska folk att det snart inte är försent att befria dig från detta schackrarefolk!

De danska fogdarna på Engelbrekts tid voro inte hundradelen så farliga som detta förbrytarefolk! Palestina står nu öppet för Israels folk, men de vilja inte dit, de trivas hellre med att leva som parasiter på andra folks bekostnad och till skada för andra länders egna folk. Skola vi behöva gå "man ur huse" med vapen i hand för att befria oss från detta folk och alla dess svenska hejdukar och utländska förrädare i dess följe? Kom ihåg att, om en jude kunde födas tio gånger om, så bleve han inte mera svensk för det. Han skulle ändå vara i stånd att vid första möjliga tillfälle *förråda* vårt land till fienden, utan något som hälst betänkande om judens egna intressen fordrade det och sådana figurer tagas emot som "importvaror" i detta land, medan judelejda svenskar föreslå *"export"* av vårt eget folk! Hur länge skall israeliterna få hållas? Var är mannen som utdriver dem? Hur fria oss från detta pack! Huru länge skall detta främlingsfolk få hållas utan att våra styrande eller myndigheter kunna inse faran? "Men den Herren vill förgöra, slår han med blindhet!"

Sen I icke svenska landsmän att fara är å färde?

Sen I då icke huru dessa "israeliter" tränga sig fram till de viktigare posterna såväl i vårt allmänna, som enskilda liv?

Bort med judarna härifrån! Skall man inte ens vid behov kunna besöka våra kostsamt uppbyggda lasarett utan risk att kanske bli ett "försöksobjekt" för judar? Ja, jag blott frågar.

Judedoktorn visste ingen hut utan begärde genom en av sköterskorna pr telefon till fadern att få obducera flickan, men fick det svaret att hälsa judedoktorn att om han mot all förmodan använt kniven medan hon levde så ville han (fadern) som hennes far förskona henne detta efter döden. Skulle någon obducering ske skulle det i så fall vara en rättsmedicinsk undersökning. Men eftersom en jude även är förordnad till detta, avstods härifrån.

Vid besök på pastorsexpeditionen erfor fadern till den avlidna flickan att, tillochmed i dödsattesten över flickans död var uppgiften om dödsorsaken icke fullt riktig. Som dödsorsak angives enl. utdrag ur döds- och begravningsboken från pastorsexpeditionen: "Corp. alien oesopliogi." Som på svenska språket lär betyda: "Främmande kropp inkommen i luftstrupen och varbildning i matstrupen." Dödsattesten måste under sådant förhållande vara oriktig. Ty det kan intygas genom flera vittnen att flickan icke klagade över att hon fått något i luftstrupen, ty hon kunde ju obehindrat andas, innan hon kom in på lasarettet och bästa beviset för detta påstående är, att hon efter det hon fått köttbiten i halsen, gick från Surbrunnsgatan och till sitt hem i gamla staden och därifrån till Serafimerlasarettet och från det senare till Sabbatsberg, utan någon svårighet att andas och utan att ha fått en enda hostattack. Det är en upprörande skandal att ett lasarett som Sabbatsberg, vilket vill göra anspråk på att åtminstone vara ett av landets förnämsta, inte är i stånd att taga bort en liten köttbit ur halsen utan att därmed förorsaka döden.

Vad skall man ha ett lasarett till om en så enkel operation behöver ha döden till följd? I de största plågor! Kan man befara en sådan utgång för en så enkel åkomma, då behöver man tänka sig för mer än en gång innan man ger sig Sabbatsberg i våld! Detta "fall" är rent av ohyggligt upprörande. En stor frisk och stark 19-årig flicka får gå i döden för en oskicklig läkares skull!

Men detta fall är icke enastående från Sabbatsberg, ty sedan detta blivit bekantgjort bland allmänheten, har det, man och man emellan, sipprat ut otroliga historier synnerligast från kristiden och spanska sjukans dagar, härrörande från detta "utmärkta" lasarett.

En sådan hjälp är nog inte mycket att betala för, fastmera borde denna judedoktor åläggas betala föräldrarna ett skäligt skadestånd. Förresten kan frågas: skola vi svenskar i vårt eget land och på våra kostsamt uppbyggde lasarett vara tvungna att underkasta oss behandling av individer utgångna från detta hänsynslösa vandrarefolk, för vilka vi icke kunna ha förtroende? Varför skola dessa farliga främlingar få tränga sig fram överallt i vårt eget land? Vi göra anspråk på att vara ett av världens mest "upplysta" folk och inse icke ens så mycket som våra i bildning underlägsna förfäder den stora faran av att själva i vårt eget land bliva fullkomliga slavar under detta främlingsfolk såväl i andligt som lekamligt avseende.

Skall vårt svenska folk tvingas att med vapen i hand gå man ur huse för att befria oss och våra barn innan det är för sent?

Hjalmar Larsson.

Glöm ej

att prenumerera på

NATIONEN för

4:e kvartalet.

Elektriska affären
BIRKA
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 868 20

Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.

Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

Feiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Det judiska gudsbegreppet är oförenligt med kristlig kultur.

(Forts. fr.ån sid. 1.)

Iskariots ovannämnda "rehabilitering" står ett annat i dagspressen synligt meddelande i tydligt sammanhang, nämligen att man i den ryska judestaten är i färd med att i de större städerna uppställa statyer av Judas Iskariot.

Att någonsin hos judafolket genom tillmötesgående och gästvänskap framkalla förståelse för andra folks rättigheter och existensberättigande, är ett lönlöst företag; därmed har ännu aldrig någon lyckats. Judarnas kringvandrande stamfäder blevo på det mest vänliga och förekommande sätt mottagna och bemötta av urinvånarna i Kanans land. (1 Mos. 12:16,20. 14:18 20:9-17. 23:11-14. 34:8-12.). Men denna gästvänskap belönades med att judeguden Jahve transporterade äganderätten av värdfolkens land och ägodelar till "sitt egendomsfolk", med den befallningen att utrota både man och kvinna, både barn och spenabarn, och icke låta något leva som andas". 1 Mos. 12:6,7. 13:15.17. 4 Mos. 31:17. 21:34,35. 5 Mos. 7:2, 16,24. 20:16. 1 Sam. 15:3. Såsom man härav ser specificerar Jahve noga de mordgärningar han anbefaller "sitt egendomsfolk" att utföra. Och sålunda gör judafolket det till en "gudomlig" lag att mörda, plundra och taga byte. 2 Mos. 3:22, 11:4,5. 4 Mos. 31:26. m. fl. Den, som ej av teologiska auktoritetsdogmer gjort sig helt okänslig för vad rättfärdighet och sanning kräver och ej är helt otillgänglig för förnuftsenlig prövning av vad rätt och sanning är, måste medgiva, att ett sådant gudsbegrepp som Jahve är sämre än intet. Skall det i ett sådant ämne som detta vara tillrådligt att utesluta varje förnuftig tanke samt avkoppla all rättfärdighetskänsla från sitt medvetande för att omdömeslöst hängiva sig åt en övertygelse att människofientliga handlingar kunna vara behagliga inför en helig och rättfärdig Gud? Det är högst anmärkningsvärt, att sådana judiska trossatser ännu i vår tid kunna förekomma och utgivas som trovärdiga inom kristenheten. Skall då detta hyckleri varmed vidskepelsen nödtorftigt skyler sin nakenhet, komma att upphöra först med den sista människans hädanfärd från denna jord?

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 45 — Fredagen den 18 November 1927. — Årg. 3

Nationalekonomerna som storfinansens riddare.

Deras underbara roll i kampen mot den svenska handeln för kooperation och "universell handelsfrihet".

Vid olika tillfällen har i Nationen berörts de faror för den sunda ekonomiska utvecklingen på handelns område, som dölja sig under den kollektivistiska form av varudistribution, vilken går under namnet kooperation och som hotar att helt utrota den privata handeln samt överflytta hela varudistributionen på kooperatistiska jättemonopoler under den judiska storfinansens ledning och kontroll. Här liksom alltid under härskande plutokratiska regim förbehålles det "demokratien", den internationellt instruerade och ledda massan, den fägnesamma uppgiften att utföra det organisatoriska grovhantverket. Demokratien behövde ju också, sedan väl "det stora politiska genombrottet" utförts, sysselsättas med fortsatta, stimulerande uppgifter.

För omkring ett år sedan beredde man sig inom det judiska högkvarteret på att leverera det stora dråpslaget mot den fria svenska handeln. Liksom på en given signal ryckt den Wallenberg-Bonnierska storfinansens alla "nationalekonomiska" auktoriteter fram till kamp mot den "irrationella" fria handeln under hänfört lovsjungande av kooperationen — framtidens varudistributionsform, begeistert applåderade av demokratiens gudaborna i den kosmopolitiska pressen. Den "storstilade" framstöten åstadkom också strax en sådan effekt i de judiska upplysningsbladen, att man vågade sig på att gå in till k. m:t med anhållan om ett statsbidrag å 12,000 kronor för verkställande av "praktisk-ekonomiska undersökningar, avsedda att utröna den svenska varudistributionens organisation och kostnader", en anhållan som den Ekmanska regeringen naturligtvis med entusiasm villfor, eftersom den ju avsåg "demokratiska" syften. I den av prof. Heckscher ingivna framställningen till regeringen hette det visserligen, att utredningen skulle vara förutsättningslös men de agerande herrar "nationalekonomer" hade redan på förhand så pass tydligt deklarerat sin uppfattning i frågan, *för* kooperationen och *mot* den fria svenska handeln, att talet om förutsättningslöshet uppenbart var en ren bluff att dupera de godtrogna med. Aktionen inleddes under pukor och trumpeter, i segervisshetens tecken. Men plötsligt liksom mattades herrar "nationalekonomers" kamplust av en del. Månne på grund av Nationens inskridande i saken? Man fick den uppfattningen, att de "vetenskapliga" auktoriteterna helt hastigt och lustigt fått en känsla av att de råkat ut på något väl glatt is och att saken måste tagas mera med lämpor, för att icke allmänheten i förtid skulle få klart för sig arten av de välsignelser man tillärnade den. De gjorda deklarationerna av hrr "nationalekonomer" hade dock otvivelaktigt det goda med sig, att de öppnade ögonen på åtskilliga representanter för den svenska handeln, som tidigare haft svårt för att föreställa sig förhandenvaron av gemensamhetsintresse mellan å ena sidan de storfinansiella kretsar, som våra nutida "nationalekonomer" företräda, samt den i "socialiserande" syfte verkande kooperationen. Det kan emellertid ha sitt intresse att erinra sig vad dessa herrar "nationalekonomer" vid tiden för den här omnämnda stora framstöten för ett år sedan hade att yttra i sina propagandauttalanden i dagstidningarna *för* kooperationen och *mot* den svenska handeln.

Prof. G. Cassel yttrade bl. a.:

"Kooperationen betyder en koncentration av hela detaljhandeln och därmed en avsevärd besparing av arbetskraft i jämförelse med det rent av otroliga slöseri, som den fria konkurrensen i detta avseende gör sig skyldig till. — — — Den högre organisation av detaljhandeln, som heter kooperation — — måste hälsas med glädje, såsom ett verkligt och viktigt steg framåt. Den kooperativa rörelsen har från England brett sig ut över andra länder. I Norden är det Danmark, som gått i spetsen och, egendomligt nog, de danska bönderna. De lysande resultat de nått med sina många olikartade kooperativa företag äro för väl kända för att jag här skulle behöva uppehålla mig vid dem. Skola svenska arbetare och svenska bönder förmå att följa sina bröders fotspår?

Prof. Eli Heckscher:

"En mera djupgående ändring i företagets ställning än här föreligger kan över huvud taget svårligen tänkas, och denna företagsform måste betecknas som en av det förlutna århundradets största organisatoriska landvinningar på det ekonomiska området... Kontanthandeln skapar reda i de enskilda hushållen lika väl som i handeln. Den låter köparna genast känna den uppoffring som inköpet medför och vänjer dem därför vid att begränsa sina utgifter till vad de verkligen anse värt kostnaden. Kontanthandeln är därför ett huvudmedel att befordra den rätta sparsamheten, som består i att ej göra utgifter i onödan. Och samtidigt befriar kontantbetalningen handeln från stora räntekostnader och ännu större risker samt möjliggör därigenom en väsentlig nedgång i omsättningens alltid stora kostnader, till konsumenternas fromma. — För dessa gör sig gagnet därav gällande framför allt då de handla i sådana affärer som över hela linjen tillämpa kontanthandelns princip, ty eljest inträffar det mycket ofta, att de ordentliga få betala för de slarviga, kontantbetalarna för konsumtionskreditens slavar."

Prof. Sven Brisman:

"Vad som ger kooperationen dess stora betydelse är främst att den står på ett högre plan än den ekonomiska verksamheten för övrigt. Denna vilar på principen om inbördes kamp och strid. Kooperationen vill ersätta denna med den organiserade samverkans princip."

Prof. Emil Sommarin:

"Föreningarnas betydelse är beroende av deras förmåga att motverka varornas fördyrande genom alltför talrika mellanhänder, och den utsikt till att göra besparingar som vinstutdelningen bereder medlemmarna. I båda avseendena ha framgångsrika resultat flerstädes uppnåtts".

Direktören G. Leufvén:

"Även de av lantmännen bildade handelsföreningarna böra anlita Kooperativa förbundet såsom partihandelsaffär, därför att detta är i stånd att tillhandahålla dem de bästa varorna till billigaste pris och samtidigt genom sin revisions- och soliditetsavdelning övervakar föreningarnas ekonomiska skötsel och biträder föreningarna med råd och dåd."

Herrar "nationalekonomers" här berörda tillvägagångssätt att karaktärisera kooperationen såsom den mest ändamålsenliga varudistributionsformen måste betecknas som ett direkt försök att föra den allmänna meningen bakom ljuset. Svenska folkets naivitet i ekonomiska ting är icke så absolut och fullkomlig som de förmenta vetenskapsmännen föreställa sig. Den, som icke är totalt renons på omdöme, kan ej undgå att inse, att den kollektivistiska varudistributionen ur konsumtionens synpunkt icke blott är oändamålsenlig som sådan utan därtill också innebär de allvarligaste faror för hänsynslös exploatering, allrahelst där den syftar till monopolbildning. Hrr "nationalekonomer" må huru mycket som helst utdöma den fria konkurrensen, så är och förblir denna dock, hållen inom förnuftiga gränser, den enda verkliga garantien mot den stora konsumerande allmänhetens utplundring, i all

(Forts. å sista sid.)

Sanningen rörande det tyska sammanbrottet.

Storamiralen von Tirpitz har vid ett i dagarna avlagt besök i Stockholm hållit ett föredrag, vari han uttalade vad alla med händelserna något förtrogna redan förut visste, nämligen att det tyska sammanbrottet under världskriget icke vållades av fiendenas militära överlägsenhet utan på grund av den s. k. inre fienden — revolutionen, "det stora förräderiet" av de maktkretsar inom landet, som icke skydde att i Tysklands ödestimma göra gemensam sak med den yttre fienden. Storamiralen yttrade i sitt tal bl. a.:

Ett segerrikt sjöslag eller endast en oavgjord strid, där engelska flottan icke hemburit segern — och den tyska revolutionen hade aldrig kommit, våra härar i Flandern och Frankrike, vilka faktiskt aldrig voro slagna, hade fått nytt mod, gjort halt, och kriget hade fortsatt. Ententen hade med all visshet aldrig kunnat besegra oss militärt. Revolutionen var det största tyska vansinne som någonsin ägt rum, och jag tror att de förblindade skaror, som då följde sina hätska ledare senare fått ångra vad de den gången gjort. Men då var det för sent. Kriget vanns icke a v ententen, utan av de tyska revolutionärerna f ö r ententen. Allt tal om motsatsen är fel. Hären var icke slagen, flottan intakt, och vi stodo på alla håll långt inne i fiendeland. Någonting liknande har aldrig hänt. Ett fortsättande av kriget hade kostat ententen mer än oss, och Frankrike var på upphällningen.

Vi förstå mycket väl den oro och det raseri, som dessa ord av den tyske storamiralen väckt i huset Bonniers huvudorgan Dagens Nyheter, som ju är så intimt lierat med det stora Mosseska förlaget i Berlin och dess främsta språkrör, syskonorganet Berliner Tageblatt, att man rentav kan räkna de tu såsom ett. Det judiska Mosseska förlaget, som förlägger huvudparten av den "demokratiska" pressen i Tyskland och där spelar motsvarande roll såsom ledare för det politiska, ekonomiska och kulturella upplysningsarbetet som det Bonnierska i vårt land, var nämligen den institution, vilken i intimaste samarbete med de judiska bankirerna och politikerna i Tyskland förberedde och iscensatte revolutionen, som i det avgörande ögonblicket föll de tyska härarna i ryggen och beseglade fiendens seger. Att vederbörande icke äro trakterade av, att dessa sanningar komma inför offentligheten, är ju förståeligt. Berliner Tageblatts härvarande politiskt-publicistiske attaché hos huset Bonnier, juden Singer, har tydligen också pliktskyldigast gjort allt vad i hans makt stått för att såsom det heter söka lägga saken till rätta i det Bonnierska bladet,

(forts. sista sidan.)

När d:r Bratt skapade sitt system.

En axplockning ur de Brattska sprifarkiven.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Då d:r Ivan Bratt bildade A.-B. Stockholmssystemet, för vilket redogjordes i vårt förra nummer, gällde Kungl. förordningen angående försäljning av brännvin den 9 juni 1905, som trädde i kraft i fråga om stad den 1 oktober 1907 samt beträffande landsbygden den 1 november 1907. Föregående brännvinsförordningar, bl. a. av 1855 och 1895, gällde fortfarande för dem, som då fått rättigheter. T. ex. kan anföras såsom ett kuriosum, att i 1905 års lag konditorn Johan Åkerlund i Sundsvall tillförsäkrades en årlig livstidspension å 5,500 kr. och änkan Gustava Sundin å 5,000 kronor om de förklarade sig villiga att avstå sina utskänkningsrättigheter. Vidare hade de, som på grund av burskap som krögare i stad eller särskilt privilegium, tillkommet före 1855, ägde utskänkningsrätt, fortfarande kvar denna, dock ej i större omfång än 1905 års lag medgav. Detsamma gällde om gästgiverier på landet, som före 1855 haft rättigheter och oavbrutet fortsatt sin rörelse.

Försäljning av brännvin var enligt 1905 års förordning delad i partihandel och detaljhandel, vilken sistnämnda i sin tur sönderföll i "utminutering" (avhämtning) och "utskänkning" (förtäring på stället.)

Systembolagen, såsom "Göteborgssystemet i Stockholm" och "A.-B. Stockholmssystemet" kunde enligt lagen endast få handhava detaljhandel, ej grosshandel (vilken egentligen var förbehållen brännvinstillverkare, och för att idka brännvinsbränneri fordras blott att man därom tillsade konungens befallningshavande tio dagar, innan man började rörelsen). Systembolagen hade blott hand om minutförsäljningen av brännvin, ej i allmänhet andra alkoholhaltiga drycker. Lagen definierar, vad som menas med brännvin: därmed avses utom egentligt brännvin andra alkoholhaltiga brända drycker (t. ex. konjak, som ju är vinbrännvin) med högre alkoholhalt än 25 procent. Om försäljning av punsch fanns en särskild förordning av 1905, som stipulerade att om sådan vara såldes av den, som ej hade rättighet till detaljhandel med brännvin, skulle en stämpel av 60 öre pr liter påsättas buteljen. Egentligt brännvin skulle enligt lag, för att få säljas, hålla minst 35 procent sprit; det finge ej vara blandat med för hälsan skadliga ämnen, såsom träsprit; sulfitsprit var då ännu ej uppfunnen (om sulfitsprit ej är ett direkt gift för kroppen, verkar det dock deprimerande i st. för uppiggande på fysiken. Sedan i dagarna Vin och Spritcentralen fått Kungl. Maj:ts tillstånd att inköpa 5 millioner liter sulfitsprit, varnas allmänheten för svenskt s. k. Brattbrännvin; danskt och norskt brännvin äro ofarligare för hälsan.)

Vid partihandel var enligt lag minsta försäljningsbeloppet 250 liter, vid utminutering en (1) liter; vid utskänkning fick försäljas huru ringa belopp som helst (graderade glas på 2½ och 5 centiliter funnos då ej, och den, som å restaurant hade begärt att få köpa 2½ centiliter brännvin hade sannolikt blivit utvisad såsom varande mindre tillräknelig; bildade fruntimmer kunde på en bättre restaurant ej taga sin snaps, vilket däremot blivit en allmän plägsed under d:r Bratts regim och en naturlig följd av hans perversa system, som, demokratiskt utjämnande, gör dryckesseden lika vanlig inom alla samhällsklasser och kön). Rättighet till detaljhandel fick enligt kungl. förordningen ej tilldelas eller överlåtas å annan än den, som hade medborgerligt förtroende, gjort sig känd för ordentlighet och kunde försvarligt skriva och räkna. Detaljhandel fick icke var förenad med annan handel, till vars drivande särskild anmälan fordrades, dock att vin och andra drycker fingo tillhandahållas vid utminutering till avhämtning och utskänkning till förtäring på stället. Rättighet till detaljhandel med brännvin fick ej tilldelas överståthållare, underståthållare, landshövding, landssekreterare, landskamrerare, kronofogde, länsman, lands- eller stadsfiskal, polistjänsteman, domare, i tjänst varande läkare (d:r Bratt måtte på grund härav ej hava varit i tjänst som läkare och inte heller övriga läkare, som instiftade A.-B. Stockholmssystemet; tyvärr gjorde emellertid lagen längre fram i texten undantag för styrelseledamöter i systembolag, vilket får betraktas som en svår lapsus hos lagstiftaren.)

Om detaljhandel med egentligt brännvin i stad skulle stadsfullmäktige fatta beslut, innehållande antal försäljningsställen dels för utminutering och dels för utskänkning. Ärendet gick därefter till Kungl. Maj:ts Befallningshavande eller i Stockholm till Öfverståthållarämbetet, som ej fick medgiva större antal försäljningsställen än stadsfullmäktige beslutat. Detaljhandel fick upplåtas endast åt särskilt därför bildat bolag. Magistraten skulle genom offentlig

(forts. sid. 5.)

Det mystiska dödsfallet å Sabbatsberg.

Sjukhusets överläkare, prof. G. Holmgren uttalar sig för Nationen.

I vårt förra nummer återgavs en från f. d. lantbrukaren Hjalmar Larsson å Jacobsberg, numera bosatt i Stockholm, till redaktionen av Nationen inlämnad skrivelse, vari hr L. lämnade en nog så uppseendeväckande skildring av det sorgliga öde, som drabbat hans dotter Aina, vilken varit intagen å Sabbatsbergs sjukhus för behandling av en efter lekmannabegrepp tämligen oskyldig åkomma, en fastnad köttbit i matstrupen, den där dock blev vållande hennes död, enligt faderns uppfattning på grund av vårdslöshet, från den läkares sida, judiske doktorn Lipschütz, som behandlat flickan. Då hr Larsson är en för tidningens redaktionella ledning sedan gammalt väl känd person, vars uppfattning vi ansågo oss skyldiga respektera, ansågo vi oss icke heller kunna förvägra honom införandet av hans skrivelse, ehuru vi icke ville uttala någon egen mening om fallet i fråga, tills vi varit i tillfälle höra överläkarens å Sabbatsbergs sjukhus, professor Holmgrens utlåtande. Vi fäste oss särskilt vid vissa punkter i hr Larssons inlaga, vilka förefollo oss egendomliga, nämligen *dels* att flickan icke skulle vederbörligt bedövats före den manuella behandlingen, innan det ödesdigra röret nedfördes i hennes hals samt att behandlingen alltså skett under sådana omständigheter, att flickan själv kunde inskrida under densamma och rycka ut det införda röret ur halsen, *dels* att tjänstgörande doktorn enligt vad flickan uppgivit för sin fader under utförandet skulle ha "luggat" henne i håret därför att hon icke förhöll sig stilla samt *dels* slutligen att doktorn till flickans vid sjukbädden i gråt församlade anhöriga skulle fällt yttrandet, att "det hade gått som det gått för hennes onda sinnes skull". Detta och annat mera, som förekom i hr Larssons redogörelse, syntes oss vara av den beskaffenhet, att det nödvändiggjorde en närmare granskning av fallet.

För att erfara överläkarens å Sabbatsbergs sjukhus, professor Holmgrens, uppfattning rörande det inträffade har redaktionen hänvänt sig till prof. H.

Professor Holmgren, som förklarade sig väl förstå den upprördhet, som gripit den döda flickans fader med anledning av den sorgliga utgången av sjukdomen, gjorde gällande, att hr Larssons framställning innebar överdrifter på flera punkter. Prof. H. beklagade, att icke den döda obducerats, då sjukdomsorsaken i så fall med visshet kunnat fastställas. Både professorn och dr Lipschütz hade påyrkat sådan, men den döda flickans föräldrar hade av förklarliga skäl icke önskat obduktion. Det rådde emellertid intet tvivel om, att ej dödsattesten vore fullt riktig, vilken som dödsorsak uppgav "Corp. alien ocsopliogi", vilket enligt prof. H. betydde "främmande kropp inkommen i matstrupen". Eftersom ingen obduktion kommit till stånd, kunde ej dödsorsaken med bestämdhet fastställas, men tvenne alternativa möjligheter förelåge. *Antingen* hade sårnaden i halsen, vilken förorsakade döden, vållats genom att flickan under behandlingen kom att dra ut röret, som förts in i hennes hals, *eller ock* hade den förorsakats av en benflisa i den köttbit, som fastnat i halsen. Prof. Holmgren medgav dock, att i betraktande av yttranden, som fällts av dr Lipschütz, det förra alternativet var det sannolika. Genom den uppkomna sårnaden i halsen hade varbildning inträtt, som nödvändiggjort operativt ingrepp från halsens yttersida.

På vår förfrågan rörande den bedövning, flickan undergått vid den första behandlingen, upplyste prof. Holmgren, att denna skett efter de brukliga reglerna i dylika fall, nämligen lokal bedövning. Denna visade sig dock på grund av flickans oroliga temperament icke tillräcklig, då hon såsom nämnt ryckte ut det införda röret ur halsen, varför man nödgades helt bedöva henne för köttbitens uttagande. Professorn hade vid den undersökning, han företagit i saken, kommit till den uppfattningen, att den läkare, som haft vården av flickan, dr Lipschütz, gjort sitt bästa och iakttagit alla de regler, som vid dylika behandlingar pläga följas, och att fallet alltså måste betraktas såsom ett rent olycksfall. Det var det första fall av flera hundra av samma slag på Sabbatsbergs sjukhus, som vållat dödlig utgång. Prof. H. kunde omöjligen tänka sig, att dr Liepschütz vare sig skulle "luggat" flickan under behandlingen, såsom hon skulle uppgivit för sin fader, eller att han vid sjukbädden skulle yttrat något sådant som att "där hade hon för sitt

(forts. sista sidan.)

Gobineau — den moderna rasforskningens skapare.

Gobineau var själv övertygad om att hava upptäckt och klarlagt orsakerna till världshistoriens skiftande banor, att hava funnit nyckeln, vilken löser alla gåtor. Och i verkligheten äger hans upptäckt en utomordentlig räckvidd. Ingenting mindre är därmed uppnått, än att den drivande kraften i hela historien, den sista, vilken är fattbar för den mänskliga tanken, blivit förlagd i den inre naturen, istället för i den yttre. En summa psykologiska och fysiologiska fakta visa sig vara intimt sammanhängande. Gobineau har, kort uttryckt, satt världshistorien i ett förhållande till naturvetenskapen, den framtida utvecklingen icke mindre än den förgångna.

Härmed är icke sagt, att Gobineaus tankebyggnad innehåller den absoluta sanningen eller gör anspråk på någon dogmatisk gällande kraft. Också om hans verk gäller, liksom om allt vad människoanden finner, att fel och förtjänster äro blandade d. v. s. att dess värde är relativt.

Gobineaus största erövring för vetenskapen ligger däruti, att all praktisk under ytan trängande historieforskning i framtiden måste taga hänsyn till hans teorier. Trots alla inskränkningar och fördömningar, vi i framtiden måhända måste se oss tvungna till gentemot Gobineau, är han dock den som visat en framkomlig väg.

Äro Gobineaus tankar endast andliga hugskott, äro de också riktiga? Kännetecknet på en god teori är ju att den förklarar ett antal oupplarade förhållanden. Så är fallet med Gobineau. Genom honom hava redan en hel rad av dunkla hemligheter blivit utsatta för ett nytt ljus, ett stort antal oförklarliga saker med ett slag blivit förstådda. Utan att göra intrång på andra säkra fakta utvidgar den vårt vetandes omfång.

Gobineau har övat ett stort inflytande på våra största tänkare och vetenskapsmän såsom Richard Wagner, Darwin och Nietzsche. Gobineaus återuppståndelse har till stor del tillskrivas den Wagnerska Bayreuth-kretsen.

Man har betecknat Gobineau såsom en "vetenskaplig vilde". Lidelse och fantasi sätta sin stämpel på mannen. Vi se en lågande ande påverkad av en tungsint höststämm-

(Forts. å sista sid.)

Den 18 November.

Alljudas »socialisering» av Sverige.

Den judiska världsmaktens erövringtåg i Sverige liksom i andra länder har skett i provokationens tecken. Vägarna och medlen, som nyttjats, hava varit mångahanda. För den oinitierade har allt tett sig som ett enda gigantiskt virrvarr, men i verkligheten har det funnits system i det till synes hopplösa kaos, och den som spelat rollen av ledare, har varit det i söndringstecknet hemligt regerande Israel. I det diaboliskt utstuderade, konstrikt inrättade system i folksöndringens och förvillelsens tecken, varå hela vår nutida kulturutveckling grundar sig, kunna vissa bestämda huvudlinjer skönjas. Såsom dess ledande tanke och mål framstår det judiska väldets upprättande i Sverige samt läggandet under Alljudas spira av alla reela tillgångar, alla politiska, ekonomiska och kulturella maktbefogenheter i vårt land. Det medel, som härvid framför allt använts, är guldet. Med klingande mynt, förläningar av höga ämbeten, offentlig upphöjelse m. m. åt sina trogna medhjälpare har det i stor utsträckning lyckats att bryta det naturliga motståndet inom nationen, varigenom fältet lagts öppet för den judiska erövraremakten. Statsstyrelse och lagstiftningsmakt hava omdanats från sina ursprungliga bestämmelser i det egna landets och folkets tjänst till redskap åt inkräktaren. Ett idépolitiskt partisystem har upprättats efter grundsatsen "Söndra och härska!", vars syfte uteslutande varit att i Israels välförstådda intresse distrahera massorna i förödande inre stridigheter och diskussioner om allaköns "idéor" och "rättigheter", till neutraliserande av folkets möjligheter att utöva ett positivt inflytande inom lagstiftning och statsstyrelse. Detta illustra idésystem har också fått tjäna som täckmantel för de hemligt spelande intressen, vilka i skyddet av den allmänna "folkdiskussionen" tämligen ostört kunnat fullfölja sina spekulationer på svensk mark. Resultatet härav har såsom vi veta blivit, att Sveriges en gång fria och oberoende folk tvingats in under det judiska mammonsoket och att dess öden icke längre länkas efter svenska ideal till egen välfärd utan uteslutande efter Alludas höga intressen och planer.

För genomdrivande i lagstiftningen av alla de önskemål och krav, som särskilt legat judendomen om hjärtat, hava massorna uppbådats, de där förlänat dem karaktären av "demokratiska" och "folkliga" reformkrav. De reela syftena med de många aktualiserade och populariserade "folkkraven" har man visserligen aktat sig för att antyda; de utstyras alltid i den utsöktaste demokratiska klädsel och utges för att åsyfta höjandet av folkets ekonomiska, sociala och kulturella väl. Men såsom regel avse de helt andra syften, nämligen främjandet av den judiska maktens planer. Se vi tilll socialdemokratien, finna vi, att dess verksamhet i Sverige liksom i andra länder så gott som uteslutande varit inriktad på att tjäna de judiska intressena, att den i realiteten knappast annat varit än ett blint verktyg åt Alljuda, en lydig utförare av rollen som dess stora stridshärar i kampen för världens erövring. Den "demokratiska" lagstiftningen har de facto allestädes varit koncentrerad på att utveckla och befästa judendomens maktställning, att bringa de enskilda medborgarna liksom stat och kommuner i dess ekonomiska våld samt att på alla tänkbara sätt, bland annat genom upprättandet av en mängd oerhört kostsamma och i regel fullkomligt obehövliga nya myndigheter och "sociala" välfärdsinstitutioner framprovocera en våldsam ökning av de statliga utgiftsbehoven, som till synes kunde motivera statsskuldsättningen till den judiska ockrarfinansen, som av de "nationalekonomiska" auktoriteterna urgerats såsom en statsfinansiell nödvändighet.

Såsom det stora målet för hela denna utveckling i en falsk nationalekonomis hägn har uppställts *Socialisering*, varigenom massorna skulle göras ekonomiskt delaktiga av samhället. Först utlovade som vi veta socialdemokratien kapitalets erövring åt massorna, det knussades då sannerligen ej på utfästelserna; sedan vederbörande med demokratiens hjälp väl för verkligat sitt stolta löfte, på så vis, att herrar israeliter själva tagit hand om de erövrade kapitalvärdena, koncentreras nu demokratiens stora aktion på en "socialisering" i mera egentlig bemärkelse. "Socialiseringen" är alltså för ögonblicket det stora idealet, som Sveriges arbetande folk förmenas omfatta och önska förverkligat. Men de flesta av våra svenska arbetare hava, märkligt nog, en mycket ringa aning om vad denna "socialisering" i själva verket innebär och åsyftar. Herrar socialistledare av i dag utlägga den på så många olika tungomål, den ene på ett sätt, den andre på ett annat — man får tydligen allt svårare att prestera plausibla formuleringar i ämnet. Sanningen rörande "socialiseringen" undviker man dock sorgfälligt att upplysa massorna om, eftersom den icke skulle utöva någon större dragningskraft i kampen om själarna. Ty sanningen lyder: Socialiseringen är det stora medlet för den judiska maktens slutliga, fullständiga ekonomiska erövrande av det nationella samhället. Staten "socialiserar" eller absorberar i sig all fri näringsverksamhet inom landet, varigenom även vinnes, att allt förefintligt motstånd mot Alljudas maktplaner bland näringsutövarna brytes och våldsamt ökade utgiftsbehov uppstå för den staliga driften. Samtidigt "socialiserar" Alljuda staten. Den sistnämnda processen har här för övrigt redan fortskridit så långt, att den judiska makten de facto utövar rollen av stat i staten och ligger inne med inteckningsfordringar på svenska staten å nära två miljarder kr., dragande en årlig räntekostnad på inemot 100 milj. kr. Denna skuldsättning har skett i hägnet av en falsk nationalekonomi, förkunnad av till vetenskapsmän upphöjda ekonomiska charlatanter. Så snart en regering vågar visa tecken till att vilja inskränka det följda statsskuldsättningstempot, skickas strax herrar "nationalekonomer" fram på arenan för att varna och avråda. Professor Cassel har t. o. m. vid skilda tillfällen djärvts offentligt hävda sådana teorier som att statens skuldsättning till den judiska storfinansen är en nationalekonomiskt naturlig och sund företeelse samt att avbetalning av statsskulden är nationalekonomiskt skadlig. Vi tveka icke att karaktärisera dylika påståenden såsom avsiktligt lögnaktiga. Följden av denna ansvarslösa propaganda har blivit, att skuldsättningen till den judiska storfinansen under loppet av några få årtionden bragts upp från några få milj. kr. till 1,739 milj. kr. vid 1927 års ingång. Men herrar "nationalekonomer" äro icke nöjda härmed. Ännu återstår en miljard statstillgångar ointecknad, och denna måste också "frigöras" åt Alljuda! Genom ytterligare socialiserade industrier och näringar, för vilket önskemål demokratien nu kommenderas upp, motiveras ett fullföljande av den inslagna statsskuldsättningsvägen hän mot målet: Alljudas "socialisering" eller erövring av Sverige.

Vi hava tidigare framhållit nödvändigheten av att svenska folket äntligen vaknar till insikt om läget och reser sig till motvärn mot de diaboliska planer, som av den judiska makten smidas mot dess liv och dess frihet. Det är sannerligen icke en dag för tidigt, att så sker. Den, som icke är blind, måste inse, att vårt folks välstånd främst avhänger av dess ekonomiska belägenhet. En statsekonomisk politik, som åsyftar den enskilda företagsamhetens inom landet dödande och samhällets "socialisering" i den judiska mammonsmaktens hägn, kan icke annat än leda till nationell katastrof. Den måste också snarast utdömas av de tänkande folkelementen på ett sätt, som av Höga Vederbörande förstås. Samtidigt måste en aktiv motaktion resas med ett klart och ovedersägligt program, som ej heller lämnar rum för missförstånd. Inaugurerandet av en helt ny statsekonomisk politik måste krävas, grundad på fullt hållbara, svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets välfärd, ett återupprättande av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd genom utnyttjande av alla förefintliga möjligheter till vårt näringslivs uppblomstring, lyximportens hejdande och sparsamhets tillämpande i det offentliga livet. Den nya statsekonomiska politiken måste i princip och absolut bryta med idén om statens skuldsättning till "kapitalets herrar" och hävda satsen *Staten herre i eget hus.* De oundgängligen nödvändiga statsutgifterna skola bestridas medels löpande statsinkomster samt beskattning. Denna väg är den enda förnuftiga och för såväl staten som de enskilda oändligt mycket mera ekonomisk än en skuldsättning till den judiska ockrarefinansen, som för all framtid fastlåser oss vid dryga ränteförpliktelser och ekonomiskt beroende av denna. För gäldande av den genom provokation av storfinansens "nationalekonomiska" och politiska agenter åstadkomna statsskulden på inemot två miljarder kronor bör såsom en extraordinarie åtgärd tillgripas en statsreduktion av vissa storbankers och vissa privatpersoners i hägnet av den provokatoriska politiken skapade onaturliga jätteförmögenheter. Denna nödtvungna statsreduktion bör självfallet föregås av en utomordentlig kommissionsutredning, som för Sveriges folk uppenbarar vad allt förekommit i samband med den judiska storfinansens erövring av vårt svenska bankväsen och vårt svenska industri- och näringsliv. Så visst som det är ett statsintresse av första ordningen, att den produktiva ekonomiska verksamheten på allt sätt stödjes och skyddas, är det nödvändigt, att "spekulationskapitalet" — rövarekapitalet stävjes i dess framfart. Det utgör i dess nuvarande gestalt en ständig fara och ett ständigt hot, icke blott mot den sunda ekonomiska verksamheten utan mot samhället i dess helhet, så mycket mer som det tydligt visat, att det är direkt fosterlandslöst och icke skyr att utnyttja sin illegala maktställning till det svenska samhällets omstörtning.

En dag skall skammen utplånas!

Vid Smålands Gilles häromdagen avhållna höstfest i Stockholm höll klubbordföranden, överste Byström, ett tal för hembygden, vari han bl. a. framhöll, att Småland var den provins, som hårdast drabbats av 1925 års avrustningsbeslut, men hoppades, att, då vi en gång väcktes ur vårt drömliv och ställdes inför den nakna verkligheten, de gamla regementena åter skola leva upp under sina från museerna återförvärvade gamla ärorika fanor.

Överste Byström har utan allt tvivel rätt. Den dag Sveriges vilseförda folk väl kommit under fund med det skamliga förräderi, som genom nedrustningsbeslutet av 1925 begicks, komma våra gamla regementens ärorika fanor att rentvås från skammen. Det är endast beklagligt, att våra militärer av en falsk lojalitetskänsla läto förmå sig till att acceptera den landsförädiska gärningen. Det har varit deras självklara plikt att bjuda Alljudas raserareagenter spetsen, men dessa köpte också landets försvarare — medelst rundhänta avgångslöner, som möjliggjorde för dem att under sina återstående år föra en behagfull tillvaro i "arbetsfribet". Men lyckligtvis börjar nu å skilda håll, även bland försvarets män, där man begynner genomskåda de judiska avrustningssträvandenas väsen och syfte, ett uppvaknande att ske.

PRESSKONSERTEN

Tidsenlig spritlagstiftning!

I den praktiska nykterhetspolitiken i vårt land råder en oerhörd brist på principiella och klara linjer, framhåller med full rätt Stockholms Dagblad (h.) i en artikel "Tidsenlig spritlagstiftning" med anledning av herrarnas i kgl. kontrollstyrelsen senaste framstöt mot "det privatekonomiska intresset" i rusdryckshanteringen. Rörande det illustra Brattska systemet skriver tidningen bl. a.

Vi ha under årens lopp begåvats med en oändlig massa förordningar och bestämmelser i detta ämne, så intrasslade i varandra, att man med skäl kan beteckna dem som en gammaldags färgglad trasmatta av paragrafer. ....

Kontrollstyrelsen klagar över att det råder oklarhet om hur gällande bestämmelser på detta område skola tolkas och kräver en reform i syfte att få reda och ordning i det hela. I detta reformkrav instämmer givetvis var och en. Men kravet på en reform bör utvidgas. Hela vår invecklade och motstridiga ordning för rusdryckshandeln är färdig för en revidering. Det är också säkerligen möjligt att skapa ett principiellt klart utgångsläge, som medger en logisk och konsekvent lagstiftning med klara framtidsmål. Partierna borde ägna saken uppmärksamhet i valrörelsen. Tiden är utan minsta tvivel mogen härför.

Tidningen har givetvis rätt uti, att hela vår invecklade och motstridiga ordning för rusdryckshandeln är mogen för en revidering. Detta krav har mångfaldiga gånger uttalats i Nationen.

»Makt utan ansvar är omoralisk!»

En av det härskande judisk-politisko lögn- och korruptionssystemets mest illustre vapendragare inom pressen, redaktören Mauritz Hellberg i Karlstadstidningen (l.) har i högsta grad upprörts över några uttalanden i Stockholms Dagblad (h), angående systemets korrumperande verkningar. Den stolte "idépolitiske" riddaren i Karlstad protesterar mot den nämnda tidningens yttranden och anhåller i indignerad ton att få veta, var korruptionen, sedeförskämningen, mutsystemet och bestickligheten är till finnandes. "Papperen på bordet!" Stockholms Dagblad svarar den store reformatornmoralisten i en artikel, vari tidningen bl. a. yttrar:

Stockholms Dagblad har koncentrerat sig på vad som för oss framstått som dess springande punkt: oansvarigheten. "Med makt är ansvar oiränkomligt förknippad. Makt utan ansvar är omoralisk. Regeringsansvaret måste när som helst kunna utkrävas. Tolererar ett land en partistyrelse, som icke äger den verkliga makten, har den därmed satt oansvarigheten i högsätet. Ett sådant system leder till att ansvaret utkräves endast i den mån så passar partierna i majoritet. Principiellt och praktiskt är en riksstyrelse av detta slag i längden ohållbar. Den demoraliserar det politiska livet och leder till ett "kucklande", som är identiskt med korruption eller förskämning av sederna. Den som rätt översätter korruption med bestickning och mutor i individuella fall har en uppfattning av de parlamentariska förhållandena, som strängt taget befriar från varje skyldighet att diskutera saken med vederbörande. Parlamentet kan korrumperas på mångahanda andra sätt genom allas oansvarighet och det är uteslutande det slagets sedeförskämning, som åsyftats. Den kan vara allvarlig nog.

Stockholms Dagblad har med dessa ord visserligen endast sagt sanningen till hälften, men icke förty konstatera vi dess yttrande med tillfredsställelse Den uttalade satsen "Makt utan ansvar är omoralisk" har ofta framhävts i denna tidning. Hr Mauritz Hellberg, en av själva förgrundsgestalterna och de främst ansvarige för det rådande lögnsystemet i folksöndringens tjänst. Det saknar förvisso varje som helst moraliskt berättigande att här uppträda med några later och anspråk. Han känner lika bra som någon annan detta från början till slut på lögn, provokation och korruption uppbyggda system, som laborerar med en skenrepresentation och en skenregering under det alla frågor av betydenhet avgöras av en hemlig, oansvarig regeringsmakt under ledning av den härskande judiska storfinansen, främst representerad av husen Bonnier och Wallenberg. Eftersom han emellertid önskar ett exempel på korruption, skola vi vara till hans tjänst genom att nämna ett sådant: det Bratt-Wallenbergska spritmonopolet. Mer än tillräckligt av bevis för förhandenvarande korruption har i detta speciella fall framförts av Nationen, men varken hr Hellberg eller någon annan representant för det kosmopolitiska folkupplysningsväsendet i landet ha funnit skäligt observera dessa våra presterade bevis. Korruptionen har överhuvud tydligt gjort sig märkbar i avgörandet i riksdagen av snart sagt varje fråga av betydelse under senare tid som de facto avgjorts *emot* svenska folkets sanna intressen till favör för den regerande judiska inkränktaremakten Det främsta och mest påtagliga beviset hava vi i den under loppet av några årtionden företagna huvudlösa statsskuldsättningen på miljarder till den judiska storfinansen, som intet annat syfte haft, än att till denna makt överantvarda statens d. v. s. svenska folkets reela tillgångar samt ekonomiskt slavbinda alla medborgare under det internationella Mammon. Att korruptionen i vår tid trives under många sköna former, icke bara befordringar och upphöjelser i och utom riksdagen, är en allmänt känd sak. Fall saknas ej heller, där det, trots den förståeliga försiktighet, som i dylika fall iakttages, veterligen rört sig om rena kontantbidrag som övertygelsemedel. Alltså, ingen hög ton, herr redaktör Mauritz Hellberg!

Sovjetministern dirigerade nedrustningsbeslutet.

I Parispressen ha i dessa dagar vissa sensationella avslöjanden gjorts rörande det inflytande, som den judisk-bolsjevikiska revolutionsregeringen i Moskva utövade på 1925 års riksdags nedrustningsbeslut. Sålunda har den stora franska tidningen Figaro, ägd och redigerad av den kände franske antisemiten Coty, gjort gällande, att sovjet-ryske ministern Dovgolevski spelat en stor politisk roll i Sverige under Sandlerska regeringen och särskilt utövat ett starkt inflytande på 1925 års riksdags nedrustningsbeslut. Den svenska legationen uppges av Coty vid den ifrågavarande tidpunkten mest ha fungerat "som en filial av Moskva".

Cotys uttalade uppfattning har stor sannolikhet för sig. Sveriges minister i Paris, greve Ehrensvärd, har offentliggjort ett svar på de framkastade beskyllningarna, vilket dock icke varit av övertygande beskaffenhet. I Nationen har tidigare framhållits, att den stora nedrustningen uteslutande var den här regerande judendomens verk. Att vederbörande vid det ifrågavarande tillfället också till det yttersta benyttjade sig av Moskvaregeringens härvarande representant, säger sig själv.

Stalin exkommunicerar de judiska oppositionsledarna.

Sovjet-Ryssland har firat 10-årsjubileum av den stora revolutionen bl. a. genom att företaga en radikal upprensning inom det s. k. egna lägret. Någon dag efter huvudfestlighetens avhållande fattades nämligen beslut av centrala kontrollkommissionens och kommunistpartiets centralkommitté om uteslutning ur partiet av Trotskij, Sinovjev, Kamenew, Radek och alla övriga medlemmar av oppositionen ävensom att avsätta dem från alla ansvar förenade regeringsämbeten, vilka de f. n. bekläda.

Vi återkomma med reflektioner över de förvisso mycket betydelsefulla händelser, som f. n. utspelas i världsrevolutionens hemland.

En ny framgång för «det mellanfolkliga varuutbytets frihet.»

Den i Genève avhållna diplomatiska konferensen för det mellanfolkliga varuutbytets frihet", vid vilken 34 stater varit representerade, har enhälligt antagit konventionen om avskaffande av import- och exportförbud och restriktioner. Då konventionen står öppen för underskrift några månader, har Sverige i likhet med åtskilliga andra stater icke nu undertecknat densamma.

---

45 milj. kr. i utbetalda pensioner under 1926.

Enligt nu framlagd redogörelse för år 1926 utgjorde antalet pensionstagare med pensionstillägg — med detta avses såväl även understöd — den 1 januari 1927 i Sverige 285,000, därav omkring 103,000 män och 180,000 kvinnor. Antalet manliga och kvinnliga pensionsdeltagare över 60 år utgör omkring 27 procent av den manliga och 38 procent av den kvinnliga befolkningen över 60 år eller omkring 90,000 män och omkring 155,000 kvinnor. Antalet pensionstagare under 60 år är sålunda icke stort, endast cirka 15,000 män och 25,000 kvinnor.

De under 1926 utbetalda pensionerna belöpte sig i fråga om pensionstillägg till omkring 43,000,000 kr., varav omkring 16,000,000 kr. komma på männen och omkring 27,000,000 kr. på kvinnorna. Under samma tid utbetalades avgiftspensioner med omkring 2,000,000 kr. Antalet personer, som uppburo enbart avgiftspensioner utgjorde omkring 60,000.

Beträffande pensionsstyrelsens nuvarande arbetsbörda nämnes, att man kan för närvarande årligen räkna med omkr. 40,000 ansökningar om pensionstillägg, omkring 12,000 ansökningar om enbart avgiftspension eller avgiftsåterbetalning. Hos pensionsstyrelsen avgöres sålunda omkring 250 pensionsärenden per arbetsdag.

Styrelsen har dessutom att bland annat årligen behandla omkring 6,000 sjukvårdsärenden, förvalta en fond, vars storlek för närvarande uppgår till 350,000,000 kr., handha bokföringen av pensionsavgifter för omkring 4,000,000 kr. avgiftspliktiga samt granska de kommunala och statsliga uppbördsmyndigheternas redovisningar av pensionsavgifter, vilka för närvarande uppgå till 22,000,000 kr. pr år.

Till pensionstyrelsen ha hittills inkommit pensionsansökningar för cirka 710,000 personer och utställts 610,000 pensionsbrev. Dessutom ha behandlats ansökningar för 110,000 personer om jämkning av tidigare beviljad pension.

Svenska folket i yrkesgrupper.

Statistiska centralbyrån har nu framlagt femte och sista delen av sin redogörelse för 1920 års allmänna folkräkning i riket. Enligt denna betecknas 2,621,000 personer, motsvarande 44 proc. av hela befolkningen som yrkesutövare. De egentliga yrkesutövarna hava under det senaste seklet ökat i antal mellan varje räkning. Störst har ökningen varit under det sista årtiondet, då den uppgått till 431,000 eller 20 proc.

Den av jordbruk, fiske och skogsbruk levande befolkningen har under årtiondet 1911—20 sjunkit från 2,319,000 till 2,267,000 personer. Den jordbruksidkande befolkningens absoluta numerär har icke på länge befunnits så låg som nu. Jordbruksgruppen framstår dock fortfarande som den avgjort största av de sex huvudgrupper vari befolkningen plägar uppdelas i yrkesavseende.

Till huvudgruppen industri och hantverk ha hänförts tillhopa 1,851,000 personer. I motsats till jordbruket har industrien under en följd av år absorberat en allt större folkmängd. Huvudgruppen handel och samfärdsel, som år 1910 omfattade 576,000 personer, har under årtiondet vuxit till 758,000. Till hotell- och restaurangrörelse ha hänförts 41,300 personer. Bank- och försäkringsverksamheten omfattar en folkmängd av 33,000 personer. Huvudgruppen allmän tjänst och fria yrken räknar 271,000 personer. Undervisningsväsendet utgör numera den största av huvudgruppens underavdelningar.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Israels främste kulturkoryfé i Sverige.

Bland judiska kulturkoryféer i vårt land under senare tid har professorn i litteraturhistoria vid Uppsala universitet, juden Henrik Schück, intagit en av förgrundsplatserna. Beträffande den roll Schück spelat inom svenskt kulturliv (naturligtvis i enlighet med Israels höga syften) kan man bilda sig en föreställning, när man betänker, att han länge var rektor magnificus vid vårt äldsta och förnämsta universitet. I våra akademier, "Svenska Akademien" och "Svenska Vetenskapsakademien", som allt mera utvecklats till s. k. toleranta svenska vitterhetssamfund, har han även spelat en roll, liksom i Nobelstiftelsen, vars ordförande Schück varit och i vilken ställning han ju haft tillfälle göra sina och sin ras' synpunkter gällande vid utseendet av Nobelpristagare etc. En betydande procent av de utdelade priserna hava också gått till judiska forskare och skriftställare, såsom Lippmann (fysik), Einstein (fysik), Franck (fysik), Haber (kemi), Anatole France (litteratur) etc. etc.

Schücks vetenskapliga produktion utmärker sig framför allt för sin stora kvantitativa massa, som står i omvänd proportion till kvaliteten. Han hör till de vetenskapliga "meterskribenterna", vilkas verk sakna bestående vetenskapligt värde. Den kände fornforskaren, fil. dr Arthur Nordén skrev också i St. Tidn.: "Henrik Schücks studier i nordisk religionshistoria äro ohjälpligt överlämnade åt biblioteksdammets barmhärtiga inhöljning." I sina böcker i nordisk religionshistoria talar Schück så ofta om "våra" gamla förfäder, att det blivit till ett bevingat ord "Våra gamla förfäder, sa' juden Schück om de gamla nordborna."

Den kosmopolitiska tidningsverksamheten blir vetenskap!

Herrar israeliter ämnar nu också göra en vetenskap av sin underbara tidningsverksamhet d. v. s. konsten att "upplysa" mänskligheten efter sina säregna principer — att döma av ett meddelande från Berlin om planer på upprättande av en extraordinarie professur i tidningsvetenskap vid universitet i Berlin. Preussiska finansministern har redan beviljat en i ämnet gjord framställning. Det definitiva avgörandet tillkommer preussiska lantdagen.

Efter hand få vi naturligtvis se kravet på en professur i tidningsvetenskap framfört och aktualiserat även hos oss såsom "demokratiskt" och åsyftande höjandet av det folkliga välståndet. Fullt kompetenta aspiranter å den framtida professuren i tidningsvetenskap här i Sverige komma givetvis icke att saknas, bland dem i främsta rummet naturligtvis medlemmar av vårt regerande upplysningshus av i dag, illustra huset Bonnier, som ju politiskt kan dokumentera sig för icke mindre storartade insikter i de specifikt demokratiska "socialistiska" och "kommunistiska" än "moderata", "liberala" och frisinnade" lärorna. Att den nya vetenskapen alltifrån begynnelsen kommer att iförlänas karaktären av en vetenskap av allra högsta klass med självskriven plats i kungliga svenska vetenskapsakademien, säger sig själv.

Det nya Rysslands "lille far".

Den sedan något år tillbaka pågående kampen mellan Stalin och den judiska oppositionen i Sovjet-Ryssland har nu så tillvida kommit till ett avgörande, att oppositionsledarna Trotski-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum och andra revolutionskoryféer av Israels stam icke blott berövats alla sina förtroendeposter inom sovjetstaten utan därtill även exkommunicerats ur det kommunistiska partiet såsom "kontrarevolutionärer" och "fiender till proletariatets diktatur". Mannen, som utfört bragden att kasta ut det judiska sällskapet, världsrevolutionens stora initiativtagare och organisatörer, ur statsledningen och partiet och praktiskt taget förklara dem fågelfria, är kaukasiern Stalin, det nuvarande Rysslands härskare, för vilken all världens judar i denna stund

ässa. En rabbin gav såsom vi tidigare omnämnt nyligen uttryck för denna oro inom de judiska kretsarna i ett uttalande till den franska tidningen "Le Journal", däri Stalin skildrades som den mest fruktansvärde antisimit, judarna någonsin haft att göra med i Ryssland. Sedan länge har den mest populära visan, som sjungits på alla kaféer och restauranter i det nya Ryssland, slutat med orden: "Lille far Stalin, giv Ryssland tillbaka till ryssarna!" Att oron över världsrevolutionens utveckling emot judarna är stor även utanför sovjetlandets gränser, framgår tydligt av de underbara utläggningar av fenomenet, som komma till uttryck i våra ledande "upplysningsorgan" här i landet, Bonnierska Sv. D. etc.

"Kristids-Svensson" — numera spritstorfinansens främste väktare i kgl. kontrollstyrelsen.

Den judiska spritfinansen, som uppenbart i ganska hög grad irriterats av alla de avslöjanden som i senare tid gjorts inför offentligheten rörande vederbörandes förehavanden i dunklet, tyckes ha beslutit sig för att överge den hittills följda taktiken och forcera fram avgörandena i syfte att stabilisera och lagligen grundfästa sin "rättmätiga" domän inom sprit-, restaurang- och hotellrörelsen i Sverige. Vilket självfallet skall ske i nykterhetsintressets namn och med tillhjälp av spritfinansens många trogna inom "nykterhetslägret"! Meningen med Brattsystemet var ju som vi veta att "det enskilda vinstbegret" skulle avkopplas från rusdryckshanteringen, vilket ideal dr. Bratt et consortes i och utanför "nykterhetsvärlden" förverkligat på så vis, att profiten å sprit överflyttats från våra förutvarande svenska företagare till staten, där storfinansens herrar beretts tillfälle att sörja för en för en fullt "rationell" skötsel av affärerna, med påföljd, att huvudparten av vinsten rinner bort i kanalen utanför statskassan, som endast får en ringa bråkdel av vad den skulle ha. Och så kommer elaka människor emellan och stör den harmoniska och lugna utvecklingen i "den sociala välfärdens" intresse, pekande på den lilla inre meningen med den väldiga apparat som icensatts för vårt folks frigörelse från "spritens förbannelser" och dess "sociala höjande"!

Undra då på att Höga Vederbörande irriterats och att de sett sig tvungna forcera sina strävanden genom igångsättande av en ny aktion för "vinstbegärets avkoppling". Vilket skett genom att självaste chefen för kungl. kontrollstyrelsen, från kristidskommissionerna (där svenska folkets plundrades på 100-tals miljoner) ryktbare koryfén, överdirektör Svensson. Hr Svensson, som välvilligt sett genom fingrarna med de många skandalösa svindlerierna inom spritmonopolet av herrar spekulanter i sprit, jätteförskingringarna av statsmedel etc., etc. och därmed även ytterligare bekräftat, vilken andas barn han är, har nu funnit tiden inne för en fullständig avkoppling av de enskilda restaurantinnehavarnas vinst på viner och spirituosa, och ingått till k. m:t med en skrivelse, vari begäres ingångsättande av en utredning i nämnda syfte. Med denna aktion avses ingenting annat än att till favör för den judiska monopolfinansens herrar rikta själva dråpslaget mot den enskilda restaurang- och hotellrörelsen i Sverige.

Svenska folket bör göra klart för sig vad saken gäller, och därefter taga sin ställning till vederbörandes "nykterhetsvänliga" spekulationer!

I den Brattska nykterhetspolitikens hägn.

Under det dr. Bratt och hans många tappra drabanter inom spritfinansiella, "nykterhetsvänliga", "sociala" etc. kretsar icke tröttna att sjunga det rådande systemets lov, speciellt ur social och nykterhetsvänlig synpunkt, erbjuda sig runt omkring oss otaliga bedrövliga vittnesbörd om dess ödeläggande verkningar. Men inför alla dessa blunda den judiska monopolismens höga herrar, låtsas som om de ej alls existerade, utan fortsätta på den gamla stråten med vältaliga utläggningar om det Brattska spritransoneringssystemets överväldigande sociala etc. företräden framför alla andra sådana. När så behöves mobiliseras en loge av Verdandi eller någon annan "nykterhetsvänlig" institfelse upp för att demonstrera sin solidaritet med dr. Bratt och de intressen han företräder. Med blå dunster hoppas man in i det längsta kunna föra massorna bakom ljuset. Men detta lär snart icke gå längre och då lärer det icke bli uteslutande angenämt för de höga herrar spekulanter i spritförskärningar.

Ett märkligt tidens tecken är förvisso, att olika nykterhetsnämnder i landet "haft den sorgliga plikten" rapportera ett stadigt tilltagande av det s. k. ungdomsfylleriet på landsbygden.

Från såväl Värmland som Småland meddelas från olika nykterhetsnämnder och fattigvårdsstyrelser samma sorgliga erfarenheter. I ett av våra största industrisamhällen i Värmland, nämligen Forshaga bruk, äro förhållandena värre än annorstädes — bland de under årets 8 första månader för fylleri anhållna räknas 83,7 proc. till den kategori (under 29 år), som pläga benämnas ungdomsfyllerister. Medeltalet för hela landet beträffande dylika fyllerister är 30 proc. Det är klart, heter det vidare i rapporten, att innehavarna av motbok villigt stå ungdomarna till tjänst med utlåning av "överskottslitrar". Följderna återspeglas i bråk och slagsmål på helgdagsaftnarna. Nykterhetsfolket visar, framhålles det till sist en något väl beskedlig fördragsamhet mot missförhållandena, ty eljest skulle överträdelserna i regel påtalas.

I avbetalningsraseriets tidevarv.

Herrar kapitalister av den nya "liberala" internationalistiska skolan — vilken enligt Bonnierska D. N. är oändligt mycket mera sympatiska som sådana än den gamla, brutala kapitalistskolans representanter — nöja sig icke med att vänta tills de, som skola exploateras, fått i sina händer de slantar, som skola "frigöras". Nu tas folks blivande inkomster i stor utsträckning av hrr kapitalister ut långt innan de hunnit inflyta i kassan — bl. a. genom det moderna avbetalningsgeschäftet. Att detta av våra dagars styrande så varmt omhuldade system fört med sig brottslighet i stor skala, är intet överraskande, då det sätt, varpå det utvecklats, ju direkt inbjuder till brottslighet.

Det går icke heller många dagar utan att bedrägerier av olika slag rapporteras från det i den kosmopolitiska pressens ögon så "populära" systemets vidsträckta fält. För dagen meddelas, att Uppsalapolisen häktat en 28-årig person vid namn Johan Edvin Berglund, hemmahörande i Örebro. Berglund har i olika affärer i staden på avbetalning lyckats få ut tillsammans sex radioapparater till sammanlagt värde av över 650 kr. samt tre grammofoner för sammanlagt 325 kr. Vidare har han hos Fritzes hovbokhandel på avbetalning köpt ett ur för 170 kr. Sakerna har han sedan sålt under resor på landsbygden, huvudsakligen i Sigtunatrakten.

Internationella monument över Sacco och Vanzetti.

Sacco och Vanzetti-kommittén har utfärdat ett upprop, vari manas till fortsatt aktion, närmast för framtvingande av en revision av domarna över de bägge avrättade anarkisterna samt åstadkommande av publicitet åt de aktstycken i saken, som finnas förvarade i det amerikanska justitiedepartementets arkiv. Genom denna revision, som världsproletariaten nu måste gå in för, skall, heter det i uppropet, den amerikanska kapitalismen och dess rättsskipning offentligt bli fastspikad som den verkliga brottslingen och mördaren samtidigt som den internationella arbetareklassen tillföres en moralisk seger av utomordentlig betydelse. Aktionen skall vidare avse att befria en del andra representanter för arbetareklassen som hållas förvarade i amerikanska fängelser.

Samtidigt igångsättes en stor insamling av penningemedel, vilka bl. a. skola användas till Saccos efterlämnade familj samt upprättandet av internationella monument över de avrättade.

Bort med Fredrika ur Humlegården.

Redan för länge sedan uttalades i Nationen kravet på att huvudstaden befriades från den anskrämliga staty av Fredrika Bremer, varmed våra israelitiska kulturväcktare vandaliserat Stockholms sköna Humlegård. Med tillfredsställelse konstatera vi, att Stockholms Dagblad nu höjt parollen "Bort med Fredrika Bremer ur Humlegården!"

Det vore önskligt, att Stockholm samtidigt befriade sig från "inälvorna" på Birger Jarlsgatan liksom överhuvud gjorde sig av med ett skönhetsråd, som av den allmänna folkmeningen långt före detta döpts till "fulhetsrådet".!

Spritherrarna köpa sulfitbrännvin!

Aktiebolaget Vin. o. Spritcentralen har hos k. m:t anhållit om tillstånd att under 1928 få inköpa fem miljoner liter sulfitbrännvin av 95 procents alkoholmängd, en begäran, som naturligtvis av k. m:t bifallits. Man frapperas av att hrr spritdiktatorer funnit skäligt begära tillstånd att få inköpa av den hälsovådliga sulfitspriten för sina utskänkningsbehov. Vederbörande hava tydligen velat gardera sig mot kommande efterräkningar.

Till svenska folkets uppbyggelse.

Kommittén för utredning om statens tjänstemäns bisysslor, som visserligen ännu icke på långt när är färdig med sin uppgift, har, enligt vad sekreteraren, byråchef Nyström, upplyst, insamlat icke mindre än 90,000 uppgifter eller praktiskt taget lika många som det finnes statstjänstemän. Denna rekordartade pappersflod är så våldsam, att de kommitterade — hrr Vennersten och V. Larsson — icke hinna bli klara med något förslag på en sådan tidpunkt, att proposition kan avgivas till kommande riksdag. Det är under sådana förhållanden ovisst, när denna sparsamhetsaktion skall avsätta sitt första resultat.

Fria ord

Judars lämplighet som läkare.

Herr Redaktör!

Med anledning av artikeln om Sabbatsbergs sjukhus i sista numret av Nationen tillåter jag mig fästa uppmärksamheten på följande psykologiska förhållanden. Var och en som inser att läkaren måste vara mer än medicinare med så och så många examina, var och en, som inser, att en riktig läkare framförallt även måste ha förståelse för de sjukas själsliv, måste jämväl anse det för ett ohållbart tillstånd, att judar tillåtas vara läkare för svenska folket. Den, som icke kan förstå vår ras, kan icke heller vara en verklig läkare för oss. Emedan jag sedan långt tillbaka gjort denna observation, lade jag på minnet ett ställe i "Israelitisches Familienblatt" av d. 17 februari 1921, där en judisk läkare påfordrar särskilda sjukhus för nervösa och sinnessjuka judar. Han stöder sin begäran på "att en sann psykoanalys rörande en jude även med bästa vilja och välvilja av skäl, som här ej behöver nämnas, blott i enstaka och sällsynta fall kan komma till stånd". Man behöver emellertid ej blott tänka på nervsjuka utan på det av den judiske läkaren uppgivna faktum, att en icke-judisk läkare icke kan förstå en judes själsliv. Grunderna härtill ville juden ej omtala. Det behöves ej heller, ty varje jude vet, att orsaken är olikhet i rashänseende. Det är blott icke-judarna, som äro okunniga därom och besöka därför i sin okunnighet judiska läkare! Vad som gäller om judar, gäller omvänt även om oss: *En jude skall aldrig kunna förstå svenskt själsliv, kan aldrig bliva en verklig läkare för svenskar.* Därav *följer att......*

Medicus.

Elektriska affären
BIRKA
Rödabergsbrinken 2
(Vanadisplan)
STOCKHOLM
Tel. 868 20
Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.
Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm.
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Trenne frågor till Israel.

Ur den ryska emigranttidningen "L'Indépendant".

I vårt näst[illegible]ende nummer omnämndes der[illegible] sensationella utgången av [illegible] processen mot juden Samuel Schwarzbard i Paris, vilken av jury[illegible] frikänts från allt ansvar för de[illegible] mord han begått mot kosackhet[illegible]mannen Petljura. Frikännandet motiverades såsom vi framhöllo med, att Petljura varit antisemit och ledare av pogromrörelser i Ukrajna — ett utslag av rätten, som visade, att "det fria Frankrike" numera hunnit så långt på "frihetens ärofulla bana", att det också är tillåtet att ostraffat mörda antisemiter i själva Paris. En av Nationens läsare i Paris har fört vår uppmärksamhet på ett uttalande, som med anledning av Schwartzbardsprocessens utgång gjorts i den i Belgien utkomna ryska veckotidningen "L'Indépendant". Ur den märkliga artikeln återgiva vi i svensk översättning nedanstående:

"För den franska domstolen framtrollades följande bild: På f. d. Stor-Rysslands territorium rasade en häftig kamp mellan några krigiska folkslag — bolsjeviker, ukrajnare och ett grymt folk, vars ledare var den beryktade general Denikin.

Egendomligt nog besjälades alla dessa, varandra bekrigande, folk av en för dem alla gemensam känsla — hat mot judarna. Vadan detta?

I Ryssland levde sida vid sida en myckenhet olika folkslag: armenier, greker, tyskar, letter, jakuter, grusinare, tscherkesser — med vilka Ryssland fört krig under ett halvt århundrade — och tatarer, vilka under två århundraden förde en ej alltför mild spira i Ryssland. Och intet av dessa folkslag — icke ens tatarerna — ha hemsökts av några pogromer.

Man skulle tycka, att den franska domstolen borde ställt frågan: "varför bildade judarna ett sorgligt undantag? Varför var det endast judarna, som hade anledning att klaga över pogromer från både bolsjeviker, ukrajnare och ryssar?" Men — den frågan ställde den ej.

Jag är ingen vän av pogromer. Jag föraktar djupt denna yttring av mänsklig ondska. Jag var i Lill-Ryssland, då Petljura dränkte sitt lands jord med både ryskt och judiskt blod. Vi önska ej upprepandet härav. Vi sörja djupt över att den "Vita armén" — ledningens ansträngningar till trots — besudlat Rysslands heliga fana med pogromernas judeblod. Och, om den franska domstolen ej ville beröra den sidan av saken, så måste vi göra det.

Under Rysslands hägn levde c:a 5 millioner judar; nu, sedan "delningen" av Stor-Ryssland genomförts, återstå där endast knappa 2 millioner, och över dessa olyckliga samla sig mörka, olycksbådande moln.

Av antisemitism är icke endast den ryska emigrationen förgiftad utan även den "röda" arméen, ja, t. o. m. "komsomol". Vi måste rädda judarna från den hotande olyckan och Ryssland från skammen. Demokratisk vältalighet hjälper därvidlag icke; man måste gå till botten med frågan, och därför vill jag nu — utan att förnärma eller stöta judarna — ställa några frågor till dem.

Dock icke till de pomaderade "brunetter" som äro redo att tala om vad som helst och huru mycket som helst, men då alltid i den rena, demokratiska andan. Nej, jag vänder mig till de allvarliga, hederliga judarna, de verkliga representanterna för sitt folk. Jag vill fråga dem:

1. Varför föraktades och misshandlades (genom pogromerna) endast judarna i det eljest så toleranta Ryssland?

2. Varför finnes antisemitism — eller judofobi — överallt, t. o. m. i Palestina, där araberna, även de semiter, ställt till judepogromer?

och 3. På vilket effektivt sätt ämna de rädda sina olycksbröder från de stundande gräsligheterna? Ty de veta väl nu, att de demokratiska kvacksalvarnas besvärjelser icke kunna bli till verklig nytta."

ODEON-TEATERN
Varje kväll kl. 8 e. m.
November-Succésen
I nöd och lust
eller
Styrman Klasons skilsmässa
Th. Modéen, Lola Grahl, Ola Isene, Arthur Rollén.
Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 9673. N. 16700, samt hos Sv. Dagbl., Birgerjarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

Theodor Fritsch 75 år.

Den 28 sistlidne oktober fyllde utgivaren av den kända antijudiska tidskriften "Hammer" i Leipzig, Theodor Fritsch, 75 år.

Theodor Fritsch härstammar från en bondesläkt i provinsen Sachsen. Till yrket var han ursprungligen ingenjör och kvarnteknisk expert.

År 1885 grundade Fritsch tidningen "Antisemitische Correspondenz", som snart därefter fick namnet ändrat till "Deutsch-soziale Blätter". Från början betonade Fritsch, att det ej var nog med kamp mot judendomen, utan att antisemitismen betydde en världsåskådning.

Det fria och fasta sätt, varpå Fritsch utan tvekan grep an de ömtåligaste frågor och nämnde saker vid deras rätta namn, var svårt att förena med partischablonerna, men desto lättare med hela folkets väl. Från religiös ståndpunkt angrep han tidigt Gamla Testamentet och påpekade dess motsatsförhållande till Jesu milda lära.

Fritsch's tidskrift, "Hammer", som gjort så mycket för att få tyska foket att vakna upp ur den judiska dödsslummern, firade förra året 25-årsjubileum, och utkom då en innehållsrik festskrift.

Fritsch lägger ej an på att såra sin motståndare utan diskuterar på en objektiv nivå i avsikt att motståndaren, om denne är en rättvis och logisk man, måste medgiva, att han har rätt.

Fritsch har mycket intresserat sig för rasspörsmålet och i de första årgångarna av Hammer återfinnes en rad utmärkta uppsatser över "De blondas tillbakagång". Bland de böcker han utgivit i tryck märkas "Handbok i judefrågan", "Den falske guden" och "Den judiska framgångens gåta".

Trots sina 75 år kämpar Fritsch ännu med samma kraft som för 50 år sedan.

L—r.

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN
Kl. 8—10.30:
Den första av herrarna
Gösta Ekman, Tollie Zellman, Ester Sahlin, Edvin Adolphson, John W. Brunius.
Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 60 44.

VASA-TEATERN
Direktion: ALBERT RANFT.
8—10,45 varje afton:
"Adjö Mimi"
Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN
Kl. 8—omkr. 10.20:
Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN
Kl. 8:
Den stora skrattsuccesen
Sten Stensson Steen från Eslöf
Gästspel av ELIS ELLIS.
Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

Stresemann—det nya Tysklands ledande statsman.

Bedömd av Greve Reventlow.

För den, som vill skaffa sig ett klart och sant begrepp om Tysklands politiska liv under den ödesdigra Stresemanska regeringen — och härav draga lärdomar för oss svenskar — kan ej hänvisas till renare, mera tillförlitlig källa och säkrare vägledning än greve Reventlows bok: "Minister Stresemann als Staatsmann und Anwalt des Weltgewissens". Här tecknas med överlägset mästerskap denne "statsmans" karriär från början av 1923 till hösten 1927. Här belyses skarpt och sakligt denna ministerbanas olika etapper: Ruhrkampen ("det passiva motståndet"), de förödmjukande, fördärvbringande Daweslagarna, Locarno, Säkerhetspakten (inspirerad av Englands ambassadör i Berlin, lord d'Abernon), Tysklands inträde i Folkförbundet och Stresemanns eget inträde i världsfrimurarförbundet.

Om allt detta vet man synbarligen i Sverige så gott som intet, och det lilla man vet, har tyvärr blivit framställt på ett vilseledande sätt. Allt skrives och delgives numera i internationell anda, uteslutande beräknat(?) för likasinnade eller kritiklösa, tankelata läsare. De verkligt tyska och de verkligt svenska tages ingen hänsyn till. Det är, som om ett nationellt Sverige och ett nationellt Tyskland icke existerade, även om ibland — om för att vilseleda och förvirra eller av tanklöshet och gammal vana lämnas därhän — ordet nationell användes och påklistras de mest onationella begrepp och företeelser. Vad skall man tro om t. ex. en sådan artikel, som Allehanda för någon tid sedan bjöd sina läsare: "Tyskland och Norden?" Ett slående bevis på ovederhäftighet och opererande med oäkta begrepp och ord — förmodligen omedvetet, slentrianmässigt. Artikelförfattaren omtalar att "Tyskland nu fullbordat sitt återuppbyggande efter världskrigets katastrof",(!) berättar om landets "nyorientering som huvudsakligast går i ekonomisk riktning". Och denna nyorientering, denna riktning kallar han "n a t i o n e l l"! Ha då orden fullständigt förlorat sin forna mening? "Dödsklockorna ha ringt över den Bismarckska och Wilhelminska aeran, heter det. (Den Bismarckska aeran slutade väl för övrigt redan i mars 1890, fastän Järnkanslärens skapelse, det tyska riket, trots undermineringen höll stånd till 1918.) Ja, dödsklockorna ha ringt över Tysklands självständighet och storhet, ha ringt in den demokratiska juderepubliken med dess ekonomiska nyorientering i skydd av världssamvetet med säte i Wallstreet. Eller menar kanske artikelförf. med "Tysklands återerövrade ställning" som en av de viktigaste faktorerna i "världsekonomien", endast den riktiga ställningen som exploaterings- och utsugningsobjekt? Då kan man ju ge honom rätt. Men i så fall borde han icke ha använt ordet "erövrat" utan i stället "nedsjunkit till". Och de kulturens "rika frukter" denne förf. funnit i det nyorienterade Tyskland ha väl ändå till största delen vuxit på orientaliska buskar och plantor med sådana skönt klingande namn som: Einstein, Tollo — för vilken det ej finns något dummare ideal än hjälteidealet — Wrabel, Zweiz, Alfred Ken, denne senare, som parodierade det gamla frisiska stridsropet "hellre död än slav"! (Lewer dod als Schlaw!) med det typiskt judiska: "hellre trefaldigt slav än död"!

Dessa ord skulle kunna stå som motto för herr Stresemanns politiska verksamhet, ty något liknande måste han väl ha känt, då han prisgivit det ena efter det andra av oersättliga tyska värden. Allehandas artikelförfattare och många läsare anbefalles på det varmaste Reventlows bok. Kanske skola de då börja reagera mot tidningens förlöjligande av fosterländska, äktsvenska rörelser, som glädjande nog börja uppstå i vårt land, och i stället för att häckla söka stödja dessa. Ty denna högerns oförklarliga hållning kan väl ändå endast tillskrivas ovetenhet eller missuppfattning?

För övrigt kan Reventlows alla skrifter på det varmaste rekommenderas åt alla. "Tysklands Auswärtige Politik 1888—1914"; "Politische Vorgeschichte des grossen Krieges"; den 1926 utgivna "Monarchie?" m. fl. — hans ypperliga lilla veckotidning "Reichswart" icke att förglömma.

Boken om minister Stresemann utkom i slutet av nov. 1925 och har i dagarna sett sin 9:de, omarbetade, upplaga — Stresemann har hunnit med åtskilligt på de två gångna åren. Den nya upplagan är försedd med bilder av Bismarck och Moltke — Stresemann och Luther. Kontrastverkan är m y c k e t stor. Två okuvliga viljemänniskor, män, som satte en ära i att vara sitt lands förste tjänare och två kompromiss "fähiga", konjunkturpolitikers, som sätta en ära i att tjäna "världssamvetet". Att boken på knappa två år uppnått nio upplagor vittnar om tämligen stort politiskt intresse, ehuru d e n insikt och d e n harm, som driver till handling ännu icke gjort sig gällande. Men skörden är sådd, sås alltjämt och skall väl med himmelens hjälp också mogna. Även här gälla Vikter Rydbergs på svenska återgivna ord efter Heriodos:

"Bön med lyfta händer är ej nog
Lantman, då du ber för jordens gröda,
Bed med handen på din plog
Då välsignar bönens kraft din möda."

Alltså icke blott bön, ord, tal — utan arbete, handling!

Här arbetas också oavbrutet, oförtrutet, mången gång till synes hopplöst. Men den stora folkliga, frälsande rörelsen är dock där, och med alla de sällsynta egenskaper en givmild Försyn begåvat honom står Ernst Reventlow i första ledet bland de kämpande. Dessa, den folkliga rörelsens ledare, så en skörd de kanske aldrig få skörda, kämpa en kamp, vars slutliga seger de icke få skåda, men det är ju ett av den nordiska rasens särmärken att, som Richard Wagner sade, "göra en sak för dess egen skull".

Vi här i Sverige, där även en "nyorienterande" anda söker undantränga den forna svenskhetens, vi ha mycket att lära av denna Reventlows bok. Hos oss är ju ännu endast ett fåtal underkunniga om de överstatliga makter, som driva sitt spel med vårt land och vårt folk. Minst tycks detta fåtal vara representerat i regeringskretsarna, och hos oss finnes ännu ej som i Tyskland en stor, folklig rörelse — även den med en viss hånfull överlägsenhet omnämnd i Allehanda — vilken, om ännu ej stark nog att göra sig gällande i riksdagen, dock är att räkna med — och är f r u k t a d. Därom vittnar bäst motståndarnas försök att på alla sätt munkavla och skada den. Boken om minister Stresemann visar med fruktansvärd tydlighet, vart det bär hän för ett folk, som, i stället för att följa blodets röst, lyssnar till den internationella finansens locktoner. Att även vi äro på god väg i utförsbacken, därom vittnar såväl den skändliga nedrustningen som — halvbildningens apostels — folkskollärare Rydèns skolreform.

Överallt i världen pågår samma strid mellan ljus och mörker, mellan arisk och judisk anda, mellan andlig och materialistisk världsåskådning. På alla livets områden kämpa häftigare än någonsin dessa makter mot varandra, och den politiska kampen är icke mindre våldsam, även om den från jude-demokratiens sida föres på listens och lömskhetens smygvägar, så att den stora okritiska massan ofta får det intryck, att motståndarna slå i luften och kämpa mot inbillade faror. Folket självt väljer sina ledare, men folket vet icke, anar icke vart dessa ledare, dessa internationalister leda dem. Det är ett renodlat exemplar av denna internationalistiska ledartyp, som man får lära känna i Reventlows bok, ett exemplar, som vi kunna ha nytta av att studera. Ty första förutsättningen för att kunna bekämpa sina fiender är att känna dem.

För den, som är något förtrogen med greve Reventlows insats i tysk politik och tyskt andligt liv, för den, som känner hans geniala skarpblick och vidsynthet, hans aldrig sviktande, ofta hopplösa kamp mot landets fiender, inre som yttre, och som vet, att han på utrikespolitikens område ej äger sin överman, är det klart att vi ha mycket att lära av honom och att även vi böra lyssna till hans varnande stämma, ty där som hos oss är det a n d a n det gäller, även om formerna, under vilken den ger sig tillkänna äro olika. Och boken om världssamvetets advokat och ombudsman är trots den nyktra sakligheten spännande som en roman — "truth is always strange — stranger than fiction" säger Byron — och roande genom sin bitande, överlägsna ironi. Man läser den i ett drag för att sedan alltjämt återvända till den, läser och ryser inför denne "statsman", som så lättsinnigt och ansvarslöst handskas med sitt folks livsintressen.

Herr Stresemann var alltså först Ruhrkämpe, men endast till skenet, i motsats till rikskanslären Cuno, som, säger Reventlow, var fullt uppriktig i sin Ruhrpolitik och sin tro på "det passiva motståndet", vilket rätt fört och organiserat heller icke skulle ha varit resultatlöst. Men då Cuno såg, att han misstagit sig, trädde han tillbaka och lämnade plats för den första Stresemanska ministären, ett "betänkligt tillvägagående", då "det passiva motståndet" inletts med Stresemanns fulla bifall — han skulle med sitt parti bilda enhetsfrontens mittstycke. Så skildras hur och varför denna enhetsfront brast och Ruhrkampen inställdes. Ledaren både i det offentliga och i parlamentet var herr Stresemann, värdigt sekunderad av den socialdemokratiske ledaren Hermann Müller, och "Vorwärts" förklarade triumferande, att "nu hade man faktiskt lyckats avvärja f a r a n a v e n n a t i o n e l l r ö r e l s e b l a n d R u h r o m r å d e t s a r b e t a r m a s s o r. Man visste nu, att det endast var fråga om en högerns kamp mot fransk militarism, men tysk militarism var likaså förhatlig och värd att bekämpas som den franska". När då på hösten 1923 president Ebert och den dåvarande regeringen i ett gråtmilt upprop upplöste det passiva motståndet, skrev den judiskdemokratiska "Berliner Volkzeitung" under rubriken: "Hur Ruhrkampen förlorades" följande: "a k t ö r e r n a t v ä t t a a v s m i n k e t, s u f f l ö r e n s l å r i g e n s i n b o k o c h g å r h e m. P u b l i k e n a v l ä g s n a r s i g. N å g r a m i s s n ö j d a å t e r f o r d r a s i n a i n t r ä d e s a v g i f t e r, m e n k a s s a n ä r f ö r l ä n g e s e d a n s t ä n g d. L j u s e t s l o c k n a r . . ." Det ges ögonblick, skriver Reventlow, då de internationella och internationalistiska elementen i Tyskland glömma sin försiktighet — nämligen då de tro sig ha oskadliggjort motståndaren.

Är det kanske så litet varstans? "Man tvättar af sminket, sufflören slår ihop sin bok — ljuset slocknar . . ."

Med sådan ansvarslöshet och lättfärdighet har Stresemann fört sitt folk från den ena förödmjukelsen till den andra, allt under det han deklamerar om sina "silverstrimmor vid horisonten", vilka icke blott fascinerade den tyska allmänheten utan även svenska journalister. För Stresemann hette nyckeln till frihet, välstånd och aktning i världen: utländsk kredit. Men om denne mans otyska regemente med Daweslagar, Locarnopolitik, Säkerhetspakt o. s. v. hänvisas till boken själv.

Man frågar sig ovillkorligen efter slutad läsning, hur det är möjligt, att denne man, trots sin fördärvbringande verksamhet nu i fyra år varit den bestämmande i tysk utrikespolitik och även satt sin prägel på den inre politiken. Förklaringen är den, att Stresemann stödes av och har den i Tyskland härskande internationalismen, s o m a l l t i d ä r l i k t y d i g m e d d e t j u d i s k t l e d d a p e n i n g v ä l d e t, d e n j u d i s k a k a p i t a l i s m e n, bakom sig. Han ledes av den internationella finansens representanter, dessa, som "fordra hela folkets förtroende" — som bankir Solmssen (Salomonsohn) så rörande uttryckte sig — för sin upplösande, ödeläggande verksamhet, och som i alla tonarter prisa d:r Stresemanns arbete som nationellt, som ett verkligt räddningsarbete, medan han bedriver deras, det tyska folket fullständigt ruinerande, politik.

"D:r Stresemann är typen för den, personligt, framgångsrika arrivisten: listig, utan någon egentlig övertygelse, vältalare, allt igenom materialist, med stor an- och inpassningsförmåga, utomordentligt inbilsk och fåfäng", heter det i boken. "Han är Nobelpristagare tillsammans med den mr Dawes, som varit så verksam vid förslavningslagarnas tillkomst, att de med rätta bära hans namn. Intet kunde tydligare framhäva den Stresemanska politikens såväl som Nobelkommitténs internationalistiska karaktär."

Att stolthet, karaktärsstyrka, ansvarskänsla även i politiken betyda mera än kompromissande och vältalighet tycks vara likaså främmande för d:r Stresemann som det är naturligt för greve Reventlow. Men de två äro ju icke kommensurabla, representera två, diametralt motsatta livsåskådningar.

I ett tal, som tyska, nationalsocialistiska riksdagsledamoten, ingeniör Gottfried Feder, höll i Magdeburg i sept. förra året, sade han bland annat:

"Det bestämmande för ariska människor i stat, politik och samhällsliv är äran. Vi ha förlorat vår ära som folk. Stresemann skulle icke ha funnit sig i beskyllningarna i greve Reventlows bok och låtit dessa stå oemotsagda, han förlorade därigenom sin ära. Men han h a r funnit sig i dem och folket likaså och låtit honom kvarstå i ledande ställning."

J—e L.

Gynna

den nyöppnade Förstklassiga

RAK & FRISERSALONGEN,

Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern.*

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samaria; det ger en läskande och härlig kolsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanröjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fruktsalt-Samaria. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

Lunda Tvättinrättning

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition

Tel. Drottningholm 20 & 190.

Innehavare:

AUG. GUSTAFSSON.

Från Ghetton till riddarhuset.

Juden Mikael ben-Baruch Bendix-Benedicks' ättlingar.

Tyske juden Baruch Bendix i Bleicherode var far till Wilhelm och Michael B., som på 1790-talet invandrade till Sverige såsom handelsbetjänter. Om den förste är ej mycket att säga, men en av hans döttrar med judinnan Josefina Seligman blev hustru åt landshövdingen och presidenten **Akermán**, som 1843 adlades och introducerades å Svenska riddarhuset under **nr. 2320**. A:s förfäder hade i tre generationer varit enkla tjänsteinnehavare. Den nyadlade slutade själv sin ättegren.

Mikael ben-Baruch Bendix, som ändrade namnet till Benedicks, hade i Tyskland handlat med vit-varor, innan han blev gift med Fanny eller Vögelche Abrahamstochter Isak i Schwerin. Hennes farbror var stensnidaren och nipperhandlaren Aron Isak, vilken grundat Stockholms Mosaiska församling, och är beryktad som utprånglare av greve Muncks förfalskade sedlar. Sagde Aron Isak upptog sin brorsdotters man till kompanjon i nipperhandeln, fast denne då ej kunde "skilja en briljant från en rosensten". Bendix-Benedicks lyckades ställa sig in hos den tyskbördige hertig Carl och fick leverera alla nipper till hovet och närstående kretsar, så att "icke för en plenning köptes från icke-judar". Samtidigt tjänade han grova pengar som procentare. Även hos Bernadotte kom han i stor gunst. Av stort kulturhistoriskt värde är den antisemitiska litteratur som uppstod omkr. 1815, med anledning av de processer, som inletts mot de judiska "bankirerna", som i flera fall överbevisats om brottsliga handlingar. Sålunda hade 1812 i deras juvelerar-verkstad beslagtagits okrönta vikter och uppdagats omfattande underslev med falska guldarbeten. Bland delägarna i firman var även Aron Isaks tyske svärson Isak Michaelson från Dernburg. Firman blev också beryktad genom den s. k. "skeppshandeln", som kom till stånd på dess initiativ, och som åsamkade staten stora förluster. Tack vare sina grova förtjänster kunde Benedicks lägga sig till med Gysinge järnbruk, som till 1903 kvarstannade i släktens ego.

Med dottern till en ofrälse hamburgerjude "von" Halle hade Benedicks flera barn. Två döttrar blevo hustrur åt hovmarskalken **von Holst**, av den 1817 adlade **ätten nr. 2253**, vars sedan början av 1700-talet kända danska förfäder varit enkla borgare. Systrarna Benedicks skänkte 4 halvjudiska medlemmar åt ätten nr. 2253, vars alla nu levande medlemmar äro inficierade med asiatiskt blod. Ende sonen blev svensk kammarherre och är känd som djurmålare. Han blev far åt kvarteronerna Hans von Holst, ättens nuvarande huvudman, bataljonsläkare vid Göta artilleriregemente, och dennes syskon, Gustav v. H., lasarettsläkare i Eskilstuna, Hübner v. H., kapten vid Svea livgarde, och den frånskiljda fru Beth von Holst. Talrika barn tyda på att den halvjudiska adelsätten Holst nr. 2253 ingalunda är i utdöende.

Av de 3 halvjudiska fröknarna von Holst blev den äldsta hustru åt hovmarskalken **friherre von Kræmer nr. 389**, av en ursprungligen tysk krämaresläkt som 1837 baroniserats i Sverige. Kræmer, som ägde den Rosenhaneska gården Stenhammar, testamenterade densamma till hertigen av Södermanland.

Den mellersta fröken von Holst blev hustru åt **greve Sinclair nr. 95** i Lambohov, Slaka, vilken härstammade från en gemen skotsk musketör i Svensk tjänst och vars samband med den skotska jarlätten St. Clair är obestyrkt.

Den yngsta fröken von Holst, blev hustru åt envoyén och överceremonimästaren **Friherre Palmstjerna nr. 220**. Dennes ätt, som falskeligen indentifierats med "den medeltida norska adelsätten Kule", härstammar i verkligheten från Södermanland. Bondesonen Måns Persson "Nycopensis" gifte sig till Stigtomta pastorssysla, och efter den i sagdå socken belägna gården Skilra, kallade sig hans ättlingar Schiller(us), vilket namn senare utbyttes mot Palmstjerna. Barontiteln är från 1747.

I det Palmstjernska judeäktenskapet föddes 3 barn. Sonen Erik, känd som politisk vinglare och judetypisk streber, började sin bana som sjöofficer men lyckades som socialist bli utrikesminister och är nu svensk envoyé i London. Exellencens äldste pojke, som är med. studerande i Stockholm, är gift med en judinna Herzog, som redan skänkt honom en son. Av "exellensens" systrar har den äldre varit gift med en hovrättsnotarie Ingelman och den yngre är hustru åt marinkaptenen Karl Asker av en ofrälse klockaresläkt från Angermanland, vilken efter Askja by kallat sig Asker. Genom detta äktenskap har släkten förökats med en judeättling Gunnar Karlsson Asker, född 1913.

Av juden Michael Bendix-Benedicks söner var Bernhard far till 3 döttrar, av vilka Henriette Benedicks blev hustru åt huvudmannen för ätten **Reuterskiöld nr. 1636**. Denna ursprungligen tyska handtverkarsläkt Leffler (= skedmakare) räknar som sin först kände stamfar en bagaregesäll, slutligen svensk hovkonditor Sven Hansson Leffler, död 1721. Med en klockaredotter Möller-"Myliander" hade han sonen Daniel Svensson Leffler vilken ändrade namnet till **Lagersparre**; denne blev såsom kommisarie vid galererna adlad 1719. Hans barn ändrade än en gång namn och kallade sig Reuterskiöld. Judinnan Benedicks skänkte sin man 7 barn. Älste sonen Karl Reuterskiöld, ättens nuvarande huvudman är major i Upplands artilleriregemente och direktör i Stockholms stads brandstodsbolag. Hans 3 söner äro officerare vid Livregementets dragoner, Göta livgarde och Svea artilleri. Huvudmannens äldste bror Lennart är kammarherre och äger Norrgarn i Uppland. Andre brodern Bernhard är marinkapten och disponent för Kungsgården Mariebergs A. B. Med en fröken Francke (judisk ?) har han 6 barn, av vilka dottern Olga är hustru åt löjtnanten Lindman vid Svea artilleri.

Av huvudmannens systrar är Henriette Reuterskiöld hustru åt tjänstgörande kabinettskammarherren, hovrättsrådet **Friherre af Ugglas nr. 311**, och har med honom 5 judeättlingar. Älste sonen frih. Gustaf Magnusson af Ugglas är löjtnant vid Skånska dragonregementet och den andre frih. Peder Magnusson af Ugglas löjtnant vid K. flottan. Ätten, som härstammar från en bergsarbetare eller stenhuggare Samuel Samuelsson Ugla i Falun, fick adelskap 1772 och barontitel 1796.

Halvjudinnan Ida Reuterskiöld är hustru åt Fritz **Sergel nr. 2213**, kapten vid Södermanlands infanteri och styresman för Södermanlands landstings inrättningar, samt har med honom tre pojkar, Karl. Johan, och LennartFredriksson Sergel. Den ursprungligen tyska handtverkaresläkten Sergell räknar sina anor från en broderaregesäll, som dog i Stockholm 1773, och var far till den namnkunnige bildhuggaren Tobias Kristofsson Sergel. Vid avtäckandet av Gustaf III-statyn erhöll denne adelskap, 1808. Han dog ogift men efterlämnade en oäkta son, från vilken den nu levande släkten härstammar.

Ida Bernhardsdotter Benedicks blev hustru åt generalen Hemming Niklasson Gadd, med vilken hon hade fyra barn. Av dessa har den halvjudiske överstelöjtnanten Sture H. Gadd varit chef för generalstabens utrikes spionageavdelning (!!) och är nu militärattaché i Paris, varjämte han varit i Genève som biträdande ledamot i Folkförbundets ständiga militärkommission. Han är dessutom adjutant hos konungen. Denna ofrälse släkt räknar sina anor från klockaren Lukas Gadd i N. Åkarp i Skåne, död 1757. Påstådd samhörighet med adlade ätten Gadde nr. 1436 är gripen ur luften, liksom en antydd härstamning från den under Sture-tiden levande östgötabiskopen Hemming Gad.

Vidare ha vi två av Bernhard Benedicks döttrar, som blevo hustrur åt generalstabsmajoren Albert **Uggla nr. 100**, med vilken de hade sammanlagt 8 barn. Den ursprungligen östgötiska bonde- och rusthållarätten Uggla härstammar från Bosgården i Söderköping, där den tidigast kända stamfadern på 1500-talet uppträder. Av de 8 halvjudiska Ugglorna är Erik Albertsson Uggla ryttmästare vid Lifregementets dragoner och äger del i östgötagodset Ekenäs. Han har fyra barn. Hans bror Karl Albertsson Uggla är ingeniör vid Höganäs-Billesholms A. B., samt äger Jäxbo i Västmanland. Axel Albertsson Uggla är handelsagent i Riga. Av systrarna är Märta Uggla hustru åt Tore Karlsson Lybeck, kapten vid 2. livregementet och ägare av Asvik i Småland. Ofrälse knektsläkten Lybeck har falskeligen utgivit sig vara av tysk adel och hetå "Gänslandt von Lübeck". Den tidigast kände anfadern var ingalunda en Karl XII:s livdrabant, utan en gemen knekt i Åmål, död 1723.

Emma Uggla är hustru åt f. d. statsrådet, landshövdingen **Murray** i Västerås, med vilken hon har en son. Den ofrälse släkten Murray, som orättmäktigt låtit intagå sig i Tersmedens 1886 utgivna kalender över i Sverige levande ointroducerad adel, räknar sina anor från en preussisk lantbrukare, vars son blev tysk pastor i Stockholm, där han dog 1771. Att släkten lagt sig till med den skotska ätten Murrays vapen, bevisar givetvis intet samband med denna, så mycket mindre som envar ofrälse person kan lagligen använda vilket vapen honom lyster.

Elsa Uggla är hustru åt Tage Boye, sekreterare och ombudsman hos Stockholms stads industriverkstyrelse och hamnstyrelse. Han tillhör ingalunda, såsom påstätts, den adliga ätten nr. 16.

Michael ben-Baruch Bendix- Benedicks' yngre son Edvard Otto hade bland andra barn tre döttrar, av vilka Sofia blev hustru åt med. professoren Vising av en ofrälse släkt, som leder sina anor från en handelsbetjänt eller bokhållare i Stockholm omkr. 1700. Av deras 4 halvjudiska döttrar är den äldsta gift med huvudmannen för **ätten Hagströmer nr. 2230**, landshövdingen Sven H. i Karlskrona, vilken hon begåvat med 3 söner kvarteroner. Ätten som räknar sina anor från en fältskär och barberare Hagström, död 1733, fick adelskap 1812.

Andra dottern Vising giftes med godsägaren Nisser i Broby, Bettna, av en ofrälse livländsk släkt, vars förste kände stamfar dog 1761 som barberare och fältskär i Örebro. Genom det Visingska äktenskapet har nu släkten Nisser fyra asiatiskt betonade medlemmar.

Visings tredje dotter blev hustru åt amerikanske militärattachén kapt. Colvin, och den fjärde åt marinlöjtnanten R. O. G:son Wallenberg, som hon skänkte en son. Denna ursprungligen östgötiska bondesläkt, som tagit namnen Wall(en)berg och Vallberger efter Vallbyn i Skärkinds socken, är ofrälse och äger intet samband med adlade judeätten Wallenberg von Pachaly, varav en medlem är svensk konsul i Breslau. — Fru Wising-Wallenberg är omgift med blivande huvudmannen för **ätten Dardel nr. 2217** Fredrik Fritzsson "von" Dardel, sekreterare hos fångvårdsstyrelsen och tf. byråchef i medicinalstyrelsen, samt har med honom två barn med judiskt inslag.

E. O. Benedicks andra dotter Karolina blev som artist gift med en ofrälse målare Bruce från Canada, vilken icke tillhör den liknämnda skotska adelsätten. Hennes yngre syster Ottonie Benedicks giftes med botanikprofessoren Rosenberg vid Stockholms högskola, där hennes halvbror Carl Benedicks är fysikprofessor.

Om vi nu göra en resumé, finner vi att den tyske schackerjuden Baruch Bendix' blod i riddarhuset representeras av grevl. ätten Sinclair, friherrliga ätterna v. Kraemer, Palmstjerna och av Ugglas, samt adliga ätterna v. Dardel, Hagströmer, v. Holst, Reuterskiöld, Sergel; Uggla och Åkerman, och om dansen kring den gyllene kalven fortsätter, har man anledning frukta, att denna lista kommer att ytterligare utökas.

Eventuella tillägg torde välvilligt insändas till redaktionen.

A. O. Europaeus.

PORTERDRICKA

KLASS I

från

SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI

Tel. 95 HAGALUND Tel. 95

rekommenderas som bästa

Vitaminrikaste

Måltidsdryck.

Levereras i glasflaskor om 10 liter.

Flaskan är försedd med träkorg.

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning *genom att bistå i arbetet för prenumeration.* Den kamp, vi tagit oss an, är av sådan art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna lyckas.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: *Nationen,* Södra Kungstornet, *Stockholm.*

Prenumerationsblankett

(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för 4:e kvartalet 1927.

Namn: ....

Adress: ....

Namn: ....

Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:
Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr.,
Kvartal 2:75 kr.

De Bonnierbeskyddade gårdfarihandlarnas små "binäringar."

På vissa håll inom dagspressen ådagalägges en sådan ömsinthet om den grupp i allmänhet mycket suspecta näringsidkare, som gå under namnet gårdfarihandlare — "denna pittoriska kvarleva av ett gånget marknadsliv, som bör få självdö" — att intresset ofta får sken av att vara i mera än ett hänseende misstänkt. Alltflera fall inträffa, de där tyda på, att "de populära knallarna", som i stor utsträckning utgöras av kringresande judar, ofta syssla med andra slags affärer än försäljning av papperstyger o. dyl. En nyligen av landsfogden Enhörning i Örebro län utfärdad polisefterlysning vittnar tydligt härom.

Landsfogde Enhörning, som haft utredningen angående det stora dynamitinbrottet i Hällefors brukskontor om hand, har därvid särskilt funnit anledning att söka bland de många mystiska individer, som i olaga gårdfarihandlares skepnad för närvarande befolka landsbygden. Det har nämligen blivit en allt vanligare företeelse, att yrkesförbrytare förstuckit sig bland de "oskyldiga" gårdfarihandlarnas flockar, där de, med en låda kramvaror som falsk skylt kunnat fullkomligt okontrollerat ambulera omkring på veritabla stöld- och inbrottsturnéer. Och nu på det yttersta i dessa dagar tyckas de också ha den för lantliga kassaskåp så farliga dynamiten med också, väl dold under gårdfarihandelns oftast visserligen olagliga, men ännu ej beslagtagbara varulager.

Landsfogde E. efterlyser nu tvenne mystiska män, som uppehållit sig i Hälleforstrakten och misstänkas vara inbrottstjuvarna. Den ene av dem går under namnet "Kilafors" och skildras såsom en "gentlemannaluffare". Den andre är den förres kumpan, har tidigare varit i delo med polisen och går under namnet "Munkforsgreven". Båda färdas vanligen på velociped med pakethållare och varulager där bak. De pläga uppehålla sig i bergslagstrakterna, där de syssla med olaga gårdfarihandel.

Från Kalmar län rapporteras samtidigt om liknande erfarenheter rörande de "oskyldiga" och "populära" knallarna. Inom därvarande köpmannakretsar har man under de senaste månaderna fått en mycket stark känsla av, att en ytterst noggrann kontroll måste införas över den s. k. gårdarihandeln, vilken alltmer och mer automobiliserats och efter hand kommit att skötas av de mest apokryfiska figurer. Polismyndigheterna göra vad de kunna för att slå ned på misstänkta näringsidkare, vilka emellertid alltid ha försprång genom sin durkdrivna förmåga att göra snabba, lockande affärer och att snabbt förflytta sig i olika väderstreck på landsvägs- och byvägarna. Åtskilliga av den senaste tidens inbrottsstölder i stationära affärer på landsbygden ha vidare givit anledning till misstanken, att en del av geschäftsmakarna begagna sig av möjligheterna att förse sig med komplettering av varulagren genom ren stöld. Ofta nog har det rapporterats, att vid tiden för inbrottet en bil varit synlig i närheten av stöldplatsen men sedan spårlöst försvunnit.

Länspolisen i Norra Kalmar län har nu fått anledning taga itu med en stöldaffär, där bytet faktiskt blivit allt vad som till en välsorterad gårdfarihandlares lager hörer. Natten till lördagen i förra veckan förövades inbrott i handlaren K. A. Gudmundssons affär i Storsjö, varvid omkring hälvten av det inneliggande lagret bortstals. Bland det stulna märktes åtta kavajkostymer, fyra överrockar, trettiotvå par byxor, ett hundratal skjortor och arbetsblusar samt — en säck kaffe! Värdet av det stulna uppskattas till 2,357 kr.

Enligt vad Nationen erfarit från olika håll lära "de populära knallarna" av i dag dessutom ofta syssla med bolsjevikpropaganda, vadan man ju väl kan förstå, att den Bonnierska pressen anser dem utgöra "en pittoresk kvarleva", som man bör låta få självdö. De ge förövrigt en aning om det lycksalighetstillstånd, som kommer att inträda också i Sverige den dag herrar israeliter lyckats realisera sitt allra senaste stora frihetsideal, handelns internationella frihet. Det blir ljuveliga perspektiv inte bara för de anständiga svenska köpmännen utan också och i första rummet för den stora köpande allmänheten.

Se till

att Nationen saluföres och reklameras (genom uthängande av löpsedlar) i de affärer, där Ni verkställer Edra köp av tidningar etc.!

Ur Bratts syndaregister

eller

"Är det icke sant månntro?"

Svenska tullen beslagtar ibland, fast inte så ofta förstås, litet estländskt, och så får Systemet enbart för tullavgiften (en riksdaler per liter visst) utlösa alkoholet. Annars är väl vanligt eller varför icke i enlighet med svensk lag bestämt, att beslagtagna varor skola utbjudas på statsauktion. När emellertid Dr. Bratt är den ende, som får ropa in spriten, ja då är ej så förunderligt, att densamma blir "billich". Att detta för Systemet är en god affär, det är klart, men om Statsverket får in så mycket pengar det annars skulle fått, är väl problematiskt.

*

Den där Eau de vie ordinarie, det är ju bara brännvin med cognacsessense, eller hur?

*

En liter exportsprit drar ju 2 ¼ liter på motboken, undra då på att svenska folket icke brygger sin punsch. Knepigt förvisso.

*

Och så Carlton förståss. Fick icke fröken Forsman 90,000 kronor för överlåtande av sina rättigheter till Carlton, men hotellet ifråga i konkurrensen med Systemets Grand överlåta all sin vinst av vin och sprit på Systemet? Snyggt, men icke präligt.

*

Hur är det med uppdelandet av månadsransonen? Med litet kurtis går det visst ganska bra att få allt den 1:a.

Ajax.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker
Bergtagna
Kr. 3:—
Enropande röst i öknen
om det judiska världsherradömet
Kr. 0:75
Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll
Kr. 3:—
Rothschildarna à Kr. 4:50
Den Internationelle Juden à Kr. 4:50
Antisemitiska Strövtåg à Kr. 0:50
Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver
BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Den Indiska Föryngringsfrukten
Lukutate
som hela världspressen talar om och som väckt sådant uppseende, finnes nu i handeln i form av välsmakande marmelader samt i form av buljongtärningar för sockersjuka och de, som av annan orsak icke tåla socker. Lukutate har en naturlig förmåga att stärka hjärtat, rena blodet, rensa levern och föryngra könskörtlarna. Lukutate har dessutom förmågan att hjälpa mot reumatism och åderförkalkning. Lukutate är medicinen, som räckes Eder genom naturen.
Giv Eder kropp Lukutate — det förlänger livet.
Försäljes å apotek, i färg- och sjukvårdsaffärer samt i speceriaffärer. Finnes ej Lukutate å Eder plats, insänd Kronor 5:— med uppgift om marmelad eller buljongtärningar önskas.
Begär vår broschyr.
THE LUKUTATE FRUIT Co.
Ö. 8989. Skepparegatan 86. Ö. 8989.
Stockholm.

De "300" Jude-mongoler
(Den hemliga världsregeringen)
vilka gjorde sig 100 biljoner på det första världskriget, iscensätta ett andra världskrig 1928, vilket skall giva dem världsherraväldet över hela jorden, *Svenskar*, visa *DÅ* om vi äro lika mjuka i ryggen som *NU* mot judarna, då må vi kräla i stoftet för judarnas Messias, Rotschild V. och hans "300". Läs därför den nyutkomna boken: "Den Hemliga Världsregeringen" av General Major Greve S. Spiridovich. Pris 2.50 mot postförskott.
E. P. Holmvalls Förlag, Tomtebogatan 3 A, 1 tr., Stockholm.

Demokratiens väsen.

Ett inlägg från prästerligt håll.

Vid Kristligt-sociala konferensen i Nyköping den 4 aug. i år gjorde en känd statskyrkopräst följande uppmärksammade inlägg rörande demokratiens väsen:

Demokratien som princip äger icke något värde för de stora livsfrågorna. Ty den saknar ett absolut mål, under vars belysning de kunna ställas in. Den känner icke något högre mål än folkviljan, som för demokratien är självändamål. Och denna folkvilja är något i högsta grad växlande och relativt. Skulle den kunna lösa de stora livsfrågorna, så bleve det endast en lösning, som både vore relativ och som växlade i kapp med olika majoriteternas diktatur. Men en relativ och växlande lösning av de stora livsfrågorna, och då framför allt av de religiösa och etiska frågorna, måste innebära en stor och verklig fara för dessas existens. Demokratien är således i grund och botten en fiende till religion och etik.

I detta ligger ingenting paradoxalt. Demokratien är i själva verket likgiltig för gott och ont. Den lever sitt liv "jenseits des Guten und Bösen". Det enda värde den erkänner är folkviljan. Det som överensstämmer med denna är gott, det som strider mot denna ont. Demokratien har förlorat tron på en absolut och för alla giltig rätt och för alla giltiga rättsnormer.

På samma sätt har det inom demokratien gått med tron på en absolut sanning. Hade det inte skett så, skulle den väl kunna slå sig till ro med och lita på det härskande partiets småsanningar, som nu förtiden inte ens hinna bli tio år gamla. Därför att demokratien förlorat tron på sanningen, är den skeptisk. Den är ju också ett barn av skepticismens tidsålder framför alla andra, upplysningstiden. Och denna i sin tur har sina rötter i renässansen och reformationen ty det var ju egentligen först då som de absoluta sanningarnas tillvaro började att på allvar sättas under debatt. I den moderna demokratien har man tagit steget fullt ut. Där sättas de inte bara under debatt; där förnekas de helt enkelt. Och därför härskar där också den extremaste relativism och det absolutas fullständiga negation.

Att demokratien varken vill eller kan erkänna en absolut rätt eller en absolut sanning, visas av det enkla och alldagliga faktum, att den tillåter en tillfällig majoritet att avgöra vad som skall vara rätt och vad som som skall vara sant. De gamla grekernas avlyssnade gudomens vilja i suset från Dodonas urgamla ekar. Den moderna demokratien avlyssnar, icke den gudomliga viljan, ty en sådan kan den icke erkänna, utan folkviljan i papperslapparnas rassel i rösturnan, som har blivit demokratiens både gudomlighet och offeraltare. Endast den som antingen är okunnig om eller också icke vill tro på en absolut sanning, kan hysa någon vördnad för ett vals avgörande om vad som är rätt och sant. Och ligger det i själva verket inte något monstruöst över att livets fundamentalaste frågor skola utlämnas till dilettantismens nycker för avgörande, då man på mycket mindre viktiga områden fordrar djupgående studier och lång utbildning. För att t. ex. göra ett par skor fordras rätt så lång utbildningstid. Men när det gäller att i den demokratiska staten avgöra vad som skall anses vara rätt och sant, fordras inte större sakkunskap än att ha det rätta partiets röstsedel i handen.

Demokratien handlar således, som om Rätten och Sanningen icke funnes. Det är för övrigt själva dess grundprincip att någon absolut rätt och någon absolut sanning icke existera, även om man aktar sig att tala om den och massorna icke inse den. Ty erkände man existensen av en absolut rätt och absolut sanning, som följaktligen vore oberoende av folkviljans tillfälliga strömningar, då behövde man ju icke vädja till folket i val för att få veta vad som är rätt och vad som är sant. Demokratien, förnekar alltså sanningens existens. Och är sanningens förnekande lögn, så bygger ju hela demokratien på lögnen. Men det som är uppbyggt på sanningens förnekande kan icke äga vare sig religiöst eller etiskt värde. Det måste ju i stället a priori vara fientligt mot dessa värden.

Demokratien utger sig därför för att vilja värna den enskildes rätt och frihet. Men detta är endast en halv sanning. Den gäller endast majoriteten. Det är endast dess rätt som tillvaratages och dess frihet som värnas. Minoriteten undertryckes obarmhärtigt. Och skulle minoriteten vilja värna sin frihet och hävda sin rätt, så anklagas den för att vara reaktionär och frihetsfientlig!

Redan Tocqueville och Mill, som ju icke kunna beskyllas för att vara demokratiens fiender, talade med en viss oro om de faror, som demokratien innebar för den personliga friheten och den mänskliga individualiteten. Skenbart skyddar ju demokratien friheten och individualiteten, men i själva verket innebär den en hänsynslös nivellering, som är ytterst farlig både för den personliga frihetens och personlighetens högre utveckling. Det sant demokratiska idealet är väl närmast den välklippta gräsmattan, där intet strå får vara högre än det andra, jo möjligen ogräset, därför att det växer fortare. Demokratien erkänner inga stora personligheter; i varje fall vill den icke tillskriva dem någon betydelse för livets utveckling. Därför har den icke heller något bruk för dem; snarare finner den dem ytterst obekväma och söker till snart sagt varje pris stäcka dem. Inom demokratien talar man visserligen vitt och brett med vackra och sentimentala ord om den enskildes rättigheter, men det faller aldrig någon in att fråga efter kompetensen. Den är snarare en kult av inkompetensen. Just därför att den icke har något bruk för verklig kompetens, hindrar den en sådan att komma till sin rätt. Och på samma gång lägger den hinder i vägen för varje rikare och högre andlig utveckling.

Demokratien för alltid friheten och dess skydd på läpparna. Men om friheten skall vara verklig och inte en blott folkmötesfras, måste den uppbäras av en organisk folkvilja, d. v. s. en folkvilja, som organiskt vuxit fram ur de givna historiska och kulturella betingelserna, men framför allt ur det religiösa livet, ur ett folkliv, som är bestämt av Guds vilja, ur en teokrati. Denna folkvilja frågar demokratien icke efter. Och därför är den fientlig mot verklig frihet. Den folkvilja, med vilken demokratien utger sig vilja skydda friheten, är icke en sådan där organiskt framvuxen folkvilja, utan en folkvilja, som man lekande lätt trollar fram genom en simpel addition av röstsedlar, vilken just icke blir mera organisk därför att den krånglats till genom de proportionella konstigheterna. Denna s. a. s. mekaniska folkvilja kan aldrig uppbära en verklig frihet, helt enkelt därför att den i sin uppkomst står fullkomligt utanför friheten. Ty frihet och röstsedlar ro aldrig och kunna aldrig bli samma sak. Den mekaniska folkviljan är tvärtom fientlig till den sanna friheten, därför att denna frihet så innerligt sammanhänger med den organiska folkviljan. Ty här som på alla andra områden i människolivet råder en skarp motsats, ja nästan fiendskap mellan det organiska och det mekaniska, då det senare vid varje tillfälle söker att göra sig till herre över det organiska och mekanisera detsamma. Men därmed blir också själva friheten mekaniserad. Och en mekaniserad frihet är i själva verket en självmotsägelse, men det är den enda frihet, som finnes och kan finnas i det demokratiska samhället. Och därigenom blir också demokratien en fiende till andlig och personlig frihet, vilken i själva verket var större under de tider, då inkvisitionens bål flammade än vad den nu är under det demokratiska väldet.

Nu råder väl icke något tvivel om att den organiska friheten är en nödvändig förutsättning för sedligt och religiöst liv. Men den organiska friheten i sin högsta och enda värdefulla form är detsamma som teokrati, då den står i fullkomlig harmoni med den gudomliga världsviljan. Men då demokratien med sin mekaniska frihet strävar att uttränga teokratien, något som också lyckats den i stor utsträckning, berövar den det religiösa och sedliga livet dess viktigaste förutsättning. Det är därför intet under att de religiösa och etiska värdena ha så svårt att göra sig gällande i våra dagar. Demokratien dödar det religiösa livet, även om den skulle uttala sitt gillande av detta liv, när det får epitetet "socialt", Demokratiens gillande är i själva verket endast en krans på religionens grav, ty demokratien måste till följd av själva sin utgångsprincip vara fientlig mot religionen. såframt religionen gör allvar av att den innerst och till sitt väsen syftar till teokrati. Därför måste det var en oböhörlig kamp mellan religion och demokrati, ty linjen frihet (i detta ords vanliga mening, d. v. s. mekanisk frihet) autonomi-demokrati kan aldrig förenas med den andra linjen auktoritet-teonomi-teokrati. Mänsklighetens öde beror på vilken av dessa linjer som segrar och dymedelst bestämmer mänsklighetens framtida öde.

Alexius Emiliani.

När d:r Bratt skapade sitt system.

(Forts. fr. sid. 1.)

kungörelse infordra skriftliga anbud å rättigheterna, som bestämdes av Kungl. Befallningshavande efter stadsfullmäktiges hörande. På landet bestämde även Konungens Befallningshavande över av kommunalstämman upprättat förslag. Systembolag var av lag absolut förbjudet att inköpa fastighet eller vidtaga större reparationer utan tillåtelse av stadsfullmäktige i stad. Systembolag fick ej heller förhyra andra lägenheter än dem, vilka voro nödvändiga för rörelsen, ej ingå hyres- eller andra affärsavtal med enskilda styrelseledamöter i bolaget. Om ansvarsfrihet för systembolag beslutade i Stockholm stadsfullmäktige. Klubb eller annan förening kunde av landshövdingsämbete tilldelas rätt att utskänka brännvin åt medlemmar och gäster. Badort och passagerarefartyg likaledes. Systembolag fick ej till annan överlåta all utminutering, men väl delvis, efter tillåtelse av K. Bfhde.

Efter dessa förklarande anmärkningar om lagens dåvarande innehåll, fortsätta vi i sista numret påbörjade publiceringen av d:r Bratts programskrift:

"De överlåtna utskänkningsrättigheterna.

A.-B. Stockholmssystemet avser att i överensstämmelse med här nedan uttalade anvisningar fastställa delvis nya bestämmelser med hänsyn till överlåtna utskänkningsrättigheter. Vid bestämmelsernas avfattande kommer all hänsyn att tagas till de olika förhållanden, olika restaurantföretag erbjuda, varjämte garanti för effektiv kontroll skall åvägabringas rörande det sätt, varpå de överlåtna rättigheterna utövas.

Såsom förhållandena hittills varit anordnade, ha de restauratörer, på vilka systembolaget i Stockholm överlåtit utskänkningsrättigheter, förutom att de till bolaget betala en viss mindre summa årligen, lika för alla, jämväl genom kontrakt förbundits att genom bolaget inköpa hela sitt behov av spirituosa, sålunda icke blott egentligt brännvin. Denna spirituosa ha de måst betala med pris, som ej oväsentligt (10 à 40 %, i medeltal omkring 20 %) överstiga dem, som äro gällande i marknaden. På detta sätt bereder sig A.-B. Göteborgssystemet i Stockholm en årlig inkomst av omkring 400,000 kr. Dessa avgifter kunna svårligen anses medföra någon konsumtionshämmande inverkan utan äro de att anse blott och bart såsom ett medel, varigenom bolaget ökar sina inkomster, en skatt på den konsumerande allmänheten, utkrävd genom källarmästarna, pålagd av systembolaget och tillflytande det allmänna.

Ifrågavarande kontraktsbestämmelser mellan systembolaget och innehavarna av överlåtna utskänkningsrättigheter äro i ingen mån ägnade att hämma det privatekonomiska intresse, med vars tillhjälp den ofantliga utskänkningsrörelse av spritdrycker inom Stockholm bedrives, som uppvuxit och alltjämt tillväxer så att säga vid sidan om systembolaget och vid sidan jämväl om de idéer, på vilka detsamma vilar.

En omläggning av de principer, varpå ifrågavarande kontrakt äro baserade, synes påkallad. Förändrade kontraktsbestämmelser böra åvägabringas, som bättre tillgodose det allmännas intresse av konsumtionens nedgång och dryckessedens motarbetande.

För de olika restaurantföretagen bör en fix summa fastställas, som, där ej särskilda omständigheter betinga en avvikelse, bör nära sammanfalla med de senare årens genomsnittliga bruttovinstsiffra å försålda spritdrycker. Denna summa betecknar sålunda den årliga, så att säga normala, bruttovinsten på utskänkta spritdrycker för ett visst företag, m. a. o. det belopp, vartill skillnaden under ett helt år mellan restauratörens inköps- och försäljningspris av spritdrycker uppgår. Såväl inköpspris som kvantitet äro av bolaget för varje restaurant i detalj kända; utskänkningspriset är det å restauranten offentligt angivna, och den bruttosumma, som influtit på försåld spirituosa, bör utan synnerlig svårighet kunna tämligen noggrant uträknas.

Ovan nämnda fastställbara summa — skillnaden mellan inköps- och försäljningspris — är tydligen ett uttryck för bruttovinsten; angående nettovinsten lämnar den ingen som helst upplysning.

Om nu en restauratör medgives rättighet att vid inköp genom bolaget av spirituosa erlägga likvid i närmaste överensstämmelse med marknadens priser, inses lätt, att han med samma utskänkningspris som hittills kommer upp till en viss bruttovinst efter att ha försålt en myckenhet spirituosa, som utgör blott en viss del, omkring fyra femtedelar, av den kvantitet spirituosa, han med nuvarande inköpspris måste ha försålt för att uppnå samma bruttovinst. Detta under förutsättning att det inbördes förhållandet mellan olika varuslag, på vilka per liter uppstår olika bruttovinst, i stort sett under de båda förutsättningarna är detsamma.

Sådana bestämmelser torde därför böra stipuleras mellan det bolag, som överlåter utskänkningsrättighet, och den enskilde, på vilken densamma överlåtes, att den senare medgives rätt att under löpande kalenderår genom bolaget till ungefärliga marknadspriset inköpa olika slag av spirituosa i sådan myckenhet, att vid deras försäljning enligt överenskomna utskänkningspris bruttovinsten uppnår en på förhand enligt ovan angivna grunder fastställd gräns, men att vad därefter under samma år innehavaren av den ifrågavarande utskänkningsrättigheten kan behöva inköpa av bolaget debiteras honom till det f a s t s t ä l l d a u t s k ä n k n i n g s p r i s e t.

Enklast låter sig ett dylikt förfarande i praktiken utföra på så sätt, att vid restauratörens erläggande av likvid för rekvirerad spirituosa för varje gång å räkningen angives jämväl den summa varorna vid utskänkningen betinga. Såväl bolaget som restauratören kunna då, om löpande hopsummering föres, med lätthet se, när de förhöjda prisen skola börja debiteras.

Genom en anordning sådan som denna trädes ingens rätt för nära, men vissa bestämda fördelar ernås. Det allmännas inkomster minskas ej, för så vitt ej konsumtionen nedgår. Ökas konsumtionen går all uppstånden bruttovinst å den ökade försäljningen till det allmänna, som dock genom bolaget fastställt bestämmelser, direkt avsedda att minska konsumtionen. Att, därest denna kommer att hålla sig avsevärt lägre än under nuvarande förhållanden, det allmänna ej å överlåtna utskänkningsrättigheter genom bolaget erhåller annan vinst än den, som brännvinsförsäljningsförordningen förutsätter, nämligen de fasta årsavgifterna (jfr. § 17 mom. 2), är icke någon olägenhet. En avgift, som ej i någon mån ur nykterhetssynpunkt kan gagna utan som blott avser att å brännvinskonsumtionen bereda det allmänna ökade inkomster, synes böra bestämmas av riksdagen, ej av ett enskilt bolag.

Den enskilde restauratören åter erhåller genom här ifrågasatta bestämmelser å sin brännvinsutskänkning ungefär samma bruttovinst, som han å densamma hittills åtnjutit, men denna uppnår han å försäljningen av en avsevärt mindre årskvantitet, och av vad han därutöver försäljer har han alldeles intet ekonomiskt intresse. Snarare motsatsen. (I detta sammanhang må påpekas, att dessa bestämmelser ej gälla restauranternas utskänkning av öl och vin, med vilken som bekant systembolagen ej äga att taga någon befattning.)

Syftet med här skildrade kontraktsbestämmelser mellan systembolaget och restauratörerna är ju uppenbarligen att på detta område göra ett slut på det oegentliga förhållande, som för övrigt med fog kan anses strida mot andan i gällande lagstiftning, att vid utskänkning av spritdrycker starka ekonomiska intressen skola tillåtas att, direkt och indirekt, utöva det stimulerande inflytande, som man för främjande av näringslivet i allmänhet med rätta skattar så högt. Man kan förvänta att genom bestämmelser av den art, som här ställts i utsikt, den direkta uppmuntran till ökad konsumtion av spritdrycker å restauranterna försvinner, som nu, delvis på grund därav, att utskänkningen upphör en hel timma, innan lokalerna skola vara utrymda, är lätt att konstatera, särskilt före klockan tolv på natten. Men detta är av underordnad betydelse i jämförelse därmed, att det ekonomiska intresset hos de ledande i restaurantföretagen efter genomförande av ifrågavarande bestämmelser helt naturligt måste till ej oväsentlig del överflyttas från spirituosautskänkningen till andra grenar av den rörelse, de bedriva, på det att största möjliga behållning måtte avvinnas rörelsen i dess helhet. Helt visst skall detta på ett för allmänheten omärkligt och därför framgångsrikt sätt motverka det för vårt restaurantliv karaktäristiska ymniga förtärandet av spritdrycker.

De överlåtna utminuteringsrättigheterna.

I de villkor, varpå under nuvarande förhållanden utminuteringsrättigheter i Stockholm överlåtas, har A/B Stockholmssystemet ej för avsikt att göra några väsentliga ändringar. Den reform av den egna utminuteringsrörelsen, för vars genomförande detta bolag egentligen bildats och för vars skull det söker koncession, torde dock månända nödvändiggöra vissa bestämmelser, varigenom bolaget sättes i stånd att noggrant och i detalj följa försäljningen även av annan spirituosa än egentligt brännvin och billigare konjak.

Ett missförhållande, där frågan om rättelse bör tagas i övervägande, är, att de privata spirituosahandlandena, i olikhet med vad fallet är i exempelvis i Göteborg, tillåtas försälja vissa slag av jämväl egentligt brännvin. I Stockholm, där den s. k. 3-kronors gränsen är genomförd, uppstår det oegentliga förhållandet, att privata spirituosahandlare nödgas taga ett väsentligt högre pris för exempelvis akvavit än vad fullständigt identisk vara betingar i bolagets egna affärer. Då emellertid de privata spirituosahandlandenas ekonomiska förhållande till denna hantering dels är en annan än restauratörernas, vilka senare driva även andra omfattande rörelsegrenar, dels frågan härom ej är av samma enbart lokala natur som anordningar rörande utskänkningen, och då vidare de överlåtna utminuteringsrättigheterna med all sannolikhet inom en ej alltför avlägsen framtid komma att bliva föremål för ändrad lagstiftning, synes goda skäl tala för att ett enskilt bolag för den närmaste tiden icke vidtager några mera ingripande åtgärder på detta område.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 18 November 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Bolagets egen utminuteringsrörelse.

Såsom i förbigående redan omnämnts, anser A.-B. Stockholmssystemet, att dess huvuduppgift är att helt omlägga grunden för utminuteringen av egentligt brännvin. Denna rörelsegrens utomordentligt skadliga inflytande på den sociala trevnaden, på rättsordningen, på det allmänna hälsotillståndet och den enskildes ekonomi kan av ingen, som noggrant känner förhållandena, sådana de i detta hänseende ställa sig för de breda lagren inom Stockholm, förnekas. Det litersålda brännvinet, som för Stockholms vidkommande under senare år befinner sig i bestämd och oroande stegring, är en tillskyndare av brott och förseelser, förlorad arbetskraft, fattigdom och olyckor av alla slag, som av ingen annan social faktor överträffas.

Nu är det en grundförutsättning för A.-B. Stockholmssystemets verksamhet, att försäljning av brännvin till avhämtning så anordnas, att kännedom vinnes och bevaras om v e m man säljer till samt n ä r och h u r m y c k e t man till var och en försålt.

Med mindre än att dessa krav uppfyllas kan det över huvud taget — även om det nuvarande, lagstadgade, till sina verkningar med all sannolikhet skadliga minimigränsen vid inköp bortfölle — icke bliva tal om, att detaljhandeln är så anordnadatt försök ens kunnat göras att inskränka de skadliga verkningar, som genom brännvinsförsäljning dock aldrig helt kunna undgås. Och en strävan att till det minsta möjliga inskränka dessa samhällsskadliga följder är varje systembolags skyldighet; en annan förnuftig tolkning av brännvinsförsäljningsförordningens åläggande för bolag att i "sedlighetens intresse ordna och handhava detaljhandel med brännvin" torde nämligen icke givas.

Å andra sidan böra uppenbarligen de inskränkande bestämmelser, ett bolag för fyllande av sin uppgift ser sig nödsakat vidtaga, göras på sådant sätt, att köparen besväras så litet som möjligt.

För att erhålla kännedom om sin kundkrets ämnar nu bolaget inskränka en persons rätt att hos bolaget göra inköp av brännvin till endast ett utminuteringsställe. Då de till salu hållna varorna å samtliga ställen äro fullt identiska och då den försålda varan är avsedd att medföras till hemmet, faller det sig naturligt, att det utminuteringsställe väljes, som ligger närmast hemmet. Någon kännbar inskränkning i den enskildes frihet torde detta ej medföra. Likaså torde det komma att uppfattas endast såsom en naturlig och med god ordning överensstämmande åtgärd att bolaget icke utlämnar en vara, som under vissa omständigheter kan ge upphov till de svåraste olägenheter och faror utan att köparen lämnar kvitto å densamma. I lokalen tillhandahålles tryckta blanketter, varpå blott en siffra (därest mer än en liter köpes) och datum ifylles och namnet underskrives. Den kund, som icke är igenkänd av försäljningspersonalen eller som önskar kunna köpa genom ombud, tilldelas motbok, på vilken han skrivit egenhändig namnteckning. Skulle misstanke uppstå, att falsk namnteckning använts eller att någon obehörigen tillägnat sig annans motbok, utlämnas ej varan direkt utan hemsändes densamma, sedan betalning erlagts, till den av bolagets kunder, som uppgivits som köpare.

Då bolaget på detta sätt förvärvat kännedom om sin kundkrets, anser sig bolaget skyldigt att tillämpa vissa generella bestämmelser. För att förekomma olaga försäljning meddelar bolaget sålunda personalen å försäljningsställe förbud att till en och samma köpare utlämna större kvantitet än förslagsvis 8 liter brännvin per 2 månader. Önskar någon hos bolaget göra större inköp, kan han därom vända sig direkt till bolagets kontor.

Rörande ovan nämnda gräns må endast erinras därom, att även i burgna familjer där man ofta ser vänner och bekanta hos sig, och där det bjudes på brännvin, det väl torde höra till de största sällsyntheter, att större kvantitet än den ifrågavarande kan komma till användning. I familjer med vuxna söner är det ju alldeles intet som hindrar, att en son, som nått 21 års ålder, kan för egen räkning hemköpa brännvin.

Emellertid har bolaget alldeles icke föreställt sig, att dylika generella bestämmelser äro till fyll es för att nå det mål, bolaget föresatt sig. Även bestämmelser av individuell natur äro härför oundgängligen nödvändiga.

När bolaget väl äger kännedom om, till vilka det till avhämtning försäljer brännvin, är det nämligen dess ofrånkomliga skyldighet att ej vidare försälja till dem, om vilka det är styrkt, att de på sådant sätt använda sig av rusgivande drycker, att därav följer uppenbar skada å samhälleliga värden.

Det är nu bolagets avsikt att fastställa bestämda grunder, i enlighet med vilka personer tills vidare vägras att hos bolaget hemköpa brännvin. Bolaget utgår därifrån, att konto å visst utminuteringsställe utan vidare öppnas för bofast, myndig man, som därom gör anmälan och rörande vilken diskvalifikationsgrunder ej äro av bolaget kända.

Under sådana omständigheter är det uppenbart, att när fattigvårdsnämnd, barnavårdsnämnd eller annan myndighet gör anhållan, att brännvin till viss person ej måtte utminuteras, bolaget omedelbart ställer sig en dylik anhållan till efterättelse. Likaså ämnar bolaget i regel avstänga person, angående vilken anhöriga eller eljes honom närstående göra liknande, motiverad anhållan och densamma är skriftligen tillstyrkt av läkare, som konstaterat alkoholism. Den som själv till bolaget gör skriftlig anmälan, att han under viss tid, minst ett år, ej har för avsikt att hos bolaget vidare hemköpa spirituosa, avföres likaledes från kundkretsen och å t e r u p p f ö r e s ej under n ä m n d a t i d. Vidare torde person, som sakfällts för fylleri, härigenom i regel ha visat sig stå i ett så påtagligt labilt förhållande till alkoholen, att ett fortsatt försäljande till honom litervis av brännvin, åtminstone under det närmaste året efter anhållandet, knappast kan vara förenligt med ett fullföljande av bolagets uppgifter. (Över sålunda från kundkretsen avförda personer föres förteckning endast å bolagets kontor, ej å utminuteringsställe. Anledningen till att en person avföres — om det sker på grund av diskvalifikation, flyttning från orten eller till annan stadsdel, dödsfall eller av annan anledning bliver personalen å utskänkningsställe ej meddelat).

Denna gren av bolagets verksamhet förutsätter samverkan icke blott med stadens myndigheter och med läkarna, i främsta rummet sjukhusläkarna, utan jämväl med "skyddsvärn", välgörenhets- och nykterhetsföreningar. Senare torde på bolagets initiativ hos stadsfullmktige komma att göras hemställan om uppsättande av s ä r s k i l d n y k t e r h e t s n ä m n d, på det att ärenden för nykterhetens främjande måtte kunna sammanföras under enhetlig beräkning. Till en dylik nämnds direktiv såväl i ena som i andra hänseendet skulle bolaget med största beredvillighet taga all hänsyn, så mycket hellre som bolaget självt till fullo beaktar, att bolagsformens lämplighet för det enda organ, som inom kommun, där brännvinshantering förekommer, de facto har möjlighet att vidtaga effektiva nykterhetsfrämjande åtgärder, icke utan vidare kan erkännas.

Lämpligt vore, om uti Stockholm en eller ett par byråer funnos, som stodo under den kompetentaste ledning, dit enskilda finge vända sig för råd och hjälps erhållande i de många sorgliga och fruktansvärda situationer, i vilka alkoholismen leder den enskilda och hans omgivning. Tillvaron av en sådan byrå vore för A.-B. Stockholmssystemet för fyllande av dess uppgift av största betydelse. Förundransvärt ofta skall man finna att rationella åtgärder här vinna åsyftad verkan, och då inom kort lagstiftning om behandling av alkoholister torde komma till stånd, blir under alla omständigheter upprättandet av en eller ett par sådana byråer i Stockholm en tvingande nödvändighet för att hålla antalet av dem, som eljes behöva tvångsinterneras, inom trängsta möjliga gränser.

I detta sammanhang bör det emellertid uttryckligen betonas, att full verkan av brännvinsutminuteringens anordnande på föreslaget sätt ej kan nås, förrän alla eller flertalet systembolag inom landet enat sig om liknande förfarande. Skulle de försök det här är fråga om slå väl ut, är det att antaga, att statsmakterna skola befinnas villiga att stödja dessa strävanden och utfärda mer eller mindre likartade, gemensamma bestämmelser icke blott för all spirituosa utan även för e f t e r g j o r d a, s p r i t s t a r k a, viner. Vissa bestämmelser, ehuru ej lika stränga, torde även bli behövliga vid utminuteringen av öl, och vad utskänkningen av öl beträffar, ligger det i stadsfullmäktiges egen hand att för Stockholms vidkommande skapa garantier mot utskänkningsställenas nedsjunkande till ölkrogar av låg klass.

Genom denna korta avvikning från ämnet, som är utvecklingen av bolagets planer, har bolaget velat fritaga sig från misstanken, att det skulle vad Stockholm vidkommer anse att genom dess egna åtgärder allt vore vunnet, som nå detta område står att vinna. Och uttryckligen vill bolaget framhålla, att den utsträckning i vilken ovan skildrade inskränkande bestämmelser, såväl de av generell som av individuell natur, för ögonblicket i sin fulla utsträckning kunna och böra tillämpas, är beroende bland annat därpå, om bolaget lyckas vinna samarbete med närliggande systembolag, främst de i Sundbyberg, Södertälje och Vaxholm.

(forts. i nästa n:r)

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1149.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hötel, Kungsg. 57.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Nationalekonomerna som storfinansens riddare.

(Forts. fr. sid. 1.)

synnerhet där såsom hos oss numera är fallet statsmakten helt ligger i händerna på storfinansens herrar. Endast i den fria konkurrensens tecken är den tävlan möjlig, som frambringar kvalitetsvaror och rimliga priser. Sprit- och tobaksmonopolen äro belysande exempel härpå. Det är visserligen sant, att vi numera icke hava mycket kvar av fri konkurrens inom näringslivet, men gentemot försöken att för storfinansens räkning monopolisera vad som ännu inte införlivats med dennas domän av vårt näringsliv måste det resas en bestämd front. Skulle det lyckas vederbörande att monopolisera för sin räkning jämväl den stora varudistributionen, skulle detta utan allt tvivel resultera i en varukvalitets- och prispolitik, som bleve vida tyngre att bära för den konsumerande allmänheten än den som följes av den fria svenska handelns män. Under en näringsutövning i den fria konkurrensens och det privata initiativets tecken komma den individuella företagsamheten och dugligheten till sin rätt till det allmännas bästa och faller ansvaret och risken där på den enskilde, som sporras till de mest energiska ansträngningar, medan under den monopolistiska formen av näringsutövning profitintresset såsom all erfarenhet visar blir det så gott som ensamt bestämmande. I det senare fallet är icke heller möjligt att åstadkomma de nödiga garantierna mot manipulationer och äventyrligheter inom kollektivismens ram, som en vacker dag kan bringa det hela till katastrof. Det behöves kanske bara ett enda penndrag å en kontraktshandling mellan å ena sidan de betrodda ledarna för den kooperativa rörelsen och å den andra deras "välvilliga" beskyddare inom den storfinansiella världen för att dennas hela karaktär väsentligt skall förändras. Att risken i berörda hänseende under rådande allmänna provokationstillstånd måste vara oerhörd, säger sig själv. Storfinansens herrar låta förvisso icke sina "nationalekonomiska" auktoriteter rycka in på sätt som skett till förmån för kooperationen utan att hava utvecklingen av rörelsen garanterad i den för dem önskvärda riktningen. Den arbetar aldrig eljest på måfå.

Hur kommer det sig, frågar man slutligen, att våra nationalekonomer av i dag så starkt underkänna den fria handeln såsom "ett otroligt slöseri" etc., när det gäller handeln inom det egna landet, men höja den till skyarna, när det gäller den internationella marknadens frihet gentemot den svenska, där man nu går fram i tecknet "Handelns frihet"? Och huru kommer det sig, att judiske "nationalekonomiske" professorn Heckscher med sitt livliga uppskattande av kooperationens kontanthandelsprincip intet på allvar gör för att få avlägsnade de svåra brister, som i berörda hänseende förmenas vidlåda den enskilda handeln? Det borde ju vara en smula konsekvens i vederbörandes uppträdande, kan det tyckas. Eller ingår slik upplysningsverksamhet icke i spelprogrammet? Om vi icke misstaga oss är det just de prof. Heckscher närstående ras- och trosfränderna, hrr Bonnier (i vars liv- och husorgan D. N. hr H. skriver sina "nationalekonomiska" essayer), Sachs m. fl., som genom framdrivande av sina nymoderna handelsprinciper, avbetalningsgeschäftet o. s. v. givit kooperationens kämpar ett så utmärkt material i deras strid mot den *svenska* fria handeln. Vederbörandes tillvägagångssätt har alltför mycket sken av ren provokation, för att icke direkt stämplas som sådan.

Feiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Det mystiska dödsfallet på Sabbatsberg.

(Forts. fr. sid. 1.)

hårda sinnes skull", utan var professorn övertygad om att föräldrarna till den döda flickan missförstått något yttrande av dr Lipschütz.

Så långt prof. Holmgren! Med kännedom om det synnerligen samvetsgranna och förtjänstfulla arbete, som prof. Holmgren nedlagt för Sabbatsbergssjukhusets utveckling, vore det oss främmande att på något sätt vilja kasta en oberättigad skugga över det sjukhus, som står under hans vård. Det är även vår livliga förhoppning, att hans relaterade uppfattning, vilken har bildat sig vid verkställda förhör i saken, motsvarar verkligheten, så att den läkare, som haft flickan under sin behandling, verkligen gjort sitt bästa å pliktens vägnar. Men vi kunna icke undgå att på grund av vad vi erfarit i denna sak ge uttryck för den uppfattningen, att det, må så vara i oförstånd, brustit i den omsorgsfulla vården i det förevarande fallet. Prof. Holmgren framhöll, att flickans uttagande av det i halsen införda röret, vilket utdragande sannolikt skulle förorsakat sårbildningen i halsen och därmed också döden vore att tillskrivas hennes ovanliga nervositet. Dock, denna hennes visade oro borde den behandlande läkaren hava observerat redan innan röret nedfördes i flickans hals och med hänsyn härtill hava företagit sådana dispositioner, antingen genom full bedövning *före* rörets nedförande i halsen eller genom att låta hålla hennes händer så fast fjättrade under själva operationens utförande, att hon *icke kunnat* med handen draga ut röret, vilket uppenbarligen starkt generat henne. Här föreligga så vitt vi kunna se under alla förhållanden en bristande aktsamhet från den behandlande läkarens sida, som måste påtalas, då flickans inskridande under operationen skulle åstadkommit sårnaden i halsen och därmed blivit vållande döden.

—n.

Gobineau — den moderna rasforskningens skapare.

(Forts. fr. sid. 1.)

ning, en genomgående ädel och högsinnad personlighet. Honom lär man känna genom studiet av hans rasbok. Vad däruti är slagg kommer att förgå, vad däruti är sanning kommer oförgängligen att fortbestå.

Gobineau skriver:

Ett stort folk har byggt upp sin egen kultur. Genom krigiska erövringar eller fredlig samfärdsel drager det till sig skaror av främmande människor och raser och blandar sig med dessa. De ur blandningen framgångna bastarderna låta sig infogas i denna kultur. De ägna sig till och med åt uppbyggandet av denna kultur, äro med ett ord stolta över den. De djupaste rötterna, de ursprungliga krafterna, ur vilka kulturen en gång uppstod, förmå de dock endast delvis fatta och detta desto mindre, ju mindre av kulturgrundarnas blod som flyter i deras ådror. Det första steget till den ännu härskande civilisationens undergång är nu taget och visar sig däruti att kulturen icke längre likformigt genomtränger nationen. Det har bildats tvenne olika skikt, ett rasrent, vilket håller på den inhemska d. v. s. den för dem enda möjliga kulturformen och ett rasfrämmande, vilket häftigt bekämpar samhället. En sådan kultur är ingalunda gedigen, den liknar ett anfrätt träd, vilket visserligen ännu kan bära vackra blad och blommor, men uthärdar inga stormar. Det gamla Grekland och Rom besutto äkta kulturer, framsprungna i en nästan homogen befolkning. Som vi alla veta består det nu ett annat förhållande icke blott i den helleniska-romerska världen utan i nästan alla moderna nationer i Europa.

Gobineau är sannolikt den förste som pekat på den djupast liggande orsaken till de moderna staternas förfall. Den medfödda oviljan och oförståelsen blir förklarlig genom tillförseln av ett främmande, icke infogbart blod. Det främmande blodet uppreser sig och befläckar våra heligaste värden och skjuter in sina egna avgudar. Trots dessa främmande inflytelser fortbestår dock civilisationen ännu en tid. Det bygges, tänkes och diktas; men omärkligt ändrar allt karaktär. Den ursprungliga andan försvinner mer och mer — kulturen dör ut. Häruti ligger problemet om "nationernas liv och död". Ett folk skulle icke dö ut om det ständigt bestode av samma nationella beståndsdelar. Visserligen kunna stater störtas genom en blott och bar fysisk övermakt men inte civilisationen. Den förintas endast genom blodsblandning.

Den vita rasen vilken utan gensägelse står i spetsen för mänskligheten är utsatt för den största faran ty blodsblandningen sänker den högre rasen och höjer temporärt den ringare rasen.

Mänsklighetens nivå är redan i sjunkande tillstånd, dess skönaste representanter för evigt vissnade. Iliadens hjältar, Ur-Indiens bramaner, de fornnordiska Fritiof och Ingeborg visade en ädel och glänsande bild av mänsklighet. De voro insiktsfullare, dådkraftigare företrädare för kultur och storhet än den bandrafaldiga blandningsbefolkningen i nuvarande tid. Slutet blir en nästan fullständig neutralisering av alla från den vita rasen utgående initiativ.

Det nuvarande tillståndet är den sista tänkbara formen för kultur ty de nuvarande massorna, vilka företräda kulturen visa ännu goda tecken till kraft, men det däruti existerande beståndet av ariskt blod går mot slutmålet — en uppsugning. När detta mål uppnåtts begynner enhetens aera. Den yttersta grad av medelmåtta på alla områden, man kan nästan säga noll. Medelmåtta i livskraft och andliga förmögenheter. Av denna tröstlösa arvelott besitter var och en lika andel. Folken, nej människohoparna bliva som sådana övermannade av en tung modlöshet, fresta sin tillvaro i en dådlös intighet liknande de idisslande bufflarna i de stagnerade sumptrakterna, ehuru de själva anse sig vara de ädlaste av alla varelser vilka någonsin trampat denna jord.

Detta tillstånd har också en ända, ty en av sidoverkningarna av den i det oändliga fortsatta blandningen är att folkens antal reduceras allt mer och mer. Inom 3- à 5000 år, så beräknar Gobineau, är slutet inne. Den tröstlösa utsikten är icke döden, det är vissheten om att vi ärolösa invänta den. Denna smälek för våra efterkommande kunde måhända vara oss likgiltig såvida vi icke med en hemlig rysning redan kände greppet av ödets hand. Dessa äro de sista orden i Gobineaus rasbok; en dyster profetia om världens undergång.

Svionom.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr 105 96.

Sanningen rörande det tyska sammanbrottet.

(Forts. fr. sid. 1.)

som tagit åt sig storamiralens "vilda" beskyllningar liksom gällde dessa Dagens Nyheter själv. Dock, sanningen är på marsch även vad rör de många mysterierna kring världskriget och revolutionerna, och beträffande den tyska revolutionen står det numera fullkomligt klart, att den helt var ett judarnas i Tyskland verk, — deras tacksamhetsgärd för all den gästfrihet och välvilja samt den likställighet i rättigheter som tyska folket givit dem inom sitt område. Men så hade de också sina representanter och väktare i riksledningen och närmast vid kejsarens sida, såsom rikskanslern Betmann-Holweg och Rathenau, vilka sörjde för, att arbetet för revolutionens iscensättande icke behövde störas av några kejserliga imperativ.

Det säger sig själv, att den dag tyska folket i gemen erhållit kännedom om den förrädareroll, som Tysklands judar spelade i egenskap av anstiftare av revolutionen och sammanbrottet av krigsfronten, situationen för vederbörande icke bliver uteslutande angenäm. Men sanningen är som sagt i Tyskland på väg rörande dessa saker, framför allt genom greve Rewentlows vederhäftiga och objektiva uttalanden. Den av storamiralen von Tirpitz och greve Rewentlow företrädda uppfattningen, att det var revolutionen, som vann kriget *för* ententen stämmer förövrigt rätt så väl med flera ledande militärers på ententensidan. Sålunda har U. S. A:s överbefälhavare, general Pershing, som sin övertygelse framhållit, att om revolutionen i Tyskland icke kommit, landet i fredsslutet fått behålla sina gamla gränser.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Glöm ej

att prenumerera på

NATIONEN för

4:e kvartalet.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898, Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 46 — Fredagen den 25 November 1927. — Årg. 3

Den svenska handelns bestånd hotat.

En enig front bör resas mot den judiska storfinansens monopoliseringssträvanden!

Såsom framhölls i vårt föregående nummer är den här numera allsmäktigt regerande judiska storfinansens verksamhet för närvarande främst koncentrerad på den svenska varudistributionens erövring, för vilket ändamål nyligen också hrr "nationalekonomer" uppbådats på ett sätt, som tydligt visar, var dessa i realiteten höra hemma. I sin strävan att befordra de judisk-imperialistiska maktplanerna i vårt land hava dessa icke ens skytt att till allmänhetens förvillande torgföra sådana absurda satser som att den kollektivistiska varudistributionen är den enda rationella och att den fria svenska handeln är en antikverad, irrationell distributionsform, varför den snarast måste försvinna till förmån för kollektivismen. De hava med proklamerandet av slika teorier dokumenterat sig som rena ekonomiska charlataner. Alljudas ekonomiska kapacitet par préférence, den av Bonnierpressen till "världens främste nationalekonom" upphöjde internationalekonomiske professorn Gustaf Cassel, gick t. o. m. så långt, att han djärvdes karaktärisera den fria svenska handeln i princip som ett vanvettigt slöseri, vilket naturligtvis icke hindrar samme "nationalekonom" att ögonblicket efter ropa på "världshandelns frihet", därför att de hrr israeliters intressen för ögonblicket så fordra.

Den rådande situationen med avseende å den svenska handeln har vid ett tidigare tillfälle utförligt avhandlats i Nationen, men på grund av från skilda håll framställda önskemål vilja vi rekapitulera en del av de synpunkter, som därvid särskilt framhävdes. Lyckligtvis förmärkes i dessa dagar runt om i landet ett stigande intresse bland köpmännen för ett mera aktivt inskridande till värn om sina legitima intressen gentemot den storfinansiella maktens monopolsträvanden inom vårt ekonomiska liv, och vad svenska folket i gemen beträffar, har det snart fått nog av det slags "reformering" i "social" anda, som de "geniala" storfinansherrarna velat lyckliggöra det med.

Alljudas "nationalekonomiska" och andra auktoriteter hava särskilt på det sista i dessa dagar gjort sig stor möda att söka inbilla vårt folk, att den svenska handelns uppgift blott är att tjäna profiten och att fördyra konsumtionsvarorna till den stora allmänhetens utarmande. Denna framställning är dock grundfalsk. Den svenska handelns egentliga uppgift är att på bästa sätt betjäna allmänheten genom tillhandahållande av alla dess skiftande förnödenheter, med riskmomentet helt förlagt på den enskilda handelsutövaren. Det är visserligen sant att, den judiska sfären inom vårt handelsväsen gjort vad i dess makt stått för att föra handelsyrket in på andra och mindre sunda linjer, men denna kategori av köpmän räkna vi icke som *svenska* och att på grundval av dessa av vederbörande införda osunda principer vilja utdöma den fria svenska handeln som sådan, är något väl starkt. Våra svenska köpmän genomskåda ofta icke sammanhanget i vad som sker i nutidssamhället och låta ofta förleda sig till att koncentrera sin uppmärksamhet på helt underordnade ting, medan de alldeles försumma att beakta det mest väsentliga. Men säkert är att skall de svenska handelsmännens stora försvarskamp för sin tillvaro, vilken redan begynt, icke vara dömd att misslyckas, måste de äntligen slita av skygglapparna, som av Alljudas propagandister placerats för deras ögon, och se verkligheten som den är. De måste klargöra för sig, att den verklige fienden är ingen mer eller mindre än den internationella judiska storfinansen, vilken här upphöjt sig till hemlig härskare och som f. n. av all kraft inriktar sig på den svenska handelns erövring under sin spira. De vägar, varpå den går fram, äro flerahanda och med inbördes sammanhang, delar av samma konstfärdigt inrättade system. Främst ibland dem äro att märka monopolen av olika typer, "halvstatliga" och helt privata (truster och karteller i monopolställning), den internationella kooperationen, jättevaruhusen och avbetalningsaffärerna. Att den svenska handeln inför en fiende, på en gång betjänande sig av dessa o. a. medel i kampen, ej kan undgå att befinna sig i ett särdeles svårt läge, säger sig självt. Men så mycket nödvändigare är det, att dess utövare äntligen göra läget klart för sig och därefter ställa sitt handlingssätt.

I sin försvarskamp böra de först och främst inrikta sig på ett energiskt reformarbete i syfte att få den fria svenska handeln reformerad efter tidens krav samt frigjord från icke minst de missförhållanden inom densamma, som av hrr israeliter införts och som nu av dem så energiskt utnyttjas i kampen mot den fria handeln. Ett dylikt reformarbete har sedan åratal stått såsom en av huvudpunkterna på den riksomfattande svenska köpmannaorganisationens program. De svenska köpmännen böra göra vad i deras makt står för att bliva fullt konkurrensdugliga med kooperationen genom att vidtaga alla nödiga organisatoriska förbättringar med avseende å butikslokalernas hygieniska och ändamålsenliga inredning etc. Vidare måste kreditsystemet omläggas därhän, att konsumtionskrediten starkt inskränkes med avskaffandet som mål, samt kraftiga åtgärder vidtagas i syfte att få det nu ohejdade tilloppet till handelsbanan reglerat till att motsvara det faktiska behovet genom införande av kompetensvillkor för rättighet att öppna handelsrörelse. Det rådande tillståndet är i själva verket rena vanvettet. Den legaliserade absoluta friheten på området har bragt den lojala svenska handeln i ett förtvivlat läge; ingen kontroll på nya affärer; dylika kunna praktiskt taget upprättas i huru stor utsträckning som helst. Situationens ohållbarhet framträder allt starkare för varje dag, men intet åtgöres från myndigheternas sida för att rätta till de skriande missförhållandena, och varföre ej? Jo, den proklamerade absoluta friheten har varit i enlighet med den judiska erövrarmaktens intressen,

(Forts. å sista sid.)

Till Pressens Stormän!

Av gen.konsul Folke Cronholm.

Genom "Nationen" har det vid flera tillfällen blivit offentliggjort, hurusom en stark indignation över bankdirektören K. A. Wallenbergs förehavanden under det stora politiska rovriddarekriget, medan han var svensk utrikesminister, tagit sig uttryck i den tyska pressen, senast i den kända tysk-nationella tidskriften "Deutschlands Erneuerung", vars av "Nationen" i svensk översättning återgivna artikel slutar med följande beaktansvärda ord: "För framtida tysk-svenska förbindelser kan en utredning rörande de Wallenbergska förehavandena blott vara till gagn. Här föreligger en uppgift såväl för svenskarna som för det tyska utrikesministeriet." Det är en tysk-nationell tidning, som uttalar dessa allvarsord, och det är en svensk-nationell tidning, som bringar desamma till det svenska folkets kännedom. A denna uppseendeväckande artikel har jag fäst de stora dagliga tidningarnas uppmärksamhet — med undantag för "Dagens Nyheter" — i tro att deras ansvariga ledare skulle känna det såsom en fosterländsk plikt att utan hänsyn till Wallenbergska intressen uppfordra utrikesdepartementet att lämna ett klart besked i denna riksviktiga angelägenhet. Pressen hade ju nyligen tämligen allmänt talat rent språk med herrarna Bonnier, visserligen i egen sak. Varför skulle då icke samma press kunna tala rent språk även med hrr Wallenberg i en sak, som gällde vårt gemensamma fosterland? Resultatet blev samma tystnad som förut, när det gällt herrar Wallenberg, trots det här i främsta rummet gäller vårt lands goda namn och anseende i främmande land. Dess tystnad i denna uppseendeväckande affär kan icke uttydas på mer än ett sätt — Wallenbergsk munkorg.

Visserligen beredde mig en av chefredaktörerna förnöjelsen att låta sig avhöra, i det han förklarade, att han för sin del menade, att ett klart och öppet språk från departementets sida vore i hög grad önskvärt, då det naturligtvis funnes goda skäl att antaga, att Sveriges utrikesminister under kriget ovillkorligen måst hava skaffat sig kännedom om innehållet av de chiffertelegram, han låtit transmittera, ehuru han trodde sig veta, att det dock icke varit så. Förnöjelsen skulle dock snart ombytas i missräkning, ty någon tid därefter förklarade samma chefredaktör, samtidigt som han sade sig vidhålla sin förut uttalade uppfattning, att han icke kunde i sin tidning, för vars redigering han allena bure ansvaret, föra någon talan i saken, enär tidpunkten icke vore lämplig. Varuti dess olämplighet bestod, fick jag ej veta. Sålunda fick den goda viljan även från det hållet giva vika för tyst-

(Forts. å sista sid.)

D:r Bratts system i teori och praktik.

(Forts. fr. föreg. n:r)

Sedan d:r Bratt framlagt sitt program för A.-B. Stockholmssystemet och övriga stiftare "i princip" godkänt detsamma, hölls konstituerande bolagsstämma med delägarna i bolaget den 8 maj 1913 å hotell Kronprinsen. Fyra hundra aktier à femhundra kronor stycket, tillsammans utgörande minimikapitalet, 200,000 kronor, varken mer eller mindre, voro tecknade och genom fullmakter på lämpligt sätt fördelade med avseende å rösträtten på fullt pålitliga personer. D:r Bratt själv representerade 74 aktier, därav bl. a. 10 egna samt aktier tillhörande socialdemokraterna Hjalmar Branting och Otto Järte. Bland hebreiska aktieägare märktes Karl-Otto Bonnier, 30 aktier, professor Bendixson 10 aktier och Axel Hirsch 37 aktier. Sammanträdet öppnades å inbjudarnas vägnar av d:r Ivan Bratt, som uppmanade de närvarande att utse ordförande. Enhälligt utsågs härtill generalkrigskommissarien F. Bergenholtz. Till styrelseledamöter valdes den sistnämnde, som sedan alltjämt varit ordförande i styrelsen för A.-B. Stockholmssystemet och därunder, såsom i särskild artikel uppvisats i Nationen, ständigt gått d:r Bratts ärenden, även när de tangerat eller överskridit lagens bestämmelser; vidare valdes självfallet d:r Bratt samt slutligen direktören Robert Alderin, nu avgången med döden. Styrelsesuppleanter blevo kanslisekreteraren Alfred Peyron, nu verkst. dir. för A.-B. Stockholmssystemet, och verkmästare N. P. Olsson. Till revisorer utsågos intendenten Wikland och jur. kand. Lars Rabenius.

Det nybildade bolagets oktrojansökan beviljades av överståthållareämbetet, och bolaget började sin verksamhet med ingången av år 1914.

Det Brattska programmet var såsom alla prospekt, uppgjorda av personer med judiskt psyke, smidigt avfattat. Det slogs uteslutande på den sociala strängen, och få misstänkte att under hr Ivans socialt färgade kappa dolde sig ett grosshandelsembryo, villigt att uteslutande ställa sig i den judiska storfinansens tjänst. Efter allt vad man sedan fått skåda framstår med all önskvärd tydlighet att bakom de prydsamma sociala kulisserna dolde sig helt enkelt d:r Bratts heta åtrå att komma åt affären för egen och andras räkning. Att denna diagnos är riktig, har visat sig på alla punkter. Programmet, uppställt endast för att omkullkasta A.-B. Göteborgssystemet i Stockholm och sätta sig i dess ställe, blev av d:r Bratt själv tubbat åt sidan så gott som omedelbart efter öppnande av den nya oktrojaffären. Enligt programmet skulle först och främst de kropparbetande klassernas superi stävjas, och detta skulle ske genom att å folkrestauranterna blott serverades 1 sup och 1 öl. När personer i nykterhetens intresse skarpt tillhöllo d:r Bratt att hålla vad han utlovat i denna punkt, ryckte han blott föraktfullt på axlarna och gav order om att två supar och huru mycket öl, som behagades, skulle utskänkas. Öppet uttalade d:r Bratt helt cyniskt, att hans *verkliga* system och avsikter vore han alldeles för klok för att offentliggöra, men om allmänheten tåligt väntade skulle den så småningom få se, varthän han syftade — diktatorsfasonerna funnos alltså från första början.

Enligt programmet skulle, beträffande bolagets egen utminuteringsrörelse, *den kund, som icke är igenkänd av försäljningspersonalen eller som önskar köpa genom ombud, tilldelas motbok.* Skulle misstanke uppstå, att falsk namnteckning använts — eller att någon obehörigen tillägnat sig annans motbok, skulle för säkerhets skull bolaget hemsända varan. Längre fram skulle emellertid bolaget "anse sig skyldigt", *för att förekomma olaga försäljning*" att tillämpa den generella bestämmelsen att från försäljningsställe till en och samma person ej utlämna större kvantitet än 8 liter brännvin per 2 månader; önskade någon större kvantitet, finge han vända sig direkt till bolagets kontor. Underförsått var således, att om det å bolagets kontor visade sig, att det ej var fråga om olaga försäljning d. v. s. utrett, att spriten skulle gå till den, som lämnat inköpsordern, och ej till någon, som förfalskat dennes namn eller till någon notorisk fyllerist, skulle det begärda brännvinet utlämnas. I stället för såsom utlovat infördes emellertid av d:r Bratt, sedan han olagligen själv för sig utfärdat fullmakt att vara riksförmyndare för svenska folket i gemen, individuell kontroll med av honom godtyckligt och självrådigt uppställda diskvalifikationsgrunder för erhållande av motbok. Gällande lag, hur den än tolkades och vilken extensiv förklaring av orden "i sedlighetens intresse" än ägde rum, medgav icke-fyllerister att utan inskränkning av myndigheter eller självtagna myndigheter inköpa önskad kvantitet brännvin på en gång och utan att behöva lämna närgångna förklaringar över hur lång tid, som anslagits för konsumeringen. D:r Bratts unika hänsynslöshet gick så långt att han, i avsaknad av moraliska och juridiska grundsatser, for land och rike omkring och på otaliga föreläsningar rent av skröt med sitt lagbrott och att han kun-

(forts. sid. 5.)

Allehanda erkänner förekomsten av oegentligheter i Spritmonopolet.

Att "otack är världens lön" har huvudstadspressen i dessa dagar fått en smärtsam anledning erfara. Var sågs väl tidigare en rikspress så välvilligt se genom fingrarna med en lagbrytares och storsvindlares dunkla förehavanden som Stockholms dagliga tidningar vis à vis d:r Ivan Bratts? Att man över hela linjen välvilligt teg såsom man gjorde, hade naturligtvis främst sin grund i det kända förhållandet, att d:r B. allmänt veterligt härskade tack vare den allsmäktigt regerande Wallenberg-Bonnierska storfinansens goda vilja, och att stöta sig med denna vågade man naturligtvis icke. Men efterhand som jätteskandalen rörande Spritmonopolet började bli känd för den stora allmänheten, inträdde en situation, som tvingade dagstidningarna till en viss reservation gentemot det Brattska systemet sådant det i verkligheten kommit att gestalta sig. Om också icke de kosmopolitiska bladen vågade ge sig in på de uppenbarade falsarier, förskingringar av statsmedel o. s. v., som av Nationen påvisats, vågade de icke på samma sätt som förut hålla systemet om ryggen och sjunga dess lov om icke för annat så av fruktan för att råka illa ut i en eventuell framtida generaluppgrensning av spritaugiasstallet.

Denna inträdda nya hållning från den ledande pressens sida har naturligtvis uppväckt hr spritdoktorns heliga vrede. Förslagen navigatör som han under årens lopp hunnit bli i de spritfinansiella farvattnen, har han i dessa senaste dagar försökt sig på en orientering åt det håll, vilket han i sin praktiska verksamhet kanske mest av alla utmanat, det förbuds-nykterhetsvänliga. Och märkligt att säga mottogs han på det hållet med en viss förståelse. Blindheten är stor här i världen synnerligen bland de praktiskt mest oerfarna. I sitt mycket uppmärksammade tal till Lunds studenters helnykterhetsförbund för några dagar sedan företog sig spritdoktorn att i nog så ampla ordalag läsa lagen för "spritpressen" som misstänkliggjort hans upphöjda nykterhetsvänligt-sociala strävanden, samt utdömde den opinion, som på sistone låtit höra sig i pressen, såsom "konstgjord" och icke på något sätt motsvarande den verkliga folkmeningen, som förmenades i utomordentligaste grad uppskatta hans systems stora förtjänster. D:r Ivan Bratt hör uppenbart till de samhällsreformatorer i vår tid, som icke låta imponera på sig av de små andarnas skrin. Men när allt kommer omkring gäller det, om han ej råkat att i sitt tal till Lundastudenterna något felaktigt värdesätta svenska folkets goda omdöme. T. o. m. den press, som hittills omhuldat honom som någon slags övermänniska, har tydligen ansett, att det gått för långt. "Är detta tacken för all den hänsynsfullhet och välvilja vi visat d:r Bratt?" — läser man litet varstans mellan raderna i de tidigare så Brattvänliga dagliga tidningarna. Måttet har tydligen rågats. I N. Dag. Alleh. (h.), där den med Brattregimen nära lierade andre redaktören Jacobsson synes ha fått vika åt sidan för tillfället, skriver nu chefredaktör Ljunglund med anledning av d:r Bratts utfall mot "spritpressen" vid mötet i Lund följande märkliga ord:

Allt flera icke just så små utan tvärtom tämligen strida bäckar börja undandragas de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare. Spritsystemens maktbefogenheter förtjäna att synas i sömmarna, detsamma gäller den av riksdagen medgivna privatbudgeten för nykterhetsanslag; det vore inte för tidigt att den offentliga kritiken toge i tu med lotteriväsendet; även tobaksmonopolet regeras som självständig domän. Dessutom spekuleras på speciella användningar för nöjesskattemedel, danaarv o. s. v. Enskilda generaldirektörer, särskilt statsbanornas, draga sig icke för att förlana monopol, vilkas överensstämmelse med grundlagen förefaller rätt dubiös. Och alla mena att beträffande dessa affärer är för pressen — diskretion hederssak.

Korteligen — vi börja få allt för mycken mussolinism i småportioner. Den svenska pressen har snarare anledning att skärpa sin förmåga av iakttagelse och kritik än låta sätta den ur spelet.

Vi konstatera med tillfredsställelse detta uttalande av N. D. A. Det är första gången under diskussionen om Brattsystemet som vi i en stor ledande daglig tidning se uttalade sådana ord som att *"allt flera icke just så små utan tvärtom tämligen strida bäckar undandragas de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare."* Detta yttrande innebär, såvitt vi kunna finna, ett accepterande av den under tvenne års tid av Nationen hävdade uppfattningen om förekomna oegentligheter inom statens spritmonopol. Vi vilja hoppas, att Allehanda tar konsekvenserna av sin här deklarerade övertygelse och på allvar går in för lagens och det konstitutionella intressets hävdande.

Glöm ej

att prenumerera på

NATIONEN

Den nordiska rasadelns renässans.

Den fornnordiska sagan om Rig utgör en av de äldsta rasbiologiska betraktelser, som finnas bevarade till vår tid. Den delar folket här i Nord i tre rasklasser. Till första och högsta klassen räknas jarlarna — längre fram i tiden övergår jarl till en landshövdingetitel —, den från rassynpunkt ädlaste delen av folket som hade alla de kroppsliga kännetecken, som moderna rasforskare ange som utmärkande för den nordiska rasen: guldgult, silkeslent hår, ljus hudfärg, blå, djupt liggande ögon (blixtrande som ormögon), långskallighet, smalt ansikte, markerad haka, hög, rank växt, etc., och jämväl den nordiska rasens själsegenskaper: till andra klassen karlarna, bestående av övriga, fria män i gemen, kännetecknade av rött hår, rödlätt hy, undersätsiga och bredaxlade: till tredje klassen trälarna, med svart hår, mörk hy och brett ansikte, till större delen från ledungståg hemförda krigsfångar av främmande ras och blod. Jarlaätt var Nordens ursprungliga och naturliga adel (rasädel), något senare efterträdd av odalmännens adelskategori.

Någon annan slags adel än odalmännen har sedan ej uppvuxit i rent nordiska länder, men väl sedermera införts utifrån. Svear, goter, langobarder, franker och andra nordiska folk drogo, väl till följd av en inneboende rasegenskap, vida ikring och bildade riken, där de med erövrarens rätt utgjorde den styrande kasten över de kuvade folken, och denna styrande kast sönderföll fortfarande såsom i hemlandet i jarlaätt och karlasläkt. Så hände sig bland frankerna att de merovingiska konungarna vansläktades och deras "major domus", hovmästare, av karlars släkt övertog riksstyrelsen, och med Karl den store fick namnet Karl, som förut varit av förnedrande beskaffenhet, god europeisk klang, men samtidigt bröts ock den gamla klassindelningen, grundad på graden av rasrenhet, och uppstod en tjänsteadel, karolinska grevar, som genom deras ty åtföljande jordbesittningar snart blevo ärftliga. Historiskt sett är greve lägre än odalman.

Några hundra år sedan uppstod ridderskapet. Detta hände i Spanien på 1100-talet bland de västgotiska och sveviska släkten, som utgångna från Sverige, en gång lagt under sig Pyreneiska halvön. För utländska forskare i allmänhet synes det vara okänt att svever (sveber, schwaber) äro liktydiga med svear: de gamla romarne talade ej

(forts. sid. 5.)

Den 25 November.

Den judiska världsrevolutionens misslyckande.

Den i samband med firandet av världsrevolutionens 10-årsjubileum i Moskva skedda uppgörelsen inom ryska kommunistpartiet har helt naturligt icke kunnat undgå att väcka det största uppseende runt om i världen. De ur partiet uteslutna oppositionsmedlemmarna, judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn etc., äro ju inga mindre än världsrevolutionens själva skapare och organisatörer, förgrundshjältarna från det stora "proletäriska" befrielseverket i Ryssland för ett årtionde sedan. Och dessa hava nu exkommuniserats som renegater och simpla förrädare mot proletariatets sak! Det är i och för sig knappast ägnat att förvåna att händelseutvecklingen i sin sublimitet kommit att verka förvirrande icke bara på massorna i de olika länderna utan även och i all synnerhet på deras s. k. ledare, vilka ju äro förhindrade att gå spöramålet in på livet och låta de sina höra sanningen. De hava också all möda att kunna åstadkomma plausibla förklaringar över de underbara händelser, som tima i revolutionens tusenåriga rike. Men dessa komma ingalunda överraskande. I vår artikel "Kampen mellan Stalin och den judiska oppositionen inför sitt avgörande" i n:r 44 av Nationen förespåddes en definitiv uppgörelse mellan de båda riktningarna inom det ryska kommunistpartiet, den Stalinska och den rent judiska, under den allra närmaste tiden, och vi fingo rätt i vår förutsägelse.

För att kunna förstå vad som för närvarande sker i Sovjet-Ryssland måste man först göra klart för sig världsrevolutionens egentliga väsen och syfte samt den härskande Stalinska majoritetens såväl som den ur ryska kommunistpartiet nu uteslutna oppositionens principiella och faktiska ställning till världsrevolutionens problem. Såsom flerfaldiga gånger framhållits i Nationen var den av Lenin-Uljanov, Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. representanter för "Guds utvalda folk" i den internationella judiska storfinansens hägn iscensatta världsrevolutionen allt från begynnelsen ett Israels verk, dess stora revolutionära företag till gojimsamhällenas omstörtning och det judiska världssamfundets upprättande. I början gick den stolta planen rätt så väl i lås. Det ryska väldet föll till föga, de ryska massorna befriade sig medels bödelssvärdet från sina förtryckande ledande klasser för att i stället acceptera den israelitiska aristokratien. En tid såg det ganska hoppfullt ut för de världsrevolutionära "idealisterna"; av Europas folk hade flera så när bragts till katastrofen. Men efterhand som folken hunno hämta sig efter världskrigets förödelser och började få upp ögonen för vad som var å bane, restes över hela linjen ett allt kraftigare motstånd mot de diaboliska planerna och läget blev för revolutionens herrar för varje dag allt bekymmersammare: misslyckanden och motgångar på alla fronter, ett fortgående försvagande av de revolutionära arméernas slagkraft jämsides med en allmän, ökad vaksamhet från de statssamhällens sida, som av Israel skulle "frigöras". Härtill kom så, att inom revolutionslandet självt sanningen rörande äventyret så småningom banade sig fram till folkets massor, med påföljd, att de judiska kretsar, som i begynnelsen oinskränkt behärskade ledningen inom det ryska kommunistpartiet såväl som den kommunistiska internationalen, efterhand trängdes undan från de ledande platserna till förmån för de icke-judiska, ryska elementen, tills den nu helt uteslutits ur partiet.

Det världsrevolutionära experiment, som etablerats i Ryssland, torde med dessa händelser kunna betrakas såsom definitivt misslyckat. Det har tvistats åtskilligt i de kosmopolitiska tidningarna i vårt land om innebörden av de märkliga händelser, som på sistone utspelats inom sovjetmakten. Intet tvivel råder emellertid därom, att ej stridens utgång är att betrakta som den rysk-judiska kommunismens egen bankruttförklaring, ett klart vittnesbörd om dess totala misslyckande. Rörande vad som härefter skall komma i Ryssland, har det givetvis sina vanskligheter att spå. Man har anledning att nu vänta en utveckling, må vara under bevarande tillsvidare av det världsrevolutionära skenet, än längre bort från de sovjet-judiska idealen hän mot ordnade rysk-nationella förhållanden. Oppositionens kritik mot den segrande majoriteten riktade sig inrepolitisk framför allt mot dennas obenägenhet för att låta revolutionen på nytt gå fram över den ryska landsbygden, där under det förflutna årtiondet en ny kapitalistklass, kulakerna eller de mera välbergade bönderna tillkommit, vilken enligt den judiska oppositionens åsikt vid detta laget borde vara mogen för sin osaliga hädanfärd. Men härpå ville icke Stalin och hans anhängare vara med. Utrikespolitiskt vände sig oppositionen i första rummet mot Stalins förment visade allt för ringa intresse och aktivitet för världsrevolutionens förverkligande i alla länder i enlighet med Lenins vilja, varjämte han anklagades för att åstunda samförståndspolitik med de kapitalistiska staterna, främst England. Eftersom avgörandet kommit att ske på just dessa, ur doktrinär kommunistiskt synpunkt fundamentala punkter, har man an ledning antaga, att den politik, som Stalin i framtiden ämnar föra i Ryssland, väsentligt kommer att skilja sig från den av herrar israeliter åskade.

Den inträdda situationen i världsrevolutionens metropol är förvisso paradoxal. De utvalda ledarna för Israels världsrevolution, det förskingrade folkets sedan årtusenden hysta stora längtan och hopp, hava utkastats ur sitt eget parti som simpla renegater och förrädare mot de ideal de utgivit sig kämpa för. Inom politiska kretsar i alla länder ställer man sig nu den frågan: vad skall bliva av världsrevolutionen? Ämnar Stalin, "den fruktansvärde antisemiten", efter att hava utrensat de judiska elementen ur sovjetryska statsledningen och tredje internationalens styre, väl gå in för ett förverkligande av Israels stora plan på världens revolutionering och upprättande av ett judiskt världskejsardöme? Det är knappast mycket troligt att han så ämnar göra. Situationen är paradoxal i allra högsta grad: en antisemit av "det mest fruktansvärda" slag i spetsen för Israels världsrevolution! Det är icke heller mycket troligt, att han kommer att ytterligare komplicera sin redan utomordentligt svåra ställning genom att söka åstadkomma en ny och mera reel inriktning av det internationella proletariatets antikapitalistiska strävanden genom att visa det på den verkliga folkfienden inom kapitalets värld, just dessa judiska världsbankirer, som iscensatt revolutionen med Lenin-Uljanow, Trotskij-Bronstein, Sinovjew-Apfelbaum o. a. som sina redskap. Det låter sig överhuvud knappast tänka, att den internationella kommunismen skulle kunna föra en mera livakig och aktiv tillvaro utan stöd av dess hittillsvarande huvudfinansiär: den judiska världsfinansen. Hr bankir Aschberg och hans vänner skulle, för att nu taga vårt eget land som exempel, säkerligen icke vara hågade att ekonomiskt stödja en antisemitisk kommunistisk rörelse i Sverige. Vederbörande inom den israelitiska internationalen tyckas dock ha velat trygga sig mot alla obehagliga eventualiteter, efter vad framgår bl. a. av den omständigheten, att den internationella socialdemokratien i alla länder nu med all kraft uppbådas mot det sovjet-ryska "folktyranniet". Det säger sig självt, att det allra första de kommunistiska partierna i de olika länderna skulle visa tecken till att vilja följa andra linjer än de av Israel utstakade, kommer man över hela linjen att få se parlamenten inskrida till upphävande av de nämnda partiernas hittillsvarande legala ställningar. Att Wall-Street-finansen i dessa dagar framskickat en av de sina drabanter, bankiren Lamont, för att inför all världen tillbakavisa ryktena om den internationella storfinansens ansvarighet för världskriget, är betecknande för den oro, som på grund av händelsernas utveckling i olika länder numera råder inom de internationella finanskretsarna. Inom alla folk är sanningen på marsch, och de perspektiv, som därmed öppnas för dem, som våldfört sig mot mänskligheten, måste helt naturligt, ju mera upplysningen fortskrider, te sig allt fruktansvärdare.

Det världspolitiska läget är i dag säkerligen mera komplicerat och dimmigt än på länge. I fråga om den universella revolutionen vill det synas som om den skulle ha ställts på avskrivning tillsvidare såsom ett under dagens rådande förhållanden alltför äventyrligt experiment, för att måhända längre fram, i samband med det planerade nya världskriget, åter med all kraft framföras. Tanken är dock icke utesluten, att man under den närmaste tiden söker framtvinga ett revolutionärt genombrott i något annat land, dit ledningen av den tredje internationalens verksamhet i så fall komme att överflyttas, sedan Moskva nu på ett så utmanande sätt svikit Israels "heliga" sak, men denna möjlighet har, skulle vi anse, likväl icke stora skäl för sig. Det sannolika är, att den stora revolutionen får vila till sig i avvaktan på gynnsammare tider och att judendomen under tiden koncentrerar sina ansträngningar på den linje, som under Den Gyllene Internationalens officiella beskydd går fram i Genève, den visserligen mera långsamma men därför också mindre riskfyllda och mera säkra vägen till förverkligande av det öppna judiska världsherraväldet.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

PRESSKONSERTEN

Hr Engbergs självuppgivelsepolitik.

Redaktör Engberg i Social-Demokraten (s.) har i högsta grad irriterats av ett försvarsvänligt anförande, som hållits av överstelöjtnanten J. A. Hallgren vid Riksförbundets för Sveriges försvar årsmöte, vari överstelöjtnanten framhävde nödvändigheten av, att vårt land höll sig med ett militärt försvar, som möjliggjorde för oss att kunna försvara oss mot ett eventuellt angrepp från fientlig makt. Man vet icke rätt, om man skall karaktärisera den försvarslöshetens självuppgivelsepolitik i fråga om det nationella försvaret, som hr Engberg företräder, såsom ett uttryck för en hart när otrolig politisk naivitet eller såsom direkt framsprungen av blott en önskan få rasera tyckes hr E. i sitt drivande av den politiska frasen ha kommit därhän, att han är urstånd att fatta verkligheten sådan den är. Dock, fraspolitikens tid är förbi, bäste hr Engberg! Nuets och framtidens politik fordrar något annat och mera än politisk-oratoriska blomster. Den fordrar av dem, som göra anspråk på att få leda en nations öden, ett visst mått av politiskt förstånd. Hr Engberg svänger sig som vanligt med allsköns frasargument om "knekthöger", "knektexpertis" — i brist på sakliga dylika och rasar mot militärernas "fördärvliga inflytande". I sin artikel skriver han bl. a.:

Vi skulle vilja se den medborgare, som på fullt allvar ville göra troligt, att Sverge vore i stånd att reda sig i en kraftmätning med ett överfallande Ryssland. Även utifrån hr Hallgrens egen mening om uppgiften med Sveriges försvarsanstalter måste man sålunda som rena fantasterier stämpla alla föreställningar att denna uppgift i verkligheten skulle kunna fyllas. Bakom hr Hallgrens förkunnelse ligger kapprustningsprincipen: därför att den ene rustar så måste den andre rusta. Tillämpad på förhållandet mellan en stor stat som Ryssland och en liten stat som Sverige är denna princip rent barock. För den lilla staten skulle den leda till den ekonomiska ruinens brant och ändå icke möjliggöra för den att reda sig i händelse av överfall från den stora statens sida.

Ja, så talar den rena självuppgivelsen: kommer någon och vill slå dig, så låt honom bara slå, bry dig ej om att söka försvara dig! För vanliga människor ter sig den, som följer en dylik självuppgivelseteori, som en eländig stackare. Att ge sig i kampen för tillvaron är, vare sig det gäller individer eller folk, ingalunda såsom hr Engberg föreställer sig någon heroisk bragd. Svensken har av ålder en annan uppfattning om heroismen.

Den israelitiska jordpolitiken.

Vid sidan av den privata svenska handeln är det såsom ofta framhållits i Nationen framför allt det självägande svenska jordbruket som för ögonblicket är föremål för det erövrande Israels livliga intresse och uppmärksamhet här i landet. Gentemot jordbruket är aktionen så lagd, att bönderna tvingas att skuldsätta sig hos bankerna och där inteckna sina ägande gårdar — alltså den vanliga skuldsättningstaktiken. Denna bedrives genom förande av en sådan prispolitik med avseende å jordbrukets behovsvaror å ena sidan och dess produkter å den andra, att alls ingen vinst uppstår av näringen, under det jordbrukarna medels stegrade lönekrav etc, underifrån på allt sätt pressas av den judeledda demokratien.

Med full rätt påpekar Borås Tidning (h.) det vansinniga uti att man samtidigt som man motsätter sig snart sagt varje åtgärd, som kan göra jordbruket lönande, vill pressa ur det mesta möjliga av detta. Tidningen skriver:

Den garantiskatt på 6 proc., som man vidhåller, är ett av bevisen. Ett annat är då man vill organisera lantarbetarna för att dessa skola kunna tilltvinga sig högre löner, vilket dock i längden blir omöjligt, om icke jordbruket är bärigt. Den enda grund, varpå en förbättrad levnadsstandard för lantarbetarna och alla med dem jämförliga arbetare i jorden kan varaktigt byggas, är ett lönande jordbruk.

Tidningens reflektioner äro alltför befogade. Envar med sunt förstånd utrustad människa måste inse, att förutsättningen för att de vid jordbruket anställda i längden skola kunna beredas en förbättrad levnadsstandard är, att näringen medgives sådana ekonomiska livsvillkor, att de drivna kraven från de anställdas sida kunna tillgodoses utan att jorden skuldsättes hos bankerna. Men herrar demokrater av Israels nåde finna denna utveckling till jordens skuldsättning hos storbankkapitalet fullt på sin plats. Det hava de i gärning visat. Faktum bortskaffas icke med att de sedan aldrig så vältaligt orera om bankernas "olyckliga" förvärv av den svenska jorden. Men då är det på sin plats att erinra om, vilka de äro, som med berått mod förhjälpt dem därtill.

Glöm ej att prenumerera på NATIONEN

U. S. A går ej med på Den Gyllene Internationalens "antibarriärpolitik".

President Coolidge har vid en stor bankett i Philadelphia hållit ett politiskt tal, vari han varnade amerikanska folket för de faror, som välståndet för med sig, och framhöll det ansvar, som Förenta Staternas vunna maktställning i världen medfört och som ställt landet inför nya, stora problem.

Vi ha visat, yttrade Coolidge, att vi dugt till att möta motgångar och övervinna dem. Nu är det välståndet, som ställer nationen på prov. Historien är full av skildringar av folk, som gått under på grund av sitt eget välstånd, men den stora massan av vårt folk är idog och samvetsgrann och vet, att maklighet är detsamma som tillbakagång. Vår nuvarande maktställning har icke skapats genom någon slump utan förvärvats genom en sorgfälligt uttänkt politik, vilken orubbligt fullföljts. Skyddstullsystemet, som tillkommit för att stimulera marknaden för landets lantbruksprodukter har alltså allmänt bibehållits och satt Förenta Staterna i stånd att utveckla sina naturliga resurser och bygga upp stora industrier. Vill man behålla den uppnådda ställningen, måste denna politik fortsättas. Varje nämnvärd sänkning i de allmänna tulltarifferna skulle ha till följd en kraftig sänkning av jordbrukets och industriens värden samt sänkta löner och lägre levnadsstandard.

Tysklands riksbankschef varnar mot skuldsättningspolitiken.

Tyska riksbankschefen dr Schacht har i dagarna hållit ett föredrag över ämnet "Egen eller lånad valuta?", som förtjänar att observeras överallt, och även hos oss, där den statsekonomiska politiken helt går i den provokatoriska skuldsättningens till Den Gyllene Internationalen tecken.

Dawesplanen har icke, yttrade dr Schacht, kunnat avlägsna hotet mot vår betalningsbalans. Tysklands totala skuld till utlandet kan anslås till närmare 10 milliarder mark. Det kan blott pågå ytterligare ett par år, att Tyskland täcker sitt deficit i betalningsbalansen genom att upptaga ett par millioner mark nya utlands lån pr år. Riksbanken kan ej i obegränsad omfattning ställa kredit och kapital till näringslivets förfogande genom att utbyta dollar mot tyska sedlar. Detta skulle leda till en inflation, som måste taga sig uttryck i en oerhörd stegring av pris och löner. Hade kommunerna avstått från en del lyxutgifter skulle ej ett enda kommunalt utlandslån behövt upptagas. Skall den hittillsvarande politiken med utländska lån fortsättas, kunna vi, slutade dr Schacht, icke utan den svåraste kris bli i stånd att uppbringa de nödvändiga medlen.

Nationell studentklubb vid Stockholms högskola.

Vid ett den 18 nov. hållet möte med studenter vid Stockholms högskola beslöts efter en livlig diskussion enhälligt att bilda en nationell studentklubb. För utarbetandet av stadgar tillsattes en interimstyrelse bestående av fil. kand. Gustaf Borgström, sammankallande, fil. kand. Tore Hessler, fil. stud. Sigurd Lindman, fil. stud. Sven Sällström, jur. stud. Sten Ankarcrona och jur. stud. Algot Törneman.

De "300" Jude-mongoler
(Den hemliga världsregeringen)
vilka gjorde sig 100 biljoner på det första världskriget, iscensätta ett andra världskrig 1928, vilket skall giva dem världsherraväldet över hela jorden. *Svenskar*, visa *DÅ* om vi äro lika mjuka i ryggen som *NU* mot judarna, då må vi kväla i stoftet för "Den Hemliga Världsregeringen" av General Major Greve S. Spiridovich. Pris 2.50 mot postförskott.
E. P. Holmvalls Förlag, Tomtebogatan 3 A, 1 tr., Stockholm.

Gynna dem som gynna oss.

Icke en dag för tidigt!
Läs gröna boken
"NYA SVENSKA —"
pris kr. 2:50 i bokhandeln och fr. *Ljungbergs förl.*, Lidingö 2

"Storfinansen oskyldig till världskriget!"

Sanningen rörande världskriget och världsrevolutionen såsom skapelser av den internationella judiska finansmakten har nu trängt ut så långt bland folken, att läget för Höga Vederbörande börjat te sig tämligen besvärligt. Så har man i dessa dagar funnit skäligt skicka fram en av sina talesmän, delägaren i bankirfirman Morgan & C:o., mr Thomas W. Lamont, för att i ett tal i "Akademien för politisk vetenskap" i New York energiskt tillbakavisa anklagelsen mot den internationella storfinansen för att vara den verkliga anstiftaren av världskriget. Icke storbankerna utan politikerna buro ansvaret för världskriget, yttrade bankiren. Den internationella finansen hade tvärtom gjort allt för att förhindra världsolyckan(!) samt bidragit till återuppbyggandet av den genom kriget förstörda världen(!) Vad Europa beträffar var det bankerna, som möjliggjort dess räddande och i första hand hade de amerikanska bankerna bidragit härtill genom stabiliseringslånen till de allierade och Ungern samt genom Daweslånen(!).

Föreställa sig verkligen världsfinansens herrar, det stora krigets och revolutionernas skapare, finansiärer och egentliga segervinnare, att också denna deras sista lögn till rentvående av sig själva från allt ansvar för de blodiga företagen skall bliva godtagen av folken, taga de miste. Det finnes icke någon annan part än den internationella judiska storfinansen, som velat kriget och som överhuvud kunnat sätta det i scen. Ett världskrig mot dess vilja hade varit fullkomligt otänkbart. Bevisen för dess faktiskt spelade roll i de senaste världskatastroferna äro för många och överväldigande för att kunna överskylas med enkelt tjuvnekande. Det av bankiren Lamont framkastade påståendet, att politikerna ensamma buro ansvaret för världskrigets utbrott, är mera än löjligt i betraktande därav att hrr politiker sedan långt före kriget icke annat varit än marionetter i den judiska maktens hand. Att den allmänna situationen för de internationella bankirerna icke minst på grund av deras misslyckade stora världsrevolutionära företag artar sig allt ömtåligare, framgår tydligt av åtskilligt som i dessa dagar på olika håll sker. Deras spel börjar allmänt bliva genomskådat . . . sanningen är på marsch . . . folken börja vakna. Det är förklarligt, att de i det läget finner det nödigt att träda fram inför dem och bedyra sin oskuld.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker
Bergtagna
Kr. 3:—
En ropande röst i öknen
om det judiska världsherradömet
Kr. 0:75
Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll
Kr. 3:—
Rothschildarna à Kr. 4:50
Den Internationelle Juden à Kr. 4:50
Antisemitiska Strövtåg à Kr. 0:50
Sändas mot postförskott, Om Ni tillskriver
BOKFÖRLAGET
Box 65, Härnösand.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18298

Talmud: "En judes ed är icke bindande gentemot de kristna."

Israels pågående erövring av världen sker såsom ofta framhållits i Nationen i beslöjelsens och förställningens tecken. Inför den kristna världen söka judarna alltjämt förneka, att Talmud numera skulle ha någon giltighet och gälla såsom

judisk religions- och lagbok. Men utvecklingen och förhållandena i alla länder bevisa lögnaktigheten också i det påståendet. Rörande Talmuds ställning som religionsbok samt judarnas förhållande i religionshänseende till de kristna heter i Talmud:

"Du skall mera akta på rabbinernas ord (skaparnas och förkunnarnas av Talmud) än på bibelns ord!"

"Den som endast förnekar en del av den judiska tron, är en otrogen, som vi måste hata och nedgöra."

"Juden har plikten att edligt bekräfta, att de judiska religionsskrifterna icke innehålla något mot de kristna fientligt."

"En judes ed har ingen bindande förpliktelse gentemot de kristna."

Beträffande Talmuds giltighet i nyare tid skriva:

D r A u g. R o h l i n g: "Talmud gäller för judarna som en gudomlig bok."

A. P o n t i g n y: "Talmud blir allt fortfarande tryckt och även läst."

E d. D r u m o n t: "Talmud är genom förärvning inympad jämväl i de s. k. reformjudarnas hjärnor, den är det andliga arvet från otaliga generationer."

Judisk revolutionskoryfé död i vansinne.

Samtidigt med att den bolsjevistiska världen var samlad till 10-årsjubileum i Moskva, det där bl. a. firades medels en radikal upprensning inom partiet självt, d. v. s. uteslutning av den "kontrarevolutionära" judiska oppositionens medlemmar, världsrevolutionens själva stora skapare, ingick underrättelsen, att en av dennas allra främste koryféer, sovjetdiplomaten juden Adolf Joffe i ett anfall av sinnesförvirring begått självmord.

Joffe spelade under revolutionens tidigare skede en betydande roll. Från december 1917 till mars 1918 var han sovjets delegat vid fredsförhandlingarna i Brest-Litovsko, blev sedan ambassadör i Berlin. Det var han som planterade världsrevolutionens brandfackla i Tyskland, där han igångsatte den s. k. Spar-

tacusrörelsen, som så när hade blivit tyska rikets undergång. När Joffe i december 1918 anlände med sitt diplomattåg till Berlin för att där tillträda befattningen såsom Sovjet-Rysslands ambassadör, hände honom den svåra malören, att en del av diplomatbagaget, ett antal lårar, råkade gå i sönder vid avlastningen å Friedrichstrassestationen i Berlin, så att deras innehåll, hela mängder ryska armégevär, ramlade ut på stationsplatsen. Episoden var ju förarglig men därför visst icke oreparerbar. Joffe nödgades tillfälligt försvinna från Berlin. Då han efter den olycksaliga händelsen, efter mycken möda, bekymmer och besvär omsider lyckades komma i telefonförbindelse med Moskva — vilket samtal genom en kontrollapparat avlyssnades och antecknades av myndigheterna —, svarade i Moskva Radek:

"Hallå, Joffe. Vi dricka din skål i
Nationen n:r 45/1927.

rhenvin och vi dricka för den begynnande tyska revolutionen. Upptakten till världsrevolutionen. Den där historien i Berlin var för övrigt onödig. Du måste fara tillbaka till Berlin — i natt måste en rådsregering vara klar där. Adjö."

Från sin tid i Berlin gjorde sig juden Joffe känd icke endast som "diplomatisk" revolutionsmakare utan alla moraliska skrupler utan även sådan speciellt intresserad för affärer i guld, juveler och ädla stenar, varav ju han och hans rasfränder under de blodiga revolutionsdagarna ur Rysslands otaliga slott, kyrkor och kloster etc. förvärvat sig fabulösa mängder, för vilkas bortschackrande inrättades försäljningsaffärer under namn av pantlåneaffärer etc. i snart sagt alla större platser på jordklotet (också i Stockholm). Joffe skall diplomatledes ha förmedlat denna "juvelexport" från Moskva till Berlin, där "exportvaran" omhändertogs av stallbrodern Oskar Cohn för vidare försäljning inom tyska riket. I Tyskland skrevs också med hänsyftning härpå:

"Geschmeide, Gold, Brillanten und Juwelen,
An Bürgerlichten wirken sie wie Hohn;
Damit sie nicht den edlen Zwecksverfehlen,
Bringt man sie nach Berlin zu Oskar Cohn."

Världsrevolutionär koryfé, som fått packa in.

Bland de i samband med revolutionsjubileet i Moskva exkommuniserade sovjet-judiska koryféerna märktes såsom vi i vårt förra nummer omnämnde också K. Radek-Sobelsohn, vilken särskilt inom propagandan intagit en förgrundsställning. Sobelsohn var ursprungligen järnvägstjuv och lyckades såsom marxist på sin tid besjäla partiets kassa, med anledning varav han helt cyniskt kallade

sig Kradek (K. Radek = tjuv). Han har varit ivrigt verksam för upprors anstiftande i alla stater och en av sovjetmaktens mest omhuldade representanter inom de judiskt internationella storfinanskretsarna, särskilt i Tyskland och England. Radek-Sobelsohn verkade en tid som sovjets propagandachef i Berlin. Han var vidare den, som organiserade den stora kolstrejken i England 1926, varmedels revolutionsregeringen i Moskva hoppades kunna omstörta det engelska imperiet, vilket dock till vederbörandes stora besvikelse icke lyckades.

Hyllad kosmopolitisk politiker och diplomat.

För icke många dagar sedan uppbyggdes svenska folket med en mängd panegyriska hyllningsdikter i dagstidningarna över en av dessas gunstlingar i första planet, svenska ministern i London, baron Erik Palmstierna, vilken firat sitt 50-årsjubileum. Snart sagt allt vad Sverige f. n. äger av koryféer deltog även energiskt genom telegram etc. i den allmänna hyllningen kring den celebre 50-åringen. Också vi hade några rader i beredskap till Hans Eminens' ära i vårt förra nummers utkiksspalt, vilka rader vi dock först i detta nummer äro i tillfälle presentera för våra läsare.

Såsom vi framhöllo i vår senaste artikel "Från Ghetton till Riddarhuset" leder friherrliga ätten Palmstierna sin härstamning från den tyske juden Baruch Bendix i Bleicherode, vars söner Wilhelm och Michael på 1790-talet invandrade till Sverige såsom handelsbetjänter. Hans Eminens baron Erik Palmstierna har alltså anor, som stå högt i kurs bland dem, som numera styra i Sveriges land, vari man förvisso även får se en bidragande orsak till den "lysande" karriär, som blivit honom beskärd. Baron P. begynte bana som officer vid kungl. flottan, men redan tidigt visade det sig, att det militära kallet icke tillfredsställde hans vitt- och högtträngtande ande. Varföre han lämnade det militära och övergick till politiken. Som politiker dokumenterade han sig för s. k. god näsa. Först försökte han sig på frikyrklighet och liberalism, men kom hastigt underfund med, att vägen till lycka och framgång för ögonblicket gick efter andra linjer, varför han hastigt och lustigt flyttade över sina politiska bopålar till dagens stora "avanceparti" — socialdemokratien, där han också inom kort blev en av de mest betrodde koryféerna.

Den, som skriver dessa rader, glömmer aldrig de syner, som på baron P:s tid erbjödo sig från riksdagsläktaren. Han ljungade i sina "stora" tal med skickligt spelad vrede och patos mot de eländiga kapitalistiska företagare, som den judiska erövrarefinansen för stunden mest intresserade sig för och som alltså behövde "uppmjukas". Mellan de oratoriska prestationerna, varunder den sant israelitiska ädlingen alltid uppträdde med den nobless, som ägnar och anstår riddersmannen, kunde man se den elegante "socialistiske" baronen göra sina små rundpromenader i kammaren, nådigt och älskvärt tryckande sina proletäriska "partivänners" händer, klappande dem på axeln etc. I samma stil, och dessa voro synbarligen i hög grad trakterade över den visade uppmärksamheten av hr baronen-brodern. — Men så fick också "partivän" P. sin rikliga belöning för sitt visade "folkliga" sinnelag. Först blev han såsom vi veta statsråd och utrikesminister, varpå följde placering som Sveriges minister i London med 60,000 kronor i fast årslön.

Själsfrändskapen mellan socialistisk och israelitisk uppfattning av människan.

"Proletärdiktaturen" i Sovjet-Ryssland har med den israelistiska fraktionens undanträngande från revolutionsstyret kommit i ett sådant läge, att den för judendomens sak från början till slut inriktade internationella demokratien fått anledning sysselsätta sig med spörsmålet om rättsförhållandena i "det tusenåriga riket", där nu arbetarnas frihet allvarligt börjat hotas, sedan herrar Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn m. fl. fullt värdiga representanter för "Guds utvalda folk" kommit att ställas åt sidan. Ögonblicket är då kommet för det s. k. världssamvetet att åter låta höra av sig och i den internationella demokratiens namn reagera mot det skändliga "folkförtrycket" i Sovjet-Ryssland. "En smula sent" — menar någon. Naturligtvis! Men ack, såsom vi tidigare framhållit, någon anledning ur modern judisk-demokratisk synpunkt att reagera fanns naturligtvis ej så länge "det heliga Israels" egna barn sutto vid styret i Moskva och där styrde allt sig själva till behag; men sedan Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn m. fl. judiska idealister av den förskräcklige Stalin avlägnats såsom vanliga simpla "borgerliga" "kontrarevolutionärer", är ju saken vorden en helt annan.

Därför utövar också den internationella socialdemokratien f. n. jorden runt en intensiv verksamhet i syfte att få alla länders arbetareopinion att utdöma den rådande sovjetregimen såsom "arbetare- och frihetsfientlig". Att vår svenska Social-Demokraten härvid är med i främsta ledet, säger sig självt. Men nu såsom alltid är det naturligtvis endast för de kroppsarbetandes eller de s. k. proletärernas själar, som hrr uttydare av folkets röst och vilja ömma. Det andra lägret, de s. k. borgarna, äro ju enligt avancerad judisksocialistisk åskådning mänskliga individer, de där icke förtjäna alls någon medömkan och som därför helst såsom skedde under hrr Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum o. s. v. snarast böra upphöra att existera såsom icke önskvärda individer — i den universella välfärdens intresse.

Allehanda, vars redaktör måste ges det erkännandet, att han de senaste dagarna på ett högst glädjande sätt utökat sitt vetande i allmän världslig politik, påvisar med full rätt den särdeles markanta tendens, som ger sig tillkänna i Socialdemokraten att endast vilja innefatta de kroppsarbetande människorna i sina ömma medmänskliga omsorger. Allt det andra är bara bosch, som ingen medmänsklig ömhetskänsla förtjänar! Allehanda skriver i sin lätta ledare:

"Delegationen (den socialistiska Arbetareinternationalens delegation för undersökning av de politiska fångarnas läge i länder utan frihet och demokrati) intresserar sig inte för andra människors lidanden än för egna partianhörigas. Här lida många under förtryck i Italien och Ryssland. Men första frågan är: vilket p a r t i tillhöra de lidande? Finns "borgare bland dem? Dem bry vi oss inte om. Vårt hjärta rörs blott av egna liktänkandes lidanden ... Då vi läsa gamla testamentet förefaller det oss, att vi möta precis samma tankegång hos det israelitiska egendomsfolket. Socialdemokratien röjer sålunda själv ett nätt släktdrag med Asien."

Vad har månne hr Engberg att säga härtill? Är han villig och redo att erkänna förhandenvaron av den hr Ljunglund konstaterade markanta frändskapen mellan socialistisk och judisk-asiatisk uppskattning av de mänskliga själarna allt efter deras inriktning på kroppslig eller andlig verksamhet? Eller räknar han kanske denna frändskap som en styrka för den idé- och världspolitiska uppfattning han företräder? Hr Ljunglunds reflexion ger anledning antaga, att han för sin del skulle vara benägen att i framtiden anse icke endast andens utan också kroppsarbetets företrädare såsom berättigade medlemmar av mänskligheten och samhället. Om vi nu få taga honom på orden, vilket vi hoppas, att vi få göra.

När judefinansen skulle köpa danska kungahuset.

Storsvindlaren Glückstadt — K. A. Wallenbergs intime vän. Landmandsbankens rekonstruktion.

Då frågan om en rekonstruktion av danska Landmandsbanken åter aktualiserats hava en del därmed sammanhängande omständigheter icke kunnat undgå att komma under förnyad diskussion. Det stora landmandsbanksfallissemanget, enastående i sitt slag, väckte som man erinrar sig på sin tid ett enormt uppseende i hela den civiliserade världen och spelade en i högsta måtto ödesdiger roll i hela Danmarks ekonomiska liv, och affären är ännu i dag långt ifrån slutspelad utan alltjämt föremål för ingående konferenser av olika förslag.

För de flesta torde det än i dag vara tämligen okänt, vad den sensationella landmandsbanksaffären, som låtit så mycket tala om sig, i själva verket innebar, varför det kan vara skäl att med några ord närmare belysa dess art och väsen.

Landmandsbanken var judarnas speciella finanscentrum i Danmark under en viss tidsperiod. Från början var banken otvivelaktigt inriktad på att särskilt tillvarataga de danska jordbrukarnas intressen, men efter hand som företaget visade sig vara gott, visste den judiska storfinansen att förvärva sig ett allt större och större inflytande för att så småningom förvandla banken till en storbank av fullmodern kristidstyp, d. v. s. med huvudsaklig uppgift att förmedla finansiella operationer i spekulativt syfte.

De finansierade företagens mer eller mindre solida natur kom under de abnorma krisåren att väga mindre tungt vid bankledningens bedömande av de föreliggande uppgifterna än framför allt att söka få in så stora vinster som möjligt.

Så kom till sist tidpunkten, då bubblan måste spricka, och det visade sig, att bankens ledare och direktör, den kände juden Glückstadt, invecklat sina egna och bankens affärer i en sådan trasslig härva att ingen annan utväg fanns än att inför Rätten söka reda upp det hela.

Efter ingående och sällsynt besvärliga undersökningar fick man fastslaget de ungefärliga förlusterna. Dessa sägas uppgå till omkring 600 millioner kronor. De för ett tjugutal år sedan så uppseendeväckande förskingringarna, som gjorts av dåvarande justitieministern Alberti, var ju endast småsaker, några få millioner, i jämförelse med Glückstadts verk. Och likväl fick Alberti sona sitt brott med 8 års straffarbete. De försnillningar och förskingringar i mängd, som uppdagades beträffande Glückstadt, voro ju vida mer omfattande. Enligt officiella medelanden skall han ha avlidit under förhöstsidan i fängelset och alltså ha undgått ett säkerligen mycket långvarigt straff. En annan icke officiell version vill emellertid veta, att han beretts tillfälle att fly ur fängelset och nu lever i högstönskligaste välmåga i Paris.

Vad som den gången väckte en utomordentligt stor upmärksamhet var, att bankdirektören K. A. Wallenberg kände sig manad att göra ett offentligt uttalande till förmån för Glückstadt. I nämnda pressuttalande, helt kort för resten, ville herr Wallenberg endast säga ifrån, att han samarbetat i många år med sin "gamle vän" Glückstadt samt försäkrade, att det fanns ingenting ont hos honom. Djärvheten i en dylik försäkran rörande en person, som hela världen visste skulle inom kort bliva en straffånge, var frappant. Men en eller två dagar efteråt kom budskapet om att Glückstadt var död!

Den sammanhållning inom Alljudas höga Råd, demonstrerad av hr K. A. Wallenberg såsom ovan relaterats, som i fallet Glückstadt visades, är verkligen storartad. Men härvid är ju att märka, att den internationella judefinansen spinner sina nät över alla länder och att i varje land hava de sina högsta representanter. Och i Danmark var det tydligen Glückstadt, som ar världsjudefinansens man, liksom vi här i Sverige hava husen Wallenberg och Bonnier.

Det danska kungahuset var självfallet föremål för Glückstadts synnerliga omsorg, i lika hög grad som det svenska kungahuset är det från Wallenbergarnas sida. En av det blivande judiska självhärskardömets allra viktigaste punkter är som känt: ställandet av kungahus och regeringar under fullständigt beroende av judefinansen. Detta uttalas så klart och tydligt som tänkas kan i den berömda publikationen "Det tillkommande världssjälvhärskardömet eller Sions vises hemliga protokoll".

Man skulle vara frestad tro, att K. A. Wallenbergs ridderliga gest åt sin vän Glückstadt på dödsbädden varit på order från "Sions vises" allra högsta internationella råd.

I Sverige har det lyckats judefinansens ledare, huset Wallenberg, att genom riksmarskalken Printzsköld få ett obehörigt inflytande över kungahuset. Skadan härav för landet har ofta blivit påpekad, men missförhållandet får tyvärr fortfarande äga rum. Yttringar erfar man dagligen, särskilt i avsende på utnämningsfrågor till högre och viktigare ämbetsposter, ordensförläningar, hovutnämningar etc.

Denska kungahuset förmådde däremot Glückstadt aldrig lägga under sin spira. Försök lär hava gjorts vid flerfaldiga tillfällen, men utan större framgång. Endast prins Waldemars familj lyckades han draga in i sina spekulationer, och det har nog denna prinsfamilj anledning bittert ångra i nuvarande stund. Men Glückstadt skulle därjämte upprepade gånger hava erbjudit placeringar av danska konungens anslagsmedel, som, för den händelse vederbörande fallit undan för dessa frestelser ofelbart fört med sig, att kungamakten så småningom kommit i mer eller mindre beroende ställning av den Glückstadtska regimen. Men denna hans dröm gick aldrig i uppfyllelse. Om det beror de på att danska kungen är en ovanligt rakryggad och karaktärsfast man eller om ledningen av hans hovförvaltning har en sundare och mer fosterländsk uppfattning i dylika frågor än vissa andra hovförvaltningschefer, låta vi här vara osagt. Måhända beror Danmarks bättre hållning även på det danska sunda förnuftet i allmänhet samt danskens mindre benägenhet för kryperi, men större öppenhet och oräddhet att fint och kritiskt uttala sig, även i fall det möjligtvis skulle falla sig litet obehagligt ibland för de höga herrarna.

Allt nog, vi få lyckönska vårt naboland, som undgick att se sitt kungahus i händerna på judefinansen. Måtte den dag snart komma, då vi kunna säga detsamma hos oss, men det blir väl ingen möjlighet till upprensning, så länge det tolereras att Excellensen Printzsköld, huset Wallenbergs ombud, får sitta kvar som huset Bernadottes högstbetrodde.

Emellertid finnas alltjämt krafter, som äro ivrigt verksamma i syfte att söka återuppbygga Landsmandsbankens forna makt och välstånd eller åtminstone att söka utnyttja den klientel den dock under årens lopp lyckats förskaffa sig. En del anse nämligen, att då staten anslår medel, cirka 125 millioner kronor, till täckande av insättarnas förluster, så bör man också söka få någon valuta för de gjorda uppoffringarna. I detta samband har ånyo diskuterats det gamla problemet, huruvida det är lämpligt eller icke att en affärsbank över huvud taget har någon sparkasserörelse. I vår konkurrensfyllda tid skulle det troligtvis vara mycket svårt för vilken bank som helst att undvara den, ty alla banker tävla om att få så mycket som möjligt härav för att själva i sin tur kunna låna ut de sålunda insatta medlen och förtjäna en säker mellanvinst, vars mariginal nyligen också debatterats, senast i samband med förslaget om en statens affärsbank. Vidare räknar man med, att en stor skara insättare dessutom alltid drager kunder för annat, såsom notariatavdelningen m. m. Dessa synpunkter m. fl. anses emellertid av somliga icke vara av den betydelse att de uppväga de stora olägenheter, som otvivelaktigt följa med insättning av sparmedel. Detta gäller då i all synnerhet vid ögonblick, då katastrof hotar. Minsta tal om en banks eventuella insolvens förer med sig rusning av allt folk för att taga ut och rädda sina insatta sparpengar. Icke blott att alla de plötsliga uttagen vålla kännbara och onödigt tyngande vanskligheter i en redan i och för sig prekär situation, utan tillströmningen av människor och uppseendeväckande köbildning är ofelbart ägnat att ytterligare öka oron och upphetsa sinnena. En av Danmarks största finansmän har sedan alltid förfäktat den sistnämnda ståndpunkten, nämligen att en affärsbank helst bör arbeta oberoende av sparkassemedel just med hänsyn till de ovan anförda skälen. I alla händelser fick Landmandsbanken erfara det oerhört moraliskt deprimerande vid trängseln av folk, som ville rädda sina sparpengar. Och det är dessas rätt, som genom statens mellankomst nu skall räddas.

Då uppstår frågan, huruvida det icke vore bättre att löpa linan ut och låta hela Landmandsbanksfallissemanget ha sin gång. Det bleve mångas fullständigt oförvållade förluster, men i stället bevarades landet från en rekonstruktion som svårligen kan anses vara helt fri från osunda inslag.

Man kan nämligen knappt undgå få intrycket av att det är speciella intressen som driva på för att på nytt söka göra sig gällande i en utsträckning av vars nytta för landet stora tvivel kunna råda. Också har rekonstuktionsorden icke fått något gehör i allmänhet från övriga bankers sida, ty särskilt ortsbankerna kunna givetvis icke hava någon önskan att få en med statsmedel återuppbyggd konkurrent på alla de platser, där Landmandsbanken tidigare hade avdelningskontor, och som nu på delvis konstlad väg skola bearbeta respektive orter igen.

Att förtroendet icke på en gång kan återvinnas åt ett företag, som föranlett så vittgående förluster som Landmandsbanken gjort, är förklarligt. Men å andra sidan kan ifrågasättas, huruvida i stort sett denna enorma landskatastrof dock i grund och botten icke haft en viss nytta med sig. Den rensade bort i ett tag en mängd osunda företeelser inom det danska affärslivet och den öppnade ögonen för många av landets invånare vart det kan leda, när den snart allenahärskande judefinansen får i ostörd ro arbeta på att slå under sig ett helt land.

O. P—n.

Stockholms nya "skönhetsråd".

Stockholms byggnadsstyrelse har såsom representanter för resp. kulturhistoriska intressen i rådet till skydd för stadens skönhet föreslagit riksantikvarien Sigurd Curman, bygnadsrådet Carl Bergsten, professor Olle Hjortzberg och skulptören Ivar Johnsson med arkitekten Gunnar Asplund såsom suppleant.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens båga.

Spritpolisen har den senaste veckan gjort en hel del nya "lyckade" kap. Bl. a. har ombord på estniska kreatursångaren Wövtleja beslagtagits 31 st. enlitersdunkar med sprit, som gömts under fartygets ångpanna. Vid förhör visade det sig, att förrådets innehavare var en av eldarna ombord.

Vid en exkursion i skärgården ute vid Blidö har en av tullens jagare påträffat ett större parti smuggelsprit, som dolts under några smågranar i en skogsbacke. Spriten var tappad på tiolitersdunkar till ett antal av 39 stycken och dunkarna inlagda i säckar. Det beslagtagna förrådet har i avvaktan på utredning införts till Stockholm.

Stalin fortsätter utrensningen av oppositionsmän.

Enligt från Moskva ingående meddelanden fortsätta uteslutningarna av oppositionsanhängare ur kommunistpartiet i starkt tempo. Under loppet av några få dagar skola sålunda icke mindre än 520 mera framstående medlemmar ha uteslutits ur partiet. Deras minsta steg övervakas av tjekan. Alla de uteslutna ha berövats sina förtroendeuppdrag, sina inkomster och vad värre är sina ämbetsbostäder samt ha måst söka sig lägenheter i förstäderna.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

G. P. U. som anstiftare av monarkistiska sammansvärjningar.

En intressant skildring.

Att i detta provokationspolitikens gyllene tidevarv sovjetmakten kommit att intaga rangplatsen som mästaren framom alla andra i politisk provokationskonst, är ju i betraktande av den världsomstörtande maktens och hela dess verksamhets art och väsen mindre att förvåna sig över. En författare i St. D. "Observator" ger i tidningen en intressant skildring av den sovjet-ryska tjekans arvtagares G. P. U:s metoder och verksamhet, varur vi återgiva följande:

För någon tid sedan dök i Hälsingfors upp en viss Edvard Opperput, förutvarande agent för kontraspionageavdelningen i G. P. U., i vilken befattning han främst ägnade sig åt att kompromettera sovjetmyndigheternas åtgöranden utomlands genom att tillhandahålla sensationella avslöjanden. Man såg honom antichambrerad i de olika legationerna på de utländska militärattachéernas tjänstelokaler samt hos olika finska myndigheter. Han var en slags kringvandrande försäljare av statshemligheter, en handelsresande i konfidentiella upplysningar. Pinsamma rykten började emellertid cirkulera: Opperput skulle icke vara annat än en slags gengångare av Azef. Upprepade gånger under namnen Solianinof, Stanius, Savelief skulle denne G. P. U:s Sherlock Holmes efter år 1918 ha lyckats innästla sig hos de flesta anti-bolsjevikiska organisationer, endast för att därefter förråda dem för tjekan.

Resultatet: hundratals, tusentals döda . .

På detta "skamliga förtal" svarade Opperput genom ett häftigt, öppet brev. G. P. U. hade, sade han, erbjudit honom ett månatligt underhåll av 1,000 rubler, i guld plus ett engångsbelopp på 125,000 rubler, om han endast ville hålla tyst. Och denna hans tystnad skulle verkligen haft ett stort värde; Opperput försäkrade att han i sina händer hade kännedom om icke mindre än 40 förbindelselinjer mellan Moskva och dess utländska spioner. Men som det i varje krävdes åtminstone en ansats till bevisning för att styrka sin trovärdighet, hade Opperput svagheten att publicera historien om en av dessa antibolsjevikiska sammansvärjningar, vilkas deltagare uppfylla sovjet-Rysslands fängelser och kyrkogårdar.

Den berömda "monarkistiska organisation", vars "upptäckande" hade gett anledning till de stora massakrerna sistlidne juni, var i själva verket ingenting annat än en liten filial till G. P. U. samt hade skapats i januari 1922 av chefen för kontraspionageavdelningens "anglo-sachsiska sektion" kamrat Kiakovsky. Organisationen omslöt icke mindre än 50 bolsjevikiska agenter, vilka utgjorde tjekans "blomma och stolthet". En av dessa provokatörer, Novikof, hade t. o. m. anlagt gestalten av en präst och arbetade för den monarkiska restaurationen under namn av "fader" Alexander", vid hans sida funnos massor av andra röda Ochranaagenter, vilka uppträdde i skepnaden av förutvarande "kammarherrar", "generaler" o. s. v. Tack vare dessa mystiska förklädnader hade man lyckats bedraga t. o. m. utländska generalstaber och att upptäcka den verksamhet som utövades av de verkliga anti-sovjetistiska organisationerna samt även lyckats locka in i Ryssland såväl Savenkov som general Tutunin jämte ett tiotal andra. Ja, än mer, det lyckades G. P. U:s falska monarkistorganisation att bland de ryska emigranterna i sakens intresse insamla högst betydande summor, vilka inflöto till G. P. U:s hemliga konto . . .

En månad efter publikationen av detta avslöjande meddelar ett telegram från Sovjethuvudstaden nyheten att tre terrorister Vosnessenski, fru Zachartchensko-Schultz och . . . Opperput, vilka alla tre tillhörde en "monarkistisk organisation", hade försökt spränga G. P. U:s lokaler i Moskva i luften. Enligt samma berättelse hade Opperput, när han försökte passera gränsen, huggits i kragen av bönder tillgivna den kommunistiska saken, vilka hade dödat honom. Hans medbrottslingar hade fått dela samma öde fyra dagar senare, då de fallit för de röda polisbödlarnas kulor.

I Opperputs fickor hade G. P. U. — som man ju kunde vänta sig — funnit åtskilliga dokument av största betydelse, bl. a. precisa uppgifter angående förberedelserna till det för monarkisternas räkning planlagda attentatet samt en lång lista på de i saken invecklade, skyldiga och oskyldiga om varandra.

Det rådde numera icke något tvivel om vad som låg bakom denna tragiska fars. Opperput hade ännu en gång åtagit sig att arrangera en sammansvärjning. Hans uppträdande i Riga och Hälsingfors, hans anklagelser mot G. P. U., allt detta hade endast avsett att möjliggöra för honom att åter igen skapa sig en ställning bland de vita för att därigenom kunna locka ännu några olyckliga stackare in på ett nytt äventyr, och giva den bolsjevikiska polisen en ny förevändning till nya massavrättningar.

Iscensättningen var omsorgsfullt utarbetad. Attentatet misslyckades — naturligtvis, provokatören tar till flykten med försprång framför sina medhjälpare. Är icke också nyheten om hans död endast en fiktion, avsedd att möjliggöra fortsättandet av de komplotter, som han satt i gång och de "monarkistiska organisationer" som han bygger upp av intet?

Detta är icke första gången som en provokatör på detta sätt avrättas på papperet för att därefter ånyo dyka upp under ett annat namn. Detta är t. ex. fallet med den celebre Pirro, som officiellt blivit fusiljerad, men som alltjämt i bästa välmåga lever och verkar i G. P. U:s tjänst. Detsamma gäller den icke mindre celebra fru Sternberg-Jakovleva, som sovjetmyndigheterna också låtit passera för död.

En ny dunkel historia har emellertid ånyo fört fram Opperputs namn. En mycket känd rysk monarkist, Schulgin, hade länge försökt taga sig in i Ryssland för att bedriva efterforskningar efter sin spårlöst försvunne son. Efter långvariga ansträngningar lyckades Schulgin genomföra sin plan, smugglare hjälpte honom över gränsen och satte honom i förbindelse med en monarkistisk organisation, från vilken åtskilliga representanter hade kommit till Paris för att där överlägga med Schulgin. Tack vare denna organisations medlemmar lyckades det den resande att utan svårare hinder resa igenom nästan hela Sovjetunionen. Han genomsökte sålunda i detalj både Petrograd—Moskva och Kiev, varefter han återigen överskred gränsen allt med hjälp av de välvilliga smugglarna. Han återvände så till Paris, där han utgav ett arbete, vari han under titeln "De tre huvudstäderna" skildrade sina strövtåg. Boken väckte ett synnerligen stort uppseende: Schulgin visade sig nämligen ganska välvillig mot sovjetstaten. Författarens genomgående tes var den att "i själva verket hade icke så mycket förändrats, det enda nya vore några förmånliga förändringar, som införts av kommunismen"

Denna entusiasm för Sovjet hos en övertygad monarkist framkallade slutligen misstankar. Den celebre Burtsef, yrkesmässig polisavslöjare, samme man som på sin tid avslöjat Azef, anklagade öppet Schulgin för att ha kommit i händerna på G. P. U. och ha förväxlat förklädda bolsjevikagenter med verkliga monarkister. Från början av sin resa till slutet hade Schulgin aldrig varit annat än en docka i händerna på tjekan, som omgivit honom med provokatörer och aldrig visat honom annat i Ryssland än de vackraste sidorna av regimen. Detta hade emellertid enligt Burtsef skett i god tro och Schulgin hade sålunda helt och hållet utan sin vetskap arbetat som ett redskap för den kommunistiska propagandan.

När han på detta vis tvingats ange källorna till sin framställning, framlade Schulgin noggranna uppgifter rörande det sätt varpå hans resa i Ryssland hade organiserats. I Berlin hade han sammanträffat med en viss Feodorof, vilken framställt sig som patriotisk monarkist och representant för en hemlig organisation i Moskva, vilken arbetade för storfurst Nikolaij Nikolaivitsch's räkning. "Vi kunde icke giva en absolut garanti för Eder säkerhet", hade han sagt till Schulgin, "men vi äro tillräckligt inflytelserika, för att under er resa kunna tillförsäkra er en relativ grad av säkerhet." När han kommit in i Ryssland hade Schulgin återigen sammanträffat med Feodorof, som nu emellertid bar ett annat namn, Jakuschev. Denna hade därvid låtit honom lära känna 19 medlemar av den "monarkistiska organisationen", och bland dessa "kontrarevolutionärer" figurerade även Opperput i egen person och fru Zachartchenko, vilken senare dödades eller uppgavs ha blivit dödad av G. P. U. Slutligen, men tyvärr alltför sent, fick Schulgin klart för sig att Opperput, alldeles som Jakuschev, befann sig i G. P. U:s tjänst. Fru Zachartchenko berättade för honom att Opperput i ett uppriktigt ögonblick t. o. m. hade berättat för henne på vilket sätt Jakuschev hade blivit bolsjevikagent: det var först efter en fruktansvärd tortyr, som denne olycklige man hade samtyckt till att spela rollen av agent provocateur. När han berättat allt detta för fru Zachartchenko hade Opperput bekänt att han bittert ångrade alla de brott, som han hade begått i egenskap av ombud för G. P. U. samt att han numera endast önskade en sak, att kunna fly utomlands. Som man vet lyckades det också Opperput att komma till Hälsingfors.

Enligt Schulgins uppgifter skulle fru Zachartchenko verkligen ha blivit dödad, men Opperput som bedragit henne, fortsatte att utföra nya bedrifter till G. P. U:s ära. Vad Jakuschev beträffar så vore han fullständigt försvunnen.

I begynnelsen hade hela detta sällskap ingivit Schulgin så stort förtroende att han t. o. m. överlämnat manuskriptet till sin bok till Opperput för att denne skulle korrigera det. Här föreligger alltså det unika förhållandet att ett arbete innehållande en rysk monarkists uppfattning om sovjet-Ryssland har passerat genom G. P. U:s censur!

I belysning av dessa fakta framstår sanningen klart. Om Schulgin tillåtits att helt oantastad lämna Ryssland, så beror detta endast därpå, att G. P. U. hade för avsikt att med samma metoder som använts i fråga om Schulgin senare locka general Wrangel in på sovjetunionens område. Men det är alldeles säkert att general Wrangel aldrig skulle blivit satt i tillfälle att passera den ryska gränsen i motsatt riktning . . .

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Skalden af Leopolds släkt.

Jakob Israel von Berlin hade i 18 år varit judisk rabbin i Prag, då han där övergick till romersk-katolska kyrkan och 1674 blivit döpt, varvid kejsaren själv varit dopvittne. Till följd av en eldsvåda och andra omständigheter hade han förlorat sina hus i Prag, så att han måst begiva sig från Berlin till Hamburg, där han 1693 övergick till den "evangeliska läran". I därvarande Mickels församling återfinner man honom under namnet Karl-Johan Leopold. Han råkade sedermera med sin hustru och sina barn i stor fattigdom, samt begav sig upp till Sverige. Redan före 1696 finnes han antecknad i Stockholms tyska församling. Han anhöll nu hos svenska regeringen om hjälp, "damit ich als ein nunmehro verfolgter und verlassener armer frembdling und beständiger glaubens mitgenosse mit den meinigen möge conserviret werden".

Karl XI hade lovat honom en tjänst, och hos Karl XII påminner han därom samt säger, att han såsom varande hemma i det hebreiska språket och i den mosaiska lärans många dunkla punkter, kunde vara till nytta för de studerande. Han blev slutligen professor i Dorpat, där vi återfinna honom i domstolshandlingarna. Han dog i Stockholm 1708 och hade förutom tre söner, samtliga lydande namnet Karl, födda 1698, 1700, 1701, tre döttrar, gifta Herwick Dühn, Pohl och Schlosshauer. Dessas ättlingar äro sålunda inficierade med asiatiskt blod.

En viss Karl Leopold finnes i Skåne-Vångas kyrkbok 1722 antecknad som f. d. "juris utriusque practicus et notarius publicus caesaris". Med Eva Kristofsdotter Leo hade han sonen Sigfrid, som uppges född i staden Sprengenberg i Sachsen, där en så benämnd stad dock ej finnes. Han förmodas vara från byn Springenberg i Böhmen, från vilket land ju även den f. d. judiske rabbinen Karl Leopold utvandrat.

Sigfrid Leopold inflyttade 1664 till Skåne, där han livnärde sig som kvacksalvare; och dog i Vånga 1722. Med Helena-Tomasdotter Broomé (vilken släkt falskeligen utgivit sig vara en gren av det kungliga huset Anjou-Plantagenet) hade han 8 barn. Karl-Adam-Sigfridsson Leopold blev 1708 såsom deltagare i kravaller utvisad från Lund: "liksom läkarna pläga avskära de lemmar som äro angripna av obotlig sjukdom, för att de ej må förstöra den övriga kroppen, så bör man, på det att de i Leopolds själ härjande lasterna ej måtte överflyttas på andra, skilja Leopold från det akademiska samfundet". Han begav sig till Tyskland, där han blev kvacksalvare. Brodern Tomas-Kristian-Sigfridsson Leopold var en tid student i Lund men hemföll åt religiöst svärmeri och började "att imitera apostlarnas födkrok med fiskande vid Karlshamn och kontinuerade därmed 12 år". Åren 1729–71 tillbringade han i fängelse, där han även dog.

Brodern Ove Sigfridsson Leopold utövade liksom fadern kvacksalvareyrket i Skåne tills han 1726 "gruveligen mördades av sin egen dräng efter doktorens egen hustrus råd och tillskyndan". Doktorinnan som var syster till majoren Gabriel Nilsson Dahlberg nobil. Dahlcrona nr 1829, skänkte sin man 4 söner, av vilka den yngste föddes i Kristianstads fängelse. Om deras ättlingar kan, på grund av förstörda kyrkböcker, intet upplysas. Enligt en familjetradition skall dock den i Finland levande ofrälse släkten Leopold härstamma från någon av de här nämnda. Den finska släktens stamfader, fältskären Johan-Vilhelm Leopold uppges nämligen varit brorson till Daniel Sigfridsson Leopold. Denne som på 1730-talet blivit tullförvaltare i Västervik avslöjades 1735 som förskingrare av 1,500 daler silvermynt av tulluppbörden och 4,000 daler silvermynt ur tullkammarkassan. Han rymde då till Danzig men återkom sedan på lejd, och dog i Vestervik 1737. Med en tyskbördig piga Schönbeck från Sölvesborg hade tulltjuven 7 barn.

En dotter blev hustru åt löjtnanterna Söderdahl och Rongo. Karl-Adam-Danielsson Leopold fick 1752 av handelskollegium rätt att "idka och försälja åtskillig slags tryckningar å lärfter och skoblad i Stockholm." Han dog 1780 i Norrköping såsom packhusinspektor. Med sin första hustru, pigan Hobel hade han 4 barn. Döttrarna blevo gifta Lindahl och Strömberger och sonen Karl-Gustaf Leopold erhöll 1809 svenskt adelskap samt introducerades å svenska riddarhuset under n:r 2207. Den namnkunnige poeten avled 1829 utan att efterlämna barn med sin danska hustru Sara Petronella Petersdotter Fehman, vars mor Birgitte-Johanne Goes varit frilla åt danske kungen Fredrik.

— — —

Slutligen kunde här tilläggas att den finska släkten Leopold gift in sina döttrar i följande familjer: Appelberg, Bellander, Boisman, Bröijer nobil. Rosenbröijer n:r 187, Engelke, Fabritius, von Fieandt nr 128, Gardiemeister, Holmén, Kullman, Nauclér nobil. Furuhjelm nr 46, Nordin, Roman, Selin, Sirén, Ståhl m. fl., vilkas ättlingar således äro inficierade med det Leopoldska blodet.

Ätterna de la Gardie, Hamilton af Hageby, v. Hermanson, v. Mecklenburg, Nordenfeldt, af Ugglas, m. fl.

En tysk schackerjude vid namn Isak Michaelson invandrade till Sverige och blev 1791 måg hos den judiske stensnidaren och nipperhandlaren Aron Isak, på sin tid fängslad i samband med greve Muncks falskmynteri. Michaelson började småningom egen nipperhandel med en judisk släkting under firma Michaelson & Benedicks, samt tjänade, delvis genom bedrägeri, en stor förmögenhet.

Hans söner blevo ägare av Schebo bruk. Äldste sonen hade med en judeflicka Heckscher från Danmark dottern Adèle, som blev hustru åt greve v. Hermanson nr 90. Denna östgötiska ätt räknar sina anor från en bonddräng Herman Persson, som kom till Vadstena, där han fick arbete. Han dog där som borgare 1676. Hans son Herman Hermansson kom till Stockholm som handelsdräng, men fick så plats som hovbetjänt och slutade sina dagar som ljusstöpare och fackelmakare. Han var far till juris professoren Johan Hermansson, vars barn "för faderns förtjänster" adlades. Äldste sonen fick grevetitel 1771 och dennes sonsons son äktade judinnan Michaelson och hade med henne sex döttrar.

Av dessa är den äldsta gift med kammarherren greve af Ugglas nr 105 av en bergsarbetare eller stenhuggarsläkt Ugla från Uggelviken vid Falun, adlad 1772 och comitiserad 1799 i primogenitur. Med halvjudinnan Hermanson har greven fyra barn. Greve Ludvig Samuelsson af Ugglas är ingenjör i Patentverket, brodern friherre Karl är antikvarie i Vitterhetsakademien. Systern Elisabet är gift med översten Lovén, chef för Jönköpings regemente, och har skänkt en judiskt betonad dotter åt denna ofrälse från Lonshult socken komna åkerbrukaresläkt. Slutligen är Lovisa af Ugglas gift med ryttmästaren Martin vid Lifregementets dragoner och har med honom tre söner. Ofrälse släkten Martin räknar sina anor från en flandrisk kramhandlare, som dog i Gävle 1712.

Judinnan Michaelsons tredje dotter giftes med överstekammarjunkaren greve de la Gardie nr 3, f. d. överste och chef för Hälsinge regemente och som räknar sina anor från en 1565 ur dansk i svensk tjänst överlupen fransk äventyrare vid namn Escouperie, vilken genom gifte med Vasakonungen Johan III:s frillodotter kom i kontakt med den svenska adeln; släktens grevetitel är från 1615 för sagda kungliga frillodotters son.

Av de judeättade de la Gardieska barnen är yngsta dottern hovfröken hos nuvarande kronprinsesan Louise, medan den äldsta är hustru åt kammarherren v. Mecklenburg. Dennes släkt är en frillogren av det regerande huset i Mecklenburg-Schwerin och uppger sig hava erhållit mecklenburgiskt adelskap 1742. Tersmeden har i sin "Kalender över i Sverige levande, ointroducerad adel, 1899" bevisat att släkten ej äger rätt till någon som helst adlig titel, fastän den ätit upptaga sig i den friherrliga Gothakalendern. Den falske "baronen" som allierat sig med det Michaelson v. Hermanson de la Gardieska judeblodet är riddare av den preussiska "Johanniterorden", som tydligen är överseende både beträffande probanternas anor och gifte. (I den äkta, romerska Johanniterorden kan frilloättlingar och judinnegemåler ej vinna inträde).

Den andra av halvjudinnan Hermanson-de la Gardie's döttrar var hovfröken innan hon giftes med svenske envoyéen i Hälsingfors friherre Hamilton av Hageby, nr 99. I detta äktenskap har fötts 4 barn. Den svenska släkten H., vars samband med den liknämnda engelska ätten är obevisat, härstammar från en simpel pikenerare, vilken tjänade sig upp till major vid Kalmar regemente, och som sådan erhöll begärt adelspatent. Som överste fick han titeln friherre till Hageby och introduktion å Svenska riddarhuset 1693.

Den femte av de halvjudiska fröknarna v. Hermanson är gift med medicine professoren John Sjöqvist i Stockholm, och den sjätte med herr Nordenfeldt nr 1662, direktör i Svenska tobaksmonopolet samt har med honom fem judiskt belastade barn. Bergsmansläkten Norijn lät sedan den förvärvat adelskap 1720 introducera sig i svenska riddarhuset med det nyantagna namnet Nordenfeldt.

Slutligen kan nämnas att den 1915 avlidne Intima teaterchefen Michaelson var en sonson av den invandrade schackerjuden Isak M. Av teaterchefens fyra sonbarn är Ralph Carlsson M. engelsk flygkapten. — På Svenska riddarhuset representeras den tyske schackerjuden Isak Michaelsons blod enligt det ovan sagda av grevliga ätterna v. Hermanson, af Ugglas och de la Gardie, friherrliga ätten Hamilton af Hageby och adliga ätten Nordenfeldt, samt i "Gotha"-kalendern av falska friherrliga ätten v. Mecklenburg.

Ytterligare anvisningar och bidrag till denna rubrik torde godhetsfullt tillställas redaktionen.

Ätterna v. Essen, v. Porat och Sjöcrona

En 1770 i Prenzlow i Brandenburg född jude Abraham Josephssohn invandrade 1790 till Sverige, där han 1825 dog som ekonomidirektör vid Karlbergs krigsskola. Med judinnan Blomma Magnus hade han 8 barn, som 1817 usurperade det engelska adelsnamnet Elliot.

Dottern Paulina giftes med medicine professoren Karl Stenhammar, av en ofrälse åkerbrukarsläkt från Hamra i V. Stenby socken. Hennes bror Josef ben-Abraham Elliot blev professor vid barnbördshuset i Stockholm och hade fem barn, av vilka äldsta dottern giftes med häradshövdingen Strömberg, död 1900 i Stockholm, och en yngre med Mariestadslandshövdingen Sjöcrona nr 2273. Denna ätt, som räknar sina anor från en kramhandlare Cronsioe eller Kronsjö i Landskrona (omkr. 1700), fick 1819 adelskap med det bakvända namnet Sjökrona. Då adelskapet blott gäller huvudmannen, vår landshövdingen ofrälse. Av de fyra halvjudiska barnen är den även ledes ofrälse sonen Con(!) Sjöcrona kanslisekreterare i Stockholm. Berta Sjöcrona är hustru åt direktören Adolf Roos i Stockholm-Nynäs järnvägsab., vilken tillhör en ofrälse kramhandlaresläkt från Jakobstad i Finland. Hennes syster Helena Sjöcrona har med hans bror Axel Roos tre barn, av vilka sonen Erik Axelsson R. är banktjänsteman, medan Ingrid Roos är hustru åt friherre Peter Fredriksson von Essen nr 158, med vilken hon har en son. Baron v. Essen, som är löjtnant vid Livregementets husarer, tillhör en livländsk släkt, som fått svenskt adelskap 1643 och barontitel 1719.

Anna Sjöcrona blev hustru åt justitierådet Améen, som hon skänkte 4 barn, av vilka en dotter är gift med en f. d. kapten Krainz i Wien. Ofrälse klockaresläkten Améen härstammar från Småland och kallade sig först Amoenius (omkr. 1675).

Abraham Josephssohns andre son Adolf Elliot blev överstelöjtnant och hade med en handlandedotter Wallis fem barn, av vilka äldsta flickan giftes med herr v. Porat nr 1381, kapten vid Kalmar regemente och härstammande från en 1699 adlad tysk fältmästare Didrik Kristofsson Porat av okänd extraktion.

Hennes yngre syster blev hustru åt ofrälse bruksägaren Karl Petter Johansson Tillberg i Hjorteds socken i Småland. Han var son av en driftig bonddräng som kommit sig upp och blivit länsman och kallat sig Tillberg efter sin födelseby Tillinge i Målilla socken. Judinnan Elliot blev mor åt den bekante gruvspekulanten och Vasakommendören, vice häradshövding Knut Tillberg, som i sin tur har fyra barn med sin systerdotter Karin Ideström, handlandedotter från Västervik.

Fru Elliot-Tillbergs dotter Matilda T. giftes med östgötiske pastoren Arnell i Ö. Husby, och har med honom barn. Arnell är ofrälse kopparslagareson från Borg.

Förenämnde Adolf ben-Abraham Elliot hade även en son, som blev major och var far till 9 barn, av vilka en dotter giftes med småländske komministern Fagerlin från Hjorted och har med honom barn.

Ofrälse småländska släkten Fagerlin räknar sina anor från en musikant vid Kalmar regemente, vilken 1830 dog som hållkarl och gästgivare i Alem.

Abraham Josephssohn' fjärde son Magnus Elliot blev kapten och fick fyra barn, av vilka en dotter äktade kommendörkaptenen Keyser, av en ofrälse tysk kramhandlaresläkt, som på 1600-talet från Hamburg invandrat till Stockholm. Av judinnan Elliot-Keysers fem barn blev enda dottern gift med handlanden O. R. Wejdling i Stockholm, medan äldste sonen Sixten Keyser blev titulär konsul för Uruguay och fortplantade det judiska blodet inom sin släkt. En konsulns bror är revisor i generaltullstyrelsen

Efter att ha skilts från kommendörkaptenen Keyser, gifte judinnan Elliot om sig med Tattersall-direktören majoren Abenius av en ofrälse västmanländsk torparsläkt från Kolbäck. Hon hade med honom tre barn, av vilka en dotter giftes med f. d. tullkammarskrivaren, författaren Hjalmar Söderberg. Sonen Allan Abenius, f. d. artillerikapten och riddare av flera ordnar, är bekant som bösjobbare. Han har flera barn.

Abraham Josephssohn's femte son Salomo Elliot, var apotekare på "Markattan" i Stockholm. En hans dotter äktade lektoren Magnus Höjer av en ofrälse finsk verkmästaresläkt från Billnäs bruk, där den uppträder i mitten av 1600-talet.

Abraham Josephssohn's sjätte son Jakob Elliot var handlande i Göteborg och blev där stadsfullmäktig, styrelseledamot av brandbolaget Svea, av Göteborgs enskilda bank m. m. Jämte sin judiska hustru ligger han begravd å Göteborgs mosaiska gravplats. Av deras fyra barn övertog äldste sonen affären och gifte sig med en judisk kusin (Elliot), som skänkt honom nio barn. Dottern Ingrid är gift med Ralph Ewers, ofrälse krämare i Göteborg och direktör för a.-b. Lyon & Co., a.-b. Protector, och Ahlafors spinnerier samt styrelseledamot i Ränte- och Kapitalförsäkringsanstalten. Judinnan Elliot har skänkt honom tre söner. Hans farfars far Asmus Heinrich Ewers, bonddräng från trakten av Lübeck, kom 1812 som handelsbiträde till Sverige. En fru Elliot-Ewers yngre syster giftes med ofrälse handlanden Humbert Dahlgren i Göteborg.

Ytterligare kan vara av intresse nämna att en jude Elliot varit president i Svea hovrätt, där hans son nu är hovrättsråd, en annan Elliot notarie och en tredje fiskal. Dessutom har en bror till hovrättspresidenten varit polismästare i Göteborg och en syssling är ställföreträdande generaldirektör och kanslibyråchef i Pensionsstyrelsen. Fem judar Elliot äro officerare med kaptens grad. En är provinsialläkare i Uddeholm.

Av denna utredning framgår att den tyska juden Abraham Josephssohns blod representeras av friherrliga ätten v. Essen och adliga ätten Sjöcrona å Svenska riddarhuset. Kompletteringar mottagas tacksamt av redaktionen.

A. O. Europaeus.

Litteratur.

"Süddeutsche Monatsheft."

Den tyska tidskriften Süddeutsche Monatsheft intager en särställning bland tidskrifter så till vida, att den i varje häfte endast behandlar ett problem, synande detsamma i sömmarna från olika synvinklar och belysande detsamma med uppsatser i ämnet från alla mera kända fackmän i Tyskland på en gång. Chefredaktören är visserligen jude men tydligen icke en jude av det vanliga slaget, ty han låter judarnes vänner och ovänner samtidigt skriva i tidskriften; huvudsaken för redaktionen är att ämnet är aktuellt och tidskriften följaktligen vinner stor åtgång. Man kan icke heller förneka, att den är mycket läsvärd och på det hela taget objektivt hållen.

Ett av de senaste häftena av tidskriften behandlar uteslutande rasfrågan. Motsatserna i åsikter komma därvid tydligt till uttryck, men av det hela framgår rasfrågans avgörande betydelse för folken.

Inledningsvis yttrar sig den kände hygienikern Max von Gruber över "folk och ras". Han synes stå judarnas åsikt nära och förnekar tillvaron av en enhetlig nordisk kultur. Bredvid honom är ordet lämnat åt dr Hans F. K. Günther, vilken såsom känt, är den nordiska rasens förkämpe, men gemensamt för Gruber och Günther är, att de påfordra rashygieniska åtgärder. Om dessa båda uppsatser beteckna de motsatta polerna inom rasvetenskapen, finns i häftet dessutom ett flertal värdefulla uppsatser av mera neutrala rasforskare. A. Plötz skriver om "ras och mänsklighet", en professor i Thüringen om "omgivningens inverkan på rasen" prof. Scheidt i Heidelberg om "rasens väsen", wienerantropologen Reche om "ras och språk", prof. Schultze-Naumburg om "konst och ras", Förtner om "uppkomsten av de europeiska raserna." Den bekante rashygienikern prof. Lenz behandlar spörsmålet "nordiskt eller tyskt", och av konjunkturpolitiska skäl sjunger Lenz ej helt ut sitt hjärtas åsikt, men man kan i denna uppsats även läsa mellan raderna åtskilligt, som Lenz ännu ej anser tidpunkten inne för att klart och utan omsvep fastslå som dagens sanning. Lenz skriver vidare om "den nordiska rasens framtid", enligt honom mest hotad från öster. Müller i Zwickau utreder förhållandet mellan ras och socialism. Ullman i Berlin framhåller "de västeuropeiska judarna såsom typ för en modern storstadsbefolkning". Häftet i dess helhet är ägnat att på ett enkelt vis göra folk förtrogna med rasspörsmålets nuvarande läge i vetenskapliga kretsar, och rekommenderas intresserade.

Medvetandet om rasfrågans betydelse tränger ut i allt vidare kretsar.

L—s.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Spelet fascister — kommunister

har genom de avslöjanden, som gjorts i samband med kriminalpolisens omhändertagande av deras gemensamma agentprovokatör, österrikiske äventyraren Frans Hollweger, kommit i ett för vederbörande nog så genant läge. Den roll Hollweger spelat är förvisso mycket karaktäristisk och belysande för det rådande judisk-politiska provokationssystemet. För en gångs skull har en av Alljudas otaliga politiska agenter-provokatörer, vilka sköta de inre trådarna mellan olika partier och grupper, råkat komma i delo med polisen; men säkert är, att sanningen rörande denna underliga affär aldrig helt kommer inför offentligheten liksom ej heller vem som varit hr H:s egentliga uppdragsgivare. En tidning undrar också, om det skall vara möjligt utröna, "om Hollweger lurat kommunisterna eller fascisterna värst". Så mycket har emellertid framgått av de första rapporterna från kriminalpolisen, att han under sin vistelse i Sverige alltsedan början av augusti d. å. ägnat sig åt spionage och kontraspionage, huvudsakligen inom fascisternas och kommunisternas läger, vilkas intimiteter han sålunda haft möjlighet inrapportera för tredje, okänd, part, varjämte han genom medarbetarskap i de olika fraktionernas tidningar hade tillfälle att åtminstone i viss utsträckning påverka dessas politiska verksamhet. Det är konstaterat, att Hollweger fungerat som spion och nyhetsförmedlare åt på en gång fascister och kommunister och härför uppburit arvoden samtidigt som han underhållit förbindelser med socialistpåvarna, särskilt hr Gustaf Möller, och även från det sistnämnda hållet mottagit penningeunderstöd. I all synnerhet skall han hjärtligt hava omhuldats i det fascistiska högkvarteret, där han avlämnat ett 20-tal "rapporter" rörande förehavanden inom de kommunistiska och socialistiska lägren, för vilka han uppburit 105 kronor. Det säger sig självt, att han icke heller försummat att ta betalt av hrr "proletärledare" för de "hemligheter" rörande fascisternas göranden och planer som han till dem inrapporterade.

Belysande för arten av det provokationsspel, som här bedrivits, är utan tvivel, att fascisternas ledare, löjtnant Hedengren, för publikation i tidningen Stormklockan åt Hollweger från tyska till svenska översatt en antifascistisk artikel, också införd i den nämnda tidningen, av följande innehåll:

"Militären måste vara eller bliva ett disciplinerat organ för arbetarklassen. Det är vår uppgift att få det därhän, att det blir omöjligt för dess officerare, som betrakta arbetarna som villebråd, att göra militärer till ett vapen åt den kapitalistiska företagareverksamheten."

"Arbetarungdom, ni har sett vilka brutala metoder fascisterna tillgripa i en republik. Vill ni värnlösa utlämna er åt arbetarmördarna?"

Det är otvivelaktigt en dråplig syn att se hr "fascistgeneralen" skrivande antifascistiska hetsartiklar åt kommunistpressen, däri han kallar sina egna "arbetaremördare". Är ett provokationsspel av detta slag förenligt med en svensk officers ära och goda anseende? Vad som inträffat är visserligen icke av det slag, att det för oss på något sätt utgör någon överraskning. Vi visste långt före detta, att provokationen härskade i icke mindre hög grad inom fascismens än kommunismens högkvarter. Åtskilliga bland de "fascister", som på sin tid sökte träda i förbindelse med Nationen i och för "samarbete", voro bevisligen agent-provokatörer och spioner. Den förste "diktatorns" första åtgärd var att på vår tidningsredaktion stjäla adresser på för våra strävanden intresserade personer för att sedan utlysa ett hemligt sammanträde i Stockholm för utropande av sig själv till "diktator". Och på samma sätt artade det sig i fortsättningen. Som fascisternas speciella representant för alla underhandlingar med tidningen Nationen uppträdde en herre, vilken samtidigt med sitt representantskap för den fascistiska ledningen hade fast anställning på Folkets Dagblad Politikens redaktion och alltså spelade med på alla hållen ungefär såsom nu senast Hollweger. Till slut fenno vi emellertid för gott att fullständigt frigöra oss från det provokatoriska följet, för vilket politisk anständighet uppenbart är en okänd dygd.

Det är på hög tid, att den rättsinnade svenska opinionen lika allvarligt som bestämt fäller domen över de herrar agentprovokatörer och deras beskyddares, som genom sin omoraliska verksamhet i hög grad förgiftar vårt politiska liv.

Gynna

den nyöppnade Förstklassiga

RAK & FRISERSALONGEN,

Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommoditeatern.*

Lunda Tvättinrättning

Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.

Snabb och punktlig expedition.

Tel. Drottningholm 20 & 190.

Innehavare:

AUG. GUSTAFSSON

Den nordiska rasadelns renässans.

(Forts. fr. sid. 1.)

om Östersjön eller Baltiska havet, utan använde i stället för det nuvarande namnet "mare suevicum" svearnas hav, vilket utgör tillräckligt bevis för att svever och svear är detsamma. Alltnog, riddare uppträdde tidigast bland dessa från Norden stammande folk i Spanien och på grund av dessa nordiska ättlingars genomskinligt ljusa hy, genom vilken ådrorna skymtade blå, uppkom beteckningen för verklig fin adel, "av blåaste blod" (sangre azul). Från Spanien spred sig riddarinstitutionen till Frankrike och över Flandern och Tyskland ända upp till det "blå blodets" isiga hemland. Men riddarna utgjorde kärnan i medeltidens härar och, när dessa växte, behövdes mängder av riddare, som på kontinenten snart rekryterades kanske företrädesvis bland städernas burskapsägande borgares mera burgna söner — således från allt annat än nordiskt blått blod utan från mera utpräglat blandblod — ävensom bland godsägares söner, dåförtiden oftast av övervägande nordiskt blod, ättlingar till odalmän.

Den gamla adeln sökte omgärda sig med skrankor gentemot den nyblivna talrika ridderskapsadeln, och så uppstod hög- och lågadel, mellan vilka äktenskap ännu före 30-åriga krigets tid var otillbörlig och medförde för den kontrahent, som var av högadel, förlust av adelskapet. Sedan dubbandet av riddare upphört, infördes i stället den ärftliga "pappersadeln", som stödde sina företrädesrättigheter på skriftliga dokument, adelsdiplom, vid vars utfärdande ringa eller ingen hänsyn togs till rasrenhet.

I Tyskland hade redan mot slutet av 1700-talet genom giftermål hög- och lågadeln sammansmält. I Österrike-Ungern, där adeln var ett mixtum pixtum compositum av nord- och syd-tyskar, polacker, ryssar, ungrare, tjecker, slovaker, kroater, slovener etc., fordrades ännu på gamle kejsar Franz Josephs tid sexton anor för att bli presenterad vid hovet (missuppfattnigen att 16 anor betyda sexton adliga släktled tillbaka är allmänt förhärskande. Sexton anor äro samtliga de sexton förfäderna, som tillsammans utgöra fjärde led tillbaka i tiden; de båda föräldrarne hava tillhopa fyra föräldrar, dessa åtta och dessa slutligen 16 stycken, som samtliga skulle vara adliga).

I England kvarlever skarp skillnad mellan hög- och lågadel ("gentry"). Tjugufyra ättlingar av Vilhelm Erövrarens stallbröder äga fortfarande hälften av Englands jord, som deras förfäder togo i besittning efter slaget vid Hastings. Trots att en mängd "german jews" fått adlig värdighet såsom Grängesbergsexploatören sir Ernest Cassel och andra judar högadlats såsom tidningskungarna Nortcliff och Rothermeer, samt adeln gift sig i stor utsträckning med rika judiska bankirdöttrar, är dock fortfarande engelska högadeln till stor del en [illegible] nordisk rasadel. Blonda svenska töser, som skickas i pension till England bliva lätt gifta därstädes "på grund av deras högadliga utseende", såvida de ej känna sin plikt att upprätthålla rasen därhemma.

Frankrike hade ännu på 1700-talet till stor del en nordisk rasadel, normandisk och gammalfrankisk, men under franska revolutionen, ledd av överjuden Rothschild, giljotinerades systematiskt av judarna alla blonda, blåögda adelsmän — för en fällande dom var det tillräckligt domskäl, att delikventen hade nordiska rasdrag — intet på jorden fruktar och darrar juden så mycket för som rasren nordisk adel.

Adelns historia i Sverige har rätt ingående behandlats i Nationens uppsatsserie "Svenska samhällsskickets historia". Utvecklingslinjen här är jarlar, odalmän, riddare, rusttjänstfrälse, som stod öppet för alla, Erik XIV:s grevar och friherrar, pappersadeln från Johan III:s kröning, ridderskapet och adeln från Axel Oxenstiernas riddarhus etc.

Antropologiens (rasforskningens), liksom så många andra vetenskapers, egentliga grundläggare var svensk, Carl von Linné. Han gav ej blott de olika människoraserna latinska namn utan gjorde även reellt vetenskapliga iakttagelser å området. Andra svenskar hava värdigt gått i Linnés fotspår: Anders Retzius, "huvudskallemätningens fader", sonen Gustaf Retzius, Gustaf von Däben, Carl M. Fürst etc.

Rasbiologien är en färsk vetenskap, som, enligt professor Herman Lundborg, är en kombination av ärftlighetsforskning, biologi, medicin och antropologi och vars mål är att objektivt utforska alla de faktorer, som inverka på kommande generationer i kroppsligt och andligt avseende, faktorerna må vara av ärftlig natur eller icke. Rashygienen eller eugeniken, vars grundare var engelsmannen Francis Galton (1822—1911), är en hälsovårdsvetenskap, som utväljer ur det av rasbiologien samlade materialet sådana lärdomar, som kunna gagna en släkt, ett folk eller en ras.

Greve Gobineau * (1816—1882), fransk minister i Stockholm, utgav 1853—1855 sitt verk "Essai sur l'inégalité des races humaines", däri hävdades, att historien ej kunde förstås, om man ej såg den från rassynpunkt och att den förnämsta rasen var den nordiska, som måste renodlas, om icke Europa skulle gå under; medeltidens adel var i alla Europas länder nordiskt betonad och den adel, som ej hade dylikt ursprung, kunde icke anses såsom verklig adel. Gobineau var alltså en rashygieniker (innan denna vetenskap fanns) som tog fasta på den nordiska rasens förbättring. Gobineau's idéer räddades från glömska av det tyska Gobineau-sällskapet, och professor Ludwig Schemann var ivrigast verksam för spridande a kännedomen om Gobineau.

D:r Hans F. K. Günther, vars vagga stod i samma trakt som Gobineau-sällskapets, har på ett snillrikt och objektivt vetenskapligt sätt fullföljt greve Gobineau's intuitivt klarseende idéer, och framlagt dem i en följd av arbeten, utmärkta av stilens elegans och klarhet, som förråder att han jämväl är skald. Andas Gobineau's arbete en dyster pessimism, utmärkas däremot Günthers verk av en förtröstansfull glädje över att uppleta alla de fakta och drag, som tala till hans åsikters fördel. Trots att författaren dristat sig taga utpräglat klar ståndpunkt i rasfrågan, är hans framställning välgörande fri från ovederhäftig raschauvinism.

I arbetet "Europas raser", som finnes översatt till svenska på Almqvist & Wiksells förlag, framställes den nordiska rasen såsom den skapande, statsbildande, statligt och kulturellt ledande rasen inom alla folk av den indogermanska språkgruppen. Att den nordiska rasen är en ledare-ras erkännes även av d:r Günthers argaste antagonister, som blott göra den invändningen att det är mycket bra att ha en ledareras men att det för ett folk fordras även folkgrupper av annan ras, som fogligt låta sig ledas. En sådan invändning skulle för mången förefalla plausibel, om staten blott skulle konstrueras upp för ögonblicket efter anvisning av transscendenta filosofers verklighetsfrämmande samhällslära. I längden bleve följden en olycksbringande rasblandning, som just skulle störta staten, såsom fallet ju av denna anledning blev i gamla Rom, dit allehanda raser församlades.

I "Adel und Rasse", där texten åtföljes av ett stort antal avbildningar, drages en lans för bildandet av ett nytt adelsbegrepp, den nordiska rasadeln — man skulle lika väl kunna säga en återgång till det gamla skandinaviska odalmannabegreppet. Om adel överhuvudtaget har någon mening måste den vara byggd på viljan att skapa ett nytt släkte, som kan bliva en verklig förebild, en vilja, där släktets väl får gå före den enskildes. Jämbördiga äro inom folk med nordiskt inslag de, som ha lika mått av ärftlig duktighet till kropp och själ vid lika renhet till nordiskt blod. För att i våra dagar, där den underlättade samfärdseln skapat en situation, som rasbiologiskt kan jämföras med den senaste romartiden och som i sig medfört samma faror som en gång i tiden förorsakade det romerska imperiets undergång, rasförsämring ej skall inträda, fordras en stark ansvarskänsla hos den enskilde av övervägande nordisk ras vid valet av make och maka och en stark rashygienisk politik, så att de värdefullaste raselementen få överhand. Upplysning i de vidaste folkkretsar om faran, som hotar den nordiska rasen genom främmande rasinslag, kan även göra underverk. De flesta missgrepp kanske begås av oförstånd och tanklöshet och skulle icke förekommit om uppmärksamheten i tid fästs på sakens vikt och betydelse.

D:r Günther, som likt före honom greve Gobineau, oemotståndligt dragits till Skandinavien, där enligt deras åsikt den nordiska rasen är bäst bevarad, frapperades av att i enkla kretsar på landsbygden ofta finna typer av gammalnordisk rasadel, som i all sin lekamliga fattigdom förde tanken på helleniska halvgudar och som skulle lämpa sig till material för skapande, genom urval och feno-typisk förfining, av nya jarlaätter.

Större delen av "Adel und Rasse" upptages av historik över den nordiska adelns europeiska historia, som inte gärna bör läsas i referat utan helst direkt i d:r Günthers i högsta grad förtjänstfulla framställning.

S. L—s.

Måltidsdryck som hälsokur

erhåller man av Fruktsalt-Samarin; det ger en läskande och härlig kylsyredryck, som piggar upp aptiten och befordrar ämnesomsättningen, renar och uppfriskar blodet, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, utdriver den skadliga urinsyran, gifter som måste rensas bort, varmed undanrödjes grundorsaken till dålig hälsa; hela organismen sättes i god form.

Drick därför dagligen Fruktsalt-Samarin. Pris pr fl. kr. 2.50; motsvarar 25 fl. mineralvatten. Erhålles å apotek, hos drog-, färghandl. m. fl.

Cederroths Tekn. Fabr., Stockholm

PORTERDRICKA

KLASS I

från

SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI

Tel. 95 HAGALUND Tel. 95

rekommenderas som bästa

Vitaminrikaste

Måltidsdryck.

Levereras i glasflaskor om 10 liter.

Flaskan är försedd med träkorg.

Elektriska affären

BIRKA

Rödabergsbrinken 2

(Vasaplan)

STOCKHOLM

Tel. 868 20.

Elektrisk Armatur, Radiomottagare samt hithörande material av alla slag.

Anlita oss för reparationer. Vi förfoga över såväl teoretiskt som praktiskt utbildad personal.

ODEON-TEATERN

Varje kväll kl. 8 e. m.

November-Succésen

I nöd och lust

eller

Styrman Klasons skilsmässa

Th. Modéen, Lola . Grahl, Ola Isene, Arthur Rollén.

Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 9673. N. 16700, samt hos Sv. Dagbl. Birgerjarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

D:r Bratts system i teori och praktik.

(Forts. fr. sid. 1.)

nat, utan skedd lagändring, i strid mot gällande lag, genomföra sitt system (varande dock "system" ett mindre adekvat uttryck för en överträdelse av lagen; spritsmugglare och lönnbrännare hava ingalunda gått så långt, att de ursäktat sig med, än mindre skrutit med, att deras hantering vore deras privata "system" vid sidan av lagen, som enbart på grund av beteckningen "system" ej anginge åklagaremyndigheterna). D:r Bratts skryt med sina olagliga förehavanden utgör det mest blodiga hån av svensk rätts- och samhällsordning, våra hävder veta omtala. Litertilldelningen har, såsom den i dag är ordnad, på judiskt manér, endast gud Mammon till måttstock, närmare bestämt taxeringskalendern: den som enligt denna bok är tillräckligt högt taxerad erhåller fyra liter per månad, även om han från alkoholsynpunkt är djupt sjunken och skåpsupare, alla under spritaxeringsstrecket erhålla högst 2 liter per månad, även om de personligen äro hyggliga, städade och ordentliga medborgare — en typisk klasslag, fjärran belägen från vad som båtar "nykterhetens och sedlighetens intressen". En stackars hustru dömdes nyligen till sex månaders fängelse för det hon förfalskat en debetsedel att lyda å högre belopp, allt allenast i avsikt att som det ditskrivna beloppet överskred det av d:r Bratt egenmäktigt fastställda spritaxeringsstrecket, hon dymedelst skulle kunna utfå fyra liter pr månad i stället för två.

Motboken tillkom i laglöshetens tecken, och den bar därigenom från begynnelsen förgängelsens märke i sig — orätt fånget, lätt förgånget. Det bildas nu en motboksägarnes förening för tillvaratagande av innehavarnas rättigheter enligt motbok. Men det som borde göras, vore att helt slopa motboken — den skall bort, detta fordrar ovillkorligen det svenska rättsväsendets prestige!

Enligt det Brattska programmet för A.-B. Stockholmssystemet tillkom detta för att motverka dryckesseden och bekämpa alkoholmissbruket. Efter ett decenniums verksamhet av bolaget är det nedslående resultatet, att A.B. Stockholmssystemet i stället fastlåst alkoholbegäret och legaliserat dryckesseden; fyra liter brännvin per månad måste, nära nog, köpas på avhämtningsställe av högt beskattade och två liter av lägre beskattade, och den som vid intagande av sin måltid på restaurant icke "tar ut" sina av doktoren Bratt ordinerade "centilitrar" betraktas i det närmaste som en mindervärdig person. I rättvisans namn måste medgivas att punschdrickningen avtagit; det beror emellertid på det höga priset på denna vara, och konsumtionen har minskat av samma skäl, som i Danmark höjda spritpriser verkat nedgång i spritförbrukning. Utan överdrift kan nog sägas att om det olagliga restriktionssystemet ej införts, spritförbrukningen i närvarande stund snarare skulle vara mindre än större än den nu är; de förhöjda spritprisen i förhållande till gamla tiders är den enda verkligt nedgångsregulerande faktorn. Det bör hållas i minnet vid all spritlagstiftning!

Den individuella kontrollen kostar orimligt med pengar, som, om de ej använts för detta vanvettiga ändamål, kommit staten till godo och minskat skattebeloppens storlek. När det härvidlag frågas efter exakta siffror, svarar d:r Bratt med uppgift om så och så många ören per försåld liter. Varför räknar månne d:r Bratt efter ökat försäljningspris per liter utan att samtidigt uppgiva antal försålda litrar och vilken slutsumma i kronor minskad statsinkomst det hela skulle utgöra, vilket vore av större intresse för den skattebetalande allmänheten att få veta? Därför att den ej skall förskräckas, häpna och rysa!

Rörande "de överlåtna utskänkningsrättigheterna" skulle A.-B. Stockholmssystemet, enligt löfte, upphäva det missförhållande som skulle rått under A.-B. Göteborgssystemets i Stockholm regim, nämligen att de restauratörer, på vilka sistnämnda bolag överlåtit utskänkningsrättigheter, förutom att de till bolaget måste betala en viss mindre summa årligen, jämväl genom kontrakt förbundits att genom bolaget inköpa hela sitt behov av spirituosa, sålunda icke blott egentligt brännvin; och denna spirituosa hade de måst betala med pris, som med ända till 10 à 40 procent överstege dem, som voro gällande i marknaden (före den Brattska höjningen av prisen), och genom detta missförhållande hade Göteborgssystemet berett sig extra inkomst (som *oavkortad* gick till staten!) à 400,000 kronor pr år. Hur är det nu, d:r Bratt?! Äro icke våra källarmästare av i dag tvungna att inköpa icke blott egentligt brännvin utan även annan spirituosa hos Brattkoncernen och till förhöjt pris i förhållande till skäligt marknadspris och ännu mer i förhållande till tillverkningskostnaden? Och är icke vinsten av "missförhållandet" större än på det förskräckliga Göteborgssystemets tid?! Och vart tager denna extra inkomst vägen? Får staten fortfarande hela denna vinst oavkortad? Och få källarmästarna sin vinst oavkortad? Hur många arbetstimmar förnöter svenska folket på det påtvungna ordandet om sina centilitrar och på att stå i spritköer uanför de Brattska spirituosaaffärerna? Hur många viktiga sociala frågor och andra spörsmål hava icke försumpats genom att medelst ett konstlat system oproportionerligt koncentrera allmänhetens intresse på en sak av på sin höjd jämförelsevis underordnad betydelse (spritransonering)? Var kanske det ändamålet med systemet liksom fallet var med Anti-saloonligan i U. S. A.? Att få folk att upphöra att tänka på riksviktiga angelägenheter, att överhuvud upphöra att tänka självständigt och därigenom lämna den allmänna korruptionen ostörd vid sitt nedrivningsarbete!!

Feiths

DROTTNINGGATAN 40

HORNSGATAN 1

KUNGSGATAN vid Konserthuset

STRANDVÄGEN 1

DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS

NACKANÄS VÄRDSHUS

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmanen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN

Kl. 8—10.30:

Den första av herrarna

Gösta Ekman, Tollie Zellman, Ester Sahlin, Edvin Adolphson, John W. Brunius.

Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 50 44.

VASA-TEATERN

Direktion: ALBERT RANFT.

8—10,45 varje afton:

"Adjö Mimi"

Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN

Kl. 8—omkr. 10.20:

Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN

Kl. 8:

Den stora skrattsuccesen

Sten Stensson Steen från Eslöf

Gästspel av ELIS ELLIS.

Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

Vid behov av

Fotografering!

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 75 45.

BILD-CENTRALEN

DROTTNINGGATAN 38 — STOCKHOLM.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 25 November 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Till Pressens Stormän!

(Forts. fr. sid. 1.)

sadsplikten. Chefredaktören sade sig under tiden hava talat med vederbörande i departementet.

Skudden av Eder det Wallenberska oket, I, Pressens mäktige herrar!

Låten Eder icke slås i bojor av storkapitalismen, här i landet företrädd av det förhatligt vordna huset Wallenberg, som åt sig inrättat ett högsäte i den fästningsliknande stora borgen invid Kungsträdgården här i staden! Front skolen I göra mot dess grova artilleri, även om det sprutar gyllene kulor. Skjut tillbaka för en gångs skull! Därtill haven I både makt och medel; och I skolen finna, att dessa matadorer ingalunda äro så farliga, som I tron. De äro fege, lika fege som mäktige; de våga ingen öppen kamp. När man nått så högt som de, så finnes där också flere vägar som bära utför än uppför. Pressen, den s. k. tredje statsmakten, som I företräden, har större makt, än I själve kanske tron, men också större ansvar, än I alltid viljen känna. Moraliskt mod skolen I visa. Det är ont om sådant i Sveriges land. Skaken av Eder förtryckarens ok, som är förnedrande att bära; och varen ej rädde att därför bliva Wallenbergade!

I förmenen Eder vara förkämpar för ordets frihet, för den fria pressen. Varför använden I då ej ordet fritt istället för att låta andra gripa pennskaftet och bestämma, hur det i Edra spalter skall utnyttjas? När ordet har rätt att vara fritt, släppen det då löst, och låten det ej förbliva tjudrat! Först då skall misstro upphöra, och I skolen rätt kunna upplysa dem, som I tagit till uppgift att vägleda. De få icke förblindas eller bländas av vilseledande ord, ej häller genom gyllene tystnad. I, som veten att göra får till ulv och ulv till får, varför låten I icke får och ulv få förbliva vad de äro? Det torde väl vara Eder uppgift. I ären ju till för en ovetande allmänhets upplysning, men icke för att vilseleda omdömeslöse läsare. Och tyvärr äro dessa alltför många. Här är "svart på vitt" ej giltigt bevis. Blott genom en tendentiös avfattad rubrik kunnen I göra ont. Avfatten Edra rubriker utan ställningstagande, när I talen i en sak, som till fullo I ej kännen! En tidning skall vara opartisk, vad färg den än bekänner. Partiskhet är lika med missbruk av läsarens förtroende. "Först med tidningsmän med mod att giva uttryck åt en egen uppfattning kan opinionen påverkas i en god och gagnelig riktning", så har i sin vishet den nuvarande chefredaktören för "Dagens Nyheter" i egen hög person förkunnat. Måtte han och med honom andra presspotentater snart visa prov på sådant mod — utan fruktan för de Wallenbergares hämnd!

Folkets tålamod kan ju ej förslå i evighet. Om det tvingas till bristningsgränsen, må det ock varda folket förlåtet, om det föredrager att självt övergå från endast ord till handling för att avskudda sig det förnedrande Wallenbergska oket, till gagn för individen och hela fosterlandet. Ty även svenska folket, det godmodigaste och beskedligaste folk på vår planet, kan en gång vakna upp ur en rentav vettlös dvala. I åratal har det drivits till "brottsliga handlingar" under det av en Wallenbergsk regering instiftade, grundlagsvidriga och morallösa s. k. Brattsystemet, som rätteligen borde kallas "Brott"-systemet, då det gjort oss alla till "brottslingar", ty det har icke kunnat ingå i en rättänkande människas rättsmedvetande, att ett överträdande av vanvettiga förordningar och bestämmelser, som tillkommit i öppen strid med rikets främsta lag, och förty äro olagliga, kan innebära någon brottslighet. Intet annat folk än det svenska skulle heller kunna finna sig i ett dylikt förnedrande överförmyndarskap, som, i stället för att moraliskt förbättra detsamma, är ägnat att bringa det i moraliskt fördärv. Sen blott våra vänner i Norge! De ha både vilja och kraft att handla. De hava avskaffat det för folkhälsan fördärvbringande förbudet, men de vilja ej höra talas om något s. k. Brattsystem, väl vetande, att även detta är olyckligt.

I skullen tjäna fosterlandets sak, om I togen bladet från mun samt bidrogen till fosterlandets befrielse från Wallenbergskt förtryck. Om I lånaden Eder värdefulla hjälp härtill, så skullen I förvisso från en fosterländsk allmänhets sida röna samma erkännande, som kom den modige revyförfattaren till del, när han på vår gamla Folkteater betecknade det med järngaller försedda stora bygget vid Kungsträdgården såsom ett tillhåll för vårt lands farligaste rovdjur, som voro så glupska, att de i ett tag slukade ett järnbruk, ett aktiebolag med aktier och alltsammans m. m., och, när törsten kom på dem, läskade sig med en Yttersfors, samt fullföljde sin vällovliga uppgift kväll efter kväll under stormande bifall från en fulltalig publik i trots av handgripliga protester från Wallenbergskt håll. Men att blott kittla dem med satirens fjäder, det är som att släppa en loppa på en octopus. De måste krossas, icke under smädelsens klubba, utan under rättens och sanningens mäktiga ångvält.

Varför viljen I beskydda dylika fosterlandsskadliga individer genom Eder tystnad? Låten rätt och sanning i allo få äran! Förtigen ej sanningen, när det, såsom här, gäller fosterlandets väl! Nog är det sant, att tiga är guld och tala blott silver, men, att tiga kan ock bliva lögn, liksom det kan bliva mened att inför domstol förtiga vad man vet hänt och sannt vara. Om av sanningen uppkommer skandal, så är det bättre, att skandal uppkommer, än att sanningen döljes. Det blir ock meningslöst, när, såsom här, skandal redan uppkommit. Wallenbergarna själve synas så ha velat.

Den, som för brott, vilka förskyllt urbota straff, för allehanda äregiriga handlingar o. dyl. offentligen anklagad blivit, och som ej har ett ärligt ord till försvar och ej heller gitter kräva laga ansvar av anklagaren, den är svart i själen. Han är icke värdig sina medmänniskors aktning, han har förverkat rätten till varje hänsyn från deras sida, även om han ej blyges inför sin egen spegelbild. Det ingår icke i den uppgift, som en aktningsvärd press har att fylla, att genom tystnad söka skydda en sådan person och ej häller en sådan, som på en av rikets främsta poster sig så förbrutit, att fosterlandet blivit föremål för den största skymf, som kan tillfogas ett neutralt självständigt land, på sätt vårt Sverige blev under kriget, även om sådana personer heta Wallenberg och bära landets främsta ordensutmärkelser. Varför haven I icke efter de offentliga avslöjandena av envoyén G. O. Wallenbergs otillbörliga förehavanden velat medverka till hans avlägsnande från statlig tjänst? Några penndrag i Edra spalter hade härför varit tillfyllest. Nu har i stället en omtänksam regering anskaffat en lag, i kraft varav åtalsrätten för dylika ämbetsförbrytelser efter 10 år preskriberas. Han är nu straffri. Varför haven I icke velat medverka till en undersökning inför särskild domstol av utrikesministern K. A. Wallenbergs neutralitetsbrott? Ej häller då hade resultatet uteblivit. Den verkligt skyldige skulle inför offentligheten blivit avslöjad, på sätt själva brottet förut blivit. Det är ju ock av allra största betydelse för vårt land, att så kommer att ske, ty eljest skall förvisso ingen främmande makt, lika litet en neutral som en krigförande, till en svensk neutralitetsförklaring i kommande krig, som säkerligen ej skall utebliva, sätta den tilltro, som vi ha rätt att av främmande makt fordra. Det har väl ej häller i något annat land förekommit, att en mångårig statens tjänare nödgats anhängiggöra en sådan rättegång mot Kungl. Maj:t och Kronan som jag, vilken likväl av Eder förbigåtts med "hänsynsfull" tystnad, istället för att I bort förhjälpa mig till den rätt, jag kräver, och till den skyldiges avslöjande, vilket jag nu gjort till min vällovliga uppgift i fosterlandets och i mitt eget välförstådda intresse, då jag offentligen blivit falskeligen beskylld för vad utrikesministern Wallenberg låtit komma sig till last. Ej heller den i sitt slag dess bättre enastående kriminella rättegång, som jag nödgats anhängiggöra mot min av samma Wallenberg utsedde efterträdare såsom beskickningschef i Mexiko, envoyén Anderberg, haven I velat ens omnämna, sedan det äntligen blivit honom ålagt att ingå i sakligt svaromål, medan I under den föregående rättegången, då han till följd av en otymplig lagstiftning härtill icke kunde förpliktas, försedde de av T. T. utsända vilseledande referaten med "hänsynsfulla" rubriker, den rättssökande parten till skada.

Varför haven I icke velat offra någon del av det utrymme i Edra spalter, som I med kännedom om folkets sensationslusta och endast i förvärvssyfte ägnat åt de vidrigaste detaljer från mordprocesser o. dyl. för att i stället upplysa samma folk om dylika Wallenbergares orena förehavande, fosterlandet till skada? Sådant hade stått i bättre överrensstämmelse med pressens höga uppgift inom samhället.

När jag efter återkomsten till hemlandet för några år sedan började min försvarskamp mot herrarna Wallenberg och min av dem utsedde efterträdare å den post, från vilken de fördrevo mig till hämnd därför, att jag icke velat gå orena ärenden på bekostnad av de intressen, jag var satt att tillvaratoga, d. v. s. statens — icke huset Wallenbergs — funno de stora dagliga tidningarna det icke vara med sina egna intressen förenligt att låta sina läsare få veta, varför jag kämpade och alltjämt kämpar. Men många läto sig angeläget vara att inför läsekretsen söka nedsätta mig genom en kränkande rubrik till något vilseledande referat, som händelsevis återgavs. Jag framhölls såsom en "bråkmakare", ett om moralisk feghet vittnande uttryck, som här i landet med förkärlek användes om en person, som till åtskillnad från det stora flertalet har tillräckligt moraliskt mod att utkräva sin självklara rätt, även av en Wallenberg, och ej heller låter sig avskräckas av första motgång utan fortsätter sin kamp i hägn av ett obefläckat samvete och i medvetande om, att rätt och sanning likväl till slut skola få äran och avgå med segern.

Det är emellertid ej hjälp åt mig själv i min svåra försvarskamp mot de Wallenbergare som jag av Eder begär. Vårt land, vårt folk, fordra Edert biträde och det ligger fara i dröjsmål. Frukten ej den orena klangen i förtryckarens guld! Ett handtag från pressens mäktige män skall befria vårt fosterland, vår Konung och vårt folk från huset Wallenbergs tryckande ok. Det skall förhindra, att vår ryggrad därav sargas och vår nacke brytes. Det skall ock bidraga till återställandet och upprätthållandet av vårt lands goda namn och anseende i främmande land, som i så hög grad lidit, sedan Wallenbergarne gjorde intrång även på utrikespolitikens område.

Bort med den hänsyn, I tagit till de Wallenbergares intressen! Fosterlandets intressen skola bevakas på bekostnad av alla andras; och I viljen väl ej påstå att vårt fosterlands och de Wallenbergares intressen äro identiska. Att söka tjäna två herrar, vilkas livsintressen så uppenbart strida mot varandra som det svenska folkets och huset Wallenbergs, och av vilka den ene söker suga till sig den andres hela must, sådant har aldrig krönts med önskad framgång. I varje handling måste man tänka icke på sig själv och egna fördelar utan i främsta rummet på vad som gagnar det allmänna, staten, fosterlandet. Så talade för ej länge sedan Konung Gustaf den femte. Ställen Eder landsfaderns visa maning till efterrättelse, och låten den hädanefter bliva Eder musik!

Huset Wallenberg har vågat det farliga försöket att tränga mellan barken och trädet. Det har trätt emellan Konung och folk på ett sätt, som skulle kunna komma att verka störande på det urgamla goda förhållandet mellan Sveriges konung och dess folk. Det är Eder uppgift att förhindra, att så skall ske. Det står ock i Eder makt att så göra, blott i viljen. Given oss detta handtag medan tid är! Avskudden Eder det Wallenbergska oket! Och I skolen kunna säga: Vi hava gjort en god, en fosterländsk gärning.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet.

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop.

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.

Carlton Hotel, Kungsg. 57.

Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Den svenska handelns bestånd hotat.

(Forts. fr. sid. 1.)

ja, man kan gott säga en av dess allra heligaste programpunkter. I tecknet av denna 'frihandelsvänlighet' "till de breda lagrens välsignelse" är det ju som hrr israeliter lyckats lägga under sig en mycket väsentlig del av det svenska handelsväsendet på bekostnad av landets egna företagare.

Den första stora huvudvägen, på vilken den judiska storfinansen går fram i sin erövringskamp mot den svenska handeln är monopolen. Vad dylika betyda som "socialt högande", "statsgagnande", "prisförbilligande" och "varuförbättrande" instrument har allmänheten redan haft tillfälle att i rikligt mått erfara, synnerligast av sprit- och tobaksmonopolens verksamhet. Dessa i strid mot grundlagen inrättade "halvstatliga" monopolbolag avsågo såsom det vid instiftandet hette främjandet av "sociala" och "statsekonomiska" intressen samt avskaffandet av "det privata vinstintresset" (vilket ju klingade särskilt vackert för "demokratiska" öron), men hela deras verksamhet tills dato, som gått i de obskyra manipulationernas tecken, har tydligt visat att det verkliga syftemålet var ett helt annat än det föregivna. De hava från början till slut dokumenterat sig som renodlade exploateringsinstrument i den folkutplundrande och folkförslavande judiska finansmaktens tjänst. Denna senare nöjer sig emellertid icke med de domäner, den redan lyckats slå under sig. Dess traktan går ut på att för sin räkning monopolisera allt utav värde inom Sveriges land, för vilket höga ändamål också verkas genom en mängd olika truster och karteller i monopolitisk ställning.

Den andra stora huvudvägen, på vilken den judiska storfinansen går fram i sin erövringsstrid mot den svenska handeln är den internationella kooperationen. Denna innebär en så mycket större fara för den fria svenska handelsnäringen som den förlänats karaktären av en demokratisk massrörelse, inriktad mot "profitintresset" hos de privata handelsmännen. Här liksom alltid går Alljuda fram i antiprofitens och det betryckta folkets tecken! Kooperationen har emellertid i verkligheten helt andra syften. Den är en den härskande judiska finansmaktens jätteaktion för detaljhandelns erövring i av densamma kontrollerade och ledda jättemonopoler. Den utomordentliga intresse och den översvallande välvilja, som särskilt i senare tid visats den kooperativa rörelsen av storfinansens "nationalekonomiska" och andra kapaciteter med hrr professorer Cassel och Heckscher i spetsen tala härvidlag ett språk, som icke kan missförstås. Prof. Cassel har i sin välvilja gentemot kooperationen t. o. m. gått därhän, att han karaktäriserade denna kollektivistiska varudistributionsform såsom det av alla eftersträvansvärda idealet. Sunda förnuftet säger emellertid att en utveckling i kollektivismens tecken hän mot monopolbildning är onaturlig och osund och all praktisk erfarenhet visar även tydligt, att så är fallet. Den enda verkliga garantien mot den stora allmänhetens uppskörtning och utplundring är i själva verket den inom rimliga gränser upprätthållna handelns frihet, vilken man nu här emellertid över hela linjen inriktar sig på att omintetgöra inom det egna landet, alltmedan man proklamerar "världshandelns frihet". Under en utveckling i den fria konkurrensens tecken hava den individuella dugligheten och företagsamheten möjlighet att komma till sin rätt till det allmännas bästa, där falla såsom sunt är ansvaret och risken på den enskilde, vilken sporras till de mest energiska ansträngningar, medan under den kollektivistiska, monopolistiska handelsformen den enskildes initiativ och ansvar undertryckas och i stället stora allmänna risker inträda genom de möjligheter till manipulationer i känd stil, som en dylik erbjuder de i dunklet arbetande exploaterande kretsarna.

Storfinansens tredje stora aktionslinje i kampen om den svenska varudistributionen är de judiska jättevaruhusen. Dessa erbjuda icke minst ur rikssynpunkt en stor fara, då de i allmänhet icke nöja sig med den ort, där de äro lokaliserade, utan genom vidlyftiga agent-, efterkravs- och avbetalningssystem sträcka ut sina tentaklar över snart sagt varje vrå av landet. Ett typisk exempel på dylika utgör det Enskilda Banken närstående judiska jättevaruhuset "Nordiska Kompaniet", vilket för sina omfattande avbetalningsaffärers organisering och finansiering bildat ett särskilt dotterbolag i känd Wallenbergsk stil, "Aktiebolaget Nordisk Varuförmedling Nova", som uvecklar en intensiv verksamhet på hela den svenska landsorten. Beträffande särskilt avbetalningssystemet, för vars omfattning och skadliga verkningar på olika områden i ett flertal artiklar i Nationen tidigare utförligt redogjorts, är att bemärka, att jämväl en mängd affärer utanför de stora varuhusen specialicerat sig därpå. Främst bland dessa kommer det kända Bonnierska bokförlaget, vilket gått in för en särdeles systematisk exploatering av särskilt den svenska bokmarknaden. Systemet sprider sig till allt flera områden, allvarligt hotande den lojala svenska handeln.

Den situation, vari den fria svenska handelsnäringen genom den iscensatta anstormningen på dessa m. fl. linjer från den judiska storfinansens sida befinner sig i, är såsom envar måste inse av allvarligaste slag. Intet tvivel råder, att ej dess öde i en nära framtid skall vara beseglat i den riktning den judiska erövraremakten åstundar, därest icke näringens egna snarast överge sin hittillsvarande opportunitetspolitik och energiskt resa sig till motvärn mot de i statsmakternas hägn bedrivna planerna på dess förintelse. Det är ett allmänt intresse att så sker. Ty här gäller icke endast ett intresse för den svenska handeln, ett dess livsintresse, utan här gäller ett intresse av första rang för samhället i dess helhet. Lyckas den judiska storfinansen på de vägar, där den som bäst är i färd med att lägga under sig varudistributionen i Sveriges land, att fullständigt tillintetgöra den fria svenska handeln, då kommer allmänheten att bliva utlämnad på nåd och onåd åt en ekonomisk exploatering av mest "rationella" slag. Den svenska handelns ihjälslående skulle vidare betyda en stor fara ur synpunkten av nationens bestånd. Hittills har den hederliga svenska handelskåren utgjort ett av de starkaste värnen mot den judiska maktens omstörtningssträvanden i vårt land; den dag dess ställning spolierats, skall detta värn icke längre finnas och faran är då även vorden överhängande.

Alltså är den stund nu kommen, då de svenska köpmännen i eget och det allmännas intresse på fullaste allvar måste gå in för en aktiv försvarskamp. Denna bör gå i upplysningens och den positiva viljans tecken och så långt möjligt är ske inom ramen av förefintliga köpmannaorganisationer. Verklighetsläget måste hänsynslöst klargöras för alla och envar. En väsentligt ökad aktivitet bör i denna anda utvecklas inom de egna organisationerna. Endast genom en samfäld målmedveten och energisk motaktion från köpmännen själva är det överhuvud tänkbart att fiendemaktens hänsynslösa stormanlopp skola kunna tillbakaslås. Försvarskampen bör fullföljas efter de linjer, som antytts. Det gäller att på allvar komma i gång med det nödvändiga reformarbetet, åsyftande i första rummet nödiga organisatoriska förbättringar, butikkulturens höjande, konsumtionskreditens starka inskränkande samt åstadkommande av en reglering av tilloppet till handelsbanan. Mot den judiska maktens strävanden att erövra den svenska handelsmarknaden genom bildandet av olika slag av monopolbolag, jättevaruhus, avbetalningsaffärer etc., liksom mot dess tjänsteutförare kooperationen, måste en lika bestämd som hänsynslös front resas. Situationen är numera kommen dit, där det icke är försvarligt att längre låta det stanna vid endast diskussioner. När det gäller livet diskuteras mindre, då handlas! Den svenska handelns män sakna den stund som är icke medel att med framgång kunna bjuda fienden spetsen och dessa medel böra de icke uraktlåta att till det yttersta utnyttja. Det gäller för dem härvid först och främst att radikalt omlägga sin allmänna reklamverksamhet och taktik vis à vis tidningspressen samt sluta upp med att såsom nu sker med sina annonser ekonomiskt gynna och göda en mängd tidningar, som faktiskt spela rollen av deras egna bödlar. Säkert är, att den dag, de svenska köpmännen kommit till insikt om vilket maktmedel de i egenskap av dagspressens förnämsta annonstillförare sitta inne med, deras ställning vis à vis "den tredje statsmakten", som nu helt och uteslutande regeras av den judiska storfinansen, d. v. s. fiendemakten, skall vara en helt annan än den nu är. De skola då kunna komma till tals med de höga herrar, som föra spiran i de stora dagliga tidningarna, de skola icke längre fåfängt behöva petitionera genom sina organisationer till statsmakten om likställighet i skattehänseende med kooperationen eller om skydd på olika punkter mot illojala strävanden och skadliga företeelser inom yrket. Slutligen böra den svenska handelns män med all kraft gå in för hävdandet av kravet på en reformering av representationsväsendet därhän, att landets köpmän erhålla en sin egen representation i riksdagen, den där kan föra fram deras önskemål och synpunkter.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr 105 96.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 47 — Fredagen den 2 December 1927. — Årg. 3

En riksdagsmotions underbara öde.

Behandlingen av direktör Lithanders motion om restaurangbolagen — ett sannskyldigt praktstycke av kosmopolitisk parlamentarism.

Ledamoten av Riksdagens första kammare, Dir. Edv. Lithander i Göteborg inlämnade den 31 januari i år en motion med syfte, att Riksdagen ville besluta, att hos Kungl. Maj:t hemställa om en utredning i vad mån Statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamhet överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen, samt till Riksdagen inkomma med de förslag, vartill denna utredning gåve anledning.

Motionen har tidigare in extenso publicerats i denna tidning jämte en densamma åtföljande redogörelse. Likaså har Nationen intagit hr Lithanders bemötande av Kontrollstyrelsens i ärendet infordrade yttrande.

Såsom fallet alltid varit vid oehandling av brännbara spritfrågor i Riksdagen kom utskottets utlåtande på föredragningslistan först när Riksdagen närmade sig sitt slut och nära nog in på småtimmarna efter en mycket arbetsfylld dag. Av yttrande under debatten framgår också tydligt, att kammaren snarast möjligt önskade avsluta dagens förhandlingar.

För att den utomstående skall få ett någorlunda klart begrepp om hela frågans behandling, torde det vara av nöden att återgiva såväl utskottsutlåtandet jämte den därtill fogade reservationen som också yttrandena under debatten i riksdagen.

Utskottets utlåtande lydde:

"Motionären gör gällande, att de s. k. restaurangbolagen icke skulle vara lagenligt tillkomna. Emellertid torde vara ostridligt, att intet förbud finnes i rusdrycksförsäljningsförordningen mot att systembolagen begagna sig av denna form för fullgörande av vissa dem genom förordningen ålagda skyldigheter. Enligt förordningen äro nämligen systembolagen ålagda att sörja för att mat serveras i samband med utskänkning av rusdrycker. Fullgörandet av denna skyldighet, beträffande matserveringsrörelse, särskilt i de större städerna, förutsätter en apparat, som av allt att döma tillfredsställande organiseras genom den nu anlitade utvägen med särskilda restaurangbolag. I varje fall är det en ren lämplighetsfråga, hur denna sak ordnas. Att dessa bolag måste tillerkännas en något större rörelsefrihet än den åt systembolagen tillmätta, synes utskottet självklart med hänsyn till beskaffenheten av deras uppgifter och ändamål.

När så motionären vänder sig mot restaurangbolagens verksamhet, synes en hans huvudanmärkning vara den, att bolagens ekonomiska resultat ur statsverkets synpunkt är avgjort sämre än det förut allmänt existerande s. k. föreståndarsystemets, utan att allmänheten därför blivit gynnad genom omläggningen. Vad det ekonomiska resultatet beträffar, finner utskottet emellertid, att den av kontrollstyrelsen givna redogörelsen för restaurangbolagens tillkomst och verksamhet med all önskvärd tydlighet ger vid handen, att det s. k. föreståndarsystemets fördelar äro i synnerligt hög grad diskutabla och ingalunda visats vara större än bolagsformens. Icke heller hava några fördelar för allmänheten kunnat bevisas hos föreståndarsystemet.

Vad så beträffar restaurangernas dubbla uppgift att tillhandahålla både mat och spritdrycker, kan utskottet icke underlåta att framhålla, huruvida det synes i hög grad angeläget, att det i görligaste mån ordnas så, att spritutskänkningen bär sina kostnader och matserveringen de för denna oundvikliga utgifterna. Utskottet har i detta sammanhang icke kunnat undgå att få sin uppmärksamhet fästad på storleken av den ersättning för spritservering, som utgår till restaurangerna i Stockholm. Som av kontrollstyrelsens utredning framgår, erhöll år 1926 Restaurangbolaget för handhavandet av utskänkningen på sammanlagt 27 restauranger en ersättning av 395,000 kronor, under det att den bruttovinst å spritdrycker och vin som tillföll var och en av de enskilda innehavarna av de tio största restaurangerna i Stockholm samma år, var följande: 444,000, 434,000, 226,000, 205,000, 185,000, 148,000, 145,000, 139,000, 138,000 och 133,000 kronor. Dessa siffror synas utskottet vara av ett icke obetydligt intresse för bedömandet av frågan, huruvida ersättningen till restaurangbolaget i jämförelse med övriga restaurangers motsvarande vinster kan anses vara oskälig.

Slutligen vill utskottet omnämna, att frågan om möjligheterna att på lämpligaste och effektivaste sätt tillgodose statens ekonomiska intressen i samband med rusdryckshanteringen lärer i annat sammanhang på framställning av bevillningsutskottet komma under riksdagens prövning. Då denna prövning får en betydligt vidare räckvidd än den utredning, som avses i nu förevarande motion, finner utskottet även av denna anledning ej skäl förorda bifall till motionen.

Med stöd av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att förevarande motion icke måtte till någon första kammarens åtgärd föranleda."

Mot detta utskottets yttrande hade avgivits en reservaion av hrr Nils Anton Nilsson och Georg Dahl, som ansett att utskottets yttrande bort hava följande lydelse:

Reservation.

"Av den förebragta utredningen framgår, att de av spritbolagen bildade s. k. restaurantaktiebolagen icke ansett sig bundna av för de förra gällande lagbestämmelserna om redovisande till statsverket av uppkomna vinstmedel, utan i utsträckt omfattning kunnat förfoga över desamma dels till fondbildningar dels också för affärsföretag, som icke alls eller i alla händelser helt avlägset stå i samband med ändamålet med restaurantbolagens verksamhet.

Kontrollstyrelsen har i sitt i saken avgivna yttrande gjort gällande, att dessa bolag icke kunna anses skyldiga att till statsverket avstå sin vinst, vilken förmenas härröra sig från försäljning av mat, men väl också av malt- och läskedrycker, samt påvisat, att restaurantbolagen till skillnad från spritbolagen äro skyldiga bilda reservfonder enligt aktiebolagslagens bestämmelser.

Även om detta sista påstående får anses vara riktigt, följer dock ej därutav, att för restaurantbolagen skulle gälla andra regler beträffande vinstens användande än för spritbolagen. Då restaurantbolagen äro att betrakta såsom rena dotterbolag till de senare, synas de tvärtom i alla tillämpliga delar, sålunda även i fråga om vinstens användande, vara underkastade samma regler som dessa.

Då det härtill visat sig, att restaurantbolag inlåtit sig i affärer, som medfört högst avsevärda förluster, och att de i sin ordning bildat dotterbolag, vilket senare förhållande nog försvårar effektiv kontroll, och då något effektivt ingripande från kontrollstyrelsen med dess i frågan intagna ställning icke lärer vara att förvänta, synes den av motionären påyrkade utredningen väl motiverad och får anses böra komma till stånd utan att avvakta den utredning rörande statens ekonomiska intresse i samband med försäljningen av spritdrycker, som från annat håll blivit ifrågasatt.

Utskottet får sålunda hemställa,

att första kammaren måtte bifalla den i förevarande motion, I:183, gjorda hemställan."

Under debatten i riksdagen höllos följande anföranden:

"Herr D a h l, G e o r g: Herr talman! Av den reservation som finnes vidfogad utskottets betänkande, framgår, att jag icke kunnat biträda dess mening. Jag ber nu att med några ord få utveckla den uppfattning, som legat till grund för reservationen.

Reservanterna ha icke ansett nödigt att ingå på någon prövning av lagligheten av sättet för restaurangbolagens tillkomst. Ej heller vilja vi fälla något omdöme om lämpligheten beträffande denna anordning i och för sig, om vi också finna vad motionären i detta avseende anfört, vara värt allt beaktande.

Däremot hava vi funnit de former, varunder dessa bolag utöva sin verksamhet, i vissa avseenden påkalla statsmakternas uppmärksamhet. Detta gäller i främsta rummet bristen på kontroll och behovet att begränsa bolagsledningarnas handlingsfrihet. För närvarande tyckes denna ganska obeskuren. Kontrollstyrelsen inlåter sig sålunda icke, efter vad den meddelat, på någon förhandsprövning av restaurangbolagens inköp av restauranger och fastigheter. Styrelsens samtycke har icke inhämtats ens vid en affär av så omfattande dimensioner som Stockholms

(Forts. sid 5.)

Till kamp för Sveriges frihet!

Sveriges av Lögnens upplysningsväsen vilseförda folk befinner sig i uppvaknande — så lyder det hoppgivande faktum, som inför det stundande årsskiftet är att inregistrera. Att det vållat en till förskräckelse gränsande oro inom de kretsar, som bespetsat sig på svenska folkets insomnande för tid och evighet, säger sig självt. Den nye härskaren, Gud Mammon i Israels gestalt, ställde och ordnade nyss, visserligen i dess hemligas tecken, såsom om spelet redan var vunnet. Det illustra cirkelsystemet har allvarligt rubbats. De köpta nationalekonomernas, den köpta pressens och de köpta politikernas ränkfulla spel börjar i allt större utsträckning genomskådas. Från alla delar av vårt land förspörjes om nationellt reaktionära strömningar mot den rådande judiskpolitiska aeran, vars stora mål och syfte är Sveriges förslavande under Den Gyllene Internationalen.

Vi våga hysa den tron, att vår tidnings verksamhet bidragit till att åstadkomma denna väckelse. De svenska andarne hålla på att vakna ur den giftsömn, vari de sövts av Alljudas falska profeter, och de resa sig till kamp mot det internationella Mammons diaboliska planer mot deras liv. En ny morgonrodnad börjar avteckna sig vid horisonten, bebådande en ny och löftesrik aera i den sunda nationella restaurationens tecken, en folklig frigörelse ur det mammonistiska träldomsoket, återupprättandet av folkfriheten och den statliga maktens auktoritet i Sverige.

En god början är gjord, men endast en början. Kampen måste fortsättas, och hänsynslöst! Allt som står i vägen för nationens sanna väl, måste obarmhärtigt avslöjas till sin natur, hindren, som möta den folkliga återupprättelsen, måste till grunden brytas. Sveriges folk vill icke medvetet bedragas av ursurpatorer och ockrare och det bjuder dem därför även spetsen. De trotsa väl och skola alltjämt trotsa, men de skola en dag slås i stoftet, så att de icke åter skola kunna resa sig. Men den kampen kan endast föras till ett lyckligt slut, om alla de, som äro besjälade av en sann känsla för vårt misshandlade fosterland, rycka med in i striden mot de förstörelsens krafter, vilka tagit till sin uppgift att undergräva och rasera allt, som har rotfäste i svensk jord och samband med vår fädernärvda hederliga svenska kultur.

Med i kampen alltså alla, som vilja det vi vilja! Endast i tecknet av samfällda ansträngningar hava vi möjligheter att lyckas i vår heliga försvarskamp mot den alljudiska usurpationsmakten, som redan tillåtits taga tyglarna inom

(Forts. sista sidan.)

Den stora villfarelsen.

Det svenska folket torde i en nära framtid bliva ställt inför nödvändigheten att gnugga sömnen ur sina ögon, för att komma till insikt om att judefrågan är den viktigaste av alla samhällsfrågor för ett folk som vill behålla sin fädernärvda självbestämningsrätt inom sitt eget område, utan obehörigt intrång av asiatiska främlingar, vilka i sin religion upphöjt lögnen och villfarelsen till en trosartikel, och neddragit gudsbegreppet till en slavisk tjänsteande för vinningslystnad och materialism. Övermod och förakt för andra folks rättigheter ingår även såsom dogm i deras religiösa system. Därför se de ock med självgod belåtenhet på sin utveckling i mord och plundring, vartill de erhållit fullmakt av sin "gud" Jahve. Denna mordgirige ande ställde sig även i spetsen för judafolkets rövartåg, och hans "ängel" gick före i striden då de tågade ut för att mörda och plundra, och taga främmande folks länder och ägodelar i besittning. (2 Mos. 14: 14. 23: 23). Gud och krig! — Kan man bringa dessa båda begrepp till samstämmighet? Kan man med tillfredsställd rättfärdighetskänsla och gott samvete göra det troligt att Jesu Himmelske Fader icke allenast skulle anbefalla mord och plundring, utan även personligen med sina änglar ställa sig i spetsen bland rövarhopar för att mörda och plundra och sedan dela bytet med rövarna, och mottaga dessa såsom "försoning" för dessa rövares själar?! (4 Mos. 31: 50).

O, vilken avgrundslik villfarelse! Men ändock vill den kristna teologien inbilla den kristna menigheten att det judiska "gudsbegreppet" Jahve skulle vara identiskt med Jesu Himmelske Fader! Detta påstående innebär en oerhörd blasphemi, som den kristna tron aldrig i evighet kan godtaga. Måtte dock vederbörande teologer, under en sträng självransakan fortsätta utvecklingen av denna tankegång, vilken med stöd av det förnuft och samvete vi fått av en allvis försyn, ovivelaktigt skall leda till en slutuppgörelse med den judiska villfarelsen och det judiska bedrägeriet, som insmugglats i kristendomen och som förslavar mänskligheten under "guden" mammons spira! Inför denna villfarelse kunna varken auktoritetsdogmer eller konciliebeslut ifrågasättas, ty en irreligiös skolvisket och halvjudiska teologiska doktriner skola aldrig kunna övertyga det sunda människoförståndet att listiga och egoistiska, inriger, rovgiriga och blodbesudlade handlingar kunna bringas i överensstämmelse med Jesu kärlekslära. I judereligionen ligger absolut inga etiska, livsbefrämjande principer eller några goda fördömen för människans själsodling, som kunna förenas med kristliga åsikter. Under sådana förhållanden kan man ej förvåna sig över vår söndrade religiösa utveckling, ty de antikristliga judiska tankemotiven, som så rikligt flöda ut över en förvillad kristenhet, hindra det mänskliga förnuftets inverkan på den rena kristna trons utveckling och förkovran. Lösenordet till denna förvända utveckling ligger i "religiös tolerans och internationell förbrödring", ty under dessa sköna fraser ha vi lämnat dörren öppen för ulvarna till fårahuset. Utan att göra oss mödan undersöka judarnas religiösa grundsatser och politiska syftemål, giva vi dem icke allenast asylrätt utan lämna dem fullständig frihet att efter behag handskas med alla våra materiella och andliga tillgångar. Detta är ett beklagligt faktum, men oförsvarligt är det att åt främmande antikristliga asiater överlämna vår samhällsutveckling. De föreskriva oss icke allenast sina nationalekonomiska lagar, utan de tilltro sig också med sitt antikristliga sinnelag kunna fuska i Svensk religionshistoria. Denna kläfingrighet är enbart löjlig, isynnerhet när en jude kommer med sådana uttryck som "våra gamla svenska förfäder". Vad kan en jude känna för pietet mot ett folk, som enligt hans egen religion äro "hedningar", och som på judegudens befallning måste "utrotas". (Mos. 17: 14).

Vill svenska folket ej dela självspillingens öde, så måste dessa usurpatoriska främlingar ovillkorligen avlägsnas från våra läroanstalter, från vårt rättsväsen och våra ämbetsverk; fälltet blir stort nog ändå för deras demoraliserande inflytande. Det är icke diplomati att söka förvärva sig vänner till priset av sin egen tillintetgörelse, och lika dålig politik är det att göra främmande asiater med en antikristlig religion och egen nationalstat till medborgare, lärare och styresmän i en kristlig stat, eller skola vi sätta vår ära i att vara "ett föregångsfolk i fråga om självuppgivelse och borttynande"? Skola vi förneka vår egen kultur och vår kristna tro, för att dela Kanans och Rysslands öde? Vill man undvika det judiska världsherraväldets slavbojor, som den internationella judiska storfinansen vill lyckliggöra oss med, så får man ej utlämna landets ekonomi och ämbeten till en främmande antikristlig stats medlemmar. I detta hänseende kan en tysk fosterlandsväns omdöme om sitt folks förhållande till judefrågan med fog användas även på våra svenska förhållanden: Svenskarna äga alla egenskaper för att erövra himmelen, men inga för att behålla fosterjorden!

Det kan alltså hända att vi en dag bli så pass klarsynta att vi kunna iakttaga hur vårt gamla fosterland glidit oss ur händerna för att bliva en lekboll i den internationella judiska storfinansens åsyftade världsherravälde!

J. L.

Rasens inflytande på kulturutvecklingen.

De nordiska rasförädlingssträvandena äro den positiva sidan av antisemitismen.

Den enda nytta, judarna göra i Europa, är av negativ art. Vid tillfällen, då rasblandningen hotar att taga överhand, och främmande instinkter göra sig gällande på alla områden, vaknar den inhemske mannen först till insikt om skadan för hans land av det mest främmande av allt blod, det hebreiska. Det har med ett allt för skönt uttryck sagts, att "judarna äro folkens salt", som lär dem att känna sig själva. Jag vet inte, varför man skall använda ett så polerat uttryckssätt, när det icke är fråga om en avsiktlig förtjänst hos judafolket, utan det tvärtom rör sig om verkan av dess fel, som få folken att vakna upp till strid mot inkräktaren, och följden, antisemitismen, är vad hebreerna själva minst av allt avsett och önskat. Först föds alltså antisemitismen — "blott sällan förnimmer människan, vad det är, som hon egentligen positivt 'vill'", säger den store Houston Stewart Chamberlain, "under det hon däremot ofta har lätt nog för att klarlägga, vad det är, hon icke vill. Om människan nu resolut förkastar allt det, som är hennes instinkt eller uppfattning emot, så kommer hon så småningom in på en riktning, vilken hon innerst åsyftat, men ej kunnat på förhand medvetet och klart definiera."

Blodet och blodinstinkterna genomsyra alla områden av mänsklig verksamhet, även de, där man minst kunde ana det såsom t. ex. den "objektiva" naturvetenskapen. På sin tid lyckades det, i samband med en polemik, få in i Sv. Dagbl. ett inlägg, vari framhölls, att den tack vare den judeägda världspressen världsberömda Einsteinska relativitetsteorien intet annat vore än renodlade Ghetto-drömmar, som aldrig skulle kunnat rinna upp i en europeiskt funtad hjärna. Med utgångspunkt från detta inlägg i Sv. Dagbl. skrev i en längre artikel under strecket i den tysknationella tidningen "Völkischer Kurier" i München signaturen P., under vilket författarmärke dolde sig ingen mindre än Tysklands främste naturvetenskapsman, nobelpristagaren, professor P. von Lenard i Heidelberg, att synpunkten, att rasen spelade in även i vetenskapen var ny och originell, men vid närmare eftertanke måste man medgiva, att det förhölle sig så och att relativitetsteorien var en typisk judisk produkt.. Han framhöll, att vi här i Europa ej borde tillåta "Judengeist" att dominera vetenskapen, som i stället borde vara genomträngd av nordisk uppfattning, helst denna har bättre kontakt med naturvetenskapliga realiteter, under det judarnas teoretiska spekulationer på grund av deras egenartade psyke ofta äro matematiska fiktioner utan verklighetsgrund (varje gymnasist vet att man med tillhjälp av matematiska fiktioner kan *formellt* bevisa vad som helst, och relativitetsteorien är intet annat än ett dylikt taskspeleri).

Jerusalem var en stad, byggd på ett berg och omgiven av höga murar; det enda, som syntes av naturen var himmelen, och judens teoretiska funderingar sakna ock merendels fast mark under fötterna, och juden fluktuerar mellan overklighetsdrömmar och schackrande i trånga ghettogränder.

Den judiska relativitetsteorien är ju redan från 1905. Några år efter dess framläggande förklarde Einstein själv, att den "endast var ett matematiskt tidsfördriv och hade ingen som helst betydelse för fysiken". En av Einsteins intimaste vänner var oförsiktig nog att trycka detta uttalande, och Einstein har själv medgivit, att det är autentiskt. Judiska auktoriteter, som i judendomens intresse söka rasera alla fasta begrepp, fingo emellertid sina blickar riktade på Einstein, emedan från deras synpunkt det skulle vara förmånligt, om även de yttersta begreppen, tid och rum, kunde nedrivas, ty ju mer kaos, det blir för gojim, desto bättre kan judedömet befästa sin makt. Den underordnade tjänstemannen vid Patentverket i Bern blev genom mäktigt beskydd professor i fysik, och hans relativitetsteori, som han själv en gång förklarat ej hava den minsta betydelse för fysiken, blev märkligare än Newtons tankar!!

När blodets röst kan inverka till och med på den exakta naturforskningen, förstår man, huru mycket mera detta skall vara fallet inom mera känslobetonande områden av mänsklig verksamhet, de som romarna till skillnad från scientia (vetenskap) kallade prudentia (klokhet): juris prudentia, politik, nationalekonomi, sociologi, historieuppfattning etc. Så ock inom kultur och konst. Än mer inom moral- och familjebegreppens område

Man kommer allt mer till insikt om rasens dominerande inflytande, och som det rasbiologiska läget genom den underlättade samfärdseln i våra dagar närmar sig det under romarväldet: senaste dagar, som stör-

(Forts. sista sidan.)

Det mystiska dödsfallet å Sabbatsberg ännu en gång.

Hr Redaktör!

Med anledning av att redaktionen av Nationen hänvänt sig till professor Holmgren å Sabbatsberg för att få höra hans åsikt om den sorgliga utgången av min dotters sjukdom, vilken åsikt i intervjuform meddelades i n:r 45 av Nationen, får jag anhålla om införande av nedanstående rader.

Jag vill då först nämna, att jag omedelbart efter min dotters död på professor Holmgrens önskan hade ett sammanträffande med honom på sjukhuset, varvid han gjorde en framställning om att få obducera den avlidna. Jag blev härvid på det vänligaste emottagen av professor Holmgren, vilken vid tillfället ifråga uppträdde mot mig som en sann gentleman och livligt beklagade den sorgliga utgången, samtidigt som jag i rikt mått kände, av professorns uppträdande emot mig att döma, professor H:s djupaste medkänsla med mig och min familj i vår stora sorg. Icke förty måste jag dock inge ett genmäle emot en del uttalanden, som hr professorn gjort till tidningen Nationen för den 18 november, då det vill synas som om hans goda hjärta sökte mildra omdömet om d:r Lipchütz' ansvarighet för det inträffade dödsfalllet, såsom att undertecknad och min hustru skulle ha "missförstått" d:r Lipchütz' yttrande etc. I stort sett har jag icke av prof. H. blivit emotsagd om relateringen av min dotters behandling och död å Sabbatsberg. Beträffande d:r Lipchütz behandling av min dotter bl. a. att han "luggat" henne i håret, tror jag fortfarande på hennes uppgift, ty man ljuger inte gärna på sin dödsbädd inför döden.

Att även en läkare kan förgå sig kan ju vara förklarligt, synnerligast då fara kan vara för handen att förvärra situationen genom patientens eget ingrepp i händelsernas gång, förorsakad av underlåtenhet av läkaren att vidtaga vissa dispositioner för att säkerställa utgången av operationen.

Att vi, såväl jag som min hustru, *icke* "missförstått" d:r L:s yttranden kunna vi taga på vår ed. Jag har icke med min artikel i tidningen Nationen direkt velat klandra professor H. för den sorgliga ut-

(Forts. sista sidan.)

Den 2 December.

Den judiska "reform"-politiken.

Vi leva i reformismens tid. Reformer är det stora lösensordet. Allt skall reformeras! "Folket har väl inte tillkämpat sig sin politiska medborgarrätt, för att det skulle avstå från att begagna sig därav!" heter det från demokratiens gudaborna, när någon vågar tvivla på den intensiva reformismens reela värde. "Äntligen må nu massorna gå att förverkliga sitt länge drömda idealrike på jorden; bort allt gammalt skröpligt och murket, en kvarleva från en löjligt efterbliven och barbarisk tid!" Politikerna av dagen tävla om att vara de första på rännarebanan, de duktigaste i värvet att rasera allt, som av "folkets majestät" i pressen utdömes såsom opassande i vår "upplysta" och "kultiverade" tid. Ty skicklighet i konsten att riva ned är numera, sedan Israel tagit hand om Sverige, vid sidan om den att "tiga", snart sagt den enda förtjänst, som rikligt belönas och honoreras. Det gamla "murkna" samhället raseras i allt mera forcerat tempo, för att lämna plats åt det nya lycksalighetens universella rike, där friheten och rätten för beständigt skola råda och människorna vara befriade från alla bekymmer samt leva i sällhet och frid.

Men huru förhåller det sig med all den utlovade lycksaligheten? Hava de tusen fagra löftena, som bjudits folken och som dessa anammat, infriats? Nej! Och varför då ej? Jo, de voro aldrig avsedda att infrias, de åsyftade endast att tjäna som lockbete åt massorna, som behövdes med i judendomens världsomstörtande planer. Profeterna voro falska sådana och deras läror lögn. Och därför gick det som det gick: idel oinfriade löften, desillusioner och svikna förhoppningar. Den gamla historiska sanningen omvittnades på nytt, att i lögnens tecken står icke någon sann utveckling att vinna för mänskligheten, denna kan endast uppnås på Sanningens väg. Den store inspiratorn av hela denna lögnkultur är såsom här ofta framhållits judafolket, vilket sedan årtusenden intagit en fientlig ställning till alla andra folk och som nu hunnit så långt i sina fantastiska världserövrarplaner, att det självt tror sig stå inför deras omedelbara förverkligande. I alla länder, där Israel lyckats placera sig i maktens högsäte, leder det även utvecklingen mot nationell katastrof.

Se vi till vårt eget land, skola vi finna, att vad som här sker inom opinionsbildningen såväl som politiken och statsverksamheten överhuvud sker med den judiska maktens vilja, till dess favör. Det rådande "idépolitiska" partisystemet är en skapelse av Israel och styres från början till slut i enlighet med dess vilja, till främjande av judendomens strävanden i Sverige samt till undergrävande och skadande av de svenska intressena. Statsmakten har förvandlats till dess lydiga redskap, partiernas stora "reformkrav" äro som regel endast uttryck för dess vilja. Hela vårt politiska liv har organiserats och ställts i dess tjänst efter den illustra imperialistiska satsen "Söndra och härska!" Medan massorna hänge sig åt förödande inre stridigheter och diskutera allsköns kostbara "idéer" och "åsikter", styr det judiska Mammon i det tysta genom sina otaliga agenter, steg för steg mot målet: Sveriges erövring under Israel. Och de s. k. folkledarna ha gjort gemensam sak med folkfienden och med liv och själ gått in för judasrollen. De politiska idékomplexer, de presentera massorna, är svindel. Den grund, varpå deras illustra "idépolitiska" system vilar, är en skapelse av provokationen och i stil därmed är också den av representationen utövade lagstiftningen samt den statliga maktutövningen, till sitt väsen klart provokatoriska. Våra politiska ledare äro fullt medvetna om, att så är fallet och att det ej är det egna folkets utan judendomens intressen de förfäkta och att hela det nuvarande representations- och styrelsesystemet i idépolitikens dräkt endast är en täckmantel för det hemligt regerande Mammons krassa intressespel, vilket ej tål dagens ljus och fördenskull inför massorna måste beslöjas i de bestickande idéernas dräkt. Men rörande dessa saker, kända av varje riksdagsman, anses det icke opportunt att tala högt i riksdagens kammarar, de utgöra det osynliga sammanhållande bandet partierna och framför allt deras ledare emellan. Partipolitikerna veta alltför väl, att de läror de föra till torgs, nämligen att svenska folkets intressen i representationshänseende låta uppdela sig på "höger" — "vänster", "borgare", — "socialister", "moderata", "liberaler", "frisinnade", "socialdemokrater" och "kommunister" är en jättelögn. Men de ha nu en gång försvurit sig åt folkfienden och synas vara hänvisade till att i allt gå dess ärenden. Deras praktisk-politiska verksamhet är en enda lång rad av provokatoriska lagstiftnings- och regeringsåtgärder, inriktade på att tjäna judafolkets intressen, till men för det egna folket. De hava gått in för ett brottsligt bortslösande av statens medel samt för en vansinnig statsskuldsättning till det internationella judiska finanskapitalet, varjämte de så grundligt som möjligt inrikta sig på att rasera och förstöra allt svenskt, samtidigt lämnande fältet öppet för de judiska erövringssträvandena. Resultatet av denna provokatoriska och antisvenska politik visar sig framför allt i en stats- och kommunalskuldsättning till "kapitalets herrar" på miljarder; land och folk hava utlämnats till en ekonomisk exploatering av oerhördaste slag, till en sannskyldig rovdrift åt den judiska finansmakten, laglöshet, provokation och korruption härska överallt; den enskildes övertygelse har i allt större utsträckning blivit en köpvara. Hela denna miljö fyller, som man väl kan förstå, förträffligt sitt ändamål att tjäna det judiska omstörtnings- och erövringsarbetet i vårt land.

I sin kamp för Sveriges läggande under sin spira har Israel framför allt betjänat sig av massorna under sina "utvalda" ledare, vilka spelats ut för popularisering och genomdrivande av alla de lagstiftnings- och andra statliga åtgärder, som ur judisk synpunkt ansetts önskvärda. Men det har alltid skett i demokratiens och folknyttans namn. De hävdade önskemålen ha praktfullt utstyrts som "demokratiska" reformkrav, åsyftande större frihet åt massorna, höjandet av deras levnadsstandard samt förverkligandet av frihetens, jämlikhetens, broderskapets och rättfärdighetens idéer i samhället. Allt, som stod i vägen för dessa höga folkliga ideal, måste bort, i all synnerhet de tidigare ledande klasserna, de förhatliga nationella kapitalisterna! Israel visste allt för väl, att den dag det lyckas köra bort den ledande svenska kulturklassen från allt inflytande i samhället och statsledningen skulle det genom sina egna framskickade "folkledare" vara herre på täppan. Och vem kan bestrida, att dess spekulation härvidlag gått i uppfyllelse? Till namnet härskar visserligen i dag massan, men blott till namnet. I verkligheten styra, ehuru hemligt, den judiska storfinansens herrar. Massan är under rådande förhållanden totalt urståndsatt att kunna utöva ett inflytande till sin egen välfärd, då den aldrig ens får veta sanningen om vad som tilldrager sig. Men eftersom tiden lider och de stora "samhällsreformernas" verkningar begynna visa sig i praktiken, förstår hon, att hon varit utsatt för ett skändligt bedrägeri. Den judisk-politiske "reformatorn" av i dag erbjuder i verkligheten en ömklig anblick. Han är icke bara icke statsman och icke folkledare i ordens egentliga bemärkelse, han är icke ens en tänkande ande, utan rätt och slätt en grammofon, som repeterar Israels banala textutläggningar, presenterade av alla dessa mystiska politiska och ekonomiska "kapaciteter" bakom kulissen, vilka sörja för de "idépolitiska" kostbarheternas tilltagande. Utan att ens göra sig besväret att reflektera över, om det överhuvud finnes sunt förnuft eller tanke i de läror och "reformkrav", som föreläggas honom, accepterar han dem och repeterar dem, liksom trodde han själv därpå. Och ju mera obesvärat han utför uppdraget, desto skönare lovprisas och besjunges han i de israelitiska bladen. — Så nog fungerar systemet!

Alla de "stora" "reformkrav", som i senare tid framförts och genomdrivits svensk politik för främjande av "det arbetande folkets" och massornas väl, till demokratiens bästa, hava alltså i realiteten haft helt andra syften än de föregivna. Deras reela syfte har genomgående varit att befordra den judiska maktens intressen i Sverige. Följden har också blivit, att Israel i dag, visserligen ännu i hemlighet, spelar rollen av suverän härskare i vårt land. Genom ett vansinnigt slöseri med statens medel samt framprovocerande av en mängd i allmänhet fullkomligt onödiga och onyttiga "sociala" välfärdsinrättningar hava skapats abnorma statliga utgiftsbehov, som förlänat en skenmotivering för den forcerade miljardskuldsättningen av staten och kommunerna till den internationella ockrarefinansen. Detta har skett under tjänstvillig medverkan av herrar nationalekonomer, vilka hävdat den kostbara satsen, att samhällets skuldsättning till den storfinansiella makten icke endast är nationalekonomiskt försvarlig utan rent av nödvändig. Gentemot näringslivet har förts en politik, som förfäktat satsen, att tullskydd för inhemska näringar är till skada för de breda lagren och att sådana näringar, som icke kunna stå sig i konkurrensen med Guatemala och Puerto Rico, böra nedläggas. Härigenom såväl som genom förande av en direkt provokatorisk politik på arbetsmarknaden i fråga om priser etc. har framdrivits en situation inom det ekonomiska livet, som alstrat en permanent arbetslöshet och utgör en tacksam jordmån för beständig social orospropaganda och som möjliggjort ett ytterligare forcerande av skuldsättningen av samhället till Mammonsmakten genom de anspråk på statskassan, som arbetslöshetsunderstödspolitiken uppställer. När de stora judiskt-finansiella monopolen, Sprit- och Tobaksmonopolen, i klar strid mot rikets grundlagar instiftades, skedde det i det sociala intressets namn, men det verkliga syftet var att ge den judiska storfinansens herrar nya domäner, där de "rationellt" skulle kunna utplundra svenska folket, samtidigt med att det folkliga demoraliseringsarbetet främjades. Erfarenheten har tydligt visat, att så verkligen var avsikten, och regering och riksdag hava icke ens brytt sig om att taga vara på sin lagliga rätt i monopolen utan tillåtit, att den statsverket tillkommande vinsten undansnillats i privatspekulanters fickor — i det sociala intressets namn! När demokratien gick in för det svenska nationalförsvarets nedskrotning, skedde det uteslutande därför, att den regerande judiska makten fordrade, att vårt nationella värn mot främmande inkräktare avskaffades såsom en för Vederbörande mindre sympatisk företeelse. Men syftet beslöjades naturligtvis i folkfrihetens och det universella samförståndets namn. När helst frihetens emblem hissas, sker det i den judiska frihetens intresse och till den svenska folkfrihetens inskränkande. Så nu i dag, då hrr nationalekonomer och politiker högröstat ropa på den inhemska handelsfrihetens avskaffande samt brytandet av alla skrankor för den internationella (judiska) handeln. När demokratien motsätter sig åtgärder till inskränkande av den lands- och folkförstörande invasionen av mindervärdiga främmande element, sker det uteslutande i Israels intresse, till skyddande av dess "rättigheter", för möjliggörande av en fortsatt judisk kolonisation av Sverige. När demokratien reses till kamp mot kyrkan, mot "den själsdödande katekesläsningen" etc., sker det endast därför, att Israel så fordrar. Judendomens av ålder erkänt farligaste fiende i alla länder är den kristna kyrkan, och dess strävan har därför även allestädes gått ut på att på alla sätt undergräva kyrkans auktoritet, som utgör den fastaste grundvalen för den bestående samhällsordningen. Den stora "reformen" inom skolundervisningen var likaså uteslutande en akt av det judiska raseringsraseriet här i landet. Dess reela syfte var framför allt att ytterligare proletarisera svenska folket och spoliera de rester av nationell kulturklass, som har ännu finns kvar, på det den i maktens högsäte sig placerade judiska aristokratien i framtiden ej skall behöva besväras i sina förehavanden av några svenska kulturelement. Etc., etc.

Ja, så te sig i verkligheten våra herrar statsmäns och politikers av i dag verksamhet, sedan den avklätts allt förskönande omhölje. Våra politiska ledare hava i själva verket ingenting annat varit än den judiska erövrings- och förstörelsemaktens kreatur. Deras enda ideal har varit att lyda denna sin uppdragsgivare samt att rasera, ju grundligare och värre dess bättre, allt svenskt, allt, som har samband med vår gamla svenska kultur och som kunde vara ägnat att tjäna till värn och stöd åt det svenska samhället. Men i intet enda fall hava de stortaliga "reformatoriska" vandaliserarna haft något som helst positivt att sätta i stället för vad de rasera. Det enda de haft att komma med har varit en tom fraseologi. Men Sveriges folk har genomskådat deras spel och den föraktliga förrädareroll de utfört i den internationella Mammonsmaktens tjänst. Deras tid är ute. Lögnens och korruptionens välde är dömt att försvinna i Sverige och därmed också de, som spelat rollen av förrädare mot folket. En ny politik måste efterträda den härskande korruptionens och provokationens. Sanningen och icke lögnen skall vara ledstjärnan i svenska folkets utveckling i nuet och framtiden! Det är en tvingande nödvändighet, att vi snarast inrikta oss för en sådan restaurering av vårt statsliv, till tryggande av en framtida utveckling till folkets välfärd. Det "idépolitiska" judiska söndringssystemet måste bort! Vi böra inrikta oss på skapandet av en efter våra nutida förhållanden avpassad representation på grundval av intressen och kvalifikationer samt en auktoritativ regering, oberoende av alla ovidkommande intressen samt endast bundna av omtanken om landets och folkets sanna väl. Kring det programmet böra alla rättsinnade svenskar samlas!

PRESSKONSERTEN

"Solplatsen i politiken intages av landsbygden" — anser Bonnierska D. N.

Dagens Nyheter (l.) har av en i Danmark pågående debatt om motsatsförhållandet mellan stad och land inspirerats till en undersökning rörande motsvarande förhållande i Sverige och härvid kommit till den uppfattningen, att situationen för den svenska landsbygdens vidkommande är storartad. "På Helgeandsholmen regerar landsorten", skriver tidningen, fortsättande:

"I politiken har den närmast en plats i solen. Den har även förstått att grundligt begagna sig därav... Hela vårt riksdagsskick har i hög grad fått sin särprägel av att landsbefolkningen tagit sina egna män ur ledet för att medverka vid skötseln av rikets angelägenheter. De bilda väl inget majoritetsparti numera, som under gamla lantmannapartiets glansperiod, men de utgöra en resonansbotten som var och en måste ta hänsyn till, om han vill "få riksdagen med sig". Den som följt med de stora avgörandena på senare tid känner väl till det psykologiska ögonblicket när röstvärvaren på talarstolen vädjar till lantmännen. Det normala i vårt politiska liv är att de ha utslaget i sin hand.

Man har svårt att hålla sig riktigt allvarsam, när man läser detta m. m. i det Bonnierska bladet. De, som äro mera obekanta med sakförhållandena, skulle ju rentav kunna föreställa sig, att den svenska landsorten har något att säga till om i vår nutida riksdag. Den föreställningen är dock en chimär. Solplatsen i lagstiftningen intages numera av en liten exclusiv krets i huvudstadens storfinansiella värld, som visat sig ha en underbar förmåga att manövrera med bonderösterna i de olika partierna, och icke en enda stor tidning i huvudstaden — de ledande opinionsinstanserna för partierna — är inställd på tillvaratagandet av landsortens och den svenska modernäringens intressen. Den egentliga bonderepresentationen i riksdagen är ingalunda så överväldigande stark som D. N. fått för sig. Enligt den officiella statistiken över 1924 års andrakammarval finna vi, att jordbrukarna, omfattande grupperna godsägare, hemmansägare, lantbrukare och arrendatorer, räkna sammanlagt 92 representanter av 230 eller 40 procent, och i första kammaren omfattar samma yrkesgrupp 38 representanter av 150 eller endast c:a 25 procent av hela antalet. Numerären är dock, av mindre betydelse, då bönderna äro splittrade i icke mindre än fyra olika partier, varigenom deras möjligheter till en samlad politisk insats i mycket hög grad förtagits. I de stora avgörandena kommenderas de i allmänhet upp på politiska fronter, som ställa de reela jordbrukssynpunkterna åt sidan, så att de herrar inom huvudstadsfinansen, som dirigera kulisspelet, i regel ganska behändigt lyckas åvägabringa de av dem önskade parlamentariska majoriteterna. Den i vår nutida riksdag förda politiken visavis jordbruket visar även tydligt jordbrukarnas faktiska politiska vanmakt.

Ur landsbygdens och jordbrukets synpunkt kan endast ett sådant representationsskick vara acceptabelt, där landsbygdens och jordbrukets intressen komma till sin fulla rätt i lagstiftningen, vilket endast kan ske genom upprättande av en representation, grundad på intressen och kvalifikationer. Som det nu är äro bönderna i riksdagen i allmänhet endast att betrakta som brickor i händerna på de idépolitiska partiledarna och dessas storfinansiella uppdragsgivare.

Den Indiska Föryngringsfrukten

Lukutate

som hela världspressen talar om och som väckt sådant uppseende, finnes nu i handeln i form av välsmakande marmelader samt i form av buljongtärningar för sockersjuka och de, som av annan orsak icke tåla socker. Lukutate har en naturlig förmåga att stärka hjärtat, rena blodet, rensa levern och föryngra könskörtlarna. Lukutate har dessutom förmågan att hjälpa mot reumatism och åderförkalkning. Lukutate är medicinen, som räckes Eder genom naturen.

Giv Eder kropp Lukutate — det förlänger livet.

Försäljes å apotek, i färg- och sjukvårdsaffärer samt i speceriaffärer. Finnes ej Lukutate å Eder plats, insänd Kronor 5:— med uppgift om marmelad eller buljongtärningar önskas.

Begär vår broschyr.

THE LUKUTATE FRUIT Co.
S. 8989. Skepparegatan 36. S. 8989.
Stockholm.

Konungarnas Konung.

Det är med en viss bävan man genom pressen mottagit en och annan blänkare för vinterns stora evenemang inom filmvärlden. Saken har ju heller icke rört sig om vad man i dagligt tal kallar bagateller. Motivet för detsamma utgör nämligen Kristi lidandes historia sådan den tett sig för de oblyga herrar vilka tagit till sin uppgift att genom filmen åskådliggöra meningen i det, låt vara något dimmiga begrepp, vi kalla religion. Premieren begicks för säkerhetens skull på söndagskvällen och äkte dagen därpå genom pressen och utan missljud så som sig bör då det gäller den annonserande kundkretsen.

Man måste fråga sig. Finns det då ingen här i landet som en gång för alla kan säga ifrån att nu bör det vara slut, för vår del, med detta skamlösa ocker på dålig smak vilket de Amerikanska filmverkstäderna dagligen göra sig skyldiga till. Är det verkligen meningen att vi så småningom skall förfäas därhän att vi slutligen endast äro en samling trasiga marionetter i händerna på en flock gycklare och dåliga taskspelare från andra sidan Atlanten?

Hittills ha vi accepterat deras skökor och förbrytarromantik, och detta må vara hänt, men då de helt oförsynt tränga sig in i den kammare, vars dörr vi vilja hava sluten kring en stilla, levande låga, då måste något åtgöras för att för framtiden få åtminstone detta lilla område fridlyst.

När man nu får se denna särdeles misslyckade typ som åtagit sig Jesusrollen sitta bland en flock utstyrda ungar och laga en trasig trädocka med en tandpetare eller något dyligt, för att nu taga ett exempel ur högen, stiger en äcklet ända upp i halsen och den tiominuterspaus som avdelar föreställningen är sannerligen väl behövlig för allmänt illamående. Det sagda kan anses vara nog för att visa varthän förvildat profitbegär, sedeslöshet och smakförskämning kan leda människor som dock icke förty göra anspråk på att besitta sunt förnuft och kultur.

K. S.

Även "Allsvensk Samling" under judisk ledning?

Från en aktad insändare har redaktionen av Nationen fått mottaga nedanstående tydligen alltför välmotiverade inlägg, som vi gärna bereda plats för:

Hr redaktör!

"Riksföreningen för svenskhetens bevarande i utlandet" har ju till uppgift att giva väckelse och näring åt den nationella känslan och höja den till medvetenhet hos alla i förskingringen levande svenskar, liksom dess tidningsorgan "Allsvensk Samling" vill utgöra ett enande band och en välkommen budbärare mellan moderlandet och dess i skilda länder och världsdelar boende söner och döttrar.

Uppgiften är vacker och behjärtansvärd, men det förefaller, som om föreningen och dess organ ej hava blicken öppen för rasens betydelse, då det gäller att samla ett folk till värn mot främmande och skadliga inflytelser. Och dock har den i kraftig utveckling stadda rasbiologiska forskningen med all önskvärd tydlighet uppvisat, att rasgemenskapen för ett folk är av betydligt större vikt än något annat.

Riksföreningen skulle utan tvivel, om dess ledning på allvar behjärtade, vad tidsläget kräver, kunna bli ett uppfriskande salt gent emot den nationella självuppgivelsens förruttnelseprocess, men det ser knappast ut, som om man hade något gott och nyttigt att vänta från det hållet.

Det verkar nästan symboliskt för föreningens tendenser och strävanden, då man i Allsvensk Samling för den 19 nov. finner en sida, fylld med porträtt av tidningens medarbetare, där den centrala figuren av utseendet att döma ej föreställer någon svensk och till yttermera visso är försedd med underskriften: "Fil. lic. C. J. Jacobowsky, Lund."

Lic. Jacobowsky må vara än så intelligent och förvrigt ha vilka förtjänster som helst, så är han dock icke svensk utan jude, och med kännedom om det stora och ödesdigra inflytande i upplösande och nedrivande riktning, som alltid utövats av det folk han tillhör, kan man ej finna honom på rätt plats i Allsvensk Samling.

Vid aktgivande på alla dekadanssymtom i vårt nuvarande Sverige skulle man kunna önska en förening för svenskhetens väckande och bevarande inom moderlandet, en svenskhet, som ej vore sinnad att ställa sig under Den Gyllene Internationalens ok utan frimodigt ville hävda den nordiska rasens rätt till självständig tillvaro, politiskt, ekonomiskt och kulturellt.

Nicolaus Scanus.

Gynna

den nyöppnade Förstklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern*.

PÅ UTKIK

En spritfinansens "sociale" riddare i Riksdagen — fiende till "statlig-ekonomisk rovdrift".

På annat ställe i dagens nummer redogöres för det underbara öde, som vid 1927 års lagtima riksmöte drabbade dir. Edv. Lithanders märkliga motion om en undersökning rörande i vad mån statens intressen vederbörligt tillvaratagas i de s. k. restaurantbolagen. Dir. L. hade som man erinre sig i sin motion påvisat förekomsten inom dessa av en mängd mystiska transaktioner och förhållanden av likartat slag som de av honom inom Spritcentralen uppdagade, såsom dolda avskrivningar och fonderingar samt diverse egendomliga dispositioner i fråga om vinstmedlens användning etc. Att allt detta kunnat och kunde så obemärkt som fallet var försiggå, berodde enligt dir. Lithander på, att Höga Vederbörande varit så förtänksamma att ställa de i systembolagens hägn tillskapade restaurantbolagen praktiskt taget utanför det allmännas kontroll, så att de "socialt" intresserade monopolherrarna kunde operera där utan att det allra minsta störas av nyfikna ovidkommandes blickar. Genom detta utsökta arrangemang med statligt okontrollerade dotterbolag hade, ansåg dir. Lithander, statsverket undandragits högst betydande summor, som rätteligen skolat tillkomma det allmänna, varför han begärde, att Riksdagen skulle gå i författning om en undersökning i saken.

Men Riksdagen, som för länge sedan övergett sin ursprungliga uppgift att tillvarataga statens d. v. s. svenska folkets intressen och numera uteslutande är inriktad på att tjäna "det heliga Israels" heliga sak, ville naturligtvis icke lyssna till dir. Lithanders "socialt sett" hädiska tal. Utskottsordföranden, "förbudsfrisinnade" redaktören Ivar Österström (Västernorrlands Allehanda), en av Alljudas många prydsamma koryféer i vår nutida riksförsamling, skötte utskottets och första kammarens sak i debatten och tillbakavisade i det sociala intressets namn de ogrannlaga misstänkliggöranden, som dir. Lithander funnit lämpligt rikta mot dr Bratts "restaurangbolag" vilka av talaren upphöjdes till "ett av de intressantaste och kanske mest storstilade sociala och ekonomiska experiment, inte bara i detta land utan kanske i hela Europa". — Man kan mycket väl förstå, att kammarens ledamöter vid detta tal hade svårt för att hålla sig allvarsamma. Motionens stora huvudfel var, framhöll spritfinansens bålde drabant i sitt oratoriska anförande, att de sett frågan uteslutande ur ekonomisk, och icke alls ur social synpunkt. Genom restaurangbolagen hade möjligheter skapats "för en verklig social insats, som på ett utmärkt sått kompletterade hela andan och andemeningen i den nuvarande rusdrycksförsäljningsförordningen". Det skulle, menade hr Österström, vara riksdagen ovärdigt att "välja försöka krama ut ur hela denna verksamhet i ekonomiskt avseende allt, som möjligen går att krama ut ur densamma, ty skulle riksdagen gå in för en sådan rovdrift, frukta vi, att priset för denna rovdrift kommer att bli mycket dyrt(!) I fallet Fenix-palatset såg hr Ö. uteslutande "ett mycket intressant socialt expriment" och i fråga om påstådda planer hos restaurangbolagen att eftersträva monopolställning kunde han icke föreställa sig, att ledningen skulle vara så dum och åstunda något sådant.

— Ja, så talade riksdagens specielle förtroendeman i den avgörande riksdagsdebatten i frågan, och majoriteten av kammaren godtog hans tal. Episoden är förvisso i hög grad belysande för det oblyga humbugsspel, som av de israelitiska agenterna numera i det sociala intressets namn bedrives i Sveriges riksdag.

"Spritcentralens mystiska hus."

De kosmopolitiska dagstidningarna flöda av ständiga sensationellt utstyrda redogörelser över brottmål och till straff förfallna medborgare på grund av överträdelser mot det storfinansiella Brattsystemet, vars rätta namn ju borde vara Brottsystemet, då det synes ha tagit till en av sina förnämsta uppgifter att av Sveriges folk göra ett folk av brottslin-

Nationen nr 47/1927.

gar. Men våra nutida väktare av den offentliga moralen ha mycket litet sinne för de lagbrott och svindlerier, som begås inom Brottsystemets höjder. Där är brottet faktiskt vordet legaliserat. „Man observerar ej brott mot grundlagen, "gåvor" och storförskingringar av statsmedel — det sker kantänka allt i den "sociala" välfärdens intresse! Vilket emellertid på ren svenska betyder detsamma som att man gör sig medskyldig i brotten och svindlerierna. De vägar och sätt, varpå spritfinansherrarna manipulerat med statsmiljonerna, äro snart sagt i legio. Den blivande stora generalrevisionen, som skall bli av det allvarliga slaget (det kan hr professor Westman vara förvissad om!), får mycket att sysselsätta sig med. Bland annat hava Höga Vederbörande — naturligtvis i strid mot lag och förordning! — behagat lägga sig till med åtminstone ett eget, privat hus — det vi härnedan presentera.

Det magnifika byggnadskomplexet, som äges av A.-B. Vin- & Spritcentralen, är hörnfastigheten Östermalms- och Engelbrektsgatorna, Engelbrektsgatan 10 i Stockholm. Det går inom spritbyråkratien allmänt under den populära benämningen "Spritcentralens mystiska hus". Naturligtvis finna vi där också hela långa raden berömda spritkoryféer från Centralen inneboende, såsom ordföranden i Vin- & Spritcentralens styrelse, bankdirektören A. Hedenlund, Centralens sekreterare och "jurist" judiske doktorn Moritz Marcus, ständige revisorn Wikland, Rob. Carlsson m. fl., vilka trots sina dryga löner betala exceptionellt låga hyror för de magnifika våningar de bebo, medan förvärvskostnaderna och reparationerna skola vara mycket höga.

Att storförskingraren av statsmedel m. m. dr Ivan Bratt ansett sig hava behov av att på alla sätt binda vid sig d. v. s. sin regim de personer han utvalt till sina medhjälpare, är ju en för länge sedan väl känd sak. För den, som tilläventyrs föreställer sig att vederbörande med sin här omnämnda husaffär röra sig på laglighetens plan, må uttryckligen sägas ifrån, att så ingalunda är fallet. Redan i kungl. förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning av brännvin stadgades i 15 § mom. 2 följande:

"Bolag må icke inköpa fastighet eller inom redan förvärvad fastighet vidtaga annan mer omfattande förändring än den, som påkallas av fastighetens underhåll eller rörelsens behöriga utövande utan samtycke i Stockholm av stadsfullmäktige. — — — Bolag må icke förhyra andra lägenheter än dem, vilka äro behövliga för den rörelse, som bolaget självt utövar, icke ingå hyres- eller andra affärsavtal med enskilda styrelseledamöter i bolaget."

Vad som gäller systembolag gäller självfallet ock dess dotterbolag Spritcentralen, som i realiteten är att betrakta som ett sådant. Men för dr Bratt gäller som vi veta icke Sveriges Rikes Lag.

Saken är givetvis åtalsmässig, och man förvånas över — om det numera överhuvud är möjligt att förvåna sig över något! — att ej ens en anmärkning däremot förekommit. Detta är emellertid kanske nog så förklarligt, då man betänker, att bland dem, som gynnats med extra förmånlig hyreslägenhet i Spritcentralens "Mystiska hus" förutom styrelseordföranden, bankdirektören Hedenlund, befinner sig huvudrevisorn själv, hr Wikland jämte Centralens sekreterare och "jurist", juden Moritz Marcus.

Korruptionen har gått långt, när sådant får passera!

Bonnierska "Svart på vitt" saga all.

Det med reklamstöd av hela den Bonnierska pressapparaten med Sv. D. och D. N. i spetsen för någon tid sedan startade "politisk-kulturella" alstret "Svart på vitt" (ansvarig utgivare för länge sedan hädangångne Albert Bonnier), som skulle reformera den svenska tidningspressen på nytt i överensstämmelse med det höga husets vilja, har efter att ha utkommit i trenne nummer upphört att leva.

Vi förstå mycket väl den djupa sorg, som det olyckliga öde, som drabbat "Svart på vitt", måste innebära för här boende israeliter, synnerligast deras ledande "kulturhus", den visserligen ännu icke på svenska riddarhuset introducerade ätten Bonnier. Det måste ha varit ganska tvingande omständigheter, som föranlett ett sådant steg som att lägga ned det så storartat igångsatta bladet, som ju "skulle göra't". Herrarna Bonnier kommo naturligtvis under fund med, att de genom sitt öppna framträdande för "Svart på vitt" åsatt detta "kutrblad" en viss firmastämpel och att det Bonnierska namnet liksom det gemensamma israelitiska intresset i landet riskerade att taga skada av ett fortsättande av experimentet. Förargligt var det ju emellertid, att man strax, efter det första numrets av "Svart på vitt" utkommande, lät inte bara D. N. utan också Sv. D. intaga av det vekoralistiska bladets utgjutelser främst på tidningarnas "Pressöversikter". det pekoralistiska bladets utgjutelser bart lögnaktigheten i de av de nämnda tidningarna alltemellanåt publicerade uppgifterna, att huset Bonnier intet skulle ha att skaffa med desamma och deras redigering.

"Svart på vitt" var den femte i ordningen av politiska vecktidskrifter, som av herrar israeliter under loppet av ett år startats mot Nationen, för att försöka förtaga verkan av vår tidning inom opinionen samt genom skapande av konkurrens försvåra dess vidare utbredning. De fyra äro nu med "Svart på vitts" bortgång ur världen. För oss må herrar israeliter gärna starta politiska vecktidningar i legio. De äro och förbli utan all betydelse för Nationen. Alltså, nästa "politisk-kulturella" tidning, herrar Bonnier! Det gäller att skynda på, om I ej skolen bli handicapade.

"Ett historiskt ögonblick" i huvudstaden.

Veckans stora evenemang i huvudstaden var en kvinnlig debut som domare. Detta betecknades av dagstidningarna som "ett historiskt ögonblick". Debutanten var en fröken Marguerite Traugott, som den 28 november presiderade vid tremannatinget i Svartlösa-Öknebo häradsrätt. Det säger sig själv, att evenemanget i den härskande kosmopolitiska regimens ögon betraktas som en stor seger för civilisationen, kulturen och framåtskridandet, så mycket mer som den presiderande vid rätten var en judinna. Skulle det råkat vara — ingenting sker dock här numera på en slump! — en svensk kvinna som varit den första att presidera vid rätten, är det visst knappast troligt, att saken av den judiska

pressen i samma grad, som nu blev fallet, skulle betraktats som en historisk händelse. Men huru är en judes eller judinnas utövande av domarekallet vid svensk rätt förenligt med de i Talmud föreskrivna förpliktelserna gentemot det icke-judiska lagväsendet?

Uppdagad bolsjevikisk militärbyrå i Hälsingfors.

Polismyndigheterna i Hälsingfors ha lyckats uppdaga det hemliga kommunistiska partiets i Finland militärbyrå. I samband härmed har man överkommit en del intressanta handlingar, som belyser den kommunistiska spioneriverksamheten inom olika gebit.

Judeinvandringen till Palestina.

Under 1926 invandrade 3,500 judar till Palestina, men utvandrade därifrån dubbla antalet, 7,000 judar. Schackerverksamheten synes alltså gå dåligt i det heliga landet.

"Det minsta motståndets lag" i Bonnierska Sv. D.

En ny påminnelse om det nära sammanhanget mellan ledningen av huset Bonnier, Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet presterades häromdagen i Sv. D. av dess redaktionelle veteran C. J. Enström i en särdeles ansträngd artikel "Det minsta motståndets lag", som gick ut på, att liksom, från Skansen sett, tyska kyrktornet i gamla staden behärskar stadsbilden, så utgör det en sinnebild för Tysklands allt för stora inflytande, kulturellt och materiellt i Sverige.

Upprinnelsen till artikeln var, enligt vad artikelförfattaren själv meddelar, en uppgift i Dag. Nyheter om att tyskarna ämnade starta ett universitet i Stockholm, som skulle sprida tyskt språk och tysk kultur i Sverige. Nationen har förut haft anledning sysselsätta sig med den av Bonnierska D. N. serverade ankan som tillretts på beställning av en viss judisk tidningskorrespondent i vissa judiska intressens tjänst. Det var såsom här tidigare framhållits i själva verket alls icke meningen, att starta något universitet utan helt beskedligt en tyskspråkig skola av folkhögskoletyp för i Stockholm vistande tyskar. C. J. Engström utlägger emellertid den Bonnierska versionen ytterligare och ordar om, att under det Stockholms högskola ej ännu har haft möjligheter att utbygga en språkfakultet äro tyskarna redan färdiga med att övertaga skötseln av en dylik linje. Svenskar, som hava sympatier åt Tyskland, benämnas i C. J. Engströms tvåspaltsartikel genomgående för "Jonsson."

De illustra herrarna i Sv. D. synes ha beslutat sig för att till varje pris skriva ihjäl tidningen. Vilket vi för vår del intet ha emot.

Israeliternas kampanj mot ingenjör Kreuger.

Herrar israeliter tolerera ej, att vid sidan av och utanför deras helgade rayon någon självständig kapitalist av mera aktningsvärda mått uppstår inom gojimsfolket. Ty han kan, för den händelse hans intressen skulle sträcka sig längre än till det rena penningeförvärvet, lätt bli en fara för demokratien. Särskilt synas vederbörande här i landet sedan någon tid tillbaka hava oroats över ingenjören Ivar Kreugers växande ekonomiska maktställning oberoende av den judiska storfinansen. Hr K. har nämligen som bekant lyckats bygga ut svenska tändsticksbolaget till en allt mera världsomfattande industri, varigenom han ekonomiskt vuxit till en personlighet av internationell betydelse.

Sedan något år tillbaka har man även i den judiska pressen i vårt land kunnat förmärka en systematisk kampanj till ingenjör Kreugers misstänkliggörande såsom en kapitalist av mest farliga och osympatiska slag. Åtskilliga enskilda krafter hava härunder varit verksamma och icke heller Nationen har besparats påtryckningar i syfte att få oss att intaga en fientlig ställning mot honom, men som vederbörande icke kunnat prestera några som helst reela grunder för sin anfallslusta mot hr K., hava vi lämnat dessa utan allt avseende.

Man erinre sig, huru Bonnierska D. N. på sin tid, när det glunkades om, att ingenjör Kreuger ekonomiskt skulle intressera sig i Stockholms Dagblad, indignerat protesterade emot att enskilda intressen beblandade sig med pressen, där "de upphöjda idéerna" uteslutande borde få råda. Därpå fick man skåda en energisk aktion i socialist- och kommunistpressen mot den landsfara, som tändsticksbolagets chef var på väg att bliva, och i somras lät Israels egen revolutionsledare i Sverige, partichef Kilbom, av trycket utgiva en mot hr K. riktad broschyr, däri han skildrades som "Sveriges hemlige regent", som det arbetande folket hade anledning ägna sin speciella uppmärksamhet. De, som närmare kände sakförhållandena, nämligen att hr Kreuger så gott som fullständigt hållit sig utanför politiken och att det hemliga regentskapet i Sverige i närvarande tid i stället utövades av de judiska finanshusen Bonnier och Wallenberg (det förra hr Kilboms speciella beskyddare), kunde givetvis icke annat än le sitt leende åt detta löjliga försök att vilseleda opinionen. Broschyren torde heller icke ha gjort den åsyftade effekten åt något håll utan snarare varit ägnad att kompromettera de höga aktionärerna.

En ny framstöt har nu i dessa dagar gjorts av hrr israeliter mot den tydligen lika fruktade som hatade ingenjör Kreuger. Man har skapat en hel del "populära" benämningar å hr K., vilka nu som bäst cirkulerar genom den judiska pressen där han tituleras "den svenska polypen", "Mammons profet" etc. Först lät man några proletära blad lancera de prydliga "smeknamnen", varpå Bonnierska Svenska Dagbladet och Bonnierska Dagens Nyheter förtjust kastade sig över desamma, citerande dem som den rådande uppfattningen om hr Kreuger inom arbetarevärlden. De Mammons profeter, som samtidigt föra spiran i socialistpressen och de illustra "borgarbladen" Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter, gjorde säkerligen klokt uti att moderera sina uttryck vis à vis andra en smula, ty de hedersnamn, de nu i sin hatfullhet mot icke-juden Kreuger behaga giva denne till hans misstänkliggörande inför Sveriges folk, därför att han icke tillhör deras ras och anda, kan lätt bliva bestående hedersnamn för rätta innehavarna därav.

Det avslöjade samröret fascister—kommunister ett hårt slag för "Bes" i St. D.!

"Bes" i Stockholms Dagblad, som tydligen är en uppriktigt sökande ande — hans publicistiska utvecklings öde motiverar detta antagande! — ger i en artikel "Ett hårt slag" uttryck för det hårda slag, som uppenbarandet av det intima samspelet mellan de "borgerliga" och "proletära" diktatursträvarna, fascister och kommunister, kommit att tillfoga hans politiska tro. Stockholms Dagblad förefaller att ha den förtjänsten, att det verkligen vill något. Tidningen synes även gärna ta fasta på allt sådant under rådande kaostillstånd inom politiken, som kan innebära en fast punkt, i den lovvärda avsikten att söka göra något därav. Är denna vår reflektion riktig, så länder det givetvis icke St. D. till någon skam, att det emellanåt också nödgas göra smärtsamma desillusioner.

För den, som vill något, ligger det nära till hands att tänka sig en radikal omgestaltning av det härskande oefterrättlighetstillståndet i riktning mot ett moraliskt politiskt system. Men snart märker man, att den vägen under rådande förhållanden i vårt land är mera äventyrlig än någon annan. Till denna övertygelse tyckes nu också St. D. ha kommit. "Fascistgeneralen" Hedengren avslöjad som författare eller översättare av brandupprop i kommunistiska tidningar, vari fascisterna tituleras "arbetaremördare"! — det är ju knappast att undra på, att den politiska sanningssökaren "Bes" i St. D. vid underrättelsen om detta sensationella förhållande erfor en överväldigande känsla av desillusion. I sin omnämnda artikel skriver han bl. a.:

"Man upplever fler desillusioner än som är bra för ens andliga hälsa. Man ryckes brutalt ur den ena barnatron efter den andra. Just som man lagt sitt trötta huvud tillrätta vid en auktoritets bröst, så kommer Tvivlets demon åtföljd av en skrällreporter och viskar i ens öra att auktoriteten är en humbug.

Det finns inte längre någon fast punkt i tillvaron. Detta vill jag ropa ut med gråten i halsen sedan jag läst i en polisrapport att den kommunistiska Stormklockans antimilitaristiska, fosterlandsförrädiska, krutdoftande och hatsprutande larmartiklar bruka skrivas av österrikiska krigsbarn på tyska och sedan översättas till svenska av högste fascistchefen i Stockholm i dennes med svart satin tapetserade högkvarter på Valhallavägen. Visserligen bjuder naturens ordning att ytterligheterna skola beröra varandra, men det skall väl i klasskampens heliga namn vara gränser för intimiteten. Om hrr kommunister och fascister för reklamsens skull nödgas samarbeta ända därhän att de skriva och översätta varandras hatfyllda angrepp mot det ruttna svenska samhället, så böra de åtminstone sköta detta växelspel så fint, att respektive troende skaror inte märka någonting. De böra inte plumpa i väg och ställa till sådana pinsamma skrällar som den här med det hemlösa österrikiska krigsbarnet Hollweger, vilket de ömsesidigt engagerat som postiljon d'amour och som i denna egenskap gnodde omkring med hatartiklar mellan Lenins och Mussolinis svenska filialer ända tills han sprack på kuppen. Ena dan blev han bjuden på kaffe med dopp hos "Röda Rösters" moderliga redaktris, andra dan föråt han sig på spaghetti på det fascistiska Spöknippets redaktion. Och resultatet blev pannkaka i Polishuset och en bitterljuv skandalsoppa på ömse sidor om barrikaden."

Det är givetvis en vinning för den politiska anständigheten och för den sant nationella tanken i vårt land, att det underbara samröre, som alltifrån begynnelsen förekommit mellan fascismens och kommunismens koryféer i Sverige, äntligen avslöjats, så att den svenska allmänheten vet, vad vederbörande gå för.

I den provokatoriska säkerhetspolitikens läge.

Stockholms tullpolitik har de senaste dagarna gjort en mängd "lyckade" kap, smugglare såväl som myndigheter. — Till synnerligaste välbehag för den judiska dagspressen, som ju behöver sensationella saker att distrahera gojimmassan med, den där dag efter dag roas med "spännande" skildringar av den permanenta kampen mellan polis och smugglare. Folket lever som vi veta icke bara av bröd, det skall också ha skådespel.

På Björkö i Adelsö socken ha på trenne olika ställen anträffats sammanlagt 98 tioliterdamejeanner, innehållande

NATIONEN gratis under år 1928!

För våra läsare och vänner att beakta. Skaffa oss tre hel- års- halvårs- eller kvartalsprenumeranter och Ni får själv Eder tidning gratis under motsvarande tid.

Begagna detta enastående erbjudande! Men gör det genast — gör det i dag!

Gör det i dag! Skaffa oss tre prenumeranter och Ni får själv NATIONEN gratis.

!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.
Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.
Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn:
Adress:

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

NATIONEN gratis till årets slut åt alla, som nu prenumerera för NÄSTA ÅR.

!

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

sprit. Invid Mölna ångbåtsbrygga på Lidingön, har man funnit 32 tiohtersdamejeanner gömda i säckar i vattnet samt under en buske på stranden ytterligare tre damejeanner. Samtidigt rapporteras mängder av smärre spritbeslag från olika platser i skärgården samt från Stockholm med omgivningar.

•

Stockholms kriminalpolis har lyckats avslöja en stor spritliga, som drivit smuggelkommers i spritetylalkohol, denaturerad med metylalkohol — en i hög grad hälsovådlig spritart. I samband härmed har för utvisning häktats tyske undersåten Willi Johann Baak såsom misstänkt för bedrivande av vissa olaga spritaffärer. Inalles äro sex personer inblandade. Bland dessa äro att märka en viss fru Antoinette Henriette Clementine Ingvaldsen (Fru X), tidigare vid upprepade tillfällen hörd av polisen rörande affärer av liknande slag. Vid en undersökning i fru Ingvaldsens bostad anträffades i ett låst plåtskrin ett kvitterat konossement på två kolly "Perpatol", 200 kg., avsänt från Hamburg. I Baaks tidigare bostad i Sundbyberg fann polisen där kvarlämnade bl. a. en glasflaska, innehållande en mindre kvantitet likör, tre glasflaskor med saltpetersyra och saltsyra.

•

Kriminalpolisen i Norrköping har på vinden till ett hus vid Tunnbindaregatan anträffat tvenne koffertar, innehållande 90 liter 96-procentig sprit. En f. d. fabriksarbetare har erkänt, att han inköpt spritpartiet av en besättningsman på ångaren Trion från Kalmar och sedan försålt detsamma till en förutvarande bageriarbetare, som tidigare varit dömd till fängelse och böter för spritlangning. Ytterligare en dunk sprit från Trion har anträffats hos en familj boende vid Trädgårdsgatan. I ugnen i en tvättstuga i ett annat hus har kriminalpolisen lagt beslag på 18 helflaskor brännvin tillhörigt en i gården boende musiker, vilken förut varit straffad för lönnbränning.

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN
Premiär fredag kl. 8.
Spelet om kärleken och döden.
av Romain Rolland.
Pauline Brunius, Nils Arehn, Edvin Adolfsson, Matias Taube.
Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 50 44.

VASA-TEATERN
Direktion: ALBERT RANFT.
8—10,45 varje afton:
"Adjö Mimi"
Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN
Kl. 8—omkr. 10,20:
Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN
Kl. 8:
Den stora skrattsuccesen
Sten Stensson Steen från Eslöf
Gästspel av ELIS ELLIS.
Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

ODEON-TEATERN
Varje kväll kl. 8 e. m.
November-Succésen
I nöd och lust
eller
Styrman Klasons skilsmässa
Th. Modéen, Lola Grahl, Ola Isene, Arthur Rolén.
Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 96 73. N. 167 00, samt hos Sv. Dagbl., Birgerjarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

En framstöt mot Brattsystemet.

"Civilsationspartiet" i Örebro gör framställning hos regeringen om anställande av folkomröstning angående Brattsystemet.

Inom alla folkklasser och i alla delar av vårt land förmärkes en ständigt stigande opinion mot Brattsystemet, vilken opinion tenderar att utveckla sig till en opinionsstorm, som kan komma att gå fram ganska hänsynslöst och ovarliga inom vissa högre regioner, där den härskande judisk-finansiella korruptionen byggt sina stolta fästen. Svenska folket har äntligen börjat vakna till insikt om det skamlösa bedrägeri, som i nykterhetens och det sociala intressets namn begåtts emot det av den obscura samling individer inom kapitalets och det politiska lycksökeriets världar, vilka i det olagliga och omoraliska Brattsystemet etablerat sig som på en gång folktyranner, folkförstörare och folkexploatörer efter vidaste mått. Dagligen förnimmas nya uttryck av den i starkt framväxande varande opinionen ute bland folket, såsom bildandet av nya organisationer, anordnandet av opinionsmöten i skilda delar av landet mot det folkfördärvliga systemet, o. s. v. Som ett dylikt uttryck av den pågående opinionsröreisen mot folkförtrycket i Brattsystemets gestalt torde även den inlaga till Konungen vara att betrakta, som den 28 november överbringades till statsministern av en deputation från "Civilisationspartiet" i Örebro och vari bl. a. yrkades på anordnande av en allmän folkomröstning rörande Brattsystemet. Inlagan ifråga utgjordes av en resolution, som antagits vid ett av "Civilisationspartiet" den 13 november hållet möte i Örebro, besökt av ett 600-tal personer, och överlämnades till statsministern av den vid det nämnda mötet utsedda deputationen, bestående av kommunalarbetaren E. Wahlberg, ord., d:r N. A. Nilsson och lokförare A. Fredborg, samtliga från Örebro.

Statsministern mottog enligt vad som meddelats Nationen deputationen med stor välvilja och gav till känna sin fasta övertygelse, att Brattsystemet vore ohållbart och måste bort, men sade han sig icke vara på det klara med vad som borde sättas i stället. I framställningen, vilken här nedan återgives in extenso, tages avstånd från det s. k. danska systemet och förordas en lagstiftning i samklang med den i Tyskland, Schwiez m. fl. länder tillämpade. Någon kopiering av det danska systemet med tillämpning av dess pristaxor har, det vilja vi i detta sammanhang understryka, från intet håll här i landet ifrågasatts. Men att direkt övergå från Brattsystemet till ett fullt fritt system kan hava sina vanskligheter. Om ävenså betänkligheter kunna resas mot ett beträdande f. n. av den väg, petitionärerna rekommendera med anlitande av referendum, som i närvarande läge erbjuder ett alltför stort spelrum för de dunkla krafterna och sålunda lätt kan ge fullständigt missvisande utslag, är den gjorda framställningen intressant och betydelsefull ej minst på den grund att den såsom antytt, utgör ett karaktäristiskt uttryck för den pågående opinionsrörelsen mot det folkfördärvliga Brattsystemet.

Vi återgiva härnedan in extenso Örebrodelegationens inlaga till Konungen, vartill bifogats i bilagor bl. a. en del nummer av tidningen Nationen, innehållande artiklar rörande Brattsystemet:

"Till KONUNGEN.

"I ett viktigt statsärende, gällande *folknykterheten* samt *Brattsystemets (monopolens) tillvaro eller icke,* få undertecknade vördsamt och i all underdånighet andraga, vad nedan följer.

Medborgarrätten eller den personliga friheten är sammanfattningen av allt det, som utgör människans medfödda, eviga och oförytterliga rättigheter.

I andligt avseende bestå dessa rättigheter av den religiösa, den vetenskapliga och den politiska medborgarrätten, varav sedan följa föreningsfrihet, yttrandefrihet, tryckfrihet, brev-, telegraf- och telefonhemlighet, läkaresekretess m. m.

I kroppsligt hänseende betyda de icke blott säkerhet till liv och egendom, utan även frihet från slaveri, träldom eller livegenskap samt rättighet att bestämma över sig själv såväl med hänsyn till handel och vandel som även med hänsyn till mat och dryck. Från urtiden har människan fått baka sitt bröd och brygga sitt dricka m. m. utan några som helst inskränkningar.

Dessa andeliga och kroppsliga rättigheter vila alla tillsammantagna på samma eviga och rättfärdiga grunder och de respekteras numera i alla civiliserade samhällen och *hållas i helgd* av alla civiliserade människor och lagstiftare. Endast andliga barbarer våga ännu trampa dessa rättigheter under fötterna.

Med envåldshärskarne Gustaf III och Gustaf IV Adolf började här i Sverige lagstiftning om dryckerna. Det inrättades vid gästgivargårdarna här och där spritmonopol (spritprivilegier), som berövade andra medborgare rättigheten att tillverka och sälja och därpå förtjäna sitt uppehälle. Av samma anledning uppkom även bränneri- och bryggerilagstiftning. På samma sätt gjordes monopol i envåldsriket Ryssland. Detta tillstånd har tagits i arv av vår demokratiska tid och man tror ännu, att det är alldeles nödvändigt att hålla på och lagstifta om dessa medborgarrättigheter så, som envåldshärskarne gjorde. I stället för småmonopolen ha vi nu fått ett enda förskräckligt stormonopol, som regerar med envåldshärskarelater och föraktar fullständigt varje människas medfödda, eviga och oförytterliga rätt att bestämma själv över sin mat och sin dryck till alla delar och vid alla tillfällen.

I Tyskland, som består av ett 50-tal stater, i Schweiz med sina 22 kantoner, i det fordom mångstatliga Italien, i Frankrike, England m. fl. länder har en sådan monopollagstiftning icke kunnat uppkomma, emedan var liten stat har haft sin egen ekonomiska lagstiftningsrätt, som omöjliggjort varje monopollagstiftning i grannstaten. I dessa stater har denna medborgarrätt aldrig *trampats* under fötterna. Där får vem som helst *fritt* brygga, baka, bränna och handla med mat och drycker av alla slag utan inskränkningar, möjligen blott i vissa fall betala en ringa och rimlig tillverkningsskatt till staten.

När man reser där, utbjudes öl, cognac, genèver, likörer och matvaror i kupéerna och på järnvägsstationerna natt och dag, och man kan resa veckor och månader i dessa länder utan att träffa på en berusad person. Spritkonsumtionen är ringa och det är en folknykterhet, som *står på egna ben,* under det att *vår folknykterhet* med Brattsystemet och förmyndare av alla slag och vakter på matställena *går på kryckor.* Det är ett tillstånd efter 10 års tillvaro här i Sverige mycket värre än före Brattsystemets tid, ett tillstånd med hembränning, smuggling, fylleri med dödlig utgång, extra domstolar för en mängd förr okända brott m. m., vilket en jämförande statistik i många avseenden, framför allt i jämförelse med nyss omtalade länder kan tydligt ådagalägga.

Brattsystemets uppkomst har skett under sken av en nykterhetsvänlig strävan och med stöd av de s. k. bolagskrogarnas affärsmetoder, vilka i viss mån voro härdar för svagare individers alkoholisering. Man lyckades genomföra ett system som till sina verkningar icke nått det man möjligen avsåg, och den stora massan av Sveriges skötsamma folk har blivit objekt för de pålagor och tvångsmetoder, det nuvarande Brattska systemet medför.

Det är en stor skam för hela vårt land, vars innevånare av andra kulturfolk i socialt, kulturellt och materiellt hänseende åtnjuta högt anseende, likväl av dessa senare måste betraktas såsom försupna, demoraliserade och karaktärslösa individer, vilka icke kunna existera utan ett sådant "den personliga frihetens" förmyndarskap. Vidare har Brattsystemet gjort supandet till en hederssak, emedan den som har 4 månadsliter måste äga större socialt anseende än den som erhåller 4 gånger mindre tilldelning. Och extra tilldelning är exceptionellt fint. Och mången, som inte har råd att köpa sprit, tvingar sig härtill, emedan han icke vill förlora sitt anseende och sin rätt. Om denna tvångsmetod icke existerat, skulle svenska folket nu stått med sin högre kultur och moral som kanske det nyktraste folket på jorden.

Då ingen folknykterhet eller god frukt av detsamma är att vinna på tvångets och orättfärdighetens väg, synes oss frihetens och upplysningens väg vara vid jämförelse härutinnan förnuftig och lyckobringande att beträda.

Då på sätt som ovan framhållits Brattska systemet icke nått eller inverkat på vanedrinkare eller dipsomaner, men däremot gjort supseden populär och eftersträvansvärd och samtidigt därmed hindrat det nykterhetsvärde, som varit på upplysningens väg att vinna, och ävenså kränkt den oförvitliges personliga frihet, måste vi anse berörda system ur alla synpunkter samhällsfarligt samt nationellt och personligt kränkande.

Andra och övriga detaljer vilja vi icke här vidare inlåta oss på. Vi hänvisa blott till bilagorna I—III, i vilka en del sakförhållanden anföras, som även böra vederbörligen beaktas.

På grund av det ovan anförda och som ett botemedel mot det påtalade onda, — där det använda läkemedlet blivit värre än själva sjukdomen (dryckenskapen) — samt som en säker väg ur det svåra läget få vi härmed i all underdånighet hemställa:

1) att regeringen låter på lagligt och görligt sätt snarast möjligt anställa *allmän folkomröstning* (referendum) om Brattsystemet (monopolen), så att svenska folket självt får avgöra, om det vill dragas med (hava) Brattsystemet med dess följdsjukdomar eller icke, samt

2) att regeringen måtte i senare fallet tillskapa en sådan lagstiftning om mat- och dryckesvaror samt deras försäljning, som blir i full samklang med samma lagstiftning i Tyskland, Schweiz, Italien, Frankrike Holland, England m. fl. länder, på det att medborgarrätten eller den personliga friheten i sin fulla utsträckning i dessa ting angående mat och dryck *för all framtid* icke vidare må kränkas här i Sverige av lagar och förordningar

Däremot önska och gilla vi icke lagstiftningen härom, sådan som den för närvarande är i Danmark, emedan en civiliserad stat aldrig bör tillåta ocker eller ockerpriser av något slag eller i någon form allra minst, då det gäller mat och dryck, folkens allra viktigaste förnödenheter.

På uppdrag av civilisationspartiet i Örebro enligt mötesbeslut den 13 november 1927.

Underdånigst
E. Wahlberg, Ordf.

D:r N. A. Nilsson. *A. Fredborg.*

Av mötet utsedda kommittérade.
Örebro den 23 november 1927."

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Grevliga ätten Stenbock N:r. 12.

Den judiske dr. Kohut nämner i sin bok om "Berühmte israelitische Männer und Frauen" den sedermera världsberyktade juden Paul Julius Reuter eller Ruyter, som enligt Fritsch's "Handbuch der Judenfrage", 1910 (sid. 253), skulle hetat P. J. Josaphat. Han var född i Kassel 1821 och var en tid biträde i sin farbrors växelkontor i Göttingen, innan han slog sig på telegramförmedling. Från en ringa början utvecklades Reuter's office i London, till en nyhetsbyrå som nu utsträcker sina polyparmar till hela världspressen. Reuter, som 1851 blivit engelsk undersåte, köpte 1871 titeln "Baron de Reuter" av dåvarande hertigen av Sachsen-Koburg-Gotha, — på sin tid beryktad för sin handel med titlar och ordnar. Reuter fick 1891 tillstånd att bruka sin barontitel i England. Med judinnan Magnus från Berlin hade han fyra barn. Äldste sonen hade med Edith Campbell en dotter som giftes med John Douglas till Falkenhorst i Österrike. Av telegramjudens döttrar blev den äldsta omgift med captain Frederick, bror till Sir Charles Edwardsson Frederick baronet of Westminster, och den yngre dottern Clementina Reuter blev hustru åt den svenske **greve Stenbock nr. 12,** överstekammarjunkare och svensk-norsk envoye i Konstatinopel. Den av henne i London 1876 födde greve Erik Stenbock, är således halvjude. Särkadliga ätten Stenbock räknar sina anor från den västgötiske svennen Arvid Jönsson, bonde i Torpet i Långhems socken i femtonde seklets mitt. En hans sonsons son tog sin mors sköldmärke, en stenbock, och dennes son Gustav Olsson antog namnet Stenbock sedan han 1561 fått titeln "friherre till Öresten och Kronobäck". Grevetiteln är från 1651.

Det kan tilläggas att judinnan Reuter, som 1915 blev änka efter envoyén Stenbock, vid 65 års ålder åter trätt i brudstol med en 70-årig engelsk general.

Ätterna Danckwardt och Zweigbergk.

"The Jewish Encyclopedia" såväl som den semitiska adelskalendern "Semi-Gotha" upptager de judiska släkterna Pereira (= "päronträd"), som spritt sig från Pyreneiska halvön över hela Europa och även till Amerika: "Alle diese Birnbäume reichen wohl ins gelobte Land zurück". Av de från Portugal till Brasilien deporterade judarna läto somliga döpa sig och stego stundom högt på rangskalan. Sålunda var en Pereira brasiliansk jordbruksminister 1913. En annan Pereira var på 1880-talet attaché vid brasilianska beskickningen i Wien. På 1840-talet lockade en Pereira tyska arbetare till Brasilien och höll dem sedan som livegna på sina plantager. För uppgifter om de i Europa adlade judeätterna Pereira hänvisas till Semi-Gotha 1913, sid. 374 o. 824.

José Pereira hade med Luiza Carnerio (= "gumse") i Rio de Janeiro dottern Floriana Candida, som giftes med brasilianske kaptenen och marinintendenten **Danckwardt nr 1412** från Sverige. Denne tillhörde en lübeckisk krämarsläkt, varav Jocke Heinrichssohn Danckwardt 1577 invandrade till Nyköping. Efter att ha tjänat som boddräng och bagaregesäll, öppnade han egen handelsbod och förvärvade en betydlig förmögenhet. Han hade med tre hustrur 29 barn och innan han dog hade 133 ättlingar sett dagens ljus. Sonen Petter, klädesmakare i Norrköping, hade ävenledes med tre hustrur 29 barn, av vilka Georg Peterssohn Danckwardt blev tullnär i Kristianstad och sedan direktör vid Torsebo krutbruk. Denne industririddare förvärvade 1706 svenskt adelskap. Hans sonsons son äktade judinnan Pereira och hade med henne sex i Brasilien födda barn, som uppfostrades i den romersk-katolska religionen. En dotter stannade som nunna i ett brasilianskt kloster. Äldste sonen Jean-Carlos blev svensk marinkapten och fick sex barn, av vilka nuvarande huvudmannen blev stationsinspektor i Åby och nu bor i Söderköping hos en son, som där förestår en bankfilial. Denne son är gift med en dotter av den beryktade finske bankförsnillaren Ridderstad i Raumo. Av stationsinspektorens döttrar är en gift med medecine lic. Rise i Skara, en annan med hovrättsnotarien Wallin i Norrköping.

Huvudmannens yngre broder var åkerbrukare och blev far till tre barn, av vilka Jean är infanterikapten och extralärare vid Gymnastiska Centralinstitutet samt har barn med sina två hustrur; — Hildur är gift med lantbrukaren och Vasariddaren Malmborg i Arbottna, det Levinska fideikommisset, och Vejla med f. d. löjtnanten Hagy i Norrbottens regemente; bägge systrarna ha barn.

Huvudmannens yngsta bror Eugène har som operasångare varit vida omkring och livnär sig nu som sånglärare i Köpenhamn, där han gjort sig beryktad som "misogyn". En av systrarna giftes med apotekaren Larsson i Årjeng, en annan med stationsinspektoren Janzon i Västervik, vars son Jean Danckwardt tagit moderns namn, och en tredje med bankkamreraren Fischer i Skara, av en kock- och krögaresläkt från Hessen, därifrån stamfadern 1740 inkom till Stockholm som köksmästare. Bankkamrern Fischer har med sin judeättade hustru tolv barn, av vilka äldste sonen är disponent i Skara, den andre skeppare i Fiskebäckskil, den tredje († 1918) stationsskrivare, den fjärde tandläkare i Nyköping, den femte stationsskrivare i Ranten. Av döttrarna är en översköterska vid Sabbatsberg, en annan direktris vid Långbro; en tredje är gift med kamreraren Axel Carlsson i Partille, en fjärde med agronomen Pontén i Nyköping, en femte med åkerbrukaren Axel Albinsson i Vetlanda och en sjette med ofrälse byråchefen i lantbruksstyrelsen, Vasariddaren O. "von" Zweigbergk, som hon skänkt två judiskt belastade söner. Ofrälse **släkten Zweigbergk** som genom falska uppgifter lyckats bli upptagen i Gerbers "Ointroducerade adelns kalender", 1913 påstår sig ha blivit "adlad av tyske kejsaren omkring år 1500". Någon så benämnd adelsätt har emellertid ej funnits, enligt officiellt meddelande från Prag. En överlupen bohémien (vars mor hette Knobläuch) tog svensk sold och stupade vid Wolfenbüttel 1641, slagen av sina egna landsmän. Från denne böhmiske landsförrädare och avfälling härstammar den i Sverige boende familjen "von" Zweigbergk, vars godtyckligt antagna hjälmprydnad utgöres av en ettersprutande tvestjärt — en symbol som passar särskilt den judiske f. d. redaktören "doktor" Z. i den judiska Dagens Nyheter.

Judinnan Pereira's andre son Fransisco Danckwardt blev kapten vid Kronobergs regemente och hade sex barn, av vilka en son lever som jordbruksarbetare i Kalifornien. En syster är gift med kamreraren Edwall i Vintrosa.

Judinnan Pereira's yngste son blev major i Blekinge bataljon och var far till fyra söner, av vilka f. d. hovrättsnotarien Jean Danckwardt har anställning i Newyork, och Nils är gymnastikdirektör i Växiö.

Såsom framgår av det ovan sagda representeras brasilianske juden Pereira's blod i svenska riddarhuset av ätten Danckwardt nr 1412 (alla nu levande medlemmar) samt i den ointroducerade adelns kalender av släkten "von" Zweigbergk (som i verkligheten är en ofrälse äventyrarsläkt). Det finns ett ordspråk som säger att äpplet faller ej långt från päronträdet", på portugisiska "pereira".

A. O. Europaeus.

Ett FOTOGRAFI till julen är den bästa julklappen.
Glöm ej att anlita oss, då vi äro specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 7545.
BILD-CENTRALEN
DROTTNINGGATAN 38 - - - STOCKHOLM.

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är förstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för levern och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin.* Pris pr fl. Kr. 2,50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN
vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS
Feiths

Icke en dag för tidigt!
Läs gröna boken
"NYA SVENSKA —"
pris kr. 2:50 i bokhandeln och fr. Ljungbergs förl., Lidingö 2

PORTERDRICKA
KLASS I
från
SOLNA SVAGDRICKSBRYGGERI
Tel. 95 HAGALUND Tel. 95
rekommenderas som bästa
Vitaminrikaste Måltidsdryck.
Levereras i glasflaskor om 10 liter.
Flaskan är försedd med träkorg.

Goda och billiga Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost 1/2 9—1/2 12 Middag 1/2 2—7 Kväll 7—1/2 12 Inga drickspengar Ingen spritservering

Lindström & Wallins Boktryckeri, Solna 1927.

En riksdagsmotions öde.

(Forts. fr. sid. 1.)

allmänna restaurangaktiebolags inköp av aktiebolaget Fenixpalatset. Styrelsen anser och förklarar uttryckligen, att då dessa bolag stå helt under systembolagens kontroll och i övrigt som varje annat aktiebolag äro underkastade för dem gällande lagstiftning, i kontrollhänseende ingenting brister. Men vad innebär nu detta? Jo, just det, att systembolagen genom att överflytta sin utskänkningsrörelse på ett dotterbolag själva undandraga sig den kontroll i fråga om denna viktiga del av sin verksamhet, som kontrollstyrelsen författningsenligt skulle utöva. Även om så skulle vara, att styrelsens revisor i systembolagen också skulle väljas till revisor i dotterbolagen, ligger det i öppen dag, att denna revisor ej kan ersätta styrelsens egen övervakande verksamhet. Saken har ju för övrigt utvecklat sig på det sätt, att det största restaurangaktiebolaget redan i sin ordning bildat ett par dotterbolag. Ju flera ätteled, som uppstå inom den familjen, desto svårare, för att ej säga omöjligare blir rörelsen att kontrollera, och desto större bliva möjligheterna för den ena eller andra bolagsstyrelsen att göra affärer på egen hand.

Ytterligare möter frågan om vinstmedlens disponerande. Kontrollstyrelsen gör med mycket eftertryck gällande, att vinsten av matserveringen bör av restaurangbolagen få reserveras till mötande av de dåliga tiderna, när dessa komma, och till avsättningar för förnyande av inventarier. Vidkommande vinsten av maltdrycksförsäljningen förklaras det vara en lämplighetsfråga, vart denna vinst bör gå.

Vad nu beträffar behovet av fondbildningar, må det sägas, att få affärsföretag mindre än dessa kunna behöva bilda fonder för mötande av de dåliga tiderna och att förnyelsefonder så mycket mindre kunna vara erforderliga, som den successivt skeende nyanskaffningen bör bestridas av de årliga vinsterna.

Men framför allt bör framhållas, att för vinstmedlen böra gälla samma bestämmelser som för systembolagens egna. Hade dessa själva utövat utskänkningsrörelsen, lider intet tvivel om att de uppkommande vinsterna skolat ingå till statsverket, inklusive den, som uppkommit på försäljning av mat, maltdrycker och annat. Om nu systembolagen föredraga att utöva denna verksamhet genom dotterbolag, bör och får icke detta leda till någon minskning av statens rätt. I detta avseende bör ingen eftergift ske.

I anmärkta hänseenden finner jag utredning vara erforderlig. Huruvida denna bör verkställas ensamt för sig eller inordnas i ett större sammanhang, blir ju Kungl. Maj:ts sak att avgöra.

På dessa grunder anhåller jag om bifall till den av herr Anton Nilsson och mig avgivna reservationen.

Herr Österström: Herr talman! Ett huvudfel i såväl reservationen som motionen i detta ärende är, såvitt jag förstår, att man vill se denna fråga ur enbart ekonomisk synpunkt. Emellertid måste den också ses såsom den verkligt stora sociala fråga, som den är. Min erfarenhet på detta område är ju inte så vidare stor, men jag har under utskottsbehandlingen av detta ärende sökt att komplettera denna erfarenhet. Jag måste också säga, att de undersökningar, som vi gjort, peka i en alldeles bestämd riktning, nämligen den, att dessa restaurangbolag, om de skötas riktigt, ha en utomordentligt stor uppgift att fylla. Jag har varit i tillfälle att se litet närmare på det största av dessa restaurangbolag och även på ett av de allra minsta, och jag måste säga, att det förefaller, som om dessa bolag på ett mycket lyckligt sätt skulle komplettera en behövlig enskild restauratörverksamhet. Genom den centralisation och den koncentrering, som de möjliggöra, skapas förutsättningar för en social insats, som på ett utmärkt sätt i sin tur kompletterar hela andan och andemeningen i den nuvarande rusdrycksförsäljningsförordningen. Jag kan inte tänka mig, och utskottet kan inte tänka sig, att riksdagen vill gå in för den meningen, att man skulle försöka krama ut ur hela denna verksamhet i ekonomiskt avseende allt, som möjligen går att krama ut ur densamma. Ty skulle riksdagen gå in för en sådan ekonomisk rovdrift, frukta vi, att priset för denna rovdrift inte bara kan bli alldeles för dyrt, utan att det också kommer att bliva alldeles för dyrt, och att man därmed har gått tillbaka till ett förhållande, till förmån för vilket ingen ansvarig stämma på årtionden har vågat höjas. Men detta är och måste vara den principiella utgångspunkten för bedömandet av denna fråga. Om man menar, att dessa restaurangbolag verkligen ha en uppgift att fylla inte minst i socialt avseende, måste man ju också se till, att de få förutsättningar att på det bästa möjliga sätt fylla denna uppgift och dessa åtaganden. Men dessa förutsättningar skänkas icke, för den händelse man vägrar dem att taga varje som helst risk. En sådan svältpolitik för restaurangbolagen skulle i själva verket betyda ingenting annat än att deras allra viktigaste uppgift och förutsättning komme att läderas och omöjliggöras. Utskottet tror, att styrkan i dessa restaurangbolag i själva verket är den möjlighet till smidig anpassning efter ett behov, som de representera. Nu är det ju så, att ett behov kan föreligga och vara fullt lojalt, utan att man på förhand kan våga sitt huvud på att det är möjligt att exploatera detta behov med någon vinst.

Om jag fattade reservanten rätt, anmärkte han i detta sammanhang på restaurangen Fenix-palatset och dess historia. Jag tror att detta exempel är illa valt. Det kan ju inte bli tal om att gå in i detaljer vid denna timme och efter den långa debatt, som förut här i dag förts i åtskilliga frågor, men jag tror, att man kan säga, att restaurangen Fenix är ett mycket intressant socialt experiment, som visserligen av flera skäl måste avvecklas men beträffande vilket det inte finns någon som helst anledning att taga restaurangbolaget i Stockholm för huvudet eller ge det alltför mycket klander. Om man tränger in i frågan, tror jag snarare, att man skall finna, att det förhåller sig alldeles tvärtom.

Talet om restaurangbolagens monopolställning är ju inte bara i hög grad överdrivet, det är ju positivt oriktigt. Jag tror inte, att det finnes en sådan monopolställning, eller rättare sagt, man kan vara säker på detta. Jag är också övertygad om att ledningen för dessa restaurangbolag icke är så dum, att den strävar att få monopol på detta område. Den nöjer sig alldeles säkert med den i och för sig mycket viktiga uppgiften att komplettera den enskilda restauratörverksamheten. Om också saklig kritik här som i alla andra fall är berättigad och på sin plats samt kan lända till nytta, kan jag, herr talman, i detta sammanhang inte underlåta att säga, att nog tror jag, att det ligger så till, att man gärna kan unna dessa restaurangbolag den arbetsro, som deras synnerligen ömtåliga uppgift verkligen borde kunna berättiga dem till. Det rör sig dock — det bör kammaren vara medveten om — om ett av de intressantaste och kanske mest storstilade sociala och ekonomiska experiment, inte bara i detta land utan kanske i hela Europa, och jag inbillar mig, att man inte skall kunna bestrida, att detta experiment har utfallit på ett mycket hedrande sätt.

Nu säges det visserligen, att det är nödvändigt att få en utredning, och man är inte nöjd med den utredning, som kontrollstyrelsen på utskottets begäran har presterat. Det är möjligt, att det finns luckor i denna utredning. Jag skulle emellertid tro, att allt vad som är möjligt att överhuvud taget få fram återfinner man i denna kontrollstyrelsens utredning. I varje fall gör man klokt i att ställa sig skeptisk till detta resonemang om att staten skulle taga någon vinst av själva matserveringen i samband med utskänkningen. Utskottets ståndpunkt är en helt annan. Utskottet har gått in för ett resonemang av den innebörden, att man skall, så långt det är möjligt, försöka åstadkomma en rationell klyvning i detta fall, d. v. s. matserveringen skall betala sina omkostnader, och utskänkningen skall svara för de med densamma oundvikligen förbundna utgifterna. Även om det är sant, att denna klyvning aldrig kan genomföras så, att den slår absolut ut, är det säkerligen inte någon illa grundad förhoppning att säga, att nog kommer man till ett resultat, som är ganska korrekt, om man strävar därefter.

Ingen inbillar sig väl, tror jag, att jag och kanske majoriteten i utskottet äro några hänförda beundrare av det s. k. Brattsystemet. Men ärligheten fordrar, det nödgas jag säga, att man vidgår, att i den mån som restaurangbolagen hava kommit in så att säga i skottlinjen för den beskjutning, som från olika håll ägnas det system, som har fått namn efter doktor Bratt, dess främste förespråkare, äro bolagen inte så litet orättvist behandlade. Tager man kännedom om denna verksamhet, kommer man ovillkorligen till det resultatet, att man nödgas hysa den allra största respekt både för den personliga ledningen av dessa företag och även för de principer, som äro avgörande för den verksamhet, restaurangbolagen handhava, och jag tror, herr talman, att det är på mycket goda grunder, som jag ber att få yrka bifall till utskottets hemställan.

Herr Lithander: Herr talman! Utskottets ärade ordförande gjorde gällande, att detta icke är enbart en ekonomisk fråga, utan även ett socialt spörsmål. Jag skall inte gå in på den sociala delen av denna fråga, ty den motion, som jag tillåtit mig väcka, har endast varit ett led i strävandet att få dessa saker mera in under allmän kontroll än vad som för närvarande är fallet. Det har ursprungligen varit systembolag, som fullgjort denna uppgift, men dels på grund av den maktställning kontrollstyrelsen haft och dels till följd av den av bolagen skapade organisationen har man kommit in i ett läge, där det allmänna icke har samma inblick i saken, som om systembolagen själva fortfarande hade handhaft denna uppgift, såsom från början var tänkt.

Utskottet har, liksom även kontrollstyrelsen i sitt utlåtande, uppehållit sig mycket vid den sociala delen av frågan, men man har gått åtskilligt vid sidan om det ekonomiska spörsmålet. Utskottet har hänvisat till den utredning, som till nästa år är avsedd att ske i samband med avgörandet av frågan om partihandeln och hänvisar till bevillningsutskottets betänkande i sistnämnda fråga, där bevillningsutskottet uttalar, att enligt dess mening är det önskvärt, att Kungl. Maj:t i samband med förslag i berörda hänseende framlägger all den utredning, som kan erfordras för att tillfälle må beredas riksdagen att i ett sammanhang pröva frågan om de statsfinansiella intressen, som äro bundna vid ej blott partihandeln utan även detaljhandeln med rusdrycker. Men har man icke givit något bestämt direktiv om att även den nu föreliggande frågan skall beröras vid utredningen, kan det mycket väl hända, att vi, när vi komma in på nästa år, stå inför samma förhållande, att man ignorerar frågan.

I motionens kläm yrkas på en utredning, i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamheten överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen samt att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen inkomma med de förslag, vartill denna utredning giver anledning. Ett strävande att försöka åt staten förskaffa allt vad den bör hava synes mig vara något, som varje riksdagsman bör kunna ena sig om. Vi skola inte blanda bort korten eller söka komma ifrån det väsentliga i denna punkt genom att rulla upp hela spörsmålet om den sociala frågan i detta hänseende, utan vi skola taga sikte på de ekonomiska synpunkterna i detta fall. Jag kan aldrig få för mig, att kontrollstyrelsen har rätt i sitt resonemang, då styrelsen säger, att det icke finnes något förbud emot att ordna med dotterbolag. Det är väl i alla fall så, att inte allt, som inte är förbjudet, är tillåtet. Kontrollstyrelsen har en bestämd regel att följa, nämligen rusdrycksförsäljningsförordningens 19 § 9 mom., som stadgar, att systembolagens hela nettovinst av all den rörelse bolagen idkat skall tillfalla statsverket. Jag kan då inte förstå, att man fyller betingelserna på denna punkt, om man bildar aktiebolag och dotterbolag och sedan förklarar, att dessa hava rätt att göra vad de vilja. Ingen skall kunna säga mig, att ett dotterbolag får lov att göra vad som är förbjudet för ett systembolag, och jag vill göra gällande, att dylika bolag exempelvis inte ha rätt att köpa fastigheter. Det synes mig, att kontrollstyrelsen inte har följt föreskrifterna i nyssnämnda paragraf på denna punkt. Och jag skulle vilja till kontrollstyrelsens ärade chef — vilken väl, eftersom han tillhör denna kammare, är här närvarande, förmodar jag, när vi behandla anmärkningar gentemot kontrollstyrelsen — eller hans närmaste man rikta den frågan, huruvida kontrollstyrelsen lämnat sitt medgivande åt dessa dotterbolag att företaga fastighetsköp och göra avskrivningar och fonderingar, som alldeles säkert systembolagen icke hava rätt att göra. Jag skulle som sagt, då jag nu har ordet, vilja framställa denna fråga till dem, den må sedan besvaras i kväll eller på annat sätt. Har kontrollstyrelsen reda på eller har den icke reda på, huruvida det övermål, som är offentligt bevisat i Göteborg, existerat? Har kontrollstyrelsen haft denna fråga under behandling eller ej? Man har i det utlåtande, som kontrollstyrelsen avgivit, gått vid sidan om både denna sak och fastighetsköpen. Man har icke heller svarat på den frågan, vilken förklaringen är till att i Norrköping restaurangbolaget kunnat klara sig utan någon subvention, medan restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg subventionerats med 2 miljoner kronor. Vi ha här upplevat, att efter det min motion blivit väckt — detta må nu vara anledningen eller icke, i varje fall har det skett, sedan kritiken offentligt framställts — har restaurangbolaget där nere återbördat 216,000 kronor, som bolaget förra året fått. Är det i alla fall inte skäl, att riksdagen går in på dessa frågor och ser till, om detta är rätt eller icke och om staten får vad staten skall hava eller ej?

Det är, herr talman, många saker, som man skulle kunna gå in på i detta sammanhang, och jag borde kanske också göra det. Men hänsynen till kammaren och till den långt framskridna tiden gör, att jag i varje fall inte nu skall gå in därpå, utan jag ber, herr talman, att få yrka bifall till den av herrar Georg Dahl och Nils Anton Nilsson avgivna reservationen, som innebär att riksdagen skulle besluta, att en utredning i detta fall bör komma till stånd, huruvida staten har fått och får vad den bör hava eller icke.

Under detta anförande hade herr förste vice talmannen infunnit sig och övertagit ledningen av kammarens förhandlingar.

Greve Lagerbjelke: Herr talman! För att icke diskussionen i denna fråga skall alltför mycket sväva ut, anser jag det vara all anledning att hålla sig till den hemställan, som motionären gjort i sin motion och i vilken hemställan reservanterna för sin del instämt. Klämmen lyder så, att motionären hemställer om en utredning, i vad mån statsverket fått minskade inkomster därigenom, att verksamheten överförts från systembolagen till de s. k. restaurangbolagen, samt att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen inkomma med de förslag, vartill denna utredning giver anledning.

När motionären talar om att systembolagen förut själva omhänderhaft denna verksamhet, åsyftas härmed det s. k. föreståndaresystemet. Motionären tyckes nu utan vidare föreställa sig, att statsverket genom anordningen med restaurangbolag få mindre inkomster, än om det gamla systemet skulle hava bibehållits. Detta framgår bäst av att motionären ur klämmen uteslutit det vanliga uttrycket "huruvida" och endast begär utredning, "i vad mån" statsverkets inkomster hava minskats. Det är då ganska anmärkningsvärt, att under den långa tid före restaurangbolagens tillkomst, då det s. k. föreståndaresystemet tillämpades, förekommo nästan ständiga anmärkningar mot detsamma. Om jag håller mig till Stockholm, gjorde där det dåvarande Göteborgssystemets i Stockholm revisorer upprepade anmärkningar just på grund av de små inkomsterna för systembolagen. Även Stockholms stadsfullmäktige biträdde i princip dessa anmärkningar från bolagets revisorer, och det var just de anmärkningar, som sålunda gjordes emot föreståndaresystemet, som föranledde tillkomsten av det ursprungliga restaurangbolaget i Stockholm. Det lär väl finnas föga anledning att antaga, att om föreståndaresystemet nu skulle återinföras och Stockholms allmänna restaurangbolag — om man nu håller sig till förhållandena i huvudstaden — skulle upphöra, det skulle komma att bli större inkomster. Det skulle väl förvisso bliva motsatsen efter all erfarenhet. Att här göra någon sifferuppställning för att visa det ena eller det andra är alldeles lönlöst, men man kan väl ändå jämföra förhållandena, sådana de voro före restaurangbolagens tillkomst, med de nuvarande förhållandena. Gör man detta, finner man, att under föreståndaresystemets tilltämpning här i Stockholm slukade utskänkningsomkostnaderna den större delen av den på utskänkningen uppkomna bruttovinsten, och detta oaktat ölet då tillhörde rusdryckerna. Men för närvarande, under restaurangbolagssystemet, utgöra utskänkningskostnaderna endast omkring 1/5 av bruttovinsten på utskänkningen. Detta synes mig vara förhållanden, som tala för sig själva. Det synes mig också — det vill jag här framhålla — vara ganska naturligt, att om, såsom fallet är med ett restaurangbolag, man har bildat ett särskilt bolag för att sköta denna uppgift och har en ledning, som är särskilt kvalificerad härför, skall det bli ett bättre resultat än om systembolagen, vilkas styrelser äro sammansatta för helt andra uppgifter, skola mer eller mindre på måfå skaffa sig föreståndare för att på så sätt låta restaurangerna skötas. Det lär väl vara alldeles givet, att restaurangbolagen kunna på ett bättre sätt tillgodose de sociala synpunkterna, som ju ändå hava sin stora betydelse här, än om det är föreståndare, som skola sköta restaurangerna, delvis på sin ekonomiska risk. Det hjälps inte, att dessa låta de privatekonomiska synpunkterna bliva övervägande, och detta framgår även ganska klart därav, att vi här i Stockholm hava sådana företag, som skötas med föreståndare, och åtminstone på det ena av dessa äro priserna på maten högre än på Stockholms allmänna restaurangbolags restauranger. Det kan i detta avseende förtjäna anmärkas, att i yttrande av år 1921 har också Stockholmssystemets styrelse framhållit såsom sin erfarenhet, att de av enskilda föreståndare drivna folkrestaurangerna ha bestämda tendenser att hålla högre pris än dem, som restaurangbolaget sett sig i stånd att tillämpa i sin matservering.

Detta gör, herr talman, att jag finner det vara så långt ifrån, att det skulle bli en större behållning för det allmänna, om man skulle återgå till föreståndaresystemet, att motsatsen, efter vad erfarenheten visat, skulle bli förhållandet. Jag får sålunda yrka bifall till utskottets hemställan.

Herr Lithander: Herr talman! När den siste ärade talaren gör sina kalkyler och kommer till den slutsatsen, att det för allmänheten är fördelaktigare, som det nu är, förbiser han ju i alla fall de subventioner, som lämnats och som jag i mitt första anförande påpekade, nämligen bland annat 2 miljoner kronor till Stockholm och Göteborg, under det att Norrköping icke har någonting. Men det är ju för övrigt inte bara detta förhållande. Det är ju också den omständigheten, som även saknats i kontrollstyrelsens beräkning, att nu få bolagen också försälja pilsnerdricka, vilket har gjort, att de under ett antal år subventionerats med 5 miljoner kronor.

Det råder ju i alla fall olika meningar om dessa saker, och det kan inte skada, att man från riksdagens sida tillser, hur det förhåller sig.

Eftersom jag har ordet, herr talman, ber jag att få säga, att jag i mitt första anförande förbisåg, att om man vill göra en fråga till ett ämbetsverk, bör denna på grund av grundlagens föreskrift gå via Kungl. Maj:t. Jag är ledsen, att jag i dessa dagar verkligen glömde bort Kungl. Maj:t!

Jag ber att få vidhålla mitt yrkande.

Greve Lagerbjelke: Herr talman! Bara ett par ord! Jag ville vara så kortfattad som möjligt, då jag förra gången hade ordet. Då nu herr Lithander emellertid har talat om subventioner till folkrestaurangerna, måste jag säga, att det är väl ändå obilligt begära, att dessa restauranger utan vidare skola med sin förtjänst på matserveringen betala omkostnaderna för utskänkningen. Anställes en jämförelse med hur det är i fråga om de överlåtna rättigheterna, framgår det alldeles uppenbart, att om folkresturangerna skulle hava samma förtjänst på spriten som innehavarna av överlåtna rättigheter, skulle folkrestaurangerna få vida större bidrag än de nu hava.

Överläggningen ansågs härmed slutad, varefter herr förste vice talmannen enligt de yrkanden, som därunder framkommit, gjorde propositioner, först på bifall till vad utskottet i det nu ifrågavarande utlåtandet hemställt samt vidare på antagande av det förslag, som innefattades i den vid utlåtandet avgivna reservationen; och förklarade herr förste vice talmannen, sedan han upprepat propositionen på bifall till utskottets hemställan, sig finna denna proposition vara med övervägande ja besvarad.

Kritik.

Det torde vara ytterst sällsynt, att utskottsmajoriteten och reservanterna företräda så diametralt motsatta åsikter som fallet varit beträffande ifrågavarande motion. Utskottsmajoriteten har sålunda icke på någon punkt funnit hr Lithanders synpunkter värda beaktande, snarare tvärtom, och dess utlåtande kunde knappast hava varit gynnsammare avfattat till förmån för den nuvarande ordningen, även om dr Bratt eller dir. Rosenborg varit författare till aktstycket. Reservanterna för sin del ansågo motionen väl motiverad och förordade den begärda utredningen.

Då utskottets ordförande, hr Ivar Österström, ensam förde majoritetens talan under debatten och därvid tolkade sina personliga åsikter, vilka i stort sett endast kompletterade utskottets utlåtande, riktas den del av kritiken, som avser utskottets utlåtande i främsta rummet mot hr Österström personligen, men gäller givetvis också, där sig så bör, hans meningsfränder inom utskottet.

Inledningsvis säger hr Österström det vara ett huvudfel i såväl reservationen som motionen, att man vill se frågan ur enbart ekonomisk synpunkt. Detta uttalande vittnar i hög grad om hr Österströms oförmåga att intränga i föreliggande problem och skärskåda det från olika sidor, vilket dock icke bör hava stött på några större svårigheter, enär det tillgängliga materialet var synnerligen rikhaltigt och klarläggande. Hr Lithander har i sina redogörelser, i motsats till vad hr Österström gör gällande, ganska mycket sysslat med frågans sociala innebörd. Det heter ju också i motionen: "Ur nykterhets- och social synpunkt i övrigt hava restaurangbolagen intet att berömma sig av utöver vad systembolagen i motsvarande läge kunnat åstadkomma. Inom systembolagens ledning finnas ansvar och erfarenhet i minst lika hög grad som inom restaurangbolagens".

Fastän hr Österström under vederbörandes ciceronskap varit i tillfälle att "se litet närmare på det största av restaurangbolagen och även på ett av de allra minsta", torde detta förhållande näppeligen göra honom kapabel bedöma systembolagens förmåga att handhava sin utskänkning på det ena eller andra sättet. Varför begagnade icke hr Österström tillfället att undersöka, huru de under Stockholmssystemet direkt sorterande föreståndarne skötte sina restauranger? Ur ekonomisk synpunkt äro ju dessa enligt Kontrollstyrelsens yttrande överlägsna "Sara"-bolagets. Ett underkännande av verksamheten i övrigt skulle betyda, att Stockholmssystemet saknade kompetens att komma till rätta med en icke alltför märklig uppgift. Det är nog icke så. Man kan tryggt utgå ifrån, att systembolagen, utan anlitande av restaurangbolagsformen för utskänkningsrörelsen, i fullt tillfredsställande grad kunnat tillgodose de krav i socialt hänseende, som på grund av de ändrade tidsförhållandena undan för undan uppstått.

Redan i revisionsberättelsen för 1909 års förvaltning hade revisorerna vid systembolaget i Stockholm (till vilka d:r Bratt då hörde) vitsordat den välskötta matserveringsrörelsen och den utmärkta ordningen och snyggheten i lokalerna, men framhöllo samtidigt, att på grund av de förmåner, som voro inrymda åt föreståndarne, kostnaderna för utskänkningen blevo betydande. Den anmärkningen hade blivit framställd, att prisen för mat av den höga kvalitet, som serverades på värdshusen, icke skulle kunna hållas så låga, därest icke en avsevärd del av vinsten på själva utskänkningsrörelsen ginge till subventionering av matserveringsrörelsen.

Det hela gällde således *uteslutande ekonomiska spörsmål*. Har man sedermera lyckats bemästra dessa? Svaret skulle bliva jakande, om man kritiklöst godtoge Kontrollstyrelsens jämförelse mellan det ekonomiska resultatet av utskänkningsrörelsen då och nu, men därmed blottade man också en höggradig brist på sinne för realiteter.

Åren närmast före världskriget var priset på systembolagets i Stockholm värdshus för 5 cl. brännvin inklusive tillhörande matportion cirka 20 öre, medan priset numera för samma kvantitet (från det nyligen tillkomna 4-centiliterssystemet kan i detta sammanhang frånses) är 70 à 80 öre. Även med hänsyn tagen till det förändrade penningvärdet, är priset således f. n. cirka 2½ gånger högre, varav största höjningen kommer på matens konto. Man får antaga, att omkostnaderna och matportionerna undergått en mindre ökning, men att möjligheterna för uppnåendet av ett tillfredsställande ekonomiskt resultat av utskänkningsrörelsens båda grenar under de senaste åren varit ojämförligt mycket större än tidigare säger sig självt. Inom fackmannakretsar är också den åsikten allmänt utbredd, att ett upphävande av mattvånget skulle göra de större restaurangbolagens saga all, med påföljd, att man finge bita i det sura äpplet och konstatera, att man befunne sig på nära nog samma ståndpunkt som vid tiden för revisorernas ovannämnda anmärkning.

Restaurangbolagen äro emellertid i närvarande stund en faktisk företeelse, och man hade fördenskull tänkt sig, att hr Österström, även om han i verkligheten vore övertygad om deras ändamålsenlighet, dock i princip skulle dela hr Lithanders åsikt om nödvändigheten av en effektiv kontroll över deras verksamhet från statsmakternas sida, men trots att herr Lithander påvisat en hel del märkliga saker, såsom fondbildningar, bortskänkandet av gåvor, fastighetsköp, förlustbringande affärer vid sidan av den egentliga verksamheten, ja till och med avtalsbrott, varigenom statsverket blivit lidande, har hr Österström panna att orda om det olämpliga i att försöka "krama ut" allt vad som kan kramas ut ur denna verksamhet samt att en sådan "rovdrift" skulle straffa sig. — Man kan icke underlåta att fråga sig, när det blev sed i Sveriges land, att en riksdagsman förliknar statens tillgodoseende av sin rätt vid "rovdrift".

För att taga frågorna i ordning. Kontrollstyrelsens påpekande om restaurangbolagens lagenliga skyldighet att avsätta reservfonder, var alldeles överflödigt, eftersom hr Lithander omnämnt detta förhållande i sin motion, men denna avsättning behöver icke uppgå till mer än 10 procent av aktiekapitalet. I övrigt äro icke några fonderingar påbjudna, men hava sådana vid sidan av betydande avskrivningar förekommit i stor utsträckning. Restaurangbolaget i Göteborg hade ju för nyssnämnda ändamål under ett enda år disponerat ett belopp, motsvarande 80 procent av aktiekapitalet. Tycker inte hr Österström, att man kunde nöjt sig med ett mindre belopp och inlevererat resten till systembolaget, eller skulle detta hava karaktäriserats som ett försök att "krama ut" pengar av bolaget? I Stockholm har man gått ett steg längre och ansett sig kunna som gåva till en understödskassa överlämna 100,000 kr. Sådant tyder icke heller på någon nämnvärd penningbrist. Hr Lithander har härom träffande skrivit: "Det är ingen konst att spela välgörare, när staten får betala fiolerna."

Fastighetsköpen synas vara en från Kontrollstyrelsens synpunkt fullt naturlig företeelse, vilken icke kommer styrelsen vid. Detta ställningstagande av ämbetsverket är ansvarslöst, ty det är uppenbart, att de av systembolagen i restaurangbolagen investerade medlen riskeras, om de senare företagen tillåtas att utan kontroll göra de vidlyftigaste affärer. Häremot kan kanske den invändningen resas, att systembolagen själva få tillsätta sina dotterbolags styrelse. Emellertid är det allbekant att styrelse- och revisorsuppdrag i det allmänna närstående företag av restaurangbolagens typ som ett slags soulagement tilldelas de inom politiken högst förtjänte, och under sådana förhållanden blir det mera sällan sakkunskapen får råda (Spritcentralen är ett exempel härå).

Förvärvet av Fenixpalatset betecknar ett bestämt avsteg från den för bedrivandet av systembolagens egen utskänkning utstakade vägen. Hr Österström finner det vara fråga om ett mycket intressant socialt experiment, varför man icke bör klandra restaurangbolaget i Stockholm, utan tvärtom. Rena, rama nonsens. Skada blott, att hr Österström ansåg sig förhindrad ingå i detaljer. Så mycket fullständigare skulle demaskeringen hava blivit. Nu måste man nöja sig med konstaterandet av blott och bart ett experiment, som tillskyndat det allmänna en förlust på cirka ½ million kronor, utan annan valuta än att experimentets upphovsmän plus hr Österström funnit det vara "mycket intressant". Dess sociala syfte (läs socialiseringssyfte) skall i ett annat efterföljande sammanhang beröras.

Hr Lithander har vidare riktat en fråga till Kontrollstyrelsen angående övermål vid restaurangbolaget i Göteborg. Förhåller sig verkligen denna sak som motionären framställt densamma, vilket man på grund av Kontrollstyrelsens kringgående sätt att besvara frågan icke har anledning betvivla, så föreligger ett kontraktsbrott av allvarlig art, som bevisar, att den kontroll, restaurangbolagen påstås vara underkastade, är full-

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 2 December 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

ständigt illusorisk. Om någonting dylikt förekommit ett par privatpersoner emellan, hade laga åtal blivit följden, men i likhet med Kontrollstyrelsen nonchalerar hr österström det hela. Förmodligen är detta ett av de fall, där rovdriftens spöke sticker upp huvudet.

Om restaurangbolagen stått på egna ben, d. v. s. icke fått något understöd av resp. systembolag, hade man möjligen i vissa fall kunnat lämna dem den fria dispositionsrätt över vinstmedlen som skett, men i och med att restaurangbolagen erhålla dylikt understöd kommer frågan i ett annat läge. Restaurangbolagen i Stockholm och Göteborg erhålla, som hr Lithander påvisat, bidrag från sina moderbolag, dels kontant och dels i den förstuckna formen av vinsten å pilsnerdricksförsäljningen, vilken tidigare oavkortad tillföll systembolagen. Att restaurangbolagen själva få tillgodogöra sig denna stora dolda vinst, varmed alltså systembolagens inkomster minskas, måste tillmätas avgörande betydelse. Under inga som helst förhållanden kan man dela Kontrollstyrelsens mening, att dispositionen av denna vinst är en "lämplighetsfråga". Stödd på denna frigjorda åsikt har det kungl. ämbetsverket nedlåtit sig till att i den ekonomiska utredning, som inrymts i yttrandet till utskottet, helt frånse restaurangbolagens inkomst av pilsnerdricksförsäljningen, varigenom utredningen blivit synnerligen vilseledande. Då hr Lithander genom att fästa uppmärksamheten på förhållandet avslöjat det vackra försöket, hade det varit hr Österströms oavvisliga skyldighet att infordra ny, på verkliga förhållanden baserad, utredning från Kontrollstyrelsen, men utskottsordföranden fann synbarligen, att pilsnerdricksvinsten, som bolagen i Stockholm och Göteborg sammanlagt åtnjutit, eller cirka 5,000,000 kronor, var en bagatell, icke värd att beaktas. I stället underskriver hr Österström å utskottets vägnar följande: "Vad det ekonomiska resultatet beträffar, finner utskottet emellertid, att den av Kontrollstyrelsen givna redogörelsen för restaurangbolagens tillkomst och verksamhet med *all önskvärd tydlighet* ger vid handen, att det s. k. föreståndaresystemets fördelar äro i synnerligt hög grad diskutabla. . ." Förunderliga äro de som tro utan att se.

Det är sålunda fastslaget, att restaurangbolagen erhålla betydande bidrag, vilka under de senaste åren väsentligt överstigit de redovisade vinsterna. Ingenting vore väl då naturligare än att vinsterna inlevererades till systembolagen i stället för att användas på allsköns annat sätt. Hr Lithander står på fast grund, då han härvidlag åberopar sig på lagens anda och bokstav.

Även hr Österström tyckes hava kommit under inflytande av trollmakten hos ett av de naiva slagord, varmed d:r Bratt kringgärdat sig under sin hänsynslösa klättring upp till maktens och "ärones" tinnar, nämligen detta: "Utskänkningsrörelsen skall bära sina kostnader och matserveringsrörelsen de för densamma erforderliga utgifterna". Då ingen människa, d:r Bratt inbegripen, kan fastställa omkostnadernas fördelning på de olika rörelsegrenarna, är slagordet synnerligen lämpligt att använda vid förekommande behov. Eller anser hr Österström exempelvis, att kostnaderna för utskänkningen av pilsnerdricka äro lika stora som den vid försäljningen uppkomna vinsten? Nej, på den av hr Österström föreslagna vägen kan ingen klarhet vinnas om de nödvändiga bidragens storlek. Skola restaurangbolagen överhuvud hava något existensberättigande, böra de till dem utgående bidragen icke vara större än att rörelsen bär sig (för all del med iakttagande av att det sociala icke eftersättes). Bidragen kunna mycket väl beräknas i överkant, men vad som icke kommer till användning i rörelsen skall återbäras.

"Talet om restaurangbolagens monopolställning är ju inte bara i hög grad överdrivet, det är ju positivt oriktigt. Jag tror inte, att de finnes en sådan monopolställning, eller rättare sagt, man kan vara säker på detta". Om man icke hade svart på vitt, att hr Österström fällt det citerade yttrandet, skulle man vilja våga en slant på att dr Bratt varit talaren. Emellertid uppmanas hr Österström att läsa rätt innantill. Hr Lithander har klart och ingående redogjort för skillnaden mellan restaurangbolagens och de enskilda restauratörernas utskänkningsrörelse. Härav framgår, att restaurangbolagen de facto hava monopolställning beträffande de s. k. 3:e kl. restaurangerna, den stora huvuddelen av dessa bolags utskänkningsrörelse. Just på grund av denna monopolställning har man efter behag kunnat minska antalet restauranger av denna typ, varigenom de icke blivit istånd att på ett nöjaktigt sätt fylla sin uppgift, utan har minskningen i stället åstadkommit de av hr Lithander påtalade köbildningarna "med ty åtföljande "huggsexa". Ordet huggsexa är knappast tillräckligt betecknande, då det på sina ställen understundom varit nära nog slagsmål om matportionerna. Denna verkligt antisociala företeelse har från restaurangbolagets sida sett haft de goda med sig, att man lyckats "krama ut" största möjliga vinst, vilken, där den icke kommit till användning på sätt som tidigare nämnts, åtgått till att inreda första klass restauranger med bibehållande av för andra klass restauranger gällande priser; om något en form av illojal konkurrens. (Svenska Dagbladet framhöll också nyligen på ledareplats det ologiska i, att systembolagen bildade dotterbolag, vilka konkurrerade med utövarne av den verksamhet, som systembolagen äro satta att övervaka. Rätt och slätt ett underkännande av den nuvarande ordningen).

För övrigt kan undertecknad meddela hr Österström, att restaurangbolagen endast utgöra ett led i strävandena efter absolut monopol inom restaurangnäringen och alkoholnäringen i dess helhet. Det var ingen tillfällighet, att köpen av Fenixpalatset, Grand Hotell och Carnegie Porterbryggeri skedde ungefär samtidigt. Den sociala och nykterhetsmantel, vari dessa transaktioner på sin tid insveptes torde vid detta laget vara så nött och trasig, att den icke längre förmår skyla de ursprungliga avsikterna. Allmänhetens ögon hålla på att öppnas, delvis emedan den fått vetskap om de millionförluster (f. n. cirka 13,000,000 kr.), som ifrågavarande affärsverksamhet indirekt tillskyndat vår statskassa. I stället för att skära guld med täljknivar fingo vederbörande uppleva motsatsen. Bakslaget har blivit så pass kraftigt, att spritbyråkratien tvingas upphöra med sin offensiv och nu i stället måste inrikta sig på en visserligen i längden hopplös defensiv.

Hr Österström anser vidare restaurangbolagen vara "ett av de intressantaste och kanske mest storstilade sociala och ekonomiska experiment, inte bara i detta land utan kanske i hela Europa". Varför bara Europa, då hela världen står öppen? Mellan ett experiment av antytt slag och restaurangbolagets egentliga uppgift bl. a. angivna i stadsfullmäktiges i Stockholm principförklaring år 1913, är steget så långt, att icke ens d:r Bratt med tillhjalp av allt sitt ordrytteri tillnärmelsevis kan taga ut det samma. Hr Österströms skönmålning i restaurangbolagets verksamhet kommer i en minst sagt underlig dager, om man jämför uttalandena vid den debatt, som för några månader sedan utspann sig i härvarande stadsfullmäktige vid föredragningen av Stockholmssystemets oktrojansökan. En av huvudtalarna inom oppositionen, vilken trots partipiskans vinande samlade 39 röster mot 44 (7 röster nedlades), yttrade ungefär följande: "Den kritik, som dr Bratt på sin tid riktade mot Göteborgssystemet, passar nu särskilt in på Stockholmssystemet. Den bör bara göras tio gånger skarpare". Alltså å ena sidan hr Österström, vilken avgivit denna självdeklaration "Min erfarenhet på detta område är ju inte så vidare stor, men . . .", och å andra sidan oppositionen, i realiteten representerande majoriteten av Stockholms befolkning, grundande sitt ställningstagande på verklighetsförhållanden. Reflexionerna göra sig själva.

På sistone finner hr Österström sig böra göra följande förbehåll: "Ingen inbillar sig väl, tror jag, att jag och kanske majoriteten i utskottet äro några hänförda beundrare av det s. k. Brattsystemet . . .". Ja, det är nog bäst för hr Österström att låta den frågan alltjämt förbliva öppen.

Undertecknad, som, trots mångårig erfarenhet inom hithörande fack, varit nödsakad att för ett bedömande av frågan om restaurangbolagens verksamhet ägna tillgängliga handlingar en längre tids ingående studium, är den förste att erkänna de svårigheter, som i detta hänseende måste hava yppats för utskottsledamöterna, icke minst på grund av den knappa tid de hade att förfoga över (Kontrollstyrelsens yttrande avlämnades först i april månad). Det hade under sådana förhållanden varit det enda rätta, att utskottsordföranden, utgående från den ovan citerade självdeklarationen sökt förmå utskottets ledamöter avstyrka motionen, under åberopande av dels nyssnämnda fakta och dels bevillningsutskottets tilltänkta framställning till Riksdagen om en utredning rörande statens ekonomiska intresse i samband med försäljningen av spritdrycker. Hr Österströms tvärsäkra och verklighetsfrämmande ståndpunkt i frågan uppkallar till förnyat, kraftigt motstånd mot restaurangbolagens osunda affärsverksamhet, och man må hoppas, att hr Lithander eller någon annan svensk man i Riksdagen gör sig påmind, när vår folkrepresentation fått en något annorlunda sammansättning än den för närvarande har. Nemesis vakar under tiden.

Fackman.

Hotell och Restauranter
som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Till kämp för Sveriges frihet.

(Forts. fr. sid. 1.)

den statliga styrelsen och lagstiftningen och nu hänsynslöst länkar vår utveckling hän mot nationell förintelse, till att bliva en provins i Israels världssjälvhärskardöme, där vi svenskar äro tillämnade att spela rollen av livegna i eget land. Alla måste med i den stora försvarskampen! Aldrig i tiden har gamla Sverige så som i dag fordrat sina söners och döttrars insats till värnande av sin frihet och ära. Plikten mot fosterlandet, plikten mot det egna folket kallar.

Det, som för stunden kräves, är *Upplysning*. Vårt folk måste upplysas om sanningen och verkligheten rörande det tillstånd, som i dag råder i Sveriges land, där det offentliga livet till grunden korrumperats av Guldets makter och statsmakten och pressen äro vordna parodier på vad de rätteligen skulle vara, organ icke i det egna folkets intresse utan så gott som uteslutande inriktade i främmande makts intresse mot det svenska folkets. Ingen av den nationella tanken besjälad svensk får saknas i detta arbete. Gån ut, envar i sin stad och bliv en pioniär, en kämpe i striden! På upplysningens väg är det, som Sveriges folk åter skall bliva fritt. Gån ut bland folket och sprid Sanningens upplysande ljus! Fienden disponerar över de stora materiella resurserna, men vi, som befinna oss på den andra sidan, förfoga över de maktmedel, som på längden gälla förmer än guldet, sanningsvapnet och tron på vår rättvisa sak. Fram med sanningen på alla områden av samhällslivet, i allt vidare kretsar, till varje hem, till varje medborgare! Inför en dylik upplysningsverksamhet falla fiendens på lögn uppbyggda nu skenbart så starka fästen till marken. Göra vi alla vår plikt och envar i sin stad går ut att upplysa vårt av Lögnens makter förvillade folk, då skall och segerns dag icke vara avlägsen.

Det mystiska dödsfallet å Sabbatsberg än en gång.

(Forts. fr. sid. 1.)

gången med min dotter, ty en överläkare vid ett lasarett kan ju omöjligen vara med överallt, och vid mindre åkommor bör ju en underläkare kunna sköta om en patient så gott som lika bra, som överläkaren. Det är d:r Lipchütz' uraktlåtenhet att bedöva min dotter före operationen som jag lagt honom till last. Om i regel endast lokalbedövning användes, så kan det väl givas undantagsfall, då fullständig bedövning bör verkställas för att säkerställa utgången. Hade detta varit gjort i det fall som här gäller, är det icke fråga om att icke flickan hade levat ännu! Flickan var fullkomligt frisk, stor och stark, så en fullständig bedövning hade endast varit på sin plats, när läkaren såg huru nervös hon var. Någon benskärva kunde icke hava skadat henne i halsen, ty det var stekt fläskkött som hon förtärde och sådant fanns inga ben i. Som jag förut sagt hade hon den största antipati för allt vad *judar* heter, huru mycket mera skulle hon inte då känna ännu större antipati då mot en läkare av Juda stam.

Hade jag varit med till lasarettet, så hade aldrig min flicka behöft underkasta sig en judeläkares behandling. Må detta dödsfall bliva till en varning för oss alla äkta svenska. O- jag lever i hundra år så kommer aldrig en judedoktor att få behandla mig, det må sedan vara huru enkel åkomma som helst. Att jag icke tillät en obduktion av min döda dotter, må icke förtänkas mig, jag ville inte att hennes kropp skulle bliva ytterligare utsatt för kniven efter döden och vad hade jag, en privatperson att säga till om emot flera stycken läkare, vill jag fråga? Några dagar efter min dotters död besökte jag Sabbatsberg för att få veta vilka sjuksystrar som varit med, då d:r Lipchütz opererade min dotter och vände mig för den skull till översköterskan vid kliniken, som rent av uppträdde litet snäsigt emot mig. Några namn, varken sitt eller de andras ville hon icke uppge.

Jag vill till sist varna alla sjuka, som måste besöka läkare: besök aldrig i livet en judeläkare! Judarna har så liten respekt för ett människoliv, som icke är judiskt, det visar hela deras historia intill närvarande tid, och därför måste vi vara på vår vakt mot dem, så länge vi måste dragas med judar inom vårt land.

Hjalmar Larsson.

Brödet
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
Melcher Lindholms BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i egel intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner 850 48, Norr 1589.

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Rasens inflytande på kulturutvecklingen.

(Forts. fr. sid. 1.)

tades just genom rasblandningens förbannelse, är det också hög tid på, att man med all kraft griper sig an med verket att skydda den nordiska rasen mot förfall. Att Sverige är det rasrenaste nordiska land i världen, medför även stora förpliktelser, som vi ej få svika. Det land, som en gång varit våra nordiska förfäders, tillhör den nordiska rasen och får ej exploiteras i politiskt, materiellt eller andligt avseende av främmande element med främmande rasinstinkter. Svenskheten måste hävdas på alla punkter och försvaras mot inkräktarnas anlopp.

Rastanken — *ett svenskt Sverige åt rassvenska svenskar* — kan ena och lyfta de svenske till samling och stordåd. Främst måste härför svenskens rasmedvetande väckas, och det göras klart för honom om det nordiska blodets förpliktelser och att en blandning med främmande blod är ett förräderi mot rasen, som hämnar sig självt icke blott till tredje och fjärde led, utan brännmärker de efterkommande för långliga tider framåt. Var i sin stad bör, väl väckt för saken, samla omkring sig alla, som kunna intresseras för det gemensamma målet, och dessa grupper böra sedermera sammanföras till större enheter. Upplysningsverksamhet bör bedrivas i största möjliga mån. Det finnes folkhögskolor i Sverige med var sin speciella karaktär, t. o. m. den landsskadliga kooperatistiska rörelsen håller sig med egen propagandahögskola. Men en folkhögskola med nordisk rasbetoning saknas ännu. Den kunde dock bliva en härd för svenskhetens bevarande inom landet; till lärare och lärjungar skulle endast antagas sådana, som, efter granskning, befunnits vara av övervägande nordisk ras. Vakt måste i tid slås, med alla tillgängliga och tänkbara medel, kring den svenska rasens ärvda adelsmärken.

S. L—n.

När K. A. Wallenberg gick i god för storsvindlaren Glückstadt.

"Hans ärliga uppsåt har jag aldrig betvivlat."

Till Redaktionen av Nationen.

I anledning av den intressanta artikeln i Eder tidning den 25 dennes om Landmandsbanken i Köpenhamn och storsvindlaren Glückstadt — K. A. Wallenbergs intime vän, vari återgives ett offentligt uttalande av "vår" store bankman, i vilket han förklarat, att han "samarbetat" i många år med sin gamle vän Glückstadt samt försäkrade, att det fanns ingenting ont i honom, ber jag att härmed få fästa Eder uppmärksamhet å följande, som på ett eklatant sätt kompletterar artikeln i fråga.

Genom T. T. utsändes den 15 juni 1923 en notis, som återgavs i samtliga huvudstadstidningar. Den var av följande uppseendeväckande lydelse: Under behandlingen av Landmandsbanksaffären i går förelåg bl. a. ett uttalande från förre svenske utrikesministern K. A. Wallenberg, vari han bl. a. säger: "Min uppfattning av statrådet Glückstadts verksamhet som bank- och finansman kan jag klarlägga med några få ord Som god vän till hans fader har jag sett honom växa upp och utbilda sig till att följa fadern som ledare av Landmandsbanken. Sällan har jag sett en ung man med så utpräglat goda egenskaper och med en så god utbildning för sitt kall som statsrådet Glückstadt. Själv skulle jag aldrig tveka att i hans händer lägga de svåraste saker. Han var en skicklig och kunnig underhandlare och hans ärliga uppsåt har jag aldrig betvivlat, ej häller nu tvivlar jag därpå."

Så uttalade sig inför offentligen Sveriges "grand old man", som var Sveriges utrikesminister under det stora politiska rovriddarekriget, om sin tids största storsvindlare, medan denne satt i fängsligt förvar.

Notisen är hämtad ur "Nya Dagligt Allahanda", däri den återgavs under rubrik: Knut Wallenberg om statsrådet Glückstadt, samt underrubrik: "Hans ärliga uppsåt har jag aldrig betvivlat".

Stockholm i november 1927.

Folke Cronholm.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr 105 96.

I våra "nationalekonomers" idealland.

I vårt nästföregående nummer återgavs en del brottstycken ur våra svenska "nationalekonomers" lovsång i korus för ej länge sedan över den internationella kooperationen — "framtidens varudistributionsform", den där en gång skall ersätta "den otroligt slösaktiga fria handeln" (prof. Cassels uttryck). Det bör under dessa förhållanden ha sitt intresse för litet var att något närmare följa den kollektivistiska varudistributionen sådan den gestaltar sig i det stora föregångslandet, Sovjet-Ryssland. Vi ha redan tidigt lämnat en del nog så belysande interiörer därifrån, vilka dock naturligtvis icke observerats av de "vetenskapliga" hrr representanter för "vandringsfolkets kautschukvetenskap" För dagen tillåta vi oss citera några uttalanden ur olika tyska och engelska tidningar rörande de förhållanden i Moskva under de stora festdagarna under 10-årsjubiléet. En mängd festliga banketter höllos därunder, vari naturligtvis också den monopoliserade ryska kooperationens chefer deltogo och vid vilka intet i mat- och dryckesväg saknades. Men befolkningens breda lager — för dem fanns det under de revolutionära jubeldagarna ej ens ett nödtorftigt dagligt bröd. En korrespondent till en tysk tidning, som deltagit i högtidligheterna, skriver bl. a. följande:

"I Moskva råder panik och de utländska jubileumsgästerna lämna nu staden så hastigt som möjligt, *ty befolkningen har intagit en hotfull hållning mot de främmande gästerna, vilka rikligen förplägats under det befolkningen själv lider nöd av brist på mat och bränsle.*"

Och i ett telegram till London berättas:

"På folkmöten fördömas diktatorerna. Våra ledare ha förrått oss, ropas det, ned med parasiterna som ödsla våra pengar och stjäla våra livsmedel för att själva leva i lyx."

Ja, så går det när ett lands varudistribution annekteras av kooperativa funktionärer, som ha sin lön och ta order av judisk-politiska makthavare. Både i Ryssland och sedermera i Finland trädde konsumentkooperationen vid revolutionsutbrotten i tjänst hos omstörtningsmännen, stängde butikerna för alla borgerliga element och provianterade uteslutande de röda upprorsflockarna med vad som fanns av livsmedel.

Så gick det då och så kommer det att gå under kritiska dagar i alla länder med konsumentkooperativ varudistribution. Den må skylta hur "neutral" som helst under en lugn tid. Men man kan vara viss på, att så snart något stöter till, komma omstörtningsmännen att öppet visa sin i diverse styrelser och "förvaltningsråd" hittills dolda makt över konsumentkooperationen, dess varumagasiner och kassaskåp. Redan nu meddelar ju vår dagspress titt och tätt, att under små lokala arbetskonflikter misshagliga kunder körts bort från de kooperativa butikerna. Och detta ehuru Kooperativa förbundet säger sig i alla tider ha avfordrat varje ansluten förening en förbindelse att iakttaga fullständig "neutralitet".

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292.

Slakteriaffären Hötorgshallen
N:r 99—100 samt
Bondegatan 73,
rekommenderar sina förstklassiga matvaror till dagens billigaste priser. *Gör ett besök och Ni blir belåten.*
Vördsamt
F. W. Andersson.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

Nr 48 Fredagen den 9 December 1927. Årg. 3

Den svenska nykterhetsrörelsen på avvägar.

Det slutna förbundet mellan nykterhetssträvan och judiskt kapitalistintresse har äventyrat rörelsens ideela karaktär.

Alltsedan förbudsomröstningen år 1922 har arbetet inom vår nykterhetsrörelse gått i famlandets och ovisshetens tecken, och det står klart för envar, som under tiden aktgivit på rörelsens utveckling, att densamma går mot en brytningstid. En sådan är närmare förestående än mången anar, och detta på grund av den allt intimare karaktär, samarbetet mellan de tongivande på nykterhetshåll och restriktionssystemets synliga och osynliga målsmän numera, alla officiella förklaringar till trots, fått. Nykterhetsrörelsen har härigenom från att hava intagit en relativt undanskymd plats framflyttats till första stridslinjen i den pågående kampen om restriktionssystemets vara eller icke vara, och vederbörande må själva taga konsekvenserna av sin uppslutning vid spritbyråkratiens sida. Ostraffat prisgivas icke de ideella principerna för politiska, egoistiska samt andra i dunkel höljda syften.

Frånvaron av klara riktlinjer för nykterhetsarbetets bedrivande tillika med meningsskiljaktigheter inom nykterhetslägret äro de främsta orsakerna till det inträffade. Efter förbudsomröstningen kunde flertalet organiserade nykterhetsvänner icke övergiva den dessförinnan uppagiterade förbudstanken, utan sågo i förbudet, obeaktande tidsläget, den enda saliggörande lösningen. Andra blevo i brist på bättre anhängare av restriktionssystemet. Andra åter betraktade detta system som en Belsebubs verk och ville motarbeta det. De klarseende och oegennyttiga krafterna voro dömda till relativ overksamhet.

Under sådana förhållanden borde det hava varit en vacker och tacknämlig uppgift för ledarne av nykterhetsrörelsen att samla de stridiga viljorna till en positiv inriktad nykterhetspolitik. Det blev snarare motsatsen. Ledarne började bedriva politik på nykterhetens bekostnad, vilket hade till följd, att nykterhetsrörelsen och det politiska parti, som benämnes det frisinnade, i allmänhetens ögon äro synonyma begrepp. Då restriktionssystemet och dess vidare "utformning!" tillkommit genom en enda härva av politiska och närbesläktade spekulationer, mötte det inga svårigheter för herrar Bratt, Ekman och Kvarnzelius att finna varandra, och samhörigheten är i närvarande stund så påfallande, att varje dementi därom åstadkommer löje.

Ingenting kunde vara olyckligare för nykterhetsrörelsen än denna sammankoppling med politiken och Brattsystemet. Ordet politik just nu kommer gemene man att osökt tänka på korruption, förfall, jakt efter egna fördelar, kohandel etc. samt står i lägsta möjliga kurs. Och Brattsystemet . . . . I sitt Lundaföredrag manade d:r Bratt "att man icke skulle stirra sig blind på de begångna misstagen . . ." Tyvärr är hela restriktionssystemet ett enda gigantiskt misstag.

Dryckesseden är i detta ögonblick mera rotfäst och utbredd än för ett tiotal år sedan. Konsumtionen, både den i statistiken upptagna och den, varöver ingen statistik kan upprättas, ökas sakta och säkert år från år. Utövarne av smyghandeln, vars huvudleverantörer heta smuggling och lönnbränning, hava nämligen nu hunnit organisera och anpassa sig samt äro svåra att uppspåra. När ett eller annat näste upptäckes, blottas nog så intressanta detaljer och i regel rör det sig om avsevärda kvantiteter spritdrycker, som vid sidan av den lagliga handeln utportionerats. Försäljningen genom apoteken mot spritrecept har fått en anmärkningsvärd omfattning. D:r Bratt uppgav själv i Lund som exempel, att sju stycken läkare under loppet av ett år utskrivit recept å tillsammans 100,000 liter sprit. Lönnbränning till husbehov är en vanlig företeelse i de norrländska skogstrakterna, där man sällan är i tillfälle besöka resp. utminuteringsställen och vederbörandes ranson dessutom oftast är för knappt tillmätt. En i detta sammanhang för folkhälsan synnerligen viktig omständighet, ytterst sällan beaktad i den dagliga diskussionen, är, att lönnbränning och smuggelsprit i både fysiskt och psykiskt hänseende verka mera nedbrytande på konsumenten än de eljest med rätta föga uppskattade, olagrade härtappningarna av Spritcentralens tillverkning. De då och då inträffande dödsfallen genom framför allt träspritförgiftning tala sitt tydliga språk. Dagligdags hava domstolarne att behandla åtal för olaga spritförsäljning, ibland tiotals om dagen. Mången gång gäller det relativt oskyldiga mellanhänder, vilka i arbetslöshetstider velat skaffa sig en liten extraförtjänst, och sålunda få sitta emellan medan deras uppdragsgivare, "hajarne" i mörkret, gå fria. De stackare, som på detta sätt råka i delo med lagen, brännmärkas. Huru många av dem kunna upprättas och huru många gå under? Genom pressen gick nyligen ett meddelande, att en hustru å tre stycken debetsedlar, utställda å hennes man, son och dotter tecknat kommunalordförandens kvitto och därpå använt sig av sedlarne för att på systembolaget utfå mannens spritranson. För denna "förfalskning" vara ingen direkt blev lidande, dömdes hon till sex månaders straffarbete. D:r Hindhede i Danmark har betecknat Brattsystemet såsom ohyggligt. Det är rätta ordet för ett system, vilket frestar till lagöverträdelser. Vidare upptaxerar Brattsystemet individens moraliska värde i stort sett efter — taxeringskalendern. En person med liten inkomst, han må vara hur skötsam som helst, får i regel mindre tilldelning än den som har stora inkomster; oavsett huru denne sistnämnde förvaltar sitt pund. Systemet är alltså riktat mot de mindre bemedlade i samhället, enkannerligen den arbetande klassen. Det är ett misstroendevotum mot världens troligen mest upplysta arbetarestam. Den påbördas indirekt att vara moraliskt mindervärdig och ur stånd att taga hand om sig själv. Systemet vädjar sannerligen icke till individens bättre jag, och man undrar och undrar, huru länge än som svenska arbetare skola giva sin röst i val åt personer, vilka hålla detta system om ryggen, ja, i vissa fall hava ekonomiska intressen i d:r Bratts skapelser. Det meningslösa mattvånget förhindrar den fria prisbildningen inom utskänkningsrörelsen, varigenom måltidspriserna, till förfång för stora befolkningsgrupper, måste hållas på en onödigt hög nivå. Man har ju till och med exempel på att restauranginnehavare anmodats höja en gång sänkta, ehuru tillåtna, matpriser för att icke få minskad spritilldelning!! Det hela blir ytterst en nationalekonmisk förlust. Den oerhört dyrbara kontrollverksamhet, Brattsystemets efterlevnad nödvändiggör, får allt större och större omfattning och synes långt före detta hava växt vederbörande över huvudet. Ett av de senaste påfunden, kontrolldelegationerna, förtjäna ett särskilt omnämnande. Förgäves söker man efter någon rimlig anledning till deras uppkomst. Initierade vilja emellertid häri se ett medel att binda restauratörerna och på så sätt förhindra kritik från deras sida. En kontrolldelegation har ett dussin ledamöter, till vilka utgå dryga arvoden för några timmars arbete i månaden. Ett förkastligt slöseri med statens pengar desto

(Forts. sista sidan.)

"Världssamvetet" i full aktion.

Redan för månader sedan bebådades i Nationen en reaktion av det s. k. världssamvetet mot våldsregimen i Sovjet-Ryssland. Så länge Israels "utvalda", Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. sutto vid makten, fanns självfallet ingen anledning för "världssamvetet" att närmare intressera sig för det sovjet-ryska rättstillståndet, men den dag dessa ädla kämpar för proletariatets befrielsekamp ur kapitalismens bojor av den eländige "judehataren" Stalin slungades överbord i Moskva, var det tydligt, att "världssamvetet" ej längre skulle kunna förbli oberört. Den, som en smula satt sig in i förhållandena, kunde icke annat än förutse, att detta underbara "världssamvete", som så vackert teg inför det judiska massmördandet i Ryssland under revolutionens tidigare skede, äntligen skulle vakna till liv och låta höra sin ljudeliga stämma.

Ganska snart efter vårt nyssnämnda papekande, som måste ha kommit litet olägligt för hrr socialistkoryféer i Sverige, kunde också en energisk opinionspropaganda förmärkas i den socialdemokratiska pressen med Socialdemokraten i teten. Den ena vältaliga parollen avlöste den andra, däri Sveriges arbetare uppbådades "till kamp mot förtryck och barbari", "för frihet och rätt". I nummer efter nummer av Socialdemokraten (där ju huset Bonniers intime vän, ekonomichef Ljungberg, numera är den bestämmande), manades arbetaremassorna till kamp speciellt mot "arbetareförtrycket" i Ryssland, men också mot det i fascismens Italien, varmed ju även gavs ett tacksamt tillfälle att distrahera dem från en del mindre sympatiska inrepolitiska, svenska angelägenheter. Såsom höjdpunkten intill nu i opinionsrörelsen för arbetarnas i all världen "frihet och rätt" torde vara att betrakta det stora opinionsmöte "mot terror och förtryck", som i fordags gick av stapeln i Stockholms Konserthus med den georgiske socialdemokraten Irakly Tseretelli som talareattraktion och vilket antogs en resolution, vari uttalades en protest "mot terror och förtryck". Det imposanta mötet bevistades av en fulltalig publik. Förutom hr Tseretelli medverkade hrr Gustaf Möller och Per Albin Hansson, av vilka den förre höll ett vältaligt hälsningsanförande och den senare från konserthusläktaren utbringade ett "leve för friheten och demokratien", som entusiastiskt besvarades av de församlade.

Mötets stora attraktion, hr Tseratelli, gav en livlig skildring av det bistra öde, som drabbat socialdemokratien och arbetarna under den i Ryssland härskande sovjetregimen, samt gisslade skarpt "det

(Forts. sista sidan.)

Även Konungen slår vakt kring K. A. Wallenbergs hemlighet!

Av Generalkonsul Folke Cronholm.

På sätt framgår av min underdåniga skrivelse den 8 november 1927, vilken återgivits i "Nationen" den 11 november s. å., n:r 44, vädjade jag till Konungen, som enligt grundlagen bör rätt och sanning styrka och befordra, och hemställde underdånigast, att Konungen behagade anbefalla utrikesdepartementet att utan dröjsmål inför offentligheten lämna ett klart besked rörande de befattning, som bankdirektören K. A. Wallenberg, medan han var svensk utrikesminister, hemligen tagit med de tyska chiffertelegrammen under kriget, vilket besked departementet vägrat att frivilligt lämna utan att likväl angiva någon som helst grund för sin underlåtenhet att fullgöra en självklar plikt mot Sveriges folk efter de avslöjanden om denna hemliga och neutralitetsvidriga telegramgång, som gjorts i främmande diplomaters minnesanteckningar, och som väckt berättigat uppseende särskilt i Tyskland. Min underdåniga skrivelse hade för befordran till dess Höga bestämmelse översänts till Konungens vakthavande kabinettskammarherre.

Med skrivelse till utrikesministern den 11 i samma månad överlämnade jag till hans excellens ett exemplar av "Nationen" och bad samtidigt att få fästa hans uppmärksamhet jämväl å en artikel i samma tidningsnummer under rubriken "Poincaré om K. A. Wallenbergs sympatier under världskriget". Den franske statsmannen hade i sina memoarer uttalat, att vår dåvarande utrikesminister "uppriktigt älskade Frankrike", och talade med Poincaré "med förstående sympatier", men hyste icke samma känslor för Ryssland.

I skrivelse till departementet den 19 november anhöll jag, att min underdåniga framställning, rörande vilken en föregående utredning ju icke vore av nöden, måste göras till föremål för underdånig föredragning snarast möjligt, enär det i nästa månad vore instämmelsedag i det av mig mot bemälde Wallenberg vid Stockholms Rådhusrätt anhängiggjorda målet och all anledning vore att antaga, att han även denna gång skulle söka undandraga sig svaromål genom samma invändning om forum som förut. Kungl. Maj:ts beslut kunde ju komma att bliva av särskild betydelse vid prövning av en sådan invändning; och jag förutsatte då, att en framställning som denna, som gällde ett allmänt fosterländskt intresse, icke skulle förklaras icke skola föranleda till någon Kungl. Maj:ts åtgärd, utan att något som helst skäl anfördes.

Å denna skrivelse den 19 november erhöll jag den 23 i samma månad en den 18 daterad skrivelse, så lydande: "Jag har den äran meddela, att Eder till Konungen ställda skrivelse den 8 innevarande månad, däri Ni anhållit, att utrikesdepartementet måtte förständigas att lämna Eder vissa upplysningar, denna dag blivit hos Kungl. Maj:ts anmäld samt att Kungl. Maj:t därvid beslutat, att ifrågavarande framställning icke skulle till någon Kungl. Maj:ts åtgärd föranleda." Det är att märka, att jag *icke*, på sätt i skrivelsen säges, begärt några upplysningar *till mig, utan* ett öppet och klart besked *inför offentligheten*. Det är ock att märka, att varje motivering i det sedvanliga beslutet "ingen åtgärd", rör det gäller en Wallenberg, uteblivit. Även vår konstitutionelle Konung har sålunda föredragit att ställa sig på herr Wallenbergs sida och utan motivering avvisat ett krav från svenska folket på ett öppet och klart besked rörande dennes fosterlandsvådliga förehavanden under utrikesministertiden.

Prenumerara på NATIONEN för år 1928.

Prof. Lundborgs senaste arbete "Svensk raskunskap".

Professor H. Lundborg, Svensk Raskunskap, 1927. Pris 5 kr. Almqvist & Wiksells förlag, Stockholm och Uppsala.

Då det stora, i denna tidning redan recenserade verket "The Racial Charakters of the Swedish Nation" (1926) på grund av sitt pris och för många även på grund av det främmande språket, på vilket det måste skrivas, blott kommer på förhållandevis få händer, har ledaren av Svenska rasbiologiska institutet kommit på den lyckliga tanken att framlägga huvudresultaten av det stora verket i ett mindre band. För att detta mindre band skulle kunna säljas så billigt som möjligt, hava flera skänkt pengar för ändamålet; ett gott tecken, som tyder på att icke blott de svenska vetenskapsmännen utan även lekmän hava begripit, vilken växande betydelse bland alla kulturfolk rasbiologien har och ändå mer kommer att få.

"Svensk raskunskap" ger en för alla förståelig god överblick över Sveriges rasförhållanden i närvarande stund. Efter en översikt över den svenska rasforskningens ärofulla historia, följer förklaringar av den mänskliga kroppens raskännemärken; därpå en översikt över Europas huvudraser över indogermanernas ursprungliga hemort, och slutligen över svenska folkets rashärkomst och rassammansättning. Härpå följer rasbiologiska detaljfrågor, vidare en redogörelse för arbetsmetoderna vid den stora undersökningen av värnpliktiga, som Institutet utfört; till sist kartor över fördelningen av raskännetecknen i Sverige. Boken avslutas med en avdelning över den nordiska rasens utbredning, d. v. s. den hög- och slankväxta, smalansiktiga, långskalliga rasen med ljus hud-, hår- och ögonfärg, och över denna ras' kulturella betydelse.

Boken åtföljes av 24 sidor med bilder. Bokens utstyrsel är utmärkt och hedrar förlaget. Priset måste betecknas såsom billigt i förhållande till utstyrseln.

Boken skall tjäna till att sprida en nödtorftig kännedom över rasärftlighet, urval o. s. v. Man misstager sig inte, om man påstår, att i en snar framtid skall en nödtorftig rasbiologisk kunskap höra till allmänbildningen; därför var det en lycklig tanke hos prof. Lundborg att utgiva denna mindre bok.

Om här nedan några små anmärkningar göras, skola de emellertid på intet vis tjäna till att förringa bokens värde:

I Västerlandet stämmer det blott för årtusendet före 1400-talet att krig utgallrar de odugliga. Alla nyare krig betyda för urvalet (selektion) det, som Schiller antyder med dessa ord: "Patroklos liggesingen, dock Thersites vänder åter". Varje modernt krig är ett medel för contraurval (contraselektion), i det kriget just utgallrar de bästa. Likaså stämmer det i Västerlandet blott för årtusendet före 17- eller 1800-talet, att svagare folk måste vika för starkare. Storstadskultur befordrar just de svagare arvstammarne. Sedan sista fjärdedelen av 1800-talet utgallras i hela Europa just de bästa släkterna genom födelseinskränkning. Äro de mångfaldigt Landade typerna i de västerländska storstäderna, "de framgångsrikaste", tillika de biologiskt högstvärdiga. Motsatsen är vanligen fallet. *Man märker, att det rasbiologiska duglighetsbegreppet icke får anses såsom ett rent naturvetenskapligt begrepp utan såsom ett från folk till folk växlande, till hälften naturvetenskapligt, till hälften kulturellt begrepp.*

"Svensk raskunskap" har glädjande nog och i överensstämmelse med nyare forskningar givit upp att härleda den nordiska rasen från Crô-magnon-rasen, en härledning, som från Schlız till Montelius många gånger försökts. Därför har boken anslutit sig till Klaatsch's Werth's och G. Ekholms uppfattning, som i rasen från Aurignac vill se den nordiska rasens urform. Det är emellertid, efter vad senaste fynd giva vid handen, icke otroligt, att man måste tänka på Chancelade-rasen. Referenten tänker på en avledning från Aurignac- och Chanceladeformerna, men antager liksom Ekholm mellersta Europa och årtusenden efter istiden såsom plats och tid för den rasbildningsprocess, som utbildat den nordiska rasen.

Vid omnämnandet av den äldsta i Sverige funna skallen hade väl less sannolika inslag av Cro-magnon-ras bort omnämnas. Vid behandling av den nordiska rasens kulturella betydelse saknar man omnämnandet av greve Arthur Gobineau, vilken dock först fäst uppmärksamheten på denna den nordiska rasens betydelse, och vilkens namn en gång kommer att stå å en minnestavla på huset N:o 15 A vid Nybrogatan i Stockholm, varest han såsom fransk minister bodde under sin vistelse i Stockholm.

Vid omnämnandet av de utomeuropeiska rasbeståndsdelarna, omtalas i ifrågavarande bok det ringa antalet judar i Sverige. Professor Lundborg hade dock ur den nordiska rasens historia kunnat sluta sig till, att i rasbiologien *antalet* och *betydelsen* måste betraktas skilt åt. Lenz (Baur-Fischer-Lenz, "Ärftlighet och rashygien", 1925 visar huru, beträffande judefolket, betydelsen av arvsanlagen uppenbaras. Lenz hänvisar till Sombart, "Die Juden und das Wirtschaftsleben" och påvisar judarnas rasbiologiska särställning. Häri ligger judarnas betydelse såsom en befolkningsbeståndsdel, däremot icke i antalet.

Då det material, som från Rasbiologiska Institutet insamlats, ännu tillåter en rad viktiga undersökningar, kan man från Institutet vänta ett ytterligare antal värdefulla specialarbeten.

Dr Hans F. K. Günther.

Kooperationen — en fara för jordbruket.

Bland jordbrukarna i vårt land råder en påtaglig åsiktsförbistring rörande kooperationen, varöver knappast mycket är att undra i betraktande av alla de villoläror, som av storfinansens många "vetenskapliga" och pressdrabanter m. fl. predikas för landsbygdens folk. När bonderörelsen för något mera än ett årtionde sedan framträdde som en hotfull nationell gestalt på arenan, där israeliterna just som bäst voro i färd med att förbereda det stora rövaretåget, startades i skrämselns tecken som ett mottricks med finansiellt stöd av hrr Wallenberg, (kali-) Fränkel, Bonnier m. fl. inom storfinansens värld "Sveriges Allmänna Lantbrukssällskap" med direktören Gustaf Leufvén som synlig ledare. Detta illustra sällskap, där hrr Tigerskjöld och baron Bennet från Örtofta haft så många utomordentliga tillfällen att personligen få lysa, synes ha tagit till sin huvudsakliga uppgift att distrahera de ledande kretsarna inom jordbruket i diskussionernas tecken, till förhindrande av någon aktiv insats från deras sida till hävdande av den svenska modernäringens intressen. Men vederbörande ha icke låtit det stanna härvid. Direktör Leufvén i Lantbrukssällskapet har ej ens skytt att gå in för det kollektivistiska näringsintresset på landsbygden på ett sätt, som givetvis till slut icke kunnat undgå att väcka en viss uppmärksamhet. I n:r 45 av Nationen citerades ett yttrande rörande kooperationen av direktör L., däri han särskilt uppmanade de av lantmännen bildade handelsföreningarna att anlita Kooperativa förbundet såsom partihandelsaffär "därför att detta är i stånd att tillhandahålla dem de bästa varorna till billigaste pris och samtidigt genom sin revisions- och soliditetsavdelning övervakar före-

(Forts. sista sidan.)

Den 9 December.

Vart statsskuldsättningen leder.

Ansvaret för den förfallets utveckling i demoralisation, korruption och nationell självuppgivelse, som numera råder i vårt land, drabbar i ej mindre grad dem, vilka i sin egenskap av national- och statsekonomiska auktoriteter uppdragit riktlinjerna för densamma, än de på den parlamentariska arenan agerande politiska koryféerna. Det sunda förståndet säger oss, att ett folks välstånd i första hand avhänger av dess ekonomiska belägenhet och att i samma mån dess ekonomi är solid det även äger möjligheter att kunna föra en fri och oberoende tillvaro samt politiskt, kulturellt och ekonomiskt hävda sin ställning, medan förutsättningarna härutinnan självfallet minskas i samma mån den ekonomiska ställningen försvagas och undergräves. Men denna solklara sats hava våra nationalekonomer av i dag icke kunnat förstå, varmed de ock tydligt visat, att de inga verkliga national- eller statsekonomer äro utan endast simpla ekonomiska charlataner. Vi hava vid olika tillfällen skarpt påtalat de professorliga herrarnas landsförderliga propaganda till den svenska allmänhetens avsiktliga och systematiska förvillande. De villolärор, en professor Cassel djärvts föra till torgs i Bonnierska Svenska Dagbladet, såsom att svenskarna böra nedlägga de näringar, som till äventyrs icke kunna konkurrera med de exotiska ländernas, samt att den pågående våldsamma statsskuldsättningen national- och statsekonomiskt sett icke endast är försvarlig utan därtill naturlig och nödvändig, äro av sådan beskaffenhet, att de ovillkorligt uppfordra till en allmän protest från de ansvarskännande folkelementens sida. Ty ingen tvekan kan råda därom, att icke den väg, vi nu äro inne på, national- och statsekonomiskt, leder till statlig och folklig misär. I den rådande falska nationalekonomiens hägn, vilken i själva verket icke är någon svensk nationalekonomi utan i stället en mot Sveriges ekonomiska intressen inriktad internationalistisk-judisk sådan, hava vi på några få årtionden drivits i en ruinerande statsskuldsättning till den internationella finansmakten, så att vi i dag gällda i en skuld till denna å bortåt 1,800 miljoner kronor, dragande en årlig ränta av cirka 100 miljoner kronor. Våra herrar nationalekonomer äro dock ej nöjda med vad de redan lyckats åstadkomma till den svenska statsekonomiens undergrävande i den judiska maktens intresse. Med en uppsyn och en ton, såsom representerade han nationens eget samvete, dundrar professor Cassel i sitt liv- och husorgan mot varje till äventyra framkommande tendens att vilja avvika från den provokatoriska tatsskuldsättningens väg. I vetenskapens missbrukade namn söker man tvinga oss att såsom folk begå ekonomiskt självmord!

Vart den national- och statsekonomiska politik i den judiska finansmaktens hägn, som numera intar högsätet i vårt lands utveckling, leder och var den måste sluta, visar med dyster tydlighet den rådande situationen i själva det land i Europa, Frankrike, som på sätt och vis kan sägas utgöra den Casselska nationalekonomiens stora föredöme och föregångsland. "Det fria Frankrike", den moderna demokratiens, frihetens, jämlikhetens och broderskapets samt alla mänskliga rättigheters förlovade land, suckar med sin myckna frihet den dag som är under en skuldbörda till kapitalets herrar på många hundra miljarder. Av landets femtio miljarder stora budget åtgå ej mindre än hälften enbart till räntor å inhemsk skuld (den internationella skuldsamman d. v. s. den till de utländska banksyndikaten, har det hittills ej varit möjligt att fixera). Denna olyckliga belägenhet, som är en frukt av den där härskande politiska korruptionen, har i landet skapat en i hög grad tryckt stämning, som alltmera hotar att övergå till förtvivlan. I den franska pressen erkännes nu tämligen allmänt, att folket under trycket av den ohyggliga skuldbördan genomlever en fruktansvärd moralisk kris, rörande vars utgång ännu intet kan sägas. Den förtvivlade ställningen upprätthålles och det ekonomiska sammanstörtandet kan förhindras endast medels en beskattning, som för stora folkklasser redan är fullkomligt outhärdlig. Ämbetsmännen, republikens ryggrad, äro betalda mot tredjedelen av ämbetsmännen i Sverige och den breda medelklassen lever till stor del i ett tillstånd av ren misär. I denna jordmån ha, som man kan förstå, den sociala orons och omstörtningens krafter en ytterst tacksam jordmån. De politiska koryféerna predika också högljutt om fascismen eller kommunismen såsom enda möjliga utvägen ur det iråkade eländet. Naturligtvis i fullaste samförstånd med franska republikens okrönte härskare av Israel, hemligt regerande Edvard Rotschild V. Om Rotschildarnas ställning och ansvarighet i det rådande tillståndet i Frankrike fick man föreställning genom de politiska händelser, som våren 1926 utspelades under den Briand-Caillauxska ministärens dagslände-tillvaro. Finansminister Caillaux, som beslutat sig för att gå till botten med det franska statsekonomiska problemet, företog sig någon dag efter sitt tillträde till sin post att i kraft av regeringens lagliga befogenhet låta avskeda Rotschildarnas speciella förtroendemän i Franska banken, chefen Robineaux och souschefen Picard, på grund av dessa herrars tydligt visade systematiska sabotering av regeringsmaktens strävan att stabilisera valutan. Följden blev en ljungande protest från bankens styrelse, som med en baron Rotschild i spetsen uppvaktade regeringen med föreställningar, samt vidare en fruktansvärd opinionsstorm i hela den judisk franska pressen mot den oförvägne. Calliaux hade samtidigt den djärvheten att i ett offentligt tal beteckna såsom en skandal, att den i enskild ägo varande Franska banken skulle få utgöra en makt vid sidan av staten, som kunde rikta sig under det statskassan blev tom men ändock vägrade att lämna hjälp, då sådan var av nöden. Följden av Caillaux' oförskräckta uppträdande blev som man erinrar sig, att kabinettet Briand-Caillaux några dagar senare genom en parlamentarisk aktion störtades. Det har visserligen lyckats den Poincaréska regeringen att hålla de franska statsfinanserna något så när flytande och förhindra ett finansiellt sammanbrott under den tid, han nu suttit vid styret, men en dag kommer detta sammanbrott, försåvitt intet under inträffar, och vem det blir, som då får sitta emellan och förlora, är ej svårt att förutsäga. Det blir den stora massan av franska sparare, som placerat i statspapper. De fransk-judiska storbankerna under Rotschildarna komma naturligtvis icke att förlora en cent vid en blivande eventuell statslikvidering.

Den rådande situationen i Frankrike bör om något vara ägnad att klargöra för oss svenskar arten och konsekvenserna av den national- och statsekonomiska politik, gående ut på statens och kommunernas skuldsättning till det judiska ockrarekapitalet, vilken sedan årtionden tillbaka praktiserats även i vår land. Det återstår ju visserligen ännu ett stycke, innan vi hunnit förhållandevis lika långt i "ekonomisk frihet" som "det fria Frankrike", men säkert är, att det icke skall dröja värst länge tills vi äro där, försåvitt ej vårt folk i tid vaknar upp ur giftsömnen, vari det sövts av den judiska erövraremaktens politiska och "nationalekonomiska" agenter; ty de principer som av vederbörande här följas, äro desamma, som nu fört Frankrike till bankruttens rand. Det franska folket har i dag också endast hån och löje till övers åt sina "nationalekonomer" och deras verklighetsfrämmande teorier och hårklyverier. Där liksom här har nationalekonomernas hela verksamhet varit inställd på att tjäna icke den egna statens och det egna folkets utan den judiska maktens intressen genom att på denna överlåta statens och kommunernas d. v. s. folkets i dess helhet tillhörigheter. Och icke nog med att svenska folket genom denna vansinniga och brottsliga statsskuldsättning till storfinansens herrar frånrövas sina rättmäktiga tillhörigheter, för varje ny miljon i skuld fjättras det allt hårdare i Den Gyllene Internationalens bojor genom det ökade ekonomiska beroende skuldsättningen medför, samt de ständigt ökade pålagor, de av långivarna krävda ockerräntorna för all tid innebära.

Huru är det möjligt, frågar man sig, att tänkande män inom staternas ledningar kunnat acceptera den barocka antistatliga teorien om statens skuldsättning till det enskilda räntekapitalet? De politiker och statsmän, som introducerat statsskuldsättningsprincipen som en ledande princip i staternas ekonomiska liv, hava dock tydligen icke tänkt så värst mycket utan huvudsakligen inriktat sig på att handla i överensstämmelse med sina osynliga höga uppdragsgivares vilja. Skuldsättningen är såsom vi ofta framhållit den judiska världsmaktens förnämsta medel i dess kamp om herraväldet över folk och stater. Tack vare den hemliga maktställning, Israel lyckats bygga upp åt sig hos folken, har det även haft en storartad framgång i sina strävanden att bringa dem under sitt mammonsok. Genom skapandet av allsköns konstlade statsekonomiska behov, inrättandet av kostsamma "sociala" och andra välfärdsinstitutioner samt genom en "socialiseringspolitik" av mest underbara slag, har man sökt förläna ett visst sken av berättigande åt skuldsättningen. Beträffande "socialiseringen" har man ju för övrigt arbetat efter den tankeställningen: Staten "socialiserar" det svenska näringslivet samtidigt med att Alljuda genom försträckandet av dyra räntelån "socialiserar" Staten. Sålunda förmena sig våra nutida "demokratiska" samhällsreformatorer bäst och säkrast förverkliga sitt stolta valspråk till Sveriges arbetande folk: "Staten herre i eget hus"!!

Den, som ej är blind, kan ej undgå att se, att hela denna statsekonomiska politik i den judiska maktens hägn måste leda till nationell katastrof. Alla, som icke äro benägna att godvilligt finna sig i det öde, Alljuda tillärnar oss som dess blivande slavhjon, måste resa sig till kamp mot det härskande falska systemet och fordra inaugurerandet av en helt ny statsekonomisk politik, grundad på fullt hållbara, svenska nationalekonomiska principer, den där uteslutande inriktar sig på främjandet av det egna landets och folkets intressen. Denna nya statsekonomiska politiks främsta mål måste vara återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd. Detta kan ej ske med mindre än att landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt fullt rationellt utnyttjas och sparsamhet införes i det offentliga livet, där det nu for närvarande är tillåtet för storfinansens herrar att manipulera med statens medel liksom vore de deras egna. För likvidering av den adragna statsskulden, vilket snarast bör ske, är det nödvändigt att tillgripa den extraordinarie åtgärden av en statsreduktion av vissa storbankers och vissa privatpersoners i hägnet av den provokatoriska statsekonomiska politiken skapade jätteförmögenheter. De oundgängliga statsekonomiska behoven måste i framtiden uteslutande täckas genom löpande statsinkomster, samt beskattning. Det finnes icke någon förnuftig tanke i den av våra styresman av i dag hävdade satsen, att Staten, som själv representerar den lagstiftande makten i samhället och har både rätt och makt att kunna taga vad den behöver, går och skuldsätter sig för den ena miljarden efter den andra dyra räntelån hos den judiska finansmakten. Detta är icke endast vansinne, det är landsförräderi av dem, som svara för makten. Sveriges folk måste äntligen vakna till insikt om sakernas verkliga läge och därefter inrikta sig. Det relaterade rådande tillståndet i Frankrike, det ideal, mot vilket våra nuvarande statsekonomiska ledare styra, bör tjäna oss som ett varnande exempel

Vakna upp svenska folk, innan det är för sent!

PRESSKONSERTEN

Herr K. A. Wallenberg bör avge en förklaring rörande Sveriges förhållande under kriget!

De sensationella avslöjanden, som gjorts av olika tyska, engelska och franska diplomater beträffande förre utrikesministern K. A. Wallenbergs roll under världskriget, ha nu föranlett en del dagliga tidningar att sysselsätta sig med saken och fordra klarhet i saken. Bland dessa tidningar är regeringsorganet Svenska Morgonbladet (f.) som uttalar, att hr K. A. Wallenberg, Sveriges utrikesminister vid krigsutbrottet, bör lämna en redogörelse för förhandlingarna angående Sveriges neutralitet. Tidningen skriver:

"Det är icke utan att de fakta som framkommit genom utländska aktstycken gjorde det synnerligen önskligt att den dåvarande svenske utrikesministern, hr Wallenberg, gåve en verkligt ingående redogörelse för hithörande förhandlingar och förhållanden."

Vi konstatera med tillfredsställelse, att representanter för dagspressen omsider ansett sig böra gå in för det av Nationen sedan långt tillbaka hävdade kravet på klarhet rörande den roll hr K. A. Wallenberg spelade under världskriget. Sveriges ära och goda anseende kräva, att detta sker.

Det monstruösa mattvånget.

Stockholmssystemets förnuftsvidriga godtycke i utövandet av sitt förmynderskap över svenska folkets mat- och spritförtäring har föranlett Aftonbladet (h.) till ett skarpt uttalande, vari det bl. a. heter:

Det är sannerligen inte för nöjes skull man tar till orda om Stockholmssystemet, men det torde vara enda sättet att få bukt med dess många utslag av godtycke och nonchalans mot allmänheten. Dr Bratt kan vara övertygad om, att ifall ngot annat verk — t. ex. telefonverket eller spårvägsbolaget — blott tillät sig en bråkdel av de nycker och inkonsekventa förordningar, som Stockholmssystemet fordrar att allmänheten skall svälja, så skulle det uppstå en opinionsstorm, sjufalt värre än någon som systemet ridit ut (eller haverat i). Under långa tider har nämligen systemet haft fördelen av en rent otrolig resignation från allmänhetens sida. Men den oinskränkta maktfullkomlighetens dagar äro nu förbi. Och det finns ingen anledning att förtröttas; med tiden skola vi nog bli kvitt alla de oformligheter som Stockholmssystemet påtvingat oss. — — —

Länge har systemet fått gå omkring ganska oantastat för den monstruösa kvarleva från kristiden, som kallas mattvånget. Det ligger visserligen i Kontrollstyrelsens händer att ytterst avgöra om mattvångets vara eller icke vara. Att denna osympatiska restriktionsform, som inbjuder till allsköns kringgående, med det första borde slopas, därom torde blott råda en mening — utanför kontrollstyrelse och systemkretsar.

Det är visserligen bara en detalj av det monstruösa Systemet Aftonbladet här påpekat, men en därför icke mindre viktig sådan. Det vanvettiga slöseri med mat, som mattvånget å restauranterna lett till, är en skam, då den mat, som här borkastas till ingen nytta, väl skulle komma till pass på håll, där den verkligen behövdes. Men Aftonbladet överskattar helt visst kontrollstyrelsens makt och myndighet, då tidningen förmenar, att allt hänger på kungl. kontrollstyrelsen. Det finnes en myndighet ovanom denna byråkratiska folkförmyndareinstitution och den heter *Svenska folket.* Denna myndighet finner sig icke i längden tillrätta med vad som helst!

Svenska Morgonbladet och nykterhetspolitiken.

Inom den kosmopolitiska dagspressen tyckes man börja komma till insikt om, att den allmänna situationen i vad rör nykterhetspolitiken i vårt land icke är så alldeles tillfredsställande och att även här något måste åtgöras. Sålunda gör sig Svenska Morgonbladet (f.) i en ledande artikel till tolk för kravet på klarare linjer i nykterhetsfrågan. Tidningen skriver:

Det vore önskligt, att riksdagspartierna vid kommande riksdag pressades att bekänna färg just med hänsyn till betydelsefulla nykterhetsfrågor. Det är i själva verket en hart när otrolig liknöjdhet de senaste riksdagarna, uppmuntrade av nykterhetsfolkets inbördes splittring, visat för stora och angelägna nykterhetskrav.

Vem är det, om vi få fråga, som främst bär ansvaret för det påpekade oefterrättlighetstillståndet inom nykterhetspolitiken om ej just Svenska Morgonbladet, som tigit i alla de fall, där det auktoritativt bort tala och som låtit engagera sig för en utveckling av nykterhetsrörelsen i vårt land, som icke kan betecknas annorlunda än som rent negativ?

Det Segerstedtska «kulturorganet» i härnad mot professor Lundborg.

Professor Herman Lundborgs förtjänstfulla populära skrift i rasfrågan, "Svensk raskunskap", som finnes recenserad på annat ställe i dagens nummer av Nationen av den kände rasforskaren d:r Hans Günther, har helt naturligt icke tilltalat den "kulturliberala" Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, som utlåter sig som följer:

Vid genombläddrandet av boken får man underliga föreställningar, icke blott om utgivarens omdömesförmåga rörande vad det går an att bjuda en svensk allmänhet som folkläsning à 5 kronor exemplaret utan även om hans förmåga att leda ett vetenskapligt forskningsinstitut. "Kommer det (verket) i händerna på för många riksdagsmän, är det att befara, att resultatet icke stimulerar till frikostighet mot institutet för rasbiologi."

Det Segerstedtska bladets övermaga utfall mot prof. Lundborgs arbete, vilket det givetvis saknar kompetens att överhuvud kunna bedöma, har föranlett Socialdemokraten att intervjua professorn, som lämnade en del intressanta upplysningar rörande sin verksamhet på den rasbiologiska forskningens område. Ur prof. L:s uttalande i Soc.-Dem. må följande anföras:

Prof. Lundborg framhöll, att en populär skrift i rasfrågor varit mycket behövlig i vårt land. Allmänheten har tyvärr en mycket ringa kännedom om hithörande problem. I den nu utgivna folkupplagan av institutets stora verk finnas upplysningar, som även den stora publiken kan tillgodogöra sig. I boken lämnas kort sagt framställning om sådana ting, som borde tillhöra allmänbildningen. Boken fyller sålunda ett verkligt behov i vårt land och en rad vetenskapsmän ha också givit originalarbetet sitt oförbehållsamma erkännande. Den omständigheten, att man i Tyskland visat ett överväldigande intresse för "Svensk Raskunskap" och vill ge ut en utvidgad upplaga av verket tyder även på att boken icke varit så underhaltig, som Handelstidningen velat göra gällande, vilken synes vara dåligt initierad om rasbiologiska institutets verksamhet. Detta har nu ägt bestånd sedan 1922. Under de år, som förflutit sedan institutets tillkomst har ett synnerligen vidlyftigt arbete nedlagts vid detsamma. Föremålet för institutets verksamhet är som man vet, det dyrbaraste som finnes inom landets gränser: dess människomaterial. Till uppgifterna hör, att rasbiologiskt genomforska Sverige genom att studera olika släkters och befolkningsgruppers livsbetingelser och utvecklingsmöjligheter, att klargöra såväl det biologiska arvets som miljöns betydelse för individer, släkter och folk, samt att utreda sjukdomars och normala mänskliga egenskapers ärftlighetsförhållanden.

En närmare granskning av vad institutet till dato uträttat, ger vid handen, att antropologiska undersökningar hittills företagits på omkring 100,000 svenskar. Ett undersökningsblad för varje person, upptagande även genealogiska anteckningar, finnes inregistrerat å institutet. Ungefär hälften av detta material är bearbetat och utgivet. Jämsides med detta arbete ha omfattande rasbiologiska undersökningar företagits i nordliga Sverige, omfattande företrädesvis finnar och lappar. Även speciella ärftlighetsundersökningar ha gjorts. Allt detta har krävt stor möda, ty det rasbiologiska materialet finnes ej anhopat någonstädes i landet, utan det måste först samlas i olika svenska bygder under vidsträckta resor.

Rasbiologin bygger i hög grad på släktforskning. Det är nödvändigt att bedriva familjestatistisk forskning, kombinerad med släktundersökningar, om man vill komma till verkligt djupgående vetenskapliga resultat av betydelse för samhället. Vår svenska kyrkobokföring överträffar alla andra länders i noggrannhet och möjliggör ett insamlande av källmateriel av oskattbart värde för forskning och kultur. Ett sådant förhållande förpliktar. Sverige bör här gå i spetsen. Institutet har insett detta. Med hjälp av kyrkoböckerna har hela socknars befolkning familjeregistrerats led efter led under 100—200 år. Hittills ha omkring 10,000 familjeregisterkort upprättats av institutet, och arbetet fortgår. Med dessa som underlag kan man draga viktiga slutsatser av demografisk och rasbiologisk art.

Rasbiologiska institutet äger nu ett material enastående i sitt slag, och det ämnar inom loppet av två år utgiva ett nytt stort arbete. Institutets rastypsamling är tvivelsutan den värdefullaste i Europa. Den omfattar minst 7,000 negativ, kopierade och registrerade. Utländska forskare, som studerat dessa samlingar, ha framhållit deras stora vetenskapliga betydelse.

Härtill kan läggas, att institutet varje år anordnat en serie livligt uppskattade föreläsningar vid Uppsala universitet över ämnen belysande ärftlighets-, ras- och kuturfrågor. En annan av institutets uppgifter är, att det på egen hand får utbilda forskare och blivande akademiska lärare på områdena rasbiologi och antropologi. Ett icke ringa arbete nedlägges slutligen på att vårda det nödvändiga specialbiblioteket och att upprätthålla bytesförbindelserna med forskare och institutioner i andra länder.

Prof. Lundborgs här citerade uttalande i Socialdemokraten är ju ägnat att belysa den vederhäftighet, som numera för spiran i det "liberalkulturella" bladet i Göteborg..

Förräderiaffären och sovjetlegationens exterritorialrätt.

I samband med det förräderi, reservlöjtnant Gösta Norberg gjort sig skyldig till, i det han till härvarande sovjetlegation ämnat överlämna hela planen för Sveriges kustförsvar, vilket föräderibrott han även delvis utfört, har visserligen, glädjande nog, N. D. Allehanda sagt rent ut, att hrr Kopps och Oras' kvarstannande här i landet icke längre anses önskvärt. Men samtidigt påpekar Allehanda, att ryska legationen åtnjuter exterritorialrätt och att polisen därför ej kan inskrida. Detta torde vara ett misstag av tidningen, alldenstund sovjetrepubliken blott är erkänd de facto och ej de jure.

Det måste under dessa förhållanden påfordras, att kriminalpolisen omedelbart gör husransakan hos sovjetlegationen och lägger beslag på såväl de tillägnade papperen rörande kustförsvaret som därstädes befintliga övriga handlingar i och för undersökning, samt går i författning om väckande av laga åtal mot hrr Kopp och Oras.

En kraftig protest mot nedrustningen.

Vid Nationella ungdomsförbundets anordnade stora protestmöte å Auditorium mot nedrustningen höll riksdagsmannen d:r Arne Forsell ett anförande, vari han skarpt utdömde det ofosterländska beslutet av 1925 års riksdag.

"Vi kräva", slutade talaren sitt med ovationsartat bifall mottagna anförande, "en sådan ordning, att hela vår försvarskraft kan uttagas, att den civila befolkningens kraft utnyttjas och att nutidens tekniska möjligheter ställas till vårt förfogande. Man talade före 1925 års beslut om en maskinarmé; nu ha vi något, som saknar tillräckliga maskiner och inte är en armé. Det snart sagt enda ideella skälet för 1925 års beslut, att Sverige med avseende på nedrustningen skulle gå i spetsen för andra stater, vill man icke längre stå för. Regeringen har låtit vår minister i Paris förklara, att 1925 års beslut endast innebar en minskning av övningstiden men för övrigt

Hjalmar Branting — en ättling av kung David.

För mången svensk har tvivelsutan den roll, som judendomens store "demokratiske" kämpagestalt Hjalmar Branting i förbund med huset Bonnier och den övriga israelitiska sfären spelat politiskt under det senaste halvseklet i Sverige, framstått såsom tämligen gåtfull. I allmänhet har man i den store "arbetarehövdingen" velat se en uteslutande av sant mänskliga ideal och känsla för arbetareklassens väl besjälad representant för de förtryckta folklagrens frihet och rätt. Men så ha vi för vår del ej kunnat bedöma honom och hans verk. Hjalmar Brantings respekt för Sanningen torde i verkligheten icke ha varit stor. Han måste ha varit medveten om, att den predikade klasskampen var en falsk utvecklingsväg och att det väsentliga av vad han repeterade av socialismens läror var lögn och endast åsyftade den judiska maktens planer mot Sverige. Hans förkunnelse av massans regemente var en grov bluff, åsyftande att beslöja de verkliga maktutövarnas, de judiska storfinansens herrars, förehavanden, som i och genom honom, "massans förkroppsligade suverän", ledde den framstormande demokratiens alla göranden och låtanden. Hjalmar Branting visste alltför väl, att det massvälde, han urgerade för, var en utopi och att den demokrati, han med hela sin själ gick in för och som var inställd på den förut ledande svenska klassens undanträngande från makten, uteslutande avsåge att bana vägen för det judiska herraväldet i Sverige.

Att han utförde detta uppdrag med övertygelse och med fullt medveten avsikt, är höjt över allt tvivel. Han drevs därtill av sitt eget blod. Oavsett riktigheten av versionen, att han på fädernet skulle härstamma från en tysk-judisk musiker, står dock fast, att han genom sin moder, född av Georgii, hade semitiskt blod i sina ådror. Ätten av Georgii, som i sig upptagit ett flertal olika slag av främmande blod, däribland också judiskt, räknar nämligen sin härkomst ända till konung David. Fru Anna Branting yttrade också i en artikel för den 4 december i Socialdemokraten, med en viss stolthet i tonen, att Hjalmar vid något tillfälle kunnat säga till en greve i första kammaren: "Långt innan ni fick ert adelsbrev voro vi redan degenererade." Ack ja, vad betydde väl en simpel svensk greve mot en ättling av konung David!. Ätten av Georgii gick såsom nämnt tillbaka till judekonungen David och dennes från en krigsöverste stulna maka, Batseba. I dess vapen återfinnes också judepojken David slungande en sten mot Goliat. I David hava judarna velat se en modighetens symbol, men i själva verket är det visst icke så. David var för feg att våga möta Goliat i öppen fejd och kände sin underlägsenhet i styrka och skulle gått under i envig, men med en liten sten lyckades han på långt håll fälla den fruktade kämpen. Någon heroism var det alltså icke. Detsamma kan sägas om Hjalmar Branting. Han dundrade och krävde i folkets namn och i Israels intresse "reformer", väl vetande, att ingen vågade röra honom, av det skälet, att han var Israels "utvalde", en ättling av själva kung David, med judendomens hela samlade makt bakom sig.

"Till kamp för frihet och rätt!"

"Till kamp för frihet och rätt, mot terror och förtryck!" — så löd parollen vid söndagens stora opinionsmöte å Stockholms konserthus, där ingen mindre än den georgiske socialistiske "frihetskämpen" Irakly Tseretelli (bild ovan), en av den famosa Karenskiregimens koryféer i revolutionens Ryssland, utgjorde det stora attraktionsnumret, utläggande den allra nyaste texten. Talaren upplyste Sveriges arbetare om, att bolsjevismen i Ryssland numera urartat till en primitiv kapitalism, varför även "de stora revolutionshjältarna" Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. dragit sig tillbaka(!)

Bland övriga medverkande vid den storartade "opinionsyttringen" för frihet och mot förtryck voro naturligtvis också våra egna "frihetskämpar", hrr Gustaf Möller och Per Albin Hansson, vilka efter bästa förmåga bidrogo med vältaliga anföranden, vari den svenska arbetarklassens krav på frihet och rätt samt på förtryckets avskaffande ur världen energiskt hävdades. Deras tal belönades även med tacksamt bifall.

Det säger sig själv, att den imposanta opinionsyttringen i konserthuset på socialistsidan betraktas som en ny stor seger för friheten och rätten och för arbetareklassens befrielse ur kapitalistförtrycket. Man bara förvånar sig över de egendomliga metoder, som hrr Möller och Hansson begagnar sig av, när det gäller att i praktiken omsätta sina vackra ideal. Egentligen skulle det vara dårhushjon till för att acceptera sådana teorier som att de svenska arbetarnas frihet och välstånd realiseras genom att avrusta landet militärt, kulturellt och ekonomiskt samtidigt som man i de "sociala" välfärdssträvandenas namn driver in stat och kommuner i miljardskulder till den internationella judiska ockrarefinansen. — Men våra nutida "frihetskämpar" har sin speciella syn på tingen.

När skola Sveriges vilseförda arbetare komma under fund med den skriande motsatsen mellan de bålde "frihetskämparnas" av i dag teori och praktik? Månne först den dag allt, som finnes att förpanta i detta land, mot dyra rängelån förpantats till den Gyllene Internationalen och vi alla gjorts till livegna under Guldkalven?

Vart syftar "Rysslands okrönte härskare"?

I en artikel i St.-T. under rubrik "Judehataren Stalin" söker fil. lic. B. Idestam-Almquist ge en karaktäristik av den styrande mannen i det nutida Ryssland, kaukasiern Josef Stalin, som ju är en av de nu levande personer, som särskilt tilldraga sig den civiliserade världens uppmärksamhet. Enligt artikelförfattaren skall namnet Stalin, som endast är en pseudonym, härröra från "stalj" (stål), som Lenin själv uppges ha förlänat sin partigängare Josef Vissarionovitj Djugasjvili. Och namnet säges passa förträffligt på sin bärare. Vilja av stål, nerver av stål, fasthet och böjlighet av stål — äro nämligen de egenskaper, som utmärka denne skomakarson, som sakta men säkert arbetat sig fram till okrönt härskare över 150 millioner människor.

Okrönt — ja, ty Stalin har ingen högre post vid sovjetstatens officiella maskineri. Det har han egentligen aldrig haft. Han är "privatman", partisekreterare rätt och slätt. Alltså varken president i republiken, premiärminister, tjekachef eller general.

Efter att ha redogjort för, huru Stalin byggt upp sin nuvarande maktställning och rensat ut ur sovjetstaten alla, som synts honom misshagliga, framför allt judarna, vilka där från begynnelsen voro de allsmäktigt styrande, påpekar artikelförf. i St.-T. att den ende betydande jude, som nu finnes kvar inom ledningen är Litvinov-Finkelstein. Därpå heter det:

"Vad vill nu denne man av stål, vart syftar han?

Ack, vart syftade munken Rasputin, vart syftar storsångaren Sjaljapin, vart syfta dessa omänskligt vitala typer, varav Ryssland och dess historia överflöda? Vad vill Stalin annat än förverkliga sig själv, leva ut sina möjligheter, känna njutningen att sträcka på sina jättelemmar?

Jämförelsen med Rasputin och Sjaljapin är ej tillfällig. Man kunde även nämna tsar Peter och en oändlig rad andra ryska typer, som alla i grunden tillhöra samma överdådiga släkte. Fascinerande genom sin tyngd, sin nästan djuriska livskraft och sin obändiga kamplust.

Men kanske har ödet en särskild mening med tämligen blinda verktyget Stalin. Sovjetryssland har ju varit starkt semitiserat (inom vissa förvaltningsgrenar ända till 100 proc., enl. Raskolnikov). Nu kommer den naturliga reaktionen, ledd av en kaukasier —. Ryssland åt ryssarna!"

Reflexionen synes icke omotiverad. Det verkar otvivelaktigt som en ödets bittra ironi, att en antisemit av Stalins art kommit att träda i spetsen för Israels sedan årtusenden drömda världsrevolution. Olyckligare kunde ju inte gärna sakerna utveckla sig för Vederbörande. Man förstår väl den oro, som med anledning härav uppstått inom de israelitiska kretsarna runtom i världen och som hos oss inte minst avspeglas i den socialistiska pressen.

Världsrevolutionär Trotskij packar åter sina kolfertar.

Ur en dagstidning återgiva vi ovanstående bild, föreställande världsrevolutionären juden Trotskij (oktoberrevolutionens genomförare) efter väl förrättat värv i Ryssland åter packa sina kappsäckar för återresa till Newyork, där han naturligtvis vid sin återkomst kommer att firas av sina rasfränder med ej mindre entusiasm än juden Kerenski (marsrevolutionens genomförare), när denne efter att ha överlämnat det revolutionära jobbet åt Lenin, Trotskij & Sinovjev, återvände till Newyork (juden Kerenskij ligger ju f. n. på lur i Paris för att återinträda på de politiska arenan i Ryssland efter Stalins väntade fall).

Det fatala inträffade som vi veta, att Israels stolta världsrevolution kom att spelas över i en antisemits, georgiern Josef Stalins händer, så att "de stora revolutionshjältarna", för att tala med juden Kerenskijs hitsända agitator, Tseretelli, tvingats att draga sig tillbaka från sovjetdiktaturen, som nu, sedan Trotskij och Sinovjev exkommunicerats, helt plötsligt förvandlats från en proletär sådan till en den mest lumpna kapitalistiska. Judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum m. fl. representanter för "Guds utvalda folk" behöva dock ej frukta att nödgas få vandra från revolutionshärligheten direkt till fattighuset. Ty i utlandets solidaste banker hava de för sin räkning deponerade miljarder, vartill så komma de ändlösa mängder juveler och skatter, som för proletariatets räkning "räddats" från kyrkor och slott etc. i Ryssland och som under de senast gångna åren utgjort en mycket viktig artikel på handelsmarknaden i de s. k. kapitalistiska staterna.

Det kan vara av intresse att erinra sig, hurusom för ett eller annat år sedan de ryska kronjuvelerna såldes i London. Enligt vad Times uppgiver utbjudas nu på nytt i London en stor samling av dyrbara prov på rysk juvelerarekonst. Det är nu inte blott fråga om föremål, som varit i kejsarfamiljens vård, utan till större delen om skatter som varit enskild egendom, men "exproprierats". Times redogör utförligt för det salubjudna tjuvgodset och berömmer mycket föremålens skönhet. Åtskilliga av "varorna" äro uppenbart "exproprierade" från kyrkorna. Sålunda beskrives en stor kalk av guld, som härrör från katedralen i S:t Petersburg och kring vars nedre del läses följande inskrift: "År 1821 helgades detta gyllne kärl med alla tillbehör i S:t Petersburgs katedral åt den undergörande ikonen från Kazan över den allra heligaste Jungfrun av den kejserliga kanslern greve Rumjantzov, son till Zadunaiski, såsom en trofast minnesgåva för hans moder och hennes brinnande tro samt i bön till den undergörande madonnan." Bland andra märkliga historiska ting är en fingerring, som tillhört Peter den store. En porträttram i rosenröd emalj med miniatyrbilder av den mördade tsarens två döttrar och av Vinterpalatset. Vidare en miniatyrreproduktion av Katarina II:s praktfulla bärstol, på det dyrbaraste utsmyckad; en gyllene bild av kejsarinnan i kröningsdräkt sitter i bärstolen. Vidare en buddabild utförd i ett enda stycke av smaragd, en av de största kända smaragder i världen o. s. v.

Den fascistisk-kommunistiske provokatören utvisad ur landet.

Österrikiske äventyraren Frantz Hollweger, som kommit att spela en så ömklig roll som politisk provokatör och kunskapare mellan de fascistiska, kommunistiska och socialistiska partihögkvarteren i Stockholm har av k. m:t utvisats ur landet. Vid hållet förhör inför kriminalpolisen har fascistledaren löjtnant Hedengren bekräftat H:s uppgift, att han skulle ha verkställt översättningen av den av Hollweger på tyska språket avfattade tidningsartikeln, vari fascisterna titulerades "arbetaremördare" samt uppmanat Hollweger att låta införa densamma i Stormklockan.

Det är som vi tidigare påpekat en vinning för den politiska anständigheten, att det provokatoriska samspelet mellan de diktatursträvande herrarna fascister och kommunister offentligt avslöjats.

En predikare av allmän rassammansmältning.

I Paris utkommer på tyska "Pariser Korrespondenzblatt", i vilken tysk judaism klart framlyser. För någon tid sedan stod i denna tidning att läsa en uppgift, att inom Frankrikes gränser levde 3 millioner utlänningar, vartill redaktionen fogade följande prydliga kommentar: "Rassammansmältningsprocessen, som man helt allmänt har att tacka för uppkomsten av stora europeiska nationaliteter, fortgår med all kraft i det nutida Frankrike och utgör kanske första etappen för bildandet av Europas förenta stater."

Det är ingen obekant sak att den av judarna önskade rassammansmältningen, med de starkt rasmedvetna judarna såsom en ledande överklass eller aristokrati, har förlagt sitt huvudkontor till Paris. Den stora negerimporten till Frankrike är även judarnas verk.

Fords avsvärjande av antisemitismen ekonomiskt lönande.

Enligt "New Yorker Herold" har sedan Ford gjorde sin avbön till judendomen överallt en stegrad efterfrågan av Fordvagnar gjort sig gällande, så att försäljningen beräknas ha stigit 100 % av den tidigare.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

Den med förskingrade statsmedel finansierade Antismugglingsföreningen, vilken enligt Spritcentralens styrelses egen uppgift i dess inlaga till 1926 års riksdag skulle mottagit icke mindre än 120,000 kronor i "gåvor" av spritmedel, (de där skolat inlevereras till Statsverket!) har utgivit en broschyr, vari redogöres för en av föreningen anställd spionprovokatörs bedrifter i studiet av smuggling och langning inom landet. Denne föreningens "tjänsteman" som givits namnet Karlsson och om vilken det heter i broschyren, att "hans egenskaper och föregående levnadsförhållanden gjort honom särskilt lämplig för uppdraget" — alltså tydligen en överköpt smugglare och langare — gav sig ut i lag med sina forna kamrater, studerade och rapporterade till de Brattska herrarna i Antismugglingsföreningen — naturligtvis mot rundlig ersättning (de 100,000-tals kronorna i "gåvor" av statliga spritmedel voro väl inte avsedda att uteslutande gå till arvoden åt hrr styrelseledamöter, bland vilka ju märktes överståthållaren Hederstjerna, direktören Peyron, nuv. statsministern C. G. Ekman, Gustaf Mosesson m. fl.!) Ur Antismugglingsföreningens kunskapares, s. k. Karlssons, rapport tillåta vi oss citera följande brottstycken, som ge en aning om det ljuvliga moraliska tillstånd, som vuxit upp i Brattsystemets skugga:

Särskild uppmärksamhet har Karlsson ägnat Kolingsborg i Stockholm — hamnarbetarnas samlingsställe. Så snart dörrarna öppnades på morgonen kl. 6 eller halv 7 infunno sig langarna — vanligen tre eller fyra stycken — medförande dunkar med ren sprit. Runt samlingssalens tvättställ samlades dessa affärsman och den törstiga skaran i vars närvaro spriten späddes ut och blev till brännvin. Mest skedde kommersen supvis, och serveringen skedde i glas, som langarna förde med sig och vilka vanligen voro stulna från någon av Saras folkrestauranger. Priset var ingalunda blygt. En krona pr sup och kontant betalning. Följden av denna morgonkonsumtion av sprit blev att slagsmål hörde till ordningen för dagen. Det var inte häller, heter det, någon ovanlig syn att se "komplett berusade arbetare hänga kring borden ur stånd att svara vid uppropet och ännu mindre att företaga sig något som hälst arbete den dagen". Senare blevo langarna något mer försiktiga. De förlade affärerna till "borgens" w.-c., dit kunderna strömmade för att få sitt glas vid skenet av en tändsticka eller ett julgransljus. På kaféerna gjordes särdeles lysande affärer under fredags- och lördagskvällarna. Spriten överbringades till de törstiga i vanliga ölbuteljer, varigenom svårigheter för personalen att öva tillsyn och kontroll ökades, även om den goda viljan därtill skulle finnas. Understundom kunde det hända att en eller annan langare, som blivit allt för känd, vägrades tillträde, men detta hindrade ingalunda kommersen. Han skaffade sig helt enkelt en agent bland gästerna, och sedan gick det lika friskt som förut. Själv spankulerade han omkring utanför för att vara till hands och kunna späda på agentens lager i händelse av behov.

I Stockholm är det smuggelspriten som spelar den största rollen i den trafik det här är fråga om, under det det hembrända och surrogaten inte äro av någon större betydelse.

I Göteborg äro förhållandena alldeles omkastade. Där har "smugglingen och langningen sett sina bästa dagar". I stället för smuggelsprit dricks i Göteborg numera denaturerat brännvin — dunder, ibland blandat med klass II eller socker för att göra det något mer njutbart för smaknerverna. Dundret skaffas ofta av halvvuxna pojkar, som stjäla det från sina mödrar, påstår Karlsson. I andra fall tillhandahålles drycken från maskinister på fartyg i hamnen eller från springpojkar och månadskarlar i kemikalieaffärerna. Säkert är under alla förhållanden menar rapportören, att Göteborg utvecklat sig till en verklig "dunderstad".

I den olaga Malmöhandeln går däremot mest exportsprit och tysk konjak, varemot skåningarna inte tyckas ha någon smak för surrogater, varken dunder, eau de cologne eller hårvatten.

Vad Norrland beträffar variera förhållandena därstädes högst avsevärt från ort till ort. Att göra en markerad typskillnad mellan de olika orterna vore dock enligt rapportören omöjliggjort då spritsmuggling, lönnbränning och andra former av olaga rusdryckshantering ofta visade sig trivas bra vid sidan av varandra, men likväl kunde översiktsvis de besökta platserna i Norrland uppdelas i tre grupper.

Som typ för den första kan tas Sundsvall, där det är spriten från lastande och lossande fartyg som spelar den största rollen och som i de flesta fall smugglas i land av mindre oppräknade medlemmar av det hedervärda hamnarbetarskrået för att sedan pränglas ut på kaféer, i portgångar och bekvämlighetsinrättningar. Till denna "Sundsvallstyp" är att hänföra alla kuststäder och lastageplatser från Gävle till Luleå. Till andra gruppen hänföres Haparanda, Övertorneå, Korpilombolo, Pajala och andra större orter i Tornedalen samt Kalix. Här är det den olaga handeln med motbokssprit som florerar. Den tredje gruppen omfattar Kiruna, Malmberget och Gällivara och troligen, heter det, de flesta större samhällen inåt landet. Vad som smugglas in från lossande eller lastande båtar når i regeln aldrig så långt som dit. Det går åt under vägen. Hembränning och lönnbränning få göra tjänst i stället, varjämte man tar ölet till hjälp.

Lotsarna ute i Sandhamn i Stockholms skärgård ha i dagarna gjort ett originellt fynd, nämligen 310 liter illaluktande sprit, som flutit i land vid lotsstationen tillsammans med en däcksbjälke och ett par åror. Någon klarhet rörande den funna spritens härkomst har man icke lyckats vinna.

Göteborgs rådhusrätt har dömt fiskaren Arvid Gunnar Leander Karlsson från Hönö i Göteborgs skärgård att för olovlig införsel av omkring 300 liter sprit böta 3,000 kr. En broder till honom, fiskaren Nils Tor Konstantin Karlsson, dömdes villkorligt för olovlig befattning med en del av det av brodern insmugglade spritpartiet till 1,000 kronors böter. En tredje inblandad fiskare dömdes för olovlig befattning med spriten till 40 kronors böter. Den beslagtagna spriten och en bröderna Karlsson tillhörig båt förklarades förbrutna.

De små lagbrytarne klämmas, de stora — — —.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens idealland.

Enligt en av amerikanska justitiedepartementet offentliggjord statistik har i det stora förbudslandet sedan den dag, förbudslagen trädde i kraft, över 42 miljoner dollars blivit erlagda i böter för överträdelse av densamma. Inalles ha 223,506 personer blivit dömda, och fängelsestraff på sammanlagt 22,500 år ha förekommit.

Detta är ju siffror, som kunde vara värda att studeras av herrarna Östlund, Björkman och Ollén.

Tyskland lånar!

Enligt meddelande från Berlin ha de låneförhandlingar, som Norddeutscher Lloyd sedan någon tid förț med en amerikansk bankgrupp under ledning av Kuhn, Loeb & Co. och Guaranty Trust Co. i Newyork, nu lett till resultat. Lånet, som uppgår till 20 millioner dollar, löper på 20 år med 6 proc. ränta.

När en författare tillhör det "utvalda" folket.

Miguel de Unanamo's bok "Moster Tula" har i svensk översättning utkommit hos Wahlström & Widstrand. — Dess författare reklameras såsom. "Spaniens utan tvivel mest representativa och högtsyftande intellektuella gestalt" och "en av de högst kultiverade författare, som för närvarande leva på jorden". — Ja, så låter det, när en författare är jude, man generar sig icke för att taga till superlativer. Utomlands anses emellertid Unanamo vara mer politiker (motståndare till de Rivera) än skönlitterär författare.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Litteratur.

En roman om judendomens makt.
Lion Feuchtwanger: Makt. A.-B. Skoglunds Bokförlag. 462 sid. Kr. 9: 50.

Det myllrar av liv, det sjuder av lidelser och hat, det är en rastlöshet och en oro som om det vore ett avsnitt av vår egen oroliga och rastlösa tid judiske författaren Lion Feuchtwanger skildrar i sin digra roman om hovjuden Josef Süss Oppenheimer, nyligen överflyttad till svenska i en briljant översättning av Karl Fägersten. Men det är inte vår tid som skildras. Romanen är ett avsnitt ur livet i Tyskland, närmare bestämt Würtemberg, under 1700-talet, ett epos om striden mellan kristna och judar. Det är den tusenåriga, oförsonliga striden mellan ariern och orientalen som rasar med all den lidelse och bitterhet som endast rasmotsatserna och oförenligheten i moral och sedelära kunna skapa. Å ena sidan de kristna med sin kärlekslära och dess höga bud: du skall älska din nästa såsom dig själv, sin fördragsamhet och sin nonchalans gent emot det timliga; å andra sidan judarna med sin grymma Talmudlära och sin penningdyrkan, det i all sin rotlöshet fruktansvärda folk, som "hade ingen stat, inget land, ingen jord, ingen kung, ingen gemensam livsform". Men ändå — "*de maktlösa hade givit världen sitt ansikte*," säger författaren. "*De sutto vid källorna och kunde styra strömmen, som kunde låta förtorka eller befrukta.*"

Jag har kursiverat dessa satser. De äro nämligen ett auktoritativt erkännande av den fruktansvärda sanning, som det stora flertalet arier, icke minst i vårt land, där en judeägd press vevar sina sövande sömnmelodier, ännu icke vaknat upp inför.

Romanen om hovjuden Süss har av hela världens judepress, även den i vårt land, höjts till skyarna. "Judar kunna läsa den med spänt intresse, den judiska rasen blir i hög grad lovordad", säger en judisk tidning i Ungern. "Judar kunna läsa den ...." Vi svenskar, vi som allt för länge varit så fruktansvärt likgiltiga inför de judiska maktsträvandena, *borde* läsa denna, i många avseenden märkliga bok om dessa judiska krämare, som förvalta furstarnas och folkens förmögenheter till sina, d. v. s. judarnas fulla belåtenhet, köpa sig adelstitlar, förföra våra vita kvinnor och förgifta det nordiska blodet.

Juden Süss blev omsider hängd för sina bovstreck. — Ett öde, som givetvis förefaller ofattbart för våra dagars folkförförare av Juda stam.

Bengt Bonde.

At minnet av Armfelts karoliner.
Torsten Boberg: Bortom stigarna. J. A. Lindblads Förlag. Kr. 3: 75.

Den bekante föreläsaren, fjällbestigaren och naturvännen Torsten Boberg i Undersåker har överraskat sina många vänner landet runt med en bok, för vilken anmälaren för sin del skulle önskat spalter till förlogande för en recension. "Bortom stigarna" är nämligen en bok, som i alldeles särskilt hög grad är ett uttryck för sin författares kärlek till det svenska i natur, folkliv och historia.

"Bortom stigarna" är en bok, som har en mission att fylla i vår förflackade och på verklig fosterländsk känsla blottade tid. Förf. ger först några friskt målande berättelser från fjällens värld och om de människor som bygga och bo där. Främst vill jag bland dessa småberättelser sätta den underbart lyriska "När våren kom till Ljungrisdalen" och "Vargen Warrah". Den senare är enligt anmälarens ringa mening bokens pärla. Det är något av en Jack Londons naturmystik i denna Bobergska skildring av vargen och människan, så enkelt och okonstlat berättad men döck så storslagen. Förf:s få rader om den sista natten i storskogen med vargen Warrah är en sådan i all sin knapphet underbart skildrad episod som man aldrig glömmer.

Avdelningen Ur fjällens hävder skildrar de Armfeltska karolinernas dödståg över de norsk- svenska fjällen nyåret 1719. Det är en historisk skildring, som visar förf:s starka kärlek till och inlevelse i det ämne som han hållit hundratals föreläsningar över landet runt; han har levt in i denna "den största katastrof, som timat inom Skandinaviens gränser", på ett sätt, som vittnar om den djupaste förtrogenhet med det skildrade. Vore ej hans tanke om ett monument ute på själva fjällvidden värd att realiseras? Ett råhugget granitblock uppe i fjällens tysta värld!

Den intressanta och läsvärda boken, som på det varmaste rekommenderas Nationens läsare, slutar med några verkligt spännande och roliga skildringar av förf:s många strapatsrika och äventyrliga fjällbestigningar.

Bengt Bonde.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr 105 96.

Nationen nr 48/1927.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens idealland.

«Studierapportören« Alexis Björkman ställd mot väggen.

Det oblyga skoj, som i kristlighetens namn i olika länder bedrivits av den av spekulativa storkapitalistiska intressen helt dirigerande amerikanska Antisaloonligans eller s. k. kristliga förbudsrörelsens agenter, har allt för länge utan vederbörligt uppmärksammande tolererats också hos oss, till den svenska nykterhetsrörelsens förvanskande. Men äntl. har man börjat genomskåda dess rätta art och väsen. Den utgör en värdig, om möjligt än mera omoralisk motsvarighet mot det omoraliska Brattska systemet, då den, ehuru direkt antikristlig icke ens skytt att drapera sina dunkla syften under religionens täckmantel. Desaa individer, som saboterat den ideella svenska nykterhetsrörelsen, hava emellertid den djärvheten att framhärda. En av förgrundskoryféerna inom den "kristliga" förbudsrörelsen i vårt land, vars huvudsakliga förtjänst intill detta nu är att hava skänkt oss det omoraliska Brattsystemet, hr Alexis Björkman, hemkom som bekant nyligen från en "studieresa" i Amerika, där han på svenska regeringens uppdrag "studerat" förbudslagens verkningar. Den "idealistiske" nykterhetskämpen har naturligtvis i sina rapporter från det stora förbudslandet aktat sig för att ingå på förbudsspelets bakgrund i U. S. A., som visserligen tidigare berörts i Nationen men som vi torde få anledning återkomma till, då det är av avgörande betydelse för frågans bedömande. Ur en i dagarna publicerad artikel i Göteborgs Handels och Sjöfartstidning "Ett utomordentligt sändebud" av hr Ernst Skarstedt, daterad Friday Harbor, Wash, 2 nov., som i sin mån torde vara ägnat att belysa vederhäftigheten av de Björkmanska vittnesmålen rörande tillståndet i förbudslandet Amerika på samma gång som det visar vad slags "nykterhetsintresse" det i själva verket är som de "kristliga" herrarna Östlund, Björkman, Ollén m. fl. här i landet arbeta för, tillåta vi oss citera följande:

De historier hr Björkman dukar upp om sina rön äro verkligen så utomordentligt komiska, att han må betraktas som ett utomordentligt sändebud. Bl. a. omtalar han, att folket på Boewery i New York "såg fattigt ut", när man år 1920 besökte Amerika, men att "nu voro alla välklädda, de unga flickorna t. o. m. eleganta. Och i st. f. krogar före förbudet sågos nu banklokaler ej långt från varandra och juvelerarebutiker med dyrbarheter utställda i fönstren i pris upp till flera hundra dollars", o. s. v. "Den sociala nivån i dessa stadsdelar hade höjts i en oerhörd grad t. o. m. efter 1920, då förbudets goda verkningar redan börjat göra sig gällande." Han såg naturligtvis inte heller en enda berusad person. Det hör ju till de gamla bekanta fraserna.

Dessa märkvärdiga förändringar måtte ha inträffat nyligen, sedan jag lämnade New York. Under de sex år jag vistades där och varje vecka ett par, tre gånger tog en promenad genom Park Row, Bowery och den närmast därpå följande delen av tredje avenyen, vilka alla se precis likadana ut, såg jag aldrig en tillstymmelse till förändring. Där stode de samma pantlånekontoren med sina "dyrbarheter" absolut likadana i fjol om 1920. Där rörde sig på trottoarerna samma blandade hop av välklädda och illa klädda individer, kontorsherrar och busar, målare och uppfiffade judeflickor, italienska fruktmånglare, judiska klockbytare varenda dag under alla dessa år, och jag trotsar vem som helst att kunna påvisa någon skillnad i deras utseende eller sätt att röra sig, utstyrsel, språk eller något annat mellan 1920 och 1926. Där stodo hela tiden samma banker — Bowery-banken och ett par till — som stått där i många år. Herr Björkmans fantasi tillhör synbarligen den otyglade sorten. T. o. m. de surmulna judarne, som äga alla affärslokaler längs dessa gator, en oändlig mängd av klädesbutiker, skobutiker, pantlåneaffärer, billiga restauranter o. s. v., skulle draga på smilbandet, om de finge höra det svenska sändebudets skildring av deras genom förbundet höjda sociala nivå.

Han besökte även det öster om Bowery belägna tenement-distriktet och anmärker: "Här fanns före förbudet krog i vart och vart annat hus. Det skulle knappast varit rådligt att så sent ströva omkring som vi gjorde nu, utan att ett spår av bråk förekom." Under ett besök i New York 1916 strövade jag genom det distriktet sent en kväll. Där voro krogar i somliga av hörnhusen, i bland två eller tre i samma gathörn, alldeles som vid Tredje avenyen, vilket ju är mycket nog, men långt ifrån detsamma som "vart och vartannat hus." Jag såg ingen anledning behöva befara något bråk då mer än efter 1920.

En annan upptäckt, som detta sändebud gjorde, var att han varken i restauranter, apotek eller andra platser kunde få någon spritvara. En av hans cenakel-bröder, som likaledes nyss besökt Amerika, har berättat om sina misslyckade försök i samma riktning. Inte tro väl dessa herrar på fullt allvar, att vem som helst, även en, som bär spionens och fanatikerns skylt i hela sin uppsyn, kan så där utan vidare vänta att bli betjänad med den förbjudna varan? Åh nej, de veta nog att det fordras lite mer besvär, men det är en förträfflig bluff att svänga sig med bland nykteristerna i Sverige, att de gjort sitt bästa och ändå misslyckats, vilket skulle bevisa, att det är osanning, att förbudslagen överträdes på offentliga platser. Herr Björkman medger dock, att det kanhända sker i femte eller sjätte klassens restauranter. Det är just där, det *inte* sker, emedan kunderna där ej ha råd att betala 60 eller 70 cents för en sup. Men jag är viss om, att i åtminstone någon av de restauranter, där hr B. intog sina mål, sutto herrar runt omkring honom drickande grogg eller annat dylikt ur tekoppar, ty så går det till. Men de voro inga främlingar på platsen. Och dock finns det salooner, där vem som helst kan få sig en sup, sak samma hur obekant han är, eller hur han ser ut. Men en främling kan inte själv leta upp dem, och bestå hans rådgivare och umgängesvänner endast av blåbandister och godtemplare, hur i allt sunt förnufts namn kan han då tänka, att han skall kunna komma någon väg med sina forskningar? Hr B. kunde också, vad resultatet beträffar, lika gärna stannat hemma och smäckt ihop en resebeskrivning, ty han såg inte ändå mer än vad han *ville* se och upptäckte ingenting annat än sina egna förutfattade åsikter.

I själva verket står det värre till med lagtrotset än någonsin förut. Vi ha allihopa genom förbudet blivit, såsom en episkopalpräst nyligen uttryckte det, hycklare och ynkryggar. Det s. k. förbudet är i närvarande stund ingenting annat än uppenbart, oblygt skoj. Därpå ha vi härute i den yttersta västern, där förbudet varit rådande i nära 12 år, just i dagarna haft ett det mest lysande bevis, i det en liga av *stadsämbetsmän*, som anklagats för sammansvärjning till beskyddande av lönnkrögare och smugglare, frikändes av juryn. En vän till mig, som i flera veckor tjänstgjort som juryman i spritmål, skriver följande, som borde kunna öppna ögonen på den mest förblindade förbudsfantast: "Den syssla jag nu har tyckes vara rena skämtet. Jag tror rent ut sagt, att det inte finns en enda domare eller juryman, som verkligen önskar se någon bootlegger, smugglare eller "månskens"-fabrikant bötfälld. Det tydligaste beviset är naturligtvis resultatet av den så mycket omtalade rättegången mot den ring av ämbetsmän, som skyddade och på alla sätt hjälpte bootleggerföreningen i Snohomish county. Det fanns troligen ingen i hela juryn, som trodde, att de voro oskyldiga. Ett par av de anklagade hade ju t. o. m. erkänt sig skyldiga, men i trots därav förklarade juryn de anklagade vara oskyldiga. Och staden Everetts poliskapten, som erkänt alltsamman och blev frikänd för att hjälpa regeringen emot sina forna kamrater, hade troligen fått strängt straff, om jurymännen haft något att säga om saken.

Många anklagade få ju större eller mindre straff, då de ju på sätt och vis äro lagbrytare, men varken domare eller andra betrakta dem som sådana. Orsaken till detta egendomliga förhållande grundar sig i medvetandet om det dumma och meningslösa i själva lagen. Troligtvis tänkte och menade många väl, då de röstade för förbud. Men om dessa väl menande personer hade tänkt sig djupare in i saken, skulle de förstått, att människans natur inte kan omdanas genom lagar. Förbjuden frukt smakar bäst, och nu betraktar det unga släktet, både flickor och pojkar, den förbjudna frukten som en särskild läckerhet. Och ändå var det ju det uppväxande släktet, som skulle räddas. Den himmel som lovades oss uteblev. För min egen del hade jag ingen aning om, att affären var så vitt utsträckt som den i verkligheten är. Jag såg i dag en brännvinspanna större än någon annan jag sett. Den togs tillsammans med 1,000 gallons (3,788 liter) månsken och 3,000 gallons (11,364 liter) mäsk någonstädes i närheten av staden Monroe. Apropos all den beslagtagna whiskyn, skall ingen tro, att den hälles i rännstenen, som man får läsa i tidningarna. Den går den väg den var ämnad att gå. Men mera härom en annan gång.

Jag satt i dag och undrade, hur många av advokaterna, domarna och jurymännen det är, som inte själva ha en flaska av den förbjudna varan. T. o. m. jag, som aldrig brytt mig om spritvaror, skaffade mig en kvartsflaska därav under ett besök i La Grande, där det fanns gott om månsken till billigt pris. Och det gjorde jag utan att känna någon samvetsförebråelse. Aldrig i mitt liv har jag hört eller sett så mycket rörande vår onyktra nykterhetslag, som under min jurytjänst de senaste veckorna. Och nu förefaller mig förbudslagen som en kolossal humbug. Enda räddningen jag kan se, är att regeringen tager hand om och sköter affären, såsom det tillgår i Sverige och i Canada m. fl. länder, ty enligt min tanke är det omöjligt att förhindra hembränning och öltillverkning, som den nu tillgår. Men om regeringen toge hand om och kontrollerade all tillverkning och försäljning, bleve varan både bättre och billigare, och regeringen förtjänade i st. f. att förlora pengar, varjämte hyggliga människor sluppe att bli bötfällda och dömda till fängelse för tillverkning, försäljning eller innehavande av drycker starkare än vatten. Jag är övertygad om, att lagen kommer att ändras. Min jurytjänst har öppnat mina ögon för mycket, som jag aldrig förr sett.

I det hela taget är sysslan inte så otrevlig som jag tänkt mig den. Att man får lära en hel mängd om smuggling och annan sprithantering, är självklart. Jurymännen äro som ett helt präktigt folk. De flesta av dem önska bemöta de anklagade så, som de själva skulle vilja bli bemötta, om de vore i deras ställe. De äro därför mycket humana, och om en utomstående kunde höra vad som försiggår inom de lyckta dörrar, där juryn sitter, skulle han förvåna sig över de lindriga straff, som i många fall avkunnas. Att alla i den förutnämnda beryktade storskandalen frikändes, förvånade inte mig, men godtemplare och kyrkfolk skreko genast med full hals, att juryn blivit mutad, och undrade, hur många tusen dollars den fått. Mycket av rent av komisk art förekommer också. En man, som av förbundsagenterna beskyllt för att ha haft 18 lådor whisky i sin ägo, då han arresterades, förklarade inför domstolen, att det inte var 18 utan 32 lådor, och undrade, vart de 14 tagit vägen. Så går det till. Förbundsagenterna se inte en smula ärligare ut än annat folk. Och då en man kan förnedra sig till att gå till en gammal bekant eller vän, betala honom 2½ dollars för en pint whisky och strax därpå arrestera honom, såsom det nyligen tillgick vid arresterandet av en hotellägare och f. d. krögare i staden Sedro-Woolley, så är det väl bra uselt, ja så ruttet, att t. o. m. en kvinnlig medlem av juryn, vilken efteråt erkände sig tillhöra kvinnornas kristliga nykterhetsförening, fann sig befogad att i likhet med de övriga jurymedlemmarna förklarade den anklagade för oskyldig, hon blev emellertid utesluten ur juryn, då nästa mål skulle avhandlas, fast hon visat sig så pass opartisk. Men det är så, att godtemplare och andra nykterhetsivrare bli uteslutna, då någon av advokaterna begär det, emedan dylika individer i allmänhet befunnits oförmögna att fälla en opartisk dom i spritmål.

Om en juryman efter några månaders jurytjänst inte duger till hembrännare och försäljare av månsken, så är det hans eget fel, ty en bättre skola än denna finnes troligtvis inte för personer, som intressera sig för affären. Allting beskrives i minsta detalj, och man får en djup inblick i detta olagliga geschäft, som av ingen utom kyrkfolk och godtemplare betraktas som syndigt eller ohederligt. Då vi tolv jurymän har om dagen hade avgjort ett mål och förklarat en som vi alla trodde vara skyldig till whiskysmuggling, för oskyldig, dröjde vi en stund i juryrummet för att slippa vidare tjänstgöring den dagen. Tiden fördrevs med omtalande av experiment med whisky- och biertillverkning. Utom mig fanns det blott en, som inte hade försökt sig på konsten i en eller annan form. Han var en 70 års man, den äldste i juryn, men glad och livlig som en pojke. Han berättade, att han aldrig ens smakat en droppe sprit. "Men hur hänger det då ihop, att du förklarade smugglaren oskyldig?" ville vi veta. "Av samma orsak", svarade mannen, "som jag röstade vått, då majoriteten röstade torrt, och om så skulle behövas ännu en gång skulle rösta mot prohibition." Vi lyssnade alla med intresse, då han vidare helt lugnt förklarade, att även om han inte själv begagnade sprit, han dock icke ansåg sig ha rätt att bestämma, vad hans granne skulle få eller inte få dricka. Om denne ville ha ett glas öl eller vin, så vore det hans ensak, och ingen annan hade därmed att göra. I förrgår satt jag i en annan jury. En Martin Anderson var anklagad för att ha haft 35 lådor eller 420 kvartflaskor importerad whisky och 500 pintflaskor äkta öl i sitt uthus. Han påstod sig inte ha någon kännedom om lagret, som några förbudsagenter tagit hand om, ty uthuset var uthyrt till en Mr. Johnson. Anderson hade förut pliktat för spritförsäljning, men det hade vi ingenting att göra med. Vi skulle endast avgöra, huruvida han vore skyldig eller ej i det förevarande fallet. Klockan var då 10,30 f. m. Middagen kom. Vi hade inte kunnat enas om ett utslag, varför vi under bevakning tågade till en restaurant och spisade på regeringens bekostnad vid ett särskilt bord med en vakt vid vardera ändan. Därefter stängdes vi in igen. Frampå e. m. sände vi ett brev till domaren med upplysning, att vi inte kunde enas. Vi fingo till svar, att vi måste enas, om vi än skulle tillbringa hela natten i rummet. Vi lyckades slutligen få alla utom en, en stor, tjock karl från Port Townsend, att ena sig om ett frikännande utslag. Det blev kväll, och ändå envisades karlen att ej vilja, som han sade, ändra sitt skyldig till oskyldig, om vi så skulle sitta där en hel vecka. Jag började känna mig sömnig och undrade, om jag på något sätt skulle kunna underrätta min hustru om, att jag var i säkert förvar med en vaktare utanför dörren, men troligen inte kunde komma hem. Då öppnades dörren, och på order av domaren utsläpptes vi. I går frågade jag en av regeringens advokater, hur saken avgjordes. "Ni avgjorde ju ingenting", svarade han, "därför kommer den före igen i nästa månad." — "Och den där jurymannen, som envist förklarade A. skyldig?" — "Han blev utesluten till nästa tisdag." Ja, så går det till i krig.

Jag har anfört så mycket ur min väns brev, emedan det ger en sådan levande bild av de nu rådande förhållandena. Ingen lag i landets hela historia har någonsin gjort ett sådant fiasko eller blivit till en sådan förbannelse för landet som denna förbudslag. Den har åstadkommit en allmän demoralisation och förvildning. Jag hörde den berömde författaren Augustus Thomas säga i ett tal i Carnigie Hall i New York: "Jag bryter mot denna skändliga lag varenda dag, och jag är stolt däröver." Och alla de 3,000 åhörarna gåvo sitt bifall tillkänna genom ljudliga handklappningar och bravorop. Jag säger rent ut, att jag själv, om jag sutte i en jury, aldrig skulle kunna döma någon skyldig till brott mot förbudslagen, för så vitt han inte sålt träsprit eller annat gift under namn av whisky. Jag känner det alldeles som min gode vän D. i New York, vilken, då vi hörde att en judisk vinhandlare, av vilken vi plägat köpa vårt vin, blivit ertappad och bötfäld, utbrast: "Det är nedrigt. Han är ju en mänsklighetens välgörare." Men jag tror inte som brevskrivaren här ovan, att lagen snart kommer att ändras. Därtill har den för många anhängare, sedan kyrkfolk, nykterister och fantaster också fått alla bootleggers, lönnkrögare, smugglare, spioner och förbudssnokar på sin sida. Ty de vilja inte ha lagen ändrad, enär den ger dem förut aldrig anade tillfällen att förtjäna pengar i stor skala. Även är majoriteten av kongressledamöterna alldeles för feg och räddhågad för att våga stöta sig med dessa folkelement. Detsamma kan sägas om ledarna inom de två stora politiska partierna. "Svenska Kuriren" i Chicago skrev nyligen träffande: "Ingen kan med framgång förneka, att förbudsfrågan är den, som mest diskuterats man och man emellan allt ifrån den stund, då den skulle ansetts *utom* diskussion, eftersom den blivit avgjord såväl genom grundlagsbud som annan lagstiftning. Men vad som mest sysselsätter folkets tankar brukar främst observeras av folkets ledare. Egendomligt nog har denna observation dock inte lett till det resultat, att partiledarna skyndat sig att taga frågan om hand och söka åstadkomma en tillfredsställande lösning. Tvärtom synes en allmän rädsla ha bemäktigat sig de politiska själarna."

Man kan gott säga, att förbudsfrågan i trots av all lagstiftning och alla mer eller mindre ärligt menade försök att tillämpa lagarna är ett olöst problem lika mycket nu som för 7 år sedan. Högsta förbudschefen i Washington, D. C., lär ju också ha yttrat, att han beräknar, att det skulle taga 50 år att göra lagen gällande i praktiska livet. Långt dessförinnan torde dock folket i sin helhet tröttna på all denna humbug med den påföljd, att det 18:de amendementet, även om det inte blir upphävt, drabbas av samma öde, som amendementen 14 och 15 rönt i sydstaterna, nämligen att liksom genom tyst överenskommelse ignoreras och betraktas som en död bokstav. Det vore bättre så, än att den skandalösa ställning som nu råder, skulle fortfara och alltjämt förvärras. För några veckor sedan lades grunden till ett nytt fängelse i Chicago, som säges bli det största i världen. Vid invigningen sade den förnämste av talarne, att vi hade Volstead-lagen att tacka för behovet av detta nya jättefängelse, och framlade ovederläggliga statistiska uppgifter till bevis för sitt påstående. En annan talare vid samma tillfälle erkände likaledes, att brottens antal ständigt ökas och att det sedliga tillståndet är sämre nu än före förbudslagens tillkomst, men skyllde det mindre på lagen än på det förhållandet att den inte respekteras. Vilket, som jag ser saken, kommer på ett ut. Faktum kvarstår, att en stor del av befolkningen, säkerligen mer än hälften, inte vill veta av förbudslagen och ännu mindre dess oefterrättliga bihang, Volsteadakten, och att det följaktligen aldrig kan bli tal om, att den kommer att uträtta de stora och märkliga ting, som antisaloon-ligan och dess hejdukar profeterade och utlovade. Det är helt enkelt en omöjlighet, enär dess verkningar gå i en direkt motsatt riktning.

Tyvärr hålles den del av folket, som ej själv kommer i beröring med eller har någon personlig erfarenhet av lagens verkningar, i okunnighet därom genom historier liknande de Björkmanska Bowery-fantasierna, vilka serveras av knipsluga förbudsagitatorer. Jag minns, hurusom för endast ett par år sedan en av de högsta förbudsdirektörerna i Washington — jag tror, det var Haynes, — uppskrämd av en del omröstningar, som satts i gång av framstående tidningar, den ansedda "Literary Digest" bland andra, och som visade ett tydligt tilltagande missnöje med förbudet, företog en resa genom landet och predikade om förbudets välsignelse, och hur han inte skydde att förneka fakta. Så t. ex. försäkrade han i sina tal, att historierna om en spritflotta utanför New York vore fullkomligt osanna; att de amerikanska oceanbåtarna voro absolut torra o. s. v. Samtidigt härmed låg en flotta av mellan 20 och 30 smugglarefartyg utanför New York och New Jersey, och hur det förhöll sig med "torkan" på de amerikanska oceanbåtarna, därom övertygade jag mig själv i fjol genom att företaga en resa med en av dem. Men därom skall jag berätta en annan gång. Det är ett mycket pikant kapitel i förbudslagens historia.

När studentkören från Stockholm för ett par år sedan kom till New York för att företaga en konsertresa genom landet omtalade en av sångarna, att han hört en präst från Amerika hålla föredrag i Stockholm och däri försäkra, att det vore fullkomligt omöjligt att få tag i en enda droppe sprit i Förenta Staterna. Man må ej undra över, att studenten, då han några timmar senare satt vid ett middagsbord och blev bjuden på både helan och halvan och mer till maten, såg ut som ett frågetecken och därpå utbrast: "Men den där prästen var ju en f—d lögnare!" Ja, det kan sägas om mer än ett av dessa antisaloon-ligans besoldade legohjon, som sändas omkring att prata gallimatias för folket både här i landet och i Europa. Det är ett snyggt sällskap, hänsynslöst och ohyggligt i sin fanatism. Jag tycker, att Alexis Björkman inte borde söka att efterlikna dem."

NATIONEN gratis under år 1928!

För våra läsare och vänner att beakta. Skaffa oss tre helårs- halvårs- eller kvartalsprenumeranter och Ni får själv Eder tidning gratis under motsvarande tid.

Begagna detta enastående erbjudande! Men gör det genast — gör det i dag!

Gör det i dag! Skaffa oss tre prenumeranter och Ni får själv NATIONEN gratis.

!

Prenumerationskupong

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn:

Adress:

Helår, halvår, kvartal.

Namn:

Adress:

Helår, halvår, kvartal.

Namn:

Adress:

Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av

Namn:

Adress:

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5: 25 kr. för halvår, 2: 75 kr. för kvartal.

NATIONEN gratis till årets slut åt alla, som nu prenumerera för NÄSTA ÅR

!

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN

Premiär fredag kl. 8.

Spelet om kärleken och döden.

av Romain Rolland.

Pauline Brunius, Nils Arehn, Edvin Adolfsson, Matias Taube.

Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 50 44.

VASA-TEATERN

Direktion: ALBERT RANFT.

8—10,45 varje afton:

"Adjö Mimi"

Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN

Kl. 8—omkr. 10.20:

Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN

Kl. 8:

Den stora skrattsuccesen

Sten Stensson Steen från Eslöf

Gästspel av ELIS ELLIS.

Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

ODEON-TEATERN

Varje kväll kl. 8 e. m.

Den stora succésen.

I nöd och lust

eller

Styrman Klasons skilsmässa

Th. Modéen, Lola Grahl, Ola Isene, Arthur Rolén.

Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 96 73. N. 167 00, samt hos Sv. Dagbl. Birger Jarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

(Forts. fr. sid. 2.)

ingen försvarsminskning utan endast ett utbyte av mindre tidsenliga formationer mot moderna. Må vi arbeta för att det blir sanning, som nu endast är falska diplomatiska finter. "Vårt mål skall vara att 1925 års försvarsordning förvandlas till 1925 års provisorium, ett provisorium, som snarast bör ersättas med en ordning, som ger oss ett verkligt försvar".

Kooperationen introduceras på börserna!

Kooperationen utvecklar sig till att bliva ett alltmera gouterat spekulationsobjekt. Inom ramen av den kollektivistiska varudistributionen erbjuda sig tydligtvis de allra största förutsättningar för spekulationens herrar.

I England och Amerika ha för icke så länge sedan startats s. k. Cooperative Investments Trusts, som i utsända prospekt förklara sig vilja placera folks pengar mot högre ränta än i banker. Vad säger månne hr professor Cassel om en sådan utvecklingstendens hos "framtidens stora varudistributionsform"? Tjänsteman o. arbetare kunna icke, heter det i prospekten, på egen hand anbringa sina små sparkapital i bättre aktier. De riskera därvid för mycket, ty resp. sparmedel äro för små att kunna delas på ett större antal olika aktier. De kooperativa penninginstituten förklara sig emellertid på bästa sätt kunna sköta om en dylik "fördelad" placering å sina kunders vägnar.

Naturligtvis har detta kooperativa projekt att få hand om ännu mera av folks sparmedel väckt intresse även bland andra länders kooperatörer och idén är nu som bäst på väg också till vårt land. I förra veckan startades i Köpenhamn en kooperativ mäklarfirma under namnet Kooperative Kapitalanlæg, som i 25-krönorsandelar ståtar med ett aktiekapital av 100,000 kronor, tillskjutna av kooperativa föreningar. Och nu frestar man även danskarna att spekulera i aktier och skicka in sina sparmedel för att "genom samlad placering uppnå största möjliga utbyte".

Man kan väl föreställa sig, huru ljuveligt det skulle kännas för de stora hajarna på börserna att få in också kooperationens sparmedel i sitt fångstvatten.

Israeliterna igångsätta "en internationell arbetareaktion" mot ingeniör Kreüger.

I en rad av nummer har i Nationen berörts den energiska aktion inom arbetarekretsar mot ingenjör Ivar Kreüger i Tändsticksbolaget (vars ekonomiska maktställning oroar Israel), som sedan en längre tid tillbaka bedrivits av härvarande judiska storfinanskretsar under huset Bonniers ledning. Aktionen håller nu på att utvidgas till en internationell sådan.

På initiativ av de svenska tändsticksarbetarnas organisation pågå nämligen, enligt vad meddelas, för närvarande förberedelser för en internationell arbetaraktion, såväl fackligt som politiskt mot Svenska Tändsticksbolaget och dess förgreningar i utlandet. Ombudsman Ernst Falk har för Bonnierska D. N. bekräftat uppgiften och upplyst, att man gjort början med en undersökning världen runt av arbetaförhållandena inom tändsticksindustrin sådana de te sig från arbetarnas synpunkt(!)

Undersökningen går i första hand ut på att vinna kännedom om huruvida arbets- och löneförhållandena äro avtalsenligt ordnade och huru stora lönerna äro, huru lång arbetstiden, huru många fabriker i varje land och huru många tändsticksarbetare samt huru många av dessa som äro fackligt organiserade. Från ett tiotal länder, där trusten äger fabriker, ha redogörelser redan inkommit.

Hr Falk förklarade slutligen för det ovetande Bonnierska bladet att världen inom en icke alltför avlägsen framtid kommer att erhålla klarhet i dessa saker. Då kapitalet arbetar internationelt och icke tvekar att i konkurrensen engagera både regeringar och parlament att uppträda som finansiella stödjare åt dessa för förverkligande av vissa planer, så måste också arbetarna inställa sig på att samfällt möta sin motståndare, främst såsom hittills på arbetsmarknaden, men också på hans nya verksamhetsfält.

Ingenjör Kreüger bereder tydligen hrr israeliter den allra största oro. Men tänk, huru skulle det gå för dem den dag arbetarna vägrade att längre spela legosoldatens roll åt Israel?

Åter en "avskrivning" hos systembolag.

Enligt Norrköpings Tidningar har Kontrollstyrelsen medgivit, att Systembolaget i Norrköping får avskriva 80,000 kronor på dess ägande fastighet, tomten N:o 1 i kvarteret Saltängen i Norrköping.

Avbetalningsgeschäftet inför Stockholms hantverkare.

Ombudsman Nygren varnar mot den storkapitalistiska utvecklingen inom näringslivet.

Om den i det hejdlösa avbetalningsgeschäftet intresserade judiska storfinansen i genom åtgärden att få ta riksdagens kamrar utan diskussion acceptera ett beslut om skrivelse till regeringen i ärendet trott sig ha avfört den ömtåliga frågan från den allmänna debatten, misstogo den sig storligen. Den viktiga frågan är alltjämt föremål för livlig uppmärksamhet och diskussion inom näringsidkarkretsar. I stort synes man vara överens om att systemet, ehuru i viss utsträckning berättigat, kommit in på osunda banor och att en grundlig undersökning bör vidtagas rörande möjligheterna att rensa bort det onda.

Vid Stockholms stads hantverksförenings i dagarna hållna sammanträde hade frågan upptagits som diskussionsämne. Inledare var Sveriges Köpmannaförbunds ombudsman, hr Erik Nygren, som i ett längre anförande belyste problemet ur olika synpunkter och särskilt framhöll faran av en storkapitalistisk utveckling inom näringslivet i och genom detta system, till förfång för de självständiga mindre och medelstora företagarna inom handel och hantverk samt till skada för den lokala handeln ute i våra bygder. — I den diskussion, som följde på ombudsman Nygrens anförande, deltogo ett stort antal talare. Föreningens ordförande, fabrikör Aug. Lindmark, understödde kraftigt inledarens synpunkter. Så ock fabrikör Per Svensson, ingenjör Nils Fornander m. fl. Däremot ansågo naturligtvis direktören Reicke (möbelbranschen) och pianofabrikören Löfberg, att inledaren målat alltför svart. Inom deras resp. branscher voro förhållandena rent av idealiska ifråga om systemets verkningar, ville de göra gällande. Men detta påstående gendrevs på det kraftigaste av andra möbelhandlare, exempelvis hr Oscar Elliot, som öppet deklarerade, att, ehuru han av nödtvång själv i viss utsträckning säljer på avbetalning, han likväl ansåg systemet börja bli en ren samhällsfara. Tal. relaterade drastiska exempel på hur denna form för försäljning frestar fattigt folk att leva över sina tillgångar och rekommenderade en åtstramning och begränsning av avbetalningsförsäljningen.

Gynna
den nyöppnade Förstklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern.*

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (E. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer,
Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västmannagatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kvällsmat 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritservering

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Judiska falska furstehuset Georgii nr 2258.

Från den för sin harpolek och sina erotiska snedsprång bekante judekungen David och hans frilla, soldathustrun Batseba, härstammar enligt "officiella" genealogier det georgiska furstehuset; varav grenar ännu leva i Ryssland. Den semitiska adelskalendern "Semi-Gotha" 1913, sid. 104, omnämner den gren, varav en medlem furst Konstatin Alexandrowitsch Bagration-Muchransky 1911 blev gift med prinsessan Tatjana Konstatinova, en sonsons dotter av kejsaren Nikolaus I av Ryssland. Det georgiska furstehusets ättegrenar föra något från yarandra sig skiljande vapen. "Semi-Gotha" visar en fyrdelad sköld med hjärtsköld, som upptager Kristi skjorta till erinran om kusinskap med Jesus. Första fältet visar kung Davids harpa, det andra: hans riksäpple, det tredje: spiran och rikssvärdet, det fjärde: den slunga varmed herdegossen David dräpte Goliat.

En till svenska riddarhuset inlämnad genealogi, samt en i Tersmedens "Kalender över ointroducerad adel", 1886, tryckt historik uppger att "en furste av denna urgamla, högförnäma och lysande ätt omkring år 400 från Kappadocien i Mindre Asien flyktade till Mähren och därifrån i spetsen för en krigarskara kom till de träsk varpå staden Venedig byggdes." Här skulle dock de stolta judeprinsarna nedsjunkit till simpla grevar av Curzola, men släkten kom till ny makt sedan en av dess medlemmar, Marius Zorzi, kallad "den Helige", år 1311 valts till Venedigs doge eller hertig. Sedan nedsjönko familjemedlemmarna åter till enkla grevar av Zumeli, av Trau o. s. v.

Efter en misslyckad sammansvärjning måste Pietro Giorgi omkring 1650 fly från Venedig till Österrike, och en hans sonson inkom omkring 1710 till Sverige.

Ätten gör anspråk på att till sin ätt räkna Serbiska kungahuset Kara Georgievitsch (som i verkligheten härstammar från f. d. svinaherden, mördaren och stråtrövaren Kara Georg Petrovitsch = "den snuskige Svarte Göran Persson", en individ av obskyr extraktion och † 1817).

Till ätten uppges även höra de österrikiska grevarna Giorgi, och andra adliga Göranssöner ...

Denna "urgamla, högförnäma och lysande originalättartavla" hör verkligen hemma i Fant-Asien. På svenska riddarhuset har den georgiska geneologien varit en outsinlig källa till munterhet, men det är obegripligt att Tersmeden haft mage införa den i sin privata adelskalender. Med aldrig så liten genealogisk skolning måste man genast upptäcka att här sammanförts diverse släkter, som ej ha annat med varandra gemensamt än namnet, Georgij, Giorgi, Zorzi, Georgevitch o. s. v. Man kunde med lika stor trovärdighet konstruera upp ett furstehus av alla familjer Göransson och Jörgensson i Skandinavien, ty de härstamma med fullkomligt lika stor sannolikhet från Georgiens furstar och Venedigs hertigar.

Greve F. U. Wrangel har i "Svenska adels ättartal", 1897, helt kort och gott konstaterat att den svenska släktens förste kände stamfar Peter Eberhard Georgii var född i Hamburg, — ett notoriskt judetillhåll, — och omkr. 1710 invandrade till Sverige. Han lär varit en tilltagsen kvacksalvare under pestens härjningar och dog 1725 som apotekare och droghandlare i Stockholm. Han var farfarsfar till lagmannen Karl (af) Georgii, som 1818 blev adlad, och fick ett vapen, upptagande bl. a. Davids harpa eller lyra. Den adliga ätten utslocknade på manssidan med hans son kaptenen Karl Ewert Abraham (!) de Georgii, död 1890 i Brüssel, där han efterlämnade fyra döttrar med sin franska hustru. Av kaptenens (ofrälse) systrar blev den ena hustru åt Alnarpprofessorn Nathorst, vilken hon skänkte sex barn, av vilka en son är tandtekniker i Nordamerika, och en annan kolonialöverste på Filippinerna, kallande sig "Nathurst". En syster giftes med hospitalsysslomannen Windahl i Lund; en annan med lasarettsläkaren Anders Hansson i Simrishamn. En bror blev lärare i agronomi, samt har fyra döttrar; och en annan blev professor och intendent vid Naturhistoriska riksmuseet i Stockholm. Av den sistnämndes fyra barn blev sonen Harry bergsingeniör vid Järnkontoret. En dennes syster blev hushållslärarinna i Uppsala, en annan missionär i Kina och en tredje gift med fabrikören Vollrath Westerdahl i Stockholm.

Ofrälse familjen Nathorst har oriktigt uppgivits ursprungligen vara en engelsk adelsätt. Från Breslau invandrade 1744 den schlesiske fältskären och barberaren Johan Teofil Nathorst till Stockholm. och blev stamfar för den svenska släkten N. Abraham de Georgii's andra ofrälse syster blev gift med, skiljdes från, och omgifte sig med föreståndaren för gymnastiska Centralinstitutet Gabriel Jakobsson Branting, av en arbetaresläkt från Norrköping. Den som hans son antecknade Hjalmar Branting, död 1925 som socialistisk statsminister och excellens, blev världsberyktad. Med en poliskommissaries dotter hade han två barn, av vilka sonen Georg B. gjort sig känd som bolsjevistisk försvarsadvokat.

— — —

En den först invandrade Hamburger-kvacksalvaren Georgiis sonsons sonson skogvaktaren O. D. Georgii bortlade sitt namn och kallade sig Gustafsson; han lär hava ättlingar i Norrland.

Hans bror, ofrälse skeppsklareraren Axel Georgii i Stockholm var mer "högförnäm och lysande" och lät 1886 införa sig i Tersmedens privata adelskalender såsom "huvudman för ointroducerade adliga ätten Georgii". Såsom nedan visats är släktens adelskap ett falsarium, och Tersmeden nekade återintaga släkten i sin Kalender 1890. Av skeppsklarerarens sex systrar giftes en syster med stationsinspektoren Löfroth.

Andra kvinnliga släktmedlemmar blevo hustrur åt resp. rådmannen Rådberg i Örebro, kyrkoherden Hasselroth i Stockholm, jordbrukaren Ramstedt, majoren Wollert, förvaltaren Torsell i Björklinge o. s. v.

Hustrun Georgii Hasselrot har sex barn, av vilka en dotter gifts med en fil. d:r Holm i Charlottenburg i Tyskland; en son blev apoteksbiträde i Malmö; en trädgårdsmästare i Rosen; en extralärare i Södertälje och en löjtnant vid Dalaregementet. Hasselroth eller Hasselrot är en allmogesläkt från Dalsland.

Ovannämnde Ramstedt, vars mor hette Abrahmsén, hade en dotter, gift med adjunkten fil. kand. Hellman i Stockholm, och en son, som blev jägmästare i Grönbo har tagit namn efter Ramshyttan i Nora bergslag, stenhuggare- och bergsarbetaresläkten Ramstedt.

Förutnämnde majoren Wollert, ordförande i styrelsen för Sala sparbank, för Wästmanlands brandbolag, för Västerås hypoteksförening m. m., har två barn, av vilka sonen Arvid är kapten vid Västmanlands regemente. Ofrälse släkten Wollerts förste kände stamfar var född i Stralsund och dog 1819 i Sverige, där han tjänat sig upp till officer.

— — — —

På riddarhuset har denna falska fursteätt endast representerats av två adlade medlemmar (nr 2258), men på kvinnosidan har det georgiska blodet spritts till talrika andra familjer.

Ätterna Bratt, Haij, von Rosen m. fl.

Bland de judiska hantverkarne i Göteborg hade kattuntryckaren J. Pineus särskilt lyckats på 1830-talet komma sig opp. — — —

Pigan Joselina Pineus giftes 1851 med göteborgshandlanden Gustav Kristiansson (Bånge-)Bratt, av en ofrälse krämaresläkt som falskeligen utger sig vara en gren av adlade ätten Bratt nr 49, vars förste urkundligen kände stamfar bonden Nils Jönsson i Höglunda såsom rusttjänare intogs i riddarhuset 1625. Den vid introduktionen företedda stamtavlan är bevisligen en fantasi.

Den falska adelssläkten Bånge-Bratt har i Örnbergs Släktkalender 1886 i avdelningen "Adliga släkter" samt i Tersmedens "Kalender över ointroducerad adel" 1886—1899 och slutligen i Elgenstjernas Släktkalender 1912—27 låtit införa en släkthistorik som ej skäms för sig. Sammanförd lyder den sålunda: "Den urgamla norska adliga ätten Bratt omtalas redan i kung Sverres saga, med Halvard Bratt, och i Håkan den godes saga, med Bardr Bratt. I norska handlingar under tiden 1200—1500 nämnas åtskilliga herrar med namnet Bratt, vilket ord är liktydigt med "högdragen". En gren av den oldgamle adlige slägt Bratt kvarlever i Gudbrandsdalens allmogestånd; medlemmarna gifta sig blott inom ätten, och deras tro på härstamning från de gamle norske konger är orubblig. Av en till Värmland inflyttad gren skall lantvärnsmannen Nils Brath blivit adlad 1456. I följd av ett ofrälse gifte skall en hans ättling ha förlorat adelskapet och bortlagt ättnamnet..."

Den enkla verkligheten bakom denna högdragna fantasimålning är följande: Drängen Anders Andersson, vilken blev krämare i Brätte (Vänersborg), äktade pigan Stina Larsdotter Bånge och antog hennes namn Bånge. Deras son kallade sig Bratt, efter Brätte, och blev ägare till Brattfors, samt är stamfar för den ofrälse krämarsläkt, som det här är fråga om. Vid 1896 års adelsmöte sökte familjen Bånge-Bratt bli upptagen å riddarhusgenealogierna, men avvisades, med så mycket mer skäl som Örnberg i sina "Ättartal" 1891 konstaterat att föräldrarna till drängen Anders Andersson "Bånge" äro okända. Vi hava utförligt behandlat denna i och för sig mera löjeväckande än allvarliga fråga därför att en släktmedlem, med. dr Ivan (Bånge-) Bratt förvärvat ett rykte som vida övergår de gamla norska kungars från vilka hans släkt uppges härstamma.

Slakteriaffären Hötorgshallen
N:r 99—100 samt
Bondegatan 73,
rekommenderar sina förstklassiga matvaror till dagens billigaste priser. *Gör ett besök och Ni blir belåten.*
Vördsamt
F. W. Andersson.

Handlanden Bratt i Göteborg hade med judinnan Pineus fyra barn, Ernst G:son B., handlande i Göteborg, är den falska adelsätten Bånge-Bratts nuvarande huvudman. Av hans sex barn är kvarteronen Gösta E:son B. kapten i Värmlands regemente och har tre söner; kvarteronen Sidney E:son B. är bokhållare i Göteborg och har fyra barn; kvarteronen Lars E:son B. är anställd vid en fabrik i Köpenhamn och har en son; en dotter är gift med kaptenen Viggo Deshayes vid Västernorrlands regemente; och en yngre dotter är änka efter sin kusin kaptenen Haij nr 1187 (ävenledes kvarteron, varom nedan).

Halvjudinnan Marie Louise G:dotter B. är änka efter kaptenen Ali Haij vid Bohusläns regemente och hade med honom fyra barn, av vilka den ovan nämnde sonen äktade sin morbrors dotter, sålunda ökande det judiska inslaget hos barnen Ali och Viveka Haij. Kvarteronen Estelle Alisdotter Haij är gift med finske översten Costiander, direktör för Centraltryckeriet i Hälsingfors och f. d. rysk ordensriddare.

Modern är efter Bohuskaptenen Haijs död omgift med finske redaktören Axel Berndtson i Stockholm. Hennes bror halvjuden Gustav G:son Bratt var handlande i Göteborg, och av hans barn är kvarteronen Donald ingenjör i Newyork, Leif är kapellmästare i Malmberget, och Mona är hustru åt museiamanuensen Roth i Göteborg. Halvjuden Hjalmar G:son Bratt var handlande i Göteborg, innan han blev redaktör av tidskriften "Hvar 8 dag". Med Lilly Hartvig har han fem barn, av vilka f. d. löjtnanten Nils B. i Andra livgrenadjärregementet, är direktör i A.-B. Armator, samt har barn. Två dennes bröder studera i Newyork; en syster är gift med den judiske direktören Erik Lamm i Svenska Handelsbanken, och en med direktören Bertel i Antwerpen.

— — —

Den ovannämnda judaiserade adelsätten Haij nr 1187 leder själv sina anor från en skotsk allmogeman som år 920 skulle i strid mot skandinaviska vikingar uppmuntrat sina landsmän med ropet "Häj", vilket sedermera blev hans ättlingars familjenamn. Han uppges ha blivit för sin tapperhet adlad och i skölden fått det ok varmed han slagits. Han skulle varit stamfar till en viss (faktiskt till extraktionen okänd) Haij som i början av 17:de seklet tagit svensk sold, och vars son i egenskap av major fick svenskt adelspatent 1689. Den svenska ätten Haij påstår sig vara av samma stam som de engelska markiserna av Tweeddale, grevarna av Erroll och grevarna av Kinnoul m. fl., men ett sådant samband är fullkomligt obestyrkt. För övrigt härstamma de nämnda engelska ätterna enligt egen uppgift från en skandinavisk "sieur de la Haijes", som med Wilhelm Bastarden från Normandie kommit till England.

— — —

Pigan Isabella Pineus blev hustru åt bokhållaren Axel Kristiansson (Bånge-) Bratt och hade med honom fyra barn, av vilka den halvjudiske medicine licentiaten Gillis A:son Bratt gjorde sig känd som lärare i fysiologisk tonbildning och sång. Brodern Erland är besiktningsman för automobiler i Stockholm. En syster är gift med handlanden Oskar O:son Kylberg i Göteborg, tillhörande en smedsläkt från Stockholm. Halvjudinnan Signe Bratt är änka efter tullkammarskrivaren Bellander i Göteborg.

— — —

Fil. kand. Ingeborg Arbo Pineus äktade 1925 en greve v. Rosen nr 85, anställd hos A.-B. Sv. kullager i Göteborg.

Släkten Rosen har trott sig härstamma från Robert Slavnink greve i Lubicz i Böhmen omkr. 900 och kejsar Henrik Fågelfängarens syster (sic!). Den första urkundliga stamfadern var emellertid en jordbrukare Hans Hansson v. Rosen som gifte sig till Sonorm i Svensk-Estland och dog 1529. Hans Robertsson v. Rosen halshöggs 1657 för landsförräderi, och för samma sak dömdes 1702 hans son Otto från liv, ära och gods. Den sistnämndes tre sonsöner tjänade sig upp till officerare och fingo svenskt adelspatent 1746. En den 1657 halshuggne spionens broders ättling, vilken tjänat sig upp från gemen dragon till general och riksråd, erhöll i denna egenskap svensk grevetitel 1751.

— — —

Judenamnet Pineus företrädes sålunda på svenska riddarhuset av grevliga ätten v. Rosen, och adliga ätten Haij, samt i den ointroducerade adelns kalender av den falska adelsätten (Bånge-)Bratt.

A. O. Europaeus.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmanen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

BRÖDET
På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i
MELCHER LINDHOLMS BAGERI
5 Norrtullsgatan 5
eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Edra fabrikörer att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.
Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

Ett FOTOGRAFI till julen är den bästa julklappen.
Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 7545.
BILD-CENTRALEN
DROTTNINGGATAN 38 — STOCKHOLM.

Brunnskur i hemmet
under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin.* Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.
CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Restaurant Metropol

52 Odéngatan 52 — Intim, Elegant.

Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.

Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 9 December 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Den svenska nykterhetsrörelsen på avvägar.

(Forts. fr. sid. 1.)

mera som kontrolldelegationens "riksviktiga" arbete lätteligen kunde utföras av *en* representant för vardera parten (Stockholmssystemet och restauratörerna).

Alla här nämnda avigsidor voro i de flesta fall fullkomligt okända begrepp före Brattsystemets tillkomst. Häremot har d:r Bratt endast att idissla om nedgången i fylleriförseelserna. Det är att söka bibringa allmänheten en falsk föreställning, då Brattsystemet vill göra denna så gott som enda post på kreditsidan till sin. Prisfrågan spelar härvidlag största rollen, och de, som hava praktisk erfarenhet på detta område från tiden före Brattsystemets ikraftträdande, hysa den uppfattningen, att fylleriförseelserna varit färre och nykterhetstillståndet i allmänhet bättre än i närvarande stund, om motboken aldrig funnits till, men priserna å spritdrycker varit de tillämpade. (I Danmark har man ju nått avgjort bättre resultat med fri försäljning och högre priser än Brattsystemet kan uppvisa). Det kan nämligen icke bortresoneras, att motboken bibringar dess innehavare vanföreställningen, att allt, som kan erhållas å boken, till varje pris bör "räddas". Varest två eller tre äro församlade, nog pratas det om sprit och Brattsystem. Hurudant skall det uppväxande släktet bliva, då man ända från barnaåren tvingas att låta tankarne kretsa omkring spriten? Den yttre fördelen har systemet haft med sig, att flertalet av dem, som berusa sig i hemmet, avhålla sig från att driva omkring utomhus av fruktan att bliva "haffade" och därigenom förlora inköpsrätten på motboken, men är denna fördel som sagt endast ytlig. Folknykterheten förbättras icke därav. Nedgången i fylleriförseelserna återspeglas för övrigt icke i motsvarande grad i det allmänna nykterhetstillståndet. Ordningsmakten har blivit mindre rigorös vid tillämpandet av gällande bestämmelser. I detta sammanhang måste även framhållas den förändrade uppfattning till större måttlighet beträffande mat och dryck, som i detta sportens tidevarv håller på att genomsyra alla befolkningslager. Dock har systemet och nykterhetsrörelsen därmed ytterst litet att skaffa.

D:r Bratt ondgjorde sig i Lund över pressens hållning. Denna är emellertid ganska lättförklarlig. Frånsett att pressens män själva ställa sig alltmer tvivlande till restriktionssystemets idé, så önskar en förkrossande majoritet av svenska folket d:r Bratts system dit, varest en viss krydda växer. Pressen är beroende av den läsande allmänheten, vilken i sin tur fordrar att få se sina hjärteangelägenheter återgivna i tidningarnas spalter, och i detta speciella fall, komma säkerligen de tidningar, som även i fortsättningen föra d:r Bratts talan, att se sina upplagor sakta men säkert minskas. D:r Bratt behöver icke bekymra sig över pressens ansvar, när hans system äntligen börjar rättvist bedömas. Enligt den allmänna meningen har pressen tegat alltför länge.

Vad gör nykterhetsrörelsen under tiden för att vinna terräng? Man anordnar hela riket omfattande nykterhetskongresser. Finge man tro den braskande reklamen, särskilt i år, skulle här tagas ett jättesteg för folknykterhetens höjande. Vad skedde? Jo, hela programmet visade sig på förhand fulltecknat av spritbyråkratien. Högst betrodde talare med dr Bratt i spetsen, de där i olika under åratal väl inövade tonarter prisade systemet. Härigenom förhindrade man klokt nog diskussionen att komma utom ramen för Brattsystemet. Det blev närmast en spänd väntans upplösande i intet. På banketten efter kongressen flödade orden rikt och man hurrade för Sverige som det kommande lyckoriket. Tanken var ju vacker men eftertankens kranka blekhet hade något helt annat att omförmäla. Kongresserna hava väl delvis åstadkommit det intima samarbetet mellan nykterhetsnämnderna och systembolagen. Detta bör icke överskattas. Ej så, att nämnderna på något sätt underlåta att med största noggrannhet fullfölja sina uppdrag i restriktionssystemets tecken, men i 2 fall av 3 resulterar deras ingripande i, att de illegitima spritbandeln gynnas på bekostnad av den lagliga. Ökningen av de notoriska alkoholisternas antal tyder på ett misslyckande. Det bästa uppsåt och den ihärdigaste vilja båta till intet, ty *systemet självt motarbetar nykterhetssträvandena.* Man kunde även fordra större objektivitet från nykterhetsrörelsens sida. Det är icke lyckligt för densamma, att dess resetalare fara omkring och lovorda tillståndet i förbudslandet Amerika, medan andra fullt oförvitliga och välkända personer, ja hela kommittéer, finna förhållandena därstädes vara under all kritik. Såväl pressen som allmänheten sätta sin tilltro till den ojäviga parten. I skrivande stund vet man icke ens om förbudet i Amerika kommer att äga bestånd.

Samtidigt som vissa krafter inom nykterhetsrörelsen, delvis genom konstlade medel, söka hålla förbudstanken vid liv, tager hr Ekman m. fl. Brattsystemet under armarna. Hr Ekman anses av en del folk vara en riktig karl. Han kan tala stora ord. På sin tid tog han ju offentligen ansvaret för vårt försvars nedskrotning. Det kan ju tänkas, att han även nu öppet framträder och "tager ansvaret" för nykterhetsrörelsens inriktning (i själva verket har han redan detta ansvar). Sorgligt nog förhåller sig i båda fallen hr Ekmans förmåga att taga detta ansvar till ansvarsbördans tyngd lik som individen Ekman till de övriga sex millionerna invånare i detta gamla land. Under det att spektaklet pågår, bjudas de, som tvra för en sund folknykterhet, stora, stora stenar i stället för bröd.

Botemedlet finnes och bör snarast möjligt tillgripas. Brattsystemet och alla dess avarter måste försvinna. Nykterhetsrörelsen må från ledningen avlägsna de politiska konspiratörerna. I stället skola vidsynta och oegennyttiga personer insättas, så att ett positivt nykterhetsarbete åter kan påbörjas samt pressens och allmänhetens förtroende tillika återvinnas. Förbudet kan kanske i en framtid bliva verklighet, men något medel i dessa tider att få ett helnyktert Sverige är det icke. Tvång och förmynderskap, som icke äga stöd i det allmänna medvetandet, giva resultat, helt motsatta dem man vill ernå. Så mycket angelägnare blir det att reparera de svåra skador Brattsystemet åstadkommit. Danska systemet, vars bärande allmänna grundsatser väl förtjäna efterföljd, kan dock icke reservationslöst efterapas, ty alkoholfrågan får icke bliva av enbart ekonomiskt slag. Folknykterheten kan endast främjas på upplysningens och övertygelsens väg. Den som tvivlar på att denna väg är framkomlig, han tvivlar också på det mänskliga framåtskridandet. Till en sådan lära bekänna sig icke idealisterna men väl deras vedersakare.

Spectator.

Kooperationen — en fara för jordbruket.

(Forts. fr. sid. 1.)

ningarnas ekonomiska skötsel och biträder föreningarna med råd och dåd". — Tjänstvilligare hade ju icke jordbrukarnas speciella förtroendeman gärna kunnat formulera sitt yttrande.

Som en märklig motsats till "lantbruksdirektören" Leufvéns deklarerade uppfattning om kooperationen förtjänar att observeras ett uttalande i Svensk Grossisttidning, vari bl. a. framhålles, att den fria handelns undertryckande ger kooperationens prisdiktatur över jordbrukarnas produktion. De för jordbruket i mångt och mycket nyttiga andelsföreningarna ha, påpekar tidningen, också berett marken för den moderna kooperationen bland jordbrukarbefolkningen, trots att dennas idéer och strävanden borde vara bondeklassen synnerligen främmande. Om lantmännen vore på det klara med den moderna kooperationens karaktär, skulle denna aldrig vinna insteg hos dem. Den starka tendensen till maktkoncentration inom kooperationen har aktualiserat faran av ett kommande kooperativt monopoltyranni. Det kooperativa systemet med kombinerad gross- och minuthandel är vidare ett utomordentligt medel att skaffa sig makt över leverantörerna. Den som inte vill sälja till kooperationens uppköpare för de priser, som dessa bjuda, får överhuvud taget inte sina produkter sålda genom de kooperativa minutaffärerna. Ju större omsättning dessa ha, ju större blir leverantörens beroende av desamma.

Svensk Grossisttidning skriver bl. a.:

Den fria prisbildningen är av så utomordentlig betydelse för näringslivets sunda utveckling, att det vore en verklig samhällsolycka, om densamma stördes i sin normala funktion. Det är prisbildningen, som avgör produktionens inriktning i ett land. Hindras priserna att fritt inställa sig efter det utslag lagen om tillgång och efterfrågan ger, så har man därmed skapat förutsättningar för allehanda missbruk och ett otillbörligt gynnande av vissa grupper på andras bekostnad. Kooperationens metod att rucka på prisbildningsinstrumentet utgör härvidlag intet undantag. Den får gärna till resultat monopollöner åt vissa grupper av kooperationens anställda. I de företag, där arbetarna genom sina samfällda aktioner ha möjlighet att utöva en stark press på arbetsgivaren, finner kooperationen det oftast fördelaktigast att köpa fred genom långtgående eftergifter, hellre än att riskera en strid. Har kooperationen lyckats uppnå monopolställning inom branschen i fråga, så faller sig eftergiftspolitiken så mycket lättare och naturligare som det i sådant fall blir en enkel sak att låta andra grupper betala de beviljade förmånerna. Då just jordbrukarna torde vara de, som ha minsta möjligheten att pressa sig till några förmåner, är det att befara, att det i första hand bleve dessa, som genom försämrade priser på sina produkter finge sitta emellan för eftergilterna åt de på maktmedel bäst utrustade grupperna. Detta antagande stödes även av det faktum, att landsbygdens befolkning aldrig någonsin lyckats hävda sina intressen så bra, som städerna gjort. Inom kooperationen är det svårare än vanligt att bryta mot denna tradition. Man får nämligen inte glömma, att de kooperativa ledarna alltid ha starka skäl att visa sig förstående för kraven från de större samhällenas konsumentföreningar, av vilka deras mandat äro beroende.

För bönderna är det av oerhörd vikt, att den fria handeln icke får förkvävas, ty blott på det villkoret har bonden garanti för att få betalt för sina varor enligt tillgångens och efterfrågans lag.

Svensk Grossisttidnings reflexioner äro alltför berättigade. Men man förstår böndernas svåra läge, när en deras speciella förtroendeman såsom chefen för Sveriges Allmänna Lantbrukssällskap förfäktar en åskådning sådan som den relaterade. Det är på hög tid att våra svenska jordbrukare vakna upp ur sin politiska likgiltighet!

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.

Carlton Hotel, Kungsg. 57.

Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Världssamvetet i full aktion.

(Forts. fr. sid. 1.)

nationella och politiska tyranniet" (märk väl: icke det internationella!) Bolsjevismen i Ryssland hade genom sin statskupp avbrutit den utveckling mot demokrati, som skulle ha följt på marsrevolutionen 1917 (som förde juden Kerenskij till makten). Genom att stifta inbördeskrig hade den infamt missbrukat den obegränsade frihet, som rådde i marsrevolutionens socialdemokratiska Ryssland. Med sitt blodsregemente hade den icke tjänat socialismen utan tvärtom gjort allt för att förstöra den. Den enda bolsjevikiska reform, som kommer att överleva bolsjevismen, är, framhöll hr Tseretelli, överlämnandet av jorden till bönderna. Bolsjevikerna ha ej omintetgjort kapitalismen, utan i stället återfört Ryssland till kapitalismens grymmaste och primitivaste form med användande av tsarismens terroristiska metoder. Detta hade också "oktoberrevolutionens hjältar", Trotskij, Sinovjev och Kamenev, insett och inrättat sig därefter(!) Talaren trodde dock icke, att Trotskij hade möjligheter att kunna återerövra makten och han ville icke spå, men vågade sig likväl på att urgera den sannolikhetstesen, att den "socialdemokratiska" regim, som marsrevolutionen skapat (juden Kerenskis, den fullt medvetna och avsiktliga vägröjaren för bolsjevismen), skulle komma att efterträda "våldets och förtryckets" i Ryssland.

Av den inställning, hr Tseretellis anförande fick, framgick tämligen tydligt, att hans propagandistiska framträdande inom den svenska socialdemokratien är ett led i den internationella aktion, som f. n. bedrives av de internationella judiska kretsarna för den "antisemitiska" Stalinska regimens störtande och för ett återupprättande av juden Kerenskis "socialdemokratiska" regim i Ryssland — en reträtt alltså av den judiska makten. Tseretelli själv var under Kerenski guvernör för Sibirien. Hela aktionen ledes uppenbart av hr Kerenski själv, som flyttat sina bopålar från judekvarteren i New York till Paris, därifrån han nyligen begynt utsända intervjuer och meddelanden rörande det som komma skall i Ryssland efter Stalinregimens bankrutt. Meningen är tydligen att skapa en opinion av all världens demokratier, med vars bistånd den internationella judiska storfinansen skall söka genomtvinga den numera förhatlig vordna revolutionära regimens störtande och återföra Ryssland till en "demokratisk" regim av liknande slag som den, som vi och så många andra folk f. n. äro lyckliggjorda med, där Israel regerar under mera moderata former. Enligt Tseretelli var varje tanke utesluten på att Stalinregimen skulle komma att efterträdas av en monarkistisk dan.

Det är utan allt tvivel en av de mest spännande tvekamper, världshistorien haft att uppvisa, den som nu utspelas mellan Rysslands okrönte härskare, den georgiske skomakaresonen Josef Stalin, och den internationella judemakten.

HUSMÖDRAR
HALLÅ!
Har Ni tänkt på att
JUL-ÖL
måste beställas i tid. Eder familj litar på Er i detta fall.
Beställ därför i god tid.
SOLNA BRYGGERIS
JULÖL (klass I)
Ni kommer då att finna belåtna ansikten omkring Eder hela Julen.
Ring HAGALUND 95.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Bolsjevismen och den internationella storfinansen.

I den mycket spridda engelska månadstidskriften "National Review" har Mr Arthur Kitson skrivit en artikel om "Bolchevism and its Allies", varur vi återgiva följande:

"En av den nuvarande (engelska) regeringens handlingar, Arcosraiden, är något, som mottagits med den största tillfredsställelse av befolkningen, och fastän denna handling lät vänta på sig i över två år, blev den dock mött med lika stor glädje och tacksamhet. Och h ä r i ligger faran! Nu tycker regeringen, efter att den har deporterat 70 röda agenter, att det är lugnt och fridfullt och försjunker i sömnig overksamhet. Den, som tror att deporteringen av 70 "röda", har gjort slut på den röda faran för England, lever i missuppfattning. Tvärtom komma de röda att fördubbla sina ansträngningar för att bryta loss så många stenar som möjligt ur den engelska muren.

Den första förutsättningen för att man skall kunna värna sig mot fienden, är att veta, v e m fienden är.

Då den militära delen av världskriget slutade, stod världen, isynnerhet England, gentemot två fientliga makter, som var för sig var fast beslutna av slavbinda mänskligheten genom ekonomisk kontroll. De makter, som gjorde sitt inflytande gällande hos Tyskland för att få detta land att förklara krig, hade detta mål. Tysklands nederlag nödgade dem att taga andra och mindre misstänkta medel i bruk.

De två fiender, som nu hota mänskligheten, äro bolsjevismen och den internationella storfinansen.

Den första av fienderna, känd ävenledes under namnet kommunism, fiskar i grumligt vatten bland massorna. Den andra fienden, den internationella finansen, är dock långt farligare och av långt större ödeläggande verkan. Tack vare den oerhörda okunnighet och svaghet, Englands representanter lade i dagen under fredsförhandlingarna i Versailles blev freden i verkligheten till tyskarnas fördel, och var den en fördel för Tyskland, så var den det också i långt högre grad för den hemliga internationella finansen, som förorsakade kriget. Till och med nu, så långt efter "fredsslutet", veta blott få, att alla de finansmän, som blevo "valda" till rådgivare för U. S. A.:s, Englands, Frankrikes och Tysklands regeringar med hänsyn till fredsvillkoren, a l l a v o r o m e d l e m m a r a v d e n n a h e m l i g a i n t e r n a t i o n e l l a g r u p p.

Man erinre sig, att då Henry Ford på sin tid drog ut på sin kända seglats mot Europa med det s. k. fredsskeppet för att "få rekryterna ur skyttegravarna före jul" (1916), sade två av passagerarna på fredsskeppet i oförsiktig öppenhet till honom, att därest han önskade att stoppa kriget, seglade han i galen riktning, kriget borde nämligen stoppas i Wall-Street. De frågade Ford, om han visste, vem som hade förklarat kriget. Han svarade kort: "Tyskland." "Och vem förmådde Tyskland därtill?" "Kejsar Wilhelm." "Och vem fick kejsar Wilhelm att göra så?" "Hans militära rådgivare." "Och vem stod bakom dem?" Här blev Ford svarslös. Hans frågande reskamrater svarade i hans ställe själva: Finansmännen. Varpå Ford beslutade att undersöka detta spörsmål själv. "Efter att under två år hava gjort grundlig undersökning, kom han till uppfattningen att hans båda passagerare haft rätt: f i n a n s m ä n n e n s t a r t a d e k r i g e t. Och det är sedan den tiden Ford varit fiende till denna hemliga penningmakt (tills han nyligen av affärsskäl gjorde avbön hos judarna. Red.)

Nu kan man fråga: V i l k a m o t i v k u n n a l e d a e n s å d a n g r u p p a v m ä n, v i l k a d o c k g ö r a k r a v g ä l l a n d e a t t t i l l h ö r a c i v i l i s a t i o n e n, t i l l a t t m e d f u l l v i l j a s t ö r t a v ä r l d e n i e n s å d a n j ä t t e s t r i d? Svaret lyder: B e g ä r e t e f t e r f u l l s t ä n d i g e k o n o m i s k m a k t. Ty makten över penningen betyder makt över människor, icke allenast i handeln, utan även i industrien, i politiken, i uppfostringsfrågor, i det civila livet — ja till och med makt över födelseprocenten. Kort och gott: makt över själva civilisationen. Penningemakten kan bestämma, vilken nation, som skall gynnas, och vilken, som skall missgynnas. Den bestämmer den offentliga uppfostringsstandarden, såväl som den offentliga moralen. Den kan välta omkull religioner, kungadömen, republiker. Penningkungarna äro kungarnas kung.

I krigets kölvatten följde statsskulden, varpå finansmännen växte sig ändå starkare och farligare. Statsgälden tvingade de pengar, som annars kunnat användas bättre för att höja levnadsstandarden bland massorna, in under finansherrarnas händer, som varken arbeta eller spinna. Gäldslaveri är god jordmån för missnöje, vari bolsjevismens säd spirar.

Dessa två underjordiska makter, arbeta de samman? Finns det förbindelse mellan bolsjevikerna och den hemliga internationella storfinansen? Äro de hemligt allierade och marschera fram på skilda vägar mot samma mål? Båda arbeta för samma mål: mänsklighetens slaveri. Bägge benyttja sig av blinda människor, som arbeta för dem. Båda framkalla de lägsta drifterna hos massorna. D e t v a r d e n i n t e r n a t i o n e l l a f i n a n s e n, som (tillsammans den i detta fall blinda tyska generalstaben) s ä n d e L e n i n o c h T r o t s k i j i n t i l l s i t t ö d e l ä g g e l s e a r b e t e i R y s s l a n d, d e t v a r d e n i n t e r n a t i o n e l l a f i n a n s e n, s o m f i c k r e g e r i n g a r n a i n ä s t a n a l l a l ä n d e r t i l l a t t e r k ä n n a m ö r d a r b a n d e t i M o s k v a. D e t ä r s a m m a p e n n i n g m a k t, s o m a l l t i d t r ä d e r h j ä l p a n d e f r a m, s å s n a r t M o s k v a v a c k l a r icke allenast med ekonomiskt stöd, utan också politiskt. Det är den internationella finansen, som skapar arbetslöshet och underminerar grunden för sunda företag i avsikt att därigenom bereda mark för bolsjevismen medels anordnande av allmän otillfredsställelse och låg levnadsstandard, vari socialismens och kommunismens säd gror kraftigt. Båda fienderna ha obegränsade penningmedel till sitt förfogande och båda äro absolut fria från allt som heter samvete.

En finansman av detta slag i London sade en gång: "Det gör detsamma, blott vi kontrollera finansdepartementet, så kan regeringen kalla sig konservativ, liberal, socialistisk eller vad den behagar, d e t ä r i a l l a f a l l d o c k v i, s o m r e g e r a l a n d e t. Ingen regering törs utnämna en finansminister, som vi ej gilla".

Guldstandardens införande var den internationella storfinansens verk, ty resultatet blev Wall Streets överherradöme över London och i dag ledes landets finansiella saker av en främmande makt.

Man behöver icke att vara i tvivel om våra London-finansmäns avsikter. Ett av de många bevis på, varthän de vilja hava det hela, är den föreslagna indragningen av skattkammarbevisen, och Bank of England skall få rätt utställa sina egna sedlar i stället. Med andra ord, det föreslås och genomföres säkerligen, att konungen detroniseras i sitt ekonomiska rike och att ledaren av Bank of England, Sir (judesire) Montagu Norman(!) sättes på tronen i hans ställe. Man erinre sig, att skattkammarbevisen representera den högsta formen för kredit i England. Intet starkare eller säkrare värde har någonsin funnits, i det dessa papper icke voro grundade på tio procent av dess guldvärde utan representerade hela nationens behållning av guld, silver, järn, stål, ull och bomull, kort sagt allt, vad nationen äger. Och trots detta är det storfinansens mål att få dem indragna till fördel för ett privat bolag, vars intressen äro internationella. Här är hela nationens framtida existens i fara, dess sociala, individuella och nationella tillvaro. Vad det intima samarbete mellan finansdepartementet och Bank of "England" angår, så fick man nyligen ett slående och förfärande bevis vid meddelandet om, att huvudet för finansministeriet, juden sir(!) Otto Ernst Niemeyer utnämnts till direktör för denna bankkorporation.

Under de senaste åren har det varit, vad man rätteligen skulle kunna kalla en förtegenhetens sammansvärjning i största delen av vår ledande press i allt, som rör sagda ämnen. Finansmännen veta, huru mycket och huru litet folk hava gott av att få kännedom om saker och ting, och Pressen får munkorg därefter. Vad den hemliga finansmakten minst av allt önskar är offentlighet. Men folket börjar vakna och förstår icke varför det göres så litet för att befria landet från bolsjevismen och dess verkliga orsaker. Man frågar sig, vilken makt det är, som tvingar envar regering, så snart som den är vald till att gå bort ifrån sitt uppbyggande program och att följa nöjaktigt samma kurs som sin föregångare? Också här finnes det blott ett svar: samma makt, som är uppfödare av bolsjevism.

Detta sakens ohyggliga tillstånd kan självklart icke få fortgå. Det måste komma en vändning. Men om denna vändning kommer genom ett politiskt parti, som ärligt och redligt ämnar arbeta med iver och kraft för landets befrielse, eller om räddningen sökes genom en våldsam frigörelsekamp skall visa sig under de närmaste åren, måhända månaderna."

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS
Feiths

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 49 — Fredagen den 16 December 1927. — Årg 3.

J. K. och olagligheterna i Spritmonopolet.

En kraftig inlaga från Föreningen mot monopol.

Statsadvokaten uppfordras fullgöra sina grundlagsenliga skyldigheter.

Från Föreningen Mot Monopol inlämnades på fredagen nedanstående märkliga framställning till Justitiekanslersämbetet:

Till Justitiekanslersämbetet.

Enligt Regeringsformen åligger det Justitiekanslern att föra eller genom de under honom ställda fiskaler låta föra Kungl. Maj:ts talan i mål, som röra kronans rätt, och med uppmärksamhet följa att kronans rätt varder behörigen iakttagen. Han skall ej blott i brottmål avgöra å åklagaresidan, om ett mål skall fullföljas eller ej; han skall ej blott upptaga och behandla de klagoskrifter, som inkomma till justitiekanslersämbetet. Grundlagen förutsätter att justitiekanslern är en vidsynt man, som på eget initiativ ingriper, när helst rättsordningen eller statens rätt är hotad. I Sverige hänger det närmast på justitiekanslerns person, huruvida korruption i det offentliga livet skall kunna förhindras.

Med tanken fäst på denna justitiekanslersämbetets skickelsedigra makt i det svenska samhällslivet, hemställas vördsamt till Eder såsom ämbetets nuvarande innehavare, nedanstående förhållanden, till allvarlig och ingående granskning och utredning, ty det gäller klar och tydlig korruption inom ett halvstatligt monopol — Vin- & Spritcentralen —, som åklagaremyndigheten hittills, utan stöd i lag, sett genom fingrarna med. Att den korruption, som här nedan påtalas, verkligen existerar, därom torde ingen jurist i Sveriges land vara tveksam. Om således icke mer än en mening förefinnes om, huruvida lagstridighet i ifrågavarande fall kan konstateras — endast Frihetstidens värsta förfall kan visa upp ett motstycke — diskuteras däremot i allt vidare kretsar myndigheternas hittillsvarande ståndpunkt, att genom stillatigande eller tyst beskydd de facto göra ett med lagbrytarna, och man frågar sig, huru länge en slik hållning från myndigheternas sida, som lyckligtvis tillförne ej varit sedd i Sveriges land, skall fortfara och när reaktionen mot slappheten i åtalsväg skall följa.

Brattkoncernens uppenbart lagstridiga handlingar utgöra tillsammans en diger lista på hänsynslösa lagbrott, varav här blott finns plats för en axplockning:

1) När restriktionssystemet med motbok och individuell kontroll infördes skedde det i direkt strid mot gällande lag, ty kungl. förordningen angående försäljning av brännvin den 9 juni 1905 stadgade väl minimikvantitet men ej maximalbegränsning för dem, som voro hugade inköpa spirituosa. Intet åtal, som vederbort, följde på det lag- och grundlagsvidriga tilltaget att ställa oförvitliga svenska medborgare under en självutnämnd riksförmyndare. På grund av att åtal ej följde tog sig d:r Bratt det orådet före att i otaliga föredrag skryta över, att han lyckats genomföra ett system vid sidan av lagen, ett blodigt hån mot svenska rättsordningen, som undergrävt respekten för densamma.

2) Den individuella kontrollen kostade millioner kronor pr år, och på detta sätt från statskassan undandragna medel hade, belöpande sig på den tid, den var olaglig, bortåterkrävas. Intet åtal följde emellertid.

3) Införandet av mattvång på restauranter saknade stöd i lag och var nationalekonomiskt ett vansinnigt slöseri, särskilt i tider, som påfordrade sparsamhet på alla områden.

4) För att behärska spritmarknaden inköptes vinhandelsfirman Grönstedt & Co. m. fl. olagligen för statens pengar, utan att kungl. maj:t eller riksdagen åtspordes Intet åtal!

5) Dotterbolag, som äro undandragna statens kontroll, inrättades, fastän villkoret för oktrojen var statlig, till en början överståthållareämbetets, kontroll. Således direkt kringgående av lag i avsikt att kunna driva en stor del av rörelsen såsom ett privatgeschäft. Intet åtal!

6) Fastän det i ännu gällande lag är förbjudet att samtidigt syssla med parti- och minuthandel med spirituosa, har detta dock i förtäckt form förekommit. Intet åtal!

7) Gåvor hava i stor utsträckning utdelats av medel, som skolat inlevereras till statsverket. Intet åtal!

8) Olagliga avskrivningar av resp. bolags ägande värden hava skett i största utsträckning, varigenom medel, som annars kommit statskassan till godo, egenmäktigt kvarhållits. Intet åtal!

9) Inköp av fastigheter ha skett i strid mot kungl. förordningen den 9 juni 1905. Intet åtal!

10) I strid mot den redan i sistnämnda förordning upptagna bestämmelsen om förbud mot hyresavtal med systembolags styrelseledamöter bor i Spritcentralens magnifika bostadsfastighet, huset n:r 10 vid Engelbrektsgatan i Stockholm mot billig hyra själva ordföranden i styrelsen, jämte bolagets revisorer, sekreterare m. fl. anställda. Intet åtal!

11) Statens pengar ha använts för olaglig aktieteckning i Stockholms Allmänna Restaurant-Aktiebolag. Intet åtal!

12) Spritcentralen närstående personer ha privat inköpt vinproducerande firmor i Frankrike och på Madeira, varifrån leverans sker till Spritcentralen. Intet åtal!

För dagen inskränka vi oss emellertid att begära Edert, Herr Justitiekansler, ingripande rörande beivrande av Vin- & Spritcentralens berörda "gåvor". Styrelsen har erkänt dylika till ett belopp av etthundraåttiofyratusen kronor, men påyrkas vördsamt det I, Herr Justitiekansler, ville infordra samtliga bolagets styrelseprotokoll förutrönande av, huruvida denna uppgift är riktig och det stannar vid vidgångna beloppet. Det är ett notoriskt faktum, att styrelsen till 1926 års riksdags andra kammares andra tillfälliga utskott lämnat falsk uppgift rörande tidpunkten för den ändring av bolagsordningen, att hela bolagets vinst skulle gå till staten, trädde i kraft, och då styrelsen ljugit inför Sveriges riksdag, för att dymedels undgå påföljder av de olagliga gåvorna, kan ingen tilltro sättas till dess lösa uppgifter, utan en granskning av samtliga styrelse- och bolagsstämmoprotokoll är för ifrågavarande utredning oundgänglig till fastställande av beloppens storlek och tidpunkten för deras utdelande. Begäran om samtliga protokollens tillgänglighet för granskning är samtidigt en billig begäran och ett yrkande, som vi och de svenska medborgare, som stå bakom oss, ej kunna frångå, helst vi genom notarius publicus bemedling sökt fa taga del därav, men förvägrats detta av d:r Bratt.

Styrelsens omförmälda direkta erkännande återfinnes i en skrivelse från styrelsen för Vin- & Spritcentralen, dagtecknad den 4 mars 1926 och undertecknad av ordföranden i styrelsen för Vin- & Spritcentralen, Ax. Hedenlund, kontrasignerad av M. Marcus, samt ställd till Riksdagens 2:dra kammares 2:dra tillfälliga utskott med anledning av hr Edv. Lithanders förtjänstfulla motion vid samma riksdag.

I denna skrivelse, som finnes bland riksdagstrycket, heter det bl. a.:

"I detta sistnämnda hänseende må, med anledning av därom i den offentliga diskussionen understundom hörda anmärkningar, anföras, att bolaget under hela sin hittillsvarande verksamhet endast vid tvenne tillfällen disponerat en summa för en utgift, som icke legat inom ramen för dess regelbundna verksamhet. Det var år 1920 och gällde första gången ett belopp av 50,000 kronor, som anslogs till bidrag

(Forts. sid. 5.)

Den stora "förräderi"-komedien.

Vi blevo sannspådda till och med i högre grad än vi vågat hoppas, när vi efter konstaterandet av Stalins definitiva seger för någon månad sedan över den judiska fraktionen inom sovjetmakten förutsade en kraftig aktion på alla håll mot revolutionsregimen i Moskva. Knappast hade vi uttalat orden, förrän Socialdemokraten ryckte in med fulla lungor. I hel- och halvsidesartiklar hetsades nummer efter nummer mot "våldet och förtrycket" i Sovjet-Ryssland, där hederliga socialdemokrater förföljts o. pinats; det s. k. världssamvetet uppbådades till protest och kamp mot "ohyggligheterna", som plötsligt blivit en skam för världens kulturfolk. Så kom glansnumret, det stora opinionsmötet i Konserthuset, varvid juden Kerenskis hitsände agent, Tseretelli under begeistrade instämmanden av hrr Per Albin Hansson och Möller opinerade mot förtycket i Sovjet-Ryssland och hurrade för "friheten och rätten." Denna "storartade" demonstration var dock endast en inledning till den verkligt stora aktionen. Någon dag senare publicerades nämligen i alla tidningar sensationella meddelanden om en uppdagad spionerieaffär, vari en svensk reservofficer, löjtnant Gösta Norberg, skulle vara inblandad. Bemälde officer, som inom parentes sagt för ett år sedan erbjöd sina tjänster åt Nationen, vars fosterländska syften han sade sig varmt sympatisera med, hade självmant trätt i förbindelse med sovjetlegationen och erbjudit denna sina bona officia. I betraktande av den roll samme officer ett år tidigare spelat, då han anmälde sig hos vår tidning, stod det redan ... strax klart för oss, att hans roll i "förräderiaffären" icke gärna kunde vara någon annan än provokatörens. Sedan dagspressen så under några dagar haft tillfälle att frossa i vredesuttalanden och hot mot sovjet, kom så upplösningen på "affären": Löjtnant Norberg var oskyldig och försattes på fri fot, men sovjetlegationen hade ohjälpligt komprometterat sig genom att mottaga hans erbjudande att mot betalning överbringa hemliga försvarshandlingar. Den sovjet-ryska legationen fick be om ursäkt för sitt otillständiga beteende samt utfästa sig till att låta de bägge medlemmar av legationen, som skulle gjort sig skyldiga till den taktlösa handlingen, majoren Orás och en till, lämna Stockholm Samtidigt tillkännagavs, att protokollen från de förda förhandlingarna i affären voro strängt hemliga samt att ingen som helst offentlig upplysning kunde lämnas i saken.

Man fäster sig vid den utomordentliga energi, varmed dagspressen i korus med Dagens Nyheter

(Forts. sista sidan.)

Den Wallenbergska "neutralitetspolitiken" under kriget på nytt inför U. D.

Generalkonsul Cronholm begär papperen på bordet.

Från generalkonsul Folke Cronholm har i dagarna till Ministern för Utrikes Ärendena, excellensen Eliel Lövgren, avlåtits nedanstående skrivelse, vari hr C. förnyar sin tidigare anhållan om klarhet i den mycket omskrivna Wallenberska telegramaffären:

I skrivelse till Departementets Personal- och Administrativa Avdelning den 3 dec. 1927, anhöll jag, på förekommen anledning, om en förklaring rörande innebörden av det för mig förut obekanta uttrycket "hos Kungl. Maj:t anmäld"" i Avdelningens skrivelse den 8 november s. å. för att få veta, huruvida det beslut, enligt vilket min underdåniga framställning om ett förständigande till Departementet att inför offentligheten — icke till mig, såsom i skrivelsen oriktigt uppgives — avgiva ett öppet och klart besked rörande herr K. A. Wallenbergs förhållande till de tyska chiffertelegrammen under kriget förklarades icke skola föranleda till någon åtgärd, berodde på föredragning i vanlig ordning inför Konungen i konselj, så att det jämte andra statsrådsbeslut komme att bliva föremål för grundlagsenlig granskning av konstitutionsutskottet, eller om beslutet berodde på föredragning under annan form, som för utskottet omöjliggjorde en granskning av detsamma; varjämte jag anhöll att få del av motiveringen till ifrågavarande beslut.

Uti min förutnämnda skrivelse, vari jag ännu icke fått mottaga något svar, medelade jag tillika, att jag från tyskt håll erhållit uppgift å den tjänsteman, som inom tyska utrikesministeriet omhänderhaft de ärenden, som rörde befordran av ifrågavarande tyska chiffertelegram. Sanningen vore på uppmarsch. Jag tillägger nu, att jag också fått veta, att själva upphovsmannen till det beryktade s. k. Zimmermann-telegrammet, dåvarande tyske utrikesministern Herr Zimmermann, icke själv tagit någon befattning med sättet för de tyska chiffertelegrammens befordran, och denna uppgift stammar från Herr Zimmerman själv. Han kunde förty icke lämna begärd upplysning uti nu ifrågavarande angelägenhet. Jag har också fått veta, att det s. k. Zimmermann-telegrammet blev från Berlin befordrat till tyska ambassaden i Washington i tyskt chiffer genom amerikanska ambassaden i Berlin, utan att denna kände dess innehåll. Detta telegram, som med rätta betecknats såsom det mest ödesdigra budskap, som någonsin gått över Atlanten, detta telegram, som innehöll ett förslag till väpnat angrepp mot amerikanskt territorium, detta telegram, som skulle bliva av avgörande betydelse för Förenta Staternas beslut att deltaga i kriget mot centralmakterna, sedan det lyckats de allierade att avlyssna detsamma samt att erhålla nyckeln till det hemliga tyska chiffret och därmed lösa telegrammet — det är blott spörsmålet, huru de allierade kommit i besittning av denna nyckel, som ännu är obesvarad —, detta telegram befordrades sålunda av amerikanarna själva. Men det var blott en av de vägar, som tyskarna anlitade. En av de andra gick ju genom herr K. A. Wallenberg, medan han var utrikesminister och hade tillgång till det svenska hemliga chiffret. Sådant kan man verkligen kalla för höjden av "internationell courtoisie" för att använda herr K. A. Wallenbergs egna ord till försvar för sina förehavanden under utrikesministertiden.

På sätt Eders Excellens har sig bekant genom tidningen "Nationen", varav jag jämte missiv till Departementet översänt ifrågavarande exemplar, har jag dels i särskilda skrivelser och dels genom öppet brev vädjat till "Pressens stormän", med anhållan om deras biträde för att förmå Departementet att offentligen avgiva en förklaring rörande herr K. A. Wallenbergs förehavanden. Det är nämligen dess plikt mot offentligheten att så göra efter de uppseendeväckande avslöjandena, som redan blivit gjorda. Min vädjan, åt vilken "Nationen" godhetsfullt givit offentlighet, synes nu ock ha lett till önskat resultat, ehuru den naturligtvis icke tagits till utgångspunkt uti de artiklar, som i dagarna stått att läsa i några av de dagliga tidningarna. Man har, av lätt insedda skäl, gått liksom katten kring het gröt och till utgångspunkt tagit vissa uttalanden i Poincaré's förut omtalade memoarer. Det är regeringsorganet "Svenska Morgonbladet", som i sitt nummer den 6 dennes under rubrik "Uppseendeväckande avslöjanden" tagit initiativet. Sverige betecknas av Poincaré såsom en stat, vars neutralitet ansågs tvivelaktig. Den svenske utrikesministern Wallenberg gav icke ett klart besked på det franska sändebudets begäran att få Sveriges ställning preciserad ifråga om dess neutralitet. Tidningen skriver: "Det är icke utan att dessa fakta, som framkommit genom utländska aktstycken gjorde det s y n n e r l i g e n önskligt, att den dåvarande svenske utrikesministern hr Wallenberg gåve en v e r k l i g t i n g å e n d e redogörelse för hithörande förhandlingar och förhållanden". Detta är ju tämligen tydligt språk och för-

(Forts. sista sidan.)

Storfinansens härskarställning inom socialistpartiet vacklar?

Den svenska socialdemokratiens faktiska roll som den internationella judiska storfinansens kämpe och vägröjare i Sveriges land börjar vid det här laget bliva känd även bland arbetarna själva, vilka man ju i det längsta sökte ingiva den illusoriska föreställningen, att rörelsens syfte skulle vara att överflytta de materiella tillgångarna från de förhatliga kapitalisterna på den egendomslösa massan. Processen är nu som vi veta praktiskt förverkligad så långt, att "Guds egendomsfolk" för de svenska arbetarnas räkning tagit hand om en väsentlig del av landets ekonomiska tillgångar, vilka förut innehades av eländiga svenska kapitalister. De vise män, som åtagit sig att leda proletariatet in i det eviga och universella lycksalighetsriket, viska nu till massorna honungssöta ord om all den härlighet, som väntar dem den dag den numera sympatisk vordna kapitalismen (— den härskande judiska storfinansen) fått tid och tillfälle att ordna allt efter sina höga önskningar till det arbetande folkets välfärd och lycka. Men någon gång händer det, att en oppositionell röst, som har svårt för att följa med i de vilda sprången, låter höra sig i den entoniga kören av stämmor, dock i regel för att snart åter falla in i den "rätta" tonarten. Ty demokratien av Israels nåde håller sig med både väktare i den högre stilen och s. k slavpiskare, vilkas uppgift framför alla andra det är att kontrollera, att varje man fullgör sin plikt mot "proletariatets heliga sak". Ett nog så intressant dylikt fall av olycklig "frispråkighet" erbjuder sig från dessa senaste dagar. Ny Tids (s.) utrikesredaktör, redaktör Backlund, djärvdes nyligen i tidningen uttala en uppfattning, som icke passade Höga Vederbörande. Med anledning av Winston Churchills förslag om lag mot kapitalexport från England råkade hr Backlund att synda rätt så illa på nåden. "Men här i landet går", skrev han, "all klokhet ut på att lösa kapitalets fjättrar. Om en svensk medborgare får högre procent på att bygga spelhus i Nicaragua än bostäder i Masthugget, å bör hans pengar gå till Nicaragua. Så resonerar vårt lands ekonomiska visdom". Knappt hade han emellertid uttalat de hädiska orden förrän storfinansens själve generalkoryfé i socialdemokratiska arbetarepartiet, hr Anders Örne uppenbarar sig på arenan. I en insändare i Ny Tid tillbakavisar hr Ö. energiskt redaktör Backlunds förlöpning och understryker vältaligt nödvändigheten av att kapitalet icke hämmas i sin naturliga utveckling. — Ja, så heter det i dag! Hr Örne är dock full av nåd och slutar sitt opus med en uttalad förvissning, att Ny Tids redaktion till fullo delar hans uppfattning, "ehuru någon penna i ett trött ögonblick råkat att slinta vid författandet av onsdagsnumrets näslänstick". Men hr Backlund lät märkligt nog icke imponera på sig av hr generalkoryfèns faderliga ton och blev icke svaret skyldig. Han upplyste strax högstdensamme om, att författarens i Ny Tid penna ils inte råkat slinta utan att den givit ett klart uttryck för en uppfattning som vid flera tillfällen kommit till synes i tidningens spalter. I red. B:s svar hette det vidare:

Anders Örne har en annan åskådning, som han gav det tydligaste uttrycket vid malmavtalets behandling vid innevarande års Riksdag, då hela (soc.-dem.) partiet råkade slinta i ett trött ögonblick för att vaka över det allmännas rätt gentemot en allt övermodigare internationell kapitalistisk diktatur. Vi tro, att Örne tar allvarligt miste. Kapitalet blir inte fritt, därför att det blir obehindrat av staternas ingripande. De bindes av internationella intressesamfund, ofta osynliga, alltid svåråtkomliga, vilka dirigera det efter andra enskilda intressen än staternas.

I Ny Tids följande nummer behandlade redaktör Backlund saken mera utförligt i en ledande artikel, vari bl. a. yttrades:

Den nya adeln, grupperad kring de stora penninginstituten, med de svindlande inkomsterna, det är det nya samhället! På knä för bankdirektörerna! De ha kreditorganisationerna i sin hand, de behärska räntan, guldet, valutan. Med ultimata tvinga de staterna att avkläda sig all makt, rycka järnvägar och industrier ur deras händer; slutligen skola de nog också tvinga folken att avrusta för att lägga hela världen under sin egen internationella ordningsmakt! Det är de nya gudarne med sin tempelgård i Internationella Handelskammaren!

Vi kunna livligt föreställa oss de känslor av obehag, som måste ha besvärat den nya gudomens höga tempeltjänare, hr Anders Örne, när han till svar på sin "avbasning" av det kätterska och hädiska yttrandet i Ny Tid, sålunda måste se sin höga auktoritet knäsatt samtidigt med att han nödgades höra sanningen så utan omsvep utsagd. Det relaterade fallet är helt visst betecknande för den rådande stämningen inom det socialdemokratiska arbetarlägret, där man ute i landet begynt tröttna på all sanningslösheten och spegelfäkteriet från hrr kory-

(Forts. sista sidan.)

Motsatsförhållandet mellan judendom och kristendom.

Judefrågan är lika gammal som människosläktet och kommer säkerligen ej heller att upphöra förrän den sista människan lämnar denna planet, och det blir antagligen en jude.

Mitt intresse för antisemitesmen ligger huvudsakligen på det religiösa området och därför riktar sig min kritik i synnerhet mot judendomens omoraliska gudsbegrepp, samt mot den s. k. kristna teologien som icke ryggar tillbaka för att i sina dogmer upptaga de gammaltestamentliga förbrytarelegenderna, ja, t. o. m. påstår att det människofienliga judiska gudsbegreppet skulle vara identiskt med Jesu Himmelske Fader. Detta är ett kraftigt handtag som den kristna kyrkan giver åt kristendomens värsta fiender.

Vilken himmelskriande vantolkning och villfarelse ligger ej i en sådan sammanblandning. Vi behöva ju endast något närmare undersöka det judiska gudsbegreppets omoraliska och människofientliga principer och karaktärsdrag för att finna en dylik sammanslagning av judendom och kristendom omöjlig, och judarna själva betacka sig för denna dem påtvingade religionsgemenskap. Men framför allt måste vi påvisa det faktum att Jesus själv på det allra bestämdaste tog avstånd från den judiska religionen, för vilken han flerfaldiga gånger varnade sina lärjungar. Endast ett par exempel må här anföras, vilka i de kraftigaste ordalag visa Jesu omdöme om judendomens lära och dess lärare. Då lärjungarna meddelade Jesus att fariseerna togo anstöt av hans ord, svarade han: Låten dem fara, de äro blindas blinda ledare (Matt. 15:14.) ... det kan icke ske att en profet förgås annat än i Jerusalem. (Luk. 13:33.) "Jag sänder eder såsom får ibland ulvar." (Matt. 10:16.) "Tagen eder tillvara för fariseernas o. sadducéernas surdeg," varmed Jesus hänvisade till deras lärå. (Matt. 16:11, 12.) Vidare kunna vi hänvisa till Jesu liknelser om den gamla och nya klädnaden, samt det gamla och det nya vinet. (Matt. 9:16, 17.)

Även direkt till det judiska prästerskapet yttrade sig Jesus i så kraftiga ordalag som t. ex.: "I faren omkring.... för att göra en proselyt

(Forts. sid. 5.)

Den 16 December.

Vad vi vilja.

När Nationen i oktober 1925, alltså för tvenne år och ett kvartal sedan, tog upp kampen för vårt folks frigörelse ur det tyranniska välde, vari den på hela världens erövring inriktade judemakten bragt det, skedde det i full insikt om uppgiftens svårartade natur. Vi väntade oss icke heller några hastiga eller överväldigande resultat. Den hemliga maktställning, Israel under årtionden, för att icke säga århundraden, byggt upp åt sig i Sverige, lät det sig självfallet icke göra att i en handvändning bryta. De resultat, som under den förhållandevis korta tidrymden vunnits, överträffa dock, det måste vi i dag konstatera, vad vi vågat hoppas på. Fienden har tillfogats en så pass allvarlig stöt, att han på viktiga punkter tvingats att åtminstone för tillfället modifiera, om ej rent inställa sitt förstörelsearbete; på andra punkter åter har vårt inskridande uppenbart vållat en forcerad aktivitet från omstörtningsmaktens sida, som dock haft till följd ett påskyndande av folkets uppvaknande inför den hotande faran. Den internationella storfinansens herrar, som etablerat sig som hemlig regeringsmakt i Sveriges land, hava sett sig nödsakade dra in tentaklerna ett stycke, och i flera ledande tidningar har märkbart lossats på banden. Spelet går ej att behärska lika bekvämt och lätt som för tvenne år sedan, då allt kunde försiggå i fullkomligaste dunkel.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall under 1928 fullföljas med ej mindre energi och kraft än under det gångna året. Sveriges folk måste frigöras ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som redan vunnits är visserligen av stort värde, men ännu återstår den stora striden. Den kosmopolitiska skenkultur, som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn påbördats oss, måste ge plats för en sann och äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Alltför länge hava vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att till den internationella Mammonsgudens ära omtöckna och demoralisera sinnena; vi hava tillåtit, att lögnens och hatets läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av i dag inom landet ge alltjämt en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den härskande lögnkulturen framskapat, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, ha rests konstlade skiljemurar och skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av inre oro och split, i vars tecken den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvällat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt som "stat i staten" diktatoriskt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har urartat till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den världserövrande maktens tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!" I hägnet härav vanskötas våra nationella livsfrågor medan judemaktens ekonomiska erövringskrig med all energi fullföljes. Stat och kommuner drivas i vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och författning behandlas som papperslappar, så snart de ej passa den storfinansiella autokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sig allt vidare i samhället. Konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor, så att levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare arta sig allt svårare. Sveriges underkastelse under det internationella judiska Mammon forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd liksom med den ekonomiska.

Hela denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inaugureras. Den härskande lögnen och provokationen måste försvinna och ge rum för en ny aera i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål. Hemlig regeringsutövning med oansvariga makthavare kan och får ej längre tolereras. De, som utöva den reella makten, skola ock svara därför. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och kapitalet tvingas att underordna sig samhället som dess tjänare och icke dess tyranniske herre. En helt ny stats- och nationalekonomisk politik måste inledas, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets intressen. Denna nya statsekonomiska politik måste fullständigt bryta med den hittills följda skuldsättningsprincipen och följa satsen om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättande av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt helt måste utnyttjas och sträng sparsamhet iakttagas i det offentliga livet. Den storfinansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Riksförsvaret, som genom 1925 års nedrustningsbeslut spolierats, måste återupprättas, till skydd för vårt lands frihet och oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är *de verkliga intressenas representation.* En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande samt de moraliska och religiösa begreppens undergrävande inriktade falska upplysningsväsendet avlösas av ett sant upplysningsväsen på kristlig moralisk grund.

Detta är i stora drag det program, för vilket Nationen under år 1928 skall kämpa. Vårt medel i kampen är Upplysning. Genom upplysning i Sanningens anda ryckes grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas upphöra med sitt lands- och folkfördärvliga spel. Och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället åter i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Vårt arbete för den nationella restaurationen kommer alltså att inriktas på att få denna genomförd på författningsenlig väg. Regerings- och lagstiftningsmakt måste på saklighets- och rättfärdighetsgrund tvingas att gå in därför.

Slutligen vilja vi uttala ett tack till våra läsare och vänner för allt intresse och förtroende, som under det gångna året i så rikligt mått visats Nationen och dess strävanden. Det är vår förhoppning att det skapade förtroendefulla förhållandet mellan tidningen och allmänheten under det kommande året skall ytterligare befästas och utvidgas.

Redaktionen.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för levern och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin.* Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Ett FOTOGRAFI till julen är den bästa julklappen.

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 7545.

BILD-CENTRALEN

DROTTNINGGATAN 38 - - - STOCKHOLM.

PRESSKONSERTEN

Dagens Nyheter vaknar till insikt om revolutionsfaran.

Efter att sovjetregeringen i Moskva i tio års tid varit i ständig, intensiv verksamhet för världsrevolutionens genomförande har Bonnierska Dagens Nyheter (l.) i dessa dagar omsider fått upp ögonen för den stora fara, som hotar österifrån. "Bättre sent än aldrig", heter det. Karl Otto Bonnier kunde ju inte ha rimlig anledning att betrakta världsrevolutionen med säte i Moskva som någon oskyldig företeelse, sedan trosfränderna, "de verkliga revolutionshjältarna" och "idealisterna" Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum etc. kastats ut ur partiet och "judehataren" Stalin tagit ledningen av Israels revolutionära världserövrarplan. Den inträdda situationen oroar tydligen i rätt så hög grad vederbörande, att döma av den överväldigande aktion mot sovjetmakten, som nu i alla länder, även här, iscensatts och vars syfte uppenbart är Stalin-regimens störtande i Ryssland till förmån för en ny klar juderegim under Kerenskij. Ur en av Dagens Nyheters senaste ledare i ämnet återgiva vi nedanstående:

Politiskt sett ställer sig saken inte fullt lika enkelt. Sovjetlegationen här i landet har skyndat att avsvärja sina förbindelser med den tvetydige mannen. Inte spionerar Sovjet i ett vänskapligt sinnat land. Nä-nä-men. Denna aktningsvärda regim formligen svettas och dryper av lojalitet. Den underhåller endast fredliga handelsförbindelser och har inte tanke på något annat. Den person det är fråga om "har aldrig levererat några meddelanden eller materiel av någon art, som berört konungariket Sveriges försvar." Visserligen har han stått till förfogande. Det är ändå ett erkännande, som kommer oss att gapskratta, när *Folkets Dagblad i dag förmodligen kommer att kalla mannen provokatör* (kursiv. av oss).

Hela världen vet, att Sovjet planerar en expansion av de kommunistiska idéerna. Hela världen vet att Sovjet för detta ändamål är berett att sätta in icke bara teoretisk propaganda, utan väpnad makt. Hela världen vet, att Sovjet i skilda länder söker förgifta den allmänna opinionen med syfte mot en världsrevolution och att i samma stund, som de revolutionära tendenserna sticka upp huvudet, så står Sovjet redo att förstärka rörelsen med pengar och vapen. Man vet till och med mycket mer. Det är alls ingen hemlighet, att Sovjet i skilda länder har sina inrutare, sina mobiliserade revolutionärer med noga tilldelade roller, uppdrag och distrikt, ifall det skulle smälla, och — rentut sagt — sina vapendepåer. Allt det plomberade gods, som på de diplomatiska beskickningarnas privilegierade, men absolut otidsenliga väg kommer från Ryssland in i Sverige liksom i andra länder, är förvisso inte tullbelagt lösöre och tullbelagda livsförnödenheter, mattor, smycken, kaviar, m. m. m. m. Om tullen läte ett sådant paket eller emballage spricka, så skulle det nog en vacker dag ramla ut en eller annan kulspruta eller något sådant. Det finns i hela denna stad icke en förnuftig eller uppmärksam människa, som inte tror, att en visitation i Sovjetdelegationens skåp, arkiv och källare eller de hemliga depåer, som finnas — man vet inte riktigt var — skulle bringa i dagen rara saker. Man vet också att det inom Sverges kommunistiska parti levererats heta bataljer om den rätta taktiken. Man vet, att dessa svenska kommunisters ryska herrar och kreditgivare klagat över den loja och försagda aktivitet, som utmärker den svenska kommunismen, och över den daliga ränta, som Sovjets expenser giva. Man vet, att hr Kilbom sökt psykologiskt motivera, varför man här söker anlita en försiktigare väg, och att han har opponenter bland sina egna landsmän, som, kittlade österifrån, yrka på en beslutsammare och mer aktiv taktik. Skall man ställa till bråk nu genast eller bida ett verkligt orostillfälle? Det är frågan. Allt det där ha vi reda på. Dörrarna kring Sovjets representation och filialer här i Sverge äro inte tätare och solidariteten innanför dörrarna inte större, än att det sipprar ut ett och annat, som är alldeles tillräckligt för att förstå, att den fredliga förbindelsen mellan Sverge och Sovjet från Sovjets sida är en kapprock, i vilken åtskilligt av illojalitet och tvetydighet förstuckit sig. Det skall sägas rentut, att Sovjets representation i Sverge intar en särställning i förhållande till alla andra länders representationer. Den åtnjuter gästvänskap och diplomatiskt erkännande, den blir hövligt bemött o. s. v., emedan praktiska skäl tala för en sådan ordning. Men den är från början till slut, ovanifrån och allt ned igenom, grundligt misstänkt. Man behöver blott följa den politiska propaganda, som drives *inom* Ryssland, och de oförsiktiga uttalanden, som därvid göras och som trots censuren nå utlandet, för att till fullo kunna motivera en sådan misstänksamhet. Sovjetrepresentationen är här i Sverige erkänd med en axelryckning och ett maliciöst leende. För fram detta budskap till era uppdragsgivare herrar diplomater. Ni betraktas som hala och fula fiskar allesamman. Och begripa ni inte detta, äro ni dumma. I England stack man hål på bubblan. Andra länder ha valt en annan taktik, betingad av omständigheter och skiftande förhållanden. Men alla ha samma syn på saken. Sovjet är med alla sina förbindelser en misstänkt makt och kommer att så förbli.

Hur spionerihistorien än kommer att utveckla sig, utgör den under alla förhållanden en maning till regering och andra myndigheter att hålla sträng uppsikt över härvarande Sovjetlegation och att inte av falsk diplomatisk hövlighet underlåta att uppspåra, påtala och brännmärka sådant, som icke står i god överensstämmelse med den rätta arten av en lojal och fredlig diplomatisk förbindelse. Därom bör vårt utrikesdepartement lämna klart besked. Gör det det?

Ja, så låter det i dag! Det är emellertid av intresse att veta, att D. N. hela tiden varit så noga underrättad rörande sovjetlegationens härvarande verksamhet. Men hur stämmer denna tidningens ingående kännedom i sakerna samman med dess förut hävdade uppfattning av den oskyldiga karaktären av "bolsjevikynglingarnas" förehavanden? Vi fästa oss särskilt vid den passus i det citerade, där D. N. i irriterad ton vredgat tillbakavisar eventuellt framkommande uppgifter om förekomsten av provokation i "förräderiaffären". Men vad skulle väl denna vara om inte provokation, bästa D. N.?

Systemherrarnas monopoliseringsplaner.

Att det reela syftet med dr Bratts et consortes "sociala" och "nykterhetsvänliga" spritpolitik varit att för storfinansens herrars räkning monopolisera icke endast handeln med alkoholhaltiga drycker utan samtidigt också hela den svenska restaurang- och hotellrörelsen, har efterhand som vederbörandes verksamhet kommit att närmare skärskådas inför offentligheten, blivit allt uppenbarare. I samma mån ha även koryféerna i Spritcentralen, Stockholmssystemet etc. fått det allt mera besvärligt att beslöja sina strävanden. Systemstyrelsens åtgärd att i en skrivelse till kgl. kontrollstyrelsen avge redogörelse för de principer, vilka varit vägledande för dess uppträdande i ett antal restaurangfrågor från senaste tid, är tvivelsutan mycket belysande för den höggradiga irritation, som gripit vederbörande med anledning av den opassande inriktning diskussionen fått. Den stupida skrivelsen fick redan genom hr Kinmansons reservation den motstöt, som reducerade den till dess noll- eller rättare sagt minusvärde. Inlagan var emellertid intressant särskilt på den grund, att den blottade de spekulativt lagda herrarnas ihärdigt närda trängtan efter att få bli envåldshärskare över restaurangväsendet. För dem existerar tydligen ifråga om restaurang- och hotellrörelsen ingenting annat än spriten, förklarligt visserligen, eftersom denna är det stora medlet. "Styrelsen har bemödat sig att bringa antalet i bruk tagna utskänkningsrättigheter i Stockholm i bättre relation till det faktiska behovet" säger den illustra styrelsen, "restriktionerna hava verkat inskränkande på konsumtionen(!) och i motsvarande grad minskat behovet av utskänkningsrättigheter." Efter detta förmenta behov av utskänkningsrättigheter skall sålunda hela restaurangrörelsen ordnas. Passar också den texten hrr Östlund, Ollén och Björkman, månne? Spriten skall vara a och o inom den svenska restaurangrörelsen. En i sanning underbar "social" nykterhetspolitik! Stockholms Dagblad ger också herrar styrelseledamöter i Systemet en alltför välbefogad lektion i hithörande saker. Tidningen skriver:

Systemstyrelsen synes utgå ifrån, att svenska folket är en samling sprittörstiga individer, vilka gå på restauranger för att berusa sig. För att hindra detta har restriktionssystemet tillkommit. Detta torde också vara ett absolut tillförlitligt hinder mot omåttlig spritförtäring på dessa platser. Systemstyrelsen konstaterar, att restriktionerna minskat spritkonsumtionen på restaurangerna. Det förtäres numera så och så mycket mindre sprit pr invånare i Stockholm(?) vadan det behövs ett mindre antal restauranger. Om 50,000 liter utskänkas på 50 restauranger, så räcker det med tio för att utskänka 10,000 — enkel regula de tri. Så föga invecklad är saken enligt Systemets sätt att bedöma den.

Systemet har dock i sin kalkyl glömt bort en högst väsentlig sak. Och det är, att en restaurang icke bara är en utskänkningslokal för destillerade drycker. Restaurangerna äro även de platser, där en god del av svenska folket intager sina måltider. Man inte bara dricker där, man *äter* också. Det låter måhända underligt på håll, där man genom att titta genom buteljbottnen på förhållandena fått en skev bild av verkligheten, men för flertalet restaurangbesökare är maten huvudsak, dryckerna ingå bara som en smaklig och stimulerande del i förtäringen. Antalet utskänkningsrättigheter bör därför beräknas efter behovet av dylika näringsställen, restauranger, där man intager sina måltider och i samband därmed förtär sin spritranson eller del därav, om man så önskar.

Märka inte vederbörande, hur verklighetsfrämmande deras restaurangpolitik blivit? Varför inte låta restaurangerna vara platser, där svenska folket intager måltider, där man allt efter individuell smak, om man så önskar, kan förtära alkoholhaltiga drycker upp till en viss kvantitet? Systemstyrelsen resonerar som om fri konkurrens nödvändigt måste försämra förhållandena för allmänheten. Det är svårt förstå, att så skulle bli fallet just här, överallt annorstädes brukar konkurrensen vara välgörande. Efter restriktionssystemets genomförande måste denna konkurrens beröra matens kvalitet, trevnaden i lokalerna, gästernas bekvämlighet o. s. v. Kunde inte det vara en god sak att vinna? Sämre skötta restauranger utmönstrades automatiskt genom konkurrensen, ensak som inte behövde väcka större medlidande än då andra företag måste läggas ned.

I själva verket har Stockholmssystemet med sin restaurangpolitik gett sig in på ett område, där systemet egentligen borde ålägga sig en stark begränsning i sin verksamhetsiver. Det märker tydligt självt, att det står på osäker mark, att dess strät därför börjar bli betänkligt vinglig och anropar alltså kontrollstyrelsen om stöd för att kryssande mellan paragraferna och den allmänna opinionen ta makten att bestämma över svenska folkets utspisning. Dess självpåtagna plikt i det fallet är dock lika omotiverad som föreställningen att kontrollstyrelsen skulle vara någon slag överbarnsköterska, vilken hade svenska folkets avvänjning från flaskan till huvudsaklig uppgift. Kontrollstyrelsen är blott en institution, som förutom verkliga administrativa uppgifter har att tillse att gällande lagar efterlevas. Emellertid saknas tydligen klara instruktioner både för vad den har att göra och för vad den skall låta bli att ta befattning med. Över huvudtaget råder inom spritpolitiken en oklarhet om mål och medel och en begreppsförvirring, som skapar mycket bisarra situationer. Det är sannerligen på tiden att hela problemet nu lägges upp enhetligt och överskådligt och får en laglig reglering i överensstämmelse med vad svenska folket majoritet tänker och tycker i den saken.

I St. D:s krav på att hela problemet nu lägges upp enhetligt och överskådligt och får en laglig reglering i överensstämmelse med vad svenska folkets majoritet tänker och tycker i saken måste givetvis alla och envar, som ej hör hemma i den monopolistiska spritfinansens intressesfär, livligt instämma. Den stora allmänhetens intressen äro självfallet icke betjänta av en utveckling på området, som lägger den svenska restaurangnäringen under en liten samling hänsynslösa storkapitalisters monopolherravälde, de där redan dokumenterat sig som renodlade folkexploatörer, lagbrytare och som i sin omoraliska strävan icke ens skytt att direkt tillägna sig och förskingra staten tillhöriga medel. Det skändliga spelet i de sociala och nykterhetsvänliga idéernas namn är äntligen genomskådat av svenska folket, och därmed även hela det system, som d:r Bratt och hans höga uppdragsgivare byggt upp.

En amerikansk historiker om orsaken till det tyska sammanbrottet.

Den kände krigsforskaren, professor Barnes i U. S. A., skriver med adress till den tyska demokratien följande:

"Ehuru Tyskland omedelbart är intressent i problemet om vem, som är skuld till världskriget, måste man bland massan av den tyske befolkningen konstatera en överraskande likgiltighet i denna sak. En stor del av demokraterna och liberalerna visa en karaktäristisk ovilja att ens upptaga denna sak till diskussion. Grunden till denna ovilja är att söka däri, att de äro fångna i villfarelsen att rättfärdiga upprättandet av den republikanska regimen med den kejserliga regeringens begångna *fel* under världskriget, under det att det skulle varit mera logiskt att bevisa, att republiken vore produkten av ett politiskt *framåtskridande.* På den grund frukta många helt enkelt att diskussionen och studiet av denna fråga skulle kunna föra till det resultatet att icke blott *kejsaren* utan även *tyska generalstaben bleve friade från skuld,* och då lede den republikanska tanken avbräck!"

Det förhåller sig utan allt tvivel som professor Barnes säger, att om den lösa hypotes varpå den tyska demokratiska republiken uppbyggts, nämligen att kejsaren och generalstaben voro skuld till tyska sammanbrottet, ramlar, förlorar den judiska revolutionen i Tyskland hela sitt raison d'être. Därav den fruktansvärda nervositeten i den judiska tidningspressen, så snart någon, såsom t. ex. Tirpitz, djärves påyrka undersökning om kejsaren och tyska generalstabens skuld till sammanbrottet!

Behöver man resa till Amerika för att finna nordiska typer?

frågar en svensk-amerikansk tidning, och berättar därefter att den berömde svenska målaren Bernhard Österman kommit till U. S. A. och intervjuad omtalat, att han korsat Atlanten för att söka uppleta nordiska typer att föreviga av hans pensel. Har den nordiska typen utslocknat i Old Sweden? — frågar den svensk-amerikanska tidningen, halvt skämtsamt.

Det ligger emellertid visst allvar bakom frågan. Säkert är att nordiskt rasrena personer utvandrat från Sverige i procentuellt långt större antal än blandade och mörka typer. Häri och i att samtidigt till Sverige invandrat och upptagits till svenska medborgare personer av icke-nordiskt blod, till större delen ryska och polska judar ligger en stor fara för den nordiska rasens framtida bestånd.

Kungsgatan 20.

Lunch. Diner. Soupe.

Alljudas slavpiskare i Soc.-Dem.

I den "socialistiskt" organiserade och inställda svenska arbetareklassens ögon omfattas i stor utsträckning ännu den dogmtron, att det är folkets röst, som talar och bestämmer i den tidningspress, som tjänstgör som den socialdemokratiska opinionens uttolkare. Denna "folkets röst" tydes av mången såsom en ren skickelse från Ovan till de förtryckta folklagrens hugsvalelse och befrielse ur den

"ohyggliga" kapitalismens bojor. Men på andra håll börjar man, allteftersom tiden framskrider, bliva fundersam. Ty resultaten motsvara ej alltid de stolta löftena. Somliga anse, att det är chefredaktör Arthur Engbergs åsikt som kommer till uttryck i den svenska socialdemokratiens ledande organs, Socialdemokratens spalter, somliga åter mena, att det är andreredaktören Gottfrid Björklund, som är den gudabenådade. De taga dock alla miste. Väl lär andreredaktören Björklund stå betydligt högre i kurs hos "folkmajestätets" högsta instans än chefredaktören Engberg, men också hr Björklund har sin överman, och denne hans överman är den bålde kämpagestalt vi härovan återge en bild av ur Allehanda — Soc.-dem:s ekonomichef, hr Knut Ljungberg, om vilken vi i vårt förra nummer nämnde, att han på samma gång han är huset Bonniers förtroendeman och intime vän är den, som numera för spiran i den svenska socialdemokratiens ledande organ. "Affär är affär", heter det ju, och i all synnerhet när det gäller tidningarna, som äro beroende av välvilliga annonsörer m. m. Alltså har hr Ljungberg redan av detta skäl förutsättningar att kunna spela en betydelsefull roll, eftersom Socialdemokraten måste skötas "fullt affärsmässigt", så att tidningen kan honorera sina många medarbetare "fullt korrekt" och bedriva den önskvärda propagandan till den svenska arbetareklassens "befrielse". Kommer så därtill, att hr ekonomichef Ljungberg är en av de gärna sedda gentlemännen i den Bonnierska finansaristokratiens salonger i huvudstaden...

Det var på tal om hr Ljungbergs inval i Stockholms arbetslöshetskommitté, som Allehanda företog sig att presentera honom som "slavpiskare". Hedersuppdraget som "slavpiskare" i den kommittén härleder sig naturligtvis från hans bekanta roll som huset Bonniers förtroendeman i Socialdemokraten, där inte bara chefredaktör Engberg utan jämväl den eljest såsom "fullt pålitlig" ansedde andreredaktören Gottfrid Björklund numera torde få sköta sig till Höga Vederbörandes belåtenhet, försåvitt de ej vilja råka illa ut för "diktatorns" daggpiska. Ty inom "demokratien" av i dag gäller framför allt annat att utan knyst lyda "folkets majestät"; annars riskerar tjänsteandarna att bli "expedierade", om också icke med lika våldsamma metoder, som användas i det terroristiska Moskva, så i alla fall på ett mindre angenämt sätt. Hr ekonomichef Ljungbergs "diktatorsställning" i Socialdemokraten lär förövrigt först i allra senaste tid ha definitivt fastställts — månne såsom en kompromiss mellan tronpretendenterna efter "den store Branting", hrr Per Albin Hansson och Arthur Engberg?

Med ekonomichef Ljungbergs upphöjande till diktator och "slavpiskare" i Socialdemokraten har en för Alljuda under någon tid tydligen ganska besvärlig situation omsider fått sin "tillfredsställande" lösning. Chefredaktör Engberg, som i en del ting förefaller rätt så naiv och omogen, har trots sin naivitet i åtskilliga ting vid en del tillfällen visat tecken till att personligen vilja något. De tecken till personlig vilja, som han exempelvis i fallen Svenska Pressbyrån, Schäktningen och Storfinansens allmänna verksamhet ådagalagt, voro emellertid tillräckliga för hans försättande under "förmyndarskap". De, som skola tjäna "demokratiens" och "det arbetande folkets" sak, måste framför att lyda Högsta Instansen inom "Folkets röst" och få för ingen del låta leda sig av personliga "intressen" och åsikter. De måste vara "sanna" idealister!

Det berättas en lustig historia, vars riktighet vi sakna anledning betvivla, från den strid om makten och bestämmanderätten inom det svenska socialdemokratiska huvudorganet, som närmast föregått det nu träffade avgörandet: Någon gång i början av året inträffade en av Karl Otto Bonniers söner på Socialdemokratens redaktion och utbad sig ett samtal med hr chefredaktören, vilket också beviljades. Hr Bonnier junior förehöll redaktör Engberg allvarligt hans skriverier mot vissa storfinansiella intressen. Då hr E. emellertid icke visade sig benägen hörsamma maningen, skall hr Bonnier junior hava sagt rent ut: "Om Ni ej fogar Er efter vår önskan, komma vi att störta Eder." Varpå red E. skall ha rest sig, öppnat dörren och sagt: "Min herre, där är dörren!"

Nationen Nr 49/1927.

Ja, det vill verkligen synas, som om det allsmäktiga huset Bonnier hållit sitt ord. Redaktör Engberg har fått underkasta sig! Ovanom både honom och andreredaktören Björklund regerar numera diktatoriskt huset Bonniers intima vän ekonomichef Ljungberg — den store "slavpiskaren" i detta nu i Socialdemokraten. Så, nu vet Sveriges arbetande folk den saken: Högsta styresmannen i den svenska socialdemokratiens ledande organ, Socialdemokraten, är Karl Otto Bonnier, "borgarpressens" höge dirigent, under honom fungerar som "slavpiskare" inom Socialdemokratens redaktion ekonomichef Ljungberg, som sörjer för att redaktionsslavarna inom Socialdemokraten i sin tur sköta slavpiskargörat på ett tillfredsställande sätt, till arbetaremassornas inpiskande under det judiska Mammonsoket.

Det beskedliga Lejonet.

Ur Aftonbladet återgiva vi ovanstående lyckade bild, visande "kontrollsvensson" (f. d. kristidssvensson) och spritdoktorn Ivan roande sig med att trakassera Göta lejon. "Kontrollsvensson" tyckes allt fortfarande finna ett odelat nöje i upptåget i den tron, att lejonet är av det tama slag, som icke kan vredgas, men spritdoktorn börjar tydligen komma till klarhet om, att det icke är så alldeles ofarligt som han föreställt sig. "Kontrollsvensson" lever synbarligen i den illusionen, att kristiden, vilken ju för somliga var så givande, skall räcka i all evighet i Sveriges land, men så småningom skall nog också han komma under fund med sitt fatala misstag.

En ny triumf för den härskande dekadanskonsten.

Under allmän begeistering i den judiska dagspressen med Bonnierska Sv. D. i teten, har ett nytt konstverk i den nya stilen sett dagens ljus i Sverige. Den stad, som denna gång lyckliggjorts med det väl mest anskrämliga bland alla dekadanskonstverk i detta land intill detta nu, överträffande t. o. m. "Inälvorna" och "den sökande Fredrika" i Stockholm, är Linköping, där den Millerska Folkungabrunnen i dagarna avtäckts.

Inför detta ohyggliga monstrum till "konstverk" har man alla skäl att spörja, om, det icke snart bör vara nog med våra städers "prydande" med herr Milles et consorters dekadanskonstverk, som nu urartat så långt, att t. o. m. hans egna elever på konstakademien börja inse "den store professorns" förmåga som skulptör. Skall då ej den sunda smaken och skönhetssinnet äntligen börja reagera mot alla vedervärdigheterna i den Millesska s. k. konsten?

Kungligheten i det judiska reklamgeschäftets tjänst.

Att herrar israeliter icke heller draga sig för att, där förhållandena så medgiva, också utnyttja kungligheten för sina rena geschäftssyften, är en visserligen känd sak, till gengäld varför kungligheten honoreras i varje fall med en viss popularitet inom vissa givna förutsättningar och gränser av "folkopinionen" i tidningspressen. I främsta ledet bland de mera smarta israelitiska reklammakarna är otvivelaktigt juden Sachs "Nordiska Kompani", som tydligen icke nekar sig något i fråga om fördomsfri reklamering med den gojim-svenska kungligheten. Ur ett den 9 dec. av "N. K." massvis utsänt reklambrev citera vi följande:

"Under en lång följd av år har H a n s M a j e s t ä t K o n u n g e n strax före jul behagat hedra NK med ett besök, varvid H a n s M a j e s t ä t brukat utvälja julklappar till anhöriga och vänner.

Vid detta tillfälle ha vi å vårt Engelska Herrskrädderi, 2 tr., plägat arrangera en specialutställning av exklusiva varor från de flesta av husets olika avdelningar.

I dag har H a n s M a j e s t ä t avlagt sitt sedvanliga julbesök för året. I vanliga fall brukar utställningen omedelbart därefter borttagas. I år ha vi emellertid beslutat låta den kvarstå under tre dagar för att sätta våra kunder å Engelska Herrskrädderiet i tillfälle att på ett bekvämt sätt välja sina julklappar i behaglig miljö och därmed även bespara dem ett tidsödande sökande i flera olika affärer eller avdelningar.

Vi ha härmed äran inbjuda Eder att någon av de tre dagar utställningen kvarstår, d. v. s. lördagen den 10, måndagen den 12 och tisdagen den 13 december, taga en överblick av densamma. Utställningen kommer icke att annonseras eller på annat sätt bekantgöras för den stora allmänheten.

Högaktningsfullt
A/B Nordiska Kompaniet
A. Wennberg."

Det vore av intresse att veta, i vad mån det är med Hans Majestäts goda minne och vilja som Konungens av Sverige namn brukas i här omförmälda sammanhang. Eftersom ingen mindre än självaste ceremonimästaren vid Hans Majestät Konungens hov, sekreteraren vid Kungl. Maj:ts Orden och hos Överstyrelsen för Oscar II:s Jubileumsfond, expeditionschefen i Riksmarskalksämbetet, friherre Reinhold Rudbeck, numera efter riksmarskalken Printzsköld är ledamot av det judiska "Kompaniets" styrelse, får man ju anta, att det påtalade bruket av Hans Majestät Konungens namn i firmans reklamkorrespondens icke tillkommit av misstag, utan tvärtom.

"Av med maskeradkostymerna!"

Även bland arbetarna ute i Sverige börja toner förnimmas, som tyda på, att andarna jämväl på den kroppsarbetande sidan äro i uppvaknande. Nationen har många läsare och vänner bland arbetarna och alltemellanåt försäkras oss från de hållen, att landets arbetare icke länge komma att tolerera det nuvarande politiska lögnsystemet i de judisk-finansiella intressenas tjänst. Inom den regerande "koryfé"-sfären råder också f. n. en påtaglig nervositet. Ty den dag de svenska arbetarna fordra klara besked och något mera än fraser till livs, blir det givetvis besvärligt för de tappre riddarna av den demokratiska frasen. Som en eftergift mot den befarade opinionsyttringen från landsbygden är det väl också närmast, som man får betrakta en viss ingiven motion till den socialdemokratiska partikongressen i jan. 1928 av f. d. liberalen, kommunisten och socialdemokraten borgmästare Carl Lindhagen, vari denne kräver, "a t t e n d e l m a s k e r a d d r ä k t e r k r i n g v e r k l i g h e t e n m å s t e f a l l a, o c h å t s k i l l i g a b e g r e p p s f ö r v i r r i n g a r l ä m n a r u m f ö r s a n n i n g e n".

Det skall otvivelaktigt bli av intresse att åskåda den blivande stora avklädningsscenen samt huru det nya politiska sanningsevangeliet skall te sig, som hr Lindhagen nu ämnar gå in för. Månhända skall detta ge oss förklaringen rörande meningen med hela den årtionden långa politiska Galamaskerad, som Stockholms celebre borgmästare med så frejdigt mod deltagit uti — till Svenska folkets uppbyggelse.

"Icke önskvärda" utlänningar utvisas.

Under november månad utvisades ur landet 11 "icke önskvärda" utlänningar, bland dem också tvenne kvinnliga. Under samma månad meddelades förbud för ett lika stort antal svenska undersåtar, på grund av underhållningsskyldighet eller andra plikter, att lämna landet.

Det är ju glädjande, att myndigheterna äntligen börjat inse nödvändigheten av att skydda Sverige och svenskarna mot icke önskvärda främmande element — försåvitt att åtgärden har någon annan innebörd än såsom utgörande ett led i den stora antibolsjevikiska kampanj, som israeliterna nu på alla fronter bedriva till den nya revolutionsregimens under antisemiten Stalins ledning störtande. Ur svensk synpunkt är det i varje fall en välsignelse att bli av med de "icke önskvärda" främmande elementen, som helst en corps borde ge sig i väg till andra "jaktmarker".

Anledningen till branden av justitiepalatset i Wien.

Det har undrats åtskilligt över den verkliga orsaken till den i samband med Wieneroroligheterna i somras arrangerade branden av justitiepalatset. Olika versioner ha varit synliga, såsom att det skulle gällt rätt och slätt en demonstration av proletariatet för rätt och rättvisa etc. Åtskilligt har dock framkommit, som tyder på att det var en alldeles särskild, visserligen i den kosmopolitiska pressen icke omnämnd mening med branden, under vars förlopp det tydligt visade sig, att den viktigaste proceduren var den att få domböckerna uppbrända.

I domböckerna funnos nämligen för judarna synnerligen graverande saker. Judarna hava som bekant kategoriskt förnekat, att ritualmord någonsin förekommit hos dem. Så långt ifrån att detta förnekande är riktigt, skall tvärtom i nutiden ha avslöjats ett dylikt. Den skyldige var juden Hülsner; han dömdes för ritualmord till döden. Protokollen i detta mål lämna klara bevis om ritualmord och upprörande detaljer funnos i det brunna justitiepalatset. Det anses också att judarna gjort sig det besväret att organisera ett upplopp för att kunna förinta de för judendomen så komprometterande papperen. Ty de icke blott bevisade detta ritualmord utan styrkte därtill att den judiska religionen kräver ritualmord.

Åter en planerad revolutionskupp i Bulgarien.

Myndigheterna i Sofia ha upptäckt en ny revolutionär kupplan, i samband varmed ett trettiotal personer arresterats. Vid en undersökning i de lokaler, som innehavas av "oavhängiga arbetepartiet" beslagtogos av polisen talrika dokument, vilka visa, att ett omfattande omstörtningsarbete bedrives.

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Ätterna af Klintberg, Ramsay, von Unge och Wahren.

Efter staden Wahren i Mecklenburg torde namnet tagits av den till Svenska Pommern inflyttade judiska släkten Wahren, varav en medlem Hirsch Wahren på 1780-talet bodde i Stralsund. Denne schackerjude hade med judinnan Karolina Heyman sönerna Jakob och Wolff, av vilka den förre invandrade till Norrköping, där han dog 1846 som vävare och klädesmakare. Två söner, som livnärde sig med samma yrke, fortplantade släkten i Norrköping. Den äldre hade med judinnan Philip sex barn, av vilka sönerna Jakob och Ernst såsom industririddare kvarstannade i Norrköping. Deras syster Ellen giftes med handlanden Salomon, föreståndare för Nääs slöjdlärareseminarium († 1907). Systern Agda blev hustru åt överläkaren vid Norrköpings lasarett h e r r v o n U n g e n r 1 4 6 5. Denna ätt, som falskeligen utgivit sig vara en gren av det kungliga Folkungahuset, härstammar från en inspektor Olof Olsson Unge, död i Arboga 1709, vars liknämnda son i egenskap av kapten fick svenskt adelskap 1712. Med judinnan Wahren har doktorn fem barn, av vilka Olof v. Unge är hovrättsnotarie; Brita v. U. är gift med direktören och riddaren Thornqvist i Stockholm; Stina v. U. är gift med judiske universitetsbibliotekarien fil. d:r Heyman i Uppsala; och Greta är hustru åt ofrälse advokaten h e r r a f K l i n t b e r g n r 2 2 8 5 i Stockholm. Dennes genom detta biläger med fem judiska kvarteroner förökade ätt härstammar från en skånsk skogvaktare Sven Pålsson i Bosarp socken, vars sonson i egenskap av statssekreterare fick svenskt adelskap 1820 (i primogenitur).

Yngre sonen av den från Stralsund till Norrköping invandrade klädesjuden hade med judinnan Heyman en talrik avkomma; sönerna stannade inom klädesbranschen.

Den i Stralsund bosatte schackerjudens yngre son Wolff ben-Hirsch Wahren blev krämare i Stockholm. Här kvarstannade en av hans söner med judinnan Lamm såsom skräddare, medan en annan blev färgaregesäll. Efter en flerårig gesällvandring till fots i Tyskland, Österrike och Nederländerna kom han 1838 till Finland, där han slog sig ned som klädesvävare och bomullspinnare samt tjänade en stor förmögenhet. Han var generalkommissarie vid industriutställningen i Hälsingfors 1876 (alltid är det judar som styra om utställningar!) och erhöll "kommerseråds" titel. Det låg i hans natur, att han skulle taga verksam del i uppkomsten av Finlands första privata kreditanstalter, och det var han som införde affärsbruket att utställa accepter för erhållna varor. Vid kejsarkröningen i Moskva 1883 fick han adelskap och lät följande år introducera ä t t e n W a h r e n n r 2 6 1 i Hälsingfors riddarhus. Angående denna adlade judesläkt hänvisas till Finlands adelskalender: av nuvarande huvudmannens sju barn är Villus Axelsson Wahren f. d. kapten i amerikanska armén, och tre yngre söner äro finska jägarofficerare. En huvudmannens brorson är ävenledes finsk officer.

Anna Wahren är gift med huvudmannen för finska f r i h e r r l i g a ä t t e n R a m s a y n r 4 0, ryttmästare, och har skänkt honom två barn. Ätten uppger sig vara av skandinaviskt ursprung och hava från Normandie kommit till Scotland, där den 1633 av Charles Jamesson Stuart erhållit titeln earl of Dalhousie. Det finnes emellertid intet känt samband mellan den skotska jarl-ätten och äventyraren Alexander Williamsson Ramsay, som bland andra värvade skottar inkom till Göteborg 1573. Han torde varit en av de skotska upprorsmakare som efter Mornay's sammansvärjning deporterades till Livland. Enligt Riga borgrättsprotokoll av 1576 stod han i gäld för logis hos borgaränkan Spiekernaghel. Denne soldat är de svenska och finska ätterna Ramsay's förste med visshet kände stamfar.

Av den föreliggande utredningen framgår, att den pommerske schackerjuden Hirsch Wahrens blod representeras i de svenska och finska riddarhusen av: friherrliga ätten Ramsay samt av adliga ätterna af Klintberg, von Unge och Wahren.

Grenar av släkten Wahren finnas även i England, där släktmedlemmarna kamouflerat sig under namnet "Warrens".

Adliga ätterna Lagerberg och Silfverhielm.

Från Portugal uppges härstamma shakerjuden Eliha (utan släktnamn) i Röbel, Mecklenburg, vars son Jakob Salomon ben-Eliha dog som krämare i Röbel 1835. Tre av dennes söner invandrade till Sverige, där de antog familjenamnet Heyman efter en redan tidigare inflyttad släkting (farbror?). Namnet Heyman uppges vara en variation av det hebreiska Chajim = Kain (enligt Semi-Gotha 1913, sid. 650).

Den äldste av sönerna, Salomo Jakob Heyman dog som krämare i Göteborg 1847 och hade med judinnan Heyman bl. a. sonen Teodor, som blev krämare och slutligen ägde Rosenbergs fabriker i Mölndal. Med judinnan Davidson hade han bl. a. tre döttrar. Den yngsta, som är artist, blev hustru åt f. d. kammarskrivaren vid K. flottan, sm. kammarherren och museiintendenten Sven Karl Ottosson Lagerberg nr 1112 av en från Visingsö härstammande släkt, som efter Herrtorpet först kallat sig Herrlund, och erhållit adelskap 1867. Av judinnan Heymans två barn är Joen Karlsson Lagerberg svenskt legationsråd i Paris samt riddare och officer av flera ordnar, bl. a. negerriket Benins Svarta Stjärna, vid sidan av Svenska Nordstjärnan!! Systern Margareta Karlsdotter Lagerberg är gift med disponenten Elligers i Oslo.

Teodor Heymans äldsta dotter blev hustru åt majoren Georg Bagge i Vaxholms grenadjärregemente och har med honom en son, Nils G:son B., som är skånsk dragonlöjtnant och amanuens i kammarrätten, samt en dotter, gift med kaptenen Måhlén, dansk Dannebrogriddare. Ofrälse släkten Bagge härstammar från timmermannen Per Olsson Bagge i Karlegården under Gråvsnäs.

Teodor Heymans andra dotter giftes med översten Fredrik Björkman, kommendör av Svärdsorden.

Elias andre sonson Heyman Jakob Heyman dog som krämare i Göteborg 1859. Med judinnan Schlesinger hade han sönerna Elias, Sally, Daniel och Aron.

Elias Heyman blev medicine professor vid Karolinska institutet och har fått en hedersplats i The Jewish Encyclopedia, såsom en av upphovsmännen till "Göteborg-systemet." Han var gift med judinnorna Magnus och Bendix. En hans son blev byråchef i lantbruksstyrelsen, och en dennes dotter giftes med med. lic. Peder Turesson Björck, hospitalsläkare i Östersund. En annan son blev handlande i Göteborg och av hans barn blev Bengt ben-Elias Heyman direktör i Svenska arbetsgivareföreningen, och dansk Dannebrogriddare, och Harald ben-Elias H. är universitetsbibliotekarie i Uppsala och gift med adliga halvjudinnan Stina v. Unge; medan Hilda Heyman blev hustru åt advokaten Allan Almkvist i Stockholm. — —

Sally Heyman var handlande i Göteborg och delägare i firman Hasselblad & C:o. En hans son blev lantbrukare och är far till Hugo Heyman, ledamot av socialstyrelsen och Olof H., amanuens i Statskontoret. Henrik ben-Sally Heyman, handlande i Stockholm har med judinnan Josephson bl. a. sonen Sven(!) som är protokollsekreterare i Justitierevisionen.

Fredrik ben-Sally Heyman, handlande i Göteborg, hade med judinnan Friedeberg flera barn, varav en dotter är gift med jur. kand. Erik Wahlberg.

Av Sally Heymans döttrar blev Klara hustru åt advokaten Almstrand i Göteborg, ledamot av processkommissionen, och Agnes åt ingeniören Kullberg i Skebokvarn, argentinsk vicekonsul. — —

Daniel Heyman blev disponent för Annebergs tändsticksfabrik. Av hans många barn är Gustav provinsialläkare i Halmstad. Valdemar blev handlande i Stockholm; Torsten kom som sjöman till Amerika; och Alfred Gabriel, som efter modern tog namnet "H a g e l f e l d t" blev ingeniör och trafikchef samt efterlämnade bl. a. sonen Sven Hagelfeldt, bakom vilken mask man näppeligen kan tro sig finna en jude gömd.

Av Daniel Heymans döttrar blev Karin hustru åt franske krämaren Gaston d u B o i s, och Berta åt med. dr Richard Zander i Paris, vars halvjudiske son fått de vältaliga namnen Eli Hillel. Ofrälse släkten Zander tror sig härstamma från en holländsk stenhuggare Tsander som arbetade vid Vadstena borg, på 1500-talet. Följande generationer voro murare, kopparslagare o. d. Judegemålen är son till med. dr h. c. Gustaf Zander, grundare av medicomekaniska gymnastikinstitutet i Stockholm. — —

A. O. Europaeus.

Litteratur.

"I hemlig tjänst".

Lennart Mark har tydligen reda på en del spionhistorier, men att han skulle känna tjänstens finesser framgår ej av boken. Mestadels är det slumpen som under hans spionjakt för honom till rätt ort i rättan tid. Det är ju möjligt att herr Mark blott nedskrivit någon annans berättelse utan att själv begripa eller behärska det hela i sina detaljer. Vad som verkar mest underligt i skildringen är att förf. "känner på sig" när fienden ämnar utföra något viktigt. Agenter med dylik fantasi äro oanvändbara till allvarligt arbete. I det hela glimtar i herr Marks hemliga tjänst endast det rena konstapelgörat. Det är ju därför ej att undra på att han är med om sådana dumheter som utvisning från landet av en främmande spion av herr Mellners cert. Tvärtom är man alltid glad att få i det längsta behålla de fiendeagenter man redan genomskådat och lärt känna, för att slippa "lära sig" en ny spion och hans vanor. Redan en dylik faute från författarens sida tyder på olämplighet för den hemliga tjänsten. Men herr Mark antyder ju ett par gånger att han arbetat för generalstaben. Dess utrikesavdelning rekryteras mestadels av yngre officerare som tjänstgöra länge nog för att b ö r j a begripa något, men då ersättas de av nybörjare igen. Dessutom saknas all p r a k t i s k undervisning i spionage, kontraspionage och "abwehr". Tyskarna hade en betydligt bättre organisation, men ryssarna troligen den bästa.

A sidan 43 åsyftas tydligen ryske marinattachén kapt. Petrov, som var i Stockholm före kriget. Skildringen är dock ej alldeles korrekt. Petrovs små

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN

Spelet om kärleken och döden.

av Romain Rolland.

Pauline Brunius, Nils Arehn, Edvin Adolfsson, Matias Taube.

Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 50 44.

VASA-TEATERN

Direktion: ALBERT RANFT.

8—10,45 varje afton:

"Adjö Mimi"

Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN

Kl. 8—omkr. 10.20:

Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN

Kl. 8:

Den stora skrattsuccesen

Sten Stensson Steen från Eslöf

Gästspel av ELIS ELLIS.

Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

ODEON-TEATERN

Varje kväll kl. 8 e. m.

Den stora succésen.

I nöd och lust

eller

Styrman Klasons skilsmässa

Th. Modéen, Lois Grahl, Ola Isene, Arthur Rolén.

Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 96 73. N. 157 00, samt hos Sv. Dagbl., Birgerjarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

väninnor brukade verkligen spela en intagande roll vid hans fester, och det var deras tandborstar, ej gästernas, som bar namnplåtar av silver. För övrigt brukade töserna klädda till matroser stå en bakom var stol och passa upp på gästerna. Sedan fingo de på annat sätt sörja för gästernas trevnad. Men det är bra naivt att tro att de svenska gästerna buro på sig hemliga dokument, som flickorna kunde knycka och överlämna till den ryske marinattachén, eller att gästerna pratade tjänsteärenden med dem.

Vad som kan tagas ad notam är förf:s i förbigående gjorda antydningar att det a l l t i d v a r e n e l l e r a n n a n j u d e m e d i v a r j e s p i o n e r i a f f ä r, han utrett. Det är en sanning, som bör understrykas. Det är föga troligt att Albert Bonnier själv läst boken, innan den antogs till utgivande. Eljes skulle knappast en insinuation mot judarna blivit tryckt på det förlaget.

Om man betraktar boken som en roman, så kan den endast klassifieras som kolportage, utan allt litterärt värde. Ifall herr Mark någon gång tar i tu med en ny bok, vilja vi gärna hjälpa honom med uppgifter, bl. a. från den dåvarande centralen vid Näckströmsgatan, där en viss adelsman utmärkte sig för spionage på Svensk industri. Dylikt är viktigare att sprida kännedom om än att ryssarna sutto här och köpte österrikiska färstningsplaner. D e n saken kan vara oss ganska likgiltig.

Le Normand.

Ew. Sterner: E d i s o n. Åttio år ur en stor mans liv. J. A. Lindblads Förlag: 252 sid. Kr. 4: 75.

Det praktiska Amerika har fött och fostrat tvenne män, vilka bägge äro lysande representanter för en av den ariska rasens största tillgångar: skaparkraften. Männen äro Tomas Alva Edison och Henry Ford. Bägge ha djupt ingripit i vår tids kulturutveckling, Edison genom sin icke mindre geniala insats på samfärdselns område.

Till Edisons i år inträffade 80-årsdag har Lindblads Förlag med berömvärd påpasslighet utgivit en högst intressant livsskildring över den stora uppfinnaren, författad av Ew. Sterner. Boken, som är rikt illustrerad och skriven på ett livligt och medryckande språk, fyller en verklig lucka i vår litteratur. Det enda arbete vi hittills haft om Edison var en för övrigt mycket förtjänstfull översättning, som utkom för omkring 25 år sedan och som speciellt vände sig till ungdomen. Anmälaren minns ännu med vilken förtjusning han som pojke försjönk i studiet av den geniale uppfinnarens underbara levnadsöde.

Sterners bok om Edison är spännande som en roman och mera fängslande än den vita dukens underbaraste äventyr. Det är sannsagan om mannen som bryter sig ur klippan, den lille tidningspojken från det fattiga hemmet som blir världens största nu levande ingeniörsnille med över 1500 patent bakom sig. Den elektriska glödlampan, talmaskinen, kinematografen, den förbättrade telefonen m. fl. världsomvälvande uppfinningar äro Edisons verk.

Det är en erkänd rasbiologisk gammal sanning att stora män alltid ha haft stora mödrar. Förf. av boken om Edison har tagit upp denna fråga: "I vår tid, då man alltmer lärt sig inse vilken ödesbestämmande roll arvet spelar, frågas det främst vid betraktandet av en storslagen levnadsbana: vilket påbrå? Svaret kan rymmas i en tillspetsad ordlek — ett barns första plikt borde vara att välja de rätta föräldrarna." Och förf. konstaterar, att Edison härvidlag "gjorde utan tvivel ett mycket gott val."

Efter representation av Edisons föräldrar — fadern var av holländsk och modern av skotsk härkomst — skildras i rask följd den store uppfinnarens arbetsfyllda levnad. Boken om geniet och människan Edison tillhör det slag av litteratur som man följer med andlös spänning från första sidan till den sista. Det är en människoskildring som man ej lägger ifrån sig förrän man vänt sista bladet. Det är en bok, som bör sättas i händerna på ungdomen. Det är en storslagen hymn till det idoga arbetet, en gripande predikan om pliktuppfyllelsens glädje, ett arbetets höga epos i dådlöshetens tid.

En vis man har en gång formulerat den på djup människokännedom grundade satsen: det är fler människor som förrosta än som slitas upp. Edison tillhör dem som sannerligen ej låtit sin levnad rosta upp i dådlös overksamhet. Just därför är Ew. Sterners "Edison" boken framför andra till ungdomen, den givna julboken åt de unga, som vilja framåt och uppåt.

J. J-r.

Sovjetdiktatorn Stalin om det nya Rysslands politik.

"Ryssland har herraväldet i luften... Uppgörelsen med den heliga ortodoxa kyrkan är sovjetdiplomatiens största bedrift."

I Stockholms Dagblad har publicerats ett uttalande av Rysslands nuvarande härskare, Joseph C. Stalin, rörande Sovjet-Rysslands nya politik, särskilt i fråga om luftförsvaret och kyrkan. Då det i flera avseenden märkliga uttalandet är av aktuellt intresse och betydelse, återgiva vi härnedan detsamma för dem av våra läsare, som ej varit i tillfälle taga del därav i St. D.:

När för några år sedan vi började ägna oss åt aviatiken gjorde vi denna till ett tvångsämne i skolorna. I varje skola för båda könen med lärjungar över tio års ålder hava vi installerat en liten modell av aeroplan. Två gånger i veckan få barnen undervisning i aero-dynamikens första grunder. Vi hava föresatt oss att erövra barnens själ och hjärta samt deras ungdomliga entusiasm för flygning redan i skolorna så att, när de vuxit upp, flygning blir en naturlig sak för dem.

Bland de vuxna hava de frivilliga flygföreningarna bedrivit en intensiv propaganda för att få de äldre att ägna sig åt flygning som sport och till tidsfördriv. Resultatet av denna propaganda är att vi i dag i Ryssland hava 19 588 aeronautiska sällskap med över 4 000 000 medlemmar.

Enbart i Ukrajna finnas 4 662 sällskap med ett sammanlagt medlemsantal av 360 000. Varje medlem betalar en årsavgift av 18 rubel. De hava just fått sin tvåhundrafjärde maskin färdig.

Vi hava de mest fulländade kemiska fabriker, vilka tillverka giftiga gaser i så stora mängder att vi inom tolv timmar efter krigsförklaring äro i stånd att paralysera de nationer, som våga anfalla oss. För en sex, sju år sedan förhånade den engelska och kontinentala pressen oss för våra ansträngningar att göra de ryska massorna till flygentusiaster. Man ritade löjliga karikatyrer framställande den "otympliga ryska bonden på flygtur."

Denna bonde är nu den mest nitiska ivraren för flygning. Han ser med egna ögon vilken välsignelse aeroplanet är för honom. En aeroplanflottilj kan, genom att utsprida giftig gas, tillintetgöra de svärmar av gräshoppor, vilka förr om åren förstörde hans vetefält.

En Londontidning innehöll för någon tid sedan en artikel vari under rubriken "Den röda luftkomplotten" lämnades uppgifter i samband med vårt luftprogram och storleken av vår luftflotta, vilka kommit den brittiska regeringen tillhanda.

När Storbrittannien byggde sin flotta var det hennes avsikt att behärska haven för att tjäna civilisationen. När vi bygga en luftflotta för att försvara oss mot hotet av brittiska intriger betecknas det som en komplott för att förstöra världen.

Storbrittannien undervärderar aldrig sina vänner eller sina fiender. Hon uppvärderade oss och fann till sin ledsnad att vi voro "luftens herre". Detta gjorde att hennes hat till oss än mer ökades.

England inser att vi med vår enorma luftflotta och våra sjuttiotvå över hela sovjetväldet spridda flygstationer samt med våra nära persiska gränsen befintliga flygbataljoner äro i tillfälle att på några få timmar förstöra hennes oljetillgångar av vilka det brittiska imperiets makt nu är helt och hållet beroende.

Den sovjetryska luftflottan är dock icke byggd för offensiva ändamål. Den är ett försvarsvapen. Den är ett vapen till betryggande av vår fred och säkerhet och om den någonsin kommer att användas blir det som en sista utväg. Vi komma att ännu någon tid uppskatta freden såsom av större betydelse än nationell värdighet. Men det finns en gräns även för sovjets tålamod.

Sedan revolutionen ha vi löst många svåra och allvarliga problem men jag anser den nyligen på vänskapligt sätt träffade uppgörelsen med den heliga ortodoxa kyrkan som sovjetdiplomatiens största bedrift. Dessförinnan hade våra relationer med den ortodoxa ryska kyrkan kännetecknats av en mängd komplikationer. Nu kunna vi med stolthet säga att kyrkan blivit omvänd till vidare vyer i sin syn å sovjetstaten.

Utan några som helst påtryckningar eller föreställningar från vår sida har den riktat en vädjan till alla prelater, präster och tillgivna anhängare av den heliga ortodoxa ryska kyrkan att skilja mellan den organiserade kyrkans politik och regeringens politik och att gentemot sovjetregeringen intaga en ställning av undersåtlig tro och lydnad, utan jesuitiska inre förbehåll.

Varje revolution igångsättes, underhålles och fullbordas av ivrare, besjälade av tanken på en ny tingens ordning. Utan ivrare och fanatiker kunna inga bedrifter utföras. Men så gott som alla revolutioner hava misslyckats och slutat med katastrof genom samma ivrare och fanatiker som satt dem igång. En fanatiker är en person, som håller på ett ideal gentemot ett annat, men nekar att lyssna till motståndarens resonemang.

Ivrare och fanatiker äro nödvändiga för att föda tanken på och igångsätta en revolution, men de äro odugliga såsom ledare då den en gång blivit fullbordad. Hela sanningen har icke hittills uttalats. Lenin själv insåg den, men ansåg icke tiden mogen för dess tillkännagivande.

I och med avskaffandet av tsarregimen blev det fullständiga överändakastandet av den heliga ortodoxa kyrkan en nödvändighet. Man kunde icke störta tsarismen och tillintetgöra även den ryska kyrkans organisation. Under 1918 togo vi itu med skiljandet av kyrkan från regeringsorganisationen, med vilken den dittills varit förenad under många århundraden. Kyrkan hade privilegier; den hade gjort ingrepp på statsmaskineriet. Prästerskapet hade förmätet på sig själva överflyttat många av statens funktioner, medan staten i stället gjort ingrepp på kyrkans organiska lagar. Skilsmässan kunde icke verkställas utan att det föreföll som om man ibland gick till väga med oresonlig hänsynslöshet.

Under den tidsperiod då vi sysslade med detta invecklade problem hindrades framåtskridandet av fanatiker på båda sidorna. Fanatiker på kyrkans sida tävlade med varandra om privilegiet att bliva martyrer. De anti-religiösa fanatikerna återigen predikade kyrkans fullständiga utrotande och förväxlade i sin okunnighet kyrka med religion och religion med tro. Förblindade av fanatism lyckades de bibringa världen den uppfattningen att Sovjetryssland föresatt sig att tillintetgöra människans religiösa tro.

Sovjetryssland har icke någon lust att inblanda sig i människans tro vilken gud hon än må dyrka eller med det sätt på vilket hon önskar uttrycka sin tro. Vår tvist har endast gällt den ortodoxa ryska kyrkan såsom allierad och samarbetande med tsarismen. Till och med en blind fanatiker, som föresatt sig att tillintetgöra religionen är i hjärtat en troende; han har ett ideal för vilket han är villig att våga sitt liv.

Människan kan icke leva utan ett ideal, men vad vi icke-religiösa kalla ett ideal eller "saken" kallar en troende anhängare av den ortodoxa ryska kyrkan religion eller tro.

Nittiofem procent av Rysslands invånare föredraga att kalla sina ideal religion. Det skulle därför vara en politisk dumhet och ett brott mot sovjets ideal att strida mot massorna på grund av några ord ifråga om vars tolkning åsikterna äro motsatta. Alla försök att strida mot massornas religiösa åsikter ha visat sig ödesdigra för dem som gjort försöket.

Det är Sovjetrysslands skyldighet att uppfostra massorna därhän att de förstå att skilja mellan sin tro och religion och skadliga dogmer.

På basis av denna filosofi hava vi underhandlat med den ortodoxa ryska kyrkans ansvariga ledare. Till en början var ett stort antal av kyrkans ledare mycket avogt stämda mot en omvärdering av kyrkans förhållande till staten. Å andra sidan blevo vi gång på gång hindrade av dårar i vårt eget läger. Vi visade tålamod mot båda sidorna.

Så småningom började kyrkans verkliga anhängare inse att så länge kyrkan icke uppmanade till motstånd mot staten utan inskränkte sig till utövande av andlig administration och själavård fingo de vara i fred och utöva sin gudsdyrkan bäst de ville.

Sedan började först de tänkande och därefter även de icke tänkande massorna att inse att vi endast togo rikedomar från sådana kyrkor som själva tagit dessa direkt från det allmännas tillgångar.

Nu har sovjetregeringens arm blivit styrkt genom att kyrkan förklarat densamma undersåtlig lydnad. Detta resultat kom icke till stånd genom att vi ändrade vår ursprungliga hållning gentemot kyrkan utan därför att vi förtydligade den. I den formen har den ortodoxa ryska kyrkan oförbehållsamt godtagit vår försäkran att icke inblanda oss i kyrkoorganisationens inre angelägenheter.

Gårdfarihandeln — ett landsortens plågoris.

Föreningen Sveriges landsfiskaler begär i skrivelse till K. M:t ändring av näringsfrihetsförordningen.

Föreningen Sveriges landsfiskaler har i dagarna ingått till K. M:t med framställning, att sådan ändring måtte vidtagas i näringsfrihetsförordningen, att allmän åklagare erhåller rätt att jämväl hos *svensk* gårdfarihandlare taga i beslag varor motsvarande högsta bötesbelopp.

I framställningen åberopas utredningar från landsfiskalerna i olika delar av landet, varefter det framhålles att landsfiskalerna ofta i sin tjänst ha att brottas med gårdfarihandelsproblemet. Bestämmelserna på området äro *icke* tillfredsställande. I dessa dagar, då man äntligen på högre ort fått blicken öppen för det sociala onda, som utan tvivel är förenat med gårdfarihandeln i allmänhet, har man ju också i saken igångsatt en utredning. Men mot denna utredning vilja landsfiskalerna anmärka, att man icke endast bör rikta uppmärksamheten på att *reducera* antalet gårdfarihandelsrättigheter, ty därmed träffar man icke alls eller i varje fall i mycket ringa mån kärnan av det onda ......

...Vad det främst gäller att hejda är den *olaga* gårdfarihandel, som enligt landsfiskalernas erfarenheter på sistone tagit sådan omfattning, att *av omkring tio påträffade gårdfarihandlare brukar högst en vara innehavare av laga tillstånd att idka sådan handel.* Från länsstyrelserna hava gång efter annan utsänts cirkulär i denna fråga till landsfiskalerna, vilka uppmanats och förståndigats att med synnerlig omsorg övervaka att olaglig gårdfarihandel effektivt beivras. Dels med anledning härav, dels beroende på landsfiskalernas ansvarskänsla mot den bofasta, näringsidkande befolkningen hava under senare tid åtal för överträdelser mot näringsfrihetsförordningen varit jämförelsevis talrika. Resultatet av åtalen — uttryckt i erlagda eller avtjänade böter — beträffande den olaga gårdfarihandelns utövare har dock blivit synnerligen klent och icke stått i något rimligt förhållande till det nedlagda arbetet. Anledningen härtill är den, att landsfiskalerna i de få fall, där det över huvud lyckats utverka dom, ha mycket ringa möjlighet att få bötesbeslutet verkställt. Rättegångsförfarandet leder nämligen icke till annat än en mängd besvär med förhör, stämningar, efterforskande av den bötfällde och så slutligen — avskrivande av böterna.

En olaga gårdfarihandlare, som bötfällts eller blott åtalats för förseelsen, återvänder aldrig eller sällan till den ort, där han blivit ertappad med sin olagliga hantering. I stället beger han sig till annan plats och fortsätter där som förut. Råkar han bli åtalad även där, sätter han sig i säkerhet på en ny ort o. s. v. På detta sätt kan det hända *att personer i årtionden idkat olaga gårdfarihandel utan att ha erlagt dem ådömda böter.*

Detta är så mycket betänkligare, då man på synnerligen goda grunder kan antaga såsom säkert, att en avsevärd del av de varor, som på detta sätt utbjudas, äro helt enkelt stulna. Oupphörligt nödgas man taga del av i Polisunderrättelser förekommande notiser, vilka förmäla att handelsbutiker i större eller mindre omfattning plundrats på sina lager. Att det mesta av de sålunda åtkomna varorna sedermera försäljas av tjuvarna, är ju klart och har f. ö. i en mångfald tillfällen blivit fullt utrett.

Huru skall man råda verklig bot för detta onda? Landsfiskalerna säga sig endast kunna föreslå en enda utväg, nämligen den att åklagaren får befogenhet att, såsom fallet är, när det gäller utländska gårdfarihandlare, av olovligen till salu hållna varor lägga beslag på så mycket, som svarar mot gällande av högsta bötesbelopp jämte kostnader — d. v. s. därest icke annan säkerhet ställes, i säkerhet av varor taga förslagsvis för högst 600 kronors värde. Ett dylikt eller till sina verkningar likvärdigt stadgande skulle komma att sätta en högeligen önskvärd damm för den olagliga gårdfarihandeln. Det skulle också komma inbrottstjuvar att mer än en gång betänka sig, innan tillgrepp sker, då de ju alltid stå inför utsikten att ganska snart förlora det tillgripna, vare sig själva tillgreppet upptäckes och anmäles eller ej. Landsfiskalerna känna sig förvissade om, att därest man kan få de olaga gårdfarihandlarna avlägsnade, skola olägenheterna av gårdfarihandeln, åtminstone inom de län, där antalet rättigheter är ringa, alldeles eller i det närmaste upphöra.

Alljudas erövring av Danmark.

Huru dansk statsegendom överlåtes till israeliterna.

Det, som särskilt utmärkt vårt s. k. folkstyre sedan 1901, är väl lånepolitiken och skattebördan, skriver Dansk Nationalt Tidsskrift. Man har lånat och lånat till de växande sociala inrättningarna, den dyra administrationen och det planlösa uppbyggandet; och resultatet är ett skattetryck på befolkningen och ett omöjliggörande av kapitalbildning, vilket nödvändigtvis måste verka oroande och försvagande för landets hela ställning. Detta förstå de flesta, men, vad blott få förstå, är, att långivarna äro den judiska högfinansen — direkt eller indirekt — och häri ligger den stora faran, i det vi för vart lån, som upptages, bliva mer avhängiga av dessa finanskretsar och att resultatet av allt vårt slit och släp är att en mycket stor del av skatterna går till förräntande av statens och kommuners lån. Vi äro på ett sätt pantsatta allesammans till den judiska högfinansen i Paris, London och New York.

Då juden Edvard Brandes — sorglig i hågkommelse — var finansminister, överlät han kasärnerna vid Kronprinsesegade till bröderna, højesteretssagfører Naftali Cohn och expeditionschefen Georg Cohn, bägge frankfurtjudar, vilkas medborgarskap är av mycket färsk dato. Sedan överläts det gamla Frederiks Hospital till juden Emil Glückstadt, som tjänade oerhört på den affären, men dock icke tillräckligt för att förhindra, att han senare blev avslöjad som en vanlig svindlare och bedragare — alltså två statsegendomar överlåtna till judarne, däribland en av de värdefullaste tomterna i Köpenhamn.

Men icke nog härmed: Senare har av regeringen på ett tämligen ljusskyggt sätt till samma frankfurtjudar, bröderna Cohn, överlåtits Vildersgades kasern, Christianshavn, och det oaktat det, såvitt vi minnas, stod en krets av danska män redo till att köpa egendomen för att använda den för ett efter danska förhållanden passande sätt — men judarna skulle hava egendomen och skola väl ha ännu fler, allt efter som man realiserar boet.

Med rätta kan frågas: vad är meningen? Skall dansk statsegendom så småningom på ljusskygga vägar gå över i judiska händer? Är det inte tillräckligt, att dessa judar hava allaredan privat erövrat det mesta av den vackra sträckan från Köpenhamn till Hälsingör; skola de även hava förköpsrätt till alla värdefulla marker, som staten måste avhända sig? Folket — d. v. s. det parlamentariska regeringssystemet med sina partier — lånar utländskt judekapital och pantsätter sig själv och sitt arbetsresultat till judarne år efter år, men samtidigt tillåter samma system att det hämtas kapital från Rothschildarna eller vem det nu är till att taga dansk egendom, som ägs av staten, ur danska händer och lägga den i judiska, varest den utnyttjas till skada för danska statsborgare. Man gör detta, samtidigt som man exproprierar danska mäns egendomar runt omkring mot en ersättning, som icke når upp till dessa egendomars verkliga värde. Man gör undantagslagar för danska medborgare, varvid de fråntagas vad som är deras med fullaste rätt, men judarna krypa genom maskorna och myndigheterna sluta ögonen därför.

Sådana äro numera förhållandena i vårt gamla Danmark. Hur länge skola vi tåla detta?

NATIONEN gratis under år 1928!

För våra läsare och vänner att beakta. Skaffa oss tre helårs- halvårs- eller kvartalsprenumeranter och Ni får själv Eder tidning gratis under motsvarande tid.

Begagna detta enastående erbjudande! Men gör det genast — gör det i dag!

Gör det i dag! Skaffa oss tre prenumeranter och Ni får själv NATIONEN gratis.

!

Prenumerationskupong.

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

Namn: ....

Adress: ....

Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av

Namn: ....

Adress: ....

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

NATIONEN gratis till årets slut åt alla, som nu prenumerera för NÄSTA ÅR

!

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rättelse må kunna ske.

TAPETSERARFIRMAN

C. A. ERIKSSON

Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.

Utför Möbelstoppningar, Mattpåläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.

Klädning av ekipagevagnar samt bakdvagnar.

J. K. och olagligheterna i Spritmonopolet.

(Forts. fr. sid. 1.)

för upprätthållande av det s. k. social-politiska institutet i Stockholm för att möjliggöra den utbildning för vissa tjänstemän hos systembolagen, på vilka den nya lagstiftningen ställde helt andra krav än förut ifrågakommit. Anslaget beviljades av ordinarie bolagsstämman på styrelsens förslag. Andra gången gällde det ett bidrag av 5,000 kronor till Mendelska sällskapet i Lund såsom understöd för utgivande av en tidskrift för ärftlighetsforskning med hänsyn bl. a. till den betydelse, alkoholproblemet äger för vetenskapligt arbete av denna art. Det förtjänar framhållas, att år 1920 för bolagets medeldisposition ännu icke gällde någon föreskrift om vinstöverskottets inleverans till statsverket.

För fullständighetens skull må i detta sammanhang nämnas, att de belopp, som för understödjande av kampen mot spritsmugglingen — ett för bolaget nära liggande intresse — av bolaget under perioden 1922—1926 ställts till dels tullpolisens i Stockholm, dels en antismugglingsorganisations förfogande, uppgå till sammanlagt 124,000 kronor. Dessutom anvisades år 1923 ett belopp av 5,000 kronor för att av bolagets verkställande direktör i samråd med ordföranden användas för välgörande ändamål. Detta belopp har ännu ej förbrukats."

Styrelsen för Vin- & Spritcentralen söker alltså rättfärdiga sin åtgärd att av statsmedel orättfärdigt använda 50,000 kronor till Socialpolitiska Institutet och 5,000 kronor till Mendelska Föreningen i Lund med att år 1920 fanns ej den bestämmelsen i bolagsordningen för Vin- & Spritcentralen, att hela bolagets vinst skulle gå till staten. Det är så tillvida riktigt, att först på bolagsstämman den 19 maj 1920 § 6 i bolagsordningen fick den lydelse att, sedan preferensaktieägare fått 7 procents utdelning, å stamaktie, må utdelas endast det belopp, som motsvarar genomsnittlig aktiebelåningsränta för räkenskapsåret; återstående vinst skall efter det avsättningar till reservfond och pensionsfond blivit gjorde i den mån den ej enligt § 8 användes för inlösen av preferensaktier eller för sådant ändamål avsättes inlevereras till Kungl. Statskontoret för statsverkets räkning. Det kan emellertid tyvärr ej betraktas annat än som ren advokatyr av styrelsen för Vin- & Spritcentralen att till sitt fredande åberopa denna ändring av bolagsordningen vid det förhållande, att i gällande lag, Rusdrycksförordningen av år 1917, stadgas, att delägare uti partihandelsbolag med rusdrycker (och Vin- & Spritcentralen är ett dylikt partihandelsbolag) endast skola hava skälig ränta å insatta medel, varefter hela överskottet skall gå till statskassan.

Förutom vad Rusdrycksförordningen stadgar var uppgiften till riksdagen, att gåvan till Socialpolitiska Institutet ägde rum, innan bolagsordningen ändrades oriktig, vilket framgår av följande i Kungl. Patent- och Registreringsverket befintliga protokoll:

"Protokoll hållet vid fortsatt ordinarie bolagsstämma med aktieägarna i Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen å bolagets kontor i Stockholm torsdagen den 12 augusti 1920 kl. 11 f. m.

Närvarande aktieägare voro de, som finnas förtecknade i den vid den fortsatta stämman upprättade röstlängden.

§ 1.

Den fortsatta stämman öppnades av ordföranden i bolagets styrelse hr Bergenholtz, vilken därpå enhälligt utsågs att såsom ordförande leda dagens förhandlingar.

— — — — — — — — — —

§ 5.

Herr ordföranden framhöll, att vid dagens fortsatta stämma val till styrelse och revisorer samt deras suppleanter för första gången skulle ske på grundval av den ändrade lydelse hithörande bestämmelser i bolagsordningen erhållit genom beslut vid extra bolagsstämma den 19 maj 1920 samt ordinarie bolagsstämma den 11 juni 1920, vilka beslut av Kungl. Maj:t i föreskriven ordning godkänts den 9 juli 1920 och vunnit registrering hos Kungl. Patent- och Registreringsverket den 30 juli 1920.

Enligt den sålunda nu gällande bolagsordningen tillkomme det Kungl. Maj:t att utse 4 ledamöter av bolagets styrelse, därav en såsom ordförande och en såsom vice ordförande, dels 2 suppleanter för förenämnda styrelseledamöter, dels ock 2 revisorer för granskning av bolagets förvaltning, dels ock slutligen 2 suppleanter för nämnda revisorer. Aktieägarna åter hade för sin del utse ett motsvarnnde antal styrelseledamöter och revisorer jämte suppleanter.

§ 6.

Upptogs till behandling frågan rörande arvode till styrelsens ledamöter och suppleanter och beslöts att härför anslå ett belopp av kr. 33,000: — för år räknat, att mellan ledamöterna och suppleanterna fördelas på sätt styrelsen bestämmer.

— — — — — — — — — —

§ 10.

Meddelade hr ordföranden, att till styrelsen från Centralförbundets för Socialt arbete i Stockholm styrelse ingivits en framställning med anhållan om utgivande till förbundet av ett belopp å 50,000 kronor, avsett att utgöra bidrag till inrättande genom förbundets försorg i Stockholm av ett socialpolitiskt institut, vars uppgift skulle vara bland annat att utbilda arbetskrafter för åtskilliga institutioner, såsom exempelvis nykterhetsnämnder och systembolag, vilkas arbetsuppgifter sammanhängde med Aktiebolaget Vin- & Spritcentralens verksamhet.

Då styrelsen, som för sin del förordade bifall till framställningen, ansett lämpligt att underställa densamma bolagsstämman, företogs denna nu till avgörande.

Efter prövning av det sålunda föreliggande ärendet beslöt stämman enhälligt att bevilja det begärda anslaget å 50,000 kronor till Centralförbundet för Socialt arbete såsom bidrag för upprättande av ett socialpolitiskt institut i Stockholm.

§ 11.

Då något ytterligare ärende icke förelåg till behandling vid stämman, förklarades densamma av ordföranden avslutad.

Justerat: Vid protokollet
F. Bergenholtz. K. E. Ringholm.
Ax. Hedenlund.
S. R. Wikland.

Undertecknad, Notarius Publicus, betygar härmed, att förestående är rätt avskrivet.
Stockholm den 17 aug. 1920.
Ex officio
Uno Oldenburg.
Notarius Publicus.

— — — — — — — — — —

Vidimeras. Stockholm och Kungl. Patent- och registreringsverket den 18 september 1926.

Ex officio
Sven Björkenstam."

"Protokoll vid extra bolagsstämma med aktieägarne i Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen å bolagets kontor i Centralpalatset i Stockholm onsdagen den 19 maj 1920 kl. 10 f. m.

Närvarande se röstlängden.

§ 1.

Stämman öppnades av ordföranden i bolagets styrelse herr Bergenholtz, som jämväl utsågs till ordförande å stämman.

§ 2.

Kungörelse om stämman var så lydande:

"Styrelsen för Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen får härmed kalla aktieägarne till extra bolagsstämma å bolagets kontor i Stockholm, Centralpalatset, 4 tr., onsdagen den 19 maj 1920 kl. 10 f. m. för att behandla förslag till ändring av bolagsordningen, åsyftande:

1:o) att begränsa utdelningen å stamaktierna samt besluta om användande av överskjutande vinst;

2:o) om ändring av styrelseledamöternas antal och av antalet suppleanter för dem, samt om val av styrelse och suppleanter;

3:o) om val av revisorer och suppleanter för dem;

4:o) om de villkor under vilka ändring av bolagsordningen må äga rum."

Sedan herr ordföranden föredragit densamma samt företett Post- och Inrikes Tidningar för den 11 maj 1920, däri kungörelsen funnes införd, förklarades stämman på framställd proposition i behörig ordning utlyst.

— — — — — — — — — —

§ 5.

Herr ordföranden erinrade, hurusom Aktiebolaget Stockholmssystemet, vilket innehade samtliga stamaktierna i Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen, på sin tid hembjudit desamma till statsverket utan att dock inlösning av aktierna för statsverkets räkning kommit till stånd, att därefter fråga uppkommit om överlåtelse av stamaktierna till 10 olika personer med vissa villkor och förbehåll, samt Kungl. Maj:t i skrivelse till K. Kontrollstyrelsen av den 5 mars 1920 samtyckt till sådan överlåtelse under villkor, bland annat, att vissa ändringar beslutats i den för Aktiebolaget Vin- & Spritcentralen nu gällande bolagsordning. Denna extra stämma hade blivit sammankallad för att fatta beslut om de av Kungl. Maj:t sålunda påkallade ändringarna av bolagsordningen.

En uppställning förelåg över dels nuvarande lydelsen av bolagsordningen §§ 6, 8, 10 och 12, dels ock över förslag till ändrad lydelse av samma §§ jämte förslag till ny § med nummer 18.

Herr ordföranden föredrog § för § de föreslagna ändringarna jämte den nya § 18, och på framställd proposition beslöt stämman enhälligt antaga förslaget till ny lydelse av §§ 6, 8, 10 och 12 även som den nya § 18, varande dessa §§ sitt nya skick så lydande:

Aktierna skola vara dels stamaktier, dels preferensaktier, vilka sistnämnda skola kunna utgivas till ett belopp av högst 23,500,000 kronor.

Preferensaktierna skola framför stamaktierna medföra företrädesrätt till årlig utdelning av bolagets vinst intill sju för hundra av aktiebeloppet ävensom rätt, att därest under ett eller flera år sådan utdelning ej kunnat lämnas, av följande års vinst bekomma vad däri brustit, innan utdelning å stamaktierna må äga rum. Därutöver skola preferensaktierna icke medföra rätt till utdelning av vinsten.

A stamaktierna må utdelas endast det belopp, som motsvarar genomsnittlig aktiebelåningsräntan för räkenskapsåret, uträknad av riksbanken.

Återstående vinst skall, efter det avsättningar till reservfond och pensionsfond blivit gjorda, i den mån den ej enligt § 8 användes för inlösen av preferensaktier eller för sådant ändamål avsättes, inlevereras till Kungl. Statskontoret för statsverkets räkning.

Då bolaget upplöses, skall innehavare av preferensaktie med förmånsrätt framför stamaktiernas ägare ur bolagets tillgångar erhålla ett belopp, motsvarande aktiens nominella värde jämte dess angivna utdelning i den mån, densamma ej guldits. Övriga tillgångar tillfalla stamaktiernas ägare.

Iakttagas skall att stamaktiern städse motsvara lägst en femtiondel (1/50) av hela aktiekapitalet.

— — — — — — — — — —

§ 18 (ny).

Denna bolagsordning får ej ändras utan Kungl. Maj:ts tillstånd.

Vidare förekom ej.

Som ovan
John Tjerneld.

Justerat den 20 maj 1920.
F. Bergenholtz.
Alfred Peyron.
S. R. Wikland.

— — — — — — — — — —

Undertecknad, Notarius Publicus, betygar härmed, att förestående är rätt avskrivet.

Stockholm den 27 juli 1920.
Ex officio
A. Bergenstjerna.
t. f. Notarius Publicus."

Med all önsekvärd klarhet framgår sålunda av här återgivna protokoll, att styrelsen för Vin- & Spritcentralen direkt lämnat Riksdagens andra kammares andra tillfälliga utskott osanna uppgifter. För att undgå beslut om revision i Riksdagen, uppgav styrelsen falskeligen, att gåvan till Socialpolitiska Institutet lämnades innan den ändring gjordes i bolagsordningen, att vinsten skulle inlevereras till Kungl. Statskontoret för statsverkets räkning. Av bolagsstämmoprotokollet framgår emellertid att inregistreringen i Patent- och Registreringsverket av den nya bestämmelsen skedde den 30 juli 1920 och att gåvan till Socialpolitiska Institutet skedde den 12 augusti 1920. I detta sammanhang må erinras om, att 1919 års vinst redan disponerats vid tidigare under året hållen bolagsstämma.

Det är ytterligare en del mystiska omständigheter förknippade med gåvan å 50,000 kr. till Socialpolitiska Institutet, som böra närmare utredas. Såsom konkurrent till Brattsystemet hade uppträtt det s. k. "Svenska Systemet". Detta fick i Stockholms stadsfullmäktige fyra röster mer än d:r Bratts Stockholmssystem. Då röstövervikten var så liten, förnyade emellertid överståthållareämbetet oktrojen. Bland de röster i Stadsfullmäktige, d:r Bratt lyckats vinna, var en högerfraktion under dåvarande docenten Bagge, annars hade motpartiets röstövervikt blivit större och koncession sanholikt ej erhållits. Denne Bagge blev sedan chef för Socialpolitiska Institutet. Om honom är intet ont att säga, men man kan hava sina dubier, om d:r Bratts innersta intentioner vid gåvans utlovande voro de, som omnämnas i Spritcentralens skrivelse till riksdagen.

Rörande gåvorna å sammanlagt 124,000 kronor till "Sammanslutningen för smugglingens bekämpande" kan anmärkas att dess styrelse, om vars dåvarande sammansättning dr Bratts överordnade byråchef i kontrollstyrelsen Sam Larsson kan lämna närmare upplysning, enär han är föreningens sekreterare, består av mycket inflytelserika personer och politici. Om än dessa givetvis ej äro direkt mutade av d:r Bratt, måste de dock till följd av d:r Bratts storartade generositet med statens medel, på visst sätt bliva moraliskt bundna genom gåvorna, ty, rent mänskligt sett, måste det bära dem emot att, när det är fråga om ny koncession till d:r Bratts system, gå honom emot, eller då det är fråga om grundlig revision i riksdagen rösta för revision i strid mot sin välgörares önskan.

Såsom ordförande i Sammanslutningen för smugglingens bekämpande har hela tiden suttit — således bunden av Brattpengar, som d:r Bratt undanhållit staten — överståthållaren Hederstierna, samme man, som å ämbetets vägnar ensam avgör, huruvida oktroj skall beviljas A.-B. Stockholmssystemet; samme man, som redan en gång i strid med av Stockholms stadsfullmäktige fattat beslut beviljat detta bolag förnyad oktroj till d:r Bratts fördel. Genom gåvorna till denna förening bands ekonomiskt vid d:r Bratt ej blott överståthållaren och oktrojbeviljaren utan även en hel rad betydande personer, som det här skulle bli för långt att ingå på; skandalöst är t. ex. dock att nämnde byråchef i Kontrollstyrelsen befinner sig bland dessa. I allmänhet har d:r Bratt haft en otrolig uppfinningsförmåga att på indirekt sätt ekonomiskt binda vid Brattkoncernen höga ämbetsmän och politici ur skilda partier. Det är klart att dessa kunna vara självständiga personer, som, oberoende av ekonomiska hjälpen till ett för dem behjärtansvärt företag, kunna objektivt lämna sin röst, när det gäller d:r Bratt, men principiellt sett är det korruption och från d:r Bratts sida dubbla avsikter, vartill kommer att de donerade medlen äro statens och således ej åtkommits på ärligt vis, vilket ej varit allom obekant. Många hava just i förhållandet att ett flertal inflytelserika personer ekonomiskt bundits vid Brattkoncernen velat se orsaken till att den välbehövliga, till grunden gående revisionen ännu ej genomförts, en revision, mot vilken d:r Bratt med armar och ben kämpar såsom för livet, och som han icke skulle hava något emot, om han hade rent mjöl i påsen.

Huru mycket har gått till politisk valrörelse? Härom kunna vi ej upplysa mera än att faktum är, att d:r Bratt subsidierat politisk valrörelse.

En grundlig upprensning behövs. Den som på grund av ämbetsställning eller politisk funktion äger avgöranderätt eller rösträtt i ärenden, som beröra Brattbolagen, får i ett välordnat samhälle ej ens vara så mycket ekonomiskt bunden, att en förening, där han är styrelseledamot, mottagit gåvor från sagda håll. Han blir därigenom jävig i saken, har i saken del eller kan av densamma vänta nytta eller skada. Under sådana förhållanden bör han känna sin plikt att, på grund av vad som förevarit, omedelbart nedlägga sitt ämbete eller politiska uppdrag.

Ett mycket olämpligt förhållande är även, att ett flertal betydande politiker äro bundna med fast avlöning eller arvoden vid Brattkoncernen; självklart vilja de ej mista denna säkra inkomst.

Fastän riksdagsmannen Edv. Lithander från Göteborg uppvisat med klara och odisputabla siffror att ej mindre än cirka femtio (50) millioner kronor äro olagligen avskrivna i Vin- & Spritcentralen (vilka annars kommit statsverket till godo), lyckades det ej fullt att få majoritet i riksdagen för en till grunden gående undersökning av Brattkoncernen Det intensiva arbete, d:r Bratt, på otaliga olika sätt nedlade för att hindra revisionen, gör, i belysning av riksdagsman Lithanders utredning, troligt att, när den grundliga revisionen väl kommer till stånd, skall blottas en Panamaaffär av för svenska förhållanden förut okända dimensioner.

Men redan den av oss nu hos Eder, Herr Justitiekansler, påtalade gåvo-affären är en riksskandal, som det vederbort åklagarmyndigheten att långt före detta i kriminell väg beivra, varjämte de styrelseledamöter, som deltagit i de olagliga gåvoutdelningarna av medel, som skolat inlevereras till statskontoret för Kronans räkning, i laglig väg bort förpliktas att en för alla och alla för en återgälda statsverket dess sålunda uppkomna *lucrum cessans*. För att så nu ofördröjligen måtte ske, hava vi vänt oss till Eder, Konungens högste ombudsman, den där grundlagsenligt har såväl rätt som plikt, att på eget beråd och oberoende av andra myndigheters beslut, i alla förekommande fall på bästa sätt tillvarataga Kronans rätt. Det höga ämbete I, Herr Justitieombudsman, bekläder, ställer större förpliktelser på sin innehavare, än något annat svenskt ämbete, ity detsamma kräver en man, som ej blott expedierar löpande ärenden, utan inför historiens granskande dom känner sig bära så gott som ensamt ansvar för om korruptionsföreteelser opåtalt under hans ämbetstid fått florera i landet, alldenstund med ämbetet följer makt att lagligen stävja desamma. Detta hava vi tillåtit oss framhålla, dymedels understrykande att, även om vår anmälan blott gäller en sida av Vin- & Spritcentralens olagliga verksamhet, så många allmänt kända misstänkta förhållanden förekomma inom Brattkoncernen i dess helhet, där sannolikheter tala för att Kronans rätt kränks, att tacite ligger i vår skrivelse en begäran, det I, Herr Justitiekansler förty, på grund av Ämbetets grundlagsenliga förpliktelser och med den maktfullkomlighet, som åtföljer Ämbetet, ville — på eget initiativ, och oberoende av riksdags och regerings beslut i förevarande ärende, vilka myndigheters beslut härvidlag äro koordinerade och icke av prohiberande verkan för Eder, som grundlagsenligt självständigt kan och skall göra undersökning i alla fall där Kronans rätt äventyras (undantag enbart, där Kungl. Maj:t i skrivelse till Justitiekanslersämbetet förbjudit Eder att göra undersökning) — omedelbart föranstalta om en till grunden gående utredning av Brattkoncernens alla bolag för fastställande av, i vilken utsträckning, Kronans rätt kränkts. *Res judicata* kan ej föreligga, ty ävenom Finansdepartementet visat en kort anmälan i saken från sig, torde det just varit av den anledning, att saken grundlagsenligt hör till Justitiekanslerns ämbetsåliggande och försummelse av utredning sker på Justitiekanslerns ämbetsrisk.

I judiciell väg har till åtal anmälda saken ej varit före; ej ens i vanlig administrativ väg, så att åklagare vägrat åtala och besvär däröver fulföljts i socialdepartementet.

Brattsystemet, till sin uppkomst olagligt och mångt och mycket till sin verksamhet jämväl lagstridigt, är, därom torde föga meningsskiljaktighet förefinnas inom Sverige, en pästböld, som förgiftat och förgiftar svenska folket, och genom vars införande laglösheten, dels direkt genom exemplets makt, dels ock indirekt genom de abderitiska och grundlagsvidriga principer, varpå det vilar, spritts över landet i förut oanad utsträckning.

I förtröstan till Edert, Herr Justitiekansler, snara och kraftiga ingripande till hävdande av Kronans rätt i påtalade avseendet genom åtalande av de medlemmar av styrelsen för Vin- & Spritcentralen, som deltagit i det olagliga gåvo-utdelandet av staten tillkommande medel, samt genom yrkande om dessas förpliktande att återgälda till statsverket detsamma avhända medel, teckna vi vördsammast, till sist framhållande regeringsformens bud, att alla monopolier till enskildas vinst, vid sidan av statens, äro grundlagsvidriga.

För Föreningen Mot Monopol:
Adolf Anderson.
Föreningens Ordf.
Sten Lothigius."

Motsatsförhållandet mellan judendom och kristendom.

(Forts. fr. sid. 1.)

och när han har blivit det' gören I honom till ett helvetets barn dubbelt mer än I själva ären" (Matt. 23:15). Det är en fullständig paradox, som ligger i den kristna teologiens dogmer, att framställa judarna såsom "guds utvalda och heliga folk" då Jesus i sin bergspredikan (Matt. 5:, 6: 7:). helt och hållet överändakastat det judiska religionsystemet.

Enligt mänskligt förnuft och samvete ligger en oöverkomlig gränslinje mellan kristendom och judendom, de äro varandras motsatser. Gent emot teologernas påstående måste man fråga: Vad hade Jesu mission för en uppgift att fylla, om "den ende sanne guden" redan var representerad i judedomen!! Och varför är den kristna kyrkan så ivrig med att söka omvända judarna till kristendomen, om de ha samma gudsbegrepp som vi!

Skulle den "ende sanne guden" först ha uppenbarat sig för ett litet rövarefolk med löfte att sätta det "främst i pris, ära och härlighet framför alla andra folk" (5 Mos. 26:19) samt utvälja det till sitt egendomsfolk, framför alla andra folk på jorden" (5 Mos. 7:) med den befallningen att mörda och plundra och utrota "hedningar", för att sedan i kristendomen uppenbara sig såsom en barmhärtig och kärleksrik Fader för *alla* människor!! Nej, mellan det kristna och det judiska gudsbegreppet ligger en oöverkomlig skiljemur! Vi kunna sanningsenligt, med full rätt och övertygelse säga att judendomen representerar det ondas, och kristendomen det godas princip.

De kristna teologerna framhålla även gärna monoteismen (engudsdyrkan) i judendomen såsom någonting förtjänstfullt. Detta antagande är emellertid felaktigt, ty den judiska religionen har i likhet med andra semitiska religioner flera gudsbegrepp av vilka vi kunna urskilja minst tre, nämligen Jahve, Sebaot och El Schaddaj. Vill man ovillkorligen påtvinga judarna monoteismen så kan densamma endast hänföras till — guldkalven, och från denna synpunkt sett kunna teologerne ha rätt, emedan denna idol hos judefolket otvivelaktigt utgör ett gudsbegrepp som ligger dem närmast om hjärtat.

Vilja vi nu något närmare betrakta egenskaperna hos de andra judiska gudsbegreppen, så finna vi att även de stå i full harmoni med judafolkets karaktär och egna principer. I detta fall kan man väl säga att en så lydaktig efterlevnad av föreskrifter är enastående. Judeguden Jahve befaller sitt utvalda egendomsfolk att mörda, plundra och taga främmande folks länder och ägodelar som byte, och de ha aldrig visat sig olörsamma härutinnan. Och efter sådant välförrättat värv erhålla de hans välsignelse, och med Sebaot dela de bytet.

För att få en liten orientering i denna slags gudsgemenskap, skall jag tillåta mig att här anföra några citat ur judafolkets egen religionscodex — det gamla testamentet.

"När herren din gud låter dig komma till det land, dit du skall gå för att taga det i besittning, och undan för dig förjagar stora folk, heteerna, girgaseerna, amoreerna, kananeerna, pereseerna, hiveerna och jebuseerna, sju folk större och talrikare än du, och när herren din gud giver dem i ditt våld och du slår dem, då skall du giva dem till spillo. Förbund med dem skall du icke sluta och ingen skonsamhet dem bevisa. Ty du är ett folk heligt åt herren din gud, dig har han utvalt till sitt egendomsfolk, ibland alla folk som äro på jorden. Och du skall förgöra alla de folk, vilka herren din gud vill giva i ditt våld. Du skall ingen skonsamhet bevisa emot dem... Och emot dem skall herren din gud skicka bålgetingar, till dess alla hava omkommit, som hava kvarblivit och som lyckats gömma sig för ditt ansikte. Du skall icke bäva för dem, ty herren din gud är med dig, en stor och fruktansvärd gud. Och herren din gud skall småningom förjaga dessa folk undan för dig. Du skall icke kunna i en hast förgöra dem, på det att de vilda djuren icke måtte taga överhand emot dig. Och herren din gud skall giva dem i ditt våld och sprida stor förskräckelse ibland dem, till dess de bliva utrotade. Och han skall giva deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras namn ifrån jorden." (5 Mos. 7:1, 2, 6, 16, 20, 24.)

Och sådana rövarbravader har man mod till att sätta i förbindelse med kristendomen. När och var har Kristus befallt oss att mörda, plundra och utrota våra medmänniskor? Nej! och tusen gånger nej! Hans budskap till oss, som gällde hela människosläktet var präglat av rättfärdighet, kärlek och sanning! Men skam och vanära har däremot det sataniska och människofienliga judiska gudsbegreppet bringat över de kristna folken, och deras lidandes historia synes ännu länge förbliva underkastad denne mordgirige avgrundsandes herradöme genom hans "utvalda egendomsfolk".

I de ovan anförda citaten ur gamla testamentet ligger en kulturhistorisk framställning av ett folks religiösa förhållanden som tydligt nog visar vilken demonisk ande det är som framträder i dess gudsbegrepp. Den ger oss ett övertygande bevis för vilka pricipiella grundsatser ett religiöst gudsbegrepp *icke* får äga för att kallas *heligt*. Men icke förty börja vi våra kristna gudstjänster med att i extas anropa judarnas krigsgud med: helig, helig, helig är herren gud Sebaot! Ja, han hedras även med titeln "ärans konung". "Vem är då ärans konung? Det är herren värdig i strid. Det är herren-Sebaot". Ja, så står det skrivet i Ps. 24: 8, 10.

Judarnas tacksamhet för hans "gudomliga" hjälp i strid, bestod däri att de delade krigsbytet med Sebaot, och heter det därom:.... "därför vilja vi såsom offergåva åt herren frambära, var och en, de gyllene smycken som han har kommit över, armband, fingerringar, örhängen och halssmycken till försoning för våra själar inför herrens ansikte. (4 Mos. 31:50.) Detta är just ett snyggt sätt att försona sina själar med gud, genom att dela det rövade krigsbytet med honom! Mose synes ha stått i ett mycket intimt förhållande till sin krigsgud, ty han mottog från honom upprepade detaljerade förhållningsorder för tillvägagångssättet vid sina plundringar, t. ex. "Icke må du rädas för honom, (konung Og, i Basan) ty i din hand vill jag giva honom och allt hans folk och hans land, och du skall göra med honom på samma sätt, som du gjorde med Sihon, amoreernas konung. Och de slogo honom och hans söner och hela hans folk, så att igen blev övrig, och de togo hans land i besittning." (4 Mos. 21:34, 35.) "Och herren talade till Mose och sade: Skaffa Israels barn hämnd på midjaniterna! Döden nu därför allt mankön ibland barnen och alla manbara kvinnor som hava plägat samlag med män, men alla barn av kvinnkön som icke ha plägat samlag med män skolen I låta leva." (4 Mos. 31:2, 17—54.) Vad skall man säga om sådana "gudomliga" befallningar?! De innehålla helt enkelt en oerhörd cynisk råhet! Dessutom ligger det en anmärkningsvärd begreppsförvirring i judegudens uttalande, att skaffa Israels barn "hämnd", då judarnas enda skäl och avsikt var att mörda och plundra. Men Israels barns lydnad inför sin krigsgud var be-

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa 16400.
Särskild konditoriservering. Festvåningen rekommenderas. Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 16 December 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor
Säljes överallt.

ständig då han gav befallning att gå ut på rövaretåg mot de s. k. "hedningarna" för att taga deras land i besittning. Då heter det t. ex. "Däruppå skolen I märka att levande gud är ibland eder, och att han skall för eder skall utdriva . ." 7 kanaaneiska folk (Josua 3:10). "Och när I haven intagit staden så tänden eld på honom, efter herrens ord skolen I göra" (jos. 8:7). Finnes en skymt av berättigande i att kristna trosbekännare fordra en vördnadsfull tillbedjan gentemot en sådan mordisk och satanisk ande, samt titulera honom med ett trefallt "helig"? Nej! det är en uppenbar förbrytelse mot Jesu Himmelske Fader att tilldela denna sataniske ande ett sådant epitet. Det är förnedrande för det kristna gudsbegreppet att man borde blygas för ett sådant tilltag! Kan man förundra sig över den bottenlösa moraliska ruttenhet i vilken vi nedsjunkit då man ställer sådana förnedrande förebilder för vår gudsgemenskap!

"Ve eder skriftlärde och fariseer, I skrymtare, att i tillsluten himmelriket för människorna! Ty I gån icke in, och de som äro på vägen dit in, tillståden I icke att ingå!" (Matt. 23:13). Detta verop från Jesu mun, ljuder lika berättigat även i dag som för 2000 år sedan. Man finner här förståelse för Jesu tvivlande fråga: "....månne jag skall finna tro på jorden?" (Luk. 18:8.)

Hur skall Kristus kunna finna tro på jorden så länge de som ställa sig främst i hans tjänst åkalla den ande som han själv så kraftigt visade ifrån sig med de orden: "Gå bort satan!" (Matt. 4:10.)

Har denne människofiende icke länge nog sönderslitit de kristna folken i inbördes strider och neddragit dem i en okristlig kulturutveckling?

Hurn länge skall denne demoniske ande få tjänstgöra såsom ursprungsbeteckning för Jesu Himmelske Fader? Det är dock icke likgiltigt om vi förväxla Gud och satan, eller om vi stå i förbindelse med den ande som befaller oss att mörda, plundra och taga våra medmänniskors land och ägodelar som byte, eller såsom Jesus lär oss, att älska varandra såsom han har älskat oss. Här går den obevekliga skiljevägen mellan judendom och kristendom!

Att undertrycka denna sanning eller att förvanska och sammanblanda den med judiska villfarelser och egoistiska lögner är en förbrytelse, icke allenast mot hela människosläktet, utan även mot dess skapare. Men tyvärr ha religiösa sanningar aldrig förskonats från att omstöpas i egoistiska auktoritetsdogmer och intetsägande ceremonier, varom kyrkohistorien har mycket att berätta.

Allt som bryter sig fram ur den goda andens livsdjup har en svår kamp att kämpa mot ondskans makter, för att ej skoningslöst förvandlas till verktyg i självisketens och maktbegärens materialistiska intressen. Egoism och materialism äro väldiga makter i människolivets utveckling, ja, i vår tid hota de att bliva allenarådande, vartill grunden är lagd i den judiska familjekrönikan som fått namnet gamla testamentet. Här presenteras alla onda egenskaper såsom "heliga", och ett gudsbegrepp som anbefaller och välsignar dem, varigenom gränsen mellan Gud och satan blir utplånad. Varje skurkstreck belönas av judeguden med hans godkännande och välsignelse. Så skedde t. ex. med Jakob då han genom bedrägeri tillägnade sig sin äldre broders Esau förstfödslorätt och sin faders välsignelse, vilka inbringade honom den efterstävade arvsrätten. (1 Mos. 27:36.) Till samma kategori hör även hans bedrägliga förfarande med sin svärfaders Laban boskap. (1 Mos. 30: 37—43.) Vidare hans slugt beräknade namnförändring, i det han utbytte sitt judiska namn Jakob (= bedragare) mot det mera tilltalande kanaaneiska namnet Israel, som betyder Guds furste. (1 Mos. 32:28.)

Dylika namnförändringar är en typisk judisk företeelse, de äro, som väl bekant, fortfarande i bruk även hos oss, och avse undantagslöst att dölja den judiska nationaliteten.

Som tydligt framgår av vad här i korthet anförts, utgör det judiska religionssystemet liksom den judiska karaktären en sammanfattning av rovlystnad, hat och fiendskap mot alla icke-judar, vilka fått kollektivbeteckningen gojim eller hedningar, som måste utrotas och till deras arvtagare har judeguden utvalt "sitt egendomsfolk". Men detta judegudens testamente innebär dock sannerligen igen orsak för kristna bekännare, vilka han med sina rätt begrepp vill göra urarva, att knäböjande åkalla honom med ett trefalt "helig".

Gent emot den avgrundsliknande ondska som uppenbarar sig i det judiska religionssystemet och i den judiska karaktären, är man frestad att fråga sig, varför en helig och rättfärdig Gud tillåter ett litet sammansvuret orättfärdigt folk att under, som det viss synas, obegränsade tidsåldrar få utöva ett sådant skräckvälde på jorden? Ja, här stöta vi på en synbar olöslig psykologisk gåta. Men kanske vi ändock vid närmare eftertanke kunna leta oss fram till en trovärdig lösning. Vi måste då gå den mänskliga karaktären inpå livet, och underkasta den en prövning på gott och ont. Och härvid skola vi finna att människorna icke äro några änglar, men kanske grovt tillyxade ämnen därtill. Och för en utveckling till denna slutliga höga livsform skulle vi då finna vägen i Jesu efterföljelse, men den vägen är smal och obekväm, medan människorna önska breda och bekväma vägar att färdas på, dock dessa lägga judarna helt och hållet beslag på, och beviljar oss endast existensberättigande såsom deras slavar, emedan de påstå att de av sin gud erhållit evig besittningsrätt till hela jorden och dess härlighet, enligt följande gåvobrev i 5 Mos. 11:24. "Varje ställe eder fotsula beträder skall bliva edert", samt "...Jahve vill sätta dig högst i pris, ära och härlighet över alla de folk vilka han har skapat ..." (5 Mos. 26:19.) Vi kunna härav endast sluta att den judiska folksjälen skapats och formats av en människofientlig anda, som icke ville veta av någon bättre mänsklighet än den som judendomen representerar. Till denna slutsats komma vi, om vi jämföra deras omoraliska och människofientliga gudsbegrepp med Jesu Himmelske Fader. Vi finna då enligt sunt människoförnuft två fullständigt motsatta gudsbegrepp, nämligen det ondas princip i judendomen, och det godas princip i kristendomen.

Därför uppstår strid mellan dessa båda principer, och denna strid är oundviklig för att vi av egen erfarenhet skola komma till en medveten övertygelse om nödvändigheten av att den goda principen vinner seger över det onda; ty utan strid vinnes ingen seger, och utan seger ingen utveckling.

Vi kunna därför med gott mod och samvete för denna strid mot antikrist i Jahves förrädiska gestalt — förrädisk därför att den insmugglats i vår kristna kyrkas förkunnelse, och just därigenom blint och omisstänksamt anammas av en godtrogen och förvillad kristenhet. Men rättfärdighet och sanning måste dock slutligen bli segervinnare, om vi överhuvud skola finna någon mening med vår existens såsom förnuftiga varelser.

Som avslutning på föregående kritiska betraktelser måste det kravet uppställas, att gamla testamentet med dess omoraliska innehåll ovillkorligen skiljes från kristendomen, då både dess gudsbegrepp och gudsgemenskap äro fullkomligt främmande för kristligt tänkesätt. Det gammaltestamentliga religionsystemet står på en synnerligen primitiv ståndpunkt som absolut ej kan bringas i harmoni med Kristi höga och rena lära. Frigjord genom en sådan skilsmässa kommer Kristi härliga förkunnelse att framstå i ett historiskt renare och klarare ljus, utan att klavbindas av insmugglade judiska intressen och egoistiska auktoritetsdogmer.

J. L.

Den stora "förräderi"-komedien.

(Forts. fr. sid. 1.)

i spetsen med anledning av den mystiska "förräderiaffären" ryckt in till kamp mot sovjetmakten. Mannen, som erbjudit den främmande makten sina hemliga tjänster rörande Sveriges försvar — som ju numera visserligen icke är mycket att förråda! — förklaras oskyldig för förräderi eller försök till förräderi och frikännes. Han har handlat av oförstånd! Något som bl. a. förmenas ha framgått därav, att han långt ifrån att ha hållit sitt förehavande hemligt gått omkring bland vänner och bekanta och skrutit därmed. Detta liksom allt annat, som framkommit under sakens behandling, tyder också på, att han mera spelat rollen av ett redskap för intressen, som önskat en anledning att kunna få gå löst mot den nya, Stalinska regimen. Med en viss darrning i rösten tillbakavisade Dagens Nyheter på förhand och under hotfulla åtbörder befarade försök från vissa håll att vilja framställa "affären" som en akt av provokation. De tidningar, som i sina försök att fria löjtnant Norberg från allt ansvar, uttalat, att "så handlar icke en verklig förrädare", ha utan tvivel rätt. Den officiella versionen om löjtnant N:s fullständiga oskuld framstår dock i en högst egendomlig dager mot bakgrunden av det faktum, att tvenne tjänstemän vid legationen med anledning av det passerade rapellerats. Myndigheterna hava tydligen haft all anledning att "hemligstämpla" papperen i "affären".

"Förräderiet", som helt plötsligt förvandlades till "icke förräderi", har som sagt gett dagspressen en välkommen anledning att ge tillkänna sin avsky mot sovjets stämplingar i Sverige. Det är karaktäristiskt, att dessa deklarationer framkommit någon vecka efter det det världsrevolutionära hotet mot Sverige genom judarnas avlägsnande från makten i Moskva förvandlats till ett minimum mot förr. Dagens Nyheter, som tidigare så älskvärt sett genom fingrarna med bolsjevikernas "barnsligheter", upplyser nu sovjetherrarna, att alla deras förehavanden under de gångna åren varit nogsamt kända i detalj och att varje försök av vederbörande att neka till fakta är meningslöst. Varför kommer det Bonnierska bladet med allt detta först i dag? Jo, se på den tiden sutto Israels "utvalda", "de verkliga revolutionshjältarna" judarna Trotskij-Bronstein, Sinojev-Apfelbaum etc. vid makten, då var Moskva ett organ i den judiska världsomstörtningens tjänst. Då uppträdde också Dagens Nyheters "grand old man" i Stockholms stadsfullmäktige, högskolerektorn professor Bendixon, så varmt till försvar för de stackars bolsjevikerna gentemot den ociviliserade polismästare Hårleman. Nu sedan antisemiten Stalin intagit maktens högsäte, är det ju mindre sannolikt, att Moskva skulle komma att gå in för ett genomförande av den stolta drömmen på världens revolutionering för Israels räkning, som Trotskij-Bronstein et consortes reste över till Ryssland för att söka förverkliga. Ur svensk synpunkt hade det förvisso varit många gånger så viktigt att "opinionen" och myndigheterna vid den tiden ingripit, men det underlät man. Man visste allt vad man i dag vet om sovjets förehavanden i Sverige, men man såg genom fingrarna, spelade med ett ord under täcke med herrar revolutionärer, som då förvisso icke behövde göra sig mycket besvär för att få reda på vad de önskade veta. Det förtjänar att observeras, att i samma andedrag som hr Engberg i Socialdemokraten låter sitt hån och sin galla flöda över hr Kilbom för att Stalin uppenbart svikit "revolutionsidealet" och inriktat sig för en ordinär "borgerlig" politik, han kittlar honom med en undran, hur det skulle smaka, om Sveriges riksdag upphävde legaliteten för hans parti. Detta krav på legalitetens upphävande för kommunistpartiet, framfördes för halvtannat år sedan av Nationen, men då var det naturligtvis ingen som tänkte på något sådant. Vi vilja erinra om, att vi i vår artikel för en månad sedan, däri vissa sianden gjordes med anledning av händelseutvecklingen i Sovjet-Ryssland, förutsade, att demokratien sannolikt i en nära framtid jämväl komme att utspelas för kravet på upphävande av legaliteten för kommunistpartiet i olika länder och även här. Varför har hr Engberg först i dag väckt detta krav, samma ögonblick som enligt vad han själv förklarar hr Kilboms parti upphört att vara ett världsrevolutionärt parti?

Vi höra icke till dem, som hysa några vänliga känslor gentemot kommunisterna och äro de första att underskriva kravet på, att den svenska statsmakten med alla medel hävdar sin ställning gentemot upprorsförsök och stämplingar, från vad håll de komma månde samt resolut gör ett slut på all eventuellt ännu förefintlig illojal verksamhet från sovjets sida, men vi hava icke kunnat underlåta att framhålla för de nu plötsligt så modiga vordna herrarna i den judiska tidningspressen den skriande inkonsekvensen i deras åsikter och handlingar av i går och i dag. Vad som framkommit i samband med den famosa "förräderiaffären" och det sätt varpå densamma handlagts, visar tillräckligt tydligt, att det här rört sig om rätt och slätt en provokationsaffär. Men syftet vanns, och det var huvudsaken. Regeringen fick en anledning att inskrida och visa "judehataren" Stalin, att några spekulationer på Sverige må han icke hysa.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA. Frimurarehotellet.
GNESTA. Stora Hotellet.
GÄVLE. Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG. Hotell Eggers.
HALMSTAD. Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM. Stadshotellet.
KALMAR. Stadshotellet.
KARLSTAD. Stadshotellet.
LANDSKRONA. Stadshotellet.
LINKÖPING. Stora Hotellet.
HUDIKSVALL. Stadshotellet.
LULEÅ. Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND. Grand Hotell.
NORRKÖPING. Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING. Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA. Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM. Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop. Carlton Hotel, Kungsg. 57. Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS. Stadshotellet.
TROSA. Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS. Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO. Stora Hotellet.

Storfinansens härskarställning inom socialistpartiet vacklar?

(Forts. fr. sid. ...)

féers sida. Hr Anders Örnes auktoritet har redan förlorat åtskilligt av sin forna glans inom den svenska arbetarevärlden. Det gäller att se, om hans höga beskyddare, husen Wallenberg och Bonnier, representera tillräckligt av makt inom partiet för att kunna bevara åt honom hans hittillsvarande ställning som partiets ekonomiska "kapacitet" framför alla andra. Kanske att det går ännu en tid, men en dag blir det stopp, den dag Sveriges arbetareklass fordrar räkenskap av sina herrar "ledare" i den judisk-ekonomiska världserövringens tjänst. Då kanske att hr generalkoryfén Anders Örne lagt av sin faderliga förmyndareton mot dem, som äro nog oförsynta att våga säga folket sanningen.

Den Wallenbergska "neutralitetspolitiken" under kriget på nytt inför D. U.

(Forts. fr. sid. 1.)

tjänar särskilt beaktande med hänsyn till det håll, varifrån det kommer. I "Dagens Nyheter" den 7 dennes refereras sagda tidnings artikel, men utan att man för egen del vågat sig på några redaktionella uttalanden. I stället återgives samtidigt ett uttalande av "Västmanlands läns tidning", så lydande: "Därför är det önskvärt att fullt ljus faller över vad som försiggått mellan vår regering och de kämpande ländernas diplomater under den tid som är i fråga." "Dagens Nyheter" står ju också i en särklass för sig. Även i "Stockholmstidningen" skriver chefredaktören — efter att ha framhållit det för vårt land föga smickrande förhållandet, att "de främmande officiella iakttagarna synas under de första veckorna efter krigsutbrottet ha varit tämligen oberörda av de officiella svenska förklaringarna, samt hänvisat till de på senare tider offentliggjorda memoarer och andra aktstycken — sålunda: "Det vore önskvärt, att sådana uppgifter från främmande håll bleve konfronterade med vad som från vederbörligt svenskt håll härom skulle kunna upplysas, detta jämväl genom sådana utrikesdepartementet befintliga handlingar, som genom k. m:ts tillstånd kunde göras tillgängliga i den mån detta behövdes för en dylik upplysning". Att herr Wallenberg själv skulle inför Sveriges folk lämna något besked om sina förehavanden, det ifrågasättes ej ens i denna tidning, och rätt så, ty herr Wallenberg har visat sig vara i avsaknad av moraliskt mod att stå för sina handlingar och att taga konsekvenserna av desamma. Han döljer sig fegt bakom sin gyllene makt. Såsom Eders Excellens behagade finna har sålunda även dagspressen nu börjat intressera sig för "fallet K. A. Wallenberg" och öppet reagerat mot Departementets fortegenhet, den har med regeringsorganet i spetsen icke längre kunnat kämpa mot samvetets röst — och samvetet är den sedliga lagen och känslan för det rätta inom oss — och förty ej längre kunnat underlåta att öppet kräva redovisning av herr K. A. Wallenberg för förvaltningen av det höga förtroendeämbete, han under kriget innehade och andra hans förehavanden under denna tid. De tidningar, som så gjort, ha härmed endast fullgjort en fosterländsk plikt och därmed följt det efterföljansvärda exempel, varmed "Nationen" frimodigt föregått. Måtte nu de övriga, som ej ännu vågat släppa ordet löst ej hålla det tjudrat för länge! Den tid är nu icke så avlägsen, då även dessa, trots den hänsyn de måste taga, skall finna det vara med sina egna fördelar bättre förenligt att icke längre tiga.

Under åberopande av ovanstående vädjar jag ännu en gång vördsamt till Eders Excellens att, utan hänsyn till herrar Wallenbergs intressen, i fosterlandets intresse [illegible] för offentligheten avgiva ett klart besked i de avseenden, som nu offentligen framhållits även i de stora dagliga tidningarna. Även om Eders Excellens alltjämt söker att hindra sanningen att komma i dagens ljus, skall den likväl en dag framstå i all sin glans, även i detta fall. Avslöjandenas rad är än nu icke avslutad.

TENGBERGS Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B. TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51, Norr 105 96.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant CYRUS 43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant ALEXANDER 2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant ENGELBREKT 8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant GUSTAV VASA 51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant S:T ERIK 47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant GUSTAV ADOLFSHALLEN 68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant BIRGER JARL 73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga dricksPengar Ingen spritservering

HUSMÖDRAR HALLÅ!
Har Ni tänkt på att
JUL-ÖL
måste beställas i tid. Eder familj litar på Er i detta fall.
Beställ därför i god tid!
SOLNA BRYGGERIS JULÖL (klass I)
Ni kommer då att finna belåtna ansikten omkring Eder hela Julen.
Ring HAGALUND 95.

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

Gynna
den nyöppnade Förstklassiga RAK & FRISERSALONGEN, Birger Jarlsgatan 27, samma hus som Kommediteatern.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmannen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men och för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Slakteriaffären Hötorgshallen
N:r 99—100 samt
Bondegatan 73,
rekommenderar sina förstklassiga matvaror till dagens billigaste priser. Gör ett besök och Ni blir belåten.
Vördsamt
F. W. Andersson.

DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS
Feiths

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 50 — Fredagen den 23 December 1927. — Årg 3.

S.A.R.A.-bolaget och det åsidosatta statsintresset.

Vederhäftigheten av dir. Milds senaste lovprisning av den underliga bolagsformen vederbörligt belyst.

Den i n:r 47 av "Nationen" införda artikeln "En riksdagsmotions underbara öde", vari den humbugsmässiga behandlingen av hr Lithanders motion om restaurangbolagen blottades, synes hava kommit oro åstad i Dr Bratts läger. Sv. Dagbladet hastade till undsättning genom att bereda plats i sin söndagsbilaga för en av "Saras" direktör, hr A. Mild, inspirerad redogörelse för bolagets organisation. Man blev dock icke klok på, om tidningens korrespondent frivilligt eller först efter påstötning uppsökt hr Mild. Eftersom Sv. Dagbladet tidigare på ledareplats uttalat sitt ogillande av restaurangbolagsformen, borde man icke tillmäta artikeln i tidningens bilaga, som ju mera är att hänföra till förströelselektyr, någon nämnvärd betydelse, men är ett av hr Milds uttalanden om restaurangbolagets föregångare, A-B. Stockholms Folkrestauranger, vilseledande och tarvar ett bemötande. Det heter om det sistnämnda bolaget, att det "hade misslyckats därför att det ej förmått lösa den organisatoriska uppgiften".

Den mildhet i omdömet, man haft rätt att vänta av en person, vilken nyligen offentligt som sin åsikt beträffande spritfrågan framhållit, att "diskussionen bör hållas inom rimliga gränser" är icke till finnandes. Det är till en början ganska märkligt, att hr Mild överhuvud vill uttala sig om föregångaren på området, då knappast några jämförelsepunkter mellan förutsättningarna för de båda bolagens verksamhet kunna framletas. **Följande överenskommelse hade träffats mellan A-B. Stockholms Folkrestauranger: Stockholmssystemet ämnade själv handhava den utskänkning, som vore avsedd för kroppsarbetare, men restaurangrörelsen i övrigt skulle utövas av A-B. Stockholms Folkrestauranger.** Utskänkningen skulle omhänderhavas av bolagets personal, en à två för varje ställe, men för rättigheten att inom restaurangbolagets lokaler bedriva utskänkning av brännvin och maltdrycker skulle systembolaget icke betala hyra eller ersättning i någon form. Enligt programmet skulle halva antalet spritrestauranger nedläggas, och restaurangbolaget å ett antal motsvarande de nedlagdas bedriva enbart matserveringsrörelse.

I sistnämnda avseende liksom också i andra kunde restaurangbolagets verksamhet icke programenligt fullföljas. Första verksamhetsåret gick restaurangbolaget med förlust. Härtill bidrogo de krisverkningar, som det nyss utbrutna världskriget medförde, men även den omständigheten, att "de alkoholfria restaurangerna visade sig vara ekonomiskt mindre bäriga", säger Kontrollstyrelsen i det av utskottet, där hr Lithanders motion behandlades, infordrade yttrandet. Varje fackman, som erinrar sig utskänkningsförhållandena i Stockholm vid denna tid, förstår, att restaurangbolaget ställdes inför en i ekonomiskt hänseende olöslig uppgift. Bolaget fick helt enkelt vara en försökskanin åt dr Bratt, då denne i egenskap av direktör för Stockholmssystemet i praktiken skulle försöka omsätta revisor Bratts i Göteborgssystemet teorier, varom även "Saras" start och utveckling bär vittne.

På grund av Kontrollstyrelsens uttalande, att restaurangbolaget gick med förlust samt dir. Milds påstående, att bolaget misslyckats därför att det ej förmått lösa den organisatoriska uppgiften, bibringas man den uppfattningen, att A-B. Stockholms Folkrestauranger var en synnerligen dålig affär för Stockholmssystemet. För ett bedömande huru härmed förhåller sig är nedanstående jämförelse mellan resultatet av utskänkningen år 1914 och år 1925, det sista år för vilket Kontrollstyrelsen i sitt yttrande lämnat uppgifter, av största intresse.

	År 1914. A.-B. Stockholms Folkrestauranger	År 1925 "Sara"
Utskänkta liter spritdrycker ..	509,985	c:a 550,000
Bruttovinst å spritdrycker & maltdrycker ..	kr. 974,307	2,431,625
Nettovinst	" 650,696	1,827,086
Omkostnader pr liter utskänkta spritdrycker	" (0:63)	(c:a 1:10)

Siffrorna äro Kontrollstyrelsens med undantag för de inom parentes angivna.

Vid ett närmare studium av Kontrollstyrelsens uppgifter finner man emellertid, att denna på ett synnerligen försåtligt sätt undvikit att lämna de uppgifter, som på grund av hr Lithanders motion voro nödvändiga för att kunna jämföra omkostnaderna före och efter "Saras" tillkomst. Under rubriken "bruttovinst å spritdrycker och maltdrycker" är icke inräknad någon vinst å maltdryckerna år 1925. Man försvarar sig väl med att icke Stockholmssystemet utan "Sara" fått denna vinst. För all del, det är icke första gången Kontrollstyrelsen låtit ändamålet helga medlen. Tager man jämväl i betraktande vinsten å maltdrycksförsäljningen, beräknad till 600,000 kr., blir resultatet år 1925 enligt nedan:

Bruttovinst å spritdrycker och maltdrycker	Kr. 3,031,625
Nettovinst	Kr. 1,827,086
Omkostnader pr liter utskänkta spritdrycker c:a	Kr. 2:18

Från Stockholmssystemets sida sett voro således omkostnaderna pr. liter utskänkta spritdrycker kr. 0:63 år 1914 och c:a kr. 2:18 år 1925 (motsvarande siffra år 1913, Göteborgssystemets sista år var kr 8:84). Dir. Mild kan verkligen peka på ett märkligt resultat av sin organisation, fast i kräftans tecken, oaktat "Sara" fått åtnjuta fördelarna av mattvånget med ty åtföljande restriktionspriser. Bruttovinsten å mathållningen uppgick år 1914 till kr. 495,000. 1925 var vinsten c:a 8 ggr. större eller över 4,000,000 kr. Omkostnaderna pr. liter utskänkta spritdrycker ha icke, såsom man tillfölje lovsångerna över koncentrationen haft anledning tro, minskats utan i stället nära fyrdubblats. (Kostnaderna för vinutskänkningen kunna icke nämnvärt reducera siffran.) Dir. Lithander träffar nog huvudet på spiken, då han betecknar den "mångbesjungna koncentrationen" som en "dyrbar överorganisation, som silar mygg och sväljer kameler". Det är varken mer eller mindre än en jättebluff som uppdagas genom de nyssnämnda siffrorna. Det är likaledes ett obestridligt faktum, att stora summor varje år bortslösas genom överflödiga bidrag till restaurangbolaget. Stockholmssystemet kan få sin utskänkning ordnad på ett fullt tillfredsställande sätt förmedelst en enklare och väsentligt billigare anordning. **Precis på samma vis som "Sara" använder sig av slakterierna och Mjölkcentralen för att därifrån direkt tillgodose restaurangernas hithörande behov, skulle föreståndarna själva, om de vore fria, kunna anlita olika specialfirmor, vilka givetvis var för sig hava större möjligheter än "Saras" underavdelningar, för sina leveranser.** Det är icke nödvändigt, att föreståndarna var och en uppträda som särskilda köpare, vilket Kontrollstyrelsen tyckes förmena. Föreståndarna sammansluta sig och låta infordra anbud för samtligas räkning. Vid sådant förhålalnde kan dir. Mild vara förvissad om, att restaurangbolaget icke kan göra sina uppköp varken 30 eller 20 proc. billigare än föreståndarna. Det egna initiativet skulle till fullo utjämna prisskillnaden. Härigenom bleve den enorma administrationsapparat, "Sara" innebär, helt och hållet överflödig. Man kan icke tillnärmelsevis beräkna kostnaderna för densamma. Hela utgiftsstaten uppgår till över 5,000,000 kr. årligen, varav övriga och diverse kostnader till närmare millionen. Kostnaden

(Forts. sista sid.)

Spekulationen i inspärrning — ett hot mot den allmänna rättssäkerheten

De sensationella avslöjanden, som gjorts i samband med den Feronska inspärrningsaffären, har aktualiserat kravet på större uppmärksamhet från det allmännas sida gentemot den trafik, som sedan länge tämligen ostört fått bedrivas här i landet med stöd av en viss krets psykiatriker, i det personer i besittning av större förmögenheter eller sådana, som ansetts besvärliga för högtstående intressen och makthavare, helt behändigt förklarats psykiskt urståndsatta att bestämma över sina gärningar och fördenskull omyndiga samt internerats — ett bekvämt tillvägagångssätt för i förstnämnda fall de släktingar, som aspirerade på arv och som ej ville ge sig till tåls eller sågo sin "rätt" hotade, och i det senare fallet för rådande potentater i det offentliga och ekonomiska livet, som sågo sina intressen berörda av någon besvärlig "rättshaverist".

Det uppseendeväckande målet vid Stockholms rådhusrätt mellan juveleraren Feron och hans judiska släktingar, vilka söka få honom omyndigförklarad såsom varande sinnesrubbad, har utförligt omnämnts i dagspressen. Borgmästare Carl Lindhagen, som fungerat som Rättens ordförande, måste i detta fall givas ett erkännande för sitt rättsligt-moraliskt synnerligen motiverade uttalande i saken inför Rätten. Ferons släktingar, bland vilka särskilt utmärkt sig ordföranden i Nobelstiftelsen, prof. Henrik Schück, som Nationen nyligen haft anledning presentera på utkiksspalten, och dennes son, docenten Schück, hade enligt vad **framgick vid förhandlingarna inför Rätten, formligen jagat honom som ett villebråd i den Gyllene Kalvens tecken och de läkare, de skickat Ferron på halsen och som gått släktingarnas ärenden, hade ytterligt svaga sakförhållanden till grund för sina avgivna utlåtanden, att Feron var sinnesrubbad.** Som ett särskilt tungt vägande skäl i deras argumentering anfördes att Feron en gång skulle kastat ut en blomkruka genom fönstret, vartill Rättens ordförande med fullt fog anmärkte, att det kunde vilken klok människa som helst gjort, om hon blivit förföljd på sätt Feron blivit. Bland andra bevis, som anfördes mot Feron, var, att han skulle strött omkring sig tusenlappar på Operakällaren, vilket påstående emellertid vid närmare observation befanns uppdiktat.

Men vad som framgått är, att Feron umgicks med planer på att gifta sig och att sålunda släktingarnas påräknade arv svävade i fara. Dessa anlitade då i sin nöd den judiske överläkaren Marcus och den illustre f. d. överläkaren vid Långbro, hr Kinberg m. fl. be-

(Forts. sista sid.)

U. D. och den Wallenbergska telegramväxlingen under kriget.

Generalkonsul Cronholm hävdar energiskt sin moraliska rätt att få veta sanningen.

Kungl. svenska utrikesdepartementet av i dag tyckes leva i den föreställningen, att svensk mans självklara rätt utan vidare ogenerat kan trampas i stoftet, att döma av den upprörande nonchalans som kommit generalkonsul Cronholms upprepade framställningar om klarhet i den uppseendeväckande telegramaffär under kriget, för vilken han falskeligen förklarats skyldig, till del. Detta ämbetsverkets tillvägagångssätt överensstämmer icke med gammal god svensk sedvänja i det offentliga, varför man får hoppas, att departementet snart måtte komma till klarhet om vad som i denna sak är dess plikt. Den rättsinnade opinionen är icke i den grad vederbörande tyckas föreställa sig en quantité négligeable. Generalkonsul Cronholm har i dagarna sett sig föranlåten tillställa Hans Excellens Ministern för Utrikes Ärenden Herr Eliel Lövgren en ny skrivelse, vari han åter en gång fordrar klarhet i den sak, vari han uppenbart är rätter målsägande. Skrivelsen lyder:

I anslutning till mina föregående skrivelser rörande herr K. A. Wallenbergs förhållande till de tyska chiffertelegrammen under det stora politiska rovriddarekriget, senast min skrivelse den 10 december 1927, vilka alla, i fosterlandets välförstådda intresse, blivit genom tidningen "Nationen" bragta till allmänhetens kännedom, tillåter jag mig nu meddela, att jag av amiralen, serafimerriddaren m. m. Arvid Lindman begärt att få veta, om han, som i egenskap av herr Wallenbergs efterträdare såsom utrikesminister utgivit **flera officiella kommunikéer rörande telegrammen, ehuru klart besked icke lämnats i någon av dessa, och förty borde känna till frågans alla detaljer, hade sig bekant, huruvida de genom departementet *härifrån* befordrade tyska chiffertelegrammen voro för dess chef eller någon av dess tjänstemän till innehållet kända,** innan de befordrades, såsom fallet var med de för allierad räkning på samma sätt befordrade telegram. Men även han har föredragit att förtiga detta, han har ej heller besvarat något av mina föregående brev eller mitt i "Nationen" återgivna öppna brev, varav jag på sin tid till departementet överlämnade en kopia — allt i enlighet med känt Wallenbergskt mönster. Sådant är icke ägnat att ingiva högaktning för dem, som vilja räknas bland rikets främste män. Det råder uppenbarligen stor brist på moraliskt mod bland dessa.

Avslöjandenas rad är ännu icke avslutad, så förkunnade jag i min senaste skrivelse, vilket jag till yttermera visso upprepar. I "Svenska Dabladet" den 17 dec. 1927 återgivas ytterligare avslöjanden av uppseendeväckande art, men namnet Wallenberg, som härutinnan spelat en så bemärkt roll av internationell betydelse, får naturligtvis icke förekomma. Det är denna gång en person, som under kriget var i det brittiska amiralitetets tjänst, som står för avslöjandena. "Även den mest mirakulösa chifferlösningsförmåga hade emellertid icke kunnat åstadkomma vad som uträttades, *om icke genom flere fall av underbart god tur tyska chiffernycklar fallit i engelsmännens händer*", ja, så låter ett av de nya avslöjandena från "Rum nummer 40", gå "på ena eller andra sättet överkomna" politiska chifferbudskap kommo. Såsom den betydelsefullaste dechiffreringsbragden betecknas likväl lösningen av det s. k. Zimmermann-telegrammet, vars publicerande i Förenta Staterna blev den för folkstämningen avgörande faktorn, säger författaren. Han säger också: "*Hur detta telegram åtkoms, är en annan och mystisk historia*, men dess chiffrerande text jämte åtskilliga andra dylika överlämnades till "rum 40", där problemet löstes".

Det var detta olycksdigra telegram, som bragte Förenta Staterna i kriget mot Tyskland, och det var detta *för mig till innehållet okända* telegram, som jag offentligen beskyllts för att ha överlämnat till tyska beskickningen i Mexico för vidare befordran till Mexico's president, vilket i sin tur skulle, enligt de av samvetslösa *svenska* bulvaner genom utlandets press spridda, lika löjliga som falska rykten, hava lett till mitt återkallande från min post såsom beskickningschef i Mexico. Det var detta telegram, vilket skulle bliva av avgörande betydelse för det stora politiska rovriddarekrigets slutliga utgång, som, enligt den amerikanske London-ambassadören Mr Page's avslöjanden, befordrades genom det svenska utrikesdepartementet under herr K. A. Wallenbergs chefskap — till beskickningen i Mexico för vidare befordran på herr Wallenbergs order. Är det under sådana förhållanden månhända icke min oavvisliga rätt att få veta, om min chef herr Wallenberg, som beordrat mig att överbringa ett sådant olycksdigert budskap, kände dess innehåll liksom innehållet i andra av honom till mig för befordran översända tyska chiffertelegram, sedan jag genom avslöjanden från allierad håll fått veta, att han kände innehållet i de allierades genom honom avsända telegram? Jag tror icke, att Eders Excellens skall med gott samvete kunna besvara den frågan med nej. Det går icke att i längden avvisa mina berättigade krav härutinnan med det vanliga beskedet "ingen åtgärd", när det gäller en

(Forts. sista sid.)

Den nordiska rasens härstamning.

I den för Nationen n:r 48 skrivna recensionen över prof. Herman Lundborgs senaste arbete "Svensk raskunskap" berörde rasforskaren d:r Hans F. K. Günther även den nordiska rasens ursprung med följande ord:

"Svensk raskunskap" har glädjande nog och i överensstämmelse med nyare forskningar givit upp att härleda den nordiska rasen från cromagnon-rasen, en härledning, som från Schliz till Montelius många gånger försökts. Därför har boken anslutit sig till Klaatsch's, Werth's och G. Ekholms uppfattning, som i rasen från Aurignac vill se den nordiska rasens urform. Det är emellertid, efter vad senaste fynd giva vid handen, icke otroligt, att man måste tänka på Chancelade-rasen. Referenten tänker på en avledning från Aurignac- och Chanceladeformerna, men antager liksom Ekholm mellersta Europa och årtusenden efter istiden såsom plats och tid för den rasbildningsprocess, som utbildat den nordiska rasen.

I dagarna har gått i tryck 12:te upplagan av d:r Günther's bok "Rassenkunde des deutschen Volkes", ett verk på 500 sidor, och däri förekommer ett utförligt kapitel om den nordiska rasens ursprung, varur man kan hämta uppgifter om denna aktuella frågas nuvarande läge i vetenskapliga kretsar.

Den gamla åsikten, hävdad bl. a. av Montelius, är, att den nordiska rasen härstammar från crô-magnonrasen. Namnet crô-magnon låter så främmande för oss svenskar, men själva rasen är oss välbekant och förekommer i tämligen oblandet skick mitt ibland oss ännu i dag. Särskilt från äldre svenska målningar erinrar man sig dalkarlar med ovanligt breda ansikten, och mången i södra Sverige föreställer sig, att en typisk dalkarl just skall se ut på det viset. En utländsk forskare har till och med gått så långt att han omdöpt crô-magnonrasen till dalarasen. Av Rasbiologiska Institutet i Uppsala gjorda noggranna undersökningar framgår, att rasen alls icke är så vanlig i Dalarne, som man föreställt sig. Emellertid förekommer den även på flera ställen i Sverige rätt allmänt t. ex. på sina håll i Västergötland, och eftersom det är fastslaget, att det ej alls är någon främmande ras, som i historisk tid invandrat till Sverige utan en ras, som funnits här sedan urminnes tider, kan man ej förtycka, att Montelius och andra dragit den slutsatsen, att den ursprungliga skandinaviska befolkningen utgjordes av crô-magnonrasen och att den ras, som på senaste tider benämnts den nordiska (fordom götisk, gotisk) blott var en variation eller utvecklingsform av crô-magnon-rasen och skilde sig från denna genom smalare ansikte, gult hår etc. Kraniet är det viktigaste kännemärket, och båda raserna höra till det långskalliga släktet, crô-magnonerna äro till och med ofta betydligt mera långskalliga än det rent nordiska släktet.

D:r Günther har påpekat, att den crô-magnonska rasen i nutiden är allmännast förekommande i Westfalen, och som det blivit konstaterat, att den just ej är allmän i Dalarne, anser han beteckningen "dalarasen" oegentlig och har i stället föreslagit, att densamma efter Westfalen erhåller namnet faliska rasen.

De finnas även, som påstå, att de i Dalarna förekommande crômagnonerna äro blandtyper mellan nordisk och "ostbaltisk" ras, den sistnämnda av licentiaten Rolf Nordenstreng, själv ostbalt, upphöjd till rang, heder och värdighet av självständig ras.

Den äldsta i Sverige funna skallen, skallen från Stängenäs i Bohuslän, som tillhört en landsman, som levat här ungefär år 6000 före Kr., har rent eller nästan rent nordiska former, möjligen med något inslag av crô-magnonras. (Detta inslag förnekas med bestämdhet av många framstående rasforskare). Redan för 8000 år sedan levde alltså här i Sverige den nordiska rasen, således långt före världens skapelse enligt den judiska traditionen.

Ehuru den nordiska rasen var utbildad åtminstone för 8000 år sedan och kanske långt tidigare har särskilt från utlandet försök gjorts att härleda den som en utvecklingsform från ännu äldre, utomlands påträffade skallar, med vilken den har vissa kännemärken gemensamt. Den kände svenske rasforskaren C. M. Fürst omnämnde mera i förbigående, att den nordiska rasen hade mera likhet, ja till och med överensstämmelse med Aurignac-rasen än med crô-magnonrasen. Den nordiska skallen avviker från Aurignac-rasens huvudsakligen däri, att den förra är något bredare eller mindre utpräglat smal och att den har utpräglad haka. Den arkeologiske forskaren Rosinna tror, att den nordiska rasen uppstått genom korsning mellan Aurignac- och crô-magnonraserna. Reche vill härleda den nordiska rasen från den ras, som efter fyndorten i södra Frankrike kallas Chanceladerasen. Av denna typ har man emellertid blott funnit en enda skalle, och det förefaller något ovetenskapligt att efter en enstaka skalle uppkalla en ras, som icke heller i nutiden återfinnes. Den individ, som i livstiden burit denna skalle, som utmärkes av lång, smal, högvälvd hjässa, medelhögt, medelbrett ansikte och förhållandevis högbyggda ögonhålor, smal näsa, brant panna, utpräglad haka, kan mycket väl tänkas hava varit av blandras, och man får akta sig för att på sakens nuvarande läge draga allt för vittgående konklusioner med utgångspunkt från denna typ (någonting mitt emellan crô-magnonskt och nordiskt), som, om den överhuvud taget bevisar något, skulle tyda på crô-magnonrasens småningom skeende övergång till nordisk form. Många betrakta emellertid typen från Chancelade såsom en särskild ras. Günther vill härleda den nordiska rasen från Aurignac- och Chancelade-formerna.

För den stora allmänheten kunna emellertid vetenskapsmännen av fara få behålla för sig själva tillsvidare både Aurignac- och Chanceladeraserna. Av största allmänna intresse i Sverige är emellertid att få höra mera om den ännu bland oss levande "dalarasen", dess utbredning till område och antal inom Sverige, och om rasens själsliga egenskaper (de senare, efter vad det vill synas, i mångt och mycket sympatiska). Om Rasbiologiska Institutet eller enskild rasforskare ville utgiva en tämligen omfångsrik, populärt hållen monografi över detta människoslag, skulle den säkert mottagas med tacksamhet av den breda publiken med intellektuella intressen och den vakna ungdomen, där hågen för rasfrågor märkbart växer för var dag som går.

S. L—n.

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rättelse må kunna ske.

Den 23 December.

Sanningen — ledstjärnan.

Åter är det Jul. Åter ljuder jorden runt förkunnelsen om Fridsfurstens ankomst till världen. Den heliga dagen firas i festlig glans i palats och koja. För några ögonblick glömma människorna dagens bekymmer och strid för att söka ro i sina trötta själar inför åminnelsen av Honom, som förkunnade ordet "Frid på jorden!"

Vi begå med en viss andakt den stora högtiden och tro oss därmed ha fullgjort vår heliga plikt. Men vem vågar träda fram och säga, att det Sanningens och Fridens evangelium, som Kristus en gång lärde människorna, är det, som i dag leder den mänskliga utvecklingen? Ordets förkunnare saknas väl icke i vår tid, de räknas i mångfald. De utge sig alla för att vilja frälsa mänskligheten, men de äro icke Sanningens utan lögnens härolder, förakliga trälar under Mammon, som för Satans räkning leda människorna allt längre och längre bort från de sanna livsidealen och vägarna. Motsatsen mellan det fridens evangelium, vi bekänna, och det verklighetstillstånd, vari vi leva, är uppenbar för oss alla. Situationen i världen är i detta nu så fjärran som möjligt friden. Ondskans makter breda överallt ut sig i maktens högsäte.

Den mänskliga utvecklingen regleras ytterst av de krafter, som finnas nedlagda i människornas väsen och mellan vilka tiderna igenom en hård kamp rasar på djupet. Det är den gamla kampen mellan det onda och goda, mellan Gud och Satan, om herraväldet över människornas själar. Det är ljusets och mörkrets makter, som strida, sanningen med lögnen, kärleken med hatet, rättfärdigheten med orättfärdigheten. De strida i dag liksom för årtusenden sedan; och först då, när mänskligheten på sin vandring kommit dithän, att hon i gärning erkänner Sanningen såsom utvecklingens stora ledstjärna, skall vägen öppnas för den lyckligare tillvaro, varefter alla innerst trängta. I tidens fullbordan, då människorna hölle på att förgås i synd och mörker och allt syntes hopplöst, uppenbarade sig bland de levande Guds utsände, Fridsfursten Jesus Kristus. Kristi ankomst till världen blev en vändpunkt i mänsklighetens historia, hennes räddning ur den förgörelse, varmed judafolkets materialism redan vid den tiden hotade henne. En ledstjärna var given alla folk, som i Kristi sanningslära erhöllo ett vapen i kampen mot judarnas sedan urminnes tider hysta plan att i förbund med Satan, ("El Schaddai"), med lögn, svek och list förgöra alla jordens folk och lägga all världen under sin spira. Judarna förstodo, hur farlig i Kristi förkunnelse var för deras strävanden, varför de togo Hans liv, låtande honom dö missdådarens död på korset. De trodde sig därmed ha tagit död på Hans läror, men de misstogo sig. Kristi fridsbudskap till mänskligheten lever och kommer att leva till tidernas ände.

Mänskligheten skall en dag stå inför det slutliga valet mellan Kristi sanningsevangelium och judafolkets lögnläror, mellan den världsåskådning, främst företrädd av Kristus, som i människorna ser icke blott materie utan själsliga väsenden, vilkas liv ej upphöra med materien, och den världsåskådning, som endast och allenast erkänner materien, den renodlade materialismen. Allt tyder på, att denna den slutliga uppgörelsen mellan de båda årtusenden kämpande världsåskådningarna icke ligger långt borta i tiden. Den pågående stora kampen mellan judendomen och kristendomen, varav de politiska tidsföreteelserna bland folken på visst sätt äro att betrakta såsom uttryck på ytan, går mot sitt avgörande. Hos de flesta folk ha judarna redan lyckats lägga de lagliga maktmedlen i sin hand och leder i det fördäckta utvecklingen hän mot sitt mål: världens erövring under Israel. Men händelserna från senaste årtiondet visa, att deras makt trots guldets valör är byggd på lösan sand. Den dag de kasta masken och sanningen rörande deras roll uppenbaras för massorna, äro dessa icke längre med. Härligheten förvandlas då i grus. Revolutionens Ryssland är härvid ett historiskt vittnesbörd av utomordentligaste, ja avgörande betydelse. När judarna för ett årtionde sedan där etablerade sin världsrevolution, erbjöd sig för dem de gynnsammaste betingelser, som överhuvud ur deras synpunkt kunde tänkas. De bildade ryska folkklasserna, som skulle kunnat bjuda de judiska planerna motstånd, utrotades redan i revolutionens tidigaste stadium så grundligt som möjligt genom mord och jagande ut ur landet, och som på något sätt kunde anses innebära ett hinder för den nya, "världsfrälsande" regimen, undanröjdes, och Israels "utvalde" togo utan att alls störas i sina förehavanden tyglarna i sin hand för att styra Ryssland och all världen in i lycksalighetens rike. Men experimentet misslyckades. I samband med firandet av revolutionens 10-årsjubileum helt nyligen utkastades ur revolutionspartiet såsom renegater och förrädare av folkets sak den ännu kvarvarande kretsen av israeliter i världsrevolutionens ledning, "de stora revolutionshjältarna" Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum etc., vilka från Moskva i svärdets och blodets tecken skulle förverkliga Israels drömda världsrike. Världsrevolutionens själva upphovsmän o. skapare hava där ej längre hemortsrätt. Det djärva försöket misslyckades, och liksom det misslyckades i Ryssland, skola judarnas världsrevolutionära experiment misslyckas överallt, där de söka genomföra sin diaboliska plan mot mänskligheten. Men de hava även andra vägar att gå fram än den öppna revolutionen. Deras fredliga framstormning i borgerligheten och demokratiens namn är icke mindre farlig, utan på längden kanske än farligare, då på den vägen det judiska väldet smyges på oss utan att vi ens märka det; tills vi en dag äro fångna däri.

Är för detta, som vi vid firandet av Julens högtid måste göra klart för oss, att vår bekännelse av Kristi evangelium om frid på jorden förpliktar oss att också i gärning deltaga i kampen därför, så sannt vi icke vilja låta leda oss i fördärvet. Vad vi i dag bevittnar omkring oss är endast en motsvarighet till vad som förekom på Kristi tid för snart tvåtusen år sedan. Samma fariseism råder i år 1927 som den Kristus tadlade hos judarna. Att säga Sanningen var då "att förföra folket", i dag kallas det av judafolkets stora tidningsorgan i Sverige "skandalskriveri". Situationen i världen har i många stycken en påfallande likhet med den som härskade i Det Heliga landet i tidens fullbordan. Detta måste även för alla innebära en särskild maning och väckelse. Vår folk måste stöta bort ifrån sig de falska profeter, som predika lögnens och hatets förgiftande lära samt gå in för Sanningens förkunnelse, den enda som kan vara i stånd att frigöra människorna. Att tjäna tvenne gudar går icke. Älska vi Sanningen så måste vi hata lögnen och förfölja dess avgrundsandar. För den gudomliga missionen, Sanningens seger, fordras, att inom alla folk en ny och sann aristokrati träder fram till dess fullbordande, en andens och själens adel, vars adelsmärke skall vara Ljuset och vapen Sanningen. Hava vi icke den dag, som är, sett tillräckligt av de förbannelser, som ofridens läror skapa bland människorna, för att icke bryta därmed? Önskar kanske Sveriges folk att ledas av lögnen? Nej! Den dag det genomskådat lögnen, bryter det med dess välde och frigör sig ur Antikrists bojor.

Må vi alltså denna gång begå Julens högtid i den andan, att vi lära oss förstå, att bekännandet av fridsevangeliet innebär ett förpliktigande att också i vårt praktiska liv verka för dess framgång och seger.

PRESSKONSERTEN

En ny framstöt av Stora W mot statens affärsdrivande verk.

I en artikel i "Sunt Förnuft", s. k. Skattebetalarnas förenings organ, drar föreningsordföranden häradshövding Marcus Wallenberg i härnad mot det bristande goda omdöme, **som kommer till uttryck i det f. n. praktiserade systemet att tillsätta chefer för våra publika affärsföretag.** Annars är ju, framhåller hr W., chefens betydelse för affärsföretaget ett axiom, som ej behöver bevisas, men när det gäller den statliga och kommunala driften, är det illa ställt med sunda förnuftet. Därför bör den enskilda företagsamheten (läs den Wallenbergska finansen) få övertaga den publika, så att den kan bli skött på ett fullt tillfredsställande sätt till skattebetalarnas båtnad. Häradshövding Wallenberg skriver bl. a.:

För att man skall förstå betydelsen av ett riktigt chefsval behöver man blott för ett ögonblick föreställa sig vad resultatet skulle bli, om det läte sig göra att flytta om cheferna för endast ett fåtal av vårt lands större affärsföretag, statliga, kommunala och privata. Inom loppet av några år skulle med allra största sannolikhet det allmänna välståndet ha väsentligt ökats och skatterna ha sjunkit . . .

För chefsposter dugliga personer finnas nog i vårt land, men därmed är icke sagt att alla chefsplatser fått den för varje befattning lämpligaste mannen och i detta hänseende stå de publika företagen efter de privata. De senare kunna nämligen ha större chanser att få goda chefer, ty de kunna bland annat betala, vad mannen är värd, och de personer som väljas, ha erfarenhet om hur affär och förvaltning skall handhavas. Visar det sig att chefen för ett enskilt företag ej håller måttet blir han förr eller senare ersatt med en mera kompetent person. Detta sker icke beträffande statens affärsföretag. Formellt finnes visserligen inga hinder, men realiter kan en statlig eller kommunal affärsledare aldrig avskedas allenast på grund av bristande kompetens för platsen.

Man gör ej alltid klart för sig den enorma betydelsen av de statliga affärsdrivande verkens skötsel på budgeten och därmed på skatternas storlek. För att få en bild härav kan det vara tillräckligt att hänvisa till att s t a t e n s j ä r n v ä g a r på ett investerat kapital av cirka 1,121 mill. kr. har haft ett överskott av driften på 32,9 mill., t e l e g r a f v e r k e t på ett kapital av 307 mill. kr., ett överskott av 17,8 mill. kr., att för v a t t e n f a l l s s t y r e l s e n motsvarande siffror äro 327,5 mill. samt 13,1 mill. kr. och för d o m ä n s t y r e l s e n 415,6 resp. 9,8 mill. kr. Regeringarna äro icke rustade härför och det vore bäst om statens affärsverksamhet i största möjliga utsträckning avvecklades. Då emellertid den allmänna opinionen icke torde vara mogen för ett så drastiskt steg, måste det utfinnas något sätt att förbättra den nu gällande metoden att tillsätta ifrågavarande befattningar.

Häradshövding Wallenbergs omtanke om den svenska statsdriften är ju rörande, den bringar i erinran hans tidigare icke mindre rörande omtanke om det svenska bankväsendets och den svenska industriens "rationalisering". Men när han kritiserar statens otymplighet i affärer och speciellt dess bristande förmåga att tillsätta chefer för sina verk, förhåller det sig nog så, att hans kritik i rätt så hög grad råkar att drabba just honom själv såsom varande den person, vilken i senare tid i högre grad än någon annan publik eller enskild influerat på personvalet vid nominerandet av chefer för statens affärsdrivande och övriga företag. Men man får anta, att hr Wallenberg från sin kritik av den ekonomiska skötseln av publika företag åtminstone undantager de båda "halvstatliga" monopolbolag, som mera omedelbart sammanhöra med Enskilda banken, nämligen Sprit- och Tobaksmonopolen, där naturligtvis intet tal kan bli om vare sig bristande "rationell" skötsel eller någon som helst anmärkning mot de chefers, d:r Ivar Bratts och kapten Oscar Wallenbergs, kompetens för sina uppgifter. "Sunt Förnuft" har också visat all vederbörlig respekt mot dessa skickliga ledare efter hr Wallenbergs sinne, vilka väl också en dag för sina stora förtjänster om Sveriges skattedragande folk komma att vederbörligt honoreras med blå bandet.

Ser man saken något mera realistiskt, står det klart, att den av hr Marcus Wallenberg nu inledda aktionen har sitt speciella syfte i överensstämmelse med "tidens allmänna tendens". Strävanden av liknande slag pågå f. n. litet varstans ute bland Europas kulturfolk, där "den ekonomiska rationaliseringen" är den stora uppgiften för dagen. För ej så länge sedan omnämndes i Nationen, att den amerikansk-judiska bankiren Otto Kahn, som ju spelat en särdeles betydande roll vid finansieringen av det senaste årtiondets stora revolutioner och f. n. är en hängiven beundrare av fascismen, för tyska regeringens räkning utarbetat en "storslagen" plan, gående ut på monopolisering av tobak, socker, sprit, post- och telegrafväsen i Tyskland. Det tyska riket skall ekonomiskt "rationaliseras"! Herrarna Wallenberg ha alltså sina förebilder att gå efter när det gäller förverkligandet av deras höga syften till skapande av gynnsammare ekonomiska förhållanden i Sverige, varvid naturligtvis institutioner sådana som "Skattebetalarnas förening" och "Sunt Förnuft" göra sig förträffligt som aktualiserare av "reformkraven". Ännu återstå ju en del godbitar här i landet att "rationalisera", vilka i likhet med spriten och tobaken kunna bli lukrativa, bara de komma i "skickliga" chefers händer.

Ny "idépolitisk" sammanslutning: "Nyliberala Klubben".

Vår politiska värld har i dessa dagar riktats med en ny "idépolitisk" sammanslutning, kallande sig "Nyliberala Klubben" och utgörande en sammanslutning av Liberala diskussionsföreningen, Vår Stad, Stockholms frisinnade Ungdomsförening och Nyradikala Klubben. "Nyliberala Klubben" skall ha till uppgift "att arbeta för en samhällelig utveckling, vari andlig och ekonomisk frihet tillvaratages, samt att genom anordnande av föredrag och diskussioner i politiska, kulturella, sociala och ekonomiska frågor bereda sina medlemmar tillfälle att fördjupa sina insikter i allmänna angelägenheter." Styrelsen utgöres av professor Martin Fehr, ordförande, kamrer Axel Edström, fröken Berta Lundberg, förste stationsskrivare Eric Breding, direktör Harald Mårtens, kammarskrivare Otto Palin samt redaktör Torvald Sachs.

Den bildade "Nyliberala Klubbens" uppgift är tydligen att taga hand om de under rådande tillstånd politiskt hemlösa vordna för att åter göra dem tjänliga för den judisk-kulturella utvecklingens höga syften. Valet av professor Fehr till ordförande vittnar visserligen om att det är meningen att gå fram med en viss varsamhet. Vi taga för givet, att styrelseledamoten, judiske redaktören Torvald Sachs, är den, som kommer att få sköta sekretariatet och spela rollen av spiritus rector i den nya sammanslutningen — naturligtvis i intimaste samarbete med den ledande "liberale" kulturkoryfén Karl Otto Bonnier. Otänkbart är ju inte, att vi rent av få skåda det förolyckade Bonnierska politisk-kulturella bladet "Svart på Vitt" återuppstå i gestalten av ett organ för "Nyliberala Klubben".

Minister Kopp återkallas?

Enligt meddelande från Moskva hyser folkkommissariatet för utrikesärenden planer på att hemkalla alla sovjets representanter i utlandet, som tillhöra oppositionen, bland vilka räknas ministern i Stockholm Vigdar Kopp. Dessa skulle i enlighet med partikongressens beslut ställas inför valet att utträda ur oppositionen eller begära avsked.

HUSMÖDRAR
HALLÅ!
Har Ni tänkt på att
JUL-ÖL
måste beställas i tid. Eder familj litar på Er i detta fall.
Beställ därför i god tid.
SOLNA BRYGGERIS
JULÖL (klass I)
Ni kommer då att finna belåtna ansikten omkring Eder hela Julen.
Ring HAGALUND 95.

Nationen 1928.

När Nationen i oktober 1925, alltså för tvenne år och ett kvartal sedan, tog upp kampen för vårt folks frigörelse ur det tyranniska välde, vari den på hela världens erövring inriktade judemakten bragt det, skedde det i full insikt om uppgiftens svårartade natur. Vi väntade oss icke heller några hastiga eller överväldigande resultat. Den hemliga maktställning, Israel under årtionden, för att icke säga århundraden, byggt upp åt sig i Sverige, låt det sig självfallet icke göra att i en handvändning bryta. De resultat, som under den förhållandevis korta tidrymden vunnits, överträffa dock, det måste vi i dag konstatera, vad vi vågat hoppas på. Fienden har tillfogats en så pass allvarlig stöt, att han på viktiga punkter tvingats att åtminstone för tillfället modifiera, om ej rent inställa sitt förstörelsearbete; på andra punkter åter har vårt inskridande uppenbart vållat en forcerad aktivitet från omstörtningsmaktens sida, som dock haft till följd ett påskyndande av folkets uppvaknande inför den hotande faran. Den internationella storfinansens herrar, som etablerat sig som hemlig regeringsmakt i Sveriges land, hava sett sig nödsakade dra in tentaklerna ett stycke, och i flera ledande tidningar har märkbart lossats på banden. Spelet går ej att behärska lika bekvämt och lätt som för tvenne år sedan, då allt kunde försiggå i fullkomligaste dunkel.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall under 1928 fullföljas med ej mindre energi och kraft än under det gångna året. Sveriges folk måste frigöras ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som redan vunnits är visserligen av stort värde, men ännu återstår den stora striden. Den kosmopolitiska skenkultur, som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn påbörjats oss, måste ge plats för en sann och äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Alltför länge hava vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att till den internationella Mammonsgudens ära omtöckna och demoralisera sinnena; vi hava tillåtit, att lögnens och hatets läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av i dag inom landet ge alltjämt en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den härskande lögnkulturen framskapat, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, har rests konstlade skiljemurar och skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av inre oro och split, i vars tecken den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvällat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt, som "stat i staten" suveränt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har urartat till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den världserövrande maktens tjänst. Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!" I hägnet härav vanskötas våra nationella livsfrågor medan judemaktens ekonomiska erövringskrig med all energi fullföljes. Stat och kommuner drivas i vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och författning behandlas som papperslappar, så snart de ej passa den storfinansiella autokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sig allt vidare i samhället. Konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor, så att levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare arta sig allt svårare. Sveriges underkastelse under det internationella judiska Mammon forceras på alla områden. Den militära avrustningen är prakti..kt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd liksom med den ekonomiska.

Hela denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inaugureras. Den härskande lögnen och provokationen måste förvinna och ge rum för en ny era i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål. Hemlig regeringsutövning med oansvariga makthavare kan och får ej längre tolereras. De, som utöva den reella makten, skola ock svara därför. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och kapitalet tvingas att underordna sig samhället som dess tjänare och icke dess tyranniske herre. En helt ny stats- och nationalekonomisk politik måste inledas, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets intressen. Denna nya statsekonomiska politik måste fullständigt bryta med den hittills följda skuldsättningsprincipen o. hävda sanken om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt helt måste utnyttjas och sträng sparsamhet iakttagas i det offentliga livet. Den storfinansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Riksförsvaret, som genom 1925 års nedrustningsbeslut spolierats, måste återupprättas, till skydd för vårt lands frihet och oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är de *verkliga intressenas representation.* En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och

Forts. å sid 5.

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

Goda och billiga
Måltider
kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:
Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43
Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2
Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8
Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51
Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.
Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68
Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73
Frukost ½9—½2 Middag ½2—7 Kväll 7—½12 Inga drickspengar Ingen spritservering

PÅ UTKIK

"Åsnor, lastade med guld, hoppa över varje ......"

Allehanda har otvivelaktigt sina ljusa stunder, då tidningen glömmer alla de många hänsyn till augurerna på samhällets höjder för att tala ut av hjärtat ett tag. En sådan lycklig stund inträffade häromdagen, då tidningens chefredaktör i sin "lätta ledare" filosoferade över "Åsnorna och guldet", en betraktelse verkligen värd att ta vara på. Vi citera:

"Den slipade numidiske konungen Jugurtha påstod på sin tid, att en åsna, lastad med guld hoppar över vilken stadsmur som helst.

Ordstävet har bevarats genom tiderna med mer eller mindre rätt. Det har alltid funnits individer, som kommersat med sin övertygelse, och om man bland dessa företrädesvis lägger märke till de mera högt uppsatta, så beror detta på, att det är dålig affär att köpa sådana som inte ha något inflytande.

Det talas så mycket om mutor, klagade gamle Jörgen på sitt humoristiska vis, men varför kommer ingen och vill muta mig?

Saken förhåller sig nog så, att det d i r e k t a mutandet har en långt mindre utsträckning än folk i allmänhet tror. Men det finns omvägar. En persons övertygelse kan modifieras genom att för hans inbillning framtrollas bilder av vilken nålighet han går till mötes om han handlar på visst sätt och vilket elände i motsatt fall. Lockelser och hot, sockerbitar och piskrapp äro drivkrafterna i den politiska och sociala kampen . . .

Det godtrogna arbetande folket får ingenting med av mutorna, men följer fanatiskt sina mutade ledare. Det arbetande folket får också bära påföljderna därest dess nobla ledare lyckas genomföra planerna. Man ser det nu senast i Kanton.

Men det vore orätt att påstå, att inte åsnorna ge betalt för pengarna."

Tidningens reflexioner äro alltför befogade och torde kunna sägas gälla hela vårt nuvarande politiska liv. Det förtjänar att respekteras, att en tidning i Allehandas ställning så oförbehållsamt som här skett sagt ut Sanningen.

Generalkoryfén Tseretelli har rest.

Israels hitsände generalkoryfé Tseretelli, en bland dem som "utvalts" att efterträda den "otrogne" Stalin i Ryssland, har efter fullbordat värv åter lämnat Sverige. Socialdemokraten, som en längre tid levat högt på den visdom, som den nya socialistiska, Tseretelli-Kerenskiska arbetsbyrån i Paris tillagar åt världens arbetarmassor, greps naturligtvis vid den "store" mannens avresa av saknadens känslor, men ack, tekniken är ju i våra dagar kommen så långt, vi ha både telegrafen och flygposten, så herrarna i Socialdemokraten behöva ej ängslas för att "upplysningsmaterialet" skall behöva tryta heller sedan hr Tseretelli rest. Därför sörjer ju för övrigt alltid den så utmärkt väl fungerande Internationalen!

En av Soc.-Dem:s korrespondenter passade naturligtvis på och intervjuade sändebudet Tseretelli innan han lämnade svensk mark för att höra hans omdöme om Sverigebesöket. Tseretelli var mycket nöjd med sin vistelse och beundrade åtskilligt här i landet. I all synnerhet gladdes han åt det överdådiga sätt, varpå socialdemokratiska partiet (= hrr Engberg, Per Albin Hansson, Gustaf Möller m. fl.) lyckats intressera massorna mot diktaturen och terrorn. Ack ja, vad kunna inte dessa upphöjda andar intressera massorna för! De äro alltid redo att med entusiasm rycka in i kampen för friheten och rätten, när den stolta Internationalen numro två så påfordrar.

Hr Tseretelli konstaterade vidare med tillfredsställelse den starkt utvecklade klasskamp, som Sverige hade att uppvisa och som tog sig uttryck i de mäktiga klassorganisationerna. Denna nya klass utgjorde, underströk han, "den värdige arvtagaren till nationens kultur, genom vilken de progressiva revolutionerna bättre sig fullborda". Hr Tseretelli, Israels hitskickade extraordinarie sändebud glömde emellertid att säga vad han åsyftade mexd sina "progressiva revolutioner". Det problemet har börjat bli liksom litet ömtåligt för Höga Vederbörande, varför man i allmänhet föredrar att röra därvid så ytligt och lätt som möjligt inför massorna, med talesätt sådana som att man avser, "frihetens och rättens" värnande, "arbetarklassens befrielse ur kapitalistiskt förtryck" etc. i samma stil. Vi tro dock, att hr Tseretelli i någon mån misstagit sig på den verkliga ställningen inom Sveriges arbetareklass, ty denna har börjat vakna till insikt om det samvetslösa spel i de mänskliga rättigheternas namn, som här alltför länge bedrivits av Alljudås besoldade agenter.

Världsrevolutionens efterdyningar.

Tredje internationalens av allt att döma misslyckade nya revolutionära framstöt i Kina kom liksom på beställning. I kommunistpartierna i de flesta länder pågå ju n. heta inbördesstrider om "arvet efter Lenin" mellan å ena sidan "vänsterkommunismen" (= rena judekommunismen), i spetsen för vilken står judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum etc. och å den andra "högerkommunismen" under Stalin. Den senare gruppen beskylles av den förra för att ha kapitulerat för kapitalismen och gett sig de borgerliga i våld svikit Lenins och revolutionens heliga sak etc. etc. I sitt nya organ "Plattform" manar Trotskij icke bara arbetarna inom kommunistpartiet utan all världens arbetare överhuvud att "ta sitt öde i egen hand". Jojo, det låter något! Socialdemokraten har inte på länge haft så våldsamt roligt som nu. Det intelligenta bladet formligen vrider sig av skratt och förtjusning över det etablerade amusanta slagsmålet på kommunistsidan. Men när man själv sitter i glashus . . .

I detta läge av inre kamp inom partiet om "arvet efter Lenin" har man sannolikt att se iscensättandet just nu av framstöten i Kina, som skulle rättfärdiga de maktägandes inom internationalen ärliga revolutionära sinne. Det är att observera, att situationen i Kina under århundradets lopp utvecklat sig därhän, att en nationell befrielsekamp mot det kapitalistiska stormaktsförtrycket från kinesiska folkets sida hade sitt fulla moraliska berättigande och alltså i sig själv var försvarlig. Men framgången av den revolutionära framstöten blev som vi veta en kort glädje. Det röda upproret i Kanton kvävdes i blod, men enligt meddelanden från Honkong härjar ännu revolutionsdjävulen i olika delar av provinsen Kwantung, varifrån flyktingar i tiotusental strömma till Hongkong. Dessa ha fasaväckande berättelser att förtälja om massnedslaktning av människor och tortyrcener i en mängd städer. I Muilung ha sålunda 100 invånare dödats, i Chipsing 500, i Hoifung 1,000 och i Lukfung 1,000.

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i

MELCHER LINDHOLMS BAGERI

5 Norrtullsgatan 5

eller hos dess återförsäljare.
Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat!
Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.

Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

Ett FOTOGRAFI till julen är den bästa julklappen.

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.
RING ENDAST NORR 7545.
BILD-CENTRALEN
DROTTNINGGATAN 38 - - - - STOCKHOLM.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Den moderna intellektualismen.

Av D:r F. Haiser.

(Översättning ur Reichswart av J—e L.)

Min ungdoms vän var en typisk representant för den moderna intellektualismen, denna färg- och viljelösa, rent kontemplativa tankeriktning, i vilken judendomen indresserat arierna för att kunna härska över dem. De troende kuvas medels den kristliga kärleken och de otroende genom Goetheansk kontemplation, och genom Buddhismens införande lovar man sig sedan hela den ariska rasens radikala "pacifisering". — Min vän var mycket intelligent, ända till den gräns då skarpsinnet börjar bli en börda och hämmar den naiva livsglädjen. Ju skarpare ögat är, desto mer måste det söka skydda sig och dämpa det starka ljuset. Min vän skyddade dock aldrig sina ögon för världen. Den lät han obehindrad och oförduklad verka på sitt kritiska öga. Detta måste slutligen föra till en viss förslappning, ett visst blaserat tillstånd. Hans förmåga att sätta sig in i andra människors känslor var helt enkelt underbar. Sådana människor, som äro likaså hemma i andras huvuden som i sitt eget, ha icke längre något eget jag; de se allt, förstå allt, förlåta allt, sammansmälta med allsjälen till ett indifferent allvetande. Hade min vän blivit universitetsprofessor, så skulle han varit typen för en oklanderlig, stilenlig frimurarlärd.

Vi tyckte mycket bra om varandra, men så småningom blev det oss allt mera klart, att vi i grund och botten voro olika naturer, ty han var en mycket känslig mottagare och jag en energisk utsändare. Jag var ensidig, rakt på sak, fanatisk, med "förutfattad mening" i min ensidighet som den objektiva mänskligheten brukar säga. Han däremot var allmänmänsklig, begrundande, kontemplativ, Goetheansk, apollinisk, lugn o. klar, lysten på vetande, blaserad till viljan. Hade vårt förhållande varit sådant, att han som känslig mottagare haft förståelse även för mina våglängder, så skulle vår vänskap ha bestått längre. Det visade sig emellertid, att hur känslig och mottaglig han än var för komplicerade naturers mest subtila rörelser, så kom han till korta, vad min mera fasta, men skarpt begränsade "ensidiga" livsåskådning beträffade.

– Jag visade honom en antisemitisk tidning. Han läste några rader, skrattade och sade: "Hur kan du, som har så gott huvud läsa något sådant? Det är bara smörja, tendens, demagogi! Jag måste tyvärr ge honom rätt i, att tidningen i själva verket inte var vidare väl skriven. Vad som dock förargade och harmade mig var, att min vän inte genomskådade den finare och mera förblommerade tendensen i "Neue Freie Presse".

Vi läste Treitschke tillsammans. "I det här ligger en rå junker-tendens," sade han, "något sådant kan jag inte läsa. Historien måste skrivas sådan den är, inte sådan man skulle vilja ha den". Att alla andra historieskrivare lade en, om också fint inspunnen vänsterriktad tendens i dagen, märkte min vän icke, så fort det blev tal om slaveri, livegenskap, polygami, absolutism blev det harmfyllda verop, men då konstitutionen kom på tapeten var det idel jubel. Ty det ena var "människovärdigt", det andra däremot människovärdigt. Det var likaså logiskt som pricken över i-et. Min vän märkte icke att påståendet: det senare är framåtskridande, det förra tillbakagång även det var en "förutfattad mening", en fördom. Kanske till och med en mycket ödesdiger sådan.

Vi gingo tillsammans på teatern. Man gav en pjäs, som på ett fint sätt gisslade de socialistiska idéerna. "Det var ett förskräckligt långtrådigt stycke; det befattar sig ju inte alls med den enskildes komplicerade själsproblem, utan bara med allmänna samhällsfrågor och framställer endast stiliserade typer på scenen. Dessutom skall scenen tjäna estetiskt intellektuella ändamål och får inte uppträda som gammalmamsell-guvernant". — "Hur kan du som penningmagnat förhålla dig så avvisande, då nu en gång en stackars dramaturg, som förgäves hoppas på en tacksamhet, försvarar er jätteförmögenhet? Jag är på långt när inte så rik som du och ändå tycker jag mycket om pjäsen, den återger fullkomligt mina tankar." — "Jag förstår inte hur man kan försvara kapitalismen, då man själv inte är kapitalist. Jag rodnar ofta av blygsel, då jag hör socialistledarna tala, emedan jag finner deras anklagelser mot oss delvis berättigade. Men sådan är nu en gång tiden och man kan ingenting göra däråt". — Naturligtvis! Efter oss syndafloden! Spela den blaserade goddagspilten så länge det går — och sedan överlåta fältet åt de röda! Kära vän, ni tillhöra alla ett förkommet släkte! Ni ha ingen modig, stridsberedd livsvilja i er, emedan ni känna, att vi ej äro födda att härska. Ni äro krämare och inga hjältar. Det är inte er vi antisemiter vilja rädda, då vi bekämpa socialismen, utan fosterlandet, som de röda skola ödelägga, om de en gång komma till makten. Det är karaktäristiskt för vår tid, att kommunismens rika förfäktare och de fattigaste satar äro förståelsefulla lärjungar av Friedrich Nietzsche! Vad vi behöva är en ny, stridande överskikt, som är stolt att besitta företrädesrättigheter och alltid är beredd att försvara dessa med svärdet. Blaserade penningmän kokettera och kasta blickar åt socialismen och vansläktade adliga göra detsamma med demokratien. De, som ingenting äga måste försvara rikedomen och de borgerliga måste försvara adeln. Jag ser här ett tecken, att ett nytt släkte måste övertaga rikedom och adel, om vi icke utan strid vilja avträda makten åt judarna."

Vi åkte i en av de första bilarna genom Wiens gator. Min vän hade en chaufför, som han lät tyrannisera sig. Det hörde då till god ton. Bilägaren hade inte en aning om mekanismen och var helt överlämnad åt föraren. Dessutom voro de första chaufförerna fransmän — naturligtvis industririddar-apacher från Paris' mörkaste förstäder — och imponerade mycket på sina herrar. Av bilar förstodo dessa chaufförer i regel mycket litet. Vid första drag av filen, märkte man genast, att karlen aldrig hållit en fil i sin hand. Desto större var hans nedärvda färdighet att trolla bort saker och ting, t. ex. glödantändningens platinarör. Detta var ett mycket dyrbart skämt, men min vän tog det med sin vanliga blaserade ro. — "Men så unna honom då detta harmlösa nöje! Han har också sett bättre dagar. Mig skadar det inte och honom gör det en helsikes fröjd att kunna lura mig." — "Fritz, det är här icke fråga varken om dig eller din tjuvaktiga chaufför. Känner du inte, att högre intressen här stå på spel då ditt "allt förstå är liktydigt med att allt förlåta", mer och mer blir på modet". Du skulle som edsvuren juryman frikänna din chaufför, fastän du med säkerhet vet, att han är en bedragare. Varthän kommer det att leda, då ett folks överklass omfattar och så gott som med våld inpluggar en så slapp rättsuppfattning? Orsaken är, att du endast tänker på den enskildes väl och ve och icke ser de rättigheter, som tillkomma de stora grupperna, folken, staterna, raserna, kasterna — och plikten mot dessa. Men du duger för övrigt icke heller till individualismens företrädare, ty du är ingen viljemänniska. Du kan icke göra världshistoria, ty du låter händelserna lugnt inverka på dig utan att själv framkalla eller åvägabringa dem och påtvinga dem andra. Du är bara en mottagare, ingen utsändare av energi. Du hör till den stora massan, som följer tidsandan och icke till de befallande och nyskapande. Pengar ha icke blivit givna till förslöande njutning utan för att härska, ty rikedom är ett kall, ett ämbete, vilket kan fråntagas en, då man visar sig oduglig. Om ingen arisk adel anger tonen så kommer en judisk och påtvingar oss sina orientaliska seder.

På den tiden, om vilken jag talar vågade för första gången det borgerliga Wiens länge och djupt kända motvilja mot judarna att visa sig. Dittills hade ett liberalt-akademiskt tryck förkättrat varje antisemit som en obildad och i sällskapslivet omöjlig människa. Som en tung, olöslig hypnos låg 1848 års anda ännu över vår Alma Mater. Men så framträdde Schönerer och erövrade ungdomens hjärta med storm, medan den industriella borgarklassen mer lutade åt Luegers klerikala riktning.

Med stor möda och besvär fick jag min vän med mig på ett antisemitiskt valmöte. "Kom, så gå vi!" sade han efter en stund. "Det här är bara struntprat — ett dumt skämt, som kan passa för gamla hushållerskor!" — Det kan ju vara sant, att han breder på litet tjockt och överdriver, ty ty han talar till folket och framför allt till de liberala kälkborgarna, som äro mycket lomhörda, då det är fråga om antisemitismen. Men varför blir du inte lika upprörd över den mera förtäckta tendensen i liberala valtal? Varför blev du inte nervös, då för litet sedan en judisk lärare, som aldrig hållit en hammare i handen, på ett arbetarmöte dundrade mot kapitalismen? Du fann honom t. o. m. orginell! Ni ariska penningmänniskor äro mig en gåta: mycket intelligenta, men i de enklaste livsfrågor dumma och naiva som svagsinta. Ser du då inte, att den "vetenskapliga objektiviteten" endast är ett hjärnspöke, som har till uppgift att genom småpåvar, som icke tro på sin svindel, behärska den s. k. objektivitetens fromma tillbedjare?

Objektivitet är någonting, som är hela naturen främmande, biologiskt omöjlig. Ty icke blott varje gripande efter föda eller egendom, utan även den mest abstrakta tanke innebär i grunden icke annat än en "förutfattad mening", en tendens, med den nyktra om även omedvetna strävan: icke du, utan jag, jag — ingenting annat än jag . . . Det vet juden, ty han är människokännare. Han förslavar och insöver er med slagorden tendens och objektivitet, så att ni ej skola kunna försvara er. Faktum är, att i hela vänsterlägret sitta fanatiska stridsmän, under det att trötta idealister göra sig breda i det högra. "Vetenskaplig monism" hos de upplysta och kristlig kärlek hos de troende! Eller också träffar man inbitna konservativa, som sätta kälkborgarandans tålighet mot förintelsens ande. Men hur kan ett bullrande spöke förjagas av en John Blund? Hur kan man organisera en motrevolution med sådana krigströtta trupper? Det bästa försvaret är motangreppet, till vilket tyskarna dock väl aldrig skola besluta sig".

— Käre vän, du vill ställa en aggressiv aristokrati mot demokratien. Kanske din tid kommer någon gång ty även demokratien måste slutligen avvecklas. I de övre folkskikten kommer du likväl icke att finna detta ideal, ty vi äro ett förbrukat släkte. Du har rätt — dina nyaristokratiska kämpar måste vara väldiga kämpar för att tränga igenom ty då en av dem dyker upp här eller där, då äro i ett slag alla fåglar försonade. Höken tar inga sångfåglar längre, och kråkorna stöta inte ihop med gamarna. Proletär, borgare, pacifister, kristna och judar skrika alla med en hals: där är vår dödsfiende! Ned med honom! Och om de aldrig förr sett en av dem och inte samlat några erfarenheter om dennes nattliga strövtåg — så hata de honom ändå, ty erfarenheten ligger redan i blodet och förvärvas icke först. Era förfäder ha förvärvat dem under loppet av otaliga generationer. Och därför hatar också den hedervärde borgaren adeln ehuru han aldrig lärt känna den i demokratiens tidsålder.

— Du liknar adeln vid nattens farligaste rovfågel. Var förvissad om, att det inte finns andra fåglar än rovfåglar, men ingen av dem unnar den andra sitt rov. Till och med de harmlösaste småfåglar, som dricka honung ur blommornas kalkar äro rovfåglar. Tänk efter en gång! Och då rov nu en gång är naturens lag, så tycker jag mera om en ädel rövare än en gemen. Jag älskar örnen. Ni kapitalistisk-demokratiska rövare äro fega kråkor".

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Adliga ätten Lagerberg och Silfverhielm.
(Forts. fr. föreg. n:r.)

Aron Heyman blev industriidkare i Vårgårda och hade med judinnan Davidson sex barn. Knut ben-Aron H. var senator, landstingsman, kommunalordförande, Vasariddare m. m. Av hans systrar är Gertrud Rebecka gift med artillerimajoren Frydén, och Emma med en arrendator Stenbeck, vars halvjudiske son Nils S. är generalstabskapten. Systern Gerda Davida Heyman är gift med sin svåger Axel Stenbeck, f. d. direktör för Hällekis A.-B., och av deras fem halvjudiska barn är en son municipalläkare i Kramfors samt bataljonsläkare. Ofrälse allmogesläkten Stenbeck har tagit sitt namn efter Steninge socken i Halland. Karl ben-Aron Heyman, revisor hos Sveriges allm. lantbrukssällskap har tre döttrar, av vilka Chrissie är gift med Axel Zethraeus, avdelningschef hos Försäkrings A.-B. Atlas i Stockholm. Judemakens farfars far, kopparslagaresonen och kryddkrämaren Z:s hustru hette "von Aken", som av Olán uppges vara en judisk släkt "från Aachen". Ofrälse allmogesläkten Zethraeus har tagit sitt namn efter Sätra by i Sköllersta socken i Närke.

Av Elihas sonsöner blev slutligen Elias ("Edvard") Heyman handlande i Göteborg. Av hans barn med judinnan Nathan blev Alfred handlande i Göteborg, som är far till fil. d:r Harald Heyman, officer d'Academie i Paris (d. v. s. dekorerad med instruktionsministeriets "akademiska palmer", en utmärkelse som även tilldelats flera cirkus-clowner, och som alls intet har att göra med l'Académie Francaise).

Oskar Salomo ben-Elias Heyman, "godsägare", efterlämnade tre döttrar: Elsa, gift med Vasariddaren och regementsläkaren Cedergren vid Västgöta regemente; Karin, gift med majoren Schoug vid Gotlands infanteriregemente, och Signe, gift med Vasariddaren och länsassessoren Wennergren i Vänersborg.

Charles Nathan ben-Elias Heyman, handlande i Göteborg, hade med judinnan Heilbut fem barn, av vilka Hugo är direktör i Götaverken i Göteborg; Rolf är direktör i Nordiska Kompaniet i Stockholm, James är docent i gynekologi vid Karolinska institutet; Frank är bildhuggare; och Maya är gift med judiske medicine docenten Arnold Josefson.

Schackerjuden Eliha i Röbel representeras sålunda å Svenska riddarhuset av ätten Lagerberg samt genom en kvinnlig ättling av ätten Silfverhjelm. Berta Johanna Heyman hade nämligen med judiske "godsägaren" Edvard Moritz i Lerjeholm, Angereds socken, Älvsborgs län, en dotter som giftes med kaptenen S i l f v e r h j e l m vid Västgöta regemente. Ätten n:r 83, som tros vara av ofrälse tyskt ursprung, räknar sina anor från Matts Henriksson, vilken som rusttjänare fick skattefrälse för sin gård i Romfartuna 1530, och dennes son Henrik Mattsson, vilken 1575 fick ett sköldbrev; den sistnämndes son introducerades 1625 i svenska riddarhuset och tog namnet "Sölfwerhielm".

Av judinnan Moritz's barn är Erik Silfverhjelm kammarskrivare vid tullverket i Stockholm, Nils Silfverhjelm är löjtnant vid Bohusläns regemente; och systern Berta är gift med kaptenen Ström i Norrlands artilleriregemente. De Silfverhjelmska halvjudarna hava medtagits i den Heymanska descendenslängden, enär judesläkten Moritz's stamtavla är redaktionen okänd.

Adlade juden Teixeira — svensk ministerresident i Hamburg och pantägare till Gotland och Öland.

Den adlade portugisiska judesläkten Sampayo skall enligt ett dekret av spanske kungen Filip IV i sin blå sköld fört ett gyllene kors. En släktgren, som kallade sig Teixeira, förde enligt ett vapenbrev av 1643, utställt av spanske riksheraldikern, en kvarterad sköld: i första och fjärde guldfältet, en purpurfärjad örn; de rödkantade andra och tredje fälten, som voro schackrutade, guld och svart, voro belagda med åtta försilvrade S. Detta vapen utbyttes av somliga släktmedlemmar mot en röd sköld, vari syntes två mot varandra vända gyllene lejon och mellan dem en grön tall med silverrötter, vilket vapen troligen antagits på grund av svågerskap med familjen de Mattos, vars namn även antogs. I vapenbrevet av 1643 sägs att "släkten Sampayo härstammar från Portugal, har sitt hem i orten Olo, och är god adel av gammal stam, och spritt sig till andra orter i sagda rike och i Kastilien, ävenså till konungariket Leon och andra trakter. Brevet var utställt på begäran av Diego Tejeira Sanpayo i Antwerpen.

Denne jude hade samma år från Portugal begivit sig till Antwerpen, som han dock snart lämnade för att vandra till Hamburg. Här tillhörde han den katolska kyrkan, tills han 1647 öppet uppträdde som mosaisk trosbekännare, utbytande namnet Diego mot det judiska Abraham. Fastän nära 70-årig lät han omskära sig tillsamman med sina två söner av vilka den ena var född utom äktenskapet. Hans hustru Sara d'Andrade återtog samtidigt fädernas tro. Den kejserliga regeringen begärde Teixeiras utlämning och beslagtagande av hans egendom, men Hamburgs senat vägrade. Teixeira, som aldrig kallades annat än "rika juden", levde som en furste i Hamburg, åkte i en rikt ornerad kaross och hade livréklädda lakejer. I hans hus gästade 1654 svenska ex-drottningen Kristina, på rekommendation av deras gemensamme vän den spanske ambassadören don Antonio Pimentel och juden blev hennes chargé d'affaires.

Teixeira understödde på allt sätt sina judiska rasfränder. Genom hans intercession gav danske kungen dem vissa privilegier 1657. Ett par år senare skänkte Teixeira 15,000 mark till uppförande av en synagoga i Hamburg. Han dog i denna stad 1666, och hustrun 1693. Om hans barn uppger Semi-Gotha 1913 sid. 910 att dottern Sara giftes med Abraham Suasso, medan sönerna Benjamin och Diego, kammarherre hos svenska ex-drottningen, vandrade till Nederland, och Isaac-Hayyim alias "Manuel" Teixeira stannade i Hamburg som drottning Kristinas ministerresident (till 1687). Under sina upprepade besök i Hamburg bodde Vasadrottningen alltid i Teixeiras palats vid Jungfernstieg, bl. a. hela året 1661. Då hon återkom 1666 hade Hamburgs municipalråd inbjudit henne vara stadens gäst, men även nu föredrog hon att bo hos sin judiske ambassadör. Det bör kanske nämnas att drottningen till juden pantsatt sina svenska apanageländer, Gotland, Öland, Ösel m. m., och levde på de förskott han behagade giva henne. "Handbuch der Juden" 1910 uppger att Teixeira och ett halvt dussin andra judar på sin tid behärskade hela den internationella penningmarknaden. Hans makt var också omfattande. Då judarna 1670 hotades med utvisning från Österrike, satte Teixeira en mängd motkrafter i rörelse, genom sina vänner bland de spanska granderna och ej minst genom kardinal Azzolino, drottning Kristinas vän i Rom.

På 1690-talet flyttade pantlånaren

Teixeira till Amsterdam, där han dog 1705, ungefär 80 år gammal, som rättrogen mosait. En hans son med Rebecka de Mattos antog moderns namn, medan en son med Esther Gomez de Mesquita kallade sig d'Andrade efter sin farmor. En Isaacs dotter giftes med juden Abraham Lopez Suasso, som av Isaac alias "Antonio" Lopez Suasso, som av spanske kungen gjorts till b a r o n d'A v e r n a s l e G r a s 1676, och som finansierade störtandet av den Stuartska dynastien i England 1688. En Wulff ben Jakob Teixeira fanns upptagen å listan över de judar som på 1780—90-talet voro bosatta i Marstrands porto franco.

— — —

Måhända finns det någon svensk diplomat som 1910 såg en glimt av intrigspelet bakom den portugisiska revolutionens kulisser och erinrar sig att det var e. baron Teixeira de Souza, som då var kung Manuels finansminister. Jämte den judiske amiralen dal Reis (= van Reis), som uppviglade marinen, och ett par andra judar "arrangerade" baron Teixeira sin kunglige härskares fördrivande.

"Dagens Nyheter" meddelade att revolutionen genomförts av — den portugisiska adeln!

Judiska baronätten Löwenthal och dess ättlingar i riksfurstliga husen Broglie och Lubomirski, fransk-danska hertighuset Decazes-Glücksbjerg, franska greveätterna Arcy och Sardelys och engelska peerätten Fellowes de Ramsey.

Judiske krämaren Jakob Johann Löwenthal av Levi stam blev såsom direktör der Nationalbank i Wien adlad 1823. Hans son blev österrikisk fältmarskalklöjtnant och fick barontitel 1865 samt dog i Paris 1891. Av hans döttrar blev en gift med c o m t e G o u y d'A r c y, och en med L o u i s D e c a z e s, d a n s k h e r t i g a v G l ü c k s b j e r g, och sedan med en r i k s f u r s t e L u b o m i r s k i. Den sistnämndes ätt, som i Lill-Polen gått under vapnet Sreniawa, härstammar från den galiciska gården Lubomierz i distriktet Limanova och lär kunna räkna sina anor från slutet av femtonde århundradet. Titeln greve av Wisznicz och Jaroslow erhölls 1598, och riksfurstetitel 1647. Prinstiteln konfirmerades i Polen 1774.

Judinnan Löwenthals förste make, Decazes var son av en fransk sakförare från Gironde, vilken först ställt sig in hos huset Bonaparte och sedan hos Anjou-Bourbon. Den tacksamme Louis XVIII gav honom en grevetitel 1815 och gjorde honom till regeringschef. Sedan han gift sig med den rika demoiselle Saint-Aulaire, en dotterdotter av den siste regerande fursten av Nassau-Saarbrück, erhöll han 1818 av danske kungen titeln "hertig av Glücksbjerg" samt fick två år senare fransk hertigtitel. Då han 1846 i ett diplomatiskt ärende sändes till Danmark, blev han riddare av Elefanten.

Hans son, Louis, andre danske hertigen av Glücksbjerg var åren 1873—77 fransk utrikesminister. Av hans barn med judinnan Löwenthal blev en dotter hustru åt Brandelys Deville c o m t e d e S a r d e l y s (skilda 1908), och sonen Elie Decazes, tredje dansk hertig av Glücksbjerg, äktade judinnan Isabella Singer. Av hennes barn är Louis Decazes, fjärde dansk hertig av Glücksbjerg, gift med en ofrälse fröken Couturié, av okänd extraktion, och har med henne fem barn som återfinnas i Hovkalendern Gotha. Fjärde hertigens syster, Marguerite Decazes var först gift med en p r i n s a v B r o g l i e, som stupade 1918. Deras tre döttrar återfinnas i Gothalendern. Släkten Broglia från Piemonte fick franska titlarna" marquis de Dormans" 1671, och "duc de Ferrières" 1742 samt tysk riksfurstetitel 1759.

Halvjudinnan Decazes-Broglie är sedan 1919 omgift med engelske kaptenen F e l l o w e s d e R a m s e y, farbror till den nuvarande, tredje lord de Ramsey. Släkten Fellowes som kan följas tillbaka till sjuttonde århundradet, fick 1887 titel "baron de Ramsey of Ramseyabbey".

Schackerjudet Löwenthals avkomma återfinnes sålunda i danska adelskalendern såsom hertig av Glücksbjerg, i Gotha-kalendern bland hertigarna Decazes samt riksfurstarna Lubomirski och Broglie, vidare i det storbritanniska adelslexikonet bland lorderna de Ramsey och i franska aristokratien bland grevarna av Arcy och Sardelys.

Ätterna af Geijerstam, Hamilton, af Klercker, Stjernstedt och Tigerschiöld.

Judiske hantverkaren Jakob Abraham undervisade sin son Abraham Abrahamson i medaljgravering, och denne dog 23/7 1811 som preussisk myntmästare. Hans son Aron Abramson invandrade 1812 till Sverige och blev krämare i Karlskrona. Av hans med en judinna Schlesinger avlade söner Salomon, August, Leopold och Gabriel, flyttade den äldste till England, där han antog namnet Montalba och blev far till en son och tre döttrar, alla målarinnor, residerande i det av dem köpta Palazzo Trevisan i Venezia. Den äldsta av systrarna, Clara Montalba är ledamot av venezianska konstakademien och har haft en akvarellutställning i Stockholm.

August ben-Aron Abrahamson kom fullkomligt obemedlad till Göteborg, där han först var dräng i en järnhandel. Han tjänade senare en förmögenhet som kortvaruhandlare och köpte slottet Nääs, där han grundade det bekanta slöjdlärareseminariet, vid hans död testamenterat till staten. Med sin hustru, den judiska operasångerskan Eufrosyne Leman, hade han inga barn. Hans filantropiska verk har skaffat honom en plats i Jewish Encyclopedia 1:124. Han var kommendör av Nordstjärne- och Vasaordnarna.

Leopold ben-Aron Abrahamson hade anställning i den föregåendes kortvaruhandel i Göteborg. Av hans barn blev Erik Abrahamson sekreterare i Stamboksföreningen för Svenska ardennerhästar. En hans son Bernt är löjtnant i I.18 och en dennes kusin Ernst är fältläkarestipendiat. Av Leopolds döttrar blev den äldsta hustru åt ofrälse ingenjören och Nordstjärneriddaren Gustav Matthiesen i Djursholm, vilken härstammar från en på 1740-talet från Hadersleben till Kalmar inflyttad sjöman.

Leopold Abrahamsons yngre dotter Alice giftes med Uppsalalandshövdingen g r e v e H a m i l t o n n:r 86. Denne påstår sig vara av samma släkt som de engelska hertigarna av Abercorn och direkt härstamma från de franska hertigarna av Châtellerault, vilkas nordiske stamfar med Gånge-Rolf skulle kommit till Normandie, där hans ättlingar burit bl. a. titlarna "sire de Beaumont, comte de Mellent" m. fl. En familjemedlem skulle 1066 med Guillaume-le-bastard kommit till England, där han begåvats med 91 län och grevskapet Leicester!!! Allt detta vidkommer ej den till Sverige invandrade familjen Hamilton, vilken räknar sina anor från irländaren Hugh Johnson Hamilton (av okänd härkomst), vilken tog svensk sold 1680. Hans bror Halcolm hade redan i svenska hären tjänat sig upp från gemen pikenerare till major och såsom sådan fått Legärt adelspatent 1664. Senare vorden överste, fick han 1689 titeln "friherre till Hageby", och brodern Hugo blev delaktig av baronseringen. En den sistnämndes son fick såsom generalmajor titeln "greve till Barsebäck" 1751. Stammodern för hela greveätten n:r 86 var dotter av en simpel Göteborgs-krämare Henrik Arvidsson.

Av judinnan Abrahamssons tre barn är Bengt Knutson Hamilton medicine docent vid universitetet i Boston och är far till fyra grevliga kvarteroner. Kate K:dotter Hamilton är gift med F r i h e r r e S t j e r n s t e d t n:r 145, sekreterare hos Stockholms Handelskammare och hos Svenska nationalkommissionen för internationella näringsfrågor. Halvjudinnan Hamilton har skänkt fyra friherrliga kvarteroner åt ätten Stjernstedt. Denna ätt har falskeligen uppgivit sig härstamma från en skotsk ädling som blivit domprost i Viborg. I verkligheten var den från okänt land invandrade Hans Theslef simpel krämare i Viborg, där han dog 1610. Med en ofrälse piga Ståhlman hade han 6 barn, och sonsonen Hans Persson Theslef blev i egenskap av guvernementssekreterare adlad 1697 samt blev såsom landshövding baroniserad 1719.

Halvjudinnan Alice K:dotter Hamilton är gift med en h e r r T i g e r s c h i ö l d n:r 1087, bergsingenjör i Fagersta och har med honom två döttrar (kvarteroner). Hantverkaresläkten Tigerschiöld räknar sina anor från Georg Wahltersson Hornbein, vilken som gesäll invandrade från Memmingen till Stockholm, där han dog som bokbindare 1640. En hans sonson blev i egenskap av häradshövding adlad 1686 och tog namnet Tigerschiöld.

Gabriel ben-Aron Abrahamson blev handlande i Stockholm, ävenså en hans son. Av den senares fem barn är Ida Abrahamson gift med ofrälse riksarkivarien d:r Brulin från Rackeby, Serafimerordens historiegraf — Gabrielle Abrahamson är gift med judiske konstprofessoren Ragnar Josephson — och Eva Abrahamson med ofrälse operasångaren d:r-ing. Rosenberg-"Pavlo" i London.

Av Gabriel ben-Aron Abrahamsons döttrar blev Gerda gift med ofrälse pediatrikprofessoren, Nordstjärnkommendören Medin från Axberg och Ellen Abrahamson blev hustru åt kanslisekreteraren Bohman, av en ofrälse hantverkarsläkt som räknar sina anor från kopparslagaregesällen Anders Bohman i Jönköping. Kopparslagarens söner ändrade namnet till Boheman. En av dem var först betjänt sedan politisk agent för den beryktade Illuminatorden och tilldelades såsom sådan av den fnoskige Karl XIII Frimurarordens högsta grad. D:r C. Forsstrand kallar honom en charlatan av den ryktbare juden Balsamos ("greve av Cagliostro") typ.

Av judinnan Abrahamsons barn är halvjuden Erik Carlsson Boheman byråchef i Utrikesdepartementet samt nederländsk, bulgarisk och ungersk riddare. Han är gift med en grevinna Wachtmeister n:r 25 som äger halva Högantorpet i Södermanland.

Halvjudinnan Maud C:dotter Boheman är gift med judiske bokhandlaren Gunnar Josephson i Sandbergs boklåda i Stockholm.

Halvjudinnan Märta C:dotter Boheman giftes med Svea-hovrättsrådet O l o f a f G e i j e r s t a m n:r 2010, som hon skänkte tre kvarteroner. Denna släkt, som falskeligen utgivit sig vara "en gammal adlig ätt från Tyskland", härstammar från ofrälse bergsmannen Kristof Geyer, vilken på 1620-talet invandrade till Sverige. En dennes ättling förvärvade 1773 adelskap och ändrade namnet till Geijerstam.

Halvjudinnan Märta C:dotter Boheman är gift med översten a f K l e r c k e r n:r 2132 B, chef för Göta livgarde, konungens överadjutant, kommendör och riddare av tio ordnar, och far till tre kvarteroner, av vilka en är fänrik vid Svea livgarde. Ätten n:r 2132 B, som utan något som helst bevis förmenar sig vara en gren av en gammal skotsk adelssläkt Clerk, härstammar i verkligheten från en omkr. 1680 i Ystad avliden krämare Klerk, son av okända föräldrar. En dennes sonson tjänade sig upp från konduktör till överstelöjtnant och blev som sådan adlad 1780 samt kallade sig af Klercker. På hans nummer adopterades en hans yngre bror, från vilken de ädla judekvarteronerna härstamma.

I svenska Riddarhuset finnes, enligt vad ovan utförts, handelsbetjänten Abrahamsons blod representerat genom grevliga ätten Hamilton, friherrliga ätten Stjernstedt samt adliga ätterna af Geijerstam, af Klercker och Tigerschiöld.

A. O. Europaeus.

Fru Brittas julotta.

(En gammal julsägen.)

Julstöket gick lindrigt över på Ängsö. Fru Brita gjorde inte mycket krus av högtiderna. Den vita duken saknades på bordet och ljusen voro smala som dankar. Välfägnaden var inte rundligt tilltagen, ingen förat sig på julskinkan och ingen hade skäl att prisa julölet. De gamla goda bruken glömdes, den solrunda julbullen och de lustiga julkusarna bakades inte på Ängsö, ingen halm breddes på golvet för att erinra om Honom, som en gång bäddades på krubbans strå. Inga kärvar restes ute i snön till fåglarna, och vid aftonmåltid gitte man varken sjunga eller läsa något om Guds största gåva till världen.

Fru Brita hade av sin fromma vällärde fader fått lära bokliga konster och där fanns bibel och andra goda böcker i huset. Men de böckerna lågo gömda och glömda på kistbotten.

Ingalill, fru Britas kammartärna blev därför storligen förundrad då matmodern, på julkvällen, bad henne önska sig en gåva. "Du har bjudit till att vara mig till nöjes", sade hon, "och därför vill jag nu uppmuntra dig".

Då sade flickan att hon ingenting högre önskade än att få fara till julottan.

Denna önskan var inte i Fru Britas smak. Hon hade trott att flickan skulle önska sig ett par nya skor eller en ny silkeshuva . . . Men sagt var sagt. — "Som du önskar", beslöt hon med mörk uppsyn. "men vi fara ensamma till kyrkan, vi två. Säg till stalldrängen att han är uppe i tid så att vi inte behöva vänta på släden. Försov dig heller inte själv. Det är skamligt komma försent i ottemässan och störa kyrkfolket. Kölden knäpper nog till i morgonstunden — men sak samma. Jag kör själv mina svartingar och det skall gå som ett huj!"

Åh, vad Ingalill gladde sig åt att få komma i Guds hus och sitta där bland alla andra i den tidiga morgonstunden och lyssna till sången om Jesusbarnet. Det var ingen fara för att hon skulle försova sig — ack, hon kunde inte sova på hela natten, bara för glädjes skull.

När hon trodde att det kunde vara morgon, steg hon upp, sköt undan luckorna och spanade bortåt kyrkan till. Då slog det fram ett sken mellan de tysta rimmiga lundarna — det lyste i kyrkfönsterna, gudstjänsten hade kanske redan begynt?

Hon väckte skyndsamt matmodern. Denna klädde sig i hast och grälade överljutt därför att de inte kommit upp i tid. Nu måste de ju ändå störa kyrkfriden! Fru Britas far hade hållit strängt på de yttre bruken och ett visst nedärvt nit hängde kvar i prästdottern. Hon riktigt brann av harm och otålighet. Håja, löftet måste hållas, hur det se'n gick — men nog skulle Ingalill få veta om den skjutsen!

"Gå ut och se efter om inte stalldrängen också försovit sig", befallde hon. Och Ingalill rusade ut i mörkret och kom tillbaks med det beskedet att släden stod förspänd för dörren.

Fru Brita var redan papälsad från huvud till fot: Hon bar mjuka skinn både kring hjässa och hals, men Ingalill hann inte ens på få sig sin vargskinnsluva.

"Kom fort, fort", manade matmodern skrattande. "Du behöver inte ha mera på huvudet än din rosiga huva. När man har ungt blod fryser man inte och snöar det, får du liksom vinterharen, vit päls."

Flickan satte sig med gråten i halsen upp i släden bredvid den bistra frun. Denna fattade piska och tömmar. "Äro vi inte ute i tid", sade hon till stalldrängen, så skall du få smaka på snärten, när vi komma tillbaka!"

"Så snart jag sag att det lyste i kyrkan, spände jag för och körde fram," svarade drängen. "Det är nog inte försent, ty ännu synas inga bloss på vägarna. Men bättre julkost än hugg och slag, kunde I unna ert folk fru Brita!"

Då snärtade fru Brita till honom med piskan och körde sedan i väg med sin kammartärna.

Det föll ingen snö, men kölden var skarp. Stjärnorna gnistrade, drivorna gnistrade och det var så tyst, så tyst. Så underligt att inte klockorna började ringa, att inga bjällror hördes, inga bloss tindrade fram genom mörkret. Fru Brita piskade på hästarna och svor som den värste karl, men det kändes ändå som började det gå trögt — så besynnerligt trögt. Travarnas krafter tycktes uttömda och det var med nätt nöd de ville gå steg för steg. Ingalill blev illa till mods och kölden bet vasst i panna och kind, hon hade ju endast en tunn rosig huva över sitt silkesfina hår.

Ingalill hade väntat sig en sådan glädje av färden och nu var det ju något rent av förfärande detta att hästarna inte ville draga dem till Guds hus! Stod där kanske någon bak på meden, någon, som var tyngre än hårdaste sten.

Då viskade fru Brita till flickan: "Vi äro inte ensamma i släden. Bed barn, du, som är oskyldig, bed att vi må komma fram till Herrans tempel."

Men Ingalill mindes inte en enda bön ordentligt, kunde bara sucka, ängsligt sucka: "Vi arma människor . . . Fader vår, som är i himmelen!" Men det tycktes vara tillräckligt, ty där blev strax en lättnad och hästarna fingo fart i benen. Kyrkan låg ju helt nära och snart stannade släden framför dess portar. Men djuren flämtade liksom hade sprungit milslång sträcka.

Fru Brita såg sig omkring efter en karl som kunde ta hand om hästarna, men där var alldeles folktomt. På kyrkogården syntes endast gravar och kors och från färdvägen spordes inte ett levande liv.

"Det är ju klart att vi ha kommit ut för sent", sade fru Brita. "men i vapenhuset får jag kanske syn på någon, som jag kan skicka ut".

Det var folktomt även i vapenhuset, men kyrkan strålade i full belysning och det var tydligt att menigheten redan samlats i andakt. Frun till Ängsö och hennes kammartärna, funno också alla bänkar fullsatta och framför altaret stod prästen med ryggen vänd mot församlingen. Men det var ingen vanlig präst, ingen vanlig församling. Det var en skara svepta lik, gravarnas tysta invånare, som sutto här och firade julotta.

Fru Brita blev mycket blek, ty hon visste vad det kostade att tränga sig in i slikt lag. Kom någon från de levandes antal in i de dödas julotta, slapp han sällan oskadd, men stundom lemmalytt eller vettskrämd därifrån. Ja, det kunde rent av gälla livet — hon hade hört historier, åh, sådana historier! Det gavs ett sätt att freda sig, men det sättet dugde inte för alla och allra minst för henne . . . Funnos där några bland gengångarna, som vore henne tack skyldig, någon, som kunde säga ett gott ord för henne på domens dag, så bleve de kanske hulpna, hon och den stackars flickungen. Annars, annars!

"Ingalill, bed Gud för mig, du, som är oskyldig," ljöd ånyo matmoderns maning medan det ångestfullt skriade inom henne: "Funnes där bara någon, som vore mig tack skyldig!"

Tack — hur kunde hon begära sådant, hon, som varit så självisk både i glädje och sorg och alltid endast tänkt på eget bästa. För henne fanns förvisso ingen misskundsamhet varken hos levande eller döda. Och när hon såg på Ingalills sma rödfrusna öron och darrande läppar grep förtvivlan med än hårdare tag i hjärterötterna. Det glittrade något på den lilla stackarens kind . . . kanske var det en tårpärla, som frusit till is? Rättvise Gud, varför skulle det barnet ledja för henne?

. . . Om de bara hade kunnat vända om och gå ut, men en osynlig makt förde dem ju oemotståndligt upp mot koret, där de *måste* sätta sig i en av de främsta bänkarna. Fru Brita satt nästan lika orörlig och vit som en av vålnaderna och Ingalill klängde sig tätt intill henne. Hård och led var hon — men hon *levde* likvisst!

De döda började dock röra på sig, vända på sina stela huvuden och stirra på dem. Någras ögon voro som dimmigt glas, andras som tomt mörker. Någras anleten voro kritiga och vaxgula, andras askgrå, skugglika. De, som dött unga buro vissnade rosor på håret och över spädbarnens kransar svävade ett svagt ljusskimmer. Fru Brita hade mod till att se sig omkring och både bland stora och små funnos de, som hon kände igen. Den raka vitklädde prästen, som stod där vänd mot altaret, var nog hennes avlidne fader. Hon kände liksom igen honom på ryggen. Ack ville han än hjälpa, kunde han det nog ej! Den rika fru Brita hade inte varit någon god dotter och fjärde budet fick inte strykas ur lagen. Gud måste vara rättvis —

Det var något förskräckligt detta att nu, då intet kunde gottgöras, sitta här och erinra sig all synd och pliktglömska. Där satt en, som bönföll förgäves, en gång, där en annan, som fått betala till yttersta skärven, där en tredje, som måst försmäkta i nöd, då krafterna svekö och intet arbete kunnat skaffa bröd åt de många munnarna. Hå, fru Brita hade inbillat sig att hon gjort var man rätt och inte hade något på sitt samvete, men här fanns ju ett helt berg av anklagelser, dryga skuldebördor! Nu förstod hon varför hästarna haft det så tungt. Den lede hade inte stått bak på meden, åhnej, hon var själv en häxlik synd belastad varelse, fallen under Guds särskilda straffdom. Det jordiska, det, som drog ned och besudlade och skulle bli till stoft i stoftet, endast *det* hade hon älskat.

Ingalill anklagade sig också på sitt sätt. Hon var minsann inte så oskyldig, hade sträckt sig trånfull efter det fåfängliga och visat *föga* tacksamhet mot den, som skänkt henne huld och hägn. En gång hade hon till och med dristat säga: "Varken levande eller död skall rycka av mig min rosiga huva. Den behåller jag allt för mig själv!" Hu, det var ett lett ord att minnas just nu, på denna plats.

Men det var dock värst för fru Brita. När prästen började läsa ur sin bok, kände hon genast igen faderns röst. Han läste inte upp Julevangeliet utan domedagstexten. Fru Brita hade hört de orden många gånger förut, men aldrig fästat sig vid dem . . . Man skall mätta de hungrande, kläda de nakna, trösta de bedrövade. Man skall öva barmhärtighet, i annat fall har man själ ingen misskund att vänta på domens dag. Förunderligt — den eviga rättvisan blandar ju ihop gudsfruktan och människokärlek så de smälta samman till ett — "Vad I haven gjort en av dessa minsta, det haven I och gjort mig", hette det ju.

Frun till Ängsö tänkte på den där pisksmällen, som hon nyss hånskrattande delat ut och hennes eget hjärta liksom blödde därvid, tänkte på det där speordet om harens vita päls och det var som hade ett isfinger strukit över hennes bultande tinning. Och ändå — vad var det emot allt annat?

Hon måste ju tänka på sina avlidna män. Den enes minne höljs vördat därför att han gett henne gods och gull och jämnat vägen till lyckan, den andres var henne kärt därför att han var ridderlig och fager och den make, som hennes hjärta valt. Men allt detta var bara flärd och fåfänglighet, världskärlek och självisket. I dessa äktenskap fanns intet av detta heliga band, som binder själ vid själ och länkar något för evigheten.

Det var ju solklart, alla, som här voro församlade måste fördöma henne. De båda äkta männen sutto nog någonstädes bakom henne och gnisslade fram anklagelser . . . Gud i himmelen, fanns där då ingen, som kunde hjälpa henne ur denna fasansfulla nöd? Fanns där ingen, som kunde säga ett gott ord för henne — henne och barnet, som klängde sig intill henne, häftigt, lidelsefullt såsom man klänger sig vid livet.

Då stötte någon till fru Britas arm och i den vålnad, som lutade sig fram igenkände hon Ingalills mor, soldatänkan Agneta. Och vålnaden viskade: "Du har visat mig och mitt barn förbarmande, fru Brita, och därför har jag nu rätt till att giva dig ett gott råd. Gå genast härifrån, men se dig inte bakom och stanna inte för något, varken på högra eller vänstra sidan, ty då sker en olycka."

Och till dottern sade hon i samma lågmälda ton: "Följ din matmoder och lös genast upp banden på din rosiga huva."

Ingalill lydde och stödd av fru Britas arm gick hon snart nedåt kyrkogången. Då inträffade något gräsligt: de döda reste sig och sprungo efter dem, svepningar släpade, knotor rasslade, benrangelsarmar sökte gripa tag. Och mellan hackande tänder ljöd ett dovt mummel: "Vad vilja de levande bland de döda?"

Den rosiga huvan tycktes av Ingalilla och hon fick vara glad att inte huvudet följde med. När de hunnit till kyrkdörren var det slut med förföljelsen, men fru Britas bägge avlidna män stodo där kappraka, liklika, den ene till höger, den andre till vänster. Frun till Ängsö lydde råd och stannade inte för något, men det föreföll henne som hade det varit tvänne isstoder och kylan av det förgängligas intighet trängde genom märg och ben.

På kyrkogården var det folktomt och tyst, hästar och släde voro borta och de båda kvinnorna måste nu färdas till fots. Vilken nåd likväl att ha sluppit oskadda ur spökmässan, vilken lisa att efter all kvävande dödsångest få inandas den friska luften under stjärnorna. Först gingo de med ilande brådska, men när de hunnit litet längre fram, saktade de stegen.

Fru Brita tog av sig pälskragen och hängde den över Ingalills huvud. "Hädanefter skall jag vara som en moder för dig", lovade hon. "Hädanefter skall jag vid allt vad jag företager tänka på att varje människa är min nästa och att vi alla stå under Guds dom. Jag skall bli en stav för den trötte, ett skydd för den blottställde, en balsam för den sargade!"

Vid hemkomsten fingo de höra att hästarna sprungit eller rättare skenat fram till stallgården. Djuren hade drupit av svett, tygen hade inte hållit, släden var i spillror och tömmarna sönderslitna. Folket mumlade något om att här hade nog den kört, som varken skonar folk eller kräk.

Snart blev det allom veterligt vad som hänt och ryktet om fru Britas och kammartärnans besök i de dödas Julotta spreds vitt omkring. Omöjligt hade också varit att dölja saken, ty på Juldagsmorgonen, när det riktiga kyrkfolket kom till den riktiga ottemässan, funno de Ingalills rosiga huva liggande, riven i stycken, mitt framför altarskranket.

Det hela såg ju högst besynnerligt ut och mången ville knappast tro sina ögon än mindre vad som berättades. Men visst var: ett pansar av hårdaste människohat brast den Juldagsmorgonen i stycken. Fru Brita höll sitt löfte och glömde efter den tiden, aldrig sin lidande like. Hela bygden fick gagn av hennes sinnesändring, ty kommer makten i goda händer, blir barmhärtigheten en plikt och rikedomen ett Guds lån.

Aquilonia.

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN

Spelet om kärleken och döden.

av Romain Rolland.

Pauline Brunius, Nils Arehn, Edvin Adolfsson, Matias Taube.

Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 50 44.

VASA-TEATERN

Direktion: ALBERT RANFT.

8—10,45 varje afton:

"Adjö Mimi"

Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN

Kl. 8—omkr. 10.20:

Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN

Kl. 8:

Den stora skrattsuccesen

Sten Stensson Steen från Eslöf

Gästspel av ELIS ELLIS.

Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

ODEON-TEATERN

Varje kväll kl. 8 e. m.

Den stora succésen.

I nöd och lust

eller

Styrman Klasons skilsmässa

Th. Modéen, Lola Grahl, Ola Isene, Arthur Rolléen.

Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 96 73. N. 167 00, samt hos Sv. Dagbl., Birgerjarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Svensk kultur i svenska hem.

I ”Svenska Varors” utkomna julnummer återfinnes en beaktansvärd artikel under rubrik ”Svensk kultur i svenska hem”, av professor G. Westin Silverstolpe, som på ett förtjänstfullt sätt skiljer sig från den allmänna kulturella syn, som brukar prägla våra doktrinära nationalekonomers uppfattning i hithörande ting. Prof. Silverstolpe skriver bland annat:

Först och främst må vid detta tillfälle (inför Julen) erinras om den olycksaliga benägenheten hos oss svenskar att föredraga utländska varor framför landets egen produktion, icke därför att de äro bättre eller billigare — bättre vid samma pris eller billigare vid samma kvalitet — utan därför att de äro utländska. Den instinkt som ligger bakom här, är givetvis icke enbart av ondo; där intresset för det främmande och förmågan att lära av andra saknas, där saknas också möjligheten till kulturell utveckling och kulturell förnyelse. Men ett för mycket är på detta håll liksom på andra föga lyckligare än ett för litet. Och även om vi på senare tid bättre lärt att skatta vårt eget här i landet, så är en fortsatt fostran i samma väg på intet vis överflödig. Litet var har personlig erfarenhet om hur lätt det går att stanna för en främmande vara, i tron att den utländska ursprungsbeteckningen på något vis är en borgen för dess förträfflighet. Själv erinrar jag mig, hurusom när jag skulle köpa min radioapparat en röst viskade i mitt inre öra: tag det där engelska fabrikatet; det svenska ser ju mycket respektabelt ut, men radiotekniken har utvecklats i Förenta staterna och England, och naturligtvis har man där mera och bättre erfarenhet att komma med än här hemma i Sverige. Så drog jag mig emellertid i nästa ögonblick till minnes, vad som sagts — och med rätta sagts — om vårt folks lust och fallenhet för noggrant mekaniskt arbete och sinnrika tekniska uppfinningar. Mitt val bestämdes därav, och jag har icke haft anledning ångra det. Lika litet har jag ångrat mig i andra fall, då situationen varit densamma: jo, i ett fall har jag blivit besviken, men det är också det enda bland många. Jag kan emellertid icke underlåta att i detta sammanhang påpeka, att våra företagare och fabrikörer måste anses bära någon del av skulden till att goda svenska tillverkningar få stå tillbaka för utländska sådana i samma prisläge, detta så länge de underlåta att förläna sina varor det tilldragande yttre, den ”finish”, som alltid måste göra intryck på den i valet och kvalet stående köparen. Det litet buttra oviljan mot att locka med rent yttre egenskaper, med form och färg och dekor, är på sitt vis aktningsvärd, men den är ett större hinder för en eljest god varas avsättning än man tror, och det lönar mödan att söka övervinna den.

Låt oss så gå ett steg vidare och säga att vi ha goda skäl att under alla förhållanden — hur det än må ställa sig med priser och kvalitet — vända oss bort från en hel del av det, som utlandet vill lyckliggöra oss med; och så långt som möjligt stöda sådana inhemska tillverkningsgrenar, som äro i stånd att på gamla traditioners grund bygga en specifik svensk kultur. Hittills har det varit frågan om rent ekonomiska bevekelsegrunder; ty det är även från en rent ekonomisk synpunkt sett riktigt att föredraga en inhemsk vara som vid lika prisläge är minst lika god som den utländska. Men det må tillåtas en ekonom att hysa en personlig uppfattning om vad det betyder för ett folk att bevara sin kulturella egenart; och det är min personliga uppfattning, liksom mångas andras, att vi måste göra vad som kan göras för att värja oss mot den flodbölja av internationell lyx- och skenkultur, som sköljer över vårt land. Vilken fasansfull tomhet gapar icke på dess botten! Hur vidrig är icke denna hets med det nyaste, det mest moderna, det sista skriet från den värld, där ständigt nya retelser för övertrötta nerver måste uppfinnas! Kan ingen makt bevara oss för den narraktighet, som fyller våra butiker med skräp och människornas sinnen med fåfänga omsorger och bekymmer?

Ja, det finns inga andra makter, som kunna åstadkomma en ändring, än den sunda smaken och den kloka självbesinningen. Låtom oss hålla på dem. Låtom oss bilda en osynlig förening, en förening utan stadgar och sammanträden, som ställer som sitt mål att i detta internationalismens tidevarv bygga och befästa en svensk kultur, anspråkslös men god, sund och ärlig. Det är icke fråga om några kinesiska murar, icke fråga om att väcka ett förgånget tidsskede till liv; det är endast fråga om att kalla det goda gott och det vackra vackert oberoende av om det kan räkna på den internationella smakens hallstämpel eller icke. När det nu en gång är så lyckligt ställt att en lång rad svenska tillverkningsgrenar bjuda oss goda och vackra ting, så låt oss sätta dessa i våra hem och glädjas åt dem i stället för att kasta pengar på det utländska fjams, som i dag är det nyaste och finaste från kontinenten men i morgon slängs i skräpvrån.

Var och en är välkommen i den formlösa föreningen, och var och en kan i morgon dag för sin del börja förverkliga dess program.

Nationen 1928.

Forts från sid. 2.

kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande samt de moraliska och religiösa begreppens undergrävande inriktade falska upplysningsväsendet avlösas av ett sant upplysningsväsen på kristlig moralisk grund.

Detta är i stora drag det program, för vilket Nationen under år 1928 skall kämpa. Vårt medel i kampen är Upplysning. Genom upplysning i Sanningens anda ryckes grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas upphöra med sitt lands- och folkfördärvliga spel. Och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället åter i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Vårt arbete för den nationella restaurationen kommer alltså att inriktas på att få denna genomförd på författningsenlig väg. Regerings- och lagstiftningsmakt måste på saklighets- och rätttärdighetsgrund tvingas att gå in därför.

Slutligen vilja vi uttala ett tack till våra läsare och vänner för allt intresse och förtroende, som under det gångna året i så rikligt mått visats Nationen och dess strävanden. Det är vår förhoppning att det skapade förtroendefulla förhållandet mellan tidningen och allmänheten under det kommande året skall ytterligare befästas och utvidgas.

Redaktionen.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmanen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men och för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

Slakteriaffären Hötorgshallen
N:r 99—100 samt
Bondegatan 73,
rekommenderar sina förstklassiga matvaror till dagens billigaste priser. *Gör ett besök och Ni blir belåten.*
Vördsamt
F. W. Andersson.

Berliner Tageblatt och det tyska sammanbrottet.

I Nationen har redan tidigare påtalats den propaganda till den tyska allmänhetens förvillande, som Berliner Tageblatts korrespondent i Stockholm, juden Singer, sedan en längre tid bedrivit och som ej kunnat undgå att väcka en i hög grad pinsam uppmärksamhet. Hr korrespondent Singer generar sig tydligen på intet vis, när det gäller att snedvrida fakta till att passa de syften, hans höga uppdragsgivare judiska husen Mosse-Bonnier, företräda. Ett färskt exempel härpå bjuder nedanstående, för någon tid sedan publicerade korrespondens i Berliner Tageblatt:

”Herr von Tirpitz i Stockholm.
Allmänt ansedd som taktlös
(Från vår korrespondent.)
Stockholm 10 november.

Storamiralen v. Tirpitz’ uppträdande väcker i Stockholm allt mera förvåning och harm. Sedan amiralen hållit det för riktigt att i stället för det väntade kulturella föredraget, som var annonserat skola omfatta ämnet ”Tysk-svenska kulturförbindelser” göra nästan uteslutande politiska betraktelser, håller han det nu för nödigt att underrätta svenska allmänheten genom intervjuer om ”dolkstötslegenden”. Dagens Nyheter (också ett sanningsvittne! Red.) yttrar härtill: ”Excellensen v. Tirpitz b e g a g n a r d e n g ä s t f r i h e t e n y t t e r l i g a r e t i l l p r o p a g a n d a f ö r t y s k n a t i o n e l l a p a r t i d o g m e r”. Tidningen polemiserar därpå mot amiralens uppfattning och hänvisar till, att friherre v. Lersner, utrikesdepartementets representant i huvudkvarteret, i slutet av oktober betecknade stämningen därstädes såsom ”wild” (förvirrad). ”Huru ’wild’ storamiralen v. Tirpitz själv var”, fortsatte Dagens Nyheter, ”framgår därav, att han gav order om offensiv till tyska flottan, vilket förutsatte inställande av U-båtskriget, fastän han i ett brev till rikskansleren den 17 oktober hade förklarat att om U-båtskriget inställdes varje vidare motstånd var omöjligt. Tydligare kan man knappast säga, att det planerade jöslaget blott skulle betyda en moralisk gest. Den fantastiska vinst, excellensen v. Tirpitz nu, i överensstämmelse med den nationella monarkistiska propagandan i Tyskland, utmålar är u p p f u n n e n efter sammanbrottet och har till ändamål att s m ä d a d e n r e p u b l i k a n s k a r e g i m e n och b e f r i a k e j s a r d ö m e t s m a k t h a v a n d e f r å n a n s v a r e t f ö r l a n d e t s o l y c k a”. Herr v. Tirpitz’ hela uppträdande har verkat högst pinsamt och betecknas allmänt såsom t a k t l ö s t, isynnerhet som han även hållit det för onödigt att i en intervju giva s v e n s k a f l o t t a n s l e d a r e, resp. svenska folket, g o d a r a d, nämligen att förstärka sin flotta. Visserligen kan en gammal man, såsom Tirpitz — han sade själv härstädes om sig, att han vore o a n s t ä n d i g t g a m m a l — icke mer ändra sina åsikter, det begär man inte av honom. Men huruvida det är ”tysk kulturpropaganda”, att han färdas i utlandet och därvid företräder sådana åskådningar, det är en fråga, som efter Stockholmsprovet icke tarvar något svar”.

Den citerade artikeln ur Berliner Tageblatt förtjänar att observeras inte minst som ett belysande exempel på hrr israeliters metoder ifråga om framställande av opinion för sina speciella åsikter och syften. Först får juden Singer uti artikeln i Bonnierska Dagens Nyheter tolka den (internationella) judiska uppfattningen av det problem, storamiralen v. Tirpitz varit så djärv offentligen beröra i sitt Stockholmstal; därefter skriver samme Singer en korrespondens till sin tidning i Tyskland, Berliner Tageblatt, vari han utlägger den offentliga meningen i Sverige på grundval av den konstellation i ämnet han själv behagat nedskriva för det Bonnierska bladet. Sålunda söker man ingiva den tyska allmänheten en fullkomligt falsk uppfattning av vad svenska folket i saken tänker och känner — prydlig publicism!

Vi förstå emellertid alltför väl den oro, och det raseri, som den tyska storamiralen v. Tirpitz’ uttalade ord väckt i huset Bonniers huvudorgan Dagens Nyheter, som ju är så intimt lierat med det stora Mosseska förlaget i Berlin och dess främsta språkrör, syskonorganet Berliner Tageblatt, att man rentav kan räkna de tu såsom ett. Det judiska Mosseska förlaget, som förlägger huvudparten av den ”demokratiska” pressen i Tyskland och där spelar motsvarande roll såsom ledare för det politiska, ekonomiska och kulturella upplysningsarbetet som det Bonnierska i vårt land, var nämligen, såsom vi framhöllo i vår artikel ”Sanningen rörande det tyska sammanbrottet” i n:r 45 av Nationen, den institution, vilken i intimaste samarbete med de judiska bankirerna och politikerna i Tyskland förberedde och iscensatte revolutionen, som i det avgörande ögonblicket föll de tyska härarna i ryggen och beseglade fiendens seger. Att vederbörande icke äro tjusade av, att dessa sanningar komma inför offentligheten, är ju förståeligt. Men sanningen är på marsch även i vad som rör de många mysterierna kring världskriget och revolutionerna, och beträffande den tyska revolutionen står det numera fullkomligt klart, att den helt var ett judarnas i Tyskland verk, — deras tacksamhetsgärd, om man så vill, för all den gästfrihet och välvilja samt den likställighet i rättigheter som tyska folket givit dem inom sitt område.

Det säger sig själv, att den dag tyska folket i gemen erhållit kännedom om den förrädareroll, som Tysklands judar spelade i egenskap av anstiftare av revolutionen och sammanbrottet av krigsfronten, situationen för vederbörande icke bliver uteslutande angenäm.

Allehanda och oegentligheterna i Spritmonopolet.

J. K:s uppmärksamhet fästad på tidningens uttalande i saken.

I n:r 46 av Nationen refererades det märkliga uttalande av Nya Dagligt Allehanda, vari chefredaktören Leon Ljunglund — tydligen under påverkan av d:r Bratts energiska vidräkning med den numera ej så smula besvärlig vordna tidningspressen i sitt ryktbara Lundatal — råkade säga ut sanningen rörande Spritmonopolet, nämligen att ”allt flera icke just så små utan tvärtom tämligen strida bäckar undandrogos de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare”. Yttrandet i fråga väckte helt naturligt stor uppmärksamhet och man ställde sig allmänt den frågan, i vad mån redaktör Ljunglund som ansvarig ledare för en av landets mest ansedda dagliga tidningar samt i sin egenskap av riksdagsman skulle taga konsekvenserna av den övertygelse, han omsider kommit till och öppet deklarerat. Det bör ju vara en politikers och publicists självklara plikt att också *handla* efter sin övertygelse, försåvitt han icke vill räknas till just den kategori moderna folkledare, som hr L. själv i sin ledare för den 16 dec. i Allehanda ”Åsnorna och guldet” (se dagens Utkiksspalt!) givit en så träffande karaktäristik. Det berörda yttrandet i N. D. A. har föranlett generalkonsul Cronholm att till Justitiekanslersämbetet ingiva nedanstående framställning:

Härmed tillåter jag mig vördsamt fästa herr Justitiekanslerns uppmärksamhet å bifogade utklipp ur ”Nationen”, n:r 46 den 25 november 1927, innehållande en artikel under rubrik: ”Allehanda erkänner förekomsten av oegentligheter i Spritmonopolet”. Tillika bifogar jag i utklipp ur ”Nya Dagligt Allehanda” den 18 i samma månad den åsyftade artikeln, vilken av författaren-chefredaktören försetts med den något egendomliga rubriken: ”Mussolinism i småportioner”.

Såsom Herr Justitiekanslern behagade finna, framställes även i sistnämnda tidning synnerligen allvarsamma anklagelser — ej blott mot Spritsystemets självrådiga herrar. ”Allt flera icke just så små, utan tvärtom tämligen strida bäckar börja undandragas de statliga och kommunala budgeterna för att efter godtycke ledas av mer eller mindre enskilda makthavare. Spritsystemets maktbefogenheter förtjäna att synas i sömmarna, detsamma gäller den av riksdagen medgivna privatbudgeten för nykterhetsanslag”. Ingen kan väl rättvisligen beteckna dessa inför offentligheten gjorda uttalanden av en stor daglig huvudstadstidnings chefredaktör och ansvarige utgivare såsom annat än grava anklagelser mot våra spritpotentater.

Då det, jämlikt Kungl. Maj:ts nådiga instruktion för justitiekanslersämbetet, åligger justitiekanslern såsom Kungl. Maj:ts högste ombudsman att med uppmärksamhet följa, att kronans rätt varder behörigen iakttagen, och att föra eller genom de under honom ställda fiskaler låta föra Kungl. Maj:ts talan i mål, som röra kronans rätt, har jag trott mig icke böra underlåta att begagna mig av min rätt såsom svensk medborgare att fästa Eder uppmärksamhet å de sålunda offentligen påtalade missförhållandena, å det att Herr Justitiekanslern må kunna föranstalta om laga undersökning till utrönande av, i vad mån de framställda anklagelserna äga berättigande, och eventuellt vidtaga åtgärder till bevakande av kronans rätt, innan den, som framställt desamma, i sin egenskap av ledamot av riksdagen kommer att draga dem inför detta forum; utgående jag då därifrån, att han såsom chefredaktör ej kommer att ytterligare beröra desamma, men att riksdagsmannen kommer att taga konsekvenserna av chefredaktörens anklagelser

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Icke en dag för tidigt!
Läs gröna boken
”NYA SVENSKA —”
pris kr. 2:50 i bokhandeln och
fr. *Ljungbergs förl.*, Lidingö 2.

”Aldrig göra så mera.”

Stalinisternas fejd mot Trotski, Sinovjev och oppositionen har resulterat i, att nämnda opposition enligt vad meddelser, som betecknas som varande utan delas från Moskva nu kluvits, efter hånmotstycke i det moderna partilivets historia, Kamenev, en av de hundra ledare, vilkas utdrivande beslöts i måndags vid kommunistpartiets pågående kongress i Moskva, uppvaktade på tisdagsmorgonen Rykov utanför ingången till kongressalen, överräckte ett dokument samt anhöll att få ”stum” närvara vid det följande sammanträdet. Rykov tillsade Kamenev, att han måste vänta utanför, då han icke längre var medlem av partiet. Kamenev gav uttryck åt sin ånger och lovade, att ”bekänna allt”, bara han åter bleve medlem av partiet. Rykov vägrade ånyo att låta honom komma in i salen, men lovade att uppläsa hans skrivelse för kongressen. Under tiden väntade Kamenev ödmjukt i korridoren.

Sedan kongressen suttit mer än en timme, uppläste Rykov Kamenevs skrivelse, som gav uttryck åt oppositionens ånger och var undertecknad av omkring 20 av de utkörda ledarna, däribland Kamenev, Sinovjev, Reingold och Jevdokinov. I de mest krypande ordalag förklarade de, att livet komme att förlora varje värde, om de tvingades att stanna utanför partiet, vari de verkat under så många år. De (undertecknarna) hade orätt, absolut orätt, och partiet hade rätt, absolut rätt. Deras största synd, hette det, var försöket att bilda ett andra parti. Om de bara återtoges, skulle de aldrig göra så mera, och huru svidande partipiskan än föll, skulle de böja sig utan klagan.

Den nya centralkommittén omvalde politiska byrån, som är densamma som förut, med Stalin som generalsekreterare. Hemliga polisen, Ogpu, instruerades att med största energi utrota företrädesvis återstoden av Trotskis oppositionsgrupp, vars organisation hittills trotsat de makthavandes vetgirighet. Meningen torde vara att utöva ett starkt tryck på avfälligarna för att ernå Trotskianhängarnas utlämnande.

Glöm ej
att prenumerera på
NATIONEN

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Feiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Kungsgatan 29.
Lunch. Diner. Soupe,

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpäläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Gynna
den nyöppnade Förstklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern.*

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Till NATIONENS läsare och vänner!

Envar för Nationen och dess strävanden intresserad person bör lämna sin medverkan för tidningens ökade spridning *genom att bistå i arbetet för prenumeration.* Den kamp, vi tagit oss an, är av sådan art, att den fordrar aktivt stöd av alla medintresserade för att kunna lyckas.

Alltså, bliv vår medhjälpare i prenumerantupptagningen! Vidtala Edra vänner och bekanta och förmå dem att låta skriva sina namn antingen å nedanstående urklippskupong eller å särskild prenumerationslista, som snarast bör insändas till tidningens expedition. Prenumerationsavgiften uttages genom postförskott, då tidningen pr utgivarekorsband tillställes prenumeranten. Prenumeration kan även verkställas å vederbörande postanstalt. Rekvirera genast provexemplar av tidningen, adress: *Nationen*, Södra Kungstornet, *Stockholm.*

Prenumerationsblankett

(att urklippas och insändas till NATIONENS exp., S. Kungstornet, Stockholm.)

Undertecknade prenumerera härmed å tidningen NATIONEN för 4:e kvartalet 1927.

Namn: ....

Adress: ....

Namn: ....

Adress: ....

Ovanstående pren. äro ins. av:

Namn: ....

Fullständig adress: ....

....

Prenumerationsavgiften kan uttagas genom postförskott till prenumeranten.

Prenumerationspris:

Helår 10 kr., Halvår 5:25 kr., Kvartal 2:75 kr.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN

Fredagen den 23 December 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

S. A. R. A.-bolaget och det åsidosatta statsintresset.

(Forts. fr. sid. 1.)

för centrallagret uppgives vara 5 proc. av lagrets årliga omsättning. Äro samtliga administrations- och distributionskostnader inräknade häri, och till vilket belopp uppgå kostnaderna? Då matsedlarna enligt dir Mild komponeras självständigt av varje källarmästare, är "Saras" egentliga uppgift att vara leverantörens. Om det blir offentliggjort, huru stor andel av bolagets administrationskostnader fullgörandet av nämnda uppdrag kräver, så kan man lättare konstatera överorganisationen.

Även om man räknar med normal ökning av omkostnaderna för utskänkningen, vilken ökning dock delvis borde motvägas genom tillkomsten av de moderna mätapparaterna, kan man likväl icke komma ifrån, att en omkostnadssiffra av över 2 kr. pr. liter utskänkta spritdrycker är mer än dubbelt för hög, ty man kan icke dela Kontrollstyrelsens enfaldiga åsikt och jämföra omkostnaderna med omsättningen eller med andra ord, att omkostnaderna för utskänkningen skola vara beroende av priset å spritdryckerna. Det ena har icke med det andra att skaffa. Felet måste ligga någonstädes. Matpriserna å tredje klass äro icke för låga. Slukar tilläventyrs den genom andra klass restaurangerna bedrivna konkurrensen alltför stora summor? Restaurangbolaget är dock i den lyckliga ställningen att icke behöva räkna med någon förräntning å engångskostnaderna för dessa restauranger. Härtill kommer monopolställningen. På grund av denna och den alltjämt stigande befolkningssiffran i Stockholm, följer automatiskt ökad frekvens. Det är överflödigt annonsera härom i den stora omfattning som sker, om icke därmed också avses att tjäna andra syften. Det är Kontrollstyrelsens plikt tillse, att systembolagens vinstmedel i görligaste mån verkligen inlevereras till statskassan. Så sker icke i detta och liknande fall. Kontrollstyrelsens motto synes fortfarande vara: "Kom icke vår hand vid dr Bratts verk och inrättningar."

Hr Mild lämnade också den intressanta upplysningen, att "Sara" umgås med planer på att uppföra en central nybyggnad för bolagets samtliga inom staden befintliga ekonomiavdelningar. Med kännedom om det vräkiga byggnadssätt, som är utmärkande för de nybyggnader, där dr Bratt har sin hand med i spelet, kan man här spåra ett millionföretag. På det bestämdaste måste man protestera mot planens realiserande, ty det blir i realiteten staten som får betala kalaset. Samtidigt som hr Lithander härmed synes få sin fråga, om användningen av restaurangbolagets bankmedel, besvarad, får man också förklaringen till Stockholmssystemets frikostighet gentemot sitt dotterbolag. Huru länge skall detta olagliga samröre få fortfara? Eljest påstod Kontrollstyrelsen, att bankmedlen skulle användas till anskaffandet av nya lokaler för folkrestaurangerna. Denna uppfattning delas icke av Stockholmssystemet, som i dagarna framhållit önskvärdheten av en minskning i antalet utskänkningsrättigheter. Vad är sanning? Vid frågans besvarande kommer man in på det sociala området av restaurangbolagets verksamhet.

Det är ställt utom allt tvivel, att folkrestaurangerna, i första hand avsedda för den arbetande befolkningen, i närvarande stund icke på ett nöjaktigt sätt fylla sin uppgift. Trots att matomsättningen, i portioner räknat, flerdubblats sedan 1914, hava de egentliga folkrestaurangernas antal minskats, medan de för konkurrensen med överlåten utskänkning avsedda restaurangerna ökats. Följden har blivit, att de som frekventera folkrestaurangerna ofta måste stå i kö, innan de bliva i tillfälle intaga sin mat tiit under allt annat än sociala former. Det föraktliga frieri till en viss nykterhetsfalangs gunst, vilket dikterat åtgärden att minska folkrestaurangernas antal, måste hämma sig. Om icke restaurangerna kunna taga emot de besökande, vända sig dessa åt annat håll. Den av sammanslutningen för smugglingens bekämpande utsände spionen, hr Karlsson, har i dagarna genom ombud utgivit en broschyr "Bland langare och langarekunder", vilken bör giva vederbörande åtskilligt att tänka på. Följande axplockning ur broschyren, avseende förhållandena å Sararestaurangerna, ger en ganska god inblick i detta bolags "sociala" verksamhet.

Bemälde hr Karlsson berättar: "Sistlidne fredag — en dag i mars — besökte jag en Sararestaurang. Jag satte mig ensam vid ett bord nere i kaféet, sedan jag ätit. Samtidigt rekvirerade jag en pilsner och en porter. Det var det enda oupptagna bordet i kaféet. Genast kom en av de på restaurangen ifråga mycket sedda typerna fram till mig och bad om tillåtelse att sitta, vilket beviljades, varpå samtalet kom igång. Mannen var alkoholist och en ärkekladd, efter vad jag kunde förstå. Jag frågade huru han kunde få nog sprit, och han sade, att han hade några snälla vänner som bjödo. Fredagarna brukade han få gratis dricka och även en och annan sup där på restaurangen. Efter denna diskreta antydan beställde jag ytterligare två porter och två pilsner. Under samtalet räknade jag omgångarna av dricka, som de närmast sittande gästerna rekvirerade. Ett sällskap unga pojkar drucko fem per man. En av mina bordskamrater hade sex flaskor tömda, då han gick. Jag själv hade köpt fjorton flaskor porter och pilsner, av vilka jag pressat ner hälften själv." Samt vidare från några besök på en Sararestaurang: "Kaféet ter sig ganska olika en onsdagskväll t. ex. och en fredags- eller lördagskväll. Onsdagskvällen finns det god plats och de, som slå sig ned, rekvirera endast en eller ett par "dricka". Fredags- och lördagskvällar äro alla bord upptagna, och man får ofta se folk, som stå mellan borden och dricka ur sin "dricka."". Härtill anmärker författaren, att dessa förhållanden nu äro ändrade. — Tänk att det skulle behövas en hr Karlsson till det. Även beträffande utskänkningen i övrigt har hr Karlsson en del anmärkningar att göra

I ekonomiskt hänseende är restaurangbolaget för Stockholmssystemet och därmed staten en indirekt förlustbringande historia och av den sociala förgyllning, vederbörande i enigt samförstånd försett Sarabolaget med, finnes nu endast några små plättar kvar.. Det måste kännas egendomligt för dess tillskyndare, att icke längre kunna dupera en godtrogen allmänhet med sociala fraser, men det är ett gammalt ordstäv som säger: "Skam tar igen sitt lån." Dr Bratt börjar att få återbetala sin andel. Hela beloppet jämte ränta på ränta kommer att utkrävas av honom.

Fackman.

U. D. och den Wallenbergska telegramväxlingen under kriget.

(Forts. fr. 1 sid.)

Wallenberg. Det är nu ej heller blott jag, som kräver ett klart besked härutinnan. Det är flere än jag, som vilja veta, huru det sig med saken rätteligen förhåller, och även i utlandet har ett sådant krav tagit sig offentligt uttryck.

Varför blev blott jag offentligen beskylld för att på grund av mitt av herr Wallenberg beordrade befattningstagande med de för mig till innehållet okända tyska chiffertelegrammen ha varit "tysk spion"? Varför blev icke min av samme Wallenberg utsände efterträdare, Herr Gylfe Anderberg, som på samma sätt och väl i än större omfattning åt jag befordrat tyska telegram, utsatt för en liknande offentlig beskyllning? Och varför undgick herr G. O. Wallenberg att bli beskylld härför på samma sätt som jag? Var det rättvist, att all skam och vanära för vad herr K. A. Wallenberg allena förskyllt skulle gå ut över mig, som var i allo oskyldig, och blott därför att jag på sin tid av slöjat min dåvarande chef G. O. Wallenbergs orena förehavanden, för vilka han i stället för laga straff fick belöning? Det är synd om ett land, där moralisk korruption blivit till sådan grad rotfäst.

Även genom nu ifrågavarande avslöjanden har det framgått, att engelsmännen kunde lösa de tyska chiffertelegram, som de gnistvägen uppsnappat. Men det har icke framgått, hur de kommo i besittning av den härför nödiga tyska chiffernyckeln. Detta är den enda länk i beviskedjan, som nu fattas. Men även den gåtan skall en gång finna sin lösning. Den mest mirakulösa chifferlösningsförmåga skulle ock ha kommit till korta, förklarar Sir Alfred Ewing, om icke "genom flera fall av underbart god tur tyska chiffernycklar fallit i engelsmännens händer". Innehade utrikesministern Wallenberg någon av dessa nycklar, eller hade hans namne bankdirektören någon av dem? Det är den frågan, som flera än jag nu göra sig. Tills den blir besvarad med nej — icke av herr Wallenberg, som har i saken del —, så må det tillåtas åtminstone mig, som är part i målet, att tro, att han erhållit kännedom även om de tyska chifferteelgrammens innehåll. Även sättet för själva telegrammets åtkomst är "en annan och mystisk historia", skriver författaren. Visserligen har "Stockholmstidningen" i sitt nummer den 18 december 1927 så att säga sökt blanda bort korten genom att förse en artikel med storstilad rubrik "Rum nr 40 fick *Tysklands chiffer* från havsbottnen", däri talas om "även tyska utrikesdepartementets chiffertelegram", och en "krigshändelse, genom vilken *det tyska telegramchiffret* råkade falla i de allierades händer". Vid genomläsandet av denna med sådan försåtlig rubrik försedda artikel finner man emellertid, att det här icke gällde "Tysklands chiffer", utan endast kryssaren "Magdeburgs" signalbok, som före fartygets sprängning sänkts i havets djup, men därifrån uppfiskats av *ryssarne*, på sätt ock korrekt återgivits i "Aftonbladet", varur "Stockholmstidningen" hämtat sina från en tysk sjöofficer stammande uppgifter. En ny *signalende* hade i anledning därav utarbetats. Det vittnar om en betänklig brist på ... de, när man påstar, att med en tysk kryssares signalbok "Tysklands chiffer" fallit i fiendens händer. Måhända tror "Stockholmstidningen", att varje svenskt krigsfartyg är försett med ett exemplar av svenska utrikesdepartementets hemliga chiffer. Det är emellertid att hoppas, att "Stockholmstidningen" med sin artikel icke avsett att inför sina läsare söka göra troligt, att engelsmännen åtkommo nyckeln till Zimmermanntelegrammet jämte "Magdeburgs" av ryssarne uppfiskade signalbok.

Det är helt enkelt oförsvarligt, att Departementet alltjämt vägrar att framkomma med sanningen härom, då det bör begripa, att den icke kan tigas ihjäl. Icke kan väl Eders Excellens stå i något beroende till herrarne Wallenberg, som hindrar Eder från att fullgöra en självklar plikt mot den stora allmänheten. Intill den dag, då en fullt auktoritativ förklaring föreligger inför offentligheten, huruvida herr K. A. Wallenberg kände eller icke kände de genom honom befordrade tyska chiffertelegrammens innehåll, skola efter hittills gjorda avslöjanden å honom komma att vila misstankar av sådan art, att de, då även den dåvarande regeringschefen vägrat att uttala sig i saken, kunna komma att återfalla på hela regeringen och därmed att bliva ödesdigra för hela vårt land. Och vi ha sannerligen icke längre råd att på dylikt sätt slösa med vårt internationella anseende, om det skall gå oss väl i den framtid, då krig nästa gång bryter ut. Är det då icke i fosterlandets intresse, att alla krafter medverka till undanröjande av dylika misstankar, om de äro ogrundade: och ... det icke i en utrikesministers uppgift, även om han ej själv befunnit sig på ekafleplatsen, att, i den man det på honom ankommer, söka bidraga härtill?

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.

GNESTA.
Stora Hotellet.

GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.

GÖTEBORG.
Hotell Eggers.

HALMSTAD.
Grand Hotell.

HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet

KALMAR.
Stadshotellet.

KARLSTAD.
Stadshotellet.

LANDSKRONA.
Stadshotellet.

LINKÖPING.
Stora Hotellet.

HUDIKSVALL.
Stadshotellet.

LULEA.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.

LUND.
Grand Hotell.

NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.

NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop

SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.

STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.

STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.

TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.

VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.

ÖREBRO.
Stora Hotellet.

Tycker Ni om NATIONEN?

Gör oss då den tjänsten att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.
(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranter insända av:

Namn:
Adress:

Prenumerationspris:
10 kr. för helår, 5:25 kr. för halvår, 2:75 kr. för kvartal.

Spekulationen i inspärrning — ett hot mot den allmänna rättssäkerheten.

(Forts. fr. 1 sid.)

römda "psykiatriker", vilka naturligtvis beredvilligt ställde sig till förfogande. Feron hade till sitt försvar skaffat sig utlåtanden av ett flertal framstående utländska experter på sinnessjukdomarnas område, däribland den nyblivne nobelpristagaren Wagner van Jauregg, vilka samtliga intygade, att Feron var fullt klok och kapabel att själv sköta sina angelägenheter. På samma ståndpunkt ställde sig vår världsberömde svenska hjärnforskare professor Henschen.

Domstolen hade sålunda att till gå stick i stäv mot varandra gående sakkunnigeutlåtanden, av vilka dock de ojämförligt mest auktoritativa deciderat ställde sig på Ferons sida. I denna situation yttrade borgmästare Lindhagen med fullt skäl:

Är den här personen så pass klok, att han ej behöver sättas i undantagsställning? Och vem skall fälla avgörande.? Domstolen skall ju enligt lag göra det, men skall domstolen lita till vetenskapsmännens utlatanden, vilka gå stick i stäv, eller skall domstolen lita till sitt sunda förnuft, eller skall domstolen hänskjuta frågan för ytterligare utlåtande till medicinalstyrelsen, varifrån det alltså skulle komma ännu ett sakkunnigeutlatande?

Men Rätten beslöt efter en kortare överläggning att hänskjuta målet till medicinalstyrelsen, varmed alltså bereddes en chans åt arvtagarna in spe.

Ett är då visst, nämligen, att vill man i vår tid inspärra en förmögen och obekväm släkting, så nog går det i varje fall att uppbotanisera någon eller några läkare, som beediga, att personen i fråga är galen, helst det finnes tjänstvilliga experter på området. Borgmästare Lindhagen har rätt däri, att i dylika fall måste Rätten ställa sig skeptisk gentemot "de sakkunniga" läkarna och begagna sitt sunda förnuft och omdöme. Feron var dock ej så illa ställd, ty han hade råd att anlita dyrbara utländska experter. Men, tänk om det i stället varit fråga om en mindre välsituerad stackare, som på grund av obekvämhet för någon hög vederbörande skulle sparras in; sannolikheten finnes för att han av de svenska sakkunniga förklarats för galen och att domstolen skulle sett sig nödsakad följa det enhälliga utlåtandet av läkarna.

Att överläkaren Marcus kraftigt blev tillsablad av borgmästare Lindhagen såsom mindre övertygande i sin bevisföring, gick naturligtvis Vederbörande hårt till sinnes och i Bonnierska Sv. Dagbladet ha med anledning därav varit införda anonyma utfall mot borgmästare Lindhagen på insändareavdelningen. Hr Lindhagen har emellertid rätt uti att den största försiktighet måste iakttagas ifråga om medborgares omyndighetsförklarande. En domare skall ju också hellre fria än fälla. Det är icke en dag för tidigt att den allmänna uppmärksamheten fästes på hithörande förhållanden, ty den trafik, som nu under längre tid av våra hrr psykiatriker tämligen opåtalt fått bedrivas, är av sådant slag, att det allmänna rättsmedvetandet tvingas att reagera. Den utgör ett allvarlig hot mot den enskilde medborgarens rättssäkerhet, ett hot som ovillkorligt måste undanröjas.

Östermalms Elektr. Affär
Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)
Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.
Installationer, Reparationer,
Radio, Armatur & Glödlampor.

YNGVE DAHL
Raketer och gnistor,
En vädjan i försvarsfrågan jämte annat.
Pris 1:80.
Förlag: Registrator Y. Dahl, Skoloverstyrelsen, Stockholm 8.

Prima Mejerismör 3:20 kg.
Finknäckta ägg 2:20 kg.
Köp Eder Julost hos oss då erhåller Ni den finaste osten till det lägsta priset. Stor sortering in- och utländska ostsorter.
CARL SANDBERGS SMÖRAFFÄR
Tegnérgatan 17. — Tel. Norr 215 30.
Stockholm.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43. STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr 105 96.

Det judiska världsherraväldet.

En insändare skriver till oss:

Den nyligen avslutade processen Schwarzbard i Paris ger ett nytt exempel på judarnas makt i vår tid. Ett öppet mord utfördes i en stad som anses vara civilisationens centrum, en stad, där för mer än 100 år tillbaka uttalades de vackra orden: frihet, jämlikhet och broderskap! — Mordet var rått och cyniskt. Mördaren sköt i det redan liggande offret 5 kulor — och denne mördaren frikändes!

Varje rätt tänkande människa måste bli upprörd över detta frikännande. Mördaren personligen kan icke väcka någon sympati, han var en f. d. tjuv, rånare och anarkist. Motivet till dådet var hämnd för att den dödade Petljura för 10 år tillbaka icke kunnat återhålla de lössläppta revolutionära lidelserna i Ukraina. Ingenting tyckes kunna förmildra domen över mördaren men ändå blev han frikänd, ty han var jude! —

Genast mobiliserades hela den judiska makten. Advokater (naturligtvis judar) beväpnades med 3 mill. fres för att de skulle kunna muta där man kunde muta och skrämma där så behövdes. Resultatet blev: mördarens frikännande — den judiska nationen till ära — och de föraktade goyerna till varnagel! —

Det är intressant att jämföra denna process med en liknande, som utspelats i Warschau då Kowerda, en ung hederlig, ideelt anlagd man, förande ett asketiskt liv, dödar Woykoff, en av huvudorganisatörerna av det oerhört grymma mordet på ryska tsarfamiljen. På befallning av den internationella judiska sammanslutningen mördades utom tsaren och hans gemål deras oskyldiga unga döttrar, en gosse — tronföljaren tillsammans med deras tjänare. Detta mord hämnar Kowerda — men — han är ingen jude, ingen blandar sig i domensgång och den blev hård. Man tyckes urskilja två sorters rättvisa: den för juden och den för kristen. Jämför straffet, som en hungrig och hemlös stackare får, som stjäl en säck potatis, med straffet för en judisk bankir, som stjäl mill. mark eller francs!

Knappast har slutet i den Berlinska skandalprocessen om judarna Barmat Kutisker inträtt, förrän ett nytt millionbedrägeri uppdyker: far och son Blumenstein och två bröder Towbin, vilka begått bedrägerier med ungerska obligationer för 100-tals mill. francs. Få se hur denna process slutar? I affären Barmat tilldelades det svåraste straffet de av hra Barmat och Kutisker förförda tyska tjänstemännen som under den tiden med sina familjer fingo livnära sig på rovor och potatis. En rysk emigrant även om det är en f. d. hög ämbetsman eller officer med oklanderligt förflutet får icke inresetillstånd från ett land till ett annat, men för en jude äro alla länder öppna, de få icke bara visum utan mottagas med öppna armar samt få medborgarskap. Blumenstein är nu tjeckoslovak, den ene av bröderna Towbin italienare den andre rumänier. Judebankiren Rubenstein, vilken arresterades i Petersburg för att han under kriget spekulerade på sänkandet av franska fonder, har fått rättighet att bo i Paris men en rysk general, som varit med i hela kriget på franska fronten, förvägrar franska konsulatet visum för att i Paris hälsa på sin son.

Sådana fakta påträffas dagligen. Vi skola bara icke sluta ögonen och öronen så får vi se och höra vilken hemsk kraft världens judar representera och huru de underkuva lag och rätt. Deras lära säger: "Döda den bästa av goyerna!" ...

Den öron haver till att höra, han höre!

X—e.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Södra Kungstornet,
Stockholm
Telefon: Norr. 5898 Norr 5899

NATIONEN

Lösnummer 25 öre.
PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 10.—
Halvår .... Kr. 5.25
Kvartal .... Kr. 2.75

N:r 51—52 Fredagen den 30 December 1927. Årg 3.

Sanningen om det tyska sammanbrottet.

Ett uppseendeväckande uttalande för Nationen av auktoritativ tysk politiker.

Det tyska kejsardömets sammanstörtande var från början till slut ett de tyska judarnas verk.

Spörsmålet om det tyska sammanbrottet under världskrigets senaste fas kan på visst sätt sägas ha aktualiserats inför internationellt forum med anledning av de sensationella avslöjanden, som framlades av tyske storamiralen von Tirpitz i hans för någon tid sedan hållna föredrag i Stockholm. Dessa avslöjanden uppväckte såsom tidigare omnämnts i Nationen en särdeles irriterad genklang i det med det tyska judedömet intimt lierade Dagens Nyheter och dess systerorgan i Berlin, Berliner Tageblatt, vilka gjorde sig stor möda att bortförklara amiral von Tirpitz' "dolkstötslegend" såsom ett uttryck för en åldrad "nationalists" vilda spekulationer i det blå. Bortförklaringsförsöken voro emellertid i och för sig förklarliga i betraktande av sakens högallvarliga natur, ehuru därför ingalunda försvarliga. Ty Sanningen är här *en enda* och skall i tidens längd lika litet kunna undanhållas tyska folket som historien. I syfte att erhålla en fullt tillförlitlig framställning av vad som tilldragit sig i samband med det tyska sammanbrottet, som beseglade Tysklands nederlag i världskriget på samma gång som det åstadkom det tyska kejsarrikets sammanstörtande, har Nationen hänvänt sig till en framstående tysk politiker, som på grund av sin ställning under kriget hade tillfälle att på nära håll följa händelsernas utveckling och i eminent grad måste betecknas såsom sakkunnig i hithörande angelägenheter, med begäran om ett uttalande. Vår sagesmans framställning, som alltså torde vara att betrakta såsom fullt auktoritativ, visar, att de uttalanden i ämnet, som tidigare gjorts av Nationen, helt överensstämma med verkligheten. Den torde vara den första mera fullständiga relation av händelseförloppet, som offentligt meddelats, och bör fördenskull kunna påräkna ett allmänt intresse samt betraktas såsom historiskt betydelsefull. Den lyder i svensk översättning:

Världens kulturfolk hava haft tillfälle att genom Tysklands undergång som stormakt se ett skolexempel på judarnas strävan att undergräva alla folk. Men pressen, som ledes av judar eller är beroende av judiskt kapital håller på att fullständigt fördölja vad denna katastrof lär. Sverige är ett övervägande nordiskt land och skall därför lätt förstå vad som väntar alla folk med nordiskt inslag, om de utan motstånd i sig upptaga den bland detta infáma folk härskande andan.

De marxistiska partierna hava det största intresse av att beslöja judarnas söndersmulande och förstörande arbete. De förneka lidelsefullt det ofta omtalade dolkstygnet i ryggen på tyska hären, ett uttryck, som ursprungligen en engelsk general använt. I den s. k. münchener-dolkstöts-processen 1926 fick världen höra de mest förvånansvärda uttalanden av aktiva revolutionärer, vilka såsom bedigade vittnesmål uttalade sina privatåsikter.

Kriget hade förberetts i utlandet, revolutionen i såväl utlandet som hemlandet — ända in i minsta detaljer. Revolutionspartierna hava städse berömt sig över denna sin verksamhet. Socialdemokraten, senare rikspresidenten Ebert har uttryckligen bestritt det "oavhängiga" (kommunistiska) arbetarepartiets anspråk på att tillskriva sig ensamförtjänsten av omstörtningen. Det oaktat skulle de marxistiska partierna ej haft någon framgång, om icke tyska folket och den kejserliga regeringen sedan år 1890 — året för Bismarcks avsked och upphävandet av socialistlagen — hade betraktat alla förberedelserna med nästan fullständig intresselöshet. Under världskriget voro de högsta militära posterna helt inriktade på de rent militära uppgifterna för härens ledning, så att man icke kunde vänta av dem ett ingående sysslande med politik. Det fattades dem ock alla förutsättningar därför, såsom general Hoffmans exempel bevisat, vilkens brist på instinkt förorsakat till icke ringa del utbredandet av bolsjevikiska idéer inom tyska hären. Man kan emellertid ej göra general Hoffman några större förebråelser, ty folkets politiska ledare hava ännu mindre varit i besittning av sunda instinkter. Det är en företeelse, som man kan lägga märke till icke blott i Tyskland.

De tyska arbetarnas stora entusiasm i början av kriget gjorde ett pinsamt intryck på de socialdemokratiska ledarna och judarna. Berliner Tageblatt kände en viss skakning på handen under de första augustidagarna, såsom dess chefredaktör, juden Teodor Wolff senare skrev. Man började här omedelbart efter krigsutbrottet att göra klart för arbetarna och isynnerhet deras hemmavarande hustrur, att en tysk seger ej låge i socialdemokratiens intresse. Fyra år i sträck upprepade den judiska pressen denna tanke allt högljuddare. Kejserliga regeringen företog icke något allvarligt för att tysta dessa röster. Då revolutionsintressenterna sågo, att arbetarna i alla fall till sitt flertal troget tjänade sitt fosterland, fann man på att predika för arbetarna, att kriget blott skulle föras såsom ett försvarskrig. Därtill behövdes emellertid "inre frihet". Man hade då i Tyskland mera inre frihet än i dag, men demokratien fordrade: "huvudsakliga behållningen av kriget måste sökas på det inrepolitiska området" (Berliner Tageblatt 1916). Under det vid fronten tusentals soldater fingo bita i gräset, ropade juden på "nyorientering". Det var hans krigsmål. "Ett kraftigt politiskt liv" kunde blott uppnås med "ett demokratiskt valsätt", genom "ministeransvar", "folkkontroll", "parlamentarisk regime" (Berliner Tageblatt).

Alla socialistiska tidningar fingo sändas till fronten. En särskild socialdemokratisk fältpost blev med regeringens medgivande inrättad. Så småningom begrepo de fältgrå, att de blott kämpade för "nyorienteringen". Regeringen d. v. s. hr von Bethman-Hollweg förklarade, att det i augusti 1914 icke mera fanns några partier och att man blott kunde vinna kriget, om man förstärkte de mest vänstersinnade skikten vid fronten. Hemma arbetade parlamentets författningskommission på omstörtande av författningen. Kommissionens beslut voro kantänka emellertid mycket oskyldiga, ty det rörde sig blott "om gamla kända riksdagskrav". Med denna talmudiska logik blev bourgoisien lugnad av den judiska Frankfurter Zeitung.

Hären kämpade oförsvagad vidare. Detta sågo revolutionsintressenterna med oblida ögon. Man började att göra klart för hären, att försvarskrigets ändamål "att skydda hemmets gränser" var uppnått; även engelska herraväldet till sjöss vore för framtiden förbi (juden Haas i Berliner Tageblatt). Under sådan påverkan lät tyska regeringen förleda sig att i september 1916 göra fredsanbud till ententen, vilket av socialisttidningen "Vorwärts" betecknades såsom tysk seger, vilken socialdemokraterna borde bokföra såsom sin förtjänst. Det var också riktigt från marxistisk synvinkel. Juden Riesser skrev emellertid i Berliner Tageblatt: "smärtsammast för fienden vore, att han icke själv kunnat erbjuda fred". Socialisten Scheidemann, som, liksom judarna, blott i svaga stunder var medveten om sanningen, framhöll, att ententen var hotad "av moralisk omringning", vilket vore värre än en strategisk omringning. Demokraten Hausmann tog saken från

(Forts. å sista sid.)

En intervju med doktor Bratt.

Av gen.-konsul Folke Cronholm.

"Grönköping även i London, Abdera bara här", så lyder en rubrik i det stora Brattorganets nummer den 13 december 1927 — Luciadagen, den dag då helgonet med samma namn säges hava lidit martyrdöden. "Dr. Bratt hemma från London" står att läsa därunder, och en bild av den beryktade medicinmannen, svenska folkets kärleksfulla barnsköterska, förevisas också såsom illustration till artikeln, som därpå följer. Den slutar med några ord, som svenska folket bör söka minnas och noga begrunda. De äro ock tillägnade detta folk till varning, ty det har dristat klaga över "barnsköterskeåtgärder", såsom doktorn själv uttrycker sig, och lyda sålunda: "Men skämt åsido, (detta skall ju kunna sägas om själva det s. k. Brattsystemet), det myckna offentliga sysslandet med spritfrågor (det är ju förargligt, att icke allt sådant "sysslande" kan försiggå i smyg), jag skulle nästan vilja säga för dess egen skull, är abderistiskt, och om än både Stockholm och London svårligen kunna komma ifrån Grönköping — Abdera finnes bara på det ena stället."

Ja, sådana ord lägger "Dagens Nyheter" i vår doktors mun. Vad betyder då ordet "abderistiskt"? Jo, under ordet abderiter i en känd uppslagsbok beskrives det sålunda: De för sin löjlighet och dumhet beryktade innevånarna i staden Abdera i Thrakien; och i en annan sådan bok betecknas Abdera såsom ett äkta kälkborgerligt samhälle, en stad, som blivit beryktad för sina innevånares enfald, ehuru även där funnits stora män, om ej av våra spritpotentaters omfång. Abderistisk är sålunda liktydigt med dum och enfaldig. Sådant betyg har dr. Bratt nu bestått svenska folket, sedan han under ett tiotal år ockrat på dess beskedlighet och godmodighet, och förvisso kommer att så fortsätta, tills folket en gång vaknar upp ur sin beklagansvärda dvala. Vår kvacksalvande barnsköterska har sålunda icke några förnäma tankar om sina stackars skyddslingar i den stora avlånga barnkammaren. Skola de sakta och omärkbart låta sig förgiftas av det s. k. Brattsystemet?

Vår beryktade motboks-, mattvångs- och centiliterdoktor fortsätter: "Det kan kanske intressera den allmänhet som genom sin dagliga tidningsläsning bibragts den uppfattningen, att de omtalade orterna äro belägna på våra egna breddgrader", att han på tal om London "måste tala både om Grönköping och Abdera". "I socialt intresserade kretsar" i England hade man visat sig angelägen att "få konsultera" honom i någon av där brännande "nykterhetsfrågor", säger han så vackert. Det s. k. Brattsystemet har väl intet med nykterhet att göra. Ett bättre och mera genialiskt system till främjande av superi har ännu icke blivit uppfunnet, än mindre något folk påtvunget. Rörande "nykterhetsarbetet" är förty dr. Bratt inkompetent att lämna några upplysningar. Han "medförde det intrycket", att hans "skildringar" mot-

(Forts. å sista sid.)

Varför sådan hemlighetsfullhet kring "förräderiaffären"?

Den mystiska "förräderiaffär", som för någon tid sedan — tydligen på beställning och såsom ett led i den iscensatta stora kampanjen mot den nya, icke-judiska regimen i Sovjet-Ryssland under Stalin — gick av stapeln med reservlöjtnanten Gösta Norberg som förste agerande, har redan tidigare behandlats i Nationen. Vi uttalade därvid, att vad som framkommit under sakens behandling inför press och myndigheter tydde på, att det rörde sig om en ren provokationsaffär och att löjtnant Norberg härunder kommit att spela rollen av ett redskap för vissa inflytelserika, visserligen icke officiella intressen, som önskade en anledning att få gå löst emot den nya regimen i Moskva och bereda "judehataren" Stalin — vilken, förgått sig så illa mot "de verkliga revolutionshjältarna", judarna Trotskij-Bronstein, Sinovjev-Apfelbaum etc., — svårigheter. Men arrangörerna skötte spelet alltför otympligt för att det icke skulle genomskådas.

Det konstaterades som vi veta, redan i det första stadiet av den famosa "förräderiaffären", att löjtnant Norberg självmant trätt i förbindelse med sovjet-ryska legationen och erbjudit sig att till densamma förråda militära hemligheter, och det under omständigheter, som verkade skäligen misstänkta. Man bara förvånas över att den nämnda legationen med sin kända förslagenhet i liknande ting lät locka sig i fällan såsom skedde, vilket tyder på, att minister Kopp, som ju i sin egenskap av jude tillhör den Trotskijska oppositionen — naturligtvis oavsiktligt! — råkat slumra till ett slag i utövningen av sin diplomatiska syssla. Upplösningen på "affären" blev också dråplig: Löjtnant Norberg var fullkomligt oskyldig och försattes på fri fot, men sovjet-ryska legationen hade ohjälpligt komprometterat sig genom att mottaga hans erbjudande att mot betalning överbringa hemliga försvarshandlingar. Dagspressen och myndigheterna, vilka förut — så länge judarna sutto vid styret i Moskva — blundat på det mest älskvärda sätt för sovjetherrarnas många mystiska förehavanden i Sverige, fingo ett livligt uppskattat tillfälle att få "säga sanningen" rörande revolutionsregimen och läsa lagen för den nya antisemitiska överhögheten i Moskva. Handlingarna i "affären" voro emellertid, hettedet, av den art, att de måst hemligstämplas och allmänheten alltså åtnöjas med de officiösa förklaringarna genom tidningarna, att löjtnant Norberg var fullkomligt oskyldig medan tvenne sovjets representanter i Stockholm på det allvarligaste komprometterat sig och brutit mot gällande regler för statlig samvaro.

Då "förräderiaffären" såsom framhållet inträffade som ett led i den öppnade stora kampanjen mot Stalinregimen, vars "kapitulation" för kyrkan nyligen begråts av Bonnierska Dagens Nyheter som ett förräderi mot frihetens sak, hade man efter att ha följt de föregående akterna i spelet all anledning att här misstänka en akt av provokation. Vad som inträffat pekar även ganska bestämt i den riktningen, icke minst Bonnierska D. N:s iver att söka rentvå löjtnant Norberg i "affären" samt att på förhand irriterat tillbakavisa eventuellt framkommande beskyllningar för provokation. När Bonnierlakejen i alla skiften, hr Per Albin Hansson, så ryckte in på arenan och i kraft av sin ställning som chef för riksdagens största parti energiskt tog löjtnant Norberg och sekretessen i försvar, behövde ju knappast längre någon tvekan råda. Vi omnämnde i vår förra artikel i saken, att löjtnant Norberg för något år sedan uppvaktade Nationen och erbjöd vår tidning sina tjänster, liksom han nu varit så älskvärd mot sovjetlegationen. Vi voro dock en smula klokare än herrarna av sovjet och underläto att engagera honom för Nationens räkning, då vi av införskaffade upplysningar om N. icke ansågo oss ha anledning hysa något vidare förtroende för honom. Löjtnant Norberg var vid den tiden, för cirka halvtannat år sedan en hängiven fosterlandsvän, som önskade arbeta i de nationella idéernas tjänst. Vid sitt besök å Nationen överlämnade han ett för tidningen nedskrivet skaldeopus "Manhems Söner", vari han gav utryck för de lågande fosterländska känslor, som besjälade honom. Dikten kom icke att publiceras utan förvarades i våra redaktionella gömmor. Med anledning av den roll löjtnant N. kommit att spela i "förräderiaffären" kan det emellertid ha sitt intresse att nu taga del därav, varför vi på annat ställe i dagens nummer återgiva densamma in extenso.

Som läsaren vid studerandet av det nämnda skaldeopuset finner är den Gösta Norberg, som där talar en helt annan Gösta Norberg än den, som nu skulle förråda Sverige åt främmande makt. Vad skulle Per Albin Hansson väl sagt, om han vetat, att hans skyddsling av i dag för halvtannat år sedan kvädade:

"Stå trogen vakt kring fädrens höga gärning,
stå stark, hur än den kastas ödets tärning!

— — — —

Nåväl, låt dem den bittra kalken tömma
de ättlingar av frejdad asaätt!
Då skall ock minsta sten här icke skonas,

(Forts. å sista sid.)

Den faliska rasens förekomst i Sverige.

Vid genomläsandet av d:r Günthers "Rassenkunde des deutschen Volkes" erfar man med tillfredställelse, att författaren till de 5 huvudraserna i Europa, den nordiska, den dinariska, den ostiska, den västliga och den "ostbaltiska" fogat ännu en: den faliska, d. v. s. den, som i antropologiska kretsar sedan gammalt gått under benämningen Crô-magnonrasen efter den äldsta, i Frankrike belägna fyndorten, där man påträffat kranier av denna typ. Denna ras, som anses identisk med stenåldersbefolkningen, återfinnes i germanska länder ännu i dag — såsom övervägande faliskt ansikte avkonterfejar d:r Günther bl. a. rikspresidenten Hindenburg, vilket otvivelaktigt är en riktig karakteristik.

Samtidigt som man med tillfredsställelse erfar att den urgamla faliska rasen kommit till sin rätt, blir man en smula besviken över att det människoslag, som rasforskaren Bunak kallade Baltisk ras, och d:r Nordenstreng sedermera omdöpt till "Ostbaltiska rasen", utan minsta reservation av Günther upptages såsom en självständig ras, och icke nog härmed, de bred- och kortansiktiga svenskar, som av Montelius och andra ansågos tillhöra Crômagnonrasen sägas kunna förklaras såsom en korsningsprodukt av nordisk och "ostbaltisk" ras. Man förvånas över prof. Lundbergs och d:r Günthers ståndpunkt härvidlag men har liksom på känn, att nyssnämnda uttalande utgör en eftergift för den av d:r Nordenstreng förfäktade åsikten. Crô-magnonrasen är en ras med förnäma egenskaper under det att om ostbalterna gäller motsatsen. Professor Gaston Backman hävdar kategoriskt, att någon ostbaltisk ras ej existerar.

Beteckningen ostbaltisk ras är mycket missvisande. Man tänker på folken på östra sidan av Baltiska havet. Studerar man dessa folks fysionomi, vill man lätt draga slutsatsen, att det ej finnes en ostbaltisk ras, utan åtminstone tre styeken mera utpräglade, sins emellan skilda ostbaltiska typer.

Det finnes visserligen en kortväxt, trindskallig, bredansiktig, linhårig ras med vattenblå ögon, men denna har endast bevarat sig oblandad i det ryska Fjärr-Karelen, och som raser numera döpas efter den ort, där de i nutiden äro bäst och renast företrädda, så borde den kortskalliga, linhåriga rasen benämnas *Karelska rasen*. Den karelska rasen har i de ostbaltiska länderna blandat sig med lappar, mörkhåriga kväner av innerasiatiskt ursprung och skandinaver etc. Dessa blandprodukter hava gjort något intrång i övre Norrland och längst norrländska kusten.

Tager man i närmare skärskådande de kroppsliga och själsliga egenskaper, som utmärka, vad Günther kallar den faliska rasen, blir man varmt övertygad om att denna hedervärda ras är rätt starkt företrädd bland genuint svenska allmogesläkter.

Den faliska rasen, som av Paudler, Hentschel och Kern efter Dalarne benämnes dalarasen, är högväxt, långskallig eller med medellångt huvud, bredansiktig med utpräglad haka och bred underkäk, medelbred näsa och har ljust hår med förkärlek för det röda, djupt liggande blå eller grå ögon, ljus hy, vanligtvis hela ansiktet rödlätt i stället för den nordiska rasens "ros och lilja" under uppväxtåren.

Under det Montelius ansåg, att den nordiska rasen härstammade från den faliska rasen, påstår Hansschild, att germanerna äro en blandning av nordisk och falisk ras, en icke osannolik hypotes.

Den faliska rasen är nästan mer högväxt än den nordiska, men ej rankvuxen utan den går på bredden och saknar utpräglad midja, ansiktet är såsom ett uppifrån och nedåt sammantryckt nordiskt anlete, pannan är brantare än den nordiska. Under det den nordiska rasen har för plägsed att stående överflytta kroppstyngden på ena benet, verkar den faliska såsom stadigt uppvuxen ur jorden. Günther uppräknar bland starkt faliska människor med nordiskt inslag furst Bismarck och Björnstierne Björnson. Man skulle även kunna säga, att Björnson gör skäl för sitt namn och rent av kalla den ras, han tillhörde, för björnrasen. Ty det är björnens egenskaper, som gå igen i detta människoslag. Det är en tung, trygg ras, i högsta grad vederhäftig och tillförlitlig med utanskriften: Hine robur et securitas. En frodig ras, en smula för burdus och okonstlad i sitt uppträdande, men med en stötkraft, som kan rubba berg, en ras, som icke är så vittsvävande i sina projekt och fallen för ledarskap som den nordiska, utan gärna håller sig inom sitt yrke eller näring, som den sköter grundligt och rättskaffens, saknande det övermod och lättsinne, som ofta är ett odisputabelt fel hos den nordiska rasen: björnens varma gemyt och trygga humor utmärker ock de faliska, godsinta jättarna.

Den faliska människan är det bästa komplementet till den nordiska. Då d:r Nordenstreng nyligen i tidskriften Det nya Sverige föreslog, att vi här i Sverige skulle blanda oss med alpin (ostisk) och ostbaltisk ras, med motivering, att den nordiska rasen är en härskareras, som behöver under sig uppblandade människor att leda, nämnde han intet ord om vår till några procent faliskt betonade allmoge.

Hur många medlemmar av det gamla bondeståndet voro emellertid ej av falisk typ och tung vederhäftighet? Hur många nämndemän i Sveriges land ha ej varit av detta virke. I allmogens ögon har den faliska typen stått mycket högt, vilket framgår av att på gamla bonader är nästan uteslutande denna typ återgiven.

Huruvida Montelius åsikt, att den nordiska rasen härstammar från det faliska stenåldersfolket, är riktigare än Hansschilds mening, att dessa folkslag äro två raser, som så småningom sammansmält till en, får framtiden avgöra, men det förefaller som om intet spörsmål vore viktigare för den svenska rasbiologien att utreda än detta genom ett noggrant studium av det faliska inslaget hos den svenska allmogen.

Numera börjar den förhistoriska forskningen att alltmer begagna de nordiska fornsagorna såsom historisk sanningskälla. En tysk vetenskapsman tror, att striden mellan jättar och asar gällde kampen om överherraväldet mellan den faliska rasen (jättar) och asarna (götar). Då sagan om Rig rätt noga och träffande beskriver dessa båda raser i norden, skulle kunna förmodas, att i denna saga omnämnda jarlaätten var den rent nordiska befolkningen och karlaätten den något grövre tillyxade kvarlevan av stenåldersfolket, som asaättlin-

(Forts. sid. 5.)

Den 30 December.

Svenskar, vaknen upp!

Det nu tilländagångna året torde vara att räkna bland de mest skickelsedigra i tideräkningen. Vad dess efterföljare, 1928, bär i sitt sköte, är i denna stund förborgat för människors ögon; men vad vi veta om det, vi lämna bakom oss, är, att den gamla satsen åter en gång besannats: människan spår men Gud rår. Fåvitska beräkningar och förhoppningar hava kommit på skam o. förvandlats i grus, himlastormande planer, hysta av små andar, som trott sig sitta inne med all visheт, hava gäckats, människorna hava åter haft tillfälle erfara sin ringhet inför det Allsmäktiga.

Den allmänna situationen i världen vid skiftet mellan det gamla och det nya året visar, att vi befinna oss i en brytningstid mellan ett förgånget och ett i vardande. Övertron på den ultramaterialistiska världskulturens välsignelser får alltmera vika för en ny, där icke endast materien utan även anden tillerkännes sin rätt. Andarna, vilka länge med våld hållits fjättrade i gud Mammons bojor, hålla på att vakna, de nöja sig ej längre med illusioner och sinnet smekande, fagra skönmålningar av framtidens all härlighet, de tarva i dag något mera. Hos alla jordens folk är Sanningen på marsch, och därmed randas ock en ny och ljusare tid för mänskligheten.

I Sverige liksom i de flesta länder har året 1927 kännetecknats av en tydlig tendens till stabilisering politiskt och ekonomiskt samt inåt och utåt en viss avspänning i det rådande orosläget. Bevarelsens makter ha lyckats hävda sig gentemot upplösningens framstormande demoner. Det härvid kanske mest betydelsefulla tecknet är de märkliga händelser, som i årets sista månader timat i Moskva, där världsrevolutionens själva initiativtagare och organisatörer, de tidigare allsmäktiga "revolutionshjältarna", judarna Trotskij-Bronstein, Sinojev-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn o. s. v. uteslutits ur kommunistpartiet såsom "renegater" och "folkförrädare" och praktiskt taget förklarats fågelfria. Den judiska världsrevolutionen, som under ett årtionde i så hög grad präglat den politiska situationen i världen och ständigt hängt över alla folks huvuden som ett rysansvärt damoklessvärd, har för tillfället satts ur funktion. Den var såsom här ofta framhållits helt och uteslutande judemaktens stora experiment till de icke-judiska staternas omstörtning för banande av väg för Israels sedan årtusenden drömda världskungarike. Men experimentet misslyckades, och misslyckandet beseglades genom den historiska uteslutningen av praktiskt taget allt vad judar heter ur sovjetryska kommunistpartiet vid den i slutet av året hållna partikongressen i Moskva. Men det vore felaktigt att tro, att därmed all fara från den på folkens förstörelse inställda judiska makten vore borta. Världsrevolutionens tillfälliga misslyckande är väl en allvarlig motgång för Israel men det betyder visst icke att planen på världens revolutionering övergivits av judafolket, men väl sannolikt, att det definitiva förverkligandet därav uppskjutes till en mera lämplig tidpunkt, t. ex. i samband med det nya världskrig, för vars igångsättande f. n. med all iver arbetas. Väl visar situationen i världen för ögonblicket på ett visst lugn, men detta lugn är endast ett lugn på ytan, en paus i den pågående jättekampen på liv och död mellan de båda varandra motsatta världssystemen: judendomen och kristendomen, judemakten och de kristna nationalstaterna. Under den lugna ytan jäser det alltfort och arbetas intensivt i omstörtningens intresse; på djupet brottas hänsynslösare än någonsin ljusets och mörkrets makter om herraväldet över människorna och folken. Vi befinna oss mitt uppe i ett historiskt avgörande av mest ödesdigra slag, där det gäller alla folks väl och ve, huruvida den etiska livssyn, som kristendomen företräder, skall segra i världen eller den ultramaterialistiska, som förfäktas av det efter världshegemoni strävande judafolket.

I den kamp mellan Sanningen o. lögnen, mellan ljusets och mörkrets makter, som nu står, den största i mänsklighetens historia, duger det icke att lita på andra. Den uppfordrar varje individ, varje folk till deltagande. Historien visar, att de folk, som förneka sig själva och i lättsinne låta leda sig mot förgörelsen, äro dömda att gå under. Det är ej heller nog, att en eller ett fåtal medborgare inom ett folk känna pliktens bud. Skall katastrofen kunna undvikas, måste de många med i självbevarelsens motkamp. Ingen förvillande fraseologi kan längre dölja verkligheten, att det numera gäller individernas och folkens rätt att leva. De ödesdigra följderna av det i judemaktens hägn snart sagt överallt i samhällena härskande lögnsystemet framträda för varje dag allt tydligare. Det är på hög tid att alla det systemets fiender samlas till kamp och hänsynslöst bjuda det spetsen, om vi skola kunna undgå att drabbas av förgörelsens öde.

Om den allmänna tidsbilden ur flera synpunkter ter sig dyster, är dock visst, att händelserna i världen under det gångna året, särskilt i Ryssland, äro ägnade att inge hopp om seger för den nya aera, som överallt börjar framtränga och som kräver, att Sanningen skall föräras platsen som ledstjärnan i individernas och folkens utveckling. Den judiska världsimperialismen har under 1927 med det kommunistiska misslyckandet lidit ett av sina allvarligaste nederlag i historisk tid, men den står alltjämt världen runt rustad till tänderna, beredd att slå till, var och närhelst en chans erbjuder sig att vidga och stärka dess "heliga" intressesfär. Kapitalet i alla länder är dess mer eller mindre lydiga tjänare, regerings- och lagstiftningsmakter utföra i regel utan att blinka dess påbud, liksom upplysningsväsendet i de flesta stater står under dess ledning och kontroll. Israels vägar och medel äro i otal. Där den ena vägen för ögonblicket ej lämpar sig finnes det alltid en mängd andra, som göra sig förträffligt. Väl är det antagligt att den judiska världsrevolutionen efter det ömkliga misslyckandet i Moskva får ligga till sig någon tid och att den överhängande faran från det hållet för stunden avvärjts, men vad som är visst är, att de judiska världserövringssträvandena med så mycket större energi komma att koncentreras på "den fredliga revolutionens" väg, främst företrädd av "freds- och rättsinstitutet" Nationernas Förbund, i vars hägn det judiska världsriket skall byggas upp genom folkens "fullt frivilliga" politiska, ekonomiska och kulturella avrustning. Arbetet nere i det idylliska Genève, där de kosmopolitiska herrar politiker och statsmän trivas så förträffligt, är som vi veta redan i full gång med Sverige som en av de stora pionjärerna. Genom folkens avnationalisering via Genève skola dessa beredas för den universella lycksalighet, som Israel tillärnar dem och som skall genomföras med lagliga medel i den mån den öppna revolutionen icke låter sig förverkliga. Våra politiker och statsmän av i dag förstå naturligtvis intet av vad de gå i strid för, rättare sagt de vilja intet förstå. Deras roll är endast att marschera. De tyckas för övrigt över hela linjen till den grad ha gått upp i den judisk-ideella rätts- och frihetsfilosofien, att de omtöcknats i sina hjärnor och fullständigt förlorat sinnet för verkligheten.

Men i det läget är det alla hederliga svenska medborgares plikt att rycka in med i kampen, ty Sveriges folk är, så sant det vill leva och icke för alltid underkasta sig det judiska mammonsoket, ej hågat att offra sin fäderneärvda kultur, sin folkliga egenart och sin suveränitet på de falska gudars altare. Över hela vårt land måste nu tältropet lyda: Samling till kamp mot folkförrädarna, till försvar för vår nationella helgedom!

PRESSKONSERTEN

Rusdrycksförordningen av 1917 bör revideras!

I en ledande artikel, rubricerad "En önskvärd revision" påyrkar Aftonbladet (h) en revidering av gällande rusdrycksförordning. Efter att ha berört den illegala handel i spirithaltiga drycker, som florerar särskilt i förbudsländerna — där spriten enligt hrr förbudisters mening skulle vara utrotad! —, men också i restriktionsländer sådana som vårt, skriver tidningen bl. a.:

En aktad och bildad man från ett land i Mellan-Europa uttryckte nyligen för oss sin stora förvåning över det intresse som här allmänt ägnades den s. k. spritfrågan. Den är ständigt aktuell hos Eder, sade han, i mitt land existerar knappast den frågan. Han gjorde den reflexionen som en förklaring till detta förhållande, att i hans land existerade ej något restriktionssystem, medan vi här i Sverige vore överhövan begåvade därmed. Samma iakttagelse har gjorts av andra främmande observatörer, som vistats någon längre tid i vårt land, och onekligen säger den oss åtskilligt. Redan 1917 års förordning om försäljning av rusdrycker är behäftad med många brister. Den har en del allmänna uttalanden, som kunna tolkas nästan hur som helst och som också tolkats hur som helst av tilltagsna miniatyrdiktatorer. T. o. m. kontrollstyrelsen har nyligen r-tiga punkter. Rusdrycksförordningen tillkom icke heller såsom en följd av en genomarbetad k. proposition utan bragtes till stånd på grund av motioner i riksdagen, låt vara efter ett ganska grundligt om också mycket ensidigt förberedelsearbete. Vad som timat sedan dess, förordningens olika tillämpning på olika platser, den oerhörda godtycklighet, som med eller utan rätt ägt rum i kraft av denna förordning, de maktövergrepp mot näringar och enskilda medborgare, vilka så ofta låtit tala om sig — allt ger motiv till kravet på en grundlig revision av 1917 års ganska otympliga förordning.

— — —

Den stora faran för restriktionssystem t är att det råkar i vanrykte, om det i skydd av en oklar lagstiftning erhåller en självsvåldig och godtycklig tillämpning som trakasserar laglydiga, ordentliga medborgare och samhällsklasser. Följden härav blir att den allmänna opinionen vänder sig icke endast mot sådana tillämpare av lagen — vilket betyder mindre — än mot systemet självt. Det är inte att begära, att exempelvis Stockholmssystemets styrande mästare skola godvilligt komma till insikt härom. Hur man där förfarit i ett otal fall de senare åren, hur man därifrån bedriver konkurrensen med enskilda företagare, utgör vittnesbörd nog om ett bourbonskt sinnelag, av vilket intet bättre förstånd är att vänta. Vill man upprätthålla ett sunt restriktionssystem, som åtnjuter medborgarnas aktning, så blir det förvisso nödvändigt att omgöra lagen och giva denna en så klar avfattning att godtycket och diktatorsfasonerna på detta samhälleligt rätt ömtåliga område omintetgöras.

I Aftonbladets uttalade krav på "en grundlig revision av 1917 års otympliga förordning" kan givetvis envar instämma. Den revision, som den rättsinnade opinionen nu kräver, får dock icke stanna vid ett lappande på det gamla förnuftslösa restriktionssystemet, det måste avse *dels* skapandet av en fullt hållbar grund på rusdrycksförsäljningen i framtiden, *dels* en radikal upprensning av det augiasstall, som med myndigheternas goda minne fått uppstå i och kring det Brattska systemet, *dels* slutligen alla i skandalsystemet skyldiges straffande enligt lagens bestämmelser samt förpliktande att till Statsverket återbetala vad de undanhållit detta. Med en revision, som icke tar vederbörlig hänsyn till dessa fundamentala krav, kommer den allmänna opinionen förvisso icke vara tillfreds.

Stalins seger över oppositionen.

I en ledande artikel, rubricerad "Ett avslutat skede", söker redaktör Engberg i Socialdemokraten (s.) bedöma den märkliga politiska process, som f. n. försiggår i Sovjetryssland i och med den Trotskij-Sinovjevska oppositionens störtande och Stalins fullständiga övertagande av makten. Framställningen i fråga skiljer sig förtjänstfullt från tidningens övliga sätt att behandla hithörande spörsmål genom sin påtagliga tendens att vilja skärskåda händelserna mera sakligt, varigenom den ock utgör ett intressant bidrag till bedömningen av det som nu sker i Ryssland. Författaren i Soc.-Dem. skriver:

Revolutionsperiodens första tioårsskede är fullbordat. Ett bokslut föreligger. En ny epok börjar.

Den i dagarna avslutade ryska partikongressen betecknade uppgörelsen med det förflutna. Att den samtidigt blev uppgörelsen med dettas ideella bärare är naturligt. Stalins fullständiga seger över oppositionen var verklighetsmänniskans seger över romantikerna, konjunkturpolitikerns seger över troshjältarna, opportunistens seger över principryttarna. I Stalins kurs har det flydda årtiondets erfarenheter tagit ut sin rätt. Oppositionens försök att förklara "revolutionen i permanens" har icke lyckats. Stalin har kallt och nyktert avvisat kravet på spärritt mot utvecklingens egna krafter och har i stället resolut beslutat sig för att ta verkligheten sådan den är och anpassa sig därefter.

För oppositionen har tron på världsrevolutionen spelat samma roll som tron på frälsningen i Kristus spelar för den kristne. Trotskij och hans vänner ha fostrats i denna tro, levat sig in i den och under Lenins ledning fått sin politiska inriktning bestämd mot dess bakgrund. I tron på världsrevolutionen tog Lenin steget att inrätta den ryska regimen såsom om kapitalismens utvecklingsskede redan passerats. Hans tro kom på skam. Världsrevolutionen kom icke. Men hans medkämpe Trotskij framhärdade i sin tro. Och därför krävde han hänsynslöshet i förhållande till det kapitalistiska utlandet och hänsynslöshet i förhållande till de kapitalistiska tendenserna i eget land. Ingen uppgörelse om Rysslands skulder till kapitalststaterna! Krigets princip i högsätet såväl utåt som inåt! Intet förbarmande med den återuppspirande borgerligheten! Ned med den alt. efter som den sticker upp huvudet! Intet hänsynstagande till storbönderna! Krossa dem! Proletarisera dem! Ingen opportunism! Inga kompromisser med övriga klassintressen! Diktaturen skall helt och fullt ligga i proletariatets hand och icke tillåtas glida över i storbondeintressets, borgerlighetens och byråkratins! Vänta bara — så var Trotskijs tankegång — världsrevolutionen kommer, Ryssland kan hjälpa till att framtvinga den dels genom tredje internationalen, dels genom en målmedvetet krigisk politik utåt. Men just därför får icke opportunism och kompromissande segra inåt. I avvaktan på världsrevolutionen skall Ryssland hålla komunismens fana högt och skoningslöst utrensa alla tendenser till samförstånd med och anpassning efter kapitalism och borgerlighet.

Kort och gott: Trotskij hade tagit kommunismen på ramma allvaret och han fasthöll lidelsefullt vid tron på den stundande världsrevolutionen, där Ryssland skulle befrias från sin kapitalistiska omgivning, befrias från dennas tryck och smittofara och bärgas definitivt över på kommunismens strand. I Trotskijs hela syn, i hans fordran på att revolutionen skulle förklaras i permanens, i hans fanatiska världskatastrofteori var den Leninska kommunismen personifierad. Trotskij hade vägrat gå på ackord. Domen över honom och hans politik var därför domen över den Leninska kommunismen själv.

Stalins kurs är av ett rakt motsatt kynne. Väl trodde även han en gång på världsrevolutionen. Väl inbillade sig även han, att Ryssland i och genom denna stundande världskatastrof skulle bli kvitt den kapitalistiska världens pressning mot dess gränser, på så sätt förlossas från tvånget att genomlöpa det kapitalistiska utvecklingsskedet och direkt från sin feodalistiska samhällstyp förvandlas till och förbliva en kommunistisk Men han togs snart nog ur sin villfarelse. Han upptäckte snart nog, att den ytterstadagsstämning, som satte sin prägel särskilt på den judiska bolsjevikfalangens politik, saknade verklighetsunderlag. Han såg fiaskot för bolsjevismens revolutionsplaner i Europa. Han såg tredje internationalens oförmåga att uträtta större revolutionära verk än "putsch", kupper och begränsade revolter. Han knöt visserligen en tid varma förhoppningar till den kinesiska revolutionsrörelsen. Han felbedömde den emellertid och brände fingrarna. Tron på världsrevolutionen vissnade ner hos honom. Han kunde icke upptäcka något faktiskt underlag för Trotskijs lära om att revolutionen skulle förklaras "i permanens." I stället för att störta samman gick kapitalismen ute i världen notoriskt en stabilisering till mötes. Det var så långt ifrån att man fick räkna med ett avlyftande av det kapitalistiska trycket mot Rysslands gränser, att verklighetens vittnesbörd pekade i rakt motsatt riktning. För överskådlig tid framåt måste Ryssland vara berett på ettdera av följande tvenne: 1) a n t i n g e n existera för denna oöverskådliga tid framåt som komplett isolerat kommunistiskt samhällsexperiment 2) e l l e r kapitulera, gå på ackord, söka ett modus vivendi med den kapitalistiska världen, anpassa sig och så småningom avveckla det kommunistiska experimentet. Hans verklighetssinne sade honom, att det förstnämnda alternativet vore praktiskt ogenomförbart. Endast det senare alternativet kunde rädda landet. Han visste alltför väl att mot en bondeklass, utgörande bortåt 90 procent av hela befolkningen, vore det i längden orimligt att söka vidmakthålla en på den försvinnande lilla arbetarklassen vilande diktatur. Hans praktiska blick sade honom därjämte, att det var storbondeelementets faktiska produktion av ett exporterbart spannmålsöverskott som vore ryggraden i landets hushåll. Han förstod vidare, att Ryssland måste ha kapital utifrån för att få upp sitt näringsliv ur förfallet. Det måste ha krediter i det kapitalistiska utlandet.

Det är ingalunda förvånande, att en man med Stalins nyktra och opportunistiska läggning utifrån dessa överväganden kommit fram till det program, som han målmedvetet och med stor skicklighet stycke för stycke drivit igenom mot de på kommunismen och världsrevolutionen troende trotskijisterna. Han har sålunda sökt samförstånd med det kapitalistiska utlandet. Lenins och Trotskijs hårdnackade vägran att erkänna tsardömets skulder har han frånfallit och inlett förhandlingar om dem med Frankrike. När Briand icke tyckte om att Rakovskij befattade sig med inre politik i Frankrike, lydde Stalin vinken och ackrediterade i Paris den korrekte ämbetsmannen Dovgolevski . . .

Hans inrikespolitiska orientering har besjälats av samma strävan. Samförstånd med och eftergifter för storbonde- och borgareintressena, hänsyntagande till NEP-männen, gynnande av ämbetsmanna- och funktionärskåren, allt påtagligare anpassning av diktaturen efter den ojämförligt största samhällsklassens behov och en icke mindre påtaglig förskjutning av det reella inflytandet bort från arbetarhåll och åt bonde- och borgarehåll. Men naturligtvis har denna manöver skickligt bemantlats med kommunistisk fraseologi. Detta har varit så mycket lättare för Stalin som partiets ojämförligt aktivaste och starkaste element är funktionärs- och ämbetsmannakåren. Med den som lydigt och villigt verktyg i sin hand har han fått partiet att icke blott godkänna hans politik utan även upphöja den till den enda rätta och renläriga kommunistiska politiken. De som ställt den emot ha utsparkats, dömts som kättare, förrädare och — kontrarevolutionärer. De äro nu hänvisade till underjordisk verksamhet och drabbas av Tjekans fruktansvärda makt i den man de ertappas med slikt . . .

Det vilar något av gripande tragik över detta skådespel, där i arbetarklassens missbrukade namn ett allt mer och mer terroristiskt partimonopol får tjäna som verktyg för rysk politiks inlänkande på borgerliga och kapitalistiska vägar. Men å andra sidan är — såsom vi utförligt uppvisat — denna orientering den enda rimliga med hänsyn till Rysslands samhällshistoriska utvecklingsstadium och ett klasskick, där arbetarklassen är en försvinnande liten minoritet och den väldiga bondemassan ger landet dess förhärskande typ. Stalin har därför förnuftigtvis r ä t t gentemot Trotskij. Han har r ä t t när han avvecklar det kommunistiska experimentet. Och allra mest synes han oss ha rätt när han för sin triumfvagn spänner även det svenska kommunistpartiet. Ty finns ett välförtjänt öde, så är det hr Kilboms, när han nu, med Stalins bomärke inklippt i sina långa öron, nödgas tillbedja de gudar han bränt och bränna de gudar han tillbett.

Denna framställning av händelseutvecklingen i Sovjet-Ryssland motsvarar otvivelaktigt i stort sett verkligheten, om ock författaren i det socialdemokratiska huvudorganet av lätt förstådda skäl icke närmare ingått på vissa sidor därav, vilka sammanhänga med judarnas och den judiska kapitalismens roll i den Lenin-Trotskijska världsrevolutionen. Gentemot den del av framställningen, som avser de olika revolutionsregimernas förhållande till kapitalismen, må dock sägas ifrån, att redaktör Engbergs uppgift att den judiska oppositionen realiter skulle varit och vara antikapitalistisk icke håller. Den judiska riktningen var visserligen allt från begynnelsen fientlig mot de statlig-ekonomiska institutionerna, vilka den strävade efter att omstörta, men samarbetade i stället i hemlighet så mycket mera intimt med de olika internationella judiska banksyndikaten, som i det längsta av all kraft understödde världsrevolutionens sak. Stalins "kapitalistiska" kurs betyder alltså i verkligheten ett samarbete med kapitalet på de bestående statsskickens grund i stället för som den Trotskijska ett samarbete med det privata kapitalet mot de bestående samhällsskicken. Det är häri, som den stora realskillnaden mellan de bägge regimerna i "revolutionens Ryssland" i fråga om kapitalismen ligger.

»Politiskt fridsbudskap?»

Inom det "liberal-borgerliga" lägret har sedan en tid tillbaka en viss oro kunnat förmärkas. Då och då ser sig Bonnierska Dagens Nyheter (l.) föranlåtet att läsa lagen rätt så ordentligt för "partikoryféerna" om "den politiska försumpningen" — man måste kantänka följa med sin tid! — I klockare Sävstrands organ, Mellersta Skåne (l.), som också fungerar som liberale partikoryfén, lantbrukaren Jönssons i Revinge liv- och husorgan, har nu denne illustre representant för den svenska modernäringen ryckt in för en ny politisk paroll, som intresserat noteras av D. N. som ett uttryck för den liberala folkviljan i södra Sverige. Hr. Jönssom förmenar sig ha erfarit i parlamentariska kretsar, att ett samarbete olika partier emellan skulle kunna åvägabringas vid riksdagsvalen nästa år, därest ett samarbete i viss utsträckning även kan komma till stånd vid stundande riksdag. Hr. Ekman och hans vänner känna sig tydligen icke mäktiga att ensamma i längden "leda" den politiska utvecklingen i vårt land! Hr. Jönsson, som givetvis icke författat sin paroll utan att dessförinnan ha konsulterat Höga Vederbörande, skriver:

Man talar så mycket om parlamentariskt stillastående och parlamentarisk försumpning men givet är, att stillaståendet ej förbytes i utveckling därest riksdagsmajoriteten, som ju visserligen skiftar till sin sammansättning, motsätter sig förslag blott därför att de komma från politiskt håll med vilket man i vissa spörsmål ej sympatiserar. Det bör förekomma saklig prövning i alla politiska frågor. Men det är ej nog med att sådan prövning utlovas — den bör också praktiseras när den som läst behövs.

Allehanda tolkar Revingelantbrukarens försonliga uttalande som ett julens "politiska fridsbudskap", ägnat att inge vissa förhoppningar om ett äntligt förverkligande av "de moderata" hjältarnas länge närda längtan efter "en borgerlig samling" mot "socialdemokratien". En sammanblandning av julens fridsbudskap med ett "borgerlig-samlings"-budskap måste emellertid betecknas som mindre tillständigt. En borgerlig samlingspolitik, sådan "amiralen" Lindman i årtionden kämpat för, har intet med det heliga fridsbudskap, den kristna julen innebär, att skaffa. Vi vilja icke försöka bedöma vad hr. Jönsson med sitt "fridsbudskap" åsyftat, men säkert är, att skall en politisk samling ske efter de Lindmanska linjerna, saknas varje anledning att hoppas på vårt parlamentariska livs uppryckning ur den rådande försumpningen. Skall en dylik uppryckning komma till stånd, få allt herrar politiker över hela linjen resolut överge sina hittills följda politiska "principer" och i anda och gärning gå in för en helt ny aera. Den besvärliga situationen avhjälpes icke medels skenmanövrar och fortsatt spärritt på de gamla "samlings"-käpphästarna. Ju längre vederbörande tredska, desto kännbarare blir helt visst för dem en gång den kommande den stora folkliga uppgörelsen med lögnens och provokationens partivälde.

RÄTTELSE.

I vår artikel "S. A. R. A.-bolaget och det åsidosatta statsintresset" i förra numret insmög sig ett tryckfel, som vi härmed önska rätt. I artikeln stod att läsa i början av tredje spalten å första sidan, att omkostnaderna pr liter utskänkta spritdrycker för Göteborgssystemets sista år, 1913, utgjorde kr. 8:84 mot kr. 0:63 år 1914 och kr 2:18 år 1925 under nuvarande regim. I stället för siffran kr. 8:84 skulle stå kr. 0:84.

Köpmän,

gynna dem som gynna Er!

Ur tidningen Köpmanen, Sveriges Köpmannaförbunds organ, återgiva vi nedanstående ord, värda att noga begrundas av varje svensk köpman: *Det är icke blott en oavvislig plikt utan helt enkelt en förmån för köpmännen och de enskilda näringsidkarna att genom annonsering, prenumeration och spridning till allt vidare kretsar stödja och uppmuntra sådana tidningar, som visa förståelse för den enskilda företagsamhetens uppgift och med sympati stödja köpmanskårens sunda organisations- och reformsträvanden. Här kunna organisationens tiotusentals medlemmar var och en i sin stad göra en verklig praktisk, målmedveten och helt visst resultat bringande insats för sina egna, sin kårs och sitt yrkes livsintressen men ock för det borgerliga samhällets sunda och lyckliga utveckling och fortbestånd.*

PÅ UTKIK

Republikanaren enligt Talmud.

Som en illustration till den moderna republikanismen i Israels hägn återgiva vi ovanstående bild efter en teckning av den akademiske målaren Karl Relink. Beträffande judarnas uppfrädande i deras förhållande till de kristna föreskriver T a l m u d bl. a.:

"Det är tillåtet för juden att ljuga och ockra på den kristne till dennes skada."

Verkligheten i vår tid bevisar på ett för alla uppenbart sätt, att denna föreskrift för den mosaiska lärans bekännare icke endast är till på papperet utan till det yttersta tillämpas i praktiken icke blott ifråga om ekonomiska ting utan jämväl på alla andra områden av utvecklingen.

Fosterlandsförrädare eller fosterlandsvän?

Den unge militär, vars bild vi härovan skåda, har under årets sista månad kommit att tilldra sig en rätt så betydande offentlig uppmärksamhet. Det är reservlöjtnant Gösta Norberg, främste agerare i den famosa "förräderiaffären". Den kosmopolitiska dagspressens hållning i denna "affär" har ju varit dråplig som alltid. Först konstaterades i fem- och sjuspaltiga artiklar, att Norberg erbjudit sig att till Stalin i Moskva förråda hela vårt kustförsvar, några dagar senare förklarades han oskyldig och "rentvådd", medan sovjet, som varit så ogentil att acceptera hans välvilliga erbjudande, på det skarpaste fördömdes för sitt inkorrekta handlingssätt. Man förvånas icke så mycket över, att allmänheten kommit att ställa sig en smula undrande, hur det egentligen var fatt med löjtnant Norberg, om han var fosterlandsförrädare eller ej. Myndigheterna voro ju också särdeles påpassliga att hemligstämpla papperen i "affären". Vi skulle emellertid vilja ställa fragan som så: Är Norberg fosterlandsförrädare eller fosterlandsvän?

Enligt vad som framgått under de första förhören med Norberg, erbjöd han sig att till Sovjetryssland förråda hela vårt kustförsvar. En man, som med vett och vilja går in för en slik uppgift, kan rimligtvis icke karaktäriseras annorlunda än som landsförrädare. Det hjälper när ej, att en intelligenspolitiker av hr Per Albin Hanssons typ rycker in till hans försvar under förfäktande av den dyrbara "demokratiska" satsen, att vad Norberg ville var ett intet mot vad de vita i Finland på sin tid företogo sig mot de röda (!). Nåja, att Alljudas noble nedskrotare av Sveriges riksförsvar har sin "speciella" mening i hithörande ting vet man förut. Men för vanligt svenskt förstånd framstår den, som mot penningar erbjuder sig att förråda det egna landets försvar som en fosterlandsförrädare. Intelligenspolitikern och "statsmannen" Per Albin Hansson må se'n tänka och mena vad honom lyster.

Ge vi oss emellertid till att närmare studera det skaldeopus "Manhems Söner", som samme Norberg för halvtannat år sedan nedskrev för Nationen och som finnes återgivet på annat ställe i tidningen, skola vi ovillkorligt komma till den uppfattningen, att löjtnant N. icke bara är en fosterlandsvän utan en synnerligen varm sådan. Den patos, som genomandas hans "Manhems Söner", talar ett språk, som ej gärna kan missförstås. Det är den hängivne fosterlandsvännen, som eldar till kamp för manligheten och svenskheten gentemot fosterlandslösheten och ynkedomen i tiden.

Löjtnant Norberg är alltså i viss mån ett fenomen: på en gång både fosterlandsförrädare och varmt hängiven fosterlandsvän. Han har i likhet med Karl Otto Bonnier de mest skilda strängar på sin lyra, varför han ock tydligen är användbar för litet av varje, evad det gäller att inleda förbindelser med en tidning som Nationen eller en främmande makts legation, som Höga Vederbörande önska sak med.

"Varthän?"

I de hem, där man har råd att följa med sin tid, där firas i huvudstaden icke längre julen som en fridens och den stilla glädjens högtid; skrev Allehanda i en betraktelse på julafronen:

"Tomma och mörka stå där bostäderna: — deras innevånare ha haft så brått, så brått att komma bort ibland främmande. Det är icke modernt att fira julen hemma. Man skall fira den på ett tjogtals mils avstånd från hemstaden — i något överfyllt pensionat, som är utgångspunkt för vintersport på dagarna, och var sällskapslivet verkar stimulerande i en ovan omgivning. — Men traditionen? Ah, vi skapa oss undan för undan nya traditioner, Huvudsaken är att fördriva tråkigheten och eftertanken. Livet är inte något stillastående eller stelnande i urgamla vanor. Allting nyter, varför skulle vi inte flytå med?

Men varthän?"

Ekmansk statskonst.

Den i höstas tillsatta kungliga kommittén för utredning angående vissa trygghetsåtgärder för värnpliktiga har nu avlämnat sitt betänkande. Kommitterade ha efter bästa förstånd(?) och samvete(!) sökt fullgöra sitt höga uppdrag och därvid även utarbetat en klassificering av "alla tänkbara anledningar till våda eller risk för de värnpliktige under deras militära tjänstgöring", ett helt visst unikt aktstycke, vari vi återfinna följande sammanställning:

A. Riskanledningar i moraliskt och psykiskt avseende.

1. Samvetsbetänkligheter.
   (Religiösa, etiska.)
2. Ovana förhållanden.
   (Disciplin, "lydnadsplikt", ordning och punktlighet, beroende av kamrater.)
3. Andra riskanledningar.
   (Vådor i moraliskt hänseende genom ogynnsamt inflytande från omgivningen o. s. v.)

B. Riskanledningar i fysiskt avseende.

1. I samband med utbildning och övningar (idrott).
   a) överansträngning;
   b) skada, förorsakad av väderleksförhållanden. (Förfrysning, värmeslag, s. k. förkylning);
   c) olycksfall. (Under ridning, skjutning, handgemäng, gymnastik, förflyttning i terräng, badning, transport i tjänsten, flygutbildning m. m.);
   d) andra riskanledningar i samband med utbildning och övningar.
2. I samband med förläggning i kasern eller ombord.
   a) smittofara. (Tät beläggning av logement o. s. v., damm, rådande epidemier);
   b) s. k. förkylning. (Låg temperatur, drag, våta kläder, kalla sängkläder);
   c) andra riskanledningar till följd av förläggning i kasern eller ombord. (Icke smittsamma sjukdomar o. s. v.)
3. I samband med förplägnad.
   a) otillräcklig föda. (På grund av brister i tillagningssätt och sammansättning av födan, långt mellan måltiderna o. s. v.);
   b) osund föda. (Matförgiftning o. s. v.);
   c) andra riskanledningar i samband med förplägnad.

— — — — — — — — — —

C. Andra tänkbara riskanledningar."

Kommentarer till detta dyrbara aktstycke torde vara överflödiga.

I den provokatoriska nykterhetspolitikens hägn.

De kosmopolitiska dagstidningarna göra vad i deras makt står för att popularisera den illegala spritttrafik, som florerar vid sidan av vårt officiella Spritpanama. Sålunda skriver Stockholmstidningen, som ju på sin tid djärvdes karaktärisera dem som "skandalskrivare", vilka företogo sig att upplysa allmänheten om de snygga affärer, storförskingringar av statsmedel etc. etc., herrarna i Spritmonopolet med presspotentaternas goda minne haft för sig och med vilket allt herrarna i Svenska Morgonbladet på ett så utsökt älskvärt sätt sett genom fingrarna:

"I samband med spritbeslagen här i Stockholm har de senaste dagarna förekommit en del mer eller mindre allvarliga uppträden, vilka inte sakna sina lustiga poänger. Vid tullvisitation i onsdags på Regin ville en matros för en av tullmännen "skämtsamt" visa sina färdigheter i boxningskonsten. Tullmannen var emellertid icke alldeles främmande för denna idrott. Han sidesteppade undan den anfallandes slag och placerade till slut en perfekt högerkrok i matrosens mage. Det blev fullträff eller vad tullmännen kalla "mål". Slaget träffade mitt på en enlitersdunk, som dolts under kläderna."

Stockholms tullpolis gjorde på juldagen ett betydande spritbeslag i skärgården. På östra Ingarölandets yttersta udde vid Örsund, omhändertog polisen ett upplag på 1,200 liter sprit, förvarad i 10-literdemajeanner. Partiet infördes samma kväll till Stockholm.

Under julveckan gjorde Stockholms spritpolis en del "finare" kap. Bland annat lades beslag på ett lönnbrännarnäste i en nybyggd villa i Gothem, Solhem. Bytet blev en bränningsapparat av god tillverkning, 50 liter färdigbränt samt tvenne fat med 400 liter jäsning.

Ombord på Chionna lyckades tullpolisen snoka rätt på ytterligare 10 enlitersdunkar "julsprit", som gömts i maskinrummet under generatorn på styrbordssidan.

Etc., etc.

Ja, nog bjuda dagstidningarna till och göra vad de kunna för att popularisera sin kära spritsmuggling. Det behövs kantänka att ha saker av detta slag att sysselsätta allmänheten med, ty det är så mycket, som dess uppmärksamhet skall distraheras bort ifrån.

Importöverskott på 5,3 milj. under november.

Enligt kommerskollegii värdestatistik för vår utrikeshandel under november uppgår det preliminära värdet av importen för denna månad till 156,505,000 kr., medan exporten under samma månad uppskattas till 151,216,000 kr. Detta innebär alltså ett importöverskott av 5,289,000 kr.

Motsvarande månad 1926 uppvisade ett importöverskott av 3,966,000 kr.

En mystisk sovjetsk spioneriaffär i Estland.

Från Estland meddelas om en mystisk spioneriaffär, som där i dagarna ägt rum och som åstadkommit en allvarlig spänning mellan Sovjetryssland och Estland.

Agerande i affären är den kände tsarofficeren Lukovski. Denne skulle ha råkat i en synnerligen nödställd belägenhet och i denna situation ha anhållit om sovjetregeringens tillstånd att få återvända till Ryssland. Han hade kommit i förbindelse med ryske konsuln i Reval. Enligt vad Lukovski påstår, hade konsuln anmodat honom att utföra ett fingerat attentat mot sovjetrepresentanter i Reval. Man hade bett honom se till, att så många ryska emigranter som möjligt skulle bli inveckade i affären. Innan attentatet utfördes, gjorde emellertid sovjetsändebudet estniska regeringen uppmärksam på emigranternas terroristiska avsikter och attentatsplanerna.

Samtidigt underrättade Lukovski polisen om sina förbindelser med sovjetkonsulatet och meddelade, att sovjetryske konsuln stod bakom det hela. Estniske inrikesministern har för pressrepresentanter uttalat sig mycket skarpt om konsulns uppträdande, på grund varav en allvarlig misstämning uppstått mellan Reval och Moskva.

Manhems Söner.

För Nationen av Gösta Norberg.

En gång under 1926 uppvaktades Nationen av från "förräderiaffären" allbekante reservlöjtnanten Gösta Norberg, som deklarerade sitt varma intresse för de fosterländska strävanden, vår tidning gått in för, och erbjöd oss sina tjänster. Vid tillfället överlämnade löjtnant N. till redaktionen en för Nationen nedskriven fosterländsk dikt, som vi emellertid icke kommo att införa. Då författaren aldrig återfordrat sitt diktverk, anse vi oss, eftersom det direkt dedicerats Nationen, oförhindrade att nu ge offentlighet däråt såsom ett intressant aktstycke, värt att observeras i dessa dagar, då samme Norberg ertappats för det fosterlandsförrädiska uppsåtet att vilja sälja Sveriges försvarshemligheter till Sovjet-Ryssland. Det lyder:

Jag vet ett folk, som lever uti Norden,
som fött och fostrat är vid malmens barm.
Det fordom starkt och mäktigt var på jorden,
dess kraft och värn bestod av en vars arm.
Det bröt sig fram med bragder, ej med orden,
ej räddes det som nu för oväns larm
När helst än våldet härjade i världen,
det folket visste skydda egna härden.

Vad ha ej fädren gjort för Sveas ära,
när Norden låg i stridens yra matt!
Ha de ej lyckats att likväl frambära
till oss som arv en oersättlig skatt!
Och ändå sökes att de dåd beskära,
som skapat under uti tidens natt! —
Var är den manlighet bland Svenske männer,
som nutids prål och ynklighet ej känner?

Ej flärd och högmod då i fädrens tider
fortärde detta släktes rena vår.
Det visste slå sig fram i livets strider,
— vi resonera modet från igår.
Det skapade ett namn, som rykte sprider
än över land och hav se'n tusen år.
Väl ha de eggat oss de ädla sinnen,
men vi blott skryta över stolta minnen.

Ha vi ej sett, hur stora välden ramla,
när ynkedomens makt fått överhand?
Och likväl i idéers mörker famla
än frie män, med tankar uti band!
De höra vapnen uti världen skramla.
men taga värnkraften från eget land.
Ack, Svea folk! På en vulkan du dansar
din dödsdans. Utopierna bli kransar.

Förr funnos man i Nord, som icke skrämdes,
av oblitt öde eller stålklädd hand,
och ingen kvinna över klädseln skämdes,
då den var vävd av ull och prydd med band.
Av dygder, som i Svea rike nämndes
nog var den största kärlek till sitt land,
att ljuta blod för kung och land var ära.
— vi över våra hedersplikter svära.

Skall så då slutet bli på Manhems saga
att dygdens söner i fåfängans skygd
sitt dyra forntidsarv till leksak taga
för att sin feghet dölja, utan blygd?
Vad nyttjar då att söka strömmen aga,
den flyter ändå över Sveas bygd,
för vad då nämna Manhem mer på jorden,
när inga Svenske män finns kvar i Norden!

Nog ansågs förr som trygghet för ett rike
att alltid enigt stå till dess försvar.
Nu söker vansinnet här ut sin like
i österns land hos det, som där finns kvar,
och frasen lyder: "Makten från den rike!
Det blir den trygghet, folket ger till svar" —
Välan! Men glömmen ej, att edra röster
då ljuder liksom nödropen från öster!

Dock! Än är tid, än finnes hopp om skoning,
än kan du undgå röda bödelns svärd.
Men skynda! Se, hur i demoners boning
man rustar sig för angrepp på din härd!
Förskjut de dårars tankar på försoning
emellan gott och ont i denna värld!
Stå trogen vakt kring fädrens höga gärning.
Stå stark, hur än den kastas, ödets tärning!

Om "Slavars frihet" hjältars söner drömma
uti ett land, där kung och folk är ett.
Ej veta de, att vi i högen gömma
de första män med frihet, lag och rätt.
Nåväl, låt dem den bittra kalken tömma
de veklingar av frejdad Sveaätt!
Då skall ock minsta sten här icke skonas,
när rätt och orätt uti Manhem sonas.

Du tror dig trygg vid dina lugna stränder,
men ser ej ormen vid ditt eget bröst.
Skall först dig stinga, giftets skarpa tänder
då, innan du hör eget samvet's röst? —
Nej! Rensa luften uti Svea länder
att åter lysa må en sol i höst!
Då skall ock tanke åter bliva h a n d l i n g
och framtid skatta högt ett folks förvandling —

— Se nu, hur vekligheten andar bäva
när åter uppstå kraft och dygd och tro!
Men gamla fäders andar bröstén häva,
av stilla glädje uti griftens ro,
och lyckans nymfer segerslöjan väva
åt Sverige, där åter S v e n s k a r bo. —
Och aldrig mer i tid skall världen säga,
att Manhems söner manlighet ej äga. . . .

Från Ghetton till riddarhuset.

Bidrag till den rasbiologiska forskningen.

Falska adelsätten Pauli n:r 96, en falsk furst Hirsch, och en judisk Serafimerordenskanslist.

Från Mecklenburg-Strelitz invandrade judiske hantverkgesällen David Hirsch till Stockholm, där han dog 1811 som spännmakare. Med en judinna Levin hade han sönerna Hirsch, Meyer och Isaac Davidson H. En den mellerstes sonson, krögaren Meyer ben-Jakob Hirsch hade bland andra barn dottern Ellen, som blev hustru åt ofrälse direktören Oskar Svartling i Stockholm, och Ida, hustru åt ofrälse järnhandlaren Axel Lindström i Växiö.

Krögaren Hirschs bror, handlaren David Leopold H. hade bl. a. barn en dotter som giftes med ofrälse jägmästaren, Vasariddaren Öjermark i Smedjebacken. —

Den invandrade spännmakaren Hirschs tredje son Isaac hade med judinnan Lazarus sönerna Simon, David, Abram och Adolf. Av dessa blev Simon ben-Isaac Hirsch handlande och hade med en judinna Suber fem barn. Sonen Moritz H. är skräddare ("Engelska" skrädderietablissementet) i Stockholm och far till inginiören Frank H. och direktören Erik H. i A.-B. Pumpseparator. Oskar ben-Simon H. är direktör i Bockholms-Sättra A.-B., styrelseledamot i Skandinaviska Kredit A.-B., föreståndare för Mosaiska församlingen, utskottsmedlem av Patriotiska sällskapet, Vasakommendör, Nordstjärneriddare m. m. Sonen Axel är sekreterare i Svenska fattigvårdsförbundet.

Abram ben-Isaac Hirsch blev musikförläggare och hade med en judinna Meyerson bl. a. barn Otto, som är Nordstjärneriddare och direktör i "Nordiska" bokhandeln, samt Hanna, vilken som artist äktade målaren Georg P a u l i n:r 96. Enligt egen uppgift skall denna ätt utvandrat från Italien till Kärnten, där den förvärvat gården Negerschick (nu Stiegerhof). En till Sverige invandrad Zackaria(!) Pauli tjänade sig upp till ryttmästare och fick som sådan svenskt adelskap 1625. Enligt domstolsprotokoll av 1927 är ätten n:r 96 emellertid utgången på mansidan, och alla de i adelskalendern upptagna herrarne Pauli äro genom ett falsarium ditkomna. Dit hör alltså målaren Pauli. Av dennes halvjudiska barn är Torsten marininginiör och direktör för A.-B. Pythagoras, Göran är arkitekt i Stockholm, och Ruth är gift med ofrälse bokförläggaren Torsten Wahlström i Stockholm. Dessa Pauli äro sålunda falska ädlingar. — — —

Adolf ben-Isaac Hirsch var målare. Av hans söner med en judinna Lewysohn blev en aktör.

Förutom ovannämnda avkomma av hantverksgesällen David Hirsch från Mecklenburg-Strelitz har Sverige hyst flera andra judiska gäster med samma namn. Hirsch, på hebreiska Zwi = hjortko, var kännemärke för Naftali stamm, och användes förut som förnamn, sedan släktnamn.

Den bekante stockholmsjobbaren Isak Hirsch (far till Vasakommendören och börsjobbaren Kyhlberger, gift med en grevinna Taube n:r 112), uppgavs på sin tid i en Dagens Nyhetershistoria hava i Ryssland köpt en egendom, varmed följde rysk furstetitel. Visserligen var Rysslands furstar ofta av ett underligt slag och deras antal var legio, men så långt som till en furst Hirsch sträckte man sig dock ej. Överhuvud följde ryska titlar ej med några egendomar. Det var alltså en typisk Dagens Nyhetershistoria — mycken rök utan eld.

Härmed skall ej vara sagt att ingen Hirsch blivit adlad. Tvärtom finner man flera baroner Hirsch å sid. 303—6 och flera adlade Hirsch å sid. 667—71 i Semi-Gotha 1913. Dessa distanseras dock av den svenske Telegrambyrådirektören och Vasariddaren Helge ben-Julius Hirsch, som är Serafimerordens kanslist. Det torde vara en av de platser på vilka man minst av allt väntat finna en jude. Utnämningen månde hava tillkommit medan Hans Majestät sov middag.

På tal om ordensriddare bör väl också nämnas att den 1776 från Bützow i Mecklenburg till Stockholm invandrade krämaren Gumpert Hirsch var den förste jude som invalts i Orden Par Bricol. Han var Bellmans personlige vän och uppges ha varit den förste till Sverige inkomne "Kohanim Zedek" = ättling av Moses broder, översteprästen Aron. Man undrar blott, vilken genealog som funnit alla de nödiga födelseattesterna alltifrån Arons dagar!!

I adelskalendern "Semi-Allianzen" finner man följande tyska och ungerska adelsätter beblandade med Hirsch'ar: baron Brand zu Neidstein; baron von Feury auf Hilling; Hervay von Kirchberg; baron Nikolics de Rudna; baron Duka de Kadar; greve zu Hardegg; von Remitz; von der Reuth; baron von Pletzger; von Klar; baron von Pach zu Hansenheim; von Pelikan; baron Unterrichter von Rechtenthal; baron von Waldenfels.

Adliga ätten Reuterswärd.

Judiske handlanden Semmy Josephson i Göteborg hade med judinnan Betty Davidsson dottern Marie-Louise, som 1884 giftes med herr R e u t e r s w ä r d n:r 1210, ättens nuvarande huvudman, f. d. bokhållare vid statens järnvägar. Denna västgötiska allmogesläkt räknar sina anor från Anders Svensson, död 1649 som kyrkoherde i Hovby, varefter sonen Sven Andersson "Hof" tog namn. Av den sistnämndes åtta barn tjänade Anders Svensson Hof sig upp från gemen ryttare till officer och fick såsom sådan adelskap 1690. Han antog namnet Reutersward.

Av judinnan Josephsons döttrar är Ester Reutersvärd gift med ofrälse åkerbrukaren Tronberg i Råsunda, och Marianne Reuterswärd med kaptenen Gösta Wellenius i intendenturkåren.

Judiske handlanden V. Bendixon i Stockholm hade med judinnan Warburg dottern Anna Hedvig, som 1887 giftes med herr R e u t e r s w ä r d n:r 1210, löjtnant vid Kalmar regemente och e. o. postexpeditör. Äktenskapet upplöstes genom skilsmässa, sedan hon dock först skänkt honom två halvjudiska barn: Gösta Reuterswärd, ättens presumtive huvudman är trädgårdsarkitekt i Stockholm och gift med Jenny Hasselqvist i hennes andra gifte. Hans syster Märta Reuterswärd är biträde i Riksbiblioteket i Stockholm.

Adliga ätten Reuterswärd representerar sålunda i riddarhuset de bägge judiska krämarsläkterna Josephson och Bendixon.

Furstliga huset Bismarck, markgrevliga ätten Merchier-Criminil-Reventlow, grevliga ätterna Hohenthal, Hoyos, Keyserlingk, och Plessen, samt adliga ätten Bredow.

Den tyska kalendern "Semi-Allianzen" över semitiserade adelsätter, uppger å sid. 198, årg. 1914, att Sir James Whitehead, sin släkts huvudman, var kultusföreståndare för Mosaiska församlingen i London. Av denna familj giftes Alice

Offentliga nöjen.

OSCARS-TEATERN
Kl. 8.
Gamla Heidelberg.
Gösta Ekman.
Inga Tidblad.
Teaterns Tel. Norr 50 00. Norr 50 44.

VASA-TEATERN
Direktion: ALBERT RANFT.
8—10,45 varje afton:
"Adjö Mimi"
Margit Rosengren, Elsa Wallin, Emma Meissner, Sigurd Wallén, Oscar Textorius, Lars Egge.

KOMEDI-TEATERN
Kl. 8—omkr. 10.20:
Mysteriet Milton

SÖDRA TEATERN
Kl. 8;
Den stora skrattsuccessen
Sten Stensson Steen från Eslöf
Gästspel av ELIS ELLIS.
Bilj. fr. kl. 11. Tel. S. 40 62. S. 22 65

ODEON-TEATERN
Varje kväll kl. 8 e. m.
Den stora succésen.
I nöd och lust
eller
Styrman Klasons skilsmässa
Th. Modéen, Lola Grahl, Ola Isene, Arthur Rolléen.
Bilj. från kl. 9 i teaterns kassa. Tel. N. 96 73. N. 167 00, samt hos Sv. Dagbl. Birgerjarlsg. och Allm. Tidn.-kont.

Lindström & Wallins Boktryckeri, Sthlm 1927.

Robertsdotter W. (född i Triest 1851) med en greve Hoyos herr auf Sooss, österrikisk korvettkapten. Semitiska adelskalendern "Semi-Gotha" 1913 sid. 190 anger familjen Hoyos vara en spansk judesläkt eller åtminstone starkt inficierad med judeblod. Ätten själv förmenar sig vara av västgötisk stam och räknar sina anor från en i fjortonde århundradet levande Alfons Nunez de Hoyos (hoyo = hål; hoyoso = koppärrig). Nunez är ett spanskt judenamn, som är rikt representerat i Jewish Encyclopedia flera familjemedlemmar brändes på inkvisitionens auto da fé, men många flydde från Spanien. En Hoyos fick 1545 tyskt riksadelspatent och hans son fick titeln "baron zu Stücksenstein" 1547. Riksgrevetiteln är från 1674. Den äldre släktgrenen har efter gifte med en judinna Sprintzenstein antagit hennes namn. Den yngre ättelinjen begåvades av miss Whitehead aus Triest med sju barn. Äldste sonen, f. d. attaché i österrikiska utrikesdepartementet, har också sju barn. Hans yngre bror har med en franska fyra barn. Äldsta systern giftes med preussiske envoyén greve v. Plessen-Cronstern, av en gammal mecklenburgisk ätt som utbrett sig även till Danmark och Sverige, där en Plessen introducerades i riddarhuset under n:r 1897 och t. o. m. fick Serafimerorden 1755.

Envoyén greve Plessen fick sju barn, som återfinnas i danska adelskalendern. En av sönerna är tysk ambassadsekreterare i Tokio, en annan i Washington, och av döttrarna är en gift med en greve v. Hohenthal, preussisk ryttmästare. Denne räknar sina anor från en Leipzigerkrämare Hohman som antog namnet Hohenthal och 1717 fick tyskt adelspatent. Grevetiteln är från 1790. — — —

Marguerite Hoyos giftes med preussiske statsministern och generalmajoren furst v. Bismarck, den store rikskanslerens son. Borgarsläkten Bismarck från staden Stendal torde tagit sitt namn efter den därintill belägna orten Pisseller Bissmark vid Biese-ån. Äldste kände stamfadern var ålderman i Krämargillet i Stendal. Järnkansleren erhöll 1865 bekantligen preussiska titeln "greve till Schönhausen" och 1871 titeln "furst Bismarck till Schwarzenbek" (i primogenitur). Rikskanslerens ståndpunkt i judefrågan framgår av hans förhållande i preussiska parlamentet 1847, då han motsatte sig judarnas emancipation. Han gav uttryck åt samma känslor då han var sekreterare i Erfurtparlamentet, vars talman var juden Simson: "Min salig far skulle vända sig tre gånger i sin grav, om han hörde att jag blivit sekreterare åt en jude". Jewish Encyclopedia lamenterar över att rikskanslern "ansåg antisemitismen vara en mäktig hjälp i kampen mot liberalism och demokrati". Av de fem Hoyos-Bismarck'ska barnen är Otto tredje furst v. Bismarck till Schwarzenbek och sekreterare vid tyska republikens gesandtskap i Stockholm. Hans äldsta syster grevinnan Hanna v. Bismarck-Schönhausen är gift med en herr v. Bredow preussisk major som hon skänkt sex barn till det han förut fått med en amerikanska. Släkten Bredow har tagit sitt namn efter en gård i Havelland och vill räkna sina anor från trettonde århundradet.

Grevinnan Gödela v. Bismarck-Schönhausen är gift med den beryktade filosofen greve Keyserlingk i Darmstadt, son av ryska judinnan Kankvin (= Kräfta), och räknande sina anor från en i femtonde århundradet levande Olbert Kesceling. Den preussiska grevetiteln daterar sig från 1744. Den filosofiska judemestisen Keyserlingk har med grevinnan Bismarck en 1920 född son. (Beträffande greve Keyserlingks judiska möderneanor hänvisas till Semi-Gotha, 1913, sid. 172). Då den halvasiatiske filosofen för några år sedan besökte Stockholm, vann han månget patriotiskt klappande hjärta genom sin intagande beundran för den svenska sullitkvintessensen.

Lilian Hoyos giftes 1907 med mecklenburgske kammarherren le Merchier "marquis" de Criminil adopt. dansk greve Reventlow och har med honom tre barn som återfinnas i danska adelskalendern under det antagna namnet "Reventlow-Criminil.

En fransk överste le Merchier "marquis" de Criminil, f. d. stallmästare hos prinsessan av Savoia "grevinna till Provence" hade 1791 rymt från Frankrike och kommit till Hamburg. Gift med en Schimmelmann, efterlämnade han två söner som adopterades av deras mosters make greve Reventlow och upptogos i det danska greveståndet 1815. Den äldre Joseph Karl var 1848 dansk överpresident i Altona, som han förrådde till preussarna. Det är hans sonson greve Adolf Carlssohn "Reventlow" som äktat en Hoyos.

Till sist må nämnas att den sjunde i syskonkretsen, Camilla Hoyos är hustru åt en mr Short i London.

Alice Whiteheads blod representeras sålunda i Hovkalendern Gotha av furstehuset Bismarck, i den grevliga Gothakalendern av ätterna Hohenthal, Hoyos och Keyserlingk, och i danska adelskalendern av grevarna Plessen och Reventlow-Criminil, samt i adliga Gotha-kalendern av ätten v. Bredow.

A. O. Europaeus.

Prima Mejerismör 3:20 kg.

Finknäckta ägg 2:20 kg.

Köp Eder ost hos oss då erhåller Ni den finaste osten till det lägsta priset.

Stor sortering in- och utländska ostsorter.

CARL SANDBERGS SMÖRAFFÄR

Tegnérsgatan 17

Tel. Norr 215 69.

Stockholm.

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Automatrestaurant
CYRUS
43 Nybrogatan 43

Automatrestaurant
ALEXANDER
2 Smålandsgatan 2

Automatrestaurant
ENGELBREKT
8 Roslagsgatan 8

Automatrestaurant
GUSTAV VASA
51 Upplandsgatan 51

Automatrestaurant
S:T ERIK
47 S:t Eriksgat. 47.

Automatrestaurant
GUSTAV ADOLFSHALLEN
68 Västerlånggatan 68

Automatrestaurant
BIRGER JARL
73 Folkungagatan 73

Frukost ½9—½2 Middag ½2—7
Kväll 7—½12 Inga drickspengar
Ingen spritserrering

Näringslivets begränsning.

Frågan om näringsfrihetens begränsning i överensstämmelse med den lojala, fria svenska handens krav har kommit att aktualiseras i samband med den allt starkare framträdande oppositionen mot vissa skadliga utväxter och företeelser, som i senare tid framträtt inom handelsnäringen och varav ej minst den av huset Bonnier varmt omhuldade "landsplågan" gårdfarihandeln, agent- och avbetalningsgeschäften tilldragit sig en berättigad uppmärksamhet. Det bör under dessa förhållanden ha sitt intresse för litet var att något närmare taga del av de i lag gällande bestämmelser angående näringsidkares rätt att idka handel, varför vi tillåta oss här nedan återgiva en i Köpmannen publicerad översikt av advokaten Einar Thorén över de rättsregler, som begränsa handeln.

De lagar, som i huvudsak behandla dessa regler äro, skriver förf., K. F. 18/6 1864 ang. utvidgad näringsfrihet (näringsfrihetsförordningen) och lag 13/7 1887 angående handelsregister, firma och prokura (firmalagen).

Principiellt äro endast svenska undersåtar berättigade att här i landet idka handel och annat näringsyrke. Utlänningar kunna däremot endast efter prövning i varje särskilt fall erhålla tillstånd till sådan verksamhet här i landet, med undantag dock för deltagande i partrederi. I sådant får nämligen utlänning utan vidare deltaga till 1/3 av fartygets dräktighet; men till huvudredare får han icke antagas utan särskilt tillstånd.

Till en början ha vi sålunda att indela ifrågavarande rättsregler i tvenne stora huvudgrupper, nämligen sådana som avse svenska medborgare och sådana som avse utlänningar.

Svenska medborgare.

Varje svensk medborgare är icke utan vidare berättigad att idka handel och andra näringsyrken i vilken omfattning som helst, utan därför erfordras dels vissa personliga kvalifikationer och dels vidtagande av vissa åtgärder till underlättande av offentlig kontroll över sådan verksamhet, som ansetts kräva dylik.

De personliga kvalifikationer, som erfordras för rättigheten att idka grosshandel eller att försälja varor i bod eller från annat upplagsställe, eller att, med biträde av annan än hustru och hemmavarande barn, tillverka fabriks- och hantverksarbeten för försäljning, eller att såsom yrke utöva annan hantering, äro: att råda över sig själv och sin egendom, d. v. s. att icke vara i omyndighets- eller konkurstillstånd. Detta utesluter icke att konkursbo kan äga rätt att fortsätta konkursgäldenärens rörelse om icke heller att förmyndare får idka rörelse å den omyndiges vägnar, därest överförmyndaren samtycker därtill. Under förutsättning av överförmyndares och förmyndares tillstånd äger dessutom omyndig, som fyllt 16 år rätt att idka handel eller annat näringsyrke, och detsamma gäller beträffande rörelse, vars idkare blivit omyndigförklarad. Sterbhus äger efter näringsidkares död fortsätta dennes rörelse under ett år.

Gifta kvinnor, å vilkas förmögenhetsförhållanden nya giftermålsbalken är tillämplig, äga samma rätt att idka handel och annan näringsverksamhet som män. Å däremot äldre giftermålsbalken tillämplig måste gift kvinna, som lever samman med sin man, erhålla dennes tillstånd för verksamhetens utövande ävensom hans borgen för de förbindelser, vilka hon kan komma att ingå i och för rörelsen.

Oavsett om nyssnämnda kvalifikationer uppfyllas, äro vissa tjänstemän förbjudna att idka handelsrörelse, nämligen kronouppbördskassörer och andra som omhänderhava kronouppbörd, allmänna åklagare samt tulltjänstemän och tullbetjänter.

I vissa fall uppställer lagen utöver vad här ovan sagts speciella villkor för utövande av näringsverksamhet, nämligen i fråga om en del kemiska fabriker, tillverkning eller beredning av alkoholhaltiga drycker, bokhandel och boktryckeri, försäljning av alkoholhaltiga drycker, restaurangrörelse, hotell- och pensionatrörelse, tillverkning och försäljning av explosiva varor, handel med gifter och eldfarliga oljor, apoteksrörelse eller handel med apoteksvaror, mjöl- och sågkvarn, utövande av fält-kärs- och tandläkaryrket, tillverkning och handel med guld, silver och platinaarbeten, handel med vissa begagnade föremål (skrot och lump m. m.). Beträffande alla dessa yrkesgrenar finnas särskilda bestämmelser, vilka av utrymmesskäl här icke kunna relateras.

Den offentliga kontrollen över näringsidkares verksamhet möjliggöres genom upprätthållande av krav på anmälan till offentlig myndighet eller i vissa fall tillstånd av sådan myndighet före verksamhetens början samt, därest bestämmelserna härom åsidosättas, utkrävande av straffansvar (böter från och med 5- till och med 500 kronor).

Undantag från regeln om anmälan eller tillstånd finnas emellertid. Sålunda äga statliga och kommunala inrättningar för fattig- eller fängelsevård, ävensom undervisnings- och vårdanstalter av alla slag rätt att utan anmälan eller tillstånd tillverka fabriks- och hantverksarbeten samt försälja sina tillverkningar. Vidare äro lantmän oförhindrade att utan någon anmälan och tillstånd tillverka och saluföra sådana fabriks- och hantverksarbeten, som de kunna åstadkomma med biträde av endast hustru, hemmavarande barn och tjänstehjon, och vilka arbeten äro att anse såsom föremål för husflit. För övrigt är det tillåtet för var och en, såväl i stad som på landet, att utan anmälan eller tillstånd till salu kringföra livsförnödenheter, jordbruks- och ladugårdsprodukter samt alster av inhemsk husslöjd.

Beträffande sådan verksamhet, för vilken erfordras anmälan eller tillstånd, gälla följande bestämmelser. Till underlättande av överblicken över desamma, göres här åtskillnad mellan a) å ena sidan tillverkning till avsalu av fabriks- och hantverksarbeten, framställda med biträde av annan än hustru och hemmavarande barn, ävensom annan yrkesmässig hantering, samt b) å andra sidan handel.

a) För tillverkning till avsalu av nyssnämnda produkter samt för annan yrkesmässig hantering, åligger det näringsidkaren att göra skriftlig anmälan därom hos Överståthållareämbetet, om verksamheten utövas i Stockholm, samt om den utövas i annan stad, hos magistraten eller, där sådan icke finnes, hos vederbörande stadsstyrelse. Skall näringsyrket utövas på landet göres anmälan hos K. B. i länet, varvid uppgift skall lämnas om den socken, där rörelsen skall bedrivas.

Vid anmälan har näringsidkaren att bifoga åldersbetyg samt myndighets- och konkursfrihetsbevis. De båda sistnämnda bevisen erhålles hos domstolen i den ort, där näringsidkaren är mantalsskriven.

Sådana näringsidkare, som äro bokföringsskyldiga, äro därjämte pliktiga att till handelsregistret göra anmälan om det firmanamn, varunder rörelsen skall bedrivas. Bifogas därvid nyssnämnda intyg, anses det som om jämväl anmälan om näringsverksamhet skett. Anmälningar av sistnämnda slag, vilka (på grund av att bokföringsskyldighet icke föreligger) icke skola intagas i handelsregistret, skola upptagas i av myndigheten särskilt förd förteckning, vilken alltså ej är identisk med handelsregistret.

b) I fråga om handel skiljer lagen mellan följande fyra fall:

1) Grosshandel eller försäljning av varor i bod eller från annat upplagsställe å viss ort, antingen i stad eller på landet, sedan "kontor av stadigvarande beskaffenhet" där inrättats. Samma bestämmelser, som refererats under a) gälla även här.

2) Försäljning av lager av handelsvaror på kortare tid å auktion eller under hand (dock ej å marknad) utom den ort, där säljaren i enlighet med b) 1) härovan anmält sig till idkande av handel eller också å sådan ort, men innan "kontor av stadigvarande beskaffenhet" där inrättats.

För utövande av dylik verksamhet, vilken benämnes realisation, åligger det säljaren att därtill söka tillstånd, i Stockholm hos Överståthållareämbetet och i övriga orter hos K. B. i det län, där försäljningen skall äga rum. I ansökningen skall uppgift lämnas om den eller de kommuner, vari försäljningen skall äga rum, samt om den tid, varunder försäljningen skall bedrivas inom varje kommun. Vid ansökningen skall fogas dels betyg att sökanden efter behörig handelsanmälan idkar handel inom riket och gjort sig känd för redbarhet och ordentlighet samt dels förteckning å varulagret. Önskar sökanden begagna biträde vid rörelsens utövande, skall han även uppgiva den eller de personer, han vill använda därtill, samt angående sådant biträde avlämna, om det gäller gift kvinna, som sammanlever med sin man: dels bevis om denne senares tillåtelse och dels betyg, att hon gjort sig känd för redbarhet och ordentlighet, samt om det gäller annan person: dels sistnämnda betyg, och dels åldersbevis, konkursfrihets- och myndighetsbevis.

I fråga om aktiebolags eller ekonomisk förenings rätt att verkställa realisation å ort, där kontor av stadigvarande beskaffenhet icke inrättats, gälla i tillämpliga delar ovan nämnda föreskrifter. Utöver de uppräknade intygen skall självfallet även registreringsbevis bifogas.

Anser Överståthållareämbetet eller K. B. att tillstånd bör meddelas, utfärdas bevis härom, vilket sökanden äger utbekomma, sedan han betalat en för varje fall särskilt bestämd försäljningsavgift, ej under 25.— eller över 500.— kr., till varje kommun, inom vilken försäljningen skall ske. Dessa försäljningsavgifter komma kommunerna till direkt till godo. Tillståndsbevis skall i original eller avskrift ständigt medföras av den, som utövar försäljningen eller biträder därvid. Den myndighet, som meddelat tillstånd, kan när som helst återkalla densamma, om skälig anledning därtill föreligger.

3) Gårdfarihandel, d. v. s. kringförande av varor till salu annorledes än å marknad av näringsidkaren själv eller genom annan utom den ort, där han är bosatt: Tillstånd erfordras av den ämbetsmyndighet, som omnämnts under punkt 2) härovan. Vid ansökningen skola fogas dels angående sökanden själv sådana intyg som berörts i sistnämnda punkt, eller om sökanden gjort handelsanmälan, betyg att han idkar handel inom riket och gjort sig känd för redbarhet och ordentlighet, samt dels, därest sökanden vill använda andra personer till biträde, intyg angående dem av förstnämnda beskaffenhet. Gift kvinna kan antagas att idka gårdfarihandel, under förutsättning att hennes man lämnat sitt medgivande därtill.

Om tillstånd till gårdfarihandel beviljas, utfärdar myndigheten bevis därom, vilket skall innehålla föreskrift om den tid (ej överstigande ett kalenderår) tillståndet gäller, ävensom fullständig beskrivning på utseendet jämte uppgift om åldern av sökanden och den eller dem, han äger använda såsom biträden. Till polis- och kommunalmyndigheternas efterrättelse skall meddelat tillstånd införas i länskungörelserna.

Vad ovan sagts rörande skyldighet att vid realisation medhava tillståndsbevis ävensom om återkallelse av tillstånd gäller även i fråga om gårdfarihandel.

Tillstånd är dock icke under alla förhållanden erforderligt för idkande av gårdfarihandel. Den, som i vederbörlig ordning gjort handelsanmälan enligt b) 1) är nämligen berättigad att utan tillstånd idka gårdfarihandel å den ort, där på grund av handelsanmälan inrättats kontor av stadigvarande beskaffenhet. Därjämte äger näringsidkare, som gjort anmälan om idkande av fabrik eller hantverk, rätt att utan särskild anmälan eller tillstånd själv eller genom hustru eller hemmavarande barn till salu kringföra sina egna tillverkningar. Villkoret härför är emellertid att den, som utbjuder varorna, därvid medför dels prästbetyg för sig själv och dels ett av vederbörande magistrat eller stadsstyrelse, stadsfiskal eller landsfiskal utfärdat intyg angående beskaffenheten av det näringsyrke, som idkas av den, för vars räkning varorna utbjudas. För att anses gällande skall sistnämnda intyg vara utfärdat under det kalenderår, då försäljningen äger rum.

4) Försäljning å marknad: Till s. k. frimarknader, äga säljare och köpare i hela riket "utan minsta skillnad fritt och obehindrat tillträde". Utan anmälan får sålunda försäljning äga rum å dylika, och av vad ovan anförts framgår att icke ens ifråga om realisation och gårdfarihandel krävés tillstånd. Ståndpenningar avfordras dock i vissa fall marknadsförsäljare.

Utlänningar.

Utöver vad här ovan sagts om utlännings rätt att deltaga i partrederi, erfordras K. M:ts eller i vissa fall Överståthållareämbetets eller K. B:s tillstånd för att få här i riket idka handels- eller fabriksrörelse, hantverk eller annan hantering.

Vid ansökan om K. M:ts tillstånd, skall sökanden lämna uppgift å den ort, där verksamheten skall bedrivas. Ansökningen ingives i Stockholm, till Överståthållareämbetet och i andra orter till K. B. samt skall vara åtföljd av betyg, att sökanden är myndig, samt vederhäftig borgen eller annan säkerhet för utskylder till stat och kommun under 3 år.

Vill utlänning under kringresande eller kringvandrande här i riket idka hantverk eller annan hantering, måste han söka tillstånd i Stockholm hos Överståthållareämbetet och i övriga orter hos K. B. i det län, där verksamheten är avsedd att utövas.

Under inga förhållanden får dock utlänning idka gårdfarihandel eller användas som biträde vid dylik verksamhet. Detsamma gäller om realisation för så vitt icke K. M:t på grund av ingången traktat givit tillstånd härtill.

Har utlänning erhållit tillstånd att i riket driva handel eller idka annat yrke, är han även berättigad att frakta varor såväl emellan inrikes orter som till eller från utrikes ort.

Tycker Ni om NATIONEN?

Gör oss då den tjänsten att intressera Edra vänner för prenumeration.

Ni får tidningen gratis, om Ni skaffar oss tre prenumeranter.

Begagna tillfället!

Prenumerationskupong.

(Att urklippas och insändas.)

Nedanstående personer prenumerera genom undertecknad å Nationen för år 1928. Prenumerationsavgiften får uttagas genom postförskott hos resp. prenumerant, varefter jag erhåller Nationen gratis under tiden.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

Namn:
Adress:
Helår, halvår, kvartal.

(Ej önskad prenumerationstid överstrykes.)

Ovanstående prenumeranterinsända av:

Namn:
Adress:

Prenumerationspris:

10 kr. för helår, 5: 25 kr. för halvår, 2: 75 kr. för kvartal.

Giv Edert fotografi som nyårsgåva

Glöm ej att anlita oss, då vi äro Specialister och erfarna fackmän inom branschen.

RING ENDAST NORR 7545.

BILD-CENTRALEN

DROTTNINGGATAN 38 - - - STOCKHOLM.

Brunnskur i hemmet

under måltiden och när man är törstig, man dricker *Frukt-Samarin* som ger en läskande och härlig kolsyredryck, det befordrar ämnesomsättningen, renar blodet effektivt, befriar magen och tarmarna från otjänliga ämnen, gifter som måste rensas bort, utdriver den skadliga urinsyran, är välgörande för lever och njurarna. Fruktsalt-Samarin utför en grundlig invärtes rengöring, sätter kroppen i god form, ger vigör och energi, därför är det hälsobringande att dagligen dricka *Frukt-Samarin*. Pris pr fl. Kr. 2.50, varav erhålles 50 glas Samarin hälsovatten. Säljes å Apotek, hos Drog- och Färghandlare m. fl.

CEDERROTHS TEKN. FABRIK, STOCKHOLM

Östermalms Elektr. Affär

Nybrogatan 21. (F. d. 15 A)

Tel. Ö. 5280. Vid Östermalmstorg.

Installationer, Reparationer,

Radio, Armatur & Glödlampor.

HUSMÖDRAR

HALLÅ!

Har Ni tänkt på att

JUL-ÖL

måste beställas i tid. Eder familj litar på Er i detta fall.

Beställ därför i god tid.

SOLNA BRYGGERIS JULÖL (klass I)

Ni kommer då att finna belätna ansikten omkring Eder hela Julen.

Ring HAGALUND 95.

BRÖDET

På grund av dess överlägsna kvalité köpa numera de flesta stockholmarna sitt bröd i

MELCHER LINDHOLMS BAGERI

5 Norrtullsgatan 5

eller hos dess återförsäljare.

Uppmana Eder leverantör att föra vårt fabrikat! Hotell, Restauranger o. Caféer böra i eget intresse låta oss bliva Eder leverantör.

Telefoner: 850 48, Norr 15 89.

Nationen 1928.

När Nationen i oktober 1925, alltså för tvenne år och ett kvartal sedan, tog upp kampen för vårt folks frigörelse ur det tyranniska välde, vari den på hela världens erövring inriktade judemakten bragt det, skedde det i full insikt om uppgiftens svårartade natur. Vi väntade oss icke heller några hastiga eller överväldigande resultat. Den hemliga maktställning Israel under årtionden, för att icke säga århundraden, byggt upp åt sig i Sverige, lät det sig självfallet icke göra att i en handvändning bryta. De resultat, som under den förhållandevis korta tidrymden vunnits, överträffa dock, det måste vi i dag konstatera, vad vi vågat hoppas på. Fienden har tillfogats en så pass allvarlig stöt, att han på viktiga punkter tvingats att åtminstone för tillfället modifiera, om ej rent inställa sitt förstörelsearbete; på andra punkter åter har vårt inskridande uppenbart vållat en forcerad aktivitet från omstörtningsmaktens sida, som dock haft till följd ett påskyndande av folkets uppvaknande inför den hotande faran. Den internationella storfinansens herrar som etablerat sig som hemlig regeringsmakt i Sveriges land, hava sett sig nödsakade dra in tentaklerna ett stycke, och i flera ledande tidningar har märkbart lossats på banden. Spelet går ej att behärska lika bekvämt och lätt som för tvenne år sedan, då allt kunde försiggå i fullkomligaste dunkel.

Den kamp för nationell restauration, som Nationen upptagit, skall under 1928 fullföljas med ej mindre energi och kraft än under det gångna året. Sveriges folk måste frigöras ur förtrycket under lögnens och korruptionens makter. Vad som redan vunnits är visserligen av stort värde, men ännu återstår den stora striden. Den kosmopolitiska skenkultur, som i frihetens och de mänskliga rättigheternas namn påbördas oss, måste ge plats för en sann och äkta, svensk kultur, vars ledstjärna skall vara Sanningen. Alltför länge hava vi tolererat, att svenska tänkesätt av bestående värde offras för rent destruktiva idéer, vilkas enda syfte varit att till den internationella Mammonsgudens ära omtöckna och demoralisera sinnena; vi hava tillåtit, att lögnens och hatets läror ohöljt predikas bland folket. Förhållandena av i dag inom landet ge alltjämt en sorglig bild av den ohyggliga demoralisation och korruption, som den härskande lögnkulturen framskapat, hotande vårt folks själva livsnerv. Mellan grupper och klasser av folket, som naturenligt höra samman, ha rests konstlade skiljemurar och skapats ett förnuftsvidrigt tillstånd av inre oro och split, i vars tecken den korrumperande makten, det internationella Mammon, tillvällat sig en diktatorisk maktställning i samhället och i egenskap av hemlig regeringsmakt som "stat i staten" suveränt härskar över regering, riksdag, partier och press. Politiken har urartat till en vädjobana för lycksökare, och statsmakten förvandlats till skenet av en sådan, till ett redskap i den världserövrande maktens tjänst.

Ett från början till slut på lögn och provokation grundat "idépolitiskt" system har upprättats efter den antisociala satsen "Söndra och härska!" I hägnet härav vansköttas våra nationella livsfrågor medan judemaktens ekonomiska erövringskrig med all energi fullföljes. Stat och kommuner drivas i vansinnig skuldsättning på miljarder till det internationella lånekapitalet, land och folk ha utlämnats till en exploatering av oerhördaste slag, svensk lag och författning behandlas som papperslappar, så snart de ej passa den storfinansiella autokratiens herrar. Laglösheten och korruptionen sprida sig allt vidare i samhället. Konsekvenserna av allt detta visa sig bl. a. i en ständig stegring av skatter och allmänna pålagor, så att levnadsvillkoren för stora grupper av medborgare arta sig allt svårare. Sveriges underkastelse under det internationella judiska Mammon forceras på alla områden. Den militära avrustningen är praktiskt taget redan genomförd, med den kulturella är man som bäst i färd liksom med den ekonomiska.

Hela denna mot nationell undergång inriktade utveckling måste hejdas och i stället en positiv, svensk utveckling inaugureras. Den härskande lögnen och provokationen måste försvinna och ge rum för en ny aera i Sanningens och den kristna moralens anda. Sveriges utveckling skall vara byggd på svensk grund, svensk till sitt väsen och inriktad mot svenska mål. Hemlig regeringsutövning med oansvariga makthavare kan och får ej längre tolereras. De, som utöva den reella makten, skola ock svara därför. Statsmaktens auktoritet och överhöghet i samhället måste återupprättas och kapitalet tvingas att underordna sig samhället som dess tjänare och icke dess tyranniska herre. En helt ny stats- och nationalekonomisk politik måste inledas, grundad på hållbara svenska nationalekonomiska principer och uteslutande inriktad på främjandet av det egna landets och folkets intressen. Denna nya statsekonomiska politik måste fullständigt bryta med den hittills följda skuldsättningsprincipen och hävda satsen om statens ekonomiska suveränitet. Dess främsta mål bör vara statsskuldens likvidering snarast samt återupprättandet av Sveriges ekonomiska oberoende och välstånd, för vilket syftes förverkligande landets ekonomiska möjligheter nationalekonomiskt helt måste utnyttjas och sträng sparsamhet iakttagas i det offentliga livet. Den storfinansiella maktens strävanden att monopolisera det svenska näringslivet under sin spira måste stäckas. Riksförsvaret, som genom 1925 års nedrustningsbeslut spolierats, måste återupprättas, till skydd för vårt lands frihet och oberoende. Det politiska livet måste reformeras därhän, att statsmakten blir i stånd att fylla sin uppgift och riksdagen blir ett sant uttryck för svenska folkets vilja, kvalificerad för sitt ändamål. Den väg, som härvid bör följas, är *de verkliga intressenas representation*. En efter våra nutida förhållanden avpassad folkrepresentation på grundval av intressen och kvalifikationer måste upprättas till ersättande av den nuvarande beslöjade intresserepresentationen i idépolitikens gestalt. Denna måste vara oberoende av alla ovidkommande intressen samt obunden av varje annan hänsyn än omtanken om landets och folkets sanna väl. Regerings- och lagstiftningsmakt måste återupprättas, återföras till sina ursprungliga och egentliga uppgifter. Slutligen måste det på de allmänna tänkesättens förvillande samt de moraliska och religiösa begreppens undergravande inriktade falska upplysningsväsendet avlösas av ett sant upplysningsväsen på kristlig moralisk grund.

Detta är i stora drag det program, för vilket Nationen under år 1928 skall kämpa. Vårt medel i kampen är Upplysning. Genom upplysning i Sanningens anda ryckes grunden undan för lögnens och mörkrets krafter, vilka tvingas upphöra med sitt lands- och folkfördärvliga spel. Och i samma mån själva roten och upphovet till det onda, de hemliga intrigörernas och giftspridarnas ödeläggande verksamhet upphör, inträder samhället åter i sitt naturliga tillstånd av hälsa, auktoritet, kraft och utvecklingsmöjlighet. Vårt arbete för den nationella restaurationen kommer alltså att inriktas på att få denna genomförd på författningsenlig väg. Regerings- och lagstiftningsmakt måste på saklighets- och rättfärdighetsgrund tvingas att gå in därför.

Slutligen vilja vi uttala ett tack till våra läsare och vänner för allt intresse och förtroende, som under det gångna året i så rikligt mått visats Nationen och dess strävanden. Det är vår förhoppning att det skapde förtroendefulla förhållandet mellan tidningen och allmänheten under det kommande året skall ytterligare befästas och utvidgas.

Redaktionen.

Tillbaka till kristendomen!

Vill man fastställa en åsikt till allmän efterrättelse, så är sanningens vittnesbörd och förnuftets omdöme att föredraga framför en majoritetsåsikt. Denna slutledning måste framför allt göra sig gällande inför teologernas krav att godtaga det gamla testamentet med samma vördnad som det nya. Detta krav anses emellertid orubbligt från teologernas sida, för så vitt man vill bliva ansedd såsom en sann kristen. Dock vad ligger det för tröst i en religion, vars trosgrund endast vilar på auktoritet? Vill man skänka den judiska religionen sin tro, så får man ej använda varken sanningens eller förnuftets vittnesbörd. På detta område gälla endast sådana åsikter, vilkas sanning teologerna själva gjort anspråk på att fastställa, och för förnuftets användning blir man grundligt varnad. Det är en, teologiskt sett, mycket förtänksam och vis regel, som i detta hänseende anbefalles, att vad man ej förstår vid studiet av G. T. skall man "hoppa över". Och sannerligen har man all anledning att på detta område använda sig av detta råd i mycket stor utsträckning. Dock ett ännu visare råd vore att "hoppa över" hela G. T. Ingenting vore därmed att förlora men mycket att vinna, ty det måste dock erkännas, att den efter sanning och rättfärdighet sökande människoanden ej kan finna någon tillfredsställelse i att anse människofientliga handlingar såsom gudomlig inspiration. Till den sanna religionens ursprung, sanningens, kärlekens och rättfärdighetens princip — Gud själv — leder ej den väg som G. T. anvisar.

Den kristna religionens kärna — tro, hopp och kärlek — är dock i grund och botten baserad på den i människan inneboende andliga kraft, som fordrar sanning och klarhet i tanke och handling. Där dessa egenskaper ej ligga till grund för gudsbegreppet, uppstår motstånd och gensägelse under namn av kritik. Ehuru detta ord ej har någon god klang inom teologiens område, så är det dock ej tillrådligt att stryka det ur vårt kristna ordförråd, ty erfarenheten och kyrkohistorien bevisa dess berättigande, i synnerhet då vi befinna oss på gammaltestamentlig mark. Den intelektuella rättfärdighetskänslan kräver det personliga omdömets rätt att framhålla tankens frihet och förnuftets logik även på detta område.

Denna tankefrihetens fordran gör sig särskilt gällande vid studiet av den judiska religionens lärobyggnad som vilar på en så vacklande grundval, att man nödgats tillgripa auktoritetsbeslut för att stödja den. Men då dessa stödjepelare sakna trovärdighetens stämpel, så blir följden den, att hela byggnaden ramlar överända. Dylika tankebilder frammanas av vår religiösa rättfärdighetskänsla, då vi ägna det judiska folkets familjekrönika, eller det s. k. gamla testamentet, en närmare uppmärksamhet och jämföra dess innehåll med Jesu lära.

Bland alla kända religioner, som vilja göra anspråk på sedligmoralisk tendens, står judendomen lägst genom sin människofientlighet och sitt människoförakt, varom hela G. T. bär vittnesbörd. Såsom ett par exempel i detta avseende kan nämnas 1 Mos. 34:, 4 Mos. 31: o. Ps. 109. Ett allvarligt misstroende måste ovillkorligen uppstå hos varje uppriktig kristen gentemot ett sådant gudsbegrepp som Jahve, vilket ställer sig aggressivt fientligt gentemot alla folk med undantag av judarna. Detta Jahves partitagande för sitt "egendomsfolk" ger sig också tydligt nog tillkänna i judarnas hänsynslösa och föraktfulla framfart, varhelst de visa sig, varför de också förvärvat sig ett allmänt stadgat rykte för sin oförnuftiga fiendskap gentemot alal folk, vilka de komma i beröring med. Detta omdöme har gamla anor. En vis "hednings" uttalande i detta avseende är betecknande nog och lyder sålunda: "Blygs ni icke för att sätta er håg till rikedom och utmärkelser och ej ha något intresse för visdom och sanning och att göra er själv bättre än I ären... jag föredrager det jag t r o r vara gott framför det jag v e t vara dåligt." (Sokrates). Sådana "hedniska" åsikter äro emellertid helt främmande i det judiska religionssystemet, men våra "kristliga" teologer föredraga dock det judiska "testamentets" människofientliga innehåll framför vissa "hedningars" sanningar. Dock, på denna väg kan teologien ej uppnå det mål, som dess upphovsmän åsyftat. Genom att jämnställa det judiska gudsbegreppet Jahve med Jesu Himmelske Fader har kristendomen begåvats med två gudar, men den som har två gudar har egentligen ingen.

Skärskåda vi de båda gudsbegreppen, det judiska och det kristna, i deras förhållande till människosläktet, så kan det icke förnekas, att Jahve är en fiende till alla utom judarna, medan Jesu Himmelske Fader är en barmhärtig och kärleksrik Gud för alla människor utan undantag.

Här föreligga alltså faktiskt två principiellt motsatta gudsbegrepp, varigenom trovärdigheten på den teologiska auktoriteten går förlorad. Enligt det judiska gudsbegreppets princip, personifierat i Jahve, voro t. ex. urinvånarna i det "förlovade landet Kanaan" icke värdiga att besitta detta land, emedan de ansågos vara hedningar och därför hemfallna åt judarna att tillintetgöras.

Därför skänkte Jahve landet åt judafolket med det löftet: "Jag vill giva landets inbyggare i ditt våld, ty min ängel skall gå framför dig. Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla folk till vilka du kommer." 2 Mos. 23: 23, 27. En opartisk sanningsvärdering av detta "gudomliga" löfte, fastställer utan gensägelse, att ett sådant förfarande mot s. k. "hedningar" endast kan leda sitt ursprung från en avgrundsande. Vi vilja här påminna om vad romarbrevets författare säger om hedningarna: "Eller är Gud endast judarnas Gud? Är han icke ock hedningarnas? Jo, visserligen ock hedningarnas". Rom. 3: 29. Den judiska religionen har i Jahve enligt G. T. ett gudsbegrepp, som i grymhet och människofientlighet gränsar till det otroliga. Samma källa lämnar oss även en sådan mångfald berättelser av omoraliska handlingar, begångna av Jahves "egendomsfolk" på hans befallning, att man med fullt fog måste fråga sig: Hur är det möjligt att sätta likhetstecken mellan ett sådant gudomsväsende och Jesu Himmelske Fader, och även med sin auktoritet gå i borgen för G. T:s gudomliga inspiration? Är icke detta en oerhörd villfarelse?

Det är ett ovärdigt sätt att ålägga mänskligheten sådana trosläror, vilka stå i uppenbar strid icke allenast mot Jesu lära, utan även mot förnuft, samvete och erfarenhet. Det har ännu aldrig visat sig tillrådligt på något verksamhetsområde i det praktiska livet att utesluta förnuftets grundsatser, varför skall det göras på religiöst område?

I all vetenskaplig forskning är det människoandens förnuftsenliga skarpsinne, som triumferar över fåkunnighet och vidskepelse, varför skall förnuftet helt uteslutas vid teologiska studier?

Den judiska religionen är i sin heligt liv såsom tillvarons mål är kesätt och dena skillnad är utom allt tvivel. Judarna ha fantiserat sig upp till ett gudsbegrepp som i Jahve representerar deras egna egoistiska och materialistiska karaktärsegenskaper, lika själviskt, hämnd- och maktlystet som hans "egendomsfolk".

Den kristliga uppfattningen av ett heligt liv såsom tillvarons mål är helt främmande för judendomen, emedan den senare uteslutande har jordiska intressen i sikte. Därför ligger ock guldets dragningskraft så djupt rotad i judens själ, att han såsom en helt naturlig sak anség sig kunna mottaga, Jahves människofientliga befallning att med våld och list utrota "hedningarna" och taga deras ägodelar "såsom byte". På detta sätt "blev guldet i Jerusalem lika vanligt som stenar". 2 Krön. 1: 15. Med sådana blodbesudlade skatter byggde den "vise" Salomo till Jahves ära det med guld och ädelstenar så rikt utsmyckade templet, som skulle utgöra hörnstenen till den av Jahve utlovade "eviga besittningsrätten" av landet Kanaan. I vad mån den "vise" Salomo f. ö. skilde sig från de s. "hedningarna" är svårt att inse enligt följande omdöme: "Och Salomo hade Jahve kär och vandrade efter sin fader Davids stadgar, undantagandes att han offrade och brände rökverk på höjderna." 1 Kor. 3: 3. Judarnas gudsgemenskap är grundad på "stadgar" och egenrättfärdighet. Ett belysande exempel härför lämnar oss liknelsen om fariséen och publikanen i templet. För övrigt koncentrerades judarnas gudsdyrkan på de slakthusmässiga offren i det av guld och dyrbarheter prunkande templet. I motsats härtill har urkristendomen i sin gudsgemenskap enligt Jesu lära de enklaste former, de heligaste, sannfärdigaste och kärleksfullaste principer. Jesus behövde för sin förkunnelse inga guldsmyckade marmorpalats, inga prunkande prästkåpor med guld och silverbrokad, inga dogmatiska eller teologiska former och ceremonier, inga saliggörande trosartiklar på någon treenighetslära, etc. För Jesus var Guds fria natur templet med himlavalvet som kupol, hans dräkt var enkel, hans dogma var överflödande kärlek till sin Himmelske Fader och hela mänskligheten, utan några undantag. Hans tal och framträdande i yttre måtto var präglat av heligt allvar i majestätisk enkelhet och klarhet. Hans dogma var: "Ske dig som du tror." Och i bönen om syndaförlåtelse lärde oss Jesus den självrannsakningen: förlåt oss våra skulder såsom vi förlåta dem oss skyldiga äro, i stället för judarnas hedniska ritual att medels handpåläggning överföra straffet för människans missgärningar på en syndabocks huvud och därefter jaga honom ut i öknen för att svälta ihjäl. 3 Mos. 16 21.

Ett system, som använder ett sådant tillvägagångssätt för sin gudsgemenskap, kan ej göra anspråk på att kallas religion, det är helt enkelt vantro och vidskepelse. Och ändock sammanblandar man dess villfarelser med kristendomen och ställer hela det judiska religionssystemet med dess människofientliga gudsbegrepp Jahve, som grundval för kristendomen. Detta ödesdigra sönderslitande av Jesu heliga lära, som i sig innesluter den högsta etiska uppenbarelse som kommit mänskligheten till del, är så nedslående, att man kunde ha skäl misströsta om hela människosläktets slutliga öde. Ingen religion har varit så omstridd och givit anledning till sådan förföljelse och ett sådant hat som kristendomen. Den enda förklaringsgrunden härtill skulle man kunna söka däri, att kristendomen är den enda religion, som innehåller så höga andliga värden och syftar till så höga etiska mål, att den ej tål vid någon inblandning av världsliga intressen, som ha benägenhet att utbilda själviskhet, makt- och härsklystnad, ty få dessa egenskaper övertaga makten i människohjärtat, så blir den kristliga andan så på samma gång husvill. Kristendomens uppgift är att redan här på jorden bilda ett allmänt brödraskap av den Himmelske Faderns barn, men detta kan ingalunda ske med tillhjälp av materialism och egoism. Kristendomens stiftare mötte just i denna anda ett sådant motstånd, att han i denna kamp måste giva sitt liv till ett insegel på sanningen i sin förkunnelse. Vilja vi alltså följa denne vår store Mästares riktlinjer i vår utveckling utan någon otillbörlig inblandning av judiska fabler och villoläror, så måste vi ropa ut över världen så högt vi kunna och så länge vi förmå:

Tillbaka till kristendomen!

J. L.

Den fallska rasens förekomst i Sverige.

(Forts. fr. sid. 1.)

garna besegrat. Den faliska bondestammen gör intryck av att ha vuxit upp på bördiga slätter och är måhända identisk med den folkstam i Scandien, som de gamla romerska skriftställarna kallade ingveoner (yngveoner, engveoner), som enligt Stahlheim betyder slättlandsbefolkning, och då skulle ju även namnet åsar få en plausibel förklaring, om det syftade på det folk, som, i motsats till yngveonerna, ursprungligen bodde vid kusten på de skogklädda höjderna, å vilka enligt sagan Odens folk byggde sina borgar.

S. L—n.

Våra vänner i landsorten

uppmanas att på de platser, där lösnummerförsäljning av Nationen ännu ej kommit till stånd, vidtala kända respektabla personer och handelsaffärer, som försälja tidningar, att mottaga Nationen i kommissionsförsäljning. Meddelanden om dylika överenskommelser samt antal exemplar som av vederbörande önskas, böra omedelbart insändas till tidningens expedition, Södra Kungstornet, Stockholm.

Från Trädgårdsbladets Förlag
Uddevalla.
kunna erhållas följande böcker franco, mot ins. av angivna belopp i postanv.:

"**Odling och drivning av Lökblomster**". Omf. ett 50-tal olika lökfamiljer, 33 ill. Förf. av specialist. Pris kr. 1: 50.

"**Odling av Perennväxter**" (fleråriga blomsterväxter). Rikt illustrerad, stort urval för vårt land, förf. av specialist. Pris kr. 1: 50.

"**Ettåriga sommarblommor**", rikt ill., stort urval. Granskad av specialist. Pris kr. 1: 50.

"**Kaktus**", dess odling och skötsel. C:a 100 arter och varieteter, över 30 avbildningar. Förf. av specialist. Pris kr. 1: 50.

"**Förädling av fruktträd**". Noggrann och lättfattlig framställning om fruktträdsförädling genom ympning (april-maj), fem olika metoder, och okulering (juli-aug.). Med 6 ill. Pris 60 öre.

"**Odling och drivning av Rosor**". Med supplement: "Anv. rörande Balkongträdgården" samt "Vinterblommande Luktärter". Med 1 ill. Pris 60 öre.

"**Anläggning av trädgårdar**". Anvisningar rörande planering, dikning, inhängning (häckar), läplantering, bearbetning, gödsling, sågning, beplantning m. fl. åtgärder vid anläggning av mindre trädgårdar. Med två planritningar. Pris 60 öre.

"**Fruktträd och bärbuskar**", deras plantering och skötsel, "Anläggning av drivbänkar" samt "Trädgårdens gödsling". Tre mycket praktiska artiklar, sammanförda i ett häfte. Pris 60 öre.

"**Skyddsmedel för Trädgårds- och Krukväxter**" (mot ohyra, svamp etc.). Pris 60 öre.

Stockholms Förenade Tvätt
Luntmakaregatan 94
STOCKHOLM. Tel. Vasa 34 22.
Specialité: Tvättning av överdragskläder.

Feiths
DROTTNINGGATAN 40
HORNSGATAN 1
KUNGSGATAN vid Konserthuset
STRANDVÄGEN 1
DROTTNINGHOLMS VÄRDSHUS
NACKANÄS VÄRDSHUS

Kungsgatan 29.
Lunch. Diner. Soupe.

TAPETSERARFIRMAN
C. A. ERIKSSON
Hantverkaregatan 22, Stockholm
TEL. KUNGSH. 6706.
Utför Möbelstoppningar, Mattpäläggningar till mycket billiga priser. Förstklassigt arbete garanteras. Begär kostnadsförslag.
Klädning av sidovagnar samt bakdynor.

Gynna
den nyöppnade Förstklassiga
RAK & FRISERSALONGEN,
Birger Jarlsgatan 27, samma hus som *Kommediteatern.*

KÖP BRÖD FRÅN
W. Gustafsson, Bageri & Konditori
S:t Eriksg. 22. Stockholm. Tel. N. 18292

Lunda Tvättinrättning
Rekommenderar sig för utförande av all slags tvätt (ej kemisk), mangling och strykning. Förstklassigt och omsorgsfullt arbete garanteras.
Snabb och punktlig expedition
Tel. Drottningholm 20 & 190.
Innehavare:
AUG. GUSTAFSSON.

PARISER-CAFÉT
27 Kungsgatan 27
Stockholm

Icke en dag för tidigt!
Läs gröna boken
"NYA SVENSKA —"
pris kr. 2: 50 i bokhandeln och fr. *Ljungbergs förl.*, Lidingö 2.

Restaurant Metropol
52 Odengatan 52 — Intim, Elegant.
Best. Tel. Vasa 14400, Vasa, 16400.
Särskild konditoriservering
Festvåningen rekommenderas
Middags- och Aftonkonsert

NATIONEN
Fredagen den 30 December 1927.

DILUTIN
det nya rengöringsmedlet för parkettgolv och linoleummattor.
Säljes överallt.

Sanningen om det tyska sammanbrottet.

(Forts. fr. sid. 1.)

krämarsynpunkt och skrev: "Jag kan slå vad om, att julaffärerna komma att gå lysande".

De oavbrutna angreppen på regeringen uppnådde till sist sitt mål i och med det kejserliga påskbudskapet 1917, som utlovade "nyorientering". Demokratien förklarade densamma redan följande dag såsom otillräcklig; man fordrade framför allt "nya män". I så fall skulle Preussen göra "moraliska erövringar". Frontsoldaterna hade alltså ett nytt ideal, för vilket de blödde. Hemma uttryckte man sig alltmera tydligt. I Berliner Tageblatt — den judiska giftspridaren — varnade Gothein för juridiska snaror, över vilka man ej borde snubbla vid lösandet av folkens stora livsfrågor. I preussiska herrehuset sökte greve York, de: konservative talmannen och sonsonen till den York, som 1830 gav signalen till frihetskrig, att rikta en sista varning till regeringen. Herr von Bethmann avvisade den högdraget, understödd av Berliner Tageblatt, som i avsikt att lugna byråkratien och kälkborgarna skrev: "Vi andra tro varken på revolution eller fosterlandslöshet och ej heller på ruin". "Vorwärts" begagnade tillfället för att tydligare uttala sitt krigsmål: "Få vi inte demokrati, så har detta förskräckliga krig förts förgäves. De på kyrkogården Friedrichshain (d. v. s. revolutionsmännen av år 1840) och otaliga andra hava icke fallit förgäves". Det kejserliga påskbudskapet hade alltså blott haft följden att bringa förvirringen därhemma till fronten.

England tänkte annorlunda "I Guds namn och för den stora sakens skull, för vilken vi kämpa, befria oss från politikerna. Låt konungen härska, det är enda botemedlet". Så skrev en engelsk tidning i april 1917, och mönsterlandet för den europeiska parlamentarismen — segrade. Ville de tyska konservativa försvara monarkien, så skrev juden: "de försvara kronan, som ej alls angripes" (Berliner Tageblatt). Och demokraterna trodde juden, fastän revolutionen dagligen omnämndes. Från Österrike erhölls ny vind i seglen. Greve Stürgh's mördare, juden Adler (skandalöst nog ännu levande såsom partiledare) utropade i sitt försvarstal: "den gamla revolutionära socialdemokratien kan återupplivas!" Sålunda lärdes de fältgrå under daglig dödsfara och nöd småningom att betrakta framtiden med den judiska hemmaagitatorns ögon, och redan kunde enstaka socialdemokratiska tidningar (Chemnitzer-Volksstimme) beteckna krigets fortsättande som fullständigt meningslöst. Då den oavhängiga (kommunistiska) socialdemokratien erfor, att den 15 augusti 1917 väntades stora angrepp av ententen vid västfronten, så uppfordrade den genom budkavlar till generalstrejk att börja den dagen. Lensch, en socialdemokratisk ledare, hoppades av ryska revolutionen, att den skulle besegra "den inrepolitiska preussiska fältväbeln".

Så var efterhand fredsresolutionen förberedd, som riksdagen i juli 1917 antog. Den visade för fienden blixtklart det inre tillståndet i Tyskland och lärde fienden att sätta hela sitt hopp till tyska riksdagen. Redan i april 1917 fordrade "Vorwärts" en förklaring av den allmänna folkviljan rörande krigets *omedelbara* avslutande, om fienden avstode från sina erövringsplaner. Detta sista tillägg föll emellertid snart bort. Den säkra förvissningen, att de fältgrå "skulle göra't efter krigets slut", d. v. s. göra revolution uttalades redan då. Även tillägget "efter kriget" försvann så småningom. Ebert, den senare presidenten, betecknade den 2:dra ryska revolutionen (den bolsjevikiska) såsom en hederssak för tyska arbetarna. Bolsjevikerna blevo efter sin seger, hälsade i "Vorwärts" såsom "partivänner". En församling av krigsinvalider i Berlin protesterade mot att använda soldaterna för erövringsändamål.

Då på sommaren 1917 de tyska härarna segrade på ryska fronten försökte Vorwärts att väcka medlidande hos de fältgrå för det lidande ryska folket: "Det finnes en revolution för vilkens öde vi äro rädda". Hemma blevo krigsinvaliderna upphetsade, de offentliga insamlingarna förklarades för skadliga, arméns tidningar smädades, strejkrätt fordrades för lantarbetarna, på det att man skulle uppnå, att folkförsörjningen skulle försvåras. Så hände det att enstaka socialistiska tidningar kunde öka sitt prenumerantantal på ett år med 5000 exemplar såsom t. ex. Breslauer Volkswacht, Magdeburger Volksstimme med 25,000. Frontsoldaten såg icke och skulle icke se, att den slutliga segern var nödvändig för att tyska folket skulle leva.

Liksom de tyska socialdemokraterna 1870 (efter Napoleon III:s fall under pågående tysk-franska kriget) glatt hälsade den unga franska republiken, så jublade de 1917 mot den ryska republiken; ett av deras krigsmål var uppnått. Prof. Quidde i München (den nyblivne nobelfredspristagaren), i Tyskland ansedd såsom en fosterlandsförrädare, upprepade: "En överväldigande seger skulle för Tyskland bli det ödesdigraste, som kunde ske". Det heter, översatt på revolutionärt språk: Låt bli att segra. Scheidemann ropade till soldaterna: "För Tysklands ställning i världen är ett demokratiserat Tyskland oändligt mycket viktigare än varje erövring i öster".

Näven, som ledde dolkstygnet, höjde sig synbar för alla — blott kejserliga regeringen såg den icke. Det nästa steget, så fordrade den judiska Frankfurter Zeitung, måste vara att avkoppla de militära överbefälhavarne till förmån för rikskanslern, vilkens utväljande hade blivit riksdagens sak. Vorwärts fordrade: "Skall världen tro på Tysklands fredsvilja, så måste fredsresolutionen följas av ett självständigt ansvarsbärande riksministerium och den omedelbara valrättsändringen i Preussen". Det var alltså pudelns kärna.

Fredsresolutionen hade självfallet den skadligaste verkan för Tysklands utrikespolitik. Manchester Guardian varnade för en för tidig, för Tyskland gynnsam fred, emedan därigenom "rudimenterna av den tyska liberalismen" skulle undertryckas. Det betydde, att ju **sämre slutet på kriget bleve för Tyskland, desto mera demokratiskt skulle Tyskland inrätta sig och desto lugnare kunde England blicka in i framtiden. England har** av denna grund städse bekämpat de *starka* monarkierna på kontinenten.

Under 1917 gjorde ett antal patriotiska politiker ett försök att grunda ett "Vaterlandspartei", som skulle omfatta alla fosoerlandsälskande män. Det blev av socialdemokratiska partiet och talrika medlemmar av — regeringen! — häftigt bekämpat såsom "förstörande, förgiftande och krigsförlängande". Sista stadiet började: undergrävandet av förtroendet för Hindenburg och Ludendorff. "Tillbedjande av personer äro ett förfallstecken" (utan förstås tillbedjande av Karl Marx! Red.), skrev Vorwärts. Ludendorff vill ingen samförståndsfred, framhöll Severing, en av de föraktligaste marxister, som revolutionen spolade upp till maktens tinnar. Det gick i Berlin så långt, att krigsinvalider kastade bort sina järnkors i en stor, av judar ledd församling. Befallningar från militärt håll i hemlandet blevo helt missaktade. Förbud att utgiva tidningar blev meddelat för tre dagar, men redan samma dags afton upphävt, emedan Scheidemann hotade med "andra medel" Socialdemokratien betecknade sig själva såsom den verkliga representanten för folket i vapen.

Emellertid hade en kungörelse om ny valrätt utsänts, som av Manchester Guardian hälsades med följande ord: "På ett fritt Tyskland kunna vi (England) förlita oss. Då behöva vi ej så starka garantier". La Feuille skrev: "Den tyska socialdemokratien måste upphetsas mot riket". Från dagen för fredsresolutionen kan man följa dolkstygnet såsom en filmbild, som upprullas långsamt. Vid myteriet inom flottan blevo de oavhängiga socialdemokraterna tagna i försvar av riksdagen. Daily News fordran, "att Hohenzollerska systemet skulle tillintetgöras inifrån", var nära att gå i uppfyllelse. Allt mindre blev kronans anseende och rikets desslikes in- och utomlands. Då de ryska trupperna blevo slagna vid Stockhod, urskuldade sig tyska regeringen i sin officiella tidning hos den ryska revolutionsregeringen.

"Skarpt och hänsynslöst" började på hösten 1917 på Eberts önskan kampen mot den militära makten i staten. Tanken på en diktatur blev förkastad såsom vansinnig — icke blott av socialdemokratien. Diktatur var emellertid den sista utsikten till räddning. Redan hotade man med "mass-strejk av vulkanisk styrka". Berliner Tageblatt sekunderade med denna fordran: "Politiken måste skiljas från alla delar och ställen i hären". Socialdemokraten Heine utropade: "Hindenburg skall icke ge sig in i politik och prata" Rikskansleren Michaelis hade gjort ett sorgesamt försök att hindra myteriet vid flottan. Han blev "straffad, tuktad och överöst med ringaktning", skrev Chemnitzer Volksstimme. Med utnämnandet av Hertling till Michaelis efterträdare var större leden av vägen tillryggalagd "från överhetsstat till parlamentariskt regerat land", skrev glad i hågen Vorwärts, "utan att staten därvid gått under", och allt detta hade skett "överraskande snabbt och lätt". **Scheidemann utropade till arbetarna och utlandet: "man kan sluta fred med Tyskland, det skall icke mer bliva autokratiskt regerat".**

Men fortfarande ville fronten icke förstå. Den egentliga och djupaste anledningen till att det ej blev något fredsslut, såsom revolutionspartierna önskade, låg i Tysklands "militära framgångar". Så måste Vorwärts bedrövad fastslå. Det måste ske något allvarligt. Det räckte ej att frontsoldaternas intresse för socialdemokratien efter fredsresolutionen vuxit betydligt, såsom juden Landsberg fastslog. År 1918 började med ammunitionsarbetarnas strejk, men regeringen trodde, att man kunde hindra en revolution genom att låtsa såsom om det regnade. I augusti 1918 blevo vid fronten de tappert ståndaktiga divisionerna av de förrädiskt sinnade socialisterna kallade för "strejkbrytare". Dolkstöten hade träffat hären i ryggen.

Vi vilja ej skriva revolutionens historia, utan blott visa, huru tidigt dolkstöten varit förberedd och huru motståndslöst ett starkt lands regering lät den ha sin gång. Tillochmed Rathenau blev förskräckt, då i okt. 1918 revolutionsvågorna överflödade alla fördämningar. "Kronorna ramla på macadamen", jublade juden Haase. Men detta ljud av sammanstörtande kronor blev överröstat av dånet från ett sammanstörtande torn: Ett folk föll samman, icke blott en stat. Demokratien gjorde anspråk på att leda detta folk med uppmaningen "*att hålla sig fjärran från alla anstalter för nationalförsvar*" (Freisinnige Zeitung), och vad var innersta meningen med denna vanära? "Antisemitismen hör till de saker, som först måste avskaffas". Denna önskan har ej gått i uppfyllelse, trots "Westminster Gazett" avtryckte följande ur humanitetsligans upprop: "Två tappra och ädla människor åtnjuta världens aktning, Liebknecht och Harden. Anförtro åt dem fredsförhandlingarna". Ty Liebknecht är "symbol för de tyskar, med vilka vi sluta fred" (Daily News och The Leader).

Skall blott tysken draga ut konklusionerna ur sin skams historia? Vi tro att det för alla kulturfolk föreligger en ohyglig och högst ofrånkomlig anledning att beakta de krafter som lössläppa krig och revolutioner och så leda dessa att *alla* folk gå under med undantag av det enda folk, vars öde, enligt deras egen uppgift är förutbestämd av Jahve: "att äta upp" alla andra folk.

von H.

Hotell och Restauranter

som rekommenderas den resande allmänheten.

ESKILSTUNA.
Frimurarehotellet.
GNESTA.
Stora Hotellet.
GÄVLE.
Grand Hotell och Centralhotellet.
GÖTEBORG.
Hotell Eggers.
HALMSTAD.
Grand Hotell.
HÄSSLEHOLM.
Stadshotellet
KALMAR.
Stadshotellet.
KARLSTAD.
Stadshotellet.
LANDSKRONA.
Stadshotellet.
LINKÖPING.
Stora Hotellet.
HUDIKSVALL.
Stadshotellet.
LULEÅ.
Hotell Hospits, Mattis Johansson, Tel. 1148.
LUND.
Grand Hotell.
NORRKÖPING.
Göta hotell Dir. H. Magnér.
NYKÖPING.
Stora Hotellet. Tel: Namnanrop
SIGTUNA.
Stadshotellet. Tel. 110.
STOCKHOLM.
Hotell Kung Carl, Birger Jarlsg. 23. Tel.: Namnanrop.
Carlton Hotel, Kungsg. 57.
Pensionat Wasa, 73 A Drottninggatan, 4 tr. Hiss.
STRÄNGNÄS.
Stadshotellet.
TROSA.
Stadshotellet. Tel. 34.
VÄSTERÅS.
Hotell och Restaurant Klippan.
ÖREBRO.
Stora Hotellet.

En intervju med doktor Bratt.

(Forts. fr. sid. 1.)

togos med mycket stort intresse. Vad kan han då ha skildrat, som kunnat uppväcka sådant intresse? Att hans "socialt intresserade" åhörare haft svårt att tänka sig ett land, där själva försäljarna av spritdrycker äro de mest aktivt intresserade av denna handels inskränkning, är väl ej ägnat att förvåna. Svårt är det emellertid icke för dem, som leva och bo i detta land och väl veta, varpå våra spritherrars "aktivitet" härutinnan beror. Det synes Doktorn "för närvarande skäligen hopplöst" att i England åstadkomma någon motsvarighet till "vad vi i Sverige lyckats uppnå". Det är så sannt, som det är sagt. Därför fordras ett folk, som liksom det **svenska låter beskedligt behandla sig hur som hälst, men sådant folk finnes blott i Sverige — i Abdera, och i England finns ju intet Abdera. Doktorn talar om att "stäcka det** privata spritintresset i alkoholhanteringen". Är det då icke på sådan handtering, som doktorn och hans kumpaner blivit storkapitalister? "Förhållandena i England äro ofantligt olika våra", konstaterar vår stora "spritpsykolog". Det är emellertid ej blott där, som så är fallet, det är så i varje annat land, där folket ej blivit så försoffat som här. Det är ett genialiskt inrättat system, om meningen därmed är att långsamt och omärkligt förgifta det svenska folket, på sätt doktor Hindhedes omdöme om detsamma lät. "Det inflytande i valstrider, som bryggare och whiskyintressenter utöva, framträder ofta som verkligen dominerande, fastslår tillika vår spritpotentat. Varför hava alla försök, såväl motionsvis i riksdagen som på annat sätt, att få till stånd en allsidig och opartisk utredning rörande spritmonopolets förehavanden hittills omintetgjorts? Har han då därmed velat påstå, att så ej är fallet i Sverige? "Reser sig inte allmänna opinioen mot er under förebärande, att alltför stor makt lagts i edra händer, då det på detta sätt möjliggjorts för er att ange den politiska tonen på alla dessa ställen?" Så lyder en fråga, som doktorn säger sig ha besvarat därmed, att den synpunkten för honom vore "alldeles ny". Det är för honom betecknande. Om han velat giva sanningen äran, hade han kunnat besvara densamma med det enkla ordet: Jo! Han hade ock väl kunnat förstärka detta ord och rent ut säga: Jo då! Doktorn talar också om "tre alternativ". Så många finnas icke. Alternativ innebär en möjlighet av val mellan två tillvägagångssätt. Doktorn påpekar att man i England "knappast haft anledning förutsätta, att ett privat intresse skulle begränsa sig självt". Har han då för egen del förutsatt något sådant? Har kanske hans stora organ "Dagens Nyheter" gjort det?

Detta är om den "teoretiska sidan" av doktorns erfarenheter i Englands Grönköping. Nu kommer hans praktiska rön. "På en av Grönköpings allra största gator" gick han in på "ett magnifikt ställe", men måste äta för att bli serverad "en flaska Chablis med tre glas". Det skulle vi inte ha behövt i Stockholm, tillägger han. Hade då ryktet om ett besök i London av svenska folkets store spritdoktor hunnit sprida sig även till det magnifika stället? Och lagad mat skulle det vara, alldeles efter den store medicinmannens eget för svenska folket utskrivna recept. Rysk kaviar på rostat bröd, som kostar 2 kr., är icke lagad mat, men däremot en portion sådan kaviar, som kostar 4 kr. Svensk kaviar, eller löjrom, kan däremot aldrig bli lagad mat, ej heller råhackat kött på en rostad brödskiva, men väl en råbiff utan bröd, som är dyrare. Begreppet lagad mat avgöres efter priset på maten — i Abdera. Doktorn framhåller i detta sammanhang, att den svamp-smörgås, vilken han pliktskyldigt inmundigade såsom restriktionsrätt, icke åstadkom någon skada. Var detta också en olikhet mot förhållandena här hemma? Men, ve och fasa! Vad upptäckte vår beryktade barndoktor på samma magnifika ställe? Jo, en herre och dam, som för liknande "restriktionsrätt" fått en *helflaska whisky*. Det var icke en literbutelj, från vilken onaturliga, av honom själv införda mått han nu söker avvänja det bortskämda svenska folket, utan en helbutelj, vars "innehåll de konsumerade i dricksglas". Då kunde jag icke låta bli att för mig själv göra en jämförelse med de svenska bestämmelserna", utropar våran doktor. Tänk! Konsumerar man då icke även här en whiskyflaskas innehåll i dricksglas? Har doktorn sett någon här dricka ur buteljen, när den innehåller whisky? Dessa olyckliga människor konsumerade denna whiskyflaska "med sådan effekt", säger han, att flaskan, som var full, när den sattes in, vid doktorns uppbrott icke "to de ha innehållit mer än några centiliter". Det hade varit intressant att få veta, huru många dessa cenitliter voro, men doktorns ögonmått räckte väl ej till härför. Beställningen av hans besök på detta magnifika ställe hade ock kunnat bliva vida rikare, om han suttit kvar något längre för att kontrollera, vart dessa centilitrar till slut togo vägen. Dagen därpå uppsökte doktorn en "starkt upplyst" serveringslokal på annat ställe. Där rekvirerade hans son och dennes unga fru smörgåsar och "var sitt glas öl", och doktorn "satte sig att se på". Han blev då plötsligt törstig och beställde också ett glas öl, men blev tvungen att härför rekvirera en smörgås. Och nu inträffade det egendomliga, att denna smörgås "enligt välvilligt medgivande fick delas av hans sällskap". **Kanske då svenska folket en vacker dag får sådan lindring i det vanvettiga och från alla synpunkter fördömliga mattvånget, att även våra** s. k. restriktionersrätter få "delas enligt välvilligt medgivande". Klockan var då över elva, upplyser doktorn. Var kanske klockan över elva även på det föregående magnifika stället? Det har doktorn glömt att tala om.

För att framhålla, hur bra vi i allo ha det ställt i jämförelse med Londonborna, omtalar doktorn, att "mitt på dagen kan man under tre timmars tid varken få öl, vin eller spritdrycker". Hur är det då här? Jo, man kan icke ens få mat under ett par timmar mitt på dagen, det är förbjudet att intaga sin måltid på restaurang, medan högmässogudstjänst pågår — förut även under aftonsången. Är det då syndigt att äta under sådan tid? Om det är synfullt att på en sådan dag bli insläppt på en restaurang för attt beställa mat och dryck, när klockan är 5 minuter över 11, vilket är förbjudet, borde det väl ock vara lika syndfullt att få så göra 5 minuter före kl. 11 och sedan sitta kvar och äta och dricka, vilket är tillåtet. Icke kan väl i något land någon Guds tjänare under utövandet av sitt heliga kall, och ej häller de, som åhöra honom, känna sig sårade, om de veta, att under den heliga akten andra människor, som av någon anledning ej besöka gudstjänsten, stilla sin hunger, låt vara å offentlig lokal. Men detta egendomliga förhållande har ju ej med det s. k. Brattsystemet att göra. Doktorn har blott bestämt, att å sådan dag icke ens s. k. Brattgrogg får serveras före kl. 7 e. m., utan att gästen har framför sig på bordet några kakor, som under dagens lopp vandrat från bord till bord, och detta kan i sanning kallas för abderiskt. Så tokiga bestämmelser funnos nog icke ens i det gamla Abdera. Och "så förstår ju var och en, att resandetrafiken till London småningom måste komma att allvarligt hetas", tillägger doktorn för de syften, som med hans synnerligen intressanta uttalanden avses. En liten skillnad, säger han, måste jag dock framhålla mellan där och här, och så upprepar han sina lika obefogade som fula ord, ehuru i annan form, mot de svenska tidningar, som icke låtit sig helt och hållet nedtystas av spritpotentaterna utan i den oförvillade allmänhetens intresse tagit sig före att offentligen avslöja deras dunkla förehavanden, och förklarar: "Tidningarna där ha inte samma vakna intresse för spritfrågor som vår press. I det avseendet har den engelska ännu mycket att lära." Och det är framför allt detta, som han betecknar såsom abderistiskt. Med denna utmaning mot svensk press har han ock överlämnat ordet till dess representanter. Det återstår blott att se, till vilken omfattning de nu skola begagna sig av detsamma.

I anledning av de ord, dr. Bratt sålunda förkunnat för svenska folket "om restriktionerna sådana de tedde sig för mig", har en känd Stockholmare för "Stockholms Dagblad" uttalat sig sålunda: "Det är förskräckligt! En sån otur, att dr. Bratt efter sitt teaterbesök skulle komma på en sådan restaurang, där man måste ta in mat för att förtära en flaska Chablis. Jag har under min vistelse i London aldrig varit på en sådan lokal — och jag har varit på många. Troligen var det en restaurant, som inte var first class — i stil med våra egna med samma ransoner, där spritkonsumtionen är i någon mån inskränkt. I London kan man, om man har lust, faktiskt bada i sprit — om en förbudsfostrad svensk använder överord, får man kanske förlåta honom — vid snart sagt vilken tid på dygnet som helst. Det är riktigt att man under ett par timmar på för- och eftermiddagen inte kan få något — på restaurangerna. Men jag kan gå in i vilken spritaffär som helst och köpa hur mycket *oförfalskad* vara jag vill för en ringa penning. Vidare kan jag som gäst på ett hotell erhålla sprit under dagens alla timmar med det att jag skriver en kvittenslapp upptagande namn och nummer på rummet där jag bor. På alla teatrar kan jag under en mellanakt gå ut i baren och få min drink. På kvällen mellan kl. 5,30—12 midnatt kan jag på alla "riktiga" restauranger *utan förtäring* erhålla obegränsade kvantiteter sprit." Så förhåller det sig alltså, och icke såsom doktorn sökt göra troligt genom sitt organ D. N. Det är förvånansvärt, vad det är svårt för vissa personer **att hålla sig till sanningen. I detta fall hade väl doktorn bort begripa, att han omedelbart skulle inför** offentligheten bliva beslagen med lögn. Det finnas ju andra svenskar än han, som varit i London.

TENGBERGS
Mejerivaror
Mjölk, Smör, Grädde
MEJERI A.-B.
TENGBERGS EFTR.
TULEGATAN 43, STOCKHOLM.
Tel. 862 51. Norr 105 96.

Varför sådan hemlighetsfullhet kring "förräderiaffären?"

(Forts. fr. sid. 1.)

när rätt och orätt uti Manhem sonas.

— — — —

Dock! Än är tid, än finnes hopp om skoning,
än kan du undgå röda bödelns svärd.
Hej! Renna lyften uti Svea länder
att åter lysa må en sol i höst!
Då skall ock tanke åter bliva handling
och framtid skattar högt ett folks förvandling. —

— — — —

Och aldrig mer i tid skall världen säga,
att Manhems söner manlighet ej äga.

Det är ju visserligen mycket troligt, att våra moderna psykiatriker med sin kända beredvillighet i alla skiften lätt och lekfullt skulle "förklara" den här berörda förvandlingen av löjtnant Gösta Norberg från en lågande fosterlandsvän av högsta rang till en fosterlandsförrädare, den där erbjuder sig att för lumpna penningar förråda sitt lands försvar. Men vi äro för vår del icke benägna att godtaga en slik förvandling som psykologiskt möjlig. Löjtnant Norbergs för något år sedan deklarerade varmt fosterländska sinnelag är otvivelaktigt ägnat att ställa frågan om hans roll i "förräderiaffären" i en alldeles särskilt mystisk dager och stöder den misstanken, att han i ena som andra fallet låtit förleda sig att tjänstgöra som redskap åt israeliterna och spela provokatörens roll, i det förra som fosterlandsvän och i det senare som fosterlandsförrädare.

Observera!

På förekommen anledning uppmanas Nationens vänner och gynnare att godhetsfullt underrätta tidningens expedition i Stockholm därest Nationen icke saluföres hos de cigarrhandlare och tidningsförsäljare, våra vänner bruka gynna, eller om tidningen ligger undangömd och ej framhålles i likhet med andra tidningar. Vi äro tacksamma för uppgifter härom, så att rättelse må kunna ske.